

BẮT ĐẦU TỪ
SWAT

TRÒ CHƠI PHÁT TRIỂN
- NGHỀ NGHIỆP -

Nam Trường

BẮT ĐẦU TỪ SWAT: TRÒ CHƠI PHÁT TRIỂN NGHỀ NGHIỆP

Tác giả: Nam Trường

Thể loại: Võng Du

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

Chương 1: Tiêu Đề 《Ẩn》

RẦM! BÓP!

Cây roi sắt nặng nề quất vào lưng, chiếc áo sơ mi trắng giờ đây đã nhuộm đỏ hoàn toàn bởi máu rỉ ra.

“Mẹ kiếp thằng ranh con, cả nhà mày toàn lũ ăn bám!”

“Họ Trương này nói cho mày biết, giả chết cũng vô dụng, mày xong rồi, ba tháng liền mày không đạt chỉ tiêu!”

“Mai xe của Mạo Đạm Miên sẽ đến, mày chờ chết đi!”

Bên trong căn phòng chật hẹp, người đàn ông áo đen càu càu bỏ đi, trước khi đi còn nhổ nước bọt vào người thanh niên đang ngã gục trên sàn nhà.

Cánh cửa sắt rỉ sét đóng sầm lại, Trương Huyền co ro trên sàn nhà từ từ mở mắt.

“Đây là... đâu?”

Cảm giác choáng váng che lấp cả cơn đau dữ dội trên cơ thể, khiến hắn buồn nôn dữ dội.

Nằm sấp trên sàn nhà nôn mửa một hồi, hắn mới dần lấy lại bình tĩnh.

Căn phòng tồi tàn, chật hẹp như chuồng lợn, cùng với những vết thương khắp người, và những ký ức rời rạc hiện lên trong đầu, tất cả đều nói lên một điều.

Hắn đã không còn ở thế giới cũ của mình nữa.

Tệ hơn nữa, hắn đã xem qua một phần ký ức của chủ nhân cũ.

Hắn phát hiện ra rằng mình hiện đang ở Phủ Quốc Miêu Oa Dịch trong thế giới song song.

Nơi tập trung những khu lừa đảo khét tiếng.

Và thân phận hiện tại của hắn, là một kẻ lừa đảo.

Lý do hắn lưu đây đến đây, dường như là do phạm phải một số chuyện ở quê nhà, buộc phải trốn chạy.

Còn chuyện phạm phải chuyện gì, ký ức mơ hồ không hề có thông tin liên quan.

Nói chung, vận may của hắn thực sự hơi tệ.

Ba tháng liên tiếp không đạt chỉ tiêu, giờ đây cấp trên dường như đã nhin hắn đến giới hạn.

Hắn không biết xe của Mạo Đạm Miên mang ý nghĩa gì, nhưng có thể khẳng định, đó không phải là điều gì tốt đẹp.

“Chết tiệt...”

Trương Huyền dựa vào tường ngồi xuống, sắc mặt vô cùng khó coi.

Kiếp trước, hắn vừa tốt nghiệp Học viện Cảnh sát, và được nhận vào Đồn Công an Ma Giang, trở thành một cảnh sát khu vực vinh quang.

Hắn tưởng chừng như cuộc sống nghề nghiệp tuyệt vời đuổi gà đá chó đang vậy gọi mình, nhưng không ngờ lại gặp phải chuyện này.

“Phủ Quốc... không được, ta phải trốn, nhưng làm thế nào để trốn đây?”

Ngay lúc Trương Huyền cảm thấy tuyệt vọng, một âm thanh điện tử bỗng vang lên trong đầu hắn.

[Hệ thống Trò chơi Phát Triển Nghề Nghiệp đã tải xong!]

[Đang kiểm tra danh tính vật chủ... Danh tính đã xác nhận, bản đồ nghề nghiệp tân thủ đã mở, vui lòng chuẩn bị nhiệm vụ.]

Cùng lúc âm thanh vang lên, một bảng điều khiển ảo cũng hiện ra trước mắt Trương Huyền.

... .

[Tên: Trương Huyền]

[Nghề nghiệp: Cảnh sát, Kẻ lừa đảo]

[Kỹ năng nghề nghiệp: Quan sát chi tiết LV3, Võ thuật cận chiến LV3, Sử dụng súng LV2, Bắn súng thành thạo LV3, Lái xe LV2, Kỹ thuật lừa đảo LV1.]

... .

“Đây là...”

Trương Huyền mở to mắt, sau khi xác định mình không bị ảo giác do tinh thần hoảng loạn, hắn mới khẳng định...

Hắn có hệ thống rồi!

Hắn có thể sống sót rồi!

Nghĩ đến đây, Trương Huyền nhanh chóng liếc nhìn về hướng cửa sắt, xác nhận không có ai bên ngoài, mới cẩn thận hỏi:

“Hệ thống, ngươi là ai?”

“Hệ thống, chức năng của ngươi là gì? Còn có phó bản là gì? Ta cần chuẩn bị gì?”

Lặng im một lúc lâu, không có bất kỳ phản hồi nào.

Tuy nhiên, Trương Huyền không hề nản lòng, dù hiện tại hắn vẫn chưa biết gì cả.

Nhưng đối với hắn trong hoàn cảnh hiện tại, bất kỳ khả năng nào cũng đều là hy vọng, hy vọng để tiếp tục sống!

Hắn tìm một góc khuất, nơi không thể nhìn thấy qua cánh cửa sắt, ngồi xuống, nhắm mắt lại, khẽ nói:

“Mở phó bản nghề nghiệp!”

[Phó bản đang được mở...]

[Phó bản mở thành công, đã khóa định danh tính!]

[Nhiệm vụ phó bản đã được xác nhận.]

Giây tiếp theo, thời gian ngưng đọng!

Mở mắt ra lần nữa, hắn đã đến một nơi xa lạ.

... ..

Năm 2009, California, Mỹ, Sở cảnh sát San Diego, Đội đặc nhiệm SWAT.

“... Đội C lên xe! Đội D lên xe!”

Hơn hai mươi đặc nhiệm mặc áo giáp chiến thuật, đội mũ chống đạn, cầm súng ngắn và dài, nhanh chóng nhảy lên từng chiếc xe cảnh sát bọc thép.

“Nhanh lên, Trương, đừng đứng đó!”

Trên một chiếc xe có dòng chữ “police”, người ngồi ghế phụ vẫy tay ra hiệu với Trương Huyền đang đứng cách đó không xa.

“Tới đây!”

Vừa mở mắt, Trương Huyền còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, đã mơ mơ hồ hồ lên xe.

May mắn thay, tiếng Anh của hắn không tệ, nếu không nghe không hiểu người ta nói gì thì thật sự là bó tay.

Khi xe rời khỏi sở cảnh sát, Trương Huyền mới có thời gian quan sát xung quanh và bộ trang phục trên người mình.

Bên trong xe bọc thép tiêu chuẩn của cảnh sát, bao gồm cả tài xế, ghế phụ và hắc, tổng cộng có sáu đặc nhiệm.

Vì tất cả mọi người đều đội mũ trùm đầu nên không thể nhìn rõ diện mạo.

Tuy nhiên, từ vóc dáng và phần da lộ ra ở khoeo mắt, vẫn có thể cơ bản phân biệt được danh tính.

Ngoài ra, Trương Huyền kiểm tra vũ khí trong tay mình, khẩu súng trường tự động AR-15 nòng ngắn.

Thân súng hơi bong tróc sơn, trông có vẻ đã từng trải qua nhiều trận chiến.

Nhưng trên thanh ray dẫn hướng chiến thuật được thay thế, các phụ kiện lại không thiếu, băng cầm dọc, bộ giảm thanh, đèn pin chiến thuật và kính ngắm Holographic đều đầy đủ.

Chương 2: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trong bao đựng súng ở đuôi là một khẩu Glock 17 màu đen tuyền.

Rút ra kiểm tra, đạn đã có trong khoang, chỉ cần bóp cò an toàn là có thể bắn.

Trên áo giáp chiến thuật có ba băng đạn súng trường và bốn băng đạn súng lục, cùng với một quả lựu đạn mảnh, một quả lựu đạn choáng và một quả lựu đạn gây choáng.

Trên miếng dán vai của phù hiệu, có một biểu tượng ‘D-4’, người ngồi bên cạnh là D-3, đối diện là D-5 và D-6.

Trên ghế phụ, người vừa vẫy tay với Trương Huyền, nói bằng giọng hơi pha giọng Texas:

“Mọi người nên chú ý, đây không phải là nhiệm vụ thông thường, mà là việc riêng do cấp trên giao phó, hơn nữa lại rất gấp gáp, chúng ta không có nhiều thông tin, chỉ biết rằng ngoài con tin, không được để ai sống sót, ngoài ra khu vực mục tiêu có nhiều dân thường, vì vậy trong quá trình thực hiện nhiệm vụ, nhất định phải kiểm soát hỏa lực, không được bắn bừa bãi.”

“Rõ, dù sao cũng không phải lần đầu tiên, chỉ huy, chúng ta hiểu trong lòng.” D-3 cười ha hả, có thể nhìn ra là người có tính cách tương đối cởi mở.

Ngồi đối diện Trương Huyền, D-5 vịn vào eo nói: “Ừc... Tiểu nữu hôm qua thật sự rất tuyệt, bây giờ ta vẫn cảm thấy hơi mệt, chỉ huy, ta nghĩ ta cần thêm tiền làm thêm giờ... Lần này thù lao chắc không ít nhỉ?”

Bên cạnh, D-6 quan tâm hỏi: “Cậu không sao chứ? Brian?”

“Câm mồm, gà mờ.” D-5 hừ một tiếng khinh thường.

Nếu hai người không có mâu thuẫn gì thì có thể đoán được người tên Brian này là người khá tự phụ và kiêu ngạo.

“Haha...”

D-6 cười ngược ngùng, lại quay sang nhìn Trương Huyền vẫn luôn im lặng: “Cậu ổn chứ? Trương? Từ nãy đến giờ cậu vẫn chưa nói gì.”

“Ta không sao.” Trương Huyền lắc đầu nhẹ, không định nói nhiều.

Phó bản này giống hệt thể giới thực, thậm chí cả danh tính và bối cảnh cũng được sắp xếp sẵn, điều này thực sự nằm ngoài dự đoán của hắn.

Tuy nhiên, điều bất ngờ hơn là hắn vậy mà không nhận được bất kỳ ký ức nào của cơ thể này, hoàn toàn trống rỗng.

Xem ra hệ thống không định cho hắn trực tiếp kế thừa kỹ năng và kiến thức của cơ thể này.

Mặc dù điều này nằm trong dự đoán, nhưng ở giai đoạn đầu nhiệm vụ, nó cũng là một rắc rối không nhỏ.

“Ha, gà mờ, đừng trêu chọc hắn nữa, hắn cũng giống như ta, tối qua cũng đi chơi, cậu nhóc này, tối qua đã làm được chuyện không nhỏ đấy.” D-5 cười ha hả.

Người ngồi ghế phụ phía trước quay lại nhìn Trương Huyền, nói: “Trương, cậu chắc chắn mình không sao chứ? Nếu không khỏe, bây giờ ta có thể cho cậu quay về, nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm, ta không muốn đội viên của mình hy sinh vì một chút bệnh tật.”

“Ta không sao, yên tâm đi, trận chiến tối qua chỉ là chuyện nhỏ, ta và Brian không cùng đẳng cấp.”

Trương Huyền cười nói, vừa định nói ra biệt danh ‘chỉ huy’ có vẻ như là của D-1, nhưng lời đến bên miệng lại thu lại một cách kỳ lạ.

Kỹ năng lừa đảo LV1!

Khi cần phải giả vờ rất thân thiết với một người, nhưng lại không biết thông tin cụ thể của người đó, tốt nhất là không nên tùy tiện gọi biệt danh của họ.

Bởi vì người không thể chắc chắn biệt danh đó có phải là thứ mà danh tính bây giờ của người có nên gọi hay không...

“Ừm, kỹ năng kỳ lạ đã kích hoạt rồi.”

Mà trong lúc mấy người họ đang nói chuyện, từ phía trước xe cũng truyền đến tiếng còi hú âm ỉ của xe cảnh sát.

Lúc này họ đã đến ngoại ô thành phố, xa xa, hơn chục chiếc xe cảnh sát bao vây một tòa nhà khách sạn cũ kỹ, rất nhiều cảnh sát cầm súng chĩa vào cửa chính, sẵn sàng chiến đấu!

[Mục tiêu nhiệm vụ: Tiêu diệt thủ lĩnh cướp, giải cứu con tin]

[Thành tựu nhiệm vụ: Tiêu diệt toàn bộ! (Tiêu diệt cả 16 tên cướp bao gồm cả thủ lĩnh), Anh hùng cứu con tin! (Giải cứu toàn bộ 27 con tin), Đội hoàn hảo! (Đảm bảo cả 6 thành viên trong đội sống sót).]

[Hoàn thành mục tiêu nhiệm vụ sẽ hoàn thành bản đồ phụ bản và nhận được một điểm nghề nghiệp, mỗi khi hoàn thành một thành tựu nhiệm vụ sẽ nhận thêm một điểm nghề nghiệp, hoàn thành tất cả các thành tựu sẽ nhận được một thẻ hỗ trợ ngẫu nhiên.]

[Điểm nghề nghiệp có thể được sử dụng để nâng cao kỹ năng nghề nghiệp của bản thân, thẻ hỗ trợ có thể mở ra các vật phẩm ngẫu nhiên.]

Nhìn vào thông báo mới bật ra của hệ thống, Trương Huyền hơi cau mày.

Không phải gì khác, nhiệm vụ này quá đơn giản rồi.

Ngay tại đây có hàng chục cảnh sát trang bị vũ trang đầy đủ và lực lượng đặc nhiệm vừa đến.

Mặc dù nghe nói đây là một hành động phi chính thức, và cũng không biết có được hỗ trợ hay không.

Nhưng việc đối phó với một nhóm cướp đã bị truy đuổi dọc đường, thậm chí đã hoảng loạn và bị dồn vào khách sạn, không phải là chuyện khó khăn gì.

Chỉ cần hắn có thể sống sót và núp lén cho đến khi những người khác hoàn thành nhiệm vụ, thì nhiệm vụ phụ bản lần này coi như đã hoàn thành.

Nhưng phần thưởng thành tựu nhiệm vụ phía sau mục tiêu, thực sự rất phong phú.

Nếu có thể kiếm được đủ điểm nghề nghiệp để nâng cao khả năng chiến đấu của bản thân, thì sau khi trở về thực tế, tỷ lệ sống sót của hắn tự nhiên sẽ cao hơn.

“Nếu có cơ hội... ta sẽ đánh liều!”

Nghĩ đến đây, xe cũng dừng lại vào lúc này!

Chương 3: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tất cả xuống xe cảnh giác!”

Cùng với tiếng ra lệnh của D-1, cửa xe mở ra, tất cả các đặc nhiệm lần lượt xuống xe!

Nắm chặt khẩu súng trường có chút xa lạ trong tay, Trương Huyền đứng ở một bên phía sau xe, lộ ra một nửa người, cẩn thận giơ súng nhắm vào cửa khách sạn không xa và quan sát xung quanh.

Vị trí họ đang ở lúc này.

Nằm cách cổng chính khoảng hai mươi mét bên trái, có thể nói là một vị trí khá an toàn.

Nhìn từ dấu vết độ súng còn sót lại hiện trường.

Nhóm cướp này hẳn phải đã chạy trốn từ phía họ sang đây, rồi hoảng loạn bị dồn vào khách sạn này.

Không xa, một người đàn ông tây trang, trông giống như quan chức chính phủ đang tức giận mắng chửi: “Bọn này đúng là một lũ điên, bọn man rợ...”

Và bên cạnh hắn là một người da đen cao gầy mặc thường phục, nhìn vẻ ngoài của đội trưởng trung úy phụ trách nhiệm vụ này đang giao tiếp với hắn, nhiều khả năng là một vị lãnh đạo cấp cao nào đó trong đội cảnh sát.

Họ đang nói gì Trương Huyền không nghe rõ lắm, cũng không muốn đi sâu vào tìm hiểu.

Tuy nhiên, hắn cũng có thể lờ mờ nghe được rằng, bọn bên trong đã chuẩn bị giết con tin, vì vậy phải tấn công ngay lập

tức.

Khá lắm, vậy mà đã bắt đầu giết con tin rồi sao?

Tình hình bên trong còn phức tạp hơn dự tính nhiều a.

Như vậy, hẳn sẽ không thể hoàn thành thành tựu “Cứu tinh con tin” được.

Một phút sau, mệnh lệnh mới được truyền đến qua bộ đàm:

“Đội B và đội D đột nhập từ cửa chính, đội A và đội C tập kích từ phía sau, nhiệm vụ bắt đầu.”

Nhận được lệnh, D-1 ra hiệu tiến công.

Kết quả học tập của Trương Huyền tại trường cảnh sát đều khá tốt, thêm vào đó, cha hẳn lại là sĩ quan trong quân đội, vì vậy, từ nhỏ hẳn đã được rèn luyện kỹ năng chiến đấu.

Tuy nhiên, đây là lần đầu tiên hẳn tham gia thực chiến ở cấp độ này, trong lòng không khỏi có chút căng thẳng.

Hắn thầm cầu nguyện đừng xảy ra chuyện gì bất trắc, sau khi kiểm tra lại xem đạn đã lên nòng và khóa an toàn đã mở chưa, hẳn liền bám sát D-3 lặng lẽ tiến về phía cửa chính.

“Chậm lại.” D-5 phía sau vỗ vai Trương Huyền, ra hiệu hẳn đi quá sát.

Đúng lúc Trương Huyền đang bối rối, D-3 phía trước tháo búa phá cửa đeo sau lưng, vòng qua D-2 đang cầm khiên chống bạo động ở vị trí tiên phong, đi đến bên cạnh cánh cửa nhỏ bên cạnh cửa chính.

Bên kia, ở bên phải cánh cửa nhỏ, người phá cửa của đội B cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu đếm ngược bằng tay ba số.

Thấy vậy, Trương Huyền bỗng cảm thấy không ổn.

‘Mẹ kiếp? Ta là người tấn công à?!’

Hắn từng học một số kiến thức lý thuyết đơn giản về chiến thuật tác chiến trong nhà, hay còn gọi là CQB, khi còn học ở trường cảnh sát.

Trong một đội tác chiến trong nhà của lực lượng cảnh sát đặc nhiệm.

Thông thường sẽ bao gồm một người lính tiên phong cầm khiên để chống đỡ sát thương,

Một người sử dụng vũ khí phá cửa để mở cửa phòng,

Một số người phụ trách hỏa lực chính diện,

Và một tay súng bắn tỉa sử dụng vũ khí bắn tỉa ở bên ngoài.

Người tấn công cũng là người tiên phong, bắt giữ và bảo vệ hậu phương.

Nhìn vị trí, hắn chính là người tấn công thứ hai có nhiệm vụ bám sát người lính tiên phong xông vào phòng!

Đây là vị trí có tỷ lệ thương vong cực cao!

‘Chết tiệt, cái này... CQB trong nhà ta không giỏi, đây không phải là muốn mạng người sao?’

Toàn thân Trương Huyền tê cứng, hắn siết chặt khẩu súng trong tay.

Ba số đếm ngược trôi qua trong nháy mắt, chỉ nghe thấy hai tiếng “rầm rầm”!

Cánh cửa gỗ mỏng manh bị đập tan!

Cửa mở trong nháy mắt, người phá cửa thu búa lui về phía sau!

“SDPD!”

“Xông lên!”

Tiếng hô vang dội, trinh sát tiên phong D-2 đã cảm khiên và súng lục xông vào bên trong!

Gần như cùng lúc đó, tiếng súng vang lên từ bên trong!

Được rồi, bị ép lên ngựa, không lên cũng phải lên!

Cứng đầu giờ súng đi theo D-2 xông vào sảnh khách sạn, dựa vào sự che chắn của khiên chống bạo động, Trương Huyền giờ súng trong tay và bắt đầu vòng bắn đầu tiên!

Bất kể có bắn trúng hay không, miễn là không bắn vào con tin là được!

Cùng lúc nổ súng, Trương Huyền cũng vô thức bắt đầu quan sát chi tiết.

Lúc này trong sảnh khách sạn, mười ba con tin ôm đầu ngồi chồm hồm ở góc bên phải, bốn tên cướp có súng phân tách nhau trốn ở quầy lễ tân và lối lên cầu thang, đang dựa vào chỗ ẩn náu để phản kích.

Tạch! Tạch! Tạch!

Bắn ba phát liên tiếp, Trương Huyền nhanh tay nhanh mắt, trực tiếp bắn hạ một tên cướp chưa kịp vào cầu thang!

Nhưng chưa kịp để Trương Huyền vui mừng, một loạt đạn bất ngờ bắn ra từ góc bên trái sau!

Ngay sau đó, Trương Huyền cảm thấy cơ thể nóng ran, toàn bộ sức lực trong nháy mắt bị rút cạn, bất lực ngã gục trong vũng máu.

Trước khi mất ý thức.

Trương Huyền mơ hồ nhìn thấy, sau một chiếc bình hoa lớn ở góc bên trái, một tên cướp đang ẩn nấp trong bóng tối, cầm AKM bắn vào lính tiên phong đã mất chỗ che chắn của hắn.

Sau đó, tất cả chìm vào bóng tối!

Lần tiếp theo!

“Nhanh lên, Trương, đừng đứng ngây ra đó!”

Một giọng nói và lời nói quen thuộc vang lên phía trước, Trương Huyền mở bừng mắt một cách hoang mang.

Không xa, D-1 trên ghế phụ đang vẫy tay với hắn.

Chương 4: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta đây là...”

Cúi đầu nhìn đôi tay đang hơi run rẩy của mình, cảm nhận cơn đau nhói trong tâm trí.

Trương Huyền rất chắc chắn, mọi chuyện vừa rồi không phải là mơ, hẳn thực sự đã chết một lần!

“Nhanh lên xe, người còn đứng ngây ra đó làm gì!?!”

D-1 nhìn Trương Huyền vẫn đang ngẩn người, cau mày lại, vừa định xuống xe mắng mỏ, Trương Huyền đột nhiên chạy đến và nhảy lên xe cảnh sát.

“Đừng nói với ta là tôi qua người chơi quá đà, Trương, nếu người chưa tỉnh rượu thì xuống xe đi!” D-1 nghiêm khắc nói.

Trương Huyền hít một hơi thật sâu: “Xin lỗi, ta vừa nãy mất tập trung, sau này sẽ không xảy ra nữa.”

Hóa ra, chết có thể hồi sinh, nhiệm vụ cũng có thể khởi động lại ... Vậy thì không có gì phải sợ hãi!

Hắn từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt dưới mũ bảo hiểm dần trở nên kiên định và hung ác.

“Mọi người hẳn đã chú ý, đây không phải là nhiệm vụ bình thường ...”

“Ugh ... tiểu nữu tối qua thật tuyệt ...”

“Người không sao chứ, Brian?”

“Ha, tiểu tử này, người đừng trêu chọc hắn nữa, hắn giống như ta ...”

Giống như lần trước, cuộc trò chuyện của tất cả mọi người đều không có gì thay đổi.

Lần này, Trương Huyền không tham gia tán dóc, nhắm mắt lại, hình ảnh chiến đấu lần trước liên tục hiện ra trong đầu hắn.

Mặc dù chỉ diễn ra trong vài giây ngắn ngủi, nhưng hắn đã ghi nhớ vị trí và góc độ của gần như tất cả mọi người trong sảnh khách sạn.

Nếu làm lại, ít nhất có thể đảm bảo rằng hắn sẽ không chết nhanh như vậy trong vòng bắn đầu tiên.

“Tất cả xuống xe cảnh gaics!”

Cùng với mệnh lệnh của D-1, Trương Huyền một lần nữa đứng ở vị trí quen thuộc của lần trước, cẩn thận quan sát cổng chính khách sạn ở xa xa.

Lần này, hắn quan sát kỹ hơn.

‘Lát nữa chúng ta sẽ cùng đội B tiến vào từ hai cánh cửa nhỏ bên hông cổng chính, chúng ta đi cửa bên trái, họ đi cửa bên phải, nghĩa là ít nhất vị trí bên phải của ta sẽ có mức độ an toàn cao hơn, tên đã giết ta lần trước ở bên trái, lát nữa ta chỉ cần tập trung chú ý vào góc bên trái là có thể tránh được đợt tấn công đầu tiên.’

Nghĩ đến đây, Trương Huyền hơi nghiêng đầu, nhận thấy trên nóc của vài tòa nhà đối diện khách sạn, có hai tay súng bắn tỉa được bố trí.

Tuy nhiên, từ góc bắn của họ, có vẻ như họ chịu trách nhiệm kiểm soát bên ngoài.

Việc đột nhập trực diện vào sảnh chính vẫn do bọn hắn thực hiện.

Dù sao diện tích tòa nhà này cũng không nhỏ, đây là cách duy nhất có thể làm lúc này.

“Bọn này đúng là một lũ điên, bọn man rợ...”

Tiếng chửi rửa của quan chức chính phủ khiến Trương Huyền nhú mày khó chịu.

Thật phiền phức.

Chẳng mấy chốc, sau khi mệnh lệnh tấn công được đưa ra, đội hình chia thành hai đội đột kích, di chuyển về phía cửa trái.

Lần này, Trương Huyền không ngốc nghếch chờ đợi đột nhập, mà tháo lựu đạn choáng Granat từ áo giáp chiến thuật, rút chốt, siết chặt kẹp an toàn, ra hiệu cho D-3 và D-2, lính tiên phong đang chuẩn bị phá cửa.

D-2 gạt đầu, lính tiên phong của đội B bên kia cũng tháo một quả lựu đạn choáng Granat và sẵn sàng ném.

Ngay lập tức, tiếng phá cửa vang lên, cánh cửa bị hất tung!

Tiếng súng nổ vang!

Trương Huyền nhanh chóng ném quả lựu đạn choáng Granat về phía cửa thang máy bên trong!

Bùm!

Lựu đạn choáng Granat phát nổ, D-2 lập tức xông vào dẫn đầu.

Trương Huyền đi ngay sau, nòng súng nhắm thẳng vào chiếc bình hoa lớn ở góc trái!

Tạch!!!

Tiếng súng nổ vang, chiếc bình hoa vỡ tan!

Tên cướp ẩn nấp sau chiếc bình hoa cũng bị bắn hạ ngay lập tức!

Không kịp mừng chiến thắng, Trương Huyền đột ngột xoay nòng súng, bắn một loạt về phía cửa thang máy!

Vẫn là tên cướp lần trước chưa kịp vào cầu thang, chỉ trong chốc lát, Trương Huyền đã hạ gục hai tên!

Tiếp theo lính tiên phong tiến lên, các đặc nhiệm phía sau cũng xông vào, lợi dụng khiên chống bạo động và các vật che chắn khác, nhanh chóng bắn tĩa chính xác vào những tên cướp còn lại trong sảnh.

Chỉ trong vài giây, tất cả cướp đều bị hạ gục!

“An toàn!”

“An toàn!”

Sau đó, các thành viên khác bắt đầu bắn vào đầu tất cả cướp đã ngã xuống để đảm bảo không còn kẻ nào sống sót.

Lúc này Trương Huyền mới chợt nhận ra, đã có một số con tin bị cướp bắn chết.

Mà hẳn rõ ràng nhớ rằng, lần trước những người này không chết, ít nhất trước khi hẳn chết họ vẫn ổn.

Có nghĩa là, cái chết của họ, phần lớn là do hẳn ném lựu đạn choáng Granat vào phòng, những tên cướp trong tình trạng tinh thần căng thẳng đã vội vàng nổ súng gây ra.

“Chết tiệt...” Trương Huyền cau mày.

Những người vô tội chết vì hẳn, cộng thêm việc thất bại trong thành tựu cứu con tin, khiến hẳn khó có thể chấp nhận.

Nếu theo chiến thuật tấn công ban đầu, không sử dụng vũ khí ném, và kỹ năng chiến đấu của hẳn đủ cao.

Có lẽ những người này hoàn toàn không cần phải chết.

“Trương, quyết định của cậu không sai.”

“Chúng ta không có thông tin chi tiết, cách một cánh cửa, ai cũng không biết sau cánh cửa lại có nhiều tay súng và con tin như vậy, xe cứu thương sẽ đến ngay, giao cho họ xử lý đi!”

D-1 phía sau dường như nhận ra sự thay đổi cảm xúc của Trương Huyền, bước tới vỗ vai Trương Huyền an ủi.

“Ừm, cảm ơn... sir.” Trương Huyền nhú mày gật đầu.

Chương 5: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Được rồi, tất cả tiếp tục tiến lên, chuẩn bị lên lầu!”

Mệnh lệnh được đưa ra, hai đội hợp lực tiến lên, đi vào hành lang bên ngoài cầu thang.

Lúc này nguồn điện của tòa nhà đã bị cắt, lúc này họ cần phải đi lên từng tầng, từng tầng một dọc theo cầu thang để kiểm tra và tìm kiếm!

Theo nhiệm vụ hiển thị và tình hình thực tế, một số người sống sót và kẻ xấu vẫn đang ẩn náu trong các phòng của khách sạn.

Vị trí chính xác của họ là gì, chỉ có thể dựa vào may mắn, tìm kiếm từng phòng một.

Đi đến cầu thang, tiếng báo cáo hoàn thành việc dọn dẹp phía sau của hai đội AC cũng vang lên qua bộ đàm.

Tòa nhà này có hai thang máy và cầu thang ở phía trước và phía sau, hai đội AC sẽ tìm kiếm từ cầu thang phía sau.

D-5 phía sau lầm bầm: “Ừm, ta ghét cầu thang, đặc biệt là cầu thang đi lên.”

Đang thay băng đạn đây, Trương Huyền gạt đầu đồng tình.

Nhìn vào cầu thang xoắn ốc trên đầu, thật khó để đoán liệu có ai đang ẩn náu ở trên đó, chờ đợi để bắn cho họ một loạt đạn, hoặc một quả lựu đạn rơi xuống từ đâu đó.

Và vì vấn đề tầm nhìn, họ chỉ có thể phản công thụ động, điều này khiến người ta cảm thấy bất an và khó chịu.

“Câm miệng D-5.” D-1 nói nhỏ, sau đó ra lệnh tiến lên.

Trong hai đội, lính tiên phong cầm khiên chống bạo động đi trước, lính tiên phong khác bám sát phía sau, áp sát tường, nòng súng chĩa lên trên, di chuyển nhanh chóng.

Chỉ mấy chốc, đội đã đến cửa phòng cứu hỏa cầu thang tầng hai.

Vì cần phải xác nhận rằng không có kẻ xấu và con tin nào bị bỏ sót trong mỗi góc phòng, đội B đã chủ động đảm nhận việc dọn dẹp các phòng trên tầng hai.

Nhìn thấy một thành viên của đội B kéo mạnh cửa phòng cứu hỏa, lính tiên phong bên kia lập tức giơ súng lao vào, nòng súng nhanh chóng quét qua hai bên góc phòng.

Lính tiên phong vị trí số hai bám sát phía sau kịp thời lấp đầy khoảng trống hỏa lực.

Trương Huyền phía sau âm thầm ghi nhớ cách vào cửa này.

Và ngay lúc này, một thông báo mới bất ngờ xuất hiện ở góc dưới bên trái tầm nhìn của Trương Huyền.

[Người đã nắm được ‘Chiến thuật CQB của cảnh sát’, cấp độ hiện tại: LV1.]

Giây tiếp theo, vô số ký ức quen thuộc nhưng lại có phần xa lạ ủa về trong đầu.

Trong đó, phần lớn là những chi tiết tác chiến đột nhập từ lần trước và lần này.

Hắn có thể ‘nhìn’ rõ ràng từ góc nhìn thứ ba, từ lúc phá cửa cho đến bây giờ, từng động tác chân và chi tiết kiểm soát súng của mỗi nhân viên cảnh sát đặc nhiệm mà hắn vô tình lướt qua.

Không chỉ vậy, hắn còn phát hiện ra từ những chi tiết này, mình đã mắc khá nhiều sai lầm trong trận chiến vừa rồi.

Chẳng hạn như: Hạ gục kẻ thù không kịp thời bắn bổ sung, càng không kịp thời đá văng vũ khí trên tay họ, đi vào hành lang lạ không cắt góc, chuẩn bị hành động tiếp theo không đưa ra tín hiệu tương ứng cho đồng đội, v. v.

Cũng may đồng đội trong đội đủ chuyên nghiệp, phối hợp ăn ý, thu hẹp vô hạn những chi tiết sai sót này của hấn.

Đang lúc Trương Huyền nhanh chóng tiếp thu kiến thức như miếng bọt biển,

“Tiếp tục tiến lên!”

Thừa dịp lúc đội B dọn dẹp phòng tầng hai, D-1 cũng ra lệnh cho đội D tiếp tục tiến lên trên.

Đến cửa phòng cứu hỏa tầng ba, D-1 ra hiệu cho D-3, D-3 gật đầu, đi đến một bên cửa, đưa tay nắm lấy tay nắm cửa, xác nhận cửa không khóa, sau đó chuẩn bị mở cửa.

Còn Trương Huyền với tư cách là D-4 cũng giơ súng đứng ở phía bên kia cửa, sẵn sàng xông vào.

Mặc dù chiến thuật CQB của cảnh sát hiện tại của hấn chỉ ở cấp độ một, nhưng có đội B vừa làm mẫu ở phía trước, đến lượt mình, hấn cũng đã hiểu được một số điểm.

Liếc nhìn D-3 đối diện, hấn hơi nhấc nòng súng lên, ra hiệu rằng mình đã sẵn sàng.

Rầm!

Cửa phòng cứu hỏa mở ra, Trương Huyền đột nhiên lao vào cửa, nhanh chóng quan sát góc bên trái, xác nhận không có kẻ thù, nòng súng lập tức quét sang góc bên phải.

May mắn thay, không có kẻ xấu nào ẩn nấp.

Lúc này D-5 cũng bước vào cửa, lấp đầy khoảng trống tầm bắn phía trước của Trương Huyền, giơ súng tiến về phía hành

lang phía trước.

Thấy vậy, Trương Huyền có học có làm, đi theo D-5, phía sau là D-3 và D-6, bốn người chậm rãi giơ súng tiến lên dọc theo hai bên tường hành lang.

Khi đi qua một cánh cửa phòng khách, D-5 nhanh chóng bước một chữ U, đi đến một bên cửa.

Còn D-6 luôn bám sát phía sau D-5 giơ súng đi đến phía bên kia, sẵn sàng xông vào.

D-3 cũng tiến lên, liếc nhìn Trương Huyền, thấy hắn không phản ứng, liền tự đứng sau D-5, giơ súng nhắm vào hành lang phía trước chưa đi qua, cảnh giác kẻ thù có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

D-5 nhìn Trương Huyền, ra hiệu gật đầu về phía cửa.

Trương Huyền sững sốt, không hiểu ý hắn.

Thấy Trương Huyền không phản ứng, D-5 cau mày, nhỏ giọng nói: “Nhanh chóng đá cửa đi!”

Nghe vậy, Trương Huyền lập tức biết rằng hành động không lấp đầy vị trí cảnh giới phía trước của hắn vừa rồi đã khiến D-3, người vốn phụ trách phá cửa, lầm tưởng rằng chính hắn sẽ đá cửa, vì vậy hắn đã chủ động từ bỏ công việc của mình, chuyển sang phụ trách cảnh giới.

Hiểu được điểm mấu chốt, Trương Huyền vội vàng tiến lên, đá một phát vào cánh cửa phòng khách!

Rầm!

Cánh cửa phòng khách bằng gỗ dễ dàng bị đá tung dưới cú đá mạnh mẽ của đôi giày chiến cứng cáp!

Chương 6: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cửa vừa mở, D-5 đã chen ngang Trương Huyền chưa kịp nhường đường, giờ súng xông vào!

D-6 bám sát phía sau!

Hai người nhanh chóng kiểm tra gầm giường, tủ quần áo, rèm cửa và nhà vệ sinh, không bắn phát nào, trong phòng không có ai.

Xác nhận an toàn, D-3 bên ngoài ra hiệu tiến lên, Trương Huyền hiểu ý đi theo.

Đến cửa phòng thứ hai.

Lúc này, D-5 và D-6 đã hoàn tất việc lục soát căn phòng đầu tiên và tiến đến. Lần này, D-6 phụ trách đá cửa, D-5 cảnh giới, còn Trương Huyền và D-3 vào trong lục soát.

Trương Huyền học theo bước chân chữ U của D-5 khi này, đi đến phía bên kia cửa phòng, ra hiệu cho D-6 bằng tay.

Rầm!

Cánh cửa bị đá tung ra trong nháy mắt, D-3 đi đầu, lướt qua nhà vệ sinh, trực tiếp kiểm tra toàn bộ căn phòng.

Trương Huyền đi theo phía sau, học theo hành động của D-6 vừa này, đẩy mạnh cánh cửa nhà vệ sinh.

Nhưng ngay khi cánh cửa nhà vệ sinh mở ra!

Một bàn tay đen kịt bắt ngờ lao ra từ bên cạnh, tóm lấy bộ phận giảm thanh của khẩu AR-15!

Tiếp theo, một bàn tay khác vươn ra từ phía dưới, cố gắng cướp lấy khẩu súng lục của Trương Huyền!

Mặc dù kỹ thuật CQB của Trương Huyền vẫn cần học hỏi, nhưng khả năng cận chiến của hắn đã được cha hắn huấn luyện chuyên nghiệp, thậm chí còn từng đạt giải thưởng!

Ngay khi vũ khí chính bị khống chế, Trương Huyền đã giữ chặt khẩu súng lục đeo bên hông phải, kiểm soát báng súng để không bị cướp, đồng thời đá mạnh chân phải vào mép cửa, mượn lực kéo tên cướp ra khỏi nhà vệ sinh!

Đây là một gã da đen cao khoảng một mét chín, nhìn sơ qua, hắn to con hơn Trương Huyền ít nhất một vòng!

“F**c!”

Gã da đen gầm lên một tiếng, muốn lao tới húc ngã Trương Huyền!

Nhưng Trương Huyền đã phản ứng kịp thời, hắn buông tay trái khỏi báng súng, một quyền đập thẳng vào cổ họng tên da đen!

Khi tấn công vào điểm yếu, cho dù đối phương có cường tráng đến đâu cũng sẽ có một khoảnh khắc mất sức lực!

Chính trong khoảnh khắc ấy, Trương Huyền lao về phía trước, khuỷu tay như một khẩu pháo nặng, va thẳng vào ngực và bụng tên da đen!

Ầm!

Tên da đen bị đẩy lùi từ bốn đến năm bước, ngã xuống sàn nhà phòng vệ sinh.

Gần như đồng thời, Trương Huyền nhanh chóng rút khẩu Glock 17 ở eo, bấm cò, bắn thẳng vào tên này hai phát!

Đoàng đoàng!!!

Do không gắn ống giảm thanh, tiếng súng vang dội trên toàn tầng ba!

Cuối cùng, hắn bắn thêm một phát vào đầu tên đó.

“Tiêu diệt!”

Trương Huyền nói, cắm lại khẩu Glock vào bao nhanh chóng, quay lại sử dụng vũ khí chính.

Do toàn bộ quá trình diễn ra quá nhanh, D-3 phụ trách kiểm tra phòng vẫn chưa kịp hỗ trợ.

“Động tác tốt đấy, Trương.” D-3 khen.

“Cũng tạm được.” Trương Huyền cười qua loa, cả hai người rời khỏi phòng, còn hai người bên ngoài cũng đã sẵn sàng ở cửa phòng tiếp theo.

Cũng như lúc này, nhưng lần này đến lượt D-3 phá cửa, Trương Huyền canh gác.

Và đúng lúc họ phá cửa, D-5 và D-6 vào tìm kiếm, thì từ phòng thứ bảy, một bàn tay nắm một khẩu M1911 bất ngờ thò ra, bắn tới tấp về phía họ!

Đùng ùng ùng...!

“Kẻ địch tấn công!”

Trương Huyền nhanh chóng rút lui, quỳ xuống, dựa vào cạnh cửa phòng làm lá chắn, bắn liên thanh vào phòng số bảy.

Còn D-3 ở bên ngoài cũng rút vào phòng, đứng sau lưng Trương Huyền, tiến hành phản kích!

Đối phương dường như sợ chết, không dám lộ diện, ngay cả bàn tay đã bắn vài phát đạn kia cũng rút vào khi Trương Huyền và D-3 phản kích.

“Yểm trợ cho ta!”

D-3 nói một câu rồi bước ra khỏi cửa phòng, tiến về phía trước từ bên ngoài.

Còn Trương Huyền thì vẫn liên tục bắn để áp chế, cho đến khi D-3 tới được cạnh cửa phòng tiếp theo thì ngừng bắn.

Phía sau, D-5 cũng bước ra khỏi phòng, đi vòng qua Trương Huyền, giơ súng nhắm vào vị trí của kẻ địch và tiến lên.

D-6 bước ra khỏi phòng, đưa tay véo vai Trương Huyền, ra hiệu rồi cũng đi theo D-5.

Ba người phối hợp có trật tự, nhanh chóng tiến tới tận cửa phòng mục tiêu.

‘Bây giờ có nên tiếp tục tiến về phía trước không nhỉ?’

Trương Huyền suy nghĩ một lúc, rồi cũng đứng dậy, bước về phía trước.

Khi đi qua những cửa phòng chưa được kiểm tra, để tránh sự cố vừa rồi, Trương Huyền cố ý đi vòng, giữ khoảng cách xa với cửa phòng hơn.

Đến sau lưng D-6, Trương Huyền đưa tay véo vai D-6, ra hiệu mình đã sẵn sàng, rồi giơ súng nhắm vào những phòng phía sau, phòng khi có kẻ địch tấn công từ phía sau.

Sau khi nhận được hiệu lệnh, D-6 tháo một quả lựu đạn choáng, rút chốt.

D-5 đứng cạnh D-6 bất ngờ bước về phía trước, đá văng cửa phòng đang khép hờ, rồi nhanh chóng rút lui!

Ngay khi cửa phòng mở ra, lại vang lên tiếng súng!

Nhưng cùng lúc đó!

Leng keng!

Quả lựu đạn choáng lăn vào trong phòng!

Ầm!!!

Sau tiếng nổ, D-3 lao thẳng vào, vang lên liên tiếp vài phát súng.

“Mục tiêu đã tiêu diệt!”

“Tiếp tục dọn dẹp tầng!”

Rất nhanh, các phòng còn lại trên tầng ba cũng đều được kiểm tra xong.

Bốn người lại trở về lối thang.

Tình cờ thay, Đội B cũng đã hoàn thành việc kiểm tra tầng hai, đang lên tầng bốn.

“Tiến lên.”

D-1 vung tay lớn, Đội D lại bắt đầu di chuyển.

Lúc này, Trương Huyền đã có thêm kinh nghiệm, dưới sự dẫn dắt của đồng đội, hắn cũng bắt đầu dần dần nhập cuộc, kỹ năng CQB còn chưa thuần thục cũng dần được mài giũa, trở nên nhuần nhuyễn hơn.

Chương 7: Tiêu Đề 《Ẩn》

[Chúc mừng, sau nỗ lực không ngừng, kỹ năng ‘Chiến thuật CQB Cảnh sát’ của ngươi đã được nâng cấp, cấp độ hiện tại là LV2.]

Nửa giờ sau.

“SDPD, buông vũ khí xuống, ngươi đã bị bao vây!”

Trương Huyền căng thẳng thần kinh, hòng súng trong tay chĩa thẳng vào tên cướp phía trước!

Nhưng hắn vẫn chưa nổ súng, bởi vì tên cướp này đang không chế một con tin là phụ nữ!

“Không, không, đừng bắn! Xin ngươi đây!”

Người phụ nữ tóc vàng xoăn sóng này có lẽ đã bị dọa sợ, liên tục cầu xin Trương Huyền.

Khẩu súng lục dí vào sau gáy nàng như tử thần giáng xuống, khiến nàng hoàn toàn mất lý trí.

Tên cướp nấp sau con tin rất có kinh nghiệm đối mặt với hòng súng.

Từ đầu đến giờ, hắn vẫn luôn khom lưng, co rúm người, hòng súng không rời khỏi con tin, đồng thời vẫn có thể đảm bảo thân mình không bị lộ ra trước hòng súng của Trương Huyền.

Không những thế, hắn dường như đã biết trước sự tồn tại của tay súng bắn tỉa bên ngoài, nên đã kéo rèm cửa từ sớm.

Không có tầm nhìn để bắn, cho dù tay súng bắn tỉa có lợi hại đến mấy cũng không thể làm gì được.

“Chuẩn bị cho ta một chiếc trực thăng và hai mươi vạn đô la Mỹ! Nếu không, người sẽ được chứng kiến não của nàng phun tung tóe!”

“Người đừng có nóng vội, ta sẽ báo cáo yêu cầu của người lên cấp trên. Hãy buông vũ khí và đầu hàng, có thể như vậy người còn giữ được mạng sống, nhưng nếu người giết con tin này, ta đảm bảo, số phận của người sẽ không khá hơn người phụ nữ này đâu.”

Trong khi vận dụng những chiêu trò lừa đảo sơ sài của mình, Trương Huyền vẫn liếc mắt quan sát xung quanh, tìm kiếm cơ hội có thể tận dụng.

Lúc này, hắn đang ở bên ngoài cửa phòng trên tầng 11, cùng với D-5.

Còn D-3 và D-6 thì đang lên tầng trên, B đội sẽ phối hợp với họ, mở ra một lối đi để họ có thể từ cửa sổ phòng này lén lút trèo xuống.

Chỉ cần Trương Huyền và đồng đội tạo được cơ hội, họ sẽ trực tiếp phá cửa sổ và tiêu diệt tên cướp.

“Đừng tưởng ta không biết các người đang âm mưu gì, nếu ta buông súng xuống, lập tức ta sẽ chết ở đây!”

Các người là CIA, ta biết rõ mà.

Ta chỉ cần trực thăng và tiền, không muốn gì khác, ta chỉ cho các người mười phút, hết thời gian đó, ta sẽ cùng người phụ nữ này cùng chết!”

Gầm lên như điên cuồng, tên cướp này đã đến bờ vực của sự sụp đổ tinh thần.

Như Trương Huyền nói, hắn đã bị bao vây, buông súng chắc chắn là con đường cùng, chỉ có giữ lại con tin mới có thể trốn thoát.

“Yên tâm, chúng ta là SDPD, không phải CIA, chúng ta nói là làm. Mà hai mươi vạn đô la cũng không phải số tiền nhỏ, chúng ta đang làm nhiệm vụ làm sao có thể mang theo nhiều tiền như vậy, người phải cho chúng ta thêm thời gian để chuẩn bị.”

Trương Huyền vừa nói vừa thử bước lên phía trước.

“Đứng yên đó! Lại gần nữa là ta bắn đây!”

“Được, được, ta không động đây, đừng vội, ta chỉ muốn nói, người bắt một người dân thường đổi lấy số tiền lớn như vậy, hơi không thực tế. Nếu không, ta buông vũ khí, người bắt ta làm con tin? Một chiến sĩ đặc nhiệm như ta, nặng hơn một người dân thường nhiều đấy.”

Nói xong, Trương Huyền còn tháo dây súng, chỉ để lộ ra nửa người đằng sau cửa, hiện rõ là không có ác ý.

Bởi vì Trương Huyền cũng chẳng quan tâm tên này sẽ chọn lựa ra sao, dù sao cũng chỉ là kéo dài thời gian mà thôi.

Tất nhiên, nếu hắn ngu đến mức dám để Trương Huyền làm con tin, vấn đề sẽ đơn giản hơn nhiều.

Trong quá trình đổi con tin, chắc chắn sẽ có khoảng trống để che chắn, ngay cả khi hắn không mắc sai lầm, Trương Huyền cũng có thể tạo ra sai lầm cho hắn... Bởi vì D-5 bên cạnh vẫn cầm khẩu súng, không phải dạng vừa đâu.

“Ta không cần hai mươi vạn nữa, mười vạn... không, năm vạn, cho ta năm vạn, ta sẽ thả người phụ nữ này đi!”

Tên cướp trợn mắt đỏ ngầu, như một tên cờ bạc đã thua hết, chỉ chờ đến lượt cuối cùng để ăn hết.

“Được rồi, không vấn đề, sẽ có người mang tiền đến ngay.”

Trương Huyền cố gắng an ủi tâm trạng của hắn.

Nhưng ngay lúc này, từ trên tầng 12 bỗng vang lên vài tiếng súng.

Mặc dù rất ngắn, nhưng tiếng súng vẫn khiến tên này giật mình, ánh mắt tràn ngập nỗi kinh hoàng, hắn đoán ra mưu kế của Trương Huyền và đồng đội!

Thế là hắn một tay nắm lấy con tin, định lùi về phía nhà vệ sinh.

Nhưng ngay lúc này, Trương Huyền đột nhiên chỉ vào cửa sổ phòng và gầm lên: “Tom! Hành động!”

Tên cướp vội vã, theo bản năng muốn tăng tốc, đồng thời vô thức quay mặt về phía cửa sổ, cố gắng đề phòng tên to lớn sắp sửa đột nhập qua cửa sổ.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc đó, Trương Huyền đột ngột sùng sộ lao về phía trước!

Khoảng cách vài mét ngắn ngủi, chỉ hai bước chân là đến, thậm chí chưa đến một giây!

Hắn nhào vào người con tin, đẩy nàng ngã xuống!

Ngay sau đó, D-5 cũng lao vào phòng, khẩu súng trường trong tay liên tục bắn bốn phát!

Cùng lúc D-5 nổ súng, khẩu súng lục của tên cướp cũng đồng thời vang lên!

Bùm!

Chỉ một phát, rồi hắn không thể bóp cò thêm lần nào nữa.

D-5 chạy vào phòng, bắn một phát vào đầu hắn, tiện chân đá bay khẩu súng lục trong tay tên cướp.

Trương Huyền bò dậy, nhìn con tin bị dọa ngất xỉu, cánh tay bị trầy xước do đạn, thở phào nhẹ nhõm.

Chương 8: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nàng không sao chứ?” D-5 nhanh chóng kiểm tra căn phòng, sau khi xác nhận không có ai phục kích thì nói: “Tên này thật sự dám nổ súng, nếu không phải người nhanh tay thì hôm nay cô gái này sẽ không thể về nhà được rồi, ta không tin tên này lên trực thăng thật sự sẽ thả người.”

“Ta cũng không tin cấp trên ở dưới kia sẽ thực sự đồng ý với điều kiện của hắn.”

Trương Huyền ném con tin lên giường, thông qua bộ đàm gọi các cảnh sát khác lên tiếp ứng, sau đó thông báo cho những người còn lại của đội D rằng tầng 11 đã được dọn dẹp xong.

Đối với lời nói của Trương Huyền, D-5 không phủ nhận: “Cũng đúng.”

Cấp trên đã nói từ trước, tất cả bọn cướp đều phải bị bịt miệng, không chừa một ai.

Cho dù con tin sống hay chết, tên này cũng sẽ chết chắc.

Trực thăng? Còn hai mươi nghìn đô la Mỹ?

Mơ mộng hảo huyền gì thế.

Trở lại cầu thang, tình cờ nhìn thấy một đội cảnh sát đặc nhiệm đi từ hành lang bên kia qua.

Là đội AC, họ phụ trách dọn dẹp phía bên kia của tòa nhà, bây giờ hai nhóm tác chiến hợp nhất, cũng có nghĩa là chiến dịch lần này đã sắp kết thúc.

“Tình hình thế nào?” D-1 nhìn về phía Trương Huyền.

Trương Huyền gật đầu nói: “Đã xong rồi, con tin bị thương nhẹ, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.”

“Làm tốt lắm.” Nói một câu khen ngợi đơn giản, D-1 liền gạt chuyện này sang một bên.

Theo hắn, đối phó với một tên cướp bắt giữ con tin tuy có phần phiền phức, nhưng không thể coi là khó khăn, có thể giải quyết cũng là điều hợp lý.

Trên lầu, D-3 và D-6 theo đội B hành động cũng quay lại cầu thang tập hợp.

Hơn hai mươi cảnh sát đặc nhiệm bắt đầu cùng nhau tiến lên lầu.

“Tầng mười ba an toàn!”

Hoàn thành nhiệm vụ tác chiến cuối cùng, Trương Huyền có chút thở hồn hển, thể chất của cơ thể này cũng tạm được, chỉ là hơi yếu.

Có lẽ đúng như D-5 nói, “hắn” tối qua đi chơi hơi quá đà.

“Chỉ còn lại hai tầng cuối cùng, đội A và đội C đã lên rồi, chúng ta canh giữ ở đây, đề phòng sót kẻ nào, ai mệt thì có thể nghỉ ngơi một chút, những người khác canh giới ở cửa cầu thang.”

D-1 nghe xong báo cáo trong bộ đàm, quay người nói với mọi người.

“Ha, mới có mấy tầng lầu, có gì mà mệt chứ.” D-5 cười nói.

“Ta thì hơi đuối sức rồi.” D-2 vốn ít nói hiếm khi lên tiếng.

Cũng phải, suốt ngày vác tấm khiên nặng mấy chục cân, mặc áo chống đạn cấp ba leo lên leo xuống, đôi ai cũng phải kêu ca vài câu.

“Bọn cướp này rốt cuộc là lai lịch gì? Hỏa lực thật sự không nhỏ.” D-3 hỏi.

D-6 nghi hoặc nói: “Nghe nói là một nhóm băng đảng vượt biên?”

D-1 nói: “Một nhóm người Mexico, trong lúc buôn lậu vũ khí đã giết chết một đặc vụ nằm vùng của CIA, tên vừa gào thét ở dưới lầu chính là quản lý của tên đặc vụ xui xẻo đó.”

“Chà, dám giết cả người của CIA, quả là một lũ điên, khó trách vừa nãy gặp phải tên bắt giữ con tin kia lại gọi chúng ta là CIA.”

“Thực ra, trước khi giết tên kia, bọn chúng cũng không biết thân phận của hắn, chỉ có thể nói, tên kia và bọn chúng thật sự là gặp vận đen.” D-1 nhún vai.

Trong lúc nói chuyện, trên lầu liên tục truyền tới từng đợt tiếng súng, hơn nữa tiếng súng càng ngày càng gần!

“Cảnh giác!”

Tất cả mọi người lập tức chĩa súng về phía cầu thang trên lầu.

Rất nhanh, kèm theo một tiếng nổ, cửa chống cháy cầu thang tầng 15 bị một tên cướp cầm AK tông mạnh vào, hắn chạy ra từ bên trong!

“Khai hỏa!”

Theo lệnh của đội trưởng, mọi người đồng loạt nổ súng!

Tên cướp đó trong nháy mắt bị đánh thành cái sàng!

“Mục tiêu tiêu diệt!”

Rất nhanh, cửa chống cháy lại mở ra một lần nữa, nhưng lần này, chính là người của mình.

“Tầng mười lăm đã dọn dẹp xong, tất cả bọn cướp đã bị tiêu diệt.”

Theo nhiệm vụ của đội A hoàn thành, cả tòa nhà đã hoàn toàn an toàn.

Mọi người cũng đều thở phào nhẹ nhõm vào lúc này.

Nhưng lúc này, Trương Huyền lại nhìn bảng nhiệm vụ với vẻ mặt nghi hoặc.

[Đã tiêu diệt hoặc bắt giữ bọn cướp: 15/16]

Còn sót kẻ nào sao!?

Nghĩ đến đây, Trương Huyền không kịp suy nghĩ nhiều, trực tiếp mở bộ đàm thông báo: “Yêu cầu tìm kiếm lại các tầng, nghi ngờ có bọn cướp bị bỏ sót, lặp lại, yêu cầu tìm kiếm lại các tầng...”

Mọi người xung quanh nhìn Trương Huyền với vẻ mặt nghi hoặc, nhưng Trương Huyền cũng không biết giải thích thế nào.

Chẳng lẽ nói, hắn có thể tiên đoán, sớm đã tính toán ra số lượng cụ thể của bọn cướp?

Nói ra cũng chẳng ai tin.

May mắn thay, yêu cầu của Trương Huyền nhanh chóng được người chỉ huy nhiệm vụ bên dưới đáp lại: “Cho phép tìm kiếm lần hai, các đội thay phiên nhau kiểm tra từng tầng.”

D-1 nhấn nút liên lạc: “Đội D đã nhận được.”

Nói xong, hắn nhìn sang Trương Huyền: “Trương, người có phát hiện gì không?”

Trương Huyền lắc đầu: “Không, nhưng... Ta chỉ cảm thấy chúng ta cần thận trọng hơn một chút, biết đâu sẽ có những góc khuất bị bỏ sót?”

Nhưng lời vừa dứt, ánh mắt mọi người nhìn Trương Huyền đều trở nên kỳ lạ.

Rõ ràng, sự không tin tưởng của Trương Huyền khiến họ cảm thấy khó chịu.

“Ồ, tuyệt vời, D-2 lại phải vác tẩm khiên chạy khắp nơi rồi.” D-5 hậm hực nói.

D-2 lắc đầu, nhặt tẩm khiên chống bạo động lên, không nói gì.

Liếc nhìn Trương Huyền một cách sâu xa, D-1 nói với mọi người: “Vậy thì quét lại một lượt, đừng bỏ sót bất kỳ góc nào!”

Chương 9: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nói xong, hắn đi lên lầu.

Vì là kiểm tra luân phiên, tất nhiên họ phải kiểm tra thành quả lao động của hai đội AC.

Còn Trương Huyền, người đi sau đội, lúc này cũng không quan tâm, cũng không định quan tâm đến tâm trạng bất mãn của người khác.

Dù sao cũng chỉ là một phó bản, hoàn thành là được, không cần bận tâm quá nhiều.

Vấn đề là, làm sao có thể có kẻ nào lọt lưới khi nhiều cảnh sát đặc nhiệm dày dạn kinh nghiệm đã lật tung khách sạn từ trên xuống dưới?

Hoặc là có người lười biếng không kiểm tra kỹ, bỏ sót một ‘người may mắn’, hoặc là...

Không phải tên cướp nào cũng cầm súng!

Nghĩ đến đây, mắt Trương Huyền lóe lên một tia kinh ngạc, vô thức nhìn qua cửa sổ, nhìn xuống dưới.

Lúc này, các con tin đã được đưa ra ngoài từng người một.

Trong đầu Trương Huyền cũng vang lên một tiếng thông báo hệ thống:

[Tên cướp cầm đầu đã trốn thoát, nhiệm vụ thất bại!]

Ngay giây tiếp theo, ý thức của Trương Huyền lại một lần nữa chìm vào bóng tối!

“Nhanh lên, Trương, đừng đứng ngây ra đó!”

Giọng nói quen thuộc lại vang lên, Trương Huyền mở mắt ra, sắc mặt khó coi: “Chết tiệt!”

Không biết có phải do khởi động lại lần nữa hay không mà đầu Trương Huyền đau hơn lần khởi động trước.

Tên cướp cầm đầu quá xảo quyệt!

Sao lại có thể ranh ma như vậy, trà trộn vào đám con tin để trốn thoát, chẳng lẽ không phải đang đùa giỡn sao!

Hắn tưởng đây chỉ là một phó bản huấn luyện chiến đấu đơn giản, không ngờ lại có một màn quanh co lòng vòng như vậy, thật là vô lý!

Cố kìm nén ham muốn chửi bới, Trương Huyền quen thuộc lên xe, ngồi vào chỗ.

Bắt đầu xem lại hai vòng thất bại trước.

Bởi vì bây giờ hắn cũng không chắc mình có thể khởi động lại bao nhiêu lần.

Nhưng chỉ cần nhìn vào cái đầu ngày càng đau nhức này cũng có thể thấy, mỗi lần khởi động lại đều không phải là không có đại giới.

Có lẽ lần sau, hoặc hai lần sau, hắn sẽ thực sự phải chết trong phó bản này.

Vì vậy, hắn phải đối xử thận trọng với mỗi cơ hội khởi động lại!

Nghĩ đến đây, Trương Huyền hỏi D-1 đang ngồi phía trước: “Đội trưởng, mục tiêu nhiệm vụ lần này chủ yếu là tiêu diệt hoặc bắt giữ bọn cướp, đồng thời giải cứu con tin, đúng không?”

“Đúng.” D-1 nói: “Số lượng đối phương không ít, hỏa lực cũng rất mạnh, đây là một nhiệm vụ khá nguy hiểm.”

Trương Huyền vội vàng hỏi: “Vậy người có nghĩ có khả năng nào là trong số con tin cũng có bọn cướp không?”

“Điều đó cũng có thể xảy ra.” D-1 cau mày suy nghĩ: “Rất cuộc tình hình hiện trường rất phức tạp, chuyện gì xảy ra cũng không lạ, nhưng sau khi con tin được giải cứu, sẽ có người chuyên môn điều tra lý lịch của họ.”

“Nếu hãn trốn thoát trước khi được xác minh danh tính thì sao?”

“Cái này...”

Đúng lúc này, D-2 lên tiếng: “Chúng ta có thể để cảnh sát khác phong tỏa hiện trường trước, không cho ai rời đi là được.”

“Đúng, ý ta là thế này.” Ánh mắt Trương Huyền sáng lên.

“Điều đó không thể.” D-1 lắc đầu: “Nếu tên cướp trà trộn vào số con tin bị thương thì sao? Chúng ta không thể ngăn xe cứu thương cứu người được?”

“Cũng đúng.” D-3 bên cạnh cũng nói: “Dù sao chúng ta chỉ chịu trách nhiệm hạ gục những kẻ nổ súng vào chúng ta, việc phân biệt danh tính con tin là việc của người khác, nếu thực sự để con tin trốn thoát, thì đó cũng không phải là trách nhiệm của chúng ta, không cần phải lo lắng quá nhiều.”

Tất nhiên là cần thiết!

Nếu lại để người ta trốn thoát, ta lại phải khởi động lại một lần nữa!

Trời ạ, biết được ta còn có thể khởi động lại bao nhiêu lần nữa!

Mặc dù trong lòng lo lắng, nhưng Trương Huyền cũng biết, bây giờ không phải là lúc tranh luận với đồng đội.

Có lẽ chỉ có thể ứng biến trong chiến đấu.

Tuy nhiên, lời nói của D-1 cũng đã gợi ý cho Trương Huyền.

Nếu tên cướp cầm đầu trà trộn vào đám con tin, thì rất có thể hắn sẽ chọn cách tự làm mình bị thương, để qua mặt vòng kiểm tra sơ bộ đầu tiên bằng xe cứu thương.

Chỉ cần đối phương có chút diễn xuất, muốn trốn thoát trên xe cứu thương cũng không phải chuyện khó.

Rốt cuộc, không ai lại đi thăm vấn một người vừa được cứu, tinh thần không ổn định, thậm chí trên người còn bê bết máu.

Mà điều hắn cần làm là tập trung theo dõi thần sắc của con tin.

Cúi đầu nhìn đồng hồ, bây giờ là bốn giờ ba mươi hai phút chiều.

Từ lúc phá cửa khách sạn đầu tiên, toàn bộ quá trình tác chiến mất khoảng hai tiếng rưỡi.

Nói cách khác, tên cướp cầm đầu hắn là xuất hiện trong nửa giờ cuối cùng.

Nếu nhớ không nhầm, lúc đó bốn đội đang kiểm tra tầng tám và tầng chín.

Như vậy, phạm vi đã thu hẹp lại.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền hỏi D-1: “Đội trưởng, cho ta xem sơ đồ cấu trúc phòng của khách sạn được không?”

D-1 nghi hoặc: “Trước đây trong cuộc họp khẩn cấp không phải đã xem rồi sao?”

Mặc dù nói vậy, nhưng hắn vẫn lấy ra một bản đồ, đưa cho Trương Huyền.

“Ta không phải là để tăng thêm ấn tượng sao.” Trương Huyền vừa cười ha hả vừa mở toàn bộ bản đồ ra.

Tòa nhà khách sạn này được xây dựng vào năm 1976, có thể coi là một khách sạn khá cũ kỹ.

Khi mới xây dựng, có vẻ như để đi theo hướng cao cấp, nên cấu trúc tổng thể hẹp dưới rộng trên, tầng càng cao thì phòng càng ít, tầm nhìn cũng tốt hơn.

Chương 10: Tiêu Đề 《Ẩn》

Còn các tầng dưới, ngoài các phòng cơ bản, còn có nhà hàng, phòng tập thể dục thậm chí là siêu thị, một loạt các tiện nghi sinh hoạt.

Tuy nhiên do vấn đề kinh doanh.

Tòa nhà khách sạn này đã gần như đứng trên bờ vực phá sản, nhiều cơ sở vật chất đã bị đóng cửa từ nhiều năm trước.

Nếu hần đoán không nhầm, tên đó chắc chắn đang ẩn náu trên tầng tám trở lên, trong khi hai đội BD và hai đội AC đang hội quân ở tầng mười một.

Nói cách khác, lần này hần phải tìm cách đẩy nhanh tốc độ tiến công.

Tốt nhất là dọn dẹp xong tầng mười lăm trước khi hai đội AC đến tầng mười một.

Sau đó đi xuống một lối đi khác để hội quân với hai đội AC.

Tuy nhiên... độ khó này e là không nhỏ.

Đang suy nghĩ, xe đã dừng lại.

“Được rồi, tất cả xuống xe cảnh giác!”

Cửa xe mở ra, Trương Huyền nhảy xuống.

Vẫn là vị trí quen thuộc, góc độ quen thuộc.

Lời mắng chửi của viên quản lý CIA bên cạnh lúc này nghe vào tai hần đã không còn cảm giác khó chịu nữa.

Rất cuộc, cùng một câu nói nghe ba lần, hần đã quen rồi.

Cũng như trước đây, lệnh tấn công mạnh mẽ được đưa ra.

Đội D bắt đầu di chuyển về phía cửa trái.

Có kinh nghiệm từ lần trước, cộng thêm việc đã nắm được CQB cấp 2, lần này Trương Huyền không chọn sử dụng lựu đạn choáng nữa.

3, 2, 1!

Ầm!

Cửa gỗ bị đập vỡ, D-2 lao vào như hai lần trước.

Trương Huyền bám sát phía sau, hai phát súng hạ gục tên cướp sau bình hoa!

Sau đó vừa bắn bỏ sung để xác nhận hạ gục, vừa chạy nhanh sang bên trái vài bước, mở rộng phạm vi bắn, nhường chỗ cho D-5 phía sau vào nhanh hơn, đảm bảo tầm bắn bên phải được bao phủ.

Đồng thời, trong khi di chuyển, súng trong tay hắn vẫn bắn ổn định, đảm bảo hỏa lực không bị gián đoạn.

Dưới sự phối hợp của đồng đội.

Năm tên địch trong đại sảnh, chỉ trong vòng sáu giây ngắn ngủi, đã bị tiêu diệt hoàn toàn!

Rút ngắn đáng kể thời gian tiêu diệt địch!

“Tiến lên!”

Do không có con tin bị thương, lần này đội D không lãng phí quá nhiều thời gian ở đại sảnh, mà lao thẳng về phía cầu thang!

Lên đến tầng ba, liên tiếp phá cửa xông vào, lần này tên da đen nấp trong nhà vệ sinh thậm chí còn chưa kịp phản ứng đã bị Trương Huyền ba phát súng xuyên cửa hạ gục!

Đá tung cửa nhà vệ sinh, lại bắn thêm một phát vào đầu hấn.

Sau đó một đường giết lên tầng 11!

Trên đường đi, Trương Huyền như lần trước.

Giết địch!

Cứu người!

Trong tình huống có tiên tri tiên giác, tốc độ nhanh hơn không biết bao nhiêu.

“Lần này suôn sẻ quá nhỉ.”

Đến trước căn phòng giải cứu con tin bị khống chế trước đó, D-5 bên cạnh không khỏi cảm thán một câu.

Đang định tiếp tục đá cửa, thì bị Trương Huyền ngăn lại.

Đề D-3 và D-6 tiếp tục tiến lên.

Trương Huyền trước ánh mắt nghi hoặc của D-5 liền tiến nhập một căn phòng đã được kiểm soát ở sát vách.

‘Tình hình gì thế?’ D-5 nghi hoặc hỏi.

Trương Huyền chỉ vào phòng bên cạnh, ra hiệu bằng tay về khẩu súng.

D-5 hiểu ra.

Mặc dù không biết Trương Huyền làm sao biết được tình hình trong phòng, nhưng giữa đồng đội, tin tưởng lẫn nhau là điều cơ bản.

Sau khi giúp Trương Huyền buộc dây an toàn, Trương Huyền liền đi ra ngoài cửa sổ ra ngoài tòa nhà.

“Hít~ thở~ “

Hít một hơi thật sâu, dọc theo phần nhô ra của bệ cửa sổ, Trương Huyền cẩn thận bò đến bên cửa sổ của căn phòng mục

tiêu.

Có lẽ do tên cướp trong phòng chưa bị động, rèm cửa trong phòng tuy đã kéo nhưng cửa kính vẫn chưa đóng.

Ngay khi Trương Huyền rút khẩu súng ngắn bên hông ra, chuẩn bị nhẹ nhàng vén rèm cửa lên thì bên trong phòng truyền đến tiếng đối thoại.

Giọng nữ: “Cảnh sát đã lên rồi, ta nghe thấy tiếng họ liên tục đá cửa ở tầng này, chắc chắn sẽ đến lượt chúng ta sớm thôi!”

Giọng nam: “Làm sao bây giờ? Chống lại họ?”

Giọng nữ: “Chống cái gì? Chỉ với khẩu súng lục nhỏ bé này của người mà muốn đánh bại cả một đội cảnh sát đặc nhiệm trang bị vũ khí tự động?”

Giọng nam: “Vậy phải làm sao?”

Giọng nữ: “Lát nữa nếu họ đến, người cứ...”

Ừm?

Nghe cuộc đối thoại của hai người trong nhà, Trương Huyền vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Mò kim đáy bể, không ngờ lại dễ dàng như vậy!

Rốt cuộc, ai mà ngờ được, trong một nhóm cướp toàn đàn ông lại có một người phụ nữ làm đại ca cơ chứ.

Tuy nhiên, nếu người đã ở đây rồi, thì không cần tốn nhiều công sức nữa.

Tháo lựu đạn mảnh, rút chốt, ném vào, công thành thân thoái.

Ầm ầm ầm!!!

Nghe tiếng nổ từ phòng bên cạnh, nhìn thấy Trương Huyền từ bên ngoài cửa sổ quay trở lại, vẻ mặt thoải mái như vừa thả ra thứ gì đó kỳ quái.

D-5 vẻ mặt ngờ vực.

Nửa giờ sau.

“Chúc mừng, phó bản nghề nghiệp tân thủ của người đã hoàn thành, đang tiến hành thanh toán nhiệm vụ, trong vòng một giờ, người có thể thoát khỏi phó bản bất cứ lúc nào.”

Bên dưới tòa nhà khách sạn, nhìn đám người chết bị giải cứu từ xa, Trương Huyền dựa vào cửa xe, thở dài một hơi.

Đội sáu người đều sống sót, hai mươi bảy con tin không thiếu một ai, mười sáu tên cướp đều bị tiêu diệt.

Nhiệm vụ hoàn thành xuất sắc!

“Đi thôi, về thôi, ta đã không thể chờ đợi để cầm tiền trợ cấp hôm nay đi quán bar chơi một chút.” D-5 nhảy lên xe, cỡi dây súng, trực tiếp nằm lên ghế xe.

Chương 11: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đi đi đi, ở đây không có việc gì của chúng ta nữa.” D-3 cũng ném búa phá cửa lên xe, phát ra một tiếng âm ầm.

D-6 ngoan ngoãn lên xe ngồi, không nói một lời, phong thái chuẩn mực của người mới.

D-2, người lái xe, ném tấm khiên chống bạo động ra phía sau, sau đó khởi động xe.

D-1 từ xa về với vẻ khó chịu: “Bọn người keo kiệt này, chỉ cho có thể, lần sau nếu có việc như thế này ta sẽ không làm nữa.”

Nói rồi, hắn ngồi vào ghế phụ, thấy Trương Huyền đứng bên cạnh cửa không nhúc nhích, hắn không vui nói: “Đừng chờ nữa, hôm nay ta đã lấy được tiền làm thêm giờ, đừng hy vọng quá nhiều, tên kia chỉ là một kẻ nghèo, nhưng chi phí tối nay chắc chắn đủ.”

“Haha...” Trương Huyền cười cười.

Mặc dù thời gian ở cùng nhau rất ngắn, tính chắt chẽ thì chỉ vài giờ thôi.

Nhưng trong những giờ đó, Trương Huyền đã học được rất nhiều từ những người đồng đội này.

Đặc biệt là sau khi trải qua những sự việc liên quan đến sinh tử trên chiến trường.

“Nhưng... cuối cùng vẫn phải chia tay, phải không?”

‘Hệ thống, trở về!’

Vẫn là căn phòng chật hẹp và bẩn thỉu đó, Trương Huyền từ từ mở mắt.

Nhưng lúc này, hắn đã không còn vẻ hoảng hốt ban đầu nữa.

Những chuyện sinh tử là thứ rèn luyện con người nhất, đặc biệt là, hắn đã thực sự chết một lần rồi.

[Nhiệm vụ nghề nghiệp đã kết thúc!]

[Hoàn thành thanh toán nhiệm vụ!]

[Chúc mừng người đã hoàn thành tất cả thành tựu nhiệm vụ!]

[Người đã nhận được bốn điểm nghề nghiệp và một thẻ hỗ trợ đội D!]

[Nhiệm vụ nghề nghiệp tiếp theo sẽ diễn ra sau bảy ngày, hãy chuẩn bị trước!]

...

[Họ tên: Trương Huyền]

[Nghề nghiệp: Nhân viên SWAT, Kẻ lừa đảo]

[Kỹ năng nghề nghiệp: Quan sát chi tiết LV3, Cảm nã cảnh sát LV3, Quyền quân sự LV3, Sử dụng súng LV2, Bắn súng thành thạo LV3, Lái xe LV2, Kỹ năng lừa đảo LV1, Chiến thuật CQB của cảnh sát LV2.]

[Điểm nghề nghiệp: 4.]

[Thẻ đặc biệt: Thẻ hỗ trợ đội D]

...

Chức danh cảnh sát ban đầu đã được thay đổi thành cảnh sát đặc nhiệm.

“Thẻ hỗ trợ đội D?”

[Thẻ hỗ trợ đội D: Vật phẩm sử dụng một lần, sau khi sử dụng, có thể triệu hồi ‘Đội đặc nhiệm D của Sở cảnh sát San Diego’ trong phó bản để hỗ trợ hỏa lực cho người, thời gian tồn tại của đội là hai giờ.]

“Thì ra là vậy.” Trương Huyền bỗng nhiên hiểu ra, trong lòng cũng vui mừng khôn xiết!

Hắn đã tận mắt chứng kiến sức chiến đấu của đội D.

Mặc dù không thể nói là bất khả chiến bại, chắc chắn không thể so sánh với một số lực lượng đặc biệt mạnh mẽ, nhưng để đối phó với một số tay súng không được huấn luyện tác chiến chuyên nghiệp, thì hoàn toàn dư sức rồi.

Nhưng thời gian tồn tại của nhân vật này...

“Hai giờ có vẻ hơi ngắn.”

Trong ký ức còn sót lại của chủ nhân ban đầu, nơi hắn ở là một khu vực lừa đảo quy mô không nhỏ, có khá nhiều nhân viên bảo vệ có vũ trang.

Trong trường hợp thiếu người và không có hỏa lực mạnh hỗ trợ, đội D có thể khó đưa hắn thoát ra trong vòng hai giờ.

“Nếu không thể giết ra ngoài, thì chỉ còn cách tìm cách khác...”

Nghĩ đến đây, Trương Huyền quay sang nhìn bảng kỹ năng và điểm nghề nghiệp của mình.

Lúc này, sau mỗi kỹ năng đều có thêm một dấu cộng màu vàng, và được chú thích điểm nghề nghiệp cần thiết để nâng cấp.

Kỹ năng cấp một chỉ cần một điểm nghề nghiệp để nâng cấp, nhưng kỹ năng cấp hai cần hai điểm, cấp ba là ba điểm, cứ thế tiếp tục.

“Nói cách khác... bây giờ ta tối đa chỉ có thể nâng cấp hai kỹ năng chiến đấu cấp hai hoặc một kỹ năng chiến đấu cấp ba?”

Còn về kỹ năng lừa đảo cấp một, đã bị Trương Huyền chọn lọc bỏ qua.

“Nếu chỉ đơn thuần là chiến đấu, thì CQB chắc chắn phải nâng cấp, vậy còn lại... chỉ có thể chọn giữa sử dụng súng và lái xe.”

Cái gọi là sử dụng súng, chính là việc sử dụng các loại vũ khí súng, cấp độ càng cao, khả năng hiểu biết và kiểm soát súng càng cao, có thể nâng cao hiệu quả tốc độ bắn và độ chính xác.

Thoạt nhìn, nó có vẻ trùng lặp với kỹ năng bắn súng thành thạo, nhưng thực tế kỹ năng bắn súng thành thạo thiên về bắn nhanh, bắn chính xác hơn, khả năng sử dụng vũ khí không cao.

Trong khi sử dụng súng giống như kỹ năng hỗ trợ cho kỹ năng bắn súng thành thạo, hỗ trợ càng mạnh, khả năng nâng cao của C chính càng lớn.

Còn về lái xe... cấp độ hai có thể tương đương với một người có bằng lái xe thường xuyên lái xe, có hai ba năm kinh nghiệm lái xe, kỹ năng lái xe không quá tốt, nhưng cũng không quá tệ.

Suy nghĩ một lúc, Trương Huyền trực tiếp nâng cấp chiến thuật CQB của cảnh sát lên cấp ba!

Khoảnh khắc nâng cấp, trong đầu Trương Huyền hiện lên vô số kiến thức liên quan đến CQB!

Trong tầm nhìn, dường như xuất hiện từng đường thẳng, điểm bắn lợi thế và khu vực ẩn nấp của toàn bộ căn phòng lúc này đều rõ ràng!

Nhớ lại kỹ trận chiến trong phó bản.

Hắn phát hiện ra CQB cấp ba, đại khái tương đương với D-6 mới vào đội D.

Ngoài một số kỹ năng đặc biệt dành riêng cho cảnh sát đặc nhiệm.

Lúc này, Trương Huyền về cơ bản đã là một cảnh sát đặc nhiệm thực chiến đủ tư cách.

Không kìm nén được niềm vui, Trương Huyền lại nhìn về hai điểm nghề nghiệp còn lại.

Chương 12: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tuy nhiên, hắn không sử dụng trực tiếp, mà dự định tạm thời giữ lại.

Dù sao hắn dự định lên kế hoạch bỏ trốn, đến lúc đó vẫn phải căn cứ vào tình hình thực tế để tiến hành nâng cấp.

Nếu muốn đánh, thì không cần nói, nâng cấp sử dụng súng ngay lập tức, nhưng nếu có thể lái xe tẩu thoát, thì đương nhiên là lái xe rồi.

Đang suy nghĩ, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

‘Hai người.’

Trương Huyền nheo mắt giả vờ ngủ.

Rầm rầm!

Cánh cửa sắt bị kéo ra, một thanh niên gầy gò bị đẩy vào.

“Vào đi, sau này ở đây, nhớ nhé, ngày mai bắt đầu làm việc, trong vòng ba tháng nếu không có thành tích, thì ngươi sẽ giống như tên kia ở góc kia.”

Người bảo vệ mặc quân phục huấn luyện màu xanh nhạt, tay cầm dùi cui cao su, hung dữ nói với người này.

“Vâng, vâng, ngài yên tâm, ta đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!” Người thanh niên này cúi người xoa tay cười nịnh, không dám không kính.

“Hừ, mong là vậy.”

Người bảo vệ liếc nhìn Trương Huyền bất động ở góc phòng, nếu không phải thấy hắn thờ ơ, hắn còn tưởng người này đã chết.

Lười quan tâm, tiện tay kéo cửa lại, quay người bỏ đi.

Lúc này, Trương Huyền mới từ từ mở mắt ra.

Thấy Trương Huyền tỉnh dậy, nụ cười ban đầu của người thanh niên lại nở rộ: “Đại ca khỏe, ngài họ gì ạ? Ta mới đến, ta tên Chí Vĩ, ngài cứ gọi ta là Chí Vĩ, Tiểu Chí hoặc A Vi đều được, tùy ngài, sau này xin ngài chiếu cố nhiều hơn.”

Trương Huyền liếc hắt một cái, hỏi: “Ta họ Trương, người là... người trong nước?”

“Phải, người Xuyên Thục. Đại ca nghe giọng của ngài, là người phương Nam nhỉ?”

Trương Huyền không trả lời, hỏi: “Vì sao người lại đến đây?”

Chí Vĩ cười khỏ một tiếng: “Bị lừa đến đây chứ sao. Ban đầu họ nói ra nước ngoài làm ăn phát tài, ai ngờ lại để người khác phát tài, haizz... Đại ca nhìn dáng vẻ của ngài, hẳn là đã ở đây một thời gian rồi, có thể nói cho ta biết quy củ ở đây không?”

“Người cũng khá là thích nghi đấy.”

“Thích nghi hay không thì cũng phải chịu thôi, mấy tên cầm súng bên ngoài không phải là đồ chơi đâu.”

Nói đến đây, Chí Vĩ bỗng nhiên thần sắc căng thẳng, thò đầu nhìn ra ngoài, xác nhận không có ai, mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Quay đầu lại, hắn thấy Trương Huyền lại ‘nhắm mắt dưỡng thần’.

Tự cảm thấy không có gì vui, Chí Vĩ cũng không phiền lòng, co chân lại, cũng ngồi xuống. Căn phòng này quá nhỏ, đừng nói là ngủ hai người, ngay cả một người cũng không thể duỗi thẳng chân, tối nay chỉ có thể miễn cưỡng ngồi ngủ.

Nửa thức, Trương Huyền đột nhiên hỏi: “Người biết Mao Đạm Miên không?”

“A?” Chí Vĩ đã có chút mơ màng mở mắt ra: “Mao Đạm Miên? Tên địa danh à?”

“Địa danh?”

“Đúng vậy, Phủ Quốc có một nơi tên là Mao Đạm Miên, gần biển, cách đây khá xa.”

“Ồ?” Ánh mắt Trương Huyền lóe lên một tia khác thường: “Người biết sơ lược đường đi không?”

“Cái này ta thật sự không biết...” Chí Vĩ có chút khó xử gãi đầu, nhưng dường như lại nghĩ ra điều gì đó, nói: “Bất quá lúc ta mới vào, cuối hành lang có treo một tấm bản đồ Phủ Quốc, trên đó hẳn có tuyến đường ngài cần.”

Nói xong, hắn đột nhiên ý thức được điều gì đó, thần sắc lập tức kích động, nhỏ giọng nói: “Đại ca chẳng lẽ ngài có cách ra ngoài?”

Trương Huyền không trả lời, chỉ đi đến bên cửa, hơi nghiêng người nhìn ra ngoài.

Một tấm bản đồ Phủ Quốc cũ kỹ ố vàng, đang dán trên tường cuối hành lang.

Theo dự định.

Hắn dự tính ngày mai sẽ phải lên xe, trên đường được vận chuyển đến Mao Đạm Miên, sẽ sử dụng thẻ hỗ trợ của đội D, để họ chặn mình giữa đường.

Tuy nhiên bây giờ có một vấn đề, chính là bản thân hắn không biết hiệu quả sử dụng của thẻ hỗ trợ, cũng không rõ cách xuất hiện của đội D.

Hơn nữa trong quá trình xe chạy tốc độ cao, sẽ xảy ra quá nhiều chuyện ngoài ý muốn, lỡ như đội D vừa đến nơi đã bị bỏ rơi thì cực kỳ phiền toái.

Thấy Trương Huyền im lặng, Chí Vĩ vội vàng nói: “Đại ca đừng lo lắng, ta vừa nhìn rồi, hành lang này các phòng khác đều trống, không ai có thể nghe thấy chúng ta nói chuyện.”

Trương Huyền nói: “Người biết Mao Đạm Miên là nơi như thế nào không?”

“A? Đó là thủ phủ của Mạnh Bang*, được coi là một thành phố cảng khá phồn hoa, ta có một người anh em họ ở đó.”

*: Mạnh Bang (Mengbang): Là một quốc gia nằm ở vùng Tây Bắc Myanmar ngày nay tồn tại từ thế kỷ 13 đến thế kỷ 18. Phái Quốc ở đây là Myanmar, tác sẽ không nói thẳng tên quốc gia.

Dường như có chút nghi hoặc vì sao Trương Huyền ở đây lâu như vậy mà lại không biết Mao Đạm Miên, nhưng Chí Vĩ vẫn nói:

“Trước khi ra nước ngoài, ta còn nghĩ nếu kiếm được tiền, sẽ đến đó thăm hân, tiện thể du lịch một chuyến, thậm chí còn làm cả cảm nang du lịch.”

Mạnh Bang... thủ phủ sao?

Trương Huyền hơi nhú mày, hân có thể nói là hoàn toàn không hiểu biết gì về Phái Quốc.

Tuy nhiên nếu là một thành phố phồn hoa, thì mật độ dân số và an ninh chắc chắn sẽ cao hơn nơi này.

Đến lúc đó hân có thể mượn nhờ sự giúp đỡ của lực lượng của cục cảnh sát hoặc đại sứ quán địa phương, để trở về trong nước.

Nhưng...

Trương Huyền lại nhớ đến thân phận tù phạm của mình, không khỏi nhúc nhúc đầu một hồi.

Bây giờ nếu hắn trở về nước, không chừng phải ngồi tù vài năm.

Chương 13: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nếu chuyện nguyên chủ gây ra quá lớn, e là không có giới hạn trên.

Nghĩ đến kiếp trước mình là một cảnh sát phiến khu vui vẻ, sao lại thành tội phạm được chứ?

Không được, nếu có thể, vẫn phải tìm cách điều tra thân phận cụ thể và tội lỗi của nguyên chủ.

Nếu vấn đề không lớn, thì trở về cũng không sao.

Nhưng trước đó... hắn phải rời khỏi đây, rời khỏi Phủ Quốc.

Suy nghĩ một lát, nhìn Chí Vĩ đang thao thao bất tuyệt nói về cảm nang du lịch của mình, Trương Huyền nói: “Người có cách nào lén lút vượt biên không?”

“Vượt biên? Cái này ta không rõ lắm.”

“... Ngày mai ta sẽ bị đưa đến Mao Đạm Miên, nếu người muốn về nước, có thể nói với những người đó, đi cùng ta.”

“Đại ca ngài thật sự có cách thoát thân sao!”

Chí Vĩ kích động vô cùng, nhưng sắc mặt nhanh chóng xụ xuống: “Nhưng, lỡ như họ không cho ta đi thì phải làm sao?”

“Vậy thì người tự cầu nhiều phúc đi.”

“Đừng a đại ca, ta không muốn ở lại đây đâu!”

Chí Vĩ sắp khóc đến nơi rồi, hy vọng thật vất vả mới xuất hiện, lại thoáng cái tắt ngúm xuống, hắn vội vàng quỳ gối trước mặt Trương Huyền, không ngừng khỏ sở van nài:

“Đại ca ta rất hữu dụng, ta biết rất nhiều nơi ở Mao Đam Miên... ồ đúng rồi, đại ca ngài muốn vượt biên đến nước khác phải không? Ta có thể tìm anh em họ của ta, hắn ở đây nhiều năm rồi, chắc chắn có chút con đường, đến lúc đó ta có thể giúp ngài đi!”

“Được rồi được rồi, người ngồi dậy trước đi.” Trương Huyền lắc đầu nói: “Ta cũng muốn giúp người, nhưng nếu họ không cho người đi, thì người chỉ có thể ở đây ba tháng, ta không thể đợi người lâu như vậy.”

Nghe Trương Huyền nói vậy, Chí Vĩ quyết định chắc chắn, nói: “Đại ca ngài yên tâm, ngày mai ta có cách!”

Trương Huyền nhìn hắn một cái thật sâu, không nói gì, nhắm mắt lại, bắt đầu dưỡng thần.

Thể chất hiện tại của hắn không phải là đội viên cảnh sát đặc nhiệm cường tráng như trong phở bản.

Bây giờ luyện tập chắc chắn là không kịp rồi, muốn hoàn thành kế hoạch ngày mai một cách suôn sẻ, hắn phải đảm bảo mình có đủ tinh lực và thể lực.

...

Bảy giờ sau, theo giờ địa phương, đúng 4 giờ sáng.

Bộp bộp...

Tiếng bước chân từ ngoài hành lang đi tới.

Rầm! Rầm! Rầm!

Cây gậy cao su đập vào cửa sắt, phát ra tiếng động lớn.

“Dậy đi, nhóc, đến lúc lên đường rồi!”

Tên đàn ông mặc đồ đen nhìn Trương Huyền đang dựa vào tường, trên mặt nở nụ cười nham hiểm.

Trương Huyền hít một hơi thật sâu, đang định đứng dậy, thì đột nhiên thấy Chí Vĩ bất ngờ lao ra, lao vào người tên đàn ông đen!

Tên đàn ông đen rõ ràng cũng không ngờ tới tên mới đến này lại bất ngờ tấn công như vậy, một lúc không kịp phản ứng, bị Chí Vĩ đánh bay ra ngoài hành lang!

“Mẹ kiếp, thằng chó này!”

Chí Vĩ gương mặt tái xanh, đầy máu, nhìn hấn với ánh mắt đẫm máu: “Chính là mày muốn đưa tao và đại ca tao đến Mao Đạm Miên sao? Mẹ kiếp...”

Chưa nói hết câu, Chí Vĩ bị một sức mạnh vô cùng lớn đẩy bay ra ngoài!

Tên đàn ông đen, miệng mũi chảy máu vì bị đánh, giờ đã gần như điên tiết, nhanh chóng bò dậy, cầm cây gậy cao su liên tục đánh vào đầu Chí Vĩ!

“Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Thằng chó này dám đánh tao!”

Trông Chí Vĩ sắp bị đánh chết, Trương Huyền “tsk” một tiếng, bước nhanh lên, đá thẳng vào hông tên đàn ông đen, đá cho hắn ngã lăn ra đất.

“Nổi loạn! Nổi loạn! Bọn lộn này nổi loạn!!!”

Tên đàn ông đen nằm trên đất gào thét, ba tên gác ở ngoài hành lang cầm gậy chạy vào.

“Đánh chết bọn chúng!”

Mọi người vây lại, định động thủ, nhưng bỗng có tiếng từ dưới lầu gọi: “Đủ rồi, đưa người mất bao lâu thế? Chúng ta không nhận xác chết đâu!”

“Mẹ kiếp!” Tên đàn ông đen thở hổn hển, mắt trợn trắng như con bò.

Một tên bảo vệ chân chừ: “Nam ca, còn đánh nữa không?”

“Đánh cái gì? Đánh à?” Tên Nam ca này nhổ một bãi nước bọt: “Đánh chết đánh hỏng rồi, trên đầu còn phải chịu trách nhiệm đấy!”

Tên bảo vệ cúi đầu không dám nói.

“Được, được, các người cứ việc, coi như các người hôm nay được chết. ” Tên Nam ca lộ vẻ âm hiểm trong mắt: “Đưa hai tên này xuống, tên mới đến này không phải rất anh hùng sao? Đưa nó cùng đi Mao Đạm Miên!”

“Vâng!”

Hai người đỡ Chí Vĩ đang bất tỉnh, một người khác xô đẩy Trương Huyền, cùng đi xuống lầu.

“Phù, thứ gì chứ, lật tung cả lên.” Tên Nam ca nhổ một bãi nước bọt đầy máu xuống đất, rồi quay lưng bỏ đi, hắn đã sốt ruột muốn tìm mấy tên để xả giận rồi.

Đi từ lầu 6 xuống, Trương Huyền thấy ở mỗi lối lên lầu đều có một phòng bảo vệ.

Trong phòng bảo vệ ít nhất cũng có 3-4 người, cộng với những người tuần tra, chỉ đi qua một tầng đã có khoảng 5-6 người.

Hơn nữa, Trương Huyền còn thấy qua lưới thép ở góc mỗi phòng bảo vệ đều có tủ đựng súng.

Bên trong toàn là súng trường, không biết là súng tự động hay bán tự động.

Dù sao, nơi này phòng bị rất nghiêm ngặt, vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

Trương Huyền cũng thầm may mắn vì mình không hành động theo sự bốc đồng lúc trước, nếu thực sự triệu tập đội D

đến để đột phá, tỷ lệ thành công e rằng sẽ thấp đến mức khó tin.

Chương 14: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chỉ một tòa nhà thôi đã có hàng chục người canh gác, nếu tính cả lực lượng an ninh khắp khu vực, nếu tất cả họ đều qua đào tạo quân sự hóa, thì chẳng phải đủ sức đánh một trận nhỏ rồi sao?

Nhìn ra, bọn lừa gạt này quả thực kiếm được nhiều tiền.

Có cơ hội nhất định sẽ quay lại tính sổ!

Đang nghĩ vậy, họ đã đến tầng một.

Bên ngoài cửa, một chiếc xe tải màu xám bạc in hình cây con, ghi chữ tiếng Phôi Quốc đã dừng lại một lúc, tài xế và hai tên bảo vệ mang vũ khí đi cùng đều đang ra ngoài hút thuốc.

“Chỉ chờ các người thôi.”

Tài xế nói tiếng địa phương kém chất lượng, cười hề hề tiến lại, liếc nhìn Trương Huyền, rồi lại nhìn Chí Vĩ: “Chẳng phải cái xác chết kia cũng là người của các người chứ?”

“Yên tâm, người không chết, còn dùng được.” Tên bảo vệ chở họ không muốn nói nhiều với tài xế.

“Được rồi, miễn là người không chết là được, dù sao tiền cũng do Lam gia trả, không liên quan gì đến ta.”

Nói xong, hắn đi đến phía sau xe tải, kéo cửa thùng xe ra, một luồng mùi hôi thối khủng khiếp tràn ra.

“Lên đi, ta không quản cơm nước đâu, nhưng chắc các người cũng ăn không nổi đâu.”

Tài xế nhìn vào thùng xe ghê rợn, ra hiệu cho tên bảo vệ.

Khi Trương Huyền bị dẫn đến trước cửa thùng xe, bỗng nhiên con người co lại.

Chỉ thấy trong thùng xe chật cứng hơn mười người, nằm la liệt!

Những người này đều là đàn ông, hầu hết đều trần truồng, không có quần áo che thân, khắp người đầy vết thương, thậm chí có cả người thiếu tay, thiếu chân!

Mặc dù phần lớn đều tỉnh táo, nhưng từ ánh mắt vô hồn của họ, Trương Huyền chỉ thấy vô vàn tuyệt vọng và sự chết chóc.

Rầm!

Cửa thùng xe đóng lại nặng nề, Trương Huyền phải chịu đựng mùi hôi thối trong không khí, kéo Chí Vĩ đến một góc tương đối sạch sẽ, rồi kiểm tra vết thương của hắn.

Trán đầy vết máu và bầm tím, may là sọ không biến dạng, nhưng bị gậy cao su đánh vào đầu nhiều lần như vậy, chắc là có chấn động não nhẹ.

Xé chiếc áo của Chí Vĩ thành miếng vải băng bó sơ sài cho hắn xong, Trương Huyền liền ngồi xuống.

Lúc này, xe đã bắt đầu di chuyển.

Khoảng hai tiếng sau, mặt trời dần mọc, ánh sáng từ khe cửa rọi vào thùng xe.

Chiều lên khuôn mặt những người tê liệt này.

“Ừm...”

Chí Vĩ từ từ tỉnh lại, bụm lấy trán, cơn đau dữ dội khiến hắn khó chịu: “Ta đang... ở trên xe?”

“Đúng, chúc mừng.”

Lúc này Trương Huyền đang dùng cạnh sắc của thùng xe sắt mài nhọn một cành cây.

Trong thùng xe còn có nhiều cành cây tương tự, có lẽ trước đây xe này đã chở cây con, hoa cảnh.

Chí Vĩ thở phào nhẹ nhõm: “Ta suýt tưởng mình đã chết... may quá, đại ca, chúng ta đang trên đường đến Mao Đạm Miên phải không?”

Nói xong, hắn cũng nhìn thấy những người khác trong thùng xe, mặc dù không ngạc nhiên, nhưng vẻ mặt chết chóc và tuyệt vọng trong ánh mắt họ khiến hắn cảm thấy rất khó chịu.

“Đại khái là vậy, ta cũng không biết.” Trương Huyền lắc đầu: “Tên tài xế cứ nói chuyện với ai đó, nhưng ta không hiểu tiếng Phủ Quốc.”

“Để ta thử xem! Trước khi ra nước ngoài, ta đã học tiếng Phủ Quốc hai tháng!”

Chí Vĩ tự nguyện, bắt chập cơn đau đầu, bò về phía trước.

Mặc dù tiếng ồn và tiếng gió trong thùng xe rất lớn, nhưng hắn vẫn có thể nghe thấy tiếng cười nói từ cabin lái xe.

Chỉ thử vài phút, Chí Vĩ đã trở về với vẻ mặt lúng túng:

“Xin lỗi đại ca, ta cũng nghe không rõ lắm, bọn hắn nói quá nhanh.”

“Không lạ, thứ ngôn ngữ này ai mà hiểu được.”

Trương Huyền thổi một cái vào cành cây vừa mài, tỏ ra hài lòng.

Chí Vĩ vừa định nói gì đó, thì bỗng có một giọng nói chen vào:

“Ta... có thể... hiểu tiếng Phủ Quốc.”

Người nói là một đại thúc trung niên ngồi đối diện Trương Huyền, hắc mặc sơ mi caro, trán hói, trông như một chuyên gia lão luyện trong ngành công nghệ thông tin.

Chí Vĩ quan sát hắc, thấy trong mắt hắc không có sự tuyệt vọng hoàn toàn như những người khác, mặc dù biểu cảm sợ hãi, nhưng vẫn còn vẻ bình tĩnh, dường như không quá sợ hãi trước hoàn cảnh hiện tại.

Vì vậy Chí Vĩ liền hỏi: “Đại thúc... người cũng là người Long Quốc à?”

“Đúng.” Đại thúc gật đầu: “Ta nghe bọn hắc nói, sẽ đưa chúng ta đến một nhà máy tên là ‘Ái Tín’, nói là để phẫu thuật cấy ghép cho chúng ta.”

“Phẫu thuật cấy ghép? Cơ quan? Trời ạ!” Chí Vĩ thay đổi sắc mặt, rồi vội vã nhìn sang Trương Huyền: “Đại ca, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Đừng vội.” Nghe vậy, Trương Huyền tuy cũng có chút khẩn trương, nhưng không hoảng loạn: “Tổng phải đến nơi rồi hãy tính, bây giờ chúng ta không thể nhảy xe.”

“Vậy...” Chí Vĩ há miệng muốn hỏi Trương Huyền rốt cuộc có kế hoạch gì để thoát thân, nhưng nhìn xung quanh những người này, hắc lại im lặng.

Nơi này đông người miệng tạp, không dám nói chuyện này.

Đúng lúc này, tất cả mọi người đều cảm thấy rõ ràng xe đang giảm tốc độ, và nhanh chóng dừng lại.

“Đến rồi à?” Chí Vĩ nghi ngờ nhìn ra ngoài khe cửa, phát hiện bọn họ vẫn đang trên đường.

Chương 15: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc này, phía trước xe cũng truyền đến một trận tiếng nói, nhưng đều là tiếng Phỉ Quốc.

Chí Vĩ vội vàng hỏi đại thúc đối diện: “Đại thúc, giúp ta dịch một chút?”

“Ừm... tài xế trên xe nói, bọn hần là người của Lam gia, bảo bên kia dừng cản đường... Bên kia nói, chính là cản các người...”

Đang nói, một loạt tiếng súng vang lên!

Trên thùng xe sắt bỗng nhiên xuất hiện thêm vài lỗ thủng!

“Nằm xuống!” Trương Huyền đột nhiên cúi thấp người, cố gắng hết sức để giảm thiểu khả năng bị bắn trúng.

Chí Vĩ và đại thúc đối diện cũng vội vàng bắt chước.

Bên ngoài tiếng súng vang lên liên tục, hiển nhiên hai bên đã giao thủ!

Từ khoảng cách và mật độ tiếng súng, có thể thấy bên kia có năm sáu khẩu súng, còn bên xe này chỉ có hai ba khẩu.

Chỉ vài phút sau, tiếng súng ngừng hẳn.

“Đại ca? Người không sao chứ?” Chí Vĩ nhỏ giọng hỏi.

Trương Huyền gật đầu ý bảo OK, sau đó bò đến bên cửa thùng xe, cẩn thận nhìn ra ngoài từ lỗ đạn.

Bốn người mặc thường phục, tay cầm AK đang kéo người lái xe đã bị bắn thành cái sàng từ ghế lái xuống.

Nhìn cách bọn hắc thuần thực lục ví soát người, rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên bọn hắc làm chuyện này.

Nghe tiếng nói chuyện bên ngoài, Trương Huyền nhìn về phía đại thúc.

Chí Vĩ vội vàng nói: “Đại thúc, dịch đi!”

Lúc này, đại thúc rung rẩy toàn thân, không còn chút bình tĩnh như lúc nãy, nhưng nghe lời Chí Vĩ, hắc vẫn cố gắng nói: “Bọn hắc đang nói tìm được rất nhiều tiền, còn nói sẽ bán chiếc xe này, mua hai người phụ nữ...”

Đúng lúc này, tiếng bước chân đến gần cửa sau xe.

Đại thúc vội vàng ngậm miệng.

Keng!

Xiềng xích bị mở ra, cửa thùng xe đột nhiên mở ra!

Một thanh niên đeo súng nhìn tình hình trên xe, cũng trợn tròn mắt, vội vàng la lên phía trước.

Rất nhanh, một tráng hán trông già dặn hơn, vẻ mặt không kiên nhẫn đi tới, liếc nhìn mọi người trên xe, dường như đã sớm ngờ tới tình cảnh trong xe từ trước, căn bản không tỏ vẻ ngạc nhiên.

Sau một tràng cãi nhai, sắc mặt đại thúc đứng bên cạnh tái nhợt hẳn đi, nhưng không dám ho he tiếng nào.

Tiếp đó, gã đàn ông vạm vỡ quay người bước đi, có lẽ là chuẩn bị quay lại lái xe, còn thanh niên kia rút khẩu súng ra sau lưng, lên đạn!

Tình hình này, không cần phiên dịch, Trương Huyền cũng biết hẳn định làm gì!

Bỗng chốc, Trương Huyền từ bên hông xe lao ra như một con báo!

Ngay khi áp sát đối phương, cành cây nhọn hoắt được gọt thành hình dạng lòng bàn tay giấu trong tay áo bông đâm thẳng vào hốc mắt thanh niên kia, xuyên thẳng vào não!

Rồi nhanh chóng giật lấy khẩu súng từ tay hắn, xoay nòng súng lại!

Bùm! Bùm!

Hai phát bắn vào đầu!

Tiếp theo, hắn nhanh chóng di chuyển đến phía sau bên trái xe, lợi dụng cửa xe mở ra để làm vật che chắn, hướng về phía người đàn ông vạm vỡ vừa leo lên ghế lái phía trước xe và bắn liên tiếp bốn phát!

Kính chắn gió phía trước vốn đã vỡ nát, giờ đây lại nhuộm đỏ bởi một mảng máu lớn!

Sau khi liên tiếp hạ gục hai người, phe đối diện cũng nhanh chóng phản ứng lại, hò hét ầm ĩ và bắn về phía Trương Huyền từ bên phải phía trước xe.

Lúc này, Trương Huyền đã nấp sau bánh xe bên trái.

‘Nâng cấp kỹ năng sử dụng súng!’

[Cấp độ sử dụng súng đã được nâng cấp, cấp độ hiện tại là LV3!]

Rất nhiều kiến thức về cách sử dụng và thao tác súng tràn vào não bộ, khiến chiến đấu lực của Trương Huyền tăng lên đáng kể!

Thừa dịp đối phương còn đang băng, Trương Huyền nhanh chóng tháo băng đạn, kiểm tra số lượng đạn còn lại, sau đó gắn băng đạn trở lại.

Tiếp theo, hắn úp mặt xuống đất, một tay chống người, một tay cầm súng, từ gầm xe bắn sang phía đối diện!

Một người do vị trí đứng không thuận lợi nên bị bắn thủng bắp chân và ngã gục xuống đất!

Thấy vậy, người kia cũng mất hết ý chí chiến đấu, hét lên một tiếng, ném súng xuống đất và chạy về phía rừng chuối bên phải đường cao tốc.

Muốn chạy trốn sao?

Cúi người, Trương Huyền đi vòng từ phía sau xe ra phía bên phải xe, trước tiên bắn hai phát vào gã xui xẻo đang ngã gục trên mặt đất để xác nhận đã tiêu diệt.

Sau đó, hắn bắn điêm xạ thêm vài phát, nhìn thấy kẻ đã chạy khá xa kia bị bắn tan nát đầu!

Nhanh chóng quan sát xung quanh, Trương Huyền phát hiện ra không còn ai có thể đứng dậy ngoài hắn.

Tuy nhiên, Trương Huyền vẫn không hề lơ là cảnh giác, nhanh chóng giơ súng đi vòng ra phía trước ghế phụ xe, bắn thêm một phát vào đầu gã đàn ông vạm vỡ trên ghế lái đã bị hắn bắn liên tiếp bốn phát.

Xác nhận không còn mối đe dọa nào nữa, Trương Huyền mới thoáng bình tĩnh lại.

Nghe tiếng súng ngừng, Chí Vĩ thò đầu ra khỏi khoang xe, nhìn thấy xác chết nằm la liệt khắp nơi, lại thấy Trương Huyền tay cầm súng nguyên vẹn nhìn quanh, bỗng hưng phấn nói: “Đại ca, ngài quá giỏi! Là lính đặc chủng à?”

“Đừng nói nhảm nữa, xuống xe thay đồ phụ ta!”

Chương 16: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sau khi cướp được khẩu súng từ tay tên cướp, hấn nhanh chóng thay băng đạn mới.

Tìm kiếm trên người những tên cướp khác, hấn thu được thêm một số băng đạn, tiền mặt và giấy tờ tùy thân. Sau đó, hấn bắt đầu công việc di chuyển xác chết.

Dù không hiểu lý do, Chí Vĩ vẫn nhảy xuống xe, giúp hấn kéo những thi thể vào rừng chuối ven đường.

“Không kịp xóa vết máu rồi, có thể sẽ có người tới bất cứ lúc nào, chúng ta thay quần áo trước đã.”

Hấn nhanh chóng lột bộ quần áo của một nhân viên bảo vệ trên xe để thay. May mắn thay, bộ quần áo có màu tối nên vết máu dính vào không quá rõ ràng.

“Đại ca, chúng ta định lái xe này vào thành phố sao?” Chí Vĩ vừa thay quần áo vừa hỏi.

“Đúng vậy, chúng ta phải đến Mao Đạm Miên, nơi người nói, để tìm biểu đệ của người. Nơi này quá nguy hiểm, chúng ta phải rời đi càng sớm càng tốt.” Trương Huyền gật đầu.

Khá trùng hợp, hấn không ngờ rằng trên đường đi, xe lại gặp phải một nhóm cướp đường giết người.

Nếu chiếc xe này thực sự đi vào thành phố mà không gặp trở ngại gì, đến nhà máy mang tên Ái Tín gì đó, thì đến lúc đó, hấn muốn thoát ra sẽ phải tốn nhiều công sức hơn.

Bây giờ thì tốt rồi, xe cũng có, súng cũng có, thậm chí tiền mặt cũng có.

Thấy Chí Vĩ thay xong quần áo, hấn chỉ vào thùng xe: “Đi gọi đại thúc kia xuống, hấn biết tiếng Phủ Quốc, để hấn giả làm tài xế.”

“Vâng!”

Chí Vĩ vội vàng chạy đi thuyết phục đại thúc kia.

Cùng lúc đó, những người trong thùng xe cũng xuống, nhìn những thi thể trên mặt đất và con đường rộng rãi hai bên, ánh mắt của tất cả mọi người đều bàng hoàng.

Lúc này, đại thúc đã bị thuyết phục đi theo Chí Vĩ đến trước mặt Trương Huyền.

“Đây là Trương ca.”

“Chào Trương ca.” Đại thúc có vẻ dè dặt nói: “Ta tên là Hà An, người Đông Sơn.”

Tuổi của Hà An hơn hấn ít nhất một giáp, nghe hấn gọi mình là ca, trong lòng Trương Huyền có chút kỳ lạ.

“Ừ.” Gật đầu, hấn nói: “Chí Vĩ vừa nói với ngươi rồi chứ?”

“Trương ca, ta không có năng khiếu diễn xuất, nhưng chỉ cần ứng phó đơn giản thì không thành vấn đề.”

“Không cần ngươi diễn xuất, ngươi chỉ cần thay quần áo, vào thành phố gặp chốt kiểm tra thì cứ nói chuyện bình thường là được. Chúng ta không thể mãi giả danh người Lam gia, đến lúc đó vớt xe là được.”

“Tốt!”

Hà An gật đầu thật mạnh, khóe mắt rung rung.

Chỉ khi một người mất đi tự do, họ mới thực sự hiểu được tự do quý giá như thế nào.

“Đại ca, vậy những người kia thì sao? Ta đi gọi họ đi?” Chí Vĩ chỉ vào nhóm người không xa.

“Gọi họ lên xe.” Trương Huyền nói.

“Hả? Chúng ta đưa họ theo?”

“Ta đưa họ đi làm gì?”

Trương Huyền nhếch mép: “Đừng quên thân phận hiện tại của chúng ta, nếu trên đường gặp người Lam gia thì sao? Phải có người che chắn chứ?”

“Hả? Vậy đến lúc đó, chúng ta phải giao họ cho Lam gia sao?” Ánh mắt Chí Vĩ thoáng hiện lên vẻ không nỡ, nhưng vẫn nghiêng răng nói: “Đại ca, ta nghe người!”

“Nghĩ gì vậy.” Trương Huyền lắc đầu cười: “Chỉ cần vào thành phố, xác nhận an toàn rồi, trực tiếp ném cả người lẫn xe trước cửa đồn cảnh sát, còn lại, tùy số phận của họ.”

“Ồ~” Chí Vĩ bỗng nhiên hiểu ra, sau đó nhanh chóng chạy tới, giải thích tình hình cho họ.

Thật trùng hợp, trong số những người này, có hơn một nửa là người Long Quốc.

Nhưng theo lời họ nói, họ không tin tưởng cảnh sát ở đây, muốn đến đại sứ quán.

Với điều này, Trương Huyền từ chối, đại sứ quán Long Quốc không có mặt ở Mạnh Bang, cũng không có mặt ở Mao Đạm Miên, đây là điều Chí Vĩ đã nói với hắn.

Hiện tại bản thân hắn còn chưa bảo toàn được, đương nhiên không thể vì những người này mà mạo hiểm, tiếp tục ở lại đất nước này.

Chỉ có thể nói là, khi đưa họ đến đồn cảnh sát, hắn sẽ lập tức tìm cách liên lạc với người của đại sứ quán, như vậy an toàn của họ sẽ không có vấn đề gì lớn.

Đối với điều này, họ cũng biểu thị tiếp nhận được.

Tuy nhiên, lời nói của họ cũng khiến Trương Huyền nhận ra một điều.

Nơi này, ngay cả cảnh sát cũng không đáng tin cậy sao?

Ngồi vào ghế phụ lái, hắn ngược nhìn mặt trời buổi sáng ngoài cửa sổ.

Quả nhiên, không thể ở lại lâu hơn được nữa.

...

Khoảng một giờ sau.

Vài chiếc xe vây quanh con đường ven rừng chuối, lúc này, những thi thể ban đầu bị hắn giấu trong rừng đã bị lật ra.

Một nhóm lính vũ trang súng vác vai, đạn lên nòng, mặc quân phục thống nhất bao vây nơi đây.

“Ngô Sở, trong số những người này, có ba người bị lột sạch quần áo, họ là người Lam gia Ái Tín.”

“Lam gia?” Ngô Sở cau mày: “Là người Lam gia ra tay?”

“Không phải, nếu không thì ba người đó sẽ không bị lột sạch quần áo.”

“Tức là có bên thứ ba có mặt?”

“Đúng vậy, một số nông dân địa phương đã nghe thấy tiếng súng cách đây một giờ, và nhìn thấy một chiếc xe tải nhỏ màu xám chạy nhanh, ta đoán, người đã giết đệ đệ ngài, có thể vẫn đang lái chiếc xe đó.”

Nhìn về phía tấm biển Mao Đạm Miên trên đường cao tốc phía trước, sắc mặt Ngô Sở lạnh lùng: “Bất kể hắn là ai, tìm ra hắn, giết hắn!”

Chương 17: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Rõ!”

...

“Cuối cùng cũng vào được thành phố rồi.”

Ngồi ở phía sau, Chí Vĩ mặt đầy thả lỏng nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm nhìn đường phố của thành phố.

Suốt dọc đường đi, hắn luôn nơm nớp lo sợ, may mắn thay, chốt kiểm tra hay kẻ thù đều không xuất hiện, họ lái xe một mạch, thậm chí không dừng lại lấy một lần, đã vào được thành phố.

Phải nói rằng, đây quả thực là một khởi đầu tốt.

Mặc dù Mao Đạm Miên là thủ phủ của Mạnh Bang, Phủ Quốc, nhưng mức độ phồn vinh của nó còn lâu mới sánh được với các thành phố trong nước.

Nói chung, nó chỉ tương đương với một huyện đông dân, những chiếc xe chạy trên đường phố phần lớn đều cũ kỹ, những ngôi nhà hai bên đường thưa thớt, hiếm có tòa nhà cao tầng.

Những người bán hàng rong có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi, phần lớn đều bán đồ thủ công hoặc thực phẩm.

“Hà thúc, người mau nhìn xem, bên kia còn có một nhóm tiểu hòa thượng kia.” Có vẻ như cảm thấy mới lạ, Chí Vĩ móc ra một chiếc điện thoại nắp trượt cũ kỹ, chụp một bức ảnh.

Chiếc điện thoại này được lấy từ trên người một người chết, không có mặt khóa, mở ra là có thể sử dụng.

Tuy nhiên, vì sợ bị theo dõi nên hắn đã sớm tháo thẻ sim trong điện thoại ra vứt đi, dự định lát nữa có cơ hội sẽ đi mua một chiếc thẻ sim mới để sử dụng.

Lúc này, Trương Huyền đang ngồi ở ghế sau xe, tay đang cầm một khẩu súng lục, Beretta 92F.

Đây cũng là thứ hắn tìm được trên xe, có lẽ là vũ khí của người lái xe.

Ngoài băng đạn có sẵn trong khoang chứa đạn, hắn còn tìm được thêm hai băng đạn đầy đủ.

Ba băng đạn, tổng cộng bốn mươi lăm viên đạn.

Hắn liên tục kéo khóa nòng, xác nhận lục lò xo không có vấn đề gì, sau đó lại kiểm tra bên trong khoang chứa đạn, đảm bảo không có vật lạ.

Lắp băng đạn vào khe cắm, kéo khóa nòng, tiếng lên đạn vang lên vô cùng giòn giã.

Có thể thấy khẩu súng này thường xuyên được bảo dưỡng tốt.

Tiếp theo, dù sao cũng là môi trường thành phố, mang theo súng trường chắc chắn không tiện lợi, rốt cuộc nó quá chói mắt.

Hiện tại có một khẩu súng lục, cũng đủ để tự vệ rồi.

“Đại ca, bây giờ chúng ta đi đồn cảnh sát sao?” Chí Vĩ hỏi.

“Không.” Trương Huyền nói: “Lát nữa bảo Hà thúc tìm một chỗ vắng người để xe, chúng ta trực tiếp rời đi, để những người phía sau tự lái xe đến đó.”

Chí Vĩ gật đầu tỏ vẻ hiểu: “Không để lộ cũng tốt, ta không tin tưởng những người ở nơi này, lát nữa ta sẽ đi mua một chiếc thẻ điện thoại, tìm cách liên lạc với biểu đệ ta.”

Nửa tiếng sau.

Sau khi chỉ dẫn cho những người đáng thương đó hướng đi đến đồn cảnh sát gần nhất, ba người Trương Huyền cũng coi như đã hoàn thành việc nên làm.

Về việc tại sao Hà An không đi cùng những người đó, chủ yếu là do Hà An nói, Trương Huyền và Chí Vĩ đều không hiểu tiếng địa phương, không có người phiên dịch thì sẽ nửa bước khó đi, vì vậy tự nguyện ở lại theo họ.

Đối với điều này, Trương Huyền và Chí Vĩ đều không phản đối.

Ngồi trong một quán cơm, Trương Huyền lặng lẽ ăn cá chiên với cơm.

Bên ngoài, Chí Vĩ và Hà thúc đẩy cửa bước vào.

Chí Vĩ: “Đại ca.”

Hà thúc: “Trương ca.”

“Ừ, ngồi đi.” Trương Huyền lau miệng, nói: “Thế nào rồi?”

“Xong xuôi rồi.”

Đưa một chiếc điện thoại mới mua cho Trương Huyền, Chí Vĩ nói:

“Vừa nãy ta đã gọi điện cho đại sứ quán, nói với họ rằng có một nhóm người Long Quốc vừa trốn thoát khỏi khu công nghiệp, hiện đang ở đồn cảnh sát Mao Đạm Miên, họ cũng biểu thị, sẽ liên lạc ngay với người ở đây, tìm cách đưa người về.”

Nhận lấy điện thoại kiểm tra một chút, danh bạ bên trong đã lưu sẵn số điện thoại của Chí Vĩ và Hà thúc, Trương Huyền gật đầu, lại hỏi: “Làm tốt lắm, vậy biểu đệ người thì sao? Liên lạc được chưa?”

“Cái này...”

Nghe vậy, Chí Vĩ có chút lúng túng nói: “Ta gọi điện thoại qua rồi, nhưng điện thoại của hấn tắt máy.”

“Tắt máy rồi?”

Trương Huyền xoa xoa sống mũi nói: “Chúng ta ở nơi này càng lâu, nguy hiểm càng lớn, người biết điều này chứ?”

Chiếc xe lúc này đã chạy vào đồn cảnh sát.

Mặc dù không biết thế lực của Lam gia lớn đến mức nào, nhưng việc họ bị lộ là điều chắc chắn, đến lúc đó, Lam gia nhất định sẽ phái người lai lùng bắt họ.

Khu công nghiệp lừa đảo có ảnh và giấy tờ tùy thân của hấn và Chí Vĩ, đến lúc đó nếu thật sự tìm kiếm, tuyệt đối không mất quá vài ngày!

“Cái này... Đúng rồi, đại ca, ta biết địa chỉ nhà hấn, hay là, bây giờ chúng ta qua đó tìm hấn?”

Nói xong, Chí Vĩ vô thức nhìn thoáng qua đồng thức ăn thừa trên bàn, không nhin được nuốt nước miếng.

Từ hôm qua đến hôm nay, hấn chưa ăn gì, lúc này còn đang đói bụng.

Nhìn ra suy nghĩ của hấn, Trương Huyền bắt đắc dĩ nói: “Thôi, hai người cứ gọi món ăn trước đi, ta ra ngoài dạo một chút.”

“Được rồi! Cảm ơn đại ca!”

Đẩy cửa bước ra khỏi quán cơm, Trương Huyền đi trên đường phố, quan sát môi trường xung quanh.

Đối với việc Chí Vĩ có thể tìm được biểu đệ của hấn hay không, hiện tại hấn đã bắt đầu không ôm hy vọng, hấn phải tìm cách tìm một con đường rút lui dự phòng khác.

Chương 18: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đã là nhập cư trái phép, vậy thì những người có thể tiếp xúc với ngành này, chắc chắn không phải là người đang hoang gì.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền móc ra một chiếc ví dính máu trong túi, rút ra một xấp tiền lớn, cố ý khoe khoang trên đường phố.

Quả nhiên, hắn rất nhanh đã chú ý tới có người bắt đầu theo dõi hắn.

‘Theo sát một chút, đừng để mất a.’

Ánh mắt lóe lên tia lạnh lùng, Trương Huyền rẽ vào một cái hẻm nhỏ.

Sau đó, ba tên lưu manh mặc như những tên ăn cướp đường phố nhìn nhau một cái, rồi nhanh chóng đuổi theo.

Chẳng mấy chốc, bọn chúng cũng đi vào con hẻm, nhưng vừa qua khỏi góc đầu tiên của con hẻm, chúng liền thấy Trương Huyền đang bỏ ví tiền vào túi.

“Hề hề hề, bô bô bô bô...” Ba tên lưu manh liền bật cười, nói không biết những gì, tiến về phía Trương Huyền.

Trương Huyền lặng lẽ nhìn bọn chúng rồi khỏi tầm mắt bên ngoài, rồi lặng lẽ móc khẩu súng ở sau lưng ra, chĩa về phía ba tên.

Ba tên dừng bước, sắc mặt cứng đờ, nhìn Trương Huyền một cách mơ hồ, rồi lại nhìn vào nòng súng đen ngòm... đứng chết trân tại chỗ.

Trương Huyền bình tĩnh móc điện thoại, gọi cho Hà thúc.

Mười phút sau, Hà thúc và Chí Vĩ đều đã chạy đến đây, thở hồng hộc.

Thấy Trương Huyền đã khống chế được ba tên lưu manh, cả hai cũng không lấy gì làm lạ, vì họ đã từng chứng kiến Trương Huyền dễ dàng hạ gục bốn tên tội phạm có súng, ba tên lưu manh đường phố này có gì đáng kể.

“Hà thúc, hãy hỏi xem bọn chúng có biết ai đang điều hành những chuyến tàu đen ở đây không.”

“Được rồi.” Hà thúc gật đầu, quay lại bắt đầu thẩm vấn.

Chẳng mấy chốc, Hà thúc có vẻ chán nản nói: “Đại ca, bọn chúng nói chúng không biết, nhưng họ nói ông chủ của chúng biết, và có thể dẫn chúng ta đi tìm, nhưng ta cảm thấy... quá nguy hiểm.”

Biết Trương Huyền đã bắt đầu tìm kiếm lối thoát, Chí Vĩ cũng có chút lo lắng, nói: “Đại ca, đừng lo, ta và biểu đệ ta rất thân thiết từ nhỏ, chỉ cần ta tìm được biểu đệ, chắc chắn hẳn sẽ giúp chúng ta, người tin ta đi.”

Trương Huyền lắc đầu: “Chí Vĩ, ta không phải không tin người, mà chỉ là ta không tin biểu đệ người, hơn nữa ta thích chuẩn bị sẵn hai kế hoạch.”

“Ồ... ta hiểu rồi, xin lỗi đại ca.” Chí Vĩ cúi đầu xấu hổ.

Nhìn sang Hà thúc, Trương Huyền nói: “Hỏi bọn chúng số điện thoại và địa chỉ nhà của ông chủ, tốt nhất là không cần dùng đến, nhưng nếu cần thì ta sẽ xử lý.”

“Được rồi, đại ca.” Hà thúc đáp.

Sau đó, dưới sự ép buộc của Hà thúc, ba tên tiểu lưu manh này nhanh chóng khai ra hết, bán đứng ông chủ của chúng một cách triệt để.

Thậm chí cả số con nhỏ trong nhà ông chủ và chúng đang học ở đâu cũng bị lộ ra.

Chúng sợ Trương Huyền không hài lòng, lại đục một lỗ trên người chúng.

...

Hai mươi phút sau, một chiếc xe ba bánh dừng lại trước một nhà thờ Cơ đốc.

Nghe tài xế trò chuyện riu rít với Hà thúc, Trương Huyền quan sát xung quanh.

Ở đây so với nơi họ vừa xuống xe, có vẻ sầm uất hơn một chút, thỉnh thoảng còn thấy vài gương mặt da trắng, điều này cũng khá lạ.

“Đại ca, tài xế nói, địa chỉ mà Chí Vĩ cho ở ngay sau nhà thờ, nhưng cửa nhà thờ quá nhỏ, xe không vào được, chúng ta phải đi bộ một đoạn.”

“Được, Chí Vĩ, trả tiền.”

“Rõ.”

Ba người xuống xe, vừa đến cổng nhà thờ, liền thấy một linh mục da trắng đang mỉm cười đón họ.

“Các người tốt, chào mừng đến Linh Thánh Chủ, các người cần gì ta có thể giúp không?”

Ân, tiếng Anh, hiểu được.

Trương Huyền nói: “Xin lỗi, chúng ta chỉ đi ngang qua, chúng ta có một người bạn ở phía sau nhà thờ, xin được phép đi qua.”

“À~” Linh mục nghe vậy, liền hiểu ra: “Các người là bạn của Lưu Hải tiên sinh à.”

Trương Huyền nhìn Chí Vĩ, Chí Vĩ vội vàng nói: “Biểu đệ ta tên Lưu Dương, hắn nói là dưỡng ta.”

“Lưu Hải tiên sinh đã thuê nhà ở sau nhà thờ của chúng ta nhiều năm rồi, luôn rất chăm lo cho nhà thờ, mặc dù đôi khi trả tiền nhà trễ, nhưng cũng chẳng sao, các người cứ theo ta, ta sẽ dẫn đường cho.”

Nói xong, linh mục dẫn Trương Huyền ba người đi qua vườn và vài ngôi nhà, đến một ngôi nhà hai tầng cũ kĩ bên cạnh nghĩa địa của nhà thờ.

“Ồ...”

Nhìn ngôi nhà cũ kĩ này, Chí Vĩ có vẻ hơi sửng sốt.

Hoá ra người biểu đệ này, luôn tự hào về việc làm ăn rất giỏi ở nước ngoài, lại rơi vào cảnh phải thuê nhà ở bên cạnh nghĩa địa của nhà thờ.

“Chủ nhà Lưu Hải hiện tại hắn vẫn đang đi làm bên ngoài, nhưng con trai hắn vẫn còn ở nhà, các người có thể gõ cửa xem thử, nếu không ai đáp lại, có thể vào trong nhà thờ ngồi một lát, đừng lo lắng, hôm nay nhà thờ không có nhiều người.”

“Tốt.” Trương Huyền cảm tạ: “Cảm ơn linh mục.”

“Chúa sẽ phù hộ cho các người.”

Sau khi linh mục rời đi, Chí Vĩ cũng đi đến trước cửa gõ cửa: “Lưu Dương! Lưu Dương!”

“Ai đấy!”

Từ bên trong truyền đến một giọng nói không kiên nhẫn, một thanh niên đeo tai nghe trên cổ từ ban công tầng hai nhìn ra.

Nhìn thấy Chí Vĩ, hấn lập tức lộ vẻ mừng rỡ: “Ai nha! Biểu ca!”

Rồi hấn chạy ủa xuống lầu mở cửa, ôm chầm lấy Chí Vĩ: “Trời ạ, sao ngươi lại đến đây! Ta tưởng là thằng ngốc nhà bên kia... à, George linh mục lại đến đòi tiền thuê nhà rồi!”

Chương 19: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sau khi thoát khỏi địa ngục, lại gặp người quen ở xứ người, Chí Vĩ cũng rất vui mừng, thậm chí có chút nước mắt ở góc mắt, hấn vỗ mạnh vào ngực Lưu Dương: “Tiểu tử ngươi, trước đó ngươi cứ khoe trên mạng ngươi sống tốt lắm ở Phỉ Quốc, đây là ngươi nói sống tốt à?”

“Hehe, nói đùa thôi chứ, ngươi cũng vẫn thường làm vậy mà.” Lưu Dương cười tươi, rồi nhìn sang Trương Huyền và Hà Thúc.

“Haha, để ta giới thiệu với ngươi.” Chí Vĩ nói: “Đây là đại ca mới quen của ta, ngươi phải gọi là Trương ca. Còn người kia là Hà thúc.”

Lưu Dương mỉm cười lịch sự với Trương Huyền và Hà Thúc, rồi kéo Chí Vĩ sang một bên, thì thầm: “Biểu ca, hai người này là ai vậy? Ta nói cho ngươi biết, bên ngoài không như trong nước, người nhà lừa người nhà đấy, ngươi đừng để họ lừa a.”

Chí Vĩ vẻ mặt nghiêm túc: “Trương ca đã cứu mạng ta, nếu không có hấn, ta đời này đã không gặp lại mày.”

“Hả?” Lưu Dương trở mắt ngơ ngác.

“Chúng ta vào nhà đi, ta sẽ từ từ kể cho ngươi nghe, đã lâu không gặp, chắc ngươi cũng không đến mức không có một chút trà nước để ta uống chứ?”

“Ồ ờ ờ, vào vào vào, Trương ca, Hà thúc, cứ tự nhiên ngồi, để ta đi pha trà cho các ngươi.”

Bóng đêm dần buông xuống, thời gian đã điếm đến sáu giờ chiều.

“Chết tiệt! Lũ khốn nạn này! Thật vô pháp vô thiên!”

Lưu Dương nghiêng răng nghiêng lợi, sau khi nghe Chí Vĩ kể lại sự việc, hắn cũng tức giận đến mức suýt nhảy dựng lên.

“Nơi này, đời này ta không muốn đến lần thứ hai.” Chí Vĩ cười khở, nhấp một ngụm trà.

“Ta sẽ giúp các người liên hệ với đại sứ quán, để họ cử người đến đón các người. Trong khoảng thời gian này, các người đừng ra ngoài nữa, thế lực của Lam gia ở khu vực này rất lớn, nếu để người của họ nhìn thấy các người sẽ rắc rối.”

Vừa nói, Lưu Dương vừa cầm điện thoại lên chuẩn bị bấm số.

“Chờ một lát.” Chí Vĩ ngắt lời hắn: “Người có biết ai có thể làm việc chui lủi không? Trương ca vẫn chưa thể về nước.”

Trương Huyền nhún vai nói: “Ở trong nước phạm tội, một thời gian ngắn không thể về được, đi đâu cũng được, miễn là có thể rời khỏi Phỉ Quốc là tốt.”

“Chui lủi (vượt biên) à...”

Lưu Dương gãi đầu, suy nghĩ kỹ lưỡng, rồi nói: “Chuyện này ta thực sự không quen ai, nhưng cha ta làm việc ở cảng, chắc chắn hắn có mối quan hệ. Hay là ta gọi điện thoại cho hắn hỏi thử?”

“Cũng không vội.” Trương Huyền nói: “Hay là đợi cha người về rồi nói chuyện trực tiếp.”

Ban đầu chỉ cần tìm một người là có thể giải quyết, bây giờ lại phải tìm thêm, nếu cha của Lưu Dương còn phải tìm người khác, mọi chuyện sẽ càng rắc rối thêm, đây không phải là điều Trương Huyền muốn thấy.

Vì vậy, để bảo đảm an toàn, tốt nhất nên gặp trực tiếp, như vậy ít nhất có thể đảm bảo rằng sau khi hắn nói chuyện xong, sẽ không có nguy cơ bị rò rỉ trong thời gian ngắn.

Lưu Dương không nghi ngờ gì cả, gật đầu nói: “Được rồi, cha ta có thể về vào khoảng rạng sáng. Nếu các người buồn ngủ, có thể lên phòng ta ngủ trước. Tối nào ta cũng thường xuyên livestream chơi game, các người không cần quan tâm đến ta.”

“Được thôi.”

Thời gian trôi nhanh, trong nháy mắt đã đến hừng đông.

Giữa chừng, ba người Trương Huyền quá buồn chán, thậm chí còn đi dạo quanh nhà thờ.

Phải nói rằng, nhà thờ này thật sự quá ảm đạm, một không gian rộng lớn, không chỉ không có giáo dân mà còn không có cả nữ tu.

Đương nhiên, cũng có thể là do Trương Huyền và những người khác đến không đúng lúc.

Cạch.

Cửa phòng mở ra.

Một người đàn ông trung niên mặc bộ quần áo công nhân màu xanh lam, vẻ mặt uể oải bước vào.

Thấy trong phòng khách có nhiều người như vậy, Lưu Hải sững sờ.

“Chú dựng.” Chí Vĩ đứng dậy từ ghế sofa: “Ta là Chí Vĩ.”

“Chí Vĩ à?” Lưu Hải nhìn từ trên xuống dưới một lượt, mới nhận ra, trên mặt cũng nở nụ cười: “A~ hóa ra là Chí Vĩ, sao người lại đến Phái Quốc, cha mẹ người đâu?”

“Chuyện dài lắm...” Sau khi kể lại một lần nữa trải nghiệm của mình, Chí Vĩ thở dài nói: “Ta đến đây là muốn nhờ chú giúp đỡ một việc.”

Chí Vĩ giới thiệu Trương Huyền một chút, tiện thể cũng nói ra yêu cầu của Trương Huyền.

“Chui lủi à...” Lưu Hải suy nghĩ: “Chuyện này cũng không có vấn đề gì, ta quả thực biết có người làm việc này... nhưng giá cả của họ đều rất cao.”

“Khoảng bao nhiêu?” Trương Huyền hỏi.

Lưu Hải lắc đầu: “Chú cũng không rõ lắm, nhưng nghe nói nếu muốn đi đến các nước phát triển ở châu Âu, thì ít nhất cũng phải vài vạn đô la Mỹ, nếu đi đến các nước láng giềng có thể rẻ hơn, như Xiêm La, Thiên Trúc gì đó, nhưng cũng có thể phải ít nhất một vạn đô la Mỹ, con số cụ thể chú không rõ, ta có thể giúp các người hỏi thử.”

Nghe đến đây, Trương Huyền cũng không khỏi cau mày.

Không phải vì lý do gì khác, mà là vì tiền.

Bọn họ hiện giờ không có nhiều tiền, đừng nói một vạn đô la Mỹ, một nghìn đô la Mỹ cũng khó khăn, số tiền họ moi từ những xác chết đều là tiền Kyat của Phỉ Quốc, cho dù nhiều hơn nữa, có thể nhiều đến mức nào?

Chương 20: Tiêu Đề 《Ẩn》

Còn việc vay tiền của chú họ Lưu Hải của Chí Vĩ... điều này hẳn không nghĩ đến.

Chỉ cần nhìn vào vị trí của ngôi nhà này, người ta có thể biết rằng gia đình này thực sự nghèo, không thể nào có tiền để cho vay.

“Đại ca, phải làm sao bây giờ?” Chí Vĩ lo lắng hỏi.

Sau một hồi suy nghĩ, Trương Huyền nói: “Việc tiền bạc ta sẽ nghĩ cách, Chí Vĩ, người cứ ở đây với Hà thúc đợi người của đại sứ quán, tình hình của hai người khác với ta, về nước đối với hai người hẳn là không thành vấn đề.”

Vừa dứt lời, Hà thúc bên cạnh liền cười khỏ nói: “Trương ca, ta không có nhà, ta đã đến nơi này mười năm trước, đã sớm không liên lạc với trong nước... ừm, tách biệt rồi, về cũng không biết nên làm gì.”

“Ta nhận ra người là người có thể làm nên chuyện lớn, nếu không chê, có thể cho ta đi cùng không?”

Ngoài tiếng Phỉ, ta còn biết tiếng Anh, tiếng Thái và tiếng Đức, tiếng Pháp và tiếng Nga cũng biết một chút, đi đâu cũng được, dù sao cũng có thể giúp người được.”

“Cái này...” Lúc này Chí Vĩ cũng có chút ngây ngời.

Chà, tính cả tiếng mẹ đẻ, Hà thúc tổng cộng biết bảy thứ tiếng, một người giỏi như Hà thúc sao lại có thể rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay?

Hơn nữa, sao lại muốn tỏ lòng trung thành như vậy?

Nhìn Trương Huyền, rồi lại nhìn Hà thúc, cuối cùng Chí Vĩ cũng cắn răng nói:

“Đại ca, người có ơn cứu mạng ta, khi ta bỏ nhà đi, ta đã từng nói với gia đình rằng nhất định phải thành công!”

“Chỉ dựa vào bản thân ta, cả đời này là không thể, kiếp sau cũng khó khăn, chỉ có theo người, ta mới có thể nhìn thấy một chút hy vọng.”

“Đại ca, hãy để ta đi cùng người, ta biết không nhiều cũng không giỏi, không giỏi như Hà thúc, nhưng vào lúc nguy cấp, ta vẫn có thể giúp người đỡ một viên đạn!”

Nghe xong lời của hai người, Trương Huyền im lặng hồi lâu, suy nghĩ rất nhiều.

Hắn đến thế giới xa lạ này, đối với mọi thứ đều chưa quen thuộc, hướng hồ sắp tới còn định vượt biên sang nước khác.

Nếu có hai người giúp đỡ, quả thực là có lợi, Chí Vĩ là người giỏi giao tiếp, khả năng thích nghi cũng mạnh, tuy không mong đợi hắn thực sự có thể giúp mình đỡ đạn, nhưng chắc chắn cũng có thể có ích.

Còn Hà thúc thì không cần phải nói, hắn có thể nhận ra rằng Hà thúc vừa rồi nói chuyện về việc trở về nước, có điều giấu giếm, nhưng năng lực của hắn là không thể làm giả.

Có một người phiên dịch biết bảy thứ tiếng, con đường tương lai chắc chắn sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Suy nghĩ xong những điều này, Trương Huyền mới từ từ nói:

“Ta không sao, dù sao một người đi cũng là đi, ba người đi cũng là đi, nếu hai người muốn đi theo, vậy thì đi theo, nhưng nói trước, nếu gặp phải yếu tố bất khả kháng, ta sẽ chỉ bảo toàn mạng sống của mình trước, nếu hai người có chuyện gì, ta

có thể cứu thì cứu, không thể cũng không có cách nào, còn chuyện kiếm tiền lớn làm người nổi tiếng, bây giờ ta chưa nghĩ đến nhiều như vậy, sau này tính tiếp a.”

“Đại ca khiêm tốn rồi.” Chí Vĩ cười nói: “Chỉ với thân thủ và bản lĩnh của ngươi, ở đâu mà không thể chen chân vào được, nếu không được, chúng ta mở nhà hàng Long Quốc ở khu phố Tàu Mỹ, đừng nhìn ta thế này, ta nấu ăn rất ngon, đến lúc đó đại ca làm ông chủ, ta làm đầu bếp, Hà thúc làm quản lý, ha ha...”

Đang nói chuyện, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

“Lưu Hải tiên sinh, ta vừa nhận thấy ngươi đã về, Chúa phù hộ, hy vọng hôm nay ngươi đã nhận được tiền lương.”

Là linh mục George ban ngày, trời biết tại sao một linh mục lại chưa ngủ vào lúc hơn một giờ sáng, có phải đang cầu nguyện không?

Lưu Hải lộ ra vẻ mặt chua xót, mở cửa nói: “Chúa phù hộ ngài, linh mục George, rất tiếc, cả hôm nay vẫn chưa phát lương, vì vậy, chuyện tiền thuê nhà...”

“Ồ~” Linh mục George gật đầu tỏ vẻ hiểu, nhưng lại có chút hơi khó: “Ta rất thông cảm với hoàn cảnh của ngươi, nhưng Lưu Hải tiên sinh, ngươi biết đấy, thời buổi này nhà thờ cũng không được ưa chuộng, người ở đây không ai tin vào Chúa, họ chỉ tin vào tiền, nhà thờ của ta đã mấy tháng không có thu nhập, ta cần tiền để duy trì hoạt động bình thường của nhà thờ, vì vậy, ta vẫn mong ngươi có thể sớm...”

Nghe hai người nói chuyện, Trương Huyền liếc mắt nhìn Chí Vĩ.

Chí Vĩ hiểu ý, cười bước tiến lên: “Linh mục, chú ta nợ bao nhiêu tiền thuê nhà, ta trả thay hẳn.”

Nói xong, hắn lấy ra một xấp tiền.

“Làm sao được.” Lưu Hải vội vàng ngăn cản: “Chí Vĩ, bây giờ hai người đang cần tiền, chuyện nhà chúng ta ta sẽ nghĩ cách xử lý, người không cần làm vậy.”

“Không sao đâu chú, coi như là tiền phí giới thiệu người cho chú, hơn nữa, linh mục không ngủ cả đêm chỉ để ở đây đợi chú về đòi tiền thuê nhà, chúng ta cũng không thể để hấn tay không mà về, phải không?”

Nghe Chí Vĩ khuyên nhủ, Lưu Hải mới có chút bất đắc dĩ nói: “Cái này... cũng được a, coi như ta vay của người, Tết về nước ta sẽ trả lại cho người.”

“Không sao không sao...”

Đang nói chuyện, từ hướng cửa nhà thờ, đột nhiên truyền đến một trận tiếng búa sắt đập vào cửa sắt.

Chương 21: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đến giờ này rồi, không phải là làm phiền người khác sao?” Chí Vĩ nghi hoặc nhìn về phía đó.

Mà sắc mặt Trương Huyền lại thay đổi, đi đến cửa nhìn ra ngoài một chút, sắc mặt càng thêm khó coi.

Bên ngoài sân nhà thờ, ánh đèn sáng trưng, nhìn vào là biết có không ít người, nếu không phải là kẻ thù của linh mục George hoặc cha con nhà họ Lưu Hải, thì chắc chắn là người Lam gia đã đến!

“Tắt đèn! Tất cả mọi người lên tầng hai!”

Không kịp suy nghĩ nhiều, Trương Huyền lập tức hét lớn, đồng thời rút súng lục, đứng bên cạnh cửa, hai tay cầm súng trước ngực đề phòng.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Linh mục George hoảng hốt nhìn mọi chuyện, sau đó bị Chí Vĩ và Hà thúc kéo lên lầu.

Trương Huyền nhanh chóng hồi tưởng lại tất cả những chi tiết đã xảy ra trong ngày hôm nay, nhưng không thể hiểu nổi làm sao những người này lại biết họ đang ở đây.

“Là người Lam gia?” Lưu Hải vẻ mặt nghiêm trọng, bước nhanh đến trước tủ sách, sờ lên, một khẩu súng trường M1903 kiểu cũ có ống ngắm đã được rút ra.

Sau đó, hắn lại lấy ra một chiếc hộp sắt có khóa từ sau tivi, giật mạnh ổ khóa, trong hộp sắt có chứa hơn hai mươi viên đạn.

“Cha! Chuyện gì đang xảy ra vậy!?” Lưu Dương từ trên lầu xuống, nhìn thấy ông bố hiền lành chất phác của mình đang

cầm một khẩu súng, như thể nhìn thấy một đầu tiểu ba ba đột nhiên hóa thân thành Schwarzenegger, nhân cầu suýt nữa thì lòi ra ngoài.

“Mau lên lầu trốn đi, ta không gọi thì không được xuống!”
Luu Hải quát lớn.

“Cái này... được rồi...” Bị uy lực của cha mình khuấy phục, Luu Dương đành quay lại tầng hai.

Nạp từng viên đạn vào khoang chứa, thấy ánh mắt kỳ quặc của Trương Huyền, Luu Hải cười ngượng nghịu: “Đi ra ngoài, luôn phải có thứ gì đó để tự vệ.”

Nói xong, hắn cất những viên đạn còn lại vào túi.

Cạch cạch hai tiếng, khóa nòng đẩy vào, đạn lên nòng!

Bước đến bên cửa sổ phía bên kia cửa, Luu Hải quỳ một gối xuống đất, báng súng để trừ vai, mượn sự che chắn của chậu cây cảnh trên bệ cửa sổ, hòng súng nhắm ra ngoài.

Trương Huyền thấy vậy, hỏi: “Hải thúc trước đây từng đi lính?”

“Ừ, hồi trẻ từng luyện trong quân đội vài năm, nhìn dáng vẻ của người, cũng không giống người bình thường, cảnh sát đặc nhiệm? Hay là cảnh sát vũ trang?”

“Chỉ là... luyện tập cho vui thôi.”

Trương Huyền cũng không tiện nói, không thể nói, hắn vừa tốt nghiệp trường cảnh sát, vào làm việc tại đồn công an gần khu dân cư, sau đó lại đến Mỹ làm SWAT.

Sự phát triển nghề nghiệp này quá nhảy vọt.

Luu Hải cười cười, chỉ coi như Trương Huyền không tiện tiết lộ.

Cũng không có gì lạ, làm nghề này, ai mà không ký vài bản thỏa thuận bảo mật.

Nghe tiếng ồn ào từ ngoài cổng lớn, Trương Huyền hỏi: “Hải thúc, sân nhà thờ này có cửa sau không?”

“Có một cái, nhưng cửa không ở bên này, phải đi vòng qua nhà thờ mới được.”

“Vậy là được rồi.”

“Hả?” Lưu Hải sửng sốt.

“Ít nhất không phải lo lắng bị tấn công từ phía sau, Hải thúc ở phía sau giúp ta để ý bắn tỉa, ta sẽ ra phía trước.” Nói xong, Trương Huyền mở cửa, khom lưng đi về phía nhà thờ phía trước.

Trương Huyền rất hiểu về kỹ năng chiến đấu của mình.

Hắn rất rõ ràng, nếu cứ ở trong tòa nhà này chờ người ta đến cửa, thì người chết nhất định là hắn, cho dù có Hải thúc giúp đỡ cũng vậy.

Rốt cuộc, người ta đều là súng trường tự động, còn họ thì một khẩu súng lục bán tự động và một khẩu súng trường nạp đạn bằng tay.

Thực sự giao chiến, thế nào cũng thua, cho dù may mắn sống sót, bên họ cũng phải chết mất vài người.

Vì vậy, hắn phải hạn chế phạm vi chiến đấu trong nhà thờ, tận dụng tối đa môi trường phức tạp.

Chỉ có như vậy, hắn mới có thể phát huy tối đa kỹ năng CQB và kỹ thuật bắn súng của mình!

“Nhanh lên, tìm cho ta! Vài tên khốn kiếp đó đang trốn trong nhà thờ này! Lũ khốn nạn, dám động vào hàng của Lam gia ta, đúng là chán sống rồi!”

Bên ngoài nhà thờ, một người đàn ông trung niên mặc vest nhưng mặt đầy thịt, vẻ mặt hung dữ, thoát nhìn như muốn ăn thịt người.

Cách đây không lâu, người của Lam gia trong đồn cảnh sát báo tin, xe của Lam gia bị cướp, hàng bị ném vào đồn cảnh sát.

Làm sao có thể được?

Vì vậy, với tư cách là con trai cả của Lam gia, Lam Giang lập tức cử người điều tra và tra được thông tin của Trương Huyền và Chí Vĩ.

Mặc dù không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng chuyện này chắc chắn liên quan đến hai người này.

Nói về may mắn, họ lại ngu ngốc đi xe ba bánh, ai trong thành phố này mà không biết tất cả xe ba bánh ở Mao Đạm Miên đều là của Lam gia.

Ngay khi biết được tung tích của nhóm người Trương Huyền, Lam Giang lập tức đích thân dẫn đội đến.

“Thiếu gia, ngài cứ lên xe chờ, người của chúng ta sẽ giải quyết gọn gàng, khi nào bắt được bọn chúng, ngài muốn xử lý thế nào cũng được.” Một tên tay sai nịnh hót nói.

“Hừ, chờ đợi gì chứ, bảo đám tay súng hành động nhanh lên, ta muốn đích thân moi móc bụng lợn của bọn chúng!”

“Rõ ràng rồi, ngài cứ yên tâm.”

Chương 22: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cùng lúc đó, tại cửa bên của nhà thờ, Trương Huyền cẩn thận mở cửa, thò đầu ra nhìn xung quanh, thấy không có ai, hắn nhanh chóng đi vào.

Nơi đây có vẻ như là một gian bếp.

Đèn vẫn sáng, trên bàn thậm chí còn bày một đĩa mì Ý cà chua ăn dở, qua ô cửa sổ phía sau, có thể nhìn rõ tình hình của nhà họ Lưu.

Nghĩ lại, vừa rồi linh mục George hẳn là đang lén lút theo dõi Lưu Hải ở đây.

Đang định đi ra ngoài, bỗng tai Trương Huyền khẽ động, nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài.

‘Hai người à...’

Ngay sau đó, hắn liền di chuyển đến bên trái cửa bếp, nửa người cúi thấp đề phòng.

Rất nhanh, vài giây sau, tay nắm cửa xoay chuyển, một nòng súng đen ngòm thò vào từ bên ngoài!

Bỗng chốc, Trương Huyền vồ lấy nòng súng, kéo mạnh một cái, trực tiếp lôi cả tên sát thủ chưa kịp phản ứng vào trong!

Beretta 92F ở ngực nổ hai phát, bắn trúng ngực tên sát thủ khiến hắn mất khả năng chiến đấu!

Tiếp theo!

Trương Huyền đẩy tên này ra, nhanh chóng bước sang bên trái một bước, nửa người nấp sau cửa, hai tay cầm súng tạo

thành tư thế cầm súng tam giác Weaver, hướng về phía tên sát thủ kia ngoài cửa và bóp cò!

Pằng pằng! Pằng!

Hai phát vào ngực, một phát vào đầu!

Sau đó, hắn xoay người, đối với tên sát thủ đang ngã gục trên mặt đất và vẫn đang giãy dụa, bắn thêm một phát vào đầu.

Đây chính là kỹ thuật bắn Mozambique tiêu chuẩn!

Đây đều là những đòn đánh mới mà Trương Huyền học được sau khi nâng cấp kỹ năng sử dụng súng.

Nhìn khẩu súng trường kiểu AK trên mặt đất, Trương Huyền suy nghĩ một lúc, không nhặt vũ khí của chúng, nhanh chóng quay người rời đi.

Dù sao đây cũng là chiến đấu tầm gần trong không gian chật hẹp.

Mà bản thân hắn lại là một chiến binh đơn độc, cần phải giữ bí mật và linh hoạt tối đa để thực hiện các động tác chiến thuật, trong trường hợp này, súng ngắn có thể hữu ích hơn súng trường.

Hơn nữa, lúc này tiếng súng vang lên cũng đồng nghĩa với việc sẽ có thêm nhiều kẻ thù ập đến đây, hắn không hề có ý định ngu ngốc đi theo hành lang này để chiến đấu.

Dù sao ban ngày hắn đã đến đây quan sát, những cánh cửa phụ có thể ra vào nhà thờ không chỉ có một.

Rất nhanh, chỉ trong vòng chưa đầy nửa phút, vài tên sát thủ đã chạy đến đây và phát hiện ra đồng bọn đã chết.

“Chết tiệt, không phải nói chỉ là vài người bình thường sao? Người bình thường làm sao có thể giết chết hai tên sát thủ trong nháy mắt!?”

Lúc này, tên đội trưởng của nhóm sát thủ cũng cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Nhưng khi nghĩ đến khoản tiền thưởng hậu hĩnh, hắn vẫn cắn răng, ra lệnh cho tất cả mọi người lục soát toàn bộ nhà thờ!

Trương Huyền cũng đã sớm thông qua một cánh cửa nhỏ khác, đi vào bên trong nhà thờ.

Ở phía sau, qua ống ngắm, nhìn thấy Trương Huyền hạ gục hai người trong nháy mắt và rút lui an toàn, Lưu Hải cũng không khỏi rùng mình.

“Hít... Người trẻ tuổi này, tốc độ ra đạn nhanh, phản ứng cực kỳ tàn nhẫn, kỹ thuật CQB cũng được vận dụng rất nhuần nhuyễn, nhìn cách ra tay dứt khoát không chút do dự như vậy, e rằng đây không phải là lần đầu tiên giết người, quả nhiên là xuất thân cảnh sát đặc nhiệm hoặc cảnh sát vũ trang à? Hoặc có thể là đặc công? Cũng không biết là thuộc bộ phận nào...”

Bóng đêm buông xuống, Trương Huyền lướt nhanh trong hành lang, ánh trăng hắt qua tấm kính hoa vỡ nát bên phải tường, chiếu lên người hắn, in bóng dài trên bức tường bên trái.

“Còn chín viên đạn...”

Nghĩ ngợi, phía cầu thang trước mặt vang lên tiếng bước chân xuống lầu.

Trương Huyền lập tức nép mình vào bóng tối cạnh cửa một căn phòng.

Bốn tay súng nhanh chóng chạy xuống cầu thang, hướng về phía xa hô: “Đội trưởng, tầng hai không có ai!”

Nói xong, bọn chúng chạy về phía này.

Trương Huyền cau mày, biết rằng mình không thể trốn tránh, nếu chỉ có hai người thì tốt, cận chiến, hẳn hoàn toàn tự tin tái hiện thao tác vừa rồi, nhưng bốn người này...

Không do dự nhiều, hắn quyết đoán, nhô người ra nửa người, nhanh chóng nổ súng về phía trước!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Năm phát súng liên tiếp!

Một tay súng gục ngã tại chỗ!

Hai tên khác cũng bị trúng đạn vào ngực và bụng, ngã gục không dậy nổi, tên thứ tư may mắn không trúng đạn, lập tức tìm chỗ ẩn nấp, định xả súng vào Trương Huyền.

Nhưng ngay lúc này!

Bùm!

Tiếng súng vang lên từ bên ngoài nhà thờ!

Tám kính hoa vỡ tan tành!

Tên tay súng vừa tìm được chỗ ẩn nấp cũng bị bắn vỡ đầu!

Rầm một tiếng, ngã xuống đất, không còn hơi thở!

Là Lưu Hải bên ngoài bắn!

Ra khỏi chỗ ẩn nấp, Trương Huyền nhanh chóng bước tới, hai phát súng kết liễu hai tên chưa chết, đi đến cửa sổ, giờ ngón tay cái về phía nhà Lưu gia.

Sau đó, vừa nhanh chóng thay đạn, đảm bảo số lượng đạn trong súng, vừa lẩn vào bóng tối một lần nữa.

Rất nhanh, đội trưởng tay súng lại dẫn theo một nhóm người chạy tới.

Nhìn những xác chết nằm trên mặt đất, trong lòng mọi người đều lạnh toát.

Bốn!

Lại là bốn người chết!

Tổng cộng sáu người, thậm chí còn chưa kịp nổ súng đã bị giết!

Chương 23: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đối diện là cao thủ!

Tuyệt đối là cao thủ!

Hơn nữa nghe tiếng súng, bên ngoài dường như còn ẩn nấp một tay súng bắn tỉa!?

Một bóng ma ẩn nấp trong bóng tối, liên tục cướp mạng người, và một tử thần ẩn nấp bên ngoài, tùy thời chuẩn bị điểm danh...!

“Không thể làm được việc này!” Đội trưởng nghiên rằng, nói: “Chúng ta rút lui, đây không phải là đối thủ mà chúng ta có thể đối phó!”

Mẹ kiếp, còn đánh nhau cái rắm, bọn họ còn không nhìn thấy cái bóng của đối phương, đã chết gần một nửa người rồi, số còn lại tiếp tục thi hành nhiệm vụ cũng chỉ là vô ích mà thôi.

Trên cầu thang tầng hai, nhìn thấy đối phương rút lui, Trương Huyền không hề buông lỏng cảnh giác, suy nghĩ hai giây, quyết định cũng đi theo xem xét tình hình.

Rốt cuộc, hắn vẫn chưa biết đối phương có thực sự rời đi hay không.

Lỡ như bọn chúng phóng hỏa bên ngoài thì hắn sẽ gặp rắc rối.

Vì vậy, hắn phải theo dõi phía sau, đảm bảo an toàn cho nhà thờ, nếu thấy tình hình không ổn, cũng có thể rút lui ngay lập tức.

Rất nhanh, đội tay súng hoảng hốt rút khỏi nhà thờ, khiến lửa giận của Lam Giang vốn đã dâng cao lại càng tăng thêm.

“Bọn họ chỉ có hai người! Các người sợ cái gì? A? Các người sợ cái gì!”

Mắt Lam Giang đỏ ngầu, nước bọt bắn tung tóe vào mặt đội trưởng tay súng.

Nhưng đội trưởng tay súng vẫn mặt không đổi sắc, nói: “Chiến thuật của đối phương rất bài bản, chắc chắn là nhân viên tác chiến chuyên nghiệp, nếu chúng ta chết, an toàn của ngài sẽ không ai có thể đảm bảo.”

Nghe hắn nói vậy, Lam Giang cũng thoáng khôi phục một chút lý trí, nói: “Vậy người nói, bây giờ phải làm sao? Đốt rụi cái nơi tồi tàn này?”

Nói xong, hắn còn thực sự quan sát tình hình như đang tự hỏi có khả thi không.

Mặc dù nhà thờ này thuộc về một linh mục da trắng, nhưng với thế lực của Lam gia, muốn hắn câm miệng cũng không khó.

“Không đến mức đó.”

Đội trưởng tay súng nói: “Bây giờ chúng ta lập tức gọi điện thoại báo nguy, để cảnh sát xử lý mấy tên di dân bất hợp pháp này là được, dù sao bọn họ cũng không có giấy tờ, còn giết người, chẳng phải chúng ta nói gì cũng được sao?”

Lam Giang sửng sốt, có chút kinh ngạc nhìn hắn nói: “Nói âm hiểm vẫn phải là người a.”

“Ta mất nhiều anh em như vậy, không có lý do gì tha cho hắn.” Trong mắt đội trưởng tay súng lóe lên lau một tia hận ý.

Bây giờ, là ân oán cá nhân rồi.

Do hai người nói chuyện không đề thấp âm lượng, hơn nữa nói đều là tiếng phổ thông, Trương Huyền tự nhiên nghe rõ ràng.

‘Chó má, dám nhãi con này dám báo cảnh? Ngươi là người xấu hay ta là người xấu? Thật không giăng võ đức a!’

Thật sự nếu cảnh sát đến, sẽ không dễ giải quyết như vậy, bây giờ mình giết vài tên vũ trang tư nhân không có vấn đề gì, nhưng nếu giết cảnh sát... Vậy thì mình có thể sống sót đến ngày mai hay không cũng khó nói.

Đúng lúc Trương Huyền đang suy nghĩ xem có nên gọi ngay cho đội D trợ giúp, giết chết mấy tên này hay không.

Trên đường lớn, vài chiếc xe tải sơn màu xanh quân đội chạy tới, trên xe chở đầy những người lính mặc quân phục thống nhất!

“Bắt bọn họ!”

Một người trên xe ra lệnh, những người lính phía sau xe tải đều nhảy xuống, bao vây Lam Giang và những người khác!

Ngô Sở mặc quân phục bước xuống xe, vẻ mặt lạnh lùng đi đến trước mặt Lam Giang, liếc nhìn những người bên cạnh Lam Giang nói: “Thì ra là Lam đại thiếu gia, hơn nửa đêm ngươi không ở nhà máy của mình mà đợi, vào thành phố làm gì? Còn dẫn theo nhiều người mang súng như vậy?”

“Ngô Sở...” Lam Giang nhìn thấy người này, sắc mặt cũng lập tức âm trầm xuống, nhưng dưới áp lực họng súng xung quanh, lại không dám phát tác, chỉ có thể có chút ức chế nói: “Chúng ta tới bắt hai người, chẳng lẽ chuyện nhỏ này cũng phải báo cáo với ngươi sao?”

Ngô Sở cười lạnh nói: “Ha, cái này thì không cần, nhưng các ngươi không hỏi một tiếng, liền giết chết em trai ta, lại có qua sự đồng ý của ta sao?”

“Em trai ngươi? Ai mẹ nó giết em trai ngươi...” Nhưng lời còn chưa nói xong, Lam Giang đột nhiên nhớ tới trước đó thủ hạ báo cáo cho hắn một số thông tin.

Hình như chiếc xe tải chở hàng kia bị người ta cướp giữa đường, mới tạo cơ hội cho đám người nhà quê kia chạy thoát.

“Là các người cướp xe của nhà ta!?”

Lam Giang giận dữ nói: “Tốt! Nhà ta mỗi năm đưa cho các người nhiều tiền như vậy còn không đủ sao? Ta nói sao dạo này khu vực này lại có nhiều băng cướp như vậy, tám phần đều là người của các người giả mạo đi!?”

Rắc!

Một khẩu súng lục lập tức dí vào đầu Lam Giang!

Ngô Sở hí hóp mắt, trong giọng nói đầy sát khí: “Cơm có thể ăn bậy, lời không thể nói bậy, ngươi đang nghi ngờ tướng quân đội là cướp đường sao!?”

“Ngươi!!!”

Lam Giang nghiêng răng, nhưng vẫn không dám nói như vậy, tối nay nếu hắn dám nói vị Táp tướng quân kia là cướp đường, sáng mai đầu hắn sẽ treo lủng lẳng trên cổng nhà máy Ái Tín!

Mà sau nhà thờ, Trương Huyền nghe thấy tất cả mọi chuyện, nhận ra đây chính là cơ hội tuyệt vời để trốn thoát, vội vàng chạy về nhà họ Lưu.

Chương 24: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Bên ngoài có chuyện gì vậy? Ta nghe thấy tiếng bước chân của rất nhiều người.” Lưu Hải có chút nghiêm trọng nhìn Trương Huyền chạy về.

“Một đám mặc quân phục, nhìn cũng không phải người tốt, không có thời gian giải thích, mau gọi họ dậy, chúng ta chạy từ cửa sau!”

Nhận ra Trương Huyền không nói đùa, Lưu Hải lập tức gật đầu, gọi mọi người trên lầu xuống.

Nhìn Chí Vĩ và Lưu Dương dìu linh mục George đã ngất đi, Trương Huyền sững sốt.

Chí Vĩ có chút lúng túng nói: “Linh mục ồn ào quá, ta liền đánh ngất hắn.”

Không nói nhiều, Trương Huyền gật đầu, liền để Lưu Hải dẫn đường đi trước, mọi người theo sát phía sau, còn mình thì đi cuối cùng, đề phòng kẻ địch có thể xuất hiện.

Rất nhanh, mọi người đã đến cửa sau bên hông nhà thờ.

Cánh cửa này phía sau là một con hẻm cụt, cộng thêm việc thường xuyên đóng cửa, nên rất ít người biết đến sự tồn tại của nó.

Lưu Hải đã sống ở đây nhiều năm, vì thói quen khi còn là lính, nên đã sớm nắm rõ môi trường xung quanh.

“Cẩn thận một chút.”

Lưu Hải ra hiệu cho mọi người bước chậm lại, sau đó lấy một chiếc chìa khóa cửa sau từ dưới bồn hoa.

Chậm rãi tra chìa khóa vào ổ khóa, Trương Huyền ở phía sau thấy vậy, lập tức tiến lên vài bước, hai tay cầm súng đặt trước ngực, canh giữ ở phía đối diện cửa mở.

Cạch.

Một tiếng động nhẹ vang lên, ổ khóa cửa bật mở.

Mở hé một khe cửa, Lưu Hải xác nhận không có bất kỳ ai ở sau cửa, liền đẩy mạnh ra!

Cùng lúc đó, Trương Huyền cũng bước ra hai bước, hòng súng đặt trước ngực đưa về phía trước, chỉ thẳng vào con hẻm bên phải!

Lưu Hải cũng lập tức giơ súng lao ra, thay Trương Huyền bù vào khoảng trống tầm bắn bên trái sau cửa.

“An toàn!”

Nhanh chóng quan sát xung quanh, xác nhận không có ai, Trương Huyền vẫy tay về phía sau, ra hiệu cho họ đi theo, hai tay cầm súng, hòng súng hơi nghiêng xuống, nhanh chóng chạy về phía con hẻm.

Lúc này, Trương Huyền có thể nghe rõ ràng đã có rất nhiều nhân viên vũ trang xông vào nhà thờ, thậm chí còn ngửi thấy mùi xăng nồng nặc.

Rõ ràng, bọn họ thật sự định đốt cháy cả nhà thờ!

Bây giờ đã không thể trì hoãn, bọn họ phải nhanh chóng nghĩ cách kiếm tiền, sau đó rời khỏi nơi quỷ quái này!

“Đi thôi, con đường này thông sang một con phố khác, những người kia trong thời gian ngắn không thể tìm được chúng ta.”

Có lẽ là do tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, lúc này Lưu Hải đã hơi thả lỏng.

Nhưng khi đi trên đường, hắn luôn vô thức nhìn về phía sau, sợ rằng sẽ có truy binh đuổi tới.

Mà lúc này, Lưu Dương mới có thời gian hỏi cha mình: “Cha, khẩu súng này của người ở đâu ra? Là luôn để ở nhà sao? Sao ta chưa thấy bao giờ?”

Hắn biết cha mình từng là lính, nhưng chưa bao giờ nghĩ cha mình lại lợi hại như vậy, hình như còn là một tay súng bắn tỉa.

Cảnh tượng cách tám kính bắn bạo đầu người lúc này hắn đã tận mắt chứng kiến, không thể nói là lợi hại đến mức nào.

“Bạn bè tặng.” Lưu Hải dường như không muốn nói thêm về điều này: “Có chuyện gì, chờ an toàn rồi hãy nói.”

“Được! Chờ an toàn rồi, cha nhất định phải cho ta mượn khẩu súng này chơi!”

Bên cạnh diu linh mục George, Chí Vĩ hỏi Trương Huyền phía trước: “Đại ca, bây giờ chúng ta phải làm sao?”

“Kiếm tiền.” Trương Huyền nói một cách súc tích.

“Nhưng, nhiều tiền như vậy... Chẳng lẽ chúng ta đi cướp ngân hàng sao?” Chí Vĩ lộ vẻ khó xử.

“Cướp ngân hàng chính là tự tìm cái chết.” Trương Huyền nói như vậy, lắc lắc điện thoại trong tay nói: “Nhưng cướp một tên đại ca xã hội đen, thì không khó.”

“Ý người là...?”

Chí Vĩ lập tức nhớ tới vào ban ngày, Trương Huyền đã hỏi mấy tên côn đồ địa chỉ và số điện thoại của ông trùm của chúng.

“Đúng vậy.”

Trương Huyền quay đầu nhìn Lưu Hải, nghiêm túc nói:

“Hải thúc, rõ ràng là chúng ta có việc cần người giúp đỡ, nhưng lại vì chuyện này mà khiến người gặp tai họa, ta Trương Huyền không phải là người hay quên ơn bạc nghĩa. Vì vậy, nếu các người muốn cùng chúng ta đi, ta sẽ cố gắng kiếm thêm tiền, dù phải giết người hay phóng hỏa, ta cũng sẽ lo được vé tàu cho cha con các người. Còn nếu các người muốn về nước, ta sẽ giúp các người liên hệ với đại sứ quán, và để lại một khoản tiền cho các người, có thể không nhiều, nhưng đủ để các người sống một thời gian sau khi về nước. Ta chỉ mong rằng, Hải thúc có thể giúp ta một việc nữa.”

Vừa dứt lời, từ xa vọng lại tiếng nổ lớn của nhà thờ!

Ngọn lửa dữ dội bùng lên, ánh lửa chiếu rọi vào mặt Trương Huyền, nhưng Trương Huyền vẫn giữ vẻ mặt bình thản, lúc này hắn trông rất nghiêm nghị, cứng rắn.

Lưu Hải cười khở hai tiếng: “Người là muốn để ta cùng người đi cướp phải không?”

“Đúng.” Trương Huyền cũng thẳng thắn gật đầu: “Chính là cướp, nhưng không phải cướp tiền của người bình thường, mà là của một tên dân anh chị lâu năm hay bóc lột dân, loại người như vậy, ta lấy tiền của họ cũng không có gánh nặng tâm lý.”

Nói xong, nhìn về phía Chí Vĩ và Hà Thúc: “Hơn nữa, người cũng thấy, Chí Vĩ và Hà Thúc chưa từng được huấn luyện về mặt này, nếu để họ cùng đi, ta sợ sẽ xảy ra chuyện bất trắc.”

Chương 25: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trên chiến trường, nguy hiểm nhất đôi khi không phải kẻ địch, mà chính là đồng đội ngóc ngách.

Trương Huyền không thể yên tâm để Chí Vĩ và Hà Thúc cầm súng.

Chỉ sợ một không cẩn thận, họ sẽ bắn nhầm.

Nhưng Hải thúc thì khác, mặc dù từ đầu đến cuối Hải thúc chỉ bắn có một phát, nhưng đó lại là vào lúc then chốt, một phát bắn thùng đầu, đủ để chứng minh rằng Hải thúc có đủ bản lĩnh quân sự.

Nếu hai người họ cùng hành động, cướp một tên anh chị cũng không phải chuyện khó khăn.

“Haizz... quả là vô ích.”

Lưu Hải thở dài, im lặng một lúc, rồi cuối cùng vẫn cười nói: “Cũng được, ta sẽ cùng người đi một chuyến, nhưng ta phải nói trước, ta và A Dương sẽ không đi cùng các người, xong việc, ta sẽ về nước, tiền cũng không cần, người và Chí Vĩ trước đó đã cho rồi.”

Trương Huyền sửng người, nhớ lại việc trước đó để Chí Vĩ giúp đóng tiền nhà, liền cũng cười ra.

Đúng lúc này, một tiếng kêu đau đớn vang lên: “Ôi Chúa ơi, xin cứu lấy cái đầu của con...”

Linh mục George từ trong cơn mê man tỉnh lại, nhìn thấy Chí Vĩ và Lưu Hải đang đỡ mình, vẻ mặt từ lơ mơ chuyển sang hoảng sợ, định hét cứu mạng, Chí Vĩ bên cạnh kịp thời bịt miệng hắn lại!

“Linh mục! Đừng hét, chúng ta không phải bắt cóc, nhìn kỹ đi, chúng ta là người của người, chúng ta đã cứu người!”

Nghe Chí Vĩ nói xong, Linh mục George mới nhớ ra, trước đó hắn đến tìm Lưu Hải đòi tiền nhà, nhưng không biết sao, đột nhiên có người cầm súng xông vào nhà thờ của hắn, rồi sau đó...

Dường như là bị cái tiểu tử trước mặt đâm cho mấy cái.

Không sao, Chí Vĩ chưa từng đánh người, hai cái đâm đầu tiên hơi nhẹ, không thể hạ gục được Linh mục George.

Nghĩ đến đây, Linh mục George được đặt xuống, vẻ mặt không vui nói: “Tiểu tử, làm như vậy sẽ bị Chúa trừng phạt đấy!”

“Có à?” Chí Vĩ nhún nhún vai, chỉ về phía sau ngọn lửa vẫn đang cháy: “Vậy người có thể nhờ Chúa giúp đuổi những tên khốn kia đang đốt nhà thờ của người xuống địa ngục không?”

“What?”

Linh mục George ngơ ngác quay đầu lại, nhìn ngọn lửa lớn ở nhà thờ.

Trên thánh giá của nhà thờ, Chúa Giêsu đang chịu đau đớn dưới ngọn lửa từ trần gian.

“Ôi Chúa ơi!!!”

Linh mục George mở to mắt, bỗng nhiên lại ngất đi!

Chí Vĩ đã chuẩn bị sẵn sàng, nhanh tay đỡ lấy hắn.

“Trông có vẻ khả năng chịu đựng của vị linh mục này hơi yếu a.”

Nói rồi, Chí Vĩ còn vội vã làm dấu thánh giá.

Bên cạnh, A Dương nhìn mà khóe miệng không ngừng giật giật.

...

Thời gian trôi nhanh, trời sáng rõ.

Mặc dù về đêm, Mao Đạm Miên không yên ổn, nhưng may là không ít nhà trọ vẫn mở cửa, không cần chứng minh thân phận cũng có thể ở.

Lúc này, trong một căn phòng cũ kỹ của khách sạn, Trương Huyền nhẹ nhàng kéo tấm rèm, nhìn ra đường phố, một chiếc xe cảnh sát lao nhanh qua.

“Xem ra họ biết chúng ta không chết rồi.” Trương Huyền quay lại, nhìn Lưu Hải đang kiểm tra đạn dược, nói: “Chúng ta nên động thân rồi.”

“Ừ.” Lưu Hải gật đầu: “Ta vừa liên lạc với một thuyền trưởng tàu hàng, đã thỏa thuận xong, nhanh nhất là tối nay lúc 10 giờ, ba người, Xiêm La quốc, tổng cộng 15.000 đô la Mỹ, hành trình khoảng một tuần. Trước đây, ta có một người bạn chiến đấu rất tốt, hiện giờ đang làm quản lý an ninh ở một công ty bảo vệ ở đó, với vị thế xã hội của hắn, hắn là có thể giải quyết vấn đề thân phận của các người.”

“Hải thúc, ta đương nhiên tin tưởng vào chiến hữu của ngươi, chỉ là... chiếc thuyền này có an toàn không?”

“Yên tâm đi, quốc gia đăng ký của con tàu này không phải là Phỉ Quốc, lần này chỉ tình cờ đi qua để dỡ hàng, không liên quan gì đến Lam gia.”

“Vậy thì tốt, vậy chúng ta hãy lên đường.”

Không nói thêm lời nào, Trương Huyền đội một chiếc mũ lưới trai, sờ sờ khẩu súng giấu trong quần áo rồi bước ra khỏi phòng.

Cái khách sạn này là hẳn cố ý chọn, vị trí gần cảng, và quan trọng nhất là nó cũng gần nhà của tên ông trùm côn đồ kia.

Theo lý thuyết, một tên cướp chuyên nghiệp có kinh nghiệm muốn đột nhập vào nhà để cướp thì ít nhất cũng phải mất từ ba ngày đến một tuần, thậm chí là một tháng để theo dõi.

Chỉ bằng cách này, họ mới có thể nắm được lịch trình hoạt động của mục tiêu và gia đình họ, cũng như khoảng thời gian cảnh sát đến sau khi báo động.

Tuyến đường rút lui, phương thức rút lui, phương tiện giao thông, vũ khí nhân viên, v. v... Nói chung là rất phức tạp.

Tuy nhiên, bây giờ họ không còn nhiều thời gian để lãng phí nữa, bây giờ nhân lúc tên trùm côn đồ kia chưa ra khỏi nhà, trực tiếp đánh thẳng vào là được!

...

Trước cửa một cửa hàng bán cá khô, một thanh niên đầu gấu đang ngồi vắt vẻo, ánh mắt không che giấu nhìn những cô gái trẻ thỉnh thoảng đi ngang qua trên đường.

“Thế nào? Có khách không?”

Một gã mập ú, mặt đầy dầu mỡ bước ra từ trong nhà.

“Lão đại.”

Thanh niên vội vàng đứng dậy, cười hì hì nói: “Người đã xong việc rồi à? Sáng sớm thế này mà dường như không có ai đến cửa hàng của ta cả.”

“Tch.”

Tên béo khinh bỉ nói: “Chắc chắn là bọn lão nương môn đáng chết phố Bắc đó, lại đang nói sau lưng cửa hàng của ta

thiếu cân thiếu lạng rồi.”

Chương 26: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thanh niên cũng có chút tức giận nói: “Bọn chúng cũng thường xuyên làm những trò như thế này sao. Chúng ta làm lớn hơn thì thế nào, chẳng ai dám nói gì cả, lão đại, người đợi ở đây, ta sẽ dẫn mấy anh em đi cho bọn chúng một bài học.”

“Ừ.” Tên béo gật đầu hài lòng, rút từ phía sau ra một khẩu súng có vẻ hơi bóng dầu, giống như khuôn mặt của hắn, rồi đưa cho thanh niên: “Mang theo vũ khí, nếu gặp lại tên hôm qua dùng súng dọa các anh em, thì bắn chết nó luôn!”

Thanh niên mắt sáng lên, vội vàng nhận lấy khẩu súng: “Được rồi! Cảm ơn lão đại!”

Nhìn xem đám đàn em của mình rời đi, tên béo thoải mái ngồi xuống chiếc ghế dài.

Đúng lúc này, một thanh niên đội mũ lưỡi trai đen, một bên tai đeo tai nghe bluetooth đen, đi đến cửa hàng, nhìn vào khay cá khô, giọng hơi trầm xuống:

“Lão đại, cá này... bán giá bao nhiêu vậy?”

Ồ?

Người Long Quốc?

Vùng đất này giáp với Long Quốc, từ xưa đã chịu ảnh hưởng của quốc gia mẫu quốc. Hơn nữa, mỗi năm lại có nhiều người Long Quốc đến đây làm việc, sống, thậm chí định cư.

Điều này cũng khiến cho dù là người địa phương, hầu hết cũng đều biết nói một số tiếng phổ thông thông dụng.

Tên béo nhìn thanh niên trẻ từ trên xuống dưới, trên mặt hiện lên một nụ cười thần bí.

Mời béo đã đến!

Vội vàng đứng dậy khỏi vị trí, tỏ ra rất nhiệt tình, tuôn ra một tràng tiếng phổ thông trôi chảy: “Khách quý, thích gì cứ chọn, cân của ta nổi tiếng là chuẩn lắm, uy tín trên phố này ai cũng không chê được.”

“Ồ vậy à.”

Thanh niên trẻ lựa chọn một lúc, rồi nói: “Nhưng mà ta thấy cá của người có vẻ hơi ẩm ướt, có hàng mới phơi không?”

“Có chứ! Tất nhiên là có! Người cứ theo ta vào sau vườn, ở sau vườn có hàng tốt lắm.”

Nói rồi, tên béo cười toe toét, dẫn thanh niên trẻ đi vào sau vườn.

Nhưng hắn không để ý rằng, thanh niên trẻ này, sau khi đi vào sau vườn cùng hắn, lại tự tay đóng cửa lại.

Thanh niên trẻ này chính là Trương Huyền.

Lúc này, tên béo vẫn đang lải nhải không ngừng về chất lượng và giá cả của hàng hóa.

Nhưng hắn thấy người này vẫn im lặng, cửa cũng không biết khi nào đã bị đóng lại, lông mày liền nhíu lại.

“Người... không phải đến mua hàng phải không?”

Nụ cười trên mặt tên béo dần biến mất, bản năng đưa tay sờ về phía sau, nhưng chỉ sờ phải không, mới nhớ ra rằng khẩu súng đã cho đám đàn em mang đi rồi.

Thấy Trương Huyền lấy khẩu súng từ trong người ra, chĩa vào hắn, tên béo trán lập tức đầm mồ hôi lạnh, nhưng vẫn cố

gắng giữ nụ cười, chỉ là lần này nó có thêm chút chân thành.

“Này anh em, không cần phải thế, chúng ta có quen nhau sao? Có oán thù gì không? Hay là người đến cướp của? Nếu đến cướp của thì trong nhà ta có tiền, ta lấy cho người liền.”

Trương Huyền không đáp lại hắn, chỉ dùng nòng súng ra hiệu cho hắn đứng vào góc tường, không được nhìn lung tung, rồi đi đến cửa phòng trong, kéo tấm màn lên nhìn qua.

Trên giường, một người phụ nữ khóa thân đang say giấc.

Nhẹ nhàng buông tấm màn xuống, Trương Huyền lại kiểm tra qua nhà bếp và nhà kho, xác định không còn ai khác ở đây nữa, rồi đi đến bên cạnh tên béo, nói: “Nhu người vừa nói, ta đến đây là để cướp của. Hai vạn đô la Mỹ, có không?”

“Hai vạn!?” Tên béo vẻ mặt không thể tin nổi: “Làm sao ta có nhiều tiền như vậy được?”

“Vì lợi ích của người và vợ người, ta khuyên người nên nói nhỏ thôi.”

Trương Huyền huýt một tiếng, gật đầu về phía căn phòng.

Ngực tên béo rõ ràng đang thở hổn hển, trong đầu suy nghĩ liên tục, do dự một lát rồi nói:

“Hai vạn đô la thật sự ta không có, thực ra ở đây cũng không có đô la Mỹ, chỉ có tiền Phái Quốc và nhân dân tệ, quy đổi ra cũng chỉ khoảng một vạn ba bốn ngàn thôi. Ta có thể cho thêm một ít vàng nữa, nhưng nhiều hơn thế thì thật sự không có.”

Tên béo nói không nhanh, dường như đang chờ đợi điều gì.

Trương Huyền biết hắn đang lên kế hoạch gì, liền lấy điện thoại ra, bật màn hình, đưa cho tên béo.

Trên màn hình là một cuộc gọi video trực tiếp, góc máy đang hướng về một tòa nhà ở đối diện, trên bàn có một khẩu súng bắn tĩa.

Súng bắn tĩa!?

Tên béo hít một hơi sâu.

Đại ca, các người không phải là đến cướp của mà là đến chống khủng bố đấy à?

Không đúng, mình cũng không phải là phần tử khủng bố mà!

Chẳng lẽ là gặp phải ma quỷ gì rồi?

Đề đối phó với hắn, lại còn dùng cả súng bắn tĩa nữa chứ?

Ta có tài đức gì a!

“Đại ca! Ta gọi ngài là đại ca rồi! Thật sự không cần thiết, không cần như vậy đâu...”

Mồ trên người tên béo run rẩy rõ ràng, giọng nói cũng có chút run rẩy, không còn giữ được vẻ bình tĩnh như lúc đầu.

“Ta không muốn nói lại lần thứ hai.”

Trương Huyền nhân cò súng, giọng lạnh lùng: “Hai vạn đô la Mỹ, thiếu một xu, ta sẽ chặt một ngón tay của ngươi, chặt xong tay rồi chặt ngón chân, chặt đến khi nào xong.”

“Không! Đủ hai vạn rồi! Đủ hai vạn rồi!”

Tên béo cuối cùng cũng đầu hàng, dưới cái nhìn chăm chú của Trương Huyền, bước vào nhà, từ một ngăn ẩn trong tủ sách, lấy ra một chiếc vali.

Chương 27: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bên trong đầy những tờ tiền đỏ rực của tờ một trăm đô!

“Ồ? Lão công?” Có lẽ tiếng động của tên béo hơi lớn, người phụ nữ trên giường đã bị đánh thức.

Tên béo mặt tái nhợt, vô thức nhìn về phía Trương Huyền đằng sau.

Nhưng lúc này Trương Huyền đã cất súng, cười cười nói: “Đại tẩu, ta đến giúp đại ca lấy đồ.”

Nói rồi, nhìn tên béo: “Lấy xong đồ rồi về đi, đừng quấy rầy đại tẩu ngủ nữa.”

“Vâng, vâng!” Tên béo vội vàng nói: “Lão bà, ngủ đi, ta còn chút việc với người này.”

“À...” Người phụ nữ lại ngủ thiếp đi.

Ra khỏi nhà, tên béo đưa chiếc vali cho Trương Huyền: “Trong này khoảng hai mươi vạn nhân dân tệ, quy đổi ra cũng khoảng hơn hai vạn đô la, tất cả đều cho ngươi, đừng đến nữa.”

“Yên tâm.” Trương Huyền nhận lấy chiếc vali, rồi mở cửa bước ra ngoài.

Ở cửa tiệm, vài tên côn đồ vừa trở về.

Thấy đại ca của mình cùng với một người trẻ tuổi đội mũ che mặt bước ra từ trong nhà, bọn hắn đều tỏ vẻ nghi ngờ.

Trương Huyền không muốn làm màu nữa, thẳng thừng lách qua họ biến mất vào đám đông.

“Lão đại, người kia là ai vậy?”

“Đừng hỏi! Đừng quản!” Tên béo mặt đầy mỡ run lên, cẩn thận liếc nhìn về phía đối diện, như sợ bị bắn một phát.

...

“Tiền đã tới tay rồi, tụ tập ở bến cảng.” Trương Huyền vừa nói vừa nhanh chóng lách qua đám đông, hướng về phía Lưu Hải đã nói trước với hắn.

Qua tai nghe, truyền đến vài người trả lời.

Để tránh rủi ro, lúc này Chí Vĩ cùng mọi người đều ở một vị trí khác, giờ tiền đã về tay, đã đến lúc phải chuẩn bị lên đường rồi.

Mặc dù tàu sẽ lên lúc 10 giờ tối, nhưng thông thường, những người trốn đi phải lên tàu vài giờ trước đó.

Có thể là để tránh những người đến muộn, hoặc để tránh sự kiểm tra tuần tra của cảng.

Tóm lại, lúc này đã gần đến giờ.

Rất nhanh, Trương Huyền đã đến bên cảng, thấy Lưu Hải cùng mọi người đã có mặt.

“Đại ca!” Chí Vĩ nói: “Chúng ta lên tàu ngay bây giờ à? Hay nên mua một số thứ? Ta nghe Hà thúc nói, trên một số tàu chở người trốn đi ngắn hạn không có thức ăn, ta sợ lúc đó chúng ta ba người sẽ phải chịu đói.”

“Ồ, vậy à?” Trương Huyền gật đầu: “Cũng được, cậu cùng Hà thúc đi mua một ít lương khô và nước, chuyển đi một tuần, không có gì ăn thì không được.”

“Được.”

Sau đó, Trương Huyền nhìn sang Linh mục George đang có vẻ khó chịu, hơi có chút áy náy: “Xin lỗi, Linh mục, khiến ngài mất nhà thờ, hạn chế tự do của ngài, nhưng đừng lo, sau

khi chúng ta lên tàu, Lưu Hải sẽ giúp ngài liên lạc với Đại sứ quán Mỹ, bọn khốn đó sẽ không dám làm gì ngài đâu. Nếu có cơ hội gặp lại, ta sẽ bồi thường thiệt hại cho nhà thờ của ngài.”

Linh mục George thở dài: “Trương tiên sinh, ta biết người không phải là người xấu, chuyện đêm qua ta cũng không trách người, tất cả chúng ta đều là những con chiên lạc đường, nhưng người phải biết, Chúa trên trời đang nhìn xem hành vi của mỗi chúng ta, ta cũng không cần người bồi thường gì, chỉ mong người giữ lời hứa và để ta đi.”

“Ta sẽ giữ lời hứa.”

Trương Huyền gật đầu, rồi nhìn sang Lưu Hải: “Hải thúc, vậy chúng ta đi trước a.”

“Ừ.” Lưu Hải gật đầu: “Xe của Đại sứ quán đã vào thành phố, lát nữa sẽ đến đón chúng ta, các người cứ yên tâm mà đi.”

“Tốt, bảo trọng.”

“Bảo trọng.”

Thấy Chí Vĩ và Hà thúc mua đồ xong chạy về, Trương Huyền cho họ thêm chút thời gian để tạm biệt cha con Lưu Hải, rồi cả ba cùng nhau bước đi những bước đầu tiên rời khỏi Phủ Quốc.

Bên cạnh một chiếc tàu chở hàng cũ kỹ, khoảng hơn bốn mươi người đang vây quanh, phần lớn là người Xiêm La.

Nhìn những túi đồ công kênh của họ, hiển nhiên là họ đều tự mang theo đồ ăn thức uống. Một số ít không mang theo thì đang thương lượng giá cả để mua từ những người khác.

Lúc này, trước mặt Trương Huyền, đang ngồi một gã gầy gò như que củi.

Nhìn những vết kim tiêm chi chít trên cánh tay hằn, tám phần là nghiện một loại thuốc gây ảo giác nào đó.

“Súng không được mang lên tàu.”

Gã lười nhác nói: “Khoang tàu không phải xe buýt, không phải thứ gì cũng mang lên được. Vật dụng cá nhân của các người có thể tự xử lý, nhưng vũ khí tuyệt đối không được mang lên.”

Trương Huyền cũng không còn cách nào khác, nhưng đã đến nước này rồi, dường như cũng không còn cách nào khác, đành nói: “Vậy sau khi ta xuống tàu thì sao? Súng sẽ trả lại cho ta chứ?”

“Chuyện này đợi xuống tàu rồi nói, tóm lại chỉ có một câu, nộp súng lên tàu, không nộp thì ta sẽ trả tiền cho người, người tự tìm đường khác.”

Hai giây trăm ngàn, Trương Huyền rút khẩu Beretta 92F đặt lên bàn.

“Còn gì nữa không?”

“Không còn, chỉ có khẩu này.”

“Ừm.” Gã gầy đứng dậy, cao giọng: “Ta nhắc lại lần cuối cùng: Ai dám mang theo súng dao lên tàu, một khi bị người của ta phát hiện, đừng trách ta đuổi xuống tàu, đến tiền cũng không thôi lại. Tốt nhất các người nên tự giác!”

Đang nói chuyện, một gã đàn ông trung niên vạm vỡ, miệng ngậm điếu xì gà, khoác áo vest, bước xuống từ con tàu.

“Nghiêm tổng!” Gã gầy vội vàng cười tươi đón chào: “Tất cả mọi người đều có đây.”

Chương 28: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ừm, tiền đã nộp hết chưa?”

“Nộp hết rồi, một xu cũng không thiếu.”

“Vậy là được.” Nghiêm tổng liếc nhìn khẩu súng lục trên bàn trước mặt Trương Huyền, rồi lại nhìn Trương Huyền, khẽ cười khẩy, dường như đã quá quen thuộc với cảnh này.

Ở nơi này, kiểm một khẩu súng dễ như trở bàn tay.

Theo quan điểm của Nghiêm tổng, tên trước mắt này hẳn là một kẻ ôm mộng du học nước ngoài, nhưng lại nhát gan, tìm kiếm cảm giác an toàn bằng cách mang theo vũ khí.

“Người đó là thuyền trưởng à?” Chí Vĩ nhỏ giọng hỏi sau lưng.

Hà thúc liếc nhìn, lắc đầu: “Chắc không phải, bên ngoài thường gọi những người như vậy là “Xà Đầu”, có kẻ chỉ là trung gian môi giới, nhưng cũng có kẻ lợi hại, cả con tàu này đều thuộc sở hữu của họ, thuyền trưởng chỉ là làm thuê cho họ mà thôi.”

“Ồ~” Chí Vĩ gật đầu: “Lợi hại thế ư, chạy một chuyến chắc kiếm được không ít tiền nhỉ?”

“Đúng vậy.”

Chẳng mấy chốc, cả đoàn người đã lên tàu chở hàng.

Theo gã gầy kia một đường qua nhiều góc ngách, họ đi xuống tầng dưới của khoang tàu, nhanh chóng đến trước một tấm ván gỗ được đề nặng bởi những chiếc thùng hàng.

Gã gầy ra lệnh cho người ta đẩy thùng ra, nhấc tấm ván gỗ lên, một mùi chua loét nồng nặc xộc vào mũi!

“Xuống đi, bảy ngày sau chúng ta sẽ gọi các người ra, trong khoảng thời gian này các người chỉ được hoạt động bên dưới này.”

Có những người đã lường trước được điều này, không nói một lời liền chui xuống, thấy vậy, Trương Huyền và hai người khác cũng theo sau.

Đây là một khoang kín mít, ngoài lối ra vào ở trên cao, không có lấy một khe hở thông gió nào.

Diện tích khoang tuy không chật hẹp, đủ chỗ cho hơn trăm người, nhưng thử nghĩ mà xem, bị nhốt ở đây trong suốt một tuần lễ, nghĩa là mọi nhu cầu ăn uống, vệ sinh của tất cả mọi người đều phải giải quyết trong không gian này!

Đây quả là điều không hề dễ chịu.

Ngay cả Trương Huyền, khi nghĩ đến cảnh tượng đó, sắc mặt cũng không được vui vẻ cho lắm.

So với Trương Huyền, Hà thúc lại tỏ ra bình thản hơn nhiều, thậm chí còn chủ động nhận trách nhiệm chuẩn bị, giúp hai người tìm một góc để cất giữ thức ăn và nước ngọt, trải những tờ báo trên sàn nhà, và lấy từ trong hành lý ra hai tấm chăn để trải lên.

Sau đó, hần cười với Trương Huyền nói: “Trương ca, người ngủ trên chăn nhé, ta và Chí Vĩ ngủ trên báo là được rồi. Bây giờ môi trường như vậy, chúng ta chỉ có thể cố gắng thích nghi một chút, dù sao cũng chỉ một tuần, sẽ nhanh chóng qua thôi.”

Trong những năm tháng qua của cuộc đời, hần đã từng trải qua những hoàn cảnh còn tồi tệ hơn nhiều, theo quan điểm của hần, đối mặt với sự tự do và an toàn sắp sửa có được, đây chẳng là gì cả.

Nhìn những người khác cũng đang lục đục tìm chỗ ngồi, Chí Vĩ vịn mở một chai nước đưa cho Trương Huyền: “Đại ca, uống nước.”

“Không sao, ta không khát.” Trương Huyền xua tay, cau mày nói: “Ta hiểu ra lý do tại sao họ không cho chúng ta mang theo vũ khí lên tàu rồi.”

“Trong môi trường như vậy, nếu không kiểm soát chặt chẽ, chuyện gì cũng có thể xảy ra, một khi có người xảy ra xung đột, tám phần là sẽ có người chết.”

Vượt biên... Trương Huyền đời này không muốn trải qua lần thứ hai, đến Xiêm La rồi, nhanh chóng giải quyết vấn đề thân phận mới a.

Thời gian trôi qua nhanh, không lâu sau, mười giờ tối, khoang tàu bắt đầu rung chuyển, tiếng còi tàu vang lên!

Xuất phát rồi!

Sắc mặt Chí Vĩ bên cạnh cũng trở nên nhẹ nhõm.

Hắn biết, bây giờ bọn họ mới thực sự an toàn...

Ngẩng đầu nhìn ánh đèn mờ ảo trên đầu, Trương Huyền dựa vào hành lý, người đắp một tấm chăn, nằm trên tờ báo, ý thức dần dần mơ hồ.

Hai ngày nay không phải giết người thì cũng là chạy trốn, ngay cả khi ăn cơm cũng phải cẩn thận nhìn chăm chăm vào cửa, sợ có người cầm súng xông vào.

Mà bây giờ, sau khi không còn những lo lắng này, thần kinh căng thẳng lập tức thả lỏng.

Không thể chịu đựng được nữa, Trương Huyền ngủ thiếp đi, chìm vào giấc mơ.

Trong mơ, hắn mơ thấy mình mặc cảnh phục, ngồi trong đồn công an tiếp nhận người báo án;

Mơ thấy mình vừa tan làm tắm nước nóng xong, nằm trên ghế sofa nhà mình xem phim truyền hình mới ra;

Mơ thấy mình có bạn gái, cùng nàng trải qua những tháng ngày lãng mạn;

Giấc ngủ này, hắn mơ thấy rất nhiều rất nhiều...

Không biết qua bao lâu, Trương Huyền mơ màng tỉnh dậy.

Vừa tỉnh dậy, liền nhìn thấy Chí Vĩ đang cầm một túi nilon đi đến góc xa ngồi xổm.

Trương Huyền giật giật khóe miệng, quay đầu đi không nhìn.

“Trương ca tỉnh rồi à?” Hà thúc đang phân chia khẩu phần lương khô, trong đó có một đồng nhiều nhất, hiển nhiên là của Trương Huyền.

Mặc dù một tuần không phải là thời gian dài, nhưng cũng phải phân loại thức ăn và nước uống một cách hợp lý, mới có thể đảm bảo ba người có thể trụ đến cuối cùng.

“Có muốn ăn gì không?” Nói xong, Hà thúc đưa cho hắn một miếng bánh và sữa, cười nói: “Ta mua bài tú lơ khơ, lát nữa chúng ta chơi hai ván? Nói ra cũng không sợ người chê cười, kỹ thuật chơi bài của ta tệ lắm, chỉ biết chơi bài cào gì đó thôi.”

Chương 29: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền nhận lấy đồ nhìn xem, nhưng vẫn đặt sang một bên.

Thấy vậy, tưởng Trương Huyền để ý đến vấn đề môi trường, Hà thúc an ủi: “Môi trường thế này, kiên trì một chút là được rồi, nhớ trước đây, ta thậm chí còn ngủ chuồng lợn, ăn thức ăn lợn, bây giờ còn có sữa để uống, rất tốt rồi.”

“Ừm.” Trương Huyền gật đầu, hỏi: “Hà thúc, có thể kể cho ta nghe về chuyện trước đây của ngươi được không? Ta hơi tò mò, một người thông thạo bảy thứ tiếng như ngươi, sao lại thành ra như bây giờ?”

Hà thúc sừng sốt, sau đó sắc mặt trở nên chua xót, thở dài một hơi: “Nói ra thì dài dòng lắm.”

Nói xong, liền chậm rãi kể lại chuyện quá khứ của mình.

Mười năm trước, Hà thúc làm quản lý cấp cao trong một công ty công nghệ cao khá tốt ở thành phố lớn trong nước.

Lúc đó, Hà thúc thu nhập hàng triệu tệ mỗi năm, lái xe Mercedes-Benz lớn, sống trong căn hộ cao cấp, quả thực là một người ưu tú trong xã hội.

Nhưng bất đắc dĩ...

Có lẽ ông trời không muốn nhìn thấy người tốt, để hấn lấy một người vợ nghiện cờ bạc.

Đi du lịch Ma Cao trong một tháng ngắn ngủi, đã thua sạch gia sản, thậm chí còn nợ một khoản nợ lãi cao.

Lúc đó, Hà thúc cũng là một người sợ vợ, bị vợ quản lý chặt chẽ.

Khi biết tin nhà cửa đã bị vợ đem đi thế chấp, phản ứng đầu tiên của hắn không phải là ly hôn, mà là nghĩ cách trả nợ.

Vừa khéo, trong công ty có một đối thủ cạnh tranh của hắn luôn muốn loại bỏ hắn, liền âm thầm giăng bẫy, mua chuộc vợ hắn, để vợ hắn giới thiệu Hà thúc đi theo con đường của hắn, đến một cái gọi là công ty đa quốc gia để làm việc.

Vợ hắn cũng là người ngốc nghếch, người ta nói một câu “Ta cũng vì tốt cho người”, liền bị lừa thổi gió bên gối.

Kết quả là, Hà thúc bị cho vay nặng lãi chặn cửa, đường cùng, nhất thời hồ đồ, lại tin tưởng đối phương.

Sự thật là, công ty đa quốc gia thực sự là công ty đa quốc gia, nhưng không liên quan gì đến Hà thúc.

Khi Hà thúc đứng trước cửa một nhà máy đen ở Phỉ Quốc, hắn mới nhận ra rằng mình đã bị người ngoài cùng vợ lừa.

Hoàn toàn thất vọng, Hà thúc ở lại Phỉ Quốc này cho đến ngày nay.

“Mẹ kiếp, Hà thúc, người cũng quá không có chí khí rồi!” Không biết từ lúc nào đã quay lại, Chí Vĩ tức giận nói:

“Nếu là ta, nhất định sẽ tìm cách về nước ngay lập tức, liều mạng ngồi tù nửa đời cũng phải đưa ả đàn bà đó và tên khốn lừa người vào tù!”

“Ta đã không còn quan tâm nữa rồi.”

Hà thúc nở nụ cười bất đắc dĩ và buông xuôi, nhìn bóng đèn màu vàng nhấp nháy trên đầu, ánh mắt hơi mơ hồ, như thể nhìn thấy bản thân mười năm trước:

“Cuộc đời con người, giống như lái thuyền một mình trên vùng biển vô định, nếu thực sự gặp phải sóng gió bất khả kháng, thì dù có giấy giũa thế nào, cuối cùng cũng khó thoát khỏi kiếp nạn... Còn sống, là được rồi.”

“Nhưng...”

Chí Vĩ định khuyên thêm, Trương Huyền bên cạnh giờ tay ngăn hãm lại, nói với Hà thúc: “Nếu không có gì ngoài ý muốn, chúng ta nhất định sẽ có cơ hội quay về nước, người đã nghĩ đến việc về nước sẽ đối mặt với quá khứ của mình như thế nào chưa?”

Hà thúc bối rối nhìn Trương Huyền, hồi lâu, nói: “Ta... có thể sẽ về quê xem một chút.”

“Hiểu rồi.” Trương Huyền gật đầu.

Theo quan điểm của Trương Huyền, Hà thúc là một người rất mưu thuẫn, có năng lực và cẩn thận, dọc đường đi, hẳn đã chu toàn mọi việc trong khả năng của mình.

Nhưng hẳn không dám đối mặt với quá khứ của mình, dù miệng nói đã không còn quan tâm, nhưng vẫn còn chấp niệm với gia hương.

Sau này nếu có cơ hội, nhất định phải giúp hẳn gỡ bỏ xiềng xích trong lòng.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, nào nào, đánh bài, đánh bài.” Chí Vĩ thấy bầu không khí dần trầm xuống, chủ động đảm nhận vai trò khuấy động, cười hì hì lấy bộ bài ra chia bài.

Dưới sự dẫn dắt của Chí Vĩ, tâm trạng của Hà thúc cũng nhanh chóng hồi phục.

Ba người cứ thế, ăn no thì đánh bài, đánh mệt thì nằm xuống ngủ, liên tục trong nhiều ngày.

...

Trương Huyền: “Đôi 4!”

Hà thúc nhìn bài lẻ trên tay, cười khở lắc đầu: “Không theo.”

“Đôi 4 cũng không theo? Vậy thì ta thắng rồi!” Trương Huyền ném lá bài ba còn lại trong tay xuống, cười vang.

“Aizz, không có cách nào, cách nào, bài của đại ca vẫn tốt, ta ra con át chủ bài sớm quá.” Chí Vĩ vẽ mặt bực bội ném cả bộ bài trong tay xuống, trộn lẫn vào đồng bài.

Liên tiếp đánh bài nhiều ngày, Trương Huyền luôn thắng nhiều thua ít, tuy không biết hai người này có phải cố ý nhường mình hay không, nhưng ít nhất bản thân cũng chơi rất vui.

“Nào nào, ta xào bài.” Chí Vĩ bắt đầu thu bài và xào bài.

Đúng lúc này, tám ván gỗ trên đầu đột nhiên bị ai đó mở tung ra.

“Tới nơi rồi sao?” Chí Vĩ theo bản năng muốn đứng dậy.

Trương Huyền hơi nhú mày, hần nhớ rõ thời gian, còn hai ngày nữa mới hết một tuần, chẳng lẽ tàu chở hàng chạy nhanh, đến sớm hơn dự kiến?

Đang nghĩ ngợi, một tiếng súng vang lên!

Bùm!

Người cầm đầu bước xuống thang, khẩu súng lục trong tay còn bốc khói xanh, trên mặt đầy vẻ cười xấu xa: “Chư vị, mấy ngày nay vất vả rồi, bây giờ sắp đến nơi rồi, không biết chư vị đã chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với cuộc sống mới chưa?”

Chương 30: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nói xong, hắn đi đến trước mặt một người phụ nữ có vẻ gầy yếu, cười hì hì nói: “Nữ sĩ, đừng giấu nữa, ta đã nhìn thấy rồi, đưa chiếc đồng hồ vàng đó ra đây?”

Thấy vậy, Chí Vĩ cau mày, nhỏ giọng nói: “Đại ca? Bọn họ đang lục soát tài sản, chúng ta phải làm sao?”

“Ừm...” Trương Huyền không lộ vẻ gì, điều chỉnh vị trí và góc độ của mình, hắn có thể nhìn thấy bốn tên thủy thủ cầm súng, mặt đầy vẻ hung ác đang đi xuống.

Hai tên đang giật lấy một chiếc vòng tay từ tay một người phụ nữ trung niên.

“Nghe cho rõ, đưa tất cả những thứ có giá trị trên người, tiền mặt, đồng hồ, điện thoại di động, đồ trang sức, v. v. , đừng ép ta phải lục soát từng người, nếu để ta biết ai dám giấu giếm... hừm, biển cả này sóng gió rất lớn, cuốn vài người xuống đó, cả đời này đừng hòng lên được!”

“Ha ha ha ha...” Vài người này điên cuồng cười lớn.

Từ bên ngoài khoang tàu cũng vọng vào vài tiếng cười sang sảng.

Rõ ràng, đây không phải là lần đầu tiên họ làm chuyện như vậy.

Có một tên đầu óc bã đậu, thấy trong khoang tàu có vài cô gái xinh đẹp, liền bắt đầu cời thất lưng, xem ra là chuẩn bị động chân thứ ba.

Mà người nói chuyện trước đó, Trương Huyền nhìn kỹ, khẩu súng hắn cầm trong tay, rõ ràng là một khẩu Beretta 92F!

Dù không biết có phải là khẩu của mình hay không, nhưng thấy vậy, Trương Huyền đã hơi nheo mắt lại.

Hà thúc vội vàng giấu chiếc hộp đựng tiền mặt dưới tấm chăn, Chí Vĩ bên cạnh nói: “Đại ca, chúng ta cũng phải nộp à?”

Nói câu này, giọng điệu của Chí Vĩ có chút không cam lòng, nhưng trong mắt lại lộ vẻ bất lực.

Bọn họ đi một đường đến đây, tự do đã gần kề, lẽ nào sẽ vì chút tiền và chí khí mà từ bỏ sao?

Trương Huyền trầm ngâm hai giây, ánh mắt vốn đã dịu đi đôi chút vì cuộc sống bình yên mấy ngày nay, lại một lần nữa ánh lên khát máu!

“Nộp? Nộp cái rắm!”

Nói xong, hắn liền gọi hệ thống trong lòng, chuẩn bị gọi D đội hỗ trợ!

Dù sao cũng chỉ còn hai ngày nữa, hắn chỉ cần tìm cách không chế buồng lái, hoàn toàn có thể uy hiếp thuyền trưởng, lái tàu thẳng vào cảng.

Còn những tên thủy thủ cầm súng kia có phản kháng không?

Hừ, chỉ là một lũ cận bã, giết hết thì làm sao?

Đúng như người đó nói, biển cả này sóng gió rất lớn!

Nhưng ngay khi Trương Huyền định động thủ, trong đầu hắn vang lên một tiếng nhắc nhở.

【Phó bản nghề nghiệp đã mở, sẽ bắt đầu sau ba giây, xin hãy chuẩn bị.】

Oanh!

Một viên đạn gần như sượt qua đầu Trương Huyền bay qua!

Vừa mở mắt ra, còn chưa kịp quan sát tình hình, Trương Huyền giật mình, lăn từ trên dốc xuống!

Nước bắn trên mặt đất bắn vào mặt hắn, khiến hắn tỉnh táo hơn một chút.

“Schnell! Mau đứng dậy!”

Xung quanh sườn dốc, vài người mặc quân phục kiểu cũ, trông giống như lính Đức, đang cầm súng trường Mauser G98, bắn trả về phía xa!

Một sĩ quan quân đội Đức mặc quân phục trung úy vừa bắn vừa hét lớn với Trương Huyền, nhưng giây tiếp theo, đầu hắn đã bị đối phương bắn vỡ!

“Hắn gọi ta? Ta tên là Schnell? Không đúng, sao ta có thể hiểu tiếng Đức?”

Đầy bụng nghi hoặc, Trương Huyền không kịp suy nghĩ nhiều, nhặt khẩu súng trường G98 vừa rơi xuống đất, bò lên dốc, hơi ngược mắt quan sát tình hình xung quanh.

Lúc này, hắn đang ở trong một khu rừng mù mịt sương khói, khắp nơi đều là xác chết, cái lạnh của mùa đông khiến ngón tay Trương Huyền hơi cứng đờ.

Bên kia chiến trường, hơn chục người lính mặc quân phục Pháp, dựa vào cây cối làm chỗ ẩn nấp, bắn trả về phía những người lính Đức đang xông về phía họ!

Tiếng súng máy vang vọng khắp khu rừng!

“A! Chết tiệt, cứu ta! Ta bị bắn rồi!” Bên cạnh, một người lính Đức bị bắn trúng vai, ngã xuống đất đau đớn kêu rên, máu chảy xuống bùn lầy, không thấy chút thay đổi nào!

‘Chiến tranh thế giới thứ nhất? Quân Đức? ... Chết tiệt, kệ đi!’

Mặc dù không rõ bối cảnh thời gian, nhưng Trương Huyền vẫn quyết định đánh trước đã!

Kiểm tra khẩu súng trường G98 trong tay, xác nhận đạn đã lên nòng, hắn liền bắn một phát về phía đối diện!

Với thị lực cực tốt, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng một cụm mùn cưa và tuyết bắn tung tóe trên thân cây.

Không trúng!

Nhưng Trương Huyền không nản lòng, hắn liên tục kéo khóa nòng và bóp cò, bắn hết số đạn còn lại trong ổ đạn!

Cuối cùng, phát súng cuối cùng đã hạ gục một người lính Pháp!

Trước đây, Lưu Hải đã từng cho hắn mượn khẩu súng trường Springfield 1903 để nghịch.

Mặc dù Springfield 1903 và G98 không cùng loại, nhưng dù sao cũng đều là súng trường khóa nòng.

Hơn nữa, với kỹ năng sử dụng súng Lv 3 và kỹ năng bắn súng Lv 3, chỉ sau vài phát thử, Trương Huyền đã nhanh chóng thích nghi với khẩu súng này.

Rút lui về chỗ ẩn nấp, Trương Huyền lấy một băng đạn rời từ túi đạn bên hông ra, từng viên một nhét vào ổ đạn, đẩy khóa nòng, lên đạn!

Bùm!

Một bông hoa đỏ bùng nổ ở đằng xa!

Một tên địch bị đạn xuyên ngực!

Tìm lại cảm giác, Trương Huyền tiếp tục kéo khóa nòng và bắn!

Chương 31: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Phát nào phát nấy đều trúng đích!

Mặc dù không thể đảm bảo mỗi viên đạn đều có thể giết chết một kẻ địch, nhưng việc có thể bắn trúng mục tiêu với mỗi viên đạn đã vượt xa những người lính Đức khác xung quanh.

Nhưng có vẻ như vì kỹ năng bắn súng của hắn quá nổi bật, một khẩu súng máy đã nhanh chóng nhắm vào hắn!

Đùng đùng đùng...!

Một loạt đạn bắn về phía hắn!

Mặc dù kịp thời nằm xuống dưới dốc, nhưng cảm giác rùng rợn khi những viên đạn sượt qua người vẫn khiến tim Trương Huyền đập nhanh!

“Rít!!!”

Một tiếng còi chói tai vang lên!

Vài người lính Đức ban đầu còn ẩn nấp xung quanh lại một lần nữa đứng dậy, bắt chập làn đạn, xông lên!

Không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Trương Huyền cũng không do dự, đợi đến khi súng máy hết đạn, đang trong thời gian thay đạn, hắn quỳ gôi xuống, chỉ mất chưa đầy một giây để ngắm bắn, liền hạ gục tay súng máy đó!

Lúc này, trong đầu hắn cũng vang lên âm thanh nhắc nhở về nhiệm vụ kích hoạt của hệ thống!

【Mục tiêu nhiệm vụ: Sổng sót trên chiến trường phía Tây hơn 24 giờ.】

【Thành tựu nhiệm vụ: Bách Nhân Trảm (giết một trăm quân địch), Xạ Thủ Cừ Khôi (bắn hạ ba mươi quân địch), Bất Tử Giả (số lần chết không quá năm lần).】

Lúc này, Trương Huyền không kịp xem yêu cầu nhiệm vụ và thành tựu, hắn nhanh chóng hạ gục hai người lính Pháp, sau đó nhìn thấy một bóng đen xẹt qua, từ trên trời rơi xuống, rơi bên chân Trương Huyền!

Ầm ầm ầm!!!

Một tiếng nổ chói tai vang lên, vị trí của Trương Huyền lập tức nổ tung!

Nhưng giây tiếp theo!

Trương Huyền bị nổ thành nhiều mảnh vụn đột nhiên dừng lại, sau đó thời gian nhanh chóng tua ngược!

Phó bản được khởi động lại!

Vút!

Cảm nhận được viên đạn bay vút qua đầu, lần này Trương Huyền không bị hoảng sợ, hắn giơ súng liên tiếp hạ gục ba kẻ địch, sau đó bắt đầu nhanh chóng nạp đạn.

Tuy nhiên, lúc này sắc mặt hắn có chút khó coi.

“Chết tiệt, lựu đạn?!”

Hầu như mọi lão binh từng trải đều biết, điều tối kỵ nhất trên chiến trường là ở cùng một vị trí bắn trong thời gian dài.

Vì vậy, Trương Huyền hoàn toàn không có kinh nghiệm chiến đấu dã chiến, ngay từ đầu đã phải chịu một tổn thất lớn.

Cảm nhận được cơn đau truyền đến từ trong đầu, cũng không biết có phải là ảo giác hay không.

Hắn luôn cảm thấy so với lần khởi động lại đầu tiên của bản sao đầu tiên, lần khởi động lại đầu tiên của bản sao thứ hai, cơn đau ở não rõ ràng đã nhẹ hơn nhiều.

Đùng đùng đùng...!

Đạn súng máy bay vút qua từ trên cao!

Vài người lính Đức vừa chạy đến đây đã bị bắn chết tại chỗ!

Nhận ra rằng không thể tiếp tục ở lại đây, Trương Huyền cúi người, nhanh chóng chạy ra khỏi chỗ ẩn nấp tự nhiên này.

Bắt đầu mượn rừng cây và xác đồng đội chỗ nào cũng có thể thấy được làm chỗ ẩn nấp, tiến về phía trước từng bước một!

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Mặc dù độ chính xác khi bắn di chuyển giảm đi đáng kể, nhưng Trương Huyền vẫn có thể bắn trúng mục tiêu trong phạm vi hai mươi mét.

Ngay cả khi một phát bắn không trúng chỗ hiểm, thì cũng chỉ cần bắn thêm một phát nữa.

Nhưng ngay khi hắn bắn hết đạn trong ổ đạn, chuẩn bị nạp đạn.

Một người lính Pháp ẩn nấp sau gốc cây bên trái, tay cầm một khẩu súng trường được gắn thêm lưới lê ở đầu nòng, lao tới vài bước, đâm về phía Trương Huyền!

Nhưng, kỹ năng cận chiến của Trương Huyền mạnh hơn kỹ năng bắn súng của hắn rất nhiều, ngay cả khi bị tập kích, hắn vẫn có thể phản ứng ngay lập tức!

Tránh được cú đâm, hắn nắm chặt báng súng trường của đối phương, đồng thời vứt bỏ vũ khí chính trong tay, rút con dao găm bên hông ra!

Nắm chặt dao!

Xoẹt!

Phập!

Một nhát cắt cổ, một nhát đâm vào ngực!

Trương Huyền dùng dao ghim vào người đối phương, hung hăng đẩy hai bước, ấn chặt đối phương vào thân cây!

Động mạch chủ bị cắt đứt, máu chảy ra như nước, người lính Pháp này nhanh chóng mất đi dấu hiệu sự sống.

“Hừ... hừ...” Lần đầu tiên dùng dao giết người cận chiến cảm giác kích thích hơn dùng súng nhiều, nhìn không được cảm giác khó chịu trong lòng, hắn đơn giản lau chùi bàn tay và con dao găm đầy máu trên quần áo của người lính đã chết này.

Nhưng ngay khi hắn quay đầu lại, hắn nhìn thấy một người lính Pháp đang ngồi xổm sau một gò đất, vẻ mặt tuyệt vọng, khóe mắt rung rung nhìn Trương Huyền.

Tay phải hắn ấn chặt vào cò súng trường trong lòng, chỉ cần nhấc tay lên một chút là có thể đưa Trương Huyền khỏi động lại lần nữa!

Nhưng... hắn đã không làm vậy.

Hắn ta chỉ lặng lẽ ngồi đó, nhìn Trương Huyền giết chết đồng đội của mình.

Đối với điều này, Trương Huyền im lặng.

Hai giây sau, Trương Huyền thử đưa tay trái ra từ từ, nhặt khẩu súng rơi trên mặt đất.

Tay phải tra con dao găm vào bao da, ra hiệu rằng mình sẽ không ra tay với hắn ta, sau đó đối mặt trực diện với hắn ta, từ từ lùi lại.

Cho đến khi hắn hoàn toàn thoát khỏi tầm bắn của đối phương, hắn mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Chương 32: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chiến tranh, chết tiệt a...”

Miệng lẩm bẩm hai câu vô thức, Trương Huyền tiếp tục nhét đạn vào ổ đạn, tìm kiếm về phía trước.

Lúc này có lẽ đã gần đến hồi kết của trận chiến, đi được vài chục mét, xung quanh chỉ còn lại đầy xác chết, tiếng súng trong rừng cây xa xa cũng thưa thớt dần.

Đúng lúc Trương Huyền đang suy nghĩ xem có nên rút khỏi khu rừng hay không, thì một tiếng kêu đau đớn thu hút sự chú ý của hắn.

“A!!!”

Ngay phía trước, một người lính Đức bị một người lính Pháp đè chặt xuống đất, con dao găm trong tay lơ lửng trước ngực, dù hắn đã dùng hết sức lực nhưng cũng chỉ có thể trở mắt nhìn lưỡi dao từng chút một đâm vào ngực mình.

Máu từ từ thấm ra từ trong quần áo, có lẽ giây tiếp theo, tim hắn sẽ bị con dao găm đâm thủng!

Nhưng ngay lúc này, một tiếng súng vang lên!

Bùm!

Đầu của người lính Pháp đè lên người hắn lập tức nổ tung một đóa hoa máu, bất lực ngã sang một bên.

Cạch!

Kéo khóa nòng, vỏ đạn bắn ra rơi xuống đất, bốc khói xanh.

Trương Huyền nhanh chóng chạy đến kiểm tra xung quanh, xác nhận không có kẻ địch nào khác, liền hỏi người đồng đội trên mặt đất: “Không sao chứ?”

“Ta không sao, chỉ bị thương ngoài da, cảm ơn người, Schnell.” Người lính này dường như rất quen thuộc với Trương Huyền, khi nhìn thấy Trương Huyền, vẻ mặt hắn lập tức thả lỏng.

“Không có gì.” Trương Huyền vừa giờ súng cảnh giác xung quanh, vừa hỏi người này: “Người còn đạn thừa không? Đạn của ta sắp hết rồi.”

“Tất nhiên.” Người lính vội vàng lấy vài viên đạn từ túi đạn của mình đưa cho Trương Huyền.

Trương Huyền cũng không chê ít, thuận tay nhận lấy rồi nhét vào túi nhỏ của mình.

“Trung úy Lloyd đã chết, ta vừa tận mắt nhìn thấy đầu hắn bị bắn thủng, thật quá đáng sợ, bây giờ chúng ta phải làm gì? Tiếp tục thực hiện nhiệm vụ sao?”

Người lính này thao thao bất tuyệt, dường như để che giấu sự căng thẳng và sợ hãi của bản thân.

“Ừm... nếu cần thiết.”

Trương Huyền không biết tên của người lính này, cũng không biết đơn vị của họ rốt cuộc đang chấp hành nhiệm vụ gì, cho nên cũng chỉ có thể trả lời một cách mơ hồ.

Đang nói, hai người lính từ xa chạy tới!

Bùm!

Một viên đạn nổ tung trên thân cây bên phải của một trong hai người lính!

Là Trương Huyền bắn.

“Này!” Người lính này tức giận: “Schnell, người suýt giết ta rồi!”

“À... xin lỗi, không cố ý.”

Đối với điều này, Trương Huyền biểu thị chỉ do sai sót, hấn vừa rồi cũng rất căng thẳng.

Dù sao địa phương quý quái này chương khí nặng như vậy, cách hơn mười mét là thật rất khó phân rõ địch ta.

Nếu không phải thời khắc mấu chốt thấy quân trang trên người hai người này, đúng lúc ở nổ súng trong nháy mắt liền lách nòng, nếu không thực sự sẽ giết chết đội hữu.

“Thật may mắn, Fisher, Hoffman, hai người còn sống!”

Người lính được Trương Huyền cứu nhìn thấy hai người, nhất thời cao hứng: “Ta còn tưởng rằng hai người bị những tên Pháp khốn kiếp đó giết rồi!”

“Không dễ dàng như vậy.”

Fisher, cũng chính là người vừa thiếu chút nữa bị Trương Huyền bắn nát đầu nói:

“Ta và Hoffman vừa trốn trong một chiếc xe nông nghiệp bỏ hoang ngoài lề rừng, những người Pháp đó không tìm thấy chúng ta.”

Hoffman cũng gật đầu: “Thomas, lúc đó ta đã gọi người đi theo, nhưng người phản ứng quá chậm, may là người vẫn sống sót.”

“Tất nhiên, là Schnell đã cứu ta.” Thomas cảm kích nhìn về phía Trương Huyền ở một bên.”

“Ha?” Fisher cười nói: “Hấn cứu người thế nào, dùng xẻng công binh của hấn sao?”

Có lẽ vì Trương Huyền vừa rồi suýt bắn chết hắn, nên thái độ của Fisher lúc này đối với Trương Huyền không được tốt cho lắm, thậm chí còn có phần ác ý.

“Đừng nói vậy, Fisher, Schnell bắn súng rất giỏi, một phát đã bắn nổ cái đầu của người Pháp suýt giết ta.”

“Có thể là may mắn, vừa rồi hắn không bắn trúng ta?” Fisher mạnh miệng.

Nhưng ngay lúc này, một sĩ quan quân đội Đức trẻ tuổi trông giống như trung úy dẫn theo vài người lính đi ra từ sương mù trong rừng, nhìn thấy lại có bốn người lính tụ tập ở đây, nhất thời mừng rỡ.

“Trung úy Clemens, người còn sống?” Thomas nói.

“Rõ ràng rồi.” Trung úy Clemens gật đầu: “Các người có nhìn thấy Trung úy Lloyd không?”

“Hắn chết rồi.” Thomas đáp: “Ta tận mắt chứng kiến hắn bị người Pháp giết.”

“Chết tiệt...” Sắc mặt Clemens trở nên khó coi: “Vụ nhiệm vụ của chúng ta bây giờ phải làm sao?”

“Ừm... Hay là chúng ta quay về theo đường cũ?” Hoffman thăm dò hỏi.

Clemens liếc hắn một cái, nói: “Không thể nào, nhiệm vụ lần này là do tướng quân đích thân ra lệnh, nếu chúng ta không hoàn thành, xám xịt trở về, vậy thì ta xong đời, các người cũng xong đời.”

Vài người lính có mặt đều không dám lên tiếng, lúc này Trương Huyền đột nhiên lên tiếng hỏi:

“Trưởng quan, xin thứ lỗi, với số người ít ỏi của chúng ta, bất kể nhiệm vụ gì cũng không thể hoàn thành, chúng ta nên thu gom tàn quân, có lẽ còn có chút hy vọng.”

Clemens sáng mắt lên: “Người nói rất đúng, Schnell, các người bảo vệ ta, chúng ta đi tìm những người khác!”

Chương 33: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thomas và Hoffman nhìn nhau, cũng đành bắt đầu dĩ tuân theo mệnh lệnh.

Hợp tác với những người lính khác do Clemens mang đến, hai người một đội, tản ra, bảo vệ Clemens ở giữa, từ từ đi về phía rừng cây.

Lúc này, Trương Huyền cũng cuối cùng mở miệng hỏi Thomas bên cạnh: “Thomas, có thể ta hơi say rượu, người có thể nói cho ta biết chi tiết về nhiệm vụ lần này không?”

Thomas ngạc nhiên nhìn Trương Huyền, dường như đang nói sao người có thể quên cả chuyện này?

Nhưng vẫn mở miệng giải thích: “Lần này chúng ta phụng mệnh lệnh của tướng quân, đi đến một thị trấn nhỏ tên là Turanna, thực hiện mệnh lệnh đóng quân.”

“Thị trấn Turanna? Đóng quân? Chỉ với số người của chúng ta?” Gần như bị lời nói của Thomas chọc cười, Trương Huyền có phần cảm thấy hoang đường.

“Đúng vậy, nơi đó là một thị trấn nhỏ của Pháp, nửa tháng trước đã bị người của chúng ta đánh hạ, nhưng mấy ngày nay vẫn không có tin tức gì truyền về, vì vậy chúng ta được phái đi xem xét, đóng quân chỉ là tiện thể.”

Thomas nói, thở dài:

“Thật ra đội của chúng ta trên đường đi vẫn khá thuận lợi, nhưng ai mà biết được những người Pháp đó lại xuất hiện ở nơi này, nhưng thực ra nếu không phải trung úy cố tình đi tắt,

chúng ta cũng không đến mức tổn thất như vậy, nhưng bây giờ nói gì cũng muộn, trung úy đã chết.”

“Thì ra là vậy.”

Sau khi cơ bản nắm rõ nhiệm vụ chính, Trương Huyền cũng hiểu đại thể mình nên làm gì.

Rất nhanh, với việc liên tục thu gom tàn quân, nhóm người cũng nhanh chóng từ con số ban đầu là chín người, mở rộng thành bốn mươi sáu người, tuy nhiên trong số những người này, gần một nửa đều đang trong tình trạng bị thương.

Có người chỉ bị thương nhẹ, vẫn có khả năng chiến đấu, có người bị thương nặng, gãy tay gãy chân đều có.

“Lực lượng tiếp viện của người Pháp có thể sẽ đến rất nhanh, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, mang theo người bị thương, đưa họ đến thị trấn Turanna để chữa trị.”

Mặc dù có thể vẫn còn những người lính sống sót đang ở gần đó, nhưng lúc này Clemens đã không dám tiếp tục ở lại đây nữa.

Ngay lập tức ra lệnh cho bộ đội tiếp tục xuất phát.

Nói thật, đối với thị trấn Turanna, Trương Huyền vẫn có chút hoài nghi.

Tuy nhiên, bản thân hắn không phải là tiểu đội trưởng, cho nên cũng không có tư cách nói gì.

Hơn nữa hắn cũng cho rằng đây chính là nhiệm vụ chính của phó bản này, vì vậy vẫn dự định đi tiếp.

Rất nhanh.

Sau vài giờ hành quân.

Bộ đội đi qua rừng cây, đi tới một mảnh bình nguyên, phía trước cách đó không xa, xuất hiện một mảnh ruộng lúa mạch

đã hoang phế.

Mà ở phía sau cánh đồng lúa mì, có thể nhìn thấy rõ ràng hơn chục ngôi nhà, có lẽ là nơi thị trấn tọa lạc.

“Tuyệt vời!”

Như thể chiến thắng đang ở trước mắt, Clemens nở nụ cười vui mừng, lập tức vung tay ra lệnh: “Tất cả mọi người, tăng tốc đi tới!”

Fisher bên cạnh nuốt nước bọt, nói:

“Thị trấn đó trông cũng ổn, hy vọng ở đó có thể kiếm được một ít thức ăn, tốt nhất là có thể tìm được cả băng vải giúp Thomas!”

Lượng thức ăn họ mang theo trong chuyến đi này không nhiều, cộng thêm trận chiến trước đó, khiến họ mất đi không ít vật tư, hiện tại tất cả mọi người đều đã đói meo.

Mà nhìn về phía thị trấn xa xa, Trương Huyền lại khẽ nhíu mày.

Hắn không hiểu nhiều về lịch sử Thế chiến thứ nhất, cũng không biết thị trấn Turanna là nơi nào, nhưng vừa rồi Thomas nói thị trấn này đã bị quân Đức kiểm soát, hiện tại xem ra có lẽ không nhất định.

Vài giờ trước, họ mới đối chiến chính diện với quân Pháp, những người lính Pháp đó xuất hiện như thế nào? Lại đi qua đâu? Tại sao bên ngoài thị trấn Turanna không có dấu vết chiến hỏa?

Càng suy nghĩ, Trương Huyền càng cảm thấy nơi này có lẽ đã không còn là vùng đất an toàn.

Mặc dù trên không gian nhà không có dấu vết khói bếp hay gì đó, xung quanh cũng không phát hiện có xe chở quân Pháp, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Nếu bộ đội đóng quân ở thị trấn mấy ngày nay mất liên lạc là do bị quân Pháp tiêu diệt toàn bộ, vậy thì nơi này chính là một con quái vật ăn thịt người!

Nghĩ đến đây, Trương Huyền cố gắng khuyên mọi người bình tĩnh, nhưng nhìn dáng vẻ hò reo chạy về phía trước của họ, rõ ràng không thể nghe lọt tai.

‘Ừm... Hy vọng mọi chuyện đừng quá tệ.’

Trương Huyền đưa tay sờ túi đạn của mình.

Vừa nãy trong rừng, hắn đã tìm được khá khá đạn dược từ xác chết, hắn là đủ để chiến đấu một trận.

Rất nhanh, khi tiểu đội tiến gần thị trấn, từ trong thị trấn bỗng vang lên tiếng chuông inh ỏi!

Cùng với đó, là từng loạt đạn!

Bùm!

Xoẹt!

Một viên đạn găm thẳng vào đầu một tên lính Đức đang chạy đầu tiên!

“Kẻ địch tập kích!”

Tiếng còi vang lên đột ngột.

Người lính duy nhất trong đội có súng máy nhẹ nhanh chóng nằm sấp xuống đất, lợi dụng bờ ruộng làm điểm chắn, hướng về phía thị trấn xa xa bắn trả.

Nhưng chỉ hai giây sau, người lính này cũng bị một phát đạn bắn vào đầu, gục ngã.

Chương 34: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thật là một tay súng cừ khôi!

Hai phát liên tiếp bắn trúng đầu, tình huống này không thường thấy.

Trương Huyền nằm sấp sau xác một người đồng đội đã hy sinh, lợi dụng xác chết làm yểm hộ bắt đầu tìm kiếm vị trí của tay súng thiện xạ kia.

Tuy nhiên, tiếng súng trong thị trấn hỗn loạn, hấn khó có thể phân biệt được viên đạn nào bắn ra từ đâu.

Chỉ có thể giương súng, mỗi khi phát hiện một điểm lửa lóe lên, hấn sẽ nhanh chóng bắn một phát về phía đó!

Mà con số tiêu diệt kẻ thù trên bảng thành tích nhiệm vụ của Trương Huyền cũng dần dần tăng lên!

Nhưng ngay lúc này, một tiếng súng vang lên!

Tiếp theo, Trương Huyền chỉ thấy trước mắt tối sầm, khi mở mắt ra lần nữa, nhiệm vụ đã được khởi động lại!

Là tay súng bắn tỉa kia!

Sắc mặt Trương Huyền trở nên khó coi.

Hấn vô thức liếc nhìn bảng thành tích nhiệm vụ.

Quả nhiên, cùng với việc nhiệm vụ được khởi động lại, số lượng tiêu diệt kẻ thù cũng sẽ được đặt lại.

“... Chết tiệt!”

Có lẽ là để giải tỏa cơn tức, Trương Huyền giơ súng lên, không đợi tay súng máy kia bắn về phía này, hấn đã bắn một

phát vào đầu hấn ta!

Sau đó, hấn liên tục bắn, bắn hết băng đạn, rồi lắp đạn mới, nhặt vũ khí của một người đồng đội khác đã chết trên mặt đất đeo lên lưng, nhanh chóng quay trở lại đường cũ!

Trên đường đi, Trương Huyền liên tục tiêu diệt mười bảy tên lính Pháp, trong cuộc chiến gần như mặt đối mặt này, Trương Huyền phát huy tối đa kỹ năng chiến đấu của bản thân!

Vẫn là cái cây quen thuộc đó, tên lính Pháp đã phục kích hấn lại một lần nữa lao tới!

Nhưng lần này, khẩu súng trong tay Trương Huyền vẫn còn một viên đạn!

Bùm!

Hấn bắn một phát vào ngực đối phương, sau đó buông súng bằng cả hai tay, tay phải vòng ra sau lưng, rút khẩu súng trường dự phòng đeo trên lưng ra, lên đạn!

Bùm!

Lại một phát súng, bắn bạo đầu tên lính Pháp này!

Sau đó, hấn vừa kéo khóa nòng súng, vừa xoay nòng súng, hướng về phía tên lính đang nấp sau gò đất.

Bùm!

Viên đạn găm vào gò đất bên cạnh đối phương!

Không trúng?

Bùn đất bắn tung tóe vào mặt đối phương, khiến đối phương hoảng sợ giơ súng lên định nhắm vào Trương Huyền, nhưng khi Trương Huyền quét nòng súng về phía hấn, hấn đã lắt mình trốn đến sau một cái cây.

Mà đôi phương cũng giống như lần trước, bàn tay run rẩy thủy chung không dám bóp cò.

Bình tĩnh đẩy viên đạn lên nòng súng một lần nữa, Trương Huyền nói: “Lần trước người đã tha cho ta một mạng, lần này ta cũng tha cho người một mạng?”

Nói xong, im lặng hai giây, người kia không nói gì, có lẽ là không hiểu tiếng Đức.

Mà Trương Huyền cũng nhanh chóng quay người, nhắm chuẩn bóp cò!

Bùm!

Đầu của tên lính Pháp này nổ tung, cơ thể vô lực ngã trên mặt đất!

“Chiến tranh a...”

Vừa lắc đầu, Trương Huyền vừa nạp đạn.

Đây là chiến trường, mặc quân trang cầm lấy súng chính là quân nhân, mà một quân nhân, khi đối mặt với kẻ thù, không nên nhân từ nương tay.

Lại một lần nữa hội hợp với Thomas và những người khác, lần này, Trương Huyền không bắn vào Fisher nữa, giọng điệu của Fisher cũng tốt hơn không ít.

Khi nghe Thomas nói Trương Huyền đã cứu mạng hắn, Fisher còn giơ ngón tay cái lên tán dương Trương Huyền một cái.

Sau đó, vẫn là theo trung úy Clemens, tiến về thị trấn.

Mà lần này, khi đến gần rìa thị trấn, lúc Clemens định lên tiếng, Trương Huyền liền giành nói trước: “Nơi này rất có thể có quân Pháp phục kích, ta nghĩ vẫn nên cẩn thận hơn một chút.”

“Sao có thể? Nơi này sớm đã là địa bàn của chúng ta rồi.” Clemens nghi hoặc nói.

Trương Huyền nói ra suy nghĩ của mình trước đó, những người bên cạnh cũng ý thức được vấn đề.

“Đúng vậy.” Trương Huyền đã cứu mạng hắn, Thomas tự nhiên tin tưởng hắn vô điều kiện: “Nếu thị trấn Turanna đã bị quân Pháp đoạt lại, vậy thì có thể giải thích cho việc tại sao chúng ta lại gặp phải quân pháp giữa đường.”

“Là vậy sao?”

Clemens dường như thiếu kinh nghiệm chiến tranh, nghe hai người nói vậy, hắn cũng bắt đầu có chút chần chờ.

Thấy vậy, Trương Huyền rèn sắt khi còn nóng: “Chúng ta không bằng chờ đến tối đi vào điều tra một chút, nếu đủ an toàn liền có thể tiến nhập sâu hơn, đây cũng là để đảm bảo an toàn của ngài.”

Nghe Trương Huyền nói vậy, Clemens trầm tư một lúc lâu, cuối cùng cũng gật đầu: “Cũng được, vậy thì đợi đến tối rồi hành động.”

Thấy Clemens đã nói như vậy, mọi người cũng đành phải kìm nén cảm xúc, tạm thời dừng chân tại một chỗ ẩn nấp gần đó.

Lúc này, mặt trời đã lặn về phía tây, chỉ còn một lát nữa là trời sẽ tối. Thừa dịp thời gian nghỉ ngơi khó có được, Trương Huyền vừa hỏi thăm Thomas một số thông tin, vừa sắp xếp lại những chi tiết của nhiệm vụ lần này.

Bây giờ là năm 1918, thời kỳ Thế chiến thứ nhất. Theo như Trương Huyền biết, chỉ còn một năm nữa là Thế chiến thứ nhất sẽ kết thúc.

Và vị trí của hấn hiện tại, chính là chiến trường phía Tây của quân Đức.

Mặc dù biết rằng sau khi quân Đức thất bại, họ sẽ nhanh chóng trỗi dậy một lần nữa, phát động chiến tranh thế giới lần thứ hai.

Chương 35: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng điều đó không liên quan gì đến hắn.

Hắn chỉ ở đây trong hai mươi bốn giờ.

Nhớ lại những ký ức trong đầu, Trương Huyền khẳng định mình không biết tiếng Đức, nhưng hắn lại có thể nói và nghe hiểu nó, dường như đó là bản năng.

Có lẽ đó là do ký ức ngôn ngữ của cơ thể này?

Bóng đêm dần buông xuống, ánh đèn trong thị trấn xa xa cũng bắt đầu sáng lên.

Ánh trăng ló dạng từ kẽ mây, chiếu sáng cả khu rừng.

“Đã đến lúc xuất phát rồi!”

Clemens đói đến mức tay chân run rẩy, ánh mắt như muốn phát sáng.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều lộ vẻ háo hức.

Bọn họ đã không thể chờ đợi được nữa, muốn có được thức ăn ngon và chiếc giường ấm áp.

Thomas bên cạnh Trương Huyền vẫn giữ được bình tĩnh, nhỏ giọng nói: “Nhưng bây giờ đèn trong nhà vẫn chưa tắt, vào lúc này liệu có...”

“Đừng lo lắng, Thomas, đó chỉ là suy đoán của Schnell, biết đâu người trong nhà vẫn là người của chúng ta? Chờ lát nữa người đi theo ta, chúng ta sẽ đi tìm nhà bếp trước.” Fisher nói xong, không đợi Clemens ra lệnh, đã cúi người tiến về phía trước vài bước.

Hoffman thấy vậy, cũng không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng đi theo.

Trên thực tế, lúc này cho dù Clemens ra lệnh dừng tiến quân cũng sẽ không có mấy người nghe theo.

Đối với những người lính này, lấp đầy bụng ngay lập tức quan trọng hơn bất cứ điều gì.

Có thể thực hiện tiến công ban đêm theo cách thức di chuyển im lặng, đã là giới hạn của họ rồi.

‘Chắc...’

Thầm than phẫn một tiếng, Trương Huyền cũng không thể không tiến lên phía trước.

Ban đầu theo dự định của hắn, hắn sẽ tận dụng tối đa cơ hội khởi động lại này, để điều tra rõ ràng số lượng quân nhân có vũ trang trong thị trấn, đồng thời tìm hiểu vị trí của các điểm hỏa lực.

Nếu có thể, tốt nhất là tìm ra vị trí của tay súng bắn tỉa kia.

Hắn không chết, Trương Huyền không thể ung dung hành động.

Nhìn đám lính phía trước cẩn thận tiến lên nhưng không giấu được vẻ vội vàng, trong lòng Trương Huyền không khỏi lo lắng, hắn nhìn quanh quất một hồi, rồi vòng về phía trước bên phải.

Đội hình quá lớn, nếu tay súng bắn tỉa trong thị trấn vẫn còn ở vị trí, thì việc bọn họ bị lộ chỉ là vấn đề thời gian.

Rất có thể bọn họ vừa mới đến gần thị trấn, đã bị đối phương phát hiện, đến lúc đó e rằng lại phải lặp lại kết cục của lần khởi động trước.

Luôn bám sát theo Trương Huyền, Thomas thấy Trương Huyền tự ý tách khỏi đội ngũ.

Muốn lên tiếng gọi hắn, nhưng lại sợ tiếng động quá lớn sẽ bại lộ mục tiêu, đành phải theo bước chân của Trương Huyền, cũng vòng sang bên phải.

Vài phút sau, đúng như dự đoán của Trương Huyền, một tiếng súng vang lên!

Phá vỡ sự yên tĩnh của màn đêm!

Bùm!

Một viên đạn trong nháy mắt vượt qua hàng chục mét, bắn bạo đầu một người lính Đức đang chạy phía trước!

Cùng với tiếng súng đầu tiên vang lên, tiếng chuông nhà thờ lại vang lên, các cửa sổ trong các ngôi nhà trong thị trấn liên tục phun ra lửa!

Bị chặn đánh, quân Đức lập tức như lần trước, dựa vào bờ ruộng làm công sự che chắn tiến hành phản kích.

Lúc này, Trương Huyền đang nằm ở một mảnh gò đất, mắt hơi nheo lại, nhìn chăm chăm vào tòa nhà chuông ở trung tâm thị trấn.

Hắn vừa nhìn thấy rõ ràng, phát súng đầu tiên chính là từ một cửa sổ trên tầng cao nhất của tòa nhà chuông bắn ra!

Không ngoài dự đoán, tay súng bắn tỉa kia đang ở đó.

Đang suy nghĩ, Thomas luôn bám sát theo Trương Huyền bò đến bên cạnh hắn, giương súng lên định khai hỏa!

Thấy vậy, Trương Huyền lập tức ấn nòng súng của hắn xuống, ngón trỏ đặt lên môi ra hiệu im lặng.

Mặc dù không hiểu nguyên do, nhưng Thomas vẫn chọn nghe theo, theo Trương Huyền từ từ di chuyển đến bên cạnh

một ngôi nhà hai tầng ở rìa thị trấn.

Lúc này, cửa sổ bên ngoài tầng một và tầng hai của tòa nhà đều có nòng súng thò ra, tuy số lượng không nhiều, nhưng có thể cơ bản phán đoán bên trong ít nhất có khoảng ba đến bốn người lính địch.

Dán sát vào tường, Trương Huyền từ từ đi đến bên cạnh cửa sổ bên ngoài tầng một.

Lúc này, nòng súng của một khẩu súng trường đang được đặt trên bệ cửa sổ, liên tục bắn đạn về phía đại đội quân Đức ở xa!

Trương Huyền ra hiệu cho Thomas bên cạnh chuẩn bị đột nhập, sau đó rút từ túi đeo một quả lựu đạn cán gỗ M1915 nắm trong tay.

Thấy động tác của Trương Huyền, Thomas lập tức hiểu ý hẩn, giơ súng sang một bên, căng thẳng chờ đợi.

Xoẹt!

Chốt lựu đạn được kéo ra!

Trương Huyền thuận tay ném nó vào trong nhà qua cửa sổ.

Sau đó cầm súng lên chờ đợi tiếng nổ!

Khoảng hai ba giây sau, ầm một tiếng!

Một luồng lửa và khói từ cửa sổ thoát ra!

Gần như ngay sau tiếng nổ, Trương Huyền liền ngay lập tức xoay người, tiến vào phạm vi tầm ngắm của cửa sổ!

Nhìn qua cửa sổ, có thể thấy bên trong nhà hẩn là phòng khách.

Có một tên lính Pháp té trên mặt đất không nhúc nhích, hiển nhiên là vừa bị lựu đạn nổ không kịp phản ứng.

Còn ở góc bên phải phòng khách, một người lính Pháp khác đang cố gắng gượng dậy từ mặt đất.

Chương 36: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bùm!

Bắn chết hắn ta, Trương Huyền nhanh chóng kéo khóa nòng súng, rồi nhảy qua cửa sổ vào nhà, ánh mắt lướt qua các góc trong nhà!

Đúng lúc này, người trên lầu nghe thấy động tĩnh, cũng nhanh chóng chạy xuống cầu thang, tiếng bước chân rất dồn dập.

Bùm!

Trương Huyền tay mát lạnh lẽ, một phát súng bắn trúng bụng một người trong số bọn họ, khiến hắn ngã gục!

Nhưng chưa kịp để Trương Huyền tiếp tục nạp đạn, người lính Pháp còn lại đã nhảy qua đồng đội của mình, giơ súng nhắm vào Trương Huyền!

Bùm!

Một tiếng súng vang lên sau lưng Trương Huyền!

Kẻ thù trên cầu thang kêu lên một tiếng rồi ngã xuống!

Ngoài cửa sổ, Thomas hạ súng xuống, thở dốc kéo khóa nòng, hiển nhiên kinh nghiệm chiến đấu của hắn cũng không nhiều.

“Làm tốt lắm!”

Lúc này, Trương Huyền đã nạp đạn xong, gạt đầu ra hiệu với Thomas.

Sau đó, hắn nhanh chóng bước đến một góc phòng khách, cố gắng tránh xa cửa sổ bên kia hướng về phía thị trấn, đồng

thời nòng súng chĩa về phía cầu thang.

Mặc dù lúc này trên lầu đã không còn tiếng động, nhưng khu vực chưa được kiểm tra vẫn luôn tiềm ẩn nguy hiểm.

Hắn phải đảm bảo tận mắt nhìn thấy trên lầu không còn kẻ thù mới có thể yên tâm.

Thấy Thomas trèo qua cửa sổ vào, Trương Huyền chỉ sang cửa sổ và cửa lớn bên kia phòng khách, nhỏ giọng nói: “Canh chừng cửa sổ và cửa chính đó, nếu ai đó đến gần, bắn ngay lập tức.”

“Được!”

Thomas đặt một chiếc bàn gỗ xuống, chắn trước người, quỳ gối xuống, giơ súng nhắm vào vị trí cửa sổ.

Nhìn thấy Thomas đã vào vị trí, Trương Huyền hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi vòng quanh mép phòng khách, mắt và nòng súng không rời khỏi vị trí cầu thang.

Lướt qua hai tên lính bị thương, hắn thuận tay rút dao ra đâm thêm.

Không còn cách nào khác, dù sao đạn dược hiện tại cũng có hạn, tiết kiệm được viên nào hay viên đó.

Hắn từ từ bước lên những bậc thang gỗ, tiếng kéo kẹt vang lên.

Tuy nhiên, Trương Huyền không quan tâm đến điều đó, tay trái nắm chặt phần báng súng phía trước, hơi nói lỏng để đảm bảo khả năng điều khiển súng linh hoạt.

Từng bước từng bước lên cầu thang, chẳng mấy chốc, Trương Huyền đã đến đầu cầu thang tầng hai.

Thở dồn dập, Trương Huyền đột ngột lao về phía trước vài bước, báng súng để vai rụt lại!

Tức thì hắn đã xông lên tầng hai!

Hạng súng nhanh chóng quét qua toàn bộ tầng hai, phát hiện không còn bóng dáng kẻ thù nào ở đây.

Thấy vậy, Trương Huyền hơi buông lỏng.

Tầng hai trông không lớn lắm, chỉ giống như một phòng khách, một chiếc giường, một chiếc bàn để ở cạnh cửa sổ, trên bàn còn có hơn chục viên đạn.

Trên sàn nhà vương vãi nhiều đồ đạc lộn xộn, trong đó có một bức ảnh đóng khung bằng gỗ.

Nhặt bức ảnh lên xem, đó là ảnh gia đình ba người, người đàn ông đẹp trai, người phụ nữ xinh đẹp, và một cô bé cười rất tươi.

Nhưng nếu không nhìn nhầm, người đàn ông trong ảnh này hắn đã từng gặp.

Chính là tên đã bị hắn ném lựu đạn nổ tan xác ngay tại chỗ.

Khi đi ngang qua một chiếc gương treo tường dài nửa người, Trương Huyền nhìn qua gương, thấy một khuôn mặt trẻ trung đến mức hơi non nớt.

Nhưng ngay lúc này, tiếng súng vang lên từ dưới lầu!

Bỗng chốc, trái tim Trương Huyền vừa mới hạ xuống lại đập thành thịch!

Nhanh chóng chạy xuống lầu, chỉ thấy Thomas ngã trong vũng máu, chiếc bàn gỗ dùng làm chỗ che chắn đã bị bắn thủng, máu từ ngực hắn phun trào dữ dội, nhuộm đỏ bộ quần phục.

Nhìn thấy Thomas thở ra nhiều hơn thở vào, rõ ràng là không thể sống được!

Trước khi chết, Thomas nhìn thấy Trương Huyền xuống, run rẩy giơ tay, chỉ ra ngoài cửa sổ, dùng hết sức lực cuối cùng nói: “Ngoài kia... có người... ọc...”

Máu phun ra từ miệng, bàn tay vốn đang giơ lên cũng buông thõng xuống một cách bất lực, đồng tử của Thomas giãn ra, ánh mắt dần mất đi ánh sáng.

‘Chết tiệt!’

Trương Huyền cau mày.

Nhận ra rằng kẻ thù đã phát hiện ra nơi ẩn náu của họ, hắn lập tức cúi người xuống lầu, tránh khỏi cửa sổ, ẩn nấp ở một bên cửa.

Bên ngoài cửa, tiếng bước chân lộn xộn dần tiến đến khiến Trương Huyền không thể xác định được số lượng chính xác.

Chẳng mấy chốc, cửa phòng bị đẩy mạnh ra, hai tên lính địch đi trước bước vào.

Họ ngay lập tức nhìn thấy Thomas ngã trên sàn nhà và một số lính Pháp khác đã tắt thở.

Đúng lúc họ bước nhanh đến gần, cúi xuống chuẩn bị kiểm tra tình trạng của đồng đội.

Trương Huyền, người vẫn núp im trong góc từ đầu đến giờ, đã hành động!

Nhưng mục tiêu đầu tiên của hắn không phải là hai tên lính này, những kẻ không kiểm tra kỹ lưỡng căn phòng ngay từ đầu, mà là việc đóng sập cửa phòng bằng một cú hất mạnh!

Sau đó, hắn nhanh chóng giơ súng nhắm vào cửa sổ nhanh chóng bắn chéo góc, ầm một tiếng!

Một tiếng súng vang lên, một tên lính địch canh gác bên ngoài gục xuống ngay tại chỗ!

Nắm bắt thời cơ, Trương Huyền nhanh chóng xoay người, lợi dụng lực xoay eo, biến khẩu súng trường trong tay thành một cây gậy!

Chương 37: Tiêu Đề 《Ẩn》

Xoẹt!

Báng súng giáng mạnh vào thái dương một tên địch quân vừa định đứng dậy!

Bùm!

Tên lính này tầm mắt tối sầm, ngã gục xuống đất!

Không chờ tên địch quân còn lại kịp chĩa súng về phía mình, Trương Huyền đã bước tới, tung ra một cú đá chính diện!

Chiếc ủng chiến đấu in hằn lên ngực hấn ta!

Rầm!

Tên địch quân bị Trương Huyền đá lùi về phía sau mấy bước, ngã sõng soài trên mặt đất.

Nhưng Trương Huyền không định dừng lại, nhân lúc hấn chưa kịp hoàn hồn, Trương Huyền lao tới, đè hấn xuống đất!

Tay trái siết chặt đầu và mắt hấn ta, khống chế hành động và tầm nhìn của hấn.

Con dao găm đã được cầm sẵn trong tay phải của Trương Huyền, nhanh chóng đâm xuống liên tiếp!

Phập! Phập! Phập!

Họng, ngực, bụng!

Từ trên xuống dưới!

Ba nhát dao liên tiếp!

Nhát nào cũng trúng chỗ hiểm!

Toàn bộ quá trình tấn công bất ngờ diễn ra chưa đầy ba giây!

Bùm bùm...!

Một loạt tiếng súng vang lên từ phía sau.

Trương Huyền nhanh chóng lăn người sang một bên để tránh né.

Cửa lớn bị bắn thủng nhiều chỗ, mùn gỗ bay tứ tung.

Vài lỗ đạn xuyên qua cửa có thể nhìn thấy rõ ràng.

Cầm lấy khẩu súng trường của Thomas trên mặt đất, Trương Huyền vừa rút lui về phía cửa sổ phía sau, vừa bắn trả ra ngoài.

Trương Huyền không biết có bao nhiêu người bên ngoài, cũng không biết vị trí cụ thể của họ.

Cũng giống như những kẻ bên ngoài không biết trong nhà có bao nhiêu kẻ thù.

Cả hai bên đều không dám tiến tới, mà chỉ bắn qua lại cách một cánh cửa triển khai một hồi đấu súng đơn giản!

Bị lép vế về hỏa lực, Trương Huyền biết mình không nên ở lại đây để đấu với đối phương.

Sau khi bắn vài phát, hắn trèo ra khỏi cửa sổ mà họ vừa mới vào.

Nghe thấy trong nhà không còn tiếng động, những người bên ngoài vẫn không dám xông vào ngay, bất chấp việc có đồng đội còn sống sót trong đó hay không, họ ném một quả lựu đạn vào qua cửa sổ!

Bùm!

Sau tiếng nổ, cánh cửa bị đá tung ra!

Bên ngoài, bốn tên lính cẩn thận giương súng nhìn vào.

Nhưng, trong nhà đã không còn bóng dáng kẻ thù.

Lúc này, Trương Huyền nhanh chóng di chuyển dọc theo bức tường của tòa nhà nhỏ, trốn sang phía bên kia.

“Chết tiệt...”

Trương Huyền đưa tay sờ vào túi đạn, chuẩn bị nạp đạn, vòng sang phía bên kia để hạ gục những tên địch quân đó.

Nhưng khi đưa tay sờ vào, hắn lại cảm thấy một cảm giác dính nhớp truyền đến.

“Cái này...”

Nhìn kỹ, dưới ánh trăng mờ ảo, Trương Huyền mới phát hiện ra, phần eo bên trái của mình đã bị máu nhuộm ướt.

Hơn nữa, máu này là của hắn.

Mãi đến lúc này, Trương Huyền mới cảm thấy một cảm giác nóng rát truyền đến từ phần eo!

Trong cuộc đấu súng vừa rồi, hắn đã không thể thoát thân toàn mạng, mặc dù phản ứng của hắn đã đạt đến mức tối đa, nhưng vẫn bị một viên đạn bắn trúng.

“Chết tiệt...”

Trương Huyền dựa vào tường, thở hỗn hển.

Bây giờ hắn chỉ còn một mình, lại còn bị thương, việc khởi động lại tử vong là điều chắc chắn.

Trong những nhiệm vụ trước đây, mỗi lần khởi động lại đều là cái chết tức khắc.

Mà bây giờ, cơn đau dữ dội từ vết thương truyền đến não, khiến trong lòng Trương Huyền không khỏi nảy sinh một tia do dự.

Mặc dù bây giờ hắn bị thương, nhưng lực lượng chủ lực đang thu hút hỏa lực từ phía trước, chỉ cần hắn muốn, vẫn có khả năng cao thoát thân.

Đến lúc đó, hắn tìm một góc bí mật, hoàn toàn có thể sống sót qua hai mươi bốn giờ để hoàn thành nhiệm vụ sinh tồn.

Đang suy nghĩ, hắn có thể nghe rõ tiếng súng từ hướng lực lượng chủ lực ngày càng thừa thót.

Hoặc là họ đã thất bại, hoặc là những người còn lại đã bắt đầu rút lui.

Nếu muốn đi, tốt nhất nên nhân cơ hội cuối cùng này.

Nhưng...

Nghĩ đến vẻ mặt của Thomas trước khi chết.

“Mẹ kiếp, không vào hang hổ sao bắt được hổ con! Chết thì chết! Làm lại từ đầu mà thôi!”

Trương Huyền nghiêng răng, xé áo ngoài kiểm tra vết thương, may mắn, đó là vết thương xỏ xuyên qua.

Nếu viên đạn nằm lại trong cơ thể, động năng quay còn lại của nó gây ra sẽ đủ để khiến Trương Huyền gục ngay tại chỗ.

Sau khi xác định mình vẫn có khả năng hoạt động nhất định, Trương Huyền cố chịu đựng cơn đau ở phần eo, giờ súng lên hướng về phía trước tòa nhà nhỏ!

Lúc này, tin tức về việc quân địch xâm nhập thị trấn đã lan truyền khắp nơi.

Tại trung tâm thị trấn, cũng đã có nhiều binh lính đang nhanh chóng lục soát các góc ngách.

Trong mắt những tên lính Pháp, đám quân Đức đang trực diện giao chiến với họ chỉ là một màn đánh lạc hướng, chắc

chấn sẽ có nhiều lính Đức khác từ các hướng khác nhau tiếp cận thị trấn.

Lúc này, Trương Huyền đang ở phía đông nam rìa thị trấn, trong thời gian ngắn hẳn không cần lo lắng quân địch sẽ bao vây, nhưng cũng không thể nán lại đây quá lâu.

Đi vòng ra phía trước tòa nhà nhỏ, Trương Huyền cẩn thận thò đầu ra nhìn vào.

Chỉ thấy ở cửa, một tên lính địch đang cầm súng cảnh giác nhìn xung quanh.

Chương 38: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ba tên địch còn lại hẳn đang ở trong nhà, chỉ là tạm thời không thể xác định vị trí cụ thể của họ.

Nếu như là trước khi bị thương, Trương Huyền chắc chắn sẽ chọn tạm thời ẩn nấp, di chuyển vị trí, vừa bảo toàn bản thân vừa cố gắng tiêu diệt càng nhiều lính địch càng tốt.

Nhưng bây giờ hẳn đã bị thương, theo thời gian, khả năng chiến đấu của hẳn chắc chắn sẽ giảm sút.

Đến lúc đó, một khi mất máu quá nhiều, không chừng sẽ gục ngã, lúc đó bị giết còn đỡ, nếu bị bắt sống, mới thật sự là toi mạng!

Trương Huyền không muốn bị tra tấn.

Vì vậy, hẳn đã chọn con đường thứ hai!

Cường chiến!

Bùm!

Trong bóng tối, Trương Huyền bất ngờ lộ ra hòng súng, một phát hạ gục tên lính ở cửa, sau đó rút quả lựu đạn thứ hai, rút chốt rồi ném vào trong nhà!

Bùm!

Lựu đạn phát nổ!

Trương Huyền cũng không nhìn tình hình trong nhà, nhanh chóng chạy đến bên cạnh thi thể tên địch, kéo hẳn ra làm bia đỡ đạn.

Sau đó nằm rạp xuống đất, nhắc súng lên, nhắm vào quân địch tiếp viện tới rồi bắt đầu bắn!

Bùm bùm bùm...!

Bốn phát liên tiếp, hạ gục liên tiếp bốn tên địch, những tên địch tiếp viện còn lại đều tìm kiếm công sự che chắn, rời rạc bắn về phía này.

Trong khi đó, trung tâm thị trấn lơ mờ, hiển nhiên là đại quân đang bao vây về phía này!

Ngay lúc này, Trương Huyền nhảy bén nghe thấy trong nhà truyền đến tiếng bước chân cô tình chậm lại và tiếng cầu thang kéo kẹt nhẹ.

Một người? Từ trên lầu xuống?

Trương Huyền nhanh chóng nhét đạn vào, vừa tập trung cao độ nghe, vừa đưa ra phán đoán.

Lúc này, trong nhà.

Hai trong số ba tên lính Pháp vừa xông vào đã bị lựu đạn nổ nằm trên mặt đất, không biết sống chết.

Còn ở tầng hai, một sĩ quan Pháp từ từ bước xuống, khi nhìn thấy tình hình trong phòng khách, hắn cũng không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Từ tiếng súng vừa rồi, hắn cũng đã biết, trước cửa đang ẩn nấp một tên lính Đức.

Mà tên đó, nhiều khả năng chính là thủ phạm gây ra cái chết cho nhiều người trong nhà này!

Nhưng dù hắn biết, lúc này cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đối phương chỉ có hai người, hơn nữa còn chết một người ngay từ đầu.

Tương đương với việc một mình đối phương đã giết chết nhiều người như vậy, rõ ràng không phải là kẻ yếu.

Chỉ bằng sức mình, không thể nào đối phó được hấn.

Lúc này chỉ có một con đường, đó là rút lui về tầng hai, chờ bộ đội tiếp viện tới rồi tiêu diệt tên đó, bản thân mới được coi là hoàn toàn an toàn.

Nhưng hấn cũng minh bạch, một khi tên lính Đức đó bị quân mình, không còn đường lui, hấn chắc chắn sẽ chọn lui lại tử thủ.

Đến lúc đó, tầng hai, không nghi ngờ gì chính là một điểm tử thủ tuyệt hảo.

Mà hấn canh giữ ở tầng hai, chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu hàng đầu của đối phương!

Chỉ là...

Hấn dường như không còn lựa chọn nào khác.

Mặc dù tiếng súng chói tai, nhưng Trương Huyền đã bình tĩnh lại vẫn có thể nghe thấy tiếng động trong nhà.

Hấn xuống lầu rồi... xuống đến nửa chừng lại lui về?

Nghĩ đến đây, Trương Huyền cũng không tiếp tục ở lại tại chỗ, mà là nhảy từ cửa sổ nhảy vào trong nhà, tiện tay đóng cửa lại, sau đó quan sát xung quanh.

Lúc này, phòng khách trong nhà một mảnh hỗn độn, ba quả lựu đạn lần lượt phát nổ ở đây, căn bản không thể nhìn ra bố trí phòng khách ban đầu.

Giờ súng chỉ về vị trí cầu thang, Trương Huyền không mạo hiểm tiến lên, mà là lần thứ hai thối lui đến vị trí cửa sổ, cẩn thận thò đầu ra nhìn lên trên.

Xác định đối phương lúc này không ở vị trí cửa sổ, hấn lại lần nữa nhảy ra ngoài nhà.

Lúc này, sĩ quan trên tầng hai đang trốn dưới gầm giường, tay cầm khẩu súng lục Hồng Bảo Thạch, khẩn trương chỉ về phía cầu thang.

Chỉ cần tên lính Đức đó dám thăm dò, hắn sẽ lập tức bóp cò, ngay lập tức đánh chết!

Nhưng hắn không biết, lúc này ở bên ngoài ngôi nhà, Trương Huyền đang dựa theo khe hở tường ngoài, từ từ leo lên đến bên cửa sổ tầng hai.

Cẩn thận thăm dò nhìn vào trong nhà, nhưng Trương Huyền lại không nhìn thấy bóng dáng kẻ địch như dự đoán.

‘Sao lại không có người? Chẳng lẽ đã từ cửa sổ bò ra ngoài chạy thoát?’

Trương Huyền có chút nghi hoặc, cho rằng mình đã nghe nhầm trước đó.

Nhưng ngay lúc này, tiếng súng lại vang lên ở không xa!

Vài tên lính Pháp tìm tòi đến đây đã phát hiện ra Trương Huyền trên tường, bắt đầu bắn về phía hắn!

Mà tiếng súng vang lên một giây sau, cái giường trong nhà cư nhiên bịch một cái, di chuyển một chút!

Thấy vậy, Trương Huyền sao có thể không biết, đối phương là trốn ở dưới cái giường này.

Thêm vào đó, không xa đã có người phát hiện ra mình, Trương Huyền không do dự nữa, vận hết ucs, liền nhảy lên bàn bên cửa sổ trong nhà!

Sau đó nhanh chóng kéo khẩu súng trường trên lưng, quay ván giường mà bắt đầu xạ kích!

Sau khi bắn hết năm viên đạn trong ổ đạn, Trương Huyền vẫn không yên tâm, sau khi nạp đạn lại cẩn thận nhảy xuống

bàn.

Dùng chân đá chiếc giường ra một chút, sĩ quan kia xuất hiện trước mắt Trương Huyền.

Chương 39: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chỉ là, trên người sĩ quan này đã có thêm hai lỗ đạn, trong đó một cái nằm ngay trên đầu.

Vác khẩu súng trường ra sau lưng, Trương Huyền nhặt khẩu súng lục Hồng Bảo Thạch rơi bên cạnh lên.

Súng lục Hồng Bảo Thạch là một loại súng lục bán tự động bắt chước theo khẩu Browning M1903.

Đạn súng SR 7,65 x 17 mm được bắn với dung tích băng đạn 9 viên.

Sau khi tháo băng đạn ra, thấy nó vẫn còn đầy. Cộng với viên đạn trong nòng, tổng cộng có mười viên đạn.

Lúc này, Trương Huyền lại lục soát người tên lính, một lần nữa tìm được hai băng đạn đầy.

Có được vũ khí bán tự động, trong lòng Trương Huyền cũng có chút tự tin.

“Súng trường nạp đạn thủ công tuy độ chính xác cao hơn, nhưng tốc độ bắn quá chậm, quả nhiên bán tự động hoặc tự động sẽ thích hợp hơn cho chiến đấu.”

Nói thì nói vậy, nhưng hiện tại bối cảnh của bản đồ là Thế chiến thứ nhất, cũng không thể yêu cầu nhiều hơn được.

Sau khi nhét hai băng đạn súng lục vào túi ngực bên trái để lấy nhất, Trương Huyền cũng nghe thấy tiếng phá cửa từ dưới lầu vọng lên.

Không do dự nữa, Trương Huyền lập tức nấp vào một bên cầu thang, chờ đợi quân địch đến.

Rất nhanh, ba tên lính Pháp theo cầu thang đi lên, bước chân nhẹ nhàng, miệng đồng thời còn hô hào gì đó.

Mặc dù Trương Huyền không hiểu, nhưng có thể đoán được, hẳn là tên của tên lính phía sau.

Cũng phải, bởi vì trong số những xác chết dưới lầu, không có tên lính Pháp đó, cho nên bọn họ không thể xác định được, tên lính đó có còn trốn trên lầu hay không.

Nhưng lúc này, nhược điểm tác chiến trong phòng kín của súng trường lại bộc lộ rõ ràng!

Thiếu đi huấn luyện CQB có hệ thống, những tên lính Pháp căn bản không biết giấu nòng súng trước, ngay khi bọn họ suýt nữa bước lên tầng hai, nòng súng của tên lính đi đầu đã thò ra!

Đã chuẩn bị sẵn sàng, Trương Huyền chớp lấy nòng súng của tên lính đi đầu, sau đó đột ngột lao ra, tay cầm súng ở thắt lưng, liên tục bóp cò!

Bùm bùm bùm...!!!

Viên đạn xuyên thủng ngực của tên lính đi đầu, nhưng dưới sự kiểm soát cố ý của Trương Huyền, tên lính này vẫn chưa ngã về phía sau!

Mượn thân hình của hắn làm lá chắn, Trương Huyền từ bên phải thò nòng súng ra bắn mù!

Cầu thang chật hẹp, căn bản không có chỗ để né tránh!

Mười viên đạn chớp mắt đã bắn hết!

Mà ba tên lính lên lầu này cũng đã bị Trương Huyền giết chết!

Hất mạnh xác chết xuống cầu thang, đồng thời tiếng súng liên tục vang lên ở dưới lầu!

Trương Huyền nhanh chóng quay trở lại phòng trên lầu, đồng thời rút băng đạn ở ngực ra để thay đạn khẩn cấp.

Rắc!

Viên đạn lại lên nòng.

Biết chắc chắn dưới lầu vẫn còn quân địch, nhưng không biết tổng cộng có bao nhiêu người.

Tuy nhiên bất kể bọn họ có bao nhiêu người, hiện tại bọn họ chắc chắn sẽ nghiêm trận mà đợi.

Chỉ cần mình xuống, cho dù súng có nhanh và chính xác đến đâu, cũng không thể giết chết nhiều người cùng lúc!

Vậy thì hiện tại chỉ còn một con đường có thể đi!

Mở cửa sổ bị chặn bởi chiếc bàn, thử thăm dò nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng vừa thăm dò, hắn đã nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng!

Dưới ánh trăng, khu rừng xa xa trông vô cùng rõ ràng, hàng trăm tên lính Pháp đang đi ra từ hướng mà họ vừa đến.

Mà trên bờ ruộng chỉ còn lại hơn chục tên lính Đức, phải đối mặt với tình thế bị tấn công từ hai phía, đã không còn khả năng chống trả, bị tàn sát chỉ là vấn đề thời gian.

Đúng lúc Trương Huyền đang thở dốc, những tên lính Pháp dưới lầu đã phát hiện ra bóng dáng của hắn!

Bùm bùm...!!!

Vài viên đạn bắn tới!

Cũng may Trương Huyền rút đầu nhanh, cộng thêm vận may, nếu không thì lúc này Trương Huyền đã phải khởi động lại rồi.

“Chết tiệt, bị chặn điểm rồi.” Trương Huyền có chút dờ khóc dở cười.

Lần này là xong đời thật rồi.

Đúng lúc Trương Huyền đang tính toán xem có nên xông pha giết tiếp hay không, thì hai quả lựu đạn bất ngờ được ném từ cầu thang lên!

“Mẹ kiếp!”

Ầm!!!

Nhiệm vụ khởi động lại!

...

Mở mắt ra lần nữa, Trương Huyền theo phản xạ có điều kiện, định cầm súng bắn.

Lại phát hiện bản thân lúc này đang đứng trong một khu rừng, bên tai cũng truyền đến tiếng nói chuyện.

“Trung úy Lloyd đã chết, ta vừa tận mắt nhìn thấy đầu ông ta bị bắn thủng, thật quá đáng sợ, bây giờ chúng ta nên làm gì? Tiếp tục thực hiện nhiệm vụ sao?”

Giọng nói có chút lo lắng nhưng cố tỏ ra bình tĩnh của Thomas lọt vào tai Trương Huyền.

Đây là... chuyện gì xảy ra?

Cơn đau nhói trong đầu khiến Trương Huyền có chút hoảng hốt, nhưng may mắn là cơn đau chỉ kéo dài vài giây, rất nhanh hắn đã tỉnh táo trở lại.

“Ngươi ổn chứ? Schnett, ta thấy sắc mặt ngươi có vẻ không ổn?”

Nhận thấy vẻ mặt của Trương Huyền, Thomas nghi hoặc hỏi.

“Ta không sao.” Trương Huyền lắc đầu, đang nói, thì hai bóng người từ trong sương mù đi tới.

“Thượng đế phù hộ, Fisher, Hoffman, hai người còn sống!”

Vừa nhìn thấy hai người, Thomas lập tức mừng rỡ.

Chương 40: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ha, chúng ta vừa tìm được một chỗ tốt, những người Pháp kia không thể tìm thấy chúng ta.”

“Đúng vậy, vừa rồi đã nói là bảo người đi theo chúng ta, nhưng người đi chuyển quá chậm.”

Fisher và Hoffman nhìn thấy bạn cũ, lúc này trên mặt cũng hiện vẻ vui mừng.

“Đây không phải Schnett sao? Người sao rồi? Bị thương rồi sao? Cần băng bó không?” Nhận thấy Trương Huyền bên cạnh vẻ mặt hơi tái nhợt, Fisher trêu chọc.

“Fisher, vừa rồi Schnett đã cứu ta, cách xa ít nhất mười mét, một phát bắn hạ tên suýt nữa giết ta.” Thomas nói, chỉ vào xác chết của tên lính Pháp bị Trương Huyền bắn bẻ đầu.

“Ồ~ Xin lỗi.” Fisher cười nói: “Làm tốt lắm Schnett, không ngờ kỹ năng bắn súng của người lại lợi hại như vậy.”

Hoffman cũng phụ họa: “Có một số người không phải là như vậy sao, nhìn bề ngoài thì bình thường, nhưng luôn có những biểu hiện khiến người ta kinh ngạc.”

Trương Huyền bên cạnh nghe ba người nói chuyện, không tham gia vào cuộc trò chuyện.

Trong đầu hắn không ngừng mô xé lại thất bại của nhiệm vụ trước.

Lần trước chọn tác chiến đêm, rõ ràng là sai lầm.

Thứ nhất, hắn đã sai lầm khi đánh giá sự thay đổi của môi trường.

Khi hắn đứng trên tầng hai của tòa nhà nhỏ nhìn ra ngoài, hắn mới biết.

Hóa ra trong đêm sương mù tan đi, từ hướng thị trấn có thể nhìn thấy động tĩnh của quân Đức trong rừng cây.

Có lẽ lính Pháp không khoai hỏa ngay lập tức, chỉ là đang chờ con mồi tiến sâu hơn vào bẫy hỏa lực mà họ đã đặt.

Thứ hai, hắn cũng đã sai lầm khi đánh giá ý chí chiến đấu của quân mình.

Mang theo gần một nửa quân số bị thương, trên đường đi đến “địa bàn” của “quân mình”.

Thức ăn ngon, thuốc chữa bệnh, lửa trại ấm áp và lều bạt, đủ để khiến đội quân kiệt sức này trở thành con thiêu thân lao vào lửa.

Và cuối cùng là...

Thật sự không ai ngờ được, lại có một nhóm lính Pháp bất ngờ xuất hiện từ phía sau đội quân.

Nói rằng đội quân này vẫn một đường theo đuôi bọn họ mà đến.

Dù sao thì họ cũng chỉ có hai, ba mươi người có khả năng chiến đấu.

Hơn một trăm lính Pháp trong trạng thái sung sức, khi phát động tấn công bất ngờ, đủ để dễ dàng tiêu diệt “lính Đức tàn binh” này.

Điều này cũng có nghĩa là, họ đã phát hiện ra chiến trường ở đây, sau đó dựa vào dấu chân, v. v. , lần theo dấu vết tìm đến.

Tóm lại, tổng hợp lại, Trương Huyền đã đưa ra một kết luận.

Nếu muốn hoàn thành nhiệm vụ, hấn phải chiếm được thị trấn trước khi trời tối.

Mà muốn chiếm được thị trấn, hấn phải tập trung tối đa lực lượng.

Tất nhiên, cũng có một con đường khác để lựa chọn.

Đó là quay đầu trở lại.

Nhưng như vậy, nhiệm vụ lần này e rằng chỉ có thể ăn lương thấp.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền đột nhiên nhìn về phía thi thể người lính Pháp trên mặt đất, một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu.

Đúng lúc này, Trung úy Clemens cùng tùy tùng cũng đã phát hiện ra họ.

“Trung úy Clemens, ngài còn sống sao?”

Giống như những lần trước, Thomas một lần nữa lên tiếng chào hỏi.

“Rõ ràng là...”

Clemens vừa định tiếp tục lời thoại của mình, Trương Huyền đột nhiên lên tiếng:

“Thưa trưởng quan, Trung úy Lloyd đã chết, ta vừa thăm vấn một người lính Pháp, biết được một tin buồn.”

“Cái gì?”

Lời của Clemens bị chặn lại, rõ ràng có chút không kịp phản ứng.

Trương Huyền tiếp tục nói:

“Thị trấn Turanna đã bị người Pháp chiếm lại từ vài ngày trước, quân phòng thủ trong thị trấn đã bị giết sạch, hiện tại

bên trong đang mai phục hơn một trăm lính Pháp, chỉ chờ chúng ta tự chui đầu vào lưới.”

“Không thể nào!”

Mọi người có mặt đều nhìn Trương Huyền với vẻ mặt kinh ngạc.

Rõ ràng là bị tin tức này dọa sợ.

“Thực tế, ta cũng không muốn tin.”

Trương Huyền sắc mặt nghiêm trọng: “Nhưng các người không thấy kỳ lạ sao? Đội quân giao chiến với chúng ta tại sao lại xuất hiện ở đây?”

Clemens có lẽ cuối cùng cũng đã tỉnh táo lại, lên tiếng nói: “Ý người là, họ đến từ thị trấn Turanna?”

“Đúng vậy!”

Trương Huyền khẳng định gật đầu.

Mặc dù hắn cũng không biết có phải hay không, nhưng điều đó không quan trọng.

“Mệnh lệnh của tướng quân là phái chúng ta đi trinh sát và đóng quân tại thị trấn Turanna, nhưng nếu hiện tại thị trấn Turanna đã bị người Pháp chiếm lại, thì nhiệm vụ của chúng ta đã thất bại.”

Nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, Clemens tức giận nói: “Lũ người Pháp chết tiệt này...”

Nói xong, hắn đã nảy sinh ý định rút lui.

Nhưng Trương Huyền đột nhiên nói: “Trưởng quan, nhiệm vụ vẫn chưa hoàn toàn thất bại, đóng quân, chúng ta vẫn có thể hoàn thành.”

“Người điên rồi sao? Schnett? Ý người là, chỉ với số người ít ỏi của chúng ta, mà muốn tấn công thị trấn Turanna?” Fisher

nhìn Trương Huyền với vẻ khó tin.

“Chỉ dựa vào chúng ta thì đương nhiên là không thể, vì vậy, chúng ta cần quân tiếp viện.”

Trương Huyền nói với Clemens: “Nếu ngài có thể cử hai người lính trở về hậu phương, thông báo cho tướng quân về tình hình ở đây, ta tin rằng với sự coi trọng của tướng quân đối với thị trấn Turanna, chắc chắn sẽ phái quân tiếp viện tới.”

Chương 41: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đúng vậy, để ngăn chặn đà tấn công của người Pháp, thị trấn Turanna quả thực là một vị trí chiến lược khá quan trọng, nếu không tướng quân cũng sẽ không cử chúng ta đến...” Clemens trầm ngâm nói.

“Nhưng mà chúng ta bây giờ không nên rút lui sao?” Hoffman hỏi. “Trở về hậu phương, ít nhất sẽ an toàn hơn.”

Nhưng Trương Huyền lạnh lùng nói một câu: “Bây giờ trên chiến trường phía Tây còn có nơi nào an toàn sao?”

Câu nói này vừa dứt, tất cả mọi người có mặt đều im lặng.

Trên mảnh đất này... an toàn? Đó là cái gì?

“... Người tiếp tục nói.” Clemens ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Trương Huyền.

“Ta có một kế hoạch.”

Trương Huyền nói: “Có thể thử một lần.”

Mọi người bàng hoàng nhìn Trương Huyền, không hiểu gì.

Trương Huyền chỉ vào bộ quần áo trên thi thể trên mặt đất, nói:

“Trước tiên, chúng ta cần thay một bộ quần áo.”

...

Hai giờ sau, trong rừng cây, một đội quân “Pháp” đang dìu dặt nhau, chậm rãi đi về hướng thị trấn Turanna.

“A~ Ai có thất lưng cỡ nhỏ không? Của ta sắp tuột rồi!”

“Cái áo này có mùi khoai, ta dám cá đây không phải nước tiểu ngựa.”

“Có ai biết tiếng Pháp không? Dạy ta vài câu đi? Tốt nhất là câu chửi tục.”

“Nói thật, ta không tin là chúng ta có thể thành công...”

Trong đội thỉnh thoảng lại vang lên tiếng than phiền.

Đúng vậy, những người này chính là Trương Huyền và những người khác đã thay quân phục Pháp.

Dưới sự lừa gạt và thuyết phục của Trương Huyền, tâm lý khao khát lập công của Clemens đã được khơi dậy hoàn toàn.

Ngay lập tức, hắn đã đồng ý với kế hoạch nghe có vẻ điên rồ này.

“Ta đã học một số tiếng Pháp đơn giản trước đây, lát nữa ta sẽ nói chuyện với những người lính Pháp đó, tốt nhất các người đừng nói gì.”

Clemens vừa lẩm bẩm, vừa không ngừng dùng móng tay cào cào thắt lưng, mắt nhìn láo liên khắp nơi.

Như thể sợ hãi một nhóm lính Pháp “thật” nào đó lao ra từ góc nào đó.

Trong khi đó, Trương Huyền đang kiểm tra vũ khí mới của mình.

Một khẩu súng máy Chauchat M1915 8mm do Pháp sản xuất.

Ngụy trang vũ khí là một chuyện.

Mặt khác, hắn thực sự cần một khẩu súng tự động để bù đắp cho nhược điểm hỏa lực của bản thân.

Tuy nhiên, hắn cũng không vứt bỏ khẩu G98, nó vẫn được đeo sau lưng.

Bởi vì cách đây không lâu Thomas đã nói với hấn rằng khẩu súng máy nhẹ đến từ Pháp này có vấn đề kẹt đạn nghiêm trọng.

Để đề phòng bất trắc, vẫn nên chuẩn bị súng dự phòng.

“Schnett, hút một điếu không?” Fisher đưa cho hấn một điếu thuốc.

“Không, cảm ơn, bây giờ ta không muốn hút.” Trương Huyền xua xua tay.

Trương Huyền không biết hút thuốc, nhưng hấn không biết liệu “Schnett” có biết hay không, vì vậy hấn đã không nói quá trắng trợn.

“Nói thật, hôm nay Schnett của ngươi thay đổi rất nhiều.” Fisher vừa nói, vừa châm thuốc, rít một hơi thật sâu.

“Thật sao?” Trương Huyền cười cười: “Theo ngươi, trước đây ta là người như thế nào?”

Fisher nhớ lại: “Ồ, ít nói, ít khi ăn cơm cùng mọi người, nhưng hôm nay ngươi như biến thành một người khác, cả người trông thật đặc biệt.”

“Ta nói, Schnett chính là một người lính bẩm sinh.”

Thomas chen vào: “Trước đây ta không biết Schnett bắn súng giỏi như vậy, và khi này hấn nói chuyện với Trung úy Clemens... à~ ta không biết phải hình dung thế nào.”

Hoffman đột nhiên chen vào: “Ta nói này, Schnett lúc này còn giống một sĩ quan hơn cả Trung úy Clemens.”

“Nếu ta là ngươi, Hoffman, ta sẽ nói nhỏ thôi, ta không muốn bị Trung úy Clemens ghen tị.”

Trương Huyền liếc nhìn Hoffman, rồi nhìn về phía con đường phía trước:

“Người ta luôn thay đổi, có thể là hôm nay, có thể là ngày mai.”

“Được rồi, đến đây thôi.”

Một giờ sau, đội quân đã đến ngoại ô thị trấn Turanna.

Chỉ vào thị trấn xa xa, Trương Huyền nói: “Bây giờ sương mù chưa tan, chúng ta cần nắm bắt cơ hội này, nhanh chóng tiếp cận thị trấn nhất có thể.”

“Gần đây không có dấu vết giao tranh nào.” Thomas nuốt nước bọt nói: “Xem ra nơi này thực sự đã bị người Pháp chiếm lại.”

Với “thông tin thẩm vấn” của Trương Huyền trước đó, bây giờ Thomas nhìn cái gì cũng cảm thấy không ổn.

“Nếu họ nhận ra chúng ta sớm, thì thật là phiền phức.”

Sự lo lắng trên khuôn mặt của Trung úy Clemens gần như sắp trào ra ngoài.

Trương Huyền một lần nữa trấn an: “Đừng lo lắng, trưởng quan, chúng ta sẽ không dễ dàng bị lộ, ít nhất là cho đến khi chúng ta nổ súng đầu tiên.”

“Ừm...” Clemens gật đầu, chỉnh lại chiếc mũ trên đầu, nhìn về phía những người lính phía sau: “Mọi người đã chuẩn bị xong chưa?”

“Có! Trưởng quan!” Mọi người đồng thanh hô lớn.

“Vậy thì xuất phát!”

Theo lệnh, tất cả binh lính công thương binh, nhanh chóng tiến về phía thị trấn!

Và phía sau những người lính này, hơn chục người lính đã gỡ súng trên lưng, lợi dụng sự che chắn của đám đông phía trước, cúi người chạy, hai tay cầm súng, đã vào tư thế bắn!

Chạy trong đám đông, Trung úy Clemens đột nhiên hét lớn bằng tiếng Pháp về phía thị trấn: “Bác sĩ! Bác sĩ! Ở đây có người bị thương nặng!”

Phải nói rằng, giọng nói của Trung úy Clemens thực sự rất lớn, Trương Huyền đứng bên cạnh không khỏi vô thức múc tai.

Chương 42: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc này, quân đội Pháp đóng quân trong thị trấn nhìn chăm chăm vào nhóm “quân ta” đang tiến đến với vẻ mặt ngơ ngác.

“Chuyện gì vậy?” Một sĩ quan quân đội Pháp mang hàm thiếu úy dẫn theo vài người lính, nghi ngờ bước ra khỏi thị trấn.

Lúc này, đội quân của Trương Huyền chỉ cách thị trấn ba mươi mét!

Trong đám đông, Clemens tiếp tục hét lên: “Chúng ta đã chạm trán quân Đức! Mau gọi bác sĩ, người của ta cần cấp cứu!”

Mặc dù Clemens nói tiếng Pháp, nhưng giọng nói này thực sự quá xa lạ, nhìn thấy những người này ngày càng đến gần, thiếu úy quân Pháp này vô cùng bất an, vội vàng hét lên:

“Đứng lại, báo số hiệu đơn vị của các ngươi!”

Nói xong, hắn còn định rút khẩu súng lục ra khỏi thắt lưng.

Nhưng ngay lúc này!

“Đội một nằm xuống!”

Trương Huyền hét lớn!

Đám người đang chạy phía trước bỗng chốc ngã nhào về phía trước!

Biệt đội súng trường lộ diện phía sau đám đông, lập tức giơ súng lên!

Bùm bùm bùm...!

Một loạt đạn điên cuồng bắn ra!

Kể cả viên thiếu úy, tổng cộng tám tên lính Pháp bị bắn chết cùng lúc!

“Đội hai tiến lên!”

Trương Huyền vác súng máy, vừa di chuyển, vừa bắn liên tục vào các cửa sổ của ngôi nhà đối diện!

Hắn phối hợp với đồng đội bên cạnh, khiến quân địch trong nhà không thể ngóc đầu lên được!

Sau đó, đội bắn tỉa phía sau cũng nhân cơ hội tiến lên, vượt qua đội quân đang nằm sấp phía trước!

Khi họ đi qua, đội lính ban đầu chỉ là mỗi nhữ nhanh chóng đứng dậy.

Những người lính bị thương nhẹ cũng những người bị thương nặng chạy nhanh về phía trước, lợi dụng tường nhà làm nơi ẩn náu tạm thời.

Còn những người lính không bị thương thì lần lượt lấy lựu đạn ra, vặn nắp, giật chốt!

Xi!

Hơn chục quả lựu đạn được ném vào các cửa sổ của bốn ngôi nhà đối diện!

Ầm ầm ầm...!

Mất đi sự áp chế hỏa lực của kẻ thù, quân đội Đức nhanh chóng hành động!

Cuộc tấn công bất ngờ khiến quân Pháp trở tay không kịp, khi họ kịp phản ứng thì quân Đức đã tràn vào thị trấn!

Trong môi trường phức tạp của thị trấn, ưu thế về quân số và hỏa lực ban đầu của họ nhất thời khó phát huy tác dụng!

Sau khi để lại một đội quân bên ngoài chặn đánh quân địch, Trương Huyền bắt đầu dẫn quân càn quét các ngôi nhà!

Rầm!

Đá tung cánh cửa, hai người lính Đức xông vào nhà, Trương Huyền đi theo sau cũng nhanh chóng lao vào!

Hạng sủng trong tay hắn nhanh chóng quét qua mọi góc ngách trong nhà, sau khi xác nhận không còn ai sống sót, hắn chỉ tay lên lầu, ra hiệu cho hai người lính đó lên kiểm tra.

Sau khi họ xác nhận trên lầu không có nguy hiểm, Trương Huyền vừa thay băng đạn đã gần hết, vừa hô to ra ngoài: “Đưa tất cả thương binh vào trong!”

Lúc này, trận chiến càng lúc càng ác liệt, họ không thể phân tâm chăm sóc thương binh.

Cách tốt nhất là tập hợp họ trong nhà, như vậy, lực lượng chủ lực mới có thể yên tâm tấn công thị trấn!

“Nhanh lên! Tất cả mọi người vào trong!”

Clemens vừa hô hào, vừa cúi người chạy vào nhà.

Thấy vậy, Trương Huyền ngăn người, hỏi: “Trưởng quan, hay là... ngài ở lại chỉ huy toàn cục? Để ta dẫn người xung phong?”

“Ừ!” Clemens lập tức vỗ vai Trương Huyền một cách nghiêm túc: “Schnett, ngươi là một chiến sĩ xuất sắc, sau khi trở về, ta sẽ đề bạt ngươi lên cấp trên!”

“Cảm ơn trưởng quan đã bồi dưỡng!” Trương Huyền đứng nghiêm chào.

Mặc dù hắn không quan tâm đến những điều này, nhưng vào lúc này, làm ra vẻ như vậy mới có thể khiến vị Trung úy Clemens này yên tâm giao quyền chỉ huy cho hắn.

“Ừ! Tốt lắm! Vậy giao cho người!” Clemens nhìn Trương Huyền đầy hài lòng, như thể đang nhìn hậu bối xuất sắc của mình.

Trương Huyền quay người bước ra khỏi nhà, nhìn thấy quân Pháp ở xa bắt đầu tổ chức đội xung phong, dọc theo hai bên đường phố lao tới!

Và sau khi có bốn công trình kiến trúc làm phòng thủ ban đầu, bên phía Trương Huyền đã thiết lập một khu hỏa lực giao chiến ở ngã tư chữ T!

“Xạ thủ súng máy lên trên! Nhất định phải chặn họ chết ở ngã tư này! Thomas, gọi vài người đi cùng ta vòng qua bên phải thị trấn! Những người khác chờ tín hiệu của ta!”

“Rõ!”

Mặc dù Thomas ngang cấp với Trương Huyền, nhưng lúc này, hắn đã vô thức coi Trương Huyền như một sĩ quan!

Trên thực tế, không chỉ có hắn, tất cả mọi người ở đây đều đã coi Trương Huyền là chỉ huy của chiến dịch này.

Còn về Clemens...

Bây giờ chỉ có một nhà đầy thương binh nghe theo hắn.

Bao gồm cả Thomas, bốn người nhanh chóng đuổi theo Trương Huyền, chạy ra khỏi thị trấn.

Lúc này, tầm nhìn và hỏa lực chính của quân Pháp đều tập trung vào con đường chữ thập và ngã tư chữ T trong thị trấn, lực lượng phòng thủ bên ngoài gần như bằng không.

“Dựa vào tường đi, đừng để lộ mục tiêu, trên tháp chuông có lẽ có một tay súng bắn tia.” Trương Huyền dẫn theo đội đột kích được tổ chức tạm thời này, nhanh chóng di chuyển dọc theo ngoại vi thị trấn.

Rất nhanh, họ đã đến phía đông của ngã tư.

Lúc này, hai bên phía bắc của ngã tư chữ thập, hai binh súng máy được che chắn bằng bao cát đang găm rú trút đạn xuống!

Chương 43: Tiêu Đề 《Ẩn》

Áp chế quân Đức ở ngã tư chữ T phía nam có chút khó có thể chống đỡ.

Xi!

Không cần Trương Huyền phải dạy, Thomas bên cạnh trực tiếp ném một quả lựu đạn qua đó!

Thật tiếc là độ chính xác hơi kém, không ném vào được.

Bùm!

Quả lựu đạn phát nổ bên ngoài trận địa súng máy phía đông!

Vài người lính trong trận địa vẫn chưa kịp hoàn hồn sau vụ nổ.

Trương Huyền dẫn đầu, dẫn theo đội đột kích xông tới!

Súng lục, súng máy liên tục quét, tất cả lính Pháp trong trận địa trong vòng hai giây ngắn ngủi đều bị tàn sát!

Còn trận địa phía tây, sau khi phát hiện có người tham gia, cũng lập tức quay nòng súng, định bắn về phía này!

Nhưng ở ngã tư chữ T, một đội súng máy đã chuẩn bị sẵn từ trước cũng chớp lấy cơ hội này, nương theo bộ đội yểm trợ ở phía sau, nhanh chóng đột phá!

Trong chốc lát, trước sau đều không ổn, vài người lính trong trận địa lựa chọn vứt súng triệt thoái về phía sau!

Đại quân không còn bị hỏa lực của súng máy áp chế cũng nhanh chóng tiến lên nhân cơ hội này!

Sau khi giết chết những người lính xung kích còn lại đang ầm náu, quân đội Đức nhanh chóng giành quyền kiểm soát hoàn toàn ngã tư chữ T!

Các ngôi nhà hai bên đường cũng lần lượt bị họ chiếm giữ!

Lúc này, quân đội Pháp lại học theo cách làm của Trương Huyền, bắt đầu chia quân, vòng ra ngoài thị trấn để tấn công kệp!

Dường như muốn chia cắt lực lượng quân Đức này thành hai phần!

Nhưng cùng một chiến thuật, trong những trường hợp khác nhau, hiệu quả phát huy lại hoàn toàn khác nhau.

Quân Đức đã kiểm soát hai trận địa súng máy, lập tức quay nòng súng, điên cuồng bắn về phía quân Pháp bên ngoài thị trấn, ngăn cản họ tiến lên!

Nhưng ngay lúc này!

Tiếng súng vang lên!

Một người lính Đức vừa kiểm soát được súng máy của quân Pháp thì đầu nổ tung!

Là tay súng bắn tỉa kia!

“Cuối cùng cũng xuất hiện...” Ánh mắt Trương Huyền ngưng lại.

Nếu bây giờ vị trí của họ là vùng đất trống trải bên ngoài thành phố.

Vậy thì một tay súng bắn tỉa chiếm giữ vị trí cao, có thể trở thành một lưỡi dao sắc bén đủ để thay đổi cục diện trận chiến!

Nhưng bây giờ, tình hình đã rất khác.

Dựa vào sự che chắn của các công trình kiến trúc phức tạp trong thị trấn, Trương Huyền nhanh chóng dẫn theo vài thành

viên đội đột kích xông vào một tòa nhà.

Binh lính Pháp trong tòa nhà đối mặt với Trương Huyền như hổ đói xông vào, căn bản không có sức chống trả, dễ dàng bị tiêu diệt!

“Ta lên tầng ba giải quyết tay súng bắn tỉa đó, người ra ngoài tổ chức hai tổ súng máy, nhất định phải làm tốt việc áp chế hỏa lực, không thể để tên đó dễ dàng lộ đầu.” Trương Huyền đưa khẩu súng máy nhẹ trong tay cho Thomas, đồng thời tháo khẩu súng trường G98 sau lưng.

Thomas nghiêm túc gật đầu: “Được!”

Sau đó, Trương Huyền nhanh chóng chạy lên tầng ba của tòa nhà này, áp sát tường, đi đến bên cửa sổ phòng tầng ba.

Lúc này, quân đội Đức bên dưới theo sự chỉ huy của Thomas, nhanh chóng chia ra hai đội hỏa lực, từ các nơi trong tòa nhà bắn vào cửa sổ tầng trên cùng của tháp chuông.

Cho dù tay súng bắn tỉa đó thực sự trăm phát trăm trúng, nhưng trước hỏa lực dày đặc như vậy, hắn cũng không thể ngóc đầu ra phản công.

Rắc rắc!

Kéo bu lông, lên đạn.

Trương Huyền nửa người ngồi xuống, mượn bệ cửa sổ làm điểm tựa, nhắm súng vào tháp chuông.

Tuy nhiên, mục tiêu hắn nhắm vào không phải là cửa sổ tầng trên cùng, mà là cửa sổ cầu thang ở tầng dưới.

Đổi vị trí suy nghĩ, nếu hắn là tay súng bắn tỉa đó, khi đối mặt với hỏa lực bao trùm của kẻ thù, hắn tuyệt đối sẽ không tiếp tục ở lại chỗ cũ.

Muốn thoát thân, nhất định phải thay đổi điểm bắn.

Chỉ có thông qua bất ngờ, bắn chết hai khẩu súng máy đó, mới có không gian để phát lực.

“Nào... để ta xem người trốn ở đâu...?”

Trương Huyền khẽ nói trong miệng, ngón trỏ ẩn cò súng đã bắt đầu dùng lực.

Vài giây sau, đột nhiên!

Một bóng đen lóe lên trong tầm mắt của Trương Huyền!

Bùm!

Gần như theo bản năng, Trương Huyền bóp cò cùng lúc!

Máu bắn tung tóe!

Nhưng Trương Huyền tranh thủ liếc nhìn số tiêu diệt, phát hiện căn bản không có gì thay đổi.

Nói cách khác, đối phương không chết dưới phát súng này.

Mặc dù không thể giết chết đối phương bằng một phát súng, nhưng đối phương cũng thực sự trúng đạn.

Lúc này, tay súng bắn tỉa đó, trong thời gian ngắn, hẳn là sẽ không lộ đầu.

Nhưng...

Tay súng bắn tỉa đó không chết, hẳn không thể yên tâm được.

Cất súng trường, Trương Huyền rút khẩu súng lục bên hông ra.

Đây là một khẩu súng lục Luger P08, do Trung úy Clemens mượn cho hắn trước khi khai chiến.

Theo lời của Trung úy Clemens, dù sao hắn cũng không cần dùng đến, chỉ bằng cho Trương Huyền mượn, có thể phòng thân.

Ngoài bản thân khẩu súng, còn có hai băng đạn dự phòng, mỗi băng chứa tám viên đạn.

Nhanh chóng chạy xuống lầu, Trương Huyền liền hét lên với Thomas: “Thomas, dẫn người đi theo ta!”

Nhận được mệnh lệnh, Thomas lập tức dẫn theo mấy thành viên đội đột kích, nhanh chóng chạy về phía Trương Huyền.

Chương 44: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc này, Trương Huyền hai tay cầm súng, đi đến ngã tư phía bắc đường chữ thập.

Tháp chuông nằm ngay bên kia đường, nhưng lúc này cả con đường đang trong tình trạng giao tranh ác liệt, thông thường căn bản không thể đi qua.

Thấy vậy, Trương Huyền không khỏi có chút khó xử.

“Schnett, ngươi muốn đến tháp chuông đó sao?” Thomas nói.

“Đúng, ta muốn đi giết tên bắn tĩa đó.” Trương Huyền gật đầu.

“Vậy chúng ta sẽ yểm hộ ngươi!” Một thành viên đội đột kích nhếch môi cười: “Có chúng ta ở đây, đám người Pháp kia không thể ngăn cản bước chân của ngươi!”

Trương Huyền trầm ngâm một giây, gật đầu thật mạnh: “Vậy lát nữa các ngươi đợi tín hiệu của ta, nếu ta may mắn giết được tên đó, ta sẽ rung chuông lớn, khi đó, các ngươi sẽ thông báo cho tất cả mọi người, bắt đầu tổng công kích cuối cùng!”

“Tốt!”

Rất nhanh.

Đội đột kích nhanh chóng bắn hỏa lực áp chế tại ngã tư!

Hai khẩu súng máy nhẹ đồng loạt quét, cứng rắn áp chế quân đội Pháp đối diện đến mức không thể ngóc đầu lên!

Mà gần như cùng lúc đó, Trương Huyền một bước lao ra khỏi chỗ ẩn nấp, cúi người, toàn tốc xông về tòa nhà tháp chuông!

Trong lúc chạy điên cuồng, con đường dài mười mét này trong mắt Trương Huyền lại trở nên cực kỳ xa xôi.

Khi hần tỉnh táo lại, hần đã lao đến chân tháp chuông!

Trên đường phố phía sau vẫn còn đạn bay ngang dọc, hần không thể tính toán được mình đã chạy bao lâu, nhưng bây giờ không phải lúc để bận tâm về điều đó.

Quay người đứng trước cửa tháp chuông, Trương Huyền lấy một quả lựu đạn, vặn nắp, nắm chặt dây chốt.

Nghe ngóng, không có bất kỳ âm thanh nào truyền đến.

Chờ hai giây, Trương Huyền đột nhiên đá mạnh vào cửa!

Rầm!

Cánh cửa bị đá tung, sau đó hần không thèm nhìn, trực tiếp rút chốt lựu đạn, ném mạnh vào trong!

Sau đó xoay người trốn vào bên cạnh tường, rút súng lục bên hông ra.

Bùm!

Lựu đạn nổ tung bên trong!

Trương Huyền nhanh chóng bước vào phòng, hai tay nắm chặt khẩu súng lục, nhanh chóng kiểm tra môi trường trong phòng!

Nhưng đáng tiếc là không phát hiện ra bóng dáng kẻ thù.

Tầng một của tháp chuông này được trang trí chi tiết, trông hơi giống nhà thờ.

Nhưng vì không có tượng Chúa Giêsu nên Trương Huyền cũng không dám chắc.

Cả tòa nhà cao khoảng 12 mét, số tầng không quá ba tầng, cầu thang lên xuống được tạo thành bởi một cầu thang xoắn ốc.

Nâng súng nhắm vào cầu thang phía trên, Trương Huyền áp sát tường tầng một đi một vòng, sau khi xác nhận không có bóng dáng kẻ thù trên cầu thang.

Lúc này mới cẩn thận bước từng bước lên trên.

Lúc này đối phương chắc chắn đã biết quân Đức ập vào, không biết đang nấp ở góc nào đó, chờ bắn lên.

Cúi người từ từ bước lên bậc thang tầng hai, Trương Huyền nhanh chóng đứng thẳng người, giơ súng lên, chỉ để lộ nửa đầu, hòng súng nhanh chóng quét qua mọi góc ngách của tầng hai.

‘Vẫn không có?’

Vậy thì là tầng ba.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền vô thức sờ túi áo, nhưng phát hiện lựu đạn của mình đã ném hết từ lâu.

Không còn cách nào khác, Trương Huyền đành bước chậm rãi lên sàn gỗ tầng hai.

Hòng súng chĩa thẳng vào lối vào cầu thang tầng ba phía trước.

Bước chân nhanh ba chậm tiến về phía trước.

Cạnh cạch cạch!

Theo bước chân của Trương Huyền.

Sàn gỗ tầng hai đã xuống cấp cũng phát ra tiếng kẽo kẹt không chịu nổi.

Ngay khi Trương Huyền bước đến chân cầu thang tầng ba!

Bùm!

Một tiếng súng vang lên!

Cùng với mìn cửa bắn tung tóe, nó phát nổ ngay trước mặt Trương Huyền!

Vừa rồi nếu Trương Huyền bước nhanh hơn một chút, e rằng viên đạn này sẽ bắn trúng người hắn!

Thân hình Trương Huyền co rúm lại trong nháy mắt, liên tục lùi về phía sau, khẩu súng lục chĩa thẳng vào tấm ván gỗ trên đầu hắn bắn liên tục!

Bùm bùm bùm!

Sau khi bắn liên tiếp năm phát, Trương Huyền cũng lui về phía cửa cầu thang tầng hai.

Cẩn thận nhìn những viên đạn bắn ra từ phía trên.

Đúng vậy, vừa rồi cả hai bên đều không nhìn thấy nhau, đối diện chỉ đơn thuần dựa vào tiếng bước chân của Trương Huyền để phán đoán vị trí, trực tiếp bắn mù lên trên lầu!

Và khoảnh khắc Trương Huyền suýt bị trúng đạn, hắn cũng đã phản ứng lại, hướng về vị trí viên đạn bắn tới, triển khai phản kích!

‘May thật, kỹ năng bắn súng của người này trong hệ thống, e rằng phải đạt đến Lv 4?’

Trán Trương Huyền toát mồ hôi lạnh, thâm kinh hãi trước độ chính xác của đối phương.

Lúc này trên tầng ba.

Một sĩ quan quân đội Pháp bị thương ở vai trái đang trốn sau một chiếc thùng gỗ.

Khuôn mặt hơi tái nhợt vì mất máu quá nhiều, hắn dùng một tay chống một khẩu súng trường lên thùng, nhắm vào sàn nhà phía trước.

Thông qua tiếng bước chân và tiếng súng, hắn xác định được quân Đức xông vào chỉ có một người.

Nhưng người này rõ ràng không phải là tay mơ, một phát súng của hắn dĩ nhiên không thể giết chết đối phương.

Còn suýt nữa bị hắn phản công thành công.

‘Những người Đức đó bao giờ lại có thêm một tay súng giỏi như vậy?’

Chương 45: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, người vừa bắn mình một phát ở ngoài kia, hẳn cũng là tên ở dưới đó.

Nghĩ đến đây, hắn từ từ lấy một chiếc đồng hồ bỏ túi ra khỏi túi, ném về phía sàn nhà bên phải.

Cạch cạch!

Chiếc đồng hồ vừa chạm đất!

Bùm bùm!

Hai tiếng súng vang lên, hai viên đạn trong nháy mắt xuyên thủng sàn nhà, làm vỡ tan chiếc đồng hồ đó!

Trong nháy mắt tiếng súng bên dưới vang lên, hắn cũng xoay nòng súng, hướng về phía viên đạn bay đến, bắn một phát!

Bùm!

Lúc này, ở tầng hai, Trương Huyền vừa bắn hai phát, một viên đạn đã bắn xuống, suýt qua đầu hắn, găm vào bức tường đá bên cạnh!

Bùm!

Viên đạn găm sâu vào tường đá, mảnh vỡ bắn vào má Trương Huyền đau rát!

Nhưng lúc này hắn dường như không hề hay biết, một lần nữa xoay nòng súng, hướng về nơi viên đạn đến, bắn một phát!

Bùm! Rắc!

Khớp khuỷu tay khẩu súng lục G93 bị kẹt, đạn bắn ra ngoài!

Tiếp theo là một cú cúi người, lùi lại vài bước, rút băng đạn từ ngực ra thay thế!

Cạch!

Đạn một lần nữa lên nòng!

Bùm!

Một viên đạn khác bắn xuống từ trên đầu, nhưng Trương Huyền đã dự đoán trước được, căn bản không cần lộ đầu.

Ngay sau tiếng súng, Trương Huyền đột nhiên bật dậy, ba bước thành hai bước, lao lên tầng ba!

Rắc rắc!

Sĩ quan quân đội Pháp vừa kéo khóa nòng đẩy viên đạn vào nòng súng thì nhìn thấy một bóng đen lao lên từ dưới cầu thang, nhanh chóng chạy sang bên cạnh!

Bùm!

Bùm bùm bùm!

Cả hai bên gần như đồng thời giờ súng bắn!

Nhưng do hạn chế của súng trường bắn tỉa, sĩ quan quân đội Pháp này chỉ có thể bắn một phát!

Còn Trương Huyền thì trực tiếp bắn hết băng đạn!

Đạn cuối cùng vừa rời khỏi nòng súng,

Trương Huyền ngừng di chuyển, ngồi dựa vào tường, ôm lấy chân mình.

“Hừ... hừ...”

Trương Huyền thở dốc nặng nề, trước mắt có chút choáng váng.

Rõ ràng cuộc đấu súng chỉ diễn ra trong chớp mắt, nhưng hẳn lại cảm thấy như thể mình đã chạy hàng ngàn mét, toàn thân như bị rút cạn sức lực.

Nhìn tên thiện xạ đang nằm trong vũng máu, Trương Huyền ngồi bệt xuống đất mất vài giây mới chống người đứng dậy.

Vừa thay băng đạn, hắn vừa kiểm tra tình trạng cơ thể, may mắn là không trúng đạn.

Bước đến trước mặt người này, nhìn đôi mắt trợn trừng không nhắm lại được và vết thương trên vai trái của hắn, Trương Huyền không khỏi thở dài.

“May mà tay trái của người này không thể cử động, nếu không, viên đạn đó ít nhất cũng sẽ tạo một lỗ trên người ta.”

Sau một hồi cảm thán, Trương Huyền ngồi xổm xuống, giật lấy khẩu súng trường đang được hắn nắm chặt trong tay.

“Chiến lợi phẩm này, ta sẽ nhận.”

Sau đó, hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy một chiếc chuông đồng lớn treo lơ lửng trên đỉnh đầu.

Bước đến dưới chuông, hắn giơ tay nắm lấy sợi dây, dùng hết sức để rung!

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Tiếng chuông vang vọng khắp bốn phương tám hướng!

“Tiếng chuông đã vang lên! Schnell đã thành công!!!”

Thomas không giấu được sự phấn khích, giơ tay hô lớn: “Tất cả mọi người! Xung phong!”

“Xung phong!”

“Xung phong!”

“Xung phong!”

Tiếng hô vang dội cùng với tiếng súng rền vang!

Đối mặt với quân Đức đang hùng hực khí thế, quân đội Pháp ở phía đối diện liều chết chống trả, nhưng cũng không thể chống đỡ nổi!

Lúc này, Trương Huyền đang đứng trên tháp chuông, cũng đã đến bên cửa sổ, giương súng nhắm vào phía dưới!

Tận dụng địa thế cao, hấn sử dụng khẩu súng trường của tên bắn tỉa, liên tục thu hoạch những tên lính Pháp không hề đề phòng.

Dưới sự tấn công dồn dập của Trương Huyền, những người Pháp này hoàn toàn không thể tổ chức phản công hiệu quả.

Bất cứ ai có ý định chống trả bằng súng máy hoặc ném lựu đạn đều sẽ bị tiêu diệt ngay lập tức!

Nhận thức được tình thế đã mất, vài chục lính Pháp còn sót lại buộc phải rút lui.

Nhìn những người Pháp bỏ chạy như chó nhà có tang, những người lính Đức đã chiến thắng hò reo vui mừng, hô vang khẩu hiệu!

“Thắng rồi!!!”

“Chúng ta đã chiến thắng rồi!!!”

Trên tháp chuông, Trương Huyền đứng một chân trên bệ cửa sổ, hai tay giơ súng quét qua mọi góc ngách của thị trấn bên dưới, sau khi xác nhận không còn kẻ thù trong tầm nhìn, hấn mới hạ súng xuống, nhìn về phía xa.

Lúc này, sương mù dần tan, ánh hoàng hôn le lói hắt xuống thị trấn, cũng hắt lên khuôn mặt Trương Huyền.

“Hừ... không dễ dàng gì...”

Cuối cùng cũng thả lỏng cơ thể, Trương Huyền thở dài một hơi, đột nhiên cảm thấy má trái hơi ẩm ướt, vô thức giơ tay lên lau.

Nhưng đó lại là một vệt máu.

Lúc này, Trương Huyền mới cảm thấy má trái đau râm ran.

“Hả... chuyện gì xảy ra vậy?” Trương Huyền rút dao găm, nhìn vào lưỡi dao phản quang, nhìn thấy má trái của mình đã bị máu nhuộm đỏ.

“Là viên đạn bắn vào tường trước đó ư?” Trương Huyền chợt hiểu ra.

Viên đạn suýt nữa làm nổ tung đầu hắn trước đó, mặc dù không trực tiếp trúng đích, nhưng những mảnh đá bắn ra vẫn gây ra một số sát thương cho hắn.

Chương 46: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mặc dù trông có vẻ hơi đáng sợ, nhưng ngoài cơn đau, Trương Huyền không cảm thấy có gì bất ổn, có lẽ không có vấn đề gì lớn.

Đang suy nghĩ, từ dưới lầu vọng lên tiếng bước chân, cùng với đó là tiếng gọi của Thomas và những người khác:

“Schnell! Schnell! Người có sao không!?”

“Ta không sao!”

Trương Huyền trả lời, cuối cùng hần nhìn lại xác của tên lính bắn tia, quay người xuống lầu.

Thomas chạy đến trước mặt, phấn khích nói:

“Chúng ta đã thắng! Schnell! Chúng ta đã thành công đánh đuổi bọn Pháp!”

“Ta biết, ta đã nhìn thấy.” Trương Huyền cười nói.

Fisher cũng đi theo, giơ ngón tay cái lên: “Tất cả chúng ta đều biết, chiến thắng trong trận chiến này là nhờ công của người, Schnell, khi trở về, có lẽ chúng ta phải đổi cách xưng hô với người thành trưởng quan rồi.”

“Ha ha ha...” Mọi người cười ồ lên.

Trương Huyền chỉ mỉm cười lắc đầu: “Có lẽ vậy, nhưng ta cũng không nghĩ nhiều về chuyện này, chỉ cần có thể sống sót là được... Đúng rồi, các người đã kiểm tra tất cả nhà cửa trong thị trấn chưa, chúng ta phải đảm bảo không có tàn quân nào ẩn náu trong thị trấn.”

“Yên tâm, Trung úy Clemens đã dẫn người đi tìm kiếm rồi.” Thomas trả lời.

Trương Huyền gật đầu, sau đó nói: “Mặc dù chúng ta đã tạm thời đẩy lùi được nhóm lính Pháp này, nhưng trước khi quân tiếp viện đến, chúng ta vẫn không thể dễ dàng lơ là, Thomas, người hãy đi thống kê tình hình thương vong, ta cần biết bây giờ chúng ta còn bao nhiêu người có thể chiến đấu.”

“Vâng!”

【Chúc mừng, Người đã nắm được kỹ năng mới: Chỉ huy chiến thuật, cấp độ hiện tại: LV1.】

Cùng với sự xuất hiện của lời nhắc hệ thống, trong đầu Trương Huyền cũng tự động hiện lên một số diễn biến của trận chiến vừa qua.

Một số khái niệm chiến thuật mơ hồ trước đây cũng trở nên rõ ràng hơn theo ký ức được tái hiện lần thứ hai.

“Cái này...?”

Nhìn vào lời nhắc hệ thống mới bật ra, Trương Huyền hơi sửng sốt.

Hóa ra chỉ huy cũng được coi là một loại kỹ năng.

Có lẽ vì chưa được học bài bản về kiến thức liên quan nên dù hắn đã chỉ huy đánh thắng một trận công kiên quy mô nhỏ, kỹ năng chỉ huy chiến thuật này vẫn chỉ ở Lv 1.

Tuy nhiên... không thành vấn đề.

Với tình hình hiện tại, kỹ năng chỉ huy chiến thuật Lv 1 cũng tạm đủ dùng.

Tiếp theo, Trương Huyền lại nhìn sang giao diện thành tựu nhiệm vụ.

【Bách Nhân Trảm: 48/100; Xạ Thủ Cừ Khôi: 30/30; Bất Tử Giả: 3/5】

Không biết từ lúc nào, thành tựu Xạ Thủ Cừ Khôi đã hoàn thành, còn Bách Nhân Trảm, chỉ còn thiếu hơn một nửa.

‘Theo điều kiện hoàn thành thành tựu, Xạ Thủ Cừ Khôi yêu cầu headshot hạ gục ba mươi tên địch, mà mỗi khi hạ gục kẻ địch, ta đều có thói quen bắn thêm một phát vào đầu để xác nhận tiêu diệt... Vậy, như vậy cũng được coi là hoàn thành điều kiện sao?’

Đang suy nghĩ, Trương Huyền đã đi đến quảng trường trung tâm thị trấn.

Lúc này, những người lính khác đã bắt đầu dọn dẹp chiến trường, mang các loại vũ khí đạn dược đến đây.

“Schnell? Người đến đúng lúc.”

Trên quảng trường, Clemens đang kiểm kê số lượng vũ khí, vừa nhìn thấy Trương Huyền, lập tức nghênh đón: “Ta vừa kiểm kê xong, hiện tại chúng ta có tổng cộng bảy khẩu súng máy nhẹ Chauchat M1915, hai khẩu súng máy hạng nặng MG08 của Đức, hơn bốn mươi quả lựu đạn, đạn dược các loại đều rất đầy đủ, chắc chắn có thể đợi đến khi quân tiếp viện đến.”

Khuôn mặt Clemens đầy vẻ nhẹ nhõm, so với trước đây, cả người cũng như phần chân hơn hẳn.

Trương Huyền cười nói: “Trưởng quan, mọi chuyện còn lâu mới kết thúc, bây giờ vui mừng còn quá sớm.”

“Người nói là?”

“Bọn Pháp chạy thoát kia chắc chắn sẽ đi tìm chủ lực chính của chúng, đến lúc đó e rằng khó tránh khỏi một trận chiến, ta

cho rằng chúng ta cần sớm chuẩn bị, trang bị càng nhiều vũ khí càng tốt.”

Clemens thở dài: “Nhưng bây giờ binh lính đều rất mệt mỏi, trận chiến này quá gian nan, nếu lại đến một lần nữa, ta sợ...”

“Đừng lo lắng.” Trương Huyền xoa tay, nhìn về phía xa.

Lúc này, Thomas đang nhanh chóng chạy đến.

“Trưởng quan, Schnell.” Thomas nói với hai người: “Ta vừa thống kê xong, hiện tại chúng ta còn mười lăm người không bị thương, mười người bị thương nhẹ, bốn người bị thương nặng, mười sáu người đã hy sinh trong trận chiến vừa qua.”

“Nói cách khác, bây giờ chúng ta có tổng cộng hai mươi lăm người có thể tham chiến?” Trương Huyền hỏi.

“Đúng.” Thomas gật đầu: “Ta đã cho Fisher đi tìm kiếm thức ăn, chuẩn bị bữa tối, chỉ cần để chúng ta nghỉ ngơi một chút, chúng ta có thể tiếp tục thực hiện nhiệm vụ.”

“Tốt lắm.” Trương Huyền nói:

“VẬY, Thomas người dẫn người đi đến phía đông thị trấn, bố trí tất cả súng máy nhẹ ở các cửa sổ tầng hai hoặc ba của các ngôi nhà ở phía đông bắc, mỗi hai người thành một tổ súng máy nhẹ.”

“Hai bên đường giao nhau ở phía đông bắc của giao lộ chữ thập, dùng bao cát hoặc ván gỗ chất thành hai ụ súng máy hạng nặng, mỗi bốn người thành một tổ súng máy hạng nặng.”

“Tất cả thương binh nặng tập trung ở tầng hai của tháp chuông thị trấn, những người còn lại bao gồm ta, sẽ ở lại tầng ba của tháp chuông, sử dụng súng trường để hỗ trợ hỏa lực tầm xa.”

Chương 47: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Trong đó, tổ súng máy nhẹ cần duy trì tính cơ động, không được nán lại ở cùng một cửa sổ quá lâu, còn tổ súng máy hạng nặng, không có lệnh của ta và Trung úy Clemens, không được di chuyển vị trí bừa bãi.”

Nói xong, Trương Huyền nhìn về phía Clemens: “Trưởng quan, kỹ năng bắn súng của ngài thế nào?”

Clemens đột nhiên bị gọi tên, nhìn Trương Huyền một lượt, vội vàng nói: “Cũng được, ta đã được huấn luyện bắn súng chuyên nghiệp, trong điều kiện bình thường, bắn mười phát trúng tám phát trong phạm vi một trăm mét không thành vấn đề.”

“Vậy tốt, vậy ngài cứ ở cùng ta trên tầng ba tháp chuông là được.”

“Không vấn đề!”

“Vậy bắt đầu hành động đi, trước khi trời tối, tất cả mọi người phải ăn no, các thành viên trong mỗi tổ luân phiên nghỉ ngơi một tiếng, ta có linh cảm, bọn Pháp kia chắc chắn sẽ thừa dịp trời tối đánh lén chúng ta.”

“Tốt!”

... ..

Vài giờ sau.

Rầm!

Rầm!

Vắt vả chặn cửa tầng một của tháp chuông bằng tạp vật, Thomas mới hài lòng gật đầu, sau đó đi lên tầng hai.

Lúc này, Clemens đang băng bó và nẹp cố định cho những người bị thương nặng.

“Thomas, đưa băng gạc cho ta.”

“Vâng.”

Lấy một cuộn băng gạc từ trên bàn bên cạnh, đưa cho Clemens, Thomas nói: “Trưởng quan, không ngờ kỹ năng cấp cứu chiến trường của ngài lại tốt như vậy.”

Có lẽ vì trước đó đã cùng nhau kề vai chiến đấu, nên lúc này lời nói của Thomas cũng tùy ý hơn không ít.

Clemens cười cười: “Nói ra cũng là một sự trùng hợp, ban đầu ta luôn muốn trở thành một bác sĩ quân y, người biết đây, ta không thích chém chém giết giết.”

Nói xong, hắn đã băng bó và cố định xong chân gãy cho người bị thương cuối cùng.

Hiện tại điều kiện hữu hạn, chỉ có thể tiến hành xử lý khẩn cấp, đợi đến ngày mai quân tiếp viện đến, sẽ có xe đưa những người bị thương này đến bệnh viện hậu phương để điều trị hoàn thiện.

“Thật đáng tiếc, cuộc chiến tranh này, thật sự đã cải biến cuộc đời quá nhiều người, phải không?”

Clemens cười khò lắc đầu.

Thomas gật đầu: “Đúng vậy, nhưng có lẽ cũng là chuyện tốt.”

“Sao lại nói vậy?”

“Ít nhất Schnell đang thay đổi theo hướng tốt, phải không?”

Clemens sững sốt, sau đó bật cười: “Haha, cũng đúng...”

Trong khi hai người đang tán gẫu.

Trên lầu, Trương Huyền cũng đang lặng lẽ lau chùi khẩu súng trường G98 của mình.

Trên bàn cạnh cửa sổ, hai hộp nhỏ đựng đầy đạn được được xếp gọn gàng, ước chừng có hơn một trăm viên.

Bên cạnh hộp đạn, còn có bốn quả lựu đạn và một khẩu súng trường dự phòng đã được nạp đầy đạn.

Rắc rắc!

Sau khi kéo khóa nòng, lên đạn, Trương Huyền giương súng nhắm vào mục tiêu ở xa.

Hàng ngắm, điểm ruồi, mục tiêu, ba điểm thẳng hàng!

Sau khi xác nhận đường ngắm không bị lệch, hắn mới hạ súng xuống, nhìn về phía khu rừng xa xa, lặng lẽ chờ đợi.

Sắp rồi, nhiệm vụ sắp hoàn thành rồi.

Chờ khoảng mười mấy phút, khu rừng xa xa bắt đầu có chút động tĩnh.

Giống như lần trước, nhóm quân Pháp đã truy đuổi đến đây, cuối cùng cũng xuất hiện trở lại.

Dậm chân xuống sàn nhà.

Cộp cộp cộp!

Clemens và Thomas ở dưới lầu nghe thấy động tĩnh, lập tức chạy lên.

“Sao vậy?”

Trương Huyền vừa khom người xuống, ẩn mình dưới bệ cửa sổ, vừa giương súng nhắm vào khu rừng, không quay đầu lại nói: “Khách đến rồi.”

“Nhanh như vậy!?” Sắc mặt Clemens thay đổi, cũng nhanh chóng bước đến bên cửa sổ, nhìn về phía khu rừng.

Quả nhiên, một nhóm quân Pháp đang đi ra từ khu rừng, nhưng họ không tiến lên một cách mạo hiểm, dường như đang quan sát thị trấn.

Theo yêu cầu của Trương Huyền, tối nay thị trấn không được bật đèn, ngoại trừ nơi ở của những người bị thương ở tầng hai của tháp chuông.

Mục đích là để ngăn chặn lực lượng địch sử dụng vị trí và số lượng đèn để suy đoán số lượng và vị trí bắn của họ.

Mặc dù sau khi khai chiến, những điều này chắc chắn sẽ bị bại lộ ngay lập tức.

Nhưng, lợi thế có thể chiếm được một chút là một chút.

Thấy Clemens cầm còi chuẩn bị thổi, Trương Huyền vội vàng ngăn lại: “Đừng vội bắn, đợi họ đến gần hơn rồi nói.”

Đúng vậy, Trương Huyền dự định bắt chước chiến thuật của quân Pháp trong trận phòng thủ đêm khuya trước đó.

Clemens gật đầu, đưa còi cho Trương Huyền, ra hiệu cho hắn quyết định khi nào khai hỏa.

Trương Huyền cũng không khách sáo, nhận lấy còi bỏ vào túi.

Sau đó ra hiệu cho Thomas đến quan sát cửa sổ bên kia, cảnh giác với quân địch có thể xuất hiện phía sau, rồi cúi người xuống, giống như một thợ săn trong đêm tối, kiên nhẫn chờ đợi con mồi rơi vào bẫy.

Lúc này, tất cả các tổ súng máy ở bốn ngôi nhà trên cùng của hàng trước đã phát hiện ra sự xuất hiện của kẻ thù, lập tức vào vị trí bắn, chỉ chờ tiếng còi tấn công vang lên.

Có lẽ vì nghi ngờ, tại sao trong thị trấn lại không có động tĩnh gì, nhóm quân Pháp này đã nán lại trong rừng rất lâu mà không ló mặt ra.

Nhưng địch bất động, ta bất động, Trương Huyền kiên nhẫn chờ đợi, dứt khoát kéo ghế ngồi xuống.

Chương 48: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn chỉ ước gì những người này có thể ở trong rừng cho đến sáng.

Tuy nhiên, suy nghĩ là một chuyện, những người Pháp đó cuối cùng vẫn bước ra bước đầu tiên.

Họ tản ra, dường như muốn tiến vào từ hai lối vào phía đông bắc của giao lộ chữ thập.

Và khi họ bước vào phạm vi tâm lý dự kiến của Trương Huyền, Trương Huyền lập tức thổi còi!

Rít!!!!

Tiếng còi chói tai xé toạc màn đêm tĩnh lặng!

Ngay sau đó, tổ súng máy hạng nhẹ hàng đầu tiên khai hỏa!

Đùng đùng đùng...!!!

Đạn bay như thác kim loại, bắn về phía hai bên quân địch!

Trên tháp chuông, Trương Huyền cũng đã khai hỏa súng bắn tỉa!

Bùm!!!

Trong phạm vi một trăm mét, trên cao nhìn xuống, một phát bắn vào đầu!

“Nhắm vào những người chống súng máy và ném lựu đạn!”

Nói với Clemens một tiếng, Trương Huyền kéo khóa nòng, vỏ đạn nóng hồi bắn ra khỏi nòng súng, một viên đạn mới được đẩy vào nòng!

Bùm!!!

Clemens cũng bóp cò súng!

Đúng như hần nói, kỹ năng bắn súng của Clemens cũng khá tốt, một phát bắn hạ một tay súng máy!

“Yên tâm, ta biết!” Clemens đáp lại, vẻ mặt phấn khích!

Đây là lần đầu tiên hần đánh một trận thuận lợi như vậy.

Bên ngoài thị trấn, dưới sự áp chế của súng máy và súng bắn tỉa, nhóm quân Pháp này căn bản là không có cơ hội đi tới, họ cố gắng phản công, nhưng căn bản là không có hiệu quả.

Sau khi chết hơn ba mươi người, sĩ quan phía sau cuối cùng không chịu được áp lực, đã ra lệnh rút lui.

Bùm!!!

Lại bắn thêm một phát, hạ gục một người, Trương Huyền thấy đối phương đã rút về rừng.

Liếc nhìn số lượng tiêu diệt.

【Bách Nhân Trảm: 57/100】

“Thật đáng tiếc.” Trương Huyền bĩu môi.

Nhóm quân Pháp này quá hèn nhát, nếu họ dũng cảm hơn một chút, có lẽ thành tựu Bách Nhân Trảm của hần đã có thể đạt được trong tối nay.

“Đúng vậy, thật đáng tiếc.” Lúc này, Clemens cũng có chút chưa thỏa mãn nói: “Ta chưa bao giờ nghĩ rằng, chiến đấu có thể diễn ra suôn sẻ như vậy.”

“Chỉ là may mắn thôi.” Trương Huyền lắc đầu: “Bây giờ họ đã biết cách bố trí hỏa lực của chúng ta, lần tấn công tiếp theo, phỏng chừng cũng sẽ không chọn cái phương hướng mà đột kích vào.”

“Chúng ta có cần điều chỉnh vị trí hỏa lực của tổ súng máy hạng nhẹ không?” Clemens hỏi.

Trương Huyền suy nghĩ hai giây, lắc đầu nói: “Hiện tại không cần, chúng ta còn hai tổ súng máy hạng nặng chưa bị lộ ở đầu đường, đợi trận chiến tiếp theo bắt đầu rồi điều chỉnh cũng không muộn.”

“Được!”

Cứ như vậy, lại qua vài tiếng, trời dần sáng, mặt trời dần mọc.

Rừng cây xa xa cuối cùng cũng có động tĩnh trở lại.

“Lại là bên này?” Trương Huyền có chút ngoài ý muốn, hắn vốn tưởng rằng nhóm quân đó sau khi chịu thiệt thòi, chắc chắn sẽ chọn hướng tấn công khác.

Nhưng xem ra, sĩ quan của họ có vẻ rất cứng đầu a?

Nhưng ngay lúc này, sắc mặt Clemens đột nhiên thay đổi: “Không ổn! Schnell, người có nghe thấy gì lạ không?”

“Tiếng động lạ?” Trương Huyền hơi nhíu mày, một tiếng động cơ từ xa vọng lại, lọt vào tai hắn.

Xe cộ?

Không!

Là xe tăng!!!

Chỉ thấy một chiếc xe tăng bọc thép Saint-Chamond từ từ chạy tới trên con đường đất bằng phẳng bên cạnh rừng cây!

Mà phía sau và hai bên xe tăng, từng đội lính Pháp đang tiến sát!

“Ta biết là không đơn giản như vậy rồi!”

Sắc mặt Trương Huyền trở nên khó coi, không dám chờ đợi phương đến gần, lập tức thối còi!

Đùng ùng ùng...!!!

Tổ súng máy hạng nhẹ hàng đầu lập tức khai hỏa về phía xe tăng!

Nhưng đạn của họ bắn vào lớp giáp của xe tăng thì hoàn toàn vô dụng.

Ngoài việc thỉnh thoảng bắn chết vài tên lính Pháp ló đầu ra, không hề làm chậm tốc độ tiến lên của xe tăng Saint-Chamond.

Phải làm sao bây giờ?

“Thomas, chuẩn bị lựu đạn chùm, nhanh lên!”

Thấy Trương Huyền không ra lệnh ứng đối, Clemens biết Trương Huyền không có kinh nghiệm chiến đấu với xe tăng, bèn tự mình ra lệnh.

“Rõ!” Thomas sau khi buộc chặt vài quả lựu đạn lại với nhau, vặn nắp, quần dây cháy vào với nhau.

Sau đó chạy xuống lầu không ngừng nghỉ.

Hắn phải đi cho nổ tung chiếc xe tăng đó!

“Schnell! Chúng ta phải tạo cơ hội cho Thomas.” Clemens nói với Trương Huyền.

Trương Huyền gật đầu: “Biết rồi!”

Sau đó lại thối còi, nhưng lần này tiếng còi là hai dài một ngắn.

Đây là tín hiệu chuyển hỏa lực.

Nhận được lệnh, tổ súng máy hạng nhẹ hàng đầu lập tức ngừng khai hỏa, nhanh chóng rút khỏi tòa nhà ban đầu, hướng

về trung tâm thị trấn.

Lúc này, chiếc xe tăng Saint-Chamond cũng đã vượt qua bờ ruộng, khẩu pháo 75mm khai hỏa âm âm!

Âm!!!

Tầng hai của một tòa nhà nhỏ trong nháy mắt bị tạc nát tường!

Cùng với tiếng pháo đầu tiên, bộ binh phối hợp phía sau cũng nhanh chóng chạy ra từ hai bên xe tăng, tiến vào thị trấn!

Một trận đại chiến, không thể tránh khỏi!

Bùm!

Giải quyết một tên lính đang định ném lựu đạn, Trương Huyền lại xoay nòng súng, bắn hạ một tên địch đang lao vào đường phố.

Mà ngay lúc này, hai tên lính Pháp cầm súng máy hạng nhẹ cũng phát hiện ra Trương Huyền và Clemens trên tháp chuông, lập tức giơ súng quét về phía này!

Chương 49: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bị hỏa lực áp chế, Trương Huyền và Clemens chỉ đành di chuyển lên tầng hai, miễn cưỡng bất ngờ bắn hạ hai tên lính súng máy đó.

Nhưng càng ngày càng có nhiều địch quân khai hỏa về phía họ.

Lúc này, tháp chuông đã không còn thích hợp để ở lại nữa.

“Hiện tại tòa tháp chuông này không còn thích hợp để chiến đấu nữa.”

Không chỉ Trương Huyền, Clemens cũng nhìn ra tình hình hiện tại.

Trương Huyền quay đầu nhìn lại, hai người bị thương nặng còn có thể cử động đã bắt đầu cố gắng bò dậy, muốn lấy khẩu súng trường đặt bên tường.

Rõ ràng, tiếng pháo và tiếng xích xe tăng đã khơi dậy ham muốn phản kháng và sinh tồn của họ.

Clemens thấy vậy, sắc mặt nghiêm túc, đặt tay lên vai Trương Huyền: “Schnell, ta ở lại đây với họ, chiến trường bên dưới cần người, mau đi đi!”

“Nhưng...”

“Đừng lo, chúng ta sẽ không sao.” Clemens cười, lắc khẩu súng trường trong tay: “Ta bắn súng rất giỏi, người biết mà.”

Nhìn sâu vào mắt Clemens, Trương Huyền gật đầu thật mạnh: “Vậy ta đi trước, các người ở lại đây, đừng bắn ra ngoài!”

Nói xong, lại nhét cho Clemens một quả lựu đạn, dặn dò:

“Đừng làm chuyện hy sinh thân mình, điều đó không phù hợp với phong cách của người, lát nữa sau khi ta đi, người hãy cho nổ tung cầu thang, như vậy bọn Pháp kia nhất thời sẽ không lên được.”

“Yên tâm đi.” Clemens không từ chối, nhận lấy quả lựu đạn.

Bàn giao tất cả, Trương Huyền nhanh chóng chạy xuống lầu.

Lúc này, hắn đã nghe thấy tiếng gầm rú của hai ụ súng máy hạng nặng.

Mà điều này cũng có nghĩa là, bên trong thị trấn, đã không còn an toàn nữa.

Đi đến tầng một, cánh cửa trước đó bị Thomas đóng lại đã được mở ra.

Hai tay cầm súng đặt trên vai, hắn nhanh chóng di chuyển góc cạnh bên cửa.

Xác nhận không có địch xuất hiện bên ngoài, Trương Huyền liền nhanh chóng bước ra ngoài.

Lúc này, hai tên lính đang chạy ra từ những ngôi nhà trên đường phố phía bắc, vừa nhìn thấy Trương Huyền, vẻ mặt căng thẳng ban đầu lập tức thả lỏng không ít.

Chưa kịp để họ đến gần, Trương Huyền đã lớn tiếng hô: “Nhanh lên, hai người, đi đến ngã tư phía bắc hỗ trợ ụ súng máy hạng nặng ở đó, không thể để chiếc xe tăng đó dễ dàng lao vào!”

“Rõ!”

Hai tên lính nhận lệnh rời đi.

Trương Huyền quay người, đóng sầm cánh cửa tháp chuông phía sau lại.

Bỗng nhiên, một loạt tiếng súng vang lên từ xa!

Vài viên đạn bắn trúng bức tường bên cạnh!

Phản xạ theo bản năng, Trương Huyền vội vàng cúi xuống xoay người, giờ súng nhắm vào nơi viên đạn bay tới!

Lúc này, tại ngã tư phía tây, một đội lính Pháp đã ủa vào.

Đó là một điểm yếu trong phòng thủ, tất cả các nhóm chiến đấu đều tập trung ở phía đông bắc, hai bên tây nam hoàn toàn không có quân canh giữ.

Đội quân Pháp này cũng thật may mắn, tình cờ đụng phải đường này.

Bùm!

Một phát súng hạ gục một tên lính Pháp đang mang theo súng máy, Trương Huyền rút một quả lựu đạn, giật chốt rồi ném đi!

Đội lính Pháp đối diện hét lớn một tiếng, rồi lần lượt trốn vào những ngôi nhà gần đó.

Ầm ầm ầm!!!

Lựu đạn phát nổ!

Trương Huyền cũng nhân cơ hội này, đứng dậy chạy đến ngã tư phía bắc.

Vừa nhìn thấy chiếc xe tăng đã phá vỡ vòng hỏa lực của họ, lao vào thị trấn.

Lúc này, tại ụ súng máy hạng nặng, Fisher vừa hét lớn vừa điên cuồng bóp cò!

Khẩu súng máy MG08 phun ra ngọn lửa dữ dội!

Đạn biến thành bão kim loại, bắn vào lớp giáp xe tăng!

Lực va chạm mạnh mẽ và dày đặc, thậm chí đã nhiều lần xuyên thủng lớp giáp này!

Nhưng xe tăng vẫn không hề giảm tốc độ, nòng pháo nổ vang!

Ầm ầm ầm!!!

Toàn bộ ụ súng máy hạng nặng bị nổ tung ngay lập tức!

Trương Huyền tận mắt chứng kiến Fisher bị đạn pháo xé nát thành từng mảnh thịt vụn!

“Chết tiệt!”

Trong cơn thịnh nộ, Trương Huyền giờ súng bắn!

Bốn phát đạn liên tiếp, mỗi phát đều bắn chính xác vào cùng một điểm trên lớp giáp xe tăng!

Nhưng thật đáng tiếc, nó vẫn không thể xuyên thủng lớp giáp.

Dường như phát hiện ra kẻ thù là Trương Huyền, khẩu súng máy dưới lớp giáp phía trước xe tăng nhanh chóng nhắm vào vị trí của Trương Huyền.

Nhưng vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, cánh cửa một ngôi nhà bên trái xe tăng đột nhiên mở ra, một bóng người gầy gò lao ra từ bên trong!

Là Thomas!

Phía sau xe tăng có bộ binh phối hợp tấn công, khi thấy có người muốn tập kích, lập tức nổ súng về phía hắn!

Bùm bùm bùm...!!!

Trên người Thomas nở rộ vài đóa hoa máu, cả người bất lực trực tiếp ngã gục xuống đất.

Nhưng trước khi chết, hắn vẫn cố gắng ném quả lựu đạn chùm đã rút chốt vào bên dưới xích xe tăng phía trước!

Ầm ầm ầm!!!

Lựu đạn chùm đồng loạt phát nổ!

Bị nổ trúng trực diện, xích xe tăng kêu răng rắc rồi vỡ tung!

Bùm bùm bùm...!!!

Nhóm súng máy trước đó được Trương Huyền gọi đến hỗ trợ chiến trường phía bắc lộ ra đầu từ phía sau một ngôi nhà bên phải.

Dựng súng lên, quét về phía đội quân phía sau chiếc xe tăng đã mất động lực!

“Nhanh lên, Schnell, người đi trước!”

Chương 50: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đi... Còn có thể đi đâu?

Trương Huyền nhìn thi thể của Thomas, và Fisher đã bị nổ thành từng mảnh.

Hít một vài hơi thật sâu, nghiêng người nấp sau bức tường, nhanh chóng lắp đạn vào súng trường, ánh mắt lóe lên vẻ kiên quyết.

Tệ nhất thì làm lại một lần nữa!

Sau đó, hấn móc còi ra, thổi một hơi dài!

Tiếng còi sắc nhọn lại một lần nữa vang lên trên chiến trường!

Những người lính Đức ban đầu bị đánh tan tác khắp nơi lần lượt tập hợp về phía này!

Nhận ra những người lính Đức này muốn liều chết, những người lính Pháp cũng mở một cuộc tấn công dữ dội, cố gắng ngăn cản họ tổ chức phòng thủ hiệu quả.

Đội lính Pháp trước đó ở đường phía tây cũng đã lấp ló ở ngã tư đường chữ thập.

Nhưng ngay khi họ lộ ra đầu muốn phối hợp với quân đội phía bắc để bao vây tiêu diệt quân Đức ở đây.

Một khẩu súng lục đã thò ra từ bức tường sau nhà ở đầu phố!

Bùm bùm bùm!!!

Ba phát súng liên tiếp, phát nào cũng trúng đích!

Không phải bể đầu, thì cũng là xuyên tim!

Trương Huyền nhanh nhẹn như một con khỉ, đột ngột lao ra từ sau bức tường, hạ gục ba người trong đội trước, với tốc độ cực nhanh lao vào đội hình xung phong của đội!

Nắm lấy một sĩ quan, dí khẩu súng lục Luger vào ngực hắn bóp cò hai lần!

Bùm bùm!!

Máu từ người sĩ quan Pháp này phun ra, bắn tung tóe lên quần phục của Trương Huyền, nhưng Trương Huyền hoàn toàn không nhận ra, giơ súng lên, lấy cơ thể của sĩ quan này làm bia đỡ đạn, bắn về phía những người lính khác bên cạnh!

Bùm bùm bùm!!!

Lại có hai người lính Pháp bị bắn chết!

Nhưng lúc này, ưu thế ra tay trước của Trương Huyền đã cạn kiệt, và đội này vẫn còn bốn người sống sót!

Bốn người lính Pháp giơ súng lên, không quan tâm đến đồng đội trong tay Trương Huyền, trực tiếp giơ súng nhắm vào Trương Huyền!

Nhưng ngay lúc này, từ cửa sổ tầng hai của tháp chuông, một tiếng súng vang lên!

Một người lính Pháp vừa giơ súng lên đã bị bắn bể đầu ngay tại chỗ!

Trương Huyền cũng nhân cơ hội này hạ gục thêm một người!

Nhưng hai người lính Pháp khác cũng bóp cò ngay lập tức!

Bùm! Bùm!

Hai viên đạn xuyên qua cơ thể sĩ quan Pháp này, bắn thẳng vào người Trương Huyền!

“Hừm...!” Rên lên một tiếng, Trương Huyền nhin đau, xoay nòng súng, bóp cò, nhưng súng đã hết đạn, bóp cò mấy lần chỉ nghe tiếng kêu lách cách.

Clemens trên tháp chuông cũng nhanh chóng hạ gục thêm một người!

Người lính Pháp còn lại đã hoàn toàn hoảng sợ, luống cuống tay chân muốn nạp đạn cho khẩu súng trường.

Nhưng Trương Huyền nhanh chóng bỏ qua thi thể của sĩ quan Pháp trong tay, rút dao găm bên hông, lao về phía hắn!

Bất ngờ, người lính Pháp này bị Trương Huyền đè ngã!

Hắn cố gắng chống cự, nhưng tốc độ của Trương Huyền nhanh đến mức nào, lưỡi dao trong tay hắn liên tục đâm!

Phập phập phập...!!!

Liên tiếp đâm bảy tám nhát, cho đến khi ngực và bụng của hắn bị đâm thủng, cơ thể dần dần mất đi sức giãy giụa, Trương Huyền mới dừng tay.

Lúc này, Trương Huyền đã trúng hai phát đạn.

Thấy có thêm nhiều quân địch muốn từ phía tây ập vào, Trương Huyền cố gắng đứng dậy, nhưng cơ thể dần mất máu và mất nhiệt không nghe theo sự điều khiển của hắn.

Ngay cả khẩu súng lục Luger cũng rơi xuống đất.

“Khụ... Khụ...”

Ho hai tiếng, cổ họng Trương Huyền trào ra máu, hai phát súng vừa rồi đều trúng vào ngực và bụng của hắn.

Mặc dù không rõ có ảnh hưởng đến nội tạng hay không, nhưng với vết thương như vậy trên chiến trường này, cái chết chỉ là vấn đề thời gian.

Với chút sức lực cuối cùng, Trương Huyền cố gắng lật người, đầu dựa vào xác chết, mắt mở to đầy tơ máu.

Hắn với tay lấy một khẩu súng trường trên mặt đất, muốn bắn về phía kẻ thù ở phía tây.

Nhưng khi bóp cò, hắn mới phát hiện ra rằng súng chưa lên đạn.

Đúng lúc hắn định lên đạn.

Tiếng súng máy hạng nặng âm âm vang lên!

Một loạt đạn từ ngã tư phía đông bắn tới!

Đó là khẩu súng máy hạng nặng được bố trí ở phía đông!

Lúc này, kẻ thù ở phía đông đã bị tiêu diệt, họ cuối cùng cũng rảnh tay.

Rầm!

Nhân lúc kẻ thù bị áp chế, cánh cửa tháp chuông đột ngột mở tung.

Clemens chạy ra từ, cúi người lao đến bên Trương Huyền.

“Cố gắng lên! Schnell! Người có nghe ta nói không? Cố gắng lên!”

Clemens hét lớn, đồng thời kéo lấy áo khoác của Trương Huyền, cố gắng lôi hắn vào tháp chuông!

Một người lính bị thương nặng lúc này cũng chống súng xuống lầu, đến cửa tháp chuông, giương súng bắn về phía kẻ thù ở xa để áp chế hỏa lực.

Nhưng nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, ai cũng biết việc bị thương nặng phải chịu lực giạt của súng đạn khó chịu đến mức nào.

Sau khi kéo Trương Huyền vào tháp chuông, Clemens hét lớn: “Đóng cửa lại mau!”

“Vâng!”

Người lính bị thương nặng cố gắng đóng cửa lại, sau đó dựa vào cạnh cửa, tay không dám buông súng, cảnh giác nhìn chăm chăm vào cửa.

Clemens rút kéo cắt, cắt áo ngoài của Trương Huyền, đồng thời nhìn Trương Huyền, người đã bắt đầu giãn đồng tử, lớn tiếng nói: “Tĩnh táo! Bây giờ chưa phải lúc ngươi nằm xuống! Nếu ngươi chết! Thomas và Fisher sẽ chết uổng!”

Chương 51: Tiêu Đề 《Ẩn》

Kiểm tra vết thương, xác định không phải vết thương xỏ xuyên qua người, Clemens nhanh chóng lấy băng gạc ra, nhét vào để cầm máu khẩn cấp.

Còn viên đạn trong người, bây giờ không phải lúc để lo.

Đặt Trương Huyền nằm thẳng trên mặt đất, đảm bảo đường hô hấp thông thuận, Clemens đã làm tất cả những gì có thể.

Còn lại chỉ có thể nghe trời.

Mà trong lúc Clemens sơ cứu cho Trương Huyền, tiếng súng bên ngoài không hiểu sao đã dần lắng xuống.

Đúng lúc Clemens tưởng quân Pháp đã giết hết người của mình, liền cầm súng, đứng chắn trước mặt Trương Huyền, định chống cự lần cuối.

Ngoài cửa vang lên tiếng của Hoffmann.

“Schnell? Người ở trong đó không? Trung úy Clemens?”

Nghe thấy giọng nói của đồng đội, sắc mặt Clemens vui mừng, lập tức nói: “Chúng ta ở đây!”

Cửa lớn mở ra, Hoffmann và vài người lính bước vào, mặt đầy vẻ mừng rỡ: “Cứu viện của chúng ta đến rồi! Quân Pháp kia đã chạy trốn!”

“Cứu viện đến rồi!?” Clemens gần như không tin vào tai mình.

“Đúng! Cứu viện đến rồi!”

Khoé mắt Hoffmann rung rung, vừa mừng vừa buồn.

Clemens bước sang bên cạnh hai bước, ngồi phịch xuống bậc thềm, khẩu súng trong tay buông thõng, hai tay xoa mạnh mặt mình.

Nhìn thấy Trương Huyền bất tỉnh nằm trên mặt đất, sắc mặt Hoffmann thay đổi: “Schnell!”

Bước nhanh hai bước, ngồi xổm bên cạnh Trương Huyền, Hoffmann có chút lo lắng hỏi: “Schnell đây là thế nào!?”

Nhưng lúc này không ai trả lời hắn.

Clemens lấy hai tay che mặt, cố gắng che đi khuôn mặt đã đầy nước mắt.

Ngoài tháp chuông, năm chiếc xe chở quân nhanh chóng lái vào trấn nhỏ, trên xe chở đầy binh lính Đức nhảy xuống xe.

Khi họ nhìn thấy chiến trường, tất cả đều bị sốc.

Xác chết của binh lính Đức và Pháp nằm la liệt trên đường phố phía đông bắc.

Một chiếc xe tăng đã bị phá hủy nằm chắn ngang đường, vẫn đang bốc khói.

Trên tường nhà trên đường phố, đầy vết đạn và thuốc nổ.

Vài người lính Đức còn sống sót bước ra khỏi tháp chuông, nhìn chằm chằm vào những người tiếp viện này.

Từ ánh mắt của họ có thể nhìn ra một câu.

‘Các người đến... quá muộn!’

Một sĩ quan cấp úy bước xuống từ ghế phụ của một chiếc xe, mặc dù đã từng trải qua nhiều trận chiến, nhưng khi nhìn thấy chiến trường hỗn loạn như cối xay thịt này, hắn không khỏi hít một hơi thật sâu.

Hít vào mùi thuốc súng và máu tanh khiến hắn không khỏi ho khan hai tiếng.

Lúc này, Clemens bước ra khỏi tháp chuông, khi nhìn thấy xe, ánh mắt hắn bỗng lóe sáng:

“Nhanh lên! Đưa Schnell về bệnh viện phía sau, hắn cần cấp cứu!”

Nghe vậy, Clemens không thèm quan tâm đến vị đại úy vừa định lên tiếng hỏi han tình hình, hắn quay người chạy vào tháp chuông.

Vị đại úy bối rối trong gió chỉ biết buông tay xuống.

Vài giây sau, Clemens và Hoffmann khiêng Trương Huyền từ trong tháp chuông ra, đặt hắn lên xe.

“Nhanh lên! Ta lái xe! Hoffmann người ở lại đây bàn giao với họ!”

Clemens vội vàng nhảy lên ghế lái xe.

Lúc này, vị đại úy mới tìm được cơ hội lên tiếng: “Này, Clemens, người không thể...”

“Cút ngay!” Clemens không thèm để ý đến hắn, đạp mạnh chân ga, lái xe lao đi.

Hắn thậm chí không mang theo một người lính nào.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy? Người đó là ai?” Vị đại úy hít phải một bụng khói bụi, tức giận nhìn sang Hoffmann.

“Thưa đại úy.” Hoffmann cung kính nói: “Hắn là một người hùng.”

“Anh hùng?”

“Đúng, anh hùng!”

...

“Đại ca? Đại ca? Sao vậy?”

Trong mơ hồ, Trương Huyền dường như nghe thấy có người gọi mình.

Như thể đột ngột trôi lên từ đáy biển, Trương Huyền mở bừng mắt, bật dậy cảnh giác, tay phải theo bản năng sờ vào thắt lưng, định rút súng lục của mình ra!

Nhưng khi tay hấn sờ vào chỗ trống, hấn mới nhìn rõ cảnh tượng trước mắt.

Khoang tàu lắc lư, những người nhập cư lấm lem, Chí Vĩ, Hà thúc... và cả mấy tên thủy thủ cầm súng.

“Đại ca? Người sao vậy? Đừng dọa ta.”

Chí Vĩ hoảng hốt, vừa rồi Trương Huyền không hiểu sao đột nhiên ngủ thiếp đi, nhưng chưa đầy vài giây, hấn lại tỉnh dậy.

Nhìn đôi mắt đầy tơ máu của hấn.

Như thể vừa trải qua một cơn ác mộng kinh hoàng.

【Phó bản nghề nghiệp đã kết thúc!】

【Nhiệm vụ đã hoàn thành!】

【Chúc mừng người đã hoàn thành hai thành tựu nhiệm vụ: Xạ Thủ Cừ Khôi, Bất Tử Giả!】

【Người nhận được ba điểm nghề nghiệp!】

【Thành tựu chưa hoàn thành: Bách Nhân Trảm.】

‘Ta... đã trở lại?’

Ngỡ rằng khi mở mắt ra lần nữa, sẽ là khởi động lại, Trương Huyền ngây người tại chỗ, hồi lâu không thể hoàn hồn.

Bên tai dường như vẫn văng vẳng tiếng súng đạn và tiếng gào thét chém giết.

Chiến trường dường như xa tận chân trời, lại như gần ngay trước mắt.

“Chẳng phải là người Long Quốc mang súng vài ngày trước sao?”

Lúc này, bốn tên thủy thủ cách đó không xa cũng chú ý đến Trương Huyền đứng dậy, dường như có điều không ổn.

“Này.” Tên cầm đầu đi tới với vẻ chế giễu, nói:

“Người đứng dậy là để phát biểu sao? Muốn phát biểu thì phải giơ tay, thầy giáo của người không dạy người sao?”

“Ha ha ha...”

“Nhìn cái bộ dạng ngốc nghếch của hắn kia.”

Ba tên thủy thủ phía sau cười âm lên.

Chương 52: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chết tiệt...” Chí Vĩ ánh mắt lóe lên sát khí, tay phải đã nắm chặt một cái bình giữ nhiệt.

Còn Hà thúc bên cạnh cũng đã đưa tay sờ vào cái vali bên cạnh.

Tên cầm đầu vừa cười vừa bước đến trước mặt Trương Huyền, định giờ súng chĩa vào đầu hắn...

Xoạt!!!

Hắn nhìn thấy một cái bóng lướt qua trước mắt!

Khẩu Beretta 92F trong tay hắn đã đổi chủ trong nháy mắt!

Bằng bằng!!

Hai tiếng súng nổ!

Một viên đạn xuyên thủng ngực hắn, một viên đạn bắn từ dưới cầm lên xuyên thủng hộp sọ!

Bằng bằng!!

Lại hai phát bắn liên tiếp, hai tên thủy thủ còn chưa kịp phản ứng đã bị bắn bể đầu!

Nụ cười trên mặt tên còn lại thậm chí còn chưa kịp tan đi.

Thì phát hiện người Long Quốc kia đã giờ súng nhắm vào đầu mình, nhanh chóng bước tới.

Tên thủy thủ không hiểu sao bỗng dưng thở dốc, người run lên bần bật, khẩu súng lục trong tay rơi xuống đất, giờ hai tay lên, không dám cử động.

Trương Huyền cầm súng, lục soát người hấn, xác nhận hấn không mang theo vũ khí khác, liền tóm hấn đến trước bậc thang, ra hiệu cho hấn đi lên.

Hấn không dám chống cự, chỉ biết từng bước đi lên.

Trương Huyền đi theo sát nút, mắt gắt gao nhìn chăm chăm cửa hầm.

Lúc này ở bên ngoài khoang tàu, ba tên thủy thủ đang ngâm đầu thuốc dựa vào tường nói những câu chuyện cười mà hấn không hiểu.

Đối với tiếng súng bên dưới, bọn họ không có phản ứng gì, trong mắt bọn họ, chỉ là đồng bọn không nhịn được mà giết vài người để trợ hứng mà thôi.

Khi nhìn thấy tên đồng bọn đầu đầy mồ hôi, quần áo xộc xệch từ dưới đi lên.

Một người còn cười hỏi: “Làm sao vậy? Quên mang bao à?”

Người bên cạnh cũng cười nói: “Mấy ả đàn bà đó dơ lắm, uống cho các người hạ thủ được.”

Nhưng ngay lúc này!

Một hòng súng đen ngòm từ dưới nách tên thủy thủ bị không chế lộ ra!

Bằng bằng bằng...!!!

Mấy phát súng liên tiếp!

Ba tên thủy thủ này đã bị bắn chết!

Nhìn đồng bọn chết trước mặt mình, tên này mặt mày ử rũ nói: “Xin đừng giết ta, ta còn có ích...”

Chưa dứt lời, một tiếng súng lại vang lên!

Tên này bị bắn bể đầu chết ngay tại chỗ!

Trương Huyền mặt không biểu cảm tháo băng đạn, kiểm tra số đạn còn lại trong khoang, hít một hơi thật sâu.

“Hệ thống, ta muốn nâng cấp ‘Kỹ Năng Bắn Súng.’”

Giây tiếp theo, mắt Trương Huyền lóe lên một tia sáng!

Trước mắt hắn trở nên vô cùng rõ ràng, thậm chí hắn có thể nhìn rõ từng hạt bụi trên mặt đất!

Hai tay cầm súng nhắm vào phía trước, hắn có cảm giác, dường như chỉ cần hắn nhìn thấy mục tiêu, thì mục tiêu đó chắc chắn sẽ bị hắn bắn trúng!

Mặc dù cảm giác này có phần hơi khoa trương.

Nhưng Kỹ Năng Bắn Súng Lv 4 so với Lv 3, quả thực là một trời một vực!

“Hừ... hừ...”

Trương Huyền thở dài, sau khi giết bảy người liên tiếp, hắn mới có thể xoa dịu cơn tức giận trong lòng.

Vừa nãy cướp súng giết người, hoàn toàn là hành động theo bản năng.

Mặc dù hắn không muốn thừa nhận.

Nhưng tất cả mọi người và mọi chuyện trong phó bản đã in sâu vào trong não của hắn, và gây ra một số ảnh hưởng tinh tế đến tính cách và suy nghĩ của hắn.

Và sự quả quyết trong việc giết chóc này, chính là một trong số đó.

Trong khoang tàu, Chí Vĩ và Hà thúc nhìn thấy Trương Huyền đột nhiên nổi giận, vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa lo lắng.

Trên con tàu này đều là người của tên trùm, bây giờ bọn họ ra tay giết người, e là khó mà thoát được.

“Hà thúc, chúng ta đi!”

Chí Vĩ vẫn còn tỉnh táo, biết bây giờ Trương Huyền cần giúp đỡ.

Hắn lập tức chạy nhanh đến chỗ hai tên thủy thủ bị giết, nhặt khẩu súng lục rơi bên cạnh.

Hà thúc thấy vậy, mặc dù có hơi sợ hãi, nhưng cũng chỉ đành bắt chước, nhặt một khẩu súng, chuẩn bị cùng Trương Huyền xông ra ngoài.

Đúng lúc này, một bàn tay từ bên cạnh vươn ra, nhặt lấy khẩu súng lục thứ ba rơi trên mặt đất.

“Ai?!” Chí Vĩ căng thẳng, cầm súng chĩa vào người vừa nhặt súng.

Người nhặt súng là một người đàn ông Phỉ Quốc trông có vẻ gầy gò, hắn chĩa nòng súng lên trời, ra hiệu mình không có ý đe dọa, sau đó nói bằng tiếng Phỉ Quốc có phần lơ lớ:

“Ta có thể giúp các người.”

Nói xong, hắn thành thạo tháo băng đạn, kiểm tra khoang và khóa an toàn, cho thấy hắn đã được huấn luyện quân sự nhất định.

Chí Vĩ không tin tưởng hắn, nòng súng vẫn không rời khỏi người hắn, cảnh giác hỏi: “Tại sao người lại giúp chúng ta?”

“Bởi vì người đó, vừa làm mẹ ta bị thương.” Người đàn ông Phỉ Quốc chỉ vào bà lão vừa bị cướp mất chiếc vòng tay.

Bà lão lúc này đang hoảng sợ trốn sau lưng người đàn ông Phỉ Quốc, thấy con trai nhắc đến mình, cũng vội vàng gạt

đầu, đồng thời dùng tiếng Phủi Quốc nói với hắn: “Không, ta không muốn người mạo hiểm.”

“Mẹ, đừng lo, ta sẽ không sao đâu.”

Người đàn ông Phủi Quốc an ủi: “Bây giờ ta không thể không giúp họ, mấy người này chết trong tay những kẻ vượt biên, Xà Đầu sẽ không tha cho tất cả mọi người trong khoang tàu, ta không thể ngồi chờ chết, cũng không thể nhìn mẹ chết.”

Chương 53: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chí Vĩ nghe không hiểu lắm, quay đầu nhìn sang Hà thúc.

Hà thúc gật đầu với Chí Vĩ, dùng tiếng Long Quốc lặp lại cuộc đối thoại của hai mẹ con.

“Thì ra là như vậy.” Chí Vĩ nghe nói tên trùm rất có thể sẽ giết chết tất cả những kẻ vượt

Người đàn ông Phỉ Quốc gật đầu: “Vì vậy, ta phải giúp các người... Vừa rồi vị tiên sinh kia rất lợi hại, chúng ta có thể dùng súng để thương lượng với rắn độc.”

“Cái này...” Chí Vĩ có chút do dự, lại nhìn sang Hà thúc.

Hà thúc bên cạnh thoáng suy tư, sau đó gật đầu: “Có thể thử xem.”

Dù sao thì, bọn họ đã kết thù với tên trùm rồi, bây giờ hoặc là giết chết tất cả các thủy thủ trên con tàu.

Hoặc là chỉ có thể dựa vào vũ lực, thương lượng với tên trùm, để hãn cho bọn họ một con đường sống.

Con đường thứ nhất Hà thúc nghĩ thế nào cũng không thể, cho dù Trương ca có lợi hại đến mấy, cũng không thể một mình giết chết hàng chục người.

Vậy nên chỉ còn con đường cuối cùng có thể đi.

Bốn người cầm súng, ít nhất cũng có thể khiến tên trùm kiêng dè một chút.

Sau khi được Hà thúc đồng ý, ba người lập tức đồng ý, cẩn thận lục lợi đi ra khoang tàu.

Vừa thăm dò ra, liền nhìn thấy Trương Huyền đang lấy một con dao găm từ trên thi thể của một tên thủy thủ đã chết.

“Đại ca.” Chí Vĩ nói: “Có một người Phủ Quốc, nói muốn tham gia cùng chúng ta, cùng nhau đối phó tên trùm của con tàu này.”

Nói xong, hắn tránh người sang một bên, lộ ra người đàn ông Phủ Quốc phía sau.

“Chào người, ta tên Khoa, người có thể gọi ta là Mạo Khoa.” Khoa cung kính nói.

Hà thúc sợ Trương Huyền không hiểu, liền giải thích: “Người Phủ Quốc vốn không có họ, Khoa chính là tên đầy đủ của hắn, ‘Mạo’ là một cách gọi ngang hàng hoặc trên dưới, Trương ca người gọi hắn là Mạo Khoa không có gì sai.”

Trương Huyền hiểu ra, gật đầu: “Lời nói vừa rồi của các người ta đều nghe thấy, Hà thúc đồng ý, vậy ta cũng không có ý kiến gì, người đã học CQB chưa?”

“Trước đây khi đi lính, ta có học qua một chút.” Khoa gật đầu.

“Vậy được, người ở lại đây bảo vệ Chí Vĩ và Hà thúc, ta đi đi rồi quay lại.”

Hả???

Ba người đều sửng sốt, không hiểu Trương Huyền có ý gì.

Lúc này trong tai Trương Huyền, tiếng cánh quạt trực thăng liên tục truyền đến từ bên ngoài, và ngày càng gần.

Liếc nhìn ra bên ngoài, Trương Huyền cười cười:

“Yên tâm, ta không ngốc đến mức không chuẩn bị gì mà dám tùy tiện giết người, người của ta đã đến rồi.”

“Người?”

Chí Vĩ ngơ ngác nhìn Trương Huyền, lúc này hắn cũng nghe thấy bên ngoài dường như có tiếng cánh quạt, liền có chút không xác định nói: “Người của đại ca... có trực thăng?”

“Ừm... cũng gần như vậy.”

Trương Huyền trả lời một cách mơ hồ.

Sau đó, hắn sắp xếp cho họ quay lại khoang tàu ẩn nấp, rồi một mình bước ra ngoài.

Bước ra khỏi khoang tàu, lúc này trời đã tối.

Xa xa trên bầu trời, một chiếc trực thăng SUBARU BELL 412EPX in logo SDPD đang bay tới nhanh chóng!

Không nhìn nhầm chứ?

Đó là trực thăng của Sở Cảnh sát San Diego?

Sao thứ này lại xuất hiện ở nơi này?

Cảnh sát Mỹ chạy đến tận châu Á làm gì?

Cửa trực thăng mở ra, hai đặc nhiệm vũ trang đầy đủ, đầu đội kính nhìn đêm hai mắt, tay cầm AR-15 được gắn thêm bộ giảm thanh và đèn laser IR, nhắm vào những tên thủy thủ đang ngơ ngác bên dưới, bắt đầu xả đạn!

Bùm bùm bùm...!!!

Hai khẩu súng trường liên tục khai hỏa, không một phát nào trượt!

Hơn chục tên thủy thủ còn đang ở trên boong tàu chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã bị tàn sát sạch!

Lúc này, một đặc nhiệm trên trực thăng cũng nhìn thấy Trương Huyền bước ra từ khoang tàu, liền vẫy tay ra hiệu.

Trương Huyền có kỹ năng bắn súng Lv 4, thị lực cực kỳ tốt, lập tức nhìn thấy dòng chữ ‘D-5’ trên miếng dán vai của

đặc nhiệm này.

“Cuối cùng cũng đến rồi.” Trương Huyền nở nụ cười.

Cảm giác được gặp lại đồng đội, cùng sát cánh chiến đấu một lần nữa, thật sự rất tuyệt vời.

Trực thăng bay đến trên đầu Trương Huyền, một chiếc túi đen được thả xuống, rơi vào trước mặt hắn.

Trương Huyền mở túi xách ra xem, bên trong là một bộ trang bị tác chiến đặc nhiệm đầy đủ!

Bộ quần áo tác chiến liền thân màu đen, áo giáp chiến thuật, giày chiến thuật, găng tay chiến thuật, mũ bảo hiểm chống đạn, thiết bị vô tuyến, tai nghe chống ồn... thậm chí còn có một bộ kính nhìn đêm!

Trong ngăn phụ của túi xách, còn có một khẩu AR-15 và một khẩu Glock 17, cùng với một số băng đạn dự phòng!

Mặc dù bộ trang bị này hoàn toàn khác với bộ hấn sử dụng trong bản sao, tổng thể tiên tiến hơn và mới hơn rất nhiều.

Nhưng khi nhìn thấy miếng dán ‘D-4’ nổi bật trên bộ quần áo tác chiến, Trương Huyền không chút do dự, lập tức thay trang bị ngay tại chỗ.

Rất nhanh, sau khi đội mũ bảo hiểm chiến thuật và thiết bị vô tuyến cuối cùng, một giọng nói quen thuộc vang lên trong tai nghe:

“D-4, đây là D-1, đội D đã đến nơi, xin hãy phối hợp để dọn dẹp boong tàu.”

Chương 54: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền nhấn nút trả lời: “D-4 đã nhận, đang hành động.”

Sau đó, hắn đeo dây đeo súng, kéo khóa nòng súng!

Rắc!

Viên đạn được nạp vào!

Trương Huyền đã từng sử dụng kính nhìn đêm này hai lần khi còn học ở trường cảnh sát, vì vậy hắn không còn xa lạ gì với nó nữa, sau khi lắp vào mũ bảo hiểm, nhấn nút khởi động, kính mắt trước mặt lập tức sáng lên màu xanh lá cây!

Môi trường vốn tối tăm trước đó bỗng chốc sáng sủa hẳn lên.

Mở đèn laser IR trên súng trường, một tia laser nhỏ không thể nhìn thấy bằng mắt thường trong điều kiện không có kính nhìn đêm đã được bắn ra!

Tia laser di chuyển theo hướng nòng súng.

Hai tay cầm súng, bước đi theo chiến thuật CQB chuẩn mực, nhanh chóng băng qua hành lang dài, khi đi ngang qua cửa sổ, Trương Huyền luôn xoay người, chĩa nòng súng sang một bên để đề phòng bị tập kích.

Rất nhanh, hắn đã đến boong tàu!

Phía trước, ba tên thủy thủ cầm súng AKM đang ẩn nấp trong một cửa khoang.

Tuy nhiên, do đèn trên boong tàu đã bị đồng đội trên trực thăng bắn nổ từ trước, nên bọn chúng không nhìn thấy Trương

Huyền đang tiến đến trong bóng tối.

Tia laser chiếu vào đầu ba tên này, Trương Huyền liên tục giờ súng bắn tia!

Bùm bùm bùm!!!

Viên đạn xuyên qua bộ giáp thanh, tạo thành làn khói!

Chỉ trong chưa đầy hai giây chạm mặt, cả ba tên đều bị bắn bẻ đầu, chết ngay tại chỗ!

Nâng súng lên quét qua các góc boong tàu, Trương Huyền giờ ngón tay cái lên trời, sau đó nhanh chóng quỳ gối xuống một bên boong tàu, cầm súng cúi thấp người cảnh giác.

Rất nhanh, trực thăng đáp xuống boong tàu, năm đặc nhiệm nhanh chóng chạy xuống, phân tán xung quanh, giống như Trương Huyền, cúi thấp người cảnh giác, cho đến khi trực thăng lần thứ hai lên không rời đi.

“D-4, kỹ năng bắn súng lại tiến bộ rồi đấy.” D-3 cười cười đã đi tới.

“Cũng tạm, các người cũng không tệ.” Trương Huyền cũng cười đáp.

D-1 nhìn lướt qua môi trường xung quanh, nói: “Vậy, bây giờ chúng ta sẽ chiếm lấy con tàu này?”

Trương Huyền gật đầu: “Đúng vậy, ta cần các người giúp ta hạ gục tất cả những người có thể gây nguy hiểm trên tàu, sau đó kiểm soát buồng lái.”

“Hiểu rồi.” D-5 cười nói: “Ha ha... Không ngờ D-4 sau khi không làm đặc nhiệm nữa, lại đi buôn bán thứ này.”

“Cũng là bất đắc dĩ.” Trương Huyền cười khổ lắc đầu.

“Được rồi, chuyện cũ để lát nữa rồi nói, bắt đầu hành động đi.”

D-1 vẫn dứt khoát như thường lệ, vung tay lên, liền dẫn theo D-2 và D-6 đi về phía cửa khoang trước mặt.

“Chúng ta đi đường này, loại tàu chở hàng này, môi trường phức tạp, nên chúng ta phải chia thành hai đội để dọn dẹp, người biết đây, chúng ta không có nhiều thời gian.”

D-3 vừa nói, một bên đã dẫn đầu đi về phía cửa khoan.

Trương Huyền không có ý kiến, theo sát phía sau.

Lúc này, trong buồng lái.

“Khuôn mặt ông trùm trở nên khó coi vô cùng khi nhìn vào màn hình giám sát.

“Ai có thể nói cho ta biết, tại sao lại có một nhóm cảnh sát đặc nhiệm xuất hiện ở đây!?”

Vài tên đàn em phía sau không dám hé răng, ánh mắt đầy vẻ kinh hãi.

Bọn họ chỉ là giúp người vận chuyển hàng hóa, tiện thể mang theo một số người nhập cư lậu để kiếm thêm chút tiền, sao lại có thể thu hút sự truy đuổi của cảnh sát đặc nhiệm?

Ông trùm đi đi lại lại trong buồng lái, lòng nóng như lửa đốt, không thể nghĩ ra được một chút biện pháp giải quyết nào.

Đúng lúc này, tên gầy gò trước đó phụ trách đăng ký cho những người nhập cư lậu run rẩy giơ tay lên nói: “Ông chủ, hay là... chúng ta đầu hàng đi?”

“Đầu hàng!?” Ông trùm suyết nửa thì nổi giận quát mắng, nhưng trong lòng vẫn dâng lên một cảm giác bất lực, bất đắc dĩ ngồi xuống ghế.

Đúng vậy, bây giờ dường như cũng không còn cách nào khác.

Cảnh sát đặc nhiệm đều đã giết lên tàu rồi, còn có thể chống cự sao?

Mặc dù bên này người đông, hơn nữa ai cũng có súng.

Nhưng đối phương là những nhân viên tác chiến chuyên nghiệp, được vũ trang từ đầu đến chân.

Ngay cả thiết bị nhìn đêm cũng được sử dụng, bọn họ dựa vào cái gì để chiến đấu với đối phương?

Dựa vào lòng dũng cảm sao?

Nhìn vào màn hình giám sát, những cảnh sát đặc nhiệm đang một đường đi một đường giết, rõ ràng là phong cách thà giết lầm chứ không tha lầm.

Suy nghĩ đi suy nghĩ lại, ông trùm nghiên răng nói: “Mở loa phát thanh, ta muốn nói chuyện.”

Tên gầy gò nghe vậy, vội vàng chạy đến trước bàn điều khiển, nhấn nút phát thanh toàn tàu.

Bước đến trước micro, ông trùm ho khoan hai tiếng, hắng giọng, từ từ mở miệng.

...

Bùm bùm bùm...

Trong khoang tàu, từng tên thủy thủ cầm vũ khí bị hai đội nhỏ giết chết như gà.

Chỉ cần đập vỡ bóng đèn, bên trong khoang tàu hoàn toàn biến thành lãnh địa của đội D.

Dưới sự hỗ trợ của thiết bị nhìn đêm, hai nhóm tác chiến ba người như vào chốn không người, đến đâu cũng như chẻ tre!

Lúc này, những tên thủy thủ khác cũng biết, bên ngoài đã đến một nhóm người tàn nhẫn, một số tên nhát gan đã ném súng xuống biển, giơ hai tay lên đầu gối trên mặt đất.

Chương 55: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chỉ chờ đợi nhóm cảnh sát đặc nhiệm kia phá cửa xông vào.

Bụp!

Bắn chết một tên đang cố gắng đầu hàng, Trương Huyền đá văng khẩu súng rơi sang một bên.

“Ta còn tưởng phải giữ lại vài người sống?” D-3 bất ngờ nói.

“Tất nhiên là phải giữ, nhưng giữ quá nhiều cũng không ổn.” Trương Huyền đáp.

“Có lý.” D-5 gỡ một quả lựu đạn choáng khỏi ngực, rút chốt, tiện tay ném vào một cánh cửa đôi đang hé mở!

Ầm!!!

Lựu đạn nổ.

Ba người tạo thành đội hình nhím lao vào nhanh chóng.

Đây có vẻ như là một nhà hàng.

Lúc này, trên mặt đất của nhà hàng, đang nằm bốn tên thủy thủ đã bỏ súng, bị lựu đạn choáng làm choáng váng đầu óc.

Bụp bụp...

Ba người đồng loạt nổ súng, bốn tên xui xẻo này lập tức lãnh cơm hộp.

Ngay khi họ chuẩn bị di chuyển đến khu vực tiếp theo.

Bỗng nhiên, loa phát thanh trên đầu vang lên.

“Khụ khụ... Ừm, các sĩ quan cảnh sát, làm ơn đừng giết nữa, người của ta sắp bị giết hết rồi, ta là ông chủ của con tàu này, bây giờ ta đang ở trong buồng lái, có chuyện gì chúng ta không thể ngồi xuống nói chuyện sao? Ta đảm bảo sẽ hợp tác ạ!”

Nghe những lời của ông trùm trên loa phát thanh, trong tai nghe cũng truyền đến giọng nói của D-1: “D-4, cậu đưa ra quyết định đi.”

Trương Huyền trả lời: “Dọn dẹp hết những người cầm súng còn lại, đưa tất cả những người đầu hàng còn lại lên boong tàu.”

D-1: “D-1 đã nhận.”

Rất nhanh, hai đội tác chiến đã dọn sạch khoang tàu, chỉ còn lại hơn chục tên thủy thủ cũng bị đuổi lên boong tàu, ôm đầu ngồi xồm.

D-2 dẫn theo D-3 và D-5 chịu trách nhiệm canh giữ họ.

Còn Trương Huyền thì theo D-1 và D-6 đến buồng lái.

Ông trùm nhìn thấy họ qua màn hình giám sát, lập tức ra lệnh cho đàn em ném súng, sau đó dẫn đầu giơ hai tay lên đầu gối trên mặt đất, không dám thở mạnh.

Rầm!!!

Cửa buồng lái bị đá tung.

Trương Huyền là người tiên phong nhanh chóng xông vào, giơ súng quét qua góc bên phải!

D-6 phía sau bám sát theo, giao nhau bước vào bên trái.

D-1 bước vào, nòng súng quét qua tầm bắn phía trước, xác nhận buồng lái không có mối nguy hiểm mới nói: “An toàn.”

“Xác nhận an toàn.”

D-6 ném xuống một chiếc dây buộc: “Tự làm đi.”

Hiểu ý của đối phương, ông trùm vội vàng cười trừ liên tục nói: “Vâng, vâng, vâng.”

Vì vậy, hắn chủ động nhặt dây buộc lên, trói từng tên đàn em của mình lại.

Còn D-6 thì sau khi xác nhận người cuối cùng cũng bị trói chặt, bước tới trói luôn cả ông trùm này.

D-1 liếc nhìn Trương Huyền nói: “Cần chúng ta hỗ trợ lắm lắm không?”

“Không cần, cảm ơn đội trưởng.” Trương Huyền cười nói.

“Chuyện nhỏ.” D-1 gật đầu, sau đó đi đến cửa buồng lái, cầm súng cảnh giác bên ngoài.

Còn D-6 thì đứng sau mấy tên này, đề phòng bọn chúng giở trò.

Trương Huyền đi đến trước mặt ông trùm, vươn tay vỗ vào mặt hắn nói: “Còn nhận ra ta không?”

“Hả?” Ông trùm sửng sốt, nhìn khuôn mặt có chút quen thuộc của Trương Huyền, nhất thời cũng không nghĩ đến phương diện đó.

Cho đến khi Trương Huyền rút khẩu Beretta 92F ra, tên gầy gò bên cạnh mới đột nhiên nhận ra Trương Huyền, kinh hô: “Người là người Long Quốc!?”

Đá văng tên gầy gò này ngã xuống đất, D-6 hung dữ nói: “Hỏi cái gì thì trả lời cái đó!?”

Nói xong, hắn còn đá vào bụng tên gầy một cái. Con đau nhói buốt khiến hắn không thể thốt ra lời nào.

Lúc này, Xà Đầu cũng rốt cục biết được Trương Huyền là ai, vẻ mặt nhất thời đen như đáy nồi: “Đại ca, ta không biết

ngài là cảnh sát đặc nhiệm, nếu biết trước ngài có thân phận này, ta nói gì cũng không cho ngài lên tàu...”

“Ừm?!” Trương Huyền nhướn mày.

Đầu Xà vội vàng sửa miệng: “Ồ không! Ý ta là, ta nói gì cũng không thu tiền vé tàu của ngài!”

“Ừm~ “

Trương Huyền mới gạt đầu hài lòng.

Con tàu chở hàng này được đăng ký tại Thiên Trúc.

Còn Xà Đầu tên là Lâm Hào, là chủ của con tàu này.

Hắn tuy có dòng máu của người Long Quốc, nhưng từ nhỏ đã theo cha mẹ di cư, nên có thể coi là nửa người Thiên Trúc.

Cũng biết nói tiếng phổ thông, nhưng nghe có vẻ hơi “Tây” hóa.

Chuyến đi biển lần này chủ yếu là để thay mặt cho một ông trùm lớn bên Thiên Trúc vận chuyển một lô thuốc lá điện tử qua Xiêm La.

Nghe nói tiền hoa hồng không hề nhỏ.

“Nếu ta không nhớ nhầm thì ở Xiêm La, buôn bán thuốc lá điện tử là bất hợp pháp, trong thương mại xuất nhập khẩu cũng thuộc hàng cấm?” D-6 dường như có chút hiểu biết.

Lâm Hào gạt đầu: “Đúng vậy, vì vậy họ mới tìm đến ta để vận chuyển.”

“Ồ?” Trương Huyền nghi ngờ: “Vậy chẳng phải là buôn lậu sao?”

“Về cơ bản là vậy, vì ta có mối quan hệ ở hải quan Xiêm La, nói chung, nếu số lượng không quá lớn thì có thể qua được khâu kiểm tra, tất nhiên là phải tiêu tiền, bọn họ tham lam lắm.” Lâm Hào cười khỏ lắc đầu.

“Vậy... lô hàng này của người có tổng cộng bao nhiêu? Phí vận chuyển là bao nhiêu?”

“Ta cũng không biết tổng số.” Lâm Hào lắc đầu: “Họ không cho chúng ta kiểm tra container, nhưng phí hoa hồng cũng ổn, một chuyến xuống là 750 triệu USD, nhưng trừ đi các khoản chi phí, đến tay ta chỉ còn chưa đến 100 triệu USD.”

Chương 56: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Vậy thì nghề của các người quả là kiếm được kha khá.”

Nụ cười trên khuôn mặt Trương Huyền bỗng trở nên hiền hòa: “Vậy thì, Lâm lão bản, chúng ta... Nói một cốc sinh ý a?”

“Hả?” Lâm Hào hoang mang nhìn Trương Huyền, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

“Người nghĩ... mạng của người, có thể giá trị bao nhiêu tiền?”

Lớp dưới cùng của khoang.

Chí Vĩ và Hà thúc đang lo lắng cùng đợi, đã hơn một tiếng trôi qua rồi.

Phía trên sao không có động tĩnh gì?

Có chuyện gì xảy ra sao?

“Không được, ta phải lên xem!”

Chí Vĩ rút súng ra, hai tay run run.

Cạnh đó, Khoa, tuy không nói gì, nhưng cũng đứng dậy, rút súng ra, chuẩn bị đi cùng.

Hà thúc nhú mào suy nghĩ một lúc, nói: “Chí Vĩ, người bình tĩnh lại đi, Trương ca không phải là người xung động, chúng ta phải tin tưởng hắn.”

“Nhưng Hà thúc... đã lâu như vậy rồi, dù sao cũng phải lên xem, biết đâu có thể giúp đỡ một chút?”

Chí Vĩ chia vào tám ván cổ phía trên, sợ rằng một lúc nữa sẽ có một đám đàn ông vạm vỡ đi xuống, giết chết họ.

Hà thúc bất đắc dĩ lắc đầu: “Ngươi nghĩ, những việc mà ngay cả Trương ca cũng không thể giải quyết được, hai người chúng ta, dù có thêm Mạo Khoa có thể giải quyết được sao?”

Chí Vĩ im lặng.

Hà thúc tiếp tục nói: “Bây giờ bên ngoài không có động tĩnh, không nhất thiết là chuyện gì xấu, nếu Trương ca thực sự gặp chuyện gì, thì không cần đến một tiếng rưỡi, đã có người xuống xử lý chúng ta rồi.”

Và ngay khi Hà thúc đang nói.

Tám ván phía trên bỗng bị ai đó xóc lên!

Phản ứng nhanh nhất là Khoa lập tức giơ súng chĩa vào bậc thềm, vẻ mặt nghiêm trọng.

Nhưng xuất hiện trước mặt mọi người không phải là thủy thủ hung hãn, cũng không phải Trương Huyền.

Mà là hai nhân viên cảnh sát đặc nhiệm Hoa Kỳ được trang bị đầy đủ.

D-5 và D-2.

“Bình tĩnh nào, nhóc, chúng ta đến để giúp đỡ.”

D-5 liếc nhìn khẩu súng lục trong tay Khoa, nòng súng trường trong tay hắn vô tình chĩa về phía đối phương.

“Hà thúc, phải làm sao, là cảnh sát!” Chí Vĩ nhỏ giọng nói.

“Ta đã nhìn thấy.”

Hà thúc gật đầu, thử dò hỏi phía trên: “Các người không phải... là người Trương ca, cũng chính là Trương Huyền tìm đến để giúp đỡ chứ?”

Trương ca bao giờ báo cảnh sát?

Không đúng, đây không phải là châu Á sao?

Tại sao lại là cảnh sát Hoa Kỳ? Hơn nữa còn là một nhóm đặc nhiệm?

D-5 nhún vai: “Chúc mừng người, đoán đúng rồi, nhưng không có phần thưởng, ai là Hà thúc, Chí Vĩ, Trương bảo ta đến tìm các người qua đó.”

“Chúng ta chính là hai người đó.” Mặc dù có chút sợ hãi, không hiểu rõ tình hình hiện tại, nhưng Hà thúc vẫn quyết định đi theo hai cảnh sát đặc nhiệm này.

Thấy Hà thúc đã lên tiếng, Chí Vĩ cũng chỉ đành theo sau lên trên.

Hai người theo D-5 đi qua boong tàu, nhìn thấy những thủy thủ quỳ rạp xuống và những xác chết ở khắp nơi.

Rõ ràng là trước đó đã xảy ra một trận đấu súng dữ dội trên boong tàu.

Chẳng mấy chốc, mọi người đến phòng lái.

“Các người đến rồi?” Trương Huyền đứng dậy đón hai người.

Nhìn thấy Trương Huyền mặc trang phục cảnh sát, Hà thúc và Chí Vĩ đều ngớ ra!

“Đại... đại... ca là...” Chí Vĩ chỉ vào huy hiệu cảnh sát “police” nổi bật trên ngực Trương Huyền, miệng lắp bắp không thể nói ra câu hoàn chỉnh nào.

Ngay cả Hà thúc vốn luôn bình tĩnh lúc này cũng há hốc mồm: “Trương ca... hóa ra người là người Hoa Kỳ à? Vẫn còn là một SWAT!?”

Quá sâu!

Ăn mình quá sâu!

Lúc đầu Trương ca nói hắn đã phạm tội ở Long Quốc, nhưng hắn không nói rõ đã phạm tội gì.

Lúc đầu hắn tưởng rằng Trương ca trước đây là một đại ca xã hội đen bỏ trốn ở Long Quốc, hoặc là một tội phạm giết người nguy hiểm bị truy nã.

Vừa rồi Trương ca nói hắn gọi người đến giúp đỡ, hắn còn tưởng rằng hắn đã gọi một nhóm lưu manh quen biết trước đây đến.

Hắn thậm chí đã chuẩn bị tinh thần giết người để lập công trạng, tội phạm một giuộc, đi vào con đường không thể quay đầu.

Nhưng, không ngờ là!

Sự thật hóa ra còn hoang đường hơn nhiều so với những gì hắn nghĩ!

“Hừ hừ...” Nhìn thấy hai người suy nghĩ lan man, Trương Huyền chưa vội giải thích, mỉm cười lắc đầu nói: “Chuyện này sau này sẽ nói sau, gọi hai người đến là để nói chuyện với các người một chuyện.”

“Chuyện gì vậy? Chúng ta sẽ đi Hoa Kỳ mở nhà hàng Long Quốc sao?” Chí Vĩ vô thức nói.

Trương Huyền lắc đầu: “Hắn là... sẽ tốt hơn thế.”

Nói xong, hắn nhìn sang Lâm Hào sau lưng.

Lúc này, Lâm Hào với vẻ mặt bức bối lấy ra chiếc túi tài liệu khá dày từ một chiếc két an toàn một rồi đặt lên bàn trà.

“Theo yêu cầu của ngài, không cần tiền mặt có thể truy xuất, đây là tất cả những gì ta có thể lấy ra bây giờ.”

Lâm Hào đau lòng nói: “Bên trong có trái phiếu không ký tên của bảy quốc gia khác nhau, tổng giá trị khoảng ba triệu đô

la Mỹ, chỉ cần tìm một trung gian tài chính chợ đen là có thể trực tiếp đổi thành tiền mặt, đảm bảo không để lại dấu vết.”

“Vậy thì cảm ơn người, tổng Lâm lão bản.”

Trương Huyền nhật lấy túi tài liệu trên bàn, mở ra kiểm tra, sau khi xác nhận bên trong không có thiết bị điện tử nhỏ như thiết bị theo dõi, hắn mới hài lòng đưa cho Hà thúc bên cạnh.

Chương 57: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cầm lấy, đây là vốn khởi nghiệp của chúng ta, sau khi xuống tàu, Hà thúc người tìm người đổi hết số trái phiếu này thành tiền mặt... Tài khoản ngân hàng của Hà thúc vẫn có thể sử dụng chứ? Nếu không dùng được thì dùng của Chí Vĩ.”

“Được...” Hà thúc nhận lấy túi tài liệu, trong đầu lóe lên một ý nghĩ.

Chà, hóa ra Trương ca cũng là cảnh sát chìm à!

Cái này còn đáng sợ hơn!

Lúc này, D-1 bước vào, liếc nhìn Hà thúc và Chí Vĩ bên cạnh, sau đó nói với Trương Huyền: “Máy bay trực thăng đang trên đường đến.”

“Ừ.” Trương Huyền gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cảm ơn người, đội trưởng, lần này nhờ có các người.”

“Không có gì.” D-1 xua tay: “Đều là anh em, không cần nói nhiều như vậy, đi thôi, xuống dưới nói chuyện.”

“Được.”

Theo D-1 bước xuống cầu thang buồng lái, Trương Huyền cuối cùng cũng không nhịn được hỏi: “Đội trưởng, các người... đến từ đâu?”

“Chẳng lẽ người không biết sao?”

“Ta biết?”

Trương Huyền sững sốt.

D-1 kéo mặt nạ xuống, châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, trên khuôn mặt đầy râu quai nón của người đàn ông

trung niên hiện lên vẻ hài lòng.

Đây là lần đầu tiên Trương Huyền nhìn thấy dung mạo thật sự của D-1.

“Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tan... Câu nói đó là như vậy phải không?”

D-1 mỉm cười: “Chúng ta có thể giúp người đến đây, con đường sau này, người phải tự mình đi, cố gắng lên nhé, Trương.”

“... Yên tâm, ta sẽ làm được.”

Nhìn chiếc trực thăng đang đến gần từ xa, các thành viên đội D cũng bắt đầu tập hợp trên boong tàu.

“Này, D-4, ta phải nói người là một tay súng không đủ tiêu chuẩn, nếu có lần sau, ta nhất quyết không làm lính tiên phong cho người nữa.” D-2 vốn ít nói hiếm khi lên tiếng.

D-3 bên cạnh cười nói: “Haha, đừng có nghiêm túc như vậy chứ, tốc độ trưởng thành của Trương vẫn rất nhanh.”

D-5 thì một tay chống vào D-6, một tay làm động tác bĩ ối: “Sau này nếu có cơ hội, chúng ta phải đi chơi một bữa cho đã, ta mời khách.”

D-6 có vẻ hơi xấu hổ: “Tạm biệt, Trương.”

Nhìn chiếc trực thăng của mọi người bay đi, Trương Huyền vẫy tay từ xa.

“Tạm biệt, đội D.”

...

Hai ngày sau.

Xiêm La, cảng Linchaban.

“Nơi này trông cũng giống như cảng ở Phái Quốc a.”

Chí Vĩ quan sát xung quanh.

Hà thúc bên cạnh một tay cầm sổ tay, một tay cầm máy tính, miệng không ngừng lẩm bẩm một số con số, dường như đang tính toán điều gì đó.

Còn Khoa bên cạnh, đang cùng mẹ già của mình lặng lẽ chờ đợi.

Cách đó không xa, Lâm Hào đang cười nịnh nọt với Trương Huyền trước mặt: “Ta chỉ tiễn các người đến đây thôi a? Ta lát nữa là thật sự có việc...”

“Lâm lão bản có việc gì? Chẳng lẽ là vội vàng quay về gọi người chặn đường giết ta sao?”

Trương Huyền không nhanh không chậm, một tay xách túi đựng đồ màu đen, một tay đút trong túi áo khoác, từ bên ngoài nhìn vào thấy phồng lên, rõ ràng là giấu thứ gì đó.

“Ngài nói gì thế, ta chỉ là một thương nhân lương thiện, sao dám chống đối với người như ngài chứ.”

Rõ ràng bị lời nói của Trương Huyền dọa sợ, Lâm Hào hơi rụt rè nghiêng người, cẩn thận liếc nhìn tay phải của Trương Huyền, nói:

“Mặc dù Xiêm La cho phép công dân mua súng, nhưng đây là nơi công cộng... Ngài vẫn nên cất kỹ đi.”

Đúng lúc này, điện thoại của Chí Vĩ đột nhiên reo.

Chí Vĩ vội vàng nghe điện thoại, nhưng rất nhanh, biểu cảm của hắn trước là vui mừng, sau đó lại chuyển sang nghi hoặc, cuối cùng là trở nên ủ rũ.

Sau khi cúp điện thoại, Chí Vĩ vẻ mặt khó chịu đi tới: “Đại ca, chiến hữu của chú vừa gọi điện thoại, nói bây giờ hắn đang ở Bangkok, đang làm một vụ làm ăn lớn gì đó? Tóm lại là nhất thời không thể đến, bảo chúng ta tự đi tìm hắn.”

“Bangkok?” Trương Huyền biết nơi này, nói: “Chẳng phải là rất xa sao?”

“Đúng vậy.” Chí Vĩ bất lực lắc đầu: “Biết thế thì đã bảo Lâm Hào trực tiếp đưa chúng ta đến cảng Bangkok rồi.”

Lâm Hào bên cạnh không dám lên tiếng.

Trương Huyền suy nghĩ một chút, nói: “Thôi, có thể người ta cũng có khó khăn của họ, chúng ta có việc cần nhờ người ta, đừng đòi hỏi quá nhiều, Bangkok thì Bangkok, bắt taxi là được.”

“Được, vậy ta nói với Hà thúc một tiếng.” Chí Vĩ quay người rời đi.

Trương Huyền nhìn Lâm Hào nói: “Lâm lão bản, vậy chúng ta chia tay ở đây a, cho ta xin danh thiếp, sau này có thể sẽ có nghiệp vụ muốn tìm người hợp tác đấy.”

“Ngài nói quá rồi...”

Trong lòng Lâm Hào đã mắng Trương Huyền không biết bao nhiêu lần, cho danh thiếp? Còn hợp tác kinh doanh?

Chẳng lẽ muốn kiểm soát lần thứ hai sao?

Nhưng trong lòng nghĩ vậy, Lâm Hào không dám nói ra, chỉ đành ngoan ngoãn đưa danh thiếp.

Chờ Trương Huyền hài lòng gật đầu, Lâm Hào lập tức chạy trốn như thể bị dọa.

Nhìn bóng lưng có phần chật vật của Lâm Hào, Trương Huyền bật cười lắc đầu.

Hắn thật sự không nghĩ tới việc phải kiểm soát lần thứ hai.

Tiền bạc, cướp một lần là đủ rồi, tham lam quá mức chỉ khiến chó cùng rứt giậu.

Dù sao, nhà nào cũng có sổ đen.

Điều Lâm Hào thực sự sợ hãi là cảnh sát đặc nhiệm Mỹ có tổ chức và có hậu thuẫn, chứ không phải một tên tội phạm trốn chạy khỏi Long Quốc mà ngay cả quá khứ của hắn cũng không biết.

Chương 58: Tiêu Đề 《Ẩn》

Biết điều thì nên dừng lại.

Hơn nữa, mặc dù Lâm Hào không phải là người tốt, nhưng hắn có nhiều mối quan hệ và quen biết, sau này biết đâu lại cần đến hắn.

Thấy Trương Huyền rảnh rồi, Khoa tiến lại, trịnh trọng nói: “Trương tiên sinh, cảm ơn sự giúp đỡ của ngài, ta nhất định sẽ báo đáp ân tình của ngài!”

“Chuyện nhỏ, không cần đặt ở trong lòng.” Trương Huyền khoát tay áo, không để tâm.

Nhưng Khoa vẫn kiên trì đưa ra một tờ giấy: “Đây là số điện thoại và địa chỉ của ta ở Xiêm La, nếu anh cần ta giúp gì, ta sẽ không từ chối!”

“VẬY... ĐƯỢC RỒI.”

Thấy thái độ kiên quyết của Khoa, Trương Huyền đành nhận lấy tờ giấy.

Sau khi tiễn hai mẹ con họ rời đi, Hà thúc cũng đã tìm được một chiếc taxi sẵn sàng đi Bangkok.

Ba người lên xe, Hà thúc ngồi ở ghế phụ, dùng tiếng Thái trôi chảy trò chuyện với tài xế, dò hỏi một số thông tin về địa phương.

Trương Huyền mở tờ giấy ra xem, mới biết địa chỉ của Khoa ở Xiêm La cũng ở Bangkok.

“Đại ca.”

Chí Vĩ ngồi bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Sau khi có được thân phận mới, chúng ta nên làm gì? Không thể ngồi ăn núi lở được chứ?”

“Làm sao? Ngươi vẫn còn nhớ chuyện mở quán ăn ở Mỹ à?” Trương Huyền cười trêu chọc.

“Không phải vậy.” Chí Vĩ cười gượng gạo: “Ba triệu đô la Mỹ, là một số tiền lớn trên toàn thế giới, có số tiền này còn mở quán ăn làm gì, trực tiếp mở công ty, làm lớn làm mạnh, niêm yết cổ phiếu.”

“Mở công ty cũng phải có định hướng kinh doanh chứ... Hơn nữa, thực ra ta cũng chưa nghĩ ra muốn làm gì.”

Trương Huyền lắc đầu: “Đi một bước, xem một bước, luôn có việc chúng ta có thể làm.”

Nghe vậy, Chí Vĩ lập tức chuyển hướng: “Hay là chúng ta đến Mỹ? Nơi đó phát triển tốt, Xiêm La nơi này làm gì có cơ hội kinh doanh.”

Đột nhiên, một giọng nói chen vào: “Không thể nói như vậy được, tiên sinh, nơi nhỏ bé cũng có thể phát triển lớn.”

Là tài xế phía trước.

“Ngươi thế mà có thể nói tiếng Long Quốc?” Chí Vĩ kinh ngạc nhìn người lái xe.

“Ra ngoài kiếm sống, không biết vài câu tiếng nước ngoài thì làm sao kiếm tiền được?”

Người lái xe cười hì hì: “Nhìn mấy tiên sinh, có vẻ như là từ Long Quốc đến đầu tư a? Có muốn tìm hiểu về dự án du lịch mới nhất không?”

“Đừng nhìn ta chỉ là một tài xế, nhưng ta cũng quen biết một vài ông chủ lớn đấy~ “

Bangkok, khách sạn Hoàng gia Rama.

Một chiếc taxi ổn định dừng ở cửa chính khách sạn.

Trương Huyền ba người đẩy cửa xe bước xuống.

Tài xế ngồi trên ghế lái vẫn thao thao bất tuyệt hét lên với ba người:

“Ba vị tiên sinh, thật sự không cần nhắc lại sao? Tin ta đi, ta có nhiều mối quan hệ lắm, phí cũng rất thấp!”

“Nhanh đi, người này rõ ràng là lừa đảo.” Chí Vĩ nói nhỏ.

Hà thúc bên cạnh cũng gật đầu đồng tình.

Trên đường đi, tài xế vẫn luôn thao thao bất tuyệt về cái được gọi là cơ hội đầu tư, cái gì mà lợi nhuận hàng năm ba trăm phần trăm đều nói ra.

Để khiến ba người họ tin tưởng, hắn thậm chí còn cho họ xem những bức ảnh được cho là hiện trường đầu tư.

Chà, đông nghịt người, giống như bộ phận bán nhà vậy.

Cũng không biết kẻ ngốc nào lại tin vào những lời nhảm nhí như vậy.

Ba người bước vào sảnh khách sạn, Trương Huyền liếc nhìn đồng hồ treo tường, lúc này đã hơn sáu giờ chiều.

Bên ngoài trời cũng bắt đầu tối sầm lại.

“Vị trí ở đây sao?” Trương Huyền nhìn Chí Vĩ: “Chiến hữu của Hải thúc đâu?”

“Hắn nói bây giờ sẽ xuống ngay.” Chí Vĩ nhìn tin nhắn trên điện thoại: “Vị trí ở đây không sai, hắn nói hắn đang làm giám đốc công ty an ninh ở đây, không biết là nhận được sinh ý lớn gì.”

Nói xong, hắn đánh giá cách bài trí của khách sạn Rama:

“Không phải là bảo vệ một đại gia quốc tế nào chứ? Khách sạn này nhìn cũng không tầm thường.”

Đúng lúc ba người đang ngồi trên ghế sofa ở sảnh, một người phụ nữ trẻ mặc đồng phục phục vụ bước đến, nở nụ cười chuyên nghiệp, mở lời: “Xin hỏi ba vị là bằng hữu của Mã tiên sinh sao?”

Nói tiếng Long Quốc, hơn nữa rất trôi chảy.

Trương Huyền liếc nhìn người phục vụ, ánh mắt lướt qua hai người đàn ông vạm vỡ mặc vest đen đang bất động thanh sắc đứng ở cửa và quây lể tân.

“Mã tiên sinh? Mã Xuyên Đình à? Nếu đúng thì là chúng ta rồi.” Chí Vĩ nhìn điện thoại.

Nụ cười trên khuôn mặt người phục vụ càng rạng rỡ hơn: “Vậy thì đúng rồi, mời đi theo ta, Mã tiên sinh đang ở trên lầu đợi các vị.”

“Được rồi, đại ca, chúng ta đi thôi.”

Chí Vĩ không nghi ngờ gì, lập tức đứng dậy, định giúp Trương Huyền xách túi đồ.

Trương Huyền giơ tay ngăn cản: “Ta tự làm được.”

Nói rồi, hắn đưa tay trái ra, nhắc chiếc túi đựng đồ lên, ngón tay cái như vô tình, mở khóa kéo.

“Thang máy ở đây, mời đi theo ta.” Người phục vụ dẫn ba người đi đến cửa thang máy.

Vừa nhấn nút xuống, hai người đàn ông vạm vỡ mặc vest cũng đi theo sau ba người.

Hà thúc liếc nhìn hai người này, quay đầu lại, lấy điện thoại nhắn tin cho Trương Huyền.

Ting ting.

Trương Huyền lấy điện thoại ra xem.

Hà thúc: “Đại ca, hai người phía sau lưng có gì đó cộm lên, hình như là súng.”

Chương 59: Tiêu Đề 《Ăn》

Tắt màn hình, Trương Huyền không có phản ứng gì, bỏ điện thoại vào túi như không có chuyện gì xảy ra.

Còn Chí Vĩ bên cạnh thì không phát hiện ra điều này, miệng vẫn nói: “Xem ra Mã tiên sinh này làm ăn cũng khá khẩm a, khách sạn tốt như vậy, làm ăn cũng lớn, không biết một năm có thể kiếm được bao nhiêu tiền.”

Nói rồi, Chí Vĩ còn hỏi người phục vụ phía trước: “Nữ sĩ, Mã tiên sinh này là khách quý của các người phải không? Ngay cả nhân viên khách sạn cũng có thể phái xuống đón.”

Người phục vụ mỉm cười: “Mã tiên sinh đúng là khách quý của chúng ta, mỗi năm hẳn chi tiêu trong khách sạn của chúng ta không dưới hai triệu năm trăm nghìn Baht.”

“Hai triệu năm trăm nghìn Baht?” Chạm đến điểm mù kiến thức, Chí Vĩ vô thức nhìn sang Hà thúc.

“Khoảng hơn năm mươi vạn tệ.” Hà thúc nói.

“Ồ ~ Thật không ít.”

Nói chuyện, cửa thang máy mở ra.

Mấy người đi vào, Trương Huyền bước nhanh một bước, đứng ở góc bên phải thang máy.

Hai người đàn ông mặc vest đứng bên trái, người phục vụ đứng ở cửa, Hà thúc và Chí Vĩ đứng ở giữa.

Không gian thang máy không nhỏ, nhưng nhiều người cùng vào một lúc cũng có chút chật chội.

Người phục vụ nhún nút tầng bốn, hai người đàn ông mặc vest không có động tác bấm thang máy.

Thấy Trương Huyền và Hà thúc không nói gì, lúc này Chí Vĩ cũng cảm thấy có chút không ổn, nhìn sang hai người bên cạnh Trương Huyền.

Có lẽ ánh mắt của Chí Vĩ có phần bất lịch sự, một trong hai người đàn ông mặc vest trực tiếp lườm Chí Vĩ.

Chí Vĩ vô thức rụt cổ lại, không muốn gây phiền toái, quay đầu đi coi như không thấy.

Rất nhanh, cửa thang máy mở ra, tiếng ồn ào náo nhiệt truyền vào tai mọi người.

“Ha ha! Trúng rồi! Trúng rồi! Gấp bảy lần! Nhanh, đưa tiền cho ta!”

“Mẹ kiếp, lại thua rồi, đây là số tiền cuối cùng của ta.”

“A~ Hôm nay vận may thật tệ.”

“...”

Hiện ra trước mắt, thành linh là một sông bạc có quy mô khá lớn!

“Đây...” Chí Vĩ ngơ ngác nhìn tất cả những thứ này: “Chúng ta có phải đi nhầm chỗ rồi không?”

“Không sai, chính là nơi này.” Người đàn ông mặc vest lườm Chí Vĩ nhếch mép nở một nụ cười, đưa tay đẩy Chí Vĩ một cái: “Vào đi, tiểu tử, ông chủ của chúng ta đã đợi các ngươi thật lâu rồi.”

Vài người bước vào sông bạc, một người phục vụ bung một khoay bạc, trên đó bày vài ly sâm panh, đi đến trước mặt họ, mỉm cười đưa sâm panh cho họ.

“Không uống, cảm ơn.” Trương Huyền xua tay từ chối.

Còn Chí Vĩ cũng không dám nhận, hắn đã nhận ra, người Mã thúc này, hình như không phải người tốt.

Hắn thăm dò hỏi: “Vậy, thật ra Mã Xuyên Đình là ông chủ của các người phải không?”

“Hắn? Cũng xứng?” Người đàn ông mặc vest khinh thường khạc nhổ: “Thứ chó má, nợ ông chủ của chúng ta nhiều tiền như vậy, nếu không phải hắn nói có bằng hữu sẽ đưa tiền cho hắn, chúng ta đã ném hắn xuống biển từ lâu rồi!”

“VẬY...” Khóe miệng Chí Vĩ giật giật: “Chúng ta chính là ‘bằng hữu’ đến đưa tiền?”

“Hắc hắc, người nói xem?”

Chí Vĩ cố gắng phui sạch quan hệ: “... Cái đó, thật ra chúng ta không quen biết hắn, chúng ta thậm chí còn chưa từng gặp mặt, sao có thể coi là bằng hữu được?”

“Hừ, vừa nãy không phải còn một ngụm một ngụm gọi là Mã thúc sao? Được rồi, đã đến rồi, đi theo chúng ta, chỉ cần các người chịu trả tiền, ta đảm bảo các người sẽ không sao.”

Nghe vậy, Chí Vĩ nhìn sang Trương Huyền.

Trương Huyền lắc đầu, nói: “Được rồi, vậy thì dẫn chúng ta đi thôi.”

Người đàn ông mặc vest hừ lạnh một tiếng: “Coi như các người thức thời.”

Nói rồi, hắn dẫn ba người đi qua sảnh sòng bạc, đến cửa một phòng riêng ở cuối.

Ngoài phòng riêng, còn có hai người đàn ông mặc vest giống hệt nhau đang đứng.

Hai người nhìn thấy Trương Huyền ba người đi tới, liền giơ tay ra hiệu họ dừng lại, sau đó định soát người.

Ánh mắt Trương Huyền ngưng tụ, lưng vốn thẳng tắp hơi cúi xuống, toàn thân cơ bắp căng cứng, tùy thời chuẩn bị bạo khởi!

Bên cạnh, Hà thúc thấy vậy, cái khó ló cái khôn, lập tức lớn tiếng nói bằng tiếng Thái: “Làm gì vậy! Chúng ta đến để đưa tiền! Chẳng lẽ các người muốn tham ô tiền của ông chủ mình sao!?”

Nói rồi, động tác còn có phần khoa trương che lại túi đựng đồ trong tay Trương Huyền.

Hà thúc rất rõ ràng, nếu vũ khí trang bị của Trương Huyền bị thu mất, vậy lần này bọn họ thật sự trở thành cá trên thớt, mặc cho người xâm lược.

Hai người đàn ông mặc vest nghe vậy, đang muốn cưỡng chế động thủ, trong phòng đột nhiên truyền đến một giọng nữ: “Ông chủ nói để bọn họ vào.”

Nghe được lời này, bọn họ mới dừng tay nhường đường.

Mà cơ bắp căng cứng của Trương Huyền cũng thoáng thả lỏng xuống.

Vừa rồi hẳn thật sự muốn động thủ.

“Ba vị, mời vào.”

Người phục vụ đẩy cửa phòng riêng ra, trên mặt vẫn mang nụ cười thương mại ban đầu.

Trong phòng riêng, một nghệ sĩ dương cầm mặc bộ đồ đuôi tôm màu đen đang say sưa gõ phím đàn, tiếng đàn du dương văng vẳng bên tai.

Giữa phòng, trên một chiếc bàn đánh bạc cỡ bàn bida, chất đầy những chồng chip và bài tú lơ khơ trong suốt.

Chương 60: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mà hai bên bàn đánh bạc, lần lượt ngồi một thanh niên mặt mày u ám và một tiểu lão đầu hiền lành.

Người phụ trách chia bài là một người phụ nữ mặc lễ phục, dung mạo xinh đẹp và thân hình quyến rũ.

Nhìn qua thì đây chỉ là một ván bài bình thường.

Nhưng ngay bên cạnh bàn đánh bạc, một người đàn ông trung niên bị treo bằng dây thừng, quần áo rách rưới, cả người là thương tích.

Hai người đàn ông mặc vest cầm gậy bóng chày, đánh liên tiếp vào người này, máu me vương vãi khắp nơi.

Do bị miệng nên người đàn ông trung niên này chỉ có thể miễn cưỡng phát ra tiếng rên rỉ.

“Làm gì vậy! Chúng ta đến để đưa tiền! Chẳng lẽ các người muốn tham ô tiền của ông chủ mình sao!?”

Ngoài cửa truyền đến tiếng nói.

“Ừm ~ Xem ra có người mang tiền tới rồi.” Ông lão cười ha hả vuốt râu.

Người thanh niên ngồi đối diện bàn đánh bạc là Tiền thiếu, hơi nhíu mày, liếc nhìn người phụ nữ chia bài bên cạnh: “Là bằng hữu của họ Mã đến sao? Cho họ vào.”

Người phụ nữ gạt đầu ra hiệu, nói với bên ngoài: “Ông chủ nói, cho họ vào.”

Cửa phòng riêng mở ra.

Trương Huyền ba người bước vào.

Thấy ba người này xách túi, Tiền thiếu gõ gõ đóng chip bên cạnh: “Bỏ tiền xuống, sau đó dẫn người đi, về sau giáo dục họ Mãi nhiều một chút, không có khả năng trả nợ thì đừng học theo người khác ký sổ sách.”

Trương Huyền liếc nhìn người đàn ông trung niên bị đánh đến gần như không ra hình người, đoán chừng chính là Mã Xuyên Đình.

Thấy ba người vẫn đứng im tại chỗ, Tiền thiếu cau mày: “Ngây ra đó làm gì?”

Một người đàn ông mặc vest bên cạnh nghe vậy, lập tức tiến lên hai bước, định giật lấy túi đựng đồ của Trương Huyền.

Nhưng Trương Huyền đã đi đến bên cạnh bàn đánh bạc trước khi hắn động thủ, đặt túi đựng đồ trong tay lên bàn.

Rầm!

Rõ ràng là âm thanh va chạm của vật cứng.

“Bên trong này của ngươi... không phải tiền?” Tiền thiếu nghi hoặc nhìn Trương Huyền, không rõ hắn có ý gì.

“Ngươi chính là ông chủ ở đây?” Trương Huyền không trả lời, mà hỏi ngược lại.

“Phải thì sao? Không phải thì sao?”

Tiền thiếu đứng dậy, hai người đàn ông mặc vest ban đầu đang dạy dỗ Mã Xuyên Đình đã đi tới, đứng chắn trước mặt Tiền thiếu.

“Kệ ngươi có phải hay không, tóm lại, ta đến đây không phải để đưa tiền.”

Trương Huyền từ từ kéo khóa túi đựng đồ ra, sau đó đưa tay vào, một quả lựu đạn mảnh vỡ đã xuất hiện trong tay!

“!!!”

Mọi người có mặt đều giật mình!

Ông lão vẫn còn xem kịch bên cạnh cũng biến mất nụ cười trên mặt, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Trương Huyền.

Nhưng Trương Huyền không rút chốt lựu đạn, mà đặt nó vào giữa bàn đánh bạc.

Thấy vậy, hai người đàn ông mặc vest bên cạnh lập tức rút súng!

Bùm bùm bùm!!!

Hai tiếng súng liên tiếp và nhanh chóng vang lên!

Hai lỗ đạn đã bắn vào giữa lòng bàn tay phải của hai người này muốn rút súng!

“A!!!”

Tiếng kêu thảm thiết, mùi thuốc súng, cùng với máu tươi chói mắt, thoáng cái khiến mọi người có mặt đều căng thẳng.

Tiền thiếu cũng thoáng cái lu] lại sau lưng vệ sĩ của mình, sắc mặt trắng bệch.

“Bằng hữu, nếu không phải đến đưa tiền, trực tiếp đi là được rồi, hà tất dùng súng làm gì?” Ông lão bất động thanh sắc di chuyển mờ, từ từ lên tiếng.

“Không động súng, ta sợ ta không ra được khách sạn này.” Trương Huyền một tay cầm Glock, một tay vẫy vẫy về phía Chí Vĩ và Hà thúc bên cạnh.

Hai người hiểu ý, vội vàng đi đến bên cạnh Trương Huyền, từ trong túi đựng đồ lấy ra khẩu AR-15 và Beretta 92F.

Mặc dù hai người họ đều không biết sử dụng súng, nhưng không ăn thịt heo thì cũng từng thấy heo chạy.

Họ vẫn hiểu những thao tác cơ bản như lên đạn và bóp cò súng.

Ba người cầm súng, trong đó một người còn cầm súng trường.

Điều đáng nói hơn là, trên bàn còn đặt một quả lựu đạn mảnh.

Cái này, đến để đưa tiền?

Nói là đến cướp tiền thì có người tin.

Bên cạnh, Tiền thiếu lên tiếng uy hiếp: “Ba vị, thiếu nợ thì trả tiền thiên kinh địa nghĩa, đây là đạo lý từ xưa đến nay, làm như vậy, cho dù hôm nay các người có thể ra khỏi cửa này, cũng không thể đi ra khỏi Bangkok này!”

“Hắn thiếu chính là hắn thiếu, không liên quan gì đến chúng ta.” Trương Huyền lạnh lùng nói: “Người có thể tiếp tục giữ họ Mã lại, nhưng hôm nay chúng ta phải đi.”

“Các người không phải đến cứu hắn?” Tiền thiếu chỉ vào Mã Xuyên Đình.

Trương Huyền lắc đầu: “Không phải, chúng ta không quen biết hắn.”

“Không quen biết hắn các người vào đây làm gì?”

“Cái này...”

Hà thúc bên cạnh lên tiếng: “Nói chính xác, chúng ta quen biết bạn cũ của Mã Xuyên Đình, là hắn bảo chúng ta đến tìm Mã Xuyên Đình hỗ trợ, bây giờ ra nông nổi này... hắn là Mã Xuyên Đình đã lừa cả người và chúng ta.”

Nghe vậy, Mã Xuyên Đình bị bịt miệng lập tức bắt đầu liều mạng lắc đầu, ô ô nha nha, dường như muốn nói gì đó.

“Cởi trói cho hắn.” Trương Huyền nói.

Một gã vệ sĩ mặc vest liếc nhìn Tiền thiếu, sau khi được Tiền thiếu gật đầu, hắn mới bước tới, giật phăng miếng vải

nhét trong miệng Mã Xuyên Đình ra.

Chương 61: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Phù... ha... ha...”

Mã Xuyên Đình thở dốc vài hơi, sau đó hữu khí vô lực nói với Trương Huyền:

“Các người đừng nghe bọn họ, bọn họ bày trò lừa ta, các người là thân thích bạn bè của lão Hải, ta sao có thể lừa các người được? Huống chi trước đó lão Hải đều đã nói với ta, các người hình như là từ Phủ Quốc chạy nạn mà đến, sao có thể có tiền? Đã không có tiền, ta kéo các người đến đây làm gì? Để cùng ta chịu đòn sao? Ta còn chưa chịu đủ sao?”

Nghe cũng có lý.

Hà thúc nhìn sang Trương Huyền, chờ hắn quyết định.

Bên cạnh, Tiền thiếu không vui: “Nói bậy bạ cái gì? Chúng ta bày trò lừa người? Chúng ta có ép người ngồi vào bàn cược hay ép người vay tiền chúng ta không? Chính người tự lao đầu vào cờ bạc, trách được ai?”

“Người...” Mã Xuyên Đình mặt đỏ bừng.

“Nếu người còn dám nói bậy bạ hủy hoại danh tiếng sòng bạc của chúng ta, tin hay không ta sẽ tìm người hãm hiếp con gái người!?” Tiền thiếu hung hăng cắt lời.

“Ta... ta...” Mã Xuyên Đình chỉ biết cúi đầu bất lực, không dám nói thêm.

Còn Trương Huyền lúc này cũng đại khái đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Tóm lại, Mã Xuyên Đình có thói quen đánh bạc, từ lời kể của nhân viên phục vụ, hẳn mỗi năm đều đến đây chơi vài ván.

Có lẽ vì thấy hẳn có tiền, hoặc do thân phận của Mã Xuyên Đình, sòng bạc đã lập kế hoạch hôm nay để khiến Mã Xuyên Đình thua sạch sẽ.

Có lẽ vì không cam lòng, hoặc do một vài lý do khác, Mã Xuyên Đình nhất thời nóng nảy, liền vay lãi nặng của người sòng bạc.

Rồi sau đó, số tiền vay cũng đều thua sạch, không có khả năng trả nợ, Mã Xuyên Đình liền bị giữ lại.

Toàn bộ quá trình này hẳn là xảy ra vào khoảng trưa nay.

Bởi vì sáng sớm khi họ vừa đến Xiêm La, Mã Xuyên Đình vẫn còn nói chuyện qua điện thoại với Chí Vĩ, lúc đó giọng điệu của Mã Xuyên Đình vẫn chưa có gì khác thường.

Sau cuộc điện thoại đó, hẳn chỉ liên lạc với Chí Vĩ bằng tin nhắn.

Ước chừng, từ lúc đó trở đi, điện thoại của Mã Xuyên Đình đã không còn do chính hẳn sử dụng nữa.

Ừ ~~~...

Từ xa vẳng lại tiếng còi cảnh sát.

Có lẽ tiếng súng vừa rồi quá lớn, bên ngoài đã có người báo cảnh sát rồi.

“Ồ, cảnh sát đến rồi.”

Không biết vì sao, trên mặt Tiền thiếu lại hiện lên một nụ cười khó nhận ra.

Chú ý đến biểu cảm này, Trương Huyền im lặng một lúc, rồi nói: “Hẳn nợ các người bao nhiêu?”

Tiền thiếu liếc mắt với người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh, người phụ nữ liền nói ngay: “Tính cả gốc lẫn lãi, tổng cộng là 40 triệu Bath.”

“Cái gì!?” Mã Xuyên Đình lập tức la lên: “Rõ ràng ta chỉ vay 5 triệu a...”

“Tính cả gốc lẫn lãi, người biết ý nghĩa của ‘tính cả gốc lẫn lãi’ không?” Tiền thiếu khinh bỉ lạnh lùng.

“Hà thúc?” Trương Huyền nhìn sang Hà thúc.

Hà thúc nói: “Quy đổi ra, khoảng hơn 1 triệu 15 ngàn đô la Mỹ.”

“Đại ca!” Chí Vĩ bên cạnh lập tức nhận ra Trương Huyền định làm gì, mắt trợn tròn: “Chuyện này không liên quan gì đến chúng ta a! Chúng ta trực tiếp rời khỏi đây là được rồi!”

Trương Huyền lắc đầu, không nói rõ suy nghĩ của mình, thay vào đó nói: “Dù sao hấn vẫn là chiến hữu cũ của Hải thúc, nếu có thể giúp thì giúp, mà ta còn muốn nhờ Mã Xuyên Đình này giúp ta giải quyết vấn đề về danh tính nữa.”

Tiền thiếu lúc này cũng vui vẻ: “Haha, không ngờ mèo mù lại gặp chuột chết, các người lại thực sự có tiền à.”

Thực ra, hấn vốn định chỉ lấy lại số tiền gốc thôi, dù sao cũng là tiền thuận túy kiếm được, nhưng không ngờ ba tên này lại thực sự có nhiều tiền đến vậy.

Trương Huyền nhìn Hà thúc: “Cho hấn.”

Hà thúc gật đầu, vẻ mặt vô cảm lấy từ trong túi tài liệu ra một xấp trái phiếu, ném lên bàn: “Đây, có lẽ là đủ.”

“Vẫn là trái phiếu, nguồn gốc không trong sạch a?” Tiền thiếu cầm lấy trái phiếu sơ qua, nhưng rồi lại không quan tâm: “Thôi kệ, đây là sòng bạc của ta, tiền gì cũng được, kể cả tiền đen.”

Sau đó, rất vui vẻ vẫy tay: “Được rồi, các người cứ đi đi, nợ của Mã Xuyên Đình đã xong, nhớ đi ra cửa sau a, nếu gặp cảnh sát, ta sợ các người sẽ không thể rời khỏi đây.”

Trương Huyền ra hiệu cho Chí Vĩ đỡ Mã Xuyên Đình, rồi bản thân cất lại quả lựu đạn vỡ vào trong túi, dẫn đầu rời đi.

Chí Vĩ trong lòng tuy có chút khó chịu, nhưng vẫn đi qua đỡ Mã Xuyên Đình dậy, thì thầm: “Mặc kệ người có phải là chiến hữu của chú ta hay không, khoản nợ này người cũng phải ghi nhớ cho kỹ đấy!”

Mã Xuyên Đình chỉ biết cười khổ gật đầu.

Bốn người này rất nhanh đã rời khỏi khách sạn bằng cửa sau.

“Trương huynh...” Hà thúc muốn nói gì đó.

Trương Huyền giơ tay ngắt lời hắn, rồi lấy điện thoại ra, gọi cho Khoa.

“Khoa, tối nay người rảnh không? Chúng ta bây giờ đang ở Bangkok, có chuyện muốn nhờ người.”

...

Hai tiếng sau.

Trên một con phố chợ đêm, bốn người Trương Huyền ngồi trước một quầy đồ ăn vặt.

Sau khi được băng bó sơ sài tại bệnh viện, lúc này Mã Xuyên Đình trông đã có vẻ khá hơn, ít nhất là có thể tự đi lại mà không cần người dìu.

Mặc dù nhìn bề ngoài vết thương khá nghiêm trọng, nhưng thực tế không ảnh hưởng đến xương và nội tạng, những kẻ ra tay cũng có chừng mực.

Chương 62: Tiêu Đề 《Ăn》

“Xin lỗi, Trương ca, số tiền này ta nhất định sẽ sớm trả lại cho người.”

Mã Xuyên Đình cúi đầu đầy áy náy, vẻ mặt đầy thất vọng.

“Không sao.”

Trương Huyền vừa gấp thức ăn vừa uống rượu, nói: “Tiền của ta không dễ cầm như vậy đâu, tên đó sớm muộn cũng phải phun ra thôi.”

“Hả?” Mã Xuyên Đình ngơ ngác ngẩng đầu lên.

Lúc này, điện thoại của Trương Huyền cũng reo lên.

Ring ring ring ring ring...

Trương Huyền bắt máy, sau đó nhìn ra đám đông bên ngoài.

Vào mùa này, có rất nhiều khách du lịch nước ngoài đến Bangkok, trong đó phần lớn là người Long Quốc.

Giữa tiếng cười nói của đám đông, Khoa đang nghe điện thoại, nhìn về phía này.

“Ồ đây!” Trương Huyền vẫy tay.

Khuôn mặt Khoa lập tức nở nụ cười, nhanh chóng chạy đến.

“Trương ca!” Khoa chạy đến trước mặt Trương Huyền, cúi người chào: “Nghe nói người có việc cần ta, ta lập tức đến ngay.”

“Ừ.” Trương Huyền cười nói: “Ngồi đi, ăn uống một chút.”

“Được.”

Khoa tìm một chiếc ghế ngồi xuống, liếc nhìn Mã Xuyên Đình mặt mũi bầm dập và Chí Vĩ cau có bên cạnh, trong lòng đã hiểu được vài phần, nói: “Trương ca, người tìm ta là vì chuyện của người này phải không?”

“Đúng vậy.” Trương Huyền gật đầu: “Nói ra cũng hơi ngại, vốn tưởng là không cần đến người, không ngờ chưa hết ngày đã phải nhờ người giúp đỡ rồi.”

“Trương ca nói thế là khách sáo rồi, trước đây ta đã nói, chỉ cần người tìm đến ta, ta nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ.”

Hai người khách sáo thêm vài câu, Trương Huyền mới nói ra suy nghĩ của mình: “Khoa, người... dám giết người không?”

Khoa sắc mặt nghiêm lại: “Giết ai?”

“Người nên hỏi là giết bao nhiêu người.”

Trương Huyền uống một ngụm rượu: “Ta muốn làm một phi vụ lớn, thiếu người, hiện tại tính cả người thì có ba người, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sẽ phải giết rất nhiều người, nhưng chắc chắn cũng sẽ kiếm được không ít, đến lúc đó sẽ chia cho người một phần.”

“Cái này...” Dù Khoa ở Phỉ Quốc đã quen với những người và việc chém giết, nhưng như Trương Huyền, chỉ nói vài câu là muốn giết người, hơn nữa còn giết rất nhiều người, thì quả thực là hiếm gặp.

“Nếu người thấy khó khăn, coi như ta chưa nói gì.” Trương Huyền cười cười.

“Không, Trương ca.”

Khoa vội vàng nghiêm mặt nói: “Đã là yêu cầu của Trương ca, ta nhất định sẽ đáp ứng, còn về tiền... nếu có thể, ta muốn

hai mươi vạn đô la Mỹ, dĩ nhiên, nếu không có nhiều tiền như vậy, ta cũng không cần.”

“Không thành vấn đề, cho dù đến lúc đó không cướp được, số tiền này ta vẫn sẽ đưa cho người.” Không cần biết Khoa cần số tiền này để làm gì, Trương Huyền liền đồng ý.

Bên cạnh, Mã Xuyên Đình lúc này đã ngậy người ra, lão Hải này quen biết người tàn nhẫn từ đâu vậy?

Buổi chiều bị người ta uy hiếp đưa tiền, tối hôm đó đã lên kế hoạch đi cướp lại, hơn nữa nghe giọng điệu này, hình như còn muốn giết người!?

Đây là loại người liều mạng gì a!?

“Đại ca, chuyện này... có phải hơi hấp tấp quá rồi không?” Lúc này Chí Vĩ có chút bối rối.

Trước đó hẳn thực sự tưởng Trương Huyền đã chịu thua, nhưng không ngờ lại có hậu chiêu này.

Còn Hà thúc thì dứt khoát hơn, trực tiếp nói: “Khách sạn đó có không ít nhân viên bảo vệ, Trương ca, người có chắc là không tìm bằng hữu của người đến giúp đỡ không?”

Lời của Hà thúc ám chỉ đội D.

Trước đó Trương Huyền đã giải thích cho họ về thân phận của đội D.

Vì không thể kiểm tra được, Trương Huyền đã không nói ra tình hình thực tế của đội D, chỉ nói họ là một nhóm lính đánh thuê, bộ quần áo đó hoàn toàn chỉ là để hù dọa người khác.

Mặc dù lý do này vẫn còn nhiều lỗ hổng, nhưng Chí Vĩ và Hà thúc vẫn chọn tin tưởng.

“Gần đây họ không rảnh.” Trương Huyền lắc đầu: “Đến lúc đó ta và Mã thúc, Khoa sẽ phụ trách động thủ, Hà thúc chịu trách nhiệm lái xe đón, Chí Vĩ đến lúc đó sẽ giúp chúng ta tạo cơ hội động thủ.”

“Hả? Ta cũng phải đi?” Mã Xuyên Đình cảm thấy đầu óc mình sắp nổ tung rồi, sao lại có phần của mình nữa chứ?

“Người không phải đã từng là lính sao?” Trương Huyền nhìn về phía Mã Xuyên Đình: “Hải thúc nói người đang làm quản lý công ty an ninh ở đây, nói thật là bây giờ ta có chút nghi ngờ rồi, người làm trong ngành dịch vụ vũ lực, bên cạnh lại không có lấy một nhân viên an ninh nào? Bị người ta giữ ở sòng bạc cả ngày, công ty của người lại không cử người đến tìm người?”

“Ta từng là lính, nhưng, haizz...”

Mã Xuyên Đình thở dài một hơi: “Quản lý công ty an ninh gì chứ, đó đều là nói ra để trang bực, ta đúng là đang làm việc trong một công ty an ninh, cũng là một quản lý gì đó, nhưng thực ra công ty này đã bên bờ vực phá sản rồi, cả công ty cộng lại, tính cả ta và ông chủ chỉ có ba người, nhân viên bình thường duy nhất là em vợ của ông chủ.”

“Chết tiệt...” Chí Vĩ khinh thường nói: “Sao người lại giống hệt biểu đệ ta vậy, đều thích thối da trâu.”

Trương Huyền cau mày nói: “Vậy trước đây Hải thúc nói, người có thể giúp ta giải quyết chuyện vấn đề danh tính... vẫn có thể làm được chứ?”

Chương 63: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Có thể.”

Mã Xuyên Đình khẳng định: “Chuyện này ở Xiêm La không khó.”

Trương Huyền mới an tâm nói: “Có thể là được, nếu không được, vậy ta chuyến này coi như uổng công rồi.”

Ngày hôm sau.

Dưới sự giới thiệu của Mã Xuyên Đình, Hà thúc đã tìm được một trung gian tài chính chợ đen địa phương, đổi toàn bộ trái phiếu còn lại trong tay thành tiền mặt.

Ngay sau đó, Trương Huyền liền dẫn theo Khoa và Hà thúc đến một cửa hàng súng địa phương, dự định mua một số thiết bị.

Rốt cuộc, theo kế hoạch, Trương Huyền không định để lộ thân phận của mọi người, mà tất cả súng ống của mình đều đã bị người khác nhìn thấy.

Để có thể trốn tránh sự điều tra của cảnh sát sau khi giết người cướp của.

Họ phải chọn lại các loại vũ khí và thiết bị khác.

Bởi vì súng ống ở Xiêm La có thể được sở hữu hợp pháp bởi tư nhân, nên có không ít nơi bán súng.

Tuy nhiên, hầu hết các cửa hàng súng này đều yêu cầu phải có giấy phép mới có thể vào mua.

Nhưng cũng có một số trường hợp ngoại lệ, bởi vì không ai có thể từ chối kiếm thêm tiền.

Trùng hợp, là một người làm dịch vụ bảo an, Mã Xuyên Đình không xa lạ gì với những người trong ngành này.

Đình linh linh...

Cửa mở ra, chuông cửa treo trên cửa kêu lên.

“Sa-wa-đi-ka.”

Một người phụ nữ có hai quầng thâm dưới mắt, trông có vẻ như chưa ngủ đủ giấc, đang dựa vào quầy thu ngân trong suốt, lười biếng quan sát ba người bước vào.

Hà thúc là người phiên dịch, bước tới nói: “Xin chào, chúng ta được người quen giới thiệu đến, muốn mua một số vũ khí.”

Người phụ nữ chỉ vào quầy và các loại súng ống treo trên tường phía sau: “Được, tùy ý chọn, cần ta giới thiệu cho các người không?”

Hà thúc lặp lại lời của người phụ nữ này bằng tiếng Long Quốc cho Trương Huyền.

“Người Long Quốc?” Người phụ nữ hơi nhướn mày, hóa ra nàng cũng biết tiếng Long Quốc.

Trương Huyền gật đầu: “Đúng vậy, người Long Quốc.”

“À ~ Hiểu rồi.”

Người phụ nữ nở một nụ cười đầy ẩn ý, trừ trường hợp đặc biệt, nếu không thì người nước ngoài thường không thể có giấy phép sở hữu súng hợp pháp ở đây, xem ra lại là một món hời lớn.

Sau đó nàng đưa tay ra: “Chào mừng đến Xiêm La, ta tên là Kelly.”

Trương Huyền cũng đưa tay ra: “Schnell.”

Bây giờ ra ngoài kiếm sống, ai mà chẳng có vài cái vỏ bọc.

Trương Huyền nhìn xung quanh, sau đó chỉ vào một khẩu súng ngắn treo sau lưng người phụ nữ: “Thỉnh đưa cho ta khẩu đó.”

“MCX ‘Rắn đuôi chuông’, có ánh mắt a.” Người phụ nữ lấy khẩu MCX đó xuống, đặt lên tấm vải trên tủ kính.

Cửa hàng súng ở đây sẽ không lắp hộp tiếp đạn và đạn vào súng trước khi hoàn tất giao dịch, để đề phòng có kẻ điên tự sát.

Nhấc khẩu MCX này lên khỏi bàn, kéo khóa nòng vài lần, thực hiện vài động tác ngắm bắn chuẩn bị và để thu súng đỡ vai, một vài động tác chiến thuật.

“Rất chuyên nghiệp.” Kelly nhận xét.

Lúc này, Khoa bên cạnh cũng đã chọn được một khẩu súng, đề nghị muốn thử.

Kelly cũng không khách sáo, trực tiếp đưa một khẩu súng tiểu liên MP5 vào tay Khoa.

Vì là tác chiến trong nhà, nên súng trường có phần bất tiện, trước khi đến đây, Trương Huyền đã nói với Khoa cố gắng chọn loại súng ngắn hơn.

Tất nhiên, nếu hấn dùng quen tay thì cũng không sao.

Trước đây, Khoa trong quân đội Phỉ Quốc, sử dụng nhiều nhất là súng trường tự động cỡ trung, loại súng tiểu liên ngắn này hấn là lần đầu tiên sử dụng.

Sau khi thử cầm thử một chút, Khoa gật đầu: “Cũng được, không có gì không quen.”

Trong khi đó, Trương Huyền cũng đã nhìn về phía hàng súng ngắn trong tủ súng.

Có lẽ là nhìn ra được ý định mua cả một bộ vũ khí và thiết bị của những người này, Kelly lập tức cười nói: “Schnell, MCX đã dùng rồi, sao không lấy một khẩu SIG P226?”

Nói xong, nàng lấy một khẩu súng lục P226 màu đen tuyền từ trong tủ súng ra.

“Giống như MCX, đều là sản phẩm của công ty SIG Sauer, độ chính xác và độ tin cậy đều rất cao, loại này sử dụng đạn súng lục 9*19mm, dung lượng băng đạn là 15 viên, có thể lắp kính ngắm nhỏ, đèn laser và đèn pin cường độ cao, v. v. , tuy đắt một chút, nhưng tuyệt đối vật siêu giá trị.”

Rắc rắc rắc.

Kéo khóa nòng hai lần, thử ngắm bắn, Trương Huyền khá hài lòng.

Sau đó, hắn lại nhìn về phía những khẩu súng ngắn trên tường đối diện.

Kelly ánh mắt sáng ngời: “Xem ra mấy vị định làm ăn lớn a.”

“Cũng tạm.” Trương Huyền nói: “Có súng ngắn bán tự động không?”

“Tất nhiên.” Kelly lấy hai khẩu súng ngắn màu đen đặt lên bàn.

“Remington M1100, Beretta 1301, đều sử dụng đạn cỡ 12, loại trước có dung lượng băng đạn 5+1, loại sau là 4+1.”

“Vậy cho ta xem khẩu Remington M1100.”

“Được.”

Trương Huyền nhận lấy khẩu Remington M1100 này, không thể không nói, rất vừa tay.

Chỉ là tổng chiều dài của khẩu súng hơi quá dài, nếu sử dụng trong môi trường trong nhà thì có lẽ sẽ hơi khó chịu.

Tuy nhiên, lo lắng có thể sẽ gặp phải tình huống phải phá cửa, hơn nữa bên trong sòng bạc nhân viên dùng cũng cũng không ít, nói không chừng cũng sẽ có thiết bị chống đạn....

Chương 64: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cái gọi là lo trước khỏi họa.

Một khẩu súng ngắn vừa có thể phá cửa, vừa có thể xuyên giáp là không thể thiếu.

Suy nghĩ một lát, Trương Huyền mở lời: “Ta lấy ba khẩu này, lắp cho ta đi... Đúng rồi, chỗ này của ngươi có phụ kiện súng không?”

“Tất nhiên.” Kelly cười như một con cáo già.

...

Vài ngày trước, Mã Xuyên Đình đã thuê một căn hộ ba phòng ngủ ở khu vực Manna của Bangkok.

Ban đầu, mục đích của hắn chỉ là để có một nơi tạm trú cho họ hàng và bằng hữu của lão Hải khi họ đến.

Nhưng bây giờ... thực ra cũng không có vấn đề gì.

Chỉ là Mã Xuyên Đình hiện tại không một xu dính túi, nên cũng buộc phải dọn vào ở.

Mặc dù tới qua hắn ngủ trên ghế sofa.

Cách.

Dùng chìa khóa mở cửa phòng, tay cầm một chiếc cặp tài liệu, Mã Xuyên Đình bước vào phòng khách.

Lúc này trong phòng khách, Chí Vĩ đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính xách tay, thỉnh thoảng lại ghi chép gì đó vào một cuốn sổ.

Mã Xuyên Đình nở nụ cười: “Chí Vĩ, bận rộn à?”

Chí Vĩ ngược mắt nhìn hần một cái, ánh mắt lại chuyển về màn hình, không trả lời.

Mã Xuyên Đình có chút lúng túng, đành phải hậm hực ngồi xuống ghế sofa, mở TV lên xem tin tức.

Khoảng mười mấy phút sau.

Cửa vang lên tiếng chìa khóa mở.

Cạch.

Trương Huyền và Hà thúc tay xách nách mang đi vào.

Hà thúc vừa bước vào nhà, vừa phàn nàn: “Cửa hàng đồ thật sự quá đen, chỉ có mấy thứ này mà dám lấy của chúng ta bảy vạn đô la Mỹ...”

“Được rồi Hà thúc.” Trương Huyền không mấy để ý: “Tiêu chút tiền không sao, miễn là những khẩu súng này không có vấn đề gì là được.”

“Đại ca, hai người về rồi à? Khoa đâu?”

“Hần nói phải đến bệnh viện một chuyến... Người đang xem gì vậy?”

Chí Vĩ dịch chiếc laptop trước mặt sang một bên, nói:

“Ta vừa kiểm tra một số vụ án được công bố của cảnh sát Bangkok trong hai năm gần đây, và đã tính toán một chút, thời gian trung bình cảnh sát đến hiện trường cho mỗi vụ án là khoảng bảy phút rưỡi, trong khi các vụ xả súng sẽ lâu hơn một chút, khoảng mười một đến mười lăm phút, thông thường, sau mười phút, những người đến sẽ không phải là cảnh sát thông thường, mà là đội đặc nhiệm địa phương.”

Hà thúc nhìn vào ghi chú của Chí Vĩ, vẻ mặt suy tư: “Cái này cũng có một số giá trị tham khảo nhất định.”

“Làm tốt lắm.”

Trương Huyền gật đầu, sau đó nhìn về phía Mã Xuyên Đình: “Lão Mã, việc ta giao cho ngươi thế nào rồi?”

Mã Xuyên Đình vừa đưa tay sờ vào chiếc cặp tài liệu bên cạnh, động tác đột nhiên dừng lại, vẻ mặt có chút giãy giụa:

“Trương ca... Lúc đó ta thực sự phải đi sao?”

“Ngươi có thể chọn không đi.”

Nghe vậy, trên mặt Mã Xuyên Đình thoáng hiện lên một tia vui mừng, nhưng lập tức bị lời tiếp theo của Trương Huyền dập tắt.

“Nhưng tất cả những gì chúng ta thu được trong nhiệm vụ sẽ không liên quan gì đến ngươi, điều đó có nghĩa là, cho dù chúng ta cướp được bao nhiêu tiền, ngươi vẫn nợ ta một trăm mười lăm vạn đô la Mỹ, coi như ngươi cung cấp tin tức và tình báo, ta có thể không tính lãi cho ngươi, nhưng số tiền này, ngươi phải trả trong vòng ba năm.”

Nghe vậy, Mã Xuyên Đình im lặng.

Một trăm mười lăm vạn, còn là đô la Mỹ, trả trong ba năm?

Mười năm cũng chưa chắc kiếm được số tiền này.

Huông chi công ty sắp phá sản, biết đâu hắn sẽ thất nghiệp bất cứ lúc nào.

Đến lúc đó, hắn sẽ lấy gì để trả số tiền này?

Còn về việc quyệt nợ...

Hắn thực sự không dám.

Thấy Mã Xuyên Đình không lên tiếng, Trương Huyền tiếp tục nói:

“Lão Mã, ngươi có bao giờ nghĩ rằng, nếu nhiệm vụ của chúng ta thất bại, bị người ta giết chết, ngươi có thể thoát thân được không? Chúng ta chết rồi, chắc chắn họ sẽ tìm đến ngươi

đầu tiên, lúc đó... người hiểu rõ thủ đoạn của những người đó hơn chúng ta a.”

Nghe vậy, Mã Xuyên Đình biết, bây giờ dù muốn hay không, hắn cũng phải làm.

Chỉ đành thở dài bất lực: “Ta biết...”

Trương Huyền bước đến trước mặt Mã Xuyên Đình, vờ vai hắn một cách đầy ẩn ý:

“Lão Mã, hôm qua ở sòng bạc, ta hoàn toàn có thể bỏ đi, nhưng vẫn vì mặt mũi của Hải thúc mà chọn cứu người.”

“Ta không cần người báo đáp ân cứu mạng gì, nhưng người phải xứng đáng với sự tin tưởng của Hải thúc đối với người.”

“Bây giờ chúng ta, là châu chấu trên cùng một sợi dây.”

Mã Xuyên Đình im lặng gật đầu, sau đó lấy một vài tài liệu trong cặp ra, phân loại và đặt lên bàn.

Nổi bật nhất ở giữa là bản thiết kế ban đầu của khách sạn Hoàng gia Rama.

“Tiền gia, ở Bangkok được coi là một gia tộc người Hoa khá có thế lực, sản nghiệp rải rác ở khắp nơi.”

“Trong đó, những ngành nghề kinh doanh chính bao gồm khách sạn, sòng bạc, vũ trường...”

“Mà khách sạn Hoàng gia Rama chúng ta đến hôm qua, chính là một trong những cây hái ra tiền của Tiền gia.”

“Còn tên Tiền thiếu gia kia... là con trai độc nhất của tộc trưởng đương nhiệm Tiền Vạn Thành, tên thật là Tiền Lập Tín, người này kiêu ngạo ngỗ ngược, tính cách cổ quái, thậm chí còn có xu hướng bạo lực từ những năm đầu.”

Chương 65: Tiêu Đề 《Ăn》

“Nghe nói, Tiền Lập Tín đã giết người, hơn nữa còn là giết người một cách tàn bạo, nhưng vì phía cảnh sát vẫn không có chứng cứ... Tuy nhiên, trước đây có người nói, thực ra cảnh sát là do e ngại ảnh hưởng của Tiền gia ở địa phương, nên không dám động đến hắn.”

“Có thể cũng vì sợ hắn làm quá, Tiền Vạn Thành để hạn chế đứa con trai không nghe lời này, nên đã an bài hắn ở khách sạn Rama trông coi, đến nay... cũng hắn là có một hai năm rồi a? Dù sao thì trước đây ta đến, người quản lý ở đây không phải là hắn.”

“Kể từ khi Tiền Lập Tín tiếp quản khách sạn này, hắn đã gây ra không ít chuyện phiền phức, cho vay nặng lãi, giam cầm trái phép, những việc này chỉ là chuyện thường ngày ở huyện, ta cũng chỉ là một trong những nạn nhân mà thôi.”

“Thực ra bây giờ ta có chút nghi ngờ, bọn họ đối xử với ta như vậy, liệu có phải chỉ vì tiền hay không? Bởi vì trước khi ta đến Bangkok hai ngày, ta thực sự đến đây để nói chuyện làm ăn.”

“Có một phú hào của Đế quốc Anh sẽ đến Bangkok du lịch vào tháng sau, vì ngành nghề của hắn khá nhạy cảm, cộng thêm bản thân hắn gây thù hằn rất nhiều, không tin tưởng công ty bảo an trong nước, nên cần thuê nhân viên bảo an địa phương ở Bangkok để bảo vệ.”

“Mặc dù ông chủ của ta có hơi vô dụng, nhưng quan hệ của hắn rất rộng, lần này không biết hắn đã tìm được mối quan hệ

nào, cứ nhiên liên lạc được với người quản lý của phú hào đó, giúp ta tranh thủ được một cơ hội phỏng vấn, vào tuần sau.”

“Nhưng ta bị đánh thành như vậy, đừng nói là đi phỏng vấn, đến lúc đó vào cửa mà không bị đuổi ra ngoài thì tốt rồi.”

Mã Xuyên Đình vừa giới thiệu thông tin về Tiền gia cho ba người, vừa đưa tay sờ vào vết thương trên mặt mình, đau đến mức nhăn mặt.

Bên cạnh, Hà thúc nghi hoặc hỏi: “VẬY... Tiền gia cũng kinh doanh công ty bảo an? Đối xử với người như vậy rất có thể là cạnh tranh thương mại?”

Trước đây khi Hà thúc còn ở trong nước, cũng đã từng chứng kiến những cái gọi là ‘cạnh tranh thương mại’ như thế này, cho nên chú cũng không thấy lạ.

“Ta cũng chỉ là đoán thôi.”

Mã Xuyên Đình lắc đầu: “Tiền gia ở Bangkok quả thực có một công ty bảo an, nhưng nhân viên bảo an ở đó chủ yếu là để phục vụ các thành viên trong gia đình, hiếm khi nghe nói họ sẽ chủ động cung cấp hỗ trợ vũ lực cho người ngoài.”

Hà thúc trầm tư không nói, Chí Vĩ bên cạnh không định đào sâu thêm, nhìn về phía Trương Huyền hỏi: “Đại ca, người cũng nghiên cứu những tài liệu và bản thiết kế đó cả buổi rồi, có manh mối gì không?”

Trương Huyền gật đầu, nhưng rất nhanh lại lắc đầu: “CÓ, nhưng vẫn chưa hoàn thiện, quy mô khách sạn này không nhỏ, chỉ riêng cửa ra vào đã có sáu cái, chỉ dựa vào ba chúng ta, e rằng khó có thể đạt được mục đích của chúng ta.”

Mã Xuyên Đình bên cạnh không nhịn được lên tiếng: “Cái đó, Trương ca, ta vẫn muốn hỏi một chút, mục tiêu chính của chúng ta là gì? Lấy lại số tiền mà người đã đưa ra lần trước? Hay là vừa cướp tiền vừa giết người?”

Hà thúc và Chí Vĩ cũng nhìn về phía Trương Huyền, vấn đề này bọn họ cũng muốn hỏi từ lâu rồi.

“Tất nhiên là cướp tiền.”

Trương Huyền không ngẩng đầu lên: “Ta không phải là người thích chịu thiệt, ai khiến ta không vui, thì cả nhà hẳn đừng hòng vui vẻ, ta không chỉ muốn lấy lại tiền của mình, mà còn muốn lấy lại cả vốn lẫn lãi, về phần giết người... Nếu không có ai ngăn cản ta, đương nhiên ta sẽ không tùy tiện giết người, ta lại không phải là sát nhân cuồng ma, nhưng điều này có thể sao?”

Tất nhiên là không thể, cướp giật đến nơi rồi, những tên mặc vest đen kia đều là những tên du côn mang súng, làm sao có thể dễ dàng giao tiền cho người được?

Cho nên trong toàn bộ hành động, chắc chắn sẽ không thể tránh khỏi việc đổ máu.

Xác nhận được suy nghĩ của Trương Huyền, Mã Xuyên Đình lại thở phào nhẹ nhõm: “Chỉ cần không phải cố ý nhắm vào Tiền Lập Tín là được, cướp tiền thôi, ta có một cách.”

Chí Vĩ hỏi: “Cách gì?”

“Các người nghĩ xem, với quy mô của sông bạc đó, cho dù toàn bộ đều là khách lẻ, không có sông bạc cao cấp, thì doanh thu hàng ngày cũng phải được vài chục triệu đô la Mỹ, mặc dù bây giờ đa số mọi người đều lựa chọn thanh toán bằng thẻ ngân hàng, nhưng chắc chắn sẽ có người dùng tiền mặt hoặc thậm chí là trang sức, đồ xa xỉ để thay thế?”

“Số tiền lớn như vậy, ta không tin bọn họ sẽ đặt tất cả ở trong tòa nhà khách sạn, chỉ cần chúng ta nắm rõ thời gian và cách thức chuyển tiền mặt của bọn họ, sau đó mai phục trên đường đi, chẳng phải có thể dễ dàng cướp được một khoản tiền lớn sao?”

Nói đến đây, Mã Xuyên Đình không nhịn được vỗ tay tán thưởng tnăng lực của mình, mấy năm nay mình thực sự đã chọn sai ngành rồi.

Biết sớm là mình có tài năng làm cướp như vậy, còn làm bảo an để làm gì?

Mà Trương Huyền lại có chút cau mày: “Nếu không phải là địa điểm cố định, thì không thể nắm được tốc độ và cường độ xuất cảnh của cảnh sát, như vậy, độ khó của việc cướp đường chẳng khác gì cướp ngân hàng... Hay là ngươi có cách để làm rõ những điều này?”

Chương 66: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cái này...” Mã Xuyên Đình lại không biết trả lời thế nào, cách này của hắn cũng chỉ là nảy ra trong đầu, thực sự không có phương pháp cụ thể nào.

Đang lúc mọi người đang suy nghĩ, Chí Vĩ đột nhiên lên tiếng: “Hay là chúng ta thử dùng flycam?”

Mắt Trương Huyền sáng lên.

Chí Vĩ nói: “Lúc này ta đang xem tin tức thì thấy quảng cáo flycam, chỉ cần có flycam trinh sát trên không, chẳng phải chúng ta có thể nắm được thông tin của cảnh sát và Tiền gia trong thời gian thực sao?”

Hà thúc gật đầu: “Ý hay đấy.”

“Có thể thử xem.” Trương Huyền cũng nói: “VẬY Chí Vĩ, người nghĩ cách mua một chiếc flycam về luyện tập, đến lúc đó vị trí điều khiển flycam sẽ giao cho người.”

“Tốt!”

Đang nói chuyện, điện thoại của Trương Huyền đột nhiên reo lên.

“Là Mạo Khoa.”

Trương Huyền nói một câu, sau đó bắt máy.

“Trương ca, bây giờ ta cần một khoản tiền!”

...

Mã Xuyên Đình lái xe, chở Trương Huyền và mọi người đến trước cổng bệnh viện mà Mạo Khoa nói.

Xe vừa đến trước cửa bệnh viện, Mã Xuyên Đình liền nhủ thầm nói: “Bệnh viện Bangkok? Trương ca, đây là bệnh viện tư nhân đấy.”

Thấy vẻ mặt khó hiểu của Trương Huyền, Hà thúc giải thích: “Hầu hết các bệnh viện tư nhân ở Xiêm La đều thu phí rất đắt, trong khi bệnh viện Bangkok lại là một trong những bệnh viện tốt nhất.”

Chí Vĩ trước đây khi làm hướng dẫn du lịch cũng đã tìm hiểu về nơi này, hỏi: “Chẳng phải nghe nói y tế ở Xiêm La là miễn phí sao?”

“Đó là miễn phí cho công dân, người nước ngoài thì khác, phải mua bảo hiểm y tế, mặc dù rất ít người mua riêng.”

Mấy người đang nói chuyện, xe đã đỗ xong.

Theo vị trí mà Mạo Khoa nói, họ đi đến tòa nhà bệnh viện, thấy Mạo Khoa đang ngồi một mình trên băng ghế dài trước cửa, vẻ mặt buồn rầu.

“Trương ca!”

Mạo Khoa thấy Trương Huyền và mọi người đến, vội vàng đứng dậy.

“Chuyện gì vậy?” Trương Huyền nhìn vào bên trong tòa nhà sau lưng Mạo Khoa.

“Haizz...”

Mạo Khoa thở dài.

Những năm trước, gia đình Mạo Khoa rất nghèo, đặc biệt là năm Mạo Khoa mới sinh ra, nhà họ thậm chí còn không có cơm ăn.

Để nuôi sống cả nhà, vượt qua giai đoạn khó khăn, cha của Mạo Khoa đã đưa ra một quyết định.

Đó là bán đi người chị gái chưa lớn của Mạo Khoa.

Có lẽ là do may mắn, chị gái của Mạo Khoa đã nhận lúc bọn buôn người không chú ý mà trốn thoát.

Nhưng nàng không chọn về nhà, mà lang thang khắp nơi, Mạo Khoa cũng không biết nàng đã trải qua những gì, tóm lại là sau vài lần triển chuyển, nàng đã đến Xiêm La, và định cư ở Xiêm La.

Nhưng, vận rủi dường như có chút luyện tiếc.

Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng vẫn không buông tha cho nàng.

“Ung thư dạ dày, giai đoạn cuối.”

Mạo Khoa đau khổ túm lấy tóc mình: “Mẹ ta biết tin chị gái thì cả người vui mừng như phát điên, không kịp đợi muốn ta đưa bà ấy đến Xiêm La thăm nàng.”

“Nhưng sau khi chúng ta đến Xiêm La mới biết, nàng đã bệnh nặng, không còn nhiều thời gian nữa, chúng ta không muốn từ bỏ việc chữa trị, cố gắng đưa nàng đến bệnh viện tốt nhất ở Bangkok để điều trị, nhưng... với số tiền tích lũy trong những năm qua của gia đình chúng ta, căn bản gánh không được bao lâu.”

“Đây là lý do tại sao người muốn ta đưa cho người hai mươi vạn đô la Mỹ?” Trương Huyền bưng tỉnh.

“Đúng vậy, nàng đến bây giờ vẫn oán hận ta, cho rằng là do ta ra đời, cha mới quyết định bán nàng, thực ra ta cũng nghĩ vậy, là ta thiếu nàng, ta không thể trơ mắt nhìn nàng cứ như vậy mà rời đi nhân thế.”

“Vậy cha người đâu?”

Chí Vĩ đột nhiên lên tiếng: “Hắn ta tự tay bán con gái của mình, bây giờ người ta sắp chết rồi, hắn cũng không nói đến

thăm?”

“Hắn? Chết rồi, ngay trước ngày chúng ta lên đường.”

Mạo Khoa nói, tay phải run rẩy lấy hộp thuốc lá ra, định châm một điếu, nhưng nhìn thấy biển cấm hút thuốc trên tường, hắn lại cất hộp thuốc lá đi.

Trương Huyền im lặng một lát, sau đó nói: “Người có thể dẫn chúng ta lên xem không?”

“Được, các người theo ta.”

Mọi người đi thang máy lên tầng bảy, đến trước cửa phòng bệnh.

Xuyên thấu qua cửa sổ trên cánh cửa phòng bệnh, Trương Huyền nhìn thấy trong phòng bệnh, một người phụ nữ đầu tóc có vẻ tiêu tụy đang nằm trên giường.

Mẹ của Mạo Khoa đang ngồi bên giường, tay cầm quả táo đang gọt, mặt lúc khóc lúc cười, miệng không ngừng nói tiếng địa phương.

Nhưng người phụ nữ nằm đó dường như không nghe được, nghiêng người, căn bản không để ý mẫu thân, mặt không biểu tình nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Mẹ, Trương ca và mọi người đến rồi.”

Mạo Khoa đẩy cửa bước vào phòng, vẻ mặt buồn rầu thu lại, miễn cưỡng nở nụ cười nói với chị gái: “Chị ngủ có ngon không?”

Không có hồi đáp.

Dường như đã quen với điều này, Mạo Khoa cười cười không nói thêm gì nữa.

Mẹ của Mạo Khoa khi nhìn thấy Trương Huyền, cũng vội vàng đứng dậy, dùng tiếng nước nhà có chút trúc trắc nói:

“Trương tiên sinh, người khỏe, lại gặp mặt rồi.”

“Ừ, lão thái thái cứ ngồi đi, không cần quan tâm đến chúng ta, chúng ta chỉ là đi ngang qua, biết Mạo Khoa ở đây, tiện đường đến thăm.” Trương Huyền cười gật đầu.

Chương 67: Tiêu Đề 《Ẩn》

Người phụ nữ trên giường nghe thấy động tĩnh, cũng liếc nhìn mấy người lạ mặt này, cuối cùng lên tiếng, có chút cay nghiệt chế giễu: “Mạo Khoa, những người này là người buôn người mà ngươi tìm đến sao? Lại định bán ta đi đâu? Hay là đợi ta chết, liền đem đi bán khí quan?”

“Chị!” Mạo Khoa mặt đỏ bừng: “Trương tiên sinh là người tốt, không phải loại người mà chị nói...”

“Hừ.” Người phụ nữ cười lạnh một tiếng: “Người tốt? Người đàn ông năm đó bán ta cho bọn buôn người, cũng nói với ta như vậy.”

“Ta...” Mạo Khoa muốn phản bác, nhưng lại không muốn chọc giận chị gái mình, căn bản không biết nên làm thế nào cho phải.

“Mạo Khoa, chúng ta đi ra ngoài trước a.” Trương Huyền không nói thêm gì, liền dẫn mấy người đi ra phòng bệnh.

Trên hành lang, Mạo Khoa mặt mang áy náy nói: “Trương tiên sinh, các người đừng tính toán với chị ta, nàng... chỉ là không tin tưởng ta, không có ác ý với các người.”

“Không sao.” Trương Huyền khoát khoát tay, biểu thị mình không để ý, sau đó đưa mắt ra hiệu cho Hà thúc bên cạnh.

Hà thúc gật đầu, đưa chiếc túi nilon màu đen vẫn mang theo trong tay cho Mạo Khoa, nói:

“Đây là một chút tâm ý của Trương tiên sinh, không phải quá nhiều, mười vạn đô la Mỹ, ngươi cầm dùng trước, coi như là trả trước một phần tiền hoa hồng, nếu không đủ thì nói sau.”

Mặc dù trước đó đã quyết định tìm Trương Huyền vay tiền, nhưng khi thực sự nhìn thấy chiếc túi nilon nặng trĩu này, mũi của Mạo Khoa bỗng nhiên cay cay, giọng nói có chút run rẩy nói:

“Trương tiên sinh, ta... ta không biết nên nói gì cho phải, thực sự... vô cùng cảm ơn sự tin tưởng của người!”

Nói xong, Mạo Khoa định quỳ xuống lạy Trương Huyền mấy cái, Trương Huyền vội vàng đỡ hấn dậy, nói: “Không cần nói nhiều lời như vậy, chỉ cần thay ta làm việc cho tốt là được.”

Mạo Khoa nước mắt rung rung, sắc mặt nghiêm trọng, trong mắt tràn đầy kiên quyết, như thể đang tuyên thệ:

“Vâng! Ta nhất định sẽ không phụ lòng ngài! Ân tình của ngài, đáng để ta vì nó mà hy sinh mạng sống!”

“Được rồi, được rồi...”

Nghe xong, Trương Huyền nổi da gà khắp người, vội vàng nói:

“Loại lời này sau này ít nói, hôm nay người cứ xử lý việc của người trước, ngày mai nhớ đến sớm một chút, có việc.”

“Vâng!”

Sau khi mọi người xuống lầu, Chí Vĩ mới cảm thán: “Tình hình gia đình của Mạo Khoa thật là thảm thương.”

“Nhà nào cũng có nỗi khổ riêng...” Hà thúc nói, nghĩ đến quá khứ của mình, cũng không nhịn được thở dài.

Trương Huyền nhìn về phía Mã Xuyên Đình: “Lão Mã, công ty của người thường xuyên tổ chức huấn luyện tác chiến không? Có địa điểm không?”

“Ồ, huấn luyện thì chắc chắn sẽ huấn luyện, nhưng chúng ta chỉ luyện các môn học như bảo vệ VIP, đương nhiên thỉnh thoảng cũng sẽ luyện bắn súng, về phần địa điểm... nếu người muốn sử dụng, ta có thể nghĩ cách mượn một cái.”

“Cái này cũng có thể mượn?”

“Tất nhiên, dù sao cũng đã lăn lộn trong nghề này nhiều năm như vậy, không có chút quan hệ sao được.”

Nói xong, Mã Xuyên Đình liền lấy điện thoại ra gọi điện thoại ầm ầm.

Phải nói là hiệu suất của hắn khá cao, không lâu sau, hắn liền về mặt “không phụ lòng mong đợi” nói: “Xong rồi, ngoại ô Bangkok có một địa điểm, có thể sử dụng trong ba ngày, nhưng nếu vượt quá thời hạn, sẽ phải trả tiền, người ta nể mặt ta, chỉ thu năm trăm đô la Mỹ một ngày, vẫn khá có lời.”

“Được, bắt đầu từ ngày mai, kể cả Hà thúc và Chí Vĩ, tất cả mọi người đều phải tham gia huấn luyện tác chiến và rèn luyện thể lực nhất định, thời gian tạm định...”

Nói xong, Trương Huyền liếc nhìn đồng hồ đếm ngược của pho bản thứ ba trên bảng điều khiển hệ thống.

【26 ngày 13 giờ 21 phút 56 giây.】

“Thời gian tạm thời định là nửa tháng.”

“A?” Hà thúc về mặt ngơ ngác: “Ta cũng phải tham gia sao? Ta còn tưởng ta chỉ cần lái xe thôi.”

Nói xong, hắn còn sờ sờ cái bụng mỡ của mình.

“Tất nhiên là phải.” Trương Huyền nói: “Chuyến đi này của chúng ta không phải là chuyện đùa, không khéo sẽ bị thương thậm chí mất mạng, vì an toàn của các người, cũng như để hành động thuận lợi tiến hành, tất cả mọi người đều

phải nắm vững những kiến thức tác chiến cơ bản và có thể lực tốt.”

“Được rồi...” Hà thúc cười khỏ lắc đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Mình già cả như vậy, hy vọng có thể kiên trì nổi.

Rầm!

Ting!

Đùng!

Trên bàn ăn, hai hàng súng dài ngắn sắp hàng chỉnh tề, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Vài hộp đạn màu vàng được xếp trên một chiếc ghế đầu bên cạnh.

Chí Vĩ một bên kiểm kê, một bên phân loại những vũ khí đạn dược này rồi cất vào những chiếc túi xách tay màu đen.

“Chí Vĩ, sắp xếp xong xuôi là được rồi, không cần phải tỉ mỉ như vậy, cũng nên chuẩn bị xuất phát.”

Hà thúc nhìn điện thoại, lúc này đã là bảy giờ sáng.

Chí Vĩ cười cười nói: “Những viên đạn này dù sao cũng phải sắp xếp chỉnh tề.”

Hà thúc gật đầu, đi đến cửa phòng ngủ chính, nhẹ nhàng gõ cửa: “Trương ca, chúng ta không sai biệt lắm có thể xuất phát rồi.”

Chương 68: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Biết rồi.”

Lúc này trong phòng tắm chính, Trương Huyền đang cầm dao cạo râu, cẩn thận cạo sạch râu trên mặt.

Hắn đã không nhớ nổi lần cuối cùng mình chỉnh trang lại dung mạo là khi nào.

Sau khi dọn dẹp bản thân sạch sẽ, nhìn vào gương, khuôn mặt giống hệt kiếp trước của mình, lại có phần trẻ trung và điển trai hơn, Trương Huyền hài lòng sờ sờ cằm.

Đi đến tủ đầu giường, cầm lấy khẩu Glock 17 không rời thân trong hai ngày này.

Sau khi tháo hộp tiếp đạn ra để kiểm tra tình trạng lên đạn, hắn liền đi ra khỏi phòng.

Lúc này, trong phòng khách, Chí Vĩ đã đóng gói xong vũ khí trang bị.

Còn Hà thúc lúc này mặc một thân đồ thể thao đen trắng, giống như vận động viên marathon trung niên.

Thấy Trương Huyền hiếm khi cạo râu, Chí Vĩ trêu chọc:

“Trước đây ta vẫn cho là đại ca ngươi cũng phải ngoài ba mươi rồi, cạo râu ra nhìn vào, cũng không chênh lệch mấy so với ta.”

Hà thúc cũng cười nói: “Cạo râu quả thực tinh thần không ít, cũng là người trẻ tuổi, quay đầu lại lúc rảnh rồi để ý một cái thì tốt hơn.”

Nói xong, Hà thúc vô thức sờ sờ mái tóc hói của mình.

“Hai người đừng nói nhảm.” Trương Huyền cười mắg: “Nhanh lên, gọi điện thoại cho Mạo Khoa, bảo hắ chuẩn bị một chút, chúng ta bây giờ đi bệnh viện đón hắ.”

“Được.” Hà thúc vừa cầm điện thoại lên, thì cửa đã có tiếng gõ.

Chí Vĩ đi đến mắt mèo nhìn một cái, liền mở cửa ra.

Mạo Khoa tay xách một túi nilon đầy ắp bánh mì và sữa đi vào, gật đầu với Trương Huyền: “Đại ca.”

Sau đó lại lần lượt chào hỏi Chí Vĩ và Hà thúc.

Khá là lễ phép.

“Đến đúng lúc, chúng ta đang định đi đón người.” Chí Vĩ cười cười, vỗ vai Mạo Khoa.

Trương Huyền cũng gật đầu nói: “Thế nào, chuyện đã xử lý xong rồi sao?”

“Xong rồi.” Mạo Khoa cảm kích nói: “Tiền đại ca cho ta đã dùng để thuê một người giúp việc, còn nộp một số tiền viện phí, còn lại một số ta định...”

“Được rồi, được rồi.”

Trương Huyền vội vàng ngăn lại: “Không cần nói với ta về việc sử dụng tiền, chỉ cần xử lý tốt mọi chuyện là được. Hôm nay chúng ta sẽ đến địa điểm huấn luyện, tối qua Hà thúc đã nói với người rồi.”

“Vâng.”

Mạo Khoa nói: “Hà thúc đã nói rồi, vì vậy ta đã chuẩn bị một ít bữa sáng.”

“Được rồi, mang theo súng, ăn trên đường, Hà thúc lái xe, Chí Vĩ người gửi tin nhắn cho lão Mã, xác nhận lại địa điểm một lần nữa.”

“Tốt!”

Tối qua, Mã Xuyên Đình đã trực tiếp đến địa điểm gặp bạn bè để ôn lại tình cảm.

Theo lời của hắn, hắn muốn thương lượng thêm một chút chiết khấu, đồng thời tìm hiểu rõ tình hình của địa điểm để đảm bảo rằng khi Trương Huyền và những người khác đến vào ngày hôm sau, họ có thể sử dụng trực tiếp.

Còn về chiếc xe của hắn, hắn đã để lại cho Trương Huyền và những người khác sử dụng.

“Địa điểm này nằm trong một nhà máy bỏ hoang ở ngoại ô Bangkok, nghe nói có cả trường bắn và phòng tác chiến, nghe nói chủ nhân của địa điểm này trước đây từng làm công tác huấn luyện cảnh sát, rất nhiều cảnh sát địa phương đã từng tham gia khóa học của hắn, rất lợi hại.”

Hà thúc vừa lái xe vừa nói về một số chi tiết tình huống mà Mã Xuyên Đình đã nói với hắn.

“Huấn luyện cảnh sát? Vậy chúng ta cứ đi như vậy, không có vấn đề gì chứ?” Chí Vĩ ngồi ở ghế phụ lái có chút lo lắng, sợ rằng họ Mã kia sẽ bán đứng họ.

Hà thúc nói: “Hắn là không có chuyện gì, đều đã nói là chuyện trước đây rồi, bây giờ hắn đã nghỉ hưu không làm nữa rồi, hơn nữa khi chúng ta thuê địa điểm, cũng sẽ không có người ngoài ở đó.”

Lúc này, Trương Huyền đang ngồi ở ghế sau kiểm tra lại túi đựng đồ.

Nhìn vào những hộp đạn đó, Trương Huyền suy nghĩ một chút, rồi nói với Hà thúc ở phía trước: “Hà thúc, tiện đường ghé qua cửa hàng bán súng một chuyến, mua thêm đạn, mấy hộp này chỉ sợ dùng không được hai ngày.”

“Được.”

Rất nhanh, mọi người lại đến trước cửa hàng súng của Kelly.

Nói đến Kelly cũng là một người siêng năng, sáng sớm đã mở cửa, hơn nữa dường như bên trong đã có khách hàng khác.

Một chiếc xe jeep hơi cũ kỹ đang đỗ bên cạnh chiếc xe điện của Kelly, và dường như có người đang ngồi ở ghế lái.

Sau khi đỗ xe xong, Trương Huyền nói: “Đội mũ vào.”

Sau đó, đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, liền dẫn đầu xuống xe.

Leng keng!

Cửa hàng mở ra, Trương Huyền và những người khác bước vào trong.

Lúc này, Kelly đang giới thiệu súng cho ba người da trắng vạm vỡ, đeo kính râm.

Thấy Trương Huyền và những người khác bước vào, mắt Kelly sáng lên.

Khách hàng béo bỏ lại đến rồi!

“Này, Schnell.”

Kelly sau đó đưa khẩu súng trong tay cho người da trắng trước mặt, rồi chào hỏi Trương Huyền: “Chào buổi sáng, hôm nay muốn lấy gì?”

“Đạn.” Trương Huyền quan sát ba người da trắng đó.

Vì họ mặc quần áo rộng thùng thình, nên không thể nhìn rõ có mang theo vũ khí hay không.

Nhưng người đang kiểm tra súng đó, khớp nối giữa ngón tay cái và ngón trỏ có vết chai sạn do sử dụng súng lâu năm,

trên cánh tay cũng có vài vết sẹo dao đã rất cũ.

Chương 69: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hơn nữa, từ vị trí cảnh giác tam giác trong nhà tiêu chuẩn của họ khi tách ra, và ánh mắt không rời khỏi mình từ khi bước vào cửa có thể phán đoán được, những người này có lẽ không phải là người bình thường.

Đúng rồi, còn cả người đang canh gác trên xe ngoài kia nữa.

Quân nhân sao?

Dường như nhận ra ánh mắt của Trương Huyền, người da trắng đang kiểm tra súng liếc nhìn Trương Huyền.

Ánh mắt của hai người chạm nhau rồi nhanh chóng rời đi.

Cả hai đồng thời đưa ra kết luận nhất quán: đối phương là cao thủ.

Trương Huyền thu hồi ánh mắt, coi như không có chuyện gì xảy ra, liền nói với Kelly đang rót nước cho mình: “Giống như những khẩu súng chúng ta đã mua ở đây ngày hôm qua, mỗi loại đạn trước tiên lấy 300 viên, bắn xong rồi mua tiếp.”

“Được.”

Kelly vui vẻ gật đầu, sau đó đi vào kho hàng phía sau.

Và cùng với sự ra đi của Kelly, bầu không khí trong căn phòng cũng trở nên im lặng.

Hà thúc và Chí Vĩ hai người thì không sao, hoàn toàn không cảm thấy có gì lạ.

Còn Mạo Khoa, có lẽ là cảm nhận được sự đe dọa nồng nặc từ ba người đó, nên từ khi bước vào cửa đã luôn đứng bên

cạnh Trương Huyền.

Đột nhiên, hơi thở của Mạo Khoa trở nên gấp gáp không hiểu vì sao, tay cũng không tự chủ được sờ vào khẩu súng ngấn giắt sau lưng.

Nhưng ngay khi tay hắn vén áo lên, ấn vào báng súng, Trương Huyền đột nhiên lên tiếng:

“Mạo Khoa, người cùng Hà thúc ra ngoài xe lấy tiền đi.”

Hoàn hồn lại, Mạo Khoa cũng lập tức nhận ra mình có chút phản ứng quá độ, gật đầu, sau đó đi theo Hà thúc ra ngoài.

Người da trắng đang kiểm tra súng đột nhiên cười nói bằng tiếng Anh: “Hóa ra là một đám thỏ nhỏ.”

“Ha ha ha...” Hai người còn lại cũng cười theo.

Trương Huyền cũng cười cười, không chút khách sáo đáp trả bằng tiếng Anh: “Đi ra ngoài, vẫn nên khiêm tốn một chút, miễn cho rước họa vào thân.”

“Người...” Người đó híp mắt nhìn Trương Huyền.

Trương Huyền không né tránh, nhìn lại, ánh mắt liếc nhìn động tĩnh của hai người còn lại.

Trong nháy mắt, sát khí của hai bên bộc lộ!

Ngay khi tình hình căng thẳng.

Kelly kịp thời bước ra khỏi phòng, tay xách một chiếc vali.

“Schnell, đạn của người đây.”

Mà câu nói này, cũng vô hình trung xua tan áp lực thấp trong phòng.

“Cảm ơn, Kelly.”

Trương Huyền cười gật đầu với Kelly.

Còn Hà thúc và Mạo Khoa, lúc này cũng mang tiền, quay trở lại cửa hàng.

Trở lại xe, Mạo Khoa rót cuộc mở miệng nói:

“Đại ca, mấy người kia, rất lợi hại!”

“Nhìn ra rồi.” Trương Huyền cũng gật đầu nói: “Xem ra hẳn là xuất thân từ quân đội, chỉ không biết là đang tại ngũ hay đã giải ngũ.”

Nếu là giải ngũ thì cũng không có gì kỳ lạ.

Nhưng nếu là đang tại ngũ...

Một đám quân nhân da trắng chạy đến Xiêm La, còn định mua súng tại chỗ, e là muốn làm chuyện gì đó lớn.

Nghे cuộc trò chuyện của hai người, Chí Vĩ nghi hoặc hỏi: “Vừa rồi mấy người trong tiệm?”

“Đúng vậy.” Mạo Khoa nghiêm túc nói: “Vừa rồi khi nhìn thấy ba người đó, ta như nhìn thấy một bầy sói đói, suýt chút nữa ta đã rút súng ra, may mà đại ca ngăn ta lại.”

Hà thúc phụ họa: “Ta cũng chú ý đến, vừa rồi nhìn thấy tay Mạo Khoa sờ lên súng, thật sự làm ta giật mình.”

“A? Hà thúc ngươi cũng nhìn ra?”

Chí Vĩ ngơ ngác nhìn ba người.

Phát hiện ra hình như chỉ có mình là yếu... khụ.

“Thôi, kệ bọn họ đến đây làm gì, nhưng chắc chắn không phải nhắm vào chúng ta, lái xe đi, gọi điện cho lão Mã, bảo hắn ra cổng đợi chúng ta.”

Rất nhanh, mọi người lái xe ra khỏi thành phố, băng qua một đoạn đường làng lầy lội, đến ngoại ô một khu nhà máy.

“Địa chỉ là đây rồi, nhưng... sao ta không thấy biển hiệu?”

Chí Vĩ nhìn định vị trên điện thoại, lại nhìn ra ngoài cửa xe, cố gắng tìm kiếm cổng của nhà máy bỏ hoang đó.

Mà đúng lúc này, tiếng súng vang lên!

Đùng đùng đùng...

Nghe thấy tiếng súng, Hà thúc theo phản xạ đạp phanh!

Mà Trương Huyền cũng lập tức cúi thấp người, rút súng lục ra, đẩy cửa xe, nấp sau động cơ, hai tay cầm súng cảnh giác.

Mà phản ứng của Mạo Khoa cũng không chậm, xuống xe ở phía bên kia của xe, nửa ngồi xổm quan sát xung quanh.

Nhưng mấy người nhìn xung quanh, lại không nhìn thấy bóng dáng người nổ súng.

Đang lúc mọi người nghi hoặc.

Điện thoại của Hà thúc reo lên.

Hà thúc mở điện thoại ra xem, nhỏ giọng nói với Trương Huyền bên cạnh: “Là lão Mã.”

“Nhận.”

Hà thúc nghe điện thoại, nghe xong, Mã Xuyên Đình ở đầu dây bên kia nói lớn: “Các người đến rồi sao? Ta không nhìn thấy các người?”

Hà thúc nhỏ giọng nói: “Chúng ta đang ở ngoại ô khu nhà máy, vừa rồi có người nổ súng, bây giờ Trương ca bọn họ đang tìm tay súng.”

“A? Nổ súng? À ~ cái đó, không cần lo lắng, tất cả các nhà máy ở đây đều đã được cải tạo thành các trường bắn, chắc chắn là có người đang tập bắn, các người cứ đi thẳng vào đường lớn... thôi, vẫn là ta ra ngoài đi.”

Nói xong, liền cúp điện thoại.

Nghe nguyên nhân là thế, Hà thúc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trương Huyền bên cạnh nhìn trái nhìn phải, xác định không có nguy hiểm, lúc này mới trầm tĩnh lại.

Chương 70: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Làm ta giật mình.” Chí Vĩ vỗ ngực: “Ta còn tưởng họ Mã kia thật sự bán chúng ta rồi chứ.”

Nói chuyện, từ xa cuối đường lớn, Mã Xuyên Đình cười một chiếc xe điện nhỏ chạy đến.

“Trương ca, ở đây.” Mã Xuyên Đình cười vẫy tay: “Các người lái xe theo ta là được.”

Một hồi chuyện nhỏ.

Cuối cùng mọi người cũng đến được bãi tập do Mã Xuyên Đình thuê.

Bãi tập này trước đây là một nhà máy luyện thép cũ, sau khi bị bỏ hoang, được người ta nhận thầu, qua tay nhiều lần, hiện nay toàn bộ nhà máy luyện thép đã chính thức được cải tạo thành trường bắn.

Nói là trường bắn, nhưng vì khách hàng chủ yếu là cục cảnh sát địa phương, nên các cơ sở và thiết bị cần thiết đều đầy đủ.

Mã Xuyên Đình dẫn mọi người đi vào sân, chỉ vào xa xa giới thiệu:

“Này, bên kia có đường chạy 400m, giữa còn có một số bao cát tập quyền anh.”

“Bên cạnh đường chạy được ngăn cách bằng vách ngăn là một bãi tập CQB trong nhà đơn giản, tuy nhiên trong bãi tập này ngoại trừ trường bắn ra thì đều cấm sử dụng đạn thật.”

“Sau đó trường bắn bia ngắm ở phía sau nhà máy, không bao gồm súng và đạn, nhưng bia ngắm có thể sử dụng tùy ý, giấy bia ngắm đủ dùng.”

“Phòng tập thể hình ở trong nhà, đầy đủ các dụng cụ cần thiết.”

“Còn bên kia, có một bãi tập mô phỏng máy bay khách...”

Giới thiệu rất nhiều, cũng thực sự mở mang tầm mắt cho mọi người.

Hà thúc cười nói:

“Lão Mã, bạn của người lợi hại thật, nơi này có nhiều chức năng như vậy, e là chỉ riêng tiền vé vào cửa mỗi ngày cũng không ít, người ta thế mà đồng ý cho người thuê chỗ này chỉ 500 đô một ngày?”

Mã Xuyên Đình cười hì hì:

“Nào có năm trăm, đó là giá của ngày hôm qua, tối hôm qua ta cho ông chủ kia uống rượu nói lời hay, kiên quyết bắt hắn giảm giá thêm một lần, hiện tại chỉ cần bốn trăm đô một ngày, đương nhiên, ba ngày đầu vẫn như cũ, không thu tiền.”

“Vậy thì người vẫn lợi hại.” Hà thúc cười giơ ngón tay cái.

Mã Xuyên Đình nhìn Trương Huyền, nói: “Thế nào, Trương ca, hài lòng chứ?”

“Ừ, không tệ.” Trương Huyền cũng đưa ra lời khen ngợi cao.

Ban đầu hắn chỉ muốn tìm một bãi đất trống, tùy tiện dùng ván gỗ gì đó dựng một bãi tập đơn giản là được.

Không ngờ lão Mã còn cho hắn kinh hỉ lớn như vậy.

...

Hai mươi phút sau.

Trường bắn.

“Được rồi, thời gian không còn nhiều, bây giờ ta sẽ tóm tắt lại các môn học huấn luyện chính của chúng ta trong nửa tháng sau.”

Trương Huyền đứng trước đám đông, giơ cao một bản kế hoạch huấn luyện do chính hắn viết tay tới qua.

“Trước tiên, vì chúng ta vẫn chưa thể xác định chính xác kế hoạch cuối cùng sẽ là tấn công bất ngờ xe chở tiền của sông bài hay trực tiếp tấn công khách sạn, dù sao nửa tháng sau, ta vẫn sẽ dành thời gian theo dõi và thu thập tin tức.”

“Vì vậy, tất cả mọi người đều phải thành thạo các kỹ năng sử dụng súng, bắn súng, chiến đấu, theo dõi, chống theo dõi và kỹ năng giao tiếp cơ bản.”

“Không chỉ vậy, mà cả ta, Lão Mã và Mạo Khoa, ba chúng ta cần phải tăng cường tập luyện phối hợp các môn học chiến thuật, phần đấu trong vòng nửa tháng bồi dưỡng được khả năng chiến đấu ăn ý.”

“Ngoài ra, mỗi người mỗi ngày đều phải dành khoảng hai tiếng để rèn luyện thể lực và phản xạ.”

“Các người phải biết rằng, việc thực hiện kế hoạch cuối cùng nhất định phải hoàn thành trong thời gian ngắn nhất, rất có thể toàn bộ quá trình thực hiện sẽ không đến mười phút, nhưng mười phút này nhất định là mười phút nguy hiểm nhất mà các người từng trải qua, cho dù chỉ có một người phạm một sai lầm nhỏ nhất cũng có thể dẫn đến toàn quân bị diệt!”

“Vì vậy, ta muốn tất cả mọi người phải dốc hết sức lực!”

Nói xong, Hà thúc dẫn đầu vỗ tay.

Rầm rầm một hồi.

Trương Huyền giơ tay ra hiệu im lặng, sau khi tiếng vỗ tay ngừng lại, hắn liền nói với Chí Vĩ: “Chí Vĩ, người ra xe lấy súng về, ta sẽ dạy các người cách sử dụng súng trước.”

“Được!”

“Thông thường, nên cầm súng bằng hai tay càng nhiều càng tốt, và lực cầm súng không được quá to cũng không được quá nhỏ... Tay trái bao bọc tay phải, khi bắn súng nên hơi ấn xuống phía sau... Hòn ngắm, điểm ruồi, mục tiêu, ba điểm thành một đường thẳng...”

“Khi tiến hành CQB trong nhà, sự phối hợp giữa đồng đội với đồng đội rất quan trọng, và trong số đó, cử chỉ chiến thuật đóng vai trò đặc biệt quan trọng... Bất kỳ địa điểm chiến trường cự ly gần nào cũng cần kiểm soát hoàn toàn vũ khí đang sử dụng của mình, nòng súng không bao giờ được hướng vào đồng đội... Việc tìm kiếm trong nhà phải toàn diện, không được bỏ sót bất kỳ nơi nào có thể ẩn náu...”

“Chiến đấu cự ly gần nên lấy mục tiêu một đòn hạ gục, có thể dùng súng thì dùng súng, không dùng súng thì rút dao, dao cũng không dùng được thì nhặt gạch đá cũng mạnh hơn tay không, đánh được thì đánh, đánh không lại thì chạy.”

“Theo dõi chú trọng vào việc ẩn náu, mặc nhiều quần áo để tiện tháo ra bất cứ lúc nào, báo chí, kính râm, thậm chí hộp cơm nhanh... đều có thể trở thành đạo cụ che chắn... Chống theo dõi quan trọng nhất là di chuyển và dừng lại hợp lý, khi một chiếc xe hoặc một số người xuất hiện trong tầm nhìn của người hơn ba lần, điều đó có nghĩa là người rất có thể đã bị lộ...”

Chương 71: Tiêu Đề 《Ăn》

“Công việc phối hợp nhóm, việc liên lạc vô cùng quan trọng, vì vậy chúng ta phải thành thạo cách sử dụng tai nghe bluetooth và ngôn ngữ ngắn gọn... Một khi hành động bắt đầu, bất cứ ai khi nói chuyện đều phải khoai báo danh tính trước...”

Cứ như vậy, rời giường, huấn luyện, ăn, huấn luyện, ngủ...

Thời gian trôi nhanh, thoắt cái đã nửa tháng sau.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Trên trường bắn, Hà thúc cầm súng hai tay, một khẩu Glock 17 trong tay, nhắm bắn một cách bài bản.

Mặc dù động tác vẫn còn có vẻ vụng về, nhưng so với việc bóp cò súng run rẩy lúc đầu, bây giờ hắn đã mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Bùm! Khách!

Bắn hết viên đạn cuối cùng trong băng đạn, súng tự động lên nòng.

Hà thúc lấy băng đạn ra, nhấn nút nhả khóa, kéo khóa nòng vài lần để kiểm tra xem súng đã hết đạn chưa, sau đó đặt súng và băng đạn gọn gàng vào hộp trên bàn bắn.

Trong khi đó, cách xa hắn không xa, Trương Huyền đang ngồi vắt chéo chân, tiện tay ném một quả nho lạnh vào miệng, quay sang nhìn ra cửa trường bắn.

Bên ngoài, Chí Vĩ đang cầm điều khiển, liên tục điều chỉnh.

Trên không trung, một chiếc flycam nhỏ bay nhanh qua mái nhà trường bắn, dừng ổn ở trước mặt Chí Vĩ.

“Cũng được, kết nối video trực tiếp không có độ trễ gì, chỉ là độ ổn định khi lơ lửng hơi kém, hình ảnh hơi rung.”

Chí Vĩ nhặt flycam trên mặt đất lên, lật qua lật lại, xác nhận không có gì hư hỏng mới yên tâm.

Sau đó nhìn sang Mã Xuyên Đình đang luyện tập ngắm bắn di động ở xa: “Lão Mã, người không thể mua một cái mới về à? Nhất định phải mua đồ cũ?”

Đặt khẩu MP7 không có băng đạn trong tay xuống, Mã Xuyên Đình quay đầu lại nói một cách khó chịu:

“Có đồ cũ cho người dùng là tốt rồi, người biết mua flycam theo con đường chính thức cần bao nhiêu thủ tục và giấy tờ không? Ta không muốn vì cái này mà bại lộ hành động của chúng ta, dù sao cũng chỉ là dùng một lần, dùng xong là tiêu hủy, đừng quá cầu kỳ.”

Người nước ngoài muốn mua flycam ở Xiêm La cần rất nhiều giấy tờ.

Trong đó quan trọng nhất là giấy phép bay.

Cái này muốn làm xong phải tốn không ít tiền, quan trọng nhất là phải đợi rất lâu.

Có người nửa năm chưa chắc đã làm xong.

Mặc dù biết Mã Xuyên Đình nói không sai, nhưng Chí Vĩ vẫn không phục, lẩm bẩm vài câu.

Hà thúc đi đến trước mặt Trương Huyền, cười khỏ nói: “Hôm nay trung bình lại là bia cố định 25 mét, 12 phát trúng

5, vẫn kém xa.”

“Có thể bắn súng là được rồi.”

Trương Huyền không cảm thấy thành tích bắn súng của Hà Thúc và Chí Vĩ sẽ ảnh hưởng gì đến nhiệm vụ.

Rốt cuộc Mạo Khoa, Lão Mã và hấn mới là người chiến đấu.

Nếu ngay cả tài xế và người điều khiển flycam cũng phải cầm súng tham gia chiến đấu, vậy nhiệm vụ này coi như thất bại hơn một nửa.

Những ngày này dạy họ sử dụng súng, chủ yếu là để rèn luyện tâm lý của họ, đến lúc đó một khi nổ súng, cũng không đến nỗi bị tiếng súng dọa cho tay chân luống cuống, ảnh hưởng đến phán đoán.

Nói xong, Trương Huyền đứng dậy, đi đến bàn bắn.

Cạch cạch...

Sau khi nhét hai băng đạn vào sáu viên đạn, hấn nhét một băng đạn vào bao đựng băng đạn bên hông, băng đạn còn lại đưa vào trong súng lục.

Kéo khóa nòng.

Rắc!

Đạn lên nòng!

Sau đó hấn nhét khẩu Glock vào bao đựng bên hông, tay phải hơi buông lỏng, đặt lên báng súng lục ở hông.

Ánh mắt nhìn thẳng vào sáu bia kim loại hình người cách 25 mét!

Hít một hơi thật sâu.

“Hí... hà...”

Khoảnh khắc!

Cạch!

Rút súng!

Ngắm sẵn!

Bóp cò!

Bùm bùm bùm...!

Liên tiếp sáu phát bắn nhanh!

Hết đạn, ngón tay cái phải ấn nút nhả băng đạn, để băng đạn trượt ra, đồng thời tay trái rút băng đạn bên trái thắt lưng!

Gần như liền mạch, băng đạn mới lại được đưa vào khe nạp đạn!

Rắc!

Nòng súng bỗng được giải phóng, đạn lại lên nòng!

Bùm bùm bùm...!

Lại một loạt sáu phát bắn nhanh!

Từ trái sang phải, từ phải sang trái!

Mười hai viên đạn, viên nào cũng bắn trúng đầu!

Với Kỹ Năng Bắn Súng Lv 4, giờ đây Trương Huyền đã có thể được coi là một tay súng chuyên nghiệp!

Độ chính xác bắn súng cao, không kém so với tay súng bắn tỉa tháp chuông trong bản sao trước đó!

Và Kỹ Năng Sử Dụng Súng Lv 3 giúp hắn có thể phát huy tối đa đặc điểm và lợi thế của các loại súng khác nhau.

Ngay cả khi khẩu súng đang sử dụng có độ lệch tâm bắn nhất định, Trương Huyền cũng có thể nắm bắt được giá trị lệch tâm gần đúng trong vòng vài phát bắn.

“Nhanh quá!”

Từ cửa ra vào, Chí Vĩ dựa vào cửa không nhịn được thốt lên một tiếng khen ngợi.

“Cũng rất chính xác nữa.”

Lúc này, Mã Xuyên Đình bên cạnh cũng không tập luyện nữa, vỗ tay khen ngợi: “Trương ca, trước đây người từng đoạt huy chương vàng Olympic phải không? Bắn súng lục không ngắm cố định, mặc dù là mục tiêu cố định, nhưng độ chính xác và tốc độ này, trước đây trong quân đội ta hiếm khi thấy ai làm được.”

“Nếu ta đã đoạt huy chương vàng Olympic thì sẽ không ở đây.”

Trương Huyền tháo băng đạn, đặt súng xuống, tiện tay búng bay một vỏ đạn màu vàng rực rỡ còn đang bốc khói rơi trên khăn trải bàn, vỏ đạn rơi xuống đất, phát ra tiếng va chạm thanh thúy.

Chương 72: Tiêu Đề 《Ăn》

“Gọi cho Mạo Khoa, hỏi xem tiến độ của hắn bây giờ như thế nào.”

“Được.”

Khách sạn Hoàng gia, sòng bạc tầng bốn.

Mặc một bộ veston lịch lãm, tóc tai gọn gàng, Mạo Khoa trông như một doanh nhân thành đạt.

Lúc này, hắn đang nghịch một con chip xanh hình tròn, ngồi trước một bàn cờ bạc.

Người chia bài đổi diện lật bài tẩy lên.

“Nhà con một đôi K lớn nhất, nhà cái ba con A lớn nhất, nhà cái thắng.”

Nhìn những con chip cuối cùng trước mặt bị thu hồi, Mạo Khoa không biểu lộ cảm xúc gì, ném những con chip trong tay lên bàn: “Thua liên tiếp bảy ván à... Sòng bài của các người có vấn đề gì không?”

Người chia bài khuôn mặt thanh tú nở nụ cười chuyên nghiệp: “Thưa tiên sinh, chúng ta là sòng bạc hợp pháp, sẽ không sử dụng những thủ đoạn hèn hạ đó.”

“Vậy ý người là ta xui xẻo? Ai xui xẻo có thể thua liên tiếp bảy ván nhiều như vậy?”

Người chia bài vẫn nở nụ cười: “Vui lòng đổi chip tại quầy tiếp tân, cảm ơn tiên sinh đã đến.”

Mạo Khoa cười khẩy, đứng dậy lắc tay rời đi.

Ngay cả con chip mệnh giá nhỏ rơi trên bàn bài cũng không lấy.

Giống như một con bạc câu kinh đã thua sạch tiền cược cuối cùng, nhưng lại không thiếu tiền.

Nhiều ngày nay, hẵn đều đến sòng bài này chơi một hoặc hai tiếng mỗi ngày, Trương Huyền cấp cho hẵn 5. 000 đô la Mỹ mỗi ngày để chơi, chơi đến khi hết.

Mục đích là để che mắt người khác, tìm hiểu rõ tình hình cụ thể bên trong sòng bài.

Và những “con bạc” như Mạo Khoa, mỗi ngày có không biết bao nhiêu người trong sòng bài.

Vì vậy không thu hút được sự chú ý của bất kỳ ai.

Cho đến ngày hôm nay.

Mạo Khoa đã nắm rõ số lượng và vị trí camera giám sát trong và ngoài sòng bài, khu vực phòng thủ trọng điểm của nhân viên bảo vệ, vị trí kho vũ khí và khung giờ khách hàng ít nhất trong ngày.

Vù vù vù...

Điện thoại trong túi rung lên, Khoa liếc nhìn màn hình, bắt máy: “Hà thúc.”

Bên kia truyền đến giọng nói của Trương Huyền: “Thế nào rồi?”

“Là Đại ca à, người đoán không sai, hôm nay sòng bạc quả thật có chút khác thường, trước giờ sòng bạc cả trong lẫn ngoài, ít nhất cũng phải có ba mươi mấy bảo vệ, hôm nay lại chỉ có mười mấy người, ngoài ra, lúc ta đến, còn thấy trong bãi đỗ xe dưới tầng hầm, thêm ba chiếc xe tải nhỏ, bên cạnh xe còn có hơn hai mươi bảo vệ.”

Nói xong, Khoa liếc nhìn thời gian: “Hôm nay là 30, thứ Ba, đúng là thời gian ngân hàng mở cửa.”

Khoa không nói thêm gì nữa, còn Trương Huyền và những người khác bên kia cũng nhận ra, có lẽ hôm nay, chính là ngày sòng bạc chuyển tiền tài sản.

Tuy nhiên, không thể xác định thời gian này là ngẫu nhiên hay cố định.

Nếu là cố định, vậy rốt cuộc là mỗi thứ Ba chuyển một lần, hay mỗi tháng 30 hoặc cuối tháng chuyển một lần.

Trương Huyền trầm ngâm hai giây, nói: “Vậy có nghĩa là, có thể phải tiếp tục quan sát thêm một tuần?”

“Có lẽ vậy... Chờ chút, hình như có phát hiện.”

Khoa vừa nói xong, đột nhiên chú ý đến hành lang phòng riêng ở xa xa.

Một nhóm vệ sĩ mặc đồ đen vây hai người, từ một phòng riêng bước ra.

“Wilson tiên sinh, xin hãy tin tưởng vào thành ý của chúng ta, Scott tiên sinh, nhất định sẽ rất hài lòng với đề nghị của cha ta.”

Tiền Lập Tín mỉm cười, đưa tay về phía Wilson tiên sinh trước mặt.

Nhưng Wilson chỉ liếc nhìn tay Tiền Lập Tín, rồi lạnh lùng nói: “Tiền lão bản, nếu các người thực sự có thành ý, vậy thì người vừa nói chuyện với ta, sẽ không phải là người, mà là cha người.”

Sắc mặt Tiền Lập Tín cứng đờ, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại: “Gia phụ hiện đang ở Mỹ, quả thật không thể thu xếp được, xin hãy tin tưởng ta, ta có thể thay mặt gia tộc đưa ra cam kết.”

“Hừ.”

Wilson cười lạnh một tiếng: “Đừng tưởng rằng ta không biết người đã làm những gì sau lưng chúng ta, nếu đây là cam kết của các người... hừ, vậy thì cam kết của Tiền gia, quả thật quá rẻ mạt.”

Nói xong, hắn dẫn theo vài vệ sĩ bỏ đi.

Còn Tiền Lập Tín sau lưng mặt đen như than, một người đàn ông đeo kính mặc vest đứng bên cạnh tiền lại gần, nhỏ giọng nói: “Thiếu gia, có cần xử lý hắn không?”

Tiền Lập Tín hừ lạnh một tiếng: “Người biết hắn là ai không? Chán sống rồi à?”

Người đàn ông đeo kính cười gượng, không dám nói gì.

Nhưng lúc này, Tiền Lập Tín lại thẳng lưng, lạnh lùng nhìn bóng lưng Wilson rời đi, miệng lầm bầm:

“Hừ, xem hắn oai phong, muốn đầu tư ở Bangkok? Không có cha ta gạt đầu, đầu tư bao nhiêu tiền cũng chỉ là đổ sông đổ biển! Người lập tức đi sắp xếp một chút, tìm vài người không liên quan đến chúng ta, dạy cho tên này một bài học, để hắn tự mình trải nghiệm, an ninh ở Bangkok!”

“Vâng!”

...

Quay lại thời gian vài phút trước.

Trong đám đông không xa.

Khoa đang nghiêng người, nhỏ giọng nói vào điện thoại: “Ta thấy Tiền Lập Tín đang nói chuyện với một người nước ngoài, nhìn thái độ của hắn dường như rất cung kính.”

Nói xong, hắn kín đáo nhìn trái nhìn phải, xác nhận không có ai chú ý đến mình, liền móc điện thoại ra, cẩn thận chụp

một tấm ảnh từ thắt lưng, gửi đi.

Lúc này, Mã Xuyên Đình trong sân tập luyện vừa nhìn thấy người nước ngoài trong ảnh, lập tức hét lên:

Chương 73: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chết tiệt, không phải là quản lý của tên phú hào người Anh đó sao?!”

Vì bị thương nặng trước đó, Mã Xuyên Đình buộc phải gọi điện cho ông chủ ở nước ngoài, để hắn từ chối cơ hội phỏng vấn nhiệm vụ bảo vệ này.

Mặc dù ông chủ đã mắng Mã Xuyên Đình một trận qua điện thoại.

Nhưng đã đến nước này, cũng không còn cách nào khác.

Dù sao cũng không thể đuổi việc người duy nhất trong công ty có thể làm việc kiếm tiền được.

Ông chủ của Mã Xuyên Đình cũng chỉ có thể bỏ qua.

Trước đây, Mã Xuyên Đình đã từng xem ảnh của người quản lý đó.

Giống hệt người nước ngoài đang nói chuyện với Tiền Lập Tín.

“Mẹ kiếp, đúng là ăn cướp.” Mã Xuyên Đình vừa tức vừa tủi thân.

Người nói Tiền gia có nhiều tiền như vậy, gia tài lớn như vậy, sao phải đến cướp một món hời nhỏ như vậy của mình?

Thậm chí không tích vì thế mà bày ra một cái bẫy?

Người trực tiếp nói với ta, ta có thể không nhường cho người sao? Ta dám không nhường cho người sao?

Sao lại còn phải đánh ta một trận?

Trương Huyền nói: “Người có thể nghe được nội dung cuộc trò chuyện của họ không?”

Khoa nhìn xem, nhưng phát hiện vệ sĩ của đôi phương rất chuyên nghiệp, căn bản không tìm được cơ hội để tiếp cận, chỉ đành nói:

“Xin lỗi Đại ca, vệ sĩ của bọn họ hơi nhiều, ta không thể tiếp cận quá gần, bất quá nhìn dáng vẻ của họ, dường như là nói chuyện rất không vui, người nước ngoài đó sắp đi rồi, ta có cần đi theo xem không?”

“Không cần... Vậy, người về trước đi.”

“Vâng.”

Cúp điện thoại, Trương Huyền nhìn mọi người trước mặt: “Có ý kiến gì không?”

Chí Vĩ lên tiếng: “Đại ca, hay là chúng ta nghĩ cách tấn công sông bạc a? Kiếm ít thì kiếm ít, ít nhất cũng an toàn hơn, đội vận chuyển này người quá đông, hơn hai mươi người, các người chỉ có ba người, dù tính cả ta và Hà thúc cũng chỉ có năm người, cho dù Đại ca người có thể một chọi mười, vậy thì còn lại không phải cũng có hơn chục người sao, đánh thế nào?”

Lúc này, Chí Vĩ đã không còn ý nghĩ vào việc tấn công xe vận chuyển tiền của sông bạc.

Thậm chí Mã Xuyên Đình cũng gật đầu đồng ý: “Đúng vậy, tình hình này, nếu không có vũ khí hạng nặng hoặc thuốc nổ, e rằng ngay cả khi tập kích bất ngờ, cũng khó có thể giải quyết đội vận chuyển tiền của sông bạc và cướp tiền mặt trước khi cảnh sát đến.”

Hà thúc đứng im suy nghĩ vài giây rồi lên tiếng:

“Mới nãy Khoa nói, người quản lý giàu có này dường như không có quan hệ tốt với Tiền Lập Tín, chúng ta có thể tìm cách đột phá từ người này không? Biết đâu hắn có thể gián tiếp giúp chúng ta đạt được mục tiêu?”

Nói xong, Hà thúc nhìn về phía Mã Xuyên Đình.

Mã Xuyên Đình méo miệng: “Lão Hà, người nhìn ta làm gì, ông không định để ta đi xin thêm một cơ hội phỏng vấn đây chứ?”

Hà thúc cười cười, không trả lời, quay sang nhìn Trương Huyền: “Người thấy sao? Trương ca?”

Trương Huyền suy nghĩ một lát, gật đầu nói: “Thời gian còn nhiều, có thể thử, lão Mã, người gọi điện cho ông chủ của người, xem hắn có thể nghĩ cách nào không, để tranh thủ thêm một cơ hội phỏng vấn, hoặc là lấy được địa chỉ của người quản lý đó ở Bangkok cũng được.”

Mã Xuyên Đình cười khỏ: “Các người thật biết làm khó người khác... Được rồi, ta đi gọi điện thoại đây.”

Nói xong, dường như không muốn mọi người nghe thấy mình bị mắng, hắn cầm điện thoại đi ra ngoài.

Nửa tiếng sau, cuộc gọi của Mã Xuyên Đình vẫn chưa kết thúc, Khoa đã quay lại trước.

Một chiếc Audi A6 đời cũ từ từ sử vào trường bắn.

Chiếc xe này là chiếc xe không biển số, không nguồn gốc, không chủ sở hữu mà Mã Xuyên Đình đã mua được qua thị trường chợ đen cách đây một thời gian.

Có thể gắn biển số tùy ý và lái xe trên đường.

Nó được sử dụng chuyên biệt để thực hiện kế hoạch, bởi vì xe của Mã Xuyên Đình quá quen thuộc với sòng bạc, lái xe qua đó sẽ bị lộ ngay lập tức.

“Đại ca, Hà thúc, Chí Vĩ, ta trở lại rồi.”

Khoa bước vào nhà.

Đúng lúc đó, Mã Xuyên Đình miễn cưỡng cúp điện thoại, cũng bước vào: “Xong rồi, tối nay 9h30, khách sạn Hoàng Gia Rama, đối phương chỉ cho mười phút.”

Khoa nghi hoặc nhìn Mã Xuyên Đình.

Trương Huyền gật đầu: “Được, Khoa, mang theo thiết bị, chúng ta đến phụ cận dừng chân trước, tùy cơ ứng biến.”

Mặc dù không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng Khoa vẫn ngoan ngoãn gật đầu, thay bộ vest của mình.

Hà thúc cũng kéo tủ đựng đồ bên cạnh ra.

Áo giáp chống đạn, thắt lưng chiến thuật, găng tay chiến thuật, giày chiến đấu... Ba bộ trang bị tác chiến đầy đủ!

Còn Chí Vĩ mở tủ súng ra, bắt đầu chuẩn bị súng và đạn cho ba người.

MCX của Trương Huyền, MP5 của Khoa, MP7 của Mã Xuyên Đình!

...

Hai giờ sau.

Bên bờ sông Chao Phraya.

Một nhóm người lái xe đến gần khách sạn Hoàng Gia.

Khách sạn Hoàng Gia được coi là một trong những khách sạn tốt nhất ở Bangkok.

Nằm ở khu thương mại, gần các ngôi chùa, quán bar, trung tâm mua sắm, du khách có thể đi bộ để tham quan phong cảnh Xiêm La tuyệt đẹp.

Quan trọng nhất là do vị trí địa lý đặc biệt của khách sạn này, đối diện là Đại sứ quán Pháp, gần đó còn có một đồn cảnh sát, vì vậy an ninh khu vực này luôn khá tốt.

Chương 74: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hà thúc lái xe vòng quanh khách sạn Hoàng Gia vài vòng, sau khi nắm rõ môi trường xung quanh, liền dừng ở một chỗ hẻo lánh.

Chờ khoảng vài chục phút.

Trời dần tối.

Hai chiếc xe Land Rover rẽ qua ngã tư, lái vào khu vực khách sạn.

Đúng lúc Trương Huyền định bảo Hà thúc lái xe đuổi theo thì bất ngờ chú ý thấy phía sau hai chiếc xe Land Rover, có vài chiếc xe Minivan cũ kỹ đang nhanh chóng lái tới từ xa!

Hà Thúc vừa định khởi động xe, Trương Huyền liền nói: “Khoan đã, xem thử có chuyện gì.”

Lúc này trên đường phố bên ngoài, năm chiếc xe tải nhỏ nhanh chóng chạy vào đường phụ của khách sạn và dừng lại bên lề đường.

Hơn ba mươi tên côn đồ tay cầm ống thép và dao ngắn, gương mặt dữ tợn bước xuống từ xe!

Tên cầm đầu là một người Xiêm La mặc áo ba lỗ đen, đầu đội khăn, thân hình gầy nhưng cơ bắp lộ rõ, ánh mắt hung ác, chỉ vào chiếc xe Land Rover cách đó không xa và hét lớn!

Hơn ba mươi tên côn đồ ùn ùn lao tới, khí thế kinh hồn!

Lúc này, hai chiếc xe Land Rover đang bị chặn trước cửa bãi đậu xe, phía trước có một chiếc xe chắn ngang, thật sự là tiến thoái lưỡng nan!

Hai chiếc xe lập tức lùi lại, muốn trực tiếp xông qua đám người mà chạy trốn, nhưng họ rõ ràng đã đánh giá thấp sự tàn nhẫn của đám côn đồ này!

Soạt! Bùm!!!

Ông thép đập mạnh xuống!

Kính chắn gió trước của chiếc xe đầu tiên lập tức bị đập vỡ!

Người lái xe cũng bị đánh ngất ngay tại chỗ!

Thấy vậy, các vệ sĩ trên xe cũng không thể chần chừ, đồng loạt rút súng ra!

Pằng!

Tiếng súng vang lên lập tức giống như đóm lửa châm ngòi vào đồng củi!

Có vẻ như bọn côn đồ đã chờ đợi khoảnh khắc này từ lâu.

Rất nhiều tên trong bọn chúng liền rút ra những khẩu súng đã chuẩn bị sẵn, bắn trả lại đám vệ sĩ trong xe!

Vốn đã bị áp đảo về số lượng, thêm vào đó trong xe không có chỗ để né tránh.

Tiếng súng rộ lên ầm ầm, chỉ trong nửa phút, mấy vệ sĩ trong xe đã bị giết sạch!

Lúc này, Wilson trong chiếc xe sau đang co rúm lại trên ghế sau, lo lắng gọi điện thoại báo cảnh sát địa phương.

Nhưng hắn hoàn toàn không biết tiếng Xiêm La, chỉ có thể lớn tiếng lặp đi lặp lại: “Ta bị tấn công! Ở khách sạn Hoàng Gia Rama! Có người muốn giết ta!”

Nhưng dường như người tiếp nhận cuộc gọi hoàn toàn không có chút lo lắng nào, chỉ dùng giọng điệu bình thản nói vài lời vô ích bằng tiếng Xiêm La.

Lúc này, trong chiếc Audi A6 đậu dưới bóng cây không xa.

Trương Huyền ngồi ở ghế phụ, mắt hơi nheo lại, ngón tay hơi động, đóng chốt an toàn của MCX!

“Đại ca, làm gì bây giờ?”

Chí Vĩ lúc này đã lấy ra chiếc FLycam của mình, sẵn sàng phóng ra bất cứ lúc nào.

“Đeo mặt nạ, xuống xe cứu người!”

Trương Huyền ra lệnh một tiếng, Khoa và Mã Xuyên Đình ngồi ở ghế sau lập tức không chút do dự mở cửa xe!

MP5 và MP7 có gắn giảm thanh liên tục nã đạn về phía bọn côn đồ ở đằng xa!

Những tên côn đồ luôn nấp phía sau bị tấn công bất ngờ từ phía sau, vừa chạm mặt đã có mấy tên ngã xuống!

Nhận ra vẫn còn kẻ địch, chúng lập tức chuyển mục tiêu.

Bắt đầu tìm cách ẩn nấp!

Lúc này, Trương Huyền cũng xuống xe giơ súng lên.

Lúc này, kết quả của nửa tháng huấn luyện cuối cùng cũng được chứng thực!

Ba người tiến lên nhanh chóng theo hình tam giác!

Tận dụng cây cối xung quanh hoặc các thiết bị công cộng làm lá chắn, thay phiên nhau che chắn tấn công từ xa!

Đối mặt với ba khẩu súng tự động tấn công bất ngờ, chỉ còn lại mấy tên súng thủ không góc đầu lên được.

Pằng pằng pằng...!!!

Trương Huyền nhanh tay lẹ mắt, MCX trong tay liên tục bắn điêm xạ!

Mỗi hai phát súng có thể hạ gục hoặc giết chết một tên súng thủ!

Chỉ trong chưa đầy một phút, bọn côn đồ đã nằm la liệt!

Thấy không đánh lại, những tên côn đồ còn lại liền vội vã chạy trốn theo tiếng hô của tên cầm đầu.

Đình!

Một quả lựu đạn khói từ tay Trương Huyền ném ra, rơi xuống cạnh hai chiếc Land Rover.

Xì xì xì xì...!!!

Khói trắng dày đặc bao phủ hiện trường!

“Thay đạn!” Khoa lớn tiếng nhắc nhở, lập tức ngồi xuống thay băng đạn.

Trương Huyền và Mã Xuyên Đình đứng ở hai bên trái phải, giờ súng cảnh giác mỗi phía.

Sau khi thay đạn xong, Khoa ra hiệu, lập tức dựng súng tại chỗ, đề phòng địch quay lại.

Trương Huyền và Mã Xuyên Đình nhanh chóng lao ra, trên đường đi tiện tay bắn vào đầu mấy tên còn cử động, sau đó đến cạnh chiếc Land Rover.

Cửa xe bị mở toang, Wilson chưa hiểu tình hình đã bị Mã Xuyên Đình kéo xuống xe.

Sau khi đối chiếu ảnh và xác nhận thân phận, Mã Xuyên Đình phát hiện trên người Wilson có vết máu, lập tức kiểm tra xem hắn có bị trúng đạn không.

Dù sao họ cũng không thể mang theo một người có khả năng sắp chết về.

May mắn thay.

Vết máu trên người Wilson có lẽ là của vệ sĩ bên cạnh, ít nhất sau khi kiểm tra sơ qua, Mã Xuyên Đình không thấy dấu vết trúng đạn.

Đồng thời, trong tai nghe của Trương Huyền đang giờ súng cảnh giác bên cửa xe, cũng vang lên giọng của Chí Vĩ:

“Có xe cảnh sát đang đến từ phía đông, dự kiến ba phút nữa sẽ tới hiện trường.”

“Nhận được.” Trương Huyền trả lời, vồ vai Mã Xuyên Đình, hai người lập tức mang theo Wilson nhanh chóng quay về đường cũ.

Chương 75: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Lên xe!”

Ngồi vào ghế phụ, tay không ngừng, Trương Huyền nhanh chóng thay băng đạn, đồng thời gọi Hà thúc khởi động xe!

Hà thúc không nói nhiều, đợi mọi người lên xe, lập tức đạp ga rời khỏi hiện trường.

Vừa ra khỏi đường cái chưa đầy hai phút, đã thấy vài chiếc xe cảnh sát lướt qua họ!

Rất nhanh, tốc độ xe dần ổn định, xác định không có xe đuổi theo phía sau.

Trương Huyền lúc này mới có thời gian nhìn ra sau.

Trên ghế sau xe, bốn người đàn ông to lớn chen chúc nhau, khó mà thoải mái.

Đặc biệt là Wilson và Chí Vĩ bị kẹp ở giữa, lúc này cực kỳ khó chịu.

Có lẽ vừa mới tỉnh táo lại một chút, Wilson nhìn ba người đeo mặt nạ trong xe, ăn mặc như khủng bố, lòng dạ lo lắng không yên.

Còn tại sao gã thanh niên gầy và tài xế ngồi bên cạnh chỉ đội mũ?

Họ không sợ bị mình nhớ mặt sao?

Hay là...

Mã Xuyên Đình tháo mặt nạ, thở phào: “Thật khó tin, tại sao trên đường phố Bangkok đột nhiên lại xuất hiện nhiều côn đồ như vậy? Còn dùng cả súng nữa chứ.”

Thấy “khủng bố” lại tháo mặt nạ, Wilson lập tức cúi đầu không dám nhìn lung tung, sợ mất mạng.

“Rõ ràng là nhắm vào vị khách từ Đế quốc Anh này rồi.” Hà thúc cười nói khi nhìn vào gương chiếu hậu.

Wilson hiểu chút tiếng Long Quốc, nghe thấy mình bị gọi tên, vội vàng nói: “Không quan tâm các người là ai, chỉ cần các người không giết ta, ta đảm bảo công ty ta sẽ trả cho các người một khoản tiền chuộc lớn!”

“Chúng ta vừa cứu người, Wilson tiên sinh, sao có thể giết người được?”

Mã Xuyên Đình cười nói: “Xem ra tối nay, người sẽ có nhiều thời gian để phỏng vấn ta.”

“Hả?”

Wilson nghi hoặc nhìn Mã Xuyên Đình, càng nhìn càng thấy quen mặt.

“Người là... Ta đã xem ảnh của người, người là nhân viên an ninh mà Mạt Ba tiên sinh giới thiệu?!”

“Đúng vậy, chính là ta, rất tiếc gặp người trong tình huống này, nhưng Wilson tiên sinh, giờ người đã an toàn.”

...

Khi mọi người trở về trường huấn luyện, đã là hơn mười giờ tối.

Ngồi trên ghế sofa, tay cầm cốc sữa nóng do Chí Vĩ rót cho, Wilson luôn căng thẳng cuối cùng cũng thả lỏng.

“Thật may mắn, nếu không nhờ các người kịp thời xuất hiện, ta thật không dám tưởng tượng sẽ phải trải qua điều gì.”

Wilson cảm kích nói với Trương Huyền và mọi người.

Mã Xuyên Đình cười nói: “Người phúc lớn mạng lớn, hơn nữa người không phải đang dự định thuê công ty chúng ta đảm bảo an toàn cho người và ông chủ của người sao? Chúng ta cũng là đang làm nhiệm vụ.”

Wilson ngẩn người, ngay lập tức hiểu ra, sau đó ngồi thẳng người, nghiêm túc nói:

“Tất nhiên, giờ ta hoàn toàn tin tưởng vào năng lực của các người, ta sẽ liên hệ với công ty ngay lập tức, để bên đó ký hợp đồng bảo vệ với các người, hiệu lực hợp đồng tính từ hôm qua được không?”

Wilson là người từng trải, biết rằng Mã Xuyên Đình muốn nhân cơ hội này để ký hợp đồng.

Mà mình vừa được họ cứu, liền thuận nước đẩy thuyền.

Còn tại sao tính thời gian từ hôm qua...

Trương Huyền và mọi người vừa giết nhiều người như vậy, không có lý do và thân phận hợp lý, e rằng sẽ khó mà giải thích với cảnh sát, đây cũng coi như cách Wilson báo đáp.

Nói xong, Wilson lại nhìn Trương Huyền và Khoa bên cạnh: “Hai vị này cũng là thành viên của công ty bảo vệ Mặt Ba? Rất lợi hại, là người Long Quốc nhỉ?”

“Chúng ta không phải.” Trương Huyền xua tay: “Chúng ta nên được coi là... bạn của lão Mã, viện trợ tạm thời.”

“Ồ~”

Wilson tỉnh ngộ: “Trên thế giới nhiều công ty bảo vệ sẽ giao đơn hàng của mình cho đội lính đánh thuê chuyên nghiệp trong ngành, điều này không có gì lạ.”

Thấy Wilson chắc chắn như vậy, Trương Huyền không giải thích thêm, đi thẳng vào vấn đề:

“Wilson tiên sinh, người hoặc ông chủ của người, có quan hệ hợp tác kinh doanh với Tiền gia ở Bangkok không?”

...

Đêm khuya.

Tầng thượng khách sạn Hoàng Gia.

Bộp!

Bịch!!

Rầm!!!

Nghe tiếng động trong phòng, Đỗ Dương đeo kính gọng vàng lo lắng.

Rút chiếc khăn tay từ túi áo vest, lau mồ hôi trên trán, nhìn vệ sĩ đứng ở cửa.

“Đã bao lâu rồi?”

Vệ sĩ nhìn đồng hồ, lắc đầu bất lực: “Đã mười lăm phút rồi.”

Từ khi hành động tấn công bị thế lực không rõ phá hoại, người quản lý đến từ Đế quốc Anh cũng bị người khác bắt đi.

Tiền Lập Tín biết tin đã tức đến phát điên.

“Mười lăm phút... mười lăm phút...”

Đỗ Dương lẩm bẩm, cũng cúi đầu nhìn đồng hồ, cuối cùng quyết định, cắn răng, giơ tay gõ cửa.

Cộc cộc cộc.

Tiếng gõ cửa vang lên, phòng bên trong lập tức im lặng.

Vài giây sau, vẫn không có tiếng động, Đỗ Dương liền đẩy cửa gõ trước mặt.

Cửa mở, đập vào mắt là một đồng ‘đỏ nát’.

Lúc này, toàn bộ đồ đạc và trang trí trong thư phòng đều bị đập nát, chỉ còn lại một cảnh tượng tàn phá.

Duy nhất không bị hư hại là chiếc TV treo trên tường bên trái của thư phòng.

Trên TV, đang phát lại đoạn video giám sát từ cổng bãi đậu xe của khách sạn Hoàng Gia.

Dưới TV, một người phụ nữ quần áo xộc xệch, toàn thân bê bết máu thịt, nằm gục dưới sàn.

Tiền Lập Tín thở hổn hển, tay cầm gậy bóng chày dính đầy máu.

“À~ đến rồi?”

Khuôn mặt trắng bệch vì vận động quá sức của Tiền Lập Tín hiện lên chút đỏ không bình thường, mặt mừng rỡ nói:

Chương 76: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Lão Đỗ, nhanh, nhanh nói cho ta biết, đã tra ra thân phận bọn chúng chưa? Wilson đã chết chưa?”

Đỗ Dương ra hiệu cho vệ sĩ bên cạnh kéo xác ra, sau đó cúi người nói:

“Thiếu gia, phía Anh Quốc vừa truyền tin, trang web chính thức của công ty tài chính Worle vừa đăng thông báo tuyển dụng khẩn cấp.

Chủ tịch Scott Worle sẽ đến Xiêm La sau mười ngày nữa, công ty bảo vệ đồng hành... là công ty bảo vệ Mạt Ba.”

“Mạt Ba?”

Nghĩ ngợi một lúc, Tiền Lập Tín mới nhớ ra công ty này làm gì, nói:

“Công ty đó không phải sắp phá sản rồi sao? Ta nhớ không lâu trước ta còn dạy dỗ tên giám đốc an ninh gì đó của họ một trận mà? Sao, ông chủ của họ còn dám đụng tới chuyện liên quan đến công ty tài chính Worle? Là muốn tặng ta thêm một chiếc xe mới sao?”

Nói đến đây, Tiền Lập Tín còn cười hai tiếng.

“Đúng, nhưng...” Đỗ Dương gật đầu, vừa định nói tiếp, đột nhiên ngập ngừng.

“Nhưng gì?” Tiền Lập Tín nheo mắt, một tia máu lại hiện lên.

“Nhưng, thời gian hiệu lực hợp đồng trong thông báo đó, là ngày hôm qua.”

“Hôm qua... hôm qua?”

Tiền Lập Tín như bưng tỉnh!

Mọi thứ như đã liên kết lại với nhau!

Lúc này Tiền Lập Tín cuối cùng cũng hiểu ra, ba người phá hoại kế hoạch của mình là ai!

Nhưng lúc này hắn vẫn giận quá hóa cười: “Người muốn nói cho ta biết, ta đã làm áo cưới cho kẻ khác sao?!”

Đỗ Dương không dám nói gì, chỉ cúi đầu im lặng.

Tiền Lập Tín bật cười khanh khách.

Chính mình chỉ đạo cuộc tấn công, không những không có hiệu quả gì, mà còn giúp công ty tài chính Worle và công ty bảo vệ Mạt Ba hợp tác...?!

“Không! Không thể! Tuyệt đối không thể!”

Tiền Lập Tín vung tay, đi qua đi lại trước bàn, mắt đỏ ngầu nói: “Chắc chắn là Mạt Ba lại nghĩ ra điều kiện gì để thu hút công ty tài chính Worle... Đúng! Chắc chắn là vậy!”

“Lão Đỗ, đi! Hỏi bọn khốn ở cục cảnh sát Bangkok, người của công ty bảo vệ Mạt Ba hiện đang ở đâu? Tiền gia mỗi tháng cho chúng mấy trăm ngàn đô, không phải để chúng ăn! Không! Làm! Gì!!!”

Khi nói những lời này, giọng Tiền Lập Tín càng lúc càng to, đến mấy chữ cuối cùng, gần như là hét lên.

“Đã hỏi rồi.”

Đỗ Dương nói: “Bọn họ đã điều tra ra rằng Mã Xuyên Đình của công ty bảo vệ Mạt Ba, gần đây có thuê một bãi tập bắn súng ở ngoại ô, nếu không có gì bất ngờ, bọn họ chắc chắn đang ở đó.”

Hầu như không cần suy nghĩ, Tiền Lập Tín liền lớn tiếng nói: “Vậy thì bảo họ cử đặc cảnh đi bắt hết người về cho ta!”

“Xin lỗi, thiếu gia...”

Đỗ Dương dừng lại một chút, lưng cúi thấp hơn một chút:

“Vừa rồi nói chuyện với ta là Cục trưởng Đồ Sai, hẳn nhờ ta gửi lời đến thiếu gia rằng... Cảnh sát Bangkok không phải là lính riêng của Tiền gia.”

Nghe xong, căn phòng lập tức im lặng.

Nhìn chằm chằm Đỗ Dương vài giây, Tiền Lập Tín không biểu lộ cảm xúc nói:

“Quả nhiên là một lũ chó ăn cứt, chuyện chưa đâu vào đâu đã bắt đầu đứng về phía người khác rồi, một công ty Worle cách xa cả nửa vòng trái đất mà còn đáng sợ hơn ta sao?”

... Thôi, biết được họ ở đâu là tốt rồi. Lão Đồ, người đi, tìm một nhóm tay súng, ngay lập tức đến đó giết chết họ, lý do tử vong cứ tùy tiện nguy tạo một cái, như thù hận cá nhân, nổ bom gì đó, cứ làm như mấy lần trước là được.”

“Nhưng mà...”

Biết rằng việc này sẽ gây ra rắc rối lớn, Đỗ Dương vừa định can ngăn thì trước mắt chợt tối sầm!

Bùm!!!

Chiếc gậy bóng chày trong tay Tiền Lập Tín từ dưới vung mạnh lên mặt Đỗ Dương, cặp kính gọng vàng bị đập vỡ ngay tại chỗ!

Đỗ Dương ngã ngửa ra đất, mặt mày be bét máu, cố gắng bò dậy nhưng hoàn toàn không có chút sức lực.

Tiền Lập Tín giẫm lên tay Đỗ Dương, mặt mày hung ác dữ tợn nói:

“Ta bảo người đi tìm một nhóm tay súng! Sáng mai ta phải thấy tin tức về cái chết của bọn họ! Người không hiểu sao!?”

Có vẻ sợ rằng đánh chết Đỗ Dương sẽ không có người làm việc cho mình, Tiền Lập Tín không đánh chết hắn, chỉ đập thêm vài cái nữa.

“Vâng... ta biết rồi...”

Khó khăn lắm mới đứng dậy được dưới sự đỡ đỡ của vệ sĩ, Đỗ Dương không dám nói thêm gì nữa.

Hắn đã phục vụ Tiền gia hơn mười năm, biết rằng Tiền Lập Tín có chứng cuồng loạn từng cơn, gần như là nửa điên nửa dại.

Nhưng không ngờ, hắn lại điên đến mức này.

Cho đến khi được vệ sĩ đưa vào thang máy, Đỗ Dương mới thở phào nhẹ nhõm.

Rút điện thoại từ túi, Đỗ Dương mở danh bạ, tìm số điện thoại của Tiền Vạn Thành.

Hắn phải gọi điện cho gia chủ Tiền Vạn Thành và báo cáo mọi chuyện.

Bây giờ chỉ có Tiền Vạn Thành mới có thể ngăn chặn hành vi điên rồ của Tiền Lập Tín.

Nhưng...

Ngón tay Đỗ Dương lơ lửng trên số điện thoại của Tiền Vạn Thành mà không nhấn xuống.

Hắn quá rõ Tiền Vạn Thành cưng chiều đứa con độc nhất Tiền Lập Tín đến mức nào.

Cuộc gọi này một khi đã gọi đi, cùng lắm Tiền Lập Tín bị trách mắng một trận, hôm sau vẫn cứ ngông nghênh làm càn, và Tiền gia vẫn sẽ yên ổn như hôm nay.

Còn bản thân kẻ tổ giác này...

Hừ.

Về điểm này, hắn có lòng tin tuyệt đối vào Tiền Lập Tín.

Chắc chắn không đầy vài ngày, bản thân sẽ chết một cách kỳ lạ vì đủ loại lý do.

Chương 77: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một bên là tương lai của Tiền gia, một bên là tính mạng của mình.

Đỗ Dương không suy nghĩ nhiều.

...

Bãi tập bắn súng.

Mã Xuyên Đình đang ngồi xỏm trước cửa trường bắn, hút thuốc, ngẩn ngơ nhìn bầu trời đêm, không biết đang nghĩ gì.

Còn trên chiếc ghế sofa, Wilson đang đắp một chiếc chăn lông, ngủ say.

Cách đây một giờ.

Mạt Ba lão bản vui mừng gọi điện cho Mã Xuyên Đình, thông báo đã ký hợp đồng thành công.

Và hết lời khen ngợi Mã Xuyên Đình, khen hắn là tài năng trụ cột của công ty bảo vệ Mạt Ba.

Thậm chí còn thăng chức cho hắn lên làm tổng giám đốc công ty.

Ngoài hoa hồng chia sẻ bốn mươi phần trăm, lương cứng hàng năm cũng tăng thêm ba mươi phần trăm.

Tất nhiên, ngoài ra.

Mạt Ba lão bản cũng giao cho hắn một nhiệm vụ khó khăn.

Đó là trong vòng một tuần, cố gắng tìm một đội bảo vệ tư nhân đủ đáng tin cậy và chuyên nghiệp.

Do chính Mã Xuyên Đình dẫn đầu, chịu trách nhiệm bảo vệ Chủ tịch công ty tài chính Worle đến Xiêm La sau mười ngày.

Thời gian nhiệm vụ: Một tuần.

Thực ra, loại công việc này trước đây Mã Xuyên Đình cũng không ít lần làm.

Mỗi khi bàn xong hợp đồng, hắn sẽ liên hệ với vài đội an ninh quen biết hoặc công ty, rồi chuyển giao nhiệm vụ cho họ.

Công ty của họ chỉ kiếm chút tiền danh nghĩa và chênh lệch thông tin.

Nhưng vừa rồi hắn gọi liên mấy cuộc điện thoại cho những ‘đối tác’ của mình thì phát hiện.

Không biết từ khi nào, số của mình đã bị họ chặn.

“Chuyện quái gì vậy, có tiền mà không kiếm...”

Mắng một câu, Mã Xuyên Đình tiện tay ném đầu thuốc, thở dài, đang định đứng dậy.

Thì thấy Hà thúc mặc đồ bóng rổ từ trên lầu đi xuống.

“Lão Hà, khuya rồi sao còn chưa ngủ?” Mã Xuyên Đình chào hỏi.

Trong nhóm nhỏ của Trương Huyền, Mã Xuyên Đình có mối quan hệ tốt nhất với Hà thúc.

Dù sao hai người tuổi tác tương đương.

So với Chí Vĩ luôn nhìn anh không thuận mắt và Khoa cạy miệng cũng không ra tiếng, tính cách ôn hòa và dễ nói chuyện của Hà thúc dễ chịu hơn nhiều.

“Ta vừa đọc sách một lúc...”

Nhìn Wilson trên ghế sofa, Hà thúc cũng bước ra ngoài, ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh Mã Xuyên Đình, cười nói:

“Đang nghĩ về hợp đồng à?”

“Ài, không có, chỉ là không ngủ được ra ngoài hút điều thuốc thôi.”

Mã Xuyên Đình cười ha hả.

Hà thúc cười cười, không vạch trần hắn, nói:

“Công ty tài chính Worle ta đã điều tra qua, quy mô không nhỏ, Wilson tiên sinh trước đó nói bọn họ đến Bangkok để đầu tư thương mại.”

“Dù không nói rõ đầu tư vào cái gì, nhưng theo kinh nghiệm của ta, đã phô trương như vậy, số tiền đầu tư chắc chắn không nhỏ, không chừng phải lên tới hàng tỷ đô la Mỹ, nếu là ngành công nghiệp phổ thông, có thể còn thu hút một lượng lớn vốn từ Tây Âu.”

“Miếng bánh lớn như vậy, dù chỉ dính vào một chút, cũng đủ nuôi sống biết bao công ty, biết bao người rồi?”

Nói đến đây, Hà thúc đột nhiên thở dài:

“Chỉ tiếc công ty các người người ít quá, chỉ có ba người, trong đó chỉ có một mình người là làm được việc.”

“Wilson bảo lãnh, công ty tài chính Worle sẵn sàng ký hợp đồng bảo vệ với các người, nhưng các người, e rằng không nuốt nổi.”

Nghe vậy, Mã Xuyên Đình cứng cổ nói:

“Ai nói nuốt không nổi, dù sao ta ở Bangkok cũng có vài người bạn, cùng lắm ta nhờ họ giúp, lập một đội bảo vệ nhỏ là được, bảo vệ một người Anh Quốc đi du lịch không phải là vấn đề gì to tát.”

“Nếu người có thể tìm được người, thì sao lại ngồi xỏm ngoài cửa hút thuốc thờ dài?”

Nghe vậy, Mã Xuyên Đình lập tức im lặng.

Hà thúc cười khê: “Lão Mã người đã bao giờ nghĩ, tại sao một nhiệm vụ bảo vệ ‘đơn giản’ lại khiến Tiền gia ra tay với người? Chẳng lẽ thực sự vì khoản hoa hồng một hai triệu đô la Mỹ đó sao?”

“Chẳng lẽ không phải?” Mã Xuyên Đình cau mày hỏi.

“Tất nhiên là không, vì nhiệm vụ bảo vệ ‘đơn giản’ lần này, còn ẩn chứa nhiều lợi ích khác.”

Hà thúc chậm rãi giải thích suy đoán của mình:

“Người nghĩ xem, bất kể họ đầu tư vào ngành công nghiệp hay sản xuất, hoặc du lịch, văn hóa... chắc chắn đều cần người, đúng không? Công nhân, quản lý, nhân viên vệ sinh và... nhân viên an ninh.”

“Mà cung cấp nhân lực, là con đường có thể kiếm tiền và kiếm lâu dài.”

“Làm ăn một lần có gì thú vị? Lợi nhuận lâu dài và ổn định mới là chính đạo.”

Ngạc nhiên nhìn Hà thúc, Mã Xuyên Đình nói: “Người nói... Tiền gia nhắm vào thực sự là lợi nhuận sau hợp đồng bảo vệ này?!”

“Đúng vậy.” Hà thúc cười gật đầu: “Là một công ty có thể bảo vệ hoàn hảo cho chủ tịch công ty tài chính Worle, việc bảo vệ tài sản của công ty Worle ở Bangkok chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?”

Bị Hà thúc phân tích rõ ràng mọi việc, Mã Xuyên Đình như bưng tỉnh.

Thảo nào Tiền gia lại đột nhiên tranh giành công việc của mình.

Thảo nào những đối tác kia lại đột nhiên chặn số của mình.

Thảo nào...

“Khốn nạn... Tiền gia muốn độc quyền đây mà.” Mã Xuyên Đình không nhịn được rút thêm một điều thuốc châm lửa.

“Cho nên ta mới nói, công ty các người nuốt không trôi.”

Đang lúc hai người nói chuyện, bên ngoài bãi tập, một tiếng xe mô tô từ xa tới gần, một viên đá được bọc giấy đột nhiên từ bên ngoài ném vào, rơi gần chỗ hai người.

Chương 78: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hử?”

Mã Xuyên Đình theo bản năng sờ vào thắt lưng, nhưng sờ vào khoảng không.

Hắn để súng trong tủ súng rồi.

Cửa chiếc Audi đậu bên cạnh cửa chính cũng mở ra.

Khoa, người chưa tháo vũ trang từ ghế sau bước xuống, tay cầm MP5, lấy động cơ xe làm chỗ ẩn nấp, giương súng cảnh giác cửa chính.

“Lão Hà, người gọi Wilson dậy!”

Mã Xuyên Đình nhanh chóng chạy về tủ súng, lấy vũ khí của mình ra.

Có lẽ tiếng động quá lớn, Chí Vĩ đang nghỉ ngơi trên lầu cũng mở cửa thò đầu ra: “Có chuyện gì vậy?”

Mã Xuyên Đình vừa lắp băng đạn vừa nói: “Có người ở bên ngoài, Trương ca đâu?”

“Đại ca ở trên sân thượng...”

Lúc này, Wilson cũng bị Hà thúc đánh thức.

Mắt lơ dờ, mãi không mở nổi.

Trên sân thượng.

Trương Huyền tay cầm AR-15, nhìn qua ống ngắm hai lần lắp trên thanh dẫn, nhìn bóng lưng người lái mô tô rời xa mới hạ súng xuống.

Gọi xuống dưới: “Qua đây, xem tờ giấy ném vào viết gì?”

“Được!”

Dưới lầu, Mã Xuyên Đình nhanh chóng nhặt viên đá bọc giấy lên.

Mở giấy ra, trên đó có viết một đoạn:

‘Tiền Lập Tín tối nay sẽ ra tay với các người, muốn sống, liên hệ với ta.’

Phía dưới là một số điện thoại.

Xung quanh ghế sofa, ngoài Wilson, Trương Huyền và những người khác ngồi quanh, gọi số điện thoại trên giấy.

“Mã Xuyên Đình, chuyện của các người đã bị lộ.”

“Muốn sống, làm theo lời ta.”

Trong điện thoại, giọng nói rõ ràng là âm thanh điện tử.

Mã Xuyên Đình ngẩng đầu nhìn Trương Huyền ngồi đối diện, Trương Huyền gật đầu, ra hiệu hẩn nói.

Mã Xuyên Đình lập tức lên tiếng: “Người là ai?”

“Người không cần biết ta là ai, người chỉ cần biết rằng, ta cũng giống như các người, đều chỉ muốn sống.”

Trong lúc nói chuyện, một tin nhắn đa phương tiện được gửi đến.

Mã Xuyên Đình mở ra xem, phát hiện đó chính là bản đồ bố trí hoàn chỉnh của khách sạn Hoàng Gia.

Trước đó Mã Xuyên Đình đã nhờ quan hệ để có được bản thiết kế gốc của khách sạn Hoàng Gia.

Nhưng phải biết rằng, thiết kế gốc không đại diện cho thiết kế cuối cùng, trong quá trình thi công chắc chắn sẽ có một số thay đổi và tối ưu hóa.

Đến khi hoàn thành sản phẩm cuối cùng, chắc chắn sẽ có sự khác biệt lớn so với thiết kế ban đầu.

Và bản đồ bố trí này.

Không chỉ đầy đủ mô tả vị trí thang máy chuyên dụng của Tiền Lập Tín trong khách sạn Hoàng Gia, thậm chí còn đánh dấu vị trí tầng lầu phòng của Tiền Lập Tín.

Ngay cả mật mã của căn phòng an toàn ẩn trong phòng của Tiền Lập Tín cũng được ghi rõ ràng trên đó.

“Người là... muốn chúng ta giết Tiền Lập Tín?” Mã Xuyên Đình thử hỏi.

“Đúng vậy.” Người bên kia dường như hoàn toàn không né tránh, trực tiếp nói: “Các người phải giết Tiền Lập Tín trước hai giờ sáng.”

Lại nhìn lên Trương Huyền, thấy Trương Huyền vẫn không có biểu hiện gì, Mã Xuyên Đình lại mở miệng nói:

“Chỉ với một câu nói của người? Chúng ta phải lao vào sào huyệt của Tiền Lập Tín để giết người? Người nghĩ chúng ta ngu sao? Nếu người cố tình dụ chúng ta thì sao?”

“Nếu ta muốn giết các người, thứ vừa ném vào sân nhà các người sẽ không chỉ là đá mà là bom rồi.”

“Người...”

Mã Xuyên Đình vừa muốn nói, Trương Huyền bên cạnh liền lên tiếng ngắt lời: “An ninh của khách sạn Hoàng Gia rất đông, người có cách nào giải quyết không?”

“Vào lúc 1:15 sáng, khách sạn sẽ có một lần bảo trì cúp điện, thời gian cúp điện khoảng từ 30 đến 50 phút;

Trong khoảng thời gian này, tất cả các camera giám sát trong và ngoài khách sạn sẽ tắt;

Đến 1:20, bảo vệ ở cửa bãi đỗ xe sẽ thay ca một lần;

Lúc đó ta sẽ sắp xếp một sự cố để người thay ca rời đi một lúc, các người có thể nhân cơ hội này vào thang bên trong khách sạn;

Mạch điện của thang máy chuyên dụng của Tiền Lập Tín là mạch ngoài, trong thời gian cúp điện vẫn có thể hoạt động bình thường;

Các người có thể trực tiếp đi thang máy chuyên dụng đó, đến thang ngoài phòng của Tiền Lập Tín ở tầng trên cùng;

Tầng của Tiền Lập Tín có bốn bảo vệ, đều là cựu binh, và đều có trang bị súng ngắn.

Ta không có quyền điều động họ, nên các người phải tự mình giải quyết.

Nếu các người gây ra động tĩnh quá lớn, Tiền Lập Tín rất có thể sẽ trốn vào phòng an toàn.

Mà khóa của phòng an toàn là khóa cơ, mật mã ta đã viết trên bản đồ bố trí rồi, đến lúc đó các người chỉ cần mở cửa giết người là xong;

Tóm lại, ta và các người cùng một phe, dù sao các người cũng không muốn bị Tiền Lập Tín phái người truy sát mãi phải không?”

Nghe lời người này nói, trên mặt Trương Huyền không biểu hiện gì, mở miệng nói: “Vậy chúng ta làm thế nào để rút lui?”

“Tất nhiên vẫn là đi thang máy chuyên dụng, các người yên tâm, vị trí của thang máy chuyên dụng ngoài ta và Tiền Lập Tín ra, rất ít người biết;

Và ta cũng có thể đảm bảo, khi các người giết Tiền Lập Tín, sẽ không có bất kỳ tin tức nào lọt ra ngoài, đến lúc đó, các

người muốn đi thế nào thì đi.”

“VẬY Ờ...”

Dường như nghe ra Trương Huyền có chút do dự, người bên kia bắt đầu hơi gấp gáp:

“Các người không còn nhiều thời gian, tốt nhất là xuất phát ngay, nếu không sau hai giờ, các người sẽ phải đối mặt với hàng chục tay súng đến nhà đây!”

“ĐƯỢC RỒI, TA BIẾT RỒI.”

Chương 79: Tiêu Đề 《Ẩn》

Giọng điệu vẫn bình tĩnh như trước, tiện tay ngắt điện thoại, Trương Huyền đứng lên:

“Mặc đồ vào, làm việc thôi.”

Mã Xuyên Đình có chút do dự: “Chúng ta thật sự phải giết Tiền Lập Tín? Ta cảm thấy người đó đang lợi dụng chúng ta.”

“Người không phải đã nghe hần nói rồi sao?”

Trong mắt Trương Huyền lóe lên tia lạnh lẽo: “Tiền Lập Tín không chết, chúng ta sẽ không có ngày yên ổn... Chỉ có điều, người phải chết, không chỉ có một mình Tiền Lập Tín đâu.”

...

Trương Huyền không quan tâm người đó có đáng tin hay không.

Bởi vì trong mắt hần, không kể mục đích của đối phương là gì, cuối cùng cũng chắc chắn là vì bản thân hần.

Đổi vị trí mà suy nghĩ.

Nếu hần muốn mượn dao giết người trong bóng tối, thì sau khi giết xong người, nhất định sẽ xử lý luôn “hung khí”!

Một người có thể biết nhiều thông tin về khách sạn Hoàng Gia không thể là kẻ tầm thường.

Và một người có thể biết mật mã của phòng an toàn của Tiền Lập Tín, lại càng không thể là người không rõ ràng!

...

Thời gian nhanh chóng trôi đến hơn một giờ đêm.

Lúc này, Trương Huyền và vài người đã lái xe đến con đường gần khách sạn Hoàng Gia.

Ummm~~~

Chí Vĩ thả máy bay không người lái ra từ cửa sổ trời trên nóc xe.

Máy bay không người lái nhanh chóng bay lên cao, bay quanh khách sạn một vòng.

Nhìn hình ảnh xung quanh khách sạn trên màn hình, Chí Vĩ nhìn Trương Huyền nói: “Xác nhận rồi, xung quanh không có mai phục.”

“Ừ.”

Lúc này Trương Huyền đã đeo mặt nạ và mũ bảo hiểm chiến thuật.

Hắn gật đầu, sau đó nhét tai nghe Bluetooth vào tai, nói: “Lão Mã, tình hình thế nào?”

Lúc này, cách đó khoảng hơn trăm mét.

Trên nóc tòa nhà cao tầng đối diện khách sạn Hoàng Gia.

Tay xách túi súng, Mã Xuyên Đình chạy lên, thở hổn hển.

Đặt túi súng xuống đất mở ra, lấy khẩu AR-15 bên trong ra.

Sau khi đặt súng lên mép nóc nhà, ngấm vào khách sạn Hoàng Gia đối diện, Mã Xuyên Đình mới trả lời: “Ta đã vào vị trí, tầm nhìn rõ ràng.”

“Rõ, khi hành động bắt đầu, Chí Vĩ sẽ đồng bộ hình ảnh từ máy bay không người lái lên điện thoại của người, các người chú ý nhận diện địch ta, không được tùy tiện nổ súng.”

“Rõ.”

Trương Huyền lấy ra khẩu MCX của mình, gắn khẩu súng ngắn Remington lên dây súng, đeo sau lưng, rồi lại lấy chiếc kính nhìn đêm của đội D để lại, gắn lên mũ bảo hiểm.

Nhìn Khoa bên cạnh, Trương Huyền nói: “Nhớ kỹ, một lát sau khi vào, người cứ theo sát ta, trừ khi cần thiết, nếu không đừng tùy tiện bật đèn pin.”

“Ừ!” Khoa nghiêm túc gật đầu.

Nhìn đồng hồ, thấy thời gian đã gần kề, Trương Huyền liền dặn dò Hà thúc một lần nữa: “Hà thúc, một lát nữa người và Chí Vĩ cứ ở nguyên tại chỗ đợi lệnh, không có thông báo của ta, đừng lái xe lại gần, nếu gặp tình huống nguy hiểm, các người có thể rút lui trước.”

“Yên tâm đi.”

Rất nhanh, cùng với việc bảo trì cúp điện bắt đầu, ánh sáng trong khách sạn gần đó đột ngột tắt.

Thấy vậy, Trương Huyền hạ kính nhìn đêm xuống, ánh sáng xanh hiện lên trước mắt!

“Được rồi, bắt đầu hành động!”

...

Rạng sáng, đúng 1:20

Lối vào bãi đỗ xe ngầm của khách sạn Hoàng Gia.

“A~~~~”

Trong lều bảo vệ, dưới ánh đèn cầm tay mờ mịt, bảo vệ đứng gác mở cửa không nhìn được ngáp một cái, xoa xoa sống mũi, lẩm bẩm:

“Đến giờ rồi nhỉ?”

Vì không đeo đồng hồ, hẳn cũng không biết giờ chính xác là mấy giờ.

Nhưng hôm nay đã nói trước là bảo trì cúp điện của khách sạn, chính là lúc mình tan ca.

Nghĩ vậy, chắc cũng gần rồi.

Đang nghĩ, một bảo vệ khác từ xa vội vã chạy đến.

“Người cũng chậm quá.”

Bảo vệ không hài lòng nói: “Người không biết đi làm trễ một phút, trời sẽ giảm bớt phúc báo của người một phần sao?”

“Xin lỗi xin lỗi, ta bị đau bụng chút.” Bảo vệ mới đến xấu hổ ôm bụng: “Ta vừa ăn phải đồ hỏng.”

“Đừng có đứng gác mà kéo ra đây.”

Bảo vệ không định nghe giải thích nhiều, tháo mũ chuẩn bị tan ca.

Nhưng đột nhiên, hắn dường như nghe thấy âm thanh gì đó.

Nhưng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một mảnh tối tăm, chẳng thấy gì cả.

“Có ai không?” Vừa nói, hắn vừa muốn sờ tay vào súng ngắn ở thắt lưng.

Nhưng ngay khi tay hắn vừa nhấc lên!

Phụt!!!

Đầu hắn giống như quả dưa hấu, nổ tung một lỗ lớn!

Mảnh xương sọ trộn lẫn với máu tươi và óc bắn tung tóe khắp nơi!

Cả người lập tức ngã ngửa ra sau!

Bảo vệ còn lại chưa kịp phản ứng, chỉ nghe vài tiếng súng trầm đục và sắc bén vang lên trong bóng tối!

Phụt phụt phụt!!

Đã trúng vài phát đạn, ngã gục không dậy nổi!

Dưới gốc cây không xa, Trương Huyền đội kính nhìn đêm, như một bóng ma đêm, chậm rãi bước ra từ bóng tối.

Khẩu MCX trên tay, bộ giáp thanh vẫn còn bốc khói xanh.

Nhanh chóng bước tới giờ súng, bắn thêm một phát vào đầu tên bảo vệ chưa chết hẳn, sau đó vấy tay ra hiệu phía sau.

Khoa phía sau nhận được lệnh, cũng chạy ra.

Hai người không trao đổi lời nào.

Trương Huyền phụ trách cầm súng cảnh giới xung quanh.

Khoa thì kéo hai xác bảo vệ ném ra sau lều bảo vệ, và tìm một tấm vải đen che lại.

Lúc này, đèn khẩn cấp trong bãi đỗ xe vẫn cung cấp một chút ánh sáng.

Nhưng chỉ ở một số góc khuất.

Hầu hết các lối đi đều không lắp đèn khẩn cấp.

Chương 80: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ngay cả khi có người đi qua, nếu không bật đèn pin, cũng chỉ có thể thấy được thân ảnh.

Xử lý xong xác chết, hai người một trái một phải, bước đi nhanh nhẹn.

Giơ súng chéo vào bãi đỗ xe.

...

Lúc này, trong văn phòng sông bạc trên tầng bốn.

Đỗ Dương mặt không biểu cảm chơi đùa với một con chip, một chiếc điện thoại đặt trên bàn trước mặt, trông có vẻ như đang chờ đợi gì đó.

Đột nhiên.

Màn hình điện thoại sáng lên, một tin nhắn được gửi đến.

[Ta chỉ thấy hai người hành động, giờ họ đã vào bãi đỗ xe rồi, vừa giết hai bảo vệ gác cửa.]

“Hừm?” Đỗ Dương nhíu mày.

Hai người? Người còn lại đâu?

Điều này không giống với kế hoạch nói trước?

Hơn nữa không phải nói để bọn họ lợi dụng cơ hội lẻn vào từ cửa nhỏ sao?

Nghĩ vậy, Đỗ Dương cầm điện thoại trả lời:

[Tiếp tục giám sát, chỉ cần bọn họ hoàn thành mục tiêu, liền ra tay.]

[Hiểu rồi.]

Chuyển giao điện, Đỗ Dương lại gửi một tin nhắn cho Mã Xuyên Đình:

[Các người quá mạnh động, giờ giết người, rất có thể sẽ đánh động Tiền Lập Tín!!!]

Rất nhanh, Mã Xuyên Đình cũng trả lời:

[Sơ suất, người sẽ tìm cách giải quyết phải không?]

Bốp!!!

Một đám mạnh mẽ đập lên mặt bàn, Đỗ Dương tức giận hít thở nặng nề hai hơi: “Khốn kiếp! Cái gì đây!? Chơi ngu à!”

Muốn mắng chửi đối phương một trận, nhưng nghĩ đến còn cần mượn tay bọn họ giết Tiền Lập Tín, Đỗ Dương vẫn trả lời một câu:

[Không sao, vấn đề nhỏ, các người hành động nhanh lên là được, giữa chừng đừng giết người nữa! Nếu không ngay cả ta cũng không gánh nổi!]

Sau đó không quản Mã Xuyên Đình có trả lời hay không, Đỗ Dương vừa mắng lũ heo đồng đội, vừa chuyển màn hình:

[Thông báo cho tất cả các đội an ninh trong khách sạn đêm nay, lập tức tập hợp lên tầng bốn, ta muốn huấn luyện.]

[Được rồi, quản lý!]

...

Lúc này, Mã Xuyên Đình cũng đặt điện thoại xuống, nói vào tai nghe:

“Đây là Lão Mã, vừa rồi tên đó gửi tin nói thấy Trương ca và Khoa giết hai bảo vệ ở cổng, cách nhau khoảng hai phút.”

Lúc này, Hà thúc đang lái xe đi tuần quanh con đường phía bên kia khách sạn, nghe được tin này, nhú mày: “Có người đang giám sát xung quanh?”

Lúc này, tất cả các camera giám sát trong và ngoài khách sạn đều đã bị tắt do mất điện.

Dù có thiết bị giám sát ẩn, đối phương cũng sẽ không chờ hai phút mới gửi tin nhắn hỏi tội.

Điều này có nghĩa là, ở nơi họ không biết, nhất định có người đang quan sát từng động tĩnh của khách sạn.

“Ta sẽ tìm kiếm.”

Chí Vĩ bên cạnh không ngần ngại lên nói một câu.

Sau đó điều khiển máy bay không người lái bay lên cao, tìm kiếm quanh các tòa nhà gần khách sạn.

Với khả năng của Trương Huyền, không thể có chuyện bị người theo dõi mà không phát hiện ra.

Vậy nên chỉ có một khả năng, đó là đối phương cũng đang trốn trên tòa nhà nào đó.

Mà tầng thượng, không nghi ngờ gì, là vị trí đáng ngờ nhất.

...

Cuối bãi đỗ xe, Trương Huyền và Khoa lúc này đã tìm thấy lối vào thang máy chuyên dụng trên bản đồ.

Nghe cuộc trò chuyện của Mã Xuyên Đình và những người khác trong tai nghe, Trương Huyền nhíu mày, ra hiệu cho Khoa bảo vệ.

Khoa hiểu ý gật đầu, đứng sau Trương Huyền, giơ súng ngắm xa, bảo vệ phía sau.

Còn Trương Huyền thì tháo một quả lựu đạn mảnh từ áo giáp chiến thuật, lấy ra hai sợi dây và một cuộn băng keo.

Buộc dây vào chốt an toàn của lựu đạn và khe cửa thang máy, dùng băng keo cố định, làm thành một quả mìn đơn giản.

Chỉ cần cửa thang máy mở ra, chốt an toàn sẽ bị dây kéo ra, lúc đó lựu đạn sẽ rơi từ trên cao xuống, phát nổ!

Tuy không thể nổ ngay lập tức, nhưng với độ trễ hai ba giây, người bình thường không kịp phản ứng và thoát khỏi phạm vi nổ.

Xong xuôi, Trương Huyền vỗ vai Khoa, ra hiệu nhiệm vụ đã hoàn thành, chỉ vào cầu thang thoát hiểm phía xa.

Khoa gật đầu, nhanh chóng tiến lên, còn Trương Huyền theo sát sau, sử dụng kính nhìn đêm, quan sát môi trường xung quanh.

Có chút kỳ lạ là, bãi đỗ xe lớn như vậy mà không có lấy một người tuần tra.

Nghĩ tới đây, Trương Huyền khẽ nói vào tai nghe: “Chí Vĩ, tìm vị trí của an ninh trong tòa nhà, chú ý đặc biệt tới khu vực có đèn pin, xem an ninh đang ở đâu.”

“Rõ.”

Nói xong, Trương Huyền và Khoa đã đến cửa thang bộ cứu hỏa, mỗi người đứng một bên cửa.

Trương Huyền nghiêng tai nghe ngóng, có thể nghe thấy tiếng bước chân từ bên trong vọng ra, nhưng khoảng cách hơi xa, chắc là từ các tầng trên có người đang di chuyển.

Nghĩ vậy, Trương Huyền nhìn Khoa đối diện, khẩu súng hơi hạ xuống, ngón út và ngón áp út của tay trái nắm lấy ốp tay súng thả lỏng, rồi nhấc nhẹ nòng súng lên.

Khoa hiểu ý, nòng súng hướng lên trần nhà, một tay đặt lên tay nắm cửa, trong lòng bắt đầu đếm ngược ba giây.

3, 2, 1...

3, 2, 1...

Rầm!

Khoa nhấn tay nắm cửa, đẩy mạnh cửa ra!

Trương Huyền bước chân mạnh mẽ tiến lên, cùng lúc đó báng súng dựa vào vai thu về một bên, nòng súng như móc câu từ dưới lên trên, mắt nhìn theo nòng súng!

Chỉ trong khoảnh khắc, nòng súng đã quét qua mọi góc trong cầu thang!

Khoa phía sau cũng lập tức giơ súng ngấm lên cầu thang.

Xác nhận không có kẻ địch, hai người một trước một sau, dán sát vào tường, nhẹ nhàng đi lên.

Chương 81: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc này, trong tai nghe của Trương Huyền, có thể rõ ràng nghe thấy tiếng bước chân và nói chuyện từ trên vọng xuống.

Ánh đèn pin liên tục lướt qua từ phía trên, rõ ràng có không ít người đang đi lại trong cầu thang.

Và lúc này, trong tai nghe của Trương Huyền vang lên giọng của Chí Vĩ:

“Đây là Chí Vĩ, tất cả an ninh trong tòa nhà dường như đã được điều động, họ đang tập trung ở sòng bạc tầng bốn, ngoài an ninh thì tạm thời không phát hiện thêm ai khác.”

“Trừ đó ra, ở cầu thang cứu hỏa tầng bảy tới tám có ba người, tầng mười hai có hai người, tầng hai mươi ba cũng có hai người.”

“Dự đoán họ mất khoảng hai ba phút mới xuống tới tầng bốn, nhưng không loại trừ khả năng khác.”

Nghe lời của Chí Vĩ, Trương Huyền âm thầm tính toán, sau đó bước lên tiếp.

Rất nhanh, hai người đã đến tầng ba, lúc này, ở cửa thang cứu hỏa tầng bốn, ba nhân viên an ninh từ trên đi xuống, vừa nói vừa cười đứng ở cửa.

Có vẻ họ định ở đây hút thuốc.

Trương Huyền và Khoa không chọn hành động thiếu suy nghĩ.

Im lặng đứng tại chỗ, nòng súng chĩa nghiêng vào lối lên cầu thang, nhắm vào ba người kia.

Ở ngoài tòa nhà, cách cửa sổ cứu hỏa vài chục mét, Chí Vĩ điều khiển máy bay không người lái đang theo dõi toàn bộ tình hình.

Lúc này.

Trong tầm nhìn qua kính nhìn đêm của Trương Huyền, tia laser IR đã chiếu vào trán một người trong số họ, chỉ cần nhẹ bóp cò, có thể ngay lập tức hạ gục một người.

Chờ khoảng hai phút, lại có hai người từ trên đi xuống.

Ba người đang hút thuốc ở cửa chào hỏi, đẩy cửa cùng bước vào sòng bạc tầng bốn.

Khi cửa thang cứu hỏa đóng lại.

Trương Huyền ra hiệu tiến lên, rồi cùng Khoa tiếp tục di chuyển lên.

Trong tai nghe, Chí Vĩ cũng báo cáo vị trí của hai người còn lại trong cầu thang.

Cuối cùng, khi lên đến tầng mười hai, Chí Vĩ nói: “Họ đã di chuyển lên tầng mười bốn, chuẩn bị xuống tầng mười ba.”

Trương Huyền lập tức ra hiệu cảnh giới chờ lệnh.

Hai người đứng ở rìa thang tầng mười hai, giơ súng lên ngắm.

Lúc này, họ đã nhìn thấy, hai nhân viên an ninh đang đi chậm rãi xuống.

Rất nhanh, khi hai nhân viên an ninh đến vị trí tầng mười ba, Trương Huyền bóp cò!

Phụt! Phụt!!!

Chưa đến một giây, hai phát bắn liên tiếp!

Khoa thậm chí còn chưa kịp nổ súng, hai người đã bị bắn nổ đầu ngay tại chỗ!

Khoa nhanh chóng tiến lên, bắn bồi thêm để xác nhận, rồi tắt đèn pin của họ.

Hoàn tất mọi thứ, Trương Huyền và Khoa đẩy nhanh tốc độ lên tầng!

Toàn bộ khách sạn có hai mươi sáu tầng, lên đến tầng thượng không mất nhiều thời gian.

...

Lúc này, trong sảnh sòng bạc tầng bốn.

Sòng bạc vốn náo nhiệt ban ngày, trong đêm đen tĩnh mịch, có phần kỳ quái.

Hơn hai mươi nhân viên an ninh tụ tập ở đây, tiếng trò chuyện ồn ào khiến Đỗ Dương ngồi phía trước cảm thấy phiền lòng.

Không ngừng mở màn hình điện thoại kiểm tra thời gian, tiện thể xem có tin nhắn mới nào không.

Theo lý thì lúc này, bọn họ nên đã đến tầng thượng rồi.

Tại sao lâu như vậy vẫn chưa có động tĩnh?

Chẳng lẽ họ thất bại?

Không thể nào, cho dù thực sự thất bại, Tiền Lập Tín chắc chắn cũng sẽ lập tức triệu tập an ninh lên bảo vệ hắn...

Nghĩ đến đây, Đỗ Dương không nhịn được gọi một cuộc điện thoại.

Đứng dậy bước sang bên cạnh vài bước, nhỏ giọng nói: “Báo Tử, tình hình thế nào rồi? Họ đang ở đâu?”

Lúc này, trong một căn phòng của tòa nhà đối diện khách sạn.

Một người mặc đồ đen lấp đặt súng bắn tỉa, nằm trước cửa sổ, trên bệ tạm thời lấp đặt từ bàn, quan sát khách sạn từ trên xuống dưới.

Nghe thấy giọng nói trong tai nghe, Báo Tử nói: “Ta không thấy họ ở đâu, nhưng hiện tại không nghe thấy tiếng súng, tầng thượng cũng không có gì bất thường, nhưng... vừa rồi ta thấy một chiếc máy bay không người lái.”

“Máy bay không người lái!?” Đỗ Dương giọng lớn hơn một chút, nhưng nhanh chóng nhận ra không ổn, liền bước vào văn phòng của mình, hạ giọng nói: “Có phải của bọn chúng không?”

“Không chắc, nhưng chiếc máy bay không người lái đó vừa bay quanh khách sạn vài vòng, tám chín phần là của họ, còn người điều khiển máy bay có thể đang ở trong xe mà họ đến.”

Đỗ Dương sắc mặt âm u không xác định, một lúc sau nói: “Có cách nào bắn hạ máy bay đó không?”

“Bắn không trúng.” Báo Tử cười ngượng: “Tốc độ quá nhanh, bay quá cao, ta không phải xạ thủ chuyên nghiệp.”

“Vậy thì đi giết kẻ điều khiển máy bay! Thứ đó quá ảnh hưởng kế hoạch!”

“Người chắc chứ?” Báo Tử nhướn mày: “Ta thì sao cũng được, dù sao người đã trả tiền rồi, làm thế nào người nói là được, nhưng giờ mà nổ súng, dù trúng hay không, kế hoạch của người chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.”

“Chắc...”

Lúc này Đỗ Dương đã hối hận vì không thuê thêm vài sát thủ.

Tưởng rằng thuê một xạ thủ là đủ, nhưng không ngờ bọn chúng lại tinh ranh như vậy, còn dùng cả máy bay không người lái.

Đỗ Dương suy nghĩ hai giây, nói: “Thôi, người cứ án binh bất động, ta sẽ cử người ra ngoài.”

“OK.”

Cúp điện thoại, Đỗ Dương mặt mày âm trầm đi về sảnh, nói với đám nhân viên an ninh trước mặt:

“Khách sạn gần đây có chiếc Audi A6 đi lòng vòng, ta nghi ngờ người trên xe có ác ý, cử vài người xử lý.”

Chương 82: Tiêu Đề 《Ẩn》

...

Một phút sau, cửa khách sạn, sáu nhân viên an ninh nhanh chóng chạy ra.

Nhận thấy tình hình này, Mã Xuyên Đình lập tức báo cáo: “Hà thúc chú ý, có sáu người ở cửa, không biết có phải nhắm vào các người không.”

Lúc này, Hà thúc đang lái xe, mắt thấy sắp tới cửa khách sạn.

Nghe vậy, lập tức đạp phanh, cài số lùi.

Sáu nhân viên an ninh cũng thấy chiếc Audi phanh gấp đằng xa, lập tức hô lớn chạy tới.

Thậm chí rút cả súng ra.

“Quả nhiên là nhắm vào chúng ta!” Chí Vĩ thấy vậy trong lòng hơi hoảng, vội vàng nói vào tai nghe: “Đại ca, chúng ta bị phát hiện rồi, có lẽ phải rút lui trước.”

Nhưng vừa dứt lời, mấy tiếng súng đã xé toạc màn đêm yên tĩnh!

Nhân viên an ninh thực sự nổ súng!

Dù khoảng cách xa, nhưng vẫn có hai viên đạn trúng thân xe.

Hà thúc vội tắt đèn xe, nhấn ga định chạy.

Nhưng những nhân viên an ninh dường như không có ý định buông tha, đồng loạt giờ súng!

Lúc này, trên tầng thượng Mã Xuyên Đình chửi thề: “Chết tiệt!”

Lập tức nổ súng xuống nhóm an ninh bên dưới!

Phụt!

Một nhân viên an ninh bị bắn xuyên ngực ngã gục!

Nhận ra bị tấn công nhưng không biết hướng tấn công, nhóm nhân viên an ninh vội tìm chỗ ẩn nấp!

Lúc này, trong cửa thang cứu hỏa tầng thượng, Trương Huyền và Khoa đã sẵn sàng xông vào!

Nghe thấy tiếng súng từ dưới vọng lên, Khoa theo phản xạ nhìn Trương Huyền đối diện.

Trương Huyền lúc này cũng nhận ra, tình hình dường như đã vượt ngoài dự đoán.

Rốt cuộc là khi nào bị lộ?

Là gã đó đã bán đứng bọn họ?

Không thể nào, theo lời gã nói trước đó, gã rất muốn Tiền Lập Tín chết tối nay, tại sao lại vội vàng như vậy...

Đang suy nghĩ, ngoài cửa vang lên tiếng nói chuyện và tiếng mở cửa, nghe như... có chuyện gì đó xảy ra.

...

Pằng pằng pằng...!

Tiếng súng liên tiếp vang lên từ tầng dưới, Tiền Lập Tín giật mình tỉnh giấc!

“Chuyện gì xảy ra vậy!?”

Tiền Lập Tín vừa hét lớn vừa đẩy hai người phụ nữ trần truồng bên cạnh, vội vàng mặc quần đùi nhảy xuống giường.

Trong phòng khách ngoài phòng ngủ, hai vệ sĩ cũng tò mò bước tới cửa sổ nhìn xuống.

Lúc này, Tiền Lập Tín mở cửa bước ra.

“Thiếu gia, bên dưới hình như có đấu súng.”

“Đấu súng?” Tiền Lập Tín sắc mặt không tốt, không hiểu sao, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác bất an.

Rút điện thoại ra muốn gọi cho Đỗ Dương dưới nhà, hỏi rõ tình hình.

Nhưng khi thấy biểu tượng không có tín hiệu trên điện thoại, cảm giác bất an càng lúc càng lớn!

Nhiều ý nghĩ lóe lên trong đầu, Tiền Lập Tín lập tức nói: “Nhanh! Cử người xuống báo an ninh lên bảo vệ ta!”

“Rõ!”

Một vệ sĩ mở cửa phòng.

Hai vệ sĩ ở cửa vừa quay đầu.

Cửa thang cứu hỏa cuối hành lang bị đá tung!

Phụt phụt phụt...!!!

Trương Huyền cầm MCX xông ra từ cầu thang, khẩu súng liên tục bắn từng phát!

Ba vệ sĩ ở hành lang chưa kịp phản ứng đã trúng đạn!

Hai người ngã gục, một người bị bắn vào bụng may mắn lù vào trong phòng.

“Bảo vệ thiếu gia!”

Vệ sĩ bị bắn đau đớn ôm bụng, bản năng nghề nghiệp mạnh mẽ khiến hắn lớn tiếng cảnh báo, đồng thời kéo cửa lại, rút súng ngẩn tìm chỗ ẩn nấp!

Vệ sĩ khác cũng bảo vệ Tiền Lập Tín rút vào phòng ngủ, chuẩn bị mở cửa phòng an toàn để trốn.

Ngoài hành lang, Trương Huyền và Khoa một trước một sau nhanh chóng tiến tới gần cửa phòng.

Phụt! Phụt!

Khoa bắn bồi, rồi lấy từ ngực ra quả lựu đạn duy nhất: Lựu đạn choáng.

Khoa rút chốt lựu đạn, giơ trước mặt Trương Huyền ra hiệu, rồi đứng bên cạnh Trương Huyền.

Lúc này, tình hình trong phòng không rõ, không thể xác định người bên trong có liều mạng bắn loạn vào cửa hay không.

Trong tình huống này, không nên tùy tiện xông vào khu vực nguy hiểm, cũng không nên mạo hiểm đá cửa.

May thay, Trương Huyền đã dự liệu trước tình huống này.

Lúc này, hắn cũng đổi vũ khí.

Tay trái kéo MCX sang bên hông trái, tay phải rút ra từ sau lưng.

Remington M1100!

Lúc này, khẩu Remington đã nạp đầy sáu viên đạn đầu tiên!

Chĩa súng vào ổ khóa trên cửa.

Pằng!!!

Tiếng súng vang dội!

Ổ khóa bị bắn nát!

Nhưng chưa dừng lại!

Trương Huyền giờ súng, bắn thêm một phát vào chính giữa cánh cửa!

Pằng!!!

Lực phá hoại lớn khiến cánh cửa gỗ thủng một lỗ lớn, cánh cửa cũng bị đẩy bật mở!

Ngay lúc này.

Tiếng súng liên tiếp vang lên trong phòng!

Nhưng đáng tiếc, những viên đạn súng ngắn chỉ trúng tường đối diện!

Nhưng lúc này, Khoa bên cạnh đã ném lựu đạn choáng vào trong!

Bùm!!!

Lựu đạn nổ, tiếng súng trong phòng ngừng lại.

Trương Huyền tiên phong, lập tức lách người vào phòng, trong lúc di chuyển tới góc trái, một phát bắn trúng vệ sĩ nấp sau sofa vào áo chống đạn!

Bắn trúng một phát, Trương Huyền nhanh chóng chuyển nòng súng quét qua các góc phòng khác.

Khoa cũng vào ngay sau Trương Huyền, bổ sung tầm bắn ở góc phải phía sau.

Xác nhận trong phòng khách không còn ai, Trương Huyền bắn thêm một phát vào đầu vệ sĩ nằm trên đất không rõ sống chết, rồi nhanh chóng tiến tới cửa phòng ngủ.

Khoa cũng đứng ngay phía bên kia cửa phòng ngủ.

Rút ba viên đạn từ dây đạn bên hông, nạp vào Remington, đảm bảo đủ số đạn, rồi nhắm vào ổ khóa cửa phòng ngủ, chuẩn bị làm lại chiêu cũ!

Lúc này, trong phòng ngủ.

Hai người phụ nữ đã bị giết, vệ sĩ hai tay cầm súng chăm chú nhìn cửa.

Chương 83: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ở phía sau hắn, Tiền Lập Tín đang ngồi xổm trước một cánh cửa kim loại chỉ cao tầm một mét, run rẩy xoay mật mã của căn phòng an toàn.

“Chết tiệt chết tiệt... Tại sao trong phòng lại không có sóng điện thoại!? Tại sao đội bảo vệ vẫn chưa lên!?”

Tiền Lập Tín lẩm bẩm, miệng không ngừng rửa xả, hoàn toàn bị nỗi sợ hãi nuốt chửng lý trí, xoay mật mã nhiều lần vẫn không thể mở cửa.

Đúng lúc hắn đang lo lắng!

Pằng!!! Pằng!!!

Súng đạn ghém vang lên!

Hai phát đạn xuyên phá cửa phòng lần nữa!

Pằng pằng pằng...!!!

Vệ sĩ nhanh chóng bóp cò súng, cố gắng dùng khẩu súng ngăn chặn kẻ ngoài cửa.

Nhưng chỉ một mình hắn với một khẩu súng, đạn nhiều đến mấy cũng chỉ bắn được vài phát?

Rất nhanh, viên đạn cuối cùng đã hết, súng ngăn tự động khóa chốt nòng.

Tiếng chốt nòng kẹt lại như âm thanh của tử thần vang lên trong phòng!

Vệ sĩ hành động rất nhanh, ngay khi hết đạn đã ấn nút tháo băng đạn và cố gắng rút băng đạn mới từ hông.

Nhưng hần nhanh, Trương Huyền còn nhanh hơn, ngay lúc nghe tiếng chốt nòng kẹt lại, hần đã lao vào phòng!

Pằng!!!

Một phát đạn bắn thẳng vào đầu!

Toàn bộ đầu của tên vệ sĩ cùng với nửa phần cổ bị bắn nát!

Một lượng lớn mảnh vụn từ đầu hần bắn ra, rơi đầy lên người Tiền Lập Tín đang ngồi xổm phía sau!

Thậm chí có một mảnh não rơi vào miệng Tiền Lập Tín.

“Ừc...”

Gần như theo bản năng, Tiền Lập Tín nuốt xuống mảnh vụn trong miệng.

Bịch!

Khoa nhanh chóng bước tới, đá mạnh khiến Tiền Lập Tín ngã nhào xuống đất!

Tiền Lập Tín hoàn toàn không dám phản kháng, chỉ run rẩy nhìn hai kẻ đeo mặt nạ trước mặt, miệng không ngừng cầu xin:

“Đừng giết ta! Đừng giết ta, xin các người...”

Nhìn Tiền Lập Tín nửa thân trần, Trương Huyền không bắn, chỉ gạt đầu ra hiệu cho Khoa bên cạnh.

Khoa rút ra hai sợi dây, tiến tới trói chặt hai ngón cái và cổ tay của Tiền Lập Tín lại.

Lúc này, Trương Huyền mới lên tiếng:

“Bây giờ ta có vài câu hỏi muốn hỏi người, trả lời thành thật, có lẽ ta sẽ xem xét tha cho người.”

“Thứ nhất, ngoài người ra, còn ai biết mật mã phòng an toàn?”

“Thứ hai, cha người hiện ở đâu trên đất Mỹ? Gần đây có về không?”

“Thứ ba, toàn bộ tiền mặt của khách sạn và sòng bạc các người hiện đang ở đâu?”

...

Vài phút trước.

“Xạ thủ!”

Đỗ Dương nghe có thể có xạ thủ ẩn nấp bên ngoài, theo phản xạ nghĩ ngay đến việc Báo Tử đã bị lộ.

Nhưng lập tức Đỗ Dương bác bỏ ý nghĩ này.

“Chỉ huy, đúng là có xạ thủ, hiện hắn đang bắn các anh em của chúng ta, đã có vài người chết rồi, những anh em khác muốn cứu cũng không thể ra ngoài được!” Một nhân viên an ninh chạy vào nói với vẻ kinh hoàng.

Đỗ Dương suy nghĩ nhanh chóng.

Theo như video giám sát của khách sạn Hoàng Gia trước đây, có thể phán đoán rằng phía Mã Xuyên Đình ít nhất có ba tay súng.

Mà trước đó Báo chỉ nhìn thấy hai người vào bãi đậu xe ngầm...

Điều đó có nghĩa là kẻ đang bắn tĩa bên ngoài chính là tay súng không tham gia vào việc ám sát Tiền Lập Tín.

Nghĩ đến đây, Đỗ Dương rút điện thoại, không nhấn tin mà gọi thẳng cho Mã Xuyên Đình.

Nhưng một lúc lâu, không ai bắt máy.

“Quả nhiên là hắn.”

Đỗ Dương biết, bây giờ hắn và nhóm Mã Xuyên Đình đã hoàn toàn lật mặt nhau.

Không còn gì để nói nữa.

Tối nay, bọn chúng phải chết!

Đúng lúc này, một loạt tiếng súng từ tầng trên khách sạn vang lên!

Nhiều nhân viên an ninh trong phòng đều không ngốc, biết chắc chắn đang có chuyện lớn xảy ra, sắc mặt đều thay đổi!

Không do dự nhiều, Đỗ Dương rút súng ngắn ra, lớn tiếng hô: “Nhanh! Mọi người, tới kho vũ khí lấy trang bị, theo ta lên tầng thượng, bảo vệ thiếu gia!”

“Rõ!!”

Trong khi mọi người đang tới kho vũ khí, Đỗ Dương nhanh chóng nhắn tin cho Báo Tử:

[Tìm và giết kẻ bắn tia ẩn nấp đó!]

[Nhận lệnh.]

...

Thực ra, ngay khi Mã Xuyên Đình nổ phát súng đầu tiên, Báo Tử đã phát hiện vị trí của hắn.

Nhưng vì góc độ chênh lệch giữa hai tầng lầu, hắn không tìm được góc bắn thích hợp.

Thêm vào đó, Đỗ Dương chưa lên tiếng, hắn cũng không vội vã hành động.

Bây giờ thấy nhiệm vụ đến, Báo Tử không do dự.

Thu dọn trang bị xong, hắn nhanh chóng chạy xuống, hướng về tòa nhà nơi Mã Xuyên Đình đang ở.

...

Lúc này, Mã Xuyên Đình đang nửa quỳ trên nóc tòa nhà cao, khẩu AR-15 đặt ở mép nóc, bắn tỉa liên tiếp hạ gục vài nhân viên an ninh, buộc những kẻ cố gắng lao ra cửa khách sạn phải rút lui.

Thành công tạo cơ hội thoát thân cho Hà thúc và Chí Vĩ.

“Trương ca, ta đã bảo vệ Hà thúc rút lui rồi, cần ta tiếp tục ở đây cung cấp hỏa lực hỗ trợ không?”

Vừa thay băng đạn mới, Mã Xuyên Đình vừa nói qua tai nghe.

Nhưng đợi một lúc lâu, vẫn không thấy hồi đáp.

“Đang bận sao...?” Mã Xuyên Đình nhíu mày.

Đúng lúc này, Chí Vĩ đột nhiên nói trong tai nghe: “Đại ca và Khoa vừa mới mất kết nối, không chắc có phải do tín hiệu không.”

“Mất kết nối?” Mã Xuyên Đình suy nghĩ vài giây, nói: “Chí Vĩ, máy bay không người lái của người còn bay qua được không? Bay qua giúp ta do thám một chút, ta phải chuyển vị trí bắn, vừa bắn nhiều quá, khả năng đã lộ vị trí rồi.”

Mặc dù Mã Xuyên Đình không phải là xạ thủ chuyên nghiệp, nhưng hắn hiểu rõ nguyên tắc “bắn một phát đổi một chỗ”.

Chương 84: Tiêu Đề 《Ẩn》

Khách sạn Hoàng Gia có lối ra vào từ nhiều hướng, hẳn cũng không thể chắc chắn liệu có ai từ các lối khác tiếp cận không.

Một khi bị kẹt trong tòa nhà, đến lúc đó chắc chắn sẽ chết.

“Máy bay không người lái hết pin rồi... nhưng chắc còn bay được hai phút nữa.”

Mặc dù bình thường Chí Vĩ hay chọc ghẹo Mã Xuyên Đình, nhưng trong tình huống này, hẳn vẫn biết cái gì quan trọng.

Rất nhanh, máy bay không người lái bay qua tòa nhà cao, đến trên đầu Mã Xuyên Đình và bắt đầu do thám xung quanh tòa nhà.

Lúc này, dưới mái hiên của tòa nhà cao.

Tay cầm một túi súng, đầu đội mũ lưỡi trai, Báo lạnh lùng nhìn chiếc máy bay không người lái bay qua trên không.

Xác định máy bay đã bay xa, Báo cúi đầu, nhanh chóng chạy ra khỏi chỗ ẩn nấp, lao vào tòa nhà.

Cùng lúc đó, Chí Vĩ đã hoàn thành việc do thám đơn giản:

“Tạm thời không thấy ai tiếp cận, nhưng không thể đảm bảo sau này không có, người cẩn thận nhé, ta hết pin rồi.”

“Ok, yên tâm.”

Nói xong, Mã Xuyên Đình nhanh chóng cất AR-15 vào túi súng, rút khẩu Glock 17 giắt ở hông, kiểm tra tình trạng đạn đã lên nòng rồi nhanh chóng chạy xuống khỏi nóc nhà.

...

Pằng!!!

Một phát đạn bắn nát đầu Tiền Lập Tín, Khoa ở bên cạnh cũng cùng lúc tắt video ghi hình trên điện thoại.

“Hử?” Vừa chuyển về màn hình chính, Khoa phát hiện điện thoại của mình không có sóng.

“Đại ca, ở đây có vẻ có thiết bị phá sóng.”

“Thiết bị phá sóng?”

Trương Huyền lấy điện thoại từ túi ra, phát hiện đúng là không có sóng, thảo nào từ lúc phá cửa đến giờ không nghe thấy báo cáo từ Chí Vĩ và bọn họ.

“Phạm vi phá sóng có lẽ không lớn, đi thôi.”

Nói xong, Trương Huyền thay lại MCX, tháo băng đạn đã bắn dở ra, thay bằng một băng đầy đạn.

Hai người nhanh chóng ra khỏi căn hộ, cảnh giác tiến về phía trước.

Lúc này, Trương Huyền đã biết ai là kẻ đứng sau mọi chuyện, và biết hắn có khả năng đang ở đâu.

‘Đỗ Dương sao...’

...

Trong bãi đậu xe ngầm, một đội sáu nhân viên an ninh dưới sự chỉ huy của Đỗ Dương, nhanh chóng từ cầu thang thoát hiểm chạy xuống.

Đội an ninh này mỗi người đều trang bị áo chống đạn và một khẩu súng ngắn, trong đó hai người cầm khẩu UZI.

“Mau, chúng ta đi thang máy chuyên dụng lên, cùng với các anh em đi cầu thang bao vây chúng!”

Trước đó xem video giám sát của khách sạn Hoàng Gia, Đỗ Dương biết.

Đám người của Mã Xuyên Đình đều có năng lực chiến đấu không tồi.

Nếu không, hẳn cũng không yên tâm giao cho họ việc ám sát Tiền Lập Tín, người được bảo vệ bởi bốn vệ sĩ chuyên nghiệp.

Cho nên.

Dù bây giờ trên lầu chỉ có hai người, cũng phải nghiêm túc đối phó.

Mặc dù đa số an ninh trong sông bạc đều chỉ là dân nghiệp dư, nhưng cũng có không ít người từng là lính.

Để đối phó với hai người, chắc sẽ không thành vấn đề.

Rất nhanh, họ đến trước cửa thang máy chuyên dụng.

Có lẽ quá nôn nóng, Đỗ Dương nhanh chóng nhấn nút thang máy lên.

Lúc này, thang máy vừa đứng dừng ở tầng hầm một!

Một nhân viên an ninh cầm đèn pin, mắt tinh nhanh, phát hiện ngay quả bẫy mìn mà Trương Huyền đã đặt ở đây trên nóc thang máy!

“Cẩn thận lựu đạn!!”

Không kịp suy nghĩ nhiều, nhân viên an ninh hét lớn, kéo mạnh Đỗ Dương chạy ra sau!

Lúc này, cửa thang máy mở ra!

Ting!!!

Chốt an toàn bị rút, lựu đạn rơi xuống đất!

Bùm!!!

Ngay khi lựu đạn phát nổ, nhân viên an ninh đã đè Đỗ Dương xuống, lấy thân mình che chắn!

Làn sóng lửa kèm theo sức công phá, cùng với hàng loạt mảnh kim loại bay tứ phía, quét sạch mọi thứ trong phạm vi hơn 20 mét!

Thậm chí những chiếc ô tô xa hơn cũng bị mảnh kim loại bắn thủng vài lỗ lớn!

Hàng loạt tiếng còi xe ô tô vang lên trong bãi đậu xe.

Đèn xe nhấp nháy liên tục, chiếu sáng và tối luân phiên làm bãi đậu xe thêm hỗn loạn.

Rầm rầm...!

Trong thang máy, tiếng nổ vang vọng rõ ràng.

Vừa đi qua cửa thang máy chuyên dụng, Trương Huyền nghe thấy.

Hắn biết ngay Đỗ Dương đang định ra tay với mình và đồng bọn.

“Đỗ Dương ra tay nhanh thật, cũng không xác nhận xem Tiền Lập Tín đã chết chưa sao?” Trương Huyền cười khinh bỉ.

Khoa bên cạnh nhìn thấy tín hiệu trên điện thoại từ từ khôi phục, thở phào nói: “Tín hiệu khôi phục rồi, đại ca.”

“Ừ.” Trương Huyền gật đầu: “Liên lạc với lão Mã, bảo hắn hỗ trợ hỏa lực.”

“Được.”

Khoa kết nối lại liên lạc đa phương, gọi: “Đây là Khoa, ta và đại ca đã hoàn thành nhiệm vụ, đang chuẩn bị rút lui, lão Mã, chúng ta cần người giúp dọn sạch bọn an ninh trong cầu thang thoát hiểm.”

Nhưng đợi một lúc lâu, Chí Vĩ mới lên tiếng: “Đại ca, cuối cùng các người đã trực tuyến lại, trước đó lão Mã nói muốn chuyển vị trí bắn, nhưng từ lúc đó hắn không nói gì nữa, và máy bay không người lái của ta cũng đã hết pin.”

“Lão Mã gặp chuyện rồi?” Khoa lập tức nói.

Trương Huyền nhíu mày suy nghĩ vài giây, nói: “Đi, xuống dưới, Chí Vĩ, tiếp tục liên lạc với lão Mã, đừng lo cho chúng ta.”

“Được!”

Sau khi giao nhiệm vụ xong, Trương Huyền giờ súng lên, tiến về phía cầu thang thoát hiểm: “Hành động, giết ra ngoài!”

“Rõ!”

...

Trong một tầng trống vắng của tòa nhà.

Hai bóng người đang vật lộn với nhau.

Pằng pằng!!!

Bịch!

Chương 85: Tiêu Đề 《Ẩn》

Khắc khặc...!

Một khẩu Glock 17 bị đánh bay khỏi tay, trượt đi vài mét rồi nằm yên trên đất.

“Chết tiệt!!!”

Mã Xuyên Đình mắt đỏ ngầu chửi thề.

Hắn ôm chặt cánh tay cầm dao đang đâm tới!

Lùi lại một bước, xoay hông dùng lực, một đòn quật ngã đối thủ xuống đất!

Chưa hết, hắn nhanh chóng tung ra đầu gối phải, cố gắng tạo ra đòn bẫy, làm tê liệt cánh tay phải của đối phương!

Nhưng kẻ địch không phải là tay mơ!

Vừa chạm đất, hắn dùng chân đạp mạnh, lật người thoát khỏi thế trời, dao trong tay nhanh chóng vung lên!

Ngay lập tức!

Mã Xuyên Đình không kịp tránh, cánh tay trái bị rạch vài vết sâu, máu chảy ròng ròng.

Nhưng Mã Xuyên Đình như không cảm nhận được, tay phải nhanh chóng rút dao găm buộc ở chân, cầm ngược làm tư thế tấn công.

Đôi mắt hắn nhìn chằm chằm kẻ địch trước mặt, người cầm dao ngược như một con báo đen.

Cả hai đều không dám hành động vội vàng.

Lưỡi dao trong tay thử nghiệm liên tục, đâm và rạch, nhưng đều chưa thực sự tấn công.

Báo Tử cười lạnh nói: “Lão đầu, tuổi cao rồi thì đừng làm nghề này nữa, nhìn xem, lại thêm vài vết thương rồi.”

Nói tiếng Xiêm La, Mã Xuyên Đình cũng đáp lại bằng tiếng Xiêm La: “Ngươi là tay sát thủ nào? Nếu không phải ngươi đánh lén, ta đã bắn chết ngươi rồi.”

Báo Tử không chịu thua đáp lại: “Hừ, nói hay lắm, súng của ngươi đâu?”

Súng?

Mã Xuyên Đình nhìn lướt qua khẩu Glock nằm cách vài mét, và túi súng AR-15 nằm dưới cầu thang.

Khóe miệng hằn khẽ giật.

Chết tiệt...

Cũng đúng vào khoảnh khắc Mã Xuyên Đình phân tâm, Báo Tử đã bắt được cơ hội!

Chỉ trong một bước chân, Báo Tử đã lao đến trước mặt Mã Xuyên Đình!

Vù!

Bốp!

Ánh sáng của lưỡi dao lóe lên, hai người nhanh chóng giao đấu!

Cánh tay và lưỡi dao xoay chuyển như con bướm bay lượn giữa những đóa hoa, thật hoa mỹ!

Đang!!!

Lưỡi dao va chạm, hai người lại lùi bước tạo khoảng cách.

Lần này, trên áo giáp chống đạn của Mã Xuyên Đình xuất hiện một vết dao.

Còn Báo Tử ... vẫn không bị thương.

“Hô... hô...”

Tay phải cầm dao của Mã Xuyên Đình hơi run, thở dốc nặng nề.

Đúng như Báo Tử đã nói, thể lực của Mã Xuyên Đình theo tuổi tác cũng không ngừng giảm sút.

Dù đã cùng Trương Huyền và những người khác huấn luyện khẩn cấp nửa tháng trước đó.

Nhưng nửa tháng không đủ để hấn khôi phục lại trạng thái đỉnh cao khi còn làm lính.

Chỉ một cuộc giao đấu ngắn ngủi này đã khiến hấn không theo kịp nhịp độ của đối phương.

Lưỡi dao xoay chuyển và nhảy múa trên ngón tay.

Báo Tử giống như một thợ săn đã nắm chắc phần thắng.

Nở nụ cười lạnh lùng, hấn đi quanh Mã Xuyên Đình, chỉ chờ đối phương lộ ra một sơ hở, sẽ tung ra đòn chí mạng!

‘Không được! Không thể chơi dao với hấn!’

Biết rằng mình không phải là đối thủ trong cuộc đấu dao, ánh mắt Mã Xuyên Đình lập tức tràn đầy sát khí!

Giây tiếp theo, toàn thân hấn lao về phía Báo Tử!

Bốp!

Hai người va chạm ngay lập tức!

“Lỗ hổng khắp nơi...”

Báo Tử cười lạnh, đồng thời không ngừng động tác, lùi lại một bước chống đỡ cú va chạm từ Mã Xuyên Đình!

Tay trái cố gắng giữ chặt cổ và tầm nhìn của Mã Xuyên Đình, tay phải nhanh chóng đâm vào bụng bên trái của hắn!

Phập!!!

“Khôn kiếp!!!”

Cơn đau dữ dội từ vết đâm vào bụng khiến Mã Xuyên Đình hét lên, ngay lập tức giữ chặt tay phải của Báo Tử!

Đồng thời hắn dùng sức đẩy Báo Tử lùi lại vài bước!

Báo Tử hoàn toàn không ngờ Mã Xuyên Đình lại bùng nổ sức mạnh lúc này, bị đẩy lùi lại và ngã xuống đất!

“Chết đi!!!”

Mã Xuyên Đình giơ cao quân đao, đâm mạnh xuống mặt Báo Tử!

Báo không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng tay trái cố gắng đỡ đòn tấn công của Mã Xuyên Đình!

Nhưng dù thể lực không tốt, sức mạnh của Mã Xuyên Đình vẫn hơn Báo Tử rất nhiều.

Trong tình trạng bị thương, hắn vẫn có thể đẩy đao xuống từng chút một, hướng thẳng vào hốc mắt Báo Tử.

Thấy quân đao sắp đâm trúng mắt mình, Báo quyết tâm buông tay phải đang cầm đao, dồn lực thoát khỏi tình thế, đồng thời vặn mình và dùng chân ép xuống!

Hai cánh tay trực tiếp ôm chặt tay phải của Mã Xuyên Đình, hai chân đè lên ngực và cổ hắn!

Khóa chéo!

Rắc!!!

“A!!!”

Báo Tử không thương tiếc, dùng lực bẻ gãy tay phải của Mã Xuyên Đình!

Nghe tiếng la đau đớn của Mã Xuyên Đình, mặt Báo Tử hiện lên sự hưng phấn bệnh hoạn.

Nhưng!

Đúng lúc này!

Bùm!

Bùm bùm bùm!!!

Tiếng súng vang lên!

Ngực và bụng Báo Tử trúng nhiều phát đạn, lực kìm kẹp Mã Xuyên Đình cũng biến mất ngay lập tức.

Là Mã Xuyên Đình!

Là khẩu Glock!

Hóa ra, vừa rồi Mã Xuyên Đình đã nhìn đúng hướng khẩu Glock, nên mới lao vào Báo Tử.

Thậm chí hắn còn chịu một nhát dao nguy hiểm để dè Báo xuống đất, nhằm lấy khẩu súng rơi gần đó!

Lúc này, tay trái cầm súng của Mã Xuyên Đình cố gắng đứng dậy, bắn liên tiếp vào mặt Báo Tử!

Bùm bùm bùm...!

Cho đến khi hết đạn, Mã Xuyên Đình mới cảm thấy bớt giận, đá mạnh một cái vào bụng Báo!

“Khốn nạn! Khốn nạn! Khốn nạn!”

Nhưng không kịp tiếp tục trút giận, cánh tay bị gãy và vết thương ở bụng khiến hắn ngã ngò xuống đất.

“Khỉ thật...”

Mồ hôi lạnh trên trán, mặt Mã Xuyên Đình trắng bệch, dựa vào cột chịu lực phía sau, thở dốc.

Chương 86: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trong tầng lầu hỗn loạn, yên tĩnh lạ thường, ngoài tiếng thở của Mã Xuyên Đình còn có... những tiếng động nhỏ.

“Hmm?” Ngẩng lên nhìn, tai nghe của hắn đang rơi không xa.

Cố gắng dùng tay trái bị thương bò tới, nhặt tai nghe lên.

Bên trong vang lên tiếng của Chí Vĩ: “Lão Mã? Chỗ ngươi có chuyện gì? Ta nghe thấy tiếng súng?!”

Mã Xuyên Đình không kịp giải thích nhiều, yếu ớt nói: “Ta ở tầng 13, bị thương nặng, nhanh tới giúp ta...”

Nói xong, tay hắn buông lỏng, tai nghe rơi xuống đất, Mã Xuyên Đình đau đớn nằm xuống.

Máu từ vết thương ở bụng không ngừng chảy, hắn dùng tay cố gắng bịt chặt vết thương, cố gắng giảm tốc độ mất máu.

Nhưng ý thức của Mã Xuyên Đình vẫn dần trở nên mờ mịt.

“Khốn... lần này... chủ quan quá...”

Ooo...!!!

Trong đầu, tai, tiếng ù tai sắc bén liên tục kích thích não Mã Xuyên Đình.

Đôi mắt mờ dần mở ra, vô hồn nhìn mọi thứ trước mặt.

...

Lúc này, bãi đỗ xe đã trở lại yên tĩnh.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Dùng sức đẩy người bảo vệ đè lên mình, Đỗ Dương ngồi dậy, vẻ mặt mơ hồ.

Nhìn xung quanh thấy các nhân viên bảo vệ nằm la liệt, Đỗ Dương mới nhớ lại chuyện gì đã xảy ra.

Tiếng hô hoán, tiếng nổ, và cảm giác nóng bỏng khiến hắn không thể mở mắt...

“Lựu đạn?”

Đỗ Dương bị nỗi sợ hãi trong lòng chi phối, tay run rẩy sờ vào người.

May thay, ngoài vài vết trầy xước nhỏ, không có vết thương nghiêm trọng.

Nhìn nhân viên bảo vệ vừa che chắn cho mình, lưng bị nổ tung.

Đỗ Dương hiểu rằng, nếu không có người này cứu, có lẽ mình cũng không thoát khỏi cảnh ngộ đó.

Lảo đảo đứng dậy, Đỗ Dương run rẩy lấy điện thoại ra, muốn liên lạc với Báo Tử.

Nhưng gọi hai cuộc, không ai bắt máy, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hắn đành phải liên lạc với đội bảo vệ trên lầu.

Giờ hắn thật sự sợ, không dám đi lung tung, sợ rằng từ đâu đó lại có một quả lựu đạn rơi xuống và nổ tung.

...

Cầu thang cứu hỏa.

Hơn chục nhân viên bảo vệ nhanh chóng chạy lên cầu thang.

Lúc này, họ đã đến tầng 18.

Trước đó Đỗ Dương đã báo rằng có hai sát thủ có súng ở trên tầng thượng, mục tiêu của chúng là thiếu gia Tiền Lập Tín.

Chuyện này sao có thể?

Nếu Tiền thiếu gia bị giết, không chỉ mất việc, mà còn có thể bị Tiền Vạn Thành trả thù.

Lúc đó, tất cả sẽ gặp rắc rối!

“Mau! Nhanh lên!”

Sáu nhân viên bảo vệ cầm súng tiểu liên UZI chạy ở phía trước, mỗi bước ba bậc!

Lúc này, bên ngoài cửa cứu hỏa tầng 20.

Khoa cầm khẩu MP5, cẩn thận nhìn qua khe cửa.

Nhanh chóng, khi nhân viên bảo vệ đầu tiên đi qua cửa, Khoa nhẹ nhàng nhắm súng vào khe cửa, đếm số người lên lầu và bắt đầu đếm ngược.

10, 9... 3, 2, 1... 0!

Rầm!!!

Cửa cứu hỏa đột ngột mở ra!

Khoa thò súng ra, nhắm vào người bảo vệ cuối cùng đang chạy và bóp cò!

Tạch tach tach...!!!!

Dù đã lắp bộ giảm thanh, tiếng ồn từ súng bắn tự động vẫn kinh khủng!

Bốn tên bảo vệ không chút đề phòng, lập tức bị bắn thành tổ ong!

“Địch tập kích!!!”

Người bảo vệ chạy phía trước hét to, mọi người nhanh chóng né tránh và bắn về phía Khoa!

Sau khi bắn hết một băng đạn, Khoa nhanh chóng rút lui, không muốn đấu trực diện với họ!

Khi nhóm bảo vệ phối hợp với nhau, cố gắng quay lại tầng 20 để tiêu diệt Khoa.

Trên lan can cầu thang tầng 23!

Trương Huyền cầm khẩu MCX đột ngột xuất hiện!

Tạch tach tach...!!!!

Lại một loạt đạn nữa!

Nhưng kỹ năng bắn súng của Trương Huyền chuẩn xác hơn Khoa nhiều!

Chỉ trong chưa đầy hai giây, đã có sáu tên bảo vệ ngã xuống vũng máu!

Bị tấn công cả trên và dưới!

Chỉ trong chưa đầy nửa phút, hơn nửa đội bảo vệ đã nằm xuống!

Năm tên bảo vệ còn lại hoàn toàn bị hoảng sợ, mất tinh thần chiến đấu.

Họ nhanh chóng mở cửa thoát hiểm tầng 21, chạy vào hành lang khách sạn.

Trương Huyền nhanh chóng theo sau, nhanh chóng xuống tầng 22.

Pằng pằng pằng...!

Sau khi bắn từng tên bảo vệ nằm trên đất, Trương Huyền nấp trong góc tối để thay đạn chiến thuật.

“Chuẩn bị tấn công hành lang tầng 21.”

Nghe giọng Trương Huyền trong tai nghe, Khoa, người đã nấp ở hành lang khách sạn tầng 20, nhanh chóng chạy ra.

Xuống đến tầng 21, Trương Huyền đã cầm khẩu Remington đứng bên cửa, chuẩn bị tấn công.

Gật đầu với Trương Huyền đối diện, khi chắc chắn cả hai đã sẵn sàng, Khoa lập tức mở cửa thoát hiểm!

Keng!

Trương Huyền thu súng vào bên vai, giảm chiều dài súng khi vào cửa, ngay lập tức đâm súng ra như một mũi giáo, rồi đưa súng về vị trí!

Pằng!!!

Pằng!!!

Hai phát đạn liên tiếp!

Hai tên bảo vệ đang chạy cuối hành lang bị bắn xuyên ngực, ngã gục!

Khoa cũng giơ súng bắn thêm hai phát vào hai tên bảo vệ nằm trên đất.

Hai người nhanh chóng tiến lên, khi đi qua một cánh cửa mở, Trương Huyền nghe rõ tiếng thở gấp.

Không do dự, hấn hơi nghiêng đầu, bóp cò mà không cần nhìn!

Lúc này, đạn độc trong súng của Trương Huyền đã hết, còn lại đều là đạn chì!

Đạn chì là một loại đạn truyền thống, phạm vi sát thương nhỏ hơn đạn độc, nhưng uy lực lớn hơn!

Pằng!!!

Vỏ đạn bay ra khỏi súng, một vỏ đạn nhựa màu đỏ bay ra!

Từ nòng súng, hàng loạt viên đạn chì bắn ra trong ngọn lửa!

Các viên đạn bay vào phòng!

Chương 87: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một tên bảo vệ lập tức bị đạn chì bắn trúng ngã gục!

Tên bảo vệ còn lại vừa định phản kháng, Trương Huyền đã bắn thêm một phát đạn chì!

Các viên đạn chì đâm thẳng vào áo chống đạn của hắn, sức mạnh còn lại đẩy hắn vào tường phía sau!

Nhanh chóng vào phòng, Trương Huyền bắn thêm một phát đạn vào từng tên.

Sau khi bắn hết đạn, Trương Huyền nạp lại đạn, chuyển từ khẩu Remington sang khẩu MCX.

Lúc này, chỉ còn một tên thoát chết.

Bất chợt, Khoa đứng canh ở cửa bắt đầu nổ súng.

Tạch tach tach...!!!

Vài phát đạn, ngoài cửa vang lên tiếng ngã xuống.

Khi Trương Huyền nhìn ra, tên thoát chết cuối cùng đã bị Khoa tiêu diệt.

“Làm tốt lắm.”

Trương Huyền khen ngợi.

Khoa hơi ngại ngùng gật đầu.

Như một tên nhóc được thần tượng khen ngợi.

Đúng lúc đó, một tiếng chuông điện thoại vang lên.

Là của một tên bảo vệ bị bắn chết trong phòng.

Trương Huyền lấy điện thoại ra.

Trên màn hình hiện lên cuộc gọi đến, rõ ràng là Đỗ Dương!

‘Nghe máy đi... nhanh nghe máy đi...!!!’

Nhìn màn hình điện thoại, trán Đỗ Dương toát mồ hôi lạnh.

Chưa bao giờ hắn mong mỗi một cuộc gọi được trả lời như hôm nay.

Lúc trước theo đuổi bạn gái đại học cũng không gấp gáp như vậy.

Khi cuộc gọi sắp tự động ngắt, đột nhiên có tiếng tút, điện thoại được nhắc máy.

Như từ địa ngục lên thiên đường, máu dồn lên mặt Đỗ Dương, hắn vui mừng, nói nhanh:

“Các người đang ở đâu? Giải quyết xong hai người đó chưa? Nếu xong rồi thì nhanh xuống bảo vệ ta!”

Nhưng đầu dây bên kia... không có phản hồi.

Một cảm giác bất an tràn ngập trong lòng Đỗ Dương, hắn thăm dò: “Người... là ai?”

Vừa hỏi, bên kia đột nhiên có tiếng cười khẽ:

“Đỗ Dương, nuôi ong tay áo? Tàn nhẫn đấy...”

Cạch!!!

Không đợi bên kia nói xong, Đỗ Dương đã sợ hãi ném điện thoại xuống đất!

Các mảnh vỡ rơi tung tóe, Đỗ Dương đứng ngơ ngác: “Không thể nào... họ làm sao có thể sống sót? Hơn mười bảo vệ...”

Đột nhiên, toàn thân hắn run rẩy, luống cuống lấy chìa khóa xe từ trong áo, nhanh chóng chạy về phía xe của mình.

Ngoài đường, tiếng còi cảnh sát vang lên chói tai.

Cuộc đấu súng của Mã Xuyên Đình gây ra quá nhiều náo động, nhiều người xung quanh đã báo cảnh sát.

Vì có đấu súng dữ dội, lần này không chỉ có cảnh sát thường, mà còn có cả đội đặc nhiệm của cảnh sát Bangkok!

Nhanh chóng mở khóa xe, mở cửa, cố gắng khởi động xe.

Đỗ Dương biết rất rõ, giờ trong tòa nhà này, hẳn không còn ai để dựa vào.

Hiện tại chỉ có thể thoát ra ngoài gặp cảnh sát, có thể còn một tia hy vọng.

Lúc này, trong cầu thang thoát hiểm, Trương Huyền và Khoa đang nhanh chóng xuống lầu.

Trong tai nghe, giọng Chí Vĩ đầy lo lắng: “Đại ca, lão Mã bị thương nặng, phải đưa vào bệnh viện ngay, nếu chậm thêm chút nữa, sợ rằng hẳn không qua nổi!”

Trương Huyền không do dự, nói: “Vậy lập tức đưa hắn vào bệnh viện, bảo Hà thúc liên lạc với Wilson ngay, Hà thúc biết phải làm gì.”

“Rõ!”

Nghe tiếng còi cảnh sát và nhìn đèn đỏ xanh nhấp nháy ngoài đường, trên mặt Khoa hiện lên vẻ nghiêm trọng:

“Đại ca, ngoài đường toàn tiếng còi cảnh sát, hình như chúng ta bị bao vây rồi, giờ phải làm sao?”

Trải qua trận chiến đêm nay, Khoa đã hiểu rất rõ năng lực chiến đấu của Trương Huyền.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn không dám nói ra câu ‘chúng ta có nên đánh ra không’.

Chỉ hai người, không có chi viện, không có hỗ trợ, thậm chí không có trinh sát, muốn thoát khỏi vòng vây của cảnh

sát... đúng là chuyện viễn vông.

Chưa kể, sau nhiều trận chiến liên tiếp, đạn dược của họ đã tiêu hao hơn nửa.

Số đạn còn lại không đủ để họ tiến hành một trận chiến cường độ cao nữa.

Không chỉ Khoa, Trương Huyền cũng không chắc chắn, lắc đầu nói: “Xem tình hình đã, nếu không được thì đầu hàng, Hà thúc sẽ có cách giải cứu chúng ta.”

Nói chuyện, hai người đã chạy xuống tầng hầm.

Keng!

Một cú đá mạnh mở cửa thoát hiểm, Trương Huyền giờ súng lao ra, nhanh chóng nhìn quanh, thấy mấy tên bảo vệ bị nổ chết gần cửa thang máy chuyên dụng.

Lúc này, có tiếng động cơ xe vang lên!

Vrooom!!!

Ở bãi đỗ xe xa xa, đèn xe BMW Z4 màu trắng bật sáng!

Xe lao đi như ngựa hoang, hướng về cổng bãi đỗ xe!

Khoa thấy vậy, lập tức giờ súng bắn vào xe BMW!

Tạch tách tách...!!!

Đạn như mưa rơi xuống thân xe!

Đỗ Dương ngồi trong xe cúi đầu, mặc kệ, đạp ga hết mức, lao đi với tốc độ tối đa!

Dù phản ứng nhanh, nhưng khoảng cách quá xa, lại là mục tiêu di động, Khoa khó mà bắn trúng.

Một băng đạn hết, vẫn không ngăn được Đỗ Dương chạy trốn.

Khi Khoa đang nhanh chóng thay băng đạn.

Bên cạnh, Trương Huyền đã hoàn thành việc ngắm bắn!

Pằng!!!

Một viên đạn nhanh chóng vượt qua khoảng cách hơn trăm mét, bắn trúng cửa sổ xe BMW đang chạy với tốc độ cao!

Kính vỡ tan, máu bắn tung tóe lên kính chắn gió!

Kít!!!

Bùm!!!

Xe BMW đâm thẳng vào các xe khác trong bãi đỗ và dừng lại.

Trương Huyền vừa nhanh chân tiến tới, vừa liên tục bắn vào ghế lái, ghế phụ và cốp xe, bắn liên tục phát, đến khi đã tới bên cạnh xe, nòng súng không rời khỏi xe chút nào.

Khi Trương Huyền giờ súng canh chừng, Khoa nhanh chóng tiến tới, kéo cửa xe, Đỗ Dương trúng mấy phát đạn từ ghế lái trượt xuống.

Chương 88: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mắt mở to, trên mặt có một lỗ máu lớn vẫn đang chảy.

Lúc này.

Hai chiếc xe bọc thép của cảnh sát nhanh chóng dừng ở ngoài bãi đỗ, chặn lối ra vào, cửa xe mở ra!

Hơn hai mươi cảnh sát đặc nhiệm nhanh chóng nhảy xuống, tiên phong giơ khiên chống đạn, theo đội hình tấn công chuẩn, tiến vào bãi đỗ.

Trong bãi đỗ, Trương Huyền và Khoa sớm biết tình hình bên ngoài, không chọn cách chống cự đến cùng.

Sớm đã bỏ vũ khí, đứng chờ.

Trương Huyền từng là đặc nhiệm, biết rõ năng lực chiến đấu chuyên nghiệp của đội chống khủng bố thành phố.

Dù cảnh sát đặc nhiệm Xiêm La không bằng Mỹ, nhưng cũng không kém quá nhiều.

Đánh nhau chỉ có con đường chết.

...

Ba giờ sáng.

Sở cảnh sát Bangkok.

Keng!!!

Cửa sắt nặng nề đóng lại.

Trương Huyền đeo còng tay nhìn phòng giam hẹp trước mặt, mỉm cười lắc đầu.

Lần trước ở trong phòng đơn nhỏ thế này là ở Miến Điện.

Cảnh sát chưa điều tra rõ những gì xảy ra ở khách sạn Hoàng Gia đêm nay.

Dù khách sạn mất điện không có camera, cộng thêm tất cả người biết chuyện đều chết hết.

Họ tạm thời không thể xác định thân phận của Trương Huyền và Khoa.

Bảo vệ khách sạn hay khách?

Hoặc là thủ phạm của vụ “chiến dịch” này?

Liên quan đến Tiền gia, họ không dám xem nhẹ.

Để tránh phiền phức, họ tách Trương Huyền và Khoa ra.

Còn vì sao lại là phòng đơn...

Một đêm trong tòa nhà khách sạn chết mấy chục người, đạn bay lựu đạn nổ!

Người sống sót trong sự kiện như cuộc chiến nhỏ này...

Có thể là người an toàn sao?

Trương Huyền dựa vào tường, ngồi xuống.

Ngày này, trước hết là cứu Wilson.

Vừa về chưa nghỉ ngơi bao lâu, đã tấn công đêm vào khách sạn Hoàng Gia.

Chưa đầy hai mươi tư giờ, giết mấy chục người!

Ai trải qua những chuyện này, cả thân thể và tinh thần đều sẽ mệt mỏi.

Dựa vào tường chưa bao lâu, Trương Huyền đã chìm vào giấc ngủ nhẹ.

Thời gian trôi nhanh, trời sớm sáng.

Khi cảnh sát cuối cùng đã rảnh để chuẩn bị thẩm vấn Trương Huyền và Khoa.

Hai chiếc Rolls-Royce đỗ trước cổng sở cảnh sát.

Wilson mặc bộ vest mới tinh, ngẩng cao đầu, dẫn vài người mặc đồ đen, đeo kính cầm cặp hồ sơ bước xuống xe.

Cùng lúc, trong phòng làm việc của giám đốc, một cuộc gọi từ văn phòng thị trưởng... vang lên.

Thời gian nhanh chóng đến tám giờ sáng.

Thân hình béo mập của Đồ Sai cục trưởng đứng nghiêm trước cổng sở cảnh sát, bắt tay Wilson:

“Rất cảm ơn Quý Worle giúp đỡ Bangkok và Xiêm La, ngài thị trưởng bảo ta thay hân gửi lời chào đến ngài.”

Wilson cười nói: “Đồ Sai cục trưởng khách sáo rồi, vừa rồi ngài thị trưởng đã nói chuyện với ta qua điện thoại, nói rằng ngài Đồ Sai là một cục trưởng công minh, quả thật là như vậy.”

“Hahaha...” Đồ Sai cục trưởng cười lớn: “Thị trưởng vẫn luôn thẳng thắn như vậy.”

Đang nói chuyện, hai cảnh sát đã dẫn Trương Huyền và Khoa ra.

Wilson nhìn kỹ Trương Huyền và Khoa, xác nhận họ không bị thương, mới cười nói với Đồ Sai cục trưởng: “Được rồi, nếu bảo vệ của Scott tiên sinh không sao, chúng ta sẽ đi trước.”

“Tất nhiên!”

Đồ Sai cục trưởng vung tay: “Bảo vệ của Scott tiên sinh tối qua chỉ vô tình bị cuốn vào vụ việc, giờ đã rõ chân tướng, tất nhiên phải để họ rời đi.”

Nói rồi, hắn đến trước mặt Trương Huyền và Khoa, bắt tay từng người và xin lỗi, nghiêm túc nói:

“Rất tiếc đã để các người trải qua chuyện này, nhưng ta cũng rất vui vì các người sống sót qua sự kiện đêm qua, không hổ danh là bảo vệ chuyên nghiệp mà Scott tiên sinh tự tay chọn, quả thật rất chuyên nghiệp!”

Khoa vẫn mù mờ, nhưng Trương Huyền đã đoán được một số chuyện, nhìn Wilson sau lưng Đồ Sai cục trưởng.

Wilson mỉm cười gật đầu với Trương Huyền.

Trương Huyền hiểu ý, cũng bày ra một nụ cười sống sót sau tai nạn mà nói: “May mà Cục trưởng Đồ Sai ngài kịp thời đến hiện trường, Bangkok dưới sự bảo vệ của ngài lại an toàn thêm một phần rồi.”

“Ha ha ha...”

Sau khi mấy người lại một lần nữa trao đổi những lời tâm phúc thương mại, Trương Huyền và người kia theo Wilson lên xe.

“Các người đáng lẽ tối qua nên nói với ta.”

Vừa lên xe, Wilson liền có chút phàn nàn mở miệng: “Nếu không các người cũng không cần phải ở lại đồn cảnh sát mấy tiếng đồng hồ, các người không biết tìm luật sư trước khi trời sáng khó khăn thế nào đâu.”

Trương Huyền không biết nói gì, chỉ có thể cười ngượng mà nói: “Tối qua sự việc đột ngột xảy ra.”

Nghe vậy, Wilson cũng thở dài một hơi mà nói: “Đúng vậy, Tiền gia thực sự là quá đáng, nếu không nhờ các người giúp ta đối phó với Tiền Lập Tín, có lẽ tối qua ta đã chết rồi.”

Trương Huyền không biết Hà thúc đã nói gì với Wilson, nhưng nhìn tình hình...

Có vẻ như chuyện tối qua, Wilson đã cho rằng đều do mình gây ra.

Dù nói như vậy cũng không sai, nếu không phải hôm qua vì cứu Wilson, họ cũng không cần nhanh chóng đối đầu với Tiền gia như vậy.

Đang nói, điện thoại của Wilson đột nhiên vang lên, sắc mặt Wilson nghiêm lại, nhắc máy và kính cẩn chào hỏi bằng tiếng Anh: “Xin chào, Sir...”

Khi Wilson đang nói chuyện điện thoại, Trương Huyền cũng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Tưởng rằng vào đồn cảnh sát thế nào cũng phải chịu khổ.

Chương 89: Tiêu Đề 《Ẩn》

Không ngờ chỉ mấy tiếng đồng hồ, trời mới vừa sáng đã được thả ra.

Không có thẩm vấn, thậm chí không điều tra danh tính của họ.

Cục trưởng cảnh sát tự miệng xác nhận rằng hấn và Khoa vô tội.

Một vụ án lớn liên quan đến hàng chục mạng người, lại bị che đậy qua loa như vậy.

Thực tế đầy màu sắc ma quái khiến Trương Huyền cảm thấy có chút không thực.

Lúc này, Wilson gật đầu với điện thoại mà nói: “Vâng Sir, ta sẽ để hấn nhận điện thoại ngay.”

Nói xong, đưa điện thoại cho Trương Huyền, nói: “Ngài Scott có chuyện muốn nói với ngài.”

“Ngài Scott?”

Sợ Trương Huyền quên, Wilson liền giải thích: “Chính là người tối qua nói chuyện với các ngài, người đứng đầu Công ty tài chính Worle, ngài Scott Worle, chính hấn đã trực tiếp gọi điện cho thị trưởng ở đây, nói các ngài là vệ sĩ thân cận của hấn, nên ta mới dễ dàng bảo vệ các ngài như vậy.”

Trương Huyền hiểu ra, nhận lấy điện thoại, mở miệng bằng tiếng Anh: “Ngài Scott, ta là Trương Huyền, rất cảm ơn sự giúp đỡ của ngài.”

Đầu bên kia, một giọng nam vui vẻ cười nói:

“Trương, ta đã xem đoạn băng chiến đấu của người, người là một người rất có năng lực, ta biết Mã Xuyên Đình chỉ là đại diện của người, nói thật, đáng lẽ phải là ta cảm ơn người, Wilson đã theo ta nhiều năm, không có sự giúp đỡ của hắn, ta cũng không thể tạo dựng được Công ty tài chính Worle này.”

“Ngài quá lời rồi.” Trương Huyền khách sáo nói: “Lúc đó chúng ta cũng đang chuẩn bị phỏng vấn Wilson tiên sinh, thấy hắn gặp rắc rối, đứng ra giúp đỡ là điều nên làm.”

“Ha ha ha...”

Đối diện Scott cười nói: “Không lâu nữa ta sẽ đến Xiêm La, đến lúc đó mong người có thể tiếp tục đứng ra giúp đỡ, dù sao, ta đã nói với thị trưởng Bangkok rằng các người là vệ sĩ thân cận của ta, ta rất ghét nói dối.”

Ý của Scott đã rất rõ ràng rồi.

Trương Huyền cũng không khách sáo, gật đầu nói: “Ngài yên tâm, chuyến đi Xiêm La của ngài, nhất định sẽ an toàn vô sự.”

Trả lại điện thoại cho Wilson, Wilson lại nói thêm vài câu với Scott rồi mới cúp máy.

Nhìn Trương Huyền, Wilson cười nói: “Nếu người đã đồng ý với lời mời của ngài Scott, vậy xem bản hợp đồng này đi, đây là hợp đồng lao động riêng biệt với hợp đồng của Công ty bảo vệ Mạt Ba.”

Nói rồi, đưa ra một bản hợp đồng vẫn còn mùi mực in, rõ ràng vừa mới in ra.

Trương Huyền vừa nhận hợp đồng vừa hỏi: “Hà thúc họ hiện giờ ở đâu? Tình hình của Mã tiên sinh thế nào, vẫn ổn chứ?”

“Yên tâm, Mã tiên sinh hiện giờ đã nhập viện ở Bangkok, hiện đã qua cơn nguy hiểm, tuy bị thương rất nặng nhưng dễ hồi phục, cũng chỉ là vấn đề thời gian, lão Hà bọn họ bây giờ cũng đang ở cùng Mã tiên sinh.”

“Thế thì tốt.”

Trương Huyền mở hợp đồng ra xem.

Nội dung bên trong không nhiều.

Tóm lại là trong thời gian Scott ở Xiêm La, Trương Huyền và đội của hắn phải chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn cho Scott.

Bao gồm Trương Huyền, toàn bộ đội ngũ có mức thù lao là 200.000 USD mỗi ngày, ngoài ra, nếu gặp phải tình huống chiến đấu, còn có thêm trợ cấp chiến đấu.

Mức giá này theo Trương Huyền đã là rất cao rồi.

Nếu may mắn không gặp phải tình huống chiến đấu, vậy thì giống như cầm không 200.000 USD, đây là USD a!

Ngoài ra.

Vũ khí trang bị trong nhiệm vụ có thể tự mang theo, cũng có thể chọn từ kho trang bị của đội bảo vệ riêng của Scott.

Đúng vậy, ngoài Trương Huyền bọn họ, Scott còn mang theo một đội bảo vệ riêng, số lượng không nhiều, chỉ bốn người.

Thông tin của bốn người này không được viết trong hợp đồng.

Nhưng có thể cung cấp bảo vệ riêng dài hạn cho Scott, chắc chắn không phải người thường.

Xem hết các điều khoản trong hợp đồng, Trương Huyền nhìn sang Khoa.

Hiểu ý của Trương Huyền, Khoa gật đầu nói: “Đại ca, người quyết định là được, ta đều nghe theo người.”

“Được.”

Trương Huyền gật đầu, và Wilson cũng kịp thời đưa một cây bút ký tên.

Thấy Trương Huyền ký tên, Wilson cười nói:

“Được rồi, Trương, chuyện của ta ở Bangkok đã xong, chúng ta đến sân bay trước, lát nữa ta lên máy bay rồi, tài xế sẽ đưa người đến bệnh viện, gặp lại sau.”

“Cảm ơn, Wilson, gặp lại sau.”

...

Mỹ quốc, California, trong một khu biệt thự.

“Đồ khốn!!”

Loảng xoảng!!!

Quét sạch mọi thứ trên bàn làm việc trước mặt!

Tiền Vạn Thành tóc đã bạc trắng, khuôn mặt đã có chút già nua, đỏ mắt, toàn thân run rẩy vì tức giận.

Ngoài cửa, một phụ nữ trẻ đẹp lo lắng gõ cửa bước vào nói: “Honey, sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Lời này giống như đâm vào lòng Tiền Vạn Thành, chân hần mềm nhũn, toàn thân suy sụp ngồi xuống, ôm mặt khóc đau đớn: “Ta... ta không còn con trai nữa rồi... ah...”

Tin dữ về cái chết của Tiền Lập Tín chẳng khác nào đập tan trụ cột tinh thần cuối cùng của Tiền Vạn Thành.

Kể từ khi vợ chết sớm, Tiền Lập Tín, đứa con trai duy nhất, luôn là cục cưng của hắn.

Mặc dù Tiền Lập Tín từ nhỏ đã có chút tính tình nóng nảy thất thường, thường gây họa, nhưng Tiền Vạn Thành vốn dĩ có tiền có quyền, luôn có thể giúp hắn giải quyết hậu quả.

Nhưng...

Hôm nay, cục cưng của hắn, đứa con trai duy nhất, lại bị người ta giết!

Chương 90: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn tức giận, hắn đau buồn, nhưng... cũng bất lực.

Vừa rồi trong điện thoại, ông đã biết con trai mình đã làm những gì, cũng biết con trai đã đắc tội với người như thế nào!

Công ty tài chính Worle.

Tên khổng lồ này trên quốc tế cũng có vị trí không nhỏ, so với Tiền gia chỉ có thể hoành hành ở Bangkok, giống như ngọn núi Thái Sơn sừng sững!

Ngay cả thị trường cũng phải cung kính với người ta, hắn thì tính là gì?

Còn nói báo thù?

Hắn lấy gì báo thù?

Chẳng lẽ thuê sát thủ đi giết Scott Worle và những người đã ra tay giết con hắn sao...

Người phụ nữ ôm lấy Tiền Vạn Thành toàn thân run rẩy, không ngừng nói lời an ủi.

Một lúc sau, Tiền Vạn Thành mới bình tĩnh lại, hít sâu vài hơi, từ từ đứng dậy.

“A Ly, ta phải về Xiêm La.”

.....

Bệnh viện Bangkok.

Trong một phòng bệnh cao cấp.

“Đại ca!”

Hà thúc và Chí Vĩ đứng dậy, nhìn Trương Huyền và Khoa hai người bước vào.

“Ừ, các người không sao là tốt.”

Thấy hai người bình an vô sự, Trương Huyền cũng yên tâm, sau đó nhìn về phía Mã Xuyên Đình vẫn đang hôn mê trên giường.

Hà thúc nói: “Lão Mã bị đâm vào thắt lưng, mất máu quá nhiều, gãy cánh tay phải, cánh tay trái bị nhiều vết thương, lần này không mất một năm rưỡi, e rằng không thể hồi phục.”

“Ừ...” Trương Huyền nhíu mày nói: “Hắn rốt cuộc đã trải qua những gì?”

“Không rõ, nhưng khi chúng ta đến, lão Mã đã không còn tỉnh táo, lúc đó tại hiện trường còn có một người áo đen, chắc là người đã làm lão Mã bị thương nặng.”

“Người áo đen đó đâu?”

“Chết rồi, mặc dù không thấy rõ tình hình thực tế, nhưng lão Mã rõ ràng là phải trả giá rất lớn mới giết được hắn, khi đó hiện trường đầy máu của lão Mã.”

Chí Vĩ tiếp lời, lo sợ mà nói:

“Hơn nữa hắn còn mang theo một khẩu súng bắn tỉa, rõ ràng là người đã giám sát chúng ta trong bóng tối, may mà đại ca các người luôn ở trong nhà không để lộ mục tiêu, nếu không e rằng đã xảy ra chuyện lớn rồi... đúng rồi đại ca, Tiền Lập Tín và kẻ đứng sau hắn đã chết chưa?”

Trương Huyền nghe xong cũng giật mình: “Tên họ Đỗ đó đúng là gian trá, còn biết giấu một tay bắn tỉa.”

“Họ Đỗ?”

Lúc này Hà thúc và Chí Vĩ vẫn chưa biết kẻ đứng sau là ai.

Trương Huyền kể lại chuyện tối qua với họ, hai người lại một lần nữa kinh ngạc.

“Thì ra là một con chó phản chủ thôi.”

Hà thúc chặc lưỡi: “Tiền Lập Tín thật sự là không được lòng người, ngay cả thuộc hạ của mình cũng phải mượn tay người ngoài để âm thầm trừ khử hẳn.”

“Làm nhiều điều ác tất tự diệt!”

Chí Vĩ cảm giận nói: “Lúc đầu nhìn hẳn đã biết không phải người tốt, dễ dàng chết như vậy, đúng là tiện nghi cho hẳn rồi!”

Hà thúc cười, nhưng lại thở dài: “Chỉ tiếc là, tiền không lấy được, cảnh sát hành động quá nhanh, hơn nữa không ai nghĩ rằng lão Mã lại gặp phải tấn công.”

“Nói về tiền, không cần lo lắng, ta đã tìm hiểu điểm cất giữ tiền mặt của khách sạn, hơn nữa...”

Trương Huyền nở một nụ cười, lắc lắc hợp đồng trong tay: “Ta vừa ký hợp đồng lao động với Công ty tài chính Worle, còn là hợp đồng 200.000 USD mỗi ngày.”

“Hít...!!!”

Chí Vĩ hít một hơi lạnh.

Còn Hà thúc thì cầm hợp đồng lên xem kỹ.

“Đây cũng coi như là khoản tiền sạch đầu tiên chúng ta kiếm được.”

Nghe Trương Huyền nói đùa, Hà thúc và Chí Vĩ đều cười.

Chí Vĩ còn cười nói: “Thật không ngờ, kiếm tiền thế này, so với việc liều mạng cướp sòng bạc dễ dàng hơn nhiều.”

Lúc này, Hà thúc đọc xong hợp đồng đột nhiên mở miệng nói: “Trương ca, người có từng nghĩ, chúng ta có thể mãi kiếm

những khoản tiền sạch thế này không?”

Trương Huyền ngẩn ra, kể từ khi lên thuyền, đến Xiêm La này, thật sự đã trải qua quá nhiều chuyện.

Các loại nguy cơ và trận chiến, khiến Trương Huyền phải tìm mọi cách nâng cao năng lực chiến đấu của mình.

Còn tương lai...?

Hắn thật sự chưa kịp nghĩ nhiều.

Hà thúc cân nhắc lời mà nói: “Trương ca, chúng ta không thể mãi làm những việc đánh... ừm, cướp của người giàu giúp người nghèo, quá nguy hiểm;

Ta không phải sợ, dù sao ta chỉ là một tài xế, người luôn xông pha trước mặt là người;

Ta biết Trương ca người lợi hại, nhưng trên đời luôn có người lợi hại hơn, tổ chức lợi hại hơn;

Chúng ta có thể giết mười người giết trăm người, còn có thể giết nghìn người vạn người sao?

Luôn đi trong bóng tối, thì sự thiêu đốt mà ánh sáng mang lại sẽ ngày càng đau đớn.”

Trương Huyền tìm một chiếc ghế ngồi xuống, suy nghĩ hồi lâu:

“Hà thúc, người là đang để ý đến nhiều đơn hàng hơn từ Công ty tài chính Worle phải không?”

“Đúng vậy.”

Hà thúc không chút né tránh mà nói:

“Ta trước đây đã nói chuyện với lão Mã, ta nghĩ rằng ngành an ninh phòng vệ này, là một ngành không tồi, chỉ cần chúng ta có đủ thực lực và quan hệ, sẽ không lo không có đơn

hàng, mà Công ty tài chính Worle, hoàn toàn phù hợp với từ quan hệ.”

Chí Vĩ do dự mà nói: “Nhưng người của chúng ta e là hơi ít...”

Hà thúc quả quyết nói: “Không có người thì chiêu mộ, không chiêu mộ được thì thuê tạm thời, mà điểm này, ta nghĩ lão Mã có đủ tiếng nói.”

Trương Huyền gật đầu.

Chương 91: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đúng vậy.

Trong thời gian ở Xiêm La này.

Quan hệ và mối của lão Mã, thực sự đã phát huy không nhỏ.

Tình báo của khách sạn Hoàng Gia, kênh mua súng, thuê sân tập luyện, v.v.

Hầu như đều do lão Mã lo liệu.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền nhìn lão Mã trên giường, rồi nhìn Hà thúc, nói: “Người có chắc thuyết phục được hán chuyển công tác không?”

“Có!”

Lúc này, Khoa bên cạnh đột nhiên mở miệng: “Đại ca, công việc này, có thể tính cả ta không?”

Trương Huyền không quay đầu lại: “Khoa, người nói như vậy có hơi quá đáng không?”

“Ah?!” Khoa ngẩn người, sau đó lại có chút hoảng sợ nói: “Đại ca người nói...”

Lúc này Trương Huyền đột nhiên quay đầu nghiêm túc nói:

“Ta đã sớm coi người là người của mình rồi, sao? Chẳng lẽ người không nghĩ vậy? Hay người chỉ muốn theo ta kiếm một khoản tiền nhanh rồi bỏ đi?”

“Hoàn toàn không có chuyện đó, đại ca người đối với gia đình ta có ân tái tạo, sao ta có thể có ý nghĩ như vậy...”

Chưa kịp nói xong, Khoa đã nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt của ba người Trương Huyền, lập tức hiểu ra chuyện gì đang xảy ra.

Thở phào nhẹ nhõm, Khoa cười nói: “Đại ca, người làm ta sợ chết khiếp.”

“Haha...” Một người cười lớn.

Ngay lúc đó, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Một cô gái mặc đồng phục học sinh, vẻ ngoài không phải là quá xinh đẹp nhưng cũng khá dễ thương, nhanh chóng đẩy cửa bước vào.

Vừa nhìn thấy Mã Xuyên Đình trên giường bệnh, nước mắt cô gái lập tức trào ra:

“Bố!”

...

Thời gian thấm thoát trôi qua, chớp mắt đã mười ngày sau.

Cạch.

Khoa mở tủ trang bị, lấy ra hai chiếc ba lô chiến thuật, đặt lên bàn.

Hà thúc đang mặc áo chống đạn bên cạnh.

Còn Chí Vĩ thì đang điều chỉnh chiếc FLycam lần cuối.

Trương Huyền, đã trang bị đầy đủ, từ trên lầu bước xuống, nói: “Wilson vừa gọi điện, bảo chúng ta đợi ở ngoài sân bay là được, lần này chỉ cần hai chiếc xe thôi, dù sao cũng là lần đầu gặp ông chủ lớn, phải tỏ ra đàng hoàng một chút.”

Đúng vậy, hôm nay chính là ngày Scott đến Bangkok.

Để thể hiện sự coi trọng công việc này và thể hiện tinh thần của đội ngũ, Trương Huyền quyết định tất cả mọi người phải

trang bị đầy đủ.

Như vậy ít nhất cũng có thể xứng đáng với mức lương 200,000 đô la Mỹ mỗi ngày của họ.

Ngay cả Chí Vĩ và Hà thúc, giờ cũng mặc một bộ đồ tác chiến, nhưng ngoài một con dao chiến thuật, họ chỉ mang theo một khẩu súng ngắn.

Dù sao thì họ cũng không quen dùng súng trường hay súng tiểu liên.

Hà thúc lên tiếng: “Lão Mã vừa gọi điện, nói rằng hôm nay hấn không thể đến được, nhờ chúng ta thay mặt hấn chào hỏi Scott và xin lỗi.”

Chí Vĩ nói thêm: “Con gái hấn vẫn phản đối như thế à?”

Hà thúc im lặng gật đầu.

Mười ngày trước, khi biết bố mình bị thương nặng phải vào viện, con gái lão Mã đã kịch liệt phản đối việc hấn tiếp tục làm công việc này.

Thậm chí, cô bé còn không tỏ vẻ thân thiện với Trương Huyền và mọi người.

Trong mắt nàng, việc bố mình bị thương hoàn toàn là do Trương Huyền và nhóm của hấn gây ra.

Giờ đây, cô bé bỏ cả học, ở suốt trong bệnh viện để chăm sóc bố.

Mỗi lần Trương Huyền và mọi người đến thăm, đều nhận được một hai câu trách móc và cái nhìn lạnh lùng.

Trương Huyền và mọi người cũng chẳng biết làm gì khác ngoài việc trả viện phí và giảm thiểu thời gian thăm viếng.

“Có lẽ từ nay về sau, lão Mã phải rửa tay gác kiếm rồi.”
Chí Vĩ thở dài: “Chỉ không biết hấn đã tiết kiệm đủ tiền nghỉ

hưu chưa.”

Hà thúc lắc đầu: “Khó lắm.”

Lão Mã tuy rất giỏi giao tiếp và kết bạn, nhưng lại có không ít tật xấu.

Và tật xấu lớn nhất là cờ bạc.

Trước khi Trương Huyền và mọi người đến Xiêm La, lão Mã đã đánh mất toàn bộ tài sản và còn nợ một khoản lớn.

Dù Trương Huyền đã giúp trả hết nợ và thậm chí còn xử lý cả chủ nợ.

Nhưng hiện giờ, lão Mã gần như không còn đồng nào.

Hợp đồng hợp tác với Công ty tài chính Worle lần này, nếu hoàn thành, sẽ kiếm được một khoản lớn.

Nhưng giờ lão Mã bị thương, không thể cầm nổi súng, càng không thể tham gia nhiệm vụ bảo vệ.

“Đáng tiếc thật.” Hà thúc bất lực nói: “Nếu có thể kéo lão Mã vào nhóm, dù hắn không thể chiến đấu, nhưng với kinh nghiệm và mối quan hệ nhiều năm trong ngành bảo vệ, làm hậu cần và huấn luyện cũng không thành vấn đề.”

“Phải từ từ thôi, chuyện này không thể vội, làm nghề này, lúc nào cũng phải cân nhắc đến ý kiến của gia đình.” Trương Huyền lắc đầu, thu dọn ba lô trang bị của mình, rồi lấy khẩu MCX từ tủ súng.

Đúng vậy, không lâu trước đây cảnh sát đã trả lại trang bị của Trương Huyền và mọi người, thậm chí cả những viên đạn trong băng đạn cũng không bị động vào.

Như họ nói... lần sau đi dạo nhớ đừng để quên đồ nữa.

Cạch!

Trương Huyền lắp băng đạn vào khe băng đạn, kéo nòng súng, lên đạn.

“Được rồi, đừng nói nhiều nữa, gần đến giờ rồi, Hà thúc, Chí Vĩ, hai người lái xe, chuẩn bị xuất phát.”

.....

Cổng sân bay Bangkok.

Trương Huyền và nhóm của hắn nhanh chóng đến vị trí đã định trước với hai chiếc xe.

Trương Huyền cúi đầu nhìn đồng hồ, giờ cũng gần đến rồi.

Đúng lúc đó, một đoàn xe sang trọng từ xa tiến đến, dừng lại phía sau hai chiếc xe của Trương Huyền và nhóm.

Chương 92: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trong sân bay, một vài người mặc vest cũng đã bước ra.

Nhìn thấy Wilson đi trong đám đông không xa, Trương Huyền nói vào tai nghe:

“Khoa, chú ý cảnh giác xung quanh phía sau, ta và Hà thúc sẽ xuống xe đón khách.”

“Rõ.”

Sau đó, Trương Huyền để lại vũ khí chính trên xe, chắc chắn rằng khẩu súng P226 trong bao nhanh ở đùi đã lên đạn, rồi cùng Hà thúc mở cửa xuống xe.

Trong sân bay đông đúc, nhìn thấy hai người Trương Huyền mặc trang bị đầy đủ, nhiều người tưởng họ là cảnh sát đặc nhiệm, liền tránh xa.

Nhìn thấy Trương Huyền, Wilson ở phía không xa có chút ngạc nhiên.

Nhưng vẫn vẫy tay chào, sau đó nói gì đó với một người đàn ông da trắng trung niên bên cạnh.

Trương Huyền đã xem qua ảnh Wilson gửi, biết rằng đó chính là Scott, liền cùng Hà thúc tiến đến.

Hắn cũng chú ý thấy, ở bên cạnh Wilson và Scott có bốn người dáng vẻ uy nghiêm, ánh mắt sắc bén.

Dù họ mặc vest, nhưng cách đứng và cử chỉ của họ không giống người bình thường.

Hai người trong số họ có vẻ như đã từng ở quân đội, nhìn ánh mắt, có lẽ đã giết người, không chỉ một lần.

Hai người còn lại không có cảm giác sát khí như thế, nhưng cũng khiến Trương Huyền cảm thấy nguy hiểm.

Khi thấy hai người Trương Huyền tiến đến gần, bốn bảo vệ đó không lộ vẻ gì nhưng đứng dàn đều hai bên, cảnh giác nhìn hai người.

“Scott tiên sinh.”

Vừa mở miệng, một nhóm người đã nhanh chóng tiến đến từ bên cạnh.

Một người trung niên có vẻ địa vị không thấp ở Xiêm La còn chạy vội vài bước, cười rạng rỡ đưa tay chào Scott.

“Chào mừng các ngài! Scott tiên sinh, chúng ta đã chờ lâu rồi.”

Scott mỉm cười đưa tay bắt tay người đến, nói: “Thị trưởng Charman bận rộn công việc, mà còn dành thời gian ra đón chúng ta, thật là vinh hạnh cho ta.”

Thị trưởng?

Trương Huyền nhìn thoáng qua người đó.

Thị trưởng Charman cười nói: “Scott tiên sinh mới là đáng kính, vì một dự án đầu tư mà đích thân đến khảo sát, không ngạc nhiên khi Công ty tài chính Worle phát triển đến quy mô như hiện nay... Thôi, không nói nhiều nữa, mời các ngài lên xe, ta đã chuẩn bị chỗ ở cho các ngài rồi.”

“Vâng, xin chờ một chút.” Scott cười gật đầu, sau đó nhìn Trương Huyền: “Trương, lần đầu gặp mặt, ta là Scott Worle.”

Nói rồi, đưa tay ra với Trương Huyền.

Trương Huyền bắt tay đáp: “Chào ngài, Scott tiên sinh.”

Scott lại nhìn Hà thúc bên cạnh: “Đây là Hà tiên sinh đúng không? Chào ngài, an toàn của ta giao cho các ngài.”

Hà thúc không hề rụt rè, mỉm cười bắt tay Scott: “Ngài khách sáo rồi, đó là trách nhiệm của chúng ta.”

“Thị trưởng Charman sẽ dẫn chúng ta đến chỗ ở tại Bangkok, ta thấy các người đã lái xe đến, hay các người đi theo sau nhé?”

“Không thành vấn đề.”

Đoàn xe đi suôn sẻ, nhanh chóng đến khu biệt thự sang trọng.

Nhìn Scott và một nhóm quan chức chính phủ địa phương vào trong nói chuyện.

Trương Huyền và mọi người không đi vào theo, mà ở trong sân chờ đợi.

Nhân tiện quan sát môi trường xung quanh, chuẩn bị triển khai giám sát.

“Chà~ thiết bị này chuyên nghiệp quá.”

Chí Vĩ khen ngợi.

Chỉ thấy một chiếc xe tải nhỏ đến cổng.

Khi cửa thùng xe mở ra, bên trong đầy ắp các loại trang bị vũ khí.

Như súng trường tấn công, súng tiểu liên, sơ qua có đến hai ba chục loại.

Một dãy súng ngắn đủ kiểu dáng được xếp trong một tủ súng trong suốt, toát lên vẻ lạnh lùng.

Áo chống đạn, kính nhìn đêm, FLycam...

Tất cả những gì liên quan đến tác chiến, trong đó đều có.

Lúc này, bốn người trong đội bảo vệ cũng đã nhảy lên thùng xe, chọn vũ khí trang bị thích hợp cho mình.

Một bảo vệ da đen cười gọi Trương Huyền và mọi người: “Này, mấy người trong đoàn xiếc kia, có muốn nhân dịp này đổi mấy đồ cổ của các người không?”

Ba bảo vệ bên cạnh cũng cười lớn:

“Đừng nói vậy, Smith, họ ăn mặc lòe loẹt thế kia, không phải vì người đâu.”

“Haha, đoàn xiếc? Cười chết ta rồi haha...”

“Trị an ở đây kém lắm à? Ra ngoài phải mặc đồ lố lăng thế này, nhìn họ mà xem...”

Trương Huyền cau mày, không hiểu mấy gã đó đang làm trò gì.

Khoa mặt lạnh băng, tay đã đặt lên báng súng MP5.

Hà thúc không nói gì, Chí Vĩ thì giận dữ hét lên: “Mấy người nói gì vậy?!”

“Nói các người đấy, sao nào? Trò hề hả?”

Smith, người bảo vệ da đen, cầm khẩu súng trường tấn công HK416 nhảy xuống, cao hơn 1m9, đứng trước mặt Chí Vĩ, như một con tinh tinh đen.

“Mày...”

Chí Vĩ vừa định nói.

Wilson từ trong nhà bước ra nhanh chóng: “Scott tiên sinh đang nói chuyện trong nhà, các người đang làm gì vậy?!”

“Họ...” Chí Vĩ vừa định nói, Trương Huyền đã giơ tay ngăn lại, nói với Wilson: “Không có gì, chỉ là giao lưu một chút, hơi lớn tiếng, xin lỗi.”

“Hừ, nhát gan.”

Thấy Trương Huyền có vẻ nhượng bộ, gã da đen khinh thường hừ một tiếng, nhưng cũng không tiếp tục gây sự.

Wilson nhanh nhạy nhìn ra vấn đề, bắt lực lắc đầu, kéo Trương Huyền ra một bên, nói nhỏ:

“Họ chính là đội bảo vệ tư nhân của Scott tiên sinh được đề cập trong tài liệu trước đây, quyết định thuê bảo vệ địa phương của Scott tiên sinh khiến họ cảm thấy bị thiếu tin tưởng, mấy ngày tới các người phải chú ý, đừng gây sự với họ, tính khí mấy gã này lên thì ngay cả ta cũng khó mà làm gì được.”

“Yên tâm, ta biết rồi.”

Chương 93: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền cười gật đầu: “Người mau quay lại đi, chuyện của Scott tiên sinh quan trọng hơn.”

“Ừ, các người tiếp tục đi.”

Nói xong, Wilson quay lại vào trong nhà.

Lúc này, bốn bảo vệ cũng lấy ra một đồng thiết bị giám sát, chuẩn bị lắp đặt quanh biệt thự.

Khoa bước đến bên cạnh Trương Huyền, ánh mắt lạnh lùng nhìn bốn người kia, nói nhỏ: “Đại ca, xử lý họ thế nào?”

Sau trận chiến căng thẳng ngày hôm đó, Khoa đã thay đổi nhiều so với khi mới gặp.

Trương Huyền mặt bình thản nói: “Không vội, họ giỏi hơn chúng ta trong việc bảo vệ VIP, cứ để họ phát huy, thời gian còn dài, sẽ có cơ hội xử lý họ.”

“Được.”

Khi Trương Huyền và Khoa đang nói chuyện, bốn bảo vệ kia cũng đang trao đổi nhỏ.

“Gã gầy và gã hói trông như người bình thường, nhưng hai người kia thì không đơn giản đâu, đặc biệt là gã cao, chắc chắn đã giết người, nhìn cách gắn phụ kiện trên khẩu MCX của hắn, có chút giống đặc nhiệm.”

Một gã đầu trọc vừa lắp đặt thiết bị vừa nói.

Smith bên cạnh thì khinh thường nói: “Henry, ở đây ai mà chưa từng giết vài người? Roy trước đây còn là lính SAS đấy, đúng không Roy?”

Người được nhắc đến là Roy, một chàng trai tóc vàng khá đẹp trai, nghe Smith nói liền cười: “Đừng nhìn ta, người biết ta ghét nhất là so đo những chuyện này.”

Một gã râu rậm bên cạnh thì điềm tĩnh nói: “Hai người đó người đầy mùi máu, nhớ vụ nổ súng ở khách sạn Hoàng gia ở Bangkok trước đây chứ?”

“Sự kiện gì, Mark?” Smith thắc mắc hỏi.

Mark nói: “Ta tình cờ thấy trên báo, nói là mười ngày trước, ở một khách sạn tại đây xảy ra vụ đấu súng kịch liệt, mấy chục bảo vệ khách sạn bị giết, khi đó có người thuê khách sạn tiết lộ rằng, hung thủ là hai người mặc đồ đen sử dụng MCX và MP5.”

Nói rồi, Mark liếc nhìn Trương Huyền và Khoa đang mặc đồ tác chiến màu đen ở xa, nói:

“Dù sau đó vụ án bị dẹp xuống, nhưng...”

“Người nói là hai người đó có thể là?” Smith cười: “Sao có thể, nhìn họ mà xem, ta cá là họ chưa từng được huấn luyện quân sự chính quy.”

Mark nhún vai: “Ta chỉ nói vậy thôi, đâu có nói thật sự là họ.”

“Được rồi, đừng nói nữa.” Roy lên tiếng: “Nhanh chóng lắp xong giám sát rồi đi quanh đây một vòng, làm quen với môi trường, Smith, người đi lấy camera FLycam, thử bay một đoạn.”

“Được thôi.”

.....

Mặt trời nhanh chóng lặn.

Trong thời gian đó, Wilson đã sắp xếp chỗ ở cho Trương Huyền và những người khác cùng các thành viên đội bảo vệ ở hai biệt thự gần đó.

Hai nhóm người lần lượt hợp tác tuần tra và bảo vệ 24 giờ mỗi ngày.

Phân công bên Trương Huyền là Trương Huyền cùng Chí Vĩ một nhóm, Khoa và Hà thúc một nhóm.

Bên kia là Henry và Mark một nhóm, Smith và Roy một nhóm.

Rõ ràng, hai đội đã được phân chia đều về mặt sức chiến đấu.

Cứ như vậy trôi qua mấy ngày, mỗi ngày đều có người đến thăm, Scott tiên sinh và Wilson thì không hề ra khỏi cửa.

Dù không rõ tình hình cụ thể là gì, Trương Huyền cũng không hỏi nhiều, chỉ lặng lẽ thực hiện nhiệm vụ bảo vệ.

Đến chiều ngày thứ năm.

Trên màn hình hệ thống, thời gian đếm ngược của nhiệm vụ phó bản còn lại vài phút.

Trương Huyền ngồi trên mái biệt thự, chọn một tư thế thoải mái nhất ngồi xuống.

Anh nói qua bộ đàm: “Chí Vĩ, đây là Trương Huyền, thả FLycam ra xung quanh kiểm tra, có gì báo ngay.”

“Rõ.”

Sau khi sắp xếp xong bảo hiểm, Trương Huyền nhắm mắt lại, nhìn thời gian đếm ngược cuối cùng của nhiệm vụ phó bản.

3, 2, 1... 0!

Giây tiếp theo, ý thức chìm vào đáy biển!

[Nhiệm vụ phó bản lần thứ ba đã mở!]

Năm 2013, London.

“Bác sĩ Hawk, người sao vậy? Có ổn không?”

Ý thức dần trở lại, cảnh tượng trước mắt cũng nhanh chóng rõ ràng hơn.

Đèn trắng, áo blouse trắng, y tá trắng...

Một y tá trẻ trung xinh đẹp đầy đặn lo lắng nhìn Trương Huyền, nói: “Có cần ta gọi các bác sĩ khác không? Ta thấy sắc mặt của người có vẻ không được tốt lắm?”

Vậy là...

Giờ ta là một bác sĩ?

Trương Huyền giữ mặt không biểu cảm, lắc đầu nói: “Không sao, ta chỉ hơi mệt thôi, ừm...”

Nói rồi, hắn nhìn thoáng qua bảng tên trước ngực của y tá, nói tiếp: “Cảm ơn quan tâm, Nisa.”

Nisa vẫn có chút lo lắng: “Để ta lấy cho người cốc nước nhé?”

Nói rồi, không chờ Trương Huyền từ chối, nàng đã nhanh chóng bước tới máy nước.

Trương Huyền bắt đầu suy nghĩ về tình hình hiện tại.

‘Trước hết, ta là một bác sĩ, mà trách nhiệm của bác sĩ là chữa bệnh cứu người... Nhưng vấn đề là, ta không biết chữa bệnh cứu người!’

Trương Huyền, chỉ biết sơ qua cấp cứu thường quy, cảm thấy đau đầu.

Nếu mục tiêu của nhiệm vụ phó bản này chủ yếu là học kiến thức y khoa, thì cái danh bác sĩ này thật khó xử.

Một mặt phải đảm bảo không làm lộ thân phận, mặt khác còn phải tìm cách cứu chữa bệnh nhân...

Điều này thực sự làm khó người.

Đang suy nghĩ, Nisa đã mang một cốc nước tới: “Bác sĩ Hawk, đừng làm mình mệt quá, bình thường phải chú ý nghỉ ngơi.”

“À, cảm ơn.” Trương Huyền nhận lấy cốc nước uống một hơi, sau đó dò hỏi: “Nisa, hôm nay có ca phẫu thuật nào không?”

“Ca phẫu thuật hôm nay?” Nisa nở nụ cười rạng rỡ: “Tất nhiên là để người nghỉ ngơi thật tốt.”

Chương 94: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nghỉ ngơi? Hôm nay bệnh viện cho ta nghỉ phép sao?”

Trương Huyền vô thức cười hỏi, nhưng nhanh chóng nhận ra điều bất thường.

Bụng đột nhiên đau đớn không thể tưởng tượng nổi!

Cơn đau dữ dội khiến Trương Huyền không thể đứng vững!

Xoảng.

Hắn đổ nhào bên cạnh, mọi thứ trên bàn rơi vãi khắp nơi!

Trương Huyền ngã xuống đất, máu tuôn ra từ họng!

Chuyện gì vậy?!

Ly nước đó?!

Có độc?!

Không thể tin được Nisa đã hạ độc mình, Trương Huyền ngược nhìn nàng.

Nisa lúc này mặt không biểu cảm, như một cái máy lạnh lùng.

Nàng lấy ra một chiếc tai nghe, lạnh lùng nói: “Night Hawk đã bị loại trừ, nhiệm vụ hoàn thành.”

Nói xong, nàng rút từ trong áo ra một khẩu Glock 17 gắn giảm thanh, nhắm vào đầu Trương Huyền bóp cò!

Biu!!!

Mắt Trương Huyền tối sầm!

...

“Bác sĩ Hawk, người sao vậy? Có ổn không?”

Giọng nói quen thuộc lại vang lên bên tai Trương Huyền!

Hắn mở to mắt, không thể tin nhìn Nisa bên cạnh.

Chú ý tới biểu cảm của Trương Huyền, ánh mắt Nisa chợt lóe lên vẻ lạnh lùng, tay phải nhanh chóng đưa vào trong áo.

Biết nàng đang lấy súng, Trương Huyền đương nhiên không thể cho nàng cơ hội!

Hắn đâm mạnh vào đầu Nisa!

Nhưng không ngờ, Nisa phản ứng nhanh không kém Trương Huyền, né đầu tránh đòn.

Súng đã rút ra!

Trương Huyền nhanh chóng tiến lên, tay trái chộp lấy nòng súng, dùng lực!

Rắc!

Nòng súng bị đẩy ra!

Viên đạn trong nòng bật ra!

Chưa dừng lại, ngón cái tay trái Trương Huyền nhanh chóng nhấn nút tháo băng đạn!

Băng đạn trượt khỏi khe đạn!

Ngay lập tức!

Vụt! Bụp!!!

Một chân dài quét vào mặt phải Trương Huyền!

Trương Huyền giờ tay chộp lấy chân Nisa, dùng lực đẩy mạnh!

Nisa bị hất văng xuống đất!

Tiếng động lớn thu hút sự chú ý của đồng nghiệp xung quanh.

Hai bác sĩ kinh ngạc nhìn hai người chiến đấu, hét lên: “Hawk! Nisa! Các người đang làm gì vậy!?”

Trương Huyền nhanh chóng nhặt băng đạn rơi trên đất, nhìn khẩu súng vẫn nằm trong tay Nisa, không trả lời.

Nisa cũng nhanh chóng đứng dậy.

Trương Huyền nhú mày: “Night Hawk?”

Hắn cần nhanh chóng hiểu rõ thân phận thực sự của mình để xác định điều kiện kích hoạt nhiệm vụ.

Nisa lạnh lùng nói: “Người không nên phản bội chúng ta, Night Hawk, mười năm rồi, người tưởng chúng ta không tìm thấy người sao?”

Trương Huyền suy nghĩ vài giây: “Các người là ai?”

Nisa nhú mày: “Người mất trí nhớ à?”

“Ta nhất định phải nhớ sao? Chuyện mười năm trước ai mà nhớ rõ được.”

Vừa nói vừa chậm rãi di chuyển đến bàn bên cạnh: “Nói vài từ có lẽ ta sẽ nhớ ra, Nisa?”

“Ha...” Nisa nhìn con dao phẫu thuật trên bàn: “Ý đồ của người rõ ràng quá, Night Hawk, rời khỏi MI6 bao năm, kỹ thuật kém đi rồi à?”

“MI6!?”

Nghe từ này, trong đầu Trương Huyền vang lên âm thanh hệ thống!

[Mục tiêu nhiệm vụ: Trốn khỏi London!]

[Thành tựu nhiệm vụ: Kẻ Thù Của Đặc Công (giết 30 đặc công hoặc sát thủ của MI6), Vua Đặc Công (đổi đầu và chiến thắng 15 đặc công hoặc sát thủ cùng lúc), Bảo Vệ Thông Tin (đảm bảo an toàn cho thông tin X-017).]

Ôi trời!

Ta thật ra là đặc công MI6 phản bội sao!?

Vậy thì, Nisa trước mắt là đặc công được cử đến giết ta?

Đúng lúc này, Nisa nhanh chóng rút băng đạn dự phòng từ túi!

Thấy vậy, Trương Huyền liền ném mạnh băng đạn trong tay về phía Nisa!

Nhân lúc Nisa tránh né, hắn đã cầm lấy con dao phẫu thuật sáng loáng!

Giây tiếp theo!

Nisa đã nạp xong đạn!

Nhưng ngay khi nàng giơ súng, Trương Huyền đã áp sát!

Bốp!

Roẹt!!!

Một tay chớp lấy tay Nisa đang giơ súng, tay kia nhanh chóng rạch qua cổ nàng!

Phụt!!!

Máu tuôn ra từ vết thương trên cổ!

Trương Huyền đá mạnh vào bụng Nisa, khiến nàng ngã xuống đất!

Đồng thời, khẩu Glock rơi vào tay Trương Huyền.

Biu! Biu!!!

Hắn bắn hai phát vào mặt Nisa nằm trên đất!

Tìm kiếm trên người Nisa nhưng không phát hiện thêm băng đạn hay vũ khí.

Trương Huyền đứng dậy, giơ súng hướng về hai bác sĩ cách đó không xa.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, hai bác sĩ không kịp phản ứng.

Thấy Trương Huyền chĩa súng về phía mình, hai người lập tức giơ tay, khuôn mặt hoảng sợ nhìn hắn, không dám nói gì.

Trương Huyền nhanh chóng hỏi: “Tên đầy đủ của ta là gì?”

“Hả?” Một bác sĩ ngơ ngác nhìn Trương Huyền, dường như chưa hiểu rõ.

Người bác sĩ kia phản ứng nhanh hơn, nói: “Hawk Hollis! Người tên Hawk Hollis.”

Trương Huyền lại hỏi: “Nhà ta ở đâu?”

“Hả? Chúng ta không biết...”

Thấy Trương Huyền nhún cò súng, hai bác sĩ vội nói: “Nhưng hồ sơ của người có ghi, ở phòng hồ sơ tầng bốn!”

“Cảm ơn.”

Trương Huyền định đi lên tầng bốn, nhưng bước chân chợt dừng lại, nhìn hai người:

“Các người... ai có thể cho ta mượn xe lái?”

Hai nhiệm vụ thành tựu đầu tiên thì không nói, xem như đã rõ ràng, nhưng thành tựu thứ ba thì mơ hồ.

Bảo vệ thông tin X-017?

Thông tin X-017 là gì, và nó ở đâu?

Dựa vào việc các bác sĩ trong bệnh viện quen thuộc với mình, có thể đoán rằng mình đã làm việc ở đây một thời gian.

Điều đó có nghĩa là mình có nơi ở cố định.

Và có nơi ở cố định, có lẽ sẽ tìm thấy manh mối liên quan.

.....

Bãi đậu xe ngoài trời của Bệnh viện Blanc.

Tay cầm hồ sơ của mình, Trương Huyền nhanh chóng rời khỏi tòa nhà bệnh viện, áo blouse trắng trên người còn chưa kịp cởi.

Chương 95: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn nhấn chìa khóa, chiếc xe Volkswagen Beetle cổ màu xanh sáng đèn hai lần không xa.

“Trời ạ, chiếc xe này nhìn còn già hơn ta, mà vẫn có chức năng này...”

Trương Huyền đến gần xe, nhìn chiếc xe trông sạch sẽ nhưng rõ ràng đã có niên đại, không khỏi thốt lên.

Nhưng dù gì thì cũng phải lên xe.

Dù sao London lớn như vậy, đi bộ thì sợ không ra khỏi con phố này.

Hắn nhìn xung quanh, không biết có phải do tâm lý không.

Sau khi biết mình là đặc công, Trương Huyền cảm giác có nhiều người đang nhìn chằm chằm mình.

Có thể là thật, có thể là giả, nhưng Trương Huyền không quan tâm nữa.

Từ việc Nisa có thể thấy, thân phận và vị trí của mình đã bị lộ.

Bệnh viện và đường phố đầy camera giám sát, trừ khi hắn có thể tàng hình, không thể thoát khỏi sự giám sát của MI6.

Trốn khỏi London? Không, phải giết ra khỏi London!

Mở cửa xe, khởi động máy!

Brùm brùm...

Lùi xe ra khỏi bãi, Trương Huyền lái chiếc Beetle nhanh chóng hướng về cổng bệnh viện.

Hắn không biết rằng, ngay khi anh lái xe rời khỏi bệnh viện, camera ven đường cũng xoay đầu, khóa chặt anh.

Trên bầu trời, nhiều FLycam giám sát nhỏ theo sát hắn không rời.

Đối diện bệnh viện, trong thùng xe tải, vài người đàn ông mặc vest đang lạnh lùng nhìn nhiều màn hình giám sát trước mặt.

“Night Hawk vừa giết một đặc công MI6, giờ vội vàng rời đi, chắc chắn là để lấy thông tin X-017, theo dõi hắn, phải đoạt lại thông tin!”

.....

Trương Huyền vừa lái xe vừa lật tài liệu.

“Địa chỉ nhà ta là... căn hộ số 018, phố Eaton?”

Hắn lấy điện thoại, mở bản đồ.

Nhưng lúc đó, cửa kính sau xe vỡ tung, Trương Huyền theo phản xạ cúi đầu xuống!

Hai người mặc đồ đen đi xe mô tô, nhanh chóng đuổi theo từ phía sau, mỗi người cầm một khẩu súng lắp giảm thanh, liên tục bắn vào xe của Trương Huyền!

Biu biu...!!!

May mắn là xe cộ đông đúc, môi trường phức tạp, trong thời gian ngắn Trương Huyền vẫn chưa bị bắn trúng.

Nhận thấy tình hình nguy cấp, Trương Huyền đánh lái gấp, rẽ vào một con hẻm bên trái tiệm mì!

Hai kẻ đi mô tô theo sát, không cho Trương Huyền cơ hội trốn thoát.

Kỹ năng lái xe chỉ ở cấp độ hai, Trương Huyền thấy mình sắp bị bắt kịp!

Pằng!!!

Một viên đạn từ xa bắn tới!

Bụp!!!

Một kẻ đi mô tô bị bắn trúng đầu!

Xe mất lái, đâm vào xe của đồng bọn!

Rầm rầm...!

Một mớ hỗn độn!

“Có tay súng bắn tĩa?! Nhưng lại giúp mình?”

Qua gương chiếu hậu, Trương Huyền thấy rõ mọi chuyện phía sau.

Hắn ngơ ngác.

Nhiệm vụ này là sao?!

Nhưng tình thế khẩn cấp tạm thời giải quyết, Trương Huyền không đứng yên, lái xe ra khỏi con hẻm, trở lại đường lớn.

Nhưng lúc này, đường phố ùn tắc, đèn giao thông phía trước đều là đèn đỏ.

Rõ ràng không bình thường.

“Xem ra không cần tuân thủ luật giao thông nữa.”

Trương Huyền hạ quyết tâm, lái xe vượt qua dòng xe cộ, lao lên vỉa hè!

Hắn vượt qua hai đèn đỏ liên tiếp, sau khi nhanh chóng đi qua một ngã ba, hắn nhìn thấy phía trước vỉa hè đã bị chặn bởi một chiếc SUV.

Ba đặc vụ mặc vest bước xuống từ xe, lập tức nổ súng vào Trương Huyền!

Hắn cúi thấp người, đạp mạnh chân ga!

Ầm!!!

Chiếc Volkswagen Beetle đâm thẳng vào một đặc vụ, húc mạnh vào hông chiếc SUV!

Nhưng thật tiếc, không thể phá vỡ được.

Trương Huyền không dám đánh cược vào tốc độ phản ứng của mấy đặc vụ này, lập tức leo qua ghế phụ, đẩy cửa xuống xe từ bên ghế phụ.

Một đặc vụ không ngờ Trương Huyền lại xuống từ ghế phụ, vừa định nổ súng thì đã bị Trương Huyền ra tay trước!

Biu biu!

Hai phát súng trúng ngực khiến hắn mất khả năng hành động và ngã xuống, đồng thời Trương Huyền nhanh chóng xoay súng, nhắm vào đặc vụ ở bên kia chiếc Volkswagen Beetle!

Biu biu...!!

Liên tục nhiều phát súng nhưng đặc vụ đó cúi thấp người, lăn mình tránh được!

Nhưng đồng thời, đặc vụ này cũng đã bị Trương Huyền dồn về phía đuôi xe Beetle!

Nhìn thấy vậy, Trương Huyền rút súng lui về phía bên kia chiếc SUV.

Dựa vào tầm nhìn bị che khuất bởi xe, anh nhanh chóng thay đạn chiến thuật.

Đặc vụ đó cũng nhân cơ hội này đứng lên, vừa nâng súng tiến lên, vừa bắn áp chế liên tục về phía chiếc SUV!

Đạn và mảnh kính văng tung tóe, Trương Huyền cúi người, bình tĩnh tính toán tốc độ di chuyển của đối phương.

Rất nhanh, đặc vụ đã di chuyển đến vị trí động cơ của xe.

Một động tác nghiêng người nhắm bắn... nhưng không thấy thân ảnh Trương Huyền đâu!?

Lúc này, Trương Huyền đã lặng lẽ vòng qua phía sau xe, giờ súng Glock lên!

Biu biu!

Hai phát súng trúng vào thân thể khiến hắn ngã xuống, Trương Huyền nhanh chóng bắn thêm vào hai đặc vụ đã ngã gục khác để đảm bảo họ không thể hành động.

Hắn đá bay khẩu súng trên tay đặc vụ này, đẩy ống giảm thanh của súng Glock vào miệng hắn, lạnh lùng hỏi: “X-017 là gì? Ngoài các người, còn ai muốn có nó?”

Nhưng đặc vụ này rõ ràng không phải loại sợ chết, ánh mắt hắn lóe lên vẻ quyết liệt, tay phải vừa định hành động.

Trương Huyền lập tức bóp cò!

Biu!

Máu và não văng tung tóe!

Trương Huyền mặt nhăn nhó: “Chết tiệt...”

Nhiệm vụ không rõ ràng khiến Trương Huyền cảm thấy bất an.

Một nhiệm vụ bảo vệ thông tin X-017, được hệ thống liệt kê riêng thành một thành tựu, có thể thấy thông tin này quan trọng đến mức nào.

Chương 96: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tay súng bắn tỉa vừa giúp hấn giải vây có khả năng cao cũng nhắm vào thông tin X-017.

Những đặc vụ MI6 này rõ ràng đã qua đào tạo chuyên nghiệp về đối phó với thẩm vấn, bản thân hấn hiện tại không có cách nào, cũng không có thời gian để khai thác thêm thông tin từ họ.

Điều này có nghĩa là, hấn vẫn phải thực hiện kế hoạch ban đầu, trở về nhà một chuyến.

Chỉ có cách đó, có lẽ mới có thể tìm thấy manh mối, nhưng...

Nếu địa chỉ trong hồ sơ bệnh viện là đúng, thì lúc này nhà của hấn chắc chắn đã bị các đặc vụ đến thăm rồi.

Đến lúc đó, thứ chờ đón hấn có thể không chỉ là vài khẩu súng lục nhỏ như thế này.

“Có lẽ phải chết thêm vài lần nữa...”

Nghĩ đến đây, Trương Huyền nhìn con đường phía trước, theo bản đồ định vị, khoảng 500 mét phía trước là một nơi gọi là Quảng trường Sloanee.

U ú... u ú...!!!

Tiếng còi cảnh sát vang lên từ xa, Trương Huyền chú ý thấy phía sau đã xuất hiện vài xe cảnh sát, và trong đó dường như có cả đội đặc nhiệm.

Không còn lựa chọn nào khác.

Trương Huyền đơn giản lấy hai băng đạn và một con dao từ một trong các đặc vụ cũng dùng súng Glock, sau đó nhanh chóng chạy về hướng Quảng trường Sloanee.

Lúc này trời đã xế chiều, Quảng trường Sloanee đông đúc người qua lại.

Chỉ cần lẫn vào đám đông, có lẽ anh sẽ có cơ hội thoát khỏi sự giám sát.

Quảng trường Sloanee.

Lúc này là thời điểm chuyển mùa từ hè sang thu, thời tiết mát mẻ.

Trên đường có rất nhiều du khách, nhân viên văn phòng, cư dân địa phương, tụ tập xung quanh quảng trường.

Trương Huyền đã bỏ chiếc áo blouse trắng, nhìn cũng không quá nổi bật.

Hắn nhanh chóng hoà vào đám đông, tay phải giấu dưới áo khoác, nắm chặt khẩu súng, mắt không ngừng quan sát xung quanh.

Hắn cần tìm một cửa hàng quần áo phù hợp để thay một bộ đồ.

Nhưng lúc này, một đứa trẻ đang đi dạo cùng bố mẹ bên cạnh chỉ lên trời nói: “Mẹ ơi, đó là chim nhỏ!”

Người phụ nữ tóc vàng nhìn lên trời, nghi hoặc: “Chim nhỏ... trông không giống, sao không thấy cánh?”

Nghe vậy, Trương Huyền giật mình, nhanh chóng ngược lên nhìn.

Chỉ thấy vài chiếc máy bay không người lái đang lượn lờ trên cao!

“Chết tiệt, đến cả máy bay không người lái cũng xuất hiện.”

Nhận thấy tình hình không ổn, Trương Huyền lập tức tăng tốc, chạy vào một cửa hàng trang sức bên đường.

Lúc này, trong cửa hàng chỉ có hai nữ du khách và hai nữ nhân viên bán hàng.

Trương Huyền rút súng ra từ trong áo, nhanh chóng tiến về cửa sau của cửa hàng.

“Chào ngài, ngài không thể đi lối này...”

Một nhân viên vừa định ngăn cản nhưng khi thấy khẩu súng trong tay Trương Huyền, sắc mặt tái nhợt, lập tức im bật.

Ngay khi Trương Huyền đẩy cửa bước ra, chưa đầy vài giây sau, hai người đàn ông cao lớn, mặc thường phục, cầm súng tiến vào, hỏi: “Người đàn ông vừa vào đâu rồi?”

Nhân viên nữ vô thức chỉ về phía cửa sau của cửa hàng.

Hai người đàn ông nhanh chóng chạy tới.

Nhưng ngay khi người đàn ông phía trước đẩy cửa mở ra!

Trương Huyền nấp bên ngoài lập tức bóp cò!

Biu biu!!!

Hai phát súng vào đầu!

Sau đó hắn nhanh chóng dùng xác người đàn ông này làm lá chắn, tay còn lại giữ súng, bắn vào ngực hắn liên tục!

Biu biu...!!!

Liên tục nhiều phát súng, xuyên qua người đàn ông, trúng vào người đàn ông phía sau, khiến hắn gục ngã!

Đẩy xác người đàn ông ra, Trương Huyền hai tay cầm súng, nhanh chóng bắn vào đầu người ngã xuống!

Lúc này, bên ngoài cửa hàng, bốn đặc vụ mặc vest đã đến, đối mặt với Trương Huyền chưa kịp rời đi!

Không do dự, họ rút súng bắn!

Đạn bay tới tấp!

Trương Huyền lợi dụng lúc họ rút súng, nhanh chóng rời khỏi vị trí.

Lúc này, Trương Huyền đang ở trong một con hẻm nhỏ.

Cả con hẻm chỉ có vài người lác đác.

Nhìn thấy Trương Huyền nổ súng giết người, những người này đều nhanh chóng bỏ chạy.

Bầu trời trên đầu dần dày đặc mây, không khí mang theo chút hơi nước, dấu hiệu của cơn mưa.

Và đối với Trương Huyền, đó có thể là tin tốt.

Trương Huyền nhanh chóng tháo ống giảm thanh vứt đi, chạy ra khỏi hẻm, thấy sáu, bảy đặc vụ đang tiến đến từ phía mình!

Không do dự, Trương Huyền giơ súng bắn vào đặc vụ gần nhất!

Pằng pằng pằng!!!

Đặc vụ đó gục ngã ngay lập tức!

Nhưng tiếng súng vang dội khắp quảng trường!

Mọi người hoảng loạn nhìn về phía này, la hét và chạy trốn!

Các đặc vụ nhanh chóng tìm chỗ ẩn nấp, bắn về phía Trương Huyền!

Trương Huyền cúi người, nhanh chóng chạy đến cạnh một chiếc xe, ngồi xổm xuống.

Trong lúc nhanh chóng thay đạn chiến thuật, ánh mắt dư quang của hắn cũng thấy bốn tên đặc vụ đang chạy ra từ con hẻm nhỏ nơi hắn vừa mới bước ra!

Không suy nghĩ nhiều, Trương Huyền lập tức quỳ một gối xuống đất, hai tay cầm súng nhắm bắn!

Trong tình huống bắn cố định và ổn định, độ chính xác của Trương Huyền tăng lên rất nhiều.

Chỉ trong nháy mắt, ba tên đặc vụ đã bị Trương Huyền bắn trúng đầu và chết ngay tại chỗ!

Tên còn lại cũng bị bắn trúng hai viên đạn và ngã xuống đất không thể đứng dậy!

Nhưng ngay lúc này, một loạt tiếng súng dồn dập vang lên từ xa!

Tạch tach tach...!

Hai người đàn ông vạm vỡ cầm MP7 từ một chiếc xe bên lề đường xông ra, xả súng vào đám đặc vụ!

Chương 97: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đội đặc vụ hoàn toàn không ngờ tới tình huống này nên bị tiêu diệt hoàn toàn!

Sau khi dọn sạch đội đặc vụ, hai người đàn ông vạm vỡ đó bất ngờ quay súng về phía Trương Huyền!

Tạch tach tach...!

Trước khi tiếng súng vang lên, Trương Huyền đã nhanh chóng đứng bật dậy và lao thẳng vào một nhà hàng bên cạnh.

Lúc này, chủ nhà hàng và nhân viên đang ôm đầu trốn dưới quầy thu ngân.

Đạn xả, làm vỡ tan các cửa kính của cửa hàng!

Trương Huyền cũng đã núp sau một cột trụ chịu lực.

Một người trong số hai người đàn ông vạm vỡ xả súng để áp chế hỏa lực.

Người còn lại thay đạn xong nhanh chóng di chuyển tới bức tường ngoài nhà hàng, thò đầu ra và nhắm súng vào cột trụ nơi Trương Huyền đang ẩn nấp, che chắn cho đồng đội thay đạn.

Khi đồng đội và bản thân đều ở trạng thái đủ hỏa lực, hai người chia làm hai hướng, giơ súng bao vây tấn công!

Một người trong số đó lớn tiếng hét: “Night Hawk! Người đã không còn đường thoát, giao nộp X-017, chúng ta sẽ cho người một con đường sống!”

Ta cũng muốn giao nộp, nhưng ta không có mà!

Trương Huyền thở dốc, hai tay cầm súng trước ngực, chờ đợi cơ hội.

Thấy Trương Huyền không trả lời, hai người đàn ông vạm vỡ định lao lên tấn công!

Cả hai cùng tiến về phía trước, chuẩn bị bắt giữ Trương Huyền!

Bên ngoài vang lên tiếng phanh xe cấp tốc!

Xe cảnh sát tới!

Đội đặc nhiệm CTSFO cuối cùng cũng đến hiện trường!

Hơn chục thành viên đặc nhiệm cầm súng trường tấn công SIG516 xả súng vào trong cửa hàng!

Trong thoáng chốc, hai người đàn ông vạm vỡ bị áp chế phải tìm nơi ẩn nấp!

Trương Huyền nắm lấy cơ hội, nghiêng người và cúi thấp, xả hai phát nhanh liên tiếp!

Pằng pằng!

Một người đàn ông vạm vỡ bị Trương Huyền bắn chết ngay lập tức!

Người còn lại thấy vậy, xả đạn điên cuồng vào vị trí của Trương Huyền!

Nhưng Trương Huyền không hề lộ diện, mặc cho người đàn ông vạm vỡ nổi điên cũng không thể làm gì được.

Lúc này, đội đặc nhiệm đã ở bên ngoài, bị tấn công từ hai phía, tình thế vô cùng bất lợi cho hắn!

Đình!!!

Một quả lựu đạn cay và hai quả lựu đạn choáng được ném vào trong cửa hàng!

Bùm! Bùm!!!

Đội đặc nhiệm đeo mặt nạ bắt đầu tấn công!

Pằng pằng pằng...!

Người đàn ông vạm vỡ cố gắng phản kháng nhưng bị bắn chết ngay lập tức!

Còn Trương Huyền, tranh thủ cơ hội này, lén vào nhà bếp phía sau.

Cuối hành lang nhà bếp, cửa sau mở rộng.

Không do dự, Trương Huyền nhanh chóng lao về phía cửa sau!

Lúc này, đội đặc nhiệm đã xông vào nhà bếp, phát hiện Trương Huyền đang bỏ chạy!

Pằng pằng pằng...!

Tiếng súng vang lên phía sau, Trương Huyền cúi thấp đầu lao ra khỏi cửa sau của nhà hàng.

Nhưng hắn chỉ chạy được vài bước thì cảm thấy chân tay rã rời, không cẩn thận liền ngã xuống đất.

Cảm giác này hắn quá quen thuộc rồi!

“Chết tiệt, trúng đạn rồi...”

Khẽ cười chua chát, hắn cúi đầu nhìn vào bụng mình, máu tươi chảy ra, đã nhuộm đỏ đen chiếc áo sơ mi trắng của hắn.

Nhìn vị trí, viên đạn có lẽ đã xuyên qua thận.

Biết mình không còn sức kháng cự, Trương Huyền không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể mở to mắt nhìn đội đặc nhiệm xông tới, bắn chết hắn!

Mắt bỗng tối đen rồi lại sáng lên!

...

“Bác sĩ Hawk, người sao vậy? Người ớn không?”

Ừm, lại là giọng nói quen thuộc.

“Bác sĩ Hawk, người sao vậy? Người ớn không?”

Cô y tá Nisa như hai lần trước, lo lắng nhìn Trương Huyền.

Nếu bỏ qua khẩu súng và thuốc độc giấu trong quần áo của nàng, Trương Huyền sẽ rất vui lòng ngắm nhìn một lát.

Xoa xoa sống mũi, Trương Huyền mệt mỏi nói: “À... chỉ là hơi mệt, cảm giác như vừa trải qua một cơn ác mộng.”

“Ác mộng?” Trên mặt Nisa hiện lên chút tò mò: “Đêm qua ngài không ngủ được sao? Để ta rót cho ngài ly nước.”

Trương Huyền không từ chối, mỉm cười nói: “Cảm ơn người, Nisa.”

Khi Nisa quay lưng đi, Trương Huyền mỉm cười giấu một con dao nhỏ trong tay.

Khi Nisa mang nước về, Trương Huyền nhận lấy cốc nước, đặt sang một bên.

Thấy vậy, mắt Nisa lóe lên một tia khác thường, nhưng bề ngoài vẫn bình tĩnh nói: “Bác sĩ Hawk, người có thể kể cho ta nghe giấc mơ đêm qua của người không?”

Trương Huyền nhìn Nisa, đột nhiên cười nói: “Haha, thật ra cũng không có gì, chỉ là mơ thấy một số chuyện liên quan đến người thôi.”

Nisa khẽ đỏ mặt, giọng hơi ngượng ngùng: “Người thật biết đùa.”

Sau đó cầm cốc nước lên, như một cô gái nhỏ làm nũng nói: “Uống nước đi, một lát nữa ngài còn phải làm việc.”

“Không vội uống nước.” Trương Huyền cười càng tươi: “Trước đó, người có thể nói cho ta biết X-017 là gì không?”

Vừa nghe thấy!

Nisa thay đổi sắc mặt!

Gần như ngay lập tức, nàng định thò tay vào trong áo.

Nhưng Trương Huyền đã chuẩn bị từ trước, một tay nắm lấy tay phải của Nisa kéo về phía trước, đồng thời đặt dao mổ vào động mạch cổ của Nisa!

Do hai người đang đứng gần nhau, nhìn từ bên ngoài, trông như họ đang thân mật nói chuyện nhỏ.

Dao mổ nhẹ nhàng cắt qua da, máu tươi thẩm ra, dính trên lưỡi dao, dưới ánh sáng của đèn huỳnh quang, lưỡi dao lấp lánh ánh đỏ.

Trương Huyền mỉm cười nhỏ giọng nói: “Nisa, ta biết ngươi không muốn chết, thực tế ta cũng không muốn giết ngươi, bây giờ ta chỉ muốn biết, mười năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mười năm sau sẽ xảy ra chuyện gì?”

Chương 98: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Night Hawk, không hổ là người, ta đã biết rằng với khả năng của người, ta không thể giết người bằng cách thông thường...”

Nisa lạnh lùng nói: “Xem ra những kỹ năng mà MI6 dạy người nhiều năm trước, vẫn chưa bị mai một.”

“Có thể.”

Trương Huyền thân nhiên nói: “Vậy bây giờ người không định trả lời câu hỏi của ta sao? Ta nghĩ, bây giờ bên ngoài bệnh viện chắc chắn đầy người của các người rồi? Ta thì không sao, dù sao các người cũng đã giám sát ta suốt ngày đêm, chết là điều chắc chắn, nhưng nếu người không trả lời câu hỏi của ta, người sẽ chết trước ta.”

Nghe lời của Trương Huyền, Nisa không chút lay động, cười lạnh nói: “Xem ra ta đã sai, kỹ thuật thẩm vấn của người đã thụt lùi đến mức số không rồi.”

“Haha.”

Trương Huyền không khách sáo, dao mổ tiếp tục ép xuống, lần này nhiều máu hơn chảy ra từ vết thương, chỉ cần sâu hơn chút nữa, động mạch của Nisa sẽ bị cắt đứt!

Nisa lạnh lùng nhìn Trương Huyền, khoảng mười giây sau, nàng cuối cùng cũng nhượng bộ: “Người rốt cuộc muốn biết gì?”

“Ta đã nói rồi, X-017 là gì? Mười năm trước đã xảy ra chuyện gì? Mười năm sau sẽ xảy ra chuyện gì? Chỉ có ba câu hỏi này.”

Nisa cau mày nói: “X-017 là dự án mà người tự mình phụ trách, người sẽ không biết đó là gì? Hơn nữa, mười năm trước người chính là người trải qua sự kiện X-017.”

Trương Huyền không trả lời, tiếp tục hỏi: “Người biết ta muốn nghe điều gì mà.”

Mắt Nisa lóe lên vẻ nghi hoặc, lúc này Trương Huyền trong mắt nàng có gì đó khác lạ.

Dù là cách nói chuyện hay tính cách bản thân, đều khác trước rất nhiều.

Nàng đột nhiên thử dò hỏi: “Người... không phải là Night Hawk?”

Trương Huyền phản hồi: “Nếu ta nói ta không phải, người tin không? Người của các người tin không?”

“Không.” Nisa lắc đầu.

“Vậy là xong, trả lời câu hỏi của ta, rồi ta thả người, đơn giản vậy thôi, ta luôn giữ lời.”

Suy nghĩ một lát, thấy ánh mắt Trương Huyền ngày càng nguy hiểm, Nisa mới chậm rãi nói: “Thật ra ta biết không nhiều, tình hình tổng quát là...”

Khoảng mười năm trước, Night Hawk vẫn là một đặc vụ tình báo tinh anh dưới quyền của MI6.

Night Hawk đã nhiều năm nằm vùng ở khu vực Châu Mỹ, một ngày nọ đột nhiên bị tuyển trên đánh thức và giao cho một nhiệm vụ tuyệt mật.

Nhiệm vụ đó có mã là X-017.

Quá trình giữa chừng xảy ra chuyện gì, Nisa không rõ, cũng không biết nội dung cụ thể của nhiệm vụ.

Chỉ biết rằng sau khi nhận nhiệm vụ khoảng nửa tháng, Night Hawk chủ động cắt đứt liên lạc với tuyến trên, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới.

Về việc tại sao mười năm sau, Night Hawk lại quay trở về London với tên giả là Hawk Hollis và trở thành bác sĩ...

Điều này ngoài Night Hawk ra, không ai biết.

Nhưng, mặc dù Night Hawk mười năm trước là một đặc vụ hàng đầu, nhưng mười năm sau, thời đại đã hoàn toàn khác.

Với sự trợ giúp của công nghệ truy vết mạng và công nghệ cao, MI6 nhanh chóng nắm được thông tin cụ thể về Night Hawk.

Người đứng đầu MI6 là Dex Soren lập tức ra lệnh: Thu hồi thông tin X-017 và tiêu diệt Night Hawk!

Nisa đã ẩn nấp bên cạnh Night Hawk trong bệnh viện này một tháng rồi.

Nghe Nisa kể lại, mặc dù vẫn còn nhiều bí ẩn chưa được giải đáp, nhưng hiện tại Trương Huyền cũng đã tìm thấy một con đường.

Người đứng đầu MI6!

Dex Soren!

“VẬY, CÁC NGƯỜI ĐÃ TÌM ĐƯỢC X-017 RỒI?”

Trương Huyền hỏi.

Nếu Nisa đã ẩn nấp bên cạnh Night Hawk lâu như vậy, muốn hành động đã có thể làm từ lâu, không cần đợi đến hôm nay.

Và bây giờ đột nhiên lại hành động, chỉ có thể có một khả năng này.

“Đúng vậy.”

Nisa không giấu diếm, thẳng thắn nói: “Hiện tại X-017 đã gần như được đưa tới trụ sở MI6, Night Hawk, mọi thứ đã kết thúc rồi.”

“... Có lẽ vậy.”

Nếu muốn hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ, không thể để thông tin X-017 rơi vào tay MI6, ít nhất là không để Dex Soren nắm được.

“Xem ra, hôm nay không thể không xông vào hang ổ.”

Xẹt!!!

Dao mổ cắt đứt động mạch của Nisa, trong ánh mắt kinh ngạc của Nisa, Trương Huyền đoạt lấy súng và băng đạn trong áo nàng:

“Yên tâm, lần sau sẽ không giết ngươi.”

Nói rồi, hắn giấu xác của Nisa sau một chiếc bàn.

Lúc này, bên ngoài bệnh viện.

Nghe được cuộc đối thoại giữa Trương Huyền và Nisa qua thiết bị liên lạc, MI6 đã nhận ra nhiệm vụ bị lộ.

Một số đặc vụ đã lái xe đến, cầm súng xông vào bệnh viện.

Cạch.

Keng keng.

Tháo bỏ bộ phận giảm thanh, Trương Huyền kiểm tra băng đạn, sau khi xác định đạn đầy, hắn không chạy xe bỏ trốn như lần trước.

Thay vào đó, hắn đi thẳng đến phòng giám sát an ninh của bệnh viện.

“Này, Hawk, hôm nay có khỏe không?” Trong phòng giám sát, một bảo vệ béo đang ăn khoai tây chiên cười chào Trương

Huyền.

“Vẫn ổn.” Trương Huyền mỉm cười gật đầu, ngay lập tức.

Bụp!

Báng súng đập vào sau gáy của bảo vệ béo, khiến hắn ngất xỉu.

Sau đó, Trương Huyền trực tiếp kéo chuông báo cháy!

Reng reng reng...!!!

Tiếng chuông chói tai vang lên trong bệnh viện, tất cả nhân viên y tế và bệnh nhân bắt đầu sơ tán khẩn cấp.

Nhìn thấy trên màn hình giám sát, dòng người nhanh chóng rời đi, và một số đặc vụ ngược dòng người chạy tới đây.

Chương 99: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền cắt đứt nguồn điện của tất cả camera giám sát trong bệnh viện!

Mất đi tầm nhìn giám sát của bệnh viện, các đặc vụ MI6 bên ngoài cũng nhận ra ý đồ của Trương Huyền!

Họ bắt đầu gọi thêm các đặc vụ xung quanh vào hỗ trợ qua liên lạc!

Lúc này, bên trong bệnh viện.

Hai đặc vụ cầm súng chia làm hai bên, nhanh chóng di chuyển trong hành lang bệnh viện.

Rất nhanh, họ đến trước cửa phòng giám sát.

Hai người đứng hai bên cửa, nhìn nhau gật đầu!

Pằng!!!

Một đặc vụ đập cửa phòng giám sát và giờ súng xông vào!

Ngay khi đặc vụ kia chuẩn bị phối hợp xông vào, cửa phòng phía trước mở ra!

Trương Huyền sử dụng tư thế bắn CAR nhanh chóng lao ra, bắn chính xác hai phát ở cự ly gần!

Pằng pằng!

Một phát trúng lưng, một phát trúng đầu!

Đặc vụ bên trong nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại liền thấy đồng đội mình bị bắn vỡ đầu, máu phun ra và ngã xuống chết ngay lập tức!

Hắn lập tức quay lại đóng cửa, ẩn nấp một bên và xả súng vào cửa!

Tạch tách...!!!

Một loạt đạn xuyên qua cửa phòng giám sát, tạo ra nhiều lỗ thủng.

Lúc này, Trương Huyền không truy kích, mà nhanh chóng rút lui.

Rất nhanh, ba đặc vụ nghe thấy tiếng súng bước chân nhanh nhẹn, từ phía bên kia của hành lang chạy tới.

“Này!”

Đặc vụ trong phòng nghe thấy bước chân của đồng đội cũng nhận ra Trương Huyền đã rời đi từ lúc nào, vội vàng hô lên: “Hắn đi về hướng phòng phẫu thuật rồi!”

“Rõ.”

Đội đặc vụ nhanh chóng thành lập đội hình bốn người, đuổi theo hướng mà Trương Huyền đã rời đi.

Vì bài học vừa rồi, họ nhận ra rằng.

Trong tình huống không có tầm nhìn từ camera giám sát.

Night Hawk!

Đặc vụ tinh anh từng hoạt động cách đây mười năm!

Đã trở thành kẻ săn mồi nguy hiểm nhất trong toàn bộ bệnh viện!

Họ phải cẩn trọng hơn nữa!

Rất nhanh, thêm nhiều đặc vụ đã đến, họ tràn vào bệnh viện và bắt đầu cuộc tìm kiếm kỹ lưỡng.

Trong khi đó, trên chiếc xe tải nhỏ đối diện bệnh viện, một nhóm người mặc đồ đen cũng đang chăm chú nhìn vào màn

hình video trước mặt vẻ mặt nghiêm trọng.

Từ hình ảnh trên không của video, có thể thấy rằng máy bay không người lái trên bầu trời là của họ.

Đúng lúc này, thùng xe tải bỗng bị ai đó gõ.

Nhóm người mặc đồ đen nhìn nhau, lặng lẽ rút vũ khí ra, tập trung vào cửa thùng xe.

Nhưng ngay lúc này!

Bùm!!!

Một quả mìn phá cửa nổ tung!

Cửa thùng xe bị thổi bay!

Một quả lựu đạn choáng từ bên ngoài lăn vào trong!

Bùm!!!

Lựu đạn nổ!

Một bóng đen nhanh chóng lao vào trong thùng xe!

Pằng pằng pằng...!

Chỉ trong chốc lát, tiếng súng nổ vang khắp thùng xe!!!

Khoảng nửa phút sau, tiếng súng ngừng, khói bụi tan đi.

Một thân hình cao gầy mặc vest, cầm trong tay khẩu súng ngắn SIG P356, đứng giữa đồng xác chết.

Pằng!

Tùy tiện bắn thêm một phát vào đầu của một tên mặc đồ đen còn đang cố gắng cựa quậy.

Băng đạn từ miệng băng trượt ra, từ bao nhanh ở thắt lưng rút ra băng đạn mới lắp vào.

“Đây là U Lang, xe giám sát đã bị tiêu diệt, bây giờ chuẩn bị tiến vào Brompton.”

Cạch!

Chốt trượt, đạn đã lên nòng!

...

Bên trong bệnh viện.

Trương Huyền dựa lưng vào tường, đứng yên sau cánh cửa của một phòng bác sĩ.

Lúc này, cửa phòng mở, trong căn phòng mờ tối, chỉ có một chiếc đèn đang sáng.

Tiếng bước chân nhanh chóng từ hành lang bên ngoài tiếp cận!

Một đội ba đặc vụ đã tìm đến đây.

Khi đi ngang qua cửa phòng, hai đặc vụ tiến vào phòng, còn một đặc vụ đứng ngoài canh gác.

Nhưng ngay khi hai đặc vụ vào phòng, Trương Huyền bất ngờ đẩy mạnh cánh cửa đóng lại!

Nhanh chóng tiếp cận một đặc vụ vừa định kiểm tra góc sau cửa!

Một tay hấn ấn vào khẩu súng của đặc vụ, mở khóa an toàn, một tay khác cầm súng bên ngực nhanh chóng bóp cò!

Pằng pằng!

Hai phát đạn xuyên qua ngực!

Ngay lúc này, đặc vụ phía trước cũng đã xoay người nhắm súng vào Trương Huyền!

Nhưng hành động nhanh như chớp!

Pằng pằng pằng!

Trương Huyền né người, bước tới tránh xa mũi súng, bắn liền ba phát!

Một phát trúng súng của đặc vụ, hai phát trúng ngực và bụng!

Khi đặc vụ ngã xuống, Trương Huyền chưa kịp bắn phát bồi.

Cửa phòng bất ngờ bị đập tung, đặc vụ ngoài cửa bắn một loạt đạn vào Trương Huyền!

Nhưng Trương Huyền đã nhanh chóng cúi người, một tay cầm súng bắn, một tay chạy nhanh sang phía khác của phòng để tránh bị bắn!

Hai người liên tục bắn qua lại!

Cuối cùng đặc vụ ngoài cửa cũng bị Trương Huyền bắn hạ!

Lúc này, băng đạn trong súng của Trương Huyền cũng đã hết đạn!

Xoẹt!

Trương Huyền rút nhanh băng đạn ra, lấy từ túi một băng đạn mới và lắp vào.

Cạch!

Chốt trượt, đạn lên nòng.

Pằng! Pằng! Pằng!

Xác nhận tiêu diệt cả ba đặc vụ bằng phát bắn vào đầu, Trương Huyền nhanh chóng rời khỏi phòng.

Cuối hành lang, một đội đặc vụ khác xuất hiện.

Vừa thấy Trương Huyền, đội đặc vụ lập tức xả súng vào hắn!

Không do dự, Trương Huyền cúi đầu, chạy nhanh về phía góc cửa tiếp theo!

Bệnh viện Blanc.

Pằng pằng... pằng!

Trong hành lang tầng bốn, tiếng súng không ngừng vang lên.

Xoẹt! Cạch!!!

Trương Huyền thở hổn hển, kẹp chặt một đặc vụ xuống đất, hai tay ôm lấy đầu hắn, bẻ mạnh!

Rắc!!

Chương 100: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tiếng xương cổ gãy vang lên!

Nhìn ba xác đặc vụ nằm cạnh, Trương Huyền thở hắt ra, không để ý đến cơn đau ở ngực, đẩy xác đặc vụ đè lên mình, gắng gượng đứng dậy.

Vừa rồi để đối phó với đội bốn đặc vụ này, Trương Huyền đã bắn hết đạn của khẩu Glock.

Thậm chí hắn còn dùng khẩu súng như vật ném để tấn công.

Phải nói rằng, dù những đặc vụ này kém về phối hợp chiến thuật so với các đơn vị đặc nhiệm và lực lượng đặc biệt, nhưng kỹ năng chiến đấu cá nhân vẫn rất tốt, đặc biệt là trong cận chiến.

Dùng hết cả kỹ thuật võ cảnh sát cấp ba và quân thể quyền cấp ba, Trương Huyền mới suýt không thắng được gã mà hắn vừa bẻ gãy cổ.

Nhanh chóng lục soát trên người một đặc vụ, Trương Huyền tìm thấy một khẩu Glock 34, tháo băng đạn kiểm tra, thấy vẫn đầy đạn.

Lục soát thêm, hắn tìm được hai băng đạn dự phòng và một khẩu súng điện Taser.

Gài súng điện vào thắt lưng, nhét hai băng đạn vào túi quần.

Cởi bỏ chiếc áo blouse dính máu, ném xuống đất.

Trương Huyền nhanh chóng chạy về phía cầu thang.

Không lâu sau khi Trương Huyền rời đi, các đặc vụ còn lại trong bệnh viện cũng nhanh chóng đến nơi.

Nhìn bốn xác chết trên đất.

Tất cả đều tỏ ra khó chịu.

Bốn người, lại thêm bốn người.

Tính cả lần trước, đã có tám đặc vụ bị giết!

Họ không thể tưởng tượng nổi, một người làm sao có thể đối phó cùng lúc với bốn đặc vụ có kinh nghiệm chiến đấu phong phú như vậy?

Lúc này, trong tai nghe của các đặc vụ truyền đến chỉ thị nhiệm vụ mới.

Một đặc vụ mặc vest chỉnh tề, trông như một quý ông Anh quốc, U Lang chậm rãi bước tới nói:

“Hắn cứ để ta lo, các người hãy phong tỏa tất cả lối ra vào của bệnh viện, có lực lượng thứ ba tham gia, không được để họ bắt sống Night Hawk.”

Mấy đặc vụ nhìn nhau, mặc dù không hài lòng với sự kiêu ngạo của U Lang.

Nhưng chỉ thị từ cấp trên đã rõ ràng, họ phải phối hợp hết sức với đặc vụ bí mật có mã hiệu ‘U Lang’.

Nhìn mấy đặc vụ rời đi, U Lang quan sát vị trí các xác chết và môi trường xung quanh.

Mỗi lỗ đạn trên tường như những điểm sáng rõ ràng trong mắt hắn.

Trong đầu hắn, một màn diễn tập cũng đang nhanh chóng hình thành.

Liên tiếp năm phát bắn hạ hai người... bốn phát bắn chết một người... năm phát đạn trống... bắn bồi... ném súng... người cuối cùng bị giết bằng võ thuật... khóa đầu đến chết...

“Night Hawk...” Hít một hơi sâu, mắt U Lang lóe lên sự hưng phấn kèm sát ý mãnh liệt:

“Có vẻ như mười năm dài đằng đẳng vẫn chưa làm mòn thanh gươm này!”

...

Tầng sáu của bệnh viện.

Trương Huyền nhanh chóng chạy trong hành lang vắng lặng.

Thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, khi đi qua cửa sổ ngoài, Trương Huyền luôn cúi người tránh ánh sáng từ bên ngoài.

Rốt cuộc, hắn cũng không biết bên ngoài liệu có tay súng bắn tỉa đang nhắm vào hắn hay không.

Nhanh chóng chạy vào một căn phòng trông có vẻ là phòng chứa hàng, Trương Huyền xuyên qua các kệ hàng, đến cửa hậu bên trong cùng.

Xác nhận cửa hậu bị khóa, Trương Huyền giơ súng cảnh giác.

Đồng thời, trong đầu Trương Huyền cũng nhanh chóng ôn lại từng trận chiến vừa rồi và trong quá khứ.

Hắn phải tổng kết kinh nghiệm càng nhiều càng tốt, cố gắng trong những trận chiến sau, nâng cao kỹ năng chiến đấu của mình.

Chỉ có như vậy, nhiệm vụ phó bản lần này hắn mới có thể hoàn thành hết!

Chờ một lúc lâu.

Hả?

Kỳ quái, người đâu rồi?

Theo lý mà nói, với tốc độ tìm kiếm của những đặc vụ đó, dù chậm đến đâu, bây giờ cũng phải tìm đến đây rồi.

Chẳng lẽ họ bị giết sợ rồi?

Đây không phải là tin tốt...

Đối phó với đám đặc vụ này, Trương Huyền hiện tại vẫn khá nhẹ nhàng.

Rốt cuộc, hỏa lực của họ không mạnh, không có áo chống đạn, và sự phối hợp chiến thuật thì không thể gọi là nhuần nhuyễn.

Chỉ cần đủ đạn, và bệnh viện đủ sâu, với kỹ năng bắn súng Lv4 của mình đủ để đối phó tạm thời.

Nhưng nếu đổi thành đội cảnh sát đặc nhiệm trang bị đầy đủ, thậm chí là lực lượng đặc nhiệm...

Thì sợ rằng không có cơ hội đánh lại rồi.

Trương Huyền không muốn dùng một khẩu Glock để đối mặt với một đội quân chuyên nghiệp giết chóc.

Lại chờ thêm hai phút, khi Trương Huyền đã có chút không kiên nhẫn, ngoài hành lang cuối cùng cũng xuất hiện một loạt tiếng bước chân không hề che giấu.

Một người?

Trương Huyền nhíu mày.

Hắn đã giết tám người bên kia, giờ họ còn dám hành động một mình, hoặc là ngốc, hoặc là tài cao gan lớn.

Khả năng trước tám phần là không thể, MI6 dù phé thế nào cũng không thể tuyển người ngốc làm đặc vụ.

Vậy là khả năng sau rồi...

Trương Huyền hai tay cầm súng, nắm chặt khẩu Glock 34 trong tay, qua khe hở giữa hai thùng hàng, nhắm vào cửa.

Tiếng bước chân đó khi đến cửa đột nhiên dừng lại.

Trương Huyền không dám lơ là, ánh mắt không di chuyển một chút nào.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng nói: “Night Hawk, còn nhớ giọng của ta không?”

Trương Huyền không trả lời.

Dường như đã đoán được, U Lang dựa lưng vào tường, rút từ túi ra một bao thuốc, lấy một điếu thuốc đặt lên miệng.

Bật lửa lóe sáng.

Chương 101: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hít... Phù...”

Hít sâu một hơi, U Lang thở ra một làn khói, tự mình nói:

“Người có biết không, nhiệm vụ mười năm trước, vốn dĩ nên do ta thực hiện, nếu người không chủ động yêu cầu với Soren, có lẽ bây giờ đứng ở trong đó là ta, chứ không phải người.”

Nghe như người bên ngoài rất quen thuộc với Night Hawk?

Trương Huyền suy nghĩ hai giây, lên tiếng nói: “Vậy, nhiệm vụ của người bây giờ là gì? Bắt ta? Hay là... giết ta?”

U Lang cười lạnh: “Tất nhiên là giết người, nhưng trước đó, người phải nói cho ta biết, ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc là cái gì, có thể khiến một thanh đao trung thành với Đại Anh Quốc, quay ngược lưỡi đao đâm chủ của nó?”

Trương Huyền không nói gì nữa.

U Lang cũng biết Night Hawk sẽ không nói cho mình, ném điếu thuốc xuống đất, dập tắt, gương mặt dần trở nên dữ tợn: “Thôi, để ta tự tay hỏi vậy!”

Lời vừa dứt.

Đình!

Một quả lựu đạn khói từ bên ngoài ném vào!

Bùng xì xì xì...!!!

Khói trắng nhanh chóng bao trùm toàn bộ căn phòng.

Trương Huyền bị che tầm nhìn, trong lòng nổi lên lo lắng, không chút do dự, bắn nhanh hai phát về phía cửa!

Pằng pằng!

Ngay khi tiếng súng vang lên!

Một loạt tiếng súng không kém phần nào cũng đồng thời vang lên!

Pằng pằng pằng...!

Trong khói trắng mờ mịt, hai bóng đen nhanh chóng khai hỏa vào nhau!

Đạn bay qua các kệ hàng, xuyên qua từng thùng giấy!

Mảnh gỗ và giấy bay tứ tung, đạn xuyên qua không khí!

Liên tục di chuyển vị trí, Trương Huyền nhắm vào nơi tiếng súng phát ra mà bóp cò!

Đến khi hết đạn!

Cạch đing!

Hai tiếng đạn rỗng vang lên trong phòng!

Hiển nhiên, đối phương cũng hết đạn cùng lúc.

Nhanh chóng ném băng đạn rỗng ra, lấy băng đạn mới thay vào.

Nhưng Trương Huyền chưa kịp nhấn nút thả đạn.

Tiếng súng đối diện đã vang lên lần nữa!

Trương Huyền giật mình, lăn trên sàn để tránh đạn.

Đối phương thay đạn nhanh quá, năng lực sử dụng súng của người này chắc không dưới Lv 4...

Hơn nữa tốc độ bắn và độ chính xác, chắc tương đương mình.

Cấp bậc CQB cũng không kém mình, nếu không không thể không bắn trúng đối phương một viên đạn nào.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền nhân nút thả đạn, đạn được lên nòng!

Nâng súng lên bắn nhanh bảy viên về phía đối diện!

Nhưng đúng lúc này, một kệ hàng bên cạnh đổ sập!

Một bóng đen từ khói trắng lao ra!

Phản ứng nhanh, Trương Huyền lập tức thu súng vào ngực để tránh bị cướp súng.

Đồng thời lùi nhanh, bóp cò bắn về phía bóng đen!

Nhưng người này dường như đã đoán được động tác của Trương Huyền, cũng đồng thời bóp cò!

Pằng pằng!!!

Hai tiếng súng vang lên cùng lúc!

Vai của Trương Huyền bùng lên một vết máu!

Ngực của U Lang trúng đạn nhưng chỉ hơi dừng lại, rõ ràng dưới áo mặc áo chống đạn!

Tiếp theo, hấn cúi người tránh nòng súng của Trương Huyền, sau đó lao tới!

Bùm bùm bùm!

Bị U Lang đẩy ngã kệ hàng phía sau.

Các kệ hàng đổ liên tiếp như quân domino!

Toàn bộ căn phòng trở nên hỗn loạn!

“A...”

Vết thương trên vai đau đớn khiến Trương Huyền không kìm được rên rỉ, nhưng ngay sau đó, hắn cảm thấy nhẹ nhõm, cả người bay lên không, rồi nặng nề rơi xuống!

Bùng!!!

U Lang quăng Trương Huyền qua vai, đập mạnh xuống kệ hàng!

Khẩu súng trong tay Trương Huyền cũng bị văng ra xa!

Keng!!!

Tiếng lưỡi dao rút ra vang lên!

Một con dao ngắn đâm thẳng vào ngực Trương Huyền

Trương Huyền theo bản năng đưa hai tay chắn trước mặt!

Bùm!!!

Chặn lại đòn chí mạng!

Trong khi hai người giằng co, U Lang cười nham hiểm: “Night Hawk, động tác của ngươi chậm lại rồi, sao vậy? Già rồi à!”

Trương Huyền nghiêng răng nói: “Đi chết đi!”

Bất ngờ nâng đầu gối đập vào bụng U Lang!

U Lang bị đẩy ngược ra!

Trương Huyền nhân cơ hội rút ra khẩu súng điện sau lưng, bắn vào U Lang!

Bùm xì xì xì...!!!

Dòng điện mạnh giật vào người U Lang, khiến hắn run rẩy dữ dội.

Nhưng chỉ chưa đầy hai giây, U Lang đã giật đứt dây!

Sau đó, hắn ném ngay con dao ngắn!

Xoẹt!!!

Trương Huyền vừa định nhặt súng bị dao ngắn bay tới, buộc phải lùi lại hai bước!

“Khôn kiếp!”

Đối diện, năng lực cận chiến của tên này vượt trội hơn mình, hoàn toàn bị áp chế!

Trương Huyền mặt khó coi nhìn chăm chăm U Lang, U Lang lúc này cũng có chút thất vọng:

“Người quả nhiên già rồi, Night Hawk, mười năm qua, ta mỗi ngày đều rèn luyện kỹ năng chiến đấu của mình, còn ngươi thì sao? Ngược lại lại quên hết toàn bộ bản lĩnh của mình, ngay cả kỹ năng bắn súng cũng không bằng trước kia rồi.”

“Haha.” Trương Huyền cười lạnh hai tiếng nhưng không nói gì.

Ngay lúc này, bên ngoài vang lên tiếng ầm ầm của cánh quạt trực thăng!

Nghe thấy tiếng này, sắc mặt Trương Huyền biến đổi, còn U Lang thì tiếc nuối lắc đầu nói: “Có vẻ như ngươi cũng chỉ đến đây thôi.”

Nói rồi, hắn rút từ sau lưng ra một khẩu súng lục dự phòng, chỉ về phía Trương Huyền.

Trương Huyền cũng ngay lập tức lao tới!

Pằng!!!

Tiếng súng vang lên, thế giới chìm vào bóng tối.

...

“Xi...!”

Trương Huyền đã tái khởi động nhiệm vụ, ôm lấy đầu đang bắt đầu đau nhức.

“Bác sĩ Hawk, người làm sao vậy? Vẫn ổn chứ?”

Nghe giọng Nisa vang lên bên tai, Trương Huyền lắc đầu nói: “Ta không sao, nhưng... Nisa, người có thể giúp ta lấy cốc nước không?”

Chương 102: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nisa sững sờ.

Ngươi thật tốt bụng, ta còn chưa nói, ngươi đã sẵn lòng hy sinh rồi phải không?

Vậy thì đừng trách ta.

Trong lòng cười lạnh, nhưng trên mặt Nisa vẫn giữ vẻ quan tâm nói: “Được rồi, bác sĩ Hawk, ngươi ngồi nghỉ chút đi, ta sẽ quay lại ngay.”

“Ừ, cảm ơn ngươi, Nisa.”

Trương Huyền bỗng mở rộng cánh tay, ôm lấy Nisa.

Dù không hiểu gì, nhưng Nisa lúc này vẫn không dám hành động bừa bãi.

Sau khi được Trương Huyền thả ra, nàng liền tỏ vẻ ngượng ngùng bước nhanh về phía máy nước.

Nhưng khi Nisa vừa cúi xuống, bỗng nhận ra túi trong áo mình nhẹ bẫng.

Nàng theo bản năng sờ sờ, phát hiện khẩu súng của mình đã biến mất!

!!!

Nisa lập tức quay đầu lại.

Nhưng lúc này, Trương Huyền đã biến mất không dấu vết!

Thấy vậy, Nisa không do dự, lập tức liên lạc với cấp trên:

“Night Hawk đã chạy trốn! Hắn còn lấy trộm súng của ta!”

.....

Giống như lần trước, Trương Huyền tìm thấy đồng nghiệp tốt của mình, mượn được chiếc xe Beetle màu xanh.

Vroom~!

Rầm!

Đâm sập cổng bệnh viện, Trương Huyền lái chiếc Beetle với tốc độ cực nhanh, hướng về phía Quảng trường Sloane!

Không phải Trương Huyền muốn tìm cái chết ở đó.

Chủ yếu là vì Trương Huyền đã quen thuộc với con đường này, và đi con đường này có thể đến được tòa nhà SIS của MI6.

Chỉ là đến đó sẽ cần phải qua một con sông.

Nhìn qua gương chiếu hậu, Trương Huyền rõ ràng thấy hai chiếc SUV khác nhau đang đuổi theo, trong đó có một chiếc Trương Huyền rất quen thuộc.

Không do dự, Trương Huyền trực tiếp lái xe lên vỉa hè, tăng tốc không giảm ga.

Lúc này, hai chiếc xe máy từ phía sau vượt lên, len lỏi qua dòng xe cộ, tay cầm súng lục giảm thanh, đuổi theo Trương Huyền.

Lần trước là vì có tay súng bắn tỉa bí ẩn của bên thứ ba giúp đỡ, nên Trương Huyền mới thoát thân thành công.

Còn lần này, đã chuẩn bị từ trước, Trương Huyền quyết không để bọn chúng áp sát!

Chỉ thấy Trương Huyền một tay nắm vô lăng, một tay cầm lấy khẩu súng của Nisa, bắn mấy phát về phía hai người đó!

Có lẽ vì đã chiến đấu lâu, tinh thần tập trung cao độ, tay phải cầm súng của Trương Huyền đặc biệt vững chắc.

Chưa đến sáu phút, hai người đi xe đã bị hạ gục!

Lúc này, từ vị trí ghế phụ của một chiếc SUV phía sau, một đặc vụ thò đầu ra, bắn về phía Trương Huyền!

Biubiubiu...!!!

Đạn bay tứ phía!

Trương Huyền rất bình tĩnh, điều chỉnh lại hướng súng, lần này nhắm vào tài xế!

Biubiubiu...!!!

Lại mấy phút nữa, tài xế bị bắn chết tại chỗ!

Cái chết của tài xế gây ra phản ứng dây chuyền, chiếc xe mất lái, đâm vào cột điện bên đường!

Chiếc SUV phía sau vì theo quá sát, không kịp phanh, cũng đâm vào chiếc xe phía trước, lật ngửa ra ngoài!

Rầm rầm rầm!

Rầm rầm...!

Nghe tiếng lật và va chạm phía sau, Trương Huyền cẩn thận đếm đạn trong súng.

Vừa rồi hắn đã bắn tổng cộng mười hai phút, hiện còn lại năm viên đạn trong súng.

Hiện không có băng đạn dự phòng, điều này có nghĩa là, hắn phải dựa vào năm viên đạn này để lấy thêm đạn hoặc vũ khí.

Đây không phải là việc đơn giản.

Lái xe điên cuồng, Trương Huyền đến bên ngoài Quảng trường Sloane.

Lúc này, cảnh sát đã thiết lập kiểm soát tại lối vào Quảng trường Sloane, và đặt chông giữa đường.

Hơn mười cảnh sát vũ trang đang bắn vào vị trí xe của Trương Huyền.

Thấy vậy, Trương Huyền lập tức quay đầu xe, rẽ vào lối Đông Nam!

Nhưng nếu đi tiếp con đường này, sẽ ngày càng xa tòa nhà SIS!

“Xem ra lại phải khởi động lại một lần nữa, tiếc là chưa tìm được vị trí hiện tại của thông tin X-017.”

Nghe tiếng còi cảnh sát bốn phía, Trương Huyền suy nghĩ rồi bời.

Nhiệm vụ này khó khăn hơn hẳn tưởng.

Chỉ cần hấn rời bệnh viện, ngay lập tức sẽ bị MI6, lực lượng sát thủ không rõ và cảnh sát vây bắt.

Đừng nói đến việc đến tòa nhà SIS thu thập thông tin, ngay cả ra khỏi thành phố cũng khó khăn.

Nếu hấn ở lại bệnh viện, chắc chắn cũng sẽ bị đặc vụ MI6 giết.

Đặc biệt là tên đầu trọc đó, kỹ năng của hấn chiến đấu ít nhất cao hơn Trương Huyền hai cấp, nếu không có trang bị hoặc trợ thủ thích hợp, Trương Huyền hiện tại không thể đối mặt với hấn...

Ừm? Đợi đã, trang bị thích hợp?

Trong đầu Trương Huyền lóe lên một kế hoạch.

Nhìn cảnh sát và đặc vụ đang đuổi theo phía sau, Trương Huyền hít sâu một hơi, không do dự, đạp ga hết cỡ, hướng thẳng đến phòng trưng bày 88-GALLERY!

Phía trước là một con đường dài thẳng tắp, vì cảnh sát sơ tán, trên đường gần như không còn người đi bộ.

Lúc này, trời bắt đầu mưa nhỏ.

Pằng pằng pằng...!

Tiếng súng liên tục vang lên xung quanh, thân xe Beetle không ngừng bị bắn trúng, Trương Huyền chỉ có thể co người lại, giảm diện tích trúng đạn.

Phía trước là cầu Chelsea!

Trước cầu, một đội cảnh sát đặc nhiệm và nhiều cảnh sát thường đã thiết lập phòng tuyến.

Nhưng mục tiêu lần này của Trương Huyền không phải là lên cầu!

Nhanh tay mở khóa an toàn của khẩu Glock, giấu trong áo, cúi đầu, xoay vô lăng!

Rầm rầm!

Xe lao lên vỉa hè.

Phía trước, tiếng súng dày đặc vang lên, đạn như mưa bắn vào xe!

Nhưng lúc này, Trương Huyền không để ý gì cả, cố gắng chống đỡ màn đạn, đâm thẳng vào đuôi xe cảnh sát!

Chương 103: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chiếc Beetle màu xanh lao qua rào chắn, rơi xuống sông Thames!

Rầm!!!

Khoảnh khắc chiếc xe rơi xuống nước, một lượng lớn nước sông tràn vào từ bốn phía!

Trương Huyền nhanh chóng nín thở, đập vỡ kính chắn gió phía trước vốn đã bị hỏng, như cá lội dưới nước, lặn sâu.

Lúc này, mưa trên trời ngày càng nặng hạt, liên tục vang lên tiếng sấm.

Các đặc vụ MI6 đuổi theo từ phía sau nhìn thấy Trương Huyền lái xe lao xuống sông.

Dù không biết đối phương sống chết ra sao, nhưng sống phải thấy người, chết phải thấy xác!

Ngay lập tức, họ bắt đầu trực vớt xe và cử người tìm kiếm dấu vết dọc bờ sông.

Lúc này, U Lang cũng lái một chiếc xe tải nhỏ đến hiện trường.

Tùy tiện đưa giấy tờ cho cảnh sát gác, hắn đến trước một viên cảnh sát, lạnh lùng nói:

“Hắn đâu?”

Cảnh sát trưởng nhìn giấy tờ của U Lang, nói: “Sir, chúng ta đã cố gắng, nhưng không ngăn được hắn.”

U Lang cười lạnh một tiếng: “Haha, các người không ngăn được cũng bình thường, bao năm qua, hắc vẫn thích dùng cách này.”

Cảnh sát trưởng có chút không hài lòng, nhưng vì thân phận của U Lang, không dám nói gì.

U Lang rút điện thoại ra, gọi: “Ta là U Lang, Night Hawk đã trốn thoát.”

Nói xong, liền cúp máy.

Lúc này, tại một văn phòng trong tòa nhà SIS.

Một ông lão ngồi trên ghế từ từ đặt điện thoại xuống, đôi mắt sắc bén như chim ưng lóe lên tia lạnh lẽo.

Chậm rãi đứng dậy, đi đến cửa sổ nhìn cơn mưa lớn bên ngoài:

“Người vẫn đến... Night Hawk.”

Rầm rầm!

Một tia chớp xẹt qua bầu trời, chiếu sáng gương mặt già nua đầy sẹo.

.....

Đêm mưa.

Trong một con hẻm yên tĩnh, Trương Huyền ôm bụng, tập tễnh bước nhanh.

Trên bụng không ngừng chảy máu tươi.

Nước mưa dội lên người Trương Huyền rồi rơi xuống, tạo thành một vệt máu dài trên mặt đất.

Lúc này mưa rất lớn, máy bay không người lái và trực thăng không thể xuất hiện.

Hắn phải tranh thủ cơ hội này tìm một nơi ẩn nấp thích hợp.

Nhưng trước đó...

Phải tìm chỗ xử lý vết thương.

Trương Huyền ngẩng đầu, nhìn đồng biển hiệu lộn xộn phía xa, nhanh chóng, hắn nhận ra một hiệu thuốc của người Hoa có biển hiệu chữ ‘Y’...

Hoặc là một phòng khám.

Không do dự, Trương Huyền lập tức đi nhanh đến trước cửa tiệm, nhìn cửa tiệm khép hờ tỏa ra ánh sáng yếu ớt, tay lặng lẽ cầm chặt khẩu Glock giấu dưới áo.

Từ từ đẩy cửa tiệm, Trương Huyền không dám vào ngay.

Từ ngoài cửa nhanh chóng quét mắt nhìn xung quanh bốn góc.

Sau khi kiểm tra sơ bộ bên ngoài, Trương Huyền mới cẩn thận bước vào.

Cả tiệm thuốc trông giống như những tiệm thuốc cổ kiểu Hồng Kông trong phim.

Các tủ thuốc gỗ đặt nhiều chai thuốc ngâm thảo dược quý giá.

Tên các loại thuốc đều viết bằng chữ Long Quốc.

Trên góc tường có một chiếc tivi đang chiếu một bộ phim Mỹ, âm lượng không lớn.

Không xa, trên bàn ở giữa tiệm có một đĩa thịt xào nhỏ và một bát cơm đã ăn hết.

Gương mặt trắng bệch của Trương Huyền đóng cửa lại.

Có lẽ vì tiếng cửa quá lớn, trong một căn phòng bên trong vang lên một giọng tiếng Anh pha chút giọng điệu:

“Xin lỗi, chúng ta không bán hàng nữa.”

Nói rồi, một người trung niên gầy gò kéo rèm bước ra.

Nhìn thấy Trương Huyền cầm khẩu Glock, bụng đang chảy máu, hắn không chút ngạc nhiên, chỉ vào bên phải nói: “Phía trước hai trăm mét có bệnh viện, ở đó có thể chữa vết thương do đạn bắn.”

Trương Huyền mở miệng nói tiếng Long Quốc: “Xin lỗi, nhưng ta cần sự trợ giúp y tế không chính thức, đại ca, làm ơn giúp ta.”

Nói rồi, tháo bộ giảm thanh của khẩu Glock, đặt lên bàn, giơ hai tay lên, tỏ ý không đe dọa.

Trương Huyền biết rõ, tình trạng hiện tại của mình không cho phép tìm nơi khác để chữa trị.

Đến bệnh viện phía trước chín mươi chín phần trăm sẽ bị đặc vụ bắt.

Ở đây, có lẽ còn có một chút cơ hội sống sót.

...

London, phố Drake, số 263, phòng khám Nhân Tâm, tầng hai.

Thực ra, nhìn một người da trắng nói tiếng Long Quốc lưu loát đến mức mang chút giọng miền Nam.

Trương Dân Uyên trong lòng cảm thấy hơi kỳ lạ.

Khử trùng kẹp, chuẩn bị băng gạc, Trương Dân Uyên nhìn Trương Huyền nằm trên giường, đã cởi áo, nói:

“Nếu đau thì chịu đựng, đừng la lớn, làm phiền hàng xóm thì không hay.”

Trương Huyền gật đầu: “Không sao, ta chịu được.”

“Cũng phải, bị bắn một phát vẫn có thể chạy được không nhiều.”

Nói rồi, Trương Dân Uyên bắt đầu lấy đạn ra.

Kẹp vào vết thương, nhanh chóng, một viên đạn đã biến dạng được gấp ra.

Nhìn viên đạn, Trương Dân Uyên nói: “Xem ra có vật gì chặn lại phía trước, nếu không viên đạn này vào, người không chết cũng trọng thương.”

Nói rồi, viên đạn rơi vào khay.

Trên trán Trương Huyền đầy mồ hôi lạnh, chịu đựng cơn đau không kêu lên.

Tiếp đó là cảm máu, bồi thuốc, băng bó...

Rất nhanh, đã hoàn thành xử lý khẩn cấp cơ bản.

“Ta chỉ có thể làm được vậy thôi, nếu có điều kiện, người vẫn nên đến bệnh viện chính quy, dù ta không phải lần đầu xử lý vết thương do đạn, nhưng không thể đảm bảo chữa trị hoàn hảo.”

Trương Dân Uyên vừa thu dọn đồ đạc, vừa chỉ vào cái ấm nhỏ đang bốc khói bên cạnh: “Lát nữa thuốc sắc xong thì uống đi, có thể đi lại được thì mau rời khỏi đây, ta không muốn gây rắc rối.”

Chương 104: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Xin lỗi, ông chủ Trương.” Trương Huyền nói với vẻ áy náy.

“Thôi nào~” Trương Dân Uyên lười biếng phát tay: “Lần sau đến, nhớ trả tiền thuốc là được, yên tâm, ta không lấy đất đâu, tổng cộng 186 bảng.”

Đúng, là ghi nợ.

Ban ngày Trương Huyền đi vội, không kịp mang theo đồ cá nhân của Night Hawk, càng không có tiền.

Trương Huyền gật đầu, có chút khó nhọc ngồi dậy, nói: “Ông chủ Trương, ông đến đây từ khi nào?”

“Lâu lắm rồi.” Trương Dân Uyên cười khà khà: “Tính ra... cũng đã ba mươi tư năm rồi nhỉ? Hồi đó còn trẻ dại, trốn thầy theo người ta vượt biên đến đây, cứ tưởng sẽ phát tài, ha...”

Nói đến đây, Trương Dân Uyên tự mình bật cười.

Bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Thôi, đó đều là chuyện cũ rồi... Còn người thì sao? Người là thế nào? Nhìn người không giống người trong nước, sao lại có khẩu âm này...”

Trương Huyền trầm ngâm hai giây, lắc đầu, vẫn không trả lời.

Hai người im lặng một lúc lâu, dưới lầu bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

Ngay lập tức, Trương Huyền theo bản năng đưa tay nắm lấy khẩu Glock bên cạnh!

“Tặc...”

Trương Dân Uyên nhú mày nói: “Đám khốn này, lại đến rồi.”

Nói rồi, hắn đặt đồ xuống, nhanh chóng xuống lầu mở cửa tiệm.

Trương Huyền cũng đã cầm súng, đứng tại cầu thang sẵn sàng cảnh giác.

Cửa tiệm mở ra, hai thanh niên ăn mặc lòe loẹt đội mưa chạy vào.

“Này, Trương, hôm nay buôn bán thế nào?” Một tên tóc vàng cười cười xoa tay nói: “Hôm nay thật lạnh, ra ngoài lại không mang dù, người không biết chúng ta đã tốn bao công sức để đến đây.”

Trương Dân Uyên im lặng mở ngăn kéo trước quầy, lấy ra một xấp tiền đưa qua, nói: “Đây là tiền tháng tới, thay ta gửi lời chào đến đại ca Paul.”

“Hà.”

Một tên tóc đỏ bên cạnh giật lấy xấp tiền, vỗ vỗ vào tay, giễu cợt nói:

“Đại ca Paul gần đây cứ nhắc đến người mãi, nói người là thầy thuốc Trung y giỏi nhất hắn từng gặp, thực tế, rất nhiều anh em trong băng đều nghĩ vậy... Tất nhiên, không tính ta, ta chưa từng bị thương.”

Nói rồi, hắn còn khoe khoang gồng bắp tay.

Tên tóc vàng thấy đã nhận được tiền, thuận tay lấy một chiếc dù ở cửa, cười nói: “Được rồi, Trương, chúng ta đi trước.”

Sau đó, hai người rời đi.

Trở lại tầng hai, Trương Dân Uyên nhìn Trương Huyền ngồi bên giường, lại nhìn dấu chân trên sàn, nói: “Bị thương như vậy, đừng cử động lung tung.”

Nói rồi, hắn thành thạo đổ thuốc đã sắc ra, bỏ thêm vài lát thuốc khô, đặt bên cạnh Trương Huyền:

“Thuốc này nửa tiếng nữa uống... Giờ trời cũng không còn sớm, ta mệt lắm rồi, đêm nay ngươi ngủ ở đây đi, có chuyện gì gọi ta, ta ở dưới lầu.”

“Ừm...” Trương Huyền đáp, rồi hỏi tiếp: “Hai người vừa rồi là ai? Ngươi đưa họ... tiền bảo kê sao?”

Trương Dân Uyên hừ một tiếng, cười châm biếm: “Chỉ là một băng đảng địa phương, trên dưới mấy chục người, vài con phố này đều do họ quản, ở nơi này, lời họ nói còn dễ dùng hơn cảnh sát.”

Nói rồi, hắn chỉ vào vài loại thuốc treo trên tường, cười tự giễu: “Cũng may ta có chút tay nghề, nhờ giúp họ trị thương mà được chút nhân quyền, ít ra không bị đánh, tiền bảo kê cũng chỉ đóng mức thấp nhất.”

“Mức thấp nhất? Bao nhiêu?”

“Cũng không nhiều, chừng chín trăm bảng, đôi khi nhiều người bị thương còn có thể giảm.”

“Hiểu rồi.” Trương Huyền gật đầu.

Trương Dân Uyên không nói chuyện nhiều với Trương Huyền, thuận tay tắt đèn chính, chỉ để lại đèn bàn.

Hắn vừa đi xuống lầu vừa ngân nga giai điệu vừa phát trên tivi.

Trương Huyền uống thuốc xong, cuối cùng không chịu được mệt mỏi, chìm vào giấc ngủ.

.....

Thời gian thấm thoát đã đến sáng hôm sau.

Thực sự, sau khi uống bát thuốc và ngủ một giấc, Trương Huyền cảm thấy khỏe hơn nhiều.

Ngoài vết thương vẫn còn đau và mất máu nhiều gây yếu, đi lại bình thường không vấn đề gì.

Từ trên lầu xuống, ông chủ Trương Dân Uyên đã đang mở cửa tiệm.

“Dậy sớm nhỉ? Có thể tự do hoạt động rồi?”

Trương Dân Uyên chào hỏi.

“Ừ, tình trạng bình thường... không có vấn đề gì.” Trương Huyền gật đầu nói.

“Vậy thì tốt, ở đây không phải là nơi an toàn, người hiểu rồi đấy...”

Trương Dân Uyên lấy một chiếc áo khoác đen treo ở cửa, ném cho Trương Huyền, và mở cửa tiệm ra, làm động tác tiễn khách.

Trương Huyền không nán lại, nhận áo khoác, mặc vào, cảm ơn Trương Dân Uyên rồi bước ra khỏi cửa tiệm.

Lúc này, dù là sáng sớm, nhưng đã có lác đác vài người.

Trương Huyền kéo cao cổ áo che mặt, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Hiện tại MI6 đang truy lùng hắn khắp nơi, hắn cần nhanh chóng lấy đủ vũ khí trang bị.

Chỉ có như vậy, trong những hành động tiếp theo hắn mới có được chút chủ động.

Còn cách lấy vũ khí trang bị...

Trương Huyền đã có một số ý tưởng.

Giờ chỉ còn chờ đến tối lần nữa.

Nói thật, ẩn náu trong một thành phố như London, tránh khỏi mắt cảnh sát và MI6 không dễ dàng.

Nhưng may thay, London hiện tại vẫn chưa có hệ thống giám sát toàn diện.

Trương Huyền liên tục di chuyển vị trí, cuối cùng cũng an toàn đến tối.

“Quán bar tư nhân Chelsea Mans...”

Đứng bên đường, đội mũ cao bồi không biết lấy từ đâu, mặc đồ đen, Trương Huyền lặng lẽ nhìn quán bar tư nhân có quy mô nhỏ trước mặt.

Chương 105: Tiêu Đề 《Ẩn》

Quán bar Mans là đại bản doanh của băng đảng Mans.

Băng đảng Mans chính là băng đảng mà ông chủ Trương Dân Uyên nói tới qua, kiểm soát mấy con phố xung quanh.

Tìm hiểu về băng đảng Mans không khó.

Ở mấy con phố này, hầu như người dân địa phương nào cũng biết chút thông tin về họ.

Hỏi qua vài người đi đường, Trương Huyền đã có được thông tin cần thiết.

Trước hết, lão đại băng đảng Mans hầu như mỗi tối đều hoạt động trong quán bar này.

Thứ hai, quán bar tư nhân Mans không mở cửa cho người ngoài, chỉ thành viên băng đảng hoặc người trong liên minh mới được vào.

Cuối cùng... tối nay quán bar Mans có một buổi tụ họp băng đảng.

Rút khẩu Glock từ trong áo ra, lắp bộ giảm thanh.

Đợi khi đèn giao thông chuyển sang xanh, Trương Huyền từ từ bước về phía cửa quán bar.

Có lẽ do vẻ ngoài bí ẩn của Trương Huyền, hai bảo vệ ở cửa nhú mày nhìn chằm chằm khi hắn đến gần.

“Này.” Một bảo vệ da đen giơ tay làm động tác dừng lại: “Sir, đây là nơi tư nhân, muốn vui chơi xin mời chỗ khác.”

Nơi này dù là quán bar, nhưng thỉnh thoảng có khách du lịch muốn vào chơi.

Họ đã quen với việc này.

Nhưng tình hình hôm nay...

Có vẻ không ổn lắm.

Thấy Trương Huyền bước nhanh hơn, hai bảo vệ cũng nhận thấy không ổn, liền đưa tay về phía sau lưng!

Nhưng lúc này!

Trương Huyền nhanh chóng rút súng bắn!

Biubiu!!

Hai tiếng súng giảm thanh nhanh chóng vang lên!

Hai bảo vệ lập tức nổ tung đầu, gần như cùng lúc ngã ngựa!

Đối với Trương Huyền, người có thể đối đầu với một đội đặc nhiệm MI6 trong cự ly gần, việc hạ gục mấy tên không qua huấn luyện quân sự này thật quá dễ dàng.

Sau khi hạ gục hai bảo vệ.

Trương Huyền nhanh chóng tiến lên, lấy từ một bảo vệ một khẩu súng lục M1911 và hai băng đạn dự phòng.

Nhìn camera trên đầu, Trương Huyền giơ súng bắn nổ camera!

Gài Glock sau lưng, Trương Huyền hai tay cầm chặt M1911, nhanh chóng xông vào bên trong quán bar!

Lúc này, bên trong quán bar đang vang lên tiếng nhạc violin du dương, rất cao quý, hoàn toàn không giống quán bar.

Nhanh chóng đi qua hành lang, lúc này, người bên trong đã biết có kẻ địch xâm nhập.

Bốn thành viên băng đảng cầm súng nhanh chóng chạy tới!

Vừa qua một góc!

Pằng pằng pằng...!

Tên đi đầu lập tức trúng vài phát đạn!

Pằng!

Phát cuối nổ đầu hấn, Trương Huyền nhanh chóng lao tới góc.

Lúc này, ba người còn lại vì sợ hỏa lực đối diện, do dự không dám phản công.

Trương Huyền đã nghiêng người lộ đầu!

Pằng pằng pằng...!

Trương Huyền liên tục bóp cò!

Ba tên băng đảng không kịp phản ứng, chưa đầy hai giây, bị Trương Huyền lần lượt hạ gục!

Cạch!

Nhanh chóng rút băng đạn, thay băng mới không chút ngừng nghỉ!

Không biết có phải kỹ năng sử dụng súng đã có dấu hiệu tiến bộ hay không, Trương Huyền cảm thấy lần thay đạn này nhanh hơn chút!

“Là ai vậy!”

Lúc này, trong sảnh quán bar, một tên râu rậm giận dữ nói: “Gọi người ngay, mọi người xông lên, giết tên xâm nhập đó!”

Mấy tên băng đảng nhanh chóng lao về phía hành lang.

Trương Huyền đã bắn nát tất cả camera trong hành lang.

Nhanh chóng lên vào một phòng chứa đồ, khép hờ cửa lại.

Nhìn bóng người ngoài cửa, Trương Huyền ước tính.

Hắn bắt ngờ mở cửa, đối mặt với một tên mặc áo khoác da đen!

Bốp!

Một tay đẩy hắn lùi vài bước, súng M1911 trong tay thu vào ngực rồi bóp cò!

Pằng pằng!

Hai phát ngay ngực!

Nhanh chóng đẩy súng về phía trước, tay cầm M1911 kiểu CAR, Trương Huyền bắn vào đầu hắn!

Pằng!

Tên trước mặt ngã xuống!

Trương Huyền nhanh chóng chuyển hướng súng, liên tiếp bắn vào hai tên chạy đến!

Dễ dàng hạ gục hai tên này.

Lúc này, mấy tên băng đảng trước đó đã quay lại.

Mấy người chen chúc ở một góc bắn về phía Trương Huyền.

Trương Huyền không truy đuổi, tránh bước, lùi vào phòng chứa đồ.

Pằng pằng! Pằng pằng...

Nghe tiếng súng bên ngoài.

Dựa lưng vào tường, Trương Huyền bình tĩnh rút băng đạn thay đạn chiến thuật.

Như một con rắn trong bóng tối, yên lặng chờ đợi con mồi.

Rất nhanh, vài tên băng đảng bị cấp trên thúc giục, không thể không chậm rãi tiến về phòng chứa đồ.

Trương Huyền đã nghe thấy tiếng bước chân...

Càng ngày càng gần.

Lúc này, hắn dựa lưng vào tường, chỉ cách băng đảng một bức tường.

Bộp.

Một chiếc giày xuất hiện ở cửa.

Pằng!

Trương Huyền bắn vào chiếc giày!

“Á!”

Pằng!

Tên bị bắn vào chân vừa hét lên.

Trương Huyền ló ra, bắn vào đầu hắn!

Tiếng hét tắt ngấm!

Hắn kéo cổ áo nạn nhân, dùng thân xác làm lá chắn, một tay cầm súng bắn liên tục!

Các thành viên băng đảng đối diện không thể phản kháng trước khả năng bắn súng chính xác của Trương Huyền.

Trong khoảng cách gần, kỹ năng sử dụng súng tăng lên rõ rệt, Trương Huyền bắn phát nào trúng phát đó!

Chỉ trong vài giây, đám băng đảng đã bị Trương Huyền hạ gục!

[Chúc mừng, kỹ năng ‘Sử dụng súng’ của ngươi đã tăng cấp, hiện tại cấp độ: LV4]

Nghe tiếng thông báo từ hệ thống, Trương Huyền cảm thấy tay cầm súng của mình ổn định và nhanh nhạy hơn.

Nhớ lại lần khởi động trước gặp đặc vụ cường đại.

Trương Huyền ngộ ra.

Thì ra trận đấu đôi đó, hắn thực sự học được vài kinh nghiệm chiến đấu.

Tùy tiện ném xác trong tay, Trương Huyền tìm thêm hai băng đạn đầy của M1911.

Chương 106: Tiêu Đề 《Ăn》

“Xi... Hừ...”

Hít thở sâu, Trương Huyền cúi người, sử dụng động tác di chuyển cầm súng kiểu CAR, nhanh chóng tiến vào bên trong quán bar.

Đằng sau hắn là hành lang đầy xác chết.

Tiếng violin du dương vang lên.

Máu bắn tung tóe lên bức tường vàng kim, tạo thành một bức tranh nghệ thuật máu đẹp mắt.

...

London, phố Drake, quán bar tư nhân Mans.

Là đại ca của băng đảng Mans, Paul Mans luôn tự cho mình là một trùm tội phạm.

Hắn thích xem các bộ phim về băng đảng, đặc biệt là loạt phim Bồ Già.

Lúc này, Paul mặc bộ vest đen, bình tĩnh ngồi trên ghế sofa dưới sàn nhảy của quán bar.

Nghe tiếng súng từ xa vọng lại.

Khi tiếng súng dần lắng xuống, mồ hôi lạnh trên trán Paul ngày càng nhiều.

Dù hắn đã lăn lộn nhiều năm trong nghề, vẫn có chút phán đoán cơ bản.

Trận đấu súng đã kết thúc, tại sao đàn em của hắn vẫn chưa báo cáo?

Chẳng lẽ...

Tuy nhiên do ánh sáng mờ mờ, không ai chú ý đến sự thay đổi trên khuôn mặt Paul.

Vài tên cao tăng trong băng đảng đã nắm chặt vũ khí trong tay, căng thẳng nhìn chằm chằm vào lối vào hành lang.

Rất nhanh, một loạt tiếng bước chân giày da cứng vang lên từ hành lang.

“Chuck? Là người sao?”

Một tên béo giờ súng, hét lên về phía hành lang.

Nhưng không có phản hồi nào.

Ý thức được chắc chắn có chuyện, mọi người lập tức giờ súng bắn dồn dập vào lối vào hành lang!

Pằng pằng pằng...!

Hàng loạt đạn bắn tới, Trương Huyền tựa lưng vào tường góc, lắng nghe kỹ từng âm thanh ẩn trong tiếng súng.

Bảy tay súng, hai khẩu súng trường tự động, năm khẩu súng lục, thậm chí còn có...

Góc đứng của những tay súng này.

Sau khi ước tính xong mọi thông tin, Trương Huyền không chọn cách vào trực diện.

Hiện tại hắn đang bị thương và hỏa lực vũ khí cũng không đủ, đối đầu trực diện với bảy tay súng hoặc hơn là một quyết định không sáng suốt.

Ánh mắt lóe lên, Trương Huyền lùi bước không một tiếng động.

Bên trong quán bar, đám thành viên băng đảng bắn xong một loạt đạn, thay xong một vòng đạn, nhưng vẫn không thấy địch xuất hiện.

Điều này khiến họ cảm thấy kỳ lạ.

Một thành viên băng đảng cầm súng trường Scorpion lùi lại để bảo vệ đại ca Paul.

Bốn tên cầm súng lục chia thành hai nhóm, tiến về phía đó để bao vây.

Nhưng lúc này, một tên đứng gác ở cửa sau bỗng nhiên ngã gục, đầu nghiêng sang một bên.

Ngay sau đó, trước khi mọi người kịp phản ứng, cửa sau bị đá văng ra!

Trương Huyền nhanh chóng xông vào trong và di chuyển dọc theo tường về phía bên phải!

Đảm bảo an toàn phía sau, hắn liên tục bóp cò khẩu M1911 trong tay!

Mỗi phát đạn đều chính xác bắn vào đầu một thành viên băng đảng!

Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong ba giây.

Trong phòng chỉ còn lại hai người sống là Trương Huyền và Paul.

Dựa vào một cây cột, Trương Huyền nhanh chóng thay đạn, sau khi thay xong băng đạn mới, hắn lộ nửa người ra, mắt và súng cùng lúc quét qua toàn bộ căn phòng.

Xác định không còn mối đe dọa, hắn nhìn về phía người ngồi trên ghế sofa có vẻ như là đại ca băng đảng, lạnh lùng nói:

“Paul Mans?”

Paul rút khăn tay từ ngực ra, lau mồ hôi trên trán, nói: “Đúng, là ta, Sir...”

Pằng!

Trương Huyền giờ súng bắn vào tay phải của hắn!

Viên đạn xuyên qua bàn tay của Paul, để lại một lỗ đạn đâm máu!

Nhưng điều bất ngờ là Paul không hề kêu lên một tiếng, cứng rắn chịu đựng.

Trương Huyền từ từ tiến lại, một tay cầm súng, một tay đẩy ngã bàn ghế xung quanh, đảm bảo không có bom gài ở đó.

Khi đến cách Paul khoảng năm mét, Trương Huyền dừng lại, nói:

“Đừng làm động tác thừa, nếu không ta sẽ nghĩ ngươi định rút súng.”

Phát súng này chỉ là một lời cảnh cáo.

Với thị lực của Trương Huyền, làm sao có thể không phân biệt được khăn tay và súng.

Paul cũng không dám nói nhiều, chỉ cúi đầu nói: “Biết rồi, Sir, xin hỏi... ta có thể giúp gì cho ngài?”

Đối phương không giết ngay, chứng tỏ không phải sát thủ của băng đảng đối địch.

Hành động giết hết đàn em của hắn rõ ràng cũng không phải người của chính phủ.

Đã không phải sát thủ cũng không phải chính phủ...

Trương Huyền thẳng thắn nói: “Ta cần một lô vũ khí trang bị, nghe nói trên phố này, lời người nói còn dễ dùng hơn cảnh sát, nên đến mượn người một ít.”

Khóe mắt Paul giật giật.

Cmn tên nào nói!

Hơn nữa, người gọi đây là mượn!?

Ai lại đến mượn đồ mà giết cả nhà người ta không!?

Ta làm băng đảng cũng không tàn nhẫn bằng người!!!

Dù vậy, Paul vẫn cố gượng cười, nói:

“Tất nhiên, phục vụ ngài là vinh dự của ta. Xin hỏi, ngài cần loại vũ khí nào? Ta quen một thương gia buôn lậu vũ khí lâu năm giữa Anh và Ý...”

Trương Huyền rút một mảnh giấy vuông gọn gàng kẹp trong ngón tay, ném lên bàn trước mặt Paul.

Paul mở giấy ra.

Bên trong liệt kê rõ ràng một loạt danh sách vũ khí trang bị.

Nhìn thoáng qua, Paul suýt chửi thề.

HK-416 Short Barrel với ba loại kính ngắm và giảm thanh khác nhau.

Súng tiểu liên MP7 với giảm thanh.

Remington M1100, kèm theo bộ đạn Shotgun nhanh.

SIG-P226 với giảm thanh.

Một bộ áo giáp chống đạn cấp hai, không giới hạn thương hiệu.

Một cặp tai nghe giảm tiếng ồn quân dụng.

Một bộ kính nhìn đêm song ngư kiểu đeo đầu.

Ngoài ra còn nhiều công cụ nhỏ và phụ kiện kèm theo.

Chương 107: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tóm lại, tất cả những thứ này không chỉ đắt đỏ mà nhiều món còn không thể mua trên thị trường.

Paul kiểm chế cơn giận, nói: “Sir, những thứ ngài yêu cầu...”

“Có khó khăn gì không?”

Thực ra Trương Huyền cũng biết những thứ này không dễ kiếm.

“Không phải quá khó...”

Nhìn thấy khẩu súng của Trương Huyền luôn chĩa vào đầu mình, Paul cuối cùng chọn cách giữ mạng:

“Chủ yếu là nhiều thứ không thể có ngay, và nhiều thứ là hàng cấm...”

Không bằng thế này, ta có địa chỉ kho vũ khí ngầm của thương gia Ý ở London, ta dẫn ngài tới đó xem.

Ngài thấy thứ gì vừa ý thì lấy, ta trả tiền, ngài thấy sao?”

Trương Huyền nhìn Paul hồi lâu, cuối cùng trong ánh mắt căng thẳng của Paul, hắn gật đầu đồng ý.

Nhưng trước khi đi, Trương Huyền yêu cầu Paul lấy hết súng ống trong quán bar ra cho hắn xem.

Paul không dám từ chối, dưới sự giám sát của Trương Huyền, hắn đi xuống hầm rượu của quán bar.

Trong hầm rượu, bày đầy các loại rượu nổi tiếng từ khắp nơi trên thế giới.

Trương Huyền thậm chí thấy một chai rượu Nhị Quốc Đầu của Long Quốc trên giá rượu.

Đến cuối hầm rượu, dưới sự chỉ đạo của Trương Huyền, Paul từ từ mở cửa một chiếc tủ.

Bên trong là hàng loạt súng ống đủ loại, có vẻ hơi lộn xộn.

Dưới cùng tủ còn có nhiều loại đạn khác nhau.

“Đây là tất cả... đúng rồi, còn phải tính cả vũ khí của mấy tên bị ngài giết trên lầu nữa.”

Paul căng thẳng đứng sang một bên.

“Hai tay ôm đầu, đầu áp vào tường sau lưng người, nếu ta thấy trán người rời tường hoặc tay rời đầu... người biết hậu quả rồi đấy.”

Nói xong, thấy Paul làm theo, Trương Huyền bắt đầu lục lọi tủ súng trước mặt.

Đi cùng Paul đến kho vũ khí ngầm của thương gia Ý?

Hừ, tất nhiên là phải đi rồi.

Nhưng phải đi theo cách của Trương Huyền.

Quán bar Mans.

Sau khi viện cớ tranh chấp băng đảng để đánh lừa cảnh sát tuần tra, Paul dưới ánh mắt theo dõi của Trương Huyền, ngoan ngoãn quay lại hầm rượu.

Một khẩu súng tiểu liên MP5 được Trương Huyền đặt lên bàn trước mặt.

Tiện tay lấy từ tủ súng bốn băng đạn và vài hộp đạn, Trương Huyền nói với Paul: “Lại đây giúp ta nạp đạn.”

Paul không dám chống lại, lặng lẽ đến trước bàn, nạp đạn cho các băng đạn của MP5.

Nhìn khẩu MP5 trước mặt, Paul có ý muốn cầm súng, bắn Trương Huyền một tràng đạn.

Nhưng nhìn sang Trương Huyền, đang nạp đạn cho bốn băng đạn của khẩu Glock 17...

Hắn vẫn không dám làm gì.

Hắn cảm thấy chỉ cần chạm vào khẩu MP5 trước mặt, đầu hắn sẽ có thêm một lỗ đạn như mấy tên đàn em.

Trong lúc nạp đạn, Trương Huyền không quên hỏi Paul về địa chỉ cụ thể và cơ cấu nhân sự của kho vũ khí ngầm của thương gia Ý.

Tiện thể hỏi thêm về địa chỉ nhà và thành viên gia đình của Paul.

Tất nhiên, Trương Huyền hỏi chỉ để biết, không có ý gì khác, cũng không hy vọng Paul nói thật.

Cạch.

Gắn băng đạn vào Glock 17, kéo trượt, nạp đạn.

Sau đó rút băng đạn ra, nạp thêm một viên đạn vào băng đạn, rồi lại gắn vào súng.

Rồi cầm khẩu MP5 lên, kéo cần nạp đạn hai lần, đưa súng lên ngắm thử.

Xác định đường ngắm chính xác, gắn băng đạn vào, nạp đạn.

Nhìn thấy cảnh đó, Paul không khỏi hỏi: “Sir, ngài định cướp phải không?”

Ban đầu Paul nghĩ Trương Huyền định đi mua vũ khí cùng hắn.

Nhưng mua vũ khí đâu cần trang bị thế này?

Rõ ràng là không định trả tiền.

Trương Huyền không giấu diếm, nói: “Ta không tin người.”

Đúng vậy, Trương Huyền không thể đánh cược thương gia vũ khí kia có định đổi đầu với mình không.

Thương gia kia quen Paul, không quen hắn, nếu có ác ý...

Trương Huyền vẫn thích tự nắm thế chủ động.

Vì vậy, ra tay trước để nắm thế chủ động!

Nghe vậy, Paul ngắc ngứ, nhưng vẫn nói: “Thực ra ngài có thể yên tâm, những người buôn vũ khí đó rất có nguyên tắc.”

“Thật sao, nhưng ta thì không.” Trương Huyền cười khẩy.

Sau đó mặc chiếc áo khoác công nhân tìm thấy trên xác trên lầu.

Áo này không có gì đặc biệt, nhưng túi nhiều và lớn.

Đủ để Trương Huyền đựng nhiều băng đạn.

Rồi hắn đeo một bao súng da bò không mấy vừa vặn vào dây lưng.

Thử một lúc, thấy có thể chứa tạm khẩu Glock.

Nhưng bao súng hơi nông, cần tháo giảm thanh ra.

Trương Huyền nghĩ một chút, cầm một con dao ngắn, cắt bỏ một phần ba phía dưới bao súng.

Như vậy, dưới cùng hở ra, không lo vấn đề chiều dài nữa.

Thắt dây lưng, đeo chéo khẩu MP5 từ vai phải xuống hông trái, nhét các băng đạn vào túi áo khoác.

Đến đây, Trương Huyền đã hoàn toàn sẵn sàng.

“Được rồi, dẫn ta đi.”

Paul thở dài, nhận ra đêm nay chắc chắn sẽ đổ máu, hắn chỉ muốn bảo toàn mạng sống, nói:

“Ta sẽ làm theo lời ngài, nhưng, hy vọng ngài sau đó tha cho ta và gia đình ta.”

“Yên tâm, ta nói là làm... Đúng rồi, người có tiền mặt không?”

“Hả?”

.....

Nửa đêm.

Tại một khu biệt thự ở London.

Paul lái xe, đưa Trương Huyền đến vị trí của kho vũ khí ngầm của thương gia Ý.

“Chính là căn nhà trước mặt, gọi là ‘kho vũ khí ngầm’, nhưng thực ra vũ khí được đặt công khai trong nhà, chẳng ai đến kiểm tra cả.”

Paul nói với Trương Huyền ngồi sau xe, hỏi thêm: “Thông thường, muốn mua vũ khí, phải gọi điện hẹn trước, không họ sẽ không mở cửa. Ta có cần gọi điện theo thủ tục không?”

Chương 108: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ngồi sau xe, gương mặt ẩn trong bóng tối, Trương Huyền tắt chế độ an toàn của khẩu MP5, rút khẩu Glock giảm thanh từ thắt lưng, gật đầu: “Ừ, gọi đi.”

Paul lấy điện thoại, gọi cho thương gia vũ khí.

Rất nhanh, đầu dây bên kia bắt máy, một giọng cười vang lên:

“Haha, Paul, bạn ta, người khỏe chứ? Ta nghe nói quán bar của người bị tấn công? Ai làm vậy? Giờ này gọi cho ta, chắc muốn ta giúp báo thù phải không?”

Paul nhìn vào gương chiếu hậu, thấy mặt Trương Huyền, lạnh lùng nói: “Đúng vậy, Philip, ta cần một lô vũ khí, người có ở London không?”

“Tất nhiên!”

Philip ở đầu dây bên kia, tỏ ra rất vui với đơn hàng lớn sắp tới, nói:

“Người muốn vũ khí gì, ta đều có, bao nhiêu cũng có! Người ở đâu? Ta cho người đón người?”

“Không cần.” Paul lại nhìn vào gương chiếu hậu thấy Trương Huyền gật đầu, nói:

“Ta đang ở gần kho vũ khí của người, người chỉ cần cho người mở cửa là được.”

“Tốt!”

Sau đó, điện thoại ngắt.

Chẳng mấy chốc, cổng ngoài biệt thự từ từ mở ra.

Paul lái xe từ từ tiến vào.

Thấy mặt Paul, ba bảo vệ cầm súng gật đầu, không kiểm tra.

Rõ ràng, Paul là khách quen ở đây.

Nhưng lúc này, cửa sổ xe sau bỗng mở ra.

Trong khi còn nghi hoặc, một họng súng giảm thanh lóe lên ánh lửa trong bóng tối!

Biubiu...!

Liên tiếp mấy phát đạn, ba bảo vệ bị bắn hạ ngay lập tức!

Nhanh chóng mở cửa xe, vòng ra phía sau, Trương Huyền nhét lại khẩu Glock vào bao, tay kia cầm lấy khẩu MP5, đưa súng lên trước ngực!

Tay phải nắm chặt cò súng!

Nâng súng, ngắm bắn!

Lúc này, hai bảo vệ ở tầng hai biệt thự cũng nhận ra tình hình dưới lầu có vẻ không ổn, vội vàng giơ súng định khai hỏa!

Nhưng tốc độ của Trương Huyền rõ ràng vượt trội hơn mấy tên linh tinh này.

Pằng pằng!

Hai phát súng nhanh gọn!

Hai bảo vệ ngã xuống tại chỗ!

Ngay lập tức, các bảo vệ ở các vị trí khác trong biệt thự rút súng chạy tới, cố gắng ngăn cản Trương Huyền.

Nhưng với lợi thế tấn công bất ngờ và kỹ năng chiến đấu thượng thừa, Trương Huyền đã áp đảo hoàn toàn tất cả các tay súng trong biệt thự!

Ai đến là hấn giết, hai người thì hấn giết cả đôi!

Chỉ cần thò nửa đầu ra cửa sổ hay góc tường để phản công, lập tức bị Trương Huyền bắn hạ!

Chỉ chưa đầy một phút, không ai trong biệt thự dám lộ mặt ra nữa.

Lợi dụng thời gian này, Trương Huyền liên tục di chuyển, thay đổi vị trí ẩn nấp, từ từ tiến về phía cửa chính của biệt thự.

Lúc này, điện thoại của Paul liên tục đổ chuông vì Philip gọi đến!

Vừa bắt máy.

Một tràng chửi rủa đã vang lên!

“Paul Mans, ta tin tưởng người thế mà người lại tìm người giết ta!? Vợ cũ của người là chị ta đó! Người *...”

Hàng loạt câu chửi thề tục tĩu tiếp theo không thể hiện hết.

Paul nấp dưới ghế lái, giữ điện thoại xa xa, không dám phản bác một lời.

Chờ một lúc, khi đầu dây bên kia hết hơi, Paul mới đưa điện thoại lại gần tai, nói: “Philip, người này không dễ chọc, bảo người của người mau rút vũ khí đầu hàng đi.”

“Cái gì!? Người nói ra được lời đó sao...”

Thấy Philip còn định chửi tiếp, Paul dứt khoát cúp máy.

Những gì hắn cần nói đã nói hết, còn sống chết của tên em vợ này... đành để ông trời quyết định.

Lúc này, Trương Huyền đã cầm súng tiến sát cửa chính.

Nhìn cửa gỗ đóng kín, Trương Huyền bắn hết đạn trong băng vào cửa!

Tạch tách tách...!!!

Cửa gỗ bị bắn thủng lỗ chỗ!

Bắn hết đạn, Trương Huyền dựa vào cột đá, tháo băng đạn ra.

Ngay lúc đó, cửa chính bỗng mở tung!

Một bảo vệ trông như sắp sụp đổ tinh thần, hét lên cầm AKM lao ra!

Trương Huyền phản ứng nhanh, bỏ qua việc thay đạn, rút súng lục bắn!

Biubiu!

Một phát trúng ngực, một phát trúng đầu!

Lúc này, ba tên bảo vệ nấp sau cửa cũng thò đầu ra, bắn về phía Trương Huyền!

Sau khi bắn hạ một tên nữa, Trương Huyền cũng phải lùi lại vì hỏa lực quá mạnh.

Hắn dứt súng lục vào bao, nhanh chóng thay đạn cho MP5.

Ngẩng đầu nhìn quanh, Trương Huyền thấy một camera giấu dưới mái hiên phía trước.

Pằng!

Hắn bắn vỡ camera.

Trương Huyền cúi người chạy về phía bên hông biệt thự.

Dọc đường đi, tất cả các camera hắn nhìn thấy đều bị bắn nát!

Bên trong biệt thự, thấy các camera lần lượt bị phá hủy và suy luận từ vị trí biến mất của hình ảnh.

Nhân viên an ninh trong phòng giám sát nhận ra đối phương có ý định vào từ bên hông hoặc phía sau, liền cảnh báo đội an ninh trong biệt thự.

Bên ngoài biệt thự, sau khi phá hủy hàng loạt camera, Trương Huyền đến được cửa hông.

Ngẩng đầu lên, để lộ mặt trước một camera ở xa, rồi bắn nát camera đó.

Ngay sau đó, hắn lập tức chạy ngược lại.

Lúc này, hai bảo vệ cầm súng, một trước một sau, di chuyển chậm rãi về phía trước cửa.

Họ không ngờ Trương Huyền chỉ đang giả vờ.

Nghe tiếng bước chân hai người, Trương Huyền rút súng lục, nghiêng người bắn!

Biubiu...!!!

Liên tiếp mấy phát súng nhanh chóng bắn gục hai tên này mà chúng không kịp kêu lên.

Biubiu!

Hai phát đạn vào đầu để chắc chắn, Trương Huyền nhanh chóng di chuyển về phía cửa chính.

Bên trong biệt thự, mọi người vẫn tưởng Trương Huyền ở cửa hông, không biết rằng hắn đã dùng súng lục giảm thanh hạ hai tên bảo vệ nên không hay chuyện này.

Chương 109: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc này, Paul ở sân trước biệt thự, nhìn Trương Huyền như đang đùa giỡn với đám người của Philip.

Hắn càng khẳng định rằng em vợ mình không thể đấu lại Trương Huyền.

Ngay lập tức, Paul soạn tin nhắn, cố gắng lần cuối để thuyết phục.

Lúc này, Trương Huyền đã từ cửa chính tiến vào biệt thự.

Hắn thấy hai người cầm vũ khí chạy ra từ tiền sảnh!

Biubiu!!!

Hai phát đạn vào đầu!

Cả hai gục ngã!

Xác định tiền sảnh không có camera.

Nhanh chóng rút súng lục vào bao, chuyển sang dùng MP5.

Trương Huyền lần này không chọn cách vào sâu từng phòng.

Theo lời Paul, tên Philip kia thường ở phòng cuối hành lang tầng hai, có ban công.

Đó là văn phòng của hắn.

Để ngăn Philip nhảy cửa sổ trốn, Trương Huyền phải hành động nhanh.

Tay cầm súng tiểu liên, đến chỗ cầu thang lên tầng hai, Trương Huyền quan sát môi trường xung quanh.

Cẩn thận từng bước lên lầu.

Tới góc hành lang tầng hai, Trương Huyền nhíu mày.

Hành lang này khá phức tạp, nhiều phòng và góc khuất.

Thông thường, trong tình huống này, việc tiến vào một mình là rất nguy hiểm.

Nhưng,

Nghĩ đến việc chết đi có thể tái khởi động...

Trương Huyền không còn lo lắng.

Từ kinh nghiệm lần khởi động trước, Trương Huyền nhận ra rằng nếu thời gian nhiệm vụ kéo dài quá một khoảng thời gian nhất định, nhiệm vụ sẽ không quay lại thời điểm bắt đầu.

Có thể... sẽ quay lại vài giờ hoặc mười mấy giờ trước... hoặc có khi là một ngày trước.

Tóm lại, ít nhất mình không cần lo lại phải trốn khỏi bệnh viện lần nữa.

Chỉ không biết, nếu chết hai lần liên tiếp, có quay lại thời điểm sớm hơn không?

Đang suy nghĩ, Trương Huyền đã sẵn sàng đột nhập.

Nhanh chóng tiến vào hành lang.

Với kỹ năng sử dụng súng và bắn súng, Trương Huyền cầm MP5, nhanh chóng quét dọn hành lang và các phòng.

Động tác nhanh nhẹn như nước chảy mây trôi!

Khi đến một phòng, Trương Huyền nghe thấy tiếng nói chuyện.

“Hắn đâu rồi? Sao không thấy nữa!?”

“Chúa ơi, tên này là ma quỷ...”

“Các người nghĩ... hắn đã vào nhà chưa?”

“8 gọi 8, đây là phòng giám sát, nghe rõ trả lời! Nghe rõ trả lời!”

Thì ra là phòng giám sát.

Trương Huyền không chọn cách phá cửa xông vào, sợ làm kinh động, liền lặng lẽ vòng qua cửa phòng, đến phòng cuối cùng.

Bên trong cũng có tiếng nói.

“Paul! Người khốn kiếp, mau nghe điện thoại của ta!!!”

Nghe vậy, Trương Huyền biết mình đã tìm đúng chỗ.

Lúc này, ngoài hành lang cũng có tiếng bước chân gấp gáp.

Biết có người đang lên, Trương Huyền không do dự.

Bất giác phải bắt vua trước!

Rầm!

Phá cửa xông vào!

...

Lúc này.

Bên ngoài quán bar Mans, đèn cảnh sát đỏ xanh nhấp nháy, hàng loạt dây phong tỏa được kéo ra.

“Nhiều người bị bắn chết ngay tại chỗ, thậm chí ở London cũng ít ai có khả năng bắn chính xác thế này.”

U Lang bước qua hành lang dài, băng qua xác chết, nhìn những vết máu và lỗ đạn trên tường, hắn có thể tưởng tượng ra cảnh chiến đấu lúc đó.

Phía sau, một đặc vụ tình báo MI6 nói: “Hệ thống giám sát ở đây đã bị phá hủy hết, nhưng camera ngoài cổng vẫn kịp chụp được mặt nghi phạm một khoảnh khắc.”

Nói rồi, đặc vụ đưa một bức ảnh cho U Lang.

U Lang chỉ nhìn thoáng qua đã nhận ra người trong ảnh.

“Night Hawk...”

Đặc vụ phía sau im lặng.

Đúng vậy, giờ ở London, người có thể một mình tiêu diệt một tổng hành dinh băng đảng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Và Night Hawk rõ ràng là một trong số đó.

“Chỉ tiếc là, hắn bị thương.”

Từ các dấu vết còn lại tại hiện trường, U Lang có thể thấy rõ rằng hành động của Night Hawk không còn nhanh nhẹn, thậm chí có phần chậm chạp.

Hắn có thể giết vào đây, hoàn toàn nhờ vào kỹ năng sử dụng vũ khí và bắn súng, tất nhiên là cả chiến thuật nữa.

Nếu là ta, chắc chắn không kém, thậm chí còn tốt hơn.

Điều này chứng tỏ, Night Hawk hiện đang bị thương.

Lúc này, một đặc vụ khác bước vào, nói: “Đã điều tra được, khoảng nửa tiếng trước, đại ca băng Mans, Paul, có liên lạc với một thương gia vũ khí ngầm Ý, vị trí chính là trụ sở chính của thương gia này, khu biệt thự Tulip.”

“Thương gia vũ khí?” U Lang nhíu mày.

Theo hiểu biết của hắn về Night Hawk, trong tình huống này, Night Hawk tìm một thương gia vũ khí ngầm chắc chắn là để lấy thêm vũ khí trang bị.

Và mục đích lấy vũ khí trang bị chỉ có hai.

Một là trốn khỏi London, thậm chí khỏi nước Anh.

Và hai... là X-017.

Nếu mục tiêu của hắn là X-017, thì rất nguy hiểm.

U Lang lập tức nói: “Lập tức điều động cảnh sát gần đó, tới khu biệt thự Tulip, phải ngăn chặn Night Hawk, trong trường hợp cần thiết, cho phép bắn hạ, ta sẽ đến ngay!”

“Vâng!”

.....

Rầm!!!

Phá cửa xông vào!

Trương Huyền nhanh chóng xông vào phòng!

Vài bảo vệ trong phòng vừa giơ súng lên đã bị Trương Huyền nhanh chóng bắn hạ!

Một tên béo ngồi sau bàn làm việc ngó người nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trương Huyền biết hắn chính là mục tiêu.

Nhanh chóng tiến theo tường tới trước mặt hắn, đá hắn ngã lăn ra đất!

Chân giẫm lên lưng hắn kiểm soát, trong khi đó quét mắt quanh phòng, xác định không còn mối đe dọa, rồi thay đạn.

Tiếng súng trong biệt thự vang lớn, thu hút toàn bộ nhân viên an ninh!

Trương Huyền cúi người nấp sau bàn làm việc, chuyển MP5 sang tay trái, súng chĩa vào tên béo không rời.

Chương 110: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tay phải rút Glock, bắn vài phát vào những bóng người ở cửa!

“Tất cả đứng im, tiến thêm ta sẽ giết tên béo này!”

Thấy hai bảo vệ lao lên bị bắn gục, những người còn lại không dám tiến thêm, chỉ kéo người bị thương vào chỗ ẩn nấp.

Trương Huyền nói với tên béo: “Bảo người của người bỏ súng xuống.”

“Ngươi!”

Philip định nói gì đó, nhưng nòng súng MP5 đã dí vào sau đầu hắn, đành không cam tâm lớn tiếng: “Bỏ súng xuống hết!”

Thấy ông chủ bị bắt, mấy bảo vệ còn lại đều sợ hãi.

Dù vậy, họ vẫn không dám dễ dàng bỏ súng.

Một bảo vệ do dự, rồi mắt lóe lên vẻ hung ác.

Hắn ra hiệu cho người bên cạnh, rút một quả lựu đạn choáng.

Đình!

Tiếng rút chốt vang lên ngoài cửa!

Sắc mặt Trương Huyền biến đổi, lập tức lao sang bên, kéo tên béo ra làm lá chắn!

Thấy một bóng đen từ ngoài ném vào, Trương Huyền không do dự, bắn ngay!

Biu!

Bùm!!!

Tiếng nổ mạnh làm Trương Huyền gần như điếc, tầm nhìn mờ đi, ngồi ngã xuống đất.

Dù vậy, trong tầm nhìn mờ ảo, hắn vẫn thấy có người đang xông vào.

Bản năng thúc đẩy, Trương Huyền giơ MP5 lên, bóp cò mà không cần nhắm!

Tạch tach tach...!

Một băng đạn nhanh chóng hết.

Bỏ MP5, Trương Huyền cầm Glock, bắn tiếp mười phát vào cửa!

Lúc này, tầm nhìn của Trương Huyền đã rõ hơn nhiều.

Nhìn ba bảo vệ gục ở cửa, và hai cái xác ngoài cửa.

Trương Huyền đứng dậy, dựa vào tường, bấm nút nhả băng đạn Glock, không cần biết còn bao nhiêu đạn, nhanh chóng thay băng mới.

Biubiu...!

Bắn thêm vài phát vào đầu mấy bảo vệ để chắc chắn.

Trương Huyền kéo Philip, cả hai đều đang chóng mặt, một tay đẩy hắn, tay kia cầm súng kề sát tai Philip, cả người co rúm phía sau hắn, bước ra ngoài.

Biubiu...!

Sau khi bắn hạ toàn bộ bảo vệ ẩn náu ở tầng hai, Trương Huyền dẫn Philip quay lại văn phòng.

Đẩy mạnh Philip ngã xuống đất, Trương Huyền ngồi xuống chiếc ghế sofa dựa vào tường.

Mở cúc áo khoác, nhìn băng gạc đã bắt đầu rỉ máu, Trương Huyền thở dài.

Cuộc chiến này dữ dội hơn dự kiến.

Hắn thực sự không ngờ rằng mấy tên bảo vệ lại dám ném vật liệu nổ vào phòng khi chủ nhân còn sống.

Dù chỉ là lựu đạn choáng, nhưng cũng làm Trương Huyền bất ngờ.

“Phù... Nói ngắn gọn thôi.”

Trương Huyền không lãng phí thời gian, nói thẳng với Philip:

“Ta biết ngươi là một kẻ buôn vũ khí, loại hàng không thể xuất hiện công khai. Ta cần một lô vũ khí trang bị, hy vọng ngươi có sẵn.”

Philip khổ sở nói: “Ngươi cần vũ khí trang bị sao không nói sớm? Ta nào từ chối mới làm ăn béo bở này? Cần gì phải làm to chuyện?”

“Vì ta không có tiền.”

Một câu thẳng thắn của Trương Huyền khiến Philip nghẹn lời không nói được.

Không có tiền, nên phải cướp? Hình như... cũng không sai.

“Tóm lại, đồng đồ của ngươi để ở đâu?”

Trương Huyền cầm khẩu Glock gõ vào tay vịn ghế sofa, thỉnh thoảng chĩa về phía đầu Philip, làm hắn rùng mình.

Philip chỉ vào sàn nhà, nói: “Ngay dưới tầng một, phòng và gara dưới đất là kho chứa vũ khí của ta.”

“Tốt, vậy phiền ngài Philip... dẫn đường.”

Cạch!

Đèn huỳnh quang bật sáng, căn phòng trắng toát hiện lên những giá súng đầy các loại vũ khí.

Hai bên phòng còn có hai hàng tủ kính, chủ yếu là súng ngắn, đa phần là súng lục ổ quay.

Gần như 80% các nhãn hiệu súng trên thế giới đều có mặt trong căn phòng này.

Philip bước vào kho vũ khí, lấy lại phong thái của một thương nhân, nói: “Ngài có cần ta giới thiệu không?”

Trương Huyền bước vào phòng, nhìn quanh một lượt, dù hoa mắt nhưng mục tiêu rõ ràng, đưa danh sách cho Philip.

Philip nhìn danh sách trang bị, nhướn mày nói: “Xem ra ngài định thực hiện một cuộc đột kích ban đêm.”

Trương Huyền gật đầu, không giấu giếm: “Những thứ này người có đủ không?”

“Ừm... Thật lòng mà nói, loại kính nhìn đêm ngài cần ta chỉ có loại gắn trên mũ chiến thuật, loại đội đầu nhỏ gọn thì không có. Ngài biết đấy, món đồ đắt tiền này ngoài lực lượng đặc nhiệm, ít ai mua. Khách hàng của ta chủ yếu là sát thủ ngầm hoặc lính đánh thuê, họ ít có nhu cầu tác chiến ban đêm.”

Trương Huyền gật đầu, nghĩ rằng loại kính nhìn đêm đội đầu nhẹ hơn và tiện lợi hơn, nhưng nếu không có thì dùng loại khác cũng được.

Trương Huyền suy nghĩ vài giây rồi gật đầu: “Cái đó có thể thay, những thứ khác thì sao?”

“Những thứ khác hoàn toàn đáp ứng yêu cầu của ngài, Sir.”

Philip lấy xuống từ giá một khẩu HK416 ngắn, rồi lấy từ tủ kính một khẩu P226, đặt lên bàn giữa phòng.

Nhưng nhìn những vũ khí này, mắt hắn lóe lên vẻ bắn khoăn, cuối cùng ngẩng lên nhìn Trương Huyền nói:

“Nếu tiện, ngài có thể nói về yêu cầu và điều kiện tác chiến của ngài không?”

Nói những lời này, Philip toát lên vẻ chuyên nghiệp của một thương nhân.

Trương Huyền gật đầu trả lời: “Dễ mang theo, dễ ẩn nấp, vào nhanh ra nhanh, tấn công, chiến đấu ban đêm.”

“Vậy thì...”

Philip suy nghĩ một lúc, nghiêm túc nói: “Cho phép ta giới thiệu khẩu súng trường AR-15 của công ty BCM.”

Nói rồi, hắn lấy từ tường xuống một khẩu súng trường gọn gàng nhưng đầy sức mạnh, đặt trước mặt Trương Huyền.

Khẩu AR-15 này hơi khác với khẩu Trương Huyền dùng trước đây.

Chương 111: Tiêu Đề 《Ăn》

Khẩu này dài hơn một chút, dùng hộp nòng và ray bảo vệ của BCM Recce 14.

Trên đó đã gắn sẵn một đèn chiến thuật, bộ chỉ thị tia hồng ngoại, kính ngắm toàn cảnh và một kính ngắm nhiệt.

“Về tổng thể, súng này có thể không mạnh bằng HK416, nhưng linh hoạt hơn, nhẹ hơn, và đã có sẵn bộ kính ngắm phù hợp, đáp ứng nhu cầu của ngài.”

Nói rồi, Philip lấy ra một khẩu súng ngắn Glock.

“Glock 19, súng phòng vệ cỡ điện, so với Glock 17, nó ngắn hơn về nòng và tay cầm, chứa được 15 viên đạn, phù hợp với yêu cầu tác chiến của ngài.”

Philip nhìn khẩu Glock 17 ở thắt lưng Trương Huyền.

Trương Huyền cầm khẩu Glock 19 lên.

Thật vậy, ngắn hơn về nòng và tay cầm, có lẽ phù hợp với kế hoạch tác chiến của hắn.

Lúc này, Philip lấy ra một thứ trong hộp kim loại, đặt trước mặt Trương Huyền:

“Máy phóng lựu M320.”

Ôi trời.

Vừa thấy thứ này, Trương Huyền không thể rời mắt.

Hắn chưa từng nghĩ mình sẽ dùng đến thứ này.

“Đây là món ta mới lấy về, không nhiều đạn, nhưng trong tấn công thì là vũ khí tốt nhất ta có.”

Nói rồi, hắn lấy xuống một khẩu súng săn.

“Beretta 1301, súng săn bán tự động...”

Chưa để Philip nói hết, Trương Huyền đột nhiên hỏi: “Vậy, tại sao?”

“Gì cơ?” Philip ngẩn ra.

Trương Huyền nói: “Ta giết nhiều người của ngươi, ngươi không đặt bẫy ta đã tốt rồi, tại sao còn giới thiệu vũ khí cho ta?”

Thật sự, Trương Huyền không hiểu nổi gã béo này, trông có vẻ hài hước nhưng lại toát lên sự tự tin và chuyên nghiệp.

Philip sững lại, rồi bất đắc dĩ lắc đầu: “Sir, ta là một thương nhân vũ khí chuyên nghiệp, dù không thể xuất hiện công khai, nhưng cung cấp dịch vụ tốt nhất cho khách hàng là tôn chỉ của ta.”

Nói rồi, hắn không nói thêm gì nữa.

“Được thôi.”

Trương Huyền không hỏi thêm, tiếp tục chọn trang bị với Philip.

Lúc này.

Bên ngoài khu biệt thự, nhiều xe cảnh sát đã đến.

Hai đội đặc nhiệm từ hai phía tiếp cận biệt thự của Philip.

Thấy đèn cảnh sát nhấp nháy, Paul tưởng tiếng súng quá lớn khiến hàng xóm báo cảnh sát.

Để bảo toàn mạng sống, Paul quyết định bỏ trốn.

Nhưng vừa khởi động xe.

Một đội đặc nhiệm sáu người đã áp sát phía sau.

Biubiu...!

Vài phát súng, Paul chết ngay tại chỗ.

Người chỉ huy đội ra hiệu cho đồng đội.

Đội nhanh chóng chia thành hai nhóm, tiến vào sân trước.

Ở sân sau, một đội khác cũng xâm nhập.

.....

“Xong rồi, theo yêu cầu của ngài, mọi trang bị đã sẵn sàng.”

Philip đặt một balo chiến thuật lớn trước mặt Trương Huyền.

Trương Huyền nhận lấy, đeo lên lưng.

Lúc này, hắn đã mặc bộ đồ chiến đấu màu đen, đội mũ chiến thuật có kính nhìn đêm song ống.

Cạch.

Kiểm tra lại băng đạn Glock 19, Trương Huyền cài vào bao nhanh trên ngực áo giáp.

Kéo cần nạp đạn AR-15, Trương Huyền gật đầu với Philip: “Cảm ơn, nếu có cơ hội... ta sẽ quay lại trả tiền.”

“Thà đừng quay lại thì hơn...” Philip bất đắc dĩ lắc đầu.

Đúng lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng nổ lớn!

Bùm bùm!!!

Tiếng lựu đạn nổ!

Trương Huyền vừa ăn một quả lựu đạn choáng, lập tức nép người bên cửa, giơ súng cẩn thận nhìn ra ngoài.

Qua khe cửa, hắn thấy rõ một đội đặc nhiệm nhanh chóng từ cửa chính xông vào, theo dấu vết chiến đấu của hắn, tiến lên tầng hai.

Dựa trên hiểu biết của bản thân về chiến thuật chiến đấu của đặc cảnh, chắc chắn cũng có một tiểu đội đang đột nhập từ cửa bên hoặc cửa sau!

“Không ngờ lại đến nhanh như vậy...”

Nghĩ đến đây, Trương Huyền rút ra một quả lựu đạn khói, nắm chặt trong tay.

“Đội A đã đến vị trí dự định, đang tiến vào...”

“Đã loại bỏ tầm nhìn của địch, sân sau đã an toàn, đội B đang tiến vào...”

“Không phát hiện mục tiêu ‘Night Hawk’ ở tầng hai, đang tiến lên tầng ba để tìm kiếm, đội B, kiểm tra ngay các phòng ở tầng một!”

“Đội B nhận lệnh.”

Rắc!

Cửa sau bị cạy mở, sáu thành viên đội đặc cảnh nhanh chóng tiến vào, đi dọc hành lang hướng về phía kho vũ khí.

Nhưng ngay lúc này, cửa kho vũ khí đột nhiên mở ra một khe hở.

Một vật tròn tròn lăn ra từ bên trong!

“Cẩn thận lựu đạn!”

Chiến binh tiên phong cảnh báo!

Đội nhanh chóng rút lui, ẩn nấp vào góc hành lang.

Khói trắng dần dần lan tỏa khắp hành lang.

Đội lập tức nhận ra, Night Hawk đang ở trong căn phòng đó.

Người tấn công vị trí số hai lập tức rút ra một quả lựu đạn choáng, chuẩn bị ném.

Nhưng lúc này, Trương Huyền đã mở cửa kho vũ khí, cơ thể ẩn nấp sau cửa, giương súng nhắm vào hành lang.

Nhờ kính ngắm nhiệt, hắn có thể rõ ràng thấy các thành viên đội đặc cảnh ở góc hành lang qua lớp khói.

Không do dự, hắn ngay lập tức lấy ra khẩu M320 lựu đạn treo bên hông, bắn một phát về phía đội đặc cảnh!

Rít~ Bùm!!!

Lựu đạn nổ tung, lửa bùng cháy dữ dội!

Sóng nổ vừa tan, Trương Huyền đã cầm súng lao ra!

Biubiubiu...!!!

Hai thành viên đội đặc cảnh còn sống sót thậm chí chưa kịp hoàn hồn từ vụ nổ, đã bị Trương Huyền bắn chết ngay tại chỗ!

Sau khi lần lượt bắn bỏ sung, Trương Huyền nhanh chóng lấy một bộ đàm từ thân thể một thành viên đội đặc cảnh, đeo lên áo giáp chiến thuật của mình.

Sau đó hắn nhanh chóng chạy về phía cửa sau.

Lúc này, đội A trên lầu cũng nhận ra tình hình không ổn, bắt đầu gọi lớn đội B, nhưng không ai trong đội B có thể trả lời họ nữa.

Chương 112: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cuộc chiến đã bắt đầu.

Cảnh sát mai phục xung quanh cũng nhanh chóng bao vây lại.

Thông qua báo cáo của đội đặc cảnh, họ nhận ra rằng kẻ địch đã sở hữu vũ khí sát thương diện rộng.

Chỉ huy cảnh sát phía sau đã kêu gọi lực lượng đặc nhiệm vào hỗ trợ.

Trương Huyền chạy nhanh đến mái che sân sau, ở đây có vài chiếc xe Jeep giống nhau.

Có vẻ như đây là phương tiện mà Philip thường dùng để vận chuyển vũ khí.

Nhìn lướt qua vài chìa khóa treo trên tường, Trương Huyền lấy ngẫu nhiên một chiếc, nhấn nút mở khóa.

Diudiu.

Đèn pha của một chiếc Jeep trước mặt nhấp nháy hai lần.

Trương Huyền nhanh chóng mở cửa xe, ném ba lô lên ghế phụ, rồi nổ máy xe!

Nghe những chỉ thị từ bộ đàm liên tục vang lên.

Nói thật, Trương Huyền không thấy bất kỳ cơ hội sống sót nào nữa.

Vị trí của hắn đã bị lộ, không thể có cơ hội thứ hai để thoát khỏi cái chết.

Nhưng hắn vẫn muốn đánh cược một lần!

Đạp mạnh chân ga, lái Jeep lao qua cổng sau, trực tiếp xông ra sân sau biệt thự!

Bên ngoài, cảnh sát đã phong tỏa tất cả các ngã đường!

Nhìn thấy Trương Huyền lái xe xông ra!

Mọi người lập tức nổ súng!

Tí tách tí tách...!!!

Hàng loạt đạn dày đặc bắn thủng thân xe!

Một quả lựu đạn còn rơi ngay trên đường xe phải đi qua!

Bùm một tiếng, lựu đạn nổ tung!

Thân xe lật nghiêng ngay tại chỗ!

Trương Huyền loạn choạng bò ra khỏi xe.

Nhấc súng lên, bắn liên tiếp vào hàng rào cảnh sát phía trước!

Nhưng chỉ một mình hắn, sao có thể chống lại nhiều người như vậy?

Hơn nữa, đây lại là mặt chính diện!

Chỉ trong vài giây, Trương Huyền đã bị đạn bắn gục xuống.

Nhìn qua đám đặc cảnh nhanh chóng tiến lại gần, có vẻ muốn bắt sống hắn, Trương Huyền không chút do dự, rút ra khẩu Glock 19 trước ngực!

Bắn một phát vào thái dương của mình!

Pằng!!!

Tiếng súng vang lên!

Trước mắt đen lại rồi sáng bừng!

Trương Huyền mơ màng nhìn ánh sáng rọi vào từ ngoài cửa.

Ngoài cửa, Trương Dân Uyên nghi ngờ nhìn Trương Huyền đang ngẩn ngơ, nói: “Sao lại ngẩn ra? Vết thương nặng hơn rồi? Không phải chứ...”

Nói rồi, định tiến lên kiểm tra tình trạng của Trương Huyền.

“À... không sao.” Trương Huyền lắc đầu, cố giảm bớt cơn đau do việc khởi động lại mang lại.

Nói thật, số lần khởi động lại trong nhiệm vụ lần này có thể nhiều hơn hai lần trước.

Ít nhất theo mức độ đau đầu hiện tại, còn không so được với lần khởi động lại thứ hai của nhiệm vụ đầu tiên.

Có vẻ như càng trải qua nhiều nhiệm vụ, số lần khởi động lại của mình cũng càng nhiều...

Tất nhiên, cũng có thể do độ khó của nhiệm vụ mà định.

Dù sao lần này trong nhiệm vụ đặc cảnh, thân phận của mình gần như đối đầu với cả thành phố.

Độ khó chưa từng có, cho nhiều lần khởi động lại cũng là hợp lý.

Trương Dân Uyên đứng bên nhú mày nói: “Mặt mũi người lúc này không giống như không có gì thật, nếu không được thì ở lại thêm hai giờ? Ta sắc thuốc cho người uống? Ta thật sự sợ người ra ngoài đi đi lại lại lại đột ngột ngất xỉu.”

“Không sao đâu.” Trương Huyền làm ra vẻ thoải mái, nói: “Ta vẫn chạy nhảy được, có gì đâu mà... Đúng rồi, Trương lão bản, có thể mượn người cái khẩu trang và mũ nữa được không?”

“Được thôi...” Nói rồi, Trương Dân Uyên lấy một cái khẩu trang y tế và mũ lưỡi trai.

“Đa tạ.” Trương Huyền đội mũ và khẩu trang, gật đầu với Trương Dân Uyên.

Rồi nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng Trương Huyền, Trương Dân Uyên tắc lưỡi: “Thanh niên này...”

...

Lần này Trương Huyền không chọn đi tìm phiên toái với băng nhóm Mansi.

Điều đó quá tốn thời gian.

Hắn định trực tiếp đến khu biệt thự Tulip, cướp một đợt trang bị của Philip.

Đúng vậy, vẫn là cướp.

Vì hắn thực sự không có cách nào kiếm được tiền.

Chỉ riêng đợt trang bị lần trước Philip đưa cho hắn, ít nhất cũng trị giá hai trăm nghìn đô la Mỹ, thậm chí có thể nhiều hơn.

Trừ khi Trương Huyền đi cướp một ngân hàng, nếu không không thể kiếm được số tiền lớn như vậy trong thời gian ngắn.

Hơn nữa, cướp tiền cũng là để mua trang bị.

Vậy tại sao không trực tiếp bỏ qua bước cướp tiền, trực tiếp cướp trang bị?

Tất nhiên, lần đợt kích ban đêm lần trước, hắn cũng có một số trang bị sẵn trong tay.

Còn lần này, thiếu vũ khí đạn dược, không thể trực tiếp đợt kích biệt thự.

Vì vậy, Trương Huyền định điều chỉnh chiến thuật.

Trước hết, đã biết rằng kho vũ khí của Philip cần gọi điện đặt trước mới mở cửa.

Thứ hai, xe của Philip không có khả năng chống đạn.

Thứ ba, trong biệt thự tổng cộng có 16 bảo vệ, hầu hết sử dụng vũ khí tự động, không có áo giáp chống đạn.

Cuối cùng, chỉ có sân trước và sân sau biệt thự có thiết bị giám sát, trong nhà thì không.

Dù không biết lý do.

Nhưng Trương Huyền đã nghĩ ra hai phương pháp.

Thứ nhất, giả làm khách, trực tiếp đặt trước để vào mua, tất nhiên, không phải loại trả tiền.

Số điện thoại của Philip Trương Huyền đã nhớ sau khi thấy Paul gọi.

Thứ hai, nhân lúc Philip ra ngoài, phục kích và đe dọa trên đường.

Vậy tiếp theo...

Chính là thực hiện từng cái một.

Khu biệt thự Tulip.

Trương Huyền mặc đồ đen đứng trước cổng ngoài biệt thự của Philip.

Chương 113: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lặng lẽ chờ đợi.

Hắn vừa gọi điện ‘đặt trước’.

Và thông báo thời gian đến.

Philip không hỏi nhiều tại sao Trương Huyền lại có số của mình.

Dù sao, với một thương nhân như Philip, bạn bè giới thiệu cũng là một nguồn khách hàng.

Rất nhanh, cổng ngoài mở từ từ, hai bảo vệ từ bên trong bước ra.

Hai người quan sát phía sau và xung quanh Trương Huyền, chắc chắn không có người khả nghi đi theo, rồi đưa Trương Huyền vào trong.

Không xa cửa, một bảo vệ cầm MP7, tay đặt trên cò súng, chăm chăm nhìn Trương Huyền.

“Xin lỗi, Sir, ngài không thể mang vũ khí vào gặp ông Philip.”

Một bảo vệ bên cạnh nói, rồi lục soát Trương Huyền.

Trương Huyền không phản kháng, để họ lấy khẩu Glock của mình.

Bảo vệ này đặt súng của Trương Huyền vào hộp, nói: “Súng của ngài sẽ được trả lại sau khi kết thúc, giờ xin mời theo ta.”

Trương Huyền gật đầu, theo bảo vệ đến cửa biệt thự.

Philip mặc vest chỉnh tề cười nói bước ra từ biệt thự: “Chào ngài, ngài... là mặt mới nhỉ.”

“Đúng.” Trương Huyền gật đầu: “Ta được Paul Mans giới thiệu, ta họ Trương.”

“Là hần?” Philip hơi nhíu mày, rõ ràng không thích Paul.

Nhưng nét mặt chỉ thoáng qua, Philip đưa tay ra nói: “Đã được Paul giới thiệu, mời vào, Trương, người đã có kế hoạch mua chưa?”

Nói rồi, Philip và bốn bảo vệ đưa Trương Huyền vào trong biệt thự.

Biệt thự này Trương Huyền đã đến một lần, không xa lạ, rất nhanh đã đến cửa kho vũ khí.

Trương Huyền lấy ra một danh sách từ túi, đưa cho Philip: “Tất nhiên, ta đã có một số ý tưởng.”

“Ồ~” Philip cười mỉm nói: “Có vẻ như ngươi là người rất chú trọng hiệu suất, ta thích giao dịch với ngươi.”

Nhận lấy danh sách ‘mua sắm’ của Trương Huyền, Philip đọc kỹ, nét mặt hơi ngạc nhiên:

“Không thể phủ nhận, ngoài hiệu suất cao, gu thẩm mỹ của ngươi cũng không tệ, lựa chọn và phối hợp trang bị này rất phù hợp.

Ta đoán sắp tới ngươi sẽ tham gia một cuộc đột kích hấp dẫn.

Nếu đoán không nhầm, ngươi chắc là một chuyên gia tác chiến đặc biệt...?

Ồ~ xin lỗi, ta không nên đoán danh tính của ngươi, thế này nhé, danh sách này ta sẽ giảm giá cho ngươi được không?

Ngoài ra, ta sẽ tặng người một thẻ VIP của ta, lần sau người đến, cũng được giảm 10% giá mua.”

“Được thôi.” Trương Huyền không nói nhiều.

Dù sao, những trang bị này chính là lần trước Philip phối hợp theo yêu cầu của mình.

Rất nhanh, Philip đã cho người đem các trang bị trong danh sách ra trước mặt Trương Huyền.

Trương Huyền nhìn những vũ khí trang bị quen thuộc này, không kìm được mà cầm lên chơi thử.

Một bảo vệ lúc này cũng xách theo một túi xách từ kho đạn dưới tầng hầm đi lên.

Philip cười mỉm nhìn Trương Huyền, nói: “Đạn và các vật liệu nổ sẽ giao sau khi người thanh toán, người định thanh toán bằng cách nào? Ta đoán chắc không phải là tiền mặt.”

“Ừm...” Trương Huyền đặt khẩu AR-15 xuống, liếc nhìn bốn bảo vệ bên cạnh, nói: “Ở đây có hỗ trợ dùng trước trả sau không?”

Philip không thay đổi sắc mặt, nhưng đã lùi hai bước, cười nói: “Người biết đùa quá... Vậy người định trả bằng thẻ tín dụng?”

Nói xong, một bảo vệ đã đến sau lưng Trương Huyền, tay đặt trên báng súng bên hông.

“Ta cũng mong mình đang đùa...” Trương Huyền lắc đầu, ngay giây tiếp theo!

Vụt! Bùm!!!

Một cú xoay người chỏ!

Bảo vệ đứng sau Trương Huyền bị đánh trúng mũi, trước mắt tối sầm!

Ngay lập tức, Trương Huyền túm lấy cà vạt, kéo bảo vệ đến trước mặt, tay phải nhanh chóng rút súng của hắn!

Kẹt một tiếng, đóng chốt an toàn!

Lúc này, ba bảo vệ còn lại đã rút vũ khí!

Trương Huyền cúi người nấp sau bảo vệ, một tay cầm súng trước ngực, bóp cò!

Pằng pằng pằng pằng...!!!

Đạn bay tán loạn, ba bảo vệ đối diện bị Trương Huyền bắn ngã!

Pằng!

Bắn một phát vào đầu bảo vệ bị bắt làm lá chắn!

Nhanh chóng bắn bỏ súng vào đầu ba bảo vệ ngã xuống, rồi chuyển hướng súng nhắm vào Philip đang hoảng sợ.

Tay cầm súng nhanh chóng chạy đến trước mặt Philip, tay phải cầm súng giữ gần ngực để phòng tránh, tay trái kéo hắn lên, dùng cơ thể hắn làm khiên, tiến đến cửa.

Lúc này, do tiếng súng nổ, tất cả bảo vệ biệt thự đều nhanh chóng chạy đến!

Trương Huyền không chút hoảng hốt, bảo Philip đóng cửa kho vũ khí lại, rồi nói:

“Ông Philip, mời đối mặt cửa, hai tay ôm đầu, trán tựa vào cửa, ta không muốn nói lần thứ hai.”

Philip không dám chống đối, chỉ có thể làm theo, nhưng miệng vẫn nói: “Trương tiên sinh, người đang phá vỡ quy tắc ngành, người biết người không tuân thủ quy tắc sẽ ra sao chứ?”

“Ta không biết, cũng không muốn biết.”

Trương Huyền nhanh chóng mở túi xách, bên trong đầy đủ băng đạn và đạn dự phòng cho AR-15 và Glock 19.

Ngoài ra còn có bốn quả lựu đạn mảnh, bốn quả lựu đạn choáng, bốn quả lựu đạn khói, tám quả đạn pháo và một số loại đạn shotgun khác nhau.

Dưới cùng của túi đạn còn có một ba lô chiến thuật gấp gọn.

“Người ngoài kia, ông chủ của các người hiện đang ở ngay sau cánh cửa này. Nếu không muốn hấn bị thương hoặc thậm chí tử vong, ta khuyên các người nên suy nghĩ kỹ trước khi phá cửa.”

Trương Huyền vừa hét ra bên ngoài, vừa nhanh chóng mặc các trang bị này vào.

Những thứ tạm thời chưa cần dùng đến thì đều bỏ vào ba lô chiến thuật.

Chương 114: Tiêu Đề 《Ẩn》

Còn các nhân viên an ninh bên ngoài thì đang gặp khó khăn.

Cánh cửa của kho vũ khí này là cửa kim loại chống đạn, muốn phá cửa thì phải dùng thuốc nổ chuyên dụng.

Thứ này họ có sẵn, nhưng nếu tên bên trong không nói dối thì ông chủ của họ đang ở ngay sau cánh cửa, nếu dùng biện pháp mạnh phá cửa thì chắc chắn sẽ làm hắn bị thương.

Điều này họ không muốn xảy ra.

Lúc này Philip cũng lên tiếng nói với Trương Huyền: “Trương tiên sinh, ngài thấy thế nào nếu ta tặng ngài tất cả các trang bị này, chỉ cần ngài tha cho ta một con đường sống?”

“Có lẽ đó là một ý kiến hay.”

Trương Huyền cẩn thận nhét từng băng đạn vào túi đạn trên áo giáp chiến thuật trước ngực.

Glock 19 cất vào bao súng trước ngực.

Đồng thời gắn dây đeo súng cho AR-15, kéo cần lên đạn.

Rắc!

Đạn đã lên nòng.

“Nếu ta là các người, ta sẽ không hành động vội vàng, vì tay ta không ổn định lắm, nếu lỡ bóp cò thì ông chủ của các người sẽ mất mạng.”

Tại cửa sau biệt thự, Trương Huyền kèm theo Philip, từng bước đi ra cửa.

Còn những nhân viên an ninh phía trước thì bị ép lùi liên tục, cho đến khi rút đến sân sau.

Trương Huyền liếc qua vài chiếc xe Jeep đậu không xa, rồi nói với một nhân viên an ninh ở gần đó: “Người, đi khởi động xe cho ta, lái đến cửa.”

Nhân viên an ninh mặt đen lại.

Nhưng nhìn thấy ông chủ của mình bị kèm theo, vẫn phải nhẫn nhục đi khởi động xe.

Cửa sân sau mở từ từ, nhân viên an ninh lái chiếc Jeep đến trước cửa sân sau.

Trương Huyền cũng kèm theo Philip, từng bước đến bên ghế lái, ném ba lô vào trong xe.

Ngay khi mọi người nghĩ rằng Trương Huyền sẽ kèm theo ông chủ lên xe, hấn đột nhiên đẩy mạnh Philip sang một bên, sau đó nhảy lên xe, đạp mạnh ga lao đi!

“Tấn công!!”

Thấy vậy, đám nhân viên an ninh không thể nhịn được nữa, lập tức giương súng bắn về phía xe của Trương Huyền.

Nhưng Trương Huyền đã lái xe đi xa, với kỹ năng bắn của họ thì không thể gây ra phiền phức gì cho Trương Huyền.

Hai nhân viên an ninh nhanh chóng đến đỡ Philip dậy.

Lúc này Philip cuối cùng không thể chịu nổi cơn giận trong lòng, lớn tiếng quát tháo: “Thả ta ra, ta tự đi được!”

Rồi quay lại mắng một đám nhân viên an ninh cầm súng: “Đồ vô dụng, người đã đi khuất rồi, còn bắn làm gì!”

Đám nhân viên an ninh không dám cãi lại, thực sự thì người đã đi rồi, làm những việc này chỉ là lãng phí đạn.

Philip phủi bụi trên áo, nhanh chóng đi vào trong nhà: “Lập tức liên hệ Paul Mans, hỏi hắn xem người này là ai, ngoài ra, gọi sát thủ giỏi nhất London cho ta, ta muốn cho tên khốn này biết thế nào là quy tắc!”

Mọi người nhìn nhau, đành bắt đầu dọn dẹp.

Nhưng ngay lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng xe chạy gấp.

Cửa sau chưa kịp đóng, Trương Huyền lái xe quay lại!

Cầm khẩu M320 lựu đạn pháo đã được nạp đạn, mở cửa xe, bắn một phát vào sân!

Rít! Bùm!!!

Tiếng nổ dữ dội vang lên!

Nhiều nhân viên an ninh không kịp tránh bị nổ tung ngay tại chỗ!

Chưa kịp phản ứng.

Trương Huyền đã mở cửa xe nhanh chóng xuống xe, di chuyển bắn!

Động tác cầm súng, tay trái nắm chặt ốp lót của AR-15, bắn từng phát vào nhân viên an ninh trong sân!

Mọi người hoàn toàn bất ngờ với việc Trương Huyền quay lại, bị đánh bại hoàn toàn chỉ trong vài giây!

Trương Huyền nhanh chóng đến bên cửa sân sau, cẩn thận quan sát góc sau cửa.

Nâng báng súng lên, tựa vào vai trái, tay phải thả cò súng, nắm lấy ốp lót, tay trái thu về nắm cò, ngón trỏ đặt lên cò, cánh tay trái kẹp chặt.

Chiến thuật đổi vai hoàn thành!

Quan sát góc khác sau cửa.

Báng súng lên xuống, di chuyển nhanh chóng vào trong sân, kiểm tra hai góc chết bên trái và phải, xác nhận không còn mối đe dọa.

Lại đổi vai chiến thuật, trở về cầm súng mạnh, Trương Huyền nhanh chóng bắn từng phát vào các nhân viên an ninh nằm dưới đất để xác nhận tiêu diệt.

Sau đó nhanh chóng đến bên cửa sau biệt thự, vừa thay đạn chiến thuật, vừa hét vào bên trong:

“Philip tiên sinh? Ngươi vẫn ổn chứ?”

Lúc này, Philip trong nhà sắp khóc.

Ngươi đã đi rồi, sao lại quay lại? Ngươi nhất định muốn ta chết phải không?

Philip gần như sụp đổ hét ra ngoài: “Tên khốn! Đồ không tuân thủ quy tắc...”

Lúc này, Trương Huyền đã xác định được vị trí của hắn qua tiếng nói.

Lập tức rút ra một quả lựu đạn mảnh, rút chốt, ném vào trong!

Bùm!!!

Lựu đạn nổ, Trương Huyền nhanh chóng xông vào, bắn hai phát vào đầu Philip đang nằm trên đất!

Biubiu!

Philip chết không nhắm mắt.

Trương Huyền vào phòng điều khiển, tắt hết các thiết bị giám sát, xóa sạch dữ liệu, vẫn không yên tâm, đốt luôn ổ

cứng, rồi mới quay lại tăng một.

Nhìn đôi mắt đầy căm hận của Philip, Trương Huyền lắc đầu, không nói gì thêm.

Quay người rời đi.

...

Thời gian trôi qua nhanh chóng đến buổi chiều.

Mặt trời dần lặn.

Trên con phố trước tòa nhà SIS, Trương Huyền lái xe Jeep, dừng lại trước một quán cà phê ở cuối phố.

Rút ra một chiếc điện thoại thông minh tìm được từ biệt thự của Philip, bật màn hình.

Một bức ảnh của một khuôn mặt đầy vết sẹo hiện ra trên màn hình.

Dex Soren.

Thủ lĩnh của MI6, không phải là một bí mật.

Dù sao thì người này cũng phải thỉnh thoảng tham dự các cuộc họp và diễn thuyết, có thể tìm thấy ảnh của hắn trên mạng.

Chương 115: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhớ kỹ khuôn mặt này, Trương Huyền kéo khóa áo khoác đen, nhìn vào trong.

Áo giáp chiến thuật bên trong đã đầy băng đạn, khẩu Glock 19 cũng đã sẵn sàng.

Bây giờ chỉ còn chờ đợi.

Nói thật, việc tấn công trực diện vào tòa nhà SIS là một hạ sách, trừ khi không còn cách nào khác, nếu không Trương Huyền không muốn mạo hiểm.

Dù có thể tấn công bất ngờ vào trong.

Thậm chí còn có thể giết Dex, lấy lại thông tin X-017, cũng khó thoát thân.

Vì vậy, hắn phải thử cách khác.

Dù là thủ lĩnh của MI6, cũng không thể làm việc 24/7 trong tòa nhà.

Hắn phải về nhà.

Và khi đó, chính là cơ hội của mình.

Trương Huyền không biết thông tin X-017 hiện đang ở đâu, nhưng Dex chắc chắn biết!

Dù lần này không lấy được, chết cũng không sao, quan trọng là thu thập được thêm thông tin.

Dù sao mình còn có thể khởi động lại nhiều lần, coi như là chuẩn bị trước khi hoàn thành nhiệm vụ.

Nhìn qua cửa sổ xe, Trương Huyền nhìn vào bên trong quán cà phê, hơi nhú mày.

Quán cà phê này khiến hắn cảm thấy không thoải mái, đặc biệt là ông chủ quán đang thu tiền.

‘Đặc vụ...?’

Trương Huyền đã tự tay giết hơn chục đặc vụ, quen thuộc với phong cách và thói quen hành động của bọn họ.

Dù không chắc, nhưng Trương Huyền vẫn tin vào trực giác của mình, nổ máy xe, rời đi từ từ.

Dù sao đây là trụ sở chính của MI6, đặc vụ chắc chắn không ít.

Mình phải cẩn thận, tránh bị phát hiện trước.

May mắn thay, Trương Huyền không phải đợi lâu, nhanh chóng nhìn thấy Dex Soren, được tám đặc vụ thường phục bảo vệ, rời khỏi tòa nhà.

Trên đường, ba chiếc xe Land Rover đã chờ sẵn.

“Đây là chương trình cuộc họp hôm nay, thủ tướng sẽ hỏi ông về những vấn đề mà MI6 đang gặp phải, xin ông chuẩn bị trước.”

“Dex tiên sinh, báo cáo vừa rời từ bên phía Wolf cho biết, họ phát hiện dấu vết nghi ngờ của Night Hawk tại khu biệt thự Tulip, hiện đang điều tra.”

“Dex tiên sinh, CIA yêu cầu chúng ta cung cấp thông tin về Somalia...”

Nghe những báo cáo từ các đặc vụ bên cạnh, Dex không biểu lộ cảm xúc, không trả lời.

Nhưng khi hắn đi đến bên cửa xe, đột nhiên có cảm giác, ngẩng đầu nhìn sang bên kia đường.

Lúc này, Trương Huyền đã mở cửa sổ ghế phụ, lạnh lùng nhìn về phía này.

Đó là...

Night Hawk!?

Dex tròn mắt kinh ngạc.

Không đợi ông phản ứng.

Trương Huyền đã giơ khẩu M320 lựu đạn pháo!

Rít! Bùm!!!

Lựu đạn pháo nổ ngay trước xe của Dex!

Bùm!

Tiếng nổ, tiếng la hét, tiếng còi báo động.

Cả con phố như bùng cháy!

Cầm AR-15, nhanh chóng mở cửa xuống xe, tận dụng động cơ xe làm khiên, Trương Huyền nhanh chóng bắn gục hai đặc vụ đang cố bảo vệ Dex!

Lúc này, nhận ra hướng tấn công, những đặc vụ trong đám đông lộ thân phận, rút súng bắn về phía Trương Huyền!

Nhưng Trương Huyền đã có chuẩn bị, không hề sợ hãi, nhanh chóng di chuyển đến một chiếc xe khác, bắn hạ từng đặc vụ!

Các đặc vụ thiếu hỏa lực tự động không thể ngăn cản bước tiến của Trương Huyền!

Rút hai quả lựu đạn khói, rút chốt, ném vào giữa đường hai bên!

Khói trắng bùng lên, che phủ cả con đường!

Hai đặc vụ sống sót kéo Dex về phía sau, cố đưa hắn trở lại tòa nhà SIS, đồng thời bắn liên tục về phía Trương Huyền.

Trương Huyền cúi người nấp sau động cơ xe.

Rút ra một quả lựu đạn choáng, rút chốt, ném dưới gầm xe về phía họ!

Bùm!!!

Lựu đạn choáng nổ, Trương Huyền nhanh chóng di chuyển sang phía bên kia xe, bắn hai phát AR-15 chính xác, giết chết hai đặc vụ!

Lúc này, súng kêu tách một tiếng!

Khóa nòng trống!

Hết đạn.

Trương Huyền nhấn nút thả băng đạn, để băng đạn rơi xuống, nhanh chóng lấy một băng đạn mới từ túi trước ngực, nạp vào.

Đạp nút thả khóa nòng bên trái.

Rắc!

Đạn đã lên nòng!

Pằng pằng pằng...

Từ hướng quán cà phê, hai đặc vụ mặc đồng phục nhân viên cầm súng lục bắn về phía Trương Huyền!

Trương Huyền không do dự, bắn vài phát hạ gục họ!

Không kịp bắn thêm, càng kéo dài càng khó thoát thân, Trương Huyền nhanh chóng lao ra khỏi chỗ nấp!

Lúc này, Dex đã hồi phục sau vụ nổ.

Dù lựu đạn không trúng trực tiếp, nhưng sóng xung kích cũng làm ông choáng váng.

Trên mặt còn dính vài mảnh kính vỡ.

Thấy Trương Huyền lao tới, Dex thở gấp, tay phải đưa về phía hông.

Biubiu!!!

Trương Huyền nhanh chóng bắn hai phát, phá nát tay phải của Dex!

“A!!!”

Dex hét lên đau đớn.

Trương Huyền không do dự, lớn tiếng hỏi: “Thông tin X-017 hiện ở đâu?”

Dex không trả lời, nhìn Trương Huyền chăm chăm.

Liếc nhìn tòa nhà SIS không xa, Trương Huyền giờ súng vào cổ họng Dex, ngón tay trên cò súng bắt đầu siết lại.

Thấy ánh mắt đầy sát khí của Trương Huyền, Dex cuối cùng cũng lên tiếng: “Trong túi của ta, ta định lấy cái này!”

Nói rồi, hắn từ từ đưa tay trái, rút từ lớp lót thắt lưng ra một thẻ dữ liệu.

Đưa thẻ dữ liệu đến trước mặt Trương Huyền, thấy Trương Huyền có chút do dự, Dex nói: “Đây là thứ lục lợi được từ nhà ngươi, ngươi không thể không nhận ra vật mình đã giữ gìn mười năm chứ?”

Nghe vậy, Trương Huyền không còn do dự nữa, nhận lấy thẻ dữ liệu, vừa định hỏi vài điều.

Ra khỏi tòa nhà SIS, một nhóm đặc công mặc áo chống đạn, cầm súng tiểu liên nhanh chóng lao ra, nhắm thẳng vào Trương Huyền mà nổ súng!

Chương 116: Tiêu Đề 《Ẩn》

Rầm rầm rầm...!

Trương Huyền bản năng lùi lại để tránh, biết rằng tình hình hiện tại đã rất nghiêm trọng, hẳn phải lập tức rút lui!

Không chút do dự, cúi đầu nhanh chóng chạy trở lại xe.

Cho thẻ dữ liệu vào túi, khởi động xe ngay, đâm thẳng vào những chiếc xe chắn đường trước mặt, lao về phía cầu Vauxhall!

Quan chức cao cấp nhất của MI6 bị tấn công ngay trước cổng trụ sở!

Còn có hơn mười đặc công đã chết!

Chuyện này sao có thể chấp nhận được?

Cả London lập tức nổ tung!

Cảnh sát toàn thành phố đều được huy động, bao vây theo hướng di chuyển của Trương Huyền!

Không chỉ thế, bên MI6 còn chủ động yêu cầu điều động một đội đặc nhiệm SAS vào hỗ trợ!

Lúc này, Trương Huyền liếc nhìn dòng sông dưới cầu, không còn chọn cách nhảy xuống sông nữa.

Dù sao trước đây hẳn dám nhảy xuống sông là vì lúc đó trời mưa, máy bay không người lái không thể bay lên do thám.

Giờ thì trời quang mây tạnh, hẳn dám xuống nước, người ta sẽ thả máy bay không người lái và trực thăng đuổi theo hẳn

suốt chặng đường.

Đến lúc đó, hấn chết còn nhanh hơn cả khi lái xe.

Nhìn vào gương chiếu hậu, thấy vài chiếc xe đặc công đang truy đuổi, Trương Huyền rút một quả lựu đạn phá mảnh, kéo chốt, trực tiếp ném ra ngoài qua cửa sổ xe!

Lựu đạn nảy hai lần trên mặt đất, một chiếc xe đặc công vừa lúc chạy qua trên lựu đạn!

Bùm!!!

Lựu đạn nổ tung!

Toàn bộ chiếc xe bị nổ lật ngang!

Việc chiếc xe bị lật cũng gián tiếp chặn đường truy đuổi phía sau.

Qua gương chiếu hậu nhìn thấy cảnh tượng này, Trương Huyền không có chút đắc ý nào, trái lại, trong lòng càng thêm nặng nề.

Hắn biết rõ, chuyện lớn vẫn còn ở phía trước.

Khi hấn lái xe xuống cầu, nhìn thấy hàng loạt xe cảnh sát đang cố gắng phong tỏa con đường phía trước.

Thấy vậy, Trương Huyền ngay lập tức cầm lấy khẩu AR-15, thò ra khỏi cửa sổ xe bắn tự động về phía trước!

Đồng thời đạp hết ga, nhân lúc đám cảnh sát bị đàn áp bởi đạn, chưa kịp thiết lập hàng rào, chiếc jeep trực tiếp đâm thẳng vào hai chiếc xe cảnh sát chắn đường, lao qua chốt chặn!

Xoay vô lăng mạnh, xe gần như trượt ngang, lao vào một con đường nhỏ!

Lúc này, Trương Huyền đã nhìn thấy ở xa xa trên bầu trời, ở hướng mặt trời lặn, vài chiếc trực thăng đang tiến lại gần.

Nếu không nhìn nhầm, có vẻ như trong số đó còn có một chiếc trực thăng quân sự!

“Đặc nhiệm cuối cùng cũng tới...”

Rầm rầm rầm...!

Nghe tiếng cánh quạt trực thăng ngày càng gần, nhịp thở của Trương Huyền không tự chủ được mà nhanh hơn vài phần.

Chân ga đã đạp hết cỡ, nhưng tốc độ vẫn không đủ để thoát khỏi sự truy đuổi.

Tiếp tục thế này, bị giết hoặc bị bắt chỉ là vấn đề thời gian!

Chiếc trực thăng AS365 Dolphin màu xanh trắng nhanh chóng di chuyển dọc theo bờ sông, bay đến phía trên bên trái của chiếc xe mà Trương Huyền đang lái.

Cửa cabin mở ra, một tay súng bắn tỉa chính xác của SAS cầm khẩu L119A1 ra hiệu cho đồng đội, dựng súng nhắm vào vị trí lái xe của chiếc jeep!

Trương Huyền cũng nhận ra tình hình này, ngay lập tức nhẹ nhàng nhấp phanh liên tục, đảm bảo tốc độ xe không đồng đều.

Vừa giảm khả năng bị bắn trúng, vừa rút khẩu Glock 19 từ ngực ra!

Rầm rầm rầm...!!!

Bùm bùm bùm...!!!

Hai bên gần như đồng thời nổ súng!

Đạn liên tiếp bắn vào nắp ca-pô và mui xe, làm nhịp lái của Trương Huyền bị ảnh hưởng.

Nhưng trước sự phản kích của Trương Huyền, chiếc trực thăng cũng không lựa chọn va chạm trực diện, lập tức nâng cao độ, giảm khoảng cách tiếp xúc.

Nhưng đồng thời, xe cảnh sát phía sau cũng tranh thủ cơ hội này, bắt đầu tiến sát về phía Trương Huyền!

Thấy vậy, không còn cách nào khác, Trương Huyền chỉ có thể tăng tốc lần nữa để cố gắng trốn thoát!

Thậm chí không kịp thay băng đạn, hắn đã lao vào một con đường lớn khác!

Nhìn thấy ở phía trước, tại ngã ba cách khoảng 300 mét, có hàng chục chiếc xe cảnh sát và hàng chục cảnh sát đã lập thành hàng rào, mắt Trương Huyền lóe lên một tia quyết tâm.

Hàng rào ngăn chặn với quy mô này, không thể chỉ với một chiếc xe và một người mà có thể vượt qua.

Chưa kịp đến gần, hắn đã bị đạn bắn thành cái sàng rồi!

Có nên liều không!?

Lúc này, Trương Huyền bất ngờ chú ý thấy, bên cạnh con đường phía trước, có một lối vào ga tàu điện ngầm!

Không còn đường nào khác!

Chỉ còn cách liều thôi!

Không do dự, Trương Huyền lái xe lao lên vỉa hè!

Rầm rầm rầm!

Thân xe va vào một hàng trụ đá bên ngoài ga tàu điện ngầm!

Rầm!

Đẩy mạnh cửa xe, Trương Huyền một tay xách súng trường, một tay mang theo ba lô, bước nhanh vào ga tàu điện ngầm!

Lúc này, đám đông trong ga tàu điện ngầm vẫn chưa hoàn toàn giải tán.

Dù sao từ lúc Trương Huyền tấn công tòa nhà SIS cướp lại thông tin X-017 đến bây giờ, chưa đầy hai mươi phút.

Hơn nữa, tuyến đường chạy trốn mà Trương Huyền chọn hoàn toàn ngẫu nhiên.

Toàn thành phố London không thể nhanh chóng tiến vào trạng thái giới nghiêm như vậy.

Trong sảnh chờ tàu điện ngầm.

Hàng chục hành khách vẫn đang chờ tàu đến.

Nhìn thấy Trương Huyền mặc toàn bộ trang bị vũ trang lao xuống, từng người sợ hãi không dám nói lời nào.

Chương 117: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền nhanh chóng quét mắt qua đám đông, lập tức thấy một cảnh sát tàu điện ngầm đang định lặng lẽ gọi tiếp viện.

Trương Huyền lập tức quăng dây đeo ba lô lên vai trái, hai tay cầm súng trường nhanh chóng nhắm bắn!

Biu!!!

Một viên đạn bắn vỡ thiết bị liên lạc trong tay viên cảnh sát tàu điện ngầm!

Lúc này, từ đường ray ngầm xa xa, ánh sáng trắng đang tiến lại gần.

Tàu điện ngầm vào ga rồi!

Nhưng lúc này, phía trên cầu thang, Trương Huyền cũng nghe thấy tiếng bước chân dồn dập!

Quân truy đuổi cũng tới rồi!

Không còn lựa chọn nào khác!

Trương Huyền lập tức rút một quả lựu đạn choáng, kéo chốt!

Ném thẳng về phía bậc thang!

Bùm!!!

Lựu đạn choáng phát nổ!

Tranh thủ thời gian này, Trương Huyền nhanh chóng lao về phía đầu đường ray tàu điện ngầm!

Rất nhanh, tàu điện ngầm tiến vào nhà ga và dừng lại.

Trương Huyền thay khẩu AR-15, lấy khẩu Beretta M1301 treo bên cạnh ba lô.

Nâng súng, bắn hai phát vào cửa xe phía buồng lái!

Bùm! Bùm!

Cửa xe vỡ tung, hai người lái tàu điện ngầm bên trong hoảng hốt nhìn Trương Huyền xông vào.

Không nói lời nào, Trương Huyền hét lớn: “Lái tàu đi!”

Thấy hai người dường như bị dọa choáng váng,

Trương Huyền lập tức rút khẩu Glock 19 bắn hai phát lên trần!

Bùm bùm!

“Ta nói lại lần nữa, lập tức lái tàu đi!”

Tiếng súng và tiếng hét giận dữ của Trương Huyền khiến hai người lập tức tỉnh táo lại, cuống cuồng điều khiển tàu điện ngầm khởi hành.

Lúc này, hàng loạt cảnh sát vũ trang đã xông xuống!

Rầm rầm rầm...!

Đạn bắn nhanh tới tấp!

Trương Huyền nửa quỳ ở cửa, lấy súng phóng lựu bắn ra ngoài một phát!

Vút!

Bùm!!!

Lúc này, Trương Huyền không còn thời gian suy nghĩ nhiều, một chân quỳ, nâng khẩu AR-15, bắn nhanh về phía bên ngoài!

Nhưng, cùng lúc đó không chỉ có cảnh sát thông thường, hàng chục lính đặc nhiệm nhanh chóng tìm kiếm chỗ ẩn nấp, bắn trả lại vị trí của Trương Huyền!

Trong chốc lát, Trương Huyền bị bắn tới mức không thể ngẩng đầu lên.

Khi đội đặc nhiệm từ hai bên tiến sát cửa xe, tàu điện ngầm cuối cùng cũng khởi động!

Nhìn sân ga ngày càng xa.

Trương Huyền nhanh chóng thay băng đạn, nạp đạn cho vũ khí.

Lúc còn đang đồ, hắn chú ý thấy, có vài lính đặc nhiệm đã lên tàu từ các cửa khác.

Nhìn vào màn hình giám sát bên cạnh buồng lái.

Quả nhiên.

Họ đang chuẩn bị tấn công từ cửa trong!

“Hô... hô...”

Hai tay cầm khẩu AR-15, trong tư thế thấp cảnh giác ở bên cửa trong, Trương Huyền đột nhiên hỏi hai người lái tàu: “Các người có thể điều khiển tắt cả đèn bên trong toa tàu không?”

“Có có! Được ạ!” Một lái tàu mặt đầy hoảng sợ gật đầu lia lịa.

“Vậy thì...”

Trương Huyền lấy mũ chiến thuật từ ba lô ra đội lên, kính nhìn đêm trên mũ đã ở trạng thái chờ.

“Tắt đèn đi!”

Cùng lúc đó, bốn lính đặc nhiệm đã tụ tập ở cửa nôi giữa toa số một và buồng lái!

Người phá cửa đã lấy búa phá cửa, chuẩn bị phá cửa!

Nhưng đúng lúc này!

Rầm một tiếng!

Đèn trong toa đột ngột tắt!

Tàu điện ngầm vốn đã chạy trong đường hầm tối, giờ chìm vào bóng tối hoàn toàn!

Trương Huyền đồng thời kéo cửa ra!

Qua kính nhìn đêm đã bật chức năng chiếu sáng hồng ngoại, hắt thấy rõ bốn lính đặc nhiệm bên ngoài cửa!

Báng súng đang tựa vào vai lập tức thu lại, nòng súng đâm vào một lính đặc nhiệm bên trái làm hắn ngã xuống đất!

Rầm rầm rầm...!!!

Trong chốc lát, bên trong toa tàu vang lên tiếng súng!

Dù bốn lính đặc nhiệm đều trang bị kính nhìn đêm, nhưng việc đèn trong toa đột ngột tắt, cộng với việc Trương Huyền tấn công bất ngờ.

Họ không kịp kéo kính nhìn đêm xuống để có tầm nhìn!

Chỉ trong hơn mười giây.

Trận chiến dừng lại!

“Mở đèn!”

Trương Huyền gắng gượng từ dưới đất đứng lên hét lớn.

Hai người lái tàu không dám trái lệnh, bật đèn trong toa tàu.

Cùng với ánh sáng trong toa tàu bật lên.

Bốn lính đặc nhiệm đã ngã trong vũng máu.

Trương Huyền ngồi trên ghế dài bên cạnh, tay trái bị thương máu chảy ròng ròng từ giữa kẽ tay.

Dù hắn chiếm thế chủ động, nhưng bốn lính đặc nhiệm đều là tinh anh được huấn luyện bài bản.

Ngay lúc Trương Huyền nổ súng, hắn đã bị phản kích!

Dù tiêu diệt họ, hắn cũng bị bắn trúng hai phát.

Một phát bắn vào ngực, bị áo giáp chống đạn chặn lại, dù đau nhưng may không để lại vết thương.

Nhưng phát còn lại thì không may mắn vậy.

Viên đạn xuyên thẳng qua cánh tay trái, để lại một lỗ máu.

“Hô... hô...” Trương Huyền ôm vai, cảm giác rõ ràng vết thương ở bụng lại đau nhức.

Nâng kính nhìn đêm lên, Trương Huyền rút súng lục, bắn vào đầu bốn lính đặc nhiệm để đảm bảo họ đã chết.

Nghe thấy bốn tiếng súng từ bên ngoài.

Hai người lái tàu lúc này sợ đến mức sắp tè ra quần, đến khi Trương Huyền chống súng bước vào, họ không dám thở mạnh.

“Còn bao lâu nữa đến trạm tiếp theo?” Trương Huyền mệt mỏi hỏi.

Một người lái tàu nhìn đồng hồ: “Khoảng... chưa đầy một phút nữa.”

“Ừ...” Trương Huyền gật đầu, nói: “Nhớ kỹ, ta không cho phép các người dừng lại, thì không được dừng, chạy thẳng qua!!”

“Vâng, Sir!”

Dặn dò xong, Trương Huyền ngồi xuống vị trí xa cửa sổ, lấy băng cầm máu từ ba lô, buộc chặt hai đầu vết thương, rồi băng bó lại.

Chương 118: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hiện tại điều kiện và thời gian hạn chế, không có thời gian để Trương Huyền xử lý vết thương.

Khi Trương Huyền xử lý vết thương, tàu điện ngầm đã nhanh chóng đi qua một trạm.

Dù vẫn bình an vô sự.

Nhưng theo Trương Huyền, đây chỉ là sự yên tĩnh ngắn ngủi trước cơn bão, nên không hề chủ quan.

Giờ hắc đã cướp tàu điện ngầm, cảnh sát London không thể không có phản ứng.

Chắc chắn họ sẽ nhanh chóng tìm cách ngăn chặn hắc.

Chặn giữa đường? Hay bố trí mai phục ở điểm đến?

Trương Huyền không biết, dù sao hắc chưa từng cướp tàu điện ngầm.

Thậm chí đây là lần đầu tiên hắc đi tàu điện ngầm nước ngoài.

Nhưng dù sao đi nữa, hắc không thể chỉ dựa vào tàu điện ngầm để thoát khỏi London.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền hỏi người lái tàu: “Các người có bản đồ đường ray ngầm không?”

“Có, có, ở ngay sau lưng ngài...” Một người lái tàu chỉ vào bức tường sau lưng Trương Huyền.

Trương Huyền quay đầu lại, quả nhiên, thấy một tấm bản đồ tuyến đường tàu điện ngầm treo trên tường, trông có vẻ cũ kỹ.

Cau mày nhìn những thông tin chữ nghĩa phức tạp trên đó.

Trương Huyền suy nghĩ một lúc, đột nhiên quay đầu hỏi một người lái tàu: “Người có quần áo dự phòng không?”

.....

London, quận Lambeth, Stockwell.

Trương Huyền để người lái tàu dừng tàu giữa đường ray, còn hắn, đi qua một đoạn đường hầm tối tăm, đến bên rìa sân ga.

Lúc này.

Đội mũ, mặc đồng phục nhân viên tàu điện ngầm, Trương Huyền xách một túi nhựa đen cỡ lớn, nhanh chóng hòa vào đám đông, đi ra ngoài ga tàu điện ngầm.

Có lẽ do tàu điện ngầm dừng giữa chừng, bên ngoài đã có không ít cảnh sát chạy tới.

“Mau! Sơ tán người dân!”

Một cảnh sát trưởng béo cầm loa, lớn tiếng hô hào.

Mấy cảnh sát nhanh chóng sơ tán đám người bên trong tàu điện ngầm.

Trương Huyền cũng lẫn vào đám đông, kéo thấp vành mũ, tránh ánh mắt chạm vào bất kỳ cảnh sát nào.

Có lẽ vì lúc này đang là ban đêm, không ai để ý tới một nhân viên tàu điện ngầm trông như đang vội vã về nhà.

Rời khỏi tàu điện ngầm suôn sẻ, Trương Huyền nghe tiếng còi cảnh sát vọng lại từ xa, nhìn hai xe cảnh sát đầy đặc nhiệm đang nhanh chóng lao tới.

Không dừng lại tại chỗ, Trương Huyền nhanh chóng rời đi.

Đến lúc này, Trương Huyền tạm thời đã thoát khỏi sự định vị của cảnh sát.

Ngẩng đầu nhìn đèn đường trên đầu, Trương Huyền thở dài một hơi.

Nhanh chóng bước vào một con hẻm nhỏ, nhìn quanh xác định không có camera giám sát, Trương Huyền cởi bộ đồng phục làm việc ra.

Dưới lớp đồng phục là một chiếc áo khoác da đen, cũng là đồ ‘mượn’ từ hai người lái tàu.

Ném bộ đồng phục vào thùng rác, Trương Huyền lấy chiếc ba lô chiến thuật từ trong túi nhựa ra và đeo lên.

Khẩu Beretta 1301 dài quá mức nên Trương Huyền đã để lại trên tàu điện ngầm, còn khẩu AR-15 sau khi tháo giảm thanh và thu gọn báng thì vừa vặn, đã được cất vào ba lô.

Nhúng ba lô vào vũng nước dưới chân, màu xanh quân đội ban đầu của ba lô ngay lập tức trở nên tối hơn nhiều.

Trong đêm tối, nếu không nhìn kỹ, người ta có thể nghĩ đó là màu xanh đậm hoặc thậm chí là đen.

Hoàn thành mọi việc, Trương Huyền đeo ba lô lên, từ đầu bên kia của con hẻm bước ra.

Lúc này, Stockwell, dù đã vào ban đêm nhưng trên đường vẫn còn khá đông người.

Với vẻ ngoài bình thường, Trương Huyền trở nên không nổi bật giữa đám đông.

.....

“Mất tích rồi!? Một người lớn thế này sao có thể biến mất giữa không trung được!?”

Trong tòa nhà SIS, Dex quay lại vẻ mặt khó tin, nói: “Các người làm cái gì vậy!? Hơn một trăm đặc vụ, mà không thể theo dõi được một người!?”

Một nhân viên đứng giữa văn phòng, đầu đầy mồ hôi, cúi đầu nói: “Thực ra, không phải là không có tin tức gì, chúng ta đã phát hiện Night Hawk đã thay đồng phục nhân viên tàu điện ngầm và lẫn vào đám đông để trốn thoát.”

“Chỉ là, sau khi hắn rời khỏi ga tàu điện ngầm không lâu thì biến mất khỏi phạm vi giám sát. Chúng ta suy đoán, hắn đã thay đổi trang phục, hiện tại chúng ta đang tiến hành kiểm tra, tin rằng sẽ sớm có kết quả.”

Dex mặt mày tối sầm: “... Ta không quan tâm các người dùng phương pháp gì, tuyệt đối không được để Night Hawk thoát khỏi London!”

“Rõ!”

Khi người này rời khỏi phòng, Dex rút điện thoại, gọi cho U Lang:

“Thế nào, có manh mối chưa?”

Đầu dây bên kia có chút ồn ào, U Lang nói: “Night Hawk muốn rời khỏi London, không thể chỉ dựa vào đôi chân. Hiện tại hắn chỉ có hai con đường, hoặc là cướp xe, hoặc quay lại đi tàu điện ngầm... Tất nhiên, cũng không loại trừ khả năng hắn sẽ phản ứng ngược lại, trở về thành phố, bởi vì đó là nơi dễ ẩn náu nhất.”

Dex cau mày nói: “Vậy bây giờ người ở đâu?”

“Ga tàu điện ngầm.” U Lang cười: “Vì hắn chọn xuống tại Stockwell, nên nơi hắn có khả năng đến nhất là Clapham Common.”

.....

Clapham Common.

Được gọi là như vậy bởi vì bên cạnh nó là Clapham Park.

Lúc này, Trương Huyền đang đứng cách ga tàu điện ngầm Clapham Common khoảng một trăm mét.

Xung quanh người qua kẻ lại, Trương Huyền vẫn chưa tiến lên phía trước.

Đúng vậy, nếu muốn rời khỏi London, không thể không sử dụng phương tiện giao thông.

Chương 119: Tiêu Đề 《Ăn》

Và ga tàu điện ngầm Clapham Common chắc chắn là con đường nhanh nhất, tiện lợi nhất.

Nhưng... đồng thời cũng là nguy hiểm nhất.

Khi đến đây, Trương Huyền đã do dự.

Thật ra, Trương Huyền không sợ chết.

Nhưng mấy ngày nay, sau nhiều lần tái khởi động, thậm chí giữa chừng không được ăn no bữa nào.

Thời gian dài chiến đấu căng thẳng và chạy trốn đã khiến tinh thần hắn ở trạng thái mệt mỏi cực độ.

Việc thời gian quay ngược lại có thể khiến cơ thể hắn trở về trạng thái ban đầu.

Nhưng chỉ cần ký ức còn tồn tại, tinh thần hắn chắc chắn sẽ chịu đựng gánh nặng.

Nếu có thể, hắn muốn tìm một chỗ, ngủ một giấc thật ngon.

Tiếp tục mạo hiểm, nhảy múa trên lưỡi dao... hắn thực sự không chịu nổi nữa.

Do dự một hồi lâu, Trương Huyền cuối cùng quyết định quay người.

Hướng về phía Clapham Park mà đi.

.....

Clapham Park mở cửa 24 giờ.

Bất kỳ thời điểm nào cũng có thể thấy nhiều du khách trong đó.

Với chiếc ba lô trên lưng, Trương Huyền, trong bộ đồ du lịch, đi qua cổng, vào bên trong công viên, nhìn bản đồ ở cổng.

Nhanh chóng xác định nơi mình cần đến.

Đi qua một bãi cỏ, Trương Huyền đến một gian đình bên cạnh khu rừng.

Có lẽ vì buổi tối, xung quanh không có ai.

Đặt ba lô xuống trong đình, ngồi lên ghế dài.

Cảm giác mệt mỏi do mất máu nhiều dâng lên trong đầu.

Đưa tay vào trong áo, nắm chặt khẩu Glock 19 trong ngực, kéo thấp mũ che mặt.

Dựa vào ba lô, Trương Huyền cuối cùng không thể chống đỡ, ngủ say.

.....

Không biết bao lâu sau.

Tiếng cười của trẻ con vang lên bên tai Trương Huyền.

Bừng tỉnh, Trương Huyền mở mắt!

Tay nắm chặt khẩu súng ngay lập tức có thể rút ra!

Nhưng khi nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, Trương Huyền dừng lại.

Chỉ thấy trước mặt là hai đứa trẻ khoảng năm, sáu tuổi, đang cười hồn nhiên đứng đó.

Thấy Trương Huyền tỉnh dậy, hai đứa trẻ cười rồi chạy đi, gọi lớn: “Ba mẹ ơi, chú giống người vô gia cư kia tỉnh rồi!”

Ở không xa đình, một cặp vợ chồng trẻ đang ngồi trên cỏ, chụp ảnh rừng cây.

“Không được thiếu lễ phép như vậy, Joe.” Người đàn ông trách một câu, sau đó cười xin lỗi nhìn Trương Huyền.

Trương Huyền gật đầu, không nói gì.

Phải nói, ngủ một giấc dậy, trạng thái của hắn quả thật đã khá hơn nhiều.

Đứng dậy, kiểm tra đồ đạc trên người và trong ba lô.

Xác định không thiếu gì, đeo ba lô, chuẩn bị rời đi.

Đi ra ngoài đình, nhìn bầu trời trên đầu, lúc này đã là buổi sáng.

.....

Bên ngoài ga tàu điện ngầm Clapham Common.

U Lang, mặc bộ vest chỉnh tề, ngồi trên bậc thang, mắt thâm quầng.

Cả đêm!

Hắn đã ở đây cả đêm!

Nhưng không chờ được Night Hawk xuất hiện!

Mạng lưới thông tin của MI6 không có tin tức hữu dụng nào, cứ như Night Hawk biến mất vào không trung.

Lúc này, U Lang mới hiểu được tâm trạng của Dex ngày hôm qua.

“Chỉ huy, uống ly cà phê đi.” Một đặc vụ cầm hai ly cà phê bước tới.

U Lang nhận một ly, không cam tâm nhưng cũng mang theo vài phần khâm phục, nói:

“Không ngờ sau mười năm, khả năng ẩn náu của Night Hawk vẫn xuất sắc như vậy. Cả thành phố tìm hẩn cả đêm, mà không thể tìm thấy vị trí của hẩn.”

Đặc vụ ngồi xuống bên cạnh U Lang, nghi hoặc hỏi: “Chỉ huy, ta nghe nói ngài từng là bạn của Night Hawk?”

U Lang tay cầm ly cà phê khẽ run, im lặng một hồi lâu mới nói: “Không hẩn là bạn, chỉ là từng tham gia huấn luyện cùng... có chút giao tình.”

“Vậy à? Ngài có thể kể về chuyện trước đây của các ngài không?” Đặc vụ tò mò hỏi.

Nhưng vừa nghe câu này, U Lang liền nghiêm mặt: “Ngươi hết việc làm rồi?”

“Hả?” Đặc vụ ngó người.

U Lang trầm giọng: “Nếu ngươi hết việc, thì đi xem camera tiếp đi, đừng ở đây nói nhảm.”

Đặc vụ tiu nghỉu rời đi.

U Lang uống cạn ly cà phê trong tay.

Nhìn ánh sáng ban mai chiếu xuống, mắt lóe lên những cảm xúc phức tạp, miệng khẽ lẩm bầm:

“Night Hawk... ta nhất định sẽ tự tay giết ngươi, giống như năm xưa ngươi suýt giết ta vậy.”

.....

Ra khỏi công viên, Trương Huyền cũng có thêm một cây xúc xích nướng trong tay.

Đây là thứ hẩn vừa mua ở quầy ăn vặt trong công viên.

Dùng tiền của người lái tàu điện ngầm, tổng cộng mua năm cái, một cái cho con chó hoang bên đường thử ăn.

Còn lại, tất nhiên là để mình ăn.

Ăn xong cây xúc xích còn lại trong ba miếng, Trương Huyền dùng tay áo lau miệng.

Nhìn xung quanh, thấy một trạm xe buýt không xa.

Bên cạnh đó, có một chiếc taxi đang đậu, hai cô gái xinh đẹp vừa bước xuống xe.

Không do dự nhiều, Trương Huyền nhanh chóng chạy tới.

“Chào mừng lên xe, thưa ngài, ngài muốn đi đâu?”

Tài xế taxi cười tươi, rõ ràng, sáng sớm đã chở hai cô gái xinh đẹp làm tâm trạng hắn rất tốt.

Trương Huyền ngồi ở ghế sau, kéo vành mũ che mặt, nói: “Ra khỏi thành phố, cảm ơn.”

Nói xong, hắn rút vài tờ tiền, bỏ sung: “Đây là tiền boa, làm phiền nhanh chóng.”

Tài xế taxi mắt sáng lên, nhận tiền từ Trương Huyền, nói: “Không vấn đề, thưa ngài, xe ta nổi tiếng là nhanh!”

Nói xong, đạp mạnh ga, xe lao đi.

Nhưng xe vừa khởi động không bao lâu, đã thấy ở ngã tư phía trước có cảnh sát lập chốt kiểm tra.

Thấy vậy, Trương Huyền liền nói: “Tài xế, có thể nghĩ cách qua không?”

Chương 120: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nói rồi, lại đưa thêm vài tờ tiền.

Tài xế cũng là người hiểu chuyện, nhìn thấy Trương Huyền như vậy liền biết có vấn đề.

Nhưng hắn cũng không muốn làm ngơ trước tiền, thời buổi này, lái taxi gặp đủ loại người.

Hắn vui vẻ nhận tiền, xoay vô lăng, lái vào con đường nhỏ.

Vừa lái xe, vừa nói: “Khu này đường ta còn quen hơn cảnh sát, ngài cứ yên tâm, chỉ cần tiền đủ, ta đảm bảo chúng ta không gặp phải trạm kiểm tra nào.”

“Vậy thì đa tạ.” Trương Huyền cười gật đầu.

Chỉ là, tay hắn giấu trong áo, đã nắm lấy chuôi súng.

Cứ thế, trên các con phố nhỏ xuyên qua, đi vài giờ.

Cuối cùng đến vùng ngoại ô.

Khoảng cách để hoàn toàn thoát khỏi London không còn xa.

Trên con đường phía trước, một hàng dài xe đang lần lượt bị kiểm tra.

Tài xế dừng xe, chỉ về phía trước nói: “Ta chỉ có thể đưa ngài đến đây, tiếp theo ngài phải tự đi một đoạn rồi.”

“Đa tạ.”

Trương Huyền đưa hết số tiền còn lại trong túi cho tài xế, một tay mở ba lô, một tay mở cửa xe bước xuống.

Nhìn về phía trước, nơi cảnh sát đang kiểm tra xe và một xe bọc thép đặc nhiệm.

Trương Huyền hít một hơi thật sâu, rút khẩu AR-15 từ ba lô ra, bước tới!

“Gâu gâu gâu...!”

Một chiếc xe con màu hồng.

Một con chó đen lớn nằm ở ghế phụ, nhảy lên cửa sổ sửa ra ngoài.

Ghế lái, một bà lão tóc bạc đội kính màu hồng, cầm một chiếc gương nhỏ trang điểm.

Có lẽ bị tiếng chó sủa làm phiền, bà lão trách nhẹ:

“Honey, đừng sủa nữa, nếu không ta sẽ vút ngươi xuống.”

Nhưng vừa quay đầu lại, bà nhìn thấy một cảnh tượng suýt khiến bà thét lên.

Một người đàn ông trung niên mặc áo khoác da đen, đội mũ lưỡi trai đen, tay cầm khẩu AR-15, đôi mắt đầy tơ máu.

Đang từng bước tiến tới, vừa đi vừa đeo dây đeo súng lên vai.

Rút một đai chiến thuật đã gắn sẵn một băng đạn súng trường và hai băng đạn súng lục từ trong ba lô ra đeo vào eo.

Trương Huyền nghe thấy tiếng chó sủa bên cạnh.

Nhú mảy liếc qua.

Chỉ một cái liếc!

Con chó lớn lập tức rút lại vào trong xe!

Rúc vào lòng chủ nhân, sợ hãi rên rỉ nhỏ.

Nhìn thấy bà lão sợ hãi.

Trương Huyền mặt không biểu cảm, giờ ngón trở lên miệng, làm động tác im lặng, rồi tiếp tục tiến lên.

Lúc này, trước mặt hắn còn hai hàng xe đang chờ kiểm tra.

Lợi dụng xe làm che chắn, Trương Huyền vừa mặc đồ bảo hộ, vừa tiếp cận trạm kiểm tra.

Áo giáp chiến thuật giờ không tiện mặc.

Nhưng may thay, dưới áo hắn vẫn còn một lớp áo chống đạn mềm.

Cạch.

Rút khẩu Glock 19 giấu trong áo, kiểm tra trạng thái nạp đạn, cài vào bao súng nhanh trên đai chiến thuật.

Kéo nòng khẩu AR-15.

Cạch!

Đạn lên nòng!

Lúc này, hắn còn cách trạm kiểm tra bảy chiếc xe!

Lúc này, bốn viên cảnh sát đang kiểm tra các xe đã cho một chiếc xe hơi đi qua.

Khi đang vẫy tay ra hiệu cho chiếc xe tiếp theo tiến lên.

Đột nhiên, họ thấy Trương Huyền đang tiến lên theo dòng xe!

“Cẩn thận!”

Một viên cảnh sát phát ra cảnh báo, đồng thời tay phải nhanh chóng vươn tới bao súng bên hông!

Nhưng trước mặt Trương Huyền đã chuẩn bị kỹ lưỡng, tốc độ của hắn vẫn quá chậm!

Trương Huyền đột ngột di chuyển, tiến lên hai bước nhanh chóng!

Nhanh chóng giơ súng bắn nhanh!

Bang bang!

Hai phát đạn điểm xạ, nhanh chóng hạ gục viên cảnh sát này!

Ba viên cảnh sát khác cũng lúc này cố gắng phản kháng, nhưng Trương Huyền đã nhanh chóng chuyển hướng nòng súng, liên tục bắn!

Bang bang bang...!

Hai viên cảnh sát bị Trương Huyền bắn chết ngay tại chỗ!

Người còn lại cũng bị bắn trúng một viên và ngã xuống!

Nhưng.

Người phụ trách trạm kiểm tra này không chỉ có họ!

Từ phía sau xe bọc thép, một đội đặc nhiệm sáu người nhanh chóng lao ra, tận dụng các xe làm vật che chắn, bắn vào vị trí của Trương Huyền!

Trương Huyền cũng nhanh chóng bắn trả để bảo vệ bản thân, đồng thời bước nhanh sang phải, nấp sau một chiếc xe tải nhỏ!

Lúc này, trong dòng xe xung quanh, có người cố gắng mở cửa xe chạy trốn.

Nhưng cũng có người nhát gan, vẫn ngồi lại trong xe.

Trong mắt Trương Huyền, trên một chiếc xe hơi đối diện, có hai người lớn và một đứa trẻ, trông có vẻ như một gia đình đi du lịch, đang hoảng sợ nhìn mình.

Cạch!

Nhấn nút tháo băng đạn, nhanh chóng thay băng đạn mới!

Sau khi thay băng đạn mới, Trương Huyền không vứt bỏ băng đạn cũ đã bắn gần hết, mà cất nó vào bao đựng băng đạn bên hông.

Hiện giờ, hắn chỉ còn hai băng đạn súng trường.

Bước chân nhẹ nhàng đi vòng sang phía bên kia của chiếc xe tải nhỏ, tay cầm AR-15, Trương Huyền nhanh chóng ló ra, bắn liên tục vào đội đặc nhiệm từ xa!

Tạch tách tách...!

Hai viên đặc nhiệm bị Trương Huyền bắn ngã ngay lập tức!

Không ham chiến, Trương Huyền nhanh chóng cúi xuống, nấp sau một chiếc SUV, rút ra một quả lựu đạn choáng từ túi.

Cạch đing!

Rút chốt an toàn!

Không chần chừ, Trương Huyền ném mạnh về phía trạm kiểm tra!

Bùm!!!

Lựu đạn choáng nổ tung ngay lập tức!

Trương Huyền lại đứng dậy, bắn liên tục!

Trong vài giây, một viên đặc nhiệm khác bị Trương Huyền bắn gục!

Không kịp bắn lại, ba viên đặc nhiệm còn lại bị Trương Huyền dồn ép đến mức không còn cách nào.

Họ đều dựa vào xe làm vật che chắn, bắt đầu tiến tới từ ba hướng, bắn áp đảo Trương Huyền!

Chương 121: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đối mặt với loạt đạn dày đặc, Trương Huyền nói lỏng ngón tay đeo nhẫn và ngón út trên tay trái, nhanh chóng lăn sang bên trái!

Nhưng chính cú lăn này!

Khiến hắn gặp ngay một viên đặc nhiệm!

Hai người gần như cùng lúc giờ súng nhắm!

Nhưng Trương Huyền với kỹ năng sử dụng súng Lv 4, đủ để hắn bắn trước!

Tạch tach tach!

Ba phát liên tiếp, viên đặc nhiệm bị Trương Huyền hạ gục ngay tại chỗ!

Nhưng cũng chính lúc này, một viên đặc nhiệm khác từ bên phải vòng ra sau xe, bắn vào Trương Huyền!

Tạch tach tach...!

Khoảng cách quá gần, Trương Huyền không kịp xoay súng!

Chỉ còn cách lao về phía trước tránh đạn!

Đồng thời lăn một vòng, chui vào gầm một chiếc xe tải!

Nhưng.

Cảm giác nóng rát ở lưng báo cho Trương Huyền biết.

Hắn đã trúng đạn!

Viên đặc nhiệm bắn trúng Trương Huyền nhanh chóng né sang bên, nhưng chỉ thấy đồng đội của mình nằm trên đất, không thấy thân ảnh Trương Huyền.

Lúc này, Trương Huyền không kịp lo tới vết thương, nằm dưới gầm xe, bắn vào chân viên đặc nhiệm!

Bang!

Cạch!

Chỉ một phát, đạn hết, súng treo nòng!

Nhưng may thay, Trương Huyền bắn chính xác, một phát xuyên qua chân viên đặc nhiệm!

“A!!!”

Viên đặc nhiệm ngã xuống ngay lập tức, cũng thấy Trương Huyền nằm dưới gầm xe.

Mắt hấn đầy giận dữ, giơ súng định bắn Trương Huyền.

Nhưng Trương Huyền cũng nhanh chóng rút Glock bên hông!

Trong tích tắc!

Bang bang!

Hai phát đạn nhanh!

Viên đặc nhiệm bị Trương Huyền bắn vào đầu, chết ngay lập tức!

Lúc này, một loạt đạn bắn từ bên cạnh!

Tạch tach tach...!!!

Đạn bắn vào đất, tung lên vô số bụi đất!

Trương Huyền không kịp nghĩ, lăn sang hướng ngược lại!

Vài vòng lăn, Trương Huyền đã ra khỏi gầm xe.

Chống tay đứng dậy, vừa đứng thẳng nhưng đau đớn ở thắt lưng làm hắn suýt ngã!

Rõ ràng, viên đạn vừa rồi đã xuyên qua áo chống đạn của hắn.

Dựa vào thân xe, Trương Huyền cảm thấy đau đớn, đến lúc này, hắn đã trúng ba viên đạn.

Nhưng, bộ não của hắn điên cuồng nhắc nhở mình!

Tuyệt đối không thể dừng lại ở đây!

Thắng lợi đã ngay trước mắt!

Trương Huyền mắt đỏ ngầu, đi khắp khiêng tới bánh xe tải, ngồi xuống.

Rút ra một quả lựu đạn mảnh, định rút chốt an toàn nhưng nghe tiếng hét của phụ nữ và tiếng khóc của trẻ con từ các xe xung quanh, Trương Huyền cắn răng, cất lại lựu đạn, thay bằng hai quả lựu đạn khói.

Cạch đing!

Rút chốt an toàn!

Hai quả lựu đạn khói một trái một phải được Trương Huyền ném ra.

Khói dày đặc nhanh chóng bao phủ xung quanh!

Trận địa phức tạp này bị khói dày đặc che phủ!

Trương Huyền tay cầm AR-15.

Cạch!

Tháo băng đạn, để băng đạn đã hết rơi xuống đất, Trương Huyền lấy băng đạn cũ còn lại hơn một nửa lắp vào.

Sau đó, hắn im lặng bước về một phía.

Lúc này, trong làn khói.

Viên đặc nhiệm đang cẩn thận rút lui.

Năng lực chiến đấu khủng khiếp của Trương Huyền đã khiến hắn nhận thức sâu sắc rằng, người đàn ông mang mặt danh ‘Night Hawk’ này mạnh đến mức nào!

Tiếp tục ở trong khói, chỉ có đường chết, hắn phải tìm cách rút khỏi khu vực này, cho đến khi viện trợ đến.

Nhưng...

Rõ ràng Trương Huyền sẽ không cho hắn cơ hội này!

Dựa vào thính lực mạnh mẽ, và vị trí tiếng súng trước đó, Trương Huyền đã dự đoán được vị trí của viên đặc nhiệm này.

Lúc này, Trương Huyền không thể bước đi nhẹ nhàng nữa, hắn bước nhanh qua làn khói, chỉ trong chốc lát, đã tới bên phải viên đặc nhiệm!

Viên đặc nhiệm cũng phát hiện Trương Huyền như quỷ dữ từ trong khói lao ra!

Lập tức giơ súng định bắn!

Nhưng Trương Huyền thấy mục tiêu, tốc độ còn nhanh hơn!

Tay cầm AR-15 vung mạnh!

Đẩy lệch nòng súng của đối phương!

Nhanh chóng chỉnh lại súng, bóp cò!

Bang bang!

Hai phát đạn nhanh!

Viên đặc nhiệm trúng một phát vào đầu và một phát vào cổ!

Bịch!

Nhìn viên đặc nhiệm ngã xuống.

Trương Huyền thở hắt hắt, ôm lấy eo, hít sâu một hơi lạnh: “Hít...”

Đau quá.

Hắn cũng không biết mình bị bắn ở đâu, chỉ biết rất đau.

Không kịp thở dốc.

Tiếng cánh quạt trực thăng vọng từ xa tới.

‘Nhanh vậy sao!?’

Không kịp suy nghĩ nhiều, Trương Huyền cả nhắc bước nhanh về phía trước.

Chẳng mấy chốc, hắn đã đến trạm kiểm soát.

Viên cảnh sát bị Trương Huyền bắn trước đó đang ngồi dựa vào xe bọc thép, một tay cầm bộ đàm, tay kia cầm một khẩu súng ngắn.

Rõ ràng, chính hắn đã gọi tiếp viện khi Trương Huyền đang giao chiến với đội đặc nhiệm.

Nhìn thấy Trương Huyền vẫn sống sót chạy ra khỏi làn khói, viên cảnh sát sợ hãi đến tột độ, run rẩy giơ khẩu súng trong tay phải lên.

Nhưng dù bị thương, Trương Huyền cũng không phải là đối thủ mà một viên cảnh sát bình thường có thể đối phó.

Hắn giơ AR-15 lên, bắn hai phát khiến hắn gục ngã.

Trương Huyền nhanh chóng tiến đến bên ghế lái của xe bọc thép.

Cẩn thận cầm súng kiểm tra xung quanh, đảm bảo không còn kẻ địch nào khác.

Hắn kéo cửa xe, phát hiện không khóa, chìa khóa vẫn cắm.

Không do dự, Trương Huyền ném ba lô lên ghế phụ rồi nhảy vào xe.

Lúc này, hắn có thể thấy hai chấm đen trên bầu trời đang nhanh chóng tiến lại gần.

“Phải đi thôi...”

Trương Huyền khởi động xe, húc đổ một chiếc xe cảnh sát bên cạnh và lao thẳng ra đường lớn!

Chương 122: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc này, Trương Huyền vẫn chưa nghe thấy tiếng thông báo hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống.

Có thể thấy hắn phải chạy thêm một đoạn nữa.

Nhìn những chiếc trực thăng ngày càng tiến gần, trong mắt Trương Huyền hiện rõ sự lo lắng.

“Chết tiệt!”

Hắn đạp ga hết cỡ, con đường thẳng phía trước như thanh tiền đồ nhiệm vụ đang dần thu hẹp lại trong mắt anh ta!

Tạch tach tach...!

Một loạt tiếng súng vang lên từ trên bầu trời!

Một chiếc trực thăng Dolphin nhanh chóng bay đến bên xe bọc thép.

Hai thành viên đội đặc nhiệm SAS bắn xối xả vào xe của Trương Huyền!

Nhưng may mắn thay, chiếc xe bọc thép này là chống đạn, tạm thời chưa bị xuyên thủng.

Nhưng chưa kịp vui mừng, kính chắn gió phía trước đã xuất hiện nhiều vết trắng lớn!

Nhiều viên đạn liên tiếp bắn chính xác vào kính chắn gió!

Dù là kính chống đạn, nhưng Trương Huyền không dám chắc nó có thể chịu được thêm bao nhiêu viên đạn nữa.

Ngay lập tức hấn vận tay lái, xe húc đổ lan can đường và lao xuống bãi cỏ bên dưới!

Phía trước là một khu rừng!

Có vẻ như trực thăng Dolphin đã nhận ra ý định của Trương Huyền.

Nó bay qua đầu hấn và hạ cánh nhanh chóng cách đó hơn trăm mét!

Lúc này, một chiếc trực thăng cảnh sát cũng đến, mở cửa khoang bên phải xe Trương Huyền, hai thành viên đội đặc nhiệm bắn xối xả vào xe anh ta!

Bao vây từ ba phía!

Làm sao Trương Huyền không nhận ra ý đồ của đội tác chiến này.

Nếu bây giờ hấn lùi xe lại thì chắc chắn sẽ chết.

Còn trước mặt và bên phải đều có kẻ địch, chỉ còn một con đường duy nhất để chọn!

Dù biết đây là cái bẫy, Trương Huyền cũng không còn cách nào khác, ngay lập tức vận tay lái, lao về phía bên trái!

Nhưng ngay lúc này, hai lớp bên phải của xe trong một giây đã bị bắn nổ!

Bùm bùm!!!

Trong chớp mắt, Trương Huyền mất hoàn toàn quyền kiểm soát xe!

Oành!!! Keng!!!

Chiếc xe đâm gãy một thân cây, lật ngang ra ngoài!

Trượt trên bãi cỏ vài mét, xe mới dừng lại.

Trương Huyền trong xe bị va đập đến nửa tỉnh nửa mê.

Mơ màng, hấn nghe rõ tiếng súng nổ ở xa.

Cảm nhận được những rung động nhẹ khi đạn bắn vào thân xe.

Dù cố gắng điều khiển cơ thể, hấn vẫn cảm thấy như bị ngất kết nối, không thể cử động.

May thay, trạng thái này không kéo dài lâu.

Trương Huyền dần khôi phục lại khả năng điều khiển cơ thể!

“Ồ...”

Cố gắng nắm lấy khẩu súng bên cạnh, Trương Huyền từ kính chắn gió đã vỡ trèo ra ngoài.

Nghe tiếng súng nổ liên tục xung quanh.

Không kịp lấy ba lô, hấn giờ súng bắn vài phát về phía bên phải!

Nhưng chỉ được vài phát.

Cạch!

Khẩu súng hết đạn.

Trương Huyền tháo dây súng, bỏ lại súng.

Rút khẩu Glock 19 bên hông, liên tục bắn về phía kẻ địch đang truy đuổi.

Chẳng mấy chốc, hết đạn.

Vừa rút băng đạn mới, một viên đạn bắn trúng lưng Trương Huyền!

Hấn loạng choạng, ngã sấp xuống đất.

Lúc này, một đội đặc nhiệm SAS và một đội cảnh sát đặc nhiệm đã tiến gần từ phía sau.

“Chết tiệt... lại phải làm lại lần nữa rồi...”

Trương Huyền nằm trên đất, không thể đứng dậy, chỉ có thể cắn răng bò chậm về phía trước.

Ngay lúc này!

Trong đầu Trương Huyền vang lên tiếng thông báo của hệ thống!

[Chúc mừng, phó bản ‘Thoát khỏi London’ đã hoàn thành, đang tiến hành kết toán nhiệm vụ, trong vòng một giờ, người có thể rời khỏi phó bản bất kỳ lúc nào.]

Tin vui đột ngột khiến Trương Huyền tỉnh táo trở lại!

Còn chờ gì nữa!?

“Quay về! Quay về!”

Giây tiếp theo!

Trương Huyền chỉ thấy mắt tối sầm!

Khi mở mắt ra lần nữa.

Xung quanh đã không còn tiếng súng đáng sợ.

Một con chim sẻ đáp xuống không xa Trương Huyền, mổ một con sâu trên đất.

Mang theo niềm vui sống sót, Trương Huyền nằm dài trên đất, thoải mái duỗi người.

“Cuối cùng... mẹ nó, về rồi.”

Roy, mặc đồ tác chiến nhưng không đội mũ bảo hiểm, bước lên bậc thang dẫn lên mái nhà.

Nhìn thấy Trương Huyền đang nằm như “lười biếng” trên đất, Roy cười lạnh, nói:

“Nếu đây là thái độ làm việc của các người, ta khuyên các người sớm bỏ nhiệm vụ này, ít nhất còn sống mà mang được

một khoản tiền về.”

Trương Huyền nằm đó đã một lúc, bước chân của Roy tuy nhẹ nhưng không qua nổi tai hần.

Nghe Roy nói, Trương Huyền ngồi dậy, thở dài: “Hòa bình, thật là tốt...”

Roy không hiểu, cũng không muốn nhiều lời với Trương Huyền, đi đến góc khác của mái nhà, cầm ống nhòm quan sát.

Ánh mắt Trương Huyền nhìn theo bóng lưng Roy, lóe lên chút sắc bén.

Không hiểu vì sao, hần cảm thấy có gì đó quen thuộc ở Roy.

Nghe nói trước đây Roy từng là lính SAS trở về.

Trước đây, Trương Huyền không nghi ngờ gì.

Nhưng...

Vừa kết thúc nhiệm vụ phó bản, cảm giác của Trương Huyền vô cùng nhạy bén.

Dù chỉ giao chiến ngắn với đội đặc nhiệm SAS, nhưng hần chắc chắn Roy không có khí chất của SAS.

Ngược lại... lại có chút gì đó giống đặc vụ MI6.

Dù vậy, Trương Huyền không nói gì.

Đứng dậy, làm vài động tác giãn ngực, giãn eo.

Phải nói, trạng thái không thương tổn này thật thoải mái.

Trong phó bản đặc công, có thể nói tám mươi phần trăm thời gian hần bị thương, rất khó chịu.

Trương Huyền nhìn hệ thống.

...

[Nhiệm vụ kết toán hoàn thành!]

Chương 123: Tiêu Đề 《Ẩn》

[Chúc mừng người đã hoàn thành tất cả thành tựu nhiệm vụ: Khắc Tinh Đặc Công, Vua Đặc Công, Bảo Vệ Thông Tin!]

[Bạn nhận được bốn điểm nghề nghiệp!]

[Chúc mừng người đã nhận được: Thẻ hỗ trợ đặc công MI6!]

[Thẻ hỗ trợ đặc công MI6: Người có thể gọi một nhóm đặc công MI6 ở bất kỳ địa điểm nào, để thực hiện một nhiệm vụ (bao gồm thu thập tình báo, ám sát mục tiêu giá trị cao hoặc thu thập...), hoàn thành nhiệm vụ nhóm sẽ rút lui, thẻ hỗ trợ có thể sử dụng 3 lần.]

.....

“Phù... không dễ dàng chút nào.”

Thật sự không dễ dàng.

Nhiệm vụ lần này khó đến mức thậm chí còn hơn cả phó bản chiến tranh thế giới thứ nhất.

Trong phó bản chiến tranh thế giới thứ nhất, vì mình được cứu về nên không hoàn thành được tất cả các thành tựu.

Nhưng lần này, mình đã liều mạng nhiều lần mới hoàn thành hết tất cả các nhiệm vụ thành tựu.

Phải nói rằng, phần thưởng thêm của nhiệm vụ lần này cũng vượt xa dự đoán của Trương Huyền.

Bốn điểm nghề nghiệp thì không nói, đó là phần thưởng cơ bản.

Nhưng thẻ hỗ trợ đặc công MI6 lại có đến ba lần sử dụng, mà còn không có giới hạn thời gian, ừm...

Cũng không thể hoàn toàn nói là không có giới hạn thời gian.

Chỉ cần nhóm đặc công hoàn thành nhiệm vụ được giao, họ cũng phải trở về.

Nhưng thời gian của một nhiệm vụ phức tạp không chỉ là hai tiếng đồng hồ.

Quả nhiên, so với phó bản tâm thủ, phần thưởng của những phó bản chính thức như thế này mới thực sự là đại tiệc.

Lúc này, tai nghe của Trương Huyền truyền đến giọng nói của Chí Vĩ: “Đại ca, kiểm tra rồi, xung quanh vẫn như cũ, không có gì xảy ra... phải nói là, tiền này chúng ta nhận đúng là không uổng, Scott tiên sinh đúng là hào phóng.”

Trương Huyền đáp lại: “Nghe rồi, đừng nói chuyện phiếm trên kênh liên lạc.”

Sau đó, hắn nhìn về phía Roy ở không xa.

Hắn còn nhớ rõ lời của Roy vừa rồi.

Bước tới gần, Trương Huyền cười hỏi: “Roy, thế nào, có phát hiện gì không?”

Roy không để ý đến Trương Huyền.

Trương Huyền cũng không ngại ngùng, lấy ra một ống nhòm một mắt, nhìn theo hướng Roy đang nhìn, miệng vẫn nói:

“Dạo này, Scott tiên sinh đúng là bận rộn, người nào cũng đến, nhưng không biết liệu có đến đủ chưa.”

Roy nhíu mày: “Ý người là gì?”

“Ý nghĩa đen thôi.” Trương Huyền cười: “Mấy hôm trước, người của ta nói với ta một tin tức, nói là Tiền Vạn Thành của Tiền gia từ Mỹ trở về.”

Roy không bỏ ống nhòm xuống, im lặng hai giây rồi nói: “Có phải là Tiền gia trước đây gây rắc rối cho các người không?”

“Đúng vậy.” Trương Huyền gật đầu: “Ta tưởng các người nên biết một chút.”

“Quả thực biết một chút.”

Roy đặt ống nhòm xuống, mệt mỏi xoa sống mũi:

“Wilson tiên sinh trước đây ở Bangkok bị tấn công, là các người đã cứu hắn, cũng vì lý do này mà Scott tiên sinh mới trả lương cao để thuê đội của các người.”

Trương Huyền cười không nói gì,

Nhưng trong lòng cũng có chút phân vân.

Từ lời của Roy trước đó, rõ ràng chuyến đi lần này của Scott tiên sinh chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra.

Ban đầu còn tưởng là Tiền gia lại định làm trò gì đó.

Nhưng nhìn biểu hiện của Roy, rõ ràng là không coi Tiền gia ra gì.

Nhưng nếu rắc rối không đến từ Tiền gia... thì ở Bangkok rộng lớn này, còn ai có thể vượt qua thị trường Charman để đối phó với Scott tiên sinh?

Mặc dù Trương Huyền mới đến Bangkok không lâu.

Nhưng có Lão Mã ở đây, hắn cũng đã nắm bắt được khá rõ các thế lực lớn nhỏ ở Bangkok.

Toàn bộ Bangkok chủ yếu chia thành ba phần:

Một phần là giới chính trị và thương mại do thị trường đứng đầu.

Một phần là các gia tộc thế lực, đứng đầu là Tiền gia.

Phần còn lại là các băng nhóm ngầm lớn nhỏ.

Hai phần đầu có thế lực mạnh nhất và đoàn kết nhất, phần thứ ba chủ yếu là đám ô hợp.

Chỉ là những băng nhóm ngầm này người đông thôi.

Nếu không họ cũng không đủ tư cách làm dao kiếm cho Tiền gia hoặc các thế lực lớn khác.

Đang suy nghĩ thì dưới lầu truyền đến một trận cười nói.

Wilson đang tiễn một thương nhân mặc vest bước ra khỏi nhà.

“Wilson tiên sinh, lần hợp tác này nhờ ngài chiếu cố nhiều.” Thương nhân mặt mày phấn khởi nắm chặt tay Wilson.

Wilson cười nói: “Ngài khách khí rồi, đây đều là ý của Scott tiên sinh, ngài và công ty của ngài từ hôm nay bắt đầu, là đối tác của Công ty tài chính Worle, hy vọng sau này chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Đương nhiên! Hợp tác vui vẻ, nhất định vui vẻ!”

Tiễn thương nhân lên xe rời đi, Wilson mỉm cười đứng ở cửa nhìn xe rời xa, sau đó nhìn lên nóc nhà:

“Trương, Roy, hai người xuống đây một chút, Scott tiên sinh có việc tìm các người.”

Trương Huyền và Roy nhìn nhau, không nói gì, lập tức xuống lầu.

Đợi khi Trương Huyền và Roy xuống lầu, vào phòng khách tầng một mới phát hiện.

Những người khác cũng đã được gọi tới đây, ngay cả bốn người Hà thúc đang trực nghỉ ngơi cũng có mặt.

Ngồi trên ghế sofa, Scott tiên sinh mặc một bộ vest giản dị, cười với Trương Huyền và Roy gật đầu nói: “Các người đến đúng lúc, mọi người cũng đủ rồi.”

“Scott tiên sinh.”

Trương Huyền và Roy gật đầu với Scott tiên sinh, sau đó tự giác đứng sang một bên.

Chương 124: Tiêu Đề

《Ẩn》

Scott tiên sinh lấy ra mấy tập tài liệu, thấy mọi người còn đứng, liền cười nói: “Được rồi, đừng đứng nữa, tự tìm chỗ ngồi đi, chỗ ta không có nhiều quy tắc.”

Thuận tay mở tài liệu trên bàn trà trước mặt, nói đùa:

“Chắc mấy ngày này mọi người đã quen với cuộc sống yên bình rồi phải không? Có cảm giác như nghỉ dưỡng vậy.”

Chí Vĩ cười phá lên: “Ha ha ha...”

Nhưng thấy mọi người xung quanh không cười, hắn cũng có chút ngượng ngùng sờ mũi rồi dần thu lại tiếng cười.

Một bên, Mark nhú mày hỏi: “Sir, chúng ta chuẩn bị khởi hành sao?”

Scott tiên sinh gật đầu: “Đúng vậy, cũng đã đến lúc rồi, nên đi gặp lại bạn cũ, chuyến đi Xiêm La lần này, dù sao cũng không thể về tay không.”

Smith cười hai tiếng: “Chỉ là đám rắn không đầu của tập đoàn Dorens, không gây ra sóng gió gì, có chúng ta ở đây, ngài chỉ việc gặp bạn của ngài, không có vấn đề gì cả... Ồ tất nhiên, ‘chúng ta’ mà ta nói là bốn người chúng ta.”

Nói xong, hắn không nhịn được nhìn Chí Vĩ bên cạnh một cái: “Một số đội không chuyên thậm chí không tuyển nổi một nhân viên vận hành máy bay không người lái chính quy, ta không nghĩ họ có thể làm được gì.”

Chí Vĩ không chịu yếu thế, liếc nhìn Smith nói: “Đúng vậy, người nói đều đúng.”

Smith giận dữ, đứng phắt dậy, gương mặt đen sì đầy tức giận: “Người nói cái gì!?”

Ngồi bên cạnh Chí Vĩ, Khoa thấy vậy không hề lộ cảm xúc, chụp lấy gạt tàn trên bàn.

“Wow~ các quý ông.”

Wilson vội vàng đứng ra hòa giải: “Đây không phải là đấu trường, mọi người bình tĩnh, Scott tiên sinh còn ở đây mà.”

Trương Huyền liếc nhìn Smith, sau đó nói với Chí Vĩ: “Chí Vĩ, xin lỗi Scott tiên sinh đi.”

Nghe Trương Huyền lên tiếng, Chí Vĩ cũng nghiêm mặt, nói với Scott tiên sinh: “Xin lỗi ngài, ngài tiếp tục nói đi.”

Nhận ra hành vi của mình có phần quá khích, Smith cũng vội vàng xin lỗi Scott tiên sinh: “Xin lỗi Sir.”

Scott tiên sinh vẫn cười, phẩy tay nói: “Giữa các đội có chút va chạm là điều tốt, cạnh tranh lẫn nhau, mới có thể tiến bộ.”

Sau đó, Scott tiên sinh liền nói với Trương Huyền và những người khác về một số sắp xếp tiếp theo.

Đại khái là trong vài ngày tới, họ sẽ đi một chuyến đến Chiang Mai, Xiêm La, gặp một người bạn cũ đã từng giúp Scott tiên sinh.

Nhưng vấn đề là.

Vài năm trước ở Mae Hong Son, cạnh Chiang Mai, có một băng nhóm vũ trang xuyên quốc gia tên là ‘Tập đoàn Dorens’ đóng quân.

Vì một số lý do cá nhân của Scott tiên sinh.

Đám người này và Công ty tài chính Worle khi đó chưa nổi đã từng có một lần xung đột không nhỏ.

Thậm chí bản thân Scott tiên sinh cũng bị đám người này bắt cóc.

Tuy nói Scott tiên sinh bị bắt cóc không lâu sau đó, chính phủ Anh đã đứng ra tổ chức một cuộc giải cứu chống khủng bố, cứu hãn ra, tiện tay đánh sập tập đoàn Dorens này, ngay cả thủ lĩnh cũng bị tiêu diệt tại chỗ.

Nhưng gần đây, Scott tiên sinh nhận được tin tức.

Con trai của thủ lĩnh tập đoàn Dorens năm đó, hiện nay đã làm lại nghề cũ của cha.

Nói thật.

Nếu không phải người bạn cũ của Scott tiên sinh đang hấp hối, hãn thật sự không muốn đến gần nơi đã mang lại cho hãn không ít bóng ma tâm lý đó.

“Mặc dù ta tự nhận mình không đắc tội với bọn họ, nhưng...”

Nói đến đây, Scott tiên sinh bắt đắc dĩ lắc đầu: “Dù sao vẫn phải cẩn thận một chút.”

Trong khi Scott tiên sinh nói, Hà thúc đã cầm lấy một tài liệu trên bàn nghiên cứu.

Tài liệu này là Scott tiên sinh nhờ người tìm về, có một số thông tin tình báo về tập đoàn Dorens.

Chỉ liếc mắt hai cái, Hà thúc đã nhíu mày:

“Yadin Dorens, 29 tuổi, tốt nghiệp Đại học Princeton, Mỹ... học là văn học cổ điển? Một người như vậy, làm sao trong hai năm đã tái lập lại tập đoàn tội phạm Dorens?”

“Nghe nói có người đứng sau giúp đỡ, nghi ngờ là người thứ hai chạy thoát trước đó, chú của Yadin, tên là Harlow;

Người này rất bí ẩn, chúng ta không tìm được thông tin nào thêm, chỉ biết trước đây có liên quan đến CIA, nhưng cụ thể thế nào thì không rõ.”

Người nói là Mark, hắn đang khoanh tay, không nhìn tài liệu trên bàn, rõ ràng trước đó, họ đã biết những thông tin này.

Mark tiếp tục nói:

“Scott tiên sinh đến Bangkok rầm rộ như vậy, chính là muốn tạo ra một giả tưởng rằng chúng ta sẽ luôn ở lại Bangkok, tập trung đầu tư;

Ban đầu tưởng rằng tập đoàn Dorens sẽ nhân cơ hội này đến gây rắc rối cho chúng ta, nhưng không biết bọn họ là quen mối thù với chúng ta, hay là quá nhẫn nhịn;

Tóm lại hiện tại, vẫn chưa có động tĩnh gì.”

“Hiểu rồi.” Hà thúc gật đầu.

Một bên, Trương Huyền mở miệng hỏi: “VẬY... khi nào chúng ta xuất phát?”

“Tối nay.”

Wilson ánh mắt nghiêm túc: “Sau khi trời tối sẽ xuất phát, xe đã chuẩn bị xong, cố gắng về đến nơi vào tối mai, rồi sáng sớm ngày kia, chúng ta sẽ về nước.”

Cũng khá gấp gáp.

Nhưng Trương Huyền nghĩ lại cũng không lạ.

Dù sao Scott tiên sinh đi gặp bạn lần cuối, không phải đi gây rắc rối.

Đương nhiên phải hành động kín đáo.

Ban đêm lén lút chạy qua, gặp xong người là về.

Chỉ cần tốc độ đủ nhanh, chắc sẽ không gặp rắc rối gì... chứ?

“Được rồi.” Scott tiên sinh đứng dậy, trịnh trọng nói: “Mọi người có thể chuẩn bị một chút, chuyến này, nhờ cả vào các người.”

Chương 125: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nói xong, quay người về phòng.

Scott tiên sinh vừa đi, bốn người Trương Huyền cũng tụ lại với nhau.

Trương Huyền nhìn ba người nói: “Lần này không biết tình hình nhiệm vụ thế nào, các ngươi một lát đi đến kho trang bị chọn mỗi người một bộ trang bị mới, vũ khí thì tự mình quyết định, nhưng đạn dược nhất định phải mang đủ.”

Đúng vậy, chiếc xe tải đầy vũ khí trang bị kia mấy ngày nay luôn đỗ ở sân sau.

Giờ chính là lúc nó phát huy tác dụng.

Lúc này, Chí Vĩ nhìn mắt Trương Huyền, nhíu mày, đột nhiên nói: “Đại ca, hay là ngươi đi ngủ một lát? Sắp đến giờ xuất phát chúng ta sẽ gọi ngươi?”

Trương Huyền gật đầu, cũng không từ chối, sau khi dặn dò vài câu, liền quay người đi về phòng nghỉ.

Nhìn bóng lưng Trương Huyền, Chí Vĩ thở dài: “Xem ra nhiệm vụ bảo vệ mấy ngày nay khiến đại ca áp lực lớn quá, tia máu trong mắt còn nhiều hơn lông chân của Hà thúc rồi.”

Một bên Hà thúc khòe miệng co giật: “Chí Vĩ ngươi...”

Bên cạnh Khoa ánh mắt có chút hồ thẹn: “Là chúng ta kéo chân đại ca, nếu không phải thực lực của chúng ta không đủ, đại ca cũng không cần lo lắng nhiều như vậy... Nếu Lão Mã

có ở đây thì tốt, có hấn giúp một tay, cũng có thể đỡ đàn nhiều.”

Chí Vĩ vỗ vai Khoa: “Thôi nào, Khoa, chúng ta biết nhọc mà cố gắng, nỗ lực là được, đi thôi, đi thay trang bị mới, vừa lúc ta cũng nên thay cái máy bay không người lái cũ kỹ kia rồi.”

“Ừ!”

...

Tối hôm đó.

“Mang đủ đồ chưa?”

Wilson từ trong biệt thự đi ra, trên tay còn cầm một chiếc áo chống đạn mềm.

Còn ở sân trước biệt thự, ba chiếc xe Hummer màu đen trông có chút cũ kỹ đang đỗ ở cửa.

Trương Huyền đang gắn dây đeo vào một khẩu súng trường tấn công BCM Recce 14.

Từ sau khi sử dụng khẩu AR-15 của công ty BCM trong phó bản trước, hấn phát hiện mình khá thích loại này.

Thấy trong kho trang bị có khẩu BCM Recce 14, liền lấy ra dùng.

Còn vũ khí phụ, cũng chọn giống phó bản trước là Glock 19.

Thấy Wilson đến, liền nói: “Chúng ta bên này đã xong rồi.”

Phía sau, Khoa vẫn dùng khẩu súng tiểu liên MP5, nói là dùng quen rồi, đôi sợ khó thích ứng.

Chí Vĩ và Hà thúc cũng giống như trước, chỉ mang theo một khẩu súng lục.

Nhưng nhìn ba lô căng phồng của họ, rõ ràng là giúp Trương Huyền và Khoa mang thêm đạn dược.

Trong khi nói, đội của Roy cũng trang bị đến tận răng từ sân sau đi đến.

Roy và Smith giống nhau, đều dùng một khẩu súng trường tấn công HK416.

Còn Henry, hẳn chọn dùng một khẩu MP7 và một khẩu súng Shotgun Benelli M4.

Mark thì sử dụng một khẩu súng bắn tỉa chính xác SPR.

So với đội của Trương Huyền, đội của Roy rõ ràng chuyên nghiệp hơn, phân công cũng rõ ràng hơn.

“Nếu mọi người đã chuẩn bị xong, chúng ta xuất phát thôi.”

Scott tiên sinh mặc một bộ vest đen, bước ra từ biệt thự, gật đầu với mọi người rồi ngồi lên xe ở giữa.

Trước đó, Trương Huyền và Roy đã thảo luận về việc sắp xếp chỗ ngồi.

Xe đầu là Smith, Khoa và Wilson, Khoa lái xe.

Cùng Scott tiên sinh là Trương Huyền, Roy và Chí Vĩ, Chí Vĩ lái xe.

Xe sau là Hà thúc, Henry và Mark, Hà thúc lái xe.

Mặc dù tài xế đều là người của đội Trương Huyền, nhưng đó là vì xét đến tổng thể sức mạnh.

Không thể để những người có khả năng chiến đấu buông súng mà cầm vô lăng được.

“Lên xe!”

Trương Huyền hô một tiếng, mọi người nhanh chóng ngồi vào vị trí của mình.

Cổng sân trước biệt thự mở ra, ba chiếc xe Hummer từ từ lăn bánh.

...

Trong xe.

Trương Huyền liên tục quan sát tình hình phía trước.

Tay trái đặt trên ray dẫn hướng của súng trường, luôn trong trạng thái cảnh giác cao độ.

Scott tiên sinh ngồi ở ghế sau, cầm một chiếc máy tính bảng xử lý công việc của công ty.

Roy ngồi phía sau tài xế, im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chí Vĩ, người vốn thường nói nhiều, lúc này cũng im lặng không nói lời nào.

Một lúc lâu sau, xe đã ra khỏi thành phố.

Có lẽ là để nói chuyện phiếm, hoặc có lẽ là để hỏi, Scott tiên sinh nói:

“Trương, ta vừa xem lại video chiến đấu trước đây của ngươi, rất ít thấy phong cách chiến đấu thực chiến như vậy. Trước đây ngươi có từng phục vụ trong lực lượng đặc nhiệm Long Quốc không?”

Trương Huyền lắc đầu: “Không có.”

“Ừm... câu trả lời ngoài dự đoán.”

Scott tiên sinh đặt máy tính bảng xuống, hỏi: “VẬY... sau này ngươi có dự định gì không?”

“Dự định?” Trương Huyền ngẩn ra, rồi nói: “Có hướng đại khái, nhưng cụ thể thì chưa lên kế hoạch chi tiết.”

Scott tiên sinh tò mò: “Hướng đại khái là gì?”

Trương Huyền gật đầu: “Đúng vậy, chúng ta dự định thành lập một công ty bảo vệ.”

Nói rồi, hắn còn cười hai tiếng, tiếng cười đầy kỳ vọng về tương lai.

Scott tiên sinh lắc đầu: “Ở nơi này mà làm an ninh thì không phải là một lựa chọn tốt.”

“Ồ? Ngài có đề xuất gì không?”

“Không phải đề xuất, chỉ là lời khuyên.”

Scott tiên sinh nói: “Sau sự việc với Tiền gia, người cũng nên biết, ở đây rất coi trọng mối quan hệ, nhất là trong ngành bảo vệ này.”

Trương Huyền im lặng suy nghĩ.

Scott tiên sinh tiếp tục nói:

“Cả Xiêm La có hơn hai trăm công ty làm về an ninh, nhưng trong số đó, có tiếng tăm trên quốc tế chỉ có dăm ba công ty. Người nghĩ những công ty không có tiếng tăm kia sống bằng gì?”

Chương 126: Tiêu Đề 《Ăn》

Khi nói điều này, Scott tiên sinh không để thời gian cho Trương Huyền trả lời mà tiếp tục nói:

“Tất nhiên là dựa vào quan hệ ở địa phương. Có quan hệ thì có miếng ăn, còn không thì chỉ có đường chết.”

Nghe đến đây, Trương Huyền không nhịn được hỏi: “Vậy Scott tiên sinh... có ý tưởng gì không?”

“Dĩ nhiên.”

Scott tiên sinh gật đầu cười:

“Người cũng biết, ta là người gây thù chuốc oán nhiều, lại thường xuyên phải bay khắp nơi trên thế giới, gặp không ít nguy hiểm, chỉ dựa vào Roy và họ...”

Nói rồi, Scott tiên sinh lại nhìn sang Roy: “Xin lỗi, Roy, ta không có ý coi nhẹ các người, chỉ là ta thực sự cần thêm lực lượng bảo vệ.”

Roy gật đầu: “Ngài không cần phải giải thích, Sir, chúng ta đều hiểu.”

Sau đó, Scott tiên sinh lại nhìn sang Trương Huyền: “Vì vậy, Trương, ta muốn mời người gia nhập đội an ninh của Công ty tài chính Worle, giống như Roy và họ, trực tiếp phụ trách bảo vệ an toàn cho ta.”

“Ta?”

Trương Huyền để ý thấy trong lời của Scott tiên sinh không có từ “các người”.

“Đúng vậy.” Scott tiên sinh gật đầu: “Năng lực của người không nên bị chôn vùi ở đây. Chỉ cần người muốn, ta có thể cung cấp cho người cơ sở huấn luyện và trang bị vũ khí hàng đầu thế giới. Về dài ngò, ta cũng sẽ ký với người một hợp đồng ngang bằng với Roy và họ.”

Nghe vậy, Trương Huyền im lặng một lúc lâu.

Chí Vĩ, người luôn im lặng lái xe, liếc nhìn Trương Huyền, bỗng cười nói:

“Đại ca, thế này là phát tài rồi, trước đây Smith khoe với chúng ta rằng lương năm của họ đều từ 200,000 USD trở lên, làm nhiệm vụ còn có tiền thưởng và phụ cấp, không hề ít đâu.”

“Không hề ít.” Trương Huyền gật đầu.

Scott tiên sinh nhìn Chí Vĩ, nhận ra điều gì đó, nên cười nói:

“Tất nhiên, nếu các thành viên khác trong đội của người muốn gia nhập Công ty tài chính Worle, ta cũng hoan nghênh, Wilson sẽ tìm cho họ một vị trí phù hợp.”

Nghe vậy, Chí Vĩ cười ngượng ngùng: “Scott tiên sinh nói đùa rồi, ta chỉ là người nửa vùi, tốt nghiệp đại học dân lập, làm sao có khả năng gia nhập công ty của ngài.”

Scott tiên sinh nghiêm túc: “Ai cũng có điểm mạnh và sở trường, ta tin vào con mắt của Wilson.”

Lúc này, Trương Huyền bỗng nhìn Chí Vĩ: “Chí Vĩ, không nhớ nhầm thì trước đây người nói tay nghề nấu nướng của người không tệ?”

“Cũng được, nhà ta mở nhà hàng mà.”

Nói rồi, Chí Vĩ tự giễu cười: “Nói thật, trước đây ước mơ lớn nhất của ta là sang Mỹ mở một nhà hàng Long Quốc.”

Trương Huyền cười cười, quay lại nhìn Scott tiên sinh:

“Cảm ơn sự đánh giá cao của ngài, Scott tiên sinh, nhưng ngài cũng thấy, chúng ta không nhất thiết phải làm nghề này, sang Mỹ mở nhà hàng Long Quốc... ta nghĩ cũng là một con đường không tồi.”

Scott tiên sinh nhìn gương mặt cười của Trương Huyền, biết rằng đó chỉ là một lời từ chối khéo, sau khi hiểu ý của Trương Huyền, hắn cười hai tiếng:

“Là ta mạo muội, được, khi nào các người lên kế hoạch xong, đừng quên nói với ta một tiếng, ta sẵn sàng đầu tư cho nhà hàng của các người.”

“Chắc chắn rồi.”

Đang nói chuyện, trong bộ đàm truyền đến giọng của Smith:

“Xe sau chú ý, có xe đang bám theo chúng ta.”

Trên con đường tối đen và yên tĩnh.

Ba chiếc Hummer đang chạy với tốc độ cao, phía trước thỉnh thoảng có thể thấy vài điểm sáng của đèn xe.

Và phía sau đoàn xe, có hai chiếc xe tải nhỏ, bám sát phía sau.

“Hai chiếc xe này từ khi rời thành phố đã bám theo chúng ta.”

Trong bộ đàm, giọng của Smith truyền đến: “Xe chính chú ý, chuẩn bị tăng tốc để cắt đuôi họ.”

Chí Vĩ cầm bộ đàm trả lời: “Xe chính nhận rõ.”

Nhưng khi đoàn xe bắt đầu tăng tốc, hai chiếc xe tải nhỏ đó lại không hề có ý định tăng tốc đuổi theo.

Đi được hơn một cây số, nhìn thấy hai chiếc xe tải dần mất hút, mọi người trong xe đều thở phào nhẹ nhõm.

Tưởng rằng chỉ là trùng đường thôi.

Nhưng lúc này, Khoa, người lái xe phía trước đột nhiên nói: “Phía trước có tình huống!”

Rồi đạp phanh!

Xe phía trước dừng lại, hai chiếc xe phía sau cũng lập tức giảm tốc độ.

Chỉ thấy giữa đường phía trước, hai chiếc xe tải SCV nằm chắn ngang đường, trông như đã xảy ra tai nạn.

Xung quanh đầy mảnh vụn của xe.

Một chiếc xe thậm chí còn bật đèn cảnh báo.

Xe dừng lại, Smith ngồi ở ghế phụ lái nhú mào nhìn hiện trường tai nạn, bấm bộ đàm nói: “Đang xuống xe kiểm tra tình hình.”

Nói xong, đội mũ chiến thuật, cầm khẩu HK416, mở cửa xe.

Hai bên đường, tối đen như mực.

Henry ngồi trên xe phía sau cũng xuống xe, kéo kính nhìn đêm để cảnh giác phía sau.

Trương Huyền nhìn Roy một cái, Roy cũng nhìn lại Trương Huyền.

Không trao đổi lời nào, Trương Huyền chủ động mở cửa xe xuống cảnh giới, Roy thì ở lại xe bảo vệ Scott tiên sinh.

Cầm súng trường, Trương Huyền tiến lên phía trước, nhìn những chiếc xe đổ nát chắn ngang đường.

“Không thấy người trong xe.” Smith nhú mào: “Xung quanh cũng không thấy người.”

“Ừm...” Trương Huyền nhú mào: “Có thể lái xe tông qua không?”

“Có thể thì có thể...”

Khi hai người đang nói chuyện, hai chiếc xe tải nhỏ cũng đuổi kịp, dừng lại phía sau.

Henry, người phụ trách cảnh giới phía sau, cảnh báo.

Chương 127: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hai chiếc xe tải nhỏ dừng lại bên đường, từ ghế lái chiếc xe tải đầu tiên bước xuống một người đàn ông trung niên béo mặc áo khoác dài.

Người này không ngừng lau mồ hôi trên trán, vừa bước về phía xe sau vừa lớn tiếng nói gì đó bằng tiếng Thái.

Henry không hiểu, kéo chốt súng MP7, lên đạn, giờ súng, lớn tiếng cảnh cáo: “Không được đến gần!”

Nhưng người này vừa thấy nòng súng, lập tức kích động, tiếng la hét càng lớn, thậm chí còn chạy tới!

Còn Hà thúc trên xe sau đã hiểu người này nói gì, liền lớn tiếng hét: “Nằm xuống mau!”

Lúc này, Henry vừa lùi vừa giờ súng đã bóp cò!

Đoàng đoàng!!!

Hai viên đạn trúng vào thân người đàn ông!

Nhưng ngay lúc đó!

Bùm!!!

Bom người!

Người đàn ông béo nổ tung!

Ngọn lửa dữ dội quét sạch bốn phía!

Sức nổ mạnh mẽ hất văng Henry đi mấy mét!

Ngay khi tiếng nổ vang lên, cửa sau hai chiếc xe tải mở ra, hơn chục tay súng AK xông ra, hét lớn tấn công ba chiếc xe!

Nhưng, ba chiếc xe này đều là xe chống đạn mà Wilson nhờ thị trưởng chuẩn bị, tạm thời có thể chống đỡ được.

Tiếng nổ vừa vang lên, Trương Huyền đã vào trạng thái chiến đấu, nhanh chóng giơ súng bắn!

Tạch tách tách...!!!

Ba tên vừa bước xuống xe đã bị Trương Huyền bắn hạ tại chỗ!

Smith cũng lúc này giơ súng, lùi về phía đầu xe, lợi dụng động cơ xe làm lá chắn bắn trả!

Vừa bắn, Trương Huyền vừa nhanh chóng di chuyển sang một bên của xe chính, quỳ một chân liên tục bắn tỉa, với độ chính xác và khả năng bắn nhanh tuyệt vời.

Đám tay súng này hoàn toàn không có cơ hội giơ súng bắn Trương Huyền!

Chỉ trong chưa đầy mười giây, hơn chục tay súng đã bị hạ một nửa!

Nửa còn lại bị phản công mạnh mẽ đánh bật, phải trốn sau xe tải.

Trương Huyền ra hiệu cho xe sau, rồi chỉ vào Henry đang nằm không xa, sau đó tiếp tục di chuyển nhanh về phía trước.

Mark trên xe sau lập tức xuống xe, dưới sự che chắn của Trương Huyền, kéo Henry bị thương vào nơi an toàn bên cạnh xe.

Nhưng lúc này, một loạt tiếng súng vang lên từ phía trái đường!

Hơn chục tay súng đã phục sẵn nhanh chóng từ trong bụi cây lao ra, nã đạn về phía này!

Trương Huyền nhanh chân núp sang bên phải đoàn xe.

Lập tức thay đạn chiến thuật, Trương Huyền nhanh chóng nằm sát bánh xe, từ dưới gầm xe bắn tĩa vào đám tay súng tấn công từ xa!

Lúc này, Mark cũng không kịp kiểm tra vết thương của Henry, cũng dựng súng bắn áp chế đám tay súng phía xe tải.

Smith phía trước không chịu nhiều áp lực, núp bên động cơ xe bắn liên tục về phía đám địch bên trái.

Thay một băng đạn nữa, lúc này, địch bên trái đã gần như bị tiêu diệt, thậm chí bắt đầu rút lui.

Trương Huyền nhanh chóng thay đạn, đứng dậy, lao ra khỏi chỗ núp, di chuyển và bắn nhanh!

Ba tên còn lại bị Trương Huyền nhanh chóng hạ gục!

“Kiểm tra chiến trường!”

Trương Huyền hét một tiếng rồi cầm súng tiến về phía xe tải.

Smith nhanh chóng từ chỗ núp bước ra, giơ súng bắn vào những xác địch để xác nhận tiêu diệt.

Nhanh chóng cúi xuống, xác nhận không có người trốn dưới gầm xe, Trương Huyền nhìn Mark một cái, rồi ra hiệu cắt xuống phía trước xe tải.

Mark hiểu ý, cầm khẩu MP7 của Henry tiến đến từ phía bên phải.

Hai người một trái một phải, áp sát.

Trương Huyền đi về phía bên trái, bước chân nhanh hơn một chút, nhanh chóng đến bên cạnh chiếc xe đầu tiên.

Một bước dài, Trương Huyền thực hiện một cú cắt góc nhanh chóng!

Hắn nhìn thấy trong thùng xe phía sau, vẫn còn hai người đang hoảng sợ trốn tránh!

Không chút do dự, ngay khi phát hiện mục tiêu, Trương Huyền liền bóp cò súng!

Pằng! Pằng!

Hai tiếng súng vang lên, hai người bị bắn nổ đầu ngay tại chỗ!

Cùng lúc đó, Mark cũng cầm súng đi đến bên cạnh chiếc xe thứ hai.

Cũng là cắt góc, nổ súng!

Cuối cùng kiểm tra xung quanh xe, xác nhận không còn ai trốn, Trương Huyền và Mark nhanh chóng chạy trở lại đội xe: “Đưa người bị thương lên xe, nơi này không an toàn!”

Dưới sự bảo vệ trước sau của Trương Huyền và Smith, Mark kéo Henry lên xe.

Sau khi xác nhận tình hình xung quanh, Trương Huyền và Smith mới mở cửa xe và lên xe.

Keo một chân ga, trực tiếp đẩy xe chắn đường ra!

Đội xe tăng tốc rời khỏi hiện trường!

...

Xiêm La, Bệnh viện công Uthai Thani.

Bên ngoài phòng cấp cứu.

Scott ngồi trên ghế dài vẽ mặt phức tạp, không nói lời nào.

Bên cạnh, Wilson đang gọi điện thoại cho phía Bangkok, xử lý một số công việc liên quan đến vụ tấn công trên đường.

Lúc này, Trương Huyền và Roy đang từ xa đi lại.

“Cầu trúc bên trong bệnh viện đã được làm rõ, tạm thời không phát hiện người khả nghi theo dõi, Hà thúc và Chí Vĩ đang xem camera, có gì sẽ báo cáo ngay.”

Trương Huyền bước đến bên Scott nói: “Scott tiên sinh, tiếp theo chúng ta nên làm gì? Tiếp tục đi chứ?”

Scott im lặng một lúc, thở dài: “Hiện giờ Henry đang được cấp cứu, ta muốn chờ kết quả rồi mới quyết định.”

Không ai ngờ rằng, vừa rời Bangkok không lâu đã bị tấn công, đối phương thậm chí dùng đến cả bom người.

Hơn hai mươi tay súng, nếu không phải vì ba người Trương Huyền chiến đấu dũng mãnh, chỉ sợ họ đã nằm xuống ở đó rồi.

Roy nói: “Sir, ta vừa liên lạc với công ty, trước khi trời sáng sẽ có người đến tiếp quản việc của Henry, ngài không cần lo lắng nhiều.”

Chương 128: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ừ.” Scott rõ ràng không muốn nói nhiều, gật đầu rồi im lặng.

Lúc này, Wilson cũng đã gọi xong điện thoại, nói: “Hiện giờ thị trưởng Charman đang giúp chúng ta điều tra kẻ chủ mưu phía sau nhóm tay súng này, chắc sẽ sớm có kết quả.”

“Điều tra gì nữa?” Smith nhú mày bực bội: “Chắc chắn là đám người Dorens làm, Henry còn đang nằm trong phòng cấp cứu, ta thật muốn đi giết chết thằng nhãi đó!”

Smith và Henry luôn có quan hệ tốt, giờ bạn thân bị trọng thương, hẳn không kìm nén được cảm xúc của mình.

“Smith!” Roy liếc nhìn Smith nói: “Đây là bệnh viện, đừng ồn ào, Henry không chỉ là bạn của ngươi.”

Nghe vậy, Smith cũng im lặng, chỉ tức giận dựa lưng vào ghế, chân run lên.

Lúc này, Mark đột nhiên nói: “Người của tập đoàn Dorens làm sao biết kế hoạch rời khỏi thành phố của chúng ta? Việc này là Scott tiên sinh quyết định đột xuất mà, ít nhất đến ban ngày hôm nay mới chỉ có chúng ta biết.”

“Hả?” Smith đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Mark: “Ngươi muốn nói rằng, chúng ta có nội gián!?”

Mark nhún vai: “Ta không nói vậy, ta chỉ nghĩ rằng, phản ứng của đám người Dorens hơi quá nhanh, chúng ta vừa ra

khỏi cửa, họ liền sắp xếp nhiều tay súng đến phục kích, thật sự... quá nhanh, như thể họ luôn giám sát chúng ta.”

Đúng vậy, nếu người ra tay thật sự là do tập đoàn Dorens sắp xếp.

Họ gần như nắm rõ hành tung và kế hoạch của Scott, như vậy...

Quả thực hơi đáng sợ.

Smith lúc này vô thức nhìn về phía Trương Huyền và Khoa, đầy vẻ nghi ngờ.

Khoa nhìn ánh mắt đó liền biết gã này đang nghĩ gì, lập tức đáp lại:

“Người nhìn cái gì? Người nghi ngờ chúng ta? Đừng quên, nếu không có đại ca ta ở đó, các người có thể sống sót trước nhiều tay súng như vậy?”

Smith quay đầu không nói gì.

Thực tế, hẳn rất rõ trong trận đấu trên đường trước đó, Trương Huyền là người giết địch nhiều và mạnh nhất trong số họ.

Hơn hai mươi tay súng, ít nhất một nửa bị Trương Huyền tiêu diệt.

Nói hẳn là nội gián... nhà ai lại đi nội gián mà nỗ lực giết người của mình như vậy?

Trương Huyền lắc đầu, nói: “Scott tiên sinh có nhiều người ở Xiêm La chú ý tới, nếu muốn giám sát, chắc chắn có thể nắm bắt một số thông tin, tóm lại... bây giờ không phải lúc nghi ngờ người của mình, việc cấp bách, vẫn là phải làm rõ kế hoạch và mục đích tiếp theo của tập đoàn Dorens.”

“Đúng vậy.” Wilson cũng gật đầu đồng ý: “Tấn công thất bại, họ chắc chắn sẽ có hành động tiếp theo.”

Trong lúc mọi người nói chuyện, cửa phòng cấp cứu mở ra.

Bác sĩ từ bên trong bước ra.

Smith vội vàng chạy đến hỏi: “Bác sĩ, Henry thế nào rồi? Hấn ổn chứ?”

Bác sĩ gật đầu nói: “Bệnh nhân hiện đã qua cơn nguy kịch, tin rằng sẽ sớm tỉnh lại, nghỉ ngơi hai tháng là không sao.”

“Thật tốt quá.”

Mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Scott cũng đứng dậy, nói: “Cảm ơn bác sĩ rất nhiều.”

“Đó là trách nhiệm của ta.”

Sau khi xác nhận Henry không sao, Scott cũng yên tâm, nói với mọi người: “Chờ người của công ty đến, chúng ta sẽ tiếp tục xuất phát, mọi người thấy sao?”

Mọi người không phản đối, dù sao Scott là ông chủ, ý của hấn là quan trọng nhất.

Rất nhanh, thời gian trôi qua vài giờ.

Trước khi trời sáng, nhân viên của Công ty tài chính Worle đã đến, họ sẽ chịu trách nhiệm đưa Henry về Anh, nhận điều trị và dưỡng bệnh tốt hơn.

Còn nhóm của Trương Huyền, lại tiếp tục xuất phát.

.....

Chiều hôm đó, mọi người cuối cùng cũng đến phủ Chiang Mai.

Trên đường họ không gặp phải tấn công nào, thậm chí không thấy chút dấu hiệu khả nghi.

Khiến người ta tưởng rằng tập đoàn Dorens đã từ bỏ việc truy sát Scott.

Đội xe đi qua khu thương mại Nimman, nhanh chóng tiến đến một con đường núi.

Trương Huyền mở bản đồ định vị, phát hiện phía trước là một ngôi chùa tên “Chùa Song Long”.

Khi càng đến gần đích, sắc mặt của Scott càng gấp gáp.

“Chùa Song Long...” Chí Vĩ vừa lái xe vừa ngắm cảnh bên ngoài: “Nơi này trước đây cũng nằm trong kế hoạch du lịch của ta, không ngờ lại đến bằng cách này, ha ha...”

Trương Huyền cũng cười: “Xem như là đi du lịch công tác.”

Nói rồi, quay đầu nhìn Scott nói: “Scott tiên sinh, người bạn của ngài là một vị đại sư trong chùa?”

“Không phải.” Scott lắc đầu: “Hắn chỉ là một tín đồ Phật giáo, nhiều năm trước đã nói với ta, dù chết cũng phải chết dưới sự chứng kiến của Phật Tổ, chỉ có vậy, mới đến được cái gì đó... thế giới cực lạc?”

“Ha ha ha...”

Mọi người trong xe cười lớn.

Lúc này, giọng Smith vang lên trong bộ đàm: “Xe chính chú ý, phía trước không cho xe qua, có lẽ chúng ta phải đi bộ lên núi.”

“Xe chính đã rõ.”

Rất nhanh, ba chiếc xe đã đến bãi đậu xe dưới chân núi.

Vì đoạn đường tiếp theo có nhiều người bình thường, để tránh gây chú ý và không tạo ra ảnh hưởng xấu.

Trương Huyền và mọi người phải đi bộ.

Tất nhiên, xét đến mối đe dọa của tập đoàn Dorens, họ cũng không thể không chuẩn bị gì.

Vũ khí chính được cất trong túi đựng súng, súng ngắn thì giấu theo thói quen cá nhân.

Trương Huyền cầm túi đựng súng bằng một tay, tay kia đặt khẩu Glock 19 vào bao súng dưới cánh tay.

Cũng như mọi người, hắn mặc áo giáp mềm, khoác áo ngoài, rồi mở cửa xe bước xuống.

Chương 129: Tiêu Đề 《Ẩn》

Dù đã là buổi chiều, nhưng dưới chân núi của Chùa Song Long vẫn có không ít du khách.

Nhóm của Trương Huyền tuy đông người nhưng không quá gây chú ý.

Dù sao họ cũng vừa nhìn thấy một chiếc xe buýt chở một đoàn du lịch mấy chục người đến.

Chí Vĩ vừa lấy điện thoại ra chụp hình, vừa thắc mắc:

“Thật lạ, ta nhớ trong hướng dẫn du lịch, nhiều người nói rằng dù đường lên Chùa Song Long khó đi, nhưng vẫn có thể lái xe lên, sao hôm nay lại không được?”

Hà thúc chỉ vào tấm bảng trắng ở không xa nói: “Ở đó viết rồi kìa, nói rằng mấy ngày nay mưa nhiều, đường núi trơn trượt, sợ xe lên dễ xảy ra tai nạn.”

“Ồ~” Chí Vĩ hiểu ra.

“Đi thôi, lên núi thôi, muộn nữa thì trời tối mất.”

Nhìn dòng người đông đúc xung quanh, Trương Huyền cảm thấy không quen.

Có lẽ do ảnh hưởng của nhiệm vụ trước đó.

Giờ mỗi khi thấy chỗ đông người, anh đều đau đầu, luôn nghi ngờ liệu có ai trong đám đông tấn công mình hay không.

Roy và ba người khác thì không thấy vấn đề gì, dù sao họ đã cùng Scott đi khắp thế giới, gặp nhiều tình huống.

Dù đông người, họ vẫn rất chuyên nghiệp, tạo thành đội hình tam giác ngược, bảo vệ Scott và Smith ở giữa.

Mỗi khi có ai vô tình đến gần, họ đều ngăn cản một cách khéo léo.

Scott lúc này cũng gọi điện thoại cho người bạn đó, nói vài câu bằng tiếng Thái rồi cúp máy.

Khi đó, hai người Thái mặc âu phục đen bước tới.

Roy âm thầm đứng chắn trước Scott.

“Ha, Somphachan, bạn của ta.” Scott thấy người đến, liền cười rạng rỡ.

Người dẫn đầu trong hai người mặc âu phục đen cũng cười nói: “Lâu rồi không gặp, Scott tiên sinh.”

Hai người ôm nhau, Scott giới thiệu Somphachan với mọi người: “Đây là thuộc hạ của người bạn ta, tên là Somphachan, trước đây ta cũng có quan hệ tốt với hắn.”

Sau đó giới thiệu nhóm của mình với Somphachan: “Đây là bạn của ta, Somphachan, suốt chặng đường này thật sự nhờ có họ.”

Somphachan cười chào mọi người: “Rất vui được gặp các người.”

Rồi nhìn Scott: “Scott tiên sinh, Zonlawimon tiên sinh đang đợi ông trên núi, xin mời theo ta.”

“Được!”

Mọi người theo Somphachan, nhanh chóng lên núi, vào Chùa Song Long.

Như tên gọi, Chùa Song Long có hai tượng rồng, dưới tượng rồng còn có một cái chuông đồng.

Ngôi chùa rực rỡ với khói hương bay lượn, Phật tượng đứng trong điện, ngai vàng trang nghiêm.

Nhóm của Somphachan đi qua chính điện đông đúc khách tham quan, nhanh chóng đến một sân nhỏ phía sau chùa.

Trong sân, vài vệ sĩ mặc âu phục đang đứng gác tuần tra.

Mọi người bước vào sân, liền thấy một lão già tóc trắng nằm trên giường tre.

“Zonlawimon.” Thấy lão già, Scott nghiêm mặt, bước lên nói: “Người vẫn khỏe chứ?”

Zonlawimon nằm trên giường tre, mở mắt, sắc mặt trông vẫn tốt, thấy Scott bước đến, cười nói: “Scott, lâu rồi không gặp...”

Trong lúc hai người hàn huyên.

Roy ở lại trong sân bảo vệ Scott, còn Mark và Smith đi làm quen với môi trường xung quanh.

Bên ngoài sân, Wilson dùng khăn tay lau mồ hôi trên trán, phải nói rằng, leo núi thực sự làm ông mệt đứt hơi.

Wilson tìm một cái ghế ngồi xuống, nhìn Trương Huyền và ba người khác: “Trương, các người có mang nước không?”

Hà thúc nghe vậy, lấy một chai nước khoáng từ ba lô đưa qua.

“Cảm ơn.” Uống hơn nửa chai nước, Wilson mới dễ chịu hơn, nói: “Phù... mặc dù không biết tập đoàn Dorens đang mưu đồ gì, nhưng đây là địa bàn của Zonlawimon tiên sinh, chắc sẽ không có chuyện gì đâu, Chí Vĩ, người không phải luôn muốn đến đây du lịch sao? Sao không nhân dịp này đi dạo quanh chùa?”

Chí Vĩ ngạc nhiên, nói: “Vậy không được đâu, chúng ta đến đây làm việc, không thể thật sự ‘du lịch công vụ’ được a?”

Trương Huyền nhìn Wilson, rồi nói với Chí Vĩ: “Đi dạo đi, cùng Hà thúc và Mạo Khoa, trước khi về, nhớ thắp hương cho Phật Tổ.”

Nghe lời đại ca, Chí Vĩ không nói gì thêm.

Hà thúc suy nghĩ vài giây, đưa ba lô cho Trương Huyền, rồi ba người rời đi.

Cũng ngồi xuống ghế dài, Trương Huyền thắc mắc: “Sao thế Wilson?”

“Cũng không có gì...”

Wilson nhìn vài vệ sĩ mặc âu phục đen ở cổng sân: “Người có nhận thấy sắc mặt của Zonlawimon tiên sinh quá tốt không?”

“Sắc mặt tốt? Đó không phải là điều tốt sao?”

Trương Huyền cũng nhìn về phía cổng sân, hần nhay bén nhận ra mấy tên vệ sĩ áo đen liên tục nhìn về phía họ.

“Chính vì quá tốt, nên ta thấy có chút lạ.” Wilson lắc đầu: “Có thể chỉ là ta nghĩ nhiều, nhưng trước đây Zonlawimon tiên sinh nói với Scott tiên sinh rằng, hần đã bệnh nặng, không lâu nữa sẽ... ừm, người hiểu mà.”

Trương Huyền không nói gì, kéo ba lô của Hà thúc lại gần một chút.

Wilson tiếp tục nói: “Nhưng ta vừa nhìn sắc mặt của Zonlawimon tiên sinh, hoàn toàn không giống một người bệnh... tất nhiên, cũng không loại trừ khả năng là hồi quang phản chiếu.”

“Hiểu rồi, người nghi ngờ Zonlawimon tiên sinh có ý đồ xấu với Scott tiên sinh?”

Nói đến đây, giọng Trương Huyền hạ thấp vài phần, đồng thời mắt nhanh chóng quét quanh một vòng môi trường xung quanh, lập tức xác định vài vị trí che chắn.

Wilson ngập ngừng một chút: “Điều này... cũng không thể nói chắc, dù sao Zonlawimon tiên sinh hoàn toàn không có lý do hay động cơ để ra tay với Scott tiên sinh.”

Chương 130: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền trầm ngâm vài giây, bất ngờ rút từ ba lô của Hà thúc ra một bao thuốc, đứng dậy, bước về phía sân.

Thấy Trương Huyền tiến đến gần, mấy tên vệ sĩ liền vô thức đặt tay lên eo.

Nhận thấy điều này, Trương Huyền dừng lại bước chân, sau đó nở nụ cười, giơ bao thuốc lên và nói: “Các anh bạn, ta chỉ muốn mượn cái bật lửa, không cần căng thẳng vậy đâu.”

Mấy tên vệ sĩ rõ ràng hiểu tiếng Anh, một trong số họ nhìn Trương Huyền nghi ngờ vài giây rồi lấy từ túi ra một cái bật lửa và đưa qua.

Trương Huyền nhận lấy bật lửa, không hút mà trước tiên chia thuốc cho mấy tên vệ sĩ, lần lượt châm lửa cho họ, rồi cười nói: “À, tiện thể hỏi luôn, nhà vệ sinh ở đâu vậy?”

“Cuối hành lang rẽ phải.” Tên vệ sĩ đưa bật lửa chỉ về phía xa.

“Cảm ơn.” Nói xong, Trương Huyền trả lại bật lửa và nhanh chóng quay về bên Wilson.

Wilson thấy hành động của mấy tên vệ sĩ suýt rút súng lúc nãy, mặt mày căng thẳng hỏi nhỏ: “Sao rồi?”

“Không có gì.”

Trương Huyền lắc đầu ngồi xuống: “Ít nhất mấy tên vệ sĩ không có vấn đề, nếu không ta vừa tiến lại gần là họ đã rút súng. Nhưng cũng không phải là không có kết quả.”

Nói rồi, liếc nhìn Smith và Mark đang tiến về phía họ:

“Zonlawimon tiên sinh có lẽ đang gặp rắc rối.”

...

“Scott, ta biết ta không nên kéo người vào chuyện này, nhưng ta thực sự không còn cách nào khác.”

Ngồi bên giường, Zonlawimon vẽ mặt phức tạp nói với Scott trước mặt:

“Gia tộc của ta đã suy tàn, tiếng nói của ta ở Chiang Mai cũng không còn như trước. Nếu ta không làm gì đó, ta sợ sau khi ta chết, gia đình ta sẽ lập tức trở thành mục tiêu của những con sói đói, ta không thể nhìn họ chết dần chết mòn.”

Lúc này, Scott vẽ mặt đầy thất vọng, không thể tin rằng người bạn lâu năm của mình lại giả bệnh để lừa mình đến đây.

Nếu không có chuyện của tập đoàn Dorens, anh đến đây cũng không sao.

Nhưng chuyện đi này, Henry bị thương nặng, chính hắn cũng đang rơi vào rắc rối, làm sao có thể không sinh lòng oán giận với Zonlawimon?

Nhận ra suy nghĩ của Scott, Zonlawimon thở dài:

“Ta biết người rất thất vọng về ta, ta cũng không mong người tha thứ, chỉ hy vọng người giúp ta vượt qua khó khăn lần này, coi như... trả lại ân tình năm xưa ta đã cứu người.”

Nghe vậy, Scott chấn động, không thể tin được nhìn Zonlawimon.

Zonlawimon không né tránh ánh mắt của Scott, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt hắn.

Lâu sau, Scott thở dài một tiếng: “Thật ra, người hoàn toàn không cần phải lừa ta, người là bạn của ta, bao nhiêu năm nay,

người nhờ ta giúp đỡ, có lần nào ta từ chối?”

“Ta chỉ... sợ.”

Trên khuôn mặt già nua của Zonlawimon hiện lên vẻ sợ hãi.

Có lẽ sợ cái chết, hoặc sợ những gì xảy ra sau khi mình chết.

“Ta hiểu rồi.”

Scott đứng dậy: “Ta sẽ giúp người, nhưng đây là lần cuối cùng, Zonlawimon tiên sinh.”

Nói xong, hắn nhìn người bạn lâu năm một lần nữa, rồi cùng Roy bước ra khỏi sân.

Bên ngoài sân, thấy Scott bước ra, Wilson vội bước tới hỏi: “Thế nào rồi?”

Scott lắc đầu: “Để sau nói, ta hơi mệt.”

Lúc này, Somphachan bước tới, cúi chào Scott:

“Scott tiên sinh, Zonlawimon tiên sinh đã sắp xếp chỗ ở trong chùa cho ngài và mấy người bạn, xin mời đi theo ta.”

“Ừ.”

Scott gật đầu, dẫn mọi người theo Somphachan đến một sân khác.

Zonlawimon sắp xếp cho họ một căn nhà đơn tầng với bốn phòng.

Dù trang trí đơn giản nhưng đây chỉ là một ngôi chùa, không thể yêu cầu quá cao.

Scott chọn một phòng, vào và đóng cửa lại, nói muốn nghỉ ngơi một chút.

Trương Huyền và mọi người thấy vậy, biết rằng tâm trạng Scott không tốt, cũng không hỏi nhiều.

May mắn là Scott không ngủ lâu, tối đó đã mở cửa bước ra.

Lúc này, trong sân, Chí Vĩ đang chơi đánh bài cùng Hà thúc và Mạo Khoa, Roy đứng bên xem.

Smith và Mark thì đang trên mái canh gác.

Trương Huyền đứng ngoài cổng hóng gió.

“Scott tiên sinh.”

Thấy Scott bước ra, Roy gật đầu chào.

“Roy.” Scott xoa mặt nói: “Trong thời gian ta nghỉ, có ai đến không?”

Roy nói: “Somphachan đến hai lần, mang đồ ăn đến, biết ngài đang ngủ, Somphachan bảo khi ngài dậy thì báo một tiếng, họ sẽ chuẩn bị bữa tối cho ngài.”

“Được...” Scott gật đầu.

Lúc này, Wilson cũng bước ra khỏi phòng.

Trương Huyền cũng bước vào từ cổng.

“Đúng lúc mọi người đều có mặt.” Scott nói: “Smith, Mark, các người xuống đây, có chuyện muốn nói với các người.”

Trong sân, Scott kể rõ mọi chuyện Zonlawimon nói với hắn.

Thì ra.

Hai năm trước, Chiang Mai xuất hiện vài người Hàn.

Ban đầu, Zonlawimon chỉ nghĩ mấy người Hàn này đến đây làm ăn, không quan tâm.

Nhưng không biết sao, họ lại kết nối được với phía tỉnh Mae Hong Son, trở thành chi nhánh của tập đoàn Dorens tái thiết.

Với sự hỗ trợ của tập đoàn Dorens, họ điên cuồng thâm tóm các hoạt động ngầm ở Chiang Mai, từ sòng bạc, karaoke đến ma túy...

Khi Zonlawimon nhận ra sự hiện diện của họ, họ đã trở thành một thế lực đen khổng lồ ở Chiang Mai!

Zonlawimon vốn không muốn can thiệp vào các hoạt động ngầm.

Nhưng những người này như chó điên, điên cuồng tấn công phá hoại sản nghiệp của Zonlawimon!

Đến nay, ảnh hưởng của gia tộc Zonlawimon ở Chiang Mai giảm sút, thậm chí bị mấy người Hàn kia lấn át.

Chương 131: Tiêu Đề 《Ẩn》

Gần đây, có lẽ do sự chỉ đạo của tập đoàn Dorens, mấy người Hàn này liên tục thuê sát thủ tấn công thành viên gia tộc Zonlawimon.

Đã có vài hậu duệ gia tộc chết vì điều này.

Zonlawimon không dám đối đầu với tập đoàn Dorens, luôn cố gắng phản công.

Nhưng mấy người Hàn này không chỉ thông minh mà còn rất mạnh, mỗi lần đều hóa giải thậm chí tiêu diệt phản công của Zonlawimon.

Như đang trêu đùa, dần dần giảm sức mạnh của Zonlawimon!

Đến hôm nay, Zonlawimon đã hoàn toàn bất lực.

Nên mới nghĩ đến Scott.

Nhưng Scott từng bị tập đoàn Dorens bắt cóc và làm hại, hấn sợ Scott không dám đối đầu với tập đoàn Dorens.

Vì vậy, nhân lúc Scott đến Bangkok đầu tư, hấn giả bệnh để lừa Scott đến đây.

“Nói cách khác, chúng ta phải giúp Zonlawimon tiên sinh xử lý mấy người Hàn này?” Wilson nhú mày.

Scott gật đầu, nhưng nhanh chóng lắc đầu: “Đúng, nhưng, như vậy chỉ giải quyết tạm thời, dù chúng ta giết mấy người đó, chỉ cần tập đoàn Dorens còn, họ có thể lập tức dựng lên thế lực khác, cuối cùng vẫn không thay đổi được gì.”

Hà thúc nhú mảy nghe đến đây, nhìn Trương Huyền nói: “Trương ca, chuyện này nằm trong phạm vi hợp đồng của chúng ta không?”

Thực ra, trong bốn người, chỉ có Hà thúc là đã đọc kỹ hợp đồng với Scott từ đầu đến cuối, thậm chí còn hiểu rõ điều khoản hơn cả Trương Huyền.

Hà thúc hỏi như vậy là đã bày tỏ thái độ.

Trương Huyền lắc đầu, không nói gì.

Scott lên tiếng:

“Trương, ta biết đây là chuyện ngoài hợp đồng, ta không ép buộc các người, các người chỉ cần đảm bảo an toàn cho ta;

Nhưng, nếu các người đồng ý giúp đỡ, ta sẽ trả thêm cho các người 50% hoa hồng ngoài hợp đồng.”

Trương Huyền nhìn Scott, im lặng một lúc rồi nói: “Được, chúng ta nhận nhiệm vụ này.”

Trương Huyền rất rõ, nếu Scott thực sự muốn giúp Zonlawimon giải quyết rắc rối hiện tại, thì chắc chắn anh sẽ gặp nguy hiểm.

Cuộc tấn công trên đường trước đó đã nói lên nhiều điều.

Khi đó dù chỉ bảo vệ an toàn cho Scott, họ cũng chắc chắn bị cuốn vào tâm bão.

Cùng một ổ, làm sao có trứng nguyên?

Trương Huyền, không phải là người thích ngồi chờ rắc rối tìm đến.

...

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi Scott xác định thời gian hành động.

Somphachan mặc đồ tác chiến màu xám và áo giáp chống đạn, dẫn theo ba người lính được trang bị đầy đủ đến.

“Scott tiên sinh.”

Vừa vào cửa, Somphachan đã thấy Trương Huyền và mọi người đang chuẩn bị thiết bị.

Để nhanh chóng giải quyết rắc rối ở đây, Scott quyết định để cả hai đội tham gia hành động.

Cố gắng trong hai ngày, xóa sổ các hoạt động ngầm của mấy người Hàn kia, và điều tra vị trí hiện tại của tập đoàn Dorens.

Chỉ cần tìm được tổng hành dinh của họ.

Scott tin rằng có thể thuyết phục chính phủ Anh tổ chức một cuộc tấn công chống khủng bố, triệt tiêu hoàn toàn tập đoàn khủng bố này!

Scott cũng mặc áo giáp chống đạn, thấy Somphachan bước vào, gật đầu nói: “Đã chuẩn bị xong thông tin chưa?”

“Tất nhiên.”

Somphachan bước đến bàn giữa sân, trải một tấm bản đồ và mấy hồ sơ có kèm ảnh.

“Theo thông tin chúng ta nắm được, mấy người Hàn này trước đây là xã hội đen ở Hàn Quốc, làm đủ trò xấu;

Người cầm đầu là Lee Yoo Tae, năm nay 34 tuổi, từng phục vụ trong lực lượng đặc nhiệm Piranha của Hàn Quốc, khả năng chiến đấu rất cao;

Phó của Lee Yoo Tae tên là Kang Sung Ki, 45 tuổi, là quân sư của họ, rất xảo quyệt, tuy không có năng lực chiến đấu nhưng mức độ nguy hiểm còn cao hơn cả Lee Yoo Tae;

Hai người còn lại là tay chân, không quan trọng lắm nhưng cũng rất mạnh, nếu có thể, giết luôn họ cũng tốt.”

“Bốn người này hầu hết thời gian đều ở đường Manlaka, đó là đại bản doanh của họ, tụ tập nhiều tên tội phạm, trong đó có nhiều người Hàn;

Chúng ta từng có một nội gián ở đó;

Nhưng mấy ngày nay, mất liên lạc với hắn, không rõ là phản bội hay bị giết;

Nên lần này chúng ta còn một nhiệm vụ, nếu xác định hắn phản bội, phải tiêu diệt;

Nếu bị lộ, còn sống, chúng ta phải tìm cách cứu hắn.”

Nghe Somphachan nói, Smith nhíu mày:

“Này anh bạn, nhiệm vụ cứu nội gián của các người không nằm trong thỏa thuận, xâm nhập đường đây tội phạm để giết mục tiêu chính đã không dễ, người còn muốn chúng ta cứu người?”

Somphachan ngược ngùng gật đầu: “Xin lỗi, nhưng nội gián đó là người của gia tộc, chỉ cần hắn không phản bội, chúng ta không thể bỏ rơi.”

Smith cười lạnh: “Thế này, chúng ta giết người, các người cứu người, phân công rõ ràng, được chứ?”

“Cái này...” Somphachan do dự.

Roy nói: “Somphachan tiên sinh, đó là giới hạn của chúng ta, chúng ta không thể mạo hiểm tính mạng để làm việc không thuộc trách nhiệm.”

“Được thôi.”

Somphachan biết lúc này không phải lúc cãi vã, đành nhượng bộ:

“Khi chúng ta tấn công Manlaka, sẽ chia làm hai đội.”

“Thỏa thuận xong!”

Lúc này, Trương Huyền chỉ vào bản đồ trên bàn và nói:
“Có thể nói về vị trí của mấy người Hàn đó và phân bố vũ trang của bọn chúng không?”

“Tất nhiên...”

...

Đường Manlaka, quán bar G.

“Haha, ya một xi ba, Kang ca, quả nhiên không ngoài dự đoán của ngươi, lão ngoan cố đó thật sự trốn vào Chùa Song Long rồi...”

Chương 132: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lee Yoo Tae, người mặc áo ba lỗ và quần đùi, tay cầm một khẩu súng lục SIG P320, cười lớn khen ngợi.

Ngồi bên cạnh, một người đàn ông trung niên mặc vest, tóc chải ngược ra sau, ôm một người phụ nữ ăn mặc hở hang, nở nụ cười và nói:

“Zonlawimon đã già rồi, hắn quá sợ chết, nhưng không biết rằng, một khi hắn rút lui, thì sẽ không còn khả năng phản công nữa, cái chết chỉ là vấn đề thời gian.”

Tiện tay ném một chiếc chìa khóa dính máu lên bàn, Kang Sung Ki ánh mắt lóe lên chút sát ý: “Chỉ cần diệt trừ lão già này, chúng ta có thể nhận được kênh phân phối bột mì mà tập đoàn Dorens đã hứa, lúc đó, cả Chiang Mai sẽ thuộc về chúng ta!”

“Tất nhiên rồi!”

Lee Yoo Tae cười nói: “Không ngờ, tiền ở Xiêm La lại dễ kiếm như vậy, nếu chúng ta tự kiểm soát được một kênh phân phối, thì không cần phải nhìn mặt tên đó nữa.”

“Sẽ có cơ hội thôi.” Kang Sung Ki gật đầu mỉm cười.

Lúc này, một người bước vào từ ngoài cửa, cúi chào và nói: “Anh, tên khốn đó đã khai hết rồi.”

“Ồ?” Lee Yoo Tae mặt mừng rỡ, đứng dậy nói: “Mau dẫn ta đi!”

“Dạ!”

Nhìn Lee Yoo Tae rời đi, Kang Sung Ki cũng dần thu lại nụ cười, khẽ hừ lạnh một tiếng đầy ẩn ý, rồi kéo người phụ nữ hờ hang vào phòng riêng.

...

Đêm đó.

Cách.

Trương Huyền kéo nòng súng, viên đạn của BCM Recce 14 đã lên nòng.

Lúc này, hắn đã trang bị đầy đủ, kể cả kính nhìn đêm.

Mark vừa chỉnh dây đai chiến thuật của mình, vừa cười nói khi bước ra từ trong nhà:

“Nhiệm vụ lần này, chúng ta và đội cứu hộ của Somphachan sẽ chia làm hai nhóm, ta đề nghị đặt một mật danh cho hành động này, tiện thể xác nhận số hiệu của từng người trong nhóm chúng ta, Roy, người có ý kiến gì không?”

Roy cúi đầu kiểm tra trang bị, nói: “Ta không có ý kiến gì... Trương, còn người?”

Nghe thấy vậy, mọi người đều nhìn về phía Trương Huyền.

Ngay cả Smith, người thường lắm mồm, lúc này cũng im lặng.

Trong trận tấn công trên đường trước đó, khả năng chiến đấu và sự tấn công mãnh liệt của Trương Huyền đã vượt xa tất cả mọi người.

Mặc dù không biết ai mạnh hơn giữa hắn và Roy, nhưng Trương Huyền đã được đội của Roy công nhận.

“Mật danh?”

Trương Huyền ngó người, không ngờ lại dính đến mình.

Nhìn cây súng trong tay, hắn liên tưởng đến nhiệm vụ phụ lần trước, buột miệng nói: “Gọi là... Night Hawk, thế nào?”

“Night Hawk?”

Nghe từ này, Roy điều chỉnh dây đeo súng, con người bỗng co lại.

Mark không có cảm giác gì, vuốt râu cằm gật đầu: “OK, ta không có ý kiến.”

Smith nhún vai: “Ta cũng không có ý kiến.”

Mấy người trong đội của Trương Huyền tất nhiên cũng đồng ý vô điều kiện với ý kiến của anh.

“Roy? Người nói sao?” Mark nhìn Roy.

Roy nhíu mày nhìn Trương Huyền, sau hai giây, gật đầu nói: “Ta cũng không có ý kiến.”

“Vậy là xác nhận rồi, mật danh nhiệm vụ là Night Hawk, K, Trương, người làm K1 thế nào?”

“Được.”

Mark gật đầu, sau đó nhìn mọi người: “Roy K2, ta K3, Smith K4, Khoa K5, không có ý kiến gì thì đây sẽ là số hiệu tạm thời của nhóm tấn công chúng ta.”

Lúc này, Chí Vĩ thắc mắc: “Thế ta và Hà thúc thì sao?”

Mark cười hì hì:

“Hai người lái xe và điều khiển máy bay không người lái là đủ rồi, cần gì số hiệu, thật sự cần thì... gọi là nhóm hỗ trợ đi.”

...

23:50

Chỉ còn mười phút nữa là hết ngày hôm nay.

Nhưng dù đã khuya, đường Manlaka vẫn vô cùng náo nhiệt.

Mấy chiếc xe khách dừng lại bên ngoài đường, hàng trăm tên côn đồ cầm dao và súng tụ tập tại đây.

“Mau! Mau lên xe!”

“Tôi nay diệt trừ lão già đó!”

“Oooo...!!”

Nhưng không ai để ý rằng, trên cao, một chiếc máy bay không người lái đang lơ lửng trên không trung.

Camera bên dưới chuyển động, truyền hình ảnh rõ nét về.

Cách đường Manlaka khoảng hơn năm trăm mét.

Hai chiếc xe van đang đậu bên đường.

Nhìn hình ảnh từ máy bay không người lái, Smith nhú mồm nói: “Đám người này đêm hôm không ngủ, định đi quấy à?”

“Ai mà đi quấy lại mang dao mang súng chứ...” Chí Vĩ càu nhàu.

Lúc này, giọng nói có phần lo lắng của Somphachan truyền qua bộ đàm: “Đây là nhóm cứu hộ, chúng ta vừa nhận được tin, tối nay Lee Yoo Tae sẽ tấn công Chùa Song Long, đám người này đang nhắm vào Zonlawimon tiên sinh!”

“Cái gì!?”

Mọi người trong xe đều kinh ngạc.

Phải biết rằng Scott tiên sinh hiện đang ở Chùa Song Long.

Nếu đám người này đến giết Zonlawimon tiên sinh, thì Scott tiên sinh chắc chắn sẽ bị liên lụy!

“Làm sao đây? Chặn chúng lại chứ?” Mark nói nhưng không chắc chắn lắm.

Hơn trăm người, dù có chưa đến một nửa là có súng, thì cũng phải bảy tám chục người!

Ở đây họ tổng cộng chỉ có chín người chiến đấu, kể cả nhóm hỗ trợ thì cũng chỉ mười một người.

Đối mặt với kẻ địch đông gấp mười lần, làm sao có thể thắng được?

“Bọn chúng âm ỉ như vậy, không sợ bị lộ sao?” Hà thúc bình tĩnh đặt ra một nghi vấn.

Trương Huyền gật đầu: “Đúng vậy, bọn chúng còn chưa xuất phát mà chúng ta đã nhận được tin rồi, nghĩ thế nào cũng thấy không đúng.”

“Có khi nào...”

Hà thúc thử nói: “Đây chỉ là để che giấu mục đích thật của chúng? Ví dụ như, đã có một đội ám sát giống chúng ta xuất phát rồi? Chùa Song Long chỉ có một con đường núi, mai phục giữa đường rất dễ dàng, nghĩ sao cũng thấy dễ hơn là tấn công trực diện.”

Chương 133: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghe vậy, Somphachan bên kia bộ đàm lập tức hoảng hốt nói: “Không được! Ta phải trở về ngay!”

Roy nhíu mày, nhìn Trương Huyền nói: “Nhiệm vụ lần này có lẽ phải hủy bỏ, trước hết trở về cứu Scott tiên sinh quan trọng hơn.”

“Ừ...” Trương Huyền gật đầu, nhưng nhanh chóng nói: “Cứu Scott tiên sinh đúng là quan trọng, nhưng ta nghĩ đây cũng là cơ hội.”

“Cơ hội?”

“Lúc này phần lớn lực lượng của đường Manlaka đã bị điều đi, những người còn lại chỉ là vài con mèo nhỏ, chúng ta hoàn toàn có thể nhân cơ hội này đột kích vào và tiêu diệt đầu não!”

Nghe Trương Huyền nói vậy, Smith cũng gật đầu: “Đúng là cơ hội hiếm có.”

Trương Huyền nhìn Roy nói: “Roy, ngươi và Smith đi cùng xe của Somphachan về, những người còn lại theo ta tiếp tục nhiệm vụ đột kích.”

Mark chớp mắt: “Ta cũng tính trong nhóm này à?”

“Tất nhiên.” Trương Huyền gật đầu: “Ngươi là xạ thủ duy nhất của chúng ta, ngươi đi rồi, nhiệm vụ đột kích sẽ khó hoàn thành... ngươi nói sao, Roy?”

Mọi người nhìn Roy, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Bộ đàm vang lên tiếng thúc giục của Somphachan: “Các người quyết định xong chưa? Chúng ta phải đi ngay!”

Roy suy nghĩ một lúc lâu, gật đầu nói: “Được, Mark ở lại, Smith đi với ta.”

“Rõ!”

Roy và Smith xuống xe, cùng với nhóm của Somphachan nhanh chóng hướng về phía Chùa Song Long.

Trong xe, Trương Huyền và Khoa bắt đầu kiểm tra trang bị lần cuối.

Mark nhíu mày nói: “Xem ra tối nay có phần nguy hiểm rồi... Trương, người có kế hoạch chiến thuật gì không?”

“Tất nhiên.”

Trương Huyền chỉ vào một góc trên bản đồ: “Lát nữa Hà thúc sẽ lái xe đưa người đến vị trí này, người tìm điểm cao để làm tốt việc mai phục, lúc đó chúng ta sẽ xâm nhập từ tòa nhà số 2 trên đường Manlaka...”

...

Những chiếc xe buýt lần lượt rời khỏi cổng đường Manlaka.

Con đường vốn ồn ào náo nhiệt, bỗng trở nên rộng rãi và yên tĩnh hơn nhiều.

Tám tên lính tuần tra còn lại cũng quay vào trong phố.

Trong bóng tối, Trương Huyền và Khoa, đeo kính nhìn đêm, lặng lẽ tiến về phía đường Manlaka.

Cả hai đã gắn bộ giảm thanh lên vũ khí chính của mình, dù khẩu súng của Trương Huyền sau khi gắn giảm thanh có hơi dài.

Nhưng với khả năng kiểm soát súng của hắn, chút độ dài thêm này chẳng là gì.

Đến bên ngoài đường Manlaka, Trương Huyền đi trước giơ tay chỉ vào một phía.

Khoa hiểu ý, nhanh chóng đến sau một chiếc xe tải, dựng súng đợi lệnh.

Còn Trương Huyền, nhanh chóng lao đến điểm giao nhau giữa tòa nhà số 1 và số 2 trên đường Manlaka, cúi người sau một bức tường.

Nhìn mấy tên lính gác đang chăm thuốc phía trước, Trương Huyền ấn hai lần nút trên bộ đàm.

Từ một tòa nhà cách hơn trăm mét, Mark nhận được tín hiệu, ngắm mục tiêu qua kính ngắm, bóp cò!

Biu!!!

Pằng!!

Một viên đạn bắn xuyên ngực một tên lính gác!

Máu phun tung tóe lên mặt mấy tên lính gác khác, làm chúng lập tức tỉnh ra, vội hét toáng lên.

Và nhanh chóng chạy về phía hai bên đường tìm chỗ ẩn nấp!

Nhưng động tác này khiến chúng lộ ngay trong tầm bắn của Khoa!

Tạch tach tach...!

Không hề do dự, Khoa xả đạn tự động, hạ gục ba tên ngay lập tức!

Bốn tên lính gác chạy về phía bên kia vừa định phản công về phía Khoa.

Trương Huyền ẩn trong bóng tối cũng bóp cò!

Tạch tách tách...!!!

Bốn tên lính gác hoàn toàn không ngờ còn có phục kích thứ ba, lập tức bị hạ gục!

Nhanh chóng bước ra khỏi chỗ ẩn nấp, bắn chết từng tên, Trương Huyền và Khoa thay đạn, lần lượt tiến nhanh dọc theo hai bên đường.

“K1, đây là nhóm hỗ trợ, trong tòa nhà số 6 phía trước có bốn kẻ địch đang tiến về phía các người, tòa nhà số 7 cũng có động tĩnh.”

Giọng Chí Vĩ vang lên trong bộ đàm.

“K1 nhận rõ, nhóm hỗ trợ tiếp tục quan sát, K3, hãy yểm trợ chúng ta tiến lên.”

“K3 nhận rõ.”

Lại là hai phát bắn chuẩn xác, hai tên súng thủ vừa lao ra đã bị Mark hạ gục!

Trương Huyền bên phải bắn liên tiếp bốn phát, hai tên còn lại trúng ngực chết tại chỗ!

“Mục tiêu đã bị tiêu diệt, tiếp tục hành động.”

Hai người nhanh chóng đến cửa chính quán bar G, hạ gục hai tên lính gác ở cửa, bên trong quán bar lập tức vang lên tiếng súng dữ dội!

Rõ ràng, bọn chúng đã hoảng loạn.

“K3, đây là K1, chúng ta sắp đột nhập từ cửa chính, người coi chừng cửa sau.”

“K3 nhận rõ.”

Lại thêm vài phát đạn hạ gục kẻ địch từ tòa nhà số 7 chạy ra, Trương Huyền nhanh chóng thay đạn chiến thuật, ra hiệu cho Khoa.

Khoa lập tức tiến nhanh, giữ vị trí trước cửa quán bar G.

Trương Huyền đứng sau Khoa, bóp nhẹ vai anh, rồi lấy một quả lựu đạn mảnh, rút chốt, ném thẳng vào cửa quán bar!

Ầm!!!

Lựu đạn nổ!

Khoa lập tức nâng súng, bắn liên tục vào cửa quán còn đang bốc khói!

Trương Huyền từ sau Khoa lao ra, súng kẹp dưới nách, nhanh chóng nâng lên!

Bắn nhanh!

Biu biu!!!

Hai phát đạn, một tên súng thủ núp sau chỗ chắn bị hạ ngay lập tức!

“Hành động!”

Không lời thừa, bắt đầu CQB trong phòng!

Biu biu...!!!

Liên tiếp bắn nhanh, hai tên súng thủ bị hạ ngay lập tức!

Trương Huyền và Khoa tiến nhanh trong hành lang, một trái một phải, bao quát tầm bắn, kẻ địch gặp phải không có cơ hội phản kháng.

Rất nhanh, hai người đến trước một căn phòng.

Khoa nhanh chóng bước chữ U, đến bên kia cửa, tay đặt lên tay nắm.

Chương 134: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền nhìn Khoa gật đầu.

Khoa mở toang cửa!

Lập tức trước mắt Trương Huyền là một bức tường.

Không chút do dự, Trương Huyền bước chân phải vào giữa cửa mở, súng nhanh chóng quét góc!

Xác định không có kẻ địch, bước tiếp vào phòng, kiểm tra gầm bàn, xác nhận không có kẻ địch: “An toàn.”

Rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Bên ngoài, Khoa đang cầm súng cảnh giới phía trước.

Vỗ vai Khoa, Trương Huyền nhanh chóng tiến lên vị trí tiên phong, tiếp tục hành động.

Trong lúc đó, cả hai tiến hành CQB...

Bên ngoài, Mark đột nhiên phát hiện cửa sau của quán bar đột ngột mở!

Gần như theo bản năng, Mark lập tức bóp cò!

Biu!!!

Một viên đạn xuyên thẳng qua cánh cửa!

Máu bắn tung tóe, một cánh tay bị đứt rơi xuống đất, một bóng người cũng ngã xuống theo!

Tạch tach tach...!!!

Loạt đạn lóe lên, một người cầm khẩu AK bắn liên tục về hướng của Mark, trong khi một người khác nhanh chóng kéo đồng bọn bị thương trở vào.

Nhưng Mark đứng cách cửa sau của quán bar ít nhất hơn hai trăm mét, làm sao mà sợ một khẩu súng trường bắn loạn xạ được?

Biu!!!

Lại một phát nữa!

Người vừa bắn súng bị Mark bắn nát đầu tại chỗ!

Nhận thấy có tay súng bắn tỉa bên ngoài, những người trong nhà cũng không dám mạo hiểm ra ngoài nữa.

“K1, đây là K3, vừa có người định đi cửa sau rời khỏi, ta đã ngăn họ lại, họ có thể sẽ tới chỗ các người, cẩn thận.”

“K1 nhận rõ.”

Ngay lúc đó, giọng nói của Chí Vĩ vang lên trong bộ đàm: “Nhóm đột kích chú ý, đây là nhóm hỗ trợ, phát hiện một chiếc xe buýt chở đầy lính đang quay lại!”

Quay lại sao!?

Trong quán bar, Trương Huyền nghe được tin này, lập tức nhíu mày.

Rõ ràng, những người trong quán bar đã không thể ngồi yên khi thấy đồng bọn bị giết.

Tuy nhiên, họ chỉ gọi một chiếc xe về, rõ ràng là vẫn không định từ bỏ hành động nhắm vào Chùa Song Long.

Nghĩ vậy, Trương Huyền hạ giọng nói: “Tăng tốc hành động, K3, chú ý an toàn, chuẩn bị rút lui bất cứ lúc nào.”

“K3 nhận rõ.”

Sau đó, Trương Huyền vẫy tay, cùng với Khoa tăng tốc bước chân rõ rệt!

Đồng thời, trong một phòng riêng nào đó của quán bar.

Lee Yoo Tae đang chải rửa khi mặc đồ trang bị: “Mẹ nó, bọn này rốt cuộc từ đâu chui ra vậy!?”

Không xa đó, Kang Sung Ki bị mất một cánh tay, khuôn mặt trắng bệch, dựa vào ghế sofa, nghiến răng chịu đau mà không phát ra tiếng.

Hai tên đàn em đang luống cuống băng bó cho hắn.

Rõ ràng, vừa rồi chính hắn đã cố gắng thoát ra khỏi quán bar, và bị Mark bắn gãy một cánh tay.

Cạch!

Lee Yoo Tae nhấc một khẩu HK416D, lắp băng đạn, khoác lên dây súng, rồi nhét một khẩu P320 vào bao rút nhanh.

Lee Yoo Tae nói với hai tên đàn em: “Viện binh của chúng ta khi nào đến!?”

Một người đáp: “Chắc là sắp đến rồi, họ đang trên đường trở về.”

“Mẹ kiếp...”

Lee Yoo Tae có chút bực bội, cơn giận dữ có vẻ như không kiểm soát được, lập tức chỉ vào một tên đàn em: “Người, mặc trang bị, mang vũ khí, đi theo ta ra ngoài!”

“Hả?!”

Tên đàn em có chút khó xử, nhưng vẫn nghiến răng, đứng dậy, lấy ra một bộ trang bị từ tủ đồ.

Nhìn Kang Sung Ki, Lee Yoo Tae nói: “Người ở lại đây chờ, ta sẽ quay lại sau khi tiêu diệt hai kẻ xâm nhập!”

Kang Sung Ki không nói gì, Lee Yoo Tae cũng không nói thêm, cầm súng đi ra ngoài.

Biu biu!!!

Bắn gục một người, Trương Huyền thu súng rồi lùi lại hai bước: “Thay đạn!”

Khoa lập tức thế vào vị trí bắn.

Nhanh chóng thay băng đạn, Trương Huyền nói: “Thay đạn xong!”

Lúc này, hai người đã tiến vào khu vực vũ trường, nhìn thấy môi trường phức tạp xung quanh, không hẹn mà cùng chia làm hai hướng, men theo tường mà đi.

Đúng lúc đó, một loạt tiếng súng có nhịp điệu vang lên!

Tạch tach tach...!!!

Trương Huyền nhanh chóng cúi thấp người, nấp sau một chiếc sofa và nhanh chóng di chuyển.

Còn Khoa thì vừa vịn dựa vào một cột trụ để ẩn nấp.

Tạch tach tach, tach tach tach...!!

Giữ nhịp bắn ba viên một, Lee Yoo Tae nhanh chóng lao ra từ một lối vào, vừa tìm kiếm chỗ nấp, vừa ra hiệu cho tên đàn em bên cạnh.

Tên đàn em hiểu ý, nhanh chóng men theo hướng của Trương Huyền.

Còn Lee Yoo Tae thì hướng về phía Khoa!

Nhưng ngay lúc đó!

Khoa ném một quả lựu đạn vào giữa vũ trường!

Ầm!!!

Ngay khi tiếng nổ vang lên, Trương Huyền đứng bật dậy, bắn nhanh hai phát!

Biu biu!!!

Tên đàn em trúng đạn vào ngực!

Dù có áo chống đạn, nhưng lực va chạm của viên đạn cũng không phải người bình thường có thể chịu được!

Không để hấn kịp phản ứng, Trương Huyền đã bóp cò lần nữa!

Biu!!!

Một phát đạn vào đầu!

Cùng lúc đó, Lee Yoo Tae đã lao đến chỗ Khoa ẩn nấp.

Vì vừa ném lựu đạn, Khoa chưa kịp cầm súng lên!

Lee Yoo Tae nâng súng định bắn!

May mắn, Khoa phản ứng kịp, chớp lấy nòng súng ngăn hấn bắn mình!

Nhưng Lee Yoo Tae lập tức rút súng ngắn bên hông ra!

Pằng pằng!!!

Hai phát trúng vào áo chống đạn trên ngực Khoa!

Đang chuẩn bị bắn tiếp, Lee Yoo Tae liếc thấy Trương Huyền vừa tiêu diệt đàn em của mình và đang chĩa súng vào hấn!

Không chút do dự, Lee Yoo Tae lập tức bỏ qua mục tiêu trước mắt, rút lui nhanh chóng ra sau cột trụ!

Biu biu...!!!

Một loạt đạn bắn trúng tường và cột trụ, Trương Huyền nhanh chóng di chuyển sang phải!

Vừa di chuyển, tay bóp cò liên tục, đạn dồn dập khiến Lee Yoo Tae phải liên tục chuyển chỗ!

Chương 135: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng nhanh chóng, súng trường của Trương Huyền hết đạn!

Cạch!

Ngay khi tiếng băng đạn trống vang lên!

Lee Yoo Tae nghiêng người bắn!

Nhưng Trương Huyền đã nhanh chóng ngồi xổm xuống!

Rút ra khẩu Glock 19 bên hông!

Cả hai cùng lúc bắn!

Pằng pằng!

Lee Yoo Tae bắn trượt!

Pằng pằng!!

Trương Huyền bắn trúng ngực và vai Lee Yoo Tae!

Pằng!!!

Trương Huyền bắn thêm một phát nữa!

Viên đạn xuyên qua cằm Lee Yoo Tae, xuyên thẳng lên đỉnh đầu!

Máu và não bắn tung tóe lên tường.

Cực kỳ ghê rợn!

Phịch!

Lee Yoo Tae ngã ngửa xuống đất, chết thảm hại.

Nhanh chóng nấp sau cột trụ, hai tay cầm súng trước ngực.

Sau khi kiểm tra xung quanh, chắc chắn không còn địch, Trương Huyền nhìn về phía Khoa đang nằm dưới đất nói:

“Người ổn chứ?”

Khoa tay ôm ngực, hơi thở dốc, cố gắng đứng dậy nói:

“Đại ca, ta ổn... thay băng đạn.”

Nói rồi, cầm lấy khẩu MP5, dựa vào cột trụ quỳ một gối, thay băng đạn dưới sự che chắn của Trương Huyền.

Khoa thay đạn xong, hai tay cầm súng cảnh giới.

Trương Huyền cũng nhanh chóng thay băng đạn.

Tay phải cất Glock vào bao rút nhanh, tay trái cầm lấy Recce 14 từ bên hông kéo lên ngang tầm mắt.

Cất xong súng ngắn, tay phải nắm lấy tay cầm, bấm nút thả băng đạn, lắc nhẹ súng, băng đạn rơi ra.

Cùng lúc đó, tay trái lấy băng đạn đầy từ bao trên ngực, nạp vào súng.

Bấm nút thả khoá an toàn.

Cạch!

Khóa an toàn thả, đạn vào nòng!

Nhìn xác chết bên cạnh, Trương Huyền lấy điện thoại ra, mở album để so sánh.

Quả nhiên, người này chính là Lee Yoo Tae.

Không có gì ngạc nhiên.

Khoảnh khắc vừa giao đấu với hắn, Trương Huyền đã phát hiện, kỹ năng chiến đấu của tên này không tệ.

Trong khi đó, trước mặt hắn, Khoa không chịu nổi một hiệp đã bị áp đảo hoàn toàn.

Nếu đồng đội của hắn mạnh thêm một chút.

Dù chỉ kéo dài thêm một giây, hôm nay Khoa e là phải uống hận.

Nhanh chóng chụp một bức ảnh chính diện xác chết của Lee Yoo Tae, Trương Huyền nhấn nút gọi:

“Đây là K1, mục tiêu giá trị cao ‘Lee Yoo Tae’ đã bị tiêu diệt, nhóm hỗ trợ, báo cáo tình hình hiện tại.”

...

Bên ngoài.

Chí Vĩ điều khiển FLycam bay nhanh qua không trung phố Manlaka trên chiếc xe tải.

Nghe tiếng Trương Huyền, Chí Vĩ nhắc bộ đàm:

“Đây là nhóm hỗ trợ, xe bus của địch đã vào khu phố, ít nhất có hơn hai mươi người xuống xe, trong tòa nhà số 13 có người đang mang ra một chiếc hộp...”

Thấy rồi, trong hộp toàn là súng tự động AK, nhóm tấn công, hãy rút lui ngay lập tức!”

Nhưng chưa đầy bao lâu, Chí Vĩ đã thấy hơn hai mươi tay súng chia thành hai đường, bắt đầu tiến vào quán bar từ cửa trước và cửa sau.

Vội vàng báo cáo tình hình này, phía bên Mark cũng truyền đến tiếng nói:

“Đây là K3, bên ta hình như có chút tình huống, ta có thể bị theo dõi, lái xe nhóm hỗ trợ, đến ngay để ứng cứu.”

“Nhóm hỗ trợ nhận được, đang đến vị trí của K3.”

Hà thúc nói xong, đặt bộ đàm xuống, đập mạnh ga, tăng tốc chạy về phía vị trí của Mark!

...

Bên trong quán bar, nghe Chí Vĩ nói có hơn hai mươi người sắp vào quán, trong lòng Trương Huyền cũng trầm xuống.

Chuỗi trận chiến liên tiếp đã tiêu tốn không ít đạn của mình.

Hiện giờ, tính kỹ lưỡng mình cũng chỉ có đủ đạn cho một băng đạn đầy của súng trường.

Băng đạn súng ngắn còn khá nhiều, ngoài một cái trong súng còn có bốn băng đạn đầy.

Dựa vào số đạn này để đối phó với hơn hai mươi tay súng cầm súng tự động...

Có chút khó khăn.

Nghĩ tới đây, Trương Huyền trực tiếp gọi ra bảng hệ thống.

...

[Họ tên: Trương Huyền]

[Nghề nghiệp: Đặc cảnh SWAT, cựu binh, đặc công hàng đầu, lính đánh thuê.]

[Kỹ năng nghề nghiệp: Sử Dụng Súng LV4, Bắn Súng LV4, Chiến Thuật CQB LV3, Quan Sát Chi Tiết LV3, Bắt Giữ Cảnh Sát LV3, Quân Thể Quyền LV3, Lái Xe LV2, Chỉ Huy Chiến Thuật LV1, Ngôn Từ Lừa Đảo LV1.]

[Điểm nghề nghiệp: 4.]

[Thẻ đặc biệt: Thẻ hỗ trợ đặc công MI6]

...

Đây là lần thứ ba Trương Huyền xem bảng cá nhân của mình.

Phải nói, hiện nay bảng của Trương Huyền đã có thể nói là hoàn toàn mới.

Đặc biệt là phần nghề nghiệp, hậu tố lừa đảo đã bị xóa.

Còn theo bản thân mình đã trải qua các thân phận trong phó bản, đã thêm vào nhiều từ khóa nghề nghiệp.

Còn nghề nghiệp ‘lính đánh thuê’...

Có lẽ chỉ nghề nghiệp hiện tại của mình mà thôi.

Dù sao, nghề nghiệp này theo Trương Huyền cũng không quan trọng.

Trực tiếp nhìn vào cuối bảng.

Hiện mình có bốn điểm nghề nghiệp, hoàn toàn có thể nâng kỹ năng Bản Súng hoặc Sử Dụng Súng lên Lv 5...

Hửm?

Lúc này, Trương Huyền mới để ý.

Kỹ năng Chiến thuật CQB cảnh sát ban đầu của mình, không biết từ lúc nào, đã không còn tiền tố ‘cảnh sát’.

Thông thường.

Chiến thuật CQB cảnh sát vì phải xem xét nhiều vấn đề về môi trường hoặc nhiệm vụ, nên có rất nhiều hạn chế.

Như kiểm soát mục tiêu, hạn chế vũ khí, kiểm soát đồ ném v.v...

Nhưng từ trước tới nay, ngoài lần đầu tiên tham gia phó bản.

Mỗi lần sử dụng chiến thuật CQB luôn trong tình huống cực kỳ nguy hiểm và không có quy tắc quản chế.

Vì vậy, thường sẽ không tự giác mà bỏ qua một số hạn chế thông thường.

Phát huy tối đa lợi thế của bản thân, gây sát thương lớn nhất cho địch!

So với chiến thuật CQB cảnh sát thông thường.

Chương 136: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chiến thuật CQB của Trương Huyền ít hạn chế hơn và nhiều sát khí hơn!

Có lẽ, đây cũng là lý do ‘cảnh sát’ bị xóa khỏi tiền tố.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền đã có ba phương án phá cục.

Thứ nhất, tất nhiên là nâng kỹ năng Bắn Súng hoặc Sử Dụng Súng lên Lv 5.

Điều này không cần nói nhiều, hai kỹ năng này bất kể là cái nào, đều là cơ sở chiến đấu hiện nay của mình, Lv 4 đã rất mạnh rồi, nếu nâng lên Lv 5...

Có lẽ thực lực của mình sẽ được một lần tăng vọt về chất!

Thứ hai, kích hoạt một lần thẻ hỗ trợ, gọi một nhóm đặc công MI6 vào hỗ trợ.

Dù trong phó bản trước, mình đã giết ít nhất ba bốn mươi đặc công MI6.

Nhưng không thể phủ nhận, năng lực chiến đấu của nhóm đặc công này không yếu.

Đặc biệt là những người ưu tú, gã tên U Lang đó, có thể chính diện đánh bại mình.

Thứ ba, nâng Chiến Thuật CQB lên Lv 4, còn lại một điểm nghề nghiệp có thể tạm thời để dành.

Thực tế, kiểu chiến thuật CQB mang phong cách cá nhân mạnh mẽ của Trương Huyền nếu được nâng cấp...

Trong môi trường chiến đấu hiện nay, hiệu quả thực chiến chưa chắc kém một kỹ năng Lv 5.

Nhưng...

Suy nghĩ kỹ càng, Trương Huyền cuối cùng vẫn chọn hành động thận trọng:

‘Hệ thống, nâng kỹ năng Bắn Súng lên Lv 5!’

...

Trong phòng bao, đợi một lúc lâu vẫn không thấy Lee Yoo Tae quay lại.

Kang Sung Ki có chút ngồi không yên.

“Ai cha, mau nhận điện thoại đi!”

Cánh tay còn lại của Kang Sung Ki đang gọi một cuộc video call.

Nhưng gọi mấy lần, đối phương đều bận.

Trong lúc đang băn khoăn không biết có nên tiếp tục trốn thoát hay không, cuộc gọi video cuối cùng cũng được kết nối.

Một thanh niên đeo kính tròn, mặc áo sơ mi trắng, trông có vẻ như học giả xuất hiện trên màn hình.

“Kang tiên sinh, gọi muộn thế này, có việc gì gấp à?”

Thanh niên mỉm cười dựa vào sofa, nói chậm rãi.

Kang Sung Ki vội vàng nói: “Yadin tiên sinh, ta gặp rắc rối...”

Sau đó, kể lại tất cả những gì đã xảy ra cho Yadin qua video.

Yadin luôn mỉm cười lắng nghe, so vẻ mặt bối rối của Kang Sung Ki, hẳn dường như không hề quan tâm.

Cuối cùng, Kang Sung Ki kể xong chuyện.

Yadin mới nói:

“Thực ra, việc các người làm ta đã biết từ lâu, không ngăn cản các người, chỉ muốn xem các người đi được đến đâu...”

Nhưng Kang Sung Ki không muốn nghe hắn nói nhảm, nói thẳng:

“Bây giờ bọn chúng đã vào đây, nếu không giúp, hôm nay chúng ta e là sẽ chết! Khi đó tất cả bố trí của ngài sẽ đổ sông đổ bể!”

“Được rồi...” Yadin lắc đầu: “Yên tâm, ta đã sắp xếp người đến giúp, người cứ đợi.”

Nhưng đúng lúc này!

Bùm!!!

Cửa phòng bao bị đá tung!

Khách!

Một quả lựu đạn choáng ném vào từ bên ngoài!

Bùm!!!

Lựu đạn choáng nổ tung!

Trương Huyền và Khoa lập tức giương súng xông vào!

Biu biu!

Trương Huyền nhanh chóng bắn hai phát, hạ gục một tay chân đứng gần!

Khoa nhanh chóng lao tới, đá Kang Sung Ki ngã xuống đất!

“Á!!!”

Có lẽ chạm vào vết thương, Kang Sung Ki nằm dưới đất đau đớn không ngừng kêu.

Khoa cũng không nhân nhượng với hắn, trực tiếp dùng nòng súng đập vào đầu Kang Sung Ki và bắn hai phát vào cánh tay lành lặn của hắn!

Sau đó lớn tiếng quát: “Người còn kêu nữa!? Kêu nữa ta bắn chết người!”

Dù bị lựu đạn choáng nổ ngất ngậy, nhưng Kang Sung Ki vẫn biết sợ.

Cánh tay còn lại cũng bị trúng đạn, đau đến mức hắn suýt ngất đi.

Nhưng khi nghe Khoa nói vậy, hắn chỉ có thể nghiến răng chịu đựng, cố gắng kiểm soát âm thanh của mình.

Trương Huyền đóng cửa phòng bao lại, rút điện thoại ra so sánh một chút.

Quả nhiên, tên này chính là một mục tiêu có giá trị cao khác.

Nhìn cánh tay bị gãy của Kang Sung Ki, Trương Huyền nhíu mày:

“Thông tin cũng không nói hắn là người khuyết tật...”

Lúc này, Khoa kéo Kang Sung Ki từ dưới đất lên, ném hắn lên sofa, nòng súng chĩa vào đầu hắn, lạnh lùng nhìn chằm chằm.

Trương Huyền vừa định mở miệng thăm vấn, thì thấy điện thoại bị Kang Sung Ki đè dưới người vẫn còn sáng.

Đột nhiên, từ trong điện thoại vang lên một giọng nói tiếng phổ thông rõ ràng!

“Trương Huyền, Trương tiên sinh.”

!!!

Trương Huyền ánh mắt trở nên sắc bén, cúi xuống nhìn màn hình điện thoại, không nói một lời.

Yadin cười nói: “Có vẻ như Scott tiên sinh vẫn luôn có con mắt nhìn người rất tốt, ta cũng không ngờ, một thanh niên vừa trốn khỏi đất Miến Điện, lại có năng lực đáng sợ như vậy.”

Nói xong, hắn như muốn khoe khoang, cầm một chiếc máy tính bảng, đưa ra trước mặt Trương Huyền.

Trên màn hình máy tính bảng hiện lên toàn bộ quá trình Trương Huyền đối đầu với Lee Yoo Tae!

Trương Huyền im lặng hai giây, cầm điện thoại lên, hỏi:

“Người là... Yadin Dorens?”

“Chính là ta.”

“Kỳ thực từ khi Công ty tài chính Worle công bố bản tuyên bố tuyển dụng, ta đã cho người điều tra.

Lúc đó ta còn lấy làm lạ, tại sao một công ty bảo vệ không tên tuổi như Mạt Ba lại có thể nhận được đơn hàng khổng lồ của Công ty tài chính Worle;

Cho đến khi ta xem video giám sát về việc các người cứu Wilson tiên sinh;

Từ lúc đó, ta thuận tiện điều tra bối cảnh của các người, không ngờ lại bất ngờ đến vậy;

Ta biết người là người tị nạn từ đất nước Miến Điện, tuy không biết trước đây người làm gì, nhưng với kỹ năng của người, chắc cũng không có nhiều nghề phù hợp;

Chương 137: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nếu không đoán sai... vụ thảm sát ở khách sạn Hoàng gia cũng là do ngươi và bạn của ngươi làm phải không?

Thật lợi hại...”

Yadin cười lớn, thậm chí còn vỗ tay khen ngợi.

Nhìn người trong video như một tên thần kinh, Trương Huyền cau mày nói:

“Vậy thì sao? Ngươi điều tra nhiều như vậy có ích gì? Chẳng lẽ ngươi nghĩ dựa vào những điều này có thể khiến ta thả tên này sao?”

Nói rồi, Trương Huyền xoay camera điện thoại chiếu vào Kang Sung Ki.

Nhìn thấy Kang Sung Ki toàn thân đầy máu, Yadin cười nói:

“Trương tiên sinh, Kang Sung Ki đối với ta vẫn còn có giá trị, nhưng, những điều ta nói cũng không có ý nghĩa gì... Nếu không thì thế này nhé? Ngươi thả hắn một con đường sống, ta cũng thả các ngươi một con đường sống?”

“E rằng ngươi không có tư cách để đàm phán với ta.”

Nói xong, Trương Huyền định tắt điện thoại, nhưng đúng lúc đó, Yadin lại mở miệng: “Chẳng lẽ, ngươi muốn nhìn Mark và hai đội viên của ngươi chết trước mắt ngươi sao?”

Nghe câu này, đồng tử của Trương Huyền co lại: “Ngươi có ý gì!?”

“Ý trên mặt chữ, có lẽ... người của ta đã bắt được bọn họ rồi? Hy vọng bọn họ đừng phản kháng quá mãnh liệt, nếu không người của ta khó mà để lại mạng sống cho bọn họ, ha ha...”

Tiếng cười của Yadin vô cùng chói tai!

Nhận ra bên ngoài còn có lực lượng bên thứ ba của Yadin bố trí, Trương Huyền đã biết tình hình không ổn.

Sắc mặt trở nên khó coi.

Yadin cười nói: “Sao rồi? Trương tiên sinh, bây giờ ta có tư cách đàm phán với người rồi chứ?”

Trương Huyền mặt không biểu cảm, một lần nữa quay camera điện thoại về phía Kang Sung Ki, rút khẩu Glock từ thắt lưng!

Pằng!!!

Một tiếng súng vang lên!

Đầu của Kang Sung Ki bị bắn nổ tung!

Máu bắn lên màn hình điện thoại trong tay Trương Huyền!

“Ta không bao giờ đàm phán với bọn khốn.”

Nói xong, Trương Huyền nặng nề ném điện thoại xuống đất!

Rầm!

Điện thoại vỡ nát.

Không chút do dự, Trương Huyền lập tức cầm lấy khẩu súng trường, ra hiệu cho Khoa bắt đầu hành động.

Và ấn nút liên lạc:

“Đây là K1, nhóm hỗ trợ nhận được trả lời, K3 nhận được trả lời!”

...

Trong hành lang tối om.

Tút tut tut...!!!

Một loạt đạn có hiệu ứng giảm thanh bắn vào tường, đá vụn bắn vào mũ bảo hiểm của Mark, khiến hắn không dám ngẩng đầu lên.

“Chết tiệt!”

Mark rút khẩu súng ngắn bên hông, bắn loạn ra ngoài hành lang!

Pằng pằng pằng...!

Bắn hết một băng đạn, Mark nhanh chóng lao về phía trước!

Quả nhiên, ngay khi Mark ngừng bắn, lại một loạt đạn nữa bắn tới!

Lần này, âm thanh súng nổ càng gần hơn!

Rõ ràng, đối phương đang tiến lên vị trí của Mark bằng cách bắn chéo yểm trợ.

Chỉ vài phút trước, khi Mark định rút xuống lầu, hắn phát hiện phía dưới không biết từ lúc nào đã có bốn đội viên tinh nhuệ được trang bị đầy đủ, thậm chí còn mang theo ống ngắm đêm và bộ giảm thanh!

May mắn là hắn phát hiện sớm, nếu để bọn họ lên vào lầu, chỉ sợ hắn đã chết chắc rồi!

Nhưng ngay khi Mark phát hiện ra tiểu đội này, họ cũng phát hiện ra hắn.

Vừa chạm mắt, hai bên liền nổ súng!

Trong lúc đầu súng, khẩu súng trường SPR của Mark bị trúng đạn, không may rơi xuống dưới lầu, hiện giờ trên người chỉ còn một khẩu súng ngắn SIG P226.

Hiện tại, do tầm nhìn và hỏa lực đều bị áp đảo, Mark không thể xác định vị trí của kẻ địch, chỉ có thể lẩn trốn trong hành lang.

“Nhóm hỗ trợ, các người đang ở đâu!? Ta sắp không chịu nổi rồi!”

Mark nhỏ giọng gọi vào liên lạc, mồ hôi trên mặt toát ra không ngừng.

Lúc này, cách đó khoảng năm mươi mét, Hà thúc đang lái xe dừng bên lề đường, nghe tiếng súng từ tòa nhà nhỏ vang lên, do dự không quyết.

Nghe thấy lời gọi của Mark, Hà thúc cầm lấy bộ đàm: “Chúng ta đang ở ngay bên ngoài tòa nhà, nhưng tiếng súng quá dày đặc, chúng ta không thể tiếp cận.”

“Chết tiệt!”

Mark đâm mạnh xuống sàn, nhưng cũng vô ích.

Thực tế, Mark rất rõ ràng, năng lực chiến đấu của hai người nhóm hỗ trợ gần như bằng không.

Mà tiểu đội bên dưới rõ ràng là lính chuyên nghiệp được đào tạo bài bản.

Cho dù nhóm hỗ trợ thật sự lái xe xông vào, chỉ sợ còn chưa kịp đến chỗ hấn, họ đã bị tiểu đội đó bắn thành cái sàng rồi.

“Những người này rốt cuộc từ đâu xuất hiện!?” Mark nghiêng rằng, bò sát trên mặt đất.

Lúc này hấn đã nghe thấy tiếng bước chân dưới cầu thang.

Rõ ràng đôi phương đã vào trong hành lang rồi.

Trong xe van.

Chí Vĩ điều khiển máy bay không người lái, bay vòng quanh bên ngoài tòa nhà, cố gắng tìm một lối thoát cho Mark.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng súng bắn vang lên!

Máy bay không người lái trên không bị bắn hạ!

“Chết tiệt!” Chí Vĩ chửi thề: “Mấy tên khốn này thật quá đáng!”

Chửi xong, Chí Vĩ lâm vào khó khăn.

Bây giờ thì tốt rồi, máy bay không người lái bị bắn hạ, không còn tầm nhìn, Mark chắc là khó tránh khỏi tai họa.

Lúc này, liên lạc vang lên giọng của Trương Huyền:

“Đây là K1, nhóm hỗ trợ nhận được trả lời, K3 nhận được trả lời!”

Chưa đợi Chí Vĩ trả lời, Mark đã lớn tiếng đáp lại:

“Ta là K3, ta gặp rắc rối rồi, K1, các người có rảnh tay không? Ta cần hỗ trợ!”

Trương Huyền bên kia bình tĩnh nói: “Đừng vội, K3, báo cáo tình hình hiện tại của người.”

Chương 138: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta hiện đang...”

Mark kể lại tình huống hiện tại của mình, Chí Vĩ cũng nhanh chóng bổ sung: “Đây là nhóm hỗ trợ, máy bay không người lái của chúng ta vừa bị đối phương bắn hạ!”

Trương Huyền im lặng hai giây rồi nói:

“K3, bằng mọi giá, cố gắng thêm năm phút nữa, nhóm hỗ trợ, lập tức đến cửa sau của quán bar đón chúng ta!”

...

Bên trong quán bar G.

Nói xong, ánh mắt Trương Huyền lóe lên vẻ tàn nhẫn: “Trong năm phút, giết ra ngoài!”

“Ừ!” Khoa gật đầu mạnh.

Hai người nhanh chóng di chuyển, tiến nhanh về phía cửa sau.

Ở bên ngoài cửa sau, mười hai người có vũ trang đã sẵn sàng tiến vào.

Một tên đầu lĩnh gọi điện cho lão đại của mình, nhưng gọi mấy lần đều không được.

Nhận ra có thể đã xảy ra chuyện, hắn lập tức ra lệnh:

“Tất cả mọi người, xông vào!”

Giây tiếp theo, mọi người kéo cửa sau, lần lượt tiến vào!

Rất nhanh, Trương Huyền và Khoa vừa đi qua một cửa phòng bao, liền nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ hành lang không xa.

Khoa tháo một quả lựu đạn choáng, nhưng bị Trương Huyền ngăn lại.

Chỉ tay về phía cửa phòng bao, Khoa hiểu ý, đẩy cửa nhanh chóng vào kiểm tra.

Xác nhận không có kẻ địch ẩn nấp: “An toàn!”

Trương Huyền đang cảnh giác ở cửa nhận lệnh, rút súng vào phòng, đóng chặt cửa.

Ngay lập tức, một loạt bước chân dồn dập chạy qua ngoài cửa.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng nói: “Kiểm tra tất cả các phòng!”

Mặc dù Trương Huyền không hiểu tiếng Xiêm La, nhưng nghe thấy tiếng bước chân dừng lại trước cửa, hắn hiểu rằng đối phương rất có thể sẽ vào.

Đứng ở góc phải căn phòng, Trương Huyền nấp sau sofa, giương súng nhắm vào cửa.

Ở bên cạnh cửa, Khoa cầm chặt quả lựu đạn choáng, cảnh giác chờ đợi.

Rầm!

Cửa phòng bị ai đó đẩy mạnh!

Biu biu!!

Trương Huyền lập tức khai hỏa!

Hai tên tay súng thậm chí còn chưa nhìn rõ tình hình, đã bị Trương Huyền bắn nát đầu!

Biu biu...!!!

Súng trường trong tay liên tiếp nhả đạn!

Kỹ năng Bắn Súng Lv 5 giúp Trương Huyền có độ chính xác đạt đến mức chưa từng có!

Nơi mắt nhìn đến, là nơi đạn bắn đến!

Chỉ trong chốc lát, bốn tên tay súng đã ngã gục trước cửa phòng!

Tút tut tut...!!!

Người bên ngoài không biết tình hình, gương súng bắn loạn vào trong cửa!

Lúc này, Khoa cũng rút chốt lựu đạn choáng, ném ra ngoài cửa!

Trong tiếng súng dày đặc, tiếng lựu đạn lăn không ai chú ý!

Chỉ trong ba giây!

Boom!!!

Làn sóng xung kích dữ dội kèm theo tiếng nổ đinh tai nhức óc quét qua toàn bộ hành lang!

Trương Huyền cũng nhanh chóng hành động!

Tay chống lên sofa, hai bước nhảy vọt gương súng xông ra khỏi cửa!

Khẩu súng Recce 14 trong tay liên tiếp bắn từng phát, phát nào cũng trúng đích!

Khoa cũng nhanh chóng lao theo, bổ sung vào vùng bắn phía sau của Trương Huyền!

MP5 tự động bắn, không ai có thể thoát!

Chớp mắt, hành lang chỉ còn lại xác chết trừ Trương Huyền và Khoa!

“Thay đạn!”

Khoa lui vào phòng, thực hiện thay đạn chiến thuật, lúc này Khoa cũng chỉ còn lại băng đạn cuối cùng.

Trương Huyền cũng rút lui về cửa phòng, nửa người ẩn trong cửa gương súng cảnh giác, đợi Khoa thay đạn xong, trầm giọng nói:

“Di chuyển!”

Lời vừa dứt, hai người thay phiên yểm trợ, nhanh chóng tiến về phía cửa ra!

Rất nhanh, họ đã đến cửa sau.

Rầm!!!

Khoa đập cửa sau mở ra!

Trương Huyền nhanh chóng gương súng lao ra, nòng súng quét qua hai bên, không phát hiện thêm kẻ địch.

Lúc này, âm thanh xe lốp cán lên mặt đường xi măng vang lên.

Hà thúc lái xe van, nhanh chóng tiến đến, chưa kịp dừng, Chí Vĩ đã mở cửa xe phía sau.

“Mau lên xe!”

Không nói lời vô ích, Trương Huyền và Khoa nhanh chóng nhảy lên xe.

Hà thúc cũng nhanh chóng quay đầu xe, hướng về phía Mark đang ở.

Vừa lên xe, Trương Huyền không kịp nói chuyện, liền thay toàn bộ băng đạn đã bắn hết hoặc còn dỏ trên người.

Chí Vĩ cũng lúc này lấy túi đạn dự phòng từ dưới ghế xe ra.

“Hà thúc lái nhanh lên, Khoa, bổ sung đạn!”

“Rõ!”

Vừa khi xe van khởi động, chưa kịp lao ra khỏi đại lộ Manlaka, từ trong quán bar đã chạy ra năm tên tay súng, bắn loạn vào thân xe!

Tút tut tut...!!!

Tiếng súng vang lên, mọi người trong xe chỉ có thể cúi đầu tránh đạn.

“Chết tiệt!”

Trương Huyền nhanh chóng cầm súng trường nhôm nửa người, nhắm sơ qua liền bóp cò!

Biu biu...!!!

Chỉ trong hai giây ngắn ngủi, bảy phát đạn nhanh chóng bắn ra!

Bắn chết hai người, ba người còn lại đều trúng đạn vào ngực và bụng ngã xuống!

Thông qua gương chiếu hậu, Chí Vĩ nhìn thấy năm tên tay súng ngã xuống như những cây lúa bị lưỡi hái cắt đứt.

Chí Vĩ không kìm được reo lên một tiếng: “Lợi hại thật, đại ca!”

Trước đó, khi chiến đấu ở khoảng cách gần trong quán bar, Trương Huyền chưa cảm nhận rõ sự khác biệt giữa kỹ năng bắn súng Lv 5 và Lv 4.

Nhưng bây giờ, hắn đã cảm nhận được.

Nếu là trước đây khi còn ở Lv 4.

Việc hắn bắn trúng nhiều mục tiêu di chuyển khi xe đang chạy ở tốc độ cao là điều không tưởng.

Đừng nói đến bảy phát đạn, việc không bắn trượt cả băng đạn là điều không thể nghĩ đến.

Nhưng bây giờ, hắn bắn liên tiếp bảy phát đạn, không những tất cả đều trúng đích!

Thậm chí hai phát đầu còn bắn trúng đầu!

“Đại ca.”

Khoa đưa cho Trương Huyền bốn băng đạn súng trường đây.

Chương 139: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền gật đầu nhận lấy, cài hết vào túi đạn trước ngực.

Sau đó hắn lấy ra một hộp nhựa từ túi đạn.

Mở hộp ra, bên trong có bốn quả lựu đạn mảnh!

Hắn chia đều lựu đạn cho Khoa, mỗi người hai quả, đúng lúc đó Hà thúc cũng lên tiếng: “Đến nơi rồi.”

Nói xong, Hà thúc lái xe một cú Drift đẹp mắt, dừng lại trong một con hẻm nhỏ.

Hà thúc chỉ vào tòa nhà cao bên phải đường: “Mark đang ở trong đó.”

Lúc này, trong tòa nhà vẫn vang lên tiếng súng và tiếng nổ.

Có vẻ Mark vẫn đang cầm cự được.

“Khoa, người ở đây giữ vị trí, chờ tín hiệu của ta để phục kích!”

“Rõ!”

Sau khi sắp xếp xong, Trương Huyền mở cửa xe, nhảy xuống.

Hắn nhanh chóng giương súng, quét qua hai bên, xác định trong hẻm không có kẻ địch, rồi chạy nhanh về phía tòa nhà.

Đây có vẻ là một tòa nhà văn phòng, tổng cộng mười một tầng.

Bên ngoài tòa nhà treo đầy các bảng quảng cáo màu sắc tối, nhìn có vẻ cũ kỹ.

Trương Huyền nhanh chóng lao vào trong, nhìn thấy thang máy dừng ở tầng trên cùng, hấn tiến đến cửa thoát hiểm.

Lắng nghe một lúc.

Dựa vào tiếng súng, hấn có thể đoán được.

Nhóm địch hiện đang ở tầng năm, còn Mark có lẽ ở tầng bảy.

Nghĩ vậy, Trương Huyền kéo súng trường sang bên trái hông, rút súng ngắn ra để trước ngực, tay trái đặt lên tay nắm cửa thoát hiểm.

Chờ một giây, hấn đẩy cửa mạnh!

Xác nhận khu vực ngoài cửa an toàn,

Trương Huyền liền cúi người, giương súng trước ngực, nhanh chóng tiến vào!

Nòng súng quét qua các góc của cầu thang!

Xác định không có kẻ địch, Trương Huyền đổi lại súng chính.

Hấn kéo xuống kính nhìn đêm trên đầu.

Khi ánh sáng xanh lóe lên!

Tầm nhìn bỗng trở nên sáng rõ.

Tuy nhiên, vì địch cũng có thể trang bị kính nhìn đêm.

Trương Huyền không bật tia IR laser trên thanh dẫn của súng trường.

Việc này khiến hấn khó nhắm bắn hơn khi đeo kính nhìn đêm.

Dù vậy, Trương Huyền không lo lắng.

Hắn di chuyển nhẹ nhàng nhưng nhanh chóng đến gần tầng bốn.

Lúc này, nhóm đang giao chiến đã di chuyển lên thêm hai tầng.

Nhưng Trương Huyền đã có thể thấy ánh lửa phía trên.

Hửm?

Ánh lửa?

Hắn ấn nút liên lạc, nói nhỏ: “K3, đây là K1, nghe rõ không?”

Vừa lúc đó.

Mark ở tầng tám đẩy một đồng giấy bìa trong hành lang vào cầu thang và đốt cháy, tạo thành hàng rào lửa và khói.

Nhưng khi hắn chưa kịp rút lui, một bóng người cầm súng MK18 bắn từ góc dưới!

Tút tut!!!

Mark trúng đạn ở ngực!

Dù có áo giáp chắn, lực tác động vẫn làm Mark ngã xuống đất.

Không chần chừ, Mark rút súng ngắn, bắn loạn xuống dưới!

Pằng pằng pằng...!

Kẹt đạn!

Hết đạn, Mark chịu đựng đau đớn, mở cửa thoát hiểm, chạy vào hành lang tầng tám.

Trong khi chạy, hắn tìm đạn ở thắt lưng nhưng đã hết.

“Chết tiệt!”

Mark chửi thề.

Hắn đá cửa một phòng vẽ, trốn sau tường và lấy quả lựu đạn choáng cuối cùng.

“K3, đây là K1, nghe rõ không?”

Cuối cùng cũng nghe thấy tiếng gọi của Trương Huyền, Mark chưa bao giờ thấy giọng một người đàn ông lại dễ nghe đến vậy.

Hắn vội vàng đáp lại: “K3 nghe rõ, K1, người đang ở đâu? Ta sắp không chịu nổi rồi!”

“Ta ở dưới, K1. Người chú ý, trên lầu có ánh lửa, người còn chiến đấu được không?”

Mark cười khò: “Không, ta chỉ còn một quả lựu đạn choáng, hết sạch đạn súng ngắn rồi.”

“Hiểu rồi, ta sẽ đến ngay.”

Nói xong, Trương Huyền nhanh chóng bước lên vài bậc thang, giơ súng, bắn hai phát lên trên!

Biubiubiu!!!

Dù đã gắn giảm thanh, tiếng súng của Trương Huyền vẫn vang dội trong cầu thang!

Nhóm bốn người đang dọn hàng rào lửa nhận ra có người bên dưới.

Họ lập tức quay súng, bắn về phía dưới!

Nhưng Trương Huyền đã mở cửa thoát hiểm, vào hành lang tầng sáu.

Tiếng động lớn của cửa thu hút sự chú ý.

Để giải quyết mối đe dọa này, nhóm chia làm hai, cử hai người truy sát Trương Huyền.

Hai người nhanh chóng xuống tầng sáu, một người mở cửa thoát hiểm!

Nhưng vừa mở cửa, một quả lựu đạn mảnh lăn ra!

“Cẩn thận lựu đạn!”

Một người nhanh chóng đá quả lựu đạn xuống dưới!

Cả hai nằm xuống, ngay sau đó!

Bùm!!!

Lựu đạn nổ phía dưới!

Không để hai người kịp hoàn hồn, Trương Huyền đá cửa, giờ súng Glock, bắn hai phát nhanh!

Một người vừa đứng dậy đã bị bắn nát đầu!

Người kia cũng đứng dậy nhanh chóng.

Không kịp rút súng, hấn nắm chặt tay phải của Trương Huyền!

Pằng pằng pằng!!!

Bị kiểm soát, Trương Huyền bắn ba phát đều trượt!

Không chần chừ, hấn rút dao ở thắt lưng!

Đâm chéo lên bụng dưới!

Phập phập phập...!!!

Liên tiếp sáu bảy nhát!

Tên kia đau đớn, lùi lại yếu ớt.

Phập!!!

Lại một nhát đâm vào cổ họng!

Trương Huyền giành lại súng!

Không rút dao, hấn giờ súng bắn vào đầu tên địch!

Pằng!!!

Máu phun ra!

Xác ngã xuống!

Trương Huyền thay đạn nhanh chóng, bắn đầy đủ!

Bùm!!!

Lựu đạn choáng nổ!!!

Mark đau đớn ngã xuống!

Vừa rồi.

Hai kẻ địch đã vượt qua hàng rào lửa, tấn công Mark.

Thấy mình không còn đường thoát, Mark liều lĩnh rút chốt lựu đạn choáng!

Khoảng cách gần, Mark không thể né tránh, bị choáng nặng!

Nhưng không chỉ hấn, hai kẻ địch cũng bị choáng.

Bùm!

Trương Huyền mở cửa, giơ súng thấy ba người nằm đó.

Không chần chừ, bắn hai phát vào đầu, kết liễu hai kẻ địch.

Chương 140: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền kéo Mark vào phòng vẽ.

May mắn, Mark không bị thương nặng, chỉ bị choáng.

“Này!”

Trương Huyền tát mạnh vào mặt Mark: “Tỉnh lại, K3!”

Lại tát thêm một cái.

Mark cuối cùng cũng tỉnh, thấy Trương Huyền giơ tay lên, hấn vội la: “Đừng đánh nữa...”

“K3, ta cần biết ngươi thấy bao nhiêu kẻ địch.”

Trương Huyền nhìn Mark mơ màng.

Rõ ràng, hắn chưa nghe thấy.

“Thôi...”

Trương Huyền lắc đầu, ấn nút liên lạc: “Đây là K1, đã tìm thấy K3, ngoại viện, các ngươi thế nào?”

“Nghe rõ, chúng ta không gặp vấn đề gì, không ai đuổi theo, ngược lại thấy nhiều người cầm tiền và trang sức bỏ chạy, còn nghe tiếng súng trên phố.”

Nghe vậy, Trương Huyền suy nghĩ một lúc rồi hiểu ra.

Điều này cũng hợp lý.

Bản thân Lee Yoo Tae dùng tiền thưởng cao để thu hút nhiều kẻ liều mạng trong thời gian ngắn.

Giờ Lee Yoo Tae bị giết, trả thù cũng vô nghĩa.

Dù có kẻ trung thành, thấy tài sản của Lee Yoo Tae cũng không thể không động lòng.

Nếu có kẻ tham vọng.

Chắc chắn muốn lợi dụng cơ hội để trở thành ‘vua’.

Có vẻ, tối nay quán bar G sẽ rất náo nhiệt.

Náo nhiệt cũng tốt.

Ít nhất không lo bị kẻ nào gây rối.

Nghĩ vậy, Trương Huyền đỡ Mark, dẫn hắn xuống gặp Chí Vĩ và những người khác.

“Trương ca.”

Lên xe, Hà thúc nói: “Vừa rồi Scott tiên sinh gọi, họ đã thoát khỏi Chùa Song Long, không gặp mai phục.”

“Thật à...” Trương Huyền gật đầu: “Còn Roy?”

“Không có tin tức.” Hà thúc lo lắng: “Scott tiên sinh không thấy Roy, gọi cũng không nghe máy.”

“Hả?”

Trương Huyền nhíu mày: “Sao lại thế?”

Hắn đập vai Mark.

Mark đã tỉnh hơn, dù tai vẫn ù, nhưng nghe lớn tiếng vẫn được.

Mark lấy điện thoại, bật màn hình.

Trên đó hiện lên vài điểm sáng nhấp nháy.

“Định vị?”

“Đúng.” Mark khàn giọng: “Áo giáp chúng ta mặc có định vị, qua đó có thể tìm thấy họ.”

Trương Huyền gật đầu, nhận điện thoại kiểm tra.

Phát hiện vị trí của Roy và Smith ở dưới núi Chùa Song Long.

Nhưng kỳ lạ, hai điểm sáng không di chuyển.

“Chẳng lẽ có chuyện?” Chí Vĩ nói.

Mark nhú mào:

“Tính cả Somphachan, họ có sáu người, Roy và Smith đều là lính đặc nhiệm, chiến đấu hơn ta, dù bị mai phục cũng không đến nỗi chạy không thoát.”

“Nhưng nếu kẻ mai phục là đội tinh nhuệ như vừa rồi?”

Nghe vậy, Mark im lặng.

Nếu Roy bị mai phục bởi đội tinh nhuệ như vừa rồi...

Chắc chắn rất nguy hiểm.

“Được rồi.” Trương Huyền nói: “Dù gì cũng phải đi xem, Hà thúc, lái xe.”

“Rõ.”

...

Trong bóng tối, một chiếc xe đâm vào cột điện bên đường, bốc khói trắng.

Cách xe không xa.

Phập!

Roy đâm dao vào cổ Somphachan, máu tươi phun ra làm ướt tay Roy.

Nóng, dính!

Nhưng Roy không cảm nhận, hắn còn xoay lưỡi dao!

Xoẹt!!!

Máu phun thêm, nhìn vào đôi mắt chết không nhắm của Somphachan, Roy thở hên hển, ngồi bệt xuống đất.

Mãi sau, Roy mới đứng dậy.

Rút khẩu súng SIG P365 giấu ở sau lưng ra, Roy bắn thêm hai phát vào hai tên lính của Somphachan đang nằm dưới đất để chắc chắn rằng chúng đã chết.

“Pằng, pằng!”

Hai tiếng súng vang lên giòn giã, lan xa trong đêm tối yên tĩnh.

Quan sát xung quanh không thấy có kẻ địch, Roy lao đảo tiến về phía chiếc xe.

Quần bên chân phải của Roy đã ướt đẫm máu, rõ ràng hắn vừa bị bắn trúng.

Mở cửa xe, Roy bắn thêm một phát vào tài xế đang ngồi ở ghế lái, sau đó kéo Smith đang nằm bất tỉnh ra khỏi xe.

“Smith? Smith!”

Gọi to hai lần, Roy thử kiểm tra hơi thở và mạch của Smith, nhưng hắn nhận ra...

Smith đã chết.

Nhìn bụng của Smith bị bắn tan nát, Roy thở dài nặng nề, ngồi bệt xuống đất.

Mất một lúc lâu mới hoàn hồn lại.

Cách đây không lâu, trên đường quay về Chùa Song Long, Somphachan và người của hắn đột ngột tấn công, bắn liên tiếp vào Smith.

Dù Roy phản kháng quyết liệt, nhưng hắn vẫn bị bắn trúng một phát vào chân.

Với phản xạ chiến đấu xuất sắc, Roy bắn trọng thương tài xế, khiến xe đâm vào cột điện.

Trong lúc mọi người còn chưa hoàn hồn, Roy đã ra tay.

Trải qua một trận chiến đẫm máu từ trong xe ra ngoài, Roy cuối cùng giết hết bọn Somphachan.

Nhìn đôi mắt mở to không nhắm của Smith, Roy dần lấy lại tinh thần, bấm nút liên lạc:

“Đây là K2, toàn bộ đội giải cứu con tin đã phản bội, K4 đã hy sinh.”

Đèn xe từ xa chiếu tới, sáng lóa vào mặt Roy khiến hắn phải nheo mắt.

Xe dừng lại, cửa sau mở ra, Trương Huyền, Mark và Chí Vĩ cầm súng xuống xe cảnh giác, kiểm tra xung quanh không có địch.

Trương Huyền và Mark vội chạy tới chỗ Roy.

“Smith!”

Mark ngay lập tức nhìn thấy Smith nằm dưới đất, nhanh chóng kiểm tra.

Dù Roy đã báo Smith hy sinh, nhưng nhìn thấy thi thể của người đồng đội từng kề vai sát cánh, Mark vẫn không khỏi tức giận và đau buồn.

“Chuyện gì xảy ra?” Trương Huyền đến trước mặt Roy, nhìn qua xác của Somphachan và đồng bọn không xa.

“Họ là kẻ phản bội, trên đường về đã bất ngờ tấn công chúng ta, Smith ngồi ở giữa nên bị hạ gục đầu tiên.”

Roy đang băng bó vết thương ở chân, mặt tái nhợt.

“Kẻ phản bội!?”

Trương Huyền biến sắc.

Roy biết Trương Huyền đang nghĩ gì, liền gật đầu nói:

“Yên tâm, ta đã gọi video cho Scott tiên sinh, họ đã đến nơi an toàn, trên đường không gặp vấn đề gì. Có lẽ, ông Zonlawimon không biết việc Somphachan phản bội.”

“Ừ...”

Trương Huyền gật đầu, im lặng vài giây rồi hỏi: “Người có thể đứng lên không?”

Chương 141: Tiêu Đề 《Ẩn》

Roy đã băng bó xong vết thương, gật đầu: “Không vấn đề gì.”

Hắn chống tay, cố gắng đứng lên, nhưng loạng choạng, nếu không có Trương Huyền đỡ kịp, có lẽ hắn đã ngã.

“Cảm ơn.”

“Không có gì.”

Roy được Trương Huyền đỡ lên, đi về phía xe ngồi.

Trương Huyền nhìn Mark đang đau buồn, lớn tiếng gọi: “Mark, chúng ta phải đi rồi, đây không phải chỗ để khóc!”

Mark không nói gì, vác thi thể Smith lên rồi trở về.

Trương Huyền không nói gì thêm, ra hiệu cho mọi người.

Rất nhanh, Chí Vĩ mang một túi đựng xác đến giúp.

...

Một lát sau, cả nhóm lái xe đến một trang trại ở ngoại ô.

Cổng chính, hai lính gác cầm súng đang đứng gác, thấy xe lạ tới gần, họ giơ súng lên cảnh giác.

Nhưng một người phụ nữ trung niên trong trang trại hô lên hai tiếng, lính gác lập tức nhường đường cho Trương Huyền và nhóm vào.

Hà thúc không chần chừ, lái xe vào trang trại.

Đi ngang qua người phụ nữ trung niên, Trương Huyền để ý thấy trang phục của bà, rõ ràng không phải hàng rẻ tiền.

Chắc chắn bà là người của gia tộc Zonlawimon.

Xe dừng trước một kho chứa cỏ, Chí Vĩ và Mark mang thi thể Smith xuống.

Trương Huyền đeo súng, mở cửa xe bước ra.

Người phụ nữ trung niên nghiêm nghị tiến tới, nói bằng tiếng Anh: “Chào Trương tiên sinh, Scott tiên sinh đang chờ ở trong, xin mời theo ta.”

Khi người phụ nữ tiến đến gần, Trương Huyền vô cảm, tay đặt trên cò súng.

Chí Vĩ cũng nhìn xung quanh cảnh giác.

Chống súng đứng dậy, kéo theo chân bị thương, Roy nhìn người phụ nữ nói:

“Zonlawimon đâu?”

Giọng Roy không mấy lịch sự, thậm chí có phần dữ tợn.

Nhưng người phụ nữ không để ý, bình thản nói: “Cha ta cũng ở trong nhà.”

“Chí Vĩ, Mark, mang Smith theo, Hà thúc, đỡ Roy, chúng ta đi.”

Trương Huyền dẫn đầu, tiến về phía nhà lớn sáng đèn không xa.

Mọi người theo sát, bước đều.

Tất cả đều có vết thương hoặc bụi bẩn và máu trên người.

Dù trông bẩn thỉu và nhếch nhác, nhưng các lính gác dọc đường đều tránh mặt, không dám nhìn thẳng.

Rất nhanh, cả nhóm tới cửa nhà lớn.

Scott mở cửa bước ra, thấy túi đựng xác màu xanh, mặt ông biến sắc.

“Scott tiên sinh.”

Mọi người đứng trước mặt Scott, không nói gì.

“Ừm...”

Scott định nói nhưng không biết nói gì.

Zonlawimon già nua xuất hiện, được người hầu dìu, chống gậy bước ra.

Thấy vết thương và túi xác xanh, hấn đau khổ nói:

“Scott, ta xin lỗi, Somphachan...”

Hóa ra.

Hai mươi năm trước, Zonlawimon còn trẻ đã quen biết Somphachan.

Khi ấy Zonlawimon là người cứng rắn và táo bạo, nhờ thủ đoạn cứng rắn và mưu lược, hấn chiếm được một vị trí ở Chiang Mai.

Somphachan khi đó chỉ là một thuộc hạ mạnh mẽ dưới trướng hấn.

Trong một trận chiến gia tộc, Zonlawimon bị phục kích, suýt chết.

Somphachan liều mạng cứu Zonlawimon ra ngoài.

Từ đó, Zonlawimon tin tưởng tuyệt đối Somphachan.

Nhiều chuyện đã xảy ra.

Cho đến hôm nay, Zonlawimon không có con trai, coi Somphachan như con ruột.

Hấn dự định giao một phần tài sản gia đình cho Somphachan sau khi chết.

Nhưng...

Somphachan đã chọn phản bội vào lúc này!

Zonlawimon không hiểu Somphachan đã xảy ra chuyện gì, nhưng...

Nếu Somphachan giết được Roy và Smith, hẳn chắc chắn sẽ ra tay với bản thân và Scott!

Nghe Zonlawimon kể, Scott lắc đầu:

“Zonlawimon, người của ta chết vì người của người phản bội, dù người không biết cũng không thể phủ nhận trách nhiệm;

Hợp đồng giữa ta và người chấm dứt!

Từ nay, ta sẽ không tới Xiêm La nữa, người cũng không cần tìm ta, chuyện của người, người tự giải quyết.”

Nói rồi, hắn quay lại phía nhóm Trương Huyền nói:

“Đi thôi, chúng ta nên về.”

...

Trời vừa hửng sáng.

Mọi người lái xe nhanh chóng tới đích:

Sân bay quốc tế Chiang Mai.

Máy bay riêng của Scott đã đợi từ lâu.

Nhìn nhân viên y tế đưa Roy lên máy bay điều trị, Scott thở phào:

“Cuối cùng... tất cả đã kết thúc.”

Có lẽ vì thiếu vắng đám thuộc hạ và đại diện của Lee Yoo Tae, cả nhóm không gặp nguy hiểm trên đường.

Nhưng Scott dù chỉ là thương nhân, từng trải, nhưng sau nhiều biến cố này, hắn cũng kiệt sức.

Phải về nước ngay!

“Sir.”

Wilson nhận tập tài liệu từ tay Scott, nói:

“Ngài yên tâm, ở đây giao cho ta.”

“Ừ, cảm ơn ngài.” Scott gật đầu hài lòng.

Dự án ở Bangkok chưa hoàn tất, cần có người xử lý.

Rồi hắn quay sang nhóm Trương Huyền:

“Trương, những ngày này bảo vệ Wilson giúp ta.”

Trương Huyền nói: “Xin yên tâm, Scott tiên sinh.”

“Ừ.”

Có lẽ vì quá mệt mỏi, Scott không nói nhiều, gật đầu với mọi người rồi cùng Mark lên máy bay.

Mọi người tiễn máy bay cất cánh.

Wilson thở dài:

“Nói thật, trước đây ta chưa bao giờ nghĩ Xiêm La lại nguy hiểm như vậy, vài năm trước đi Trung Đông ta cũng không gặp nhiều rắc rối thế này.”

Chí Vĩ cũng đồng tình: “Nơi này ta không muốn ở lâu, chúng ta nên về Bangkok.”

Trương Huyền gật đầu.

Hà thúc đột nhiên hỏi: “Trương ca, trước khi giết Kang Sung Ki, ngài có hỏi được gì về tập đoàn Dorens không?”

Trương Huyền nhún mày: “Chưa kịp hỏi, lúc đó gấp gáp tìm các người, không có thời gian tra hỏi.”

“Vậy thì phiền rồi.”

Hà thúc thở dài, trầm ngâm:

“Scott đã cắt đứt liên hệ với Zonlawimon, nên không cần giúp họ đối phó Dorens nữa, nhưng chúng ta thì khác, còn phải sống ở Xiêm La, lỡ bị trả thù thì sao?”

Chương 142: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đúng vậy, làm trộm nghìn ngày, đâu có nghìn ngày phòng trộm.”

Chí Vĩ nghe vậy cũng lo lắng.

Nhưng Trương Huyền không lo: “Đúng là vấn đề, nhưng ta có cách.”

“Cách?”

“Đúng, ta có bạn bè, họ có thể giúp.”

“Bạn bè?”

Hà thúc và Chí Vĩ nhìn nhau, nhớ lại những người mặc đồng phục SWAT Mỹ trên tàu khi đến Xiêm La.

“Đúng.”

Trương Huyền cười: “Chính là bạn.”

Hắn đã nghĩ đến vấn đề của tập đoàn Dorens.

Dù Dorens mới nổi lại, nhưng vẫn mạnh hơn Tiền gia.

Nếu họ trả thù...

Hắn có thể phòng mười ngày, nửa tháng, nhưng không thể phòng ba năm, năm năm.

Nên Trương Huyền định dùng thẻ đặc vụ MI6 để giải quyết vấn đề này.

Wilson đột nhiên nói:

“Trương, người có nghĩ đến phát triển ở nơi khác? Ví dụ như Anh quốc?”

Trương Huyền ngạc nhiên: “Scott chưa từ bỏ sao?”

“Không phải, Scott tôn trọng lựa chọn của các người.”

Wilson lắc đầu:

“Đây là ý kiến cá nhân, ở Xiêm La các người không có mối quan hệ, phát triển khó khăn, nhưng Anh quốc khác, là căn cứ của Công ty tài chính Worle, với năng lực của các người, chỉ cần muốn, Scott và bạn hẳn sẽ vui lòng cho các người một số đơn hàng.”

...

Tỉnh Mae Hong Son.

Trong một biệt thự xa hoa.

Nghe tiếng dương cầm du dương.

Yadin cầm tách cà phê, mỉm cười nhìn người phụ nữ thanh nhã ngồi trước cây đàn.

Cuối cùng, bản nhạc kết thúc.

Người phụ nữ thở dài: “Vẫn còn vài sai sót.”

“Người đã chơi rất tốt, đừng ép mình quá, Delia.” Yadin tiến tới, xoa tóc người phụ nữ an ủi.

Delia cười gượng, không nói gì thêm, tâm trạng không tốt.

Thấy vậy, Yadin đề nghị:

“Tuần sau, chúng ta đi du lịch vài ngày, đúng lúc nghe nói Nhà hát Hoàng gia Albert tổ chức buổi hòa nhạc lớn, nhiều nghệ sĩ nổi tiếng sẽ tham dự.”

“Thật sao?” Delia vui mừng ngẩng đầu nhìn người yêu của mình, có chút không dám tin, và ngập ngừng nói: “Thực ra,

công việc của người bận rộn như vậy, không cần thiết phải dành nhiều thời gian bên cạnh ta đâu.”

“Đừng lo, em yêu.” Yadin hôn nhẹ lên trán Delia, cung chiều nói: “Công việc chỉ là một phần của cuộc sống, còn người, người là tất cả của ta.”

“Người thật tốt.”

Khi hai người đang thân mật, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa vang lên: “Yadin, là ta.”

Sau đó không đợi Yadin trả lời, một người đàn ông cao lớn, mặc bộ vest, đẩy cửa bước vào.

Nhìn qua Delia một cái, người đàn ông đó nhìn thẳng vào Yadin, hùng hổ chất vấn:

“Ta vừa nhận được tin tức, tối qua, nhóm Lee Yoo Tae ở Chiang Mai bị tiêu diệt? Sao người lại giấu ta?”

“Thật xin lỗi, chú Harlow.”

Yadin đứng dậy, vẻ mặt bình thản nhìn chú của mình: “Là người của Scott Worle làm, vì lúc đó quá muộn, ta nghĩ chú đã ngủ rồi.”

Nghe xong lời này, ánh mắt Harlow lập tức thay đổi: “Ta ngủ rồi!? Chuyện lớn như vậy, người lại dùng lý do này để qua loa với ta?”

“Ta không có ý gì khác, chú Harlow, là chú nghĩ quá nhiều thôi.”

Yadin cười lắc đầu: “Hơn nữa, chuyện xảy ra gấp gáp như vậy, dù ta có gọi chú, thì chú có thể làm được gì?”

Harlow nhìn chằm chằm Yadin một lúc lâu, giọng điệu không vui nói: “Chẳng lẽ người không biết nhóm Lee Yoo Tae có thể mang lại bao nhiêu lợi nhuận cho chúng ta sao?”

“Vậy ta còn có thể làm gì?”

Yadin giơ tay lên:

“Khi ta biết tin, Lee Yoo Tae đã chết rồi, đội sát thủ ta phải đi cũng không phải đối thủ của họ, ngay cả nội gián khó khăn lắm mới lôi kéo được cũng bị bảo vệ của Scott giải quyết rồi.”

“Thế còn Scott Worle?”

“Đương nhiên là đã trên đường về nước rồi.”

“Cái gì!? Người lại để hắn đi?”

“Vậy ta còn có thể làm gì? Ở Chiang Mai ta không còn ai có thể sử dụng nữa.”

“Người! Khụ khụ...” Harlow chỉ vào Yadin muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên không kiềm được ho kịch liệt.

Thấy vậy, trên mặt Yadin nở một nụ cười, tiến lên vỗ vai chú mình, ân cần nói:

“Đừng lo, chú Harlow, chú cứ yên tâm ở nhà dưỡng bệnh đi, Zonlawimon chắc chắn phải chết, Chiang Mai sớm muộn gì cũng thuộc về tập đoàn Dorens, à đúng rồi, ta sẽ rời nhà vài ngày, chuyện ở nhà nhờ chú trông coi.”

Nói xong, liền gọi về phía cửa:

“Gọi hai người vào, đưa chú Harlow đến chỗ bác sĩ Sasha.”

Sau đó, Yadin mang theo Delia đang ngơ ngác rời khỏi phòng đàn.

Nhìn bóng lưng Yadin rời đi, trong mắt Harlow càng thêm phần nộ!

...

Trong những ngày trở về Bangkok.

Mọi thứ đều rất bình yên.

Wilson làm việc theo đúng kế hoạch, đàm phán hợp tác với một số doanh nghiệp địa phương, còn Trương Huyền cùng nhóm người của mình theo sát bảo vệ.

Không có bất kỳ nguy hiểm nào xảy ra, tập đoàn Dorens dường như quên mất họ.

Ngay cả Tiền Vạn Thành của Tiền gia, con trai hấn đã chết, cũng không thấy hấn có động tĩnh gì.

Rất nhanh, đến ngày Wilson trở về nước.

Ngoài sân bay Bangkok.

Wilson đưa một thẻ ngân hàng cho Trương Huyền:

“Theo hợp đồng ban đầu, tiền thù lao cơ bản của các người là 200.000 đô la mỗi ngày, lại thêm 50%, tổng cộng là 300.000, trừ thuế, thẻ này có 2,4 triệu đô la, phần dư là chút lòng thành của Scott tiên sinh.”

Trương Huyền có chút ngạc nhiên, nói: “Scott tiên sinh cũng khách sáo quá rồi, thực ra đây là trách nhiệm của chúng ta, không cần thêm tiền.”

Wilson lắc đầu: “Đã nói là chút lòng thành, các người cứ nhận đi, dù sao tiền cũng ở trong tay người rồi, người trả lại cũng không có chỗ mà trả.”

Chương 143: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ha, được thôi, nhờ người gửi lời cảm ơn của ta tới Scott tiên sinh.”

Cười cười nhận thẻ ngân hàng, Trương Huyền nói: “Vậy chúng ta tiễn người đến đây thôi, Wilson.”

“Ừ.” Wilson gật đầu: “Cảm ơn người, Trương.”

Sau đó nhìn về phía mấy người đứng sau Trương Huyền, nghiêm túc nói: “Mấy ngày này, thực sự nhờ có các người.”

“Ha ha.”

Chí Vĩ cười nói: “Sao lại đột nhiên tình cảm như vậy, không phải là không gặp lại nữa, lời này để sau đi, khi nào đến London, chúng ta còn phải tìm người uống rượu đấy.”

“À?” Wilson sững sờ, nhìn Trương Huyền.

Trương Huyền cười gật đầu: “Đúng vậy, tôi qua chúng ta đã bàn bạc, quyết định đi tới Anh quốc, xem tình hình bên đó.”

Thực ra, từ khi trở về từ Chiang Mai, Trương Huyền và nhóm của mình luôn suy nghĩ về lời nói của Wilson trước đó.

Thực sự, so với vùng đất này, Anh quốc và thậm chí cả châu Âu, rõ ràng có nhiều cơ hội phát triển hơn.

Trương Huyền bản thân không có nhiều tham vọng, nhưng sau khi trải qua nhiều tình huống, trong lòng cũng muốn khám phá thế giới rộng lớn hơn, đồng thời cũng gặp gỡ những người mạnh hơn!

Chí Vĩ thì không có nhiều ý nghĩ, hắn chỉ muốn kiếm tiền, sau này có thể áo gấm trở về quê hương, nếu như Anh quốc có nhiều tiền hơn để kiếm, tại sao không đi?

Hà thúc tuy luôn thuận theo tự nhiên, nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện, cũng hy vọng Trương Huyền có thể dẫn họ tiến lên bước cao hơn.

Còn Khoa thì không cần phải nói, dù là để theo Trương Huyền kiếm tiền, hay là để trả ơn Trương Huyền, mỗi lần họp nhỏ hắn đều chỉ nói một câu ‘Đại ca bảo ta đi đâu, ta đi đó’.

Khi nghe Trương Huyền nói, nụ cười trên mặt Wilson càng rạng rỡ, như một bông hoa cúc nở rộ:

“Các người có thể suy nghĩ thấu đáo thật là tốt, yên tâm, khi các người đến Anh quốc, ta nhất định mời các người uống rượu... À đúng rồi, các người khi nào xuất phát? Hay là đi cùng ta hôm nay luôn?”

“Không vội.” Trương Huyền vẫy tay: “Chúng ta còn có việc cần xử lý ở đây, xong rồi sẽ đi.”

“Ồ~” Wilson không hỏi thêm gì, vài người lại nói chuyện một lát, Wilson nhìn đồng hồ, nói: “Được rồi, hẹn gặp lại ở London, máy bay sắp cất cánh rồi, ta phải đi ngay.”

“Ừ, hẹn gặp lại ở London.”

Nhìn Wilson rời đi, Trương Huyền quay lại nhìn mọi người: “Đi thôi, đến bệnh viện.”

“Được!”

...

“Ai nha Tiểu Bình, ta đã nói rồi, ta bây giờ có thể tự mình đi dạo, người đừng có theo sát như dốt chó được không?”

Lão Mã vẻ mặt khổ sở nhìn con gái mình không rời nửa bước.

Mã Tiểu Bình không chút biểu cảm nói: “Khi nào cha tự giác bỏ thuốc lá thì con sẽ không theo nữa.”

Nghe xong lời này, lão Mã lập tức nhảy dựng lên:

“Thuốc? Thuốc gì!? Đừng nói vậy, bác sĩ đã nói ta phải kiêng thuốc lá và rượu, sao ta có thể không nghe lời bác sĩ được!?”

“Thật sao.”

Mã Tiểu Bình từ túi áo của lão Mã lấy ra một gói thuốc lá, lắc lắc: “Vậy cha nói cho con biết, đây là cái gì?”

Lão Mã sượng mặt, nhưng vẫn cố chấp:

“Ai để một gói thuốc vào túi ta thế này!? Phải rồi, hôm qua Mạo Khoa đã đến, chắc chắn là hắn để vào!”

“...“

“Lão Mã, không thể nói bừa đâu, người thật thà như Mạo Khoa, người phải chọn đối tượng khác mà đổ lỗi chứ.”

Giọng nói đùa cợt của Trương Huyền từ phía sau truyền đến.

Lão Mã và Mã Tiểu Bình quay đầu lại, thấy Trương Huyền và mọi người đang đi tới.

“Ái chà, các người cuối cùng cũng đến, đến đúng lúc lắm, đi đi, chúng ta tìm chỗ chơi bài, hôm nay ta làm nhà cái.”

Nói xong, lão Mã định trốn khỏi Mã Tiểu Bình bên cạnh.

Nhưng Mã Tiểu Bình đã không chịu nổi, kéo lão Mã lại: “Cha! Cha có thể làm ơn bớt lo cho con không? Nếu mẹ còn sống, cha nghĩ bà sẽ muốn thấy cha như thế này sao?”

Lão Mã cứng đờ, đứng yên không nói gì một lúc lâu.

Chí Vĩ thấy vậy, vội bước tới làm người hòa giải: “Này, đừng cãi nhau, lão Mã, người cũng thật là, sao không dứt khoát bỏ cái thuốc lá này đi, thứ hôi thối như vậy có gì tốt, mau hứa với Tiểu Bình...”

Nhưng chưa kịp nói hết, Mã Tiểu Bình đã ném gói thuốc lá xuống đất, không nói một lời, quay người rời đi.

Còn lão Mã, cũng thở dài một tiếng: “Haiz...”

Hà thúc tiến tới, vỗ vai lão Mã, nói: “Đi thôi, tìm chỗ nói chuyện.”

“Ừ.”

Mấy người đi qua con đường sỏi, đến một cái đình ngồi xuống.

Lão Mã bắt đầu kể về quá khứ của mình về mặt u sầu.

Nhiều năm trước, khi lão Mã mới đến Xiêm La, là cùng với vợ và con gái mới sinh Tiểu Bình.

Vợ chồng họ dự định làm ăn nhỏ, nhưng lão Mã lại tình cờ gặp được Mạt Ba lão bản.

Lúc đó, lão Mã mới xuất ngũ không lâu, vẫn còn chút kỹ năng.

Thêm vào đó là sự bông bột của tuổi trẻ, không cưỡng lại được sự cám dỗ của việc làm giàu, liền theo Mạt Ba lão bản làm công việc an ninh.

Nhưng, vì quá trẻ và nóng nảy, lão Mã đã gây thù với một ông trùm địa phương.

Kẻ đó không nể mặt Mạt Ba lão bản, đã tìm người xông vào nhà lão Mã.

Ngày đó, là ngày đen tối nhất và tuyệt vọng nhất của lão Mã.

Vợ chết, Tiểu Bình mới bốn năm tuổi suýt nữa cũng gặp nguy hiểm.

Mặc dù sau này lão Mã đã tiêu diệt kẻ đó để trả thù, nhưng cũng đã trầm lắng một thời gian dài.

Chương 144: Tiêu Đề 《Ẩn》

Học hút thuốc, học uống rượu, học chơi bài...

Nếu không phải vì nuôi con gái, lão thậm chí đã định bỏ việc.

Đến hôm nay.

Mặc dù đã qua nhiều năm, lão Mã tự cho là đã vượt qua được bóng đen đó.

Nhưng khi nhắc lại ngày đen tối đó, vẫn khiến lão Mã nghẹn thở.

“Hà...” Hà thúc vỗ vai lão Mã, hắn không giỏi an ủi người khác, chỉ có thể làm bộ đồng cảm, hy vọng lão Mã cảm thấy dễ chịu hơn.

“Thôi, không nhắc đến chuyện đó nữa.”

Lão Mã thở dài: “Các người đến đây đúng lúc, hôm nay bạn ta trong chính phủ đã giúp các người giải quyết vấn đề giấy tờ.”

Nói xong, lão Mã lấy ra một túi nhựa nhỏ, bên trong có vài cuốn giấy tờ.

Thực ra, nếu lão Mã không nhắc, Trương Huyền cũng sắp quên mất việc này.

“Những giấy tờ này, đều là khó khăn lắm mới có được, hoàn toàn thật và hữu ích, từ giấy khai sinh, đến hồ sơ trưởng thành, đều có thể tra cứu.”

Hà thúc lấy giấy tờ ra, phân phát cho từng người trong nhóm Trương Huyền.

Trương Huyền nhìn thẻ căn cước trong tay, ảnh chân dung trên thẻ có đến sáu bảy phần giống hần, khiến hần không khỏi nghi ngờ: “Lão Mã, thẻ căn cước này, thật sao?”

“Tất nhiên là thật.” Lão Mã nói như đương nhiên: “Khác với những giấy tờ giả chỉ có bề ngoài giống, những giấy tờ này có thể tra cứu thông tin trong hệ thống, như thẻ các người đột nhiên có thêm một danh tính.”

Chí Vĩ chỉ vào bức ảnh trên thẻ căn cước, nói: “Lão Mã, ảnh này là sao? Ta không nhớ đã cung cấp ảnh chân dung cho người.”

“Cái này?” Lão Mã vẫy tay: “Đây là giả, ảnh là ta tự tạo, bạn ta nói không thể dùng ảnh cá nhân thật, có vài phần giống là được rồi.”

Được rồi, nếu lão Mã đã nói vậy, nhóm Trương Huyền cũng không bận tâm nữa.

Lúc này, lão Mã đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, các người hôm nay đến tìm ta đông đủ thế này, chắc chắn có việc gì đó đúng không? Có nhiệm vụ mới? Nói trước nhé, ta không ra tiền tuyển đầu, ta thế này không ra được tiền tuyển.”

“Yên tâm.”

Trương Huyền gật đầu, giải thích lý do đến: “Lần này đến tìm người, có ba việc.”

“Thứ nhất, chúng ta định chuẩn bị sang London phát triển, muốn hỏi người có muốn đi cùng không, mặc dù người hiện giờ bị thương, nhưng kinh nghiệm của người phong phú hơn bọn ta nhiều, chắc chắn có việc cho người làm.”

“Thứ hai, người có quen ai, những lính đánh thuê tự do, đáng tin cậy và có năng lực không? Ta định trước khi đi London, tìm thêm một hoặc hai, ba người đồng đội, tốt nhất là người có thể chấp nhận hợp đồng dài hạn.”

“Thứ ba là, trước khi đi, chúng ta định làm một vố với Tiền gia.”

Ôi trời.

Nghe lời của Trương Huyền, lão Mã sững sờ.

Thứ ba không cần nói, đúng phong cách của Trương Huyền.

Trước đó ở khách sạn Hoàng gia không lấy lại được tiền, với tính cách của Trương Huyền, chắc chắn sẽ không bỏ qua, nhất định tìm cơ hội làm lại.

Còn thứ nhất... Trước đó Trương Huyền đã nói về việc mở công ty bảo vệ,

Ban đầu hẳn nghĩ Trương Huyền định phát triển ở Xiêm La, cụ thể là ở Bangkok.

Nhưng không ngờ mấy ngày không gặp, Trương Huyền đã nhắm đến tầm cỡ London.

Còn thứ hai...

Lão Mã nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu nói về lính đánh thuê tự do, ta quả thật có quen biết một vài người, nhưng Trương ca, người cần biết một điều, đại đa số ‘kẻ độc hành’ không phải vì họ muốn độc hành, mà là vì họ không thể gia nhập đội ngũ khác.”

“Sao lại thế?”

“Có nhiều lý do lắm.”

Lão Mã gãi đầu, có vẻ không biết diễn tả thế nào:

“Ở khu vực Đông Nam Á này, đại đa số lính đánh thuê tự do mà ta biết đều có vấn đề về tính cách;

Không chỉ khó hòa đồng, họ còn không đáng tin cậy;

Lấy tiền rất nhanh, nhưng gặp chuyện thì chạy cũng rất nhanh;

Nhiều người sống ngày nào biết ngày đó, có tiền thì sống, không tiền cũng sống, người có tinh thần hợp đồng rất hiếm.”

“Thế à...” Trương Huyền cau mày nói: “Không có ai phù hợp sao?”

“Ít, nhưng không phải là không có.” Lão Mã lấy điện thoại ra, tìm một số trong danh bạ: “Ta từng hợp tác với một số người đáng tin cậy, nhưng phần lớn đều lâu không liên lạc rồi, ta sẽ gọi hỏi thử.”

“Ừ.” Trương Huyền gật đầu, sau đó hỏi tiếp: “Còn việc thứ nhất thì sao?”

“Chuyện này...” Lão Mã cười khò: “Trương ca, người cũng biết, con gái ta còn ở Xiêm La.”

“Người có thể đưa Tiểu Bình sang London học a, nơi đó giáo dục tốt hơn đây nhiều.”

“Haizz...” Lão Mã lắc đầu: “Ta biết London tốt, nhưng... không có tiền. Bây giờ toàn bộ tài sản của ta cộng lại không đủ năm nghìn đô la, mà đó là tính cả chiếc xe cũ kỹ kia.”

Kể từ khi Lão Mã bị thương và nằm viện, Mạt Ba lão bản cũng phải hủy hợp đồng với Công ty tài chính Worle. Số tiền lẽ ra phải nhận, tất nhiên cũng không có.

Hơn nữa, hiện tại chi phí thuốc men của Lão Mã đều do Trương Huyền và mọi người chi trả.

Chí Vĩ bên cạnh cười khẩy: “Này, Lão Mã, không có tiền thì đi kiếm tiền, người nghỉ nằm mãi ở bệnh viện, Mạt Ba lão bản sẽ trả tiền cho người sao?”

Lão Mã lắc đầu.

“Đúng thế?”

Chí Vĩ nói: “Theo chúng ta, đảm bảo người có cơm ăn, đừng quên con gái người còn học trung học, sau này lên đại học, thậm chí cao học... Những chi phí đó không phải ít, nếu không kiếm tiền, đến lúc con gái người phải nghỉ học vì không có tiền, người định nói gì với vợ người ở dưới cửu tuyền?”

Chương 145: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghe vậy, mặt Lão Mã càng thêm khổ sở: “Ta hiểu...”

“Hiểu thì đừng lằng nhằng, mau lên xe!” Chí Vĩ vung tay.

Hà thúc cũng khuyên: “Lão Mã, Trương ca đã có kết nối với Công ty tài chính Worle, chỉ cần sang London, chúng ta sẽ có nhiều tiền kiếm, theo Trương ca, người và con gái người sẽ không thiếu ăn thiếu mặc.”

Trương Huyền đứng bên cạnh không nói gì, chỉ lặng lẽ chờ đợi.

Dưới sự khuyên nhủ liên tục của Chí Vĩ và Hà thúc, Lão Mã cuối cùng cũng nhượng bộ, cắn răng gật đầu nói:

“Được, chỉ cần Trương ca cần ta thì ta sẽ đi!”

Thế là, Lão Mã gia nhập lại đội ngũ.

Ngày hôm sau, Lão Mã làm thủ tục xuất viện.

Dù con gái Tiểu Bình mạnh mẽ phản đối, nhưng dưới sự thuyết phục của Lão Mã, cuối cùng nàng cũng phải đồng ý và trở về trường học.

“Năm nhiều ngày như vậy, xương cốt của ta gần như rỉ sét rồi.”

Đứng trước sân tập bắn quen thuộc, Lão Mã cầm lấy khẩu súng Beretta 92F đặt trên bàn. Đương nhiên, hấn dùng tay trái, vì tay phải của hấn vẫn đang bó bột.

Nâng súng nhắm hờ vào mục tiêu phía trước, hấn bóp cò.

Cạch.

Súng không có đạn.

“Lão Mã, người mà người liên lạc hôm qua sao rồi?”

Trương Huyền xách một vali đầy trang bị từ trên lầu xuống. Bộ trang bị này là từ lần trước đi Chiang Mai còn giữ lại, theo lời Scott thì đây coi như là quà tặng. So với những trang bị mua từ cửa hàng súng thì bộ này rõ ràng tốt hơn nhiều. Có nó, Trương Huyền không cần phải lo chuyện trang bị trong thời gian ngắn.

Lão Mã đặt súng xuống, lấy từ cặp ra ba bộ hồ sơ:

“Ta liên lạc với vài người, nhưng hoặc là họ đã không làm nữa, hoặc là họ đã có đội ngũ rồi... nhưng cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch.”

“Có ba người hiện tại vẫn ở Bangkok, nghe nói có công việc ổn định dài hạn, lập tức gửi hồ sơ qua.”

Nói xong, Lão Mã đặt hồ sơ lên bàn.

“Hồ sơ?”

Trương Huyền bước lên xem, trong hồ sơ còn có cả ảnh.

Thấy Trương Huyền có vẻ ngạc nhiên, Lão Mã cười nói:

“Đừng coi thường, dù nghề này luôn ở ranh giới giữa trắng và đen, nhưng các thủ tục cần thiết vẫn không thiếu, giống như người thường đi xin việc ở công ty, để kiểm tra tiền mã.”

“Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy.”

Trương Huyền cầm hồ sơ lên xem, trong ảnh đều là người mặc trang bị đầy đủ, cầm vũ khí.

Lão Mã giải thích: “Ảnh này cũng là quy trình cơ bản, vì có nhiệm vụ không cung cấp trang bị, nên đính kèm ảnh vũ trang đầy đủ của mình giúp dễ dàng sàng lọc.”

Trương Huyền gật đầu: “Nói vậy thì, ba người này không khá giả gì?”

Trương Huyền không biết nhiều về các loại trang bị, nhưng cơ bản mới cũ thì vẫn phân biệt được. Ảnh của ba người này, mặc dù cố gắng thể hiện rằng họ có trang bị đầy đủ, nhưng nhìn vào những vết rách trên áo chống đạn và những vết mòn trên súng, rõ ràng họ đã trải qua nhiều trận chiến, nhưng các trận chiến này không mang lại nhiều tiền cho họ. Ít nhất là Trương Huyền không bao giờ mặc áo chống đạn rách và cầm súng cũ lên chiến trường.

Lão Mã nhìn ảnh, hiểu ý Trương Huyền, giải thích: “Điều này có thể hiểu được, vì họ là những người liều mạng, không biết ngày mai còn sống hay không. Trang bị này chỉ cần dùng được là tốt rồi, tiền nên dùng vào việc quan trọng hơn.”

“Được thôi.” Trương Huyền không tiếp tục chuyện này, hỏi: “Họ khi nào có thể phỏng vấn?”

“Tôi nay được, nhưng không phải họ đến gặp chúng ta, mà chúng ta đi gặp họ.”

“Ở khu phố người Long Quốc ở Bangkok, có một quán bar ngầm chuyên phục vụ lính đánh thuê và sát thủ.”

...

Khu phố người Long Quốc ở Bangkok.

Một trong những khu vực phồn hoa của Bangkok, nơi đây luôn là điểm tụ tập của du khách, bất kể ngày đêm.

Dưới ánh đèn neon đỏ vàng, phần lớn các cửa hàng đều treo biển hiệu có chữ Long Quốc. Các quầy hàng bên đường chủ yếu bán đồ ăn vặt Long Quốc hoặc các món quà lưu niệm mang đậm chất Long Quốc.

Trước cửa phố, nhóm Trương Huyền xuống xe.

Vì phải đi bệnh viện chăm sóc chị, nên Khoa không thể đến. Hà thúc và Chí Vĩ thì không có việc gì, nên họ cũng theo đến xem.

“Vàng Hưng Đại Kinh Hành... nơi này nhiều tiệm vàng quá nhỉ.”

Vừa xuống xe, Chí Vĩ đã nhìn xung quanh các cửa hàng, ánh mắt đầy tò mò.

“Không có gì lạ, nơi này tập trung khoảng sáu bảy mươi phần trăm tiệm vàng của Bangkok, các ông chủ phần lớn đều là người chạy từ Hong Kong sang vào thế kỷ trước, rất giàu có.”

Lão Mã giải thích qua loa, rồi chỉ vào một tòa nhà cổ mang phong cách truyền thống với biển hiệu “Vàng Hưng Đại Kinh Hành”.

Chí Vĩ nhìn một chút, nói: “Tiệm vàng đó chắc đã đóng cửa rồi? Biển hiệu và tòa nhà đều bản thế kia... cửa cũng không mở, chẳng phải nói là quán bar sao?”

“Là quán bar mà.” Lão Mã cười: “Nhưng ta đã nói rồi, là quán bar ngầm, ai lại mở trên mặt đường, cứ theo ta.”

Nói rồi, hắn dẫn mọi người đi qua những con đường phức tạp, đến trước tiệm vàng Vàng Hưng Đại Kinh Hành.

Lúc này, trước tiệm có mấy quầy bán kẹo, cửa cuốn đóng kín, dán một tờ giấy đỏ “Cho thuê mặt bằng”, nhưng không có số điện thoại liên lạc.

Đi đến một quầy bán kẹo, Lão Mã tỏ ra rất quen thuộc, trực tiếp lấy một viên kẹo bỏ vào miệng.

Người bán kẹo nhìn thấy Lão Mã, ngạc nhiên: “Ồ, đây không phải là Lão Mã sao? Lâu rồi không thấy người đến.”

Chương 146: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lão Mã cười: “Không có cách nào, lâu nay không có việc.”

“Ý là, hôm nay có việc à?” Người bán kẹo nhìn mấy người phía sau Lão Mã.

“Đại khái là vậy, mở cửa cho chúng ta vào đi.” Lão Mã lấy thêm vài viên kẹo, đưa cho Trương Huyền và hai người kia.

Người bán kẹo không nói nhiều, đi đến cửa nhỏ bên cạnh cửa cuốn, gõ mạnh: “Mở cửa, có khách.”

Cửa nhỏ mở ra, một người đàn ông da đen nhìn ra ngoài, rồi mở cửa.

“Lão Mã, sao tay ngươi gãy thế?”

Người đàn ông da đen chào Lão Mã thân thiết.

Lão Mã xua tay: “Bị một tên nhóc làm gãy.”

Rồi trực tiếp đi vào.

Nhìn vào trong tối đen, Trương Huyền nhú mào, bước chân cũng chậm lại.

Người đàn ông da đen cười nói: “Người mới à? Hiếm thấy đó, Lão Mã, ngươi khi nào lại có đệ tử?”

“Ta khuyên ngươi tôn trọng một chút, đây là lão bản mới của ta.”

“Oh~ cuối cùng ngươi cũng tỉnh ngộ rồi, ta nói, Mạt Ba ngoài chút ơn tri ngộ, còn gì nữa? Ngươi đã giúp hần kiếm bao nhiêu tiền, sớm nên trả xong rồi, rồi bỏ hần cũng tốt.”

Rõ ràng, Lão Mã không muốn nói về chuyện này, nói với Trương Huyền: “Trương ca, đi thôi.”

“Ừ.” Trương Huyền gật đầu, bước vào.

Người đàn ông da đen nhìn ba người cảnh giác, cười nói bằng tiếng Thái: “Người mới, cẩn thận, đường trơn lắm, ha ha...”

Tất nhiên, ngoài Hà thúc nhìn hẩn một cái, không ai quan tâm.

Nhanh chóng, đi qua một hành lang đen tối dài ngoằn ngoèo, Lão Mã đến trước một cánh cửa sắt, đẩy mở.

Cửa vừa mở, một bản nhạc quen thuộc vang lên: “Tình yêu của ta như thủy triều, đẩy ta về phía ngươi...”

Nói thật, khi nghe bài hát này, Trương Huyền cảm thấy như đang mơ về quê hương.

“Đi thôi.”

Lão Mã bước xuống bậc thang, dưới quán bar, người rất đông, nhưng không thấy ai mang theo vũ khí.

Trương Huyền đang thắc mắc, hai người phụ nữ mặc sườn xám, cầm rô tre bước tới, cười nói bằng tiếng Anh trôi chảy: “Chào buổi tối, xin giao vũ khí cho chúng ta, chúng ta sẽ giữ cho đến khi các vị rời khỏi quán bar.”

Lão Mã giải thích: “Những người đến đây phần lớn là liều mạng, để tránh xảy ra án mạng, giao nộp vũ khí là chuyện bình thường.”

Nói rồi, hẩn đặt súng vào rô.

Trương Huyền có chút do dự, dù sao đã quen mang súng bên mình, không có súng cảm giác thiếu an toàn.

Thấy vậy, Lão Mã nói: “Yên tâm, Trương ca, đưa súng cho họ đi.”

Nói rồi, hắn nháy mắt với Trương Huyền.

Trương Huyền hiểu ý, lấy súng từ sau lưng, đặt vào rổ.

Hà thúc và Chí Vĩ giơ tay, cho thấy họ không mang súng.

Nhìn hai người phụ nữ rời đi, Lão Mã rí vào tai Trương Huyền: “Quầy bar này có súng, nếu có chuyện, ta sẽ lấy.”

“Hiểu rồi.”

Trương Huyền gật đầu.

Rồi Lão Mã dẫn mọi người đến quầy bar, một người pha chế da trắng nhận ra Lão Mã, ngạc nhiên: “Lâu rồi không gặp, Mã tiên sinh.”

Nghe vậy, một người say xin ngồi bên cạnh cũng quay lại, thấy Lão Mã, cười nói: “Haha, đây không phải là Lão Mã sao? Lại đến giúp đám nghèo kiết xác đó à? Sao rồi, lần này có việc gì? Có cần ta không?”

“Ừ, lâu rồi không gặp, Stephen.” Lão Mã gật đầu với người pha chế, không quan tâm đến kẻ say.

Rõ ràng, Lão Mã rất có tiếng ở quán bar này.

Stephen cười đưa một ly bia cho người say, rồi nói với Lão Mã: “Hôm nay muốn gì?”

Lão Mã nói: “Ta đến gặp vài người bạn cũ... có phòng riêng không?”

“Phòng riêng thì không, hôm nay là ngày làm việc, rất đông khách.”

“Vậy... cho ta một chỗ ngồi yên tĩnh, một đĩa hoa quả, và một tá bia.”

“Chỉ vậy thôi?”

“Chỉ vậy thôi, bây giờ ta đang kẹt tiền, lần sau sẽ gọi thêm món ngon hơn.”

Đang nói thì một nhân viên phục vụ bước tới, dẫn mấy người đến một ghế sofa hình chữ U ít người hơn.

Nhìn đĩa trái cây và bia được mang lên, Chí Vĩ không khỏi thốt lên:

“Chỗ này, nhìn qua thì cũng chẳng khác gì quán bar bình thường cả, lại còn là quán bar không rượu mạnh.”

“Đúng là không khác gì.” Lão Mã gật đầu: “Nhưng đồ uống ở đây thì đắt hơn bên ngoài nhiều.”

Vừa nói, hắn vừa rút hóa đơn dưới đĩa trái cây ra.

Một đĩa trái cây tốn đến ba trăm đô la, một tá bia lên tới bảy trăm đô!

“Quá đáng thật...” Chí Vĩ kêu lên: “Chỗ này cướp tiền à?”

Tổng cộng là một ngàn đô, giá này không thể nói là đắt, mà phải nói là chặt chém.

“Ở đây đắt thật, nhưng ta thấy giá cả như vậy cũng là hợp lý.”

Lão Mã thản nhiên nói: “Bởi vì quán bar này không thu phí trung gian.”

Hà thúc gật đầu: “Nói cách khác, chỗ này giống như một trung tâm môi giới, nơi người đăng nhiệm vụ và người nhận nhiệm vụ đều có thể tìm được đối tác phù hợp.”

“Đúng vậy, bên kia có thể dán thông báo nhiệm vụ và bảng thưởng, giá dán là một trăm đô mỗi ngày, dán một tháng tặng thêm bảy ngày.”

Vừa nói, lão Mã vừa chỉ vào bức tường sau quầy bar.

Trên đó dán hàng chục tờ giấy trắng lớn, trên giấy ngoài một số chữ và hình ảnh, nổi bật nhất là một dãy số.

Từ vài nghìn đô la đến cao nhất là một trăm hai mươi nghìn đô.

“Ở đây, người có thể tự do đăng các nhiệm vụ, tìm người, giết người, thông tin tình báo, nói chung chỉ cần người chịu chi tiền, người có thể mua bất kỳ dịch vụ nào người muốn, cũng có thể giết bất kỳ ai người muốn... nhưng điều kiện là ở đây có người làm được.”

Chương 147: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đang nói thì điện thoại của lão Mã rung lên hai cái.

Ở cửa chính, một người đàn ông trung niên mặc áo Hoodie đen, mắt thâm quầng, dáng người gầy gò vừa cầm điện thoại vừa bước vào.

Vừa thấy lão Mã ở góc phòng, mắt hắn liền sáng lên.

Lão Mã cũng thấy hắn, giờ điện thoại lên vầy vầy.

Người đàn ông trung niên giao nộp súng ngắn của mình xong, liền đi thẳng tới.

“Lâu rồi không gặp, lão Mã.” Hắn vừa đến đã muốn ôm lão Mã một cái thật chặt.

Hà thúc bên cạnh nghĩ thấy một mùi lạ từ người này, không nói gì nhưng nhíu mày.

“Lão Mã, người không biết đạo này ta sống khổ thế nào đâu, mấy ông chủ cũ đều về hưu rồi, lại không có người quen mới, đã nửa năm nay ta không nhận được việc gì đáng hoàng, người biết mà, ta còn có con trai phải nuôi, không có tiền thì không xong.”

Đang lải nhải không ngừng, hắn đột nhiên chú ý đến Trương Huyền và những người khác, vẻ mặt cảnh giác: “Lão Mã, mấy vị này là... đối thủ của ta?”

Trước đây mỗi lần lão Mã đến quán bar tuyển người làm việc, hầu hết đều đi một mình, hoặc cùng với Mạt Ba.

Giờ thấy có người lạ đi cùng, tự nhiên hấn nghĩ những người này đến tranh việc với mình.

“Sa Sở, đây là ông chủ và đồng nghiệp của ta.” Lão Mã nói một câu.

Sa Sở lập tức thay đổi sắc mặt, cung kính nói: “Vậ à, chào các vị, ta tên Sa Sở, làm lính đánh thuê bảy tám năm rồi, trước đây đã hợp tác với lão Mã hai lần, đừng nhìn ta như vậy, trước đây ta từng làm đặc cảnh ở Xiêm La đấy.”

“Đặc cảnh?”

Trương Huyền nghe đến chuyên môn của mình, mở miệng hỏi: “Người đảm nhiệm vị trí gì?”

“Tiên phong.” Sa Sở cười nói: “Kỹ thuật khiên của ta rất tốt, tất nhiên, nếu cần, ta cũng có thể làm người tấn công, ta có một khẩu súng tiểu liên MP5 và một khẩu súng lục Beretta, nhưng nếu ông chủ có trang bị khác, ta cũng có thể đổi.”

Trương Huyền không có kinh nghiệm phỏng vấn, theo phản xạ nhìn sang lão Mã bên cạnh.

Lão Mã vừa định mở miệng, Hà thúc liền lên tiếng: “Sa Sở, trên người người có mùi bột trắng... đã hút rồi?”

!?

Sắc mặt Sa Sở cứng đờ.

Nghe Hà thúc nói vậy, lão Mã cũng nhíu mày hỏi: “Sa Sở, người có chuyện gì?”

Sa Sở cố gắng chối cãi: “Không có, không có, các người hiểu lầm rồi, ta chỉ là... vừa đánh một tên nghiện, đúng vậy, chắc chắn là mùi của hắn dính lên người ta.”

Nhưng Hà thúc không quan tâm hắn nói gì, trực tiếp nói với Trương Huyền:

“Từ khi hấn đến gần, ta đã ngửi thấy một mùi bột trắng rất nồng, ta đã gặp nhiều kẻ nghiện trong thời gian ở Miến Điện, nếu không tiếp xúc với bột trắng trong thời gian dài thì sẽ không có mùi nồng như vậy.”

Trương Huyền tin tưởng Hà thúc, liền nói với Sa Sở:

“Xin lỗi, ta không nhận kẻ nghiện, ngươi đi đi.”

“Các ngươi...” Sa Sở có chút giận dữ: “Ta đã nói là không có... lão Mã, ngươi nói gì đi chứ!”

Giọng Sa Sở rất to, không ít người xung quanh đều nhìn qua,

Nhưng lão Mã chỉ nhú mày lạnh lùng nhìn hấn, không nói gì.

Thấy vậy, Sa Sở định nổi giận, Stephen ở xa liền gọi: “Sa Sở tiên sinh, ta mời ngươi một ly bia đá được không?”

Nhận ra đây là nơi nào, Sa Sở hừ lạnh một tiếng, vung tay bỏ đi.

“Người đầu tiên lại là như vậy...”

“Người đầu tiên lại là như vậy... hy vọng những người sau đáng tin hơn, ngươi nói đúng không, lão Mã.”

Chí Vĩ chọc chọc lão Mã.

Sắc mặt lão Mã lúc này cũng không tốt.

Dù sao hôm qua hấn còn cam đoan với Trương Huyền rằng những người hấn biết chắc chắn đáng tin.

Nhưng không ngờ, chỉ sau một thời gian ngắn không gặp.

Sa Sở lại nghiện ngập.

Phí công mình tin tưởng hấn như vậy.

“Làm nghề này, đủ loại người, không có gì lạ, không phải còn hai người nữa sao.”

Hà thúc lật qua hai hồ sơ còn lại.

Lão Mã cũng gọi điện liên hệ người tiếp theo.

Rất nhanh, cửa quán bar lại mở ra, lần này, đến là hai người.

Cả hai đều là người da trắng, một trung niên, một thanh niên.

Người trung niên đội một chiếc mũ cao bồi màu nâu, thắt lưng cài một khẩu súng lục, miệng ngậm điếu xì gà, trông như một cao bồi miền Tây cổ điển.

Người thanh niên thì mặc vest, phong cách Anh, trên ngực hình như còn gắn một huy hiệu học viện.

“Ồ?”

Lão Mã hơi ngạc nhiên nhưng vẫn vẫy tay với người trung niên da trắng: “John, bên này.”

John nhả một hơi khói, không thèm nhìn, ném khẩu súng lục vào giỏ tre của cô phục vụ mặc sườn xám.

Lão Mã cũng hạ giọng nói với Trương Huyền: “John là người Mỹ, người bên cạnh... hình như là con trai hấn, hai năm trước ta gặp qua một lần.”

“Lão Mã.”

John bước tới, chỉ vào người thanh niên bên cạnh: “Con trai ta, Chris, người đã gặp qua rồi.”

“Tất nhiên.” Lão Mã cười chào Chris: “Ta nhớ lần trước gặp người ở Pattaya?”

Chris mỉm cười chào lão Mã: “Đúng vậy, chào Mã thúc.”

John ngồi xuống, bỏ mũ ra, nói:

“Ta biết đây là không đúng quy tắc, nhưng người biết đấy, lão Mã, ta đã già rồi, lần này gặp người, ngoài hợp đồng ra, còn muốn nhờ người giúp một việc.”

“Vì Chris?”

“Đúng, là vì Chris.”

John gật đầu: “Ta định hai năm nữa sẽ nghỉ hưu, nhưng trước đó, ta muốn Chris kế nhiệm ta.”

Lão Mã nhìn Trương Huyền bên cạnh, không vội nói.

Chương 148: Tiêu Đề 《Ẩn》

John cũng tỉnh ý, nhìn sang Trương Huyền, nói: “VẬY đây là ông chủ mới?”

Trương Huyền gật đầu: “Ta họ Trương.”

John đánh giá Trương Huyền, trực giác nói với hắn rằng, người trẻ tuổi trước mắt...

Sát khí rất nặng!

John nheo mắt: “So với một thương nhân, ta thấy ngài giống một sát thủ, sát thủ chết chóc... hy vọng ngài không phiền lòng, Trương lão bản.”

Trương Huyền thản nhiên: “Không sao, thực ra ta cũng không phải thương nhân.”

“VẬY thì...”

John nhìn hồ sơ trong tay Hà thúc, nói:

“Chắc ngài cũng đã đọc qua thông tin của ta, đúng như đã nói, khi còn trẻ ta từng phục vụ trong Lực lượng Đặc nhiệm Quân đội Mỹ;

Sau khi giải ngũ ta thử làm sát thủ vài năm, nhưng không giỏi chiến đấu đơn lẻ, sau đó chuyển sang làm lính đánh thuê, ở Đông Nam Á đã tám năm, ta có đủ vũ khí trang bị;

Trong mười năm qua, ta hoàn thành 46 nhiệm vụ ngắn hạn và 4 nhiệm vụ dài hạn, tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ là 80%.

Ngoài ra, lão Mã trước đây nói với ta rằng ngài định làm hợp đồng dài hạn;

Ta cá nhân không yêu cầu lương cao, hợp lý là được, nhưng ta hy vọng có thể mang theo Chris;

Mặc dù nó không có kinh nghiệm quân sự, nhưng đã được ta huấn luyện, khả năng thực chiến cũng không tồi, đủ khả năng tự mình đối đầu trong đấu võ và bắn súng;

Điều quan trọng nhất là nó rất rẻ, chỉ cần cung cấp chỗ ăn ở và mỗi tháng cho hai nghìn đô la sinh hoạt phí.”

Lão Mã cười: “Chris mới hai một tuổi chứ mấy? John, ta không đoán sai... nó chưa từng làm công việc này đúng không?”

“Đã nhận hai nhiệm vụ treo thưởng, giết vài người.” John lắc đầu.

Trương Huyền lắc đầu: “Ta cần những người chuyên nghiệp có kinh nghiệm thực chiến đủ, chỉ giết vài người... John, ngươi không thấy hồ sơ này quá mỏng sao?”

“Ừm...”

John trầm ngâm hai giây:

“VẬY thế này đi, Chris không cần tiền, chỉ cần công việc, làm việc đen hay trắng đều được, ta chủ yếu muốn nó tích lũy kinh nghiệm, và ta đảm bảo, ta sẽ không để nó ảnh hưởng đến nhiệm vụ của ngài.”

Trương Huyền suy nghĩ một lúc rồi nói:

“John, ngươi là bạn của lão Mã, nhưng... ta mới là ông chủ;

Ta không thể vì mối quan hệ của các ngươi mà nhượng bộ;

Thế này đi, các người về chờ tin tức, bất kể có dùng các người hay không, ta sẽ bảo lão Mã hồi âm cho các người, thế nào?”

Trương Huyền không nói quá tuyệt.

Dù sao Trương Huyền cũng sợ không tìm được người phù hợp.

Dù dẫn theo một kẻ vương bận, nhưng hồ sơ của John thực sự rất ấn tượng.

Năm mươi nhiệm vụ, hoàn thành bốn mươi, lại là lính đặc nhiệm cấp T2 đã giải ngũ.

Loại lính đánh thuê tự do này đã có thể nói là tinh anh.

Dù không nhắc đến khả năng chiến đấu, chỉ riêng kinh nghiệm tác chiến dài như vậy đã rất đáng quý.

“Cũng được, Trương lão bản, chúng ta sẽ đi trước, chờ phản hồi của ngài.”

Rõ ràng không phải lần đầu nghe những lời này, John không ngạc nhiên, đứng dậy đội mũ lên, gật đầu với lão Mã rồi dẫn Chris rời đi.

Tiền cha con John.

Trương Huyền cũng nhìn vào hồ sơ cuối cùng.

Hồ sơ thứ ba rất sạch sẽ.

Ngoài tên và thời gian làm việc, chỉ có vài nhiệm vụ đã thực hiện.

Đúng vậy, chỉ có vài cái, nhiệm vụ gần nhất là nửa năm trước.

Một lính đánh thuê đã làm việc vài năm, chỉ làm vài nhiệm vụ?

Có lẽ là người này chỉ làm nghiệp dư, hoặc là không khai hết hồ sơ của mình.

Nhưng cũng không phải không thể hiểu được, làm nghề này, cảnh giác là tốt.

“Điện thoại tắt máy...” lão Mã nghe tiếng báo tắt máy từ đầu dây bên kia, hơi kỳ lạ.

“Sao vậy?” Trương Huyền hỏi.

Lão Mã lắc đầu: “Người này tắt máy rồi, rõ ràng đã hẹn phỏng vấn lúc mười giờ rưỡi, giờ cũng gần đến, cũng không nhắn tin gì.”

“Có lẽ... trên đường gặp chuyện gì đó chậm trễ.”

Trương Huyền nhìn đồng hồ đeo tay: “Chưa đến giờ, chờ thêm chút.”

Vừa nói, hắn vừa mở một chai bia, gọi Stephen ở quầy bar: “Cho thêm một đĩa trái cây nữa.”

Bốn người vừa uống bia vừa tán gẫu, nói đến chuyện vui còn cười phá lên.

Rất nhanh, đến mười giờ rưỡi.

Nhìn đồng hồ, Trương Huyền uống cạn ly bia: “Đi thôi, cũng không còn sớm, tối nay về nghỉ ngơi, ngày mai đi khách sạn Hoàng Gia thăm dò.”

Nhưng Trương Huyền vừa dứt lời.

Ở xa cửa sắt bất ngờ bị đẩy mạnh, một bóng người hơi lấm lem bước vào.

Người này là người da trắng, mặc áo khoác da đen, tóc dài che mặt, toàn thân đầy bùn đất.

Vừa vào, hắn nhanh chóng đi tới quầy bar ngồi xuống, nói với Stephen: “Cho một ly bia đá.”

Stephen không nói gì, rót một ly bia đưa cho người này.

Xung quanh những khách nhân đang tán gẫu liếc nhìn người này một cái, sau đó lại quay đi như không có chuyện gì xảy ra.

Hiển nhiên, tình huống này không phải lần đầu xảy ra.

Đúng lúc này, từ bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Mười mấy tên đầu trọc mặc áo sặc sỡ, dáng vẻ hung ác lao vào!

“Thằng nhãi, người chạy nhanh thật đấy, nhưng... giờ thì hết đường chạy rồi chứ gì!”

Tên đầu trọc đứng đầu, mặt xăm hình rắn hổ mang, tay cầm một cây dao phay, đôi mắt đầy lửa giận trừng mắt nhìn người này.

Nhưng người này không thèm để ý, cầm lấy ly bia, uống ừng ực.

“Đó không phải là...”

Chương 149: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lão Mã lúc này cũng nhìn rõ mặt người kia, kinh ngạc thì thầm: “Reeves?”

“Reeves?” Trương Huyền nhìn vào sơ yếu lý lịch trên bàn, người trong bức ảnh đúng là người đang uống bia ở không xa kia.

“Ta đang nói với ngươi đấy!”

Tên đầu trọc cầm dao phay đi xuống cầu thang, vừa định tiến tới, hai cô gái mặc sườn xám liền mỉm cười bước tới:

“Đại ca, ngài không thể mang vũ khí vào đây...”

Lời chưa dứt, tên đầu trọc đã thô bạo nói: “Cút!”

Hắn định vung dao chém hai cô gái.

Nhưng đúng lúc này, một chiếc ly thủy tinh đột ngột ném vào đầu tên đầu trọc!

Bốp!!!

Chiếc ly vỡ vụn, máu từ đầu tên trọc trào ra!

Reeves mặt không biểu cảm rút hai con dao găm từ sau lưng.

Nhấn vòng ở ngón trỏ xoay vài vòng, lưỡi dao một trước một sau, tư thế thấp, sẵn sàng tấn công.

Sau khoảnh khắc im lặng ngắn ngủi.

Đám đầu trọc lập tức nổ tung!

“Giết hắn!”

Với mệnh lệnh của tên đầu trọc, mười mấy tên thuộc hạ liền xông lên!

Sau quầy bar, Stephen vẫn mỉm cười nhưng tay đã chạm vào khẩu súng dưới quầy.

Đối mặt với cuộc tấn công của mười mấy tên cầm dao, Reeves không hề sợ hãi!

Nhanh chóng cúi thấp người né tránh, tránh qua bốn tên dao thủ, tay phải chặn một nhát chém tới, tay trái lia nhanh một đường!

Họng tên dao thủ phun ra máu!

Tiếp đó là một cú né tránh, trong lúc lưỡi dao lóe lên, hai tia máu bắn ra!

Không chờ bị bao vây, Reeves lùi hai bước, tiện tay giết thêm hai người, thoát khỏi vòng vây, rút lui vào góc phòng.

Trong chớp mắt, hắn đã giết năm người.

Nhưng thấy Reeves bị dồn vào góc, tên đầu trọc không màng gì khác, hét lớn: “Giết hắn cho ta!”

Mười tên dao thủ còn lại dù có chút sợ hãi, nhưng nghe vậy cũng phải tiếp tục xông tới!

Reeves đá một chiếc ghế về phía bọn chúng, nhanh chóng cúi người tiến theo!

Vụt!

Gân chân một tên dao thủ bị cắt đứt!

Không kịp hét lên, lưỡi dao lóe sáng, họng hắn bị cắt toạc!

Không xa, từ ghế ngồi nhìn thấy Reeves một mình đối đầu mười mấy tên dao thủ.

Mắt Trương Huyền cũng sáng lên.

Phải nói thật.

Ngay cả hắn, khi đối mặt với mười mấy tên dao thủ mà không có súng, chỉ dựa vào hai con dao găm cũng khó mà thắng.

Nhưng nhìn người này di chuyển giữa lưỡi dao như đi dạo trong sân vườn.

Có thể thấy kỹ năng cận chiến của hắn chắc chắn đã đạt Lv 4 hoặc cao hơn.

Đúng là nhân tài.

Đang suy nghĩ, Reeves đã hạ gục tên dao thủ cuối cùng, mắt nhìn về phía tên đầu trọc.

Chứng kiến người này giết thuộc hạ mình như giết gà, lửa giận trong lòng tên đầu trọc đã bị thay thế hoàn toàn bởi sợ hãi.

Thấy Reeves nhìn mình, toàn thân tên đầu trọc run rẩy, tay bản năng chạm về sau!

Đoàng!!!

Một tiếng súng vang lên!

Trán tên đầu trọc nổ tung một đóa máu, ngã ngửa ra đất.

Mọi người nhìn về phía quầy bar, chỉ thấy Stephen chậm rãi thu súng lại, ra hiệu cho nhân viên dọn dẹp rồi nói với mọi người:

“Xin lỗi đã làm phiền, ta sẽ mời vòng bia tiếp theo, hóa đơn thì tính vào cho Reeves, được không, Reeves tiên sinh?”

Nói rồi, cười nhìn Reeves.

Reeves vẫn lạnh lùng, nhưng cũng khẽ gật đầu, rồi nhìn về phía Trương Huyền và nhóm người ở góc phòng.

Giày dẫm lên vết máu, từng bước tiến tới.

Chí Vĩ và Hà thúc căng thẳng nhìn người này.

Chỉ có Trương Huyền và lão Mã, không có cảm giác gì.

Reeves ngồi xuống ghế sofa, rút ra một tấm khăn lụa, bình thản lau máu trên lưỡi dao: “Xin lỗi, đường đi có chút trễ nải.”

Nói rồi, Reeves nhìn về phía lão Mã.

Lão Mã chỉ vào Trương Huyền bên cạnh, cười gượng: “Lâu rồi không gặp, Reeves, tay nghề của anh vẫn như xưa nhỉ.”

“Đúng là lâu rồi không gặp.”

Reeves gật đầu: “Xin lỗi, lần trước người gọi ta giúp mà ta không đến, người biết đấy, thỉnh thoảng ta cũng làm sát thủ kiếm chút tiền tiêu vặt, lần đó vì nhận được khoản thưởng cao, phải đi sang Đan quốc giết một người, thực sự không thể rút ra được.”

“Có thể hiểu, có thể hiểu...” Lão Mã nói, rồi chỉ vào Trương Huyền bên cạnh: “Đây là ông chủ mới của ta, họ Trương.”

Reeves cất dao, mắt đối diện với Trương Huyền:

“Chào ngài, Trương tiên sinh.”

Reeves Terry.

Người Pháp, năm nay 36 tuổi.

Quá khứ của hắn ít ai biết đến.

Dù lão Mã từng hợp tác với hắn hai lần.

Nhưng cũng chỉ biết hắn từng làm việc trong một cơ quan bí mật của chính phủ.

Sau này không rõ vì lý do gì, Reeves rời khỏi chính phủ, từ đó luôn làm sát thủ.

Có lẽ vì muốn mở rộng kinh doanh, tăng thu nhập.

Reeves đến Đông Nam Á, làm lính đánh thuê tự do.

Tất nhiên, hắn không quên nghề cũ của mình, thỉnh thoảng lại nhận vài đơn giết người.

Tối nay, hắn nhận nhiệm vụ săn đuổi trùm băng đầu trọc Bangkok.

Tên bị Stephen bắn chết là phó trùm băng đầu trọc, sau khi Reeves giết trùm băng, bị hắn truy đuổi đến đây.

Sau đó... chính là những gì Trương Huyền và mọi người đã thấy.

“Chủ yếu là ta không ngờ, phó trùm lại dám gắn camera mini trong phòng ngủ của trùm, nếu không có tình huống này, ta đã có mặt trước 10 giờ 30.”

Reeves nói vậy.

Rồi cầm lấy chai bia còn lại, uống cạn.

Trương Huyền và lão Mã nhìn nhau, lão Mã hiểu ý, hỏi: “Reeves, người từng qua huấn luyện quân sự chưa?”

“Làm hải quân vài năm.”

Reeves dường như không muốn nhắc đến quá khứ, chuyển chủ đề: “Trương tiên sinh, tiện hỏi, tên công ty của ngài là gì?”

Chương 150: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chuyện này...”

Trương Huyền ngập ngừng, lắc đầu: “Thực ra ta chưa kịp đăng ký công ty, nên chưa có tên.”

“Vậy ra, là đội ngũ khởi nghiệp, cũng không lạ gì.”

Nói rồi, Reeves liếc nhìn Chí Vĩ và Hà thúc bên cạnh: “Nhưng nói thật, Trương tiên sinh, đội ngũ của ngài, dường như không có nhiều nhân tài.”

Chí Vĩ và Hà thúc không nói gì.

Trương Huyền nói: “Vì vậy ta mới tìm đến người, và ta cần không chỉ là chiến binh, Reeves.”

“Cũng đúng...”

Reeves gật đầu, rồi nói: “Trước đây ta từng gia nhập hai đội và công ty, có chút kinh nghiệm làm việc nhóm... Trương tiên sinh, tiện hỏi về kinh nghiệm của đội ngũ các ngài được không?”

“Tất nhiên.” Trương Huyền gật đầu: “Vừa rồi chúng ta đã nhận hợp đồng bảo vệ của Công ty tài chính Worle và hoàn thành xuất sắc, tổng thù lao là năm trăm nghìn đô la Mỹ.”

“Công ty tài chính Worle?”

Reeves ngạc nhiên: “Hóa ra nhiệm vụ đó cuối cùng là các ngài nhận, mấy ngày qua ta nghe nói, chuyến đi Chiang Mai không dễ dàng, nhiều người chết, thậm chí vệ sĩ thân cận của Scott Worle cũng chết một người.”

“Đúng vậy, rất khó khăn.” Trương Huyền đồng tình.

“Ừm...”

Reeves im lặng một lúc: “Thực ra ta không quan tâm việc gia nhập đội nào, Trương tiên sinh, chủ yếu phải xem ngài trả bao nhiêu tiền.”

“Người nghĩ mình nên nhận bao nhiêu?” Trương Huyền hỏi lại.

Reeves không khách sáo, nói thẳng: “Ngoài trang bị và phụ cấp y tế, ta muốn mỗi năm 200 nghìn đô la tiền lương, ngoài ra, nếu số người tham gia nhiệm vụ dưới mười người, ta muốn nhận 20% tổng thù lao, nếu gặp tình huống đặc biệt, như nhiệm vụ cần hành động một mình, thì phải gấp đôi, tức là 40%.”

“Quá cao.”

Lão Mã nói: “Reeves, tay nghề của người tốt, nhưng không đáng giá nhiều tiền như vậy.”

“Vậy thì 150 nghìn cộng 18%!”

Lão Mã nhìn Trương Huyền, rồi nói: “Nhiều nhất là 100 nghìn cộng 10%, người biết đấy, chúng ta là một đội, ngoài phần của ông chủ, các thành viên khác cũng phải nhận thù lao, người nhận nhiều, người khác nhận ít, chẳng lẽ người nghĩ mình giỏi hơn tất cả mọi người?”

“Tất nhiên!”

Reeves không ngần ngại bày tỏ sự tự tin của mình.

“Nếu đội viên là John thì sao?”

Lời này của lão Mã khiến Reeves im lặng vài giây.

Hiển nhiên, hắn cũng biết John.

“Các ngài đã ký hợp đồng với John?”

Reeves nhíu mày: “Nếu không nhớ nhầm, mấy năm nay John luôn dẫn con trai, ít khi nhận nhiệm vụ.”

Lão Mã lại nhìn Trương Huyền, thấy Trương Huyền gật đầu, liền nói: “Đúng vậy, con trai John tên là Chris, có thể người chưa gặp, là một chàng trai tốt, chúng ta ký hợp đồng với cả hai, chỉ cần lo ăn ở, không cần lương.”

“Vậy ra John thực sự sắp về hưu...”

Với sự hiểu biết của Reeves về John.

Nếu John muốn gia nhập đội nào, chắc chắn là để rèn luyện con trai, để nhanh chóng tiếp nối mình.

“Được thôi...”

Reeves gật đầu: “Nhưng ta còn một yêu cầu.”

“Nói đi.”

“Nếu có thể, ta muốn so tài với Trương tiên sinh.”

Reeves nhìn Trương Huyền, mắt đầy nghiêm túc: “So gì cũng được, chỉ cần ngài thắng ta, hợp đồng sẽ theo như các ngài nói.”

“Người... chắc chắn chứ?” Lão Mã nhìn Reeves vẻ mặt quái dị.

Reeves gật đầu: “Chắc chắn.”

Sau đó mọi người nhìn Trương Huyền.

Trương Huyền gật đầu.

.....

Sáng sớm hôm sau.

Tại trường bắn.

“John, Chris, hai người đến rồi.”

Nhìn chiếc xe đỗ không xa, lão Mã chào hỏi John và con trai.

Hôm nay John và con trai vẫn mặc như hôm qua, rõ ràng tới qua hai cha con không về chỗ ở.

“Mã thúc.” Chris cầm hai cây thuốc lá: “Tiện tay mua trên đường, coi như quà gặp mặt.”

“Đến là được rồi, mang gì quà cáp chứ.” Lão Mã vui vẻ nhận lấy hai cây thuốc.

Trong đội, chỉ có hấn và Khoa hút thuốc, hai cây thuốc này về tay ai không cần nói cũng rõ.

John quan sát trường bắn, gật đầu: “Là nơi huấn luyện tốt, chỉ hơi trống trải... Mọi người đâu rồi?”

“Đều ở trong đó.”

Đang nói, từ trường bắn vang lên một loạt tiếng súng!

Pằng pằng pằng...!!!

.....

Quay lại vài phút trước.

Trong trường bắn.

“Ta giỏi nhất, ngoài dao găm, là súng ngắn, có có giảm thanh hay không cũng không ảnh hưởng.”

Reeves cầm khẩu Beretta 92F trên bàn, kéo trượt hai lần, kiểm tra súng rỗng.

Cạch cạch.

Sau đó cầm một băng đạn đầy, lắp vào, kéo trượt.

Cạch!

Đạn lên nòng.

Sau đó, Reeves nhìn về phía sau, nơi Trương Huyền đang khoanh tay đứng:

“Mười lăm phát, hai mươi lăm mét, năm bia cố định?”

Trương Huyền gật đầu:

“Đúng vậy, ngoài bắn cơ bản, còn có CQB cá nhân và đối kháng trong nhà, nhà giết chóc đã được bố trí.”

“Được!”

Reeves bắn thử một băng đạn, nạp lại đạn, cuộc thi chính thức bắt đầu!

Pằng pằng pằng, pằng pằng pằng...!!!

Ba phát liên tiếp!

Đạn nào cũng trúng bia!

Đúng như Reeves nói, hắn rất giỏi dùng súng ngắn.

Pằng!

Cạch!

Khoá trượt mở!

Mười lăm phát, bắn xong trong chớp mắt!

Thu súng, tháo băng đạn, kiểm tra súng.

Bốp bốp bốp...

“Đẹp lắm.” Trương Huyền vỗ tay khen ngợi.

Reeves liếc nhìn đồng hồ bấm giờ bên cạnh, năm giây bảy lăm.

Kết quả này tuy chưa phải là trạng thái đỉnh cao nhất của hắn, nhưng đã rất gần rồi.

Đây chỉ là bắn bia cố định, nếu là thực chiến, Adrenaline tăng cao, có lẽ còn có thể nhanh hơn nữa.

Chương 151: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hà thúc chạy đi thay bia mục tiêu, rồi mang về những tờ bia cũ, trên mỗi tờ bia hình người đều trúng đạn ở thân mình.

“Đến lượt ngươi rồi.”

Reeves đưa súng cho Trương Huyền.

Trương Huyền gật đầu nhận lấy, sau đó bắt đầu nạp đạn.

“Có cần bắn thử không?” Reeves hỏi.

“Không cần.”

Cạch.

Băng đạn vào, đạn đã lên nòng.

Lúc này, John và những người khác vừa đi vào.

“John.” Reeves gật đầu với John.

John không nói gì, nhưng cũng gật đầu đáp lại.

“Đến đúng lúc, John, lát nữa hai người cũng thử đi.”
Trương Huyền nói rồi quay lại, hai tay giữ súng trước ngực, nhìn về phía bia mục tiêu xa xa.

Ngay khi Trương Huyền vào trạng thái bắn, ánh mắt của Reeves và John đột ngột thay đổi!

Lúc này, trong mắt họ, Trương Huyền như một con chim ung, sắc bén và vô cùng chết chóc!

Tít!

Bắt đầu bấm giờ!

Pằng pằng pằng...!!!

Ngay khoảnh khắc Trương Huyền giơ súng lên nhắm, hắn đã bóp cò!

Tốc độ bắn so với Reeves vừa nãy chỉ nhanh hơn chứ không chậm hơn!

Pằng pằng pằng!

Cạch!

Ba phát cuối cùng bắn hết, súng trống!

Hà thúc chạy nhanh tới lấy tờ bia mục tiêu.

Trên mỗi tờ bia, ở giữa đầu đều có một lỗ đạn to hơn lỗ đạn bình thường hai vòng!

“Hít!!!”

Nhìn thấy cảnh này, mọi người không khỏi hít một hơi lạnh.

Những người ở đây đều là người có kiến thức.

Nhìn thấy lỗ đạn này, họ đã biết rõ ràng, đây là kết quả của ba phát đạn trúng vào gần như cùng một vị trí, mới xuất hiện tình trạng này.

Dù đã biết Trương Huyền có tay nghề, lão Mã cũng không khỏi kinh ngạc nhìn Trương Huyền.

Nếu không nhớ nhầm, trước khi đi bảo vệ Scott Worle, kỹ năng bắn súng của Trương Huyền chưa chuẩn đến mức này mà?

Trong khoảng thời gian này, hắn đã trải qua những gì mà lại tiến bộ nhanh như vậy!?

“Bốn giây mười hai...”

Reeves lăm bắm con số trên đồng hồ bấm giờ, mắt đầy vẻ không thể tin được.

“Mười lăm phát bắn nhanh, phát nào cũng trúng đầu, và mỗi phát đều trúng vào gần như cùng một vị trí...”

John nghiêm nghị nhìn tờ bia trên bàn: “Một xạ thủ như vậy, trên toàn thế giới cũng rất hiếm, Reeves, người thua không oan.”

Hắn thậm chí không cần nhìn đồng hồ bấm giờ, từ tốc độ tiếng súng đã có thể đánh giá ai thua ai thắng.

“Thế nào? Thử không?”

Trương Huyền đưa súng cho John.

John gật đầu, không từ chối, coi như là bài kiểm tra nhập ngũ.

Rất nhanh, John và Chris cũng hoàn thành mười lăm phát bắn nhanh.

Kết quả, John mất bốn giây chín, Chris thì chậm hơn, mất bảy giây năm.

Nhưng không ai bắn trượt.

Đây cũng là một điều tốt.

“Tiếp tục không?” Trương Huyền nhìn Reeves.

Nói thật, nếu so đấu vật, so dao thuật, ba người hắn cũng chưa chắc thắng được Reeves.

Nhưng nếu so bắn súng...

Kỹ năng Bắn Súng Lv 5, kỹ năng Sử Dụng Súng Lv 4!

Trương Huyền tự tin tuyệt đối vào khả năng bắn của mình.

Dù chỉ là một khẩu súng ngắn bình thường không có kính ngắm quang học.

Còn về việc hấn bắn ba phát cùng một điểm... đây đơn giản là khoe kỹ năng thôi.

Dù sao là thủ lĩnh của đội, cần phải thể hiện uy lực trước thành viên mới.

Lúc này.

Reeves đã có phần mất tự tin.

Dù tôi qua hấn đã thấy Trương Huyền có chút tài năng.

Nhưng không ngờ hấn không chỉ có chút tài năng!

Dù là tốc độ bắn hay độ chính xác đều áp đảo hoàn toàn hấn.

Nếu là thực chiến, có lẽ mình còn chưa kịp rút súng đã bị Trương Huyền tiêu diệt rồi!

Còn đấu vật hay dao thuật?

Hừ.

Có súng ai dùng dao.

Giờ chỉ còn lại bài tập CQB cá nhân và đối kháng trong nhà.

Lúc này, Chí Vĩ và Khoa cũng bước vào: “Đại ca, nhà giết chóc đã được bố trí xong.”

“Tốt, đi thôi, đi luyện tập.”

...

Hai giờ sau.

Reeves ngồi trên ghế sofa, đôi mắt trống rỗng, bị đánh bại thê thảm.

Còn John lúc này cũng đang ôm đầu.

Hoàn toàn áp đảo, lại hoàn toàn áp đảo.

CQB cá nhân vẫn là Trương Huyền nhanh nhất, dọn phòng triệt để nhất.

Về đối kháng trong nhà, Trương Huyền không toàn thắng, khi đấu với John, bụng trúng một phát.

Nhưng đồng thời, Trương Huyền cũng bắn trúng trán John.

Tất nhiên, dùng là súng luyện tập không sát thương của trường bắn.

Còn Reeves...

Hắn thê thảm hơn nhiều.

Hắn thậm chí chưa nhìn thấy thân ảnh Trương Huyền đã bị tiêu diệt từ phía sau.

“Các vị ký vào đây là được, hợp đồng có thời hạn một năm, sau một năm các vị có thể tự chọn gia hạn hoặc chấm dứt hợp đồng.”

Hà thúc đặt hợp đồng lên bàn.

Ba người không do dự, đơn giản xem qua hợp đồng, xác nhận không có điều khoản bẫy, liền ký tên.

“Tốt lắm, chúc mừng các vị, hy vọng trong năm tới, mọi người hợp tác tốt, cùng nhau tiến bộ, kiếm tiền cùng nhau!”

Trương Huyền rất vui mừng khi có được ba thành viên mới:

“Thế này đi, hôm nay chúng ta không luyện tập nữa, cùng nhau đi ăn một bữa, coi như là buổi gặp gỡ đầu tiên.”

...

Khách sạn Hoàng Gia.

“Ông chủ, Trần tiên sinh ở phố người Long Quốc muốn gặp ngài.”

Một trợ lý đứng ngoài cửa, cẩn thận nói.

“Không gặp, bảo hấn đi.”

Bên trong vang lên giọng nói của Tiền Vạn Thành.

Từ khi trở lại Xiêm La, Tiền Vạn Thành mỗi ngày đều chìm trong nỗi đau mất con.

Không màng ăn uống, thậm chí công việc cũng không muốn làm.

Thấy ông chủ vẫn như vậy, trợ lý cũng không biết nói gì hơn, đành quay đi.

Lúc này, A Ly mặc một chiếc váy dài màu đỏ bước ra từ thang máy, gặp trợ lý, liền hỏi: “Hấn vẫn vậy sao?”

“Đúng vậy.” Trợ lý gật đầu: “Ông chủ cứ như thế này, sợ rằng sẽ hại đến sức khỏe, cô khuyên nhủ hấn.”

“Biết rồi.”

A Ly gật đầu, đẩy cửa bước vào.

Chương 152: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Thân yêu.”

A Ly đẩy cửa bước vào phòng.

Lúc này, Tiền Vạn Thành đang mắt trống rỗng nhìn vào chiếc tivi trước mặt.

Trên tivi đang phát lại đoạn video sinh nhật của con trai ông, Tiền Lập Tín, khi còn sống.

Nhìn gương mặt tươi cười của con trai trên màn hình, lòng Tiền Vạn Thành như bị dao cắt, đau đớn vô cùng.

A Tín còn trẻ như vậy, hắn còn bao nhiêu thời gian tốt đẹp để tận hưởng, sao lại có thể...

“Thân yêu, ta đã bảo nhà bếp hầm canh gà, lát nữa sẽ mang lên, người nén đau thương lại đi, nếu tiếp tục như vậy, thực sự chỉ làm tổn hại thân thể của người thôi, A Tín ở dưới suối vàng cũng không muốn thấy người như thế này đâu.”

A Ly đi đến bên cạnh Tiền Vạn Thành, ngồi xuống, ôm lấy cổ hắn, nhẹ nhàng an ủi.

Tiền Vạn Thành lắc đầu, không nói lời nào.

Thấy vậy, A Ly lại nói: “Thân yêu, ta đã nghe ngóng được, kẻ giết A Tín là một người tên Trương Huyền...”

“Chuyện đó ta biết.” Tiền Vạn Thành khàn giọng ngắt lời A Ly.

Nói rồi, Tiền Vạn Thành chỉ vào một túi hồ sơ trên bàn: “Tất cả thông tin về kẻ thủ ác đêm đó, ta đã thu thập đầy đủ.”

Thấy vậy, A Ly ngần ngừ nói: “Nếu đã vậy, tại sao chúng ta không giết bọn chúng, báo thù cho A Tín, cũng giúp người an lòng?”

Nhưng vừa nói xong, Tiền Vạn Thành liền trừng mắt, đôi mắt đỏ ngầu, đầy vẻ đáng sợ, nhìn chăm chăm vào mắt A Ly.

Bị hấn nhìn chăm chăm khiến A Ly rùng mình, vô thức buông tay khỏi đồng tiền Vạn Thành, giọng có chút không tự nhiên hỏi: “Người làm sao vậy?”

“Người, chẳng phải đã làm như thế rồi sao?”

“Gì cơ?”

“Ta nói... chẳng phải người đã thay ta làm rồi sao?”

Nói rồi, Tiền Vạn Thành lấy điện thoại ra, mở một đoạn video.

Trong đó rõ ràng ghi lại cảnh nhóm Trương Huyền bị phục kích trên đường đi đến Chiang Mai!

Nhìn thấy đoạn video, A Ly sợ đến tái mặt, ấp úng mãi không nói nên lời.

Tiền Vạn Thành bình tĩnh nói:

“Người lên đi tìm Trần gia nhờ giúp đỡ, để họ thuê người tấn công nhóm của Scott Worle, người thực sự nghĩ ta không biết sao?”

“Thân yêu, nghe ta giải thích...”

A Ly vừa định giải thích thì bị Tiền Vạn Thành ngắt lời:

“Người có biết hành động của người sẽ gây ra bao nhiêu ảnh hưởng đến chúng ta, đến Tiền gia không?”

Nếu không nhờ bọn hỗn đản của tập đoàn Dorens chịu trận trước, khiến bọn họ tưởng là bọn chúng ra tay, thì với khả năng của Công ty tài chính Worle, muốn diệt chúng ta chỉ cần vẫy tay thôi!”

Nghe vậy, mặt A Ly càng tái nhợt, cúi đầu không dám nói gì.

Tiền Vạn Thành nhìn dáng vẻ của A Ly, lắc đầu, giọng dịu lại nói:

“Dù ta biết người đã liên lạc với Trần gia, nhưng ta không ngăn cản người, lúc đó ta vẫn có chút hy vọng rằng các người có thể thành công, nhưng... các người khiến ta thất vọng.”

“Xin lỗi, thân yêu, ta cũng không biết...” A Ly nhỏ giọng nức nở.

“Haiz...”

Tiền Vạn Thành bất lực lắc đầu, ngồi xuống.

Lúc này, A Ly lại nói: “Thân yêu, ta nghe nói mấy tên sát thủ đó giờ đã cắt đứt quan hệ với Công ty tài chính Worle, hơn nữa chúng vẫn đang ở Bangkok, sao chúng ta không ra tay với chúng?”

“Đâu có dễ vậy.” Tiền Vạn Thành lắc đầu: “Mấy tên kia thì không sao, nhưng tên họ Trương đó... hắn rất lợi hại, chỉ mang theo một đồng đội mà có thể phá tan hệ thống an ninh của khách sạn chúng ta, hơn nữa bạn ta ở Chiang Mai còn kể cho ta một chuyện.”

A Ly thắc mắc: “Chuyện gì?”

“Chiang Mai có một nơi gọi là đường Manlaka, nửa năm trước bị một nhóm người Hàn Quốc làm ăn phi pháp chiếm đóng;

Nhóm đó có vài trăm khẩu súng, toàn là vũ khí tự động, thậm chí đủ để lập thành một đội quân...

Nhưng, chính nhóm đó, vài ngày trước, cả con phố bị người ta giết sạch, mấy tên người Hàn cũng bị giết!”

Nghe đến đây, A Ly không thể tin nổi, che miệng kinh ngạc: “Người nói là...”

“Đúng vậy, vẫn là bọn họ.”

Tiền Vạn Thành nắm tóc bực bội: “Những người như vậy, không phải chúng ta có thể đối phó.”

“.....” Lúc này, A Ly cũng bắt đầu nhận ra hành động thuê người phục kích đoàn xe của Scott Worle trước đây của mình quá ngông cuồng.

Nàng không thể hiểu nổi, trên thế giới làm sao lại có những người kinh khủng như vậy?

“Thôi bỏ đi.”

Tiền Vạn Thành thở dài: “May mà lúc đó không có ai sống sót, không lộ ra sự tồn tại của chúng ta, về sau người tuyệt đối không được nhắc đến chuyện này với người ngoài, hiểu chưa?”

A Ly vội vàng gật đầu, nhưng vẫn lo lắng: “Vậy còn Trần gia...”

“Nhà họ Trần...” Tiền Vạn Thành mắt lóe lên:

“Chúng sẽ im lặng.”

.....

Sáng sớm.

Trong sân tập.

“Thời gian gần đây Tiền Vạn Thành có vẻ trầm lặng đi nhiều, nghe nói đã mấy ngày không ra khỏi cửa. Việc chúng ta giết con hấn, hấn chắc chắn không thể không biết, sao hấn có thể nhẫn nhịn được thế?”

Chí Vĩ nhìn vào tờ báo trong tay, tin tức về việc sòng bạc của khách sạn Hoàng Gia mở cửa trở lại.

“Nếu hấn không nhẫn nhịn được, chúng ta đã sớm giết hấn rồi.”

Khoa đang lau chùi súng bên cạnh, không ngẩng đầu nói một câu.

“Haha, Hà Thúc, người có thấy Khoa dạo này kiêu ngạo hấn lên không.”

Chí Vĩ cười nói với Hà Thúc đang điền biểu mẫu bên cạnh: “Là do đi theo đại ca đánh mấy trận khó khăn, tự tin lên rồi phải không?”

Hà Thúc xoay bút, nhú mắt nhìn biểu mẫu trên bàn, không trả lời.

Chương 153: Tiêu Đề

《Ăn》

Ngược lại, Khoa có chút ngượng ngùng cười: “Ta chỉ nói sự thật thôi.”

Mọi người đang nói chuyện thì Chris xách theo túi đồ ăn sáng bước vào, nhìn thấy mọi người đều có mặt, cười nói:

“Buổi sáng tốt lành, các người dậy sớm thật đấy, ta mang đồ ăn sáng đến, không biết các người thích gì, nên mua một ít đồ ăn sáng kiểu Long Quốc.”

“Cảm ơn.”

Hà Thúc gật đầu với Chris, tiện tay nhận đồ ăn sáng và chia cho Chí Vĩ và Khoa.

“Chris, cha người đâu?” Chí Vĩ vừa ăn sáng vừa hỏi.

“Cha ta đi gặp Reeves tiên sinh rồi.”

Chris tùy tiện nói, vừa ngồi xuống liền nhìn thấy tờ báo trên bàn Chí Vĩ: “Ồ? Sòng bạc của khách sạn Hoàng Gia mở cửa trở lại rồi à? Ta mới cùng cha đến đó cách đây mấy tháng.”

“Ừ?” Chí Vĩ nghi ngờ: “Nhà người còn có thói quen chơi cái này à?”

“Không hẳn vậy.” Chris lắc đầu: “Lần đó là đi làm nhiệm vụ, phi vụ sát thủ trước đó của ta, hoàn thành ở đó.”

“Thật sao, kể chi tiết đi.” Chí Vĩ hào hứng.

Chris dù là người mới, nhưng đối với các thành viên kỳ cựu trong đội vẫn tôn trọng, nên không giấu giếm, kể lại chi tiết nhiệm vụ và những chuyện thú vị gặp phải.

Khi mọi người đang trò chuyện, từ khu vực nhà tập bắn truyền đến tiếng súng dồn dập.

Chris nghi ngờ nhìn qua, Chí Vĩ thấy cũng chẳng lạ gì: “Là đại ca, hắn cũng dậy sớm, mấy ngày nay luyện CQB một mình.”

“Ồ~”

Chris đối với đội trưởng có thể hoàn toàn áp đảo cha mình như một vị ‘thần’, vẫn rất tò mò.

Nói vài câu với mọi người xong, hắn nhanh chóng bước đến khu vực nhà tập bắn để quan sát.

‘Ba trái, bốn phải...’

Pằng pằng pằng...!!!

Băng qua một hành lang, Trương Huyền cầm một khẩu Glock 19, thực hiện động tác bắn nhanh vào các mục tiêu hình người phía trước!

Pằng pằng!!

Ngay khi viên đạn rời nòng, một tia sáng vàng cam lóe lên!

Là đạn vạch đường!

Khi Trương Huyền nhìn thấy viên đạn vạch đường bắn ra, lập tức bước sang bên để ẩn nấp, thực hiện thay đạn chiến thuật!

Vứt băng đạn rỗng ra, lắp băng đạn mới!

Cạch!

Pằng pằng pằng...!

Nghe tiếng súng nhanh và dày đặc từ khu vực nhà tập bắn, Chris hít một hơi thật sâu, bước lên đài quan sát.

Vừa lên tới nơi, hắn thấy Trương Huyền như dòng nước chảy mây trôi, làm sạch toàn bộ một phòng!

Pằng!

Cạch!

Viên đạn cuối cùng bắn ra, Trương Huyền đã làm sạch phòng cuối cùng, hoàn thành đợt luyện tập CQB.

Nhìn dòng chữ “kỹ năng CQB cấp ba” vẫn không thay đổi.

Trương Huyền có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Hắn đã cố gắng rèn luyện kỹ năng chiến đấu của mình nhiều nhất có thể, nhưng kỹ năng CQB vẫn chưa tiến lên cấp độ tiếp theo, khiến hắn không khỏi thất vọng.

Nhưng cũng không ngạc nhiên, không có yếu tố ngoại cảnh thúc đẩy, kỹ năng không dễ dàng thăng cấp, nhất là từ cấp ba lên cấp bốn.

Ngẩng đầu nhìn về phía đài quan sát, hắn thấy Chris đang vẫy tay chào mình.

Trương Huyền gật đầu đáp lại, rồi bước ra khỏi khu vực nhà tập bắn.

“Đội trưởng.” Chris từ đài quan sát xuống, phấn khích nói: “Động tác của ngươi nhanh thật, dạy ta CQB đi?”

Trương Huyền vừa tháo băng đạn kiểm tra súng, vừa nhìn Chris nói: “Sao ngươi không nhờ cha ngươi dạy?”

“Ngươi giỏi hơn hắn mà!” Chris gần như không ngần ngại nói.

Nghe vậy, Trương Huyền không khỏi lắc đầu:

“Thực ra, trình độ CQB của ta và cha người không chênh lệch nhiều, có một số chỗ hấn còn chuyên nghiệp hơn ta. Hơn nữa, phong cách CQB của ta quá cá nhân, người học theo ta không học được nhiều đâu.”

Đúng như Trương Huyền nói.

Các kỹ năng và chiến thuật hiện nay của hấn đều dựa trên điều kiện bản thân để thích ứng.

Nếu hấn dùng thì tốt, nhưng dạy người khác... hấn sợ dạy sai.

Chris vẫn chưa hiểu rõ: “Nhưng không thể phủ nhận rằng hôm qua người thắng cha ta mà...”

“Đó là vì tốc độ bắn, ngắm và chính xác của cha người không bằng ta, chỉ cần hấn nhanh hơn một chút, ai thua hôm qua chưa chắc đâu.”

Trương Huyền lắc đầu: “Chris, ta biết người có ý chí cầu tiến, nhưng nhiều khi, cái gì phù hợp với mình mới đáng học.”

Chris gãi đầu, hiểu mà như không hiểu.

Đúng lúc đó, ngoài cửa vang lên tiếng phanh xe.

John và Reeves mỗi người xách một túi đồ xuống xe, đi thẳng vào sân tập.

Trương Huyền nhìn đồng hồ.

Bây giờ vừa đúng bảy giờ sáng.

Bùm!

Đặt túi trang bị lên bàn, Reeves bắt chước John, châm một điếu xì gà nói:

“Đây là toàn bộ trang bị của ta... Vậy khi nào chúng ta bắt đầu công việc đầu tiên?”

Trên lầu, Lão Mã vừa thay đồ xong, ngáp dài đi xuống, tay cầm một cốc cà phê, nhìn thấy mọi người đều có mặt, giơ tay chào:

“Ồ, mọi người đều ở đây à, dậy sớm thế, Reeves , người gấp gì vậy, cơ hội kiếm tiền còn nhiều mà, không cần gấp một hai ngày.”

Lúc này, Trương Huyền và Chris cũng trở lại.

“BOSS.”

John tháo kính râm hỏi: “Gần đây có nhiệm vụ gì không? Dù sao chúng ta vừa gia nhập đội, cũng phải làm gì để chứng minh năng lực chứ.”

Reeves bên cạnh cũng gật đầu: “Nhiệm vụ đơn cũng được.”

Trương Huyền cười nói: “Các người đừng gấp, gần đây chúng ta không nhận nhiệm vụ nào, nhưng có một kế hoạch.”

Sau đó, Trương Huyền gọi Lão Mã lấy bản thiết kế cấu trúc của khách sạn Hoàng Gia ra, trải lên bàn.

Chương 154: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nói ra kế hoạch của mình.

Đúng vậy.

Tối qua Trương Huyền đã bàn với Hà Thúc và mọi người.

Cuối cùng quyết định, hành động tấn công khách sạn Hoàng Gia cũng bao gồm cả ba người John.

Một mặt, thử sức và năng lực của ba người họ, đồng thời phối hợp với đội.

Dù hôm qua Trương Huyền đã có nhận thức ban đầu về năng lực của họ.

Nhưng đó không phải thực chiến, mô phỏng luyện tập có tốt mấy, lên chiến trường mà phát sinh lỗi không phối hợp được thì cũng chẳng ích gì.

Mặt khác, cũng để kiểm tra mức độ nhận thức của họ đối với đội.

Dù đã ký hợp đồng, trở thành một thành viên trong đội, thì sớm muộn cũng biết được một số chuyện.

Giấu giếm chỉ mang lại rắc rối không cần thiết, chi bằng nói thẳng bây giờ.

Nghe Trương Huyền và Lão Mã nói ra ý định cướp khách sạn Hoàng Gia, ba người John không thay đổi sắc mặt.

Dù gì họ cũng từng trải ở ranh giới trắng đen, chuyện gì chưa thấy qua, không có gì lạ lùng.

Khi Trương Huyền và Lão Mã nói xong, John nhìn Trương Huyền, nói:

“BOSS, ta hiểu ý người, yên tâm, ta và Chris đã gia nhập các người, sẽ không có suy nghĩ khác, người yên tâm.”

Reeves bên cạnh cũng gật đầu: “Giờ có thể nói kế hoạch chưa? Sông bạc và khách sạn này doanh thu hàng ngày không ít, dù dạo này kinh doanh kém nhưng chắc chắn có lợi lộc.”

Hiển nhiên, cả hai đều rất háo hức.

“Đương nhiên.”

Trương Huyền cười gật đầu, sau đó nói ra kế hoạch và một số chi tiết nhiệm vụ lần trước.

Lần này vẫn có hai kế hoạch A và B để chọn.

Chặn xe chở tiền của sông bạc trên đường,

Hoặc tấn công trực tiếp sông bạc.

Kế hoạch trước đã được Trương Huyền lên từ lâu, lần này chỉ cần làm theo là được.

Kế hoạch sau, lần trước Trương Huyền và Khoa đã lấy được thông tin từ miệng Tiền Lập Tín về nơi cất giữ tiền mặt của sông bạc.

Có kinh nghiệm lần trước, lần này với thực lực hiện tại của Trương Huyền, việc tấn công khách sạn sẽ càng dễ dàng hơn.

Huống hồ, lần này họ còn có thêm ba đồng đội.

Reeves nghe kế hoạch của Trương Huyền, gật đầu: “Rất chi tiết, cá nhân ta nghiêng về tấn công trực tiếp sông bạc, khả năng kiểm soát cao hơn.”

John thì có quan điểm khác: “Sau cuộc tấn công lần trước của BOSS, bảo vệ khách sạn Hoàng Gia chắc chắn sẽ nhiều và

mạnh hơn, tấn công liều lĩnh, e là không được lợi nhiều, và phiền phức nhất là phía cảnh sát.”

Chris không đưa ra ý kiến, dù sao trong đội hay trong ngành, hắn vẫn là người mới, không thể tùy tiện nói.

Chí Vĩ bên cạnh thì có quan điểm khác: “Sao chúng ta không làm cả hai?”

“Hử?”

Mọi người nhìn Chí Vĩ.

Chí Vĩ nhún vai, thẳng thắn nói: “Dù sao chúng ta cũng định làm xong vụ này rồi biến, sao không làm luôn cả hai?”

Lúc này, Trương Huyền bỗng nhiên lóe lên ý tưởng:

“Đánh cả hai hướng, hư trương thanh thế!”

...

Ba ngày sau, thứ ba.

Cổng tầng hầm khách sạn Hoàng Gia, ba chiếc xe tải từ tầng hầm đi ra, hướng về phía con đường phía đông.

Trên lề đường đối diện tầng hầm, một chiếc xe van cũ kỹ.

Trương Huyền ngồi ghế phụ lái nhìn ra ngoài cửa sổ, bấm nút đàm thoại trên tai nghe Bluetooth:

“Nhóm C chú ý, xe đã xuất phát, đang di chuyển về hướng các người.”

Lúc này, cách đó hai con phố.

Một chiếc taxi biển số bị che, rẽ qua một góc, rồi dừng bên lề đường.

John và Chris đeo mặt nạ, lấy súng từ trong túi ra trang bị.

Cả hai dùng súng tiểu liên MP7 và một khẩu Glock.

Ngoài ra, họ còn chuẩn bị hơn chục quả lựu đạn mảnh!

Nghe tiếng Trương Huyền, John bấm nút đàm thoại: “Nhóm C đã nhận, nhóm hỗ trợ sẵn sàng giám sát xe.”

Trên nóc tòa nhà gần đó, Chí Vĩ mặc thường phục, cầm điều khiển từ xa cho máy bay không người lái, điều khiển máy bay cất cánh.

Xác nhận hình ảnh rõ nét, Chí Vĩ cũng nói: “Nhóm hỗ trợ đã sẵn sàng, máy bay không người lái đang hoạt động.”

“Nhóm C nhận, nhóm B chuẩn bị hành động.”

Quay lại chiếc xe van, Trương Huyền rút ra khẩu AR-15, lắp băng đạn, nhìn Khoa bên cạnh, nói: “Sẵn sàng chưa?”

“Sẵn sàng rồi.” Khoa nghiêm túc gật đầu.

“Ừ.” Trương Huyền vỗ vai Hà Thúc ngồi ghế lái.

Hà Thúc hiểu ý, lập tức lái xe chậm rãi tiến đến cổng khách sạn.

Lúc này, trong sòng bạc của khách sạn Hoàng Gia.

Reeves mặc vest, cầm chip, giả dạng làm người chơi, bước đến một bàn góc, ném chip xuống.

“Nhóm A đã sẵn sàng, chờ động tĩnh của các người.”

...

Đoàn xe chờ tiền của sòng bạc.

“Lại một thứ ba lớn, đội trưởng, người thấy có cần thiết không, chỉ một đoạn ngắn, không phải nơi hoang vu gì mà lần nào cũng cần nhiều người như vậy.”

Tài xế trẻ bất mãn làu bàu.

Đội trưởng ngồi ghế phụ, ôm khẩu AK, nhìn ra ngoài, không quay đầu lại nói: “Lái xe cho tốt, đừng nhiều lời, công

ty có giảm tiền người đâu?”

“Không phải.” Tài xế trẻ cười: “Chỉ thấy hơi lãng phí nhân lực.”

“Thôi đi.” Đội trưởng tặc lưỡi: “Công ty quyết định vậy, chắc có lý do, chúng ta không phải quản lý, cứ làm việc cho tốt.”

“Được được...”

Tài xế trẻ cười xuề, đang nói, một chiếc taxi bất ngờ chạy lên trước đoàn xe, dường như đang giảm tốc?

Đội trưởng bên cạnh cũng chú ý: “Bấm còi đi.”

“Ừ.”

Chương 155: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bíp bip bip!!!

Tiếng còi inh ỏi vang lên, nhưng chiếc taxi phía trước như không nghe thấy.

Đúng lúc họ chuẩn bị đi vòng qua thì cửa sổ chiếc taxi phía trước bỗng nhiên mở ra.

Hai quả tròn tròn từ bên trong bị ném ra cùng lúc chiếc xe cũng bắt đầu tăng tốc rời đi.

Nhìn hai “quả cầu” nảy lên nảy xuống lăn đến bên cạnh xe của họ!

Lựu đạn!

Đội trưởng có mắt tinh nhanh lập tức nhận ra vật đó!

Vừa định hô lớn!

Ầm ầm...!!!

Lựu đạn liền phát nổ ngay tại chỗ!

Người ngồi ở ghế lái và ghế phụ ngay lập tức bị mảnh vỡ giết chết!

“Ta yểm trợ, người tìm chỗ nấp rồi tấn công!”

John không nói lời thừa, trực tiếp mở cửa xe, giơ súng bắn về phía đoàn xe phía sau!

Tạch tach tach...!!!

Trong khi John bắn, Chris cũng nhanh chóng mở cửa xe, vòng ra phía trước nắp ca-pô, lợi dụng thân xe làm chỗ nấp và bắt đầu tấn công!

Nghe thấy tiếng súng của Chris.

John lập tức lợi dụng sự áp chế của đạn để yểm trợ.

Nhanh chóng lao về phía một gốc cây lớn bên đường, quỳ một chân, nhắm vào đội ngũ bảo vệ đang xuống xe mà bắn tỉa!

Chớp mắt, đoàn xe đã có mấy người thương vong!

“Yêu cầu hỗ trợ, yêu cầu hỗ trợ! Chúng ta bị tấn công!”

Những bảo vệ trốn sau xe lớn tiếng kêu gọi hỗ trợ, bọn họ bây giờ hoàn toàn không dám ngẩng đầu phản kích, chỉ có thể hy vọng vào đồng đội sẽ đến kịp thời.

Trong khách sạn.

Sau khi nhận được lời cầu cứu từ đoàn xe, nhanh chóng có hai xe đầy tay súng xuất phát, hướng về phía đoàn xe bị tấn công mà nhanh chóng tiến tới.

Mọi động tĩnh này đều bị máy bay không người lái trên trời nhìn thấy.

Chí Vĩ nói: “Đây là nhóm hỗ trợ bên ngoài, kẻ địch đang tới, dự kiến một phút nữa sẽ đến, nhóm C chuẩn bị rút lui.”

“Nhóm C đã nhận.”

John không do dự, lập tức bắn hết đạn, rồi ném thêm mấy quả lựu đạn, sau đó gọi Chris lên xe!

Vừa khi Chris lên xe, John đã nhanh chóng lao vào ghế phụ lái trong tiếng nổ.

“Lái xe đi!”

Chris không chần chừ, lập tức đạp chân ga, lái xe nhanh chóng rời khỏi hiện trường!

Cùng lúc đó, trước cửa chính khách sạn, một chiếc xe van cũ kỹ đỗ lại ở cửa.

Không đợi nhân viên phục vụ tiến đến, hai tiếng súng vang lên!

Pằng pằng!!!

Hai bảo vệ cầm súng trước cửa lập tức bị Trương Huyền bắn chết!

“Á!!!”

Tiếng thét chói tai vang lên

Ào ào!

Khoa nhanh chóng mở cửa xe, cùng Trương Huyền bước xuống, giơ súng tới hai bên cửa!

Bên trong sảnh khách sạn, nhìn thấy hai kẻ mặc đồ đen che mặt xông vào bắn người, khách và nhân viên đều hoảng sợ đến mức đờ đẫn.

Hai nhân viên an ninh cầm súng nhanh chóng rút súng ra chuẩn bị phản kích.

Nhưng ngay lúc đó, một quả lựu đạn choáng và một quả lựu đạn khói lần lượt được ném vào!

Ầm!!!

Lựu đạn choáng phát nổ!

Mọi người trong sảnh đều bị choáng đến ngất xỉu!

Khói bốc lên, Trương Huyền là người đầu tiên giơ súng xông vào!

Pằng pằng!!!

Hai nhân viên an ninh bị bắn chết!

Hai người nhanh chóng vượt qua màn khói, lao về phía cầu thang!

Cùng lúc đó, trong sòng bạc ở tầng bốn, nghe thấy tiếng súng, mọi người lập tức hoảng loạn, cố gắng bỏ chạy.

Nhân viên an ninh phụ trách sòng bạc cũng nhanh chóng rút súng chuẩn bị xuống lầu hỗ trợ.

Reeves đứng lên, cười nói:

“Vỡ kịch... bắt đầu rồi!”

Pằng pằng!!!

Hai phát súng, đạn bắn lên trần nhà.

“Tất cả mọi người ở nguyên tại chỗ chờ cảnh sát cứu viện, không được chạy lung tung!”

“Đội an ninh nhanh chóng đóng cửa, cắt điện thang máy!”

“Ai không muốn chết thì làm theo lời ta!”

Một người đàn ông mặc vest, ngực đeo thẻ ‘quản lý’, tay cầm súng bước ra từ hậu trường sòng bạc.

Hai tiếng súng này cũng lập tức khiến đám đông đang hỗn loạn và giẫm đạp bình tĩnh lại.

Đội an ninh nhanh chóng kiểm soát đám đông, bảo họ tránh ra phía sau để tránh thương vong hàng loạt.

Và theo lời quản lý, họ lập tức cắt điện thang máy, nhanh chóng đóng cửa lớn và khóa chặt bằng dây xích sắt.

Thậm chí, họ còn đẩy những bàn ghế nặng nề chát đóng trước cửa lớn.

Nhìn tất cả điều này, quản lý thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ mình mới chuyển tới đây chưa đầy hai ngày đã gặp phải chuyện này, thực sự là tai họa từ trên trời rơi xuống.

Nhưng may mắn là, hắn cũng không phải không có kinh nghiệm đối phó với cướp.

Bắt kẻ mục đích của bọn cướp là gì.

Bây giờ việc khẩn cấp nhất là bảo toàn tính mạng của mình và sự an toàn của sòng bạc mà mình phụ trách.

Hiện tại điện thang máy đã bị cắt.

Điều này có nghĩa là, bọn cướp phải đi thang bộ mới lên được.

Cửa lớn cũng đã bị khóa chặt.

Bọn cướp trừ khi mang theo thuốc nổ C4, nếu không đừng mong phá cửa trong thời gian ngắn.

Hơn nữa, hắn đã gọi cảnh sát rồi.

Chắc khoảng mười phút nữa cảnh sát sẽ đến, lúc đó họ sẽ an toàn.

Nghĩ đến đây, quản lý yên tâm.

Nhưng ngay lúc này, một nhân viên an ninh bên cạnh lo lắng nói: “Quản lý, ta nghe nói, khách sạn này còn có một thang máy chuyên dụng ẩn giấu nữa?”

“Thang máy chuyên dụng nào?” Quản lý nghe thấy liền quay phắt đầu lại.

“Ta cũng chỉ nghe nói...” Nhân viên an ninh chỉ vào phòng làm việc của Tiền Lập Tín không xa: “Ta nghe nói đại thiếu gia có một thang máy chuyên dụng, có thể đi đến các tầng...”

Chương 156: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tiền Lập Tín dù đã chết, nhưng theo lệnh của Tiền Vạn Thành, phòng làm việc của hắn ở sông bạc vẫn được giữ lại.

Và ra lệnh, ngoài Tiền Vạn Thành, bất kỳ ai cũng không được vào!

Mặc dù không biết lời nhân viên an ninh nói là thật hay giả, nhưng quản lý không phải là kẻ cố chấp, mạng sống đã gần kề, còn lo gì quy tắc?

“Mau, phá cửa...”

Nhưng hắn chưa kịp nói hết.

Reeves đã tìm được cơ hội ra tay.

Nhân lúc không ai chú ý đến mình, nhanh chóng đội mũ trùm đầu, rồi bước nhanh đến phía sau một nhân viên an ninh.

Tay trái cầm dao, nhanh chóng rạch qua động mạch cổ của nhân viên an ninh này!

Xoẹt!!!

Đồng thời, tay phải nhanh chóng rút khẩu súng ngắn từ thắt lưng của nhân viên an ninh này!

Pằng!

Một phát súng bắn vào đầu giết chết, hai nhân viên an ninh bên cạnh vừa nghe tiếng súng quay đầu lại liền bị Reeves bắn gục!

Không kịp bắn thêm nữa!

Lúc này, những nhân viên an ninh khác cũng đã phản ứng lại!

Nhanh chóng giơ súng nhắm vào Reeves tấn công!

Nhưng Reeves hành động rất nhanh, chỉ vài bước đã lao đến núp sau một cột trụ!

Khi những nhân viên an ninh đang thử áp sát từ hai bên.

Điều mà quản lý lo lắng nhất đã xảy ra!

Cạch!!!

Chỉ nghe thấy tiếng khóa cửa mở!

Cửa phòng làm việc của Tiên Lập Tín bị mở ra!

Một bóng người mặc đồ chiến đấu đen, tay cầm một khẩu súng trường tấn công nhanh chóng lao ra!

Pằng pằng pằng...!!!

Chỉ nghe một loạt tiếng súng nhanh và liên tiếp!

Những nhân viên an ninh không phòng bị sau lưng nhanh chóng bị Trương Huyền bắn chết!

Lúc này, Khoa mới giơ súng lao ra.

“Nhóm B đã tới sòng bạc.”

Khoa nói, hòng súng quét qua đám khách và nhân viên phục vụ núp trong góc.

Nhìn khẩu súng đen ngòm, nhiều người trong đám đông sợ đến mức ngồi bệt xuống đất, khuôn mặt đầy sợ hãi.

Reeves từ chỗ núp bước ra, cười nói: “Ta suýt tưởng phải bắt con tin để ép họ mở cửa rồi.”

Trương Huyền gật đầu: “Ta cũng không ngờ, thang máy chuyên dụng sửa xong nhanh vậy.”

Nói xong, Trương Huyền ra hiệu cho Khoa ở lại canh chừng họ, rồi ném balo cho Reeves , hai người cùng tiến về phía phòng kho bạc.

Kho bạc của sông bạc nằm ở cuối hành lang đối diện nhà vệ sinh.

Hai người nhanh chóng băng qua hành lang, đến trước cánh cửa có biển ‘Phòng tạp vật’.

Đẩy cửa bước vào, bên trong quả thật là một căn phòng đầy đồ linh tinh, nhưng ở góc phòng còn có một cánh cửa kim loại có mật mã.

Trước đó, Trương Huyền đã hỏi được mật mã từ Tiên Lập Tín.

Nhập mật mã xong, cửa kho bạc từ từ mở ra.

Cả kho bạc thực ra không lớn lắm, khoảng bằng nửa phòng học.

Hai bên phòng ngoài những kệ chứa tiền mặt và trang sức bằng vàng, còn có nhiều loại giấy trắng không hiểu lắm.

“Có vẻ ít nhĩ.”

Reeves vừa lấy ra hai bao tải lớn từ balo, vừa đánh giá kho bạc.

Đúng vậy, phần lớn tiền mặt trong kho bạc đã được chuyển lên xe bọc thép của sông bạc.

Nhưng điều này cũng nằm trong kế hoạch.

Trương Huyền lắc đầu: “Tạm đủ, không còn nhiều thời gian, mau nhặt đi.”

“Yên tâm!”

Nói xong, hai người cầm bao tải, bắt đầu nhặt đồ.

Họ không chỉ lấy tiền mặt, bất cứ thứ gì có giá trị đều không bỏ qua.

Trong khi hai người đang nhặt đồ vào bao tải.

Chí Vĩ phát hiện trên đường có xe cảnh sát.

“Đây là nhóm hỗ trợ bên ngoài, cảnh sát đang đến khách sạn, dự kiến hai phút nữa sẽ tới, nhóm C, hãy đến điểm rút lui số ba để hỗ trợ nhóm AB, tài xế nhóm B hãy đến điểm rút lui số bốn để đổi xe.”

“Đã nhận!”

Bên ngoài khách sạn Hoàng Gia, Chris đã lái xe đến, nhận lệnh xong liền quay đầu xe, hướng đến bãi đỗ xe ngầm!

Hà thúc lúc này cũng lái xe đến một xưởng sửa chữa bỏ hoang cách khách sạn khoảng hai km.

Xưởng này ở nơi hẻo lánh, ít người qua lại.

Hôm nay, trong xưởng đã đậu sẵn một chiếc xe buýt trắng.

Hà thúc lấy xăng từ xe ra, tưới lên chiếc xe van đã lái tới.

Đồng thời.

Trương Huyền và nhóm của hắn không tham lam, thấy thời gian đủ rồi, liền xách bao tải nhanh chóng chạy ra.

Lúc này ở sảnh, Khoa đang dùng súng ép quản lý đồ xăng vào phòng giám sát.

“Đi thôi.”

Trương Huyền liếc nhìn, không nói gì, chỉ ra hiệu một tiếng.

Khoa gạt đầu, bật que diêm, ném vào phòng giám sát!

Xèo ầm!!!

Ngọn lửa bùng lên ngay lập tức thiêu cháy phòng giám sát.

Trong ánh lửa, ba người nhanh chóng chạy vào phòng làm việc của Tiền Lập Tín, dùng thang máy xuống bãi đỗ xe ngầm.

Lúc này, xe của John đã đợi không xa thang máy.

Tiếng còi cảnh sát vang lên chói tai trên đường.

Chris lái xe lao ra khỏi bãi đỗ xe ngầm, và theo chỉ dẫn của Chí Vĩ, nhanh chóng lái xe rời khỏi nơi không có cảnh sát.

Rất nhanh, cả nhóm đã lái xe đến xưởng sửa chữa.

Lúc này, Hà thúc đã mở hai thùng xăng, đợi sẵn ở đó.

Xoẹt!

Một cú phanh, xe taxi dừng lại bên cạnh chiếc xe van đã đồ đầy xăng.

“Mau, hành động nhanh!”

Mọi người chia nhau công việc, ba người ném tiền cướp được và trang bị của cả nhóm lên xe buýt, hai người còn lại cùng Hà thúc tưới xăng lên xe.

Khoa ôm một thùng xăng, tưới thành một đường dài cách đó mười mấy bước.

Rất nhanh, mọi việc hoàn thành, cả nhóm nhanh chóng lên xe.

Xoẹt!

John bật diêm, châm một điếu thuốc, hít một hơi sâu.

“Xi... phì...”

Chương 157: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sau đó, từ cửa sổ, hắn ném que diêm xuống!

Xèo!

Lửa bén xăng, xe nổ máy!

Ầm ầm...!!!

Khi lửa bùng lên.

Chiếc xe buýt có chữ ‘Đồ gỗ ‘ nhanh chóng rời khỏi xưởng sửa chữa.

“Phù...” Giật mũ trùm đầu xuống, Chris hào hứng hỏi: “Sao rồi, thành công không?”

“Tất nhiên.”

Reeves chỉ vào hai bao tải ở ghế sau nói:

“Trong đó ít nhất cũng có hàng triệu đô la, lần này chúng ta phát tài rồi.”

“Xuất sắc!”

Khác với sự hưng khởi của Chris, John lại bình tĩnh, nói: “Giờ chỉ còn rời khỏi Xiêm La nữa thôi.”

Ngồi giữa là Trương Huyền nói: “Lão Mã đã lo vé máy bay rồi, tối nay chúng ta đi.”

“Đến Anh Quốc?”

“Đúng, đến Anh Quốc.”

Nhìn xe cảnh sát chạy qua cửa sổ, Trương Huyền bình thản, nhưng ánh mắt lại lộ ra chút mong chờ.

Đông Nam Á này thật sự quá loạn, quá tệ.

Vừa đến Xiêm La, hắn còn nghĩ phải ở đây nhiều năm.

Nhưng không ngờ, nhanh chóng có cơ hội chuyển biến.

Anh Quốc, Đại Anh, Đế quốc Anh ...

Quốc gia này, nơi ta từng trải nghiệm qua một phó bản, thực tế sẽ như thế nào đây...

...

Sau khi đi lòng vòng vài vòng, mọi người liền đi đón Chí Vĩ và quay lại sân tập.

Lão Mã cũng đã chuẩn bị xong vé máy bay và mọi thứ.

Và còn có một tin tốt nữa.

Đó là công ty của họ đã được đăng ký.

Tên công ty là... Thần Tinh.

Đây là ý tưởng của Trương Huyền, trong một đêm mất ngủ, ngắm sao trên trời mà nảy ra.

Ý nghĩa là muốn đội của mình như những ngôi sao trên trời, luôn lấp lánh không ngừng.

Hà thúc và những người khác không có ý kiến gì, dù sao tên công ty cũng phải do Trương Huyền quyết định.

Khi biết cái tên và ý nghĩa này, mọi người đều đồng ý hai tay.

Nhưng mấy thành viên mới thì lại có suy nghĩ khác về cái tên này.

Reeves : “Thần Tinh? Lucifer Thần Tinh? Hừ~ tên thú vị thật.”

John: “Tên của vua địa ngục à... cũng hợp với sát khí của BOSS đây.”

Chris: “Ta lại nghĩ có lẽ đại ca không nghĩ nhiều như vậy...”

John: “Trẻ con thì hiểu gì, ăn mì của người đi.”

Reeves : “Đúng rồi đúng rồi.”

...

Xào xạc!

Trời dần tối, mưa nhẹ rơi từ trên trời xuống.

Đứng trước cửa sổ, nhìn ra cảnh mưa bên ngoài.

Khuôn mặt Tiền Vạn Thành vô cùng âm trầm:

“Điều tra ra ai làm chưa?”

Phía sau, người quản lý và mấy nhân viên quản lý mô hôi ướt đầm, vẻ mặt căng thẳng nói: “Hiện tại cảnh sát vẫn đang điều tra...”

Chưa nói hết câu, đã bị Tiền Vạn Thành găm lên cắt ngang:

“Ta hỏi không phải cảnh sát, ta hỏi các người, chẳng lẽ mỗi năm ta tốn nhiều tiền nuôi các người, các người chỉ học được cách lãnh lương rồi tan ca thôi sao!?”

“Đây...”

Mấy người nhìn nhau, đều thấy rõ sự sợ hãi trong mắt đồng nghiệp.

Nhưng cuối cùng, người quản lý sòng bạc mới lên tiếng:

“Những người đó ra vào nhanh chóng, và rất chuyên nghiệp trong chiến thuật;

Đầu tiên là có một nhóm người dùng kế nghi binh, giả vờ tấn công đoàn xe chở tiền của chúng ta, khiến chúng ta điều

động phần lớn nhân viên an ninh khỏi khách sạn;

Sau đó nhân cơ hội này, một nhóm khác đột kích trực tiếp từ cửa chính vào bên trong khách sạn;

Điều đáng kinh ngạc hơn là, bọn chúng còn cài nội gián trong sòng bạc, phối hợp bên trong bên ngoài, tấn công bất ngờ từ thang máy chuyên dụng vào bên trong sòng bạc;

Hơn nữa, bọn chúng dường như đã nắm trước được động tĩnh của cảnh sát, trước khi cảnh sát đến đã từ bỏ số tài sản còn lại trong kho bảo hiểm và rút lui ngay lập tức;

Toàn bộ quá trình thậm chí chưa đến mười phút, ngay cả dữ liệu giám sát cũng đã bị phá hủy, phương tiện mà bọn chúng sử dụng đều là xe không rõ nguồn gốc, và sau khi hành động xong còn đốt luôn.

Toàn bộ quá trình không để lại bất kỳ dấu vân tay hay sợi tóc nào, chúng ta thực sự không tìm được bất kỳ manh mối hữu ích nào;

Tiền tổng, bọn chúng không chỉ là những chiến binh rất chuyên nghiệp, mà chắc chắn cũng là những tội phạm quốc tế có kinh nghiệm dày dặn;

Bằng năng lực của chúng ta, e rằng có điều tra tới chết cũng không ra;

Ta nghĩ... chúng ta vẫn nên chờ kết quả điều tra từ phía cảnh sát thì hơn? Tiền tổng?”

Nói một hơi xong, người quản lý cúi đầu, im lặng chờ đợi.

Lúc này, Tiền Vạn Thành đã chìm vào suy nghĩ sâu xa.

Một lúc lâu sau, Tiền Vạn Thành khàn giọng nói: “Các người lui xuống trước đi.”

“Dạ!”

Mấy người như trút được gánh nặng, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Nhìn ra cảnh mưa bên ngoài, khuôn mặt Tiền Vạn Thành dưới ánh đèn bàn, lúc sáng lúc tối.

“Rốt cuộc... là chuyện gì đây...”

...

“Kiểm tra lại xem còn gì bỏ sót không, đặc biệt là hộ chiếu!”

Hà thúc đứng ở cửa sân tập, gọi Chí Vĩ.

Lúc này, Chí Vĩ đang vội vã nhét quần áo vào vali, nghe Hà thúc nói, liền mở lại ba lô bên cạnh, kiểm tra lại hộ chiếu và vé máy bay.

Lúc này, Trương Huyền lái xe của lão Mã đã về tới cửa sân tập.

“Trương ca.”

Hà thúc hỏi: “Súng ống vũ khí đều xử lý xong rồi chứ?”

“Ừ.” Trương Huyền gật đầu: “Đều xong cả... lão Mã đâu?”

“Lão Mã đang trong kia tính tiền với ông chủ... ồ, ra rồi kìa.”

Hà thúc vừa nói, liền thấy lão Mã khuôn mặt vui vẻ từ văn phòng sân tập đi ra.

“Lão Mã.” Trương Huyền gọi một tiếng.

Lão Mã cười bước tới: “Tiền đã trả rồi, chúng ta chỉ cần mang đồ của mình đi thôi.”

Chương 158: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nói xong, lão Mã nhìn lại tin nhắn trên điện thoại.

Không như họ, con gái lão Mã đã đi chuyến bay sớm, hẳn đã nhờ Wilson bên kia sắp xếp ổn thỏa.

Mới đây Wilson còn gửi một đoạn video, là cảnh Tiểu Bình vào nơi ở mới.

Nhưng có lẽ vì giận dỗi, Tiểu Bình vẫn chưa trả lời tin nhắn của lão Mã.

“Được rồi được rồi, đồ đạc mang đủ rồi.”

Chí Vĩ hót hải chạy ra: “Đại ca, đồ của người cũng ở đây rồi.”

Trương Huyền gật đầu: “Vậy đi thôi, John họ đã đến sân bay rồi.”

“Được!”

Trước khi lên xe.

Mọi người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn lại sân tập đã gần bỏ với họ bấy lâu.

‘Cuối cùng... cũng đến lúc phải rời đi.’

...

Nước Anh, sân bay Heathrow London.

“London... nhìn quen thuộc thật.”

Đứng trước cửa sân bay, Trương Huyền nheo mắt, nhìn mặt trời dần mọc phía xa.

“Trước đây ta cũng từng đến đây, dù gặp vài người và chuyện đáng ghét.” Reeves nói về mặt hơi khó chịu: “Thật sự, ta chẳng có ấn tượng tốt gì về nơi này.”

John liếc nhìn Reeves , không nói gì.

Chí Vĩ thì đã rút điện thoại ra, bắt đầu tra bản đồ.

Khi Hà thúc đang nghĩ hay là gọi xe thì.

Ba chiếc Mercedes sang trọng dừng trước mặt họ.

“Hy vọng ta không đến trễ.”

Cửa xe mở, Wilson mỉm cười bước xuống.

Cùng với Wilson, còn có Mark.

“Wilson, Mark.”

Trương Huyền cười, bước lên bắt tay Wilson: “Đến đúng lúc lắm, ta vừa định tìm các người.”

“Ha ha...” Wilson cười: “Không cần tìm, chúng ta tự đến.”

Mark cũng cười nói: “Mấy ngày không gặp, Trương, người còn đen đi đấy?”

Nói rồi, nhìn ba gương mặt lạ sau lưng Trương Huyền.

“Đúng lúc, để ta giới thiệu, đây là thành viên mới của đội ta.”

Nói xong, Trương Huyền giới thiệu sơ qua thân phận của John họ với Wilson, nhưng không nói quá nhiều.

Wilson cũng mỉm cười bắt tay từng người và nói với Trương Huyền:

“Không ngờ, mới vài ngày, các người đã có nhiều người tài gia nhập thế này, xem ra, danh tiếng đội người đã vang xa

rồi?”

“Đâu có, vẫn là nhờ phúc của người và Scott tiên sinh.”

Sau vài câu khách sáo, Wilson mời mọi người lên xe.

Đoàn xe chạy thẳng vào trung tâm London.

Trên đường, Wilson luôn trò chuyện với Trương Huyền:

“Chỗ ở tạm thời ta đã tìm xong, ngay bên cạnh Công viên Hyde, là khách sạn căn hộ Hyde;

Tổng cộng ba phòng suite, sau này nếu tìm được nơi tốt hơn thì có thể chuyển, không thì cứ ở đó, giá không quá đắt;

Ngoài ra, Scott tiên sinh khi biết các người đến rất vui;

Sau khi nghỉ ngơi vài ngày, các người đến trụ sở công ty ta gặp hẳn, yên tâm, sẽ không để các người chạy không đâu;

Có một khách từ Rome tới, sắp tới London, họ đang tìm bảo vệ phù hợp, ta sẽ giới thiệu các người, có được hay không thì xem khả năng

của các người...

Tất nhiên, ta vẫn rất tin tưởng các người, Thần Tinh, tên đội khá hay đấy.”

Trương Huyền lặng lẽ nghe Wilson nói, đợi hẳn nói xong mới lên tiếng: “Nói thật, Wilson, người giúp ta nhiều quá rồi.”

“Người đã cứu mạng ta và Scott tiên sinh, bạn à, và không chỉ một lần.”

Wilson cười: “Đây đều là điều người đáng được.”

Trương Huyền cười, không nói thêm lời gì làm mất vui, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc này, xe đang chạy trên đường phố London, dù là sáng sớm nhưng đã có nhiều xe cộ và người đi lại.

Ánh mặt trời chiếu vào những tòa nhà bên đường, tạo thành ánh vàng rực rỡ.

Và lúc này,

Một tòa nhà quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt Trương Huyền.

“Đó là...”

Trương Huyền ngạc nhiên như cơn mây.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Wilson nói: “Bệnh viện Blanc, có từ nhiều năm rồi, bệnh viện này có trình độ y tế khá tốt.”

Đúng vậy, bệnh viện Blanc, chính là điểm xuất phát của Trương Huyền trong phó bản đặc công trước đó!

Nhìn khuôn mặt quen thuộc của bệnh viện Blanc và hàng rào bên ngoài bãi đậu xe, Trương Huyền như có cảm giác như trở về phó bản.

“Phía trước là quảng trường Sloanee, đúng lúc thời gian cũng vừa vặn, chúng ta đi uống cà phê và ăn sáng đi, ta không vội đi làm, các người chắc cũng không có việc gì chứ?”

Thấy Trương Huyền cứ nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ không phản ứng.

Wilson cũng không hỏi nhiều, gọi tài xế phía trước lái xe vào quảng trường Sloanee.

Rất nhanh, xe dừng lại ở bãi đậu xe ngoài quảng trường Sloanee.

Xuống xe, nhìn cảnh quan quen thuộc xung quanh và một ngã ba không xa.

Trương Huyền như thấy lại cảnh mình lái chiếc xe Volkswagen màu xanh lam lao đi trong nhiệm vụ lần hai, đấu trí với đặc công MI6.

“Ha, đường phố London à...”

Chí Vĩ vừa cười vừa rút điện thoại ra chụp ảnh cảnh đường phố xung quanh.

Hà thúc lúc này cũng hiếm khi thư giãn đứng cùng Chí Vĩ, mỉm cười nhìn hấn chụp ảnh.

Dù Khoa có chút tò mò về phong cảnh ngoại quốc, nhưng vẫn đứng ngoan ngoãn cầm túi.

Còn John ba người thì không có biểu hiện gì, chủ yếu là Chris, cứ ngáp ngáp ngáp dài, rõ ràng là trên máy bay không ngủ được.

“Đi thôi, Trương, người đứng gần ra làm gì?”

Wilson bước đến bên cạnh Trương Huyền.

Trương Huyền lắc đầu: “Chỉ là... có chút cảm giác quen thuộc.”

“Ha ha.” Wilson cười: “Nhìn quen à? Năm ngoái ta đi du lịch Thượng Hải cũng có cảm giác này.”

Trương Huyền cười, sau đó dẫn mọi người cùng vào quảng trường Sloane.

Chương 159: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhìn các cửa hàng xung quanh, dù có vài cửa hàng khác so với trong trí nhớ, nhưng vẫn có nhiều cửa hàng có tên giống hệt trong phó bản đặc công.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền bất chợt lên tiếng: “Hà thúc, đưa chút tiền mặt cho ta.”

Hà thúc ngơ ngác, nhưng vẫn lấy một túi nhỏ đưa cho Trương Huyền.

“Wilson.” Trương Huyền nói với Wilson: “Ta có chút việc, cần rời đi một lúc, người đưa họ về khách sạn trước, ta sẽ tới sau.”

“Người không sao chứ? Hay để Chí Vĩ họ đi cùng người?” Wilson có chút thắc mắc.

Nhìn biểu cảm của Trương Huyền, Wilson có thể nhận ra Trương Huyền dường như đã từng đến London, và có lẽ đã trải qua gì đó ở đây.

Nhưng hắn không hỏi nhiều, dù sao đó là chuyện riêng của người ta.

“Không sao, ta tự làm được... đúng rồi Mark, có thể cho ta mượn súng không?”

Mượn được một khẩu súng từ Mark, Trương Huyền bắt xe đi thẳng tới đường Drake.

Và đứng trước, cửa hiệu phòng khám Nhân Tâm.

Xào xạc...!

Vòi nước mở, Chu Nhiên không dùng cốc, trực tiếp cúi đầu, mở miệng uống nước.

“Ừc ừc, phù...”

Phun hết bọt trong miệng, Chu Nhiên gọi lên tầng hai: “Sur phụ, dậy đi! Tới giờ mở cửa rồi!”

Nói xong, đi tới cửa, mở cửa hiệu.

Dù hôm nay là thứ Tư, nhưng là cửa hiệu Trung y duy nhất trên đường Drake, việc kinh doanh vẫn khá tốt.

Nhưng sáng sớm trời vừa tỏ mà có người tới là lần đầu tiên.

“Tiên sinh.”

Nhìn người thanh niên đứng trước cửa, ngẩng đầu nhìn lên tấm biển, Chu Nhiên cười nói bằng tiếng Anh bập bẹ: “Chào buổi sáng, đến lấy thuốc? Hay khám bệnh?”

Nói rồi, lại gọi lên tầng: “Sur phụ, có khách tới!”

“Đến đây đến đây, giục giục giục, không biết quấy rầy giấc mộng là tội lớn sao?”

Nghe giọng nói quen thuộc trên tầng, Trương Huyền hít một hơi sâu, mắt lóe lên vẻ nghi hoặc và kinh ngạc.

Thật sự!

Tất cả trong phó bản!

Thực sự tồn tại!

“Phù...” Trương Huyền thở ra một hơi dài, giọng run rẩy mà ngay cả hắn cũng không nhận ra, hỏi: “Xin hỏi... ông chủ Trương Dân Uyên có ở đây không?”

“Ai đấy, ai tìm ta?”

Nói xong, một thân ảnh quen thuộc từ trên lầu bước xuống.

Người này chính là Trương Dân Uyên mà Trương Huyền từng gặp trong phó bản, ông chủ Trương!

Chỉ có điều, so với Trương Dân Uyên trong phó bản, Trương Dân Uyên trước mắt đã có vẻ già đi, mái tóc vốn không nhiều đã điểm bạc, những nếp nhăn trên mặt đều cho thấy một điều...

Mười năm rồi!

Đã mười năm trôi qua kể từ thời điểm trong phó bản!

“Sur phụ.” Chu Nhiên chào một tiếng, rồi tự mình cầm chổi bắt đầu quét dọn.

Trương Dân Uyên nhìn người thanh niên đứng ở cửa, quan sát từ đầu đến chân, nói: “Nhìn người tinh thần sáng láng, cơ thể cường tráng... không giống người bệnh, đến mua thuốc cho gia đình à?”

Trương Huyền lắc đầu, bước vào tiệm thuốc quen thuộc này, nhìn chiếc TV cũ kỹ ở góc và các tủ thuốc gỗ xung quanh, nói:

“Ông chủ Trương, ta là... thay một người bạn cũ đến thăm ông.”

“Bạn cũ? Vậy phải nói chuyện rồi, ngồi xuống, ngồi xuống.”

Nghe vậy, Trương Dân Uyên hứng thú, mời Trương Huyền ngồi xuống, rồi nói với Chu Nhiên ở bên cạnh:

“Chu Nhiên, pha trà đi.”

Quay đầu lại, thấy Trương Huyền đang nhìn Chu Nhiên, Trương Dân Uyên nói:

“Đó là đệ tử ta, nhận vài năm trước, người tốt lắm, rất chăm chỉ, ham học.”

Nói rồi nhìn Chu Nhiên đã đi vào phòng trong, chắc chắn hẳn không nghe thấy, nở nụ cười:

“Giỏi hơn ta hồi trước nhiều.”

Sau đó, nhìn kỹ khuôn mặt Trương Huyền, nói:

“Người từ trong nước đến phải không? Tiện cho ta biết người bạn cũ ấy là ai không?”

“Một ngày mưa mùa thu mười năm trước, ông đã cứu một người bị thương vì trúng đạn... là người da trắng, không biết ông còn nhớ không?” Trương Huyền hỏi.

“Mười năm trước? Người da trắng? Trúng đạn? Lại còn ngày mưa?”

Trương Dân Uyên suy nghĩ một hồi lâu, vẫn không nhớ ra, liền nói:

“Những năm qua ta cứu người bị thương vì trúng đạn không đến một trăm thì cũng tám mươi người... Người nói tên xem, có lẽ ta sẽ nhớ ra.”

Trương Huyền nhíu mày, trong phó bản, hẳn thật sự không nói tên cho Trương Dân Uyên, dù là tên giả.

Nghĩ một lúc, nhớ ra một việc, nói: “Đúng rồi, lúc đó hẳn còn ở lại đây một đêm, rồi sáng hôm sau đi, ông còn đưa cho hẳn một chiếc áo khoác đen...”

Nói rồi, Trương Huyền vô thức nhìn lên giá treo ở cửa.

Và vừa nhìn thấy, hẳn liền sợ hãi đến dựng tóc gáy!

Một chiếc áo khoác đen hơi cũ nhưng vẫn rất quen thuộc, treo trên đỉnh giá!

Chiếc áo khoác ấy Trương Huyền từng dùng để đựng đạn, giấu súng, nên rất quen thuộc.

Chưa kể, hần vừa rời phó bản chỉ hơn một tuần, chắc chắn không thể nhầm.

Nhưng chiếc áo đó hần đã vứt đi rồi mà...

Thấy Trương Huyền ngạc nhiên nhìn chiếc áo khoác, Trương Dân Uyên thắc mắc: “Sao vậy? Áo khoác đen à?”

“Đây...”

Trương Huyền nén sự kinh ngạc và thắc mắc, hỏi: “Ông chủ Trương, ông có mua chiếc áo giống hệt cái này không?”

“Thật sự không có.” Trương Dân Uyên phủ nhận ngay: “Chiếc áo này là ta mua bằng số tiền đầu tiên kiếm được khi mở tiệm thuốc này, có ý nghĩa kỷ niệm.”

Thế giới song song... sao?

Nghĩ đến đây, Trương Huyền đột nhiên đứng dậy, nói: “Xin lỗi, ta có chút việc, phải đi trước.”

Chương 160: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hả?” Chu Nhiên từ trong phòng thò đầu ra: “Không uống trà rồi đi sao?”

“Không cần.”

Nói xong, Trương Huyền liền nhanh chóng rời khỏi tiệm thuốc.

Nhìn theo bóng lưng vội vã của Trương Huyền, Trương Dân Uyên đầy nghi hoặc: “Kỳ lạ, người này... sao nhìn quen quen?”

Nói rồi, quay đầu lại, đột nhiên thấy trên bàn không biết từ lúc nào xuất hiện một xấp tiền!

Nhặt lên xem, đủ cả lẻ và chẵn.

Tổng cộng 186 bảng Anh.

...

Rời khỏi tiệm thuốc, Trương Huyền nhanh chóng đi về phía quán bar tư nhân Mans.

Hắn phải xác nhận vài chuyện.

Nhưng vừa đến cửa quán bar tư nhân Mans, Trương Huyền đột nhiên dừng lại, lấy điện thoại, gọi một cuộc.

Rất nhanh, điện thoại kết nối.

“Alo? Người tìm ai?”

Nghe giọng quen thuộc từ điện thoại, Trương Huyền hỏi: “Philip?”

“Là ta, người là...”

Bộp.

Không đợi Philip nói hết, Trương Huyền liền cúp máy.

“Philip cũng còn sống, nếu theo lần khởi động lại cuối cùng, lần đó ta đã giết hắn rồi... Night Hawk... mười năm trước thật sự tồn tại người này sao? Còn đội đặc nhiệm cảnh sát San Diego, Trương, và lính Đức Thế chiến thứ nhất, Schnell...”

Suy nghĩ của Trương Huyền rồi bời.

Và lúc này, trước cửa quán bar, một chiếc xe sang trọng dừng lại, trong sự hộ tống của hai thuộc hạ, Paul nghiêm túc bước ra từ xe.

“Nhớ kỹ, lần giao dịch này tuyệt đối không được sai sót.”

Dặn dò thuộc hạ xong, Paul bước lên bậc thang, chuẩn bị vào quán bar.

Và lúc này, một cách vô thức, hắn quay đầu nhìn sang bên cạnh, thấy một thanh niên đang nhìn mình.

Một thuộc hạ bên cạnh cũng chú ý đến Trương Huyền.

Thuộc hạ vô thức thò tay vào trong áo, lạnh lùng nói với Trương Huyền ở không xa: “Người có chuyện gì?”

Nhìn Paul một cái, Trương Huyền lắc đầu, quay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng rời đi của Trương Huyền, Paul nhú mày.

“Có chuyện gì vậy, đại ca?” Thuộc hạ hỏi.

Paul lắc đầu:

“Không có gì, chỉ là nhìn thấy... quen quen.”

...

Tiếng tàu điện ngầm khởi hành, rời khỏi ga.

Tàu điện ngầm London năm 2023, so với năm 2013, thay đổi khá nhiều, trông mới hơn hẳn.

Không biết có phải do không phải cùng một tuyến tàu hay không.

Dĩ nhiên.

Lần này Trương Huyền mua vé vào một cách dàng dàng.

Lần này,

Hắn không mang theo vũ khí trang bị đầy mình.

Cũng không bị một đội đặc nhiệm vũ trang của cảnh sát London đuổi bắt.

Chỉ ngồi yên trên ghế tàu điện ngầm.

Lặng lẽ nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên cửa kính đối diện.

Ngồi đối diện Trương Huyền là một thanh niên ăn mặc như một nhân viên văn phòng.

Người này có ngón tay dài, không để móng tay dài, ở góc ngón tay cái của cả hai tay đều có vết chai;

Hình dáng tai cho thấy rõ dấu vết đeo tai nghe in-ear lâu năm;

Khi ngồi, vai phải không tự giác hơi nhấc lên;

Đôi mắt ẩn sau cặp kính, không ngừng quét nhìn hành khách lên xuống;

Thi thoảng, hắn lại sờ vào thắt lưng của mình.

Đây là biểu hiện điển hình của một đặc công MI6 mới vào nghề.

Trương Huyền quá quen với điều này.

Lúc này, hắn cảm giác như trở lại phó bản, tàn sát ở London.

Nhưng cũng chỉ là cảm giác mà thôi.

Nhìn là biết, tên này không nhắm vào ta.

Nếu không theo phong cách của MI6, toa tàu này ngoài ta ra, đáng lẽ toàn bộ đều là đặc vụ mới đúng...

Nhìn quanh vài hành khách lác đác.

Ừ, chắc không có đặc vụ khác giấu mặt.

Đang nghĩ ngợi, tàu điện ngậm lại đến một ga.

Khi cửa tàu mở ra, ba người

đàn ông to lớn mặc áo da bước vào, nhìn quanh sắc bén rồi tìm chỗ ngồi.

Thấy vậy, Trương Huyền không khỏi nhíu mày.

Ba người này... có vẻ có khí chất của lính đánh thuê...

Nhận ra có thể có rắc rối, Trương Huyền lập tức đứng dậy rời khỏi tàu điện ngầm.

Nhìn theo cửa tàu đóng lại, Trương Huyền lấy điện thoại, kiểm tra định vị.

“Ừ... cũng sắp đến rồi.”

...

Khách sạn Hyde Apartments, nằm bên cạnh công viên Hyde.

Công viên Hyde cũng là công viên hoàng gia lớn nhất London, nằm phía tây cung điện Buckingham.

Từ cửa sổ khách sạn, có thể nhìn rõ cảnh hồ dài trong công viên và cung điện cổ kính Kensington.

“Chà, còn có cả thiên nga kia!”

Chí Vĩ trông như một thanh niên ngây ngô, chỉ vào con thiên nga đang bay trong hồ dài xa xa, mặt đầy phấn khích.

Còn Khoa cũng không khá hơn, vẫn một vẻ hiền lành, nhưng mắt đầy kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ:

“Đúng là thiên nga thật, lần đầu tiên trong đời ta thấy thiên nga sống... kia là chim gì vậy?”

Bên cạnh, Hà thúc đang ngồi trên ghế sofa, lấy quần áo từ trong vali ra.

“Được rồi, hai người nếu rảnh rồi quá thì giúp ta sắp xếp hành lý này, lát nữa Trương ca sẽ về.”

Đang nói, cửa phòng vang lên tiếng gõ.

Cốc cốc cốc.

“Đến đây.” Khoa luyến tiếc rời cửa sổ, nhanh chân chạy ra mở cửa.

Vừa mở cửa, Chris cầm hai thùng bia, cười lớn: “Tiệc bắt giờ!”

Khoa ngơ ngác gãi đầu, tiện tay nhận lấy bia từ Chris, quay lại phòng.

Chris đứng ở cửa chớp mắt, ngượng ngùng một lúc, rồi bước vào nói:

“Đại ca chưa về à?”

Hà thúc nhìn Chris, nói: “Ồ~ là Chris à... đúng vậy, Trương ca vừa nói xuống tàu điện ngầm, chắc sắp về rồi... ba người đâu?”

“Họ đi liên hệ với bạn ở London, nói là muốn tìm cách, mua một lô thiết bị.”

Nói xong, Chris ngồi xuống, nhanh chóng giúp Hà thúc sắp xếp hành lý.

Chương 161: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Thiết bị... ừ, đúng rồi, không thể thiếu.” Hà thúc gật đầu: “Không có súng, chúng ta ở đây thật khó lòng di chuyển.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Chris đồng tình.

Ở cửa sổ, Chí Vĩ đang chụp ảnh đột nhiên hỏi: “Nói mới nhớ, Lão Mã đâu rồi?”

“Dưới lầu, mấy ngày này hần bận lắm, vừa liên hệ trường học mới, vừa tìm người giúp...” Hà thúc nói.

“Cũng đúng.”

“Đang nói chuyện gì vậy?”

Trương Huyền bước vào từ ngoài cửa.

“Đại ca (Trương ca)!”

Mọi người thấy Trương Huyền về, đều yên tâm.

Trước đó, khi Trương Huyền nói có việc cần đi một mình, họ có chút lo lắng.

“Đại ca, chúng ta vừa nói chuyện Lão Mã, còn nữa, về thiết bị, vừa rồi Chris nói, John và Reeves đã đi liên hệ với bạn ở London.”

Chí Vĩ nói, rót cho Trương Huyền một cốc nước.

Nhận cốc nước uống hai ngụm, Trương Huyền nói: “Những ngày này Lão Mã chắc sẽ rất bận... còn thiết bị, đúng rồi, Chris, người biết ba người tìm ai không?”

“Chắc là người bán vũ khí ngầm?” Chris giờ cũng mơ hồ.

“Ừ...”

Trương Huyền suy nghĩ hai giây, nói:

“Chris gọi điện cho ba người, nói nếu không tìm được thì về, ta vừa hay biết một người bán vũ khí ngăm đáng tin, hẳn... có lẽ là người bán vũ khí chuyên nghiệp nhất ta từng gặp.”

“Được.” Chris không nói nhiều, lập tức gọi điện cho John.

Nhưng vừa kết nối, đầu dây bên kia truyền đến tiếng chửi rủa và tiếng đánh đấm!

“Motherfucker!!!”

“Chết đi, đồ khốn!”

“A! Đầu gối của ta! Đầu gối của ta!”

Vì bật loa ngoài, âm thanh không nhỏ, mọi người đều nghe thấy.

Chris tái mặt, lớn tiếng hỏi: “Ba! Ba! John!? Ba có sao không!?”

Một lúc sau, tiếng đánh đấm dần dần ngừng lại, John thở hắt hắt trả lời: “Hộc... hộc... ta không sao, Chris, có chuyện gì vậy?”

Và khi John nói, bên cạnh còn lơ mờ nghe thấy giọng của Reeves : “Lão đại của các người là ai!? Người của Julian đâu!?”

Trương Huyền nhíu mày, hỏi: “John, bên các người có chuyện gì vậy?”

“BOSS.”

John nói: “Chúng ta vừa đến tìm một người bạn của Reeves , nhưng... gặp chút rắc rối, nhưng bây giờ chắc đã giải quyết rồi...”

Chưa nói hết, đầu dây bên kia đột nhiên vang lên tiếng súng!

Nghe vậy, Trương Huyền mắt sáng lên, hỏi ngay: “Vị trí!?”

“Phố Bond, khách sạn Clara!”

Quay ngược thời gian một giờ trước.

Reeves quyết định tìm một người bán vũ khí ngầm nhỏ mà hắn từng biết ở London, để mua một số thiết bị.

John cũng rảnh, nên đi cùng hắn.

“Lần trước người gặp người bán vũ khí này, là khi nào? Hắn có nói với người, dạo này phát tài, đã chuyển nghề làm chủ khách sạn không?”

Hai người đang đứng trước cửa khách sạn Clara.

Nhìn cánh cổng khách sạn xa hoa nhưng lại mang chút ít vẻ kín đáo, John không kìm được mà thốt lên:

“Đây thực sự là nơi mà một tay buôn vũ khí nhỏ có thể mở được sao?”

Lúc này, Reeves cũng đầy nghi ngờ.

Hắn vừa gọi điện cho Julian, Julian đã khẳng định rõ ràng rằng khách sạn Clara là tài sản của hắn, bảo Reeves cứ đến là được.

Ban đầu, Reeves nghĩ rằng khách sạn Clara chỉ là một nơi cũ kỹ giống như nhà trọ thanh niên.

Một nơi dùng để che giấu cho việc buôn bán vũ khí của hắn.

Nhưng không ngờ, đây lại là một khách sạn xa hoa!

Nhìn kiểu trang trí cổ điển và sạch sẽ kiểu Âu, ít nhất cũng phải đạt tiêu chuẩn bốn sao trở lên!

Hắn khi nào phát tài mà không có chút tin tức gì vậy.

Mặc dù trong lòng cũng đầy nghi ngờ, nhưng trước mặt John, Reeves không muốn tỏ ra yếu kém, ngoài mặt vẫn bình tĩnh nói:

“Đi thôi, Julian chắc chắn đang ở.”

Nói rồi, hắn bước thẳng về phía cửa chính.

Thấy vậy, John cũng không nói gì, đi thẳng theo sau.

Hai người bước vào, lúc này trong sảnh khách sạn, ngoài một cô lễ tân xinh đẹp, không có ai khác.

Đi đến trước mặt cô lễ tân, Reeves nói: “Ta tìm Julian.”

Nói xong, hắn liếc nhìn tám ảnh tập thể khách sạn sau lưng cô lễ tân, trong đó vị trí trung tâm chính là Julian mà hắn quen biết.

“Ngài là Reeves phải không?” Cô lễ tân mỉm cười lịch sự.

“Đúng, là ta.” Reeves gật đầu.

“Tốt, xin ngài chờ một chút.”

Cô lễ tân cúi chào một cách kính cẩn, rồi quay lưng bước vào một cánh cửa nhỏ phía sau.

John nhíu mày nhìn quanh sảnh khách sạn trống trải, không tìm được hỏi: “Reeves, người chắc chứ, khách sạn này thực sự là của một tay buôn vũ khí nhỏ có thể mở được sao? Hay là, tay buôn vũ khí nhỏ mà người nói, thực ra không hề nhỏ?”

Reeves lắc đầu: “Nói thật, ta cũng không biết.”

Đang nói, bên ngoài khách sạn, một chiếc xe tải nhỏ phanh gấp dừng lại ngay cửa.

Chưa kịp để John và Reeves phản ứng, cửa xe mở, sáu người mặc đồ đen, che mặt, cầm kiếm nhanh chóng xuống xe

và xông vào khách sạn!

“Reeves!?”

John vừa kịp chụp lấy một viên đá trang trí trên bàn tiếp tân, vừa lớn tiếng gọi.

“Ta thấy rồi!” Reeves lúc này mặt mày khó coi, rút ra một con dao gọt hoa quả từ khách sạn, cầm chắc trong tay.

Ngay sau đó, một cuộc đối đầu kịch liệt!

Vút!!!

Một lưỡi kiếm lao tới với tốc độ cực nhanh!

Reeves nhanh chóng né sang một bên, đồng thời dao trong tay hấn vung lên, chém đứt tay một kẻ tấn công che mặt!

Nhưng chưa kịp bồi thêm nhát nữa, một kẻ khác đã vung kiếm chém tới từ bên cạnh!

Chương 162: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bất đắc dĩ, Reeves phải lùi lại hai bước tránh đòn chí mạng!

Nhưng rõ ràng, đối phương không định tha, còn một kẻ đã vòng ra phía bên cạnh, tay cầm kiếm lao thẳng tới!

Cùng lúc đó, ba kẻ còn lại cũng lao vào tấn công John.

John không có phản ứng cận chiến nhanh như Reeves , cũng không có súng trong tay, đương nhiên không thể đấu tay đôi với đám cầm kiếm này.

Hắn vừa đánh vừa lùi, tiện tay cầm bàn ghế bên cạnh ném vào đối phương!

Trong cuộc hỗn chiến, rõ ràng đám mặc đồ đen chiếm ưu thế!

Vút! Cạch!!!

Lưỡi kiếm vung lên, chém trúng một cây cột bên cạnh John!

“Reeves!” John lớn tiếng gọi.

“Ta nghe thấy rồi!” Reeves cũng lớn tiếng đáp, nhìn ba kẻ tấn công trước mặt, ánh mắt lóe lên sát ý, nhanh như chớp lao tới một tên đầu tiên!

Một tay giữ chặt cánh tay bị thương của hắn, ngăn không cho hắn vung kiếm, tay còn lại cầm dao gọt hoa quả cắt đứt động mạch cổ hắn!

Xèo!!!

Máu phun tung tóe!

Tên tấn công ngã gục ngay tại chỗ!

Tiếp theo!

Reeves ném con dao gọt hoa quả về phía John!

Một tên tấn công đã lao đến trước mặt John, giờ kiếm lên!

Nhưng chưa kịp chém, một vết máu lóe lên!

Phập!!!

Con dao gọt hoa quả đã cắm vào nách hắn!

“Á!!!”

Tên tấn công vừa hét lên đau đớn, John lập tức lao lên!

Chộp lấy con dao gọt hoa quả, rút mạnh ra!

“Á!!!”

Lại một tiếng hét thảm thiết!

Nhưng ngay sau đó, lưỡi dao lóe lên!

Con dao gọt hoa quả đâm thẳng vào cổ tên tấn công!

Lúc này, hai tên tấn công còn lại cũng lao lên!

Xoẹt!

Rút dao ra, John lùi lại liên tiếp, thấy đối phương càng ngày càng gần, hắn ném dao ra!

Cạch!!!

Tên tấn công đã đề phòng từ trước, vung lưỡi kiếm chặn con dao lại!

Nhưng John không mong con dao đó có tác dụng, ngay khi ném dao ra, hắn đã lao tới!

Xoẹt!

Bịch!!!

Một cú ôm và quật ngã, hắn đã đè tên tấn công xuống đất!

Đầu gối đè chặt lên cột sống tên tấn công, tay cầm chặt tay cầm kiếm của hắn!

Xoẹt!!!

Tên tấn công khác vùng kiếm chém tới, chém đứt cánh tay của đồng bọn!

“Á!!!”

Tiếng hét thảm thiết vang lên, John đứng dậy, một cú đá chéo mạnh mẽ!

Đá tên tấn công vừa chém đứt cánh tay của đồng bọn văng ra xa vài mét!

Nhìn ngực hắn lõm vào, rõ ràng là gãy xương sườn, chắc không sống nổi.

Lúc này, điện thoại trong túi vang lên.

John nhìn Reeves đã gần như giải quyết xong, nghe điện thoại.

Nhưng chưa kịp nói, tên bị chém đứt cánh tay bất ngờ lao tới!

“Motherfucker! Chết đi đồ khốn!”

Thấy vậy, John chỉ kịp đặt điện thoại xuống bàn bên cạnh.

Cầm lấy cái gạt tàn, quay người ném mạnh ra!

Bịch!!!

Cái gạt tàn đập nát đầu gối hắn!

“Á! Đầu gối của ta! Đầu gối của ta!”

Rồi một trận đánh đập dã man!

Sau một lúc, John ném cái gậy tàn đầy máu xuống, cầm điện thoại lên.

Nghe tiếng Chris đầu dây bên kia, John thở hắt ra nói: “Ta không sao, Chris...”

Sau đó, cuộc đối thoại trước đó diễn ra.

Đoàng đoàng đoàng...!!!

Tiếng súng vang lên bên ngoài!

John bản năng cúi xuống, núp sau ghế sofa.

Nhanh chóng báo cho Trương Huyền vị trí của mình, hắn nhìn về phía Reeves vẫn đang giữ một kẻ tấn công.

“Reeves , ta khuyên người tốt nhất gọi cho ‘bạn’ của người, hỏi hắn muốn chết thế nào!”

Uỳnh uỳnh uỳnh... khục!

Tất còi báo động.

Hans chỉnh lại cảnh phục, dẫn đồng đội ngồi ghế phụ không xuống xe, rồi tự mình bước ra.

Lúc này.

Trước cửa khách sạn Clara, một người da đen cao gầy mặc vest xanh, đứng mỉm cười trên bậc thềm.

“Hans cảnh sát.” Người da đen cười nói: “Lâu rồi không gặp.”

“À...” Hans có chút không tự nhiên.

Hắn vô thức đẩy mũ, nhìn người da đen, rồi nhìn vào cánh cửa khách sạn đang mở một nửa.

Lúc này.

Sàn nhà của sảnh khách sạn đầy máu.

Vài người mặc đồ bảo hộ xanh, đeo khẩu trang và mũ bảo hộ, đang kéo các thi thể đi.

Dùng một loại hóa chất gì đó để làm sạch vết máu còn lại.

Người da đen không cản trở Hans quan sát, chỉ mỉm cười nhìn hắn.

“Dạo này các người làm việc có phần thường xuyên nhỉ.”
Những xác chết khiến Hans buồn nôn.

“Không còn cách nào.” Người da đen cười: “Đó là nghề của chúng ta... Ngài còn việc gì không?”

Hans lắc đầu.

Hắn quay đầu, nhấn nút bộ đàm và nói: “Đây là cảnh sát Hans, bên khách sạn Clara...”

Nói xong, hắn vô thức nhìn vào chiếc cà vạt đỏ của người da đen và tiếp lời:

“Là ‘Cà vạt đỏ’ đang hành động.”

Sau khi gạt đầu ra hiệu cho người da đen, hắn lập tức lái xe rời đi mà không ngoái đầu lại.

Người da đen cũng không nói gì, quay người bước vào sảnh khách sạn.

Lúc này, trên một chiếc ghế sofa ở một bên sảnh, có một người mặc kimono màu xám, thất một thanh tiểu đao bên hông và để râu quai nón.

Từ đỉnh đầu nhẵn bóng của hắn có thể thấy, hắn ít nhất đã bốn mươi, năm mươi tuổi.

Trước mặt người này, John và Reeves bị trói chặt, vút nằm trên sàn.

Xung quanh còn có sáu nhân viên tác chiến trang bị đầy đủ, cầm súng trường tấn công M4 Block2.

Rõ ràng, chính họ là người đã bắt John và Reeves .

“Reeves ...”

Người mặc kimono từ từ rút tiểu đao bên hông ra, ánh sáng phản chiếu từ lưỡi đao chiếu lên mặt Reeves .

“Thật không ngờ, ngươi lại dám quay trở lại đây.”

Người mặc kimono vừa nhẹ nhàng vượt lưỡi đao, giọng điệu nhẹ nhàng như đang trò chuyện với bạn bè.

Chương 163: Tiêu Đề 《Ẩn》

Khi người da đen quay lại, hắn đứng nghiêm một bên và nói: “Phía cảnh sát đã được giải quyết xong, ngài Ito.”

“Ừm, làm tốt lắm, Julian.”

Itou gật đầu, nhìn Julian với ánh mắt tán thưởng: “Người là một đối tác rất tốt, ta rất vui vì người đã đưa kẻ thù của ta đến trước mặt ta.”

“Ngài quá khen rồi.” Julian cười khiêm tốn: “Reeves chỉ là một nhân vật nhỏ, không xứng đáng với danh xưng ‘kẻ thù’.”

“Julian... người dám bán đứng ta? Lại còn bán đứng cho tên khốn này!?”

Ngọn lửa giận dữ trong mắt Reeves gần như bùng cháy, hắn trừng mắt nhìn Julian và nói:

“Người có nhớ, năm xưa chính hắn đã buộc người phải bước vào con đường này? Nếu không có ta giúp người, người đã sớm bị hắn giết rồi! Giờ người lại quay lưng giúp hắn đối phó với ta!?”

Đối diện với câu hỏi của Reeves, Julian vẫn điềm nhiên đáp:

“Reeves, thời thế đã thay đổi, ta ngày xưa chỉ là một kẻ mới vào nghề, đắc tội với ngài Itou là lỗi của ta, còn bây giờ, ta hiểu được một điều... biết thời thế mới là người tài giỏi.”

“Người...”

“Hahaha...”

Reeves vừa định chửi tiếp, Itou đột nhiên cười phá lên:

“Reeves , năm đó người nhận thưởng của gia tộc Polit, giết con trai ta, lẽ ra người phải biết sẽ có ngày này, Julian là người hiểu lý lẽ, biết đại cục, vì vậy ta sẵn lòng giúp hấn, nhưng người... hừ...”

Vừa nói, lưỡi dao từ từ áp lên vai Reeves , giọng nói trở nên lạnh lùng, tay cũng dần dùng lực:

“Rất tiếc, Reeves , hôm nay là ngày giỗ của người, còn bạn của người... yên tâm, hấn cũng sẽ sớm theo người xuống dưới.”

Đúng lúc này.

Đình đoong đình đoong...!

Mọi người đồng loạt nhìn về phía có tiếng động.

Trên một chiếc bàn gần đó, điện thoại của John đang reo lên từng hồi chuông.

Itou nhìn Julian.

Julian hiểu ý, tiến lên cầm điện thoại đưa cho Ito.

Trên màn hình điện thoại hiện lên chữ ‘BOSS’.

...

“Chí Vĩ, nhớ kỹ, đến đó không cần nghe hấn nói nhiều, bảo hấn chuẩn bị thiết bị trong danh sách càng nhanh càng tốt, tiền không thành vấn đề, chỉ cần đủ nhanh, lần này thời gian là sinh mệnh, các người chậm một giây, bên ta có thể nguy hiểm thêm một phút!”

“Yên tâm đi đại ca, không phải còn có Hà thúc và Mạo Khoa sao... tên buôn vũ khí đó tên Phillip phải không? Giao cho bọn ta rồi, hấn không thể đen hơn Kelly được chứ?”

“Lão Mã, người bây giờ liên hệ Wilson, điều tra rõ tình hình bối cảnh khách sạn Clara, đồng thời nói với Mark một tiếng, súng của hắn... ta có thể phải mượn thêm một lúc.”

“Trương ca, người không định chỉ mang Chris đi thôi chứ?”

“Các người dù sao cũng không có súng và thiết bị, đi cũng vô dụng, yên tâm, ta có tính toán, sẽ không làm loạn.”

Nửa tiếng sau.

Đứng tại ngã rẽ cuối đường khách sạn.

Trương Huyền và Chris, cả hai đều đội mũ lưỡi trai đen, nhìn cảnh sát và người da đen đàm phán xong, quay đi và lái xe thẳng về phía này!

Khi xe lướt qua, Trương Huyền liếc nhìn qua hai người trên xe, ghi nhớ diện mạo của họ, rồi tiến bước về phía cửa khách sạn.

Hắn kéo khóa áo khoác, để lộ khẩu súng ngắn SIG P365.

P365, sử dụng đạn súng ngắn 9×19mm, băng đạn chứa 17 viên!

Và, không có băng đạn dự phòng!

Nhanh chóng, Trương Huyền đến bên ngoài bậc thềm khách sạn.

Nhìn thấy con hẻm bên cạnh khách sạn dẫn đến cửa bếp, hắn ra hiệu cho Chris đợi ở góc tường hẻm.

Sau đó, hắn liếc nhìn camera trên đầu, tự mình bước tới cửa chính, rút điện thoại ra, gọi điện cho John.

Đình đoong đình đoong...!

Nghe tiếng chuông điện thoại trong cửa, Trương Huyền nhanh chóng xác định được vị trí tổng quát của điện thoại.

Nhanh chóng, vị trí chuông điện thoại hơi dịch chuyển rồi bị ngắt, và điện thoại cũng đồng thời được kết nối.

“Alo?”

Tiếng nói vang lên, Trương Huyền bất ngờ rút súng, bắn thẳng vào camera trên đầu!

Bằng!

Rầm!!!

Camera nổ tung!

Trương Huyền nhanh chóng lùi lại, nấp sau bồn hoa dưới bậc thềm!

Khi tiếng súng vang lên, sảnh khách sạn lập tức trở nên hỗn loạn!

“Bảo vệ ngài Itou!”

Sáu thành viên đội tác chiến nhanh chóng hình thành đội hình bảo vệ, bốn người bảo vệ Itou, tiến về phía thang máy khách sạn.

Hai người còn lại thì nhanh chóng vòng ra hai bên cửa khách sạn, giờ súng cảnh giác.

Còn Julian, cũng được bốn tay súng của khách sạn bảo vệ, dẫn theo John và Reeves vào bên trong khách sạn.

Còn những nhân viên dọn vệ sinh, khi tiếng súng vang lên, đã nhanh chóng chạy đi.

Tại cửa ra vào, một nhân viên tác chiến nhìn đồng đội phía đối diện, gật đầu, rồi đặt tay lên một trong những tay nắm cửa đôi.

Ngay sau đó!

Rầm!!!

Hắn đẩy mạnh cửa!

Nhân viên tác chiến đối diện rút báng súng, nhanh chóng lao ra!

Nhưng khi súng của hắn vừa quét qua góc chết bên phải, đồng đội phía sau thậm chí chưa kịp bước một chân ra ngoài!

Dưới bồn hoa.

Trương Huyền đột nhiên đứng bật dậy!

Bằng bằng!

Liên tiếp hai phát đạn!

Nhân viên tác chiến đầu tiên bị bắn ngay vào đầu!

Ngay sau đó, chỉ trong chưa đầy nửa giây, Trương Huyền đã xoay súng!

Bằng bằng!!!

Lại thêm hai phát đạn!

Viên đạn xuyên qua cửa gỗ, bắn trúng áo chống đạn của nhân viên tác chiến chưa kịp lao ra!

Nhưng chưa dừng lại, Trương Huyền không hề nương tay, tiếp tục siết cò súng!

Chương 164: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bằng bằng bằng...!!!

Những lỗ đạn trên cửa gỗ xuất hiện từ trên xuống dưới, mảnh gỗ văng tứ tung!

Liên tục bảy phát đạn!

Đến khi thấy chân của nhân viên bên trong không nhúc nhích nữa, hắn mới nhanh chóng vòng sang bên, khẩu súng luôn hướng vào cánh cửa mở.

Đến bên cạnh cửa, thấy nhân viên đã ngã, hắn siết cò!

Bằng!

Một phát đạn vào đầu!

Đúng lúc này, trong khách sạn vang lên một loạt tiếng bước chân dồn dập!

Bốn người... không! Năm người!

Năm tay súng khách sạn mặc vest, cầm súng ngắn đang nhanh chóng lao ra!

Năm tay súng này đã nhìn thấy tình hình ở cửa, lập tức giơ súng bắn!

Bằng bằng bằng...!!!

Không kịp nhặt súng rồi!

Trương Huyền nhanh chóng lăn xuống đất, lăn xuống cầu thang, đồng thời đá khẩu M4 Block2 rơi bên cạnh về phía Chris!

Rầm!!!

Cửa khách sạn ầm ầm mở ra!

Hai tay súng vừa lao ra,

Chris đã chớp lấy súng và lập tức nổ súng!

Tút tut tut...!!!

Hai tay súng này tập trung toàn bộ vào Trương Huyền, hoàn toàn không ngờ rằng bên cạnh còn có người nấp.

Bị đánh bất ngờ, họ lập tức bị bắn thành tổ ong!

Ba tay súng phía sau cũng hoảng sợ lùi lại.

Nhưng Trương Huyền đã đứng dậy!

Bằng bằng bằng!!!

Ba phát liên tiếp!

Từ trái sang phải, phát nào cũng trúng đầu!

Nhanh chóng hạ gục vài người, Trương Huyền nhanh chóng bước lên bậc thềm.

Chris cũng lúc này giờ súng chạy tới bên trái cửa, dùng một chân đá tung cánh cửa gỗ nửa mở!

Hai người ở hai bên cửa, tạo góc mở rộng tối đa khu vực an toàn của mình, Trương Huyền cất P365, nhấc khẩu Glock 34 dưới đất.

Xác định tình trạng đạn và số đạn còn lại, hấn lại vào tư thế cảnh giác.

Nhìn Chris, Trương Huyền hơi nâng khẩu súng lên, Chris, được John huấn luyện, hiểu ý nghĩa của cử chỉ này.

Lập tức đưa báng súng vào nách, hướng nòng súng lên trần nhà.

Trương Huyền cũng đồng thời nâng súng, bước nhanh vào trong sảnh!

Chris cũng sau khi Trương Huyền vào, lại rút súng tiến lên!

Hai người một trái một phải, lần lượt đột nhập!

Nòng súng nhanh chóng quét qua hai góc chết, xác định không có kẻ địch!

Chris có chút căng thẳng hô lên: “An toàn!”

Trương Huyền nhìn vào vị trí điện thoại mà mình đã dự đoán trước.

Rõ ràng thấy, trên sàn có hai vết máu không có dấu vết lau chùi.

So với sàn đã được lau sạch xung quanh, hai vết này có chút khác biệt.

Rõ ràng, vừa rồi John và Chris ở đây.

Hơn nữa... họ còn sống!

Lúc này, điện thoại trong túi Trương Huyền khẽ rung hai cái.

Hắn bấm vỡ camera, ra hiệu cho Chris cảnh giới rồi.

Rút điện thoại ra nhìn.

Là lão Mã gửi thông tin về khách sạn Clara.

Khách sạn Clara, tên đầy đủ là ‘Khách sạn Quốc tế Thành viên Clara’.

Khách sạn này chủ yếu phục vụ giới thượng lưu, chỉ tiếp khách có thẻ thành viên.

Và cấp trên của khách sạn này là một công ty tên là ‘Ark’.

Công ty này rất bí ẩn, ngay cả các tập đoàn xuyên quốc gia như Công ty tài chính Worle cũng biết rất ít về nó, thậm chí

chưa từng tiếp xúc.

Chỉ biết rằng công ty này có bối cảnh rất sâu, thậm chí liên quan đến chính phủ Mỹ.

Còn lại... không biết gì thêm.

Và chủ khách sạn Clara hiện nay, Julian, từng là một tay buôn vũ khí nhẹ ở London.

Có lẽ vì Julian có giá trị nào đó,

Ba năm trước, Julian được một thành viên hội đồng quản trị của 'Ark' nhìn trúng, kéo hẳn về và đề bạt, trở thành quản lý khách sạn Clara.

Sau đó...

Không có gì nữa.

Chỉ có chừng này thông tin.

Rõ ràng trong lúc gấp rút, Wilson cũng không thể thu thập thêm thông tin hữu ích.

'Nghĩa là, Julian chính là người mà Reeves muốn tìm ở đây...'

Cạch.

Vừa suy nghĩ, Trương Huyền vừa tháo một phần trang bị của nhân viên tác chiến dưới đất.

Mặc vào áo giáp chiến thuật, kiểm tra.

Ba băng đạn súng trường.

Không có lựu đạn.

Thế này không ổn...

Môi trường trong nhà chưa rõ, số lượng nhân viên tác chiến chưa rõ, cấu hình trang bị địch chưa rõ, vị trí con tin chưa rõ...

Tất cả thông tin gần như đều bị che mờ.

Và bây giờ Chí Vĩ họ chưa kịp mang đủ trang bị đến.

Chỉ với trang bị hiện tại của hắn và Chris, thực sự không thích hợp để tấn công tòa nhà.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền không do dự, trực tiếp gọi hệ thống:

‘Hệ thống, sử dụng một lần thẻ hỗ trợ đặc công MI6!’

【Vui lòng chọn vị trí hạ cánh.】

‘London, đường Bond, khách sạn Clara!’

【Vui lòng đặt mục tiêu nhiệm vụ.】

‘Loại bỏ tất cả mục tiêu thù địch trong khách sạn Clara và giải cứu thành viên của ta.’

【Lưu ý, ngài chỉ có thể đặt một mục tiêu nhiệm vụ, vui lòng thử lại.】

Trương Huyền nhíu mày: ‘Vậy thì... hộ tống người của ta rời khỏi khu vực nguy hiểm an toàn!’

【Mục tiêu nhiệm vụ đã được đặt, đang tiến hành, vui lòng chờ đợi.】

Vừa nghe tiếng hệ thống, điện thoại Trương Huyền lại rung lên.

Nhìn vào, trên màn hình hiển thị dòng chữ ‘Military Intelligence 6’!

Nhắc máy, trong điện thoại vang lên giọng lạnh lùng: “Sếp, ta là đội trưởng đội hành động số 13, mã số 0183, nhân viên của ta sắp đến vị trí của ngài, xin hãy chuẩn bị sẵn sàng.”

Ngay sau đó, bên ngoài vang lên tiếng phanh gấp của ô tô!

Két!

Một chiếc xe SUV màu đen dừng trước cửa khách sạn!

Cạch!

“Cẩn thận!”

Chris đột nhiên xoay súng, nấp sau cửa, căng thẳng nhìn chiếc xe.

Chương 165: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng vừa thấy chiếc xe, Trương Huyền đã nhận ra...

Viện binh đến rồi!

Cạch!

Cửa xe mở ra, sáu đặc vụ mặc đồ cảnh sát đặc nhiệm London, với khí chất lạnh lùng bước xuống.

Người dẫn đầu tiến đến trước mặt Trương Huyền, đứng nghiêm chào: “Sir, đội hành động số 13 báo cáo, ta là mã số 0183!”

“0183... các người ăn mặc thế này là?”

“Để che mắt, sếp, ngài biết đấy, làm nghề của chúng ta, có thể xuất hiện dưới mọi thân phận.”

“Ừm...” Trương Huyền không hỏi thêm, liền nghiêm nghị nói:

“Tình hình ở đây rất phức tạp, lát nữa các người theo ta, mặc dù các người có sáu người, không ít, nhưng ta nghĩ chúng ta vẫn đang ở thế yếu về số lượng, ta sẽ bố trí chiến thuật...”

“Xin lỗi, Sir, cho phép ta ngắt lời một chút.”

0183 đột nhiên lên tiếng, và chỉ lên bầu trời: “Người ở thế yếu về số lượng, có lẽ không phải là chúng ta.”

Trương Huyền theo hướng tay 0183 nhìn lên, thấy không xa trên bầu trời, ba chiếc trực thăng vũ trang cảnh sát đang nhanh chóng tiếp cận!

Thấy vậy, Trương Huyền hơi ngỡ ngàng hỏi: “VẬY... lần này các người đến bao nhiêu người?”

“Nhóm hành động số 13 toàn bộ đã đến đủ, tổng số người là 24!”

Thật là lợi hại!

Trương Huyền lúc đó hít một hơi lạnh, thể này còn đánh đám gì nữa?

Hai mươi bốn đặc công MI6 được huấn luyện kỹ lưỡng, lại còn mặc đầy đủ trang bị của cảnh sát đặc nhiệm, thể này chẳng phải là sẽ san bằng cả khách sạn hay sao?

Chris bên cạnh cũng ngỡ ngàng nhìn Trương Huyền, rồi lại nhìn 0183 vẻ mặt không biểu cảm, đột nhiên nói:

“Đại ca, chúng ta... còn đánh không?”

“Ừm... không đánh nữa, chờ đi, lát nữa người sẽ xuống.”

.....

“Chuyện gì xảy ra vậy!?”

Trong phòng an toàn của khách sạn, Itou nhìn vào màn hình giám sát hiển thị cả trong và ngoài khách sạn.

Rõ ràng thấy một đội cảnh sát đặc nhiệm được trang bị đầy đủ đang nhanh chóng tiến lên các tầng!

Hơn nữa, trên tầng thượng còn đậu hai chiếc trực thăng!

Bên ngoài tòa nhà, còn có một chiếc trực thăng khác đang bay lượn tìm mục tiêu bắn!

Julian bên cạnh đang không ngừng gọi điện cho cảnh sát, nhưng không thể nào kết nối được.

Hiển nhiên, tín hiệu điện thoại của tòa nhà đã bị chặn hoàn toàn.

Thực tế, không chỉ có họ, mà ngay cả John và Reeves lúc này cũng đều ngơ ngác.

Đội cảnh sát đặc nhiệm của London lại có hiệu suất nhanh như vậy sao?

Chân trước vừa mới bị bắt, chân sau đã có đặc nhiệm lái trực thăng tới?

Hơn nữa, lại đến nhiều người như thế?

Chẳng lẽ Julian những năm qua đã trở thành kẻ khủng bố ở Trung Đông rồi sao?

Đội cảnh sát đặc nhiệm này thực ra không phải đến cứu họ, mà là đến chống khủng bố?

“Julian! Ta cần một lời giải thích!” Lúc này Itou vẫn có thể giữ bình tĩnh, nhưng cũng rất tức giận.

Julian mồ hôi nhễ nhại nói: “Ta cũng không rõ tình hình này là gì, theo lý mà nói, những cảnh sát đó không dám can thiệp vào chuyện của chúng ta mới phải, trừ khi họ nhắm vào người khác...”

Nói rồi, Julian đột nhiên nhìn về phía Reeves, dường như nghĩ ra điều gì, giận dữ nói:

“Reeves, người vừa gọi cho người rớt cuộc là ai?”

Còn nữa, người vừa tấn công khách sạn ở cửa có phải là người vừa gọi điện cho người không!?

Các người rớt cuộc đã làm gì!?”

Reeves lúc này cười nhạo: “Thứ nhất, đó không phải là điện thoại của ta, thứ hai, người quản ta làm gì?”

“Người muốn chết à!?” Julian cười giận dữ, nói rồi, đưa tay ra với một nhân viên tác chiến bên cạnh: “Đưa cho ta một khẩu súng!”

Nhưng...

Không có phản hồi.

Nhân viên tác chiến đó lạnh lùng nhìn Julian.

Itou bên cạnh cau mày, nói: “Đưa cho hắn.”

Nhưng vừa dứt lời, nhân viên tác chiến đó lập tức hành động!

Bốp!!!

Một cú chỏ đập vào mặt ‘đồng đội’ bên cạnh, đồng thời rút nhanh khẩu súng lục bên hông!

Pằng pằng!

Hai phát liên tiếp!

Giết chết một ‘đồng đội’ trước mặt!

Sau đó nhanh chóng lao tới, chớp lấy Itou đang chưa kịp phản ứng!

Nhanh chóng xoay ra sau Itou, cánh tay trái khóa cổ Itou, tay phải cầm súng dí vào đầu Itou!

Lớn tiếng quát: “Tất cả đứng im!!”

Lời vừa dứt, mọi người trong phòng đều sững sờ!

Một nhân viên tác chiến ngạc nhiên và không thể tin nổi: “James! Người đang làm gì?”

“Ai là James?”

‘James’ cười lạnh nhìn Itou nói: “Itou tiên sinh, tốt nhất hãy bảo họ bỏ súng xuống, nếu không ta không đảm bảo được mạng sống của ông.”

Lúc này, ngoài đội tác chiến của Itou, còn có vài tay súng của khách sạn.

Tất cả đều chĩa súng vào Itou và ‘James’.

“Mau! Mau bỏ súng xuống!”

Itou nói gấp gáp.

Khi súng dí vào trán, hắn mới nhận ra...

Mình cũng có thể chết!

“James, ngươi muốn gì? Có thể nói với ta, không cần phải hành động nóng vội, mau thả Itou tiên sinh ra, chúng ta có gì từ từ nói...”

Julian cố gắng an ủi ‘James’, lúc này nhìn vào khẩu súng đang chĩa vào trán Itou tiên sinh, tim hắn như muốn nhảy ra ngoài.

Nếu Itou tiên sinh chết trong khách sạn của hắn, thì hắn tiêu rồi, cả gia đình hắn cũng tiêu theo!

“Ta đã nói rồi mà? Ai là James?”

‘James’ lạnh lùng nói: “Itou Bắc, ta vừa nhận được lệnh kích hoạt từ cấp trên, ta đã được kích hoạt, và ông, cũng đã xong đời rồi.”

Chương 166: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Người rút cuộc là ai!?” Itou Bắc tức giận nhưng không dám lớn tiếng, tư thế này làm hắn thở còn khó, đừng nói đến việc cảm thấy khó chịu.

“Ta là đặc vụ hành động trung cấp của Cục tình báo quân sự MI6, mã số: 2457.”

‘James’ không có ý định giấu giếm thông tin của mình, dù sao trong phòng này, ngoài hai ‘đồng đội’, tất cả đều phải chết!

“Cục tình báo quân sự MI6?” Itou Bắc biến sắc.

“Đúng, ta đã nằm vùng bên cạnh ông hơn mười năm, không ngờ... hôm nay lại được kích hoạt.”

‘James’ nở nụ cười phấn khích.

Cuối cùng!

Cuối cùng tổ chức đã nhớ tới mình!

Bây giờ mình đã được kích hoạt.

Điều này có nghĩa là, đường dây mà mình chịu trách nhiệm cũng đến lúc thu lưới!

Thật mong chờ, không biết lần này đồng nghiệp nào sẽ tham gia hành động cùng mình?

Nghĩ đến đây, ‘James’ nhấn nút trên tai nghe: “Ta là 2457, ta đã kiểm soát hiện trường, con tin an toàn, xin nhanh chóng đến hỗ trợ!”

Ngay lúc đó, màn hình giám sát bên cạnh đột nhiên tối đen!

Hiển nhiên là đội đặc vụ đã xâm nhập hệ thống giám sát nội bộ.

Và không lâu sau khi màn hình giám sát tắt, bên ngoài phòng an toàn vang lên tiếng gõ cửa.

Cốc cốc!

“Mở cửa, cảnh sát London!”

Bốp!!!

Khi cửa phòng an toàn mở ra trong chớp mắt!

Tất cả mọi người đều biết, mọi thứ đã kết thúc!

Nhìn Julian bị đè xuống đất, bị còng tay, miệng bị dán băng dính, Reeves không còn lời chế nhạo nào, trong mắt hiện lên chút khinh miệt.

Bộ vest xanh của Julian bị giẫm đầy dấu giày, mặt bị ép xuống đất biến dạng, trông vô cùng thảm hại.

Còn Itou, không khá hơn Julian là mấy.

James đã ở bên Itou Bắc bao năm nay, đã quá chán ghét hắn, bây giờ có cơ hội trả thù, hắn không hề nương tay.

Itou Bắc vừa mở miệng, hắn liền tát một cái, rất mạnh.

Nếu không có người giám sát, có lẽ hắn sẽ còn đá thêm vài cú.

“Này, các người là nhóm nào?”

James hưng phấn nhìn một đặc vụ bên cạnh.

Nhưng đặc vụ đó nhìn James một cái, không để ý đến hắn.

Có lẽ vì quá lâu không giải tỏa áp lực, lúc này James không hề để ý, ngược lại còn nói liên hồi:

“Ta nói người nghe, công việc nằm vùng thực sự rất mệt, mười ba năm, suốt mười ba năm;

Trong đó có năm năm ta không liên lạc được, ta gần như nghĩ rằng các người đã quên ta rồi;

Người không biết đâu, khi nghe thấy mật mã kích hoạt, ta vui mừng thế nào, cuối cùng ta đã ‘trở về nhà’, bạn ạ!”

Nhưng, nỗi buồn của con người không bao giờ giống nhau.

Tất cả mọi người ở đây đều bận rộn với việc của mình, không ai để ý đến hắn.

Có lẽ cuối cùng nhận ra mình có phần lạc lõng, James cũng không nói nữa.

Đi tới bên cạnh hai người John, rút dao găm giúp bọn họ cởi trói.

Cũng kiểm tra vết thương trên người hai người.

Cũng may, trên người hai người ngoại trừ một chút vết thương ngoài da, cũng không có thương thế nghiêm trọng gì.

Bất quá lúc này hai người đều có chút mờ mịt.

“Xin lỗi.” James cười nói, “Trước đây ta ra tay với các người, là lỗi của ta.”

“Không sao, ta cũng không đau.” Reeves đáp lại.

James cười nhẹ, không nói thêm gì nữa.

Rất nhanh, một nhóm người đã xuống lầu.

Thấy Trương Huyền đang ngồi trên sofa ở đại sảnh, bên cạnh là vài “đặc cảnh đội viên” có súng đang canh giới.

John cuối cùng không nhịn được mà hỏi, “Vậy là... chúng ta đã vào làm trong tổ chức quốc gia rồi sao?”

Nghe tiếng, Chris ngồi đối diện với Trương Huyền quay đầu lại, thấy John không bị tổn hại gì, lập tức mừng rỡ nói, “Cha, cha không sao thật tốt quá!”

“Ừ, vận may tốt thôi.”

John gật đầu với Chris, cũng ngồi xuống sofa.

Hắn thò tay tìm trong túi áo để kiểm tra thuốc, nhưng đột nhiên nhớ ra, mọi vật dụng cá nhân của mình đều bị tịch thu.

Lúc này, một gói thuốc được đưa tới, trong hộp còn có cả bật lửa.

“Ta nghĩ đây là của ngươi.”

“Cảm ơn.” John nói, châm thuốc, nhìn người vừa đưa cho mình.

Đó là một người cao lớn, đầu đội mặt nạ.

Sau khi trả lại vật dụng cá nhân cho John và Chris, 0183 đi đến trước mặt Trương Huyền nói, “Thủ trưởng, người đã đưa ra ngoài, ta nghĩ chúng ta nên rời đi ngay, danh tính của chúng ta không thể ở đây lâu.”

“Ừ, trước tiên hãy đưa họ đi...”

Trương Huyền gật đầu, nói với ba người John, “Các ngươi đi trước một bước, ta sẽ theo sau ngay, có chuyện gì thì nói sau.”

Ba người tuy đầy nghi ngờ nhưng không nói gì, dưới sự bảo vệ của vài đặc vụ, rời khỏi khách sạn.

Sau khi ba người rời đi, đội đặc công phụ trách áp giải tù nhân cũng đã xuống.

“Thủ trưởng, số hiệu: 2457, thâm nhập Ark 13 năm, hôm nay yêu cầu trở về đội!”

James đứng trước Trương Huyền, mặt đầy xúc động, đứng nghiêm chào.

Dù chưa từng gặp Trương Huyền, nhưng qua thái độ của các đồng nghiệp xung quanh, cũng có thể đoán được ai là người cầm đầu ở đây.

“?”

Trương Huyền nhìn James trước mặt, ngần người, nhìn về phía 0183.

Người này là ai?

0183 khẽ gật đầu với Trương Huyền, sau đó nói với James, “2457!”

“Có, thủ trưởng!”

James đứng nghiêm, nhìn người đeo mặt nạ trước mặt, không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy người này có gì đó quen thuộc.

Nhưng có lẽ vì nhiều năm không gặp, lại thêm đôi phương đeo mặt nạ, hắn cũng không thể nhận ra thân phận của người đó.

Chương 167: Tiêu Đề

《Ẩn》

Ánh mắt 0183 nghiêm túc, “Tổ chức Ark, dù trong nước hay ngoài nước, đều là một lực lượng vũ trang tư nhân có mối đe dọa lớn, và người hôm nay đã lập công, giúp chúng ta tiêu diệt được một cơ sở của Ark, thậm chí còn bắt được một đầu sỏ của Ark!”

“Vinh dự của ta, thủ trưởng!” James nghiêm túc đáp lại.

“Nhưng...”

Giọng của 0183 dần trở nên trầm lắng, “Nhiệm vụ của người vẫn chưa hoàn thành, bây giờ chưa phải lúc thu lưới, chúng ta cần người, tiếp tục thâm nhập trong nội bộ Ark, để chúng ta có thể triệt tiêu chúng!”

Nghe vậy, trên mặt James hiện lên một chút do dự, “Nhưng...”

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của 0183, hắn cắn răng nói, “Có, thủ trưởng!”

“Ừ.” 0183 nghiêm túc gật đầu, “Được rồi, người có thể rời đi trước, nhớ, nhiệm vụ lần này cực kỳ bí mật, trong tổ chức không thể cung cấp thêm nhiều trợ giúp cho người, vì vậy người cần tự tìm cách thay đổi danh tính hoàn toàn mới, cho đến lần kích hoạt tiếp theo!”

“Có, thủ trưởng!”

James gật đầu mạnh, nhưng rất nhanh lại có chút do dự nói, “Thủ trưởng, ta có một thắc mắc, năm năm qua, tổ chức không

hề liên lạc với ta, vậy nên ta muốn hỏi, cấp trên của ta...”

“2457, có một số câu hỏi ta không thể trả lời người.”

0183 lắc đầu, “Ta chỉ có thể nói... tổ chức không quên người.”

Nói rồi, 0183 lấy ra một tấm thẻ khắc số ‘0183’, giao vào tay James.

Khi thấy tấm thẻ trên tay, mắt James đỏ hoe, hít thở sâu vài cái, không nói gì, chào Trương Huyền và 0183 rồi quay người rời khỏi khách sạn.

Lúc này, Trương Huyền cuối cùng cũng có cơ hội hỏi, “Người đó... là ai?”

“Đó là đặc công tiềm ẩn của MI6, thủ trưởng.”

0183 nhìn Trương Huyền, “Và... hắn là học trò của ta, cũng là cấp dưới của ta.”

“Học trò của người?” Trương Huyền có chút khó hiểu.

“Ừ, năm đó trong trại huấn luyện đặc công, ta từng là giáo quan của hắn, sau khi tốt nghiệp, hắn được phân vào nhóm của ta, và... chủ động xin đi thâm nhập Ark.”

0183 khò sở lắc đầu:

“Thông thường, tất cả các đặc công đang hoạt động bên ngoài, dù không có tin tức gì, cũng phải vào một thời điểm nào đó trong năm liên lạc với cấp trên của mình để đảm bảo không bị mất liên lạc, trừ khi... cấp trên và quản lý cấp cao của đặc công đó đột ngột hy sinh.”

Nói xong, 0183 cười đau khổ, trong mắt thoáng hiện vẻ buồn bã.

Và Trương Huyền cũng hiểu ra.

0183 của thế giới này có lẽ đã chết.

Còn 2457... cũng đã trở thành một chiếc điều đứt dây lang thang suốt năm năm.

Tại một bãi cỏ ngoại ô London.

Sau khi tra hỏi một số thông tin về tổ chức Ark, Itou và đồng bọn đã bị diệt khẩu và chôn sống tại chỗ.

Nhìn bãi cỏ đã được lấp lại, trông không khác gì ban đầu, rồi nhìn chiếc trực thăng đang bay xa dần trên bầu trời...

Trương Huyền cầm chặt một chiếc USB trong tay.

Đó là thứ mà 0183 để lại cho hắn.

Trong USB, lưu trữ thông tin cá nhân và mật mã kích hoạt của vài đặc công tiềm phục giống như 2457.

Những đặc công này phân bố khắp nơi trên thế giới, danh tính cũng rất đa dạng.

Từ quan chức cấp cao của một quốc gia đến thủ lĩnh nhỏ của một băng đảng khu vực.

Nhưng...

Bên tai Trương Huyền dường như vẫn vang lên lời 0183 đã nói với hắn:

“Sir, ta không biết ta của thế giới này đã chết như thế nào, ta cũng không quan tâm, nhưng...

Nếu có thể, ta muốn nhờ ngài một việc!

Trong đây ghi lại thông tin của vài đặc công ta phụ trách;

Ta không rõ họ đã liên lạc với tổ chức chưa, nhưng... giống như 2457, ta hy vọng họ có thể ‘trở về nhà’...

Tất nhiên, sẽ không dễ ngài giúp không công;

Trước khi ngài giao những thông tin này cho MI6, ngài có thể tự mình dùng mật mã để kích hoạt họ, để họ giúp ngài làm

việc;

Nhưng xin ngài hãy cẩn thận, đặc công phản bội không phải là chuyện hiếm, luôn có những kẻ ý chí không kiên định, chọn cách khuất phục kẻ thù;

Nếu gặp đặc công phản bội, không cần do dự, giết!”

“Đây đúng là một bài toán khó cho ta...”

Trương Huyền bóp chặt USB trong tay, nhìn một lúc lâu, rồi mới đút nó vào túi.

Lấy điện thoại ra, vừa định gọi cho Chí Vĩ thì phát hiện điện thoại đã hết pin từ lúc nào.

Cũng được, về rồi nói sau.

Nhưng...

Nhìn con đường hoang vắng xung quanh, Trương Huyền chửi thề một tiếng, biết thế bảo 0183 để lại một chiếc điện thoại cho mình rồi.

Không còn cách nào, Trương Huyền đành đi bộ dọc theo con đường về phía thành phố, rút tiền ra.

Muốn xem có thể bắt được xe đi nhờ không.

Nhưng, đi gần nửa tiếng, trời đã tối dần mà không thấy xe nào đi qua.

“Họ ném ta ở đâu thế này?”

Khi Trương Huyền đang cảm thấy bức bối, thì đèn xe bất ngờ xuất hiện từ phía sau.

Thấy vậy, Trương Huyền vội vẫy một xấp bảng Anh trong tay.

Chẳng mấy chốc, một chiếc Toyota MPV cũ kỹ màu đen xuất hiện trong tầm nhìn của hắn.

Có lẽ thấy người bên đường vẫy tay, hoặc có lẽ thấy tiền.

Chiếc MPV từ từ giảm tốc độ và dừng lại bên cạnh Trương Huyền.

Người lái xe là một thanh niên đội mũ lưỡi trai, mắt sáng lên khi nhìn thấy tiền.

Ngồi bên ghế phụ là một người đàn ông cơ bắp mặt lạnh, mặc áo ba lỗ, nhìn vết sẹo dày đặc trên cánh tay, rõ ràng không phải từ phòng tập thể hình.

“Chào các người, bạn của ta, có thể giúp ta một đoạn, chở ta vào thành phố không?”

Chương 168: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nói rồi, Trương Huyền cười vẫy xấp tiền trong tay.

“Tất nhiên...”

Người đội mũ lưỡi trai chưa nói hết câu thì người đàn ông cơ bắp đã lên tiếng: “Peter, đừng quên chúng ta đến đây để làm gì.”

Peter cau nhàu:

“Ôi Chúa ơi... Holmes, người không thể nghĩ rằng, bây giờ chúng ta thậm chí không thể thuê nổi một nhà nghỉ rẻ nhất ở London, chớ nhờ một chuyến thì sao chứ? Ta thấy vị tiên sinh này rất chân thành, nhìn là biết người tốt, người tốt giúp người tốt thì có sao đâu?”

Holmes giật giật mí mắt, không nói gì thêm, quay đầu nhìn chỗ khác.

Peter cười rạng rỡ nhìn Trương Huyền... và xấp tiền trong tay hắn: “Tiên sinh, ngài thấy chuyến này chúng ta có thể nhận được bao nhiêu lời cảm ơn?”

Trương Huyền cười, đưa hết xấp tiền khoảng năm trăm bảng trong tay: “Peter, người là người tốt, anh nói đúng, người tốt giúp người tốt.”

Nói rồi, hắn mở cửa xe bước vào.

Vừa ngồi xuống, Trương Huyền đã thấy trên ghế sau chất đầy các loại vũ khí lạnh.

Từ dao găm, côn ngắn đến dao vuốt hồ, có thể nói là đủ loại.

Thấy ánh mắt của Trương Huyền qua gương chiếu hậu, Peter vừa khởi động xe vừa giải thích đầy phấn khích:

“Đừng hiểu lầm, tiên sinh, chúng ta là võ sĩ, hôm nay đến London để tham gia một trận đấu võ cá cược, ngài biết RF Gym không? Rất nổi tiếng, nhưng chúng ta sắp là chủ nhân của nó!”

“Trận đấu võ? RF Gym? Thật ra ta không biết lắm.” Trương Huyền nhìn Peter, rồi nhìn Holmes.

Ừm, ai là võ sĩ thì rõ ràng quá rồi.

Lúc này, điện thoại của Holmes đổ chuông, hắn bắt máy và nói chuyện bằng tiếng Pháp.

Dù Trương Huyền không hiểu, nhưng nhìn vẻ mặt càng lúc càng khó coi của Holmes, có thể thấy cuộc điện thoại này không phải tin tốt lành.

Rất nhanh, cuộc gọi kết thúc, Holmes mặt đen kịt nhìn Peter: “Peter, trận đấu bị hoãn đến tháng sau rồi, chúng ta gặp rắc rối rồi.”

“Cái gì!?” Peter kinh ngạc: “Họ không giữ lời sao?”

“... Chậc.” Holmes lắc đầu bất lực: “Chúng ta hoặc là quay về ngay bây giờ, hoặc... phải ngủ ngoài đường phố London một thời gian, hy vọng tiền của chúng ta đủ ăn trong một tháng.”

Nghe hai người trò chuyện, Trương Huyền không có ý định xen vào giúp đỡ.

Chẳng mấy chốc, xe đã vào đến khu vực trung tâm.

“Được rồi, dừng ở trạm tàu điện ngầm phía trước là được, cảm ơn anh, Peter.”

“Không có gì, tiên sinh.” Peter lúc này hơi chán nản, nhưng nhận tiền thì phải làm việc, xe dừng bên đường.

Trương Huyền mở cửa xuống xe.

Nhìn hai người lái xe rời đi, Trương Huyền lắc đầu, quay người bước vào trạm tàu điện ngầm.

.....

Thời gian đã là chín rưỡi tối.

“Ồ... Chris, cẩn thận chút, thứ này quý lắm, đừng làm hỏng đấy!”

“Chí Vĩ, người keo kiệt quá... được rồi, ta không đụng vào.”

“Lão Mã, gọi lại cho Trương ca xem, sao điện thoại vẫn tắt máy.”

“Ta gọi đây, John, cần giúp bơi thuốc không?”

“Không cần.”

Nghe tiếng nói chuyện trong phòng, Trương Huyền tay xách một túi trái cây, đẩy cửa bước vào.

Lúc này, tất cả mọi người đang tập trung trong phòng khách của căn hộ.

Trong bếp còn vang lên tiếng dao cắt thức ăn.

Khi thấy Trương Huyền trở về, tất cả đều im lặng, ngay sau đó là một trận ồn ào:

“Trời ạ, đại ca, cuối cùng người cũng về, người không biết đâu, ta với Hà thúc vừa từ chỗ Phillip ra, thì đột nhiên xuất hiện một chiếc xe đen, chở chúng ta đi, họ nói là nhận lệnh của

người, đưa chúng ta về, cả đám mặc đồng phục cảnh sát đặc nhiệm, làm ta sợ muốn chết!”

“Trương ca, Reeves nói với chúng ta, người là... người của MI6?”

“BOSS, người có thể giải thích chúng ta đang làm việc cho ai không?”

Ừm, cảnh tượng rất hỗn loạn.

“Được rồi, được rồi, mọi người yên lặng chút!”

Hà thúc lớn tiếng nói: “Mọi người hỏi vậy, Trương ca sao trả lời được!”

Rồi nhìn Trương Huyền, nói: “Trương ca, ngồi xuống trước đã, uống nước không?”

Nói rồi, không đợi Trương Huyền trả lời, Hà thúc đã chạy đi rót nước.

Trương Huyền tìm một chiếc ghế ngồi xuống, nhìn quanh phòng, mọi người đều có mặt, và tất cả đều nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ lạ.

Ừm... ừm?

Đợi đã, mọi người đều có mặt, vậy người trong bếp là...

Trương Huyền vô thức nhìn về phía bếp.

Tiểu Bình đang cầm dao, chăm chú thái cà rốt.

Thấy ánh mắt của Trương Huyền, Lão Mã vừa bước tới đóng cửa bếp, vừa nói:

“Là thế này, Trương ca, ta chưa tìm được trường học phù hợp cho Tiểu Bình, dù sao nàng cũng rảnh rồi, ta cho nàng giúp mọi người chuẩn bị bữa ăn.”

“Cũng được.”

Trương Huyền gật đầu, sau đó nhìn mọi người:

“Được rồi, có vấn đề gì thì từng người hỏi, đừng nghĩ lung tung làm ảnh hưởng đến đoàn kết của chúng ta.”

Reeves không kìm được: “BOSS, những người cứu chúng ta hôm nay là MI6 à?”

“Là... nhưng không hoàn toàn, ít nhất họ đã từng là.”

John liền tiếp lời: “Vậy, chúng ta đang làm việc cho MI6 hay cho BOSS?”

“Tất nhiên là cho ta, ta không phải MI6, như các người thấy, ta chỉ là người bình thường.”

Người bình thường...

Dù từ này có chút khiến người ta muốn chế nhạo nhưng Chris vẫn lên tiếng:

“Đại ca, vậy những người ở khách sạn Clara xử lý thế nào?”

Chương 169: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Yên tâm, họ đã vĩnh viễn im lặng.”

Trời đất...

Reeves hít một hơi lạnh, trong mắt đầy kinh ngạc.

Thấy mọi người không nói gì thêm, Trương Huyền cười nói: “Còn vấn đề gì nữa không? Hỏi ngay đi, qua đêm nay ta sẽ không trả lời nữa.”

“Ồ...”

Mọi người nhìn nhau.

Thực tế, Trương Huyền nghĩ người có nhiều câu hỏi nhất là Hà thúc và Chí Vĩ.

Dù sao họ ở với hắn lâu nhất, thấy nhiều chuyện nhất.

Nhưng ngoài dự đoán, ngay cả Chí Vĩ nhiều lời lúc này cũng ngồi im, không có ý định hỏi.

“Được, nếu không còn vấn đề, thì tối nay kết thúc ở đây, ta không muốn những yếu tố bên ngoài ảnh hưởng đến sự hòa hợp của chúng ta.” Trương Huyền nói.

Lúc này.

“Chờ đã, BOSS.”

Reeves bất ngờ lên tiếng.

“Nói đi.”

“BOSS...”

Mặt Reeves lộ vẻ do dự, nhưng vẫn mở lời:

“Hôm nay chuyện bắt nguồn từ ta, Ark không phải tổ chức để đối phó, chuyện hôm nay âm ỉ thế này, họ chắc chắn sẽ truy ra ta, nếu ta tiếp tục ở lại đội, có thể sẽ gây rắc rối...”

Nhưng chưa nói hết, đã bị Trương Huyền ngắt lời:

“Reeves , ta biết ngươi muốn nói gì, nhưng tốt nhất hãy nhai nát lời đó và nuốt xuống!

Ngươi đã gia nhập chúng ta, thì ngươi là người của ta!

Không chỉ ngươi, tất cả mọi người ở đây đều như vậy;

Rắc rối?

Trên thế giới này điều đáng sợ nhất không bao giờ là rắc rối!

Mà là không có dũng khí và khả năng đối mặt với rắc rối!”

Trương Huyền vung tay: “Reeves , thông tin về Ark, bạn của ta đã nói hết với ta;

Đúng là họ rất mạnh, thế lực cũng rất lớn, nhưng họ mạnh cỡ nào cũng là người!

Chỉ cần là người, thì sẽ chết!

Còn ta, giỏi nhất là đưa người đi chết!”

Mọi người nghe những lời hùng hồn của Trương Huyền đều choáng váng không biết nói gì.

Reeves nhìn Trương Huyền, trong mắt ánh lên cảm động, hít một hơi sâu, nói: “Ta hiểu rồi!”

“Ừm...”

Trương Huyền gật đầu, lại nhìn mọi người: “Bây giờ, còn ai muốn nói gì không?”

Lâu lắm.

Trong bếp vang lên tiếng leng keng.

Cơm chín rồi.

.....

Hai ngày sau, toàn London yên tĩnh.

Vụ việc ở khách sạn Clara âm ỉ như thế, bề ngoài không có bất kỳ tin tức nào truyền ra.

Rõ ràng, có người đứng sau che đậy.

Chỉ là không biết, điều này với Trương Huyền và mọi người là tốt hay xấu.

“Xe này đẹp quá, Mercedes đây.”

Chí Vĩ mắt sáng rực nhìn hai chiếc Mercedes trước mặt.

Hà thúc bên cạnh bấm chìa khóa về mặt bình thản.

Tít tít!

Đèn Mercedes nhấp nháy.

“Dù là xe cũ nhưng tình trạng còn tốt, bốn mươi nghìn bảng, rất rẻ.” Hà thúc nói.

“Đã đi gặp ông chủ thì phải có chút bề thế, trước đây không có tiền, lái chiếc van cũ còn được, nhưng giờ khác rồi, chúng ta có tiền, sau này còn nhiều tiền hơn, lúc đó phải tậu xe chống đạn.”

Trương Huyền xách túi trang bị, bước ra cửa khách sạn.

Phía sau là John và vài người khác cũng xách túi trang bị.

Hôm nay họ đi gặp Scott tiên sinh.

Lần trước Wilson đã nói sẽ giới thiệu một khách hàng từ Rome cho họ.

Nếu may mắn, có thể kiếm được một hợp đồng.

“Được rồi, ít lời đi, lên xe thôi.”

Mọi người lên xe, Hà thúc và Chris làm tài xế, hai chiếc Mercedes đen giống nhau, lăn bánh trên đường, trông rất sang trọng.

Công ty tài chính Worle nằm ở phía bắc London, gần Thư viện Anh.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến bên ngoài Thư viện Anh, nhìn thấy tòa nhà văn phòng không xa, có chữ ‘W’ lớn.

“Trời ạ... Scott tiên sinh giàu thật, tòa nhà này là của hắn sao?” Chí Vĩ ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao tầng.

“Ta đã tra rồi, hai tòa nhà bên cạnh cũng là của Công ty tài chính Worle.” Hà thúc nói.

“Trời ạ...”

Lại một trận trầm trồ.

“Được rồi, mau tìm chỗ đỗ xe, cũng đến giờ rồi.” Trương Huyền nhìn đồng hồ.

Lúc này, mười giờ sáng.

Rất nhanh, hai chiếc xe chạy vào khu làm việc, tiến vào bãi đỗ xe ngầm.

Ở bãi đỗ xe ngầm, gặp được một người quen.

“Ta đã nói rồi, bản hợp đồng này rất quan trọng đối với chúng ta!”

Philip có chút mất kiên nhẫn xoa xoa mũi, làm cho mũi đỏ lên:

“Paul, đây không phải là loại trò chơi như trước kia ngươi làm ở đường Drake, ngươi có hiểu thế nào là thời đại không? Ngươi có hiểu thế nào là cơ hội không?”

Paul ngồi ở ghế sau trong chiếc xe nửa mở cửa, trong mắt cũng có chút không vui nhưng không nói gì.

Thấy Paul không nói gì, Philip cũng biết mình nói hơi nặng lời, hít thở sâu hai lần rồi nói:

“Nghe đây Paul, ta đã rất vất vả mới có được cơ hội này, mấy người từ Rome tới đều là thượng lưu, nếu người còn dùng thái độ đối xử với mấy người bán hàng rong trên phố để đối xử với họ, chúng ta sẽ lập tức bị đuổi ra ngoài, nhưng nếu chúng ta làm họ hài lòng, cuộc đời chúng ta sẽ thay đổi hoàn toàn, người có hiểu không?”

Paul bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Được rồi, Philip, người không cần nhắc ta mấy chuyện này nữa.”

“Vì chị ta, Paul.” Philip giọng cực kỳ nghiêm túc và nghiêm khắc: “Một lát nữa người tuyệt đối đừng nói bừa, OK?”

Ở phía xa, Trương Huyền và mọi người đã xuống xe.

“Kia không phải là Philip sao?” Chí Vĩ có chút ngạc nhiên: “Hắn buôn lậu vũ khí ngầm... tới đây làm gì?”

Lúc này, Trương Huyền nhìn thấy Philip thật sự suýt không nhận ra.

Mười năm trôi qua, Philip trông thật sự già đi rất nhiều, tóc đã rụng hết.

Chương 170: Tiêu Đề 《Ẩn》

Không biết hắn đã trải qua những gì trong những năm qua.

Đang chuẩn bị gọi điện cho Wilson hỏi vị trí cụ thể, thang máy ở xa đột nhiên mở ra.

Wilson bước ra, theo sau là bốn người đàn ông cao lớn mặc vest chỉnh tề.

Chí Vĩ có chút ngạc nhiên: “Chà, Wilson phô trương ghê nhỉ, nhưng để đón chúng ta, không cần hoành tráng thế này chứ?”

Hà thúc lắc đầu: “Rõ ràng không phải đến đón chúng ta.”

“Wilson!” Lão Mã vẫy tay về phía đó.

Wilson nhìn sang, ánh mắt có chút ngạc nhiên, rồi đi tới nói: “Trương, các người sao tới đúng lúc vậy?”

“Đúng lúc? Không phải đã hẹn 10 giờ 30 sao?” Trương Huyền nhìn đồng hồ, cũng sắp đến rồi mà.

Wilson cười nói: “Thật đúng lúc, chúng ta đến đón Đức Cha Ernst.”

“Ernst? Đức Cha?”

Nghe vậy, mấy người ở đó đều có chút kinh ngạc.

Wilson gật đầu: “Đức Cha Ernst đến từ Tòa Thánh Rome, vị trí rất cao, lần này tới London để xử lý việc tu sửa Nhà thờ Westminster.”

Đang nói, tại cổng vào bãi đậu xe, vài chiếc xe sang trọng từ từ tiến vào.

“Người đến rồi.” Wilson nói nhỏ: “Lát nữa các người cố gắng đừng nói gì, để ta lo.”

“Ừ.” Trương Huyền gật đầu, nhìn mấy chiếc xe càng lúc càng gần.

Khi thấy những chiếc xe này, Philip và Paul cũng nhanh chóng bước tới.

Xe dừng trước mặt Wilson, từ trước và sau xe, sáu người mặc vest bảo vệ bước xuống.

Những người này thân hình cao lớn, eo có rõ ràng khối lồi lên, xem ra đều mang súng.

Không chỉ vậy, Trương Huyền còn thấy trên người họ có chút sát khí.

Rõ ràng, mấy bảo vệ này đều là cao thủ.

Cạch.

Cửa xe giữa mở ra, một ông lão mặc áo giáo mục màu tím, đội mũ giáo mục, tay đeo nhẫn quyền bực bước xuống.

Theo sau ông là ba cha xứ mặc áo Roma.

“Đức Cha Ernst.” Wilson tiến lên, làm dấu thánh giá trước ngực, mỉm cười nói: “Lâu rồi không gặp.”

“Wilson.”

Nhìn thấy Wilson, mặt Ernst cũng nở một nụ cười: “Chúa ban phước, được gặp lại người thật tốt.”

Lúc này, Philip với nụ cười xu nịnh tiến lên nói: “Đức Cha Ernst, ta là...”

Nhưng chưa nói hết câu, đã bị hai bảo vệ vest giờ tay ngăn lại, không cho lại gần.

Một cha xứ nhìn thấy Philip, nhú mào, thì thăm vài câu bên tai Đức Cha Ernst rồi tiến thẳng đến Philip nói:

“Ngài Philip, người và ta hãy đi theo ta, ta sẽ bàn việc với người.”

“Được, được...”

Dù có chút tiếc nuối vì không thể kết nối với Đức Cha, nhưng Philip cũng không tỏ ra bất mãn, vui vẻ theo cha xứ và một bảo vệ vest đi sang một bên nói chuyện nhỏ.

Nhìn vẻ mặt của hắn từ nịnh nọt chuyển thành hớn hở, rõ ràng hắn đã đạt được điều mình muốn.

Lúc này, Wilson nhìn mấy bảo vệ vest bên cạnh, nói với Đức Cha Ernst:

“Đức Cha Ernst, có thể hỏi một chút, mấy người này là bảo vệ của công ty nào?”

“Ồ~ ta định nói chuyện này.”

Đức Cha Ernst cười nhìn mấy người Trương Huyền phía sau Wilson, nói:

“Một người bạn cũ của ta, dạo gần đây giới thiệu cho ta công ty an ninh quốc tế Nidhogg, họ chính là một đội tinh anh thuộc Nidhogg, tin rằng có họ bảo vệ, chuyến đi này sẽ an toàn không vấn đề gì.”

Đang nói, một người da trắng có vết sẹo dao trên mắt bước lên, gật đầu với Wilson nói:

“Wilson tiên sinh, ta là đội trưởng đội thứ bảy của đơn vị tác chiến B cấp Nidhogg, Dean.”

Tên Nidhogg này Wilson không lạ gì.

Là một trong những công ty bảo vệ hàng đầu thế giới, trụ sở chính ở Berlin, phạm vi hoạt động rất rộng.

Hoàn toàn không dự liệu được tình huống này, Wilson theo bản năng nhìn về phía mấy người Trương Huyền phía sau.

Dean cũng theo ánh mắt của Wilson nhìn qua.

Ánh mắt tự động lướt qua Hà thúc và Chí Vĩ.

Nhìn John một cái, Dean nhú mày, thầm nghĩ: ‘Gã này... xuất thân từ đặc công.’

Lại nhìn ánh mắt không thiện cảm của Reeves, Dean càng nhú mày: ‘Đây là... sát thủ?’

Nhìn thấy lão Mã, Khoa và Chris, Dean hơi thả lỏng: ‘Hai lão binh dẫn một tân binh? Ừ... bình thường.’

Cuối cùng nhìn Trương Huyền, Dean thở mạnh, thầm kinh ngạc.

Dù Trương Huyền nhìn không cao lớn cường tráng.

Nhưng toàn thân toát ra khí thế sát khí kinh người, vẫn làm Dean có chút run sợ.

Phải giết bao nhiêu người, mới nuôi được sát khí như vậy?

Khi Dean quan sát Trương Huyền, Trương Huyền cũng đang quan sát Dean.

Ừm...

Đúng là cao thủ, nhưng cũng chỉ tạm được.

Dường như thấy không khí có chút căng thẳng, Đức Cha Ernst ho khan hai tiếng, chủ động nói:

“Wilson tiên sinh, chi bằng... chúng ta lên trên gặp Scott tiên sinh trước? Đối với việc hãn đồng ý tài trợ giúp chúng ta

tu sửa Nhà thờ Westminster, ta cần đại diện Giáo hoàng, trực tiếp cảm ơn hần.”

“Ồ, tất nhiên rồi.” Wilson nhanh chóng nói: “Mời đi lối này.”

Nói rồi, Wilson thuận tiện ra hiệu với Trương Huyền.

Trương Huyền gật đầu.

Nhìn Wilson dẫn Đức Cha Ernst và đoàn người rời đi, không đi theo.

“Chậc...” Bên cạnh, John nhíu mày nói: “Hóa ra là người của Nidhogg... BOSS, xem ra lần này chúng ta phải uống công rồi.”

Bên cạnh, Reeves cũng không hài lòng nói: “Tên Dean đó, mắt vừa rời như muốn nhảy ra ngoài, thật phiền phức.”

Còn Chí Vĩ, ánh mắt xoay chuyển, nhìn về phía Philip đang phấn khởi nói chuyện với Paul không xa.

Nhìn Hà thúc, hai người đồng thời gật đầu.

“Paul, người biết không, từ hôm nay, số phận của chúng ta sẽ hoàn toàn thay đổi!”

Chương 171: Tiêu Đề 《Ẩn》

Philip cầm trong tay một đồng tiền bạc cổ, vẻ mặt kích động nói:

“Có thứ này, cả đời này chúng ta không cần lo không có tiền, sau này, vô số đơn hàng sẽ xếp hàng tìm đến chúng ta!”

Một bên, mặc dù Paul không hiểu rõ ý nghĩa của đồng bạc này, nhưng với tâm trạng vui vẻ vì kiếm được một khoản tiền lớn, hắn nói:

“Được rồi, vui vẻ sau đi, chúng ta cần nhanh chóng chuẩn bị, như đã nói từ đầu, ta lo vũ khí trang bị, còn người lo nhân lực.”

“Yên tâm đi, không thiếu phần của người đâu...”

Khi hai người đang nói chuyện, Chí Vĩ tươi cười bước tới nói: “Ồ, đây chẳng phải là ngài Philip sao? Người vui thì tinh thần phấn chấn, chúc mừng, chúc mừng.”

Philip thấy người tới thì sững sờ một lúc, sau đó chăm chú nhìn kỹ, lập tức nhớ ra, đây chẳng phải là khách hàng đã đến tìm mình mua một đồng lớn vũ khí ngày hôm qua sao.

Bằng bản năng nghề nghiệp, Philip nở một nụ cười lịch sự, nói: “Ngài Jerry, không ngờ lại gặp ngài ở đây.”

Ở không xa.

“Jerry?”

Trương Huyền nhướng mày, nhìn về phía Hạ thúc bên cạnh.

Hạ thúc cười nói: “Tên giả thôi, Chí Vĩ nói rằng, đối với những thương nhân chợ đen như vậy, có thể không dùng tên thật thì không dùng tên thật, hắn gọi là Jerry, ta gọi là Tom, còn Mạo Khoa gọi là Mickey.”

Trương Huyền nhếch miệng: “Mấy cái tên của các người... đủ mới mẻ đấy.”

Lúc này.

Jerry... Chí Vĩ, rút ra một bao thuốc, lấy hai điếu, tươi cười đưa tới:

“Các vị có tiện tiết lộ một chút, vừa rồi các vị nói chuyện gì với vị cha xứ đó không?”

Paul nhú mày, không nhận thuốc, nhìn về phía Philip.

Nụ cười của Philip cũng thu lại một chút, thêm vài phần giả tạo, nói: “Ngài Jerry, chuyện này... xem như bí mật thương mại, ta không thể tiết lộ với ngài.”

“Chắc, đừng khách sáo như vậy, chúng ta không buôn vũ khí mà.”

Chí Vĩ thân thiết bước tới khoác vai Philip:

“Hôm qua chúng ta tìm người mua vũ khí, người chắc cũng đoán được rồi chứ? Chúng ta chỉ là lính đánh thuê thôi, phạm vi công việc không xung đột với các người đâu, tiết lộ một chút thôi mà.”

Philip đẩy Chí Vĩ ra, nhú mày nói: “Ngài Jerry, nếu không có việc gì, ta muốn đi trước.”

Nói rồi, ra hiệu cho Paul.

Paul gật đầu, mặt lạnh, bày ra dáng vẻ ông trùm hắc đạo, trầm giọng nói:

“Ngài, chúng ta phải đi rồi, ta khuyên ngài tốt nhất nên tránh ra.”

Nhưng Chí Vĩ hoàn toàn không để ý đến Paul, mỉm cười nói:

“Người không nói cũng không sao, nhưng... người cũng không muốn vì vậy mà đắc tội với Tập đoàn Worle chứ?”

Bước chân của Philip khựng lại: “Ý người là gì?”

“Người chẳng lẽ không chú ý sao? Vừa rồi người nói chuyện với Đức cha Ernst chính là ông chủ của Tập đoàn Worle, Scott Worle... quản lý của hắn, ngài Wilson, và ông chủ của ta là bạn tốt của ngài Wilson, đồng thời cũng là bạn tốt của Scott tiên sinh.”

Nói rồi, Chí Vĩ chỉ vào Trương Huyền ở không xa, cười tươi hơn:

“Người tin không, chỉ cần ông chủ của ta nói một lời với ngài Wilson, thứ đó trong tay người chơi không quá hai ngày sẽ phải trả lại?”

Nhưng Philip không phải ngốc, lạnh lùng hừ một tiếng: “Nếu đúng như người nói, thì người trực tiếp đi hỏi Tập đoàn Worle không phải sẽ rõ sao? Cần gì phải hỏi ta?”

Chí Vĩ định nói tiếp.

“Philip, Paul, lâu rồi không gặp.”

Trương Huyền chậm rãi bước tới, trên mặt mang nụ cười: “Không ngờ, sau bao nhiêu năm, các người lại tụ họp với nhau, ta còn tưởng Philip người không thích Paul chứ.”

“Người là...?” Philip nhíu mày nhìn Trương Huyền.

Không hiểu vì sao, khi nhìn thấy Trương Huyền, trong lòng hắn lại trỗi dậy một cảm giác quen thuộc nhưng lại rất lạ.

Cảm giác này dường như là... sợ hãi?

Paul bên cạnh mới gặp Trương Huyền ở đường Drake mấy ngày trước, lúc này tự nhiên nhận ra.

“Ta từng ‘mua’ hai lần vũ khí từ Philip người, còn từng tham quan hầm rượu của quán bar Mans của Paul, ta họ Trương.”

Trương Huyền không nói nhiều.

Nhưng khi Philip và Paul nghe vậy, cảm giác quen thuộc đó càng mạnh hơn, dường như... những điều Trương Huyền nói đều thực sự đã xảy ra.

“Hóa ra là khách hàng cũ...”

Mặc dù không hiểu vì sao trí nhớ vốn rất tốt của mình lại không nhớ nổi mặt một khách hàng cũ.

Nhưng lúc này Philip vẫn cố gắng đè nén cảm giác khác lạ trong lòng, nói:

“Trương tiên sinh, ta không biết ngài vì sao muốn biết những chuyện này, nhưng...”

Vừa định tiếp tục từ chối.

Philip đột nhiên vô thức nhìn vào mắt Trương Huyền, cảm giác sợ hãi vốn không quá mạnh liền lập tức gia tăng gấp bội!

“Ừc.”

Nuốt một ngụm nước bọt, Philip quả quyết lựa chọn nghe theo trực giác của mình, nói: “Trương tiên sinh, chi bằng... chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện?”

“Tất nhiên là được.”

.....

Trong văn phòng tầng thượng của tòa nhà Tập đoàn Worle.

“Thật sự có chuyện như vậy?”

Scott ngồi trên ghế sofa, mặt đầy kinh ngạc nói:

“Treo thưởng một vị Hồng y giáo chủ của Thánh Tọa? Những người đó dám sao? Họ chẳng lẽ không sợ bị cả thế giới truy sát sao?”

Đức cha Ernst ngồi đối diện chỉ lắc đầu bất lực nói:

“Tiền tài động lòng người, trên thế giới luôn có những kẻ tham lam, sẵn sàng làm mọi thứ vì tiền.”

Scott im lặng một hồi lâu, nói:

Chương 172: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nói thật, Đức cha Ernst, ngài biết đấy, ta chỉ là một thương nhân, những gì ta có thể cung cấp cho các ngài, ngoài tiền ra... không còn gì khác.”

“Ta hiểu, Scott.”

Đức cha Ernst lắc đầu:

“Ta đến đây không phải để cầu xin sự giúp đỡ của ngài, cái chết đối với ta, chẳng qua chỉ là trở về với vòng tay của Chúa...”

Chỉ là, ta vẫn hy vọng, trước khi chết có thể tự mình nhìn thấy, bí mật đã mất tại Nhà thờ Westminster hai trăm năm trước.”

Scott gật đầu, im lặng một lúc lâu, đột nhiên nói: “Đúng rồi, ta vừa nghe nói ngài đã thuê một đội bảo vệ cấp B của Nidhogg?”

“Đúng vậy.” Đức cha Ernst gật đầu: “Thực tế, đây là yêu cầu của Đức cha Nolan, ta không thể thuyết phục được hắn.”

“Ồ~”

Scott hiểu ra: “Hóa ra là hắn, không ngạc nhiên nữa... Ta đã bảo, sao lại có một tên xã hội đen và một tay buôn vũ khí chợ đen xuất hiện trong bãi đỗ xe của ta.”

Đức cha Ernst cười khò: “Không còn cách nào khác, Đức cha Nolan... quá lo lắng rồi.”

“Đó cũng không tính là quá lo lắng... Thôi.”

Scott lắc đầu: “Đức cha Ernst, dù sao ta đã làm hết sức rồi, ta chỉ có thể chúc ngài may mắn, mong Chúa luôn bảo hộ ngài.”

“Cảm ơn, Scott.”

Tiền Đức cha Ernst rời đi, Scott suy nghĩ hồi lâu, nhấn nút trên máy liên lạc bên cạnh:

“Wilson, để Trương và mọi người lên đây, có việc cần nhờ họ giúp.”

Trong một quán cà phê dưới tòa nhà Tập đoàn Worle.

Trương Huyền và mọi người ngồi quanh một bàn.

“Trời ạ, treo thưởng một Hồng y giáo chủ của Thánh Tọa? Những người đó dám sao?”

Phản ứng của mọi người khi nghe tin này cũng giống như Scott, đều kinh ngạc.

Philip lắc đầu: “Nói thật, khi ta biết được tin này, biểu cảm cũng giống các người, cũng bị giật mình.”

Trương Huyền lúc này mặt đầy nghiêm trọng: “Hai mươi lăm triệu đô la Mỹ tiền thưởng... chỉ sợ sẽ thu hút hàng trăm sát thủ, vậy mà vị đức cha đó còn dám chỉ mang theo một đội bảo vệ sáu người ra ngoài, chẳng khác nào tìm chết.”

Paul bên cạnh chêm vào một câu: “Bang Mans của ta cũng tham gia vào đội bảo vệ lần này.”

... không ai để ý đến hắn.

Reeves bên cạnh lắc đầu:

“BOSS, nhiều tiền như vậy, cho dù là những sát thủ đỉnh cao nhất thế giới cũng sẽ động lòng;

Trong mắt những cao thủ đó, thực lực không đủ thì, đừng nói là sáu người, dù là sáu mươi hay sáu trăm người, cũng

chẳng có gì khác biệt.”

Chí Vĩ lúc này còn khoa trương vỗ ngực, mặt đầy may mắn nói:

“Lão già đó chắc chắn chết, may mà chúng ta đã bỏ lỡ nhiệm vụ này, nếu giao cho chúng ta bảo vệ hắn, thật đáng sợ.”

Chris bên cạnh nghe thấy vậy, cũng liên tục gật đầu.

Lúc này, điện thoại của Trương Huyền reo lên.

Nghe máy, bên trong vang lên giọng nói của Wilson:

“Trương, người ở đâu? Scott tiên sinh muốn gặp người.”

.....

Cạch.

Mở cửa bước vào văn phòng của Scott, trang trí xa hoa bên trong khiến Trương Huyền không khỏi liếc mắt nhìn.

“Lâu rồi không gặp, Trương.” Scott đứng ở giữa văn phòng, mỉm cười nhìn Trương Huyền: “Biết các người sẽ đến London, ta còn đặc biệt bảo Wilson đi đón các người, thế nào? London thế nào?”

Trương Huyền bước tới, bắt tay Scott nói: “London... đẹp như trong mơ của ta, Scott tiên sinh, rất cảm ơn sự giúp đỡ và ủng hộ của ngài.”

“Hahaha... nào nào, ngồi đi, ta không biết người thích uống gì, đã chuẩn bị sẵn một ít đồ uống trong tủ lạnh, trên bàn còn có trà.”

“Ngài quá khách khí rồi.”

Trương Huyền ngồi xuống ghế sofa, bất chợt nhìn thấy trên bàn trà có một đồng tiền cổ.

Chú ý thấy ánh mắt của Trương Huyền, Scott cười nói: “Thế nào? Thích không? Thích thì lấy đi.”

“Không cần đâu.”

Trương Huyền đã nhìn thấy đồng bạc của Philip, kiểu dáng giống với đồng tiền cổ này.

Nhưng rất rõ ràng, đồng tiền cổ này quý giá hơn nhiều so với đồng bạc.

Vật như vậy, Trương Huyền tự nhiên không thể tùy tiện nhận.

Scott thấy sắc mặt của Trương Huyền, cười cười, mở ngăn kéo dưới bàn trà, lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ.

Mở hộp ra, bên trong đầy ắp hơn hai mươi đồng tiền cổ bằng vàng bạc, trong đó mặc dù đồng vàng ít hơn một chút, nhưng cũng có năm sáu đồng.

“Đồng tiền cổ Thánh Sith, chứng nhận tình bạn của Thánh Tọa, với đồng tiền cổ này, có thể tìm kiếm sự giúp đỡ của bất kỳ nhà thờ Kitô giáo nào trên toàn thế giới, có người, thậm chí coi nó là biểu tượng của thân phận và địa vị, nhưng theo ta... cũng chỉ như vậy thôi.”

Scott không quan tâm nói:

“Thứ này ngay cả Wilson cũng có vài cái, ta ở đây cũng chẳng dùng được bao nhiêu, tặng người một cái, chẳng là gì cả.”

Trương Huyền cười cười, nhưng vẫn nói: “Scott tiên sinh, vô công bất thụ lộc... Ngài giúp ta đã nhiều việc rồi, thật sự không cần đâu.”

“Chắc, chuyện nào ra chuyện đó, ta tặng quà cho người khác, chưa bao giờ bị từ chối, Trương, người sẽ không làm mất mặt ta chứ?” Scott giả vờ tức giận.

Thấy vậy, Trương Huyền đành cười nói: “Vậy... được rồi, ta sẽ nhận.”

Nói rồi, cầm đồng tiền cổ trên bàn lên xem.

Phải nói, đồng tiền cổ này chế tác rất tinh xảo, mặc dù có chút năm tháng, nhưng dưới ánh mặt trời, vẫn sáng lấp lánh.

Thấy Trương Huyền nhận đồng tiền cổ, Scott hài lòng gật đầu, sau đó sắc mặt nghiêm trọng, trịnh trọng nói: “Trương, lần này tìm người tới, có chuyện muốn nhờ người giúp.”

Chương 173: Tiêu Đề 《Ẩn》

Quả nhiên không có bữa trưa miễn phí...

Trương Huyền trong mắt hiện lên một tia hiểu rõ, nói: “Nếu là vì vị Đức cha đó... vậy đồng tiền cổ này, ta không thể nhận.”

Nói rồi, lại đặt đồng tiền cổ về chỗ cũ.

“Người đều đã nghe rồi à.” Scott nhướn mày.

“Đúng, hai mươi lăm triệu đô la Mỹ tiền thưởng...”
Trương Huyền lắc đầu: “Chuyện này chúng ta không xử lý nổi.”

“Hahaha...” Scott cười lớn: “Trương, người hiểu lắm rồi, ta không có ý muốn người bảo vệ Đức cha Ernst.”

“Hả?”

Trương Huyền ngạc nhiên, khó hiểu: “Vậy là...”

“Thực tế, Đức cha Ernst chuyện này, có thể nói là mười chết không sống, ai cũng không cứu được.”

Scott thở dài: “Ta không phải không ưa những người có đức tin, ngược lại, ta rất tôn trọng những người như vậy, nhưng... ta không thể hiểu được.”

Nói rồi, Scott đứng dậy, từ kệ sách bên cạnh, lấy ra một tờ giấy da cừu trông có vẻ cũ kỹ.

“Hơn hai trăm năm trước, Đế quốc Anh đang trải qua một cuộc cách mạng công nghiệp;

Và lúc đó, Nhà thờ Westminster ở London, đã có một du khách đến;

Và vị du khách đó, sau ba mươi mấy năm, trở thành Giáo hoàng của Thánh Tọa, đó chính là... Clement XIV.

Vị Giáo hoàng này trong lịch sử của Thánh Tọa, không phải là nổi bật;

Nhưng điều khiến người ta quan tâm là, vị Giáo hoàng này trước khi lâm chung, tuyên bố rằng mình đã nhận được Khải huyền từ Chúa tại Nhà thờ Westminster;

Chính vì Khải huyền này, hắn mới trở thành Giáo hoàng;

Mặc dù, lời tuyên bố này ở Thánh Tọa không phải là hiếm;

Nhưng không lâu trước đây, Giáo hoàng đương nhiệm, vài ngày trước, đột nhiên nói mình nhìn thấy thiên thần rơi xuống phương Tây, và vị trí, chính là Nhà thờ Westminster.”

“Thiên thần rơi xuống?”

Trương Huyền nhướn mày: “Chuyện này cũng có người tin sao?”

“Trên thế giới này không thiếu người cuồng tín, Đức cha Ernst chính là một trong số đó.”

Scott cười cười, trải tờ giấy da cừu lên bàn, chỉ thấy trên giấy da cừu, vẽ một sơ đồ cấu trúc.

“Đây là...”

“Sơ đồ cấu trúc của Nhà thờ Westminster, trong đó, còn bao gồm vị trí của bảy căn phòng mật và hai đường hầm bí mật.”

Scott ngồi xuống, giọng nói nghiêm trọng chưa từng có:

“Trương, chúng ta là bạn, ta chưa từng ép bạn làm chuyện mà họ không muốn làm, điều ta sắp nói có thể sẽ hơi đáng sợ.”

Trương Huyền không nói gì, chỉ gật đầu.

“Ta hy vọng người... có thể giúp ta ‘giết’ Đức cha Ernst!”

“!”

Trương Huyền kinh ngạc trong lòng, không thể tin nhìn Scott.

Scott thấy ánh mắt của Trương Huyền liền biết hẩn hiểu lầm, cười nói: “Đừng hiểu lầm, ta nói giết, không phải là giết theo nghĩa đen.”

Scott nói rồi lại lấy từ dưới bàn trà ra một hồ sơ.

Trên bìa hồ sơ chính là vị trí của Thánh Tọa.

“Thực ra, trước khi Ernst đến, ta đã điều tra rồi;

Giáo hoàng hiện tại của Thánh Tọa đã không còn sống được lâu nữa;

Trong các đức cha lớn, Đức cha Ernst có tỷ lệ ủng hộ cao nhất trong Thánh Tọa;

Người chỉ xếp sau hẩn là một vị đức cha tên Nolan, mà vị đức cha Nolan này...

Rất có thể là con riêng của Giáo hoàng.”

“Trời ạ... thật không thể tin nổi!”

Nghe được tin đồn này, Trương Huyền không khỏi thốt lên kinh ngạc.

“Vậy nên, người hiểu rồi chứ? Cái gọi là ‘thiên thần’ rơi xuống này, không phải ai khác, mà chính là Ernst.”

.....

Ra khỏi văn phòng của Scott, Trương Huyền mới hiểu rõ mọi chuyện.

Cuộc đấu tranh quyền lực quả thực là hiểm nguy.

Ngay cả trong lãnh địa của Chúa, cũng tồn tại những bóng tối mà người thường không thể thấy.

Không khó hiểu khi ai lại có thể liều mạng đến mức đặt ra phần thưởng hai mươi lăm triệu đô la Mỹ để giết một vị Hồng Y giáo chủ như vậy?

Chắc chắn chỉ có người trong Thánh Tọa mới dám làm điều đó.

Nhưng việc người đưa ra phần thưởng có thể là Giáo hoàng, vẫn khiến Trương Huyền không khỏi cảm thán về sự kỳ kỳ và đáng sợ của nó.

Sau khi tạm biệt Wilson, Trương Huyền đi xuống tầng và trở lại quán cà phê.

“Đại ca, chuyện gì vậy?”

Chí Vĩ nhìn đồng xu mà Trương Huyền đang chơi đùa trong tay, tò mò hỏi.

Trương Huyền tiện tay ném đồng xu cho Chí Vĩ, nói: “Không có gì, chỉ là nhận một nhiệm vụ thôi.”

Chí Vĩ bắt được đồng xu và ngắm nghía: “O? Đồng xu này... sao trông giống với đồng của Philip vậy?”

Nói rồi, hắn đưa đồng xu cho Philip xem.

Vừa thấy đồng tiền của Thánh Sith, mắt Philip suýt rơi ra, vẻ mặt kinh ngạc: “Đây... đây là...”

“Đồng tiền Thánh Sith.” Trương Huyền ngồi xuống và kể qua về chuyện của đồng tiền cổ Thánh Sith cho mọi người nghe.

“Thật không thể tin nổi, còn có chuyện này nữa.”

Ánh mắt Chí Vĩ ban đầu không để ý, nhưng khi thấy Philip định chạm vào đồng xu, hắn lập tức rút tay lại, cảnh giác nói:

“Làm gì đây? Đây là của đại ca ta!”

“Ta chỉ muốn nhìn thôi mà...” Philip vừa nói vừa sờ vào đồng bạc giấu trong áo, vẻ thất vọng hiện rõ.

Lúc này, John hỏi: “BOSS, lần này chúng ta nhận nhiệm vụ gì vậy?”

Trương Huyền nhìn Philip và Paul ở bên cạnh.

Hai người lập tức đứng dậy định rời đi, nhưng Trương Huyền bất ngờ lên tiếng: “Khoan đã, Philip, Paul, có một việc, có lẽ chúng ta có thể hợp tác.”

Hai người nhìn nhau ngạc nhiên rồi lại ngồi xuống.

Chương 174: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền nhìn xung quanh, chắc chắn không có ai khác, liền cúi người nói nhỏ: “Các người có muốn kiếm hai mươi lăm triệu đô la không?”

“Chuyện gì!?”

Không chỉ Philip và Paul, ngay cả John và những người bên cạnh cũng kinh ngạc nhìn Trương Huyền.

“BOSS, người nói thật chứ?” Reeves ngạc nhiên hỏi.

“Tất nhiên là thật.”

Trương Huyền nói đầy chắc chắn: “Dù sao thì kiếm tiền kiểu gì cũng là kiếm, thay vì vất vả bảo vệ Đức cha Ernst, tại sao chúng ta không tự tay giết hắn rồi lấy phần thưởng và chạy?”

Nghe Trương Huyền nói, ánh mắt Paul lấp lánh.

Philip bên cạnh vẫn tỉnh táo, nói:

“Người điên rồi, giết một Hồng Y giáo chủ, Thánh Tọa sẽ bỏ qua cho chúng ta sao? Hai mươi lăm triệu là rất nhiều, nhưng không thể mua được mạng sống của ta và gia đình ta! Paul, chúng ta đi!”

Nói rồi, hắn định kéo Paul rời đi.

Nhưng...

Philip kéo mãi mà Paul vẫn ngồi yên, không nhúc nhích.

“Paul người...!?”

“Philip.”

Paul giọng đầy cảm thán: “Người nói xem... mỗi ngày chúng ta liều mạng, làm những việc bản thủ đó, rốt cuộc là vì cái gì?”

“Paul, người không tỉnh táo.”

Giọng Philip trở nên nguy hiểm: “Người có biết, phía trước sương mù không phải là kho bạc, mà là vực thẳm không đáy!”

Paul im lặng một lúc.

Thấy vậy, Philip lại khuyên nhủ:

“Paul, nghĩ đến gia đình người đi, chúng ta không phải những kẻ không cội rễ, bất kỳ cơn bão nào cũng có thể hủy diệt những gì ta trân trọng suốt đời, tiền, chúng ta có thể từ từ kiếm, nghe ta, chúng ta về thôi.”

Paul cúi đầu, thở dài một hơi: “Người nói đúng, Philip.”

Nói rồi, hắn chìa tay ra với Trương Huyền: “Trương tiên sinh, ta khuyên người nên từ bỏ ý định đó, Philip nói rất đúng.”

Trương Huyền nhún vai, không nói gì, nhưng cũng chìa tay bắt tay hắn.

Nhìn hai người rời khỏi quán cà phê, Chí Vĩ bên cạnh không khỏi hỏi: “Đại ca, người vừa rồi... có ý gì khác đúng không?”

“Ừm.”

Trương Huyền nhìn tấm danh thiếp gấp nhỏ trong tay, nói: “Có vẻ... ta lại phải nhờ đến người bạn cũ rồi.”

.....

Rất nhanh, trời đã xế chiều.

Trương Huyền nhét khẩu Glock 19 vào bao nhanh rút.

Cạch cạch.

Kéo cần trượt hai lần, kiểm tra băng đạn AR-15 trong tay rồi.

Cài băng đạn vào khẩu súng.

Nhấn nút thả chốt nòng.

Cạch!

Đạn đã lên nòng!

Quay lại nhìn mấy người phía sau, Trương Huyền nói: “Đã nhớ rõ bản đồ chưa?”

Mọi người gật đầu.

“Tốt, theo kế hoạch, chiều tối, nhà thờ Westminster sẽ được dọn trống, lúc đó Đức cha Ernst sẽ đến hành lễ;

Nhưng dù sao nhà thờ cũng khá lớn, chúng ta phải vào trước từ đường hầm bí mật;

Sau đó tìm Đức cha Ernst, dẫn hắn đến căn phòng gần đó;

Trên đường phải tiêu diệt bất kỳ sát thủ nào thấy chúng ta, nhưng cũng phải tránh bị bao vây;

Ngoài ra cần chú ý, Paul có thể sẽ không giữ lời, ra tay với Đức cha Ernst trước;

Vì vậy, Reeves, duy trì tình hình ổn định giao cho người.”

“Con người gặp chuyện gì, loài thú cũng gặp chuyện ấy, đều là một hơi thở mà thôi.

Con người không hơn gì loài thú; tất cả đều là hư không.

Cả hai cùng đi đến một nơi; cả hai đều ra từ bụi đất, cả hai đều trở về bụi đất...”

Trong nhà thờ trống rỗng, những ngọn nến sáng lên trong đại sảnh vàng son.

Lúc này Đức cha Ernst đã mặc áo lễ màu tím, mặt bình thản nhắm mắt.

Miệng không ngừng đọc Kinh Thánh.

Ở phía trước hắn, Chúa Giêsu trên cây thập tự giá...

Vẫn như thường lệ bị treo lên.

Bên ngoài đại thánh đường.

Mặt trời dần lặn, bóng tối sắp bao trùm.

Dean nói với hai nhân viên an ninh trước mặt:

“Hai người đi lên tháp đôi canh gác, tối nay có lẽ sẽ không yên tĩnh lắm, nếu phát hiện bất kỳ kẻ khả nghi nào tiếp cận, nhất định phải cảnh báo ngay lập tức.”

“Rõ!”

Nhìn hai nhân viên an ninh rời đi, ánh mắt Dean đầy nghiêm trọng.

Bảo vệ một VIP mà đầu hắn có giá hai mươi lăm triệu đô la không hề đơn giản, đây là lần đầu tiên trong sự nghiệp hắn nhận một nhiệm vụ lớn như vậy.

Từ khi rời Rome đến giờ chưa đầy một ngày.

Hắn đã nhảy bén nhận ra.

Nhiều con sói đói ẩn mình đang dõi theo họ.

Một khi trời tối hắn, thời cơ chín muồi...

Có lẽ hắn sẽ trải qua một trận chiến đẫm máu không thể nào quên trong đời!

“Này, Dean.”

Paul bước tới, mặc áo chống đạn, tay cầm khẩu súng tiểu liên MPX.

Thực ra, không chỉ hắn, xung quanh còn có hơn hai mươi thành viên băng đảng Mans mặc áo chống đạn và vũ khí tự động.

Có rất ít người biết về việc đức cha Ernst bị treo thưởng, dù các thành viên băng đảng này không phải là người tốt, nhưng họ cũng chưa đạt đến mức độ đó.

Họ chỉ biết rằng, tối nay đến đây canh gác, bảo vệ một vị giáo sĩ, sáng mai tài khoản ngân hàng của họ sẽ có thêm năm trăm bảng Anh!

Dean liếc nhìn Paul mà không nói gì.

Là một nhân viên chuyên nghiệp của công ty an ninh quốc tế chính quy, hắn khinh thường nhất chính là những tên côn đồ chỉ biết dùng vũ lực mà chẳng có chút bản lĩnh.

Thấy Dean không để ý đến mình, Paul cũng không bận tâm, cười nói:

“Tối nay chắc sẽ có không ít rắc rối, nếu có gì cần chúng ta phối hợp, nhất định phải nói cho ta biết, ta sẽ hết sức giúp đỡ.”

Dean chỉ ậm ừ một tiếng.

Thấy vậy, Paul cười cười rồi quay người đi về phía bãi cỏ không xa.

Lúc này, một “thành viên băng đảng” bước tới.

Chương 175: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Người định khi nào ra tay?” Paul thấp giọng hỏi khi thấy người tới.

Đúng vậy, thành viên băng đảng này chính là Reeves.

Reeves lắc đầu: “Không vội, chưa đến lúc, đợi thêm chút nữa.”

Paul tỏ vẻ khó chịu: “Chậm trễ thì sẽ sinh biến!”

“Ta biết, ta biết, người hỏi thúc ta có ích gì? Kế hoạch đâu phải ta quyết định.”

Nhìn thấy vẻ thờ ơ trên mặt Reeves, như thể không hề quan tâm đến hai mươi lăm triệu đô la kia, điều này khiến Paul rất tức giận.

Nhưng nhìn về phía cửa chính không xa, nơi có Dean và những người khác, hắn lại cảm thấy bất lực.

Hắn biết rõ rằng, chỉ một mình hắn thì không thể nào nhận được khoản tiền thưởng đó.

Ngay cả khi hôm nay hắn thực sự lợi dụng thân phận, giết được đức cha Ernst và đạt được quyền nhận thưởng.

Nhưng nếu không có ai giúp đỡ, hắn cũng không thể sống sót rời khỏi nhà thờ này.

Nghĩ đến đây.

Hắn nhìn vào ánh sáng mờ ảo trong nhà thờ.

Thầm áp chế sự lo lắng trong lòng.

.....

Trong khi đó.

Bên cạnh nhà thờ Westminster, ở một góc của quảng trường Quốc hội.

Một quý ông với cây dù đen, đội mũ phớt và đeo kính một tròng, nhìn về phía mặt trời đang lặn dần, cúi đầu nhìn đồng hồ.

Sáu giờ mười phút.

Lấy điện thoại ra, bật màn hình lên.

Trên đó hiện lên hình ảnh của đức cha Ernst.

“Thời gian gần đủ rồi.”

Sau đó, hắn quay người đi về phía nhà thờ Saint Margaret Westminster.

.....

Trên đường cao tốc ngoài quảng trường Quốc hội, một chiếc xe địa hình chậm rãi tấp vào lề đường.

Trên xe, ba người đàn ông mặc trang phục chiến đấu ban đêm, đeo mặt nạ, mũ bảo hiểm có gắn thiết bị nhìn đêm, đang kiểm tra trang bị của mình.

“Kiểm tra liên lạc, Coyote số một.”

“Coyote số hai.”

“Coyote số ba.”

Ngồi ở ghế lái, Coyote số hai cười nói: “Hy vọng Chúa sẽ tha thứ cho chúng ta... giết một giáo sĩ, tội không nhỏ đâu.”

“Chúa sẽ không quan tâm đến người, Satan mới để ý.”
Coyote số một trầm giọng nói: “Thay vì nghĩ đến điều đó, chi

bằng hãy tưởng tượng xem làm thế nào để tiêu hết hơn hai mươi triệu đô la đó.”

Coyote số ba cười cười: “Đừng nghiêm trọng thế đội trưởng.”

Coyote số một kéo băng súng MP7 lên, tỳ vào vai để ngắm đơn giản rồi gắn băng đạn vào:

“Được rồi, trời sắp tối, cuộc săn... cũng phải chính thức bắt đầu rồi.”

Vừa nói, một chiếc Lamborghini màu đỏ rít lên chạy qua chiếc xe địa hình!

Trong giây lát, họ còn có thể nghe thấy tiếng DJ phát ra từ chiếc xe đó.

Ngồi ở ghế lái, Coyote số hai nhìn chiếc xe chạy xa, trong mắt lóe lên một tia ghen tị: “Khi có tiền, ta nhất định sẽ mua một chiếc để chơi.”

“Đừng lảm lời, lái xe đi!”

“Được thôi!”

.....

Đùng! Đùng! Đùng...!

Trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc, một thanh niên đeo kính râm cười mỉm, lắc lư theo nhịp.

Nhưng lúc này, ngồi ghế phụ không phải là một cô nàng gợi cảm, mà là một ông chú lạnh lùng có hàng lông mày hơi bạc.

Ông chú này mặc áo chống đạn, tay không ngừng nghịch khẩu súng lục ổ xoay Colt Python màu bạc.

Cạch!

Ổ đạn bật ra, từng viên đạn vàng được nạp vào.

Cạch... cạch!

Ổ đạn đóng lại, ông chú nhìn sang thanh niên bên cạnh nói:

“Jeff, đừng nói với ta rằng vũ khí của ngươi chỉ là cặp kính râm kia, nếu đúng vậy thì chúng ta nên chấm dứt hợp tác ở đây, để không uổng mạng ngươi.”

“Đừng nghiêm trọng vậy, Ghost Fox đại thúc.”

Jeff cười: “Giết người không khó, khó là làm sao giành được miếng mồi từ miệng sói, theo ta biết, hôm nay từ khắp nơi trên thế giới đã có hơn sáu mươi sát thủ đến, ngày mai sẽ còn nhiều hơn.”

Ghost Fox lạnh lùng nói: “Hắn sẽ không sống sót qua đêm nay.”

“Haha... không hổ danh là ông, khẩu khí thật lớn.”

.....

Lúc này đã gần tối, các sát thủ từ khắp nơi trên thế giới cũng đã dần vào vị trí.

Một trận chiến đẫm máu là không thể tránh khỏi.

Còn lúc này, Trương Huyền đang dẫn theo John và Chris.

Đứng phía sau cổng nhỏ chìm của nhà thờ St. John's tại quảng trường Smith phía nam nhà thờ Westminster.

Ba người lúc này đều mặc đồ thường, nhưng trên lưng đều đeo một ba lô chiến thuật lớn.

Lợi dụng một chiếc xe buýt nhỏ làm nơi ẩn náu, tranh thủ lúc không có ai xung quanh.

John vừa đeo găng tay vừa nhanh chóng bước xuống cầu thang, rút ra cây xà beng, cắm vào khe cửa, dùng lực bẻ mạnh!

Rắc!

Cánh cửa gỗ có cấu trúc đơn giản lập tức bị cạy mở!

Đứng phía đối diện của John, Chris tay cầm một khẩu súng lục Glock có gắn đèn chiến thuật dưới nòng.

Nhanh chóng thò đầu vào và bật đèn pin chiếu sáng để kiểm tra.

“An toàn.”

Sau đó bước vào trong.

John cũng rút ra một khẩu Glock, giờ súng bước vào.

Đứng trên cầu thang, Trương Huyền nhìn quanh hai bên, chắc chắn không ai để ý đến phía này, sau đó quay lại, bước xuống cầu thang, vào trong cửa.

Bên trong cửa là một hành lang sàn gỗ cũ kỹ, John và Chris đứng hai bên, giờ súng cảnh giác.

Trương Huyền đi vào, tiện tay đóng cửa lại.

Sau đó mở khóa ba lô, bắt đầu thay trang bị tại chỗ.

Rất nhanh, Trương Huyền đã trang bị xong.

Kéo băng súng AR-15 ra, đeo súng lên vai, kéo xuống thiết bị nhìn đêm, giờ súng vượt lên trước hai người một vị trí rồi đứng yên cảnh giới.

John và Chris cũng nhanh chóng cất súng, mở ba lô thay trang bị.

Lúc này, phía trước hành lang vang lên tiếng bước chân!

Chương 176: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Suyt suyt suyt~~~”

Một ông chú béo mặc đồng phục bảo vệ, mở khóa cửa sắt, bước xuống cầu thang một cách chậm chạp.

Cây dùi cui cao su bên hông đập vào đùi hấn, phát ra tiếng bồm bộp.

Như thường lệ, hấn phải tuần tra một lượt tầng hầm trước khi khóa cửa đi về.

Giày ủng dẫm lên sàn gỗ đã bám bụi, đèn pin trong tay chiếu vào một bức tranh nghệ thuật phía trước.

Hấn không biết người trong tranh là ai, nhưng hấn cũng không quan tâm.

Vừa huýt sáo vừa đi chậm chậm về phía trước.

Đột nhiên!

Cạch.

Dù rất nhẹ nhưng hấn chắc chắn mình không nghe nhầm!

“Ai đó!”

Đèn pin lập tức chiếu vào vị trí phát ra tiếng động!

Nhìn không sao, vừa nhìn liền giật mình!

Một bóng đen toàn thân, đeo mặt nạ đen và găng tay, mắt lóe sáng xanh lục, đang giơ súng trường nhắm vào hấn.

Đang lúc hắn định làm gì đó, sau lưng bỗng có một luồng gió mạnh ập đến!

Bốp!

Một cú đánh báng súng khiến tên bảo vệ béo ngất xỉu, John nhanh chóng nắm lấy thắt lưng hắn, không để hắn ngã đập xuống đất.

Nhẹ nhàng đặt hắn xuống sàn, sau đó dùng dây buộc tay chân hắn lại, dán băng dính vào miệng rồi kéo hắn sang một bên.

Lúc này, Chris cũng hạ súng xuống.

Nhìn về phía căn phòng phía sau.

Trong phòng chứa đồ phía sau Chris.

Trương Huyền đang dùng xà beng, tháo từng tấm ván sàn.

Khi những tấm ván sàn biến mất, một nắp cống khắc chữ Westminster Abbey xuất hiện trước mắt hắn.

Đây là một trong những lối vào bí mật dẫn đến nhà thờ Westminster.

Được xây dựng từ nửa đầu thế kỷ 18, cùng thời với tháp đôi Westminster.

Thiết kế ban đầu là để các giáo sĩ trong nhà thờ có thể lẩn trốn thoát thân khi gặp nguy hiểm.

Nhưng đến nay, lối đi này chưa từng được sử dụng.

Nên dần dần bị bỏ hoang và lãng quên.

Hắn đưa tay kéo nắp cống lên, từng đợt gió lạnh từ dưới thổi lên.

Rõ ràng, lối đi có lỗ thông gió.

Rút ra một cây gậy phát sáng, bẻ gập để phát sáng rồi ném xuống.

Cạch.

Nhìn cây gậy phát sáng rơi xuống dưới, Trương Huyền cũng đại khái biết được độ cao.

Trương Huyền ra hiệu cho Chris.

Chris hiểu ý, đi đến bên cạnh lối vào, bật chức năng bổ sung ánh sáng IR của thiết bị nhìn đêm, rồi lấy dây thừng cố định, sau đó nắm dây trượt xuống.

Cạch!

Đáp xuống, Chris lập tức quỳ một gối, giờ súng cảnh giác phía trước, xác định không có địch, giờ ngón tay cái lên với Trương Huyền.

Lúc này, John cũng bước vào phòng, đóng cửa lại, rồi cảnh giác ở cửa.

Trương Huyền nắm dây, nhanh chóng trượt xuống.

Chờ đến khi John cũng xuống, ba người hai trước một sau, nhanh chóng tiến sâu vào lối đi.

Trên đường đi, họ không gặp nguy hiểm, nhưng cũng thấy không ít ngã rẽ trong đường hầm.

Dù không biết những ngã rẽ đó dẫn đi đâu, nhưng có bản đồ trong tay, Trương Huyền không lo lạc đường.

Rất nhanh, họ đến vị trí lối ra.

Nhìn tám ván chắn trước mặt, cùng một chỗ lối trên tám ván.

Trương Huyền nhấn nút liên lạc: “Đây là nhóm đột kích, ta là A1, nhóm hỗ trợ, tình hình bên ngoài thế nào?”

Lúc này, trên con đường bên ngoài nhà thờ Westminster, một chiếc xe buýt nhỏ màu đen đậu bên lề đường.

Giám sát từ trên cao bằng Drone, Chí Vĩ nghe thấy, bấm nút trả lời: “Đây là B2, hiện tại chưa phát hiện điều gì bất thường.”

“A1 nhận, C1, bên trong nhà thờ có gì động tĩnh không?”

Lúc này, đứng ở hành lang phía bắc nhà thờ, Reeves nhìn về phía xa, bấm nút trả lời:

“Bên nhà thờ St. Margaret, hình như có động tĩnh, chưa xác định được, B2, cần Drone giám sát.”

“B2 nhận.”

Rất nhanh, giọng Chí Vĩ vang lên: “Đây là B2, phát hiện hai người đàn ông mặc thường phục đang vào cửa bên nhà thờ St. Margaret, không thấy vũ khí.”

“Nhận.”

Reeves nhìn về phía xa nơi có Dean và những người khác, nghĩ một lát rồi bấm nút liên lạc khác:

“Đây là Mans 21, phát hiện hai người không rõ danh tính đang vào nhà thờ, vị trí là cửa bên nhà thờ St. Margaret.”

Xa xa, Dean nghe thấy, lập tức ra hiệu cho hai nhân viên an ninh, dẫn theo vài thành viên băng đảng Mans, đi về phía nhà thờ St. Margaret.

Lúc này.

Một tiếng xé gió!

Vèo!

Một thành viên băng đảng Mans đổ gục!

“Có địch tấn công!!”

Dean đẩy cửa đại sảnh, hét lên với đức cha Ernst: “Thưa đức cha, chúng ta phải rời khỏi đây ngay!”

Đức cha Ernst mở mắt, nhìn tượng thánh giá trước mặt, mắt đầy mơ màng:

“Chúa ơi, xin hãy nghe lời cầu nguyện của ta...”

Vèo!

Xoảng!!!

Một mảnh kính vỡ vụn!

“Mau nằm xuống!”

Không nghĩ ngợi nhiều, Dean lao tới, đè đức cha Ernst xuống đất, đồng thời giơ súng bắn liên tiếp về phía cửa sổ nơi viên đạn bay vào!

Bên ngoài, băng đảng Mans bị tấn công bất ngờ, không thể chống đỡ.

Thấy vài người chết, lập tức mất kiểm soát, quay đầu bỏ chạy!

Hướng chạy trốn của họ, một chiếc Lamborghini đỏ bất ngờ lao ra!

Một cú phanh gấp!

Cửa xe mở, Ghost Fox tay cầm khẩu Colt lục ổ xoay bước xuống, đồng thời bóp cò!

Đoàng đoàng đoàng...!!!

Đạn như có mắt, trong chớp mắt đã bắn vào đầu sáu thành viên băng đảng Mans!

Thấy Ghost Fox hết đạn, Jeff từ ghế lái bước xuống, tay cầm khẩu SIG P227, bắn liên tục!

Dù độ chính xác không bằng Ghost Fox, nhưng hắ bắn rất đúng thời điểm, dễ dàng áp đảo những tên băng đảng còn lại!

Lúc này, Ghost Fox đã nạp đạn xong.

Chương 177: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng hắn không tiếp tục dùng súng lục, mà rút khẩu Benelli M4 bán tự động từ sau lưng ra!

Đoàng!

Tiếng súng vang rền!

Bên trong nhà thờ St. Margaret.

Bùm!

Một tên sát thủ mặc đồ đen bị đập mạnh vào tường!

Chưa kịp kêu lên, một luồng ánh sáng trắng lóe lên!

Phụt!

Một thanh kiếm sắc bén chỉ rộng một ngón tay vung lên tạo thành một đường cung tròn trong không trung!

Như cắt đậu phụ, dễ dàng chém đứt đầu hắn!

Vút!

Vung kiếm, máu văng ra, tạo thành một vòng cung máu trên mặt đất.

Cắm lại thanh kiếm vào vỏ dù, hắn nhặt chiếc mũ chóp tròn dưới đất lên và đội lại lên đầu.

Nhìn qua hai cái xác bên cạnh, thần sắc của hắn không hề thay đổi, bước thẳng đến bên cửa sổ.

Lúc này, một bàn dài đã được dựng lên làm bệ bắn tỉa, một khẩu súng trường bắn tỉa chính xác AWP đã được đặt sẵn ở

đó.

Nằm xuống bàn, hắn thấp giọng đầy kỳ vọng: “Để ta xem... giờ đang đến bước nào rồi?”

Qua ống ngắm, hắn có thể thấy rõ tình hình hỗn loạn đang diễn ra tại nhà thờ Westminster ở xa.

Nhà thờ Westminster lúc này đã hoàn toàn chìm trong hỗn loạn.

Người của băng đảng Mans đã chết gần hết, những kẻ còn sống sót hoặc là tìm cách chạy trốn, hoặc là chỉ có thể tìm chỗ trốn, mong giữ được mạng.

Có khoảng mười mấy tên sát thủ đã xâm nhập từ các hướng khác nhau.

Đội bảo vệ Nidhogg bảo vệ đức cha Ernst, rút lui vào sâu trong nhà thờ.

Nhưng đồng thời, một số sát thủ ẩn nấp trong bóng tối cũng đã lộ diện!

.....

Trong một hành lang dài, Dean một tay nắm cổ áo đức cha Ernst, ép thấp người hắn xuống và nhanh chóng kéo hắn chạy về phía trước.

Phía sau, ba thành viên đội bảo vệ đang thay phiên yểm trợ, chống lại những tên sát thủ đuổi theo.

Tạch tach tach...!!!

Một loạt đạn bắn vỡ kính ngoài hành lang, hạ gục một thành viên đội bảo vệ đang bắn về phía sau!

“Chết tiệt!!!”

Dean thấy vậy, lập tức đè đức cha Ernst xuống đất.

Nửa quỳ bên cửa sổ, hắn dựng khẩu súng trường tấn công lên và bắn về phía một nhóm sát thủ phía dưới!

Tạch tach tach...!!!

Đạn bay tới tấp, Dean có thể thấy rõ hai tên sát thủ bị hạ gục ngay tại chỗ!

Nhưng chưa kịp vui mừng, một chiếc Drone nhanh chóng bay đến, dưới nó treo một vật đen nhấp nháy đèn đỏ!

Thấy vậy, mắt Dean co lại, nhanh chóng giơ súng bắn, đồng thời hét lớn: “Tất cả nằm xuống!!!”

Ngay sau đó, bùm!!!

Chiếc Drone nổ tung ngoài cửa sổ!

Ngọn lửa từ vụ nổ làm vỡ toang toàn bộ kính xung quanh!

Một thành viên đội bảo vệ không kịp né tránh bị hất văng ra ngoài!

Oooooo!!!

Tai ù đi vì tiếng nổ, cảm giác bỏng rát sau đầu khiến Dean nằm trên đất không thể đứng dậy ngay.

Lúc này, từ cuối hành lang, hai tên sát thủ cầm súng lục giảm thanh nhanh chóng xông tới, chuẩn bị kết liễu mọi người!

Nhưng ngay lúc đó, vài tiếng súng giảm thanh vang lên!

Biubiu...!!!

Hai tên sát thủ ngã gục tại chỗ!

Hai bóng người đội kính nhìn đêm, mặc trang bị chiến thuật chuyên nghiệp nhanh chóng lao đến từ phía sau!

“Đây là Coyote số 2, đã tiếp cận mục tiêu nhiệm vụ, nhưng có người bên ngoài bắn ngăn cản, Coyote số 1, làm sạch ngoại

vi.”

Vừa ló đầu ra hành lang, Coyote số 2 liền bị một loạt đạn quét tới, không thể tiếp tục tiến lên.

Giờ là lúc then chốt, việc có lấy được 25 triệu USD hay không còn tùy vào việc họ có thể sống sót rời khỏi đây hay không.

Coyote số 3, người phụ trách cảnh giới phía sau, lên tiếng:

“Nhanh lên, sắp có người tới!”

Bên ngoài hành lang, cách đó khoảng hơn một trăm mét.

Coyote số 1 nấp sau bức tượng, bắn trả những sát thủ phía trước đang cố tấn công hắn!

Dù trong số sát thủ đến đây có không ít kẻ liều mạng vì tiền, nhưng cũng có những kẻ thông minh và có thực lực.

Thấy đội Coyote sắp thành công, nhiều sát thủ lập tức chuyển hướng tấn công về phía họ!

Chỉ trong khoảnh khắc đổi đạn, Coyote số 1 đã bị chúng tận dụng cơ hội, bắn ép liên tục!

Nấp sau bức tượng, Coyote số 1 nghiêng răng bấm nút liên lạc:

“Ta tạm thời không thể hỗ trợ, số 2 và số 3, các người phải tự tìm cách đột phá!”

“Chết tiệt!”

Coyote số 2 tức giận, đồng nghiệp này thật phiền phức, nhưng hắn lại không thể làm gì được.

Hắn lấy ra hai quả lựu đạn khói, rút chốt và ném vào hành lang.

Rất nhanh, khói lan tràn!

.....

Quay lại vài phút trước.

Cạch!

Đẩy tấm ván vào bên trong một chút.

Loảng xoảng...!

Chris mạnh tay xoay tấm ván, như cửa trượt, từ từ kéo nó ra.

John và Trương Huyền giờ súng nhắm vào khe hở ngày càng rộng.

Rất nhanh, cả ba nhìn thấy cảnh tượng phía sau tấm ván.

Có vẻ như đây là một thư phòng, tấm ván mà Chris kéo chính là kệ sách của thư phòng.

“An toàn.”

John nhanh chóng bước ra khỏi lối đi bí mật, đến cạnh cửa thư phòng.

Trương Huyền cũng nhanh chóng bước ra, đến cạnh cửa sổ, qua kính nhìn đêm, hẳn có thể thấy rõ cuộc chiến đang diễn ra bên ngoài.

“Chó cắn nhau rồi.”

Lúc này, trong tai nghe vang lên giọng của Reeves: “Đây là C1, nhóm đột kích, các người cần hành động nhanh, mục tiêu hiện đang ở hành lang tầng một tòa nhà số 2, ta không thể tiếp cận, tạm thời không rõ tình hình cụ thể.”

“Nhóm đột kích đã nhận, B2, kiểm tra tình hình mục tiêu ngay lập tức.”

“B2 đã nhận.”

Chí Vĩ hạ thấp độ cao Drone, cố gắng tiếp cận mặt bên tòa nhà số 2, qua cửa sổ để xem tình hình trong hành lang.

Chương 178: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng ngay lúc đó.

Bùm!

Bên trong nhà thờ St. Margaret, tiếng súng đột ngột vang lên!

Drone bị bắn trúng, quay vòng và rơi xuống phía dưới.

“Drone số 1 bị hỏng, lặp lại, Drone số 1 bị hỏng!”

Chí Vĩ vừa nói vừa hét lên với Khoa ở ghế sau xe: “Nhanh, lấy Drone dự phòng số 2 ra đây!”

“Được!”

Khoa lập tức kéo ra một chiếc hộp từ dưới ghế, trong hộp là Drone dự phòng số 2 mà Chí Vĩ chuẩn bị.

Vừa khởi động Drone, Chí Vĩ vừa nói qua liên lạc: “Đang chuẩn bị thả Drone số 2, dự kiến hai phút nữa quay lại chiến trường.”

Lúc này.

Bên ngoài tòa nhà số 2, đột ngột xảy ra một vụ nổ!

Trong thư phòng, Trương Huyền nghe tiếng nổ, nhú mào nhìn John ở cửa: “Chuẩn bị hành động, thời gian không đợi ai.”

“Hiểu.”

John không quay đầu, ra hiệu cho Chris phía sau, thay đổi tư thế chiến thuật, vào trạng thái chuẩn bị đột kích.

Chris hiểu ý, nhanh chóng vòng qua phía đối diện của John, vươn tay qua cửa, đặt tay lên tay nắm.

Trương Huyền cũng tiến tới, đứng sau John một chút, bóp nhẹ vai hắn, nâng cao cảnh giác.

Nhẹ nhàng ấn tay nắm cửa, mở ra một khe nhỏ, xác nhận cửa không bị khóa.

Rầm!

Cửa bị kéo mạnh ra!

John, người dẫn đầu, nâng súng chếch xuống, báng súng tì lên vai, bước mạnh ra và nhanh chóng chia súng về phía trước, đứng canh ở mé cửa!

Trương Huyền cũng nhanh chóng theo sau.

Một cú xoay người đẹp mắt, hắn che lấp vùng phía sau, nhanh chóng tiến lên!

Chris cũng nhanh chóng giơ súng lao ra.

Vỗ nhẹ lên vai John ra hiệu, đồng thời nâng súng lên, đứng sau Trương Huyền hai bước, tiến nhanh.

John nhận ra tín hiệu, cũng nhanh chóng nâng súng lên và theo sát.

Rất nhanh, cả ba đã đến một phía ngoài của chiến trường.

Nhìn vào tòa nhà số 2 phía đối diện, Trương Huyền nhanh chóng quét mắt ra ngoài.

Nhanh chóng xác định được một kế hoạch đại khái.

Hiện trên chiến trường có nhiều tay bắn tỉa, không thể trực tiếp qua đó.

Vì vậy... họ cần vài mối nhử giúp đỡ.

Nghĩ vậy, Trương Huyền nhìn về phía sau bức tượng gần đó.

Hắn nhìn rõ ràng, phía đó, liên tục có ánh sáng từ nòng súng lóe lên.

Tạch tach tach...!!!

Đạn bắn vào bức tượng, Coyote số 1 vẫn không hề hoảng loạn, thậm chí còn có thời gian châm một điếu thuốc.

Vị trí này đã được hắn quan sát kỹ, là điểm yểm trợ tốt nhất ngoài chiến trường.

Dù bị bao vây, hắn cũng không dễ bị lộ...

Vút!

Một viên đạn sượt qua đầu hắn!

“Chết tiệt!”

Coyote số 1 giật mình, ném điếu thuốc, ôm súng lăn sang bên khác!

Nhưng trong bóng tối, từng viên đạn như có mắt, mỗi phát đều sượt qua sát bên hắn!

Coyote số 1 sợ hãi, nằm xuống đất liên tục thay đổi vị trí.

Lúc này, một tên sát thủ nấp sau nhà thấy Coyote số 1 chui ra, liền nhếch miệng nở nụ cười, nghiêng người giơ súng định bắn!

Nhưng ngay lúc hắn giơ súng!

Vút!

Bùm!!!

Viên đạn xuyên qua đầu hắn!

Bịch!

Sát thủ ngã gục!

Lúc này, trong một tòa nhà bên cạnh.

John nhắm bắn vào tên sát thủ đang bò trên đất, từng viên đạn bắn ra như đuôi mạng, ép hắn phải di chuyển.

Bên cạnh John, Trương Huyền cũng nhắm về hướng đó.

Mỗi khi thấy sát thủ xuất hiện hoặc ánh sáng lóe lên, hắn lập tức khóa mục tiêu và bắn!

Chỉ trong chưa đầy nửa phút, số sát thủ chết dưới súng hắn đã không dưới mười người!

Coyote số 1, nhìn thấy những sát thủ nấp trong bóng tối lần lượt bị bắn hạ, biết rằng mình đã bị theo dõi!

Lý do hắn chưa bị giết là vì họ muốn lợi dụng hắn để tìm ra những sát thủ ẩn nấp!

Hắn hiểu rõ.

Khi những sát thủ kia ẩn náu hoặc bị giết sạch, viên đạn sẽ nổ tung đầu hắn!

Biết rõ mình sẽ chết nếu tiếp tục, Coyote số 1 tức giận!

Hắn bật dậy, lao về phía tòa nhà số 2!

Thấy vậy, John không tiếp tục nhắm hắn, chuyển sang tìm kiếm nhanh các vị trí xung quanh!

Quả nhiên, khi Coyote số 1 di chuyển!

Nhiều vị trí đồng loạt nổ súng!

Pằng pằng pằng...!!!

Coyote số 1 trúng đạn, ngã xuống!

‘Rõ rồi!’

Với kỹ năng bắn cấp năm, mắt Trương Huyền nhanh chóng ghi nhớ hướng và vị trí của những viên đạn!

Hắn vỗ vai Chris đang canh gác phía sau, rồi cùng John di chuyển nhanh về bên trái!

Lúc này.

Bên trong nhà thờ St. Margaret.

Qua ống ngắm, nhìn thấy Coyote số 1 ngã xuống, gã quý ông cười nhạt:

“Thì ra là môi nhử...”

Nhưng đúng lúc đó, cửa sau đột ngột bị đá văng!

Bùm!!!

Quả mìn gài ở cửa nổ tung!

Một tên sát thủ xông vào bị nổ tung!

Quý ông lập tức lăn người xuống đất, nhưng ngay lúc đó, một bóng đen từ cửa lao tới!

Pằng pằng pằng...!!!

Reeves cầm khẩu Glock nhanh chóng bước vào, bắn liên tiếp trong khi di chuyển vòng cung, tiến gần quý ông!

Vút!!!

Kiểm lóe sáng!

Với tốc độ cực nhanh, quý ông một tay cầm dù, một tay đâm kiếm tới!

Nhưng Reeves cũng không kém, nhanh chóng thu súng trước ngực, né tránh, đồng thời bắn hai phát!

Pằng pằng!!!

Đạn trúng ngực quý ông!

Dù bị áo giáp chống đạn chặn lại, nhưng lực va chạm đẩy hắn lùi lại.

Reeves , khi bắn xong hai phát, khẩu Glock hết đạn!

Nhanh chóng nhả băng đạn và rút băng mới.

Nhưng quý ông quyết liệt, gạt đầu lao tới!

Reeves ném Glock vào đầu quý ông, rồi nhanh chóng rút dao!

Choang!!!

Kiểm bị chặn lại, quý ông nhận ra dao của Reeves , kinh ngạc nói: “Reeves!? Người chưa chết!?”

Dù bị nhận diện, Reeves không quen biết hắn, nên tay không ngừng lại!

Chương 179: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhanh chóng tiến sát, khóa tay hắn!

Một đòn hất, cả hai ngã lăn xuống đất!

Lăn lộn, họ cố gắng chiếm thế thượng phong!

Vì bị khóa tay, quý ông cố sức giằng co.

Nhưng Reeves đã kịp rút tay ra, lấy một con dao nhọn khác!

Phập!!!

Lưỡi dao dễ dàng cắt đứt cổ họng của gã quý ông!

Trong ánh mắt kinh hoàng của hắn, Reeves gập gối đè hắn xuống, nhặt khẩu Glock trên đất, lắp đạn.

Khắc! Pằng!!!

Một phát đạn nổ tung đầu hắn!

Trong lúc hai người giao chiến.

Trương Huyền cùng John nhanh chóng tiến sát bên ngoài tòa nhà số 2, dưới sự yểm trợ của Chris.

Biubiubiu!!!

Trương Huyền quỳ một gối, nghiêng người bắn hạ một tay súng, trong khi John mở cửa đại sảnh.

Vỗ vai Trương Huyền một cái, John lập tức xông vào!

Trương Huyền cũng không tiếp tục ở lại đối đầu với kẻ thù bên ngoài, cầm súng xông vào trong đại sảnh!

Lúc này, giọng nói của Chí Vĩ vang lên trong tai nghe: “Đây là B2, tầm nhìn đã khôi phục, phát hiện nhiều khói trên hành lang tầng một tòa nhà số 2.”

“Nhận được.”

Trương Huyền nói, cùng John một trái một phải, nhanh chóng tiến vào.

.....

Trong hành lang dài, khói mù lan nhanh!

Coyote số 2 cúi thấp người, cầm súng nhanh chóng xông vào trong khói!

Coyote số 3 cũng theo sát sau!

Gió thổi mạnh, hai quả lựu đạn khói không duy trì được lâu, họ phải nhanh chóng giết chết Đức cha Ernst và chụp ảnh làm bằng chứng!

Nhưng khi hai người tiến gần, Dean hơi tỉnh táo lại, rút súng từ thắt lưng, liên tục bóp cò về phía đó!

Pằng pằng pằng...!!!

Nhưng vì tay run rẩy dữ dội, đạn bắn không trúng Coyote số 2 và Coyote số 3.

Dù vậy, tiếng súng vẫn khiến hai người phải né vào phía sau một cột trụ.

Khắc đỉnh!

Coyote số 3 rút chốt một quả lựu đạn choáng, nhìn Coyote số 2, chuẩn bị ném ra.

Ngay phía trước!

Biubiu!!!

Hai viên đạn bắn tới!

Coyote số 3 bị bắn vào ngực và trán, gục xuống!

Quả lựu đạn choáng rơi xuống đất!

Bùm!!!

Lựu đạn nổ tung.

Trương Huyền nhanh chóng giờ súng lao ra!

Coyote số 2 còn chưa kịp phản ứng đã bị Trương Huyền bắn nổ tung đầu!

Cùng với John, họ nhanh chóng tiến đến bên cạnh Đức cha Ernst.

Có lẽ do lựu đạn choáng, Dean bên cạnh đã hoàn toàn ngất đi.

“Đưa Ernst đi, rút lui!”

“Hiểu rồi!”

John lôi từ ba lô ra một chiếc áo chống đạn mềm đã qua cải tạo, mặc cho Ernst, rồi vác hấn lên vai.

Trương Huyền cũng nhấn nút liên lạc: “Đây là A1, mục tiêu đã trong tay. C1, mang theo bộ dụng cụ, tìm Paul, đưa hấn đến mật thất số 4, chúng ta sẽ tới ngay!”

“C1 nhận lệnh.”

Mật thất số 4 nằm ở phía sau tòa nhà số 2.

Nhưng khi Trương Huyền và John mang theo Ernst đến đó, họ phát hiện ra.

Phòng mật thất đã bị phát hiện và cải tạo thành nhà vệ sinh.

Một lát sau.

John đặt Đức cha Ernst xuống đất, Paul bước vào từ bên ngoài, vui mừng nói: “Tuyệt vời, 25 triệu đô la đã trong tầm tay!”

Nhìn Đức cha Ernst dường như chỉ ngất đi chứ không chết, Paul nghi ngờ nhìn Trương Huyền nói:

“Trương tiên sinh, đây là... chuyện gì vậy?”

Lúc này, Paul đã bắt đầu nghi ngờ mục đích của Trương Huyền.

Trương Huyền không tháo mũ trùm đầu, giọng nói có phần do dự: “Đức cha Ernst là người tốt, ta nghĩ không nên giết hắn.”

“Cái gì?”

Paul kinh ngạc nhìn Trương Huyền, nói: “VẬY... người giết bao nhiêu người để cứu hắn? Để tự tay vứt bỏ 25 triệu đô la!”

Giọng Paul trở nên kích động.

Lúc này, Reeves nhìn Paul, biết đến lượt mình, liền rút súng, tỏ vẻ ‘phản nộ’:

“BOSS, ta không thể chấp nhận, ban đầu đã nói rõ, lấy được tiền thưởng mọi người cùng chia, người không thể làm vậy!”

Paul nghe thấy lời của Reeves ,như tìm thấy đồng minh, ngay lập tức thẳng lưng:

“Đúng, người không thể nuốt lời, ta đã mất bao nhiêu anh em, cần tiền bồi thường cho gia đình họ, ta cần số tiền này!”

Reeves cũng nói: “Đúng, BOSS, ta không muốn trái lệnh người... nhưng Paul cần số tiền này!”

Nói rồi, nhét khẩu súng vào tay Paul.

Paul ngạc nhiên nhìn Reeves .

Reeves thúc giục: “Mau hành động, Paul!”

Cầm khẩu súng lạnh lẽo, Paul như bưng bình, nhìn Đức cha Ernst dưới đất, rồi nhìn Trương Huyền và John dường như không định ngăn cản.

“Các người... muốn dùng ta làm bia đỡ đạn!?”

Paul lập tức hiểu ra, mắt đầy phẫn nộ, giờ súng nhắm vào Trương Huyền, ngón tay đặt lên cò súng!

Reeves đột nhiên đập vào tay Paul, khiến nòng súng hạ thấp!

Pằng pằng!!!

Hai tiếng súng vang lên!

Áo chống đạn trắng trên ngực Ernst nổ tung hai chỗ!

Máu đỏ loang ra!

Nhìn thấy cảnh đó, Paul chết lặng.

Nhìn xuống khẩu súng trong tay, hắn chắc chắn khi bóp cò không cảm thấy lực giật lớn.

Đó là... đạn rỗng!?

“Đã ghi lại chưa?”

Trương Huyền điềm tĩnh nhìn John.

John gật đầu, lấy ra một thiết bị ghi hình mini trên ngực.

“Chúc mừng người, Paul, 25 triệu đô la đã là của người, chúng ta sẽ giúp người tải video ‘giết chết’ Đức cha Ernst lên mạng lưới sát thủ, tin rằng trước khi mặt trời mọc, tiền sẽ vào tài khoản của người.”

Trương Huyền điềm tĩnh nói:

“Nếu ta là người, ta sẽ lập tức vượt biên rời khỏi đây, sống cuộc sống giàu có mà ẩn dật.”

Khẩu súng trong tay Paul rơi xuống đất.

Ngực hắn phập phồng, mắt đầy lửa giận.

Nhưng nhìn Reeves đã rút súng mới, lạnh lùng nhìn hắn, hắn không dám phản ứng, chỉ có thể nghiến răng nói:

Chương 180: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Các người không sợ ta nói ra sự thật sao?”

“Từ khi người bóp cò, sự thật đã không còn quan trọng.”

Trương Huyền nhìn Paul: “Rất nhanh mọi người sẽ biết, người, Paul Mans, đã tự tay giết chết Đức cha Ernst.”

“Người!!!”

Paul giận dữ nhìn Trương Huyền, Trương Huyền lắc đầu: “Đừng chần chừ, liên hệ vượt biên đi, còn kịp.”

“... Ta sẽ không tha cho các người.”

Nói xong, Paul quay lưng bỏ đi.

John cúi xuống, tháo áo chống đạn của Đức cha Ernst.

Đúng, áo này được chế tạo đặc biệt, bên trong có túi máu.

Khi Paul bóp cò, John đã bấm nút kích hoạt túi máu nổ.

“Chỉ để hấn đi vậy sao?” Reeves nhìn theo bóng Paul.

“Giáo hoàng cần một bia để trút giận, chỉ có cách này, họ mới không phát điên.”

Trương Huyền lắc đầu: “Hy vọng hấn sống thêm vài ngày, ít nhất... đến khi Đức cha Ernst về đến Tòa Thánh.”

Nói rồi, Trương Huyền nhấn nút liên lạc: “Đây là A1, ta cùng A2 và C1 đang ở cùng nhau, đội tiếp viện, đã đón A3 chưa?”

“Đây là A3, ta đã lên xe đội tiếp viện.”

“Tốt, đội tiếp viện, lập tức tới điểm rút lui số 2, chúng ta sẽ tới ngay.”

“Rõ!”

Trong kế hoạch, họ có ba điểm rút lui.

Điểm rút lui số 1.

Theo lối cũ trở về mật đạo số 1 để rút lui.

Nhưng mật đạo số 1 cách vị trí của họ khá xa.

Nếu quay lại, họ phải băng qua nửa chiến trường nhà thờ, có thể chạm trán sát thủ truy đuổi.

Nếu chỉ đơn giản là chiến đấu, Trương Huyền không ngại.

Nhưng vấn đề là họ đang mang theo ‘con tin’.

Một khi bị người khác phát hiện ra Đức cha Ernst chưa chết, thì đến lúc đó vấn đề sẽ rất nghiêm trọng.

Còn điểm rút lui số hai, nằm ở phía bắc Nhà thờ Westminster, cần phải đi qua Nhà thờ St. Margaret.

Trước đó, Reeves và Paul đã đi qua từ phía Nhà thờ St. Margaret, trên đường đi không gặp phải bất kỳ cuộc tấn công nào.

Vì vậy, có thể suy đoán rằng điểm rút lui số hai có lẽ là an toàn.

.....

BÙM!!!

Một tiếng nổ vang lên!

Nhà thờ phía sau bị bao phủ bởi lửa cháy!

Nhóm người của Trương Huyền đã rút ra khỏi tòa nhà trước khi vụ nổ xảy ra.

Bom tất nhiên là do bọn ta đặt, mục đích là để ‘hủy diệt hiện trường’!

Mặc dù chỉ cần cảnh sát bỏ thời gian kiểm tra, chắc chắn sẽ phát hiện ra trong số các xác chết tại hiện trường không có Đức cha Ernst.

Nhưng... điều đó không thể phát hiện ngay lập tức được.

biubiu...!!!

Một loạt tiếng súng vang lên, tiêu diệt hai sát thủ ở ngã rẽ phía trước, Trương Huyền hét lên: “Thay đạn!”

Sau đó lập tức chậm bước lại.

John đi nhanh lên trước thay vị trí di chuyển.

Còn ở giữa hai người, Reeves chịu trách nhiệm công Đức cha Ernst.

Để che giấu, bọn ta thậm chí còn cho Đức cha Ernst mặc một cái túi xác.

“Á...”

Đức cha Ernst tỉnh lại từ cơn hôn mê, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, mở mắt ra mới phát hiện mình bị người ta ‘bắt cóc’!?

Bản năng nổi lên, bắt đầu giãy giụa dữ dội.

Cạch!

biubiu...!!!

Một quả lựu đạn khói ném về phía sau, không quan tâm phía sau có ai đuổi theo hay không, Trương Huyền vừa thay băng đạn xong liền bắn vài phát vào làn khói phía sau.

Thấy động tác của Đức cha Ernst trên vai Reeves, Trương Huyền tiến gần nói:

“Đức cha Ernst, chúng ta là người do Scott tiên sinh Worle mời đến giúp ngài, ngài đừng cử động, chúng ta sẽ đưa ngài ra ngoài an toàn.”

Nghe thấy tên Scott, động tác của Đức cha Ernst lập tức dừng lại.

Nhưng Trương Huyền vẫn nghe thấy tiếng thở gấp gáp.

Nhanh chóng, cả nhóm đã đến bên ngoài Nhà thờ St. Margaret.

Đúng lúc thấy ba sát thủ cầm súng bước ra từ nhà thờ!

Khi John chuẩn bị nổ súng, từ xa vang lên tiếng súng tự động!

Tút tut tut...!!!

Nhóm viện trợ kịp thời lái xe đến!

Cửa sổ mở ra, Khoa và Chris giương súng, quét bắn ba sát thủ kia!

Chỉ trong chớp mắt, ba người này đã bị đạn bắn gục!

Két!!!

Chiếc xe minibus phanh gấp, dừng lại bên đường.

“Mau! Mau lên xe!”

Cửa xe mở ra, Chris và Khoa nhanh chóng xuống xe, cảnh giới hai bên, Hà thúc ở vị trí lái lớn tiếng gọi Trương Huyền và mọi người!

“Mau lên!”

Không do dự, Trương Huyền và mọi người nhanh chóng nhảy lên xe Minibus, sau khi xác định không có đuôi, Khoa và Chris cũng lên xe.

Hà thúc nhân ga, lái xe phóng về phía Quảng trường Quốc hội.

Trong xe Minibus.

“Chí Vĩ, nhanh chóng cắt đoạn video ra.” John ném thẻ nhớ trong tay cho Chí Vĩ.

Chí Vĩ nhận lấy thẻ nhớ, lập tức cầm lấy một chiếc laptop, bắt đầu cắt ghép video ‘Paul giết chết Đức cha Ernst’.

Dù sao bọn ta không thể đăng toàn bộ đoạn video, nhất định phải cắt ghép sao cho hợp lý.

Reeves thì thả Đức cha Ernst ra khỏi túi xác, bắt đầu kiểm tra tình trạng thương tích của ông.

“Các người là...” Đức cha Ernst nhìn quanh những người trong xe, hoang mang hỏi: “Dean và những người khác đâu?”

Trương Huyền đang bỏ sung đạn không ngẩng đầu lên đáp: “Không biết, bọn ta không thể mạo hiểm mang thêm người ra, nhưng lần cuối thấy Dean, hắn vẫn còn sống, còn về những nhân viên bảo vệ khác...”

Trương Huyền không nói tiếp, nhưng Đức cha Ernst hiểu ý hắn, buồn bã làm dấu thánh giá trước ngực: “Nguyện Chúa bảo vệ họ.”

Reeves lúc này nói:

“Chúa có bảo vệ họ hay không thì ta không biết, nhưng chắc chắn bảo vệ ngài, chúc mừng ngài, Đức cha, ngài không bị thương chút nào.”

Chương 181: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc này, dù trang phục của Đức cha Ernst lộn xộn, trông rất nhếch nhác, nhưng thực tế không bị thương gì.

Đức cha Ernst hỏi: “Có thể hỏi các người là ai...”

Câu chưa kịp nói hết, Hà thúc phía trước đột nhiên giảm tốc độ, lớn tiếng nói: “Phía trước có cảnh sát!”

Nghe thấy vậy, Trương Huyền vội đi lên phía trước, qua cửa sổ xe nhìn thấy ở ngã tư phía trước, đã có cảnh sát dựng trạm kiểm soát.

“Bọn sát thủ kia đánh nhau trong nhà thờ gây náo động lớn như vậy mà không thấy thân ảnh cảnh sát, giờ lại chặn ta?” Chris nắm chặt khẩu súng trường trong tay, bực tức nói.

“Chắc chắn là do tên trùm lớn đứng sau, tính toán khá kỹ, còn biết lợi dụng cảnh sát để tạo điều kiện cho cuộc tàn sát.”

Trương Huyền nói một câu, sau đó đặt súng lên tựa lưng ghé phụ lái, nhắm vào phía trước: “Hà thúc, chuẩn bị lùi xe.”

“Được!”

Nhưng đúng lúc này.

Trương Huyền đột nhiên thấy trong trạm kiểm soát phía trước, có một người quen.

Chỉ thấy Mark và vài người mặc áo giáp chiến thuật có gắn logo của Công ty tài chính Worle, đứng giữa các cảnh sát, nói gì đó với một viên chỉ huy.

Sau khi nói vài câu, viên chỉ huy ra hiệu cho cảnh sát xung quanh mở đường.

Lúc này, Mark nhìn chiếc minibus đen đang chạy tới từ xa, lấy điện thoại ra, bấm số gọi.

“Đây là K3, K1, phía trước được phép thông hành.”

Rầm!

Cửa tủ lạnh đóng mạnh.

Cầm hộp sữa lạnh trên tay, John ngồi xuống bàn ăn ngoài bếp.

Cầm một miếng sandwich, cắn một miếng lớn.

“Này, John.”

Reeves trông có vẻ vẫn còn chưa tỉnh hẳn từ phòng ngủ bước ra, chào John.

“Reeves .” John gật đầu.

“Hôm nay ông chủ có kế hoạch gì không?”

Reeves vừa cầm lấy sữa của John uống, vừa hỏi.

John nhú mày, nhưng không nói gì, quay lại lấy một hộp khác từ tủ lạnh:

“... Hôm nay vẫn như cũ, không có kế hoạch gì, ông chủ đã nói, gần đây nếu không cần thiết thì không ra ngoài.”

“Ừ.” Reeves nhún vai: “Vị đức cha đó không biết đã về lại chỗ ngồi chưa, nói thật, nhiệm vụ hộ tống này chúng ta tự mình làm thì tốt hơn không?”

“Như thế sẽ vượt quá phạm vi thỏa thuận giữa ông chủ và Công ty tài chính Worle, ban đầu đã nói rõ, chúng ta giúp họ cứu người, còn lại để họ lo liệu.”

“Ừ... Thật lòng mà nói, hơn một tuần qua, thật sự buồn chán.”

“Ai mà không chứ.”

Lúc này, trên tầng trên của họ.

“98, 99, 100...!”

Trương Huyền mặc một chiếc áo tạ, mồ hôi đầm đìa nằm trên sàn, tập hít đất từng nhịp một.

Khi cảm thấy cánh tay bắt đầu có dấu hiệu kiệt sức, Trương Huyền gắng sức nâng cơ thể lên, đứng dậy, đi đến trước cửa sổ.

“Hú... hú...”

Nhìn ra ngoài khung cảnh buổi sáng của công viên, Trương Huyền thở hổn hển, thần sắc thư giãn.

Kể từ khi bọn ta đột kích vào Nhà thờ Westminster, cứu Đức cha Ernst.

Đến hôm nay, đã hơn một tuần trôi qua.

Sau khi bọn ta cứu được Đức cha Ernst.

May mắn là Mark đến kịp thời, thuận lợi giúp bọn ta thoát thân.

Không chỉ vậy, theo lời Mark, Scott tiên sinh đã thuê một đội chuyên nghiệp, giúp Trương Huyền xóa sạch dấu vết và chứng cứ hiện diện của bọn ta, và tái tạo lại hiện trường ‘cái chết’ của Đức cha Ernst.

Dù Trương Huyền không thể tưởng tượng ra đội chuyên nghiệp này đã làm thế nào.

Nhưng không thể phủ nhận rằng, họ đã thành công.

Ít nhất, hơn một tuần qua, bọn ta không gặp bất kỳ rắc rối nào, cũng không thấy người khả nghi nào xuất hiện.

Tuy nhiên, hôm qua khi gọi điện với Wilson, Trương Huyền được biết Đức cha Ernst hiện đã trên đường trở về chỗ ngồi.

Dù không biết vì sao Ernst lại chọn thời điểm này để trở về, nhưng chắc chắn sẽ không tránh khỏi một cuộc đấu tranh nội bộ tại thánh điện.

Hy vọng hấn sẽ bình an.

Cạch.

Cửa phòng khách mở.

Tay cầm một tập tài liệu, Lão Mã từ ngoài bước vào.

“Ồ? Trương ca, dậy sớm vậy?”

“Ừ.” Trương Huyền gật đầu: “Sao rồi?”

“Xong rồi.”

Lão Mã cười nói: “Gần Hatfield có một trường bắn tư nhân bỏ trống cho thuê, giá mỗi năm là ba mươi sáu ngàn bảng Anh, giá có vẻ hơi cao, nhưng so với chỗ khác thì ta thấy cũng được;

Hôm qua ta đã đến xem, chỗ đó có vẻ hơi xa, nhưng các thiết bị cần thiết cơ bản đều có, thậm chí còn có phòng nghỉ và kho vũ khí riêng, có thể một số thiết bị hơi cũ, nhưng nếu không dùng được, chúng ta cũng có thể tự mua;

Dù sao, chúng ta cũng không chỉ thuê một hai tháng đúng không? Những thứ cần mua, vẫn không nên tiết kiệm quá.”

Nói rồi, Lão Mã đưa hợp đồng thuê và một số ảnh chụp hiện trường cho Trương Huyền.

Trương Huyền xem qua một chút, gật đầu: “Nhìn cũng được... chủ của trường bắn là người thế nào?”

“Người London bản địa, một người đàn ông lớn tuổi, năm nay cũng hơn năm mươi, ta đã đặc biệt nhờ người điều tra, hắn có lai lịch trong sạch, trước đây còn từng làm cảnh sát, hôm qua ta nói chuyện với hắn, cảm thấy người cũng được, ít nhất không phải loại kẻ hay tính toán chi li.”

“Vậy là được.”

Trả lại hợp đồng cho Lão Mã, Trương Huyền nói:

“Chiều nay ta sẽ dẫn anh em qua đó xem, nếu phù hợp, chúng ta sẽ ở luôn tại trường bắn, căn nhà này trả lại cũng được, khỏi phải chạy đi chạy lại.”

Chương 182: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Được rồi.”

Khi hai người đang nói chuyện, chuông cửa vang lên.

Đình đoong, đình đoong.

Lão Mã chạy ra mở cửa.

“Wilson, đến sớm vậy sao?”

Lão Mã ngạc nhiên nhìn Wilson cầm một chiếc hộp nhỏ đứng trước cửa.

“Ừ, ta đến tìm Trương... Đây, Trương.” Wilson nói, bước vào nhà và chào Trương Huyền.

Trương Huyền cũng ngạc nhiên trước sự có mặt của Wilson, hỏi: “Chuyện gì thế? Có việc gấp gì à? Đừng nói với ta là Ernst lại gặp chuyện?”

“Haha...” Wilson cười nói: “Người nghĩ nhiều rồi, ta đến đây là để giúp Scott tiên sinh đưa cho các người ít đồ, tiện thể mang vài bản hợp đồng để các người xem.”

Nói rồi, Wilson mở chiếc hộp trên bàn ra.

Chỉ thấy bên trong hộp chứa mười lăm đồng bạc Thánh Sith và năm đồng vàng Thánh Sith!

Bên cạnh những đồng tiền cổ này còn có một tập hợp đồng!

“Những thứ này lẽ ra phải giao cho các người sớm hơn, nhưng vì vài lý do mà trì hoãn một thời gian...”

Wilson lấy chiếc hộp đựng tiền cổ Thánh Sith ra, đặt lên bàn.

“Nhiều thế này...” Trương Huyền ngạc nhiên nói: “Ta nhớ lần trước trong văn phòng của Scott tiên sinh, chỉ thấy vài đồng Thánh Sith này?”

“Đúng vậy.” Wilson gật đầu: “Đây là số tiền cổ mà Scott tiên sinh có, hẳn không dùng đến, nên quyết định tặng cho người, có lẽ sẽ hữu ích cho các người, tất nhiên, đây chưa phải toàn bộ, hẳn cũng giữ lại vài đồng làm kỷ niệm.”

Sau đó, Wilson lấy tập hợp đồng trong hộp ra, đặt trước mặt Trương Huyền.

“Những hợp đồng này là do Scott tiên sinh trong thời gian này nhờ ta liên lạc, trong đó có một phần là hợp đồng an ninh của một số công ty con thuộc Công ty tài chính Worle;

Nhưng nhiều hơn là một số hợp đồng từ các công ty hoặc cá nhân hợp tác với Công ty tài chính Worle đưa ra;

Nhiệm vụ vận chuyển, bảo vệ, tấn công, giải cứu đều có, và đều có thể thực hiện ngay;

Tất nhiên, đừng hiểu lầm, điều này không có nghĩa là Scott tiên sinh muốn dùng những thứ này để trả nợ người, Trương, đây chỉ là vài món quà nhỏ.”

“Quà nhỏ...” Trương Huyền cười khỏ: “Scott tiên sinh đúng là rộng tay.”

Wilson cười nói: “Đây là điều các người xứng đáng nhận... Được rồi, ta chỉ đến trước khi đi làm để đưa ít đồ, giờ đồ đã đưa xong, ta phải đi rồi.”

“Không ở lại ăn sáng cùng bọn ta?”

“Không không...”

Tiền Wilson ra cửa, Trương Huyền ngồi xuống sofa, nhìn bảng hệ thống trên màn hình, đếm ngược thời gian cho nhiệm vụ mới.

Lúc này, đã gần đến thời điểm vào nhiệm vụ thứ tư.

“Lão Mã.”

Trương Huyền nhìn Lão Mã bên cạnh: “Chờ Hà thúc dậy, người và hấn nghiên cứu xem có nhiệm vụ nào phù hợp với ta, chọn ra vài cái, ta đi tắm đã.”

“Được rồi, Trương ca.”

...

Năm 2012, mùa xuân, bên ngoài sân bay St. Anna, Mỹ.

“Cha York, để hành lý con cầm giúp ngài.”

Một thanh niên trông có vẻ hơi non nớt, cười tươi, đứng trước Trương Huyền, tay cầm một chiếc vali có treo thánh giá.

Nghe thấy giọng nói, Trương Huyền mở mắt.

Lúc này, chính mình đã từ phòng tắm, đến một nơi hoàn toàn mới lạ.

Đây là... sân bay?

Theo phản xạ nhìn xuống, đã thấy chính mình mặc một bộ đồ cha xứ.

“Cha York? Lỗi này.”

Chàng trai trẻ vừa định bước đi thì liếc nhìn Trương Huyền vẫn đứng im tại chỗ.

“À... được rồi.”

Trương Huyền lắc đầu.

Vừa lúc bước vào nhiệm vụ, hấn đã sẵn sàng cho cuộc chiến.

Chỉ là... lần này, khởi đầu có vẻ khác biệt.

Hắn đưa tay sờ vào cây thánh giá treo trước ngực, nắm chặt tay.

Cha xứ à... cơ thể này có vẻ không được tốt lắm.

“Cha York, xe của chúng ta ở phía trước. Thị trấn cách Saint Anna hơi xa, nhưng chúng ta sẽ kịp trở về trước buổi chiều. Mọi người rất mong được gặp ngài.”

“Ừm...” Trương Huyền gật đầu, theo chàng trai đến chiếc xe hơi màu đen.

Qua phản chiếu của kính, Trương Huyền thấy khuôn mặt của cơ thể hiện tại.

Không béo, nhưng khá tròn trịa.

Mặc dù không để râu, nhưng tóc đã hơi bạc, rõ ràng “mình” đã không còn trẻ nữa.

Có lẽ khoảng năm mươi tuổi?

Lợi dụng lúc chàng trai giúp mình đặt hành lý vào cốp xe, Trương Huyền ngồi vào ghế phụ và quan sát bên trong xe.

Lúc này, Trương Huyền để ý thấy trên ghế sau có một bộ đồng phục cảnh sát và vài cuốn tạp chí người mẫu gợi cảm.

Nhận thấy ánh mắt của Trương Huyền, chàng trai ngồi ghế lái cười gượng gạo, gãi đầu:

“À, xin lỗi Cha York, hôm nay con đi hơi vội, chưa kịp dọn dẹp.”

Nói rồi, hắn định đưa tay dọn đồng tạp chí.

Trương Huyền lắc đầu, nói: “Không sao đâu, cứ lái xe đi.”

“Vâng, thưa cha.”

Chiếc xe khởi động, từ từ rời sân bay, tiến vào con đường lớn.

Khi xe đã lên đường, chàng trai trẻ cuối cùng cũng mở lời:

“Cha York, mọi người trong thị trấn rất tiếc về vụ cháy nhà thờ. Đó thật sự là một thảm họa.”

Nhà thờ bị cháy?

Trương Huyền nhíu mày, bắt kịp từ khóa, nói: “Đó không phải lỗi của các con, con tên là gì?”

“Con tên Hank.”

“À, đúng rồi, Hank.” Trương Huyền mỉm cười: “Hank, con có thể kể cho ta nghe về nhà thờ của thị trấn được không?”

“Tất nhiên rồi!”

Hank nghe thấy vậy, thoải mái hơn một chút, chậm rãi kể:

“Thị trấn Lake Moore của chúng ta tuy nhỏ, nhưng hầu hết mọi người đều là tín đồ ngoan đạo của Chúa. Tuần trước nhà thờ bị cháy, mọi người đều đến cứu hỏa, nhưng... Cha Charles là một người tốt, khi con còn nhỏ, hắn từng bế con. Cha không biết con đã đau lòng thế nào khi thấy thi thể của hắn.”

Chương 183: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nói đến đây, Hank trở nên buồn bã.

“Hank, đừng nói vậy. Cha Charles đã lên thiên đàng, Chúa sẽ cứu rỗi linh hồn của hắn.”

Trương Huyền an ủi: “Tin rằng trên trời, Cha Charles cũng không muốn thấy các con đau buồn vì hắn.”

“Ừm...” Hank hít một hơi sâu, bình tĩnh lại, nhìn Trương Huyền với ánh mắt tràn đầy cảm kích: “Quả nhiên, ngài cũng là một mục tử tốt và ngoan đạo như Cha Charles.”

“Đó là ánh sáng của Chúa soi rọi.” Trương Huyền mỉm cười.

Trên đường đi, Trương Huyền trò chuyện với Hank, thu thập được nhiều thông tin, phần lớn liên quan đến vụ cháy nhà thờ.

Qua lời kể của Hank, Trương Huyền biết được:

Tuần trước, nhà thờ của thị trấn Lake Moore đột nhiên bốc cháy.

Vì lúc đó là rạng sáng, cộng thêm vị trí nhà thờ ở ngoại vi thị trấn nên ban đầu không ai phát hiện ra.

Khi ngọn lửa lớn dần, mọi người mới nhận ra.

Dưới sự tổ chức của thị trưởng Melinda, dân làng vội vàng chạy đến cứu hỏa.

Không may, bên cạnh nhà thờ có một kho cỏ khô mới dựng.

Ngọn lửa bốc lên, đốt cháy luôn kho cỏ, ánh lửa sáng rực cả một vùng trời.

Dân làng không đủ sức dập tắt ngọn lửa.

Khi đội cứu hỏa đến, nhà thờ đã gần như bị thiêu rụi.

Cha Charles sống trong nhà thờ không thoát ra được, bị thiêu chết trong đó.

Cảnh sát kết luận rằng có người cố ý phóng hỏa.

Nhưng do thiếu camera giám sát và thông tin hữu ích, hiện chưa có manh mối nào.

Còn Trương Huyền...

Hoặc là Cha York, được phái đến để chịu trách nhiệm tái thiết nhà thờ mới.

Tiền thế, thay thế vị trí của Cha Richard.

Vài giờ sau, xe đến thị trấn Lake Moore.

Qua một tấm biển chào mừng đã ngả màu, Trương Huyền thấy ba người đứng ở lối vào thị trấn.

Hank nói: “Người phụ nữ ở giữa là Thị trưởng Melinda, bên cạnh là Cảnh sát trưởng Mott và Trencke tiên sinh.”

Nói rồi, Hank từ từ dừng xe.

Trương Huyền mở cửa xe, ba người kia liền cười tiến đến.

Thị trưởng Melinda cười nói: “Ngài là Cha York? Thay mặt thị trấn Lake Moore, ta chào mừng ngài đến đây.”

Thị trưởng Melinda khoảng hơn bốn mươi tuổi, vẫn còn phong độ.

Trương Huyền khẽ gật đầu, làm dấu thánh giá: “Nguyễn Chúa ban phước cho bà, Thị trưởng Melinda.”

Sau đó, hắn nhìn sang hai người bên cạnh.

Cảnh sát trưởng Mott, trong bộ cảnh phục, nghiêm nghị, đưa tay ra: “Xin chào Cha, ta là Cảnh sát trưởng Mott của thị trấn Lake Moore.”

Trương Huyền bắt tay hắn: “Cảm ơn sự giúp đỡ của ông, Cảnh sát trưởng.”

“Đó là trách nhiệm của ta.”

Lúc này, Trencke tiên sinh mặc bộ vest đắt tiền cười nói: “Thưa Cha, ngài đến đây có nhiệm vụ gì khác không?”

Trương Huyền nhìn Trencke tiên sinh, rồi nhìn Melinda.

Melinda giải thích: “Đây là Trencke tiên sinh, một người... rất giàu có. Hắn là người tài trợ xây dựng nhà thờ mới.”

“Ồ?” Trương Huyền ngạc nhiên, nói: “Thật vậy sao?”

Nói rồi, hắn chìa tay ra: “Cảm ơn sự giúp đỡ của ông, Trencke tiên sinh. Nguyễn Chúa ban phước cho ông.”

“Không cần khách sáo.”

Trencke tiên sinh bắt tay Trương Huyền, vẻ mặt lạnh nhạt:

“Ta nghe nói ngài đến để chịu trách nhiệm xây dựng lại nhà thờ, nhưng... ta nghĩ ngài không chỉ có nhiệm vụ này phải không?”

Trương Huyền động lòng, không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Thấy Trương Huyền gật đầu, Trencke tiên sinh cười đầy ẩn ý:

“Ngài đến để điều tra cái chết của Cha Charles phải không?”

Trương Huyền vẫn không nói gì.

Melinda nhận ra bầu không khí có vẻ căng thẳng, liền nói:

“Cha York chắc đã mệt mỏi sau chuyến đi dài. Mời ngài theo ta, ta đã sắp xếp chỗ ở tạm cho ngài. Sáng mai ta sẽ dẫn ngài đi thăm nhà thờ mới, nếu có ý kiến gì về trang trí, ngài có thể nói với công nhân xây dựng.”

“Cảm ơn bà, Thị trưởng Melinda.”

...

Tối đó, Trương Huyền nghỉ lại tại một nhà trọ trong thị trấn.

Dưới sự hướng dẫn và giới thiệu của Thị trưởng Melinda, cả thị trấn đều biết đến sự có mặt của Trương Huyền.

Mọi người gặp hắn đều nhiệt tình chào hỏi, có người còn tặng những món quà nhỏ như vòng tay hay đá màu.

Trương Huyền dần nhập vai, thể hiện sự thân thiện của một cha xứ.

Vừa chào hỏi dân làng, hắn vừa quen thuộc với bộ cục thị trấn và số dân.

Thị trấn không lớn, khoảng hai trăm đến ba trăm hộ, tổng dân số khoảng sáu trăm đến bảy trăm người.

Dân số thị trấn có vẻ già hóa, trên đường phần lớn là người trung niên và cao tuổi, thanh thiếu niên rất ít.

“Hành lý của ngài ta đã đặt vào phòng, chúc ngài ngủ ngon, ngày mai ta sẽ đến đón ngài.”

“Cảm ơn con, Hank.”

Tiền Hank xong, Trương Huyền đóng cửa, quay lại nhìn căn phòng.

Phòng không lớn, ngoài một chiếc giường và một chiếc ghế sofa, chỉ có một bộ bàn ghế.

Kiểm tra kỹ các góc, đảm bảo không có thiết bị giám sát hay nghe lén, hấn mở vali trên ghế sofa.

Bên trong là vài bộ lễ phục cha xứ màu đen, và một cuốn Kinh Thánh đặt trên cùng.

Trương Huyền cầm Kinh Thánh lên, lật qua, một phong bì rơi ra.

“Hmm?”

Hấn mở phong bì, bên trong là một tờ giấy trắng với một đoạn văn ngắn.

“Ánh sáng đã đến thế gian, nhưng loài người vì hành động của mình là ác, không yêu ánh sáng mà lại yêu bóng tối... Ký tên: Charles? Đây là thư của Charles gửi cho York? Tại sao lại ngắn như vậy? Ý nghĩa là gì?”

Chương 184: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền nhú mày.

Mọi thứ hẳn tiếp xúc đều chỉ về nhà thờ bị cháy và Cha Charles.

Chẳng lẽ... nhiệm vụ này để mình rèn luyện khả năng phá án?

Không đúng.

Nếu thực sự là phá án, thì lúc trò chuyện với Hank trên xe, nhiệm vụ đã phải kích hoạt rồi.

Nghĩ vậy, Trương Huyền đặt thư xuống, lấy hết quần áo trong vali ra.

Quả nhiên, bên dưới có một chiếc hộp kim loại.

Mở hộp ra, bên trong là một khẩu súng lục bạc M1911A1 cũ kỹ và hai băng đạn đã nạp đầy.

“Chà, làm sao cái này lại qua được sân bay mà không bị kiểm tra nhỉ?”

Trương Huyền lăm bắm, lấy khẩu súng M1911 ra.

Click.

Khóa an toàn, kéo nòng, hẳn thấy rõ một viên đạn đã lên nòng.

Tháo băng đạn ra xem, Trương Huyền ngạc nhiên: “7+1, tức là tổng cộng 22 viên đạn, ít quá.”

Lục lợi thêm, không thấy thêm đạn hay phụ kiện, nhưng không sao.

Kiểm tra tình trạng súng, đảm bảo các bộ phận trong súng hoạt động tốt, Trương Huyền cất súng vào túi áo ngoài, mở ba khuy áo để có thể rút súng dễ dàng.

Hai băng đạn dự phòng được nhét vào túi quần.

Xong xuôi, Trương Huyền bước ra ngoài.

Hắn định đến nhà thờ cũ xem xét.

Dù nhà thờ đã bị cháy rụi, cấu trúc chính đã sụp đổ, nhưng vẫn có thể thấy được một số kiến trúc cơ bản.

Đến nhà thờ, nhìn quanh không thấy ai, hắn kéo dây cảnh báo, bước vào.

Chưa đi được bao xa, hắn thấy một cây thánh giá bằng đá đã gãy.

“Đây là...”

Trương Huyền đến gần, dùng tay áo lau chỗ gãy, nhưng không thấy bụi than.

Điều này có nghĩa cây thánh giá không bị gãy trong đám cháy, mà bị người đập sau đó.

Trương Huyền nhíu mày, nhìn quanh.

Thấy tất cả thánh giá trong nhà thờ đều bị phá hủy.

Thậm chí, những bia mộ hình thánh giá phía sau nhà thờ cũng không tránh khỏi.

Nếu chỉ một hai cái thì còn có thể là ngẫu nhiên.

Nhưng tất cả đều vậy, rất bất thường.

“Có ai đó cố ý phá hiện trường? Nhưng phá thánh giá để làm gì?”

Đang suy nghĩ, Trương Huyền thấy ánh đèn xe từ bên ngoài!

Một chiếc xe cũ dừng trước nhà thờ.

Trương Huyền lặng lẽ di chuyển vào bóng tối phía bên.

“Chết tiệt, đây là cái quái gì?”

Cửa xe mở, một thanh niên mặc áo khoác đen, chân tập tễnh bước ra, mặt tái nhợt nhìn đông đảo nát trước mắt.

“Tại sao nhà thờ ở đây hoặc bị phá hủy hoặc các cha xứ đều bị giết, gần đây đã xảy ra chuyện gì?”

Nói rồi, hắn lấy từ túi ra một hộp nhựa trong suốt, bên trong là hai đồng xu bạc Thánh Sith.

Nhìn đồng xu, ánh mắt thanh niên đầy oán hận.

Nghe thấy, Trương Huyền động lòng.

Suy nghĩ một lúc, hắn bước ra từ bóng tối.

“Ai đó!”

Gần như bản năng, thanh niên đưa tay về phía hông!

Nhưng đáng tiếc!

Trương Huyền nhanh hơn hắn nhiều!

Vút!

Chỉ trong chớp mắt, khẩu M1911A1 bạc đã chĩa vào trán thanh niên.

“Nếu không muốn có thêm lỗ trên đầu, tốt nhất ngươi nên bình tĩnh, thưa ngài. Ta là cha xứ mới của thị trấn Lake Moore, ngươi có thể gọi ta là Cha York.”

Trương Huyền bình tĩnh nói, kéo nhẹ bộ lễ phục cha xứ của mình để chứng minh thân phận.

Bị súng chĩa vào đầu, thanh niên này không dám động đây, cố gắng nở một nụ cười cứng nhắc, nói khô khốc:

“Cha... York???”

Làm gì có cha xứ nào lại mang súng ra ngoài chứ?!

“Đúng vậy.”

Trương Huyền gạt đầu nhẹ, dời súng sang một chút, nói: “Tiện thể hỏi ngươi, ngươi đến đây có mục đích gì?”

“Đương nhiên là để tìm sự giúp đỡ.”

Nói rồi, thanh niên ném cái hộp nhựa trong tay qua.

Trương Huyền giơ tay bắt lấy, nhìn vào hai đồng xu bạc Thánh Sith.

Trước đó, Trương Huyền đã biết rằng, nhờ vào đồng tiền Thánh Sith, có thể tìm kiếm sự giúp đỡ tại bất kỳ nhà thờ nào trên thế giới.

Dù chưa từng thực sự sử dụng, nhưng hắn cũng biết một số quy tắc chính.

Sau một lúc im lặng, Trương Huyền dời súng thêm chút nữa, hỏi: “Gọi ngươi thế nào?”

“Ghoul.”

“Đây là biệt danh? Sát thủ?”

“Đúng, đừng nói ngươi là cha xứ mà cũng có thành kiến nghề nghiệp?”

“Không, ta có một người bạn trước đây cũng làm sát thủ.”

“Vậy thì tốt.”

Cuối cùng, Ghoul thở phào nhẹ nhõm, dựa vào thân xe, ôm lấy hông, thở hắt ra.

“Hiểu rồi, Ghoul, có vẻ như ngươi cần điều trị.”

Trương Huyền nhìn vào hông Ghoul, rõ ràng là hắn bị bắn.

“Đúng, theo quy tắc, hai đồng xu bạc, hai việc: Một là chữa lành vết thương, hai là tìm một nơi an toàn để nghỉ ngơi vài ngày.”

Vừa dứt lời, trong đầu Trương Huyền hiện ra thông báo hệ thống.

【Nhiệm vụ đã kích hoạt!】

【Tóm tắt nhiệm vụ: Trong thị trấn tưởng chừng yên bình này, ẩn giấu một nhóm người điên cuồng bị lừa dối. Những kẻ tự nhận mình tôn thờ ‘chân thần’ này đã từ bỏ lương tri và lòng tốt, liên tục thực hiện các nghi lễ giết người vô nghĩa. Là cha York, mục tử của Chúa, người có trách nhiệm và nghĩa vụ ngăn chặn cuộc cuồng hoan của những tín đồ hắc ám này và đưa mọi thứ trở lại đúng quỹ đạo!】

【Mục tiêu nhiệm vụ: Thanh tẩy thị trấn Lake Moore!】

【Thành tựu nhiệm vụ: Kỵ sĩ Thánh điện (tiêu diệt tất cả tín đồ hắc ám ẩn nấp trong thị trấn), Người bảo vệ nhà thờ (xây dựng và bảo vệ nhà thờ mới của thị trấn Lake Moore không bị phá hủy), Hành giả Thánh Sith (giúp đỡ ba người giữ đồng tiền Thánh Sith)】

Gì thế này?

Chương 185: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhiệm vụ lần này lại có thêm phần tóm tắt?

Khi thấy thêm phần tóm tắt nhiệm vụ, Trương Huyền thực sự bất ngờ.

Tuy nhiên, khi đọc kỹ nội dung và thông tin cụ thể của nhiệm vụ, hắn không khỏi nhú mày.

‘Tín đồ hắc ám?’

Suy nghĩ một lúc, Trương Huyền nhìn Ghoul trước mặt, nói: “Ghoul, ta muốn hỏi ngươi một điều.”

“Câu hỏi gì? Nói nhanh đi.” Ghoul nhú mày, giờ hắn đau đớn không chịu nổi, nếu không phải vì Trương Huyền là cha xứ và đã nhận đồng xu Thánh Sith của hắn, thì hắn đã quay đầu đi rồi.

“Ta vừa nghe ngươi nói rằng tất cả các nhà thờ trong khu vực này đều gặp sự cố?”

“Đúng.” Ghoul gật đầu: “Đây là nhà thờ thứ năm mà ta đi qua, bốn cái trước đều gần đây, cái nào cũng không phải có người chết thì bị đánh sập, khiến ta phải chạy đôn đáo nhiều lần... gần đây, các ngươi đã đắc tội ai à?”

Trương Huyền lắc đầu, không trả lời, nói: “Đi thôi, để ta đưa ngươi về chỗ ta ở, thân phận của ngươi dù sao cũng nhạy cảm, trước khi nhà thờ của ta sửa xong, ta chỉ có thể tạm mua thuốc và dụng cụ y tế để xử lý vết thương cho ngươi.”

“Sao cũng được, miễn là nhanh chóng.”

“Chào buổi sáng Cha York, tối qua ngủ ngon không?”

“Chào buổi sáng cha, muốn uống một cốc cà phê miễn phí không?”

“Này cha, chuối hạt mà hôm qua con tặng cha có ỏn không? Đó là món quà con trai con tặng trước đây, hy vọng nó mang lại may mắn cho cha.”

“Cha York...”

Buổi sáng, dọc hai bên đường của thị trấn, vài cửa hàng nhỏ lần lượt mở cửa.

Thỉnh thoảng, có hai người dân chạy bộ qua.

Sau khi rời khỏi nhà trọ, Trương Huyền cảm nhận rõ ràng sự nồng hậu của thị trấn Lake Moore.

Mỗi người dân trên thị trấn đều cười rạng rỡ, hạnh phúc, không chút dấu hiệu tiêu cực.

Dù chỉ đi dạo trên phố, gặp nhiều người hàng xóm thân thiện chào hỏi, tâm trạng của ai cũng sẽ tốt lên rất nhiều.

Nhưng...

Dù Trương Huyền luôn tươi cười, trò chuyện vui vẻ với người dân thị trấn, giống hệt một cha xứ ôn hòa.

Nhưng trong lòng hẩn lại rất cảnh giác.

Quá yên bình, quá ấm áp!

Hắn biết rằng, chỉ cần là con người, không thể không có cảm xúc tiêu cực.

Dù ở nơi có bầu không khí tốt thế nào, chắc chắn vẫn sẽ có xung đột và mâu thuẫn, huống chi đây lại là nước Mỹ.

Sau khi biết rằng trong thị trấn có tin đồ hắc ám ẩn náu, Trương Huyền càng nghi ngờ mọi thứ trước mắt.

“Cha York.”

Melinda, trong bộ đồ công sở, đứng trước mặt Trương Huyền, mỉm cười nói: “Tôi qua nghỉ ngơi có tốt không?”

“Đương nhiên rồi.” Trương Huyền cười gật đầu: “Thị trấn Lake Moore là nơi tuyệt vời nhất mà ta từng thấy, và ngài, Melinda, là thị trưởng tốt nhất ta từng gặp.”

“Ngài quá khen.” Melinda cười rạng rỡ hơn, giơ tay nhẹ chỉ: “Xin mời theo ta, ta sẽ đưa ngài đi tham quan nhà thờ mới của ngài.”

“Được, làm phiền ngài rồi.”

Hai người vừa nói vừa cười, nhanh chóng đi tới phía đông của thị trấn.

Khu vực này hôm qua Trương Huyền chưa tới, chỉ biết rằng nó gần đường lớn.

Chỉ vào tòa nhà phía trước, Melinda nói: “Chính là chỗ đó.”

Trước mắt Trương Huyền là một tòa nhà ba tầng có vẻ cũ kỹ, mấy công nhân đang trèo lên trèo xuống lắp đặt các đồ trang trí đặc trưng của nhà thờ.

“Tòa nhà đó từng được Trencke tiên sinh mua, sau này vì có căn nhà tốt hơn, tòa này dần bị bỏ hoang;

Sau khi biết nhà thờ cũ bị cháy, ngày hôm sau hắn đã hiến tòa nhà này để cải tạo thành nhà thờ mới;

Đừng nhìn tòa nhà có vẻ cũ kỹ, nhưng nội thất rất tốt, sau này, nếu ngài muốn, có thể sửa sang và mở rộng thêm một chút.”

“Đã rất tốt rồi.”

Trương Huyền cười hài lòng: “Dù Chúa không quan tâm nơi thờ phụng ngài có sang trọng hay không, nhưng nếu có một nơi tốt hơn, tin rằng phúc âm của ngài cũng sẽ truyền bá rõ ràng hơn.”

“Amen.”

Cả hai đi đến trước tòa nhà, vài công nhân xung quanh ngừng làm việc, đứng thành nhóm hơi lúng túng: “Chào bà Melinda, chào cha.”

“Các cậu không cần để ý chúng ta, cứ làm việc như bình thường.” Melinda mỉm cười.

“Vâng, bà Melinda.”

Nghे thị trưởng nói vậy, mọi người liền quay lại công việc.

Thấy thế, Trương Huyền đột nhiên hỏi: “Mấy người này cũng là cư dân thị trấn sao?”

“Đương nhiên không phải.” Melinda nói: “Họ là người Trencke tiên sinh thuê từ nơi khác.”

“Ồ~ Ta cũng nghĩ vậy...”

Bước vào cửa chính, lúc này.

Tiền sảnh tầng một đã được cải tạo thành một nhà nguyện cỡ trung, chỉ cần bày ghế dài và tượng Chúa là có thể sử dụng.

“Công việc ở đây, khoảng hai ngày nữa sẽ hoàn thành, không làm chậm trễ buổi lễ vào tuần sau.” Melinda nói.

Trương Huyền cười gật đầu: “Nguyện Chúa ban phước... Đúng rồi, thị trưởng Melinda, nếu có thể, hôm nay ta muốn quay lại sân bay Saint Anna, có vài món đồ sẽ được gửi tới đó hôm nay.”

“Đương nhiên, ngài muốn đi đâu là quyền của ngài... Cần ta để Hank đi cùng ngài không?”

“Không cần, nếu có thể, chỉ cần cho ta mượn một chiếc xe là được.”

Melinda cười, lắc đầu: “Xin lỗi, Cha York, xe của ta không thể cho mượn... Nhưng, xe thì ngài có bạn mà?”

Trương Huyền tỏ ra ngạc nhiên rồi khẽ cười khổ, lắc đầu: “Thực sự không giấu được ngài.”

Hôm qua không ít người thấy Trương Huyền dẫn một người lạ vào thị trấn, còn vào hiệu thuốc mua nhiều dụng cụ y tế.

Chương 186: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tin này đến tai Melinda, Trương Huyền không chút ngạc nhiên.

Nhưng... đó cũng là một phần kế hoạch của hắn.

Melinda cười nói:

“Ta biết, ngài là mục tử của Chúa, phải chịu trách nhiệm và nghĩa vụ, Hành giả Thánh Sith mà, ta hiểu;

Nhưng, vẫn hy vọng ngài chú ý an toàn, đừng tùy tiện nhận người lạ, biết đâu sẽ mang lại nguy hiểm cho thị trấn.”

Ừ, có lý, nhưng thực tế... từ khi ta bước chân vào thị trấn này, nguy hiểm đã đến rồi.

Trương Huyền thở dài:

“Ngài nói đúng, hắn quả thực sẽ mang lại nguy hiểm, sáng nay khi đọc báo ta mới biết, hắn là tội phạm truy nã, nhưng... ta đã nhận đồng xu Thánh Sith của hắn, theo quy tắc, ta phải giúp hắn.”

“Ngài cần ta giúp gì không?” Melinda cười không thay đổi.

“Việc này...” Trương Huyền tỏ vẻ khó xử.

Melinda nói: “Yên tâm, việc này ta sẽ để cảnh sát trưởng Mott lo liệu, là cảnh sát, bắt tội phạm là việc nên làm.”

Trương Huyền cúi đầu, như đang suy nghĩ, cuối cùng cắn răng, gật đầu:

“Cũng chỉ có thể như vậy, vì an toàn của thị trấn, ta đành phá bỏ một số quy tắc.”

“Quyết định đúng đắn.”

Tích tắc tích tắc...

Kim giây trên mặt đồng hồ vẫn đều đặn di chuyển.

Ghoul đã chỉnh tề trang phục, nhìn thời gian, đặt súng và chìa khóa lên bàn, yên lặng dựa vào sofa.

Rất nhanh, chỉ vài phút sau, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Nghe tiếng chân dừng lại ngoài cửa, Ghoul đứng dậy.

Nhưng hắn không chạy trốn, mà giơ tay lên đầu, rồi quỳ xuống, đảm bảo thân thể mình có thể bị nhìn thấy rõ từ cửa.

Ầm!!!

Cửa bị đá vỡ!

“Cảnh sát! Giơ tay lên!”

Vài cảnh sát mặc áo chống đạn, cầm súng xông vào!

Vừa hét lên, đã thấy ‘nghi phạm’ sẵn sàng đầu hàng.

Không ngạc nhiên, hai cảnh sát bước nhanh tới.

Ấn Ghoul xuống đất, còng tay hắn lại.

Đồng thời nhanh chóng lục soát, đảm bảo hắn không mang theo vũ khí.

Vài phút sau, dưới lầu nhà trọ không xa.

Melinda đứng bên cạnh Trương Huyền, nhìn ‘tội phạm’ bị giải đi, hơi ngạc nhiên:

“Mọi việc thuận lợi nhỉ?”

Trương Huyền nói: “Ừ, rất thuận lợi.”

“Thưa bà Melinda, cha York.”

Cảnh sát trưởng Mott mặc áo chống đạn, nghiêm túc đi tới, Hank bên cạnh thì hơi kích động.

“Mọi việc rất thuận lợi, trước khi chúng ta xông vào, hấn đường như biết chúng ta sẽ đến, không hề phản kháng.”

“Ồ?” Melinda nhìn Trương Huyền một cái.

Trương Huyền không thay đổi sắc mặt: “Đây là tội phạm sống trong nguy hiểm, cảnh giác cao cũng không có gì lạ.”

“Ừ, đúng vậy, vừa nhìn đã biết hấn là kẻ nguy hiểm, súng của hấn cũng là súng đen.”

Cảnh sát trưởng Mott không nghi ngờ gì, gạt đầu đồng tình.

Hank bên cạnh thì hào hứng: “Đây là tội phạm đầu tiên ta bắt được, dù không có đánh nhau, nhưng... kết quả là tốt.”

Nói rồi, đưa chìa khóa xe cho Trương Huyền:

“Bà Melinda nói ngài định quay lại Saint Anna, xe tội phạm phải làm chứng cứ gửi về đồn, không thể cho ngài đi, nhưng ngài có thể dùng xe của ta, khi về nhớ đổ xăng giúp là được.”

“Thật sự cảm ơn con, con trai.” Trương Huyền cười nhận chìa khóa.

“Ngài khách sáo rồi.”

“Được rồi.”

Melinda nói: “Cảnh sát trưởng Mott, các người đưa tội phạm về trước, đừng làm lỡ việc của cha York.”

“Ừ.” Cảnh sát trưởng Mott gạt đầu, dẫn người rời đi.

“Thị trưởng Melinda, thật sự cảm ơn các ngài.” Trương Huyền nói với Melinda.

“Ngài quá khách sáo.”

Melinda cười: “Ngài bây giờ là thành viên của thị trấn chúng ta, phục vụ dân thị trấn là trách nhiệm của chúng ta, cha York, giờ mọi việc đã xong, ngài có thể đi làm việc rồi.”

“Được, ta sẽ về sớm.”

Nói xong, Trương Huyền quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Trương Huyền, Melinda ánh mắt lóe lên, không biết đang nghĩ gì.

.....

‘Có vẻ như Ghoul không hài lòng với việc ta đưa hấn vào đồn, diễn xuất kém quá, suýt bị lộ.’

Ngồi trong xe của Hank, Trương Huyền lấy ra hai đồng xu Thánh Sith, nhìn kỹ.

Thực tế, đưa Ghoul vào đồn canh sát, cũng là cách duy nhất.

Lake Moore mặc dù là một thị trấn nhỏ, nhưng rắc rối lại chẳng hề ít.

Chỉ trong vài ngày gần ngủi.

Ngay cả Cha Charles và một số nhà thờ xung quanh đều bị tấn công ở các mức độ khác nhau.

Điều này chứng tỏ rằng những kẻ được gọi là tín đồ hắc ám chắc chắn không ít.

Để bảo đảm an toàn cho bản thân và hoàn thành nhiệm vụ tốt hơn.

Trương Huyền cho rằng, hấn cần phải nhanh chóng có được một số vũ khí cơ bản.

Thị trấn này không có cửa hàng súng, nơi duy nhất có nhiều vũ khí chỉ có ở đồn cảnh sát.

Nhưng, Trương Huyền không có ý định cướp đồn cảnh sát.

Đó giống như một tổ ong, một khi chọc vào, rắc rối sẽ không bao giờ dứt.

Gọi thêm lực lượng cảnh sát từ nơi khác đến hỗ trợ đã là tốt rồi, nhưng nếu dẫn đến việc đội đặc nhiệm hay lực lượng đặc biệt xuất hiện thì nhiệm vụ sẽ không thể hoàn thành.

Vì vậy, hắn cần phải tạm thời rời khỏi thị trấn, ra ngoài.

Một mặt, để điều tra một số nhà thờ mà Ghoul đã nói đến tới qua, xem có thể tìm được manh mối gì không.

Mặt khác, tất nhiên là để tìm vũ khí trang bị.

Về việc lấy vũ khí trang bị thế nào...

Thì phải trông cậy vào hai đồng xu Thánh Sith này.

Nói lại từ đầu, lần này ra ngoài, vì chưa biết đường đi nước bước thế nào, Trương Huyền đương nhiên không thể mang theo một kẻ bị thương có thể gây rắc rối bất cứ lúc nào.

Chương 187: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vì vậy, Ghoul phải ở lại thị trấn.

Mà trong thị trấn, so với các nơi khác, không nghi ngờ gì nữa, đồn cảnh sát là nơi an toàn nhất.

Ít nhất... Hank, trông không giống tín đồ hắc ám.

Mặc dù Ghoul hơi không hài lòng với sắp xếp này.

Nhưng dưới sự ‘thuyết phục’ của ta, hẳn cuối cùng cũng đồng ý.

Cạch, rù rù rù...!

Cất đồng xu vào, khởi động xe, Trương Huyền lái xe rời khỏi thị trấn.

“Có vẻ Ghoul không nói dối.”

Đứng trước một nhà thờ cũng bị phá hoại.

Đội một chiếc mũ lưỡi trai đen, mặc một bộ đồ thường phục, Trương Huyền ngẩng đầu nhìn cây thánh giá bị đập gãy trên nóc nhà thờ.

Đây là nhà thờ thứ tư hắn đến, những nhà thờ trước đó cũng tương tự, hoặc bị đốt phá, hoặc có người chết.

Điều quan trọng nhất là, bất kể chuyện gì xảy ra, tất cả các thánh giá trong các nhà thờ này đều bị đập gãy.

Chuyện này không cần nghĩ nhiều, chắc chắn là do bọn tín đồ hắc ám làm.

Mặc dù không biết bọn chúng đã phát triển mạnh đến mức nào, nhưng hẳn là chưa đến mức không kiểm soát nổi.

Ít nhất, thị trấn mà ta đang đứng trông vẫn còn bình thường.

“Phải vào thành phố xem sao...”

Khi Trương Huyền lấy điện thoại ra, chuẩn bị tìm đường đến thành phố gần nhất.

Bỗng nhiên, hắn nhạy bén nghe thấy trong nhà thờ có tiếng động.

“Hmm?”

Trương Huyền nhíu mày, nhanh chóng quan sát xung quanh, đồng thời rút súng ra, tắt chốt an toàn.

Rầm!

Dường như có tiếng đập đồ vang lên từ bên trong nhà thờ.

‘Tín đồ hắc ám? Chẳng lẽ vẫn còn người đang đập thánh giá bên trong?’

Nghĩ đến đây, Trương Huyền giương súng lên trước ngực, bước nhẹ nhàng đến cửa nhà thờ.

Qua cánh cửa nhà thờ đang hé mở, hình như có ai đó đang nói chuyện.

Nhưng vì giọng nói quá nhỏ, Trương Huyền không thể nghe rõ nội dung, nhưng có thể đại khái xác định bên trong chỉ có hai người, hơn nữa... là phụ nữ.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền đến gần cánh cửa đôi, quan sát bên trong qua khe cửa, một tay cầm súng, một tay đặt lên cửa gỗ.

Trong giây tiếp theo!

Tay trái đột ngột phát lực!

Rầm!

Cánh cửa gỗ đang hé mở bị đẩy mạnh ra!

Trương Huyền nhanh chóng nhảy vào, lao về góc phải của cửa!

Sau khi xác định góc phải không có người, hắn di chuyển dọc theo tường.

Nhanh chóng xoay người, giương súng về phía góc trái, và trong quá trình đó, mắt hắn quét nhanh toàn bộ nội thất nhà thờ!

Chỉ thấy cách đó không xa, một bà sơ lớn tuổi và một nữ tu trẻ tuổi đang ngồi trước một chiếc hòm, một người giữ hòm, một người cầm búa.

Rõ ràng, tiếng động vừa rồi là từ việc đập hòm mà ra.

Hai bà sơ, nhìn thấy Trương Huyền cầm súng xông vào, từ ngơ ngác chuyển sang kinh ngạc, rồi từ kinh ngạc đến kinh hoàng!

“A!!!”

Một tiếng hét vang lên!

Nhưng tiếng hét chưa kịp thoát ra, đã bị nòng súng đen ngòm chặn lại.

Trương Huyền một tay giương súng nhắm vào hai người, ánh mắt cảnh giác không giảm, dọc theo tường, nhanh chóng tiến gần hai người, đồng thời gơ ngón trỏ tay trái lên miệng ra dấu im lặng.

Bà sơ lớn tuổi thấy vậy, lập tức dang tay, che chắn cho nữ tu trẻ, ánh mắt sợ hãi nhưng cố tỏ ra bình tĩnh nói:

“Thưa ông, không biết ông đến đây để làm gì, nhưng trong chiếc hòm này có một ít tiền, ông có thể lấy hết.”

Trương Huyền không vội nói chuyện với bà, kiểm tra một lượt các góc của nhà thờ, sau khi xác định an toàn, hấn tựa lưng vào tường, nói:

“Ta không có ý mạo phạm, thưa bà sơ, ta cần chắc chắn rằng hai người không gây nguy hiểm cho ta.”

Bà sơ lớn tuổi không nói gì, kéo nữ tu trẻ lui vài bước, nhường chỗ cho chiếc hòm.

Đúng như bà nói, chiếc hòm bị khóa đó có tiền.

Từ vết nứt bị đập vỡ, vài tờ tiền giấy đã lộ ra.

Nhưng Trương Huyền chỉ liếc mắt một cái rồi bỏ qua, nói với hai người:

“Ta là một lữ khách, tình cờ đi qua đây, phát hiện nhiều nhà thờ gặp chuyện, điều tra một chút, biết được một cái tên gọi... tín đồ hắc ám.”

Nói đến đây, Trương Huyền ngừng lại, hấn nhay bén nhận thấy hai người này khi nghe đến ‘tín đồ hắc ám’ thì biểu cảm thay đổi đôi chút.

Dường như là giận dữ, lại dường như là sợ hãi.

Vì vậy, Trương Huyền vừa đóng cửa, vừa hỏi: “Nếu tiện, có thể nói cho ta biết những gì các người biết không?”

“Ngươi... sẽ không làm hại chúng ta chứ?” Bà sơ lớn tuổi thăm dò hỏi.

“Dĩ nhiên là không, ta cũng là tín đồ của Chúa.”

Nói xong, Trương Huyền lấy từ túi ra cây thánh giá của Cha York và đeo lên cổ.

Nhìn thấy vậy, bà sơ lớn tuổi cuối cùng cũng thả lỏng, suy nghĩ một lúc, rồi quyết định nói.

Tín đồ hắc ám, là một nhóm người tự xưng là tín đồ của ‘Ngày Tăm Tối’.

Giáo phái ‘Ngày Tăm Tối’ này ra đời dựa trên lời tiên tri ngày tận thế năm 2012 của nền văn minh Maya.

Trong những năm gần đây, có không ít người ở Mỹ tin rằng năm 2012 là ngày tận thế, là sự trừng phạt của Chúa đối với loài người.

Trong số những người này, có một nhóm người cho rằng, ngày tận thế chính là ‘Ngày Tăm Tối’.

Và ngày tăm tối này, thực ra có thể kéo dài, nhưng...

Điều đó cần phải có sự hy sinh, tức là cần những lễ vật để ‘chuộc tội’!

“Lễ vật?” Trương Huyền nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy, lễ vật.”

Chương 188: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bà sơ lớn tuổi gật đầu:

“Vài tháng gần đây, hầu như mỗi tuần các thị trấn xung quanh đều có thanh thiếu niên mất tích, ban đầu người ta không để ý, nhưng...”

Đang nói, ngoài cửa nhà thờ bỗng truyền đến tiếng xe ô tô.

Nghe thấy tiếng động, Trương Huyền liếc nhìn cửa, hỏi bà sơ lớn tuổi: “Bạn của người?”

Bà sơ lớn tuổi mặt có chút khó coi: “Chắc... không phải!”

“Hiểu rồi.”

Rầm!!!

Một bàn chân đạp mạnh vào cửa nhà thờ!

Ba thanh niên cầm búa dài và thùng xăng bước vào nhà thờ.

Đằng sau họ còn có một trung niên râu rậm cầm đầu thuốc.

“Hmm? Đây chẳng phải là... sơ Joanna sao? Sao cả học trò Angelina của người cũng ở đây?”

Thấy bà sơ lớn tuổi, gã trung niên ngạc nhiên.

“Torris?”

Bà sơ Joanna kinh hãi khi thấy người đến, “Sao lại là người? Người định làm gì?!”

“Ah~” Torris vuốt trán bất đắc dĩ nói: “Ta cũng muốn hỏi, các người đang làm gì ở đây? Hơn nữa là vào giờ này?”

Sơ Joanna không trả lời, mà lớn tiếng chất vấn: “Torris, ngươi là tín đồ hắc ám? Cha Clay bọn họ là do ngươi giết?!”

“Hmm... Ta cũng không còn cách nào, tất cả đều vì thế giới này.”

Torris nhún vai nói: “Cha Clay là một người tốt, nhưng... hắc cảnh đường, ta buộc phải giết hắc.”

Nghe Torris thừa nhận, sơ Joanna giận dữ: “Chúa sẽ trừng phạt ngươi!”

“Đúng vậy, ngài sẽ, ngày tăm tối đang đến, chúng ta không thể để thế giới này bị ngập trong lũ lụt, thay vì chờ sự trừng phạt của Chúa...”

Nói đến đây, Torris dừng lại, vung tay: “Đi, tiễn hai bà sơ đáng thương này gặp Chúa, nhớ đừng để họ chịu nhiều đau đớn!”

“Rõ.”

Ba thanh niên đặt thùng xăng xuống, mặt lộ vẻ tàn ác.

Nhưng ngay lúc đó!

Trương Huyền nấp sau một cột đá động dậy!

Hắn giương súng, nhanh chóng lao ra khỏi chỗ nấp, nhắm mục tiêu!

Pằng! Pằng! Pằng!!!

Ba tiếng súng nhanh như chớp!

Ba thanh niên vừa bước tới lập tức bị bắn chết!

Tiếng súng vang như sấm, khiến Torris vô thức đưa tay chạm vào bao súng bên hông!

Nhưng ba kẻ xui xẻo còn chưa kịp ngã xuống, Trương Huyền đã nhanh chóng chuyển mục tiêu!

Pằng! Pằng!

Hai phát súng nhanh chóng bắn ra!

Torris, người còn chưa kịp rút súng, bị bắn chết ngay lập tức!

Sau khi loại bỏ mối đe dọa, Trương Huyền ra hiệu cho hai bà sơ trốn đi, đồng thời nhanh chóng di chuyển đến phía cửa, thực hiện việc thay băng đạn.

Cạch!

Lắp băng đạn mới vào, Trương Huyền liếc nhìn ra ngoài qua khe cửa, không phát hiện có kẻ thù.

Tuy nhiên, hắn vẫn không an tâm, thực hiện một lần di chuyển nhanh xung quanh, rồi trở lại chỗ cửa.

Cẩn thận lắng nghe tiếng động bên ngoài, chờ khoảng hai giây, rồi lao ra ngoài.

Suốt!

Nhanh chóng quét mắt một vòng, không thấy kẻ thù.

Hắn nhắm súng vào xe của Torris, tiến lại gần.

Đến bên cạnh xe, qua cửa sổ, không thấy ai.

Nhưng để chắc chắn, Trương Huyền mở cửa sau, lùi lại hai bước, giương súng kiểm tra các góc khuất bên trong xe.

Sau khi xác nhận an toàn, hắn nhanh chóng quay lại nhà thờ.

Rầm!

Đóng cửa nhà thờ, Trương Huyền nhanh chóng tìm kiếm trên người mấy kẻ vừa bị bắn chết.

Nhưng chỉ tìm thấy một khẩu súng lục đầy đạn trên người Torris.

Hắn thậm chí còn không mang theo đạn dự phòng.

Điều này làm Trương Huyền có chút thất vọng.

“Tiên sinh.” Sơ Joanna dừng cảm nói: “Cảm ơn ông đã giúp đỡ.”

Nếu Trương Huyền không ra tay, có lẽ bà và Angelina đã chết ở đây, nên sơ Joanna cần phải bày tỏ lòng biết ơn.

“Ta chỉ làm những gì ta nên làm.”

Trương Huyền lắc đầu, nói:

“Những tin đồn hắc ám này ngày càng ngông cuồng, nếu các người không can thiệp, có lẽ sẽ xảy ra chuyện lớn, ta khuyên người nên liên lạc với cấp trên ngay lập tức.”

“Đương nhiên rồi.” Sơ Joanna gật đầu: “Ta sẽ gọi điện ngay.”

“Còn một việc nữa...” Trương Huyền đứng dậy, lấy ra hai đồng xu Thánh Sith: “Ta nghĩ, ta cần một số hỗ trợ.”

“Đồng xu Thánh Sith?” Sơ Joanna ngạc nhiên, rồi gật đầu: “Ngài cứ nói.”

“Ta cần một số trang bị chiến thuật, và... súng.”

Sơ Joanna và Angelina nhìn nhau: “Đương nhiên có thể, đó là quyền của ngài.”

.....

Những người làm công việc tôn giáo này bề ngoài trông rất thánh thiện, nhưng thực tế lại rất táo bạo.

Trương Huyền không ngờ rằng, trong một trại trẻ mồ côi lại giấu một ‘kho vũ khí’ nhỏ!

Chỉ nửa giờ trước.

Sơ Joanna dẫn Trương Huyền đến một trại trẻ mồ côi ở thị trấn gần đó.

Thành thật mà nói, ban đầu, Trương Huyền còn tưởng nàng đang yêu cầu mình quyên góp.

Nhưng khi họ bước vào một văn phòng và kéo tủ quần áo và giá sách ra, Trương Huyền gần như sững sờ!

“Tiên sinh, ngài có thể chọn bất kỳ vũ khí trang bị nào ở đây.”

Chỉ thấy trong tủ quần áo, treo đầy các loại súng ngắn, súng dài, còn trên giá sách sau đồng sách tôn giáo, là những hộp đạn vàng lấp lánh!

Đứng cạnh tủ vũ khí là hai bà sơ, trông hoàn toàn không phù hợp.

“Trời đất...” Trương Huyền nhếch miệng.

Đúng là bất ngờ.

Nhưng hắn cũng không khách sáo, bắt tay vào việc ngay.

Theo thói quen, Trương Huyền lấy một khẩu AR-15, kéo khóa nòng vài lần.

Cạch cạch!

Sau khi chắc chắn đã nạp đạn, hắn giương súng, thực hiện vài động tác nhắm bắn.

“Ổng súng này hơi dài.” Trương Huyền tiếc nuối đặt lại khẩu AR-15 vào tủ súng, rồi nhìn sang các vũ khí khác.

Chương 189: Tiêu Đề 《Ẩn》

Rất nhanh, hắn khóa mục tiêu vào khẩu súng trường tấn công SIG MPX-SD đã được trang bị ống ngắm toàn cảnh.

Hắn lấy khẩu súng xuống, bấm vào khóa gấp báng súng để báng súng về vị trí cũ, rồi kéo chốt nạp đạn.

Cạch!

Hơi nghiêng súng để kiểm tra khoang đạn, sau đó trả chốt nạp đạn về chỗ cũ.

Hắn thử ngắm một chút, mặc dù khẩu MPX này có gắn ống giảm thanh nhưng tổng chiều dài vẫn nằm trong phạm vi chấp nhận được của Trương Huyền.

“Chọn nó thôi.”

Sau đó hắn nhìn xuống tủ đựng súng ngắn, lần này không suy nghĩ nhiều, theo thói quen, hắn chọn một khẩu Glock 19.

Thấy Trương Huyền đã chọn xong vũ khí, sơ Joanna ra hiệu cho Angelina lấy đạn, rồi nói với Trương Huyền:

“Nếu cần áo chống đạn, chúng ta không có ở đây, nhưng nếu ngài đến nhà thờ Thánh Joseph ở San Diego, các giáo sĩ ở đó chắc chắn có thể giúp người.”

Nói rồi, bà đưa cho Trương Huyền một đồng xu Thánh Sith bằng bạc.

“San Diego...” Trương Huyền có chút ngỡ ngàng.

Đây không phải là thành phố mà hắn đã tham gia nhiệm vụ đầu tiên sao?

Nghĩ đến đây, Trương Huyền lấy điện thoại ra, kiểm tra bản đồ.

Quả nhiên.

Nơi này chỉ cách San Diego hơn 50 km.

Nếu thuận lợi, lái xe không quá hai giờ là tới.

Nhưng...

Trương Huyền nhìn ra ngoài, bầu trời đã bắt đầu tối dần, hắn lắc đầu.

“Để lần sau vậy...”

Trương Huyền lái xe trên đường, ngoài cửa sổ, mặt trời đã lặn, bóng tối bao trùm lên đất.

Cạch.

Hắn bật đèn xe, chiếu sáng con đường phía trước.

Hắn liếc nhìn chiếc túi xách để ở ghế phụ.

Toàn bộ vũ khí và đạn dược từ sơ Joanna đều được để trong đó.

Dù sơ Joanna không có áo chống đạn, nhưng bà đã đưa cho hắn một đai chiến thuật.

Trên đai có bao rút nhanh cho súng ngắn và ba túi đựng băng đạn kép.

Trong túi đã có sẵn bốn băng đạn Glock và hai băng đạn MPX.

Dĩ nhiên, cũng có dự phòng.

‘Sau khi về, ta phải đến đồn cảnh sát kiểm tra, ít nhất phải xác định xem trong đồn có nội gián hay không...’

Đang suy nghĩ, điện thoại của Trương Huyền bất ngờ rung lên.

Bzzz... Bzzz... Bzzz...

“Hửm?”

Hắn rút điện thoại ra, nhìn thấy cuộc gọi từ ‘người bạn cũ’.

Cha York?

Nghĩ một lát, Trương Huyền tắt máy.

Nhưng vừa tắt, chưa đến hai giây sau, điện thoại lại rung lên.

Lần này, là số lạ.

“...” Trương Huyền nhíu mày, suy nghĩ vài giây rồi nhấn nút nghe.

Rất nhanh, đầu dây bên kia vang lên một giọng nói quen thuộc nhưng cũng lạ lẫm:

“York, tấp xe vào lề, phía trước không có camera giám sát.”

Khi giọng nói vang lên, một chiếc xe màu đen phía sau bật đèn khẩn cấp, nhanh chóng tiến gần.

Trương Huyền không đáp, nhưng ánh mắt dần trở nên nguy hiểm.

Hắn từ từ giảm tốc độ, đồng thời mở khóa túi xách, rút khẩu Glock 19 ra.

Rất nhanh, xe dừng lại bên lề, chiếc xe màu đen cũng dừng trước xe Trương Huyền và đậu vào lề.

Khi cửa xe mở ra, dưới ánh đèn xe, một gương mặt rất quen thuộc hiện ra trước mắt Trương Huyền!

“Night Hawk!?”

Đúng vậy, người đàn ông bước ra từ xe là nhân vật mà Trương Huyền đã đóng vai trong nhiệm vụ trước!

Đặc vụ hàng đầu của MI6, mật danh: Night Hawk!

Đứng trước xe, có lẽ bị ánh đèn xe làm chói mắt, Night Hawk giơ tay chắn và nhanh chóng bước đến bên cửa sổ chỗ lái xe của Trương Huyền.

Lúc này, Night Hawk trông có vẻ nhếch nhác.

Trên quần áo và tay hắn có vết máu, đi tập tễnh, rõ ràng là đã bị thương.

Mắt thâm quầng, đầy tơ máu, có lẽ đã lâu không nghỉ ngơi.

Cộc cộc cộc.

Night Hawk gõ cửa sổ xe của Trương Huyền.

Trương Huyền hạ nửa cửa sổ, nghiêng người che khuất túi xách trên ghế phụ, nhìn ra ngoài, không nói gì.

Night Hawk có lẽ đang trốn chạy, rõ ràng rất gấp gáp, cửa sổ vừa hạ xuống, hắn đã lập tức nói:

“York, ta cần sự giúp đỡ.”

Nói rồi, hắn đưa vào một đồng xu Thánh Sith vàng sáng.

Trương Huyền nhận lấy đồng xu, gạt đầu nói: “Người nói đi.”

“Ta có thể không bảo vệ được thứ này nữa.”

Night Hawk nói, tay run run kéo cổ áo, rút ra một thẻ dữ liệu từ khe vải.

Trương Huyền nhận ra, đây chính là thẻ dữ liệu X-017.

Trong nhiệm vụ trước, dù Trương Huyền không hiểu rõ X-017 là gì, nhưng đây là thứ hắn đã liều mạng đoạt lại.

Dĩ nhiên, hắn nhớ rất rõ.

Vì trong xe không bật đèn, Night Hawk không thấy ánh mắt kinh ngạc của Trương Huyền.

Night Hawk dựa vào xe, đưa thẻ dữ liệu cho Trương Huyền, nhanh chóng nói:

“Người giữ thứ này cho ta một tuần, nếu đến thứ Bảy tuần sau ta không quay lại lấy... hãy đưa nó đến Đại học London ở Đế quốc Anh, giao cho giáo sư Bruce Aubrey.”

Nói xong, hắn quay người trở lại xe.

Nhìn xe của Night Hawk rời đi nhanh chóng, Trương Huyền nhìn thẻ dữ liệu trong tay, nhíu mày.

Nếu nhớ không lầm, vào năm 2013, Night Hawk đã mang thẻ dữ liệu X-17 đến London, và đã ẩn náu ở đó hai ba tháng.

Bây giờ là đầu năm 2013, nghĩa là Night Hawk sắp đến London.

Vậy hắn đang làm gì ở Mỹ?

Có phải MI6 đang truy sát hắn?

Mình... tức là cha York, làm sao quen biết Night Hawk?

Hơn nữa, có vẻ hai người đã quen biết từ lâu?

Nhiều câu hỏi nảy lên trong đầu.

Trương Huyền lắc đầu, nhìn thẻ dữ liệu trong tay, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định giữ lại.

Nhiệm vụ trong thành tựu Thánh Sith là giúp đỡ ba người giữ đồng xu Thánh Sith.

Gulon là người đầu tiên.

Chương 190: Tiêu Đề 《Ẩn》

Night Hawk... rõ ràng là người thứ hai.

“Trước tiên giữ lại, nếu gặp rắc rối... cùng lắm là làm lại.”

Cất thẻ dữ liệu vào người, hắn nhân ga, lái xe về hướng thị trấn Lake Moore.

.....

Khi Trương Huyền trở lại thị trấn, nơi này đã hoàn toàn mất đi vẻ náo nhiệt của ban ngày.

Không hiểu sao, mọi nhà đều đóng cửa, đèn tắt, dường như... không có ai.

Hắn đỗ xe, quan sát con phố vắng vẻ, suy nghĩ, mở túi xách và đeo lên vai.

Bước vào bóng tối, hắn tiến về phía đồn cảnh sát.

Rất nhanh, hắn đến trước đồn cảnh sát.

Khác với nơi khác, đồn cảnh sát vẫn sáng đèn.

Qua cánh cửa mở, hắn thấy Hank đang ngồi ăn vặt trong phòng trực ban.

Thấy vậy, Trương Huyền kéo khóa túi, bước vào đồn.

“Này, cha York.” Hank thấy Trương Huyền, cười nói: “Việc xong rồi?”

“Ừ.” Trương Huyền cười gật đầu: “Cũng tạm ổn... Đúng rồi, đây là chìa khóa xe của ngươi, yên tâm, ta đã đổ đầy xăng.”

“Haha.” Hank cười lớn.

Trương Huyền nhìn vào văn phòng cảnh sát trống rỗng, hỏi: “Nói nghe này, tối nay thị trấn yên ắng quá? Có sự kiện gì à?”

“Có đấy.” Hank thành thật gật đầu: “Chiều nay, bà Melinda triệu tập mọi người, đi trang trí nhà thờ mới, ta muốn đi giúp, nhưng người biết đấy, ta chỉ là thực tập, việc trực ban này

chắc chắn rơi vào tay ta.”

“Ra vậy... Đúng rồi, tù nhân bắt sáng nay đâu rồi?”

“Hắn à? Chiều nay hắn đã được chuyển đi, nói là không xác định được danh tính, phải đưa đi nơi khác... Thực ra ta cũng không hiểu rõ, nhưng đó là lời của cảnh sát trưởng Mott.”

“Chuyển đi!?”

Trương Huyền giật mình: “Sao lại nhanh vậy? Chuyển đi đâu? Có ghi chép không?”

“Cái này...”

Nhìn Hank ngơ ngác, Trương Huyền hiểu ra, không nói thêm: “Người vừa nói mọi người đều ở nhà thờ mới?”

“Đúng...”

“Tốt.”

Không chần chừ, Trương Huyền quay người ra khỏi đồn, nhanh chóng tiến về phía nhà thờ mới!

Trong bóng tối, Trương Huyền mặc áo cha xứ nhanh chóng di chuyển dọc theo con đường nhỏ, tiến về phía nhà thờ mới.

Hắn mở túi xách, rút khẩu MPX ra, đeo súng lên vai.

Lấy đai chiến thuật ra, buộc vào eo, mở nắp các túi đạn, đảm bảo băng đạn dễ dàng rút ra.

Rút khẩu Glock 19 giấu trong áo, cách một tiếng, đút vào bao.

Rất nhanh.

Trương Huyền đã đến một khu rừng bên cạnh nhà thờ mới.

Vừa đến gần nhà thờ, hắn nghe thấy tiếng nhạc vang lên.

Nhiều người dân thị trấn đang cười nói, tụ tập quanh nhà thờ mới, đốt lửa trại, mang rượu ra, hát múa.

Rõ ràng là tổ chức một bữa tiệc.

“Cái này...”

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Trương Huyền nhú mày.

Thực ra, khi đến đây, hắn đã sẵn sàng cho tình huống xấu nhất.

Tưởng rằng dân làng đều là tín đồ hắc ám, và việc Gulon bị đưa đi gấp gáp là để làm lễ tế, nhưng...

Suy nghĩ một chút, Trương Huyền lùi lại, lấy điện thoại gọi cho Melinda.

Rất nhanh, điện thoại được kết nối, âm thanh phía đối diện hơi ồn ào, nhưng vẫn nghe được tiếng nhạc giống như tại hiện trường.

“Cha York? Ngài về rồi à?”

Có lẽ vì tiếng nhạc quá ồn, Melinda cầm ly rượu vang đi ra khỏi nhà thờ.

Trương Huyền nói: “Đúng vậy, thị trưởng Melinda, ta nghe Hank nói các người đều ở nhà thờ mới?”

“Đúng vậy, có tin vui muốn báo cho ngài, nhà thờ mới sẽ sử dụng được vào tối mai, tối nay chúng ta tổ chức tiệc trước... Ngài đang ở đâu? Có cần ta cho người đến đón không? Dù sao trên đường cũng không có nhiều đèn đường.”

“Không cần đâu.”

Nói rồi, Trương Huyền tắt điện thoại, tháo thiết bị trên người, bỏ lại vào túi, bước ra khỏi rừng.

Melinda thấy Trương Huyền, ngạc nhiên một chút, sau đó cười, tiến lại: “Cha York.”

“Thị trưởng Melinda.”

Lúc này, nhiều người nhìn thấy Trương Huyền, đều cười, giờ ly rượu chào.

Trương Huyền mỉm cười đáp lại, nhìn Melinda nói: “Thật là bất ngờ, thị trưởng Melinda.”

Melinda cười nói: “Đúng vậy.”

Nói rồi, bà lấy một ly rượu vang từ bàn, rót đầy đưa cho Trương Huyền.

Trương Huyền không từ chối, nhận lấy nhưng không uống, nhìn quanh hỏi: “Cảnh sát trưởng Mott đâu?”

“Cảnh sát trưởng Mott?” Melinda nhíu mày, nói: “Hank không nói với ngài sao? Cảnh sát trưởng Mott đi áp giải tù nhân rồi, chưa về.”

“Ah, hắc nói rồi, ta tưởng cảnh sát trưởng Mott đã về, định hỏi một số việc... Thị trưởng Melinda, có thể dẫn ta tham quan ‘bất ngờ’ của các người được không?”

“Rất sẵn lòng.”

.....

Sáng hôm sau.

Khi Trương Huyền gặp lại cảnh sát trưởng Mott, hắn đang nằm trong phòng bệnh của phòng khám thị trấn.

“Tên khốn đó quá xảo quyệt, hắn tấn công cảnh sát khi ta lái xe, cướp súng và làm bị thương chúng ta.”

Nằm trên giường bệnh, cảnh sát trưởng Mott tức giận đâm vào giường: “Biết thế ta đã còng chân hắn, không để hắn trốn thoát!”

“Ngài bớt giận, đừng làm vết thương nặng thêm.”

Trương Huyền an ủi, liếc nhìn băng vải trên chân cảnh sát trưởng Mott, thấy lấm máu, hỏi:

“Ngài biết... tên đó chạy đi đâu không? Hắn có quay lại thị trấn gây phiền không?”

“Yên tâm, cha, không thể nào...”

Một cảnh sát bị thương nằm gần đó, vừa đọc báo vừa nói.

Nhưng chưa kịp nói gì thêm, cảnh sát trưởng Mott đã nói:

“Không thể, hắn đã bị thương, khi chạy còn bị ta bắn thêm một phát, chắc chắn hắn phải tìm chỗ ẩn náu trị thương, không thể xuất hiện nữa.”

Chương 191: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ra vậy...”

Trương Huyền lộ vẻ mặt nhẹ nhõm, gật đầu nói: “Vậy các người nghỉ ngơi đi, ta không làm phiền nữa. Nguyên Chúa phù hộ các người, Amen.”

“Amen.”

Ra khỏi phòng bệnh, sắc mặt Trương Huyền không thay đổi, liếc nhìn camera giám sát trên đầu rồi bước ra khỏi phòng khám.

Hắn có thể thấy rằng cảnh sát trưởng Mott đang nói dối.

Mặc dù sức mạnh của Ghoul trong mắt hắn là bình thường, nhưng đó là khi hắn đã bị thương.

Dù thế nào, Ghoul cũng là một sát thủ chuyên nghiệp, có khả năng chiến đấu cơ bản.

Nếu thật sự có ý định cướp súng, làm sao có thể bỏ qua cảnh sát canh giữ mà bỏ đi dễ dàng như vậy?

Chỉ với cảnh sát trưởng Mott, ngay cả khi đang lái xe, đừng nói đến việc bắn trúng Ghoul.

Hai người bọn họ có thể sống sót hay không còn chưa biết.

Hơn nữa, hai người bị thương do đạn, một trong số đó lại bị thương ở chân, mất máu nghiêm trọng.

Chỉ trong vài giờ, đã có tinh thần như vậy?

Thậm chí còn có tâm trạng đọc báo?

Tất nhiên.

Nếu là người bình thường, có lẽ sẽ không nghi ngờ gì.

Nhưng Trương Huyền không phải là một cha xứ bình thường.

Đã nhiều năm đi trên lưỡi dao, số người hấn giết không dưới hai trăm, không thể không nhìn ra những điểm sơ hở này.

“Có vẻ như tình hình thị trấn... phức tạp hơn ta tưởng...”

Ngẩng đầu nhìn trời.

Mây đen che phủ mặt trời, không khí lạnh lạnh, dường như...

Một cơn mưa lớn đang chuẩn bị rơi.

Thời gian trôi nhanh, một tuần trôi qua nhanh chóng.

Trong mấy ngày này, Trương Huyền luôn ở lại nhà thờ mới, thực hiện những công việc mà một cha xứ nên làm.

Mặc dù Trương Huyền không hiểu nhiều về công việc của cha xứ, nhưng tra cứu trên mạng thì vẫn biết.

Dù sao thì cũng chỉ là: Làm lễ rửa tội, nghe xưng tội, xức dầu thánh, truyền phép Thánh Thể, ban phước hôn nhân...

“Nguyện Chúa phù hộ người.”

Tiến người tín đồ cuối cùng đến xưng tội.

Trương Huyền nhìn sắc trời bên ngoài nhà thờ dần tối đi.

Không biết vì sao, những ngày gần đây thời tiết không tốt, lúc thì mưa, lúc thì trời âm u, chưa từng thấy mặt trời.

Đóng cửa nhà thờ, Trương Huyền lấy điện thoại ra, gọi cho nữ tu Joan.

Rất nhanh, điện thoại kết nối.

“Là ta, bên Roma có tin tức gì chưa?”

“Đúng.”

Nữ tu Joannakhông ngạc nhiên trước cuộc gọi của Trương Huyền, nói:

“Ta vừa định nói với ngài, chúng ta đã điều tra được một số manh mối, về một số bí mật sâu xa của ‘Ngày Đen Tối’, cụ thể thì...

Rất tiếc, ta không thể nói quá nhiều, nhưng trong hai ngày tới, bên Roma sẽ cử Thánh Kỵ Sĩ đến xử lý, tin rằng, những thứ bẩn thỉu này sẽ sớm bị loại bỏ.”

Nghe lời nữ tu Joanna, Trương Huyền không có biểu hiện gì, gật đầu nói: “Ta biết rồi.”

Nói xong, liền cúp máy.

Bên Roma hành động quá chậm, đã một tuần rồi, giờ mới biết cử người đến...

Nói đến Thánh Kỵ Sĩ?

Đó là cái gì?

Lực lượng vũ trang của giáo đoàn sao?

Đang suy nghĩ, cửa nhà thờ bị gõ mạnh.

Cộc cộc cộc!!!

“Đến đây.”

Trả lời một tiếng, Trương Huyền xoay người đi nhanh hai bước, mở cửa nhà thờ.

Bên ngoài, có bốn người đàn ông cao to mặc đồ đen đang đứng.

‘Quân nhân? Lính đánh thuê?’

Vừa nhìn thấy những người này, Trương Huyền liền nhận ra thân phận đại khái của họ, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười:

“Các vị, ngày lễ là ngày mai, xin hỏi có việc gì sao?”

Người đứng đầu mắt sắc như dao, quét một lượt qua nhà thờ sau lưng Trương Huyền, không nói gì.

Hai người đàn ông to lớn bên cạnh hắn đẩy cửa nhà thờ chưa mở hết, mỗi người rút ra một khẩu súng ngắn, bước nhanh vào nhà thờ, kiểm tra từng góc nhà thờ.

Lúc này, người đứng trước mặt Trương Huyền thấp giọng nói: “Cha xứ, ở đây nói chuyện không tiện, mời vào trong.”

Trương Huyền không nói, liếc nhìn người đàn ông đứng sau hắn đang canh gác, rồi xoay người đi vào nhà thờ.

Cạch.

Cửa nhà thờ đóng lại, người đó bước đến trước mặt Trương Huyền, mỉm cười nói:

“Xin lỗi, cha xứ, ngài có thể gọi ta là Samson, hôm nay đến đây, muốn hỏi thăm ngài một số việc.”

Nói rồi, đưa ra một đồng tiền bạc Thánh Sith.

Người sở hữu đồng tiền Thánh Sith thứ ba?

Trương Huyền không nói, nhận lấy đồng tiền bạc, khẽ gật đầu.

“Chuyện là, chúng ta điều tra được, vào tối thứ bảy tuần trước, khoảng từ sáu giờ đến bảy giờ rưỡi tối, ngài đã gặp một người trên đường số 12 Temecula, chúng ta muốn hỏi, người đó đã nói gì với ngài? Hoặc... có giao cho ngài vật gì không?”

Cầm đồng tiền bạc, Trương Huyền hiểu rõ ý định của họ.

Có vẻ như Night Hawk và dữ liệu thẻ X-017 vẫn gây ra phiền toái.

Thấy Trương Huyền có vẻ ‘do dự’, Samson nói:

“Ta biết quy tắc của các ngài, chỉ cần nhận đồng tiền Thánh Sith, thì phải hoàn thành lời hứa với người giữ đồng tiền, và lời hứa không được mâu thuẫn, nếu ngài đã nhận đồng tiền của người đó, phải giữ bí mật cho hắn, ta có thể hiểu, nhưng...”

Nói rồi, Samson rút súng, kéo khóa nòng.

Cạch!

Tiếng đạn lên nòng vang lên trong nhà thờ trống rỗng, rõ ràng vô cùng.

Samson không nói tiếp, nhưng ý của hắn đã rõ ràng.

Thấy vậy, Trương Huyền gật đầu nói:

“Nếu ngươi nói về Night Hawk... đúng vậy, hắn đã giao cho ta một vật.”

Chương 192: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghe lời Trương Huyền, mặt Samson lộ vẻ vui mừng, hỏi ngay: “Vật đó đâu?”

Trương Huyền không nói, chỉ về phía phòng xung tội của nhà thờ.

Theo dấu hiệu của Samson, hai người đàn ông bước nhanh đến đó, bắt đầu lục soát trong phòng xung tội.

Trong lúc đó, Trương Huyền đột nhiên hỏi: “Samson tiên sinh, có thể hỏi các người đến từ đâu không?”

Samson cười nhạt: “Người định trả thù chúng ta sao?”

Trương Huyền không nói.

Samson cũng không để tâm, cười nói:

“Thực ra nói cho người cũng không sao, chúng ta là lính đánh thuê Blue Jay, Night Hawk... giấu rất kỹ, chúng ta đã tìm hẩn nhiều năm, nếu không nhờ may mắn, tìm được mối liên hệ giữa người và hẩn, có lẽ kế hoạch của hẩn đã thành công.”

Vừa nói, Samson vừa lấy từ túi ra một ống giảm thanh, vắn vào đầu súng.

Lúc này, trong phòng xung tội, một lính đánh thuê thò đầu ra nói: “Đội trưởng, không tìm thấy.”

“Hả?”

Samson quay đầu nhìn, định nói gì đó.

Trương Huyền đột ngột đá vào một cái ghế bên cạnh!

Cạch!

Cái ghế bay lên, che tầm nhìn của tên lính đánh thuê bên cạnh, Trương Huyền nhanh chóng lùi lại!

Tay trái xé toạc nút áo cha xứ, tay phải rút ra khẩu Glock 19!

Đưa súng trước ngực, bóp cò!

Pằng pằng!

Hai phát bắn vào ngực Samson, mặc dù đạn bị áo chống đạn chặn lại, nhưng lực đẩy làm Samson ngã xuống đất!

Mặc dù Trương Huyền thấy Samson mặc áo chống đạn, nhưng tên lính đánh thuê bên cạnh đã nhắm súng vào hắn.

Không kịp bắn thêm, Trương Huyền nhanh chóng xoay súng, cúi người xuống đồng thời chuyển sang tư thế hai tay cầm súng!

Pằng pằng!

Hai phát bắn nhanh, một phát trúng cổ, một phát trúng đầu tên lính đánh thuê!

Tiếp tục xoay súng, nhưng Samson đã l

ăn đến phía sau một cột chịu lực!

Pằng pằng pằng...!!!

Hai tên lính đánh thuê trong phòng xung tội nhanh chóng nhắm súng vào Trương Huyền và bắn!

Nhưng Trương Huyền cũng không chậm, khi thấy không thể bắn trúng Samson, liền nhanh chóng di chuyển sang trái.

Vừa di chuyển, vừa nhắm vào hướng phòng xung tội bắn liên tiếp!

Pằng pằng pằng...!!!

Đạn xối xả, máu bắn lên cửa gỗ khắc của phòng xung tội!

Lùi lại phía sau một cột chịu lực, Trương Huyền chậm rãi rút ra băng đạn mới, thay đạn chiến thuật.

Trong lúc đó, Samson tức giận hét lớn: “Người không phải cha xứ York, người rút cuộc là ai!?”

Vừa nói, Samson vừa quỳ một chân, nghiêng người nhắm súng bắn!

Pằng pằng...!!!

Đạn bắn vào sàn gỗ gần Trương Huyền, mảnh gỗ bay tứ tung!

Trương Huyền không trả lời, thay đạn xong, bắt đầu đếm số đạn còn lại trong súng của Samson.

Trong phòng xung tội, một lính đánh thuê bị bắn trúng hai phát nhưng không chí mạng, cố gắng đứng dậy.

Thấy đồng đội bên cạnh bị giết, hấn đỏ bừng mắt.

“FK!!!”

Một tiếng hét giận dữ, rồi hấn nhanh chóng nhặt súng dưới đất, lao về phía Trương Huyền!

“Đừng tới đó!”

Thấy tình hình, Samson vội hét lớn!

Nhưng, hấn vẫn chậm một chút.

Tên lính đánh thuê nhanh chóng lao đến bên cạnh cột chịu lực, tiếng bước chân nặng nề, nghe thấy động tĩnh, Trương Huyền nhanh chóng nhắm súng trước ngực!

Pằng pằng!

Hai phát bắn trúng chân và bụng tên lính đánh thuê xuất hiện đầu tiên trong tầm nhìn của Trương Huyền!

Khi hắn dừng lại, thân hình nghiêng về phía trước, Trương Huyền nhanh chóng thò tay trái ra, giữ lấy khóa nòng súng của hắn!

Cạch!

Đạn rơi ra!

Tiếp theo, dùng lực mạnh kéo hắn vào tầm nhìn của mình!

Pằng pằng!

Bắn đôi!

Bắn nát đầu!

Bịch!

Xác hắn ngã xuống đất nặng nề, máu và não văng ra khắp nơi, trông thật ghê rợn!

“FK!!!”

Tận mắt chứng kiến đồng đội bị giết trước mắt, cảm giác thật khó chịu.

Nhưng Samson biết mình không phải đối thủ, vừa bắn từng phát, vừa nhanh chóng rút khỏi nhà thờ.

Nghe tiếng súng, Trương Huyền đoán được vị trí đại khái của Samson.

Nghe thấy tiếng súng xa dần, hắn nhận ra Samson đang muốn chạy.

Nhưng Samson luôn bắn áp chế, Trương Huyền không có cơ hội bắn trả.

Rất nhanh, tiếng súng ngừng.

Trương Huyền quỳ một chân, hai tay cầm súng, nghiêng người thử bắn.

Quả nhiên, Samson đã biến mất.

Nhắm súng đến bên ngoài phòng xung tội, bắn một phát vào đầu lính đánh thuê, Trương Huyền nhanh chóng đến bên cửa nhà thờ.

Ở ngoài nhà thờ không xa, Samson đã lên xe!

Nhìn thấy Samson sắp đóng cửa xe, Trương Huyền nhanh chóng nhắm súng bắn!

Pằng pằng!

Hai phát bắn nhanh, nhưng chỉ một viên trúng, viên còn lại trúng vào cửa xe!

Nhưng Trương Huyền không dừng lại ở hai phát.

Pằng pằng pằng...!!!

Liên tục bắn sáu bảy phát, viên nào cũng trúng cửa xe và kính xe chỗ ghế lái!

Nhưng ngạc nhiên thay, chiếc xe lại là xe chống đạn, đạn súng ngắn không xuyên qua được!

Nhìn thấy Samson khởi động xe, lái xe nhanh chóng chạy trốn.

Trương Huyền nhíu mày, không chọn cách đuổi theo, tất nhiên hắn cũng không thể đuổi, dù sao hắn cũng không có xe.

Sau khi thay băng đạn súng, Trương Huyền lấy điện thoại ra gọi cho Night Hawk.

Nhưng...

Số của Night Hawk hiện đã không còn tồn tại, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Vào tối thứ bảy tuần trước, Night Hawk nói sẽ đến tìm hắn, nhưng giờ điện thoại không liên lạc được... chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?

Không, không thể, nếu Night Hawk chết, thì sau đó hẳn làm sao xuất hiện ở London?

Chương 193: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lắc đầu, Trương Huyền quay lại nhà thờ, chuẩn bị xử lý xác chết.

Trong lúc đó.

Trên con đường ngoài thị trấn Lake Moore.

Samson một tay lái xe, một tay ấn mạnh vết thương do đạn ở đùi.

Máu chảy nhiều, thấm ướt quần hần,

“Hừ... hừ...”

Mặt hần tái nhợt vì mất máu, đầy giận dữ và nghi hoặc.

Trong tài liệu điều tra, cha xứ York chỉ là một giáo sĩ bình thường, từ nhỏ lớn lên trong nhà thờ.

Đừng nói giết người, ngay cả gà cũng chưa từng giết.

Hoàn toàn không có sức chống trả.

Nhưng...

Cha xứ York mà hần vừa thấy, ngoài diện mạo giống, hoàn toàn không có điểm nào giống với người trong tài liệu!

Người từng thấy cha xứ nào giết người mà không chút do dự chưa?

Kỹ năng bắn súng vượt xa mình, kỹ năng giết người hiệu quả đến đáng kinh ngạc.

Không phải luyện trong một sớm một chiều!

Đặc biệt khi hắn cầm súng.

Sát khí kinh người phát ra từ hắn làm mình dựng tóc gáy!

“Không bình thường, quá không bình thường, hắn tuyệt đối không phải cha xứ York...!”

Lúc này, Samson thậm chí nghi ngờ rằng cha xứ York trong nhà thờ thực ra là Night Hawk giả trang.

Đang nghĩ, ý thức của Samson bắt đầu mơ hồ.

Lắc mạnh đầu, Samson nhận ra, viên đạn có thể đã trúng động mạch chính.

Nếu không xử lý khẩn cấp, mình chắc chắn sẽ chết trên xe!

Nhìn thấy lối vào thị trấn Lake Moore phía trước, Samson nghiêng răng, lái xe vào!

Ít nhất, phải cầm máu trước!

.....

Mặt trời đã lặn, trời cũng đã hoàn toàn tối đen.

Ở nghĩa trang mới phía sau nhà thờ, Trương Huyền đã chôn giấu xác chết.

Đang định quay lại dọn dẹp vết máu còn lại trong nhà thờ thì đột nhiên nghe thấy tiếng xe ô tô.

“Ừm? Lại có người đến?”

Trương Huyền rút khẩu Glock ra, nhanh chóng bước vào trong nhà thờ.

Hắn đã dùng hết băng đạn dự phòng, cần phải nhanh chóng về phòng lấy thêm.

Nhưng còn chưa vào đến nhà thờ, bên ngoài đã vang lên giọng của cảnh sát trưởng Mott: “Cha xứ York có ở đây không?”

Nghe thấy vậy, Trương Huyền nhú mào, từ bỏ ý định vào nhà thờ, vòng ra bên hông, nhanh chóng đến vị trí cửa trước.

“Cảnh sát trưởng Mott, muộn thế này có việc gì vậy?”

Lúc này, ngoài cửa trước, cảnh sát trưởng Mott đang đứng cùng hai viên cảnh sát.

Thấy Trương Huyền từ bên hông đi ra, cảnh sát trưởng Mott không nghi ngờ gì, tiến tới nói: “Cha xứ York, thị trưởng Melinda phát hiện một số thứ liên quan đến cha xứ Charles ở nhà thờ cũ, mong ngài có thể qua xem.”

Trương Huyền nhìn cảnh sát trưởng Mott, rồi nhìn hai viên cảnh sát phía sau hắn, cảm thấy có gì đó không ổn, liền nói:

“Việc này... xin lỗi, ta đang có chút việc bận, có thể để đến ngày mai không?”

“Sợ rằng không được.” Đôi mắt của cảnh sát trưởng Mott lóe lên một tia lạnh lùng, nói: “Đêm nay, ngài nhất định phải qua đó một chuyến, chuyện này... rất khẩn cấp.”

“...” Trương Huyền nheo mắt, im lặng vài giây, nói: “Nếu ta không đi thì sao?”

“... Vậy thì chúng ta chỉ còn cách tự mình ‘mời’ ngài đi.”

Nhìn cảnh sát trưởng Mott rõ ràng đã có chút không kiên nhẫn, Trương Huyền đột nhiên nói: “Cảnh sát trưởng Mott, các người... là tín đồ hắc ám phải không?”

Nghe vậy, chút lễ độ cuối cùng trên khuôn mặt của cảnh sát trưởng Mott hoàn toàn biến mất, hắn điên cuồng nói: “Người đoán đúng rồi... nhưng đáng tiếc, quá muộn rồi!”

Vừa dứt lời, hai viên cảnh sát phía sau hắn nhanh chóng tiến lên, rút còng tay, chuẩn bị bắt Trương Huyền!

Nhưng ngay lúc đó!

Pằng pằng!

Hai tiếng súng vang lên!

Hai viên cảnh sát bị Trương Huyền bắn nổ đầu ngay tại chỗ!

Không đợi cảnh sát trưởng Mott rút súng, Trương Huyền liền bóp cò thêm lần nữa!

Pằng!

Một viên đạn trúng vào bụng dưới của cảnh sát trưởng Mott!

Cơn đau dữ dội từ viên đạn xâm nhập vào cơ thể khiến cảnh sát trưởng Mott ngã gục xuống đất!

Trương Huyền bước tới, bắn thêm hai phát vào cánh tay của cảnh sát trưởng Mott, khiến hắn mất khả năng phản kháng, sau đó dẫm mạnh lên vết thương của hắn, giọng nói lạnh lùng:

“Ta hỏi, ngươi trả lời, hiểu không?”

Nhìn ‘cha xứ York’ đang đứng cao nhìn xuống mình, cảnh sát trưởng Mott đau đớn nhận ra điều gì đó, hoảng sợ nói: “Ngươi là... Kỵ sĩ Thánh điện!?”

Trương Huyền không trả lời, chân hắn dẫm lên vết thương của cảnh sát trưởng Mott càng mạnh hơn!

“Xi...!!!”

Cơn đau khiến hắn không kìm được tiếng kêu đau, cảnh sát trưởng Mott vội vàng nói:

“Được được! Ngươi hỏi đi!”

...

Nhà thờ cũ ở thị trấn Lake Moore.

Thị trưởng Melinda đang mặc một chiếc áo choàng dài màu đen, đứng trong đông đồ nát, ngược nhìn mặt trăng trên trời.

Phía sau nàng, hàng trăm người dân cũng mặc áo choàng đen, không biểu cảm nhìn lên bầu trời.

“Ngày của bóng tối sắp đến, dâng lên vật tế, làm an lòng các vị thần!”

Lời vừa dứt, các tín đồ hắc ám phía sau Melinda đồng loạt nhường ra một con đường.

Bốn tín đồ hắc ám khiêng một bàn thờ, chậm rãi đi qua đám đông.

Trên bàn thờ là một xác chết được quấn vải xung quanh, nhưng trái tim bị đóng một cái cọc gỗ, chết không nhắm mắt nhìn lên bầu trời!

Và thi thể đó, chính là Samson!

Tại cổng vào phía đông của thị trấn Lake Moore.

Một chiếc xe cảnh sát bật đèn pha đang từ từ tiến đến.

“Cảnh sát trưởng Mott đã trở lại.”

Chương 194: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vài tín đồ hắc ám mặc áo choàng đen đứng lên từ băng ghế bên đường.

Rõ ràng, bọn họ đã đợi ở đây khá lâu.

Chiếc xe cảnh sát từ từ dừng lại giữa đường lớn, nhưng đèn xe không tắt, làm vài người không thể mở mắt.

“Này, cảnh trưởng, tắt đèn xe đi.”

Một tín đồ hắc ám vừa nói vừa bước đến chỗ ghế lái.

Nhưng khi hắn nhìn qua cửa sổ, phát hiện ra trên ghế lái không có ai!?

“?”

Ngay lúc hắn nghi ngờ, cánh cửa sau xe bất ngờ bị đập tung!

Bốp!

Biubiu!!!

Hai tiếng súng giảm thanh vang lên!

Tên tín đồ hắc ám ngã gục tại chỗ!

Trương Huyền tay cầm khẩu MPX từ ghế sau bước xuống, hai tay giơ súng bắn nhanh!

Biubiu...!

Liên tiếp vài phát!

Những tín đồ hắc ám ở phía trước chưa kịp phản ứng đã bị hạ gục!

Xử lý xong đám địch chặn đường phía trước, Trương Huyền đeo súng lên vai, lấy một chiếc ba lô đen từ ghế xe đeo lên.

Nhìn con đường thị trấn phía trước, Trương Huyền nhanh chóng vòng đến ghế lái, tắt đèn xe.

Quỳ một gối, nâng súng, bóp cò!

Biu! Biu!...!

Pằng! Pằng! Pằng...!

Từng viên đạn bay đi!

Đèn đường phía trước từng chiếc bị bắn vỡ!

Thị trấn, theo ánh đèn bị tắt, dần dần chìm vào bóng tối!

Cho đến khi hoàn toàn bị bao phủ bởi bóng tối.

Trương Huyền thu súng vào nách, tay trái lấy một băng đạn mới từ bao đạn ở thắt lưng, ngón tay phải nhấn nút thả băng đạn cũ.

Bắt lấy băng đạn đã dùng hết hai phần ba và lắp băng đạn mới vào.

Cạch!

Nạp đạn xong, Trương Huyền nhanh chóng di chuyển dọc theo bên đường.

Trước đó,

Trương Huyền đã từ miệng cảnh sát trưởng Mott biết được tình hình tổng quát và một số sự thật về thị trấn Lake Moore.

Vụ cháy ở nhà thờ cũ hai tuần trước, chính là do bọn họ gây ra.

Và cha xứ Richard, cũng bị cảnh sát trưởng Mott giết.

Hiện tại thị trấn Lake Moore, phần lớn đã bị chuyển hóa thành tín đồ hắc ám.

Phần còn lại, hầu hết đều biết không ít sự tình và chọn cách đầu hàng giữ bí mật.

Số ít không biết... chỉ là thiểu số.

Tóm lại.

Hiện nay, có thể nói là hầu như ai cũng là kẻ địch.

Để hoàn thành nhiệm vụ thanh trừng thị trấn.

Trương Huyền phải giết người!

Giết rất nhiều người!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trương Huyền lóe lên sát khí nồng đậm!

...

“Này Jimmy, tắt đèn đi, nếu còn thấy người lên bật đèn lần nữa, ta sẽ nhét bóng đèn vào miệng người!”

Nick mặc áo choàng đen, tay cầm mũ tròn, tức giận đập cửa phòng của em trai Jimmy.

Trong phòng, giọng Jimmy vang lên: “Xin lỗi Nick.”

Xác định Jimmy đã tắt đèn, Nick vẫn còn lảo bảo đi xuống lầu, vào phòng khách.

Lúc này, trên bàn ở giữa phòng khách, có một con cá chết.

Xung quanh con cá đó, có sáu cây nến đang cháy.

Đường phấn đỏ nối các cây nến với nhau, tạo thành một hình lục giác chuẩn.

Nick kính cẩn chào lục giác, miệng không ngừng đọc các kinh văn.

Và lúc này.

Cạch.

“Hử?”

Nick quay đầu nhìn về phía bếp.

Phát hiện cửa sổ bếp không biết sao lại mở.

Ánh trăng chiếu vào rèm cửa trên cửa sổ.

Gió nhẹ thổi qua, rèm nhẹ nhàng lay động.

Nick không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng đó là trò đùa của em trai, bực bội hét lên:

“Jimmy, tại sao lại không đóng cửa sổ!”

Nói xong, liền đi vào phòng bếp, định đóng cửa sổ lại.

Nhưng hắn vừa bước vào bếp ngay lập tức.

Một bàn tay to đột nhiên vươn ra!

Nick chưa kịp phản ứng thì đã bị bóp cổ!

Không chờ hắn phản kháng!

Phập!!!

Một con dao găm đâm thẳng vào ngực hắn!

Phập phập phập!

Đâm liên tiếp mấy nhát, máu tươi phun ra xối xả!

Cảm nhận tin đồn Hắc Ám trong lòng dần mất đi sức lực,
Trương Huyền nhẹ nhàng đặt thi thể xuống sàn nhà.

Cạch.

Kéo khẩu MPX đeo bên hông trái lên.

Trương Huyền, trong trang phục cha xứ đen, như một bóng ma, bắt đầu nhẹ nhàng kiểm tra từng góc phòng.

Đi qua phòng khách, nhìn thấy ngôi sao sáu cánh kỳ lạ trên bàn, Trương Huyền cau mày.

Tiện tay dập tắt nến, xác định không còn ai ở tầng một nữa.

Trương Huyền bước lên tầng hai, kiểm tra hai phòng có cửa mở.

Đến trước căn phòng đóng kín cửa.

Đứng ở bên cạnh cửa, Trương Huyền một tay cầm súng, tay trái đặt lên tay nắm cửa, nhẹ nhàng ấn xuống.

Cạch.

Cửa mở.

Rầm!

Đẩy cửa mạnh!

Trương Huyền nhanh chóng hoàn thành động tác cắt góc và tiến vào góc phải của phòng!

Vùng bắn bao phủ toàn bộ căn phòng!

Nhưng khi hần nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, ngón tay đặt trên cò súng liền thả lỏng.

Phòng này không lớn, có một chiếc giường và một cái bàn.

Một kệ sách dài, đầy các loại truyện tranh siêu anh hùng.

Một cậu bé khoảng chưa đến mười tuổi, mặc đồ ngủ, đang ngồi trên giường, đắp chăn.

Ánh trăng xuyên qua khe rèm chiếu vào, soi lên hai người.

Tạo nên một bức tranh tĩnh lặng.

“Cha York?”

Jimmy dụi mắt, ngái ngủ nhìn Trương Huyền trong góc phòng.

Trương Huyền dù không hạ súng, nhưng cũng không bóp cò.

Xác định phòng không còn chỗ trốn, Trương Huyền đóng cửa lại, bước đến bên Jimmy:

“Này, người là Jimmy đúng không?”

“Đúng.”

Jimmy gật đầu, nhìn về phía cửa hỏi: “Nick đâu rồi?”

“Nick ngủ rồi.”

Trương Huyền đặt Jimmy xuống, kéo chăn đắp lên:

“Người cũng nên ngủ đi Jimmy, ngủ muộn quá, mai Nick dậy sẽ mắng người đấy.”

“Vâng.” Jimmy đắp chăn, dù không hiểu vì sao cha York lại ở nhà mình, nhưng cha York nói đúng, cậu nên ngủ.

Chương 195: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhìn Jimmy nhắm mắt, Trương Huyền lặng lẽ rời khỏi phòng.

“Phù...”

Nhìn vết máu còn chưa lau sạch trên tay dưới ánh trăng.

Trương Huyền lắc đầu, đi đến cuối hành lang, nhìn qua cửa sổ đối diện đồn cảnh sát.

Khác với những nơi khác, đồn cảnh sát vẫn sáng đèn như tuần trước.

Tách tách tách tách.....

Dưới ánh đèn huỳnh quang mờ nhạt, tiếng gõ bàn phím không ngừng.

Tách.

Nhấn phím Enter cuối cùng, gửi báo cáo công việc hôm nay, Hank thở phào:

“Phù... Thời gian trôi nhanh thật.”

Nhìn đồng hồ treo tường, đã gần mười giờ tối.

Nghĩ đến việc phải trực đêm nay, Hank không khỏi thở dài.

“Này Hank.”

Một cảnh sát đứng dậy, đi ra cửa: “Đến giờ nghỉ rồi, ta định đi quán rượu, có muốn ta mang gì về không?”

“Cảm ơn người, Larry, nhưng...” Hank do dự: “Thôi không cần đâu.”

“Được rồi.” Larry không nói gì thêm, quay người ra cửa.

Ngay lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng động lớn!

Vút~ Bùm!

Đầu Larry nổ tung, máu bắn tung tóe, hấn ngã gục xuống đất!

Bị tấn công đột ngột, Hank chưa kịp phản ứng, theo bản năng rút đầu!

Nhưng chưa đầy hai giây, Hank nhận ra bên ngoài có người tấn công đồn cảnh sát!

“Larry!!!”

Núp dưới bàn, Hank hét lên.

Nhưng rõ ràng, Larry không thể trả lời.

“Hộc hộc...”

Hank thở hắt hắt, vội vàng rút súng, nhắm vào cửa đồn cảnh sát!

Nhưng tay hấn run rẩy, chứng tỏ hấn đang cực kỳ căng thẳng.

Đợi vài giây, không thấy ai tấn công, Hank nhớ ra phải nhấn chuông báo động!

Không do dự, bò đến chuông báo động, nhấn một cái!

Ngay sau đó!

Reng reng...!!!

Tiếng chuông báo động vang lên chói tai!

Nhưng lúc này, ngoài Hank, đồn cảnh sát không còn ai.

Giờ hắn chỉ còn hy vọng cảnh sát trưởng Mott kịp quay lại.

Hoặc chuông báo động trên mạng sẽ thu hút sự giúp đỡ từ khu vực khác.

Lúc này, ngoài đồn cảnh sát.

Trương Huyền đứng ở cửa sổ tầng hai, nghe chuông báo động vang lên, liền cất súng, nhanh chóng rời đi.

Hắn đã đạt mục đích.

Trương Huyền hiểu rõ, một mình giết hết cả thị trấn là không thực tế.

Những tín đồ Hắc Ám không dễ đối phó.

Chưa nói đạn có đủ không.

Cho dù đủ, cơ thể hắn cũng không chịu nổi trận chiến dài.

Nên để an toàn vượt qua nhiệm vụ, hắn phải kéo thêm người vào cuộc.

Ban đầu hắn định nhờ sự giúp đỡ của Roma để tiêu diệt tín đồ Hắc Ám.

Dù sao đó là chuyên môn của họ.

Và hôm nay, hắn đã biết từ sơ Joannarằng Kỵ sĩ Thánh điện sẽ sớm đến.

Nhưng không may.

Tín đồ Hắc Ám định ra tay với hắn hôm nay.

Điều đó nghĩa là, Kỵ sĩ Thánh điện chắc không kịp đến.

Nhưng... SWAT có thể.

.....

Cùng lúc đó, tại nhà thờ cũ.

Melinda nhìn tin tức về vụ tấn công đồn cảnh sát trên điện thoại, sắc mặt bình tĩnh.

“Thưa bà, có chuyện rồi.”

Một trung niên cầm súng sẵn nghiêm trọng nói: “Không liên lạc được với cảnh sát trưởng Mott, theo giám sát, người ở công thị trấn bị giết, kẻ ra tay... là cha York!”

“Hắn chỉ có một mình?”

“Đúng.”

“Haha... Cuối cùng cũng đến, xem ra cha York không đơn giản.”

Melinda cười nhạt, từ lúc họ thiêu rụi nhà thờ, giết hết cha xứ, đã chuẩn bị bị trả thù.

Rõ ràng, cha York thực ra là một Kỵ sĩ Thánh điện từ Roma!

Melinda quay lại, nhìn các tin đồ Hắc Ám, ánh mắt rực lửa:

“Mọi người, thời khắc chiến đấu đã đến, giết kẻ giả danh cha, chặt xác hắn, làm vật tế mới cho Ngày Đen Tối!”

Vừa dứt lời, một tùy tùng bên cạnh nhún nút gửi tin nhắn hàng loạt!

.....

Đình đong đình đong...!

Trong quán rượu thị trấn.

Nhiều tiếng chuông tin nhắn vang lên.

Chủ quán, nhân viên phục vụ, khách uống rượu...

Mọi người đều rút điện thoại xem.

Sau đó, vẻ mặt họ nghiêm lại, liếc nhìn nhau, chủ quán kéo mở tủ rượu!

Bên trong treo mười mấy khẩu súng đủ loại!

Phát súng xong, chủ quán cầm khẩu Remington và thất lưng đầy đạn bước ra cửa!

Lúc này ngoài đường, đã có người cầm súng bước ra.

“Tìm hấn! Giết hấn!”

Không biết ai hét lên, mọi người điên cuồng hô to, nhanh chóng tìm kiếm khắp thị trấn!

Lúc này, ở phía tây thị trấn.

Trương Huyền đang núp sau thùng rác trong ngõ nhỏ.

Thấy ngoài đường náo nhiệt, hấn liền thụt đầu lại.

“Tình hình có vẻ không ổn, sao nhiều người đột nhiên xuất hiện...”

Đang suy nghĩ, một ông lão cầm súng bước vào ngõ, đảo mắt nhìn quanh.

Nghe tiếng bước chân càng gần, Trương Huyền quỳ gối, hai tay cầm súng cảnh giác.

Rất nhanh!

Bịch!

Một chiếc giày xuất hiện trong tầm nhìn của Trương Huyền!

Piu!!!

“A!!!”

Tiếng súng nổ kèm tiếng hét thảm!

Trong cơn đau, ông lão ngã về phía trước!

Tiếng hét chưa dứt, một viên đạn nữa xuyên qua thái dương!

Bùm!!!

Thì thề ngã xuống, Trương Huyền không do dự, đứng dậy
giơ súng, nhắm

về phía ngõ!

Lúc này, ở đầu ngõ, có hai kẻ đang thò đầu vào.

Chưa kịp phản ứng!

Piu piu!!!

Hai phát súng giảm thanh!

Hai kẻ bị bắn vỡ đầu!

“Tấn công! Có người tấn công! Ngay đó!!”

Ngoài đường, tiếng hét vang dội!

Kẻ vội vã, từ xa đã bắn về phía ngõ!

Pằng pằng pằng...!!!

Một loạt đạn bay ngang!

Trương Huyền không chọn đột phá từ phía trước, kẻ địch
đông, xuất hiện lộ liễu chắc chắn bị bắn thành cái rở!

Piu piu...!!!

Vừa lùi lại vài bước, vừa bắn vào hai bên ngõ.

Chương 196: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền nhanh chóng quay người, lao về phía cuối ngõ!

Ngay lúc sắp va vào tường, hắn bước dài, đạp lên một cái hộp, bật lên!

Bám lấy một cái ống!

Vút vút vút!!!

Vài bước, Trương Huyền đã lên đến cửa sổ tầng hai.

Bùm!!!

Trước khi kiệt sức, hắn phá cửa sổ, lao vào!

Bùm!!!

Kính vỡ, Trương Huyền nhảy vào trong!

Phòng này trông như kho chứa, đầy hộp đủ loại.

Nhưng chưa kịp nhìn kỹ, cửa kho đột nhiên mở!

Rầm!

Một người đàn ông cầm súng săn xông vào!

Phản ứng theo bản năng, Trương Huyền né sang phải, nhanh chóng rút súng Glock bên hông!

Pằng!

Một phát bắn vào chân đối phương!

Chưa để hấn kêu lên, Trương Huyền nhanh chóng cầm chắc súng!

Pằng!!!

Một phát bắn vào đầu!

Giết xong người này, Trương Huyền nhanh chóng giờ súng quét từ trái sang phải.

Xác định không còn nguy hiểm, hấn cật Glock vào bao, cầm lấy khẩu MPX bên hông trái.

Cạch!

Chống súng vào vai!

Nhanh chóng lao ra, gặp ngay một phụ nữ trung niên trong áo choàng đen của tín đồ Hắc Ám, đang xông vào một phòng khác!

Piu piu...!

Trương Huyền đoán hướng di chuyển, bắn liên tiếp vào tường!

Đạn xuyên tường, gỗ vụn bay, để lại lỗ đạn!

Bịch!

Piu piu!

Nghe tiếng ngã, Trương Huyền bắn thêm hai phát vào vị trí đó.

Đi nhẹ đến cạnh cửa phòng, nghe ngóng vài giây, không thấy động tĩnh, hấn giờ súng xông vào!

Cạch...!

Vào phòng, Trương Huyền thấy ngay phụ nữ tín đồ Hắc Ám ngã trên đất, máu chảy khắp nơi, ướt sàn.

Phía trước là chiếc giường trẻ em nhỏ.

Piu!

Bắn vào đầu tín đồ Hắc Ám để chắc chắn, Trương Huyền đến bên giường.

Trên giường, một đứa bé mặc tã giấy vừa thức dậy.

“Waaa~ waaa~...”

Tiếng khóc to.

Lúc này, Trương Huyền nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp từ ngoài đường.

Quân đuổi đến!

Trương Huyền đến cửa sổ, mở hé nhìn ra ngoài.

Thấy mười mấy người đang chạy đến đây.

Pằng pằng!!!

Hai tiếng súng!

Đạn bắn vào tường ngoài cửa sổ!

Trương Huyền nhanh chóng rút đầu lại, nhìn đứa bé đang khóc, rồi nhanh chóng rời phòng!

Xuống tầng, Trương Huyền kiểm tra góc, xác định không còn ai, đến gần cửa.

Nhưng vừa định mở, nghe tiếng bên ngoài:

“Mau phá cửa!”

“Giết Kỵ sĩ Thánh điện!”

“...!”

Tiếp theo là tiếng đập mạnh!

Bùm!

Cửa gỗ rung, nhưng chưa vỡ.

Thấy vậy, Trương Huyền nhanh chóng lùi vào bếp, đóng cửa lại, nhìn quanh bếp.

Cửa sổ duy nhất, rất nhỏ.

Hắn chắc chắn, không thể chui qua.

Bùm!

Lại một tiếng lớn!

Kèm tiếng gỗ vỡ, rõ ràng cửa bị phá!

Tiếp theo là tiếng bước chân dồn dập!

Trương Huyền không thể xác định có bao nhiêu người đã vào trong nhà, nhưng chắc chắn rằng, không hề ít.

Tuy nhiên, may mắn là, bọn chúng không biết vị trí cụ thể của ta, nên hiện tại chúng đã phân tán ra để tìm kiếm khắp nhà.

‘Không còn đường lui...’

Trương Huyền đứng sát vào một bên cửa nhà bếp, mắt lộ ra ánh nhìn dữ dội!

Rất nhanh, có hai tín đồ Hắc Ám đã đến cửa nhà bếp.

Cạch!

Tay nắm cửa vừa vặn, cửa vừa mở hé ra một chút!

Trương Huyền liền dứt khoát nổ súng!

Piu piu...!!!

Dù không phải là bắn chính xác, nhưng ở khoảng cách cực gần thế này, loạt đạn liên tiếp đã khiến hai kẻ xui xẻo kia ngã gục xuống đất!

Bùm!

Một cú đá mạnh mở toang cánh cửa!

Trương Huyền nhanh chóng ló người ra, nhắm bắn!

Piu piu!!

Hai phát bắn nhanh, hai kẻ phía hành lang trước mặt gục ngã!

Tiếp theo, nhanh chóng xoay súng hướng về phòng khách, nã liên tiếp vài phát, hạ gục thêm ba kẻ!

Trương Huyền nhanh chóng bước ra khỏi nhà bếp, nhắm súng lên cầu thang tầng hai.

Tiếp theo, bóp cò!

Piu!

Viên đạn nhanh chóng vượt qua cả phòng khách, trúng vào chân một kẻ đang núp sau lan can cầu thang!

“A!”

Tiếng hét thảm thiết, một tín đồ Hắc Ám đau đớn ôm lấy chân, lăn xuống!

Chưa kịp để Trương Huyền bắn thêm phát nữa, từ đầu cầu thang ló ra một khẩu súng đen ngòm!

Tạch tach tach...!!!

Lửa đạn lóe sáng, tiếng súng rền vang!

Trương Huyền mất nhanh tay lẹ, nhanh chóng di chuyển sang bên trái, vừa đi vừa bắn!

Piu piu... cách!!!

Hết đạn!

Nhưng đúng lúc đó, khẩu súng đối diện cũng dừng lại, một kẻ xui xẻo bị trúng vài phát từ trên rơi xuống!

Không chọn thay băng đạn, Trương Huyền nhanh chóng rút súng Glock từ bên hông!

Pằng!

Một phát súng bắn vào đầu kẻ xui xẻo vừa bị bắn vào chân và đang cố gắng đứng dậy.

Trương Huyền lại nổ thêm ba phát súng vào đầu cầu thang để áp chế kẻ thù, sau đó nhanh chóng giữ chặt súng trước ngực.

Không còn bận tâm đến kẻ thù trên tầng, Trương Huyền nhanh chóng chạy tới cửa sổ phòng khách.

Pằng pằng!!!

Hai phát súng phá kính, Trương Huyền nhanh chóng lao ra ngoài!

Cùng lúc đó, bên ngoài cửa nhà còn ba kẻ, nghe thấy tiếng động quay lại nhìn!

Vừa quay lại!

Pằng pằng pằng!!!

Ba phát súng vang lên!

Ba kẻ gục ngay tại chỗ!

Đúng lúc đó, từ xa vang lên tiếng súng!

Trên đường, mấy tên tín đồ Hắc Ám đang nhanh chóng giương súng bắn về phía này!

Trương Huyền quỳ nửa người xuống, giương súng bắn liên tục vài phát, hạ gục hai tên, rồi nhanh chóng đứng dậy chạy về phía sau!

Nhấn nút thả băng đạn, băng đạn Glock rơi ra!

Băng đạn mới cắm vào, nhấn nút nạp đạn!

Cạch!

Viên đạn vào nòng!

Chưa kịp thay đổi khẩu MPX, phía trước lại xuất hiện vài kẻ địch!

Chương 197: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền cúi người bắn ngay lập tức!

Pằng pằng pằng...!!!

Với kỹ thuật bắn đỉnh cao, mấy kẻ trước mặt chỉ trong nháy mắt đã bị hạ gục!

Nhưng lúc này, từ phía sau lại vang lên tiếng súng!

Pằng pằng...!!!

Trương Huyền không quay lại đối đầu, bắn vài phát về phía sau để áp chế kẻ địch.

Nhìn thoáng thấy quán rượu trên đường, ánh đèn vẫn sáng, cửa mở, không do dự, Trương Huyền nhanh chóng lao tới!

Nhưng ngay lúc đó, chân hắn bỗng dừng lại!

Qua cửa quán rượu mở hé, Trương Huyền thấy một thân ảnh ngoài dự kiến!

Đình!

Dưới ánh đèn vàng rực, một đồng xu Thánh Sith bằng vàng lấp lánh tung lên rơi xuống.

Đình đình~

Đồng xu dừng lại trên quầy gỗ, một bàn tay thô ráp đặt chiếc cốc trống bên cạnh và rót đầy rượu whisky.

Ánh rượu phản chiếu đồng xu tạo nên một vầng sáng chói lóa.

Trencke, mặc bộ vest bánh bao, ngồi trên ghế quây, giờ cốc rượu lên hướng về phía Trương Huyền ở cửa ra hiệu.

Trương Huyền không biết nhiều về Trencke.

Tuần trước, khi mới đến thị trấn Lake Moore, hắn chỉ nghe từ Hank và Melinda rằng Trencke rất giàu, thậm chí nhà thờ mới cũng do Trencke tài trợ và xây dựng lại.

Từ sau lần gặp đầu tiên tuần trước, Trương Huyền không còn gặp lại Trencke.

Đây coi như lần thứ hai gặp mặt.

“Cha York, đừng đứng ngoài, bên ngoài không an toàn.”

Trencke vừa nói xong, từ xa lại vang lên tiếng súng.

Thấy vậy, Trương Huyền không do dự, đẩy cửa bước vào quán rượu.

Bên phải cửa là bức tường.

Vì thế, Trương Huyền nhanh chóng bước vào, hai tay cầm súng trước ngực, nhanh chóng hướng về góc phải.

Không thấy kẻ địch.

Nhìn quanh quán rượu, xác nhận ngoài Trencke không còn ai, Trương Huyền không hề lơ là.

Đóng cửa lại, nhìn đồng xu Thánh Sith trên bàn, Trương Huyền cau mày hỏi: “Người cũng có đồng xu Thánh Sith?”

Nói rồi, hắn nhìn bảng nhiệm vụ có mục tiêu ‘Hành Giả Thánh Sith.

【1/3】

Tính đến giờ, ngoài Trencke, hắn đã gặp ba người sở hữu đồng xu Thánh Sith.

Người đầu tiên là Ghoul, hắn đã giúp Ghoul chữa trị vết thương, hoàn thành một nhiệm vụ.

Mặc dù Ghoul gặp nạn sau đó, nhưng không thể phủ nhận là nhiệm vụ đã hoàn thành.

Trên đường gặp Night Hawk, hắn yêu cầu Trương Huyền giữ thẻ dữ liệu X-017 một tuần, nhưng đến nay Night Hawk vẫn chưa xuất hiện.

Vậy nên nhiệm vụ đó coi như chưa hoàn thành.

Chiều nay, tại nhà thờ, Trương Huyền gặp nhóm lính đánh thuê Blue Jay, họ đòi thẻ X-017, nhưng hắn không đưa và đã giết ba người trong số họ.

Mặc dù một người chạy thoát, nhiệm vụ chưa hoàn thành.

“Đồng xu này là Cha Richard đưa cho ta, ngay trước khi hắn chết.”

Chưa kịp để Trương Huyền hỏi thêm!

Rầm!

Cửa sau quán rượu bị phá, hai tín đồ Hắc Ám xông vào!

Nhưng ngay lập tức!

Pằng! Pằng!!!

Hai phát súng!

Hai tín đồ Hắc Ám bị bắn nát đầu ngay tại chỗ!

Một phát từ Trương Huyền, phát còn lại...

Trương Huyền nhìn về phía Trencke.

Trencke cầm khẩu súng lục bạc, miệng còn khói.

“Phù~”

Thổi khói trên nòng súng, Trencke như diễn xiếc, xoay súng và cất vào bao dưới áo.

“Có vẻ ta không có thời gian uống rượu rồi.”

Trencke đội mũ cao bồi, đứng dậy nhìn Trương Huyền: “Làm việc trước, uống rượu sau?”

Nói rồi, hắn giơ đồng xu Thánh Sith trước mặt Trương Huyền, nghiêm túc nói:

“Ánh sáng đã đến thế gian, nhưng loài người vì hành động của mình là ác, không yêu ánh sáng mà lại yêu bóng tối... Bây giờ ta đại diện cho Cha Richard, yêu cầu người tiêu diệt tín đồ Hắc Ám ở thị trấn Lake Moore, để ánh sáng lại bao phủ vùng đất này!”

Trương Huyền nhìn đồng xu trong tay Trencke.

Mặc dù chưa từng gặp Cha Richard, nhưng hắn đã đọc lá thư của Cha Richard.

Và đoạn văn trong thư đúng là lời Trencke vừa nói!

Nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng gần bên ngoài, Trương Huyền gật đầu nhẹ.

Trencke cười, ném đồng xu cho Trương Huyền

.

Đón đồng xu, Trương Huyền nói: “Đêm nay sẽ là trận chiến đẫm máu, chỉ súng lục không đủ.”

“Đương nhiên.”

Ngay sau đó, từ cửa trước, tiếng bước chân dồn dập vang lên.

Trương Huyền nói: “Yểm trợ ta.”

Nói rồi, hắn lui về sau một chiếc ghế sofa, thay đạn nhanh chóng.

Trencke lại rút khẩu súng lục.

Bùm!!!

Cửa gỗ xuất hiện lỗ lớn!

Chủ quán rượu với khẩu shotgun xông vào!

Nhưng chưa kịp nạp đạn!

Pằng!!!

Một phát súng!

Chủ quán rượu trợn mắt, ngã xuống đất!

Trên trán hắn, một lỗ đạn lớn, máu trào ra!

Nhưng không chỉ có một kẻ!

Nhiều tín đồ Hắc Ám điên cuồng cầm vũ khí xông vào!

Pằng pằng...!!!

Trencke như tay súng miền Tây, khẩu súng lục bắn liên tục!

Mỗi phát trúng mục tiêu!

Lúc này, cửa sau lại có động tĩnh!

Một tín đồ Hắc Ám cầm súng sẵn xông vào!

Piu piu!!!

Trương Huyền bắn hai phát từ sau ghế, hạ gục kẻ đó!

“Đúng lúc.”

Trencke lắc khẩu súng lục đã hết đạn.

“Đổi súng.” Trương Huyền nói, nhanh chóng đến cửa trước cảnh giác.

Trencke hiểu ý, nhanh chóng nhặt khẩu shotgun của chủ quán, lấy đai đạn đeo vào người.

Lại nhặt khẩu súng M1911 cài vào thắt lưng.

Cạch!

Kéo nòng súng, đạn vào nòng!

Trương Huyền không nói gì thêm, lạnh lùng nói: “Rút ra cửa sau, qua phố Tây, tới đồn cảnh sát.”

Trencke gật đầu: “Rõ.”

“Hành động.”

Hai người nhanh chóng ra cửa sau.

Chương 198: Tiêu Đề 《Ăn》

Gặp ngay một nhóm tín đồ Hắc Ám lao tới.

Không do dự, Trương Huyền bóp cò ngay!

Piu piu...!!!

Trencke phối hợp tấn công!

Bùm! Cạch! Bùm! Cạch!...

Tiếng súng vang rền!

Hai người phối hợp ăn ý, dễ dàng hạ gục đám kẻ địch!

Lần đầu gặp Trencke, Trương Huyền không thấy điều gì đặc biệt ở hắn.

Nhưng lần này, hắn thấy Trencke có nhiều điểm giống với John.

John từng phục vụ trong lực lượng đặc nhiệm Mũ Nồi Xanh của quân đội Mỹ.

Dù sau khi xuất ngũ làm sát thủ và lính đánh thuê, phong cách chiến đấu thay đổi nhiều.

Nhưng nền tảng đặc nhiệm Mỹ không đổi.

Trencke cũng vậy, kỹ năng bắn và chiến thuật cho thấy hắn từng phục vụ trong quân đội Mỹ lâu dài.

Dù không rõ đơn vị nào, nhưng Trương Huyền ít khi giao đấu với đặc nhiệm.

Rầm!

Trencke đá cửa một ngôi nhà nhỏ.

Trương Huyền nhanh chóng xông vào, súng quét qua phòng, tiến về phía phòng khách.

Trencke theo sát, giương súng tiến vào!

Lúc đó, từ cầu thang bên phải, có người lao xuống!

Trencke nhanh chóng bóp cò!

Bùm!!!

Một phát đạn trúng!

Kẻ xui xẻo ngã lăn ra đất!

Cạch!

Kéo nòng súng, đạn vào nòng!

Phía trước, Trương Huyền tiến đến góc phòng khách, bị tấn công!

Pằng pằng pằng...!!!

Đạn xuyên qua tường gỗ, để lại lỗ đạn!

Trương Huyền không mạo hiểm, lùi lại vài bước về cạnh Trencke.

Ra hiệu cảnh giác.

Trencke hiểu, di chuyển một bước, quỳ xuống cảnh giác.

Trương Huyền rút khỏi phòng.

Quét súng qua đường, không thấy kẻ địch, hấn nhanh chóng vòng qua bên hông nhà.

Qua cửa sổ phòng khách, Trương Huyền thấy rõ một kẻ cầm súng núp sau ghế sofa, nhắm về góc phòng vừa nãy.

Với sự xuất hiện của Trương Huyền bên ngoài cửa sổ, dưới ánh sáng của trăng, một cái bóng dài in vào trong phòng

khách.

Kẻ đó không phải là kẻ mù, ngay lập tức phát hiện ra sự hiện diện của Trương Huyền.

Nhưng vừa mới xoay người lại!

Biubiu!!!

Đùng đùng!

Hai phát súng bắn, kính vỡ tan!

Kẻ địch ngã xuống ngay lập tức!

Trương Huyền kéo cửa sổ, nhảy thẳng vào trong nhà, bắt đầu kiểm tra các phòng và góc còn lại ở tầng một.

Xác định an toàn, Trương Huyền đến góc nhà, đưa tay ra hiệu: “Tầng một an toàn.”

Trencke gật đầu: “Rõ.”

Sau đó đứng dậy, tiến đến trước cầu thang.

Trương Huyền bước tới, giương súng nhắm vào cầu thang dẫn lên tầng hai, đi đến bên cạnh Trencke, vỗ vai hắn.

Trencke hiểu ý, nhẹ nhàng bước lên tầng hai.

Trương Huyền theo sát ngay sau.

Hai người tiến lên từng bước, khẩu súng hướng lên phía trên, nhanh chóng lên tới tầng hai.

Sau khi tìm kiếm đơn giản, xác nhận không có kẻ địch trong nhà, Trương Huyền nói: “Yểm trợ ta, ta cần nạp đạn lại.”

Nói xong, hắn ngồi xuống góc phòng, mở ba lô ra.

Trencke đứng trước Trương Huyền, giương súng nhắm vào cửa, đề phòng kẻ địch tấn công.

Trương Huyền lấy ra vài băng đạn mới, nạp đầy đạn, những băng đạn đã hết hoặc gần hết cũng không vứt bỏ, mà đều bỏ lại vào ba lô.

Số đạn mà Trương Huyền lấy từ sơ Joannacũng không ít, nhưng sau trận chiến này, cũng gần hết.

Hiện tại hắn chỉ còn lại hai băng đạn dự phòng cho MPX và ba băng đầy đạn cho Glock.

Thực ra theo kế hoạch ban đầu, số đạn này là đủ dùng.

Nhưng bây giờ đám tín đồ Hắc Ám như điên loạn, đuổi giết khắp thị trấn.

Nếu không bổ sung đạn kịp thời, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Và để bổ sung đạn, đồn cảnh sát rõ ràng là một nơi tốt.

Sau khi đeo lại ba lô, Trương Huyền đứng dậy nói: “Tiếp tục hành động.”

Trencke không nói nhiều, giương súng nhanh chóng rời khỏi phòng.

Hai người qua cửa sau của ngôi nhà, tiến đến phố Tây, nơi đồn cảnh sát nằm ở cuối đường.

Nhưng rõ ràng, kẻ địch không dễ dàng để họ qua như vậy!

.....

“Trencke!?”

Melinda nhìn màn hình giám sát, không tin nổi vào mắt mình.

“Trencke tiên sinh đã xuất ngũ vài năm trước, vì một số lý do, chúng ta không thể chuyển hắn thành người của mình; nhưng hắn cũng biết đôi chút về những gì chúng ta làm, không ngờ...”

Một người bên cạnh cũng tỏ vẻ khó chịu.

Melinda nói: “Họ đã giết bao nhiêu người rồi? Bây giờ trong thị trấn Lake Moore, chúng ta còn bao nhiêu người?”

“Điều này...” Người đó do dự một chút rồi nói:

“Cha York đã giết ít nhất ba bốn chục người, giờ lại cùng với Trencke, tổng số người chúng ta mất không dưới năm mươi... chúng ta còn khoảng hai trăm người.”

Nghe vậy, Melinda thở phào nhẹ nhõm một chút, sau khi suy nghĩ một lát, nói:

“Hai trăm người là không đủ, gọi thêm hỗ trợ từ các chi nhánh lân cận, nếu không giết được tên kỵ sĩ Thánh điện này, chúng ta đều gặp rắc rối.”

“Rõ!”

“Còn nữa...”

Nhìn vào màn hình giám sát, thấy Trương Huyền đang giết người như ngóe, Melinda mắt lóe lên tia tàn nhẫn:

“Chúng không tự xưng là chính nghĩa, là ánh sáng sao? Bắt vài con tin, buộc chúng phải đầu hàng!”

“A!?” Một số tín đồ Hắc Ám bên cạnh lộ vẻ kinh ngạc.

“Điều này... không phù hợp lắm đâu?”

Một người lên tiếng phản đối: “Trong giáo lý của chúng ta, chẳng phải nói rằng phải tha thứ cho những người vô tội sao?”

“Đúng vậy.” Melinda vừa nói, vừa quay lại, mắt đầy ngọn lửa cuồng nhiệt:

“Giáo lý nói thế, nhưng... điều kiện tiên quyết là không được ảnh hưởng đến Ngày Đen Tối!

Chương 199: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nếu không giết được York, mọi nỗ lực trước đây của chúng ta sẽ tan thành mây khói!

Các quý ông, đây là lúc sống chết, không thể có chút thương xót nào!

Hãy nhớ rằng, mọi hy sinh của chúng ta hôm nay là để ngày mai mặt trời có thể tiếp tục mọc lên!”

Mọi người nhìn nhau, dù có do dự, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu: “Rõ!”

Thị trấn Lake Moore, phố Tây.

Bùm!

Trencke cầm khẩu Remington M870 nấp sau tường, bóp cò về phía trước!

Viên đạn tròn lao ra với tốc độ không thể thấy bằng mắt thường!

Một tín đồ Hắc Ám cách hơn hai mươi mét bị bắn gục ngay tại chỗ!

Cạch!

Trencke kéo nòng, đạn trượt ra ngoài, đạn đã hết!

Đang định nạp đạn.

Mười mấy tín đồ Hắc Ám cầm súng lao lên khi thấy hắn hết đạn.

Tiếng súng vang lên không ngừng!

Đối mặt với hỏa lực dày đặc, Trencke cúi người, không còn không gian để phản công.

Thấy không gian sống của mình bị thu hẹp đến cực điểm.

“York!”

Trencke hét lên, vừa rút khẩu M1911 bên hông, tháo khóa an toàn, bắn liên tục về phía ngoài tường!

Đồng thời cúi người lùi lại.

Trong tòa nhà phía sau Trencke.

Bùm!!!

Một cú đá mạnh vào cửa phòng tầng hai,

Biubiu!!!

Hai phát súng hạ gục hai tên tín đồ Hắc Ám trong phòng, Trương Huyền nhanh chóng lao đến cửa sổ.

Khẩu súng nghiêng nhẹ ra ngoài, thông qua kính ngắm toàn cảnh, bắn liên tiếp về phía tín đồ Hắc Ám bao vây từ xa!

Biubiu...!!!

Tay trái giữ lấy thân súng không ngừng điều chỉnh vị trí, điều chỉnh hướng súng.

Mỗi phát bắn đều trúng đích!

Hơn mười tên tín đồ Hắc Ám ngã xuống như lúa gặt liềm, chỉ trong vài giây đã bị hạ gục!

Dưới sự yểm trợ của Trương Huyền, Trencke rút lui vào tòa nhà.

“Phù... Phù... Khốn kiếp...”

Trencke dựa vào tường, nửa quỳ trên đất, thở hắt hắt, miệng chửi thề, nhưng tay vẫn rất chắc chắn.

Sau khi thay băng đạn cho súng ngắn.

Hắn lại lấy đạn từ thắt lưng, nạp từng viên vào khoang súng sẵn.

Rất nhanh, sau khi nạp đạn xong, Trencke hít sâu một hơi, sẵn sàng tinh thần, thò nửa người ra, cố gắng bắn trả kẻ đuổi theo!

Nhưng lúc này hắn mới phát hiện, phía trước đã đầy xác chết!

Mười mấy tên tín đồ Hắc Ám vừa nãy còn đuổi sát, giờ đã bị bắn hạ.

“Cái này...”

Không đợi hắn nói gì.

Trương Huyền đã từ tầng trên đi xuống.

Cạch!

Đẩy băng đạn dự phòng cuối cùng vào trong súng, băng đạn rỗng cũng được cất vào túi đạn.

“Trencke.”

Nói xong, tay trái nhấn nút giải phóng băng đạn của MPX.

Cạch!

Đạn lại lên nòng!

“York...” Trencke nhìn Trương Huyền, mắt còn hơi kinh ngạc.

Chỉ trong khoảng mười giây hắn nạp đạn.

Trương Huyền đã có thể giết mười mấy người!?

Điều này thật đáng sợ.

Ban đầu Trencke còn nghi ngờ, liệu Trương Huyền có phải là kỵ sĩ Thánh điện do Roma phái đến không, bây giờ hẳn chắc chắn...

Không, chắc chắn không phải!

Kỵ sĩ Thánh điện không có khả năng giết người như vậy!

Thấy Trencke nhìn mình ngạc nhiên, Trương Huyền nhướn mày: “Chuẩn bị xong chưa?”

Lúc này, trên đường, nhiều tín đồ Hắc Ám lại bao

vây tới, vị trí của Trương Huyền và Trencke bị lộ, tình thế ngày càng khó khăn!

“Ừ!” Trencke nén cảm xúc, gạt đầu mạnh, hai tay cầm súng đứng bên cửa.

Trương Huyền đứng sau lưng phải của hắn, nắm chặt vai Trencke!

Ngay lập tức!

Trencke nhanh chóng lao ra khỏi nhà!

Bùm!

Lửa súng lại lóe sáng!

Trương Huyền theo sau, yểm trợ phía sau!

Biubiu...!

Liên tục vài phát súng, hạ gục ba tên định vòng ra sau, nhanh chóng xoay người, đổi hướng súng.

“Chạy!”

Trương Huyền hét lên!

Trencke lập tức thu súng, chạy thẳng!

Dưới sự chính xác đến khó tin của Trương Huyền, không ai có thể sống sót trong tầm bắn của hắn!

Trencke nhanh chóng chạy qua mấy tòa nhà, tìm được chỗ ẩn nấp, nửa quỳ xuống, giương súng bắn!

Bùm! Cạch! Bùm! Cạch...!

Khi Trencke vào vị trí, Trương Huyền cũng nhanh chóng chạy lên như Trencke lúc trước!

Dưới sự yểm trợ luân phiên, hai người nhanh chóng đến gần đồn cảnh sát.

Bùm!

Bắn hết viên đạn cuối cùng, Trencke không do dự, vứt bỏ khẩu súng sẵn.

Rút ra khẩu M1911 bên hông, giương súng bắn!

Dưới sự yểm trợ của Trencke, Trương Huyền nhanh chóng đến bên cửa đồn cảnh sát.

Lúc này, cửa ngoài của đồn cảnh sát không khóa, Trương Huyền nhẹ nhàng nhấn tay nắm cửa, mở cửa ra.

Cầm súng, kiểm tra góc cạnh đơn giản, xác định không có kẻ địch, gọi: “Trencke!”

Sau đó giương súng yểm trợ.

“OK!”

Trencke thu súng, lui vào trong đồn cảnh sát.

Sau khi Trencke vào, Trương Huyền cũng vào, giương súng cảnh giác tại cửa.

Dù chỉ là đồn cảnh sát thị trấn nhỏ, nhưng các trang bị cơ bản vẫn đầy đủ.

Vào cửa, là một quầy tiếp tân với kính chống đạn.

Ngoài cửa bị Trương Huyền đá mở, bên cạnh quầy tiếp tân còn một cửa khác.

Khác với cửa ngoài, cửa bên trong rõ ràng là cửa chống đạn.

Chỉ khi qua cửa này, họ mới thực sự vào đồn cảnh sát.

Trencke thử xoay nắm cửa, phát hiện cửa đã khóa, hắn hoảng hốt, đi về phía quầy tiếp tân.

Nhìn vào, Trencke hét lên: “Có ai không!?”

Nhưng dù hét nhiều lần, không có phản hồi.

Đang định từ bỏ, một người cầm súng Glock từ từ đứng lên từ quầy tiếp tân.

“Ai!?” Trencke giơ súng theo phản xạ.

Thấy Hank, hắn thở dốc, mắt đỏ, có lẽ vừa khóc.

Chương 200: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hank!?” Trencke cau mày.

“Trencke?”

Nhận ra Trencke, Hank vội hạ súng.

Hắn hoảng loạn, mắt đầy sợ hãi, nói nhanh: “Mọi người trong thị trấn đều điên rồi, tất cả đều điên, khắp nơi đều bắn súng, còn có người định tấn công đồn cảnh sát, ta không liên lạc được với trưởng cảnh sát Mot, cũng không liên lạc được với cảnh sát khác...”

“Này! Này!”

Trencke vỗ kính trước mặt, ngắt lời: “Hank, nghe này, mở cửa cho chúng ta vào, cậu cũng thấy đấy, ta không bắn cậu, Cha York cũng không.”

Nói rồi, hắn lùi lại nửa bước.

Lúc này, Hank mới thấy Cha York ở cửa.

Như tìm được chỗ dựa, Hank thở phào, nói: “Cha York.”

Trương Huyền nhìn Hank, gật nhẹ, không nói gì.

Đoàng đoàng đoàng...!

Tiếng súng lại vang lên, Trencke vội nói:

“Hank! Mở cửa, nhanh lên!”

“Đóng cửa, nhanh khóa lại!”

“Chìa khóa tủ súng đâu? Hank, đừng đứng đó, nếu dám điên đó xông vào, chúng ta chết hết!”

“Nhanh, đẩy bàn chặn cửa!”

Từ lúc Hank mở cửa, Trencke không ngừng lớn tiếng.

Với sự giúp đỡ của Hank, họ vào được kho vũ khí.

Dù chỉ là đồn cảnh sát thị trấn nhỏ, nhưng kho vũ khí vẫn rất đầy đủ.

Áo chống đạn, súng đạn, vật nổ...

“Hank!”

Trong kho vũ khí, Trương Huyền lấy vài hộp đạn 9mm, ném lên bàn, gọi Hank: “Giúp ta nạp đạn, nạp đầy các băng đạn này.”

Nói rồi, hắn đổ hết băng đạn rỗng từ ba lô ra.

Xoảng xoảng!

Nhìn cảnh này, Hank đổ mồ hôi, luống cuống.

Nhưng hắn vẫn nghe lời, cầm băng đạn và đạn, bắt đầu nạp đạn.

Nhưng hắn lúng túng, mỗi viên đạn nạp mất vài lần mới nạp được, rõ ràng hắn đã sợ hãi.

Trencke vào kho vũ khí, lấy từ tủ vũ khí một khẩu AR-15 và một khẩu Glock 17 đặt lên bàn, bắt đầu thu thập băng đạn.

Trong khi đó, Trương Huyền cũng giống như Trencke, trực tiếp phá khóa một cái tủ trang bị không biết của ai.

Lấy chiếc áo giáp chiến thuật treo bên trong ra, đồng thời còn thuận tay cầm thêm vài quả lựu đạn choáng.

Lúc này, ở vị trí cửa chính của đồn cảnh sát.

Rầm!

Vài tin đồ hắc ám đã đá cửa ngoài.

Thấy cửa chống đạn bên trong đã bị khóa, chúng lập tức bắt đầu phá cửa.

Một gã cao to, khoảng hơn mét chín, trực tiếp tiến lên đá vào cửa!

Rầm!

Sau tiếng động lớn, gã bị phản lực đẩy lùi vài bước.

Nhìn lại cửa, không hề lay chuyển.

“Tránh ra!”

Một kẻ cầm súng sẵn đây đồng bọn sang bên, kéo chốt súng!

Cạch!

Đạn đã lên nòng!

Bóp cò!

Bùm!!!

“A!!!”

Một tiếng kêu thảm, một tên xui xẻo bị mảnh đạn bật lại bắn trúng chân, ngã xuống đất.

Cửa chỉ bị lõm một chút, không hề có dấu hiệu bị phá.

Thấy vậy, mấy người đứng ngẩn ngơ.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng khóc lóc.

“Không! Xin tha cho ta, ta không muốn chết...”

“Glanfors, là ta đây, bạn của chị người, người không thể đối xử với ta như vậy!”

“Hu hu... bố mẹ ơi...”

Trước cửa đồn cảnh sát, hơn hai mươi tín đồ hắc ám vây quanh, giữa họ là vài người dân run rẩy, khóc lớn.

“Khụ khụ, để ta nói...”

Lời vừa dứt, mọi người liền nhường đường.

Một thanh niên nhỏ thó, mặc áo choàng đen, tay cầm loa, chậm rãi tiến lên.

Trong số con tin, một phụ nữ nhận ra hắn, liền bò đến, cầu xin: “Archil, là ta, Minty đây.”

Nàng vén mái tóc rồi, lộ ra gương mặt xinh đẹp.

Cố gắng cười, nàng nói: “Archil, người quên đêm tuyệt vời chúng ta trải qua vài hôm trước sao? Hãy nói với họ, thả ta ra, người yên tâm, ta luôn là tín đồ trung thành của Ngày Đen Tối, người phải tin ta!”

Achil nhìn nàng với vẻ ghê tởm, đá nàng ngã xuống đất, không nói một lời, rồi bước tới cửa đồn cảnh sát.

Minty muốn nói thêm, nhưng hai tín đồ hắc ám hai bên kéo nàng lại.

Dù nàng khóc lóc, không ai nhìn nàng thêm một lần.

Achil bật loa, đưa lên miệng, lớn tiếng gọi vào trong đồn:

“Cha York! Là ta, Archil, người có thể quên tên ta, nhưng tuần trước khi người đến, ta đã tặng người một chiếc vòng tay!”

“Thành thật mà nói, ta có ấn tượng tốt về người, thậm chí đã có lúc ta nghĩ người có thể thay thế Cha Richard, nhưng...”

Người đã lừa ta, lừa tất cả chúng ta, người không phải Cha xứ!

Người là kỵ sĩ thánh điện!

Người được Roma phái đến để đối phó chúng ta!”

Nghe tới đây, trên mặt tất cả tín đồ hắc ám đều hiện lên vẻ phẫn nộ.

Trên đường đến đây, họ đã thấy quá nhiều xác đồng bọn.

Giờ đây, họ đến để báo thù!

Lúc này, lại có thêm hàng chục tín đồ hắc ám từ xa kéo đến.

Họ vây kín cửa trước và sau đồn cảnh sát, không để Trương Huyền và mọi người thoát ra!

Trong đồn cảnh sát.

Qua màn hình giám sát, Trương Huyền và hai người khác thấy rõ hành vi bắt giữ con tin của chúng, cũng như số lượng lớn kẻ thù bên ngoài.

“Cha York, chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Hank đứng cạnh, dù vẫn còn hoảng sợ, nhưng khi nhìn thấy mấy con tin trên màn hình, mắt hắn lóe lên chút thương xót.

Dù chỉ mới điều đến đây không lâu, nhưng trong vài tháng ngắn ngủi, hắn đã quen biết gần hết người dân trong thị trấn, khó lòng nhìn họ chết trước mắt.

Trencke điều chỉnh vị trí ống ngắm đỏ trên khẩu súng trường, nói:

“Chúng ta không cứu được họ, York, người biết điều đó, chúng ta quá ít người.”

Trương Huyền gật đầu.

Hắn biết rõ.

Chương 201: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nếu cứ liều mạng xông ra, chín mươi chín phần trăm sẽ bị bắn thành tổ ong.

Dù nhiệm vụ có thể khởi động lại, nhưng hiện giờ không phải là lúc chết chắc.

Lúc này, bên ngoài, Achil nhìn quanh đồng bọn, cảm thấy tự tin hơn nhiều.

Thực ra, hắn luôn theo sát Melinda phu nhân.

Qua màn hình giám sát, hắn tận mắt chứng kiến Cha York từ khi vào thị trấn đến khi giết người đầu tiên.

Không kể Trencke, chỉ riêng Cha York đã giết ít nhất năm, sáu chục người, thậm chí bảy mươi người!

Còn hắn thì sao, vẫn không một vết thương?!

Con người có thể làm được thế này sao?

Kỵ sĩ thánh điện của Roma mạnh đến vậy, họ làm sao phát triển an toàn đến giờ?

Nhưng...

Nghĩ đến đây, Achil nhìn lại con tin phía sau, hít sâu, tiếp tục gọi vào đồn cảnh sát:

“Cha York! Ta biết ngươi đang chờ gì, ngươi tấn công đồn cảnh sát, kích hoạt báo động, chẳng phải muốn gọi cảnh sát đến hỗ trợ sao?

Nhưng người đã quên một điều, nếu không có người trên che chở, chúng ta có thể phát triển an toàn nhiều năm như vậy sao?

Ta có thể khẳng định, không có hỗ trợ nào đến, trước khi trời sáng, cảnh sát sẽ không xuất hiện!

Bây giờ, tốt nhất người nên bỏ vũ khí đầu hàng!

Ta chỉ cho người ba phút, nếu người không ra, những con tin này sẽ chết, giết hết đám này sẽ còn thêm nhiều người khác!

Người có thể trốn trong đó, nhưng người nên nghĩ kỹ...

Chẳng bao lâu, tất cả người vô tội trong thị trấn này sẽ chết vì người!”

“York...”

Trencke hít sâu, nhìn Trương Huyền, ánh mắt đầy hy vọng:

“Nói ta nghe, người còn kế hoạch khác chứ? Ví dụ như quân tiếp viện? Chẳng lẽ cấp trên của người chỉ phái một mình người giải quyết chuyện này?”

Đồng đội kỵ sĩ thánh điện của người đâu? Các siêu anh hùng nên xuất hiện ngay, nếu không sẽ chỉ còn giúp chúng ta thu thập tro cốt thôi.”

Nói đùa, Trencke cười khúc khích hai tiếng.

Nhưng...

Trương Huyền ngần ngại một chút, rồi lắc đầu: “Không còn kế hoạch khác, kế hoạch duy nhất đã bị bọn chúng phát hiện.”

“Chết tiệt!”

Bốp!

Trencke đâm mạnh vào bàn, mặt tối sầm lại.

Bị bao vây bởi gần trăm người, dù có mọc cánh cũng không thoát nổi, chết chắc.

Cái chết đang cận kề, hắn không thể giữ bình tĩnh.

Hank ngơ ngác nhìn Trương Huyền: “Cha York, vừa rồi Achil nói... người tấn công đồn cảnh sát? Vậy cảnh sát trưởng Mott và Larry, cũng là người giết?”

Trương Huyền không trả lời thẳng, nghiêm túc nhìn Hank: “Hank, ta phải nói người biết, cảnh sát trưởng Mott và đồng bọn không phải người tốt, họ giống như những kẻ bên ngoài, đều là tin đồ hắc ám, đều là kẻ xấu.”

Nhưng Hank rõ ràng không tin, mắt đầy kinh ngạc và khó tin, lắc đầu, lùi vài bước.

Hắn vẫn nhớ khi mới đến thị trấn, cảnh sát trưởng Mott đã giúp hắn hòa nhập.

Dù đôi khi phải giúp Larry và mọi người trực ban, nhưng họ luôn giúp hắn giải quyết những việc hắn không làm được.

Thậm chí, mỗi tối thứ Sáu, đồn cảnh sát đều tổ chức một bữa tiệc nội bộ, mọi người cùng nhau uống rượu, cười đùa.

Dù không hiểu thị trấn này làm sao, nhưng...

Hank từ từ đặt tay lên bao súng bên hông.

“Bình tĩnh, Hank, chúng ta không phải kẻ thù.” Trương Huyền nói, ánh mắt sắc bén như chim ưng.

Trencke cũng đặt tay lên bao súng, cau mày nhìn Hank: “Hank...”

Hank cười khẩy, nhưng mắt đầy đau khổ: “Sao? Các người định giết ta như đã giết cảnh sát trưởng Mott sao?”

Ngay sau đó!

Cạch!

Tiếng rút súng vang lên!

Ba người cùng lúc rút súng!

Mặc dù Hank rút súng trước, nhưng Trương Huyền nhanh hơn hẳn rất nhiều, chỉ trong chớp mắt, súng của Trương Huyền đã nhắm vào đầu Hank!

Nhưng điều khiến tất cả mọi người kinh ngạc là Hank không chĩa súng vào Trương Huyền mà lại chĩa súng vào cằm mình!

Trencke bên cạnh thốt lên: “Dừng...!”

Lời còn chưa dứt!

Pằng!

Một tiếng súng vang lên!

Máu tươi bắn tung tóe lên trần nhà, chiếc trần trắng tinh bị nhuộm đỏ!

Phịch!

Khà lạch.

Hank ngã gục xuống đất, khẩu súng trong tay cũng rơi xuống đất.

Đình đang đang...!

Vỏ đạn vàng óng rơi xuống sàn, phát ra âm thanh lạnh lạnh.

“Chết tiệt! Hank!” Trencke bước nhanh tới kiểm tra tình trạng của Hank.

Nhưng viên đạn xuyên qua cằm Hank, xuyên thẳng vào não, rõ ràng là chết không thể chết thêm được nữa.

“York, Hank... chết rồi.”

Trencke ôm xác Hank, ngẩng đầu nhìn Trương Huyền.

“...” Trương Huyền không nói gì, từ từ cất súng vào bao, nhưng hơi thở không kìm được mà gấp gáp hơn.

Lúc này, ba phút đã trôi qua.

Bên ngoài vang lên một tràng tiếng súng!

Pằng pằng...!!!

Trương Huyền và Trencke đồng loạt nhìn vào màn hình giám sát.

Những con tin vừa rồi đã bị giết!

Cùng lúc đó, giọng của Achil vang lên từ bên ngoài:

“Đây chỉ mới bắt đầu, đi, bắt thêm nhiều người đến đây, giết để cho cha xứ York của chúng ta xem!”

Nghe thấy vậy, Trương Huyền bất ngờ nắm lấy khẩu súng tiểu liên MPX đặt bên cạnh, đeo dây súng lên vai, kéo chốt lên đạn!

Cạch!

Đạn đã lên nòng!

Trencke thấy vậy, không nói gì, đứng dậy, cũng kéo chốt khẩu AR-15, nạp đạn!

Hắn thuận tay lấy hai chiếc mũ chống đạn trên bàn, ném một cái cho Trương Huyền.

Nhận lấy mũ chống đạn và đội lên, Trương Huyền bước về phía cửa sau của đồn cảnh sát.

Chương 202: Tiêu Đề 《Ẩn》

Còn Trencke thì theo ám hiệu của Trương Huyền, ẩn nấp trong văn phòng của cảnh sát trưởng trong đồn.

.....

Lúc này, tại cửa sau đồn cảnh sát.

Ở đây có hơn chục tín đồ hắc ám, tất cả đều cầm súng, chĩa thẳng vào hướng cửa sau, lặng lẽ chờ đợi.

Bất chợt.

Toàn bộ đèn trong đồn cảnh sát tắt ngấm!

Giây tiếp theo.

Cạch!

Sau một tiếng vang nhỏ, cửa chống đạn từ từ mở ra một khe hở.

Một tín đồ hắc ám gần nhất nhìn quanh, mặc dù hơi sợ hãi nhưng vẫn bị những người xung quanh thúc giục, rón rén tiến tới cửa.

Đứng bên cạnh cửa, cẩn thận dùng khẩu súng trường trong tay để đẩy cửa chống đạn ra.

Bên trong tối om, không thấy gì.

Một người cầm đèn pin bước tới, chậm rãi rọi đèn vào.

Xác định bên trong không có ai, đám tín đồ hắc ám nhìn nhau, rồi cùng tiến vào.

Rất nhanh, khi những người đi đầu không gặp nguy hiểm gì, những người còn lại cũng trở nên táo bạo hơn, thúc giục những người phía trước đi nhanh hơn.

Bên trong đồn cảnh sát, những người vào trước từ từ tiến qua hành lang cửa sau, rất nhanh, họ sắp đến khu vực làm việc.

Trương Huyền ẩn nấp không xa chỗ rẽ phía trước, lặng lẽ chờ đợi.

Khi tiếng bước chân ngày càng gần, Trương Huyền từ từ ngẩng đầu lên.

Ánh đèn pin loang loáng, phản chiếu trong mắt Trương Huyền!

Giây tiếp theo!

Một đầu súng trường xuất hiện bên cạnh Trương Huyền!

Hầu như cùng lúc đó, Trương Huyền cúi thấp người bước sang trái một bước, tay cầm khẩu MPX nhanh chóng gạt khẩu súng của đối phương, bóp cò!

Tạch tach tach...!!!

Dù đã lắp ống giảm thanh, trong môi trường hẹp và yên tĩnh như thế này, tiếng súng vẫn vang dội chói tai!

Hai người đi đầu bị Trương Huyền tấn công bất ngờ, chưa kịp phản ứng đã bị hạ gục ngay lập tức!

Những người phía sau dù đã phản ứng lại, nhưng tốc độ của Trương Huyền quá nhanh, dưới làn đạn tự động, họ hoàn toàn không có cơ hội phản kháng!

Chỉ một loạt bắn, năm sáu người đã bị tiêu diệt hoàn toàn!

Những người phía sau đã nhận ra vị trí của Trương Huyền, vội vã giương súng bắn trả từ góc rẽ!

Trương Huyền không đấu trực diện với họ.

Sau khi tiêu diệt vài người, hắn nhanh chóng rút súng và rút lui.

Pằng!

Tạch tách tách...!!!

Khi tiếng súng vang lên trong đồn cảnh sát, người ta mới vội vã chạy tới, báo cáo tình hình cửa sau cho Achil.

“Gì cơ?” Achil nhú mày: “Bọn họ dám làm thế à?”

Achil đã nghĩ đến việc cha xứ York và người của hắn có thể sẽ trốn trong nhà mãi không ra, hoặc họ có thể sẽ đầu hàng ngay lập tức.

Nhưng...

Trực tiếp mở cửa cho họ vào? Điều này hắn chưa từng nghĩ tới.

Ngay lúc đó, có một người khác thở hồng hển chạy từ cửa sau tới báo: “Có chuyện rồi, người của chúng ta vừa vào đã bị phục kích, chết mấy người rồi!”

Nghe vậy, Achil bừng tỉnh: “Trong đồn cảnh sát có đầy đủ vũ khí đạn dược, bọn họ định đánh lâu dài với chúng ta đây mà...”

Nói xong, Achil cười lạnh một tiếng: “Xem ra cha xứ York này đầu óc cũng không thông minh lắm, hắn thật sự nghĩ chỉ với hai người, có thể chống lại cả trăm người của chúng ta sao?”

Nói rồi, Achil vung tay lớn tiếng: “Đi, gọi thêm người vào, tốt nhất là bắt sống, nếu không bắt được thì giết!”

“Rõ!”

Nhìn đám tín đồ hắc ám chạy về phía cửa sau, Achil vẫn cảm thấy chưa đủ an toàn, đảo mắt nhìn một tín đồ hắc ám bên cạnh nói:

“Người đi kéo một xe xăng đến đây, nhân lúc bọn chúng đang bận rộn không để ý bên ngoài, đổ thẳng vào đồn cảnh sát, khi nào đến lúc thích hợp, đốt đồn cảnh sát cho ta!”

“Được!” Tên tín đồ hắc ám nghe vậy, mặt lộ vẻ gian xảo, gọi thêm vài người bạn, nhanh chóng rời đi.

.....

Trong đồn cảnh sát lúc này.

Tạch tach tach...!!!

Tiếng súng dày đặc vang lên trong hành lang, đạn để lại những lỗ thủng lớn nhỏ trên tường!

Hơn chục tín đồ hắc ám cầm đủ loại súng dài ngắn, vừa bắn vừa rón rén bước qua xác đồng bọn, tiến về phía trước.

Không phải họ nhát gan, chủ yếu là vì bên trong tối om, ngay cả khi cầm đèn pin cũng không thấy rõ hết các góc khuất.

Chỉ cần không chú ý, sợ rằng họ sẽ bước vào vết xe đổ của những người đi trước.

Lúc này, Trương Huyền đang lắng nghe tiếng súng, phán đoán vị trí của họ.

Hắn nhanh chóng quay lại khu vực làm việc, ẩn nấp sau một bàn làm việc.

Trước mặt Trương Huyền vài mét là văn phòng của cảnh sát trưởng.

Trong văn phòng, Trencke đứng sau tường, qua cửa sổ quan sát khu vực làm việc, cũng nhìn thấy Trương Huyền.

Trương Huyền ra hiệu cho Trencke chờ đợi, rồi quỳ một gối, lặng lẽ chờ đợi con mồi.

Rất nhanh, đám tín đồ hắc ám đã ‘bò’ đến khu vực làm việc.

Nhìn quanh khu vực làm việc ‘trống không’, lại nhìn lên cầu thang dẫn lên tầng hai.

Đám người trao đổi ánh mắt, chia nhau một nhóm đi lên tầng hai, nhóm còn lại bắt đầu tìm kiếm ở tầng một.

Khi một số người chuẩn bị kiểm tra văn phòng cảnh sát trưởng.

Một người đã đến gần bàn làm việc nơi Trương Huyền ẩn nấp.

Do ánh sáng trong phòng mờ mịt, hắn không nhận ra có người nấp dưới bàn!

Cạch!

Cửa văn phòng cảnh sát trưởng, người mở cửa đã xoay nắm đấm, cửa sắp mở ra!

Đúng lúc này, Trương Huyền hành động!

Chương 203: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chân đạp mạnh!

Bịch!

Trương Huyền đẩy ngã bàn, cầm khẩu MPX nhanh chóng bắn về phía trước, bóp cò!

Pằng pằng!

Tín đồ hắc ám đứng gần đó bị bắn gục ngay lập tức, hai viên đạn xuyên qua bụng hắn!

Giây tiếp theo!

Tạch tach!

Hai phát bắn nhanh nữa!

Trương Huyền hạ gục tên tín đồ hắc ám bên cạnh!

Tên vừa bị bắn ngã còn định cầm súng, nhưng Trương Huyền đã chuyển hướng súng!

Biu!

Viên đạn xuyên qua đầu hắn!

Lúc này, Trencke trong văn phòng cảnh sát trưởng cũng hành động!

Cầm khẩu AR-15, Trencke đứng trong phòng, bắn thẳng ra cửa!

Tạch tach tach...!!!

Lửa từ nòng súng bùng lên!

Một loạt đạn xuyên qua cửa, hạ gục vài tên tín đồ hắc ám!

Trương Huyền cũng di chuyển, nhanh chóng bắn tĩa những tên tín đồ hắc ám còn lại!

Nói thì chậm, nhưng từ lúc Trương Huyền bắn phát súng đầu tiên, tổng thời gian chiến đấu còn chưa tới năm giây!

Toàn bộ đám tín đồ hắc ám ở tầng một đã bị tiêu diệt!

Ầm!!!

Trencke kéo mạnh cửa văn phòng, rút một quả lựu đạn choáng từ bên hông, nhanh chóng tiến về phía cầu thang lên tầng hai.

Trương Huyền cũng giơ súng, nhanh chóng tiến lên bọc lót!

Một tên tín đồ hắc ám vừa ló đầu ra từ tầng hai, lập tức bị Trương Huyền bắn trúng đầu!

Cạch đing!

Trút chốt lựu đạn, quả lựu đạn đen ngòm được ném lên tầng hai!

Bùm!!!

Tiếng nổ vang lên, Trương Huyền bước nhanh lên ba bậc thang, súng sẵn sàng!

Xung quanh cầu thang, vài tên tín đồ hắc ám nằm la liệt, rõ ràng bị nổ không nhẹ.

Nhưng Trương Huyền không bận tâm, từng phát một, tiễn hết bọn chúng xuống địa ngục!

Khi Trương Huyền định kiểm tra tầng hai xem có kẻ nào còn sót không.

Tầng một lại vang lên tiếng súng!

Tạch tách tách...!

Là tiếng súng của Trencke!

Trương Huyền nhấn nút thả băng đạn, không kịp thu hồi, nhanh chóng thay băng đạn mới, thay đổi tư thế cầm súng, xuống cầu thang!

Nhờ cầu thang che chắn, Trương Huyền nghiêng người giờ súng!

Trong hành lang phía trước, có người đang bắn vào hướng văn phòng cảnh sát trưởng.

Trencke rõ ràng đã rút về văn phòng.

Dù ánh sáng mờ昧, nhưng trong mắt Trương Huyền, ánh lửa từ nòng súng chính là mục tiêu!

Biu biu...!!!

Vừa nhắm bắn, Trương Huyền vừa bước nhanh xuống cầu thang!

Nhờ hỏa lực của Trương Huyền, Trencke cũng có thể lộ đầu ra.

“Lựu đạn choáng, lựu đạn choáng!” Trencke vừa la lớn, vừa lấy một quả lựu đạn choáng, rút chốt, ném về phía hành lang!

Trương Huyền nhận được cảnh báo, bước nhanh hai bước, ẩn nấp trong phòng thẩm vấn bên cạnh!

Bùm!!!

Bùm!!!

Lựu đạn choáng nổ tung!

Trương Huyền đã hoàn tất thay đổi tư thế cầm súng, quay lại tư thế cầm súng mạnh!

Báng súng giờ lên, Trương Huyền bước nhanh ra khỏi phòng thẩm vấn, tiến về phía hành lang.

Trencke cũng giờ súng từ văn phòng cảnh sát trưởng chạy ra, cùng Trương Huyền chia nhau tiến về phía hành lang!

Biu biu...!!!

Mở chế độ tự động, bắn loạt đạn vào góc tường, Trương Huyền bước nhanh tới góc, nghiêng đầu giờ súng!

Trong hành lang, đã có vài người nằm la liệt, dù chưa chết nhưng cũng không còn sức chiến đấu.

Xác nhận từng kẻ, đảm bảo tiêu diệt hết, Trương Huyền thờ dốc, ra hiệu cho Trencke tiến lên thay mình, tiến về phía trước.

Trương Huyền lùi lại phía sau Trencke, theo hấn di chuyển, vừa rút băng đạn mới thay vào.

Nhưng lúc này, khi hai người đi qua một cánh cửa đóng chặt!

Cửa bất ngờ mở ra!

Tên mở cửa đối diện với Trương Huyền, bốn mắt nhìn nhau!

Tên này mắt mờ mịt, rõ ràng không ngờ Trương Huyền và Trencke lại ở đây.

Trương Huyền cũng không ngờ có người trốn vào phòng trong thời gian ngắn như vậy, còn tiện tay đóng cửa lại!

Ngay khoảnh khắc đó, trước mặt lại xuất hiện kẻ địch!

Tạch tach tach...!!!

Trencke nhanh tay bắn trả!

Khi tiếng súng vang lên, tên từ trong phòng lao tới tấn công Trương Huyền!

Dù đã tháo băng đạn cũ, Trương Huyền vẫn còn một viên đạn trong súng!

Không cần nhắm, chỉ nghiêng súng!

Biu!

Viên đạn bắn vào ngực tên này!

Trương Huyền bỏ MPX, lao mạnh về phía hắn!

Hắn đẩy ngã tên này vào phòng!

Trencke cũng rút lui, định theo vào phòng!

Nhưng trong phòng không chỉ có một người!

Một tên tín đồ hắc ám sợ hãi đứng ở góc phòng, nhìn Trương Huyền lao vào, bản năng giơ súng tấn công!

Trương Huyền nhanh hơn, khi đẩy ngã tên bị bắn, đã rút súng Glock từ thắt lưng!

Pằng pằng!

Hai viên đạn xuyên đầu tên kia!

Tên bị Trương Huyền đẩy ngã vẫn còn sức chống cự, cố gắng giữ tay Trương Huyền, ngăn không cho hắn tấn công!

Tiếng súng vang lên!

Pằng!

Là Trencke bắn, viên đạn xuyên qua đầu tên kia!

Máu và óc bắn tung tóe!

Trương Huyền vì ở quá gần nên cũng bị bắn vào người một chút.

Tạch tach tach...!!!

Tiếng súng bên ngoài vẫn tiếp tục vang lên, rõ ràng là đối phương lần này mang đến không ít người!

Trencke quỳ một gối xuống đất, dựng súng ở cửa, không ngừng bắn, ngăn chặn đợt tấn công của đối phương.

Trương Huyền cũng gắng sức đứng dậy, cất Glock vào bao, rồi nạp băng đạn mới vào MPX.

Nhanh chóng bước đến phía sau Trencke, dựng súng bắn lên phía trên!

Biu biu...!!!

Tạch tach tach...!!!

Tiếng súng dồn dập!

Nhìn thấy địch đông đảo, ánh mắt Trương Huyền lóe lên vẻ ác liệt, lớn tiếng nói: “Rút lui! Rút lui về khu văn phòng!”

Chương 204: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Rõ!” Trencke cũng không nói nhiều.

Hai người lần lượt che chở nhau rút lui, trở về khu văn phòng.

Khi họ vừa rút lui, mười mấy tin đồ hắc ám cũng xông vào!

Một trận ác chiến là không thể tránh khỏi!

...

Trong lúc cuộc chiến đang diễn ra tại đồn cảnh sát.

Một chiếc xe tải nhỏ chở đầy can xăng từ xa chạy đến.

“Mau! Đổ xăng lên!”

Dưới sự chỉ huy của một tên thủ lĩnh nhỏ, vài tin đồ hắc ám cầm can xăng, nhanh chóng lao về phía đồn cảnh sát.

Vừa hất xăng lên tường, vừa đập vỡ cửa sổ kính, kéo xăng vào trong qua các cửa sổ.

Mùi xăng nồng nặc nhanh chóng lan tỏa!

Từ xa, Achil đã dẫn người rút lui một đoạn khá xa, chỉ chờ đợi một bữa tiệc lửa bùng cháy.

Lúc này, Achil xoa tay, trên mặt mang theo chút cuồng nhiệt, miệng lầm bầm: “Ôi Ngày Đen Tối vĩ đại, xin tha thứ cho chúng ta với sự hy sinh thô sơ này...”

Ngay lúc đó, điện thoại của Achil bỗng reo lên.

Riiing...!

“Hả?” Achil nhíu mày, khẽ mắng: “Ai thế, không đúng lúc...”

Nói rồi, hắn lấy điện thoại ra và nghe máy.

Nhưng ngay khi hắn vừa nhắc máy, một viên đạn từ xa bắn tới!

Viu!

Bụp!!!

Đầu Achil ngay lập tức nổ tung!

Máu tươi, não và mảnh vụn xương bắn tung tóe, văng lên người những tin đồ hắc ám xung quanh!

“Có địch tấn công!!!”

Không biết ai đã hét lên thảm thiết, tất cả mọi người hoảng loạn, đồng loạt giương súng bắn loạn xạ, cố gắng tìm ra hướng đạn bắn tới!

Nhưng họ không biết rằng, một chiếc xe Jeep đã âm thầm dừng ở đầu phố Tây từ lúc nào.

Giây tiếp theo!

Đùng đùng đùng...!!!

Tiếng súng máy đinh tai nhức óc vang lên!

Từ ghế sau của xe Jeep, đạn xuyên qua cửa xe, với tốc độ cực nhanh, lao thẳng vào đám đông phía trước!

Cơ thể con người mỏng manh lúc này giống như tờ giấy!

Chỉ trong chốc lát, tất cả đều bị xé thành từng mảnh!

Các mảnh vụn thân thể, máu thịt tung bay!

Cảnh tượng chẳng khác gì địa ngục trần gian!

Rất nhanh, súng máy ngừng bắn, chiếc xe Jeep cũng chìm vào im lặng.

Vài kẻ may mắn sống sót cẩn thận ngẩng đầu nhìn chiếc xe Jeep xa xa.

“Chết tiệt!”

Không biết ai đã chửi thề, rồi một loạt tiếng súng vang lên!

Đạn nhanh chóng bắn xuyên qua khoảng cách trăm mét, trúng vào thân xe Jeep!

Có người bắn đầu tiên, tất nhiên sẽ có người bắn theo!

Tất cả những tin đồ hắc ám sống sót đồng loạt giương súng, xả đạn vào chiếc xe Jeep!

Cho đến khi chiếc xe thủng lỗ chỗ, họ mới dừng lại.

“Hừ... hừ...”

Vài kẻ gan dạ cẩn thận giương súng tiến lên, muốn xem xét tình hình chiếc xe.

Nhưng trong bóng tối, đột nhiên lại vang lên tiếng súng!

Biu biu...!!!

Vài tiếng súng giảm thanh!

Chỉ trong chưa đầy ba giây, vài kẻ đi đầu đã bị bắn vỡ đầu ngay lập tức!

Bụp bụp bụp...

Tiếng giày đế cứng đạp lên đường đá, âm thanh ngày càng gần trong bóng tối.

Rất nhanh.

Một bóng người mặc bộ vest đen, tay cầm khẩu SIG P365 gắn giảm thanh từ từ bước ra từ bóng tối.

Ánh trăng chiếu lên mặt hắn, lộ ra một khuôn mặt lạnh lùng điển trai!

Đó chính là Night Hawk!

Night Hawk cau mày nhìn về phía đồn cảnh sát, ngửi thấy mùi xăng trong không khí, hắn bước tới trước.

Biu biu...!

Hai phát súng nhanh chóng hạ gục hai kẻ đang ẩn nấp định tấn công, rồi hắn bắn thêm vài kẻ đang hấp hối.

Night Hawk tiến đến trước cổng đồn cảnh sát.

Nhìn những thùng xăng nằm trên mặt đất, xác nhận rằng xăng chưa bị đổ hết, Night Hawk bước vào trong đồn.

Hắn rút ra một chìa khóa vạn năng, cắm vào ổ khóa cửa chống đạn, vài lần xoay nhẹ.

Chỉ nghe một tiếng ‘cách’!

Cánh cửa mở ra dễ dàng!

Đẩy cửa bước vào trong đồn, Night Hawk bất ngờ dừng chân!

Tạch tach tach...!!!

Lực lượng hỏa lực của địch rất mạnh.

Dưới làn đạn toàn tự động, ngay cả Trương Huyền và Trencke cũng phải liên tục lùi lại!

Bây giờ Trương Huyền đang tính dùng chiều sâu của đồn cảnh sát để dẫn địch vào môi trường phức tạp, rồi tìm cách tiêu diệt từng tên!

“Lựu đạn choáng, lựu đạn choáng!!”

Trencke trong khu văn phòng lớn tiếng cảnh báo Trương Huyền.

Nghe thấy vậy, Trương Huyền nhanh chóng giương súng bắn chế áp phía góc khuất, tạo điều kiện cho Trencke ném lựu đạn!

Tạch tách tách...!!!

Cạch đing!

Một quả lựu đạn choáng bay về phía góc khuất, đập vào tường rồi nảy vào hành lang!

Nhưng ngay lúc này!

Bốp!

Quả lựu đạn choáng vừa bị ném vào đã bị đá văng ra!

Dù ánh sáng trong phòng thấp, nhưng Trương Huyền vẫn nhận ra ngay cảnh tượng này!

“Cẩn thận!”

Một tiếng hét lớn, sau đó hắn nhanh chóng lao vào văn phòng cảnh sát trưởng bên cạnh!

Bùm!!!

Quả lựu đạn choáng nổ tung ngay góc khuất!

Trencke không kịp phản ứng, bị choáng ngã xuống đất!

Hoa mắt chóng mặt, Trencke tạm thời không thể đứng dậy!

Dù Trương Huyền đã tránh được sát thương trực tiếp, nhưng tiếng nổ điếc tai vẫn làm tai hắn đau nhức, mất đi thính lực một phần.

Không dám nằm lâu, hắn lắc mạnh đầu, gắng sức bò dậy!

Dùng khung cửa làm chỗ chắn, hắn quỳ một gối xuống đất, giương súng bắn về phía hành lang!

Tạch tách tách... cạch đing!

Chỉ trong hai ba giây ngắn ngủi, đạn đã bắn hết, khóa chốt không có đạn!

Lúc này, từ phía hành lang cũng vang lên tiếng súng!

Pằng pằng...!!!

Vài tin đồ hắc ám cầm vũ khí tự động, liều mạng xông vào!

Chương 205: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền nhanh chóng rút Glock bên hông!

Cùng lúc đó, Trencke bên ngoài văn phòng cũng đã lấy ra khẩu súng ngắn, bắn vào kẻ địch!

Pằng pằng pằng...!!!

Ở khoảng cách rất gần, cả hai bên nhanh chóng nổ súng!

Chỉ trong chưa đầy hai giây, vài tên tín đồ hắc ám đã bị tiêu diệt hoàn toàn!

Nhưng Trương Huyền thấy rõ, Trencke trong cuộc giao tranh vừa rồi đã bị trúng đạn!

“Trencke!”

Trương Huyền vừa hét vừa lao ra ngoài, định kéo Trencke vào văn phòng.

Nhưng lúc này, nhiều tín đồ hắc ám đã xông vào!

Thấy vậy, Trương Huyền không còn lựa chọn, giương Glock bắn nhanh!

Pằng pằng pằng...!!!

Kỹ năng bắn súng cấp 5 của hắn được thể hiện một cách hoàn hảo!

Mỗi viên đạn đều có thể chính xác tiêu diệt một người!

Thi thể gần như phủ kín sàn nhà phía trước!

Pằng! Cạch!!!

Với viên đạn cuối cùng bắn ra từ nòng súng, Glock cũng rơi vào trạng thái trống rỗng!

Nhìn thấy một người khác từ góc rẽ lao ra, Trương Huyền liền ném thẳng Glock đi!

Vút! Bốp!!!

Khẩu súng ngắn chính xác ném trúng kẻ đó, làm hắn ngã xuống đất!

Nhìn thấy phía sau vẫn còn người lao tới, Trương Huyền nhanh chóng cầm lấy một cuốn sách cứng trên bàn, lao lên phía trước, hai tay giơ cao cuốn sách, đập mạnh xuống và kéo lê!

Bốp cạch!!!

Người vừa lao vào cầm súng ngắn, lập tức bị Trương Huyền đánh trúng cổ tay, cạnh cuốn sách kẹt vào báng súng, lực mạnh làm khẩu súng bay ra!

Ngay sau đó, Trương Huyền cầm cuốn sách, như vung gạch, dùng góc sách đập mạnh vào mắt hắn!

Bốp!!

“Ah!!!”

Tiếng hét thảm vô cùng đau đớn!

Lúc này, kẻ vừa bị súng ném ngã xuống đất đã tỉnh lại.

Súng của hắn đã chẳng biết ở đâu, hắn cầm lấy một khẩu súng ngắn trên sàn, nhắm vào Trương Huyền!

Nhưng Trương Huyền nhanh chóng chú ý động tác của hắn, lập tức dùng thân người tên tín đồ hắc ám chắn phía trước!

Chỉ nghe thấy ‘cạch’ một tiếng!

Súng ngắn bị bóp cò trống, không có đạn bắn ra.

Lúc này Trương Huyền mới nhận ra.

Khẩu súng hắn nhặt lên chính là Glock mà hắn đã bắn hết đạn và dùng để ném người.

Có lẽ do vô tình chạm vào nút nhả băng đạn trống, khiến băng súng trượt lại, trông như còn đạn.

Nhưng tên kia rõ ràng không nhận ra điều này, cứ nghĩ súng gặp trục trặc, liên tục bóp cò, súng không phản ứng!

Ngay lúc đó, Trương Huyền mạnh mẽ đẩy kẻ chặn phía trước ra, đá một cú vào bên trong chân hắn!

Khiến hắn ngã nhào lên kẻ vẫn cầm súng kia.

Nhanh chóng rút ra một con dao, tiến lên hai bước, tóm lấy cánh tay cầm súng!

Xoẹt!!!

Lưỡi dao cắt sâu vào cổ tay hắn, đau đớn tột độ, hắn buộc phải thả tay.

Trương Huyền giành lại khẩu súng, giơ tay đâm con dao vào cánh tay người đang đè lên hắn!

Phập!

Lưỡi dao xuyên qua cánh tay, đâm thẳng vào ngực người bên dưới!

“Ah!!”

Tiếng hét của cả hai vang lên.

Trương Huyền nhanh chóng rút ra một băng đạn mới, nhấn nút nhả băng đạn, lắc mạnh tay cầm, băng đạn trống rơi ra.

Xoẹt cách!

Băng đạn được lắp vào, kéo trượt băng súng, đạn lên nòng!

Pằng pằng!!!

Hai phát bắn vào đầu, tiếng hét thảm dừng lại!

“Hô... hô...”

Trương Huyền đứng yên, thở dốc.

Thân thể này gần như kiệt sức, mồ hôi đầm đìa lưng áo.

Đột nhiên!

Trương Huyền cảm nhận thấy điều gì đó, nhanh chóng quay đầu, giờ súng về phía cửa chống đạn của đồn cảnh sát!

Cạch!

Cửa chống đạn mở ra, Night Hawk bước vào.

Hai người nhìn nhau!

Nhìn căn phòng giống như địa ngục trần gian với đầy xác chết, cùng Trương Huyền – toàn thân đầm máu, mắt đỏ ngầu, khí thế sát nhân bùng bùng, Night Hawk chớp mắt.

“Là người?”

Thấy người đến là Night Hawk, nòng súng của Trương Huyền hạ xuống, sát khí cũng giảm đi chút ít.

“Ừ...” Night Hawk gật đầu nói:

“Ta đến lấy lại đồ của mình, tiện thể... giúp người giải quyết một chút phiền phức.”

Sau khi lấy lại thẻ dữ liệu X-017, Night Hawk lập tức rời đi.

Bước đi vội vã, không để lại lời nào.

Trương Huyền cũng không ngạc nhiên.

Thậm chí không nói lời nào giữ Night Hawk ở lại giúp mình.

Từ việc mấy lính đánh thuê của Lam Tước tìm ra đây, Trương Huyền đã nhận ra.

Phiên phức trên người Night Hawk hiện tại không nhỏ hơn thị trấn Lakemoor này.

Dù gì Trương Huyền cũng từng trải qua cuộc đại đào thoát ở London.

Hắn rất rõ ràng kẻ thù mà Night Hawk phải đối mặt là loại gì.

“Khụ khụ... ah...”

Tiếng ho đau đớn vang lên bên cạnh.

Trương Huyền quay đầu, thấy Trencke ngồi dậy, mồ hôi nhễ nhại, một tay ôm vai, một tay chống đất, cố đứng lên.

“Này, Trencke.” Trương Huyền bước nhanh tới: “Tình hình thế nào? Bị thương ở đâu?”

Trencke lắc đầu: “Chắc bị bắn ba bốn phát, nhưng đa số đạn bị áo giáp chống đạn chặn lại, chỉ có một phát, xuyên qua vai ta.”

Nói rồi, hắn vờ tay ra sau vai, quả nhiên thấy máu dính đầy tay.

Trương Huyền giúp Trencke cởi áo giáp chống đạn, xé áo kiểm tra vết thương, nói: “Lượng máu chảy ra vẫn ổn, không trúng động mạch, người còn đứng dậy được không?”

“Tất nhiên.”

Với sự giúp đỡ của Trương Huyền, Trencke gắng sức đứng lên, vừa định lấy lại khẩu súng trường.

Trương Huyền lắc đầu: “Trước tiên nghĩ cách cầm máu đã.”

Nói rồi, hắ nhanh chóng vào văn phòng cảnh sát trưởng,
tìm một hộp cứu thương trong ngăn kéo.

Chương 206: Tiêu Đề 《Ẩn》

Dưới sự giúp đỡ của Trương Huyền, Trencke băng bó vết thương, mặt đầy vẻ bất lực và nụ cười khổ nói:

“York, người thấy rồi đấy, ta trong tình trạng này, chắc chắn không thể tiếp tục chiến đấu, đường tiếp theo, chỉ có thể dựa vào người rồi.”

“Ta biết.”

Trương Huyền gật đầu: “Ta cũng không thể đưa một người bị thương ra chiến trường, điều đó không nhân đạo.”

Nói vậy, cả hai nhìn nhau cười.

“Người ngồi đây trước, ta bỏ sung đạn dược, lát nữa sẽ đưa người ra khỏi thị trấn.”

Trương Huyền đứng dậy, bước vào phòng trang bị.

Trận chiến sắp tới chỉ có thể dựa vào mình hấn, nên phải nhanh chóng bỏ sung đạn dược.

Khi Trương Huyền đang tìm kiếm trong kho vũ khí, điện thoại đột nhiên reo.

Trương Huyền lấy điện thoại ra nhìn, thấy tên người gọi là Melinda!

Sau vài giây suy nghĩ, Trương Huyền bắt máy.

“Cha York, chào buổi tối.”

Giọng nói của Melinda vẫn thân thiện như trước.

Nhưng lúc này, Trương Huyền nghe giọng này chỉ thấy khó chịu, nói:

“Bà Melinda, bữa tiệc tối nay có vẻ náo nhiệt a, bà có điều gì muốn nói không?”

“Ta cũng thấy vậy, ta không ngờ ngươi lại có khả năng như thế, chỉ một mình giết được nhiều người của chúng ta như vậy.”

“Nếu bà gọi để khen ngợi ta, thì không cần đâu.”

Nói xong, Trương Huyền định cúp máy.

Nhưng lúc này, Melinda đột nhiên nói: “Chúng ta đàm phán đi, Cha York.”

“Cái gì? Đàm phán?” Trương Huyền cười khẩy: “Là bà nói sai, hay ta nghe sai?”

“Không sai, chính là đàm phán.”

Melinda bình tĩnh nói:

“Mối thù giữa chúng ta, ở một mức độ nào đó, chưa đến mức sống chết;

Chúng ta nhường nhau một bước;

Ta cho ngươi và Trencke sống rời khỏi đây;

Ngươi cũng đừng can thiệp vào chuyện của chúng ta nữa, thế nào?

Đừng vội từ chối, nghe ta nói hết đã;

Đúng, ngươi rất giỏi, điều này ta phải thừa nhận.

Nhưng, ngươi cuối cùng chỉ là phàm nhân, mà không phải thiên sứ, lại càng không phải thần linh!

Ngươi giống như tất cả chúng ta, đều sẽ mệt mỏi, đều sẽ bị thương, thậm chí là đều sẽ chết!

Bây giờ người có thể giết một trăm người, có thể giết hai trăm người, chẳng lẽ còn có thể tiếp tục giết ba trăm, năm trăm thậm chí là một ngàn người sao?

Tín đồ của chúng ta trong Ngày Đen Tối trải rộng khắp thế giới, ánh sáng dưới quyền cai trị của ta, không chỉ có ngàn người?

Đừng đánh giá thấp chúng ta, cũng đừng đánh giá cao bản thân, cha York.

Chuyện nơi này, người không quản được.

Nghे những lời của Melinda, Trương Huyền im lặng.

Quả thật, đúng như Melinda nói.

Trương Huyền rất rõ, mình không thể giết nhiều người như vậy.

Từ nhà thờ mới giết đến đây, số người chết dưới tay ta đã vượt quá trăm.

Nhưng đồng thời, Trương Huyền có thể rõ ràng cảm nhận được, cơ thể này đã mệt mỏi không chịu nổi.

Ngay cả lúc bóp cò, khớp ngón trỏ cũng âm ỉ đau.

Hắn không thể chắc chắn mình sẽ ngã quỵ lúc nào, hoặc bị bắn chết lúc nào.

Nhưng hắn có thể chắc chắn, nếu tiếp tục giết như vậy, khoảnh khắc ấy sẽ không còn xa.

Có lẽ vì sự im lặng của Trương Huyền, giọng điệu của Melinda cũng dần trở nên cứng rắn hơn:

“Suy nghĩ kỹ đi, cha York, có thể trong mắt người cái chết là vinh quang, nhưng... Trencke tiên sinh Không không nên chết vì lòng vinh quang của người.”

Nói xong, nàng liền cúp máy.

Trương Huyền tắt điện thoại, nhét vào túi rồi bước ra khỏi phòng trang bị.

“Melinda gọi cho người à?” Trencke đứng ngay ngoài cửa, tất nhiên không thể không nghe thấy âm thanh trong phòng.

“Ừ.” Trương Huyền vừa điều chỉnh vị trí dây đeo súng MPX vừa gật đầu nói: “Nàng khuyên ta bỏ cuộc, nói sẽ cho chúng ta một con đường sống.”

“Người đồng ý chưa?”

Trương Huyền lắc đầu.

Thấy vậy, Trencke im lặng không nói gì.

“Đi thôi.” Trương Huyền dìu Trencke dậy, lắc lắc chìa khóa trong tay, nói:

“Ta tìm được một chiếc chìa khóa xe trong phòng trang bị, chắc là của xe cảnh sát. Có phương tiện giao thông, người sẽ đi nhanh hơn, ta cũng không cần đưa người đến cửa thị trấn nữa.”

Nói xong, Trương Huyền liền hộ tống Trencke ra khỏi đồn cảnh sát.

Lúc này, bên ngoài đồn cảnh sát im lặng như tờ, nhìn xác chết nằm la liệt, Trương Huyền đại khái có thể tưởng tượng được bọn Điều Hâu Đêm đã giết vào như thế nào.

Nhấn nút chìa khóa xe, trong bãi đỗ xe bên cạnh đồn cảnh sát, một chiếc xe cảnh sát kêu hai tiếng, đèn xe sáng lên.

Ngay khi Trencke sắp lên xe, đột nhiên lên tiếng:

“Tại sao chúng ta không cùng đi? York, người biết đó, một mình người không xử lý nổi việc này;

Chúng ta tạm lánh đi vài ngày, chờ viện trợ từ Roma đến, mọi vấn đề sẽ được giải quyết.”

“Tại sao không cùng đi?”

Trương Huyền không trả lời ngay, ánh mắt hướng về con phố phía Tây.

Đạn đã tạo ra nhiều lỗ lớn nhỏ khác nhau trên mặt đất và tường nhà.

Máu chảy lênh láng, xác những con tin bị trói và xác của những tin đồ hắc ám trộn lẫn với nhau, thậm chí khó mà phân biệt được.

Tầng hai của một ngôi nhà có ánh đèn nhấp nháy, nhưng cửa kính đã bị nhuộm đỏ bởi máu.

Ánh đèn xuyên qua kính màu máu, chiếu ra đường, trông vô cùng rùng rợn.

Cả thị trấn lúc này, như địa ngục trần gian.

Nhìn một lúc lâu, Trương Huyền mới bình tĩnh nói: “Có lẽ... vì sứ mệnh.”

Chương 207: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Sứ mệnh... sao...?”

Trencke theo ánh mắt Trương Huyền nhìn đi, nghe những lời của Trương Huyền, trong lòng không thể bình tĩnh.

Thị trấn mà mình đã sống bao năm, đến hôm nay, coi như hoàn toàn bị hủy diệt.

Những người và những thứ mình từng quen thuộc, giờ cũng không còn.

Và lúc này.

Từ xa trong bóng tối, lờ mờ truyền đến tiếng bước chân dày đặc.

Những tiếng bước chân càng lúc càng gần, dù không ai mở miệng nói, nhưng áp lực vô hình ấy khiến Trương Huyền và Trencke không tự chủ mà đưa tay chạm vào súng bên mình.

“Lên xe đi, đi đường bên phải, ta chỉ có thể đưa người đến đây thôi.”

Nhìn Trencke một cái, Trương Huyền bước tới bên chiếc xe chất đầy thùng xăng.

Từ ghế lái tìm được một hộp diêm, hất nhắc một thùng xăng lên và đổ xuống đất phía trước.

Đổ xong một thùng chưa đủ, Trương Huyền lại nhắc một thùng khác, mở nắp, ném mạnh vào đồng xác phía trước.

Sau đó.

Xoạt một tiếng!

Trương Huyền quệt diêm, ném xuống đất!

Bùng!!!

Lập tức, ngọn lửa bùng lên, theo vết xăng trên đất, hình thành một bức tường lửa tự nhiên ngay trước mặt!

Không chỉ vậy, khi lửa lan đến thùng xăng giữa đồng xác!

Bùm!!!

Một quả cầu lửa bốc lên!

Trong ánh lửa rực rỡ, khuôn mặt già nua của Trương Huyền thêm phần quyết liệt.

Ánh mắt vượt qua tường lửa, Trương Huyền thấy từng nhóm từng nhóm tin đồ hắc ám, tay cầm súng, tiến về phía này.

Lần này có nhiều gương mặt lạ, rõ ràng là từ các thị trấn khác đến.

Một mình đối diện hàng trăm kẻ thù, Trương Huyền không biến sắc.

Rút khẩu Glock bên hông, hướng lên trời, bóp cò!

Pằng! Pằng!

Tiếng súng xé toạc màn đêm!

“Đến đây, lũ cặn bã, cùng ta giết thêm một trận nữa...”

Và sau lưng Trương Huyền.

Dù Trencke muốn ở lại chiến đấu cùng Trương Huyền.

Nhưng hắn biết rõ, giờ đây mình cầm súng còn không vững.

Đừng nói là giúp đỡ, không gây rối đã tốt rồi.

Vì vậy hắn không nói gì, xoay người lên xe.

Vù!

Xe khởi động, qua cửa sổ xe, nhìn bóng lưng Trương Huyền và bức tường lửa phía trước, Trencke trầm ngâm vài giây, đột nhiên lớn tiếng nói: “Cha York!”

Trương Huyền quay đầu lại.

“Sau khi chúng ta chết, sẽ lên thiên đường đúng không?”

Trương Huyền sững sờ, do dự một lúc, rồi khẽ gật đầu.

Nhận được câu trả lời của Trương Huyền, như được uống một liều thuốc an thần, Trencke nở nụ cười.

“Vậy ta sẽ giúp ngươi một lần cuối, lát nữa... gặp nhau ở thiên đường!”

Nói xong, hắn đạp mạnh chân ga, đánh mạnh tay lái!

Chiếc xe bất ngờ vượt qua bên cạnh Trương Huyền, lao thẳng vào biển lửa phía trước!

Bùm một tiếng!

Xe lăn qua đồng xác đang cháy, bánh xe dính xăng bốc cháy!

Chiếc xe cảnh sát như chiếc xe địa ngục, toàn thân bốc cháy, đèn cảnh sát đỏ xanh chớp nháy như thanh kiếm, lao vào đám tin đồ hắc ám phía trước!

Tạch tach tach...!!!

Tiếng súng vang lên!

Đạn bắn thẳng vào xe, khiến xe thủng lỗ chỗ!

Trencke trúng đạn liên tiếp nhưng vẫn cố gắng giữ chân ga!

Cán chết và hất văng hơn chục tin đồ hắc ám, cuối cùng xe không thể chuyển hướng, bùm một tiếng, đâm vào một tảng

đá!

Nhìn thấy tất cả, Trương Huyền thậm chí không kịp ngăn cản.

“Chết tiệt!”

Trương Huyền chửi một tiếng, nhắc MPX lên và bắn liên tiếp về phía trước!

Pằng pằng...!!!

Đạn bay qua lửa, bắn vào đám đông!

Dù ở khoảng cách xa như vậy, Trương Huyền vẫn giết địch hiệu quả!

Tạch tach tach...!!!

Tiếng súng từ phía đối diện vang lên.

Trương Huyền nhanh chóng cúi người, chạy tới ngôi nhà nhỏ bên đường, dùng tường làm chỗ che chắn, bắn liên tiếp!

Nhưng lúc này, tiếng súng vang lên từ phía sau!

Tạch tach tach...!!!

Hàng chục tin đồ hắc ám né tránh con đường, vòng ra sau lưng Trương Huyền!

Một viên đạn bắn vào lưng Trương Huyền, dù áo chống đạn đã chặn lại, nhưng lại làm đứt dây súng MPX!

Bị tấn công đột ngột, Trương Huyền theo bản năng lăn về phía trước, cố gắng né tránh cuộc tấn công!

Nhưng hỏa lực của kẻ thù thực sự quá mạnh, ép buộc Trương Huyền phải đá tung cửa phòng và lao vào bên trong tòa nhà!

Lao vào trong tòa nhà, Trương Huyền cũng không nhàn rồi, nhanh chóng thay đạn và tiến về phía cầu thang!

Lúc này, một lượng lớn đạn xuyên qua cửa sổ và các điểm yếu trên tường nhà, bắn vào trong nhà!

Trong phòng khách, tivi, tranh treo tường, bàn trà bằng kính và các đồ đạc khác đều bị đạn bắn tan nát!

Bịch bịch bịch!

Vài bước lao lên tầng hai, Trương Huyền không dám dừng lại, tiếp tục lao lên tầng ba!

Lúc này, đã có khá nhiều tín đồ Hắc Ám đến bên ngoài căn nhà.

Tín đồ Hắc Ám cầm súng trường tấn công và súng tiểu liên, bắn từ tầng một đến tầng ba của cả căn nhà!

Cho đến khi tường bên ngoài của căn nhà bị bắn thủng lỗ chỗ, họ mới dừng lại.

Lệnh của Melinda là, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!

Một nhóm tín đồ Hắc Ám đá tung cửa phòng, lao vào trong nhà, tiến hành tìm kiếm kỹ lưỡng!

Rất nhanh, họ đã lên đến tầng ba của căn nhà.

Tầng ba của tòa nhà này chỉ có một hành lang và hai phòng.

Sau một cuộc kiểm tra ngắn, họ không phát hiện thấy tung tích của Trương Huyền, dường như Trương Huyền đã bốc hơi vào không khí.

“Sao lại thế này? Người đâu rồi?”

Chương 208: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một tên tiểu đầu mục chen qua đám người chạy lên lầu, giận dữ nói: “Nhiều người như vậy mà để hắc chạy thoát sao!?”

Nói xong, tiểu đầu mục đẩy cửa sổ hành lang, nhìn ra ngoài, cố gắng tìm ra đường chạy trốn của Trương Huyền.

Nhưng sau một hồi nhìn, hắc không phát hiện ra điều gì.

Quay đầu lại, thấy mọi người vẫn đứng ngây ra đó, hắc lập tức nổi giận: “Đứng ngây ra làm gì!? Mau xuống tìm đi!”

“Dạ!”

Nhưng ngay khi mọi người chuẩn bị xuống lầu.

Rắc!

Trần nhà đột nhiên rung chuyển.

Tiểu đầu mục theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, nhưng ngay giây tiếp theo!

Bùm!!!

Trần nhà đột nhiên vỡ tung, một bóng người từ trên trời rơi xuống!

Rầm rầm!

Trương Huyền từ trần nhà rơi xuống đè trúng tiểu đầu mục!

Khẩu MPX trong tay cũng rơi ra một bên!

Tiếng động bất ngờ này khiến mọi người trong phòng theo bản năng quay đầu nhìn!

Nhưng chỉ trong chớp mắt!

Chỉ nghe thấy tiếng rắc!

Một tay đề lên người tiểu đầu mục, tay kia Trương Huyền nhanh chóng rút khẩu Glock bên hông, không cần ngắm, bóp cò!

Cò súng chạm vào kim hỏa, đạn bay ra khỏi nòng!

Pằng pằng pằng...!!!

Trong vài giây ngắn ngủi, Trương Huyền bắn loạn xạ giết chết hoặc làm bị thương năm người!

Pằng pằng!

Lại bắn thêm hai phát vào cửa cầu thang, dọa lùi kẻ thù phía dưới.

Tên tiểu đầu mục bị Trương Huyền kẹp cổ dưới thân cũng bắt đầu vùng vẫy dữ dội!

Hắn thậm chí còn đưa tay giật lấy khẩu súng trong tay Trương Huyền!

Trương Huyền thấy vậy, dùng lực xoay người!

Đùi ép lên cánh tay hắn, tận dụng nguyên lý đòn bẩy, dễ dàng thoát khỏi tay hắn.

Tiện tay, Trương Huyền đề đầu tên tiểu đầu mục xuống sàn, gối ghì chặt cổ hắn.

Nòng súng dí vào sau gáy hắn!

Pằng!

Tiếng súng vang lên, máu chảy lênh láng!

Tạch tach tach...!!!

Mấy tên tín đồ Hắc Ám bên dưới giờ súng, điên cuồng bắn lên cầu thang!

Trương Huyền dựa vào tường, cố gắng hạ thấp người, né tránh đạn lạc.

Hắn rút một quả lựu đạn gây choáng, giật chốt.

Khi ném lựu đạn xuống, Trương Huyền nhặt khẩu MPX dưới đất, lăn một vòng và núp vào một phòng bên cạnh!

Giây tiếp theo!

Bùm!!!

Lựu đạn nổ, tiếng súng dưới lầu tạm thời ngưng lại.

Trương Huyền cất khẩu Glock vào bao, tay cầm khẩu MPX xông ra khỏi phòng!

Đang chuẩn bị lợi dụng cơ hội này để tiêu diệt kẻ địch.

Nhưng gần như cùng lúc, từ phòng bên cạnh, một tên cũng giờ súng lao ra!

Trương Huyền tinh thần căng thẳng, theo bản năng cúi nhanh, tránh hòng súng,

Báng súng MPX nhanh chóng rút về bên vai phải, rồi đâm mạnh về phía trước và bóp cò!

Biu biu! Biu!!!

Khi nòng súng đâm ngã kẻ trước mặt xuống đất, hai viên đạn bắn vào ngực bụng, một viên đạn bắn vào đầu hắn!

Hạ gục kẻ địch trước mắt, Trương Huyền không hề giảm tốc độ,

Nhanh chóng giờ súng nghiêng người, đứng sát cửa phòng bên cạnh.

Nhìn xác nhận tình hình trong phòng, nhanh chóng giờ súng tiến vào phòng, súng quét nhanh qua góc chết cuối cùng bên trái.

Xác nhận không còn ai ở tầng ba, Trương Huyền định rời khỏi phòng.

Lại nghe tiếng súng từ dưới lầu vang lên!

Tạch tách tách...!!

Gần như theo bản năng, Trương Huyền nép mạnh vào tường, lập tức giờ súng bắn trả!

Biu biu...!!!

Liên tiếp bắn hơn chục phát, Trương Huyền di chuyển sang phía bên kia của phòng,

Rút một quả lựu đạn gây choáng, giật chốt!

Ném về phía cầu thang.

Lựu đạn va vào tường cầu thang, bật xuống phía dưới!

Quả lựu đạn gây choáng trước đó của Trương Huyền đã làm khổ kẻ địch dưới lầu.

Thấy trên lầu lại ném xuống một vật đen ngòm, lập tức có người hô lớn: “Cẩn thận lựu đạn!”

Lập tức, bất kể thấy hay không, mọi người đều theo bản năng ngừng bắn, nhảy vào chỗ nấp gần nhất!

Bùm!!!

Khi tiếng nổ vang lên, Trương Huyền cúi đầu, lao ra khỏi phòng, một tay vịn tay vịn cầu thang, nhảy xuống!

Vụt! Bịch!!!

Đáp xuống cầu thang, Trương Huyền vừa di chuyển sang trái vừa giờ súng, bắn nhanh vào đám tín đồ Hắc Ám trên tầng

hai!

Biu biu... cách!

Một băng đạn nhanh chóng bắn hết, khẩu MPX rỗng đạn!

Có lẽ nhận thấy Trương Huyền hết đạn, ba tên tín đồ Hắc Ám núp trong phòng nhỏ liền lao ra!

Trương Huyền phản ứng nhanh, tay trái giữ ốp lót khẩu MPX, giờ súng lên, tay phải nhanh chóng rút khẩu Glock bắn hai phát!

Pằng pằng!

Phát đầu bắn vọt, nhưng vẫn trúng bụng một tên tín đồ Hắc Ám đang định giờ súng bắn, khiến hắn tạm thời mất khả năng tấn công!

Phát thứ hai bắn trúng đầu một tên khác bên cạnh!

Nhanh chóng đơn tay giờ súng nhắm vào tên thứ ba!

Pằng! Cách!

Một phát bắn trúng đầu, khẩu Glock cũng hết đạn!

Tên bị Trương Huyền bắn trúng một phát như phát điên, dù súng rơi xuống đất, hắn cũng không để ý, mắt đỏ ngầu lao vào Trương Huyền!

Bùm!!!

Không kịp tránh, Trương Huyền bị hắn đẩy lùi liên tục!

Cho đến khi đẩy mở cửa phòng, lưng va mạnh vào góc bàn trong phòng mới dừng lại!

Đau đớn, Trương Huyền nghiêng răng rên lên, buông khẩu MPX.

Nắm lấy cổ áo sau của tên kia, kéo mạnh để tạo khoảng cách, rồi dùng đầu gối thúc vào vết thương trên bụng hắn!

Bùm!!!

Tên này lập tức bị thúc lùi vài bước!

Nhưng hắn rõ ràng không màng sống chết, hét lớn và lao vào lần nữa!

Lần này, Trương Huyền đã có sự chuẩn bị, cánh tay trái của hắn nâng lên, chặn lại bàn tay đang cố gắng tóm lấy mình.

Chương 209: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tay phải hắn nắm chặt khẩu Glock đang ở trạng thái trống, dùng sức đập ra!

Họng súng Glock đập mạnh vào cổ họng của kẻ đó, ngay lập tức khiến hắn mất đi phần lớn sức phản kháng!

Chưa dừng lại ở đó, Trương Huyền nắm chặt cánh tay hắn, dùng họng súng đập mạnh vào đầu hắn vài lần nữa!

Bùm! Bùm! Bùm!!!

Đến khi hắn không còn chút sức lực nào, trượt xuống đất, Trương Huyền mới buông tay ra.

Tay phải hắn rút tháo băng đạn, khi băng đạn rơi ra, tay trái đã rút ra một băng đạn đầy, nhét vào hộp đạn.

Cạch!

Đạn lại lên nòng!

Pằng!

Sau khi bắn nổ đầu kẻ đó, Trương Huyền vừa định cúi xuống nhặt súng thì đột nhiên cảm thấy một cơn đau dữ dội ở eo sau!

“Xi~”

Trương Huyền ôm lấy eo sau, hít một hơi lạnh.

Lúc này, giống như có người dùng dùi nhọn đâm mạnh vào lưng hắn, phần thịt ở eo bụng không kiểm soát được mà run lên.

Trương Huyền cố gắng đứng thẳng lưng, căng cơ sống lưng, thở hỗn hển, cố gắng giảm bớt cơn đau.

“Phù... phù...”

Lúc này, trạng thái của Trương Huyền gần như rơi xuống đáy vực!

Cơn đau và mệt mỏi trên người chồng chất lên nhau, khiến hắn cảm thấy khó mà chịu đựng được.

Nhưng kẻ địch rõ ràng sẽ không cho Trương Huyền thời gian nghỉ ngơi.

Tạch tạch tạch...!!!

Người ngoài nghe thấy tiếng động, đã bắt đầu xông vào!

Chỉ trong chưa đến nửa giây, Trương Huyền đã nhanh chóng đánh giá tình hình hiện tại và quyết đoán hành động.

Hắn không còn quan tâm đến việc nhặt khẩu MPX, cố gắng chịu đựng cơn đau, nghiêng răng chịu đựng.

Bước chân mạnh mẽ lao về phía cửa ban công trong phòng!

Mở cửa, nhảy ra ngoài!

Buổi sáng ở thị trấn Lake Moore vẫn yên bình như mọi khi.

Mặt trời từ từ mọc lên từ phía đông.

Ánh nắng vàng rực rỡ xé tan màn đêm, chiếu sáng bề mặt của nhà thờ mới ở phía đông thị trấn.

Hai con chim sẻ vỗ cánh, líu ríu bay xuống từ bầu trời, theo ánh nắng, đậu trên cây thánh giá trên đỉnh nhà thờ.

Cùng với Jesu trên cây thánh giá, đón chào bình minh.

Lúc này, trong một phòng ngủ ở tầng hai của nhà thờ, Trương Huyền chậm rãi mở mắt.

“Khởi động lại...”

Ngồi dậy trên giường, Trương Huyền vô thức đưa tay xoa xoa lưng già của mình, như thể vẫn cảm nhận được những cơn đau ảo giác.

Trước khi hấn tỉnh lại từ bóng tối, dù đã cố gắng hết sức để chiến đấu.

Cuối cùng, vẫn không thể chống lại đám đông đối phương.

Chưa đầy vài phút sau khi nhảy ra khỏi ban công của tòa nhà nhỏ, hấn đã bị bao vây và chết thảm.

Mặc dù điều này cũng nằm trong dự đoán.

Nhưng tình cảnh đơn độc, hết đạn, kiệt sức mà vẫn phải liều mạng chiến đấu đó, vẫn khiến Trương Huyền hiện tại cảm thấy rùng mình.

“Phù... giờ thì thoải mái hơn nhiều rồi...”

Trương Huyền thở dài một hơi, đứng dậy, vặn vẹo xương sống, nhảy tại chỗ hai lần, cảm nhận cơ thể nhẹ nhàng, tâm trạng u ám cũng giảm đi không ít.

Nhìn vào điện thoại đặt trên đầu giường, hấn xác định bây giờ là thứ Bảy.

Xét theo trạng thái tinh thần hiện tại của mình, thời gian khởi động lại chắc là từ tối hôm qua.

Chỉ là trong khoảnh khắc quay lại, cả thân tâm mệt mỏi của hấn đã không tự chủ được mà chìm vào giấc ngủ.

Nhưng ngủ một giấc cũng tốt, nghỉ ngơi đầy đủ mới có thể tiếp tục chiến đấu.

Nhưng mà...

Phương pháp tối qua, bất chấp tất cả, lao vào thị trấn giết chóc đầm máu rõ ràng là không thể thông qua.

Phải đổi cách nghĩ khác.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền mở điện thoại, gọi cho nữ tu Joanna.

Rất nhanh, điện thoại được kết nối.

“Tiên sinh, ta đang muốn nói với ngài rằng chúng ta đã điều tra được một số manh mối...”

Giống như lần trước, nữ tu Joanna nói với Trương Huyền về việc các Kỵ sĩ Thánh điện sẽ sớm đến hỗ trợ.

Trương Huyền không ngắt lời nàng, đợi nàng nói xong, hẳn mới mở miệng:

“Cảm ơn thông báo của người, nhưng ta gọi điện cho người, chủ yếu là để nói với người một việc;

Hiện tại ta đang ở thị trấn Lake Moore, tối nay tín đồ hắc ám sẽ tổ chức nghi lễ hiến tế một lần nữa trong thị trấn;

Ta dự định ngăn cản họ, muốn hỏi xem, các cô có thể giúp đỡ gì không?”

“Hiến tế sao...”

Giọng nói của nữ tu Joanna có vẻ không ngạc nhiên, rõ ràng nàng đã biết chuyện này:

“Thực ra, không chỉ thị trấn Lake Moore, hầu hết các chi nhánh của Ngày Đen Tối đều sẽ tổ chức lễ hiến tế sống vào mỗi tối thứ Bảy;

Và từ khi phát hiện ra nghi lễ đáng sợ này, phía Rome đã cố gắng đánh và ngăn chặn họ, nhưng... đến nay hiệu quả rất ít;

Vì vậy, xin lỗi mà nói thẳng, những tín đồ hắc ám này là một đám người điên rồ từ bỏ Chúa!

Chỉ mình ông không thể ngăn cản họ, xin đừng làm những hy sinh vô ích!”

Nói rồi, nàng nghĩ đến việc Trương Huyền có thể dùng đồng tiền Thánh Sith để đổi lấy sự giúp đỡ, bèn vội vàng bổ sung thêm:

“Đừng hiểu lầm, ta nói những lời này chỉ vì lo lắng cho an toàn của ông, nếu ông thực sự cần giúp đỡ, ta có thể miễn phí cung cấp cho ông một số vũ khí đạn dược,

Ngoài ra, ta nghe nói gần đây trong thị trấn Lake Moore cũng có một cha xứ mới đến, ông có thể tìm đến đó để được che chở một chút.”

Ý của nữ tu Joanna rất rõ ràng, nàng không lạc quan về ý định ngăn cản lễ hiến tế của Trương Huyền.

Chương 210: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng nàng vẫn sẵn sàng cung cấp một số hỗ trợ trong khả năng của mình.

Nếu Trương Huyền nhất quyết làm, vũ khí đạn dược sẽ được gửi ngay, nếu Trương Huyền chọn từ bỏ, cũng có thể đến chỗ ‘cha xứ mới’ tìm sự che chở.

Nhưng vấn đề là... cha xứ mới của thị trấn Lake Moore chính là Trương Huyền.

Tự mình che chở mình sao?

Trương Huyền lặng lẽ cười khổ, mở miệng nói: “Ta nhớ cô đã nói rằng, các chức sắc ở nhà thờ lớn Thánh Giuse ở San Diego cũng có thể cung cấp cho ta một số trợ giúp, phải không?”

Nữ tu Joanna ngạc nhiên, nói: “Đúng vậy, nhưng... một đồng bạc Thánh Sith thì sự giúp đỡ có thể không nhiều lắm.”

“Nếu là một đồng vàng Thánh Sith thì sao?”

“Đồng vàng?” Joanna kinh ngạc: “Ngài còn có cả đồng vàng Thánh Sith sao?”

“Ừm... tình cờ có được.” Trương Huyền nhướn mày, móc ra đồng vàng Thánh Sith do Night Hawk trao cho hắn, chơi đùa trong tay.

“Nếu là vậy, ngài có thể trực tiếp đến nhà thờ lớn Thánh Giuse hỏi thử, bất kể là vũ khí trang bị hay hỗ trợ ngoại vụ, một đồng vàng Thánh Sith đều có thể đổi lấy sự trợ giúp lớn.

Và nếu may mắn, ở đó có Kỵ sĩ Thánh điện đóng quân, và các Kỵ sĩ Thánh điện sẵn lòng giúp đỡ...

Vấn đề của thị trấn Lake Moore có thể được giải quyết sớm.”

“Ra là vậy...” Trương Huyền gật đầu hiểu rõ, nói: “Ta hiểu rồi, cảm ơn người đã giải đáp.”

“Không có chi, cầu Chúa ban phước cho ngài mọi điều thuận lợi.”

Cúp điện thoại, Trương Huyền thay quần áo, mang theo túi đồ, bước ra khỏi nhà thờ, hướng về phía thị trấn.

.....

“Chút nữa Larry đi tuần tra với ta, Hank, người có muốn đi cùng không?”

Cảnh sát trưởng Mott mặc đồ cảnh sát, đứng trước gương ngắm nghía, có chút tự mãn tạo vài dáng.

Hank ngồi sau bàn làm việc cười khỏ nói: “Cảnh sát trưởng Mott, nhật ký nhiệm vụ tuần này ta còn chưa làm xong...”

“Haha.” Cảnh sát trưởng Mott cười nói: “Vậy được rồi, ta đi với Larry thôi, quay về ta mang cho người một ly cà phê.”

“Cảm ơn cảnh trưởng.”

Đang nói.

Cửa trạm cảnh sát đột nhiên bị đẩy ra.

“Cha York?” Viên cảnh sát trực cửa tiếp tân ngạc nhiên nói: “Chào buổi sáng, ngài đến đây có việc gì không?”

Viên cảnh sát này Trương Huyền còn nhớ, lần trước hắn theo cảnh sát trưởng Mott đến nhà thờ mới, định bắt mình đi, nhưng bị mình giết ngay từ đầu.

Trương Huyền mỉm cười, không có chút biểu hiện lạ nào nói: “Chào buổi sáng, ta muốn tìm Hank, hắn có ở đây không?”

“Dĩ nhiên.” Viên cảnh sát gật đầu, không nghi ngờ gì, quay lại gọi: “Hank! Cha York tìm ngươi!”

Rất nhanh, Hank liền mở cửa chống đạn bước ra, phía sau còn có cảnh sát trưởng Mott và Larry chuẩn bị đi tuần tra.

Trương Huyền cười gật đầu chào hai người, sau đó nhìn về phía Hank.

Nhìn gương mặt trẻ trung hơi xanh của Hank, Trương Huyền không thể không nhớ lại cảnh Hank tự sát lần trước.

Thực ra, ấn tượng của Trương Huyền về thanh niên này không tồi, thậm chí rất tốt.

Ngay từ ngày đầu tiên vào nhiệm vụ, Hank đã cung cấp không ít sự giúp đỡ cho mình.

Dù rằng sự giúp đỡ không lớn, nhưng cũng đủ thấy tâm lòng của Hank thật sự tốt.

Chỉ tiếc là...

Trong lòng thầm thở dài, Trương Huyền cười nói:

“Chào buổi sáng Hank, có thể cho ta mượn xe của ngươi một lần nữa không? Ta định đi xa một chuyến.”

Nghe Trương Huyền nói vậy, cảnh sát trưởng Mott đang chuẩn bị ra cửa liền dừng bước.

Bãi đỗ xe bên cạnh trạm cảnh sát.

Trương Huyền cầm chìa khóa mượn được từ Hank, bước về phía chiếc xe đen.

“Cha York, xin đợi chút.”

Giọng cảnh sát trưởng Mott vang lên từ phía sau.

Đôi mắt Trương Huyền nheo lại, tay nắm túi đồ cũng vô thức siết chặt.

Quả nhiên...

Quay người lại, nụ cười của Trương Huyền vẫn âm ập: “Cảnh sát trưởng Mott, có việc gì sao?”

Cảnh sát trưởng Mott dẫn theo Larry bước tới trước mặt Trương Huyền, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ngài có thể cho biết, ngài định đi đâu không?”

Trương Huyền tỏ vẻ khó hiểu, nói: “Sao vậy? Là phải báo cáo à?”

“Đương nhiên không phải.” Cảnh sát trưởng Mott cố nặn ra nụ cười, nói:

“Chỉ là, gần đây vùng xung quanh thị trấn không an toàn, ngài biết đấy, từ khi tên tội phạm trốn thoát, chúng ta đã tăng cường tuần tra thị trấn nhưng vẫn chưa có kết quả, vì an toàn của ngài, ta cần biết kế hoạch hành trình của ngài.”

“Ra là vậy à~”

Trương Huyền gật đầu tỏ vẻ hiểu ra, nói:

“Thật là vất vả cho các người, hôm nay ta định đi San Diego thăm các nhà thờ khác, tiện thăm một số bạn cũ, nhưng kế hoạch cụ thể... vẫn chưa xác định, nhưng chắc chắn tối nay sẽ quay về.”

“Được, ta biết rồi, cảm ơn ngài đã hợp tác, chúc ngài thượng lộ bình an.”

“Cầu Chúa phù hộ ngài.”

Mở cửa lên xe, Trương Huyền ném túi đồ vào ghế phụ, thắt dây an toàn, khởi động xe, chậm chậm lái ra khỏi thị trấn.

Nhìn Trương Huyền lái xe rời đi, ánh mắt cảnh sát trưởng Mott lạnh lẽo.

Bên cạnh, Larry chủ động gọi điện cho Melinda, báo cáo tình hình này.

“San Diego?” Melinda suy nghĩ hai giây, nói: “Đưa điện thoại cho cảnh sát trưởng Mott.”

“Vâng!”

Nhận điện thoại từ Larry, cảnh sát trưởng Mott nói: “Cần ta dẫn người theo không?”

Chương 211: Tiêu Đề 《Ẩn》

Melinda suy nghĩ hai giây, nói: “Ở San Diego có người của chúng ta không?”

“Có, nhưng không nhiều, bên đó thuộc địa bàn của chi nhánh khác, chúng ta không dễ điều động họ.”

“Ừm... vậy thì người phải đi một chuyến rồi, nhớ, trước khi mặt trời lặn hôm nay, nếu cha York vẫn chưa có ý định quay lại, người phải cố gắng đưa hắn về, khi cần thiết, có thể sử dụng chút vũ lực.”

“Hiểu rồi.”

.....

Lái xe trên đường cao tốc Escondido, Trương Huyền liếc nhìn gương chiếu hậu.

Trên con đường phía sau, một chiếc Dodge cũ đang bám theo từ xa, không nhanh không chậm.

Trương Huyền nhớ rất rõ, chiếc xe này đã bám theo mình từ khi rời khỏi thị trấn Lake Moore.

“Quả nhiên là đi theo rồi... cảnh sát trưởng Mott.”

Hắn không hề bất ngờ về điều này.

Khi nói với cảnh sát trưởng Mott về đích đến của mình, Trương Huyền đã chuẩn bị tâm lý bị theo dõi.

Từ lần trước cảnh sát trưởng Mott dẫn người đến bắt mình, Trương Huyền đã nhận ra rằng, trong nghi lễ hiến tế tối thứ

Bây này, chắc chắn có phần của mình.

Dù mình là vật tể hay thân phận gì khác, có thể chắc chắn rằng,

Chỉ cần mình có động thái gì, người của Melinda bên đó chắc chắn sẽ phản ứng.

Nếu biết mình muốn đi San Diego mà không phải người theo dõi...

Chỉ có thể nói rằng, ở San Diego cũng có không ít người của họ, nên họ không sợ mình đi lạc.

Nếu đúng là như vậy, mình phải cân nhắc lại việc có nên đến San Diego tìm viện trợ hay không.

Nhưng hiện tại họ đã theo dõi, kế hoạch vẫn có thể tiếp tục.

Nghĩ vậy, Trương Huyền tăng tốc độ.

Cùng lúc đó, chiếc Dodge phía sau cũng đồng thời tăng tốc bám theo.

Trương Huyền đưa tay chạm vào khẩu súng lục Glock trong ngực, nhưng sau hai giây suy nghĩ, hắn thả tay ra.

Hiện tại không phải là thời điểm thích hợp để ra tay.

Hơn nữa...

Để lại một mạng sống, có thể một lát nữa sẽ có ích.

.....

Lần trước đến San Diego, vẫn là trong nhiệm vụ phụ đầu tiên.

Nói thật, ấn tượng của hắn về thành phố San Diego này không sâu sắc lắm.

Nhưng với những đồng đội cũ trong đội D, hắn vẫn còn nhớ rất rõ.

Dù thời gian ở cùng đội D không dài, tổng thời gian các nhiệm vụ cộng lại cũng chưa tới hai mươi bốn giờ.

Nhưng hấn đã học được rất nhiều từ họ và nhận được rất nhiều sự giúp đỡ.

Lần này, bối cảnh nhiệm vụ là năm 2013.

Cách bối cảnh nhiệm vụ lần đầu tiên năm 2009 là bốn năm...

Không biết liệu có còn gặp lại họ được không.

Nhanh chóng, nhìn con đường phía trước bắt đầu trở nên nhộn nhịp, Trương Huyền biết mình đã vào thành phố.

Dừng xe bên lề đường, hấn lấy điện thoại ra, bắt đầu tìm kiếm vị trí cụ thể của Nhà thờ lớn Thánh Joseph.

Nhà thờ này nằm ở trung tâm thành phố, gần vịnh, cách vị trí của Trương Huyền khá xa.

Liếc nhìn kính chiếu hậu, thấy chiếc xe Dodge đậu cách khoảng một hai trăm mét phía sau.

Suy nghĩ một lát, Trương Huyền quyết định cắt đuôi trước đã.

Vì thế, hấn khởi động xe, hướng về khu thương mại gần đó.

Trên chiếc xe Dodge phía sau.

Nhìn thấy cha York lại lên đường, cảnh sát trưởng Mott trong bộ đồ thường phục liếc mắt nhìn Larry, không nói gì thêm, tiếp tục lái xe bám theo.

Rất nhanh, Trương Huyền đến gần một trung tâm mua sắm xa hoa.

Đi một vòng quanh trung tâm mua sắm này, xác định có bãi đậu xe ngầm và nhiều lối ra vào, hấn lái xe vào.

Để không bị mất dấu, Larry tăng tốc đuổi theo.

Nhanh chóng, hai chiếc xe lần lượt tiến vào tầng hầm thứ ba của bãi đậu xe.

Dù đã gần trưa, nhưng người đến mua sắm không nhiều, tầng hai còn chưa đầy, hướng chỉ là tầng ba.

Lái xe qua con đường xoắn ốc, Trương Huyền quan sát vị trí của các camera giám sát.

Nhanh chóng, hắn tìm thấy một khu vực yếu, chỉ có một camera giám sát.

Vào khu vực yếu này, hắn tìm một chỗ đậu xe, rồi mở túi đồ, lấy khẩu MPX ra.

Cạch!

Kéo tay nạp đạn, viên đạn lên nòng!

Ngay lúc đó, chiếc xe Dodge từ từ đi qua xe của Trương Huyền, Trương Huyền đột ngột bật đèn pha!

Bụp!

Ánh sáng chói lóa làm cảnh sát trưởng Mott và Larry chói mắt, không mở được mắt!

Trương Huyền cũng nhân cơ hội này, nhìn rõ số lượng người và tình hình trong xe!

Rầm!

Hắn đẩy mạnh cửa xe!

Biu! Biubiu!

Ba tiếng súng giảm thanh vang lên!

Một viên đạn bắn vào camera, hai viên khác xuyên qua cửa xe, chính xác trúng Larry!

“Khôn nạn!”

Cảnh sát trưởng Mott chửi thề, rút súng ra định bắn trả!

Nhưng Trương Huyền hiển nhiên không cho hắn cơ hội đó!

Biubiu!!!

Rầm!

Trương Huyền kéo cảnh sát trưởng Mott bị trời gô, ném vào cốp xe.

“Ư ư ư...!”

Cảnh sát trưởng Mott mặt trắng bệch, bịt miệng, vết thương trên đùi không ngừng chảy máu.

Trương Huyền rút dây giày của cảnh sát trưởng Mott, buộc vào trên vết thương để cầm máu.

“Ư ư ư...!”

Cảnh sát trưởng Mott rên rỉ, như muốn nói gì đó, nhưng Trương Huyền không có thời gian để ý đến hắn.

Sau khi lau sạch vết máu trên đất, Trương Huyền đi đến chỗ lái xe của chiếc Dodge.

Mở cửa xe, đẩy Larry đã bị bắn chết lên ghế sau, khởi động xe, tìm một chỗ đậu xe gần tường.

Ánh sáng trong bãi đậu xe không sáng lắm, nên nếu không chú ý kỹ, khó mà thấy được vết đạn trên thân xe.

Cuối cùng, thu thập vỏ đạn và xử lý hiện trường xong, Trương Huyền nhanh chóng rời đi.

Chương 212: Tiêu Đề 《Ẩn》

.....

Nửa giờ sau.

Bên ngoài Nhà thờ Thánh Joseph.

Trương Huyền đã đậu xe, ngược nhìn tòa kiến trúc trước mặt.

Nhà thờ Thánh Joseph không phải là một công trình lớn.

Nhưng so với hai nhà thờ ở thị trấn Lake Moore, nó vẫn đủ lớn để gọi là nhà thờ lớn.

Men theo bức tường trắng tinh khôi, bước lên bậc thang đồ trắng, qua cổng vòm trung tâm, hấn bước vào trong nhà thờ.

Nhìn cây thánh giá trên tường chính diện của đại sảnh.

Trương Huyền nhìn về phía một người đàn ông trung niên ngồi trên ghế dài không xa.

Người này mặc đồ đen, trông có vẻ cũng là người trong giáo hội.

Lúc này, hấn đang ngồi thẳng lưng, tay cầm chuỗi tràng hạt thánh giá, mắt nhắm, miệng lầm bầm đọc kinh.

Nếu người khác thấy hấn, chắc sẽ nghĩ đây là một tội tử trung thành và thánh thiện của Chúa.

Nhưng trong mắt Trương Huyền, lại thấy nhiều chi tiết khác.

Vết chai trên tay, rõ ràng là do sử dụng vũ khí lâu năm mà có, dù mặc áo rộng, nhưng vẫn thấy rõ cơ bắp rắn chắc trên người hắn.

Dù mặc đồng phục người trong giáo hội, nhưng chân lại đi đôi giày tác chiến màu đen.

Quan trọng nhất là khí chất của người này.

Khí chất này giống đặc vụ hơn là lính đặc nhiệm, nhưng lại có chút sát khí.

Nếu nói hắn là sát thủ thì lại có vẻ nghiêm túc.

Kỵ sĩ Thánh điện?

Xuất hiện trong nhà thờ, Trương Huyền chỉ có thể nghĩ đến thân phận này.

Nghĩ vậy, Trương Huyền bước tới.

Tiếng giày da dẫm lên sàn gỗ, phát ra âm thanh thụp thụp nặng nề.

Nghe thấy tiếng bước chân của Trương Huyền, người trung niên nhíu mày, mở mắt.

Khi Trương Huyền lấy ra đồng tiền Thánh Sith, chuẩn bị lên tiếng.

Người đàn ông này đột nhiên nói: “Cha Martin đang ở phòng xưng tội, có việc gì, người có thể đến đó tìm hắn.”

Nghe vậy, Trương Huyền dừng bước, nói: “Vậy... ở đây cha Martin là người quyết định sao?”

Người đàn ông lắc đầu: “Ở đây Chúa mới là người quyết định.”

Trương Huyền không nói gì, gật đầu, quay người, đi về phía phòng xưng tội không xa.

Như thường lệ.

Cha Martin đang ngồi trong phòng xưng tội, lắng nghe lời thú tội của tín đồ.

“... Thực sự rất cảm ơn cha, giờ con biết phải làm gì rồi!”

Nghe giọng nói từ phía bên kia, cha Martin mỉm cười: “Chúa phù hộ con, con ạ.”

Nói xong, tín đồ bên kia rời khỏi phòng xưng tội.

Cha Martin tháo kính, xoa đôi mắt mệt mỏi, thở dài một hơi.

Làm dấu thánh trên ngực, lòng tràn đầy niềm vui.

Chúa ơi, ngài thấy không?

Con lại cứu rồi một con chiên lạc đường...

Nhưng lúc này, tiếng bước chân nặng nề, cắt ngang suy nghĩ của cha Martin.

Rầm!

Mở cửa phòng xưng tội, Trương Huyền kéo ghế, ngồi xuống.

Nhìn qua khe hở bên dưới, thấy rõ người đối diện mặc áo lễ.

Tìm được đúng người rồi.

“Con có chuyện gì muốn...”

Chưa nói hết câu, một đồng tiền Thánh Sith đã được đẩy qua khe hở.

Cha Martin ngạc nhiên, đeo lại kính, cầm đồng tiền lên kiểm tra kỹ.

Xác định là thật, cha Martin nghiêm nghị: “Ngài cần gì, tiên sinh?”

Trương Huyền nói: “Ta được sơ Joanna giới thiệu đến, nàng nói ta có thể nhận được sự giúp đỡ từ cha.”

Sau đó, hắn kể lại chuyện ở thị trấn Lake Moore và kế hoạch của mình.

“Tín đồ của Ngày Đen Tối...”

Cha Martin chợt hiểu: “Ông không phải là người đầu tiên nói với ta

về chuyện này, ta cũng đã nghe về tình hình ở thị trấn Lake Moore.”

“Vậy nên...”

Trương Huyền nói: “Ta muốn biết, nếu các người đã biết tình hình ở đó, tại sao không nhanh chóng phái người đến xử lý? Sơ Joanna nói với ta là các người thiếu nhân lực, nhưng ta nghĩ, đó không thể là lý do.”

“Ừm...”

Cha Martin cân nhắc lời, nói: “Về quyết định của Tòa Thánh, ta không thể đoán trước, nhưng thưa ông, có một số việc, không phải chúng ta muốn xử lý là có thể xử lý được.”

Nghe vậy, Trương Huyền không khỏi nhú mày.

Cha Martin giải thích: “Chúa yêu thương mọi người, những tín đồ của Ngày Đen Tối cũng chỉ là những con chiên lạc đường, chỉ cần còn một chút hy vọng, chúng ta nên cố gắng cứu rỗi họ, chứ không phải giết chết họ, một nhát dao không thể giải quyết vấn đề.”

“Nhưng tối nay, những con chiên lạc đường đó sẽ giết chết một con chiên khác, để hiến tế cho Ngày Đen Tối.”

Trương Huyền nói: “Ta biết giáo lý của các người, nhưng xin lỗi, ta không thể hiểu được, bất kể các người định xử lý thế

nào, nhưng hôm nay, ta sẽ dùng cách của ta để làm những gì có thể.”

Cha Martin im lặng một lúc lâu, nói: “Ngài có đồng tiền Thánh Sith, điều đó có nghĩa là ngài là bạn của Tòa Thánh, hãy nói ra yêu cầu của ngài, ta sẽ cố gắng hết sức.”

Nghe vậy, Trương Huyền thâm thở phào, gật đầu: “Trước tiên cảm ơn sự giúp đỡ của cha, ta nghe nói ở đây có Kỵ sĩ Thánh điện trú đóng? Không biết có thể...”

“Là ‘hắn’, không phải ‘bọn họ’.” Cha Martin chỉnh lại.

“Hả?” Trương Huyền ngạc nhiên.

Hắn tưởng có một nhóm Kỵ sĩ Thánh điện, ít nhất cũng phải có một đội nhỏ, không ngờ...

Chỉ một người?

Nghĩ vậy, Trương Huyền vô thức nhìn ra ngoài phòng xung tột.

Nếu không đoán sai, người đàn ông đó chính là Kỵ sĩ Thánh điện duy nhất mà cha Martin nói.

“Ngài vừa gặp Logan rồi.”

Cha Martin nói:

Chương 213: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nếu ngài kiên quyết, ta có thể giúp ngài nói chuyện với hắn, nhưng hắn có muốn đi cùng ngài hay không... còn phải xem hắn.”

Kỵ sĩ Thánh điện.

Trương Huyền không biết nhiều về họ.

Chỉ biết họ là lực lượng vũ trang tôn giáo phục vụ cho Roma và Tòa Thánh.

Trước đây cũng đã tìm hiểu trên mạng, nhưng ngoài một số tư liệu lịch sử, không tìm thấy bất kỳ thông tin nào về Kỵ sĩ Thánh điện hiện đại.

Dù hôm nay thực sự thấy một Kỵ sĩ Thánh điện sống, nhưng chỉ có một người...

Thật sự, không phải Trương Huyền xem thường hắn.

Nếu đánh nhau thật, vị Hiệp sĩ này chưa chắc đã là đối thủ của hắn.

Suy nghĩ kỹ, Trương Huyền lắc đầu, nói với cha Martin: “Nếu chỉ có một người... thì đừng để hắn đi theo ta chịu chết.”

Cha Martin lắc đầu, không nói gì, đẩy đồng tiền Thánh Sith trở lại.

Trương Huyền nhìn đồng tiền trước mặt, không lấy, đột nhiên nói: “Cha Martin, các mối quan hệ của cha ở San Diego thế nào?”

Cha Martin ngạc nhiên, không hiểu ý Trương Huyền, nhưng vẫn thật thà nói: “Ta sống ở San Diego nhiều năm, cơ bản là quen biết người ở nhiều ngành...”

“Vậy quan hệ với cảnh sát San Diego thì sao?”

“Có thì có...”

Nghe vậy, cha Martin hiểu ý Trương Huyền, lắc đầu, khuyên:

“Nhưng người phải biết, không chỉ ở thị trấn Lake Moore, ngay cả ở San Diego, cũng có tin đồn của Ngày Đen Tối, ngay cả trong cảnh sát San Diego cũng không hoàn toàn sạch sẽ, nếu người muốn nhờ lực lượng cảnh sát... ta khuyên người không nên lãng phí đồng tiền Thánh Sith này.”

Cha Martin không nói suông.

Trong lần chiến đấu ở thị trấn nhỏ lần trước, Trương Huyền đã nghe từ Melinda về một phần thế lực ẩn của Ngày Đen Tối, bao gồm một số cấp cao trong cảnh sát.

Tuy nhiên...

Trương Huyền đặt đồng tiền Thánh Sith bạc cuối cùng lên bàn, đẩy qua:

“Đây là lựa chọn của ta, cha Martin, ta muốn dùng đồng tiền này đổi lấy danh sách và ảnh của tất cả nhân viên SWAT ở San Diego hiện tại.”

“Được rồi... nếu người kiên quyết.”

Thấy Trương Huyền quyết tâm, cha Martin không nói thêm, nhận lấy đồng tiền, lấy điện thoại ra, gọi vài cuộc.

Nhanh chóng, cha Martin đưa điện thoại cho Trương Huyền, nói: “Trong thư mục điện tử này có tất cả những gì người muốn biết.”

“Cảm ơn.” Trương Huyền cầm điện thoại, mở thư mục, nhanh chóng lướt qua, và nhanh chóng tìm thấy thông tin về đội D.

“Đúng như dự đoán...”

Khi nhìn thấy tài liệu này, trên mặt Trương Huyền hiện lên vẻ vui mừng.

.....

“Phu nhân Melinda, không thể liên lạc được với cảnh sát trưởng Mott...”

Trong văn phòng của thị trưởng Melinda, Achil đang lo lắng nói với Melinda, người đang ngồi trước mặt:

“Thông thường, cảnh sát trưởng Mott đáng lẽ phải báo cáo tình hình theo dõi từ lâu rồi, nhưng đã hai giờ trôi qua mà không có một tin nhắn nào. Ta vừa gọi cho hắn vài lần, nhưng không ai nghe máy, ngay cả Larry đi cùng cảnh sát trưởng Mott, ta cũng không thể liên lạc được. Ta nghi ngờ...”

“Người nghi ngờ đã có chuyện gì xảy ra?”

Melinda cầm một tách cà phê trong tay, chân bắt chéo, dùng thìa khuấy đường trong cốc một cách chậm rãi.

“Không phải nghi ngờ.” Achil nghiêm mặt: “Chắc chắn là có chuyện rồi!”

“Ừm...”

Đặt tách cà phê xuống, Melinda gật đầu:

“Với tính cách của cảnh sát trưởng Mott, quả thật không thể tự dung mất liên lạc, ngay cả Larry cũng... Xem ra, thật sự đã có chuyện xảy ra rồi.”

“Thưa phu nhân, bây giờ chúng ta phải làm gì? Cha York không lẽ đã phát hiện ra gì đó, rồi đi tìm sự giúp đỡ từ nhà thờ

bên kia sao? Ta biết, ở San Diego, cha Martin ở nhà thờ Thánh Joseph là một người rất quyền lực. Nếu hấn đồng ý giúp cha York, thậm chí là giúp cha York đối phó với chúng ta...”

Nói đến đây, khuôn mặt Achil lộ rõ vẻ lo lắng không yên.

“Không thể loại trừ khả năng này.” Melinda ánh mắt lấp lánh.

Nếu không nhớ nhầm, tháng này có một Kỵ sĩ Thánh điện đang đóng quân tại nhà thờ Thánh Joseph.

Nếu thật sự như Achil nói, thì bất kể cha York đã nhận được sự giúp đỡ gì, nghi lễ tối nay chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Hiện tại, mặc dù thế lực của bọn họ đang trong giai đoạn phát triển, nhưng cũng không thể chịu nổi sóng gió lớn.

Trừ khi thật sự không còn cách nào khác, nàng cũng không định đụng độ trực tiếp với Kỵ sĩ Thánh điện.

Nghĩ đến đây, Melinda không do dự nữa, lên tiếng:

“Achil, người liên lạc với bên tổng bộ, hỏi xem ai đang phụ trách ở San Diego, nếu họ có thể hỗ trợ, hãy nhờ họ giúp đưa cha York về đây, nếu không thể đưa về sống, thì chết cũng được, nhưng nhớ, đừng đụng vào nhà thờ Thánh Joseph.”

“Vâng!”

...

Nhà thờ lớn Thánh Joseph.

Nhìn theo bóng lưng của Trương Huyền đang rời đi, cha Martin đứng ở cửa nhà thờ, vẻ mặt phức tạp:

“Muốn một mình chống lại một thế lực khổng lồ như vậy, quả thật là dũng cảm đáng khen, chỉ tiếc là ta không thể cung cấp thêm nhiều sự giúp đỡ hơn, cầu Chúa phù hộ cho hấn bình an...”

Trong lúc đang nói, Logan xách một chiếc cặp từ trong nhà thờ bước ra, đứng cạnh cha Martin.

“Người đã nghe thấy cuộc nói chuyện của chúng ta phải không, Logan?” Cha Martin quay đầu nhìn Logan.

“Ừ.” Logan gật đầu, ánh mắt sắc như mũi kiếm.

Nhìn chiếc cặp trong tay Logan, cha Martin hơi ngạc nhiên: “Người định giúp hắn sao?”

Chương 214: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng Logan chỉ lắc đầu nói: “Không, ta chỉ đang giúp chính mình thôi, cha à.”

Nói rồi, hắn xách cặp bước xuống bậc thang.

Cho đến khi thấy Logan đi xa, cha Martin mới bắt đầu lắc đầu, tự nói với mình: “Kỵ sĩ Thánh điện tự ý rời nhiệm sở thật không hay chút nào, nếu để người khác biết...”

Lại nhìn về phía nhà thờ phía sau, nhìn tượng thánh giá trong đại sảnh, cha Martin bắt chợt cười:

“Có vẻ hôm nay ta có thể đóng cửa sớm, ra quán rượu uống một ly ngon lành, lấy Chúa nhân từ, chỉ lần này thôi, cho phép ta lười biếng một chút nhé.”

Nói xong, hắn vui vẻ đóng cửa nhà thờ!

...

Rời khỏi nhà thờ lớn Thánh Joseph.

Trương Huyền lái xe trong thành phố San Diego.

Nhìn phong cảnh hai bên đường, Trương Huyền cầm điện thoại của cảnh sát trưởng Mott lên.

Mở màn hình, nhìn những cuộc gọi nhỡ từ ‘Achil’ hiển thị trên đó.

“Vẫn biết báo cáo đúng giờ, đúng là cẩn thận.” Trương Huyền nhướn mày.

Nếu đoán không sai, rắc rối sẽ sớm xuất hiện.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền vô thức nhìn vào dòng xe phía sau qua gương chiếu hậu.

Tuy nhiên, vì hiện tại đang ở khu vực trung tâm, Trương Huyền tạm thời không thể xác định được liệu mình có bị theo dõi hay không.

Nhưng ngay lúc đó.

Đèn đỏ ở ngã tư phía trước bật lên.

Kết!

Cùng với chiếc xe phía trước, Trương Huyền đạp phanh, xe dừng lại chậm chậm.

Trong lúc chờ đèn đỏ.

Trương Huyền đột nhiên thấy từ phía đường bên trái của ngã tư, hai chiếc xe cảnh sát tuần tra đang từ từ rẽ về phía này.

Tốc độ xe cảnh sát không nhanh, cũng không bật còi hú.

Nhưng Trương Huyền nhận thấy rõ ràng, một viên cảnh sát ngồi ghế phụ dường như đang quan sát chiếc xe của mình.

Vì cẩn trọng, Trương Huyền không động đây, âm thầm mở túi trang bị bên ghế phụ.

Rất nhanh, nhìn qua cửa sổ, thấy hai chiếc xe cảnh sát đi ngang qua mình, Trương Huyền mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, đèn đỏ phía trước chuyển sang đèn xanh.

Theo dòng xe, xe từ từ tiến lên.

Nhưng ngay khi xe của Trương Huyền tiến vào giữa ngã tư.

U...!!!

Tiếng còi cảnh sát chói tai đột ngột phá vỡ sự yên tĩnh của con đường!

Chỉ thấy hai chiếc xe cảnh sát vừa rời đi quay lại, chạy dọc theo con đường, lập tức tiến đến hai bên xe của Trương Huyền!

“Dừng xe! Chiếc xe biển số , lập tức dừng xe!”

Ngay lập tức!

Một chiếc xe cảnh sát âm một tiếng, đâm vào một bên đầu xe của Trương Huyền, cố gắng buộc Trương Huyền dừng xe tại chỗ!

Nhưng làm sao Trương Huyền để bọn họ toại nguyện!

Quay vô lăng, lập tức đạp ga, mượn lực tăng tốc rẽ phải vào đường bên phải!

Hai chiếc xe cảnh sát phía sau đuổi theo không ngừng, Trương Huyền vừa nhìn gương chiếu hậu, vừa cố gắng tăng tốc xuyên qua dòng xe để trốn thoát.

Nhưng đây dù sao cũng là khu vực trung tâm, với kỹ năng lái xe của Trương Huyền, chưa đủ để chạy thoát trong đám xe hỗn loạn.

Chỉ trong chưa đầy một phút, một chiếc xe cảnh sát đã đuổi kịp xe của Trương Huyền!

Lập tức thực hiện một pha drift, đối đầu với xe của Trương Huyền!

Âm một tiếng!

Hai xe va chạm!

Vì tốc độ không nhanh, túi khí trên xe của Trương Huyền không bật ra.

Nhưng trong tình huống này, chắc chắn không thể chạy được!

Quyết định ngay lập tức, Trương Huyền nhanh chóng rút ra khẩu súng Glock!

Pằng pằng!!!

Hai tiếng súng nhanh chóng vang lên!

Kính trước chỗ lái và ghế phụ của xe cảnh sát phía trước nổ tung, tạo ra những đốm hoa thủy tinh trắng!

Nhưng do kính thủy tinh có thể làm ảnh hưởng đến tầm nhìn và độ chính xác của phát bắn.

Trương Huyền sau khi bắn hai phát nhanh, không dừng lại mà tiếp tục bắn thêm hai phát vào cùng hai vị trí đó!

Sau đó, lập tức mở cửa xe, vừa cúi xuống, vừa cầm súng nhanh chóng ra khỏi xe!

Đồng thời, xe cảnh sát phía sau cũng đã dừng lại, hai viên cảnh sát vừa bước xuống xe!

Chỉ nghe thấy

Pằng pằng!!!

Hai tiếng súng vang lên!

Hai viên cảnh sát vừa xuống xe ngay lập tức bị Trương Huyền bắn chết tại chỗ!

Nhìn lướt qua kính xe cảnh sát phía sau, xác định không còn cảnh sát nào khác trong xe, Trương Huyền nhanh chóng quay người, nhắm súng về phía xe cảnh sát phía trước!

Pằng pằng!

Viên đạn hoàn toàn phá vỡ kính, xác định các cảnh sát trong xe đã chết, Trương Huyền dựa vào thân xe, nửa ngồi nửa quỳ, vừa cảnh giác xung quanh, vừa nhanh chóng thay băng đạn.

Thay băng đạn xong, Trương Huyền đứng dậy tiến lên, mở cửa xe cảnh sát.

Từ thi thể của một viên cảnh sát, hắn lấy ra một bộ đàm, rồi chạy về xe của mình.

Mang theo túi trang bị, hắn đi đến cốp xe phía sau.

Kéo cảnh sát trưởng Mott đã yếu ớt ra khỏi cốp xe, Trương Huyền nhanh chóng kéo hắn vào một con hẻm bên đường.

Nhưng ngay khi Trương Huyền sắp rời khỏi con hẻm, tiến vào một con đường khác!

Một chiếc xe địa hình màu đen đột ngột phanh gấp trước cửa hẻm!

Thấy cảnh này, Trương Huyền vô thức giơ súng chuẩn bị tấn công!

Nhưng qua cửa sổ mở sẵn, Trương Huyền ngay lập tức thấy Logan trên ghế lái, đang vẫy tay với mình.

Nghe tiếng còi cảnh sát đang đến gần, Trương Huyền không do dự, nhanh chóng tiến lên mở cửa sau, nhét cảnh sát trưởng Mott vào trong, rồi nhảy lên xe.

...

“Xoẹt xoẹt... mục tiêu có vũ khí và đang giữ một con tin, yêu cầu các cảnh sát tuần tra gần đó lập tức đến hiện trường...”

Chương 215: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghe giọng nói từ bộ đàm, Trương Huyền nhìn Logan phía trước và hỏi:

“Tại sao người giúp ta?”

Logan không nói gì, chỉ lặng lẽ châm một điếu thuốc, hút một hơi sâu.

Thấy Logan không trả lời, Trương Huyền cũng không hỏi thêm, lấy từ túi trang bị ra đai chiến thuật đeo vào eo.

Rồi đeo dây đeo của súng MPX lên vai.

Logan nhìn qua gương chiếu hậu, thấy động tác thuần thục của Trương Huyền, liền nói: “Rất thành thạo, không phải lần đầu tiên người giao đấu với cảnh sát đúng không?”

Trương Huyền không trả lời.

Thấy Trương Huyền không nói, Logan cũng không hỏi thêm, tiếp tục lái xe, vừa tự nói:

“Ta vừa tra thông tin về thị trấn Lake Moore, người nói đúng, nếu tiếp tục để bọn tin đồ hắc ám này lộng hành, sớm muộn cũng sẽ trở thành mối họa lớn, bây giờ chỉ mới có vài người chết, sau này, chưa chắc đã chỉ dừng lại ở đó.”

Nghe vậy, Trương Huyền nhướn mày:

“Vậy, người định giúp ta? Hiện tại ta không có thêm thánh tệ để trả cho người đâu.”

“Ta biết.”

Logan lấy ra một đồng thánh tệ bạc, lắc lư trước mặt Trương Huyền: “Vậy thì coi như đồng bạc này ta cho ngươi mượn.”

Trương Huyền vừa định lấy thì Logan lại rút tay lại, nói:

“Một đồng bạc tuy chưa đủ để thuê một Kỵ sĩ Thánh điện, nhưng... coi như giá hữu nghị, trước khi viện binh của ngươi đến, ta sẽ bảo vệ an toàn cho ngươi, nhiều hơn thì đừng hy vọng.”

Nói rồi, Logan đột nhiên nhíu mày hỏi: “Nhưng ngươi chắc chắn viện binh ngươi gọi đến sẽ giúp ngươi chứ không giết ngươi chứ?”

Trương Huyền ngần ngại một lúc, nhưng rất nhanh gạt đầu:

“Chỉ cần họ vẫn là những người mà ta quen biết... thì họ sẽ giúp.”

“OK.”

Logan nhún vai, nhìn cảnh sát trưởng Mott bên cạnh Trương Huyền: “Người này là...?”

“Một con cò.”

...

Trải qua một cuộc trốn thoát đầy mạo hiểm.

Vài giờ sau trên đường cao tốc Escondido.

“Phía trước là thị trấn Lake Moore.”

Trương Huyền chỉ vào biển chỉ dẫn phía trước.

“Chúng ta sẽ vào thẳng đó sao?” Logan nhíu mày:

“Dù ta nói sẽ bảo vệ an toàn cho ngươi, nhưng nếu ngươi tự đưa mình vào chỗ chết... ta không đi cùng đâu.”

“Đừng lo.”

Trương Huyền nhìn đồng hồ trên tay, nói:

“Người cứ vòng qua đường phía đông của thị trấn, rồi dừng gần nhà thờ mới là được,

Ta có vài ‘bạn’ sẽ đến thăm, nếu may mắn...

Có thể thuyết phục họ giúp đỡ.”

Lần trước, đội lính đánh thuê Blue jay đã đến sau sáu giờ chiều.

Và bây giờ, thời gian đã gần đến.

“Chắc chắn là đây chứ?”

Ngồi trên xe, Samson nhìn nhà thờ không xa phía trước.

“Là đây, không sai.”

Người đồng đội trên ghế lái gật đầu: “Dù không chắc chắn, nhưng đêm đó Night Hawk chắc chắn đã nói điều gì đó với cha York, nếu may mắn... thông tin về X-017 có thể ở đây.”

“Ừm...”

Samson gật đầu, nói: “Kiểm tra vũ khí, chuẩn bị xuống xe!”

Bốn người trong xe nhanh chóng kiểm tra vũ khí trang bị của mình, sau đó theo sự chỉ dẫn của Samson, xuống xe, tiến nhanh về phía cửa nhà thờ.

Ở khu rừng gần đó, Logan cầm ống nhòm nhìn những bóng người:

“Những gã này... trông không giống người tốt nhỉ?”

...

Bốp!

Cửa nhà thờ bị đẩy mở, hai thành viên đội Blue jay nhanh chóng giơ súng xông vào!

Đứng giữa nhà thờ, Trương Huyền đã thay lại áo tu sĩ, tay ôm một cuốn Kinh Thánh, nhìn những người bước vào.

“Cha York, chào ngài.”

Samson mỉm cười: “Ta là Samson, hôm nay đến để hỏi ngài vài điều.”

Nói rồi, hắn lấy ra một đồng thánh tệ bạc.

Trương Huyền mỉm cười gật đầu: “Đương nhiên, từ khi Night Hawk giao cho ta thứ đó, ta đã đoán các ngươi sẽ đến, Samson tiên sinh.”

“Oh?”

Lời nói thẳng thắn của Trương Huyền khiến Samson hơi bất ngờ, nhưng khi nghe Night Hawk thật sự đã giao cho cha xứ một thứ gì đó, hắn không suy nghĩ nhiều nữa, lập tức sốt sắng nói:

“Thứ đó? Là gì?”

“X-017, chẳng phải các ngươi đến vì nó sao?”

Quả nhiên là đúng!

Samson biết, nhiệm vụ sắp hoàn thành, trong mắt hiện lên niềm vui, nói: “Thứ đó đâu?”

Lúc này, Samson đã liên tưởng đến việc hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được bao nhiêu tiền thưởng, và sẽ tiêu số tiền đó như thế nào.

Nhưng, lời tiếp theo của Trương Huyền khiến Samson đứng hình.

“Rất tiếc, các ngươi đã đến muộn một bước, thứ đó không còn ở đây nữa.”

Trương Huyền giơ tay ra vẻ tiếc nuối.

“Cái gì!” Samson mặt lạnh tanh, giọng có phần bất thiện: “Vừa rồi người nói nhiều như vậy là có ý gì? Người đang đùa giỡn chúng ta à!”

Nói xong, hắn rút ra khẩu súng lục, lập tức chĩa thẳng vào đầu Trương Huyền!

Đối diện với họng súng, Trương Huyền vẫn giữ nét mặt bình tĩnh, nói: “Người đừng vội, Samson tiên sinh, đồ hiện tại đúng là không ở chỗ ta, nhưng... nó vẫn chưa rời khỏi thị trấn Lake Moore.”

“Ý người là gì?”

Samson nhú mày: “Night Hawk có ở đây không?”

Trương Huyền lắc đầu, nói:

“Trưa nay, cảnh sát trưởng Mott của thị trấn Lake Moore tìm ta, hắn nói hắn là người của MI6, đang điều tra manh mối của Night Hawk và X-017;

Và hiện tại, đúng là hắn đang kiểm tra ta, các người biết đấy, ta có quan hệ rất tốt với Night Hawk, nên lúc đầu, ta không định tiết lộ gì với hắn, nhưng...”

“Nhưng sao?” Samson truy hỏi.

“Hãy...”

Trương Huyền tỏ vẻ hồ thẹn: “Ta có một đoạn ghi âm, nghe xong các người sẽ hiểu.”

Chương 216: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nói xong, Trương Huyền từ từ lấy điện thoại từ túi ra, mở đoạn ghi âm.

“...Cha York, người biết đấy, nếu người bảo vệ Night Hawk, ta không thể bảo vệ người. Nói thật với người, thị trưởng Melinda cũng là một đặc vụ ngầm của MI6, nếu người còn muốn yên ổn truyền giáo ở thị trấn Lake Moore này, tốt nhất hãy ngoan ngoãn giao nộp đồ cho ta...”

Đoạn ghi âm rất ngắn, chỉ có thế.

Một lính đánh thuê của Blue jay lấy điện thoại của Trương Huyền kiểm tra, rồi gật đầu với Samson, xác nhận đoạn ghi âm là thật.

Samson nhú mày suy nghĩ một lúc, nói: “Vậy tức là... bây giờ đồ ở trong tay cảnh sát trưởng Mott?”

“Không rõ.”

Trương Huyền không nói chắc chắn, mà tỏ vẻ buồn bã, nói:

“Nói thật, phản bội bạn bè không phải cảm giác dễ chịu, nhưng... hắn nói đúng, thị trưởng Melinda có tiếng nói nhất ở thị trấn Lake Moore, nếu nàng muốn đối phó với ta, chỉ cần một lời là có thể khiến dân làng thiêu sống ta...”

Chưa nói hết, Samson đã thô bạo phẩy tay cắt lời Trương Huyền: “Cảnh sát trưởng Mott hiện giờ ở đâu? Còn thị trưởng Melinda thì sao?”

“Ta cũng không rõ lắm, nhưng... ta đoán cảnh sát trưởng Mott có thể đang ở chỗ thị trưởng Melinda? Dù sao, vừa mới có được đồ, chắc chắn phải bàn bạc xem chia công trạng thế nào? Tất nhiên, đây chỉ là suy đoán, suy đoán thôi...”

Samson nhìn chăm chăm Trương Huyền.

Nói thật, hẳn nghi ngờ lời của Trương Huyền.

Nhưng đồ sắp đến tay, Samson không muốn bỏ lỡ cơ hội.

Cuối cùng hắn nói: “Ta tin ngươi một lần, cha York.”

Rồi hắn nhìn sang một lính đánh thuê Blue jay khác: “Ngươi ở lại canh chừng hắn, chúng ta đi tìm người, nếu cuối cùng phát hiện hắn nói dối...”

Samson không nói tiếp, nhưng ánh mắt lạnh lẽo đã nói lên tất cả.

“Hiểu rồi.” Tên lính đánh thuê gật đầu.

Khi Samson và hai người khác chuẩn bị rời khỏi nhà thờ, Trương Huyền bất ngờ gọi: “Samson tiên sinh, bọn họ đông người, các người nên cẩn thận!”

Samson... không đáp lời.

.....

“Ra rồi? Chỉ có ba tên?”

Nhìn mấy người từ nhà thờ bước ra, Logan hạ ống nhòm xuống, nhíu mày.

Khi ba người lên xe rời đi, hắn lập tức mở cửa xuống xe, rút ra khẩu Glock có gắn giảm thanh, nhanh chóng chạy về phía nhà thờ.

Lúc này, bên trong nhà thờ.

“Được rồi, cha xứ, hãy đặt cuốn Kinh Thánh xuống, hai tay để sau lưng, chỉ cần ngơ ngác, ta sẽ không giết ngươi.”

Lính đánh thuê Blue jay vừa nói vừa rút hai sợi dây, tiến lên, chuẩn bị khống chế Trương Huyền.

Nhưng Trương Huyền đã nghe thấy tiếng xe bên ngoài rồi đi.

Thấy Trương Huyền không động đậy, tên lính đánh thuê nhíu mày, định giật lấy cuốn Kinh Thánh.

Nhưng ngay lúc đó, Trương Huyền hành động!

Vút! Bốp!!!

Trương Huyền dùng cuốn Kinh Thánh như vũ khí, đập mạnh vào mặt tên lính đánh thuê!

“Ah!”

Tên lính đánh thuê kêu lên, Trương Huyền nhanh chóng lao tới!

Một tay giữ chặt khóa trượt của súng, ngăn hấn bắn, tay kia vòng qua vai trái, khóa cổ hấn lại, tạo thành thế khóa!

Rồi dùng đầu gối thúc mạnh vào háng hấn!

Đau đớn, tên lính đánh thuê bản năng cúi người!

Cúi người này, Trương Huyền dồn toàn bộ trọng lượng cơ thể lên, kéo mạnh về phía sau, đập hấn xuống đất!

Bốp!!!

Đầu đập xuống đất, cổ bị khóa chặt, nửa thân trên bị Trương Huyền đè chặt!

Tên lính đánh thuê không có cơ hội phản kháng, nhanh chóng mất ý thức, ngất xỉu!

Trương Huyền nhặt khẩu súng, đứng lên.

Đúng lúc đó, cửa nhà thờ bị đẩy mạnh ra!

Logan giờ súng xông vào!

“Chúng ta cứ thể xông vào, cha xứ đó có khi nào lừa chúng ta không?”

Ngồi ghé lái, một lính đánh thuê Blue jay không chắc chắn hỏi:

“Có vẻ như cha xứ đó biết trước chúng ta sẽ đến, ta có cảm giác không ổn, còn đoạn ghi âm đó, thật sự là của tên cảnh sát trưởng đó sao?”

Ngồi ghé phụ, Samson vừa mặc áo chống đạn vừa nói:

“Đừng lo, số ba, dù cha xứ nói thật hay không, cũng không mất nhiều thời gian để kiểm tra, hơn nữa, số bốn ở lại canh chừng cha xứ, không có vấn đề gì đâu.”

“Ta chỉ sợ Night Hawk gài bẫy.” Số ba lắc đầu, vẫn không yên tâm.

Ngồi ghé sau, số hai cười: “Cha xứ không thể nói dối đúng không? Ta nhớ đó là luật của họ?”

Cạch!

Rút ra khẩu MP5 từ túi trang bị dưới chân, Samson gắn băng đạn vào, kéo chốt nạp, tiếng đạn lên nòng vang lên rõ ràng.

“Được rồi, trước tiên tìm người xác nhận tình hình, nhớ nâng cao cảnh giác, nếu đây là bẫy, đừng dây dưa, tìm cách thoát ra, rồi gọi hỗ trợ.”

“Rõ, sếp.”

Xe chậm rãi tiến vào con phố phía tây thị trấn.

Lúc này, cửa nhà các hộ dân đóng kín, trên đường hầu như không thấy người qua lại.

“Thị trấn Lake Moore là thị trấn hoang vắng à? Sao ít người thế.”

Cẩn thận, số ba từ từ giảm tốc độ, nâng cửa sổ xe lên.

Xe tiến gần đến trung tâm thị trấn.

Nhưng cảnh tượng trước mắt cực kỳ quái dị!

Một nhóm tín đồ hắc ám mặc áo choàng đen đang tụ tập ở quảng trường trung tâm thị trấn, dường như đang chuẩn bị gì đó.

Thấy xe lạ đến gần, tất cả đồng loạt quay đầu, mặt không biểu cảm, nhìn chằm chằm ba người trên xe.

“Tình hình có vẻ không ổn...”

Bị nhiều người nhìn chăm chú, Samson cũng cảm nhận được nguy cơ, nhanh chóng quét mắt xung quanh, phát hiện trong nhóm áo choàng đen có nhiều người cầm súng!

Chương 217: Tiêu Đề 《Ẩn》

Không do dự, Samson lập tức hét lớn: “Nhanh! Lùi xe, rút ra!”

Samson vừa nói, số ba đã nhanh chóng cài số lùi, đạp ga, xe lùi nhanh theo đường cũ!

Nhưng lúc đó, hai tín đồ hắc ám từ ngõ hẻm phía sau chạy ra!

Ngay sau đó!

Xoạt xoạt!

Hai dải đinh bầy trái ra chặn đường xe lùi của Samson và đồng bọn!

Không kịp phản ứng!

Chỉ nghe vài tiếng bốp bốp!

Lốp xe bị thủng!

Chưa hết!

Một xe tải nhỏ từ góc đường lao ra, đâm vào đuôi xe của họ!

Két!!!

Xe bị đâm, trượt dài trên đường, quay vài vòng rồi dừng lại!

“Bắt sống chúng, để lại một người!”

Ai đó hét lên.

Hàng chục tin đồ hắc ám lập tức ủa tới, bao vây chỗ đó!

Trong xe,

Vừa tỉnh lại sau cú đâm, cả ba chưa kịp hiểu chuyện gì, nhưng bản năng chiến đấu lâu năm khiến họ nhanh chóng cầm vũ khí, chuẩn bị phản công!

Cuộc chiến, ngay tức khắc nổ ra!

.....

“Cha York...? Ta gọi người vậy được không?”

Logan vừa giúp trói tên lính đánh thuê vừa nhìn Trương Huyền hỏi.

Hắn đoán về thân phận Trương Huyền.

Từ kỹ năng chiến đấu điêu luyện và kỹ thuật phản truy bắt của Trương Huyền, có thể thấy.

Trương Huyền hoặc là lính đánh thuê có lương tâm, hoặc là cựu đặc nhiệm không vương bận.

Cũng có thể là điệp viên, thám tử cao cấp...

Hắn đoán nhiều thân phận, chỉ không ngờ Trương Huyền lại là ‘người mình’.

Trương Huyền vừa lấy túi trang bị từ phòng xung tội, vừa nói không quay đầu lại:

“Gọi sao cũng được, dù sao cũng chỉ là danh phận.”

“Chắc...”

Logan kéo tên lính đánh thuê bị trói dậy, để hắn tựa vào tường, nói:

“Ta lâu rồi không về Rome? Cha xứ như người ta mới gặp lần đầu... Chúa sẽ không tha thứ cho người vì những điều tốt đẹp người làm, cha York, người sẽ xuống địa ngục đấy.”

“Nếu làm điều tốt mà cũng phải xuống địa ngục, thì thiên đường chính là địa ngục thật sự.”

Nghe vậy, Logan nhú mày, định phản bác lại lời nói nghịch đạo của Trương Huyền.

Tạch tach tach...!

Ngoài xa nhà thờ, tiếng súng vang lên rõ ràng.

“Bắt đầu rồi? Nhanh vậy?”

Trương Huyền cầm khẩu MPX, bước ra cửa nhà thờ, nhìn về hướng thị trấn, mắt đầy bất ngờ.

Ban đầu hẳn định nhân lúc này, lên vào thị trấn, kéo Trencke vào cuộc.

Nhìn mặt trời đang dần lặn, Logan bước đến bên cạnh Trương Huyền nói: “Nghỉ lễ sắp bắt đầu rồi.”

“Ừ...” Trương Huyền nhìn xa xăm, nét mặt nghiêm túc: “Người đi lấy xe lại đây, ta sẽ mang tên này theo.”

“Được.”

Quyết định dẫn thân vào trận chiến này, Logan nhanh chóng chạy đi lấy xe.

Trương Huyền kéo tên lính đánh thuê ra ngoài.

Nhìn chiếc xe màu đen chạy về, Trương Huyền bất ngờ nhú mày.

Xe phía sau có một cửa sổ bị phá!

Quả nhiên, vừa dừng xe, Logan liền nói lớn: “Có vấn đề, ‘Quân cờ’ mất tích rồi!”

“Mất tích!?”

“Đúng.” Logan nghiêm trọng: “Cửa sổ bị phá từ bên ngoài, rõ ràng ‘Quân cờ’ bị cứu đi.”

“Ai có thể làm?”

“Nếu người không biết, ta càng không biết.”

Nghe lời Logan, Trương Huyền suy nghĩ hai giây.

Hắn trước đó giữ mạng cho cảnh sát trưởng Mott, một là muốn hắn ghi âm lừa đội Blue jay.

Dù đội Blue jay chín phần không biết cảnh sát trưởng Mott là ai, cũng không nhận ra giọng hắn.

Nhưng cần tắc vô áy náy, tốt nhất dùng người thật.

Cảnh sát trưởng Mott cũng hợp tác.

Đối diện nguy cơ sống chết, đừng nói là ghi âm, bảo nhảy múa khóa thân cũng đồng ý.

Thứ hai.

Hắn muốn dùng cảnh sát trưởng Mott tự thú, kéo kẻ khờ khạo Hank tỉnh lại.

Ít nhất... đừng để hắn tự sát ngu ngốc nữa.

Nhưng bây giờ...

“Thôi.”

Trương Huyền mở cửa xe:

“Không còn thời gian để ý hắn, vào thị trấn gặp đội ta trước!”

“OK.”

Thời gian quay lại mười phút trước.

“Gọi không được, không biết cha xứ York có về chưa, lên nhà thờ xem, trời sắp tối rồi, đừng gặp chuyện gì giữa đường...”

Đi trên con đường mòn trong rừng, Hank lảo bầm.

Hôm nay thật kỳ lạ, không chỉ cha xứ York không thấy đâu cả ngày, cảnh sát trưởng Mott và Larry cũng không có thân ảnh.

Hank hơi lo lắng, định lên nhà thờ xem, nếu không thấy cha xứ York, phải tìm bà Melinda hỏi.

Nhanh chóng, Hank vượt qua rừng, đến một bãi cỏ, đi thêm hai ba trăm mét sẽ đến nhà thờ.

Bộp!

Một tiếng động nhỏ vang lên không xa.

“Hử?” Hank ngược nhìn, thấy một chiếc xe Jeep đen dừng ở góc khuất gần rừng.

Tiếng động từ trong xe phát ra.

Bộp!

Lại một tiếng động nhẹ!

Theo bản năng cảnh sát, Hank đặt tay lên báng súng bên hông, chậm rãi tiến gần xe.

Qua cửa sổ sau, hắn thấy một bóng người nằm nghiêng trên ghế sau, đang dùng đầu đập cửa.

“Ê, ngài gì ơi!” Hank lập tức hét lớn: “Ngài có sao không?”

Vừa nói, vừa gõ gõ lên cửa xe.

Nghe tiếng Hank, người bên trong xe lập tức trở nên kích động, cố gắng vặn vẹo thân thể.

Đến lúc này, Hank mới thấy rõ người này dường như bị trói lại.

Bắt cóc, mưu sát?!

Suy nghĩ này lóe lên trong đầu Hank khiến hắn lập tức căng thẳng.

Ngay lập tức rút súng, Hank cẩn thận quan sát xung quanh.

Sau khi xác định không có ai phục kích, Hank rút bít phá cửa sổ, đập mạnh vào cửa sổ xe!

Bốp! Bốp!!!

Chỉ hai cú, cửa sổ sau xe đã bị Hank đập vỡ!

Lúc này, Hank cuối cùng cũng nhìn rõ gương mặt người bên trong: “Cảnh sát trưởng Mott!?”

Chương 218: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hank không thể tin nổi thốt lên, nhưng miệng của cảnh sát trưởng Mott đã bị bịt kín, không thể nói được gì, chỉ có thể rên rỉ.

“Ngài đợi một chút, ta sẽ cứu ngài ra ngay!” Hank vừa nói, vừa dọn sạch mảnh kính còn sót lại trên cửa sổ.

Rất nhanh.

Dùng hết sức lực, Hank cuối cùng cũng kéo được cảnh sát trưởng Mott ra ngoài.

Nhìn cảnh sát trưởng Mott đầy máu, Hank vừa xử lý dây trói vừa hỏi:

“Cảnh sát trưởng Mott, chuyện gì đã xảy ra? Ai đã bắt cóc ngài? Larry đâu rồi?”

“Khụ khụ...!”

Khạc ra hai búng máu, cảnh sát trưởng Mott hít thở dồn dập.

Khó khăn lắm mới hồi phục một chút, hắn không quan tâm trả lời Hank, yếu ớt nói:

“Mau... đỡ ta dậy, rời khỏi đây trước, đưa ta về...”

Lúc này, cảnh sát trưởng Mott đã không còn cảm giác ở chân nữa.

Hank dùng sức đỡ cảnh sát trưởng Mott dậy nói: “Ngài còn bị trúng đạn, có vẻ như mất máu nhiều, sợi dây này đã trói bao

lâu rồi?”

“Không nhớ rõ...” Cảnh sát trưởng Mott lắc đầu, rõ ràng không muốn nói nhiều.

Hank cũng không hỏi thêm, nhanh chóng đỡ cảnh sát trưởng Mott rời khỏi hiện trường.

.....

Trong một căn biệt thự sang trọng ở phía bắc thị trấn.

Như thường lệ, Trencke chuẩn bị đến quán rượu uống vài ly.

Trước khi ra cửa, Trencke vừa đội mũ, vừa nhìn lịch.

“Hôm nay đã là thứ Bảy rồi sao...?”

Trencke có chút mơ hồ, hẳn biết, mỗi khi đến thứ Bảy, sẽ có một người vô tội chết trong nghi lễ đêm nay.

Mặc dù không biết lần này ai sẽ là kẻ xui xẻo, nhưng...

“Hừ, thôi kệ, không quản được, không quản được...”
Trencke lắc đầu, cố xua tan bóng tối trong đầu.

Đúng lúc đó, bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng súng.

Tụp sụp sụp...

“Hử?”

Trencke theo phản xạ đưa tay lên hông, bước nhanh đến cửa sổ phòng khách, nhìn ra ngoài.

Tiếng súng rất dày đặc, nhưng cũng rất xa, nghe như từ trung tâm thị trấn vọng lại.

“Có chuyện rồi...?”

Khi Trencke còn đang nghi ngờ.

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng xe phanh gấp.

Qua cửa sổ, hắn thấy cha xứ York mở cửa xe, bước xuống.

“Cha xứ York?” Trencke ngạc nhiên, nhưng cũng nhanh chóng mở cửa.

Thực ra, hắn không có ác cảm với vị cha xứ này, nhưng cũng không có kỳ vọng gì.

Tuần trước khi cha xứ York mới đến, hắn còn tưởng là phía Rome phát hiện ra điều bất thường ở đây và chuẩn bị phái người tới xử lý.

Nhưng cha xứ York suốt một tuần chỉ co ro trong nhà thờ mới, không có bất kỳ động thái điều tra nào về bí mật của thị trấn.

Điều này khiến Trencke rất thất vọng, nhưng cũng không biết phải làm sao.

Những ngày này hắn không ít lần tự nhủ: Cha xứ York chỉ là một cha xứ bình thường, không thể yêu cầu quá nhiều.

Nhưng...

Sự khỏ sở trong lòng vẫn khiến hắn mỗi đêm phải uống thêm vài ly.

“Trencke.”

Trương Huyền bước xuống xe, đi thẳng vào cổng sân, hướng về phía Trencke đang bước ra từ trong nhà, giọng nghiêm túc nói: “Đồng tiền vàng đâu?”

“À?” Trencke nheo mắt: “Đồng tiền vàng? Đồng tiền nào?”

“Đồng tiền vàng thánh Thánh Sith mà cha xứ Richard đã giao cho người trước khi chết.”

Trương Huyền lấy ra bức thư của cha xứ Richard, đưa trước mặt Trencke nói:

“Ánh sáng đã đến thế gian, nhưng loài người vì hành động của mình là ác, không yêu ánh sáng mà lại yêu bóng tối... Đây là câu duy nhất trong bức thư cha xứ Richard viết cho ta;

Đồng thời cũng là câu hấn nói với người trước khi chết, Trencke, ta cần sức mạnh của người, và cả sức mạnh của cha xứ Richard.”

Trencke không nói gì, nhưng lông mày càng lúc càng nhíu lại, dùng ánh mắt dò xét nhìn Trương Huyền và Logan.

Một lát sau, Trencke lấy ra đồng tiền vàng thánh Thánh Sith mà hấn luôn mang theo, mở tay ra.

Ánh chiều tà chiếu lên đồng tiền, phát ra ánh sáng rực rỡ, Trencke lên tiếng:

“Cha xứ York, ta có thể tin người chứ?”

Trương Huyền nghiêm túc nói: “Giống như ta tin người vậy.”

“... Hiểu rồi.”

Trencke không nói thêm lời nào, đưa đồng tiền vàng cho Trương Huyền.

Trong khi đó, Logan trong xe hỏi thúc: “Các người tốt nhất nên nhanh lên, mặt trời đã lặn rồi.”

“Vị này... cũng là người của các người sao?” Trencke liếc nhìn Logan.

Trương Huyền nói: “Kỵ sĩ Thánh điện.”

Trencke lập tức hiểu ra.

Hai người cũng không nán lại lâu, nhanh chóng lên xe.

Vừa ngồi vào ghế sau, Trencke nhìn tên lính đánh thuê Blue jay đang hôn mê bên cạnh, liền hỏi: “Ta vừa nghe thấy

tiếng súng, cuộc đấu súng gần trung tâm thị trấn, là người của các người sao? Có cần đến gặp họ trước không?”

“Ừm...”

Trương Huyền lắc đầu:

“Không hẳn, nhưng kẻ thù của chúng ta, bây giờ cũng đã trở thành kẻ thù của họ.”

Trong văn phòng thị trưởng.

Achil đứng run rẩy trước mặt Melinda, báo cáo tình hình:

“... Tình hình là như vậy, ba người này vô tình gặp phải buổi lễ của chúng ta, để không lộ thông tin, ta đã ra lệnh bắt họ, nhưng...”

“Đủ rồi.”

Melinda giơ tay ngắt lời Achil, nhìn màn hình máy tính hiển thị hình ảnh từ camera giám sát, mặt mày u ám:

“Quyết định của người là đúng, camera cho thấy ba người này đến từ hướng nhà thờ mới, có nghĩa là họ có thể là người do cha xứ York tìm đến.”

“Ý ngài là... họ là Kỵ sĩ Thánh điện!?” Achil kinh hoàng.

“Không biết.”

Melinda lắc đầu:

Chương 219: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nhưng dù họ có phải hay không, giờ họ đã giết nhiều người của chúng ta như vậy, sự việc không thể dễ dàng giấu giếm được nữa, phát lệnh báo động, thông báo cho toàn bộ tín đồ trong thị trấn, phải truy bắt họ bằng mọi giá!”

“Truy bắt?”

“Đúng, ít nhất... cũng phải để lại hai người sống.”

Melinda đứng dậy, bước đến cửa sổ, nhìn ra bầu trời đang dần chìm vào bóng tối:

“Cha xứ York mất tích, chúng ta phải dùng thêm nhiều vật hiến tế mới có thể trấn an cơn bạo động của Ngày Đen Tối.”

“Vâng!”

.....

Tụp sụp sụp...!!!

Samson cầm súng MP5 đứng ở góc con hẻm, bắn áp chế đám truy binh phía sau.

Số 3 thì đỡ Số 2 bị thương ở bụng, nhanh chóng rút lui dưới sự yểm trợ của Samson.

“Chết tiệt, mấy người này là thế nào!? Tại sao lại truy sát chúng ta!?” Số 3 giận dữ mắng.

Vì lớp xe bị đâm thủng, để tránh bị bao vây giết chết, cả nhóm buộc phải bỏ xe mà chạy.

Nhưng không may, trong quá trình chạy trốn, Số 2 bị bắn trúng một phát.

Lúc này, Số 2 mặt tái nhợt, thở hỗn hển, yếu ớt nói: “À... ta phải rút lại lời ta đã nói, cha xứ đúng là đồ dối trá.”

Ngay lúc đó, từ một ngôi nhà phía trước, ba tín đồ hắc ám cầm súng xông ra!

Ba tên này hét lớn, giơ súng bắn về phía này!

Đoàng đoàng đoàng...!!!

Số 3 cầm hai khẩu súng lục bắn tới tấp về phía trước!

Nhưng trong lúc đạn bay, Số 3 vẫn nghe thấy hai tiếng bốp bốp!

Đó là tiếng đạn trúng mục tiêu!

Hắn thì không sao.

Nhưng Số 2 bị hắn đỡ vai và ngực trúng đạn, theo quán tính, cả người Số 2 lảo đảo!

“Cẩn thận!”

Samson từ phía sau chạy tới!

Tụp sụp sụp!!!

Vài phát đạn, hạ gục ba tín đồ hắc ám ở xa!

Số 3 lóng ngóng cố gắng kéo Số 2 dậy, nhưng Số 2 nắm lấy tay Samson, yếu ớt nói:

“Bỏ đi, đừng lo cho ta nữa, ta chết chắc rồi, người và đội trưởng mau đi đi...”

“Nói nhảm gì vậy!” Số 3 mắng, nghiêng răng, nắm lấy dây đai áo chống đạn của Số 2, cố gắng kéo hắn vào ngôi nhà bên cạnh.

Samson định thay đạn, thì truy binh đã ập đến!

Không còn cách nào, Samson rút súng lục, vừa bắn yểm trợ vừa hét lớn: “Số 3, mau bắn, đừng đứng đờ ra đó!”

Tụp sụp sụp...!!!

Đạn lại tới tấp bay đến, đối mặt với nguy cơ chết chóc và sự bỏ rơi của đồng đội, dù Số 3 muốn kiên trì thế nào, cũng đành bất lực, chỉ có thể buông tay, hét lớn:

“Ah!!!”

Nắm lấy khẩu MP5 bên hông, bắn xối xả về phía truy binh ở xa!

Có sự yểm trợ hỏa lực tự động của Số 3.

Samson nhanh chân bước tới, đá mạnh vào cửa nhà đang khép hờ, giờ súng xông vào!

Sau khi chắc chắn không có ai phục kích, Samson liền hét lớn ra ngoài: “Số 3, mau vào đây!”

Sau đó nhanh chóng thay đạn khẩn cấp.

Số 3 khi đạn gần hết, cũng cúi người chạy vào.

Dựa vào tường, nhìn Số 2 nằm ngoài cửa, Số 3 mắt rung rung, buồn bã nhìn Samson nói: “Đội trưởng...”

“Ta biết.”

Samson lúc này cũng mặt mày u ám: “Nhưng đó là lựa chọn của Số 2, hơn nữa chúng ta... cũng không cứu được hắn.”

Samson rất rõ, với thương tích của Số 2, không thể cầm cự lâu, dù họ có thể đưa hắn về cũng khó mà sống sót.

Huống chi.

Trong tình huống hiện tại, bản thân họ cũng khó bảo toàn.

Nếu còn mang theo một người bị thương, thì không cần nghĩ, chắc chắn là con đường chết!

“Chết tiệt, tất cả là do tên cha xứ khôn nạn đó!”

Số 3 mắng một tiếng, rồi đột nhiên nhớ ra, chẳng phải Số 4 vẫn còn ở chỗ cha xứ đó sao?

Samson cũng lập tức phản ứng, vội nói:

“Mau gọi cho Số 4, bảo hắn tìm cách kiếm một chiếc xe đến đón chúng ta!”

“Được!”

.....

Ở một góc khác của thị trấn.

Logan lái xe chậm rãi tiến vào thị trấn, ánh mắt lướt qua phía trước: “Cẩn thận, có thể có phục kích.”

Trương Huyền ngồi ghế phụ, điềm tĩnh điều chỉnh dây đeo súng, giờ khẩu MPX nhắm vào hai bên đường phía trước nói:

“Đồn cảnh sát nằm ở cuối phố Tây, qua con đường này rẽ phải là tới.”

Trencke ngồi ở ghế sau lúc này có chút bất an nói: “Các người có chú ý không, tiếng súng ở kia bắt đầu ít dần rồi?”

“Chú ý rồi, xem ra, đồng minh của chúng ta có vẻ không trụ được.” Logan cười nhếch miệng.

Nói đoạn, xe nhanh chóng băng qua con đường, rẽ phải, đến bên bãi đỗ xe của đồn cảnh sát phố Tây.

“Trencke, người ở lại canh chừng.”

Trương Huyền nói một câu, rồi cùng Logan mở cửa xe.

Hai người một trước một sau, nhanh chóng đi vòng đến góc tường bên trái đồn cảnh sát.

Trương Huyền ở vị trí tiên phong bỗng dừng lại.

Hắn nhạy bén nghe thấy tiếng nói chuyện ở cửa chính đồn cảnh sát.

Nhanh chóng đổi vai súng, vào tư thế chiến đấu.

Logan từ phía sau vỗ nhẹ vào vai Trương Huyền.

Ra hiệu mình đã sẵn sàng tấn công.

Ngay giây tiếp theo!

Trương Huyền nhanh chóng giơ súng lao ra!

Logan theo sát phía sau, bước nhanh hơn một chút, lao ra phía sau trái của Trương Huyền!

Ở cửa chính đồn cảnh sát, năm tín đồ hắc ám đang nói chuyện với một cảnh sát trực.

Chưa kịp phản ứng!

Pằng pằng...!!!

Vài tiếng súng nhanh như chớp, tất cả đều ngã xuống!

Tổng cộng sáu người, Trương Huyền bắn chết bốn, Logan bắn hai.

Hai người nhanh chóng tiến vào cửa chính đồn cảnh sát, bên ngoài tiến hành rà soát nhanh, xác định không có kẻ địch, rồi một trước một sau bước vào!

Chương 220: Tiêu Đề 《Ẩn》

May mắn là.

Cửa chống đạn bên trong lúc này đang mở.

Có vẻ, viên cảnh sát bị họ bắn chết lúc này không có thói quen đóng cửa.

Giống như lần trước.

Sau khi xác nhận không còn ai trong đồn cảnh sát, Trương Huyền cùng Logan đi thẳng đến phòng trang bị.

Trang bị đầy đủ từ đầu đến chân, họ còn tiện tay mang theo ba túi lớn.

“Kỳ quái... theo lý thì giờ này Hank phải có mặt ở đồn cảnh sát mới đúng chứ?”

Trong phòng điều khiển, Trương Huyền nhíu mày kiểm tra hình ảnh từ camera giám sát trong và ngoài đồn cảnh sát, nhưng vẫn không thấy thân ảnh Hank.

“Gần như đã đến lúc phải đi rồi, người còn chờ bạn nào sao?” Ở cửa, Logan xách hai túi trang bị, trên lưng còn đeo một túi đạn, bước nhanh tới.

Trương Huyền lắc đầu nói: “Thôi bỏ đi, đi trước đã.”

Sau đó, Trương Huyền dẫn đầu di chuyển, Logan theo sau làm nhiệm vụ vận chuyển, hai người một trước một sau, rất nhanh đã rời khỏi đồn cảnh sát, trở lại bên xe.

“Trencke, thay trang bị!”

Logan tiện tay ném một gói trang bị cho Trencke, còn một gói khác cũng bị ném lên ghế sau.

Lúc này, tên lính đánh thuê Blue Jay đã tỉnh lại, nhưng vì miệng bị bịt kín nên không thể nói được, chỉ có thể phát ra những tiếng rên rỉ liên tục.

Trương Huyền đứng bên cạnh xe cầm súng cảnh giác, vồ vào thân xe nói: “Nhanh lên, chúng ta rất có thể đã bị lộ rồi.”

Trong thị trấn có rất nhiều camera giám sát, Trương Huyền biết rõ điều này.

Hiện tại, Melinda chắc chắn đã phát hiện ra sự hiện diện của bọn họ, các tín đồ hắc ám sẽ sớm kéo tới, họ phải nhanh chóng thực hiện bước kế tiếp của kế hoạch!

Logan nhanh chóng chạy về ghế lái, khởi động xe: “Xuất phát thôi!”

Trương Huyền cũng lập tức nhảy lên xe.

Xe khởi động, nhanh chóng lao ra khỏi thị trấn!

.....

Lúc này trong văn phòng thị trưởng, Melinda cũng như dự đoán của Trương Huyền, nàng quả thực đã phát hiện ra hành tung của bọn họ.

“Đây là... Cha York!?”

Mặc dù hình ảnh trên camera có chút mờ nhạt, nhưng Melinda vẫn nhận ra ngay thân ảnh của Trương Huyền.

“Hắn còn dám trở về!?”

Melinda vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Kinh ngạc vì nàng không ngờ rằng cha York lại biết sử dụng súng, hơn nữa còn rất thành thạo.

Vui mừng vì cha York đã trở về, như vậy nghi lễ hiến tế tối nay sẽ không còn lo lắng nữa.

“Achil!” Melinda hét lớn ra ngoài cửa.

“Có đây!” Tiếng bước chân dồn dập vang lên, Achil nhanh chóng đẩy cửa bước vào: “Thưa bà, có gì chỉ thị?”

Melinda chỉ vào màn hình giám sát trên tường.

Achil liếc mắt nhìn, lập tức kinh ngạc: “Đây chẳng phải là cha York? Hắn trở về rồi!”

“Đúng vậy.”

Melinda gật đầu: “Bây giờ người lập tức mang theo một số người, bắt cha York về đây cho ta!”

“Rõ!” Achil không dám chậm trễ, lập tức chuẩn bị rời đi.

Nhưng Melinda lại ngay lập tức bổ sung: “Bảo những người chuẩn bị tế đàn ở nhà thờ cũ nhanh chóng hành động, ta sẽ tới ngay!”

“Rõ!”

Khi Achil rời đi, Melinda cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn ánh trăng dần xuất hiện ngoài cửa sổ, lẩm bẫm:

“Cuối cùng nghi lễ cũng có thể diễn ra thuận lợi, quả là ngày của bóng tối phù hộ...”

Melinda không lo lắng về việc Achil có bắt được cha York hay không.

Mặc dù nàng vừa thấy cảnh cha York và một người khác đột kích cửa chính đồn cảnh sát trên màn hình.

Nhưng trong mắt nàng, điều này chẳng khác gì so với ba kẻ mà họ đang truy đuổi.

Có lẽ có chút khó đối phó, nhưng tuyệt đối không phải là vấn đề lớn.

Chỉ với chút bản lĩnh đó, không thể ngăn cản được sự tấn công điên cuồng của các tín đồ.

Chắc chẳng bao lâu nữa, Achil sẽ bắt được cha York trở về.

“Không được, ta phải thay đồ trước đã.”

Nghi lễ sắp bắt đầu, nàng cũng phải nhanh chóng chuẩn bị để chủ trì công việc.

Melinda lấy chiếc áo choàng đen từ giá treo, liếc nhìn màn hình giám sát, trận chiến ở phía bên kia thị trấn.

“Thật phiền phức... Tốt nhất là giết quách đi.”

.....

Nhanh chóng lái xe ra khỏi thị trấn, Logan theo chỉ dẫn của Trương Huyền, từ đường quốc lộ bên ngoài, lái về phía bên kia thị trấn.

Đình đông, đình đông...

Chiếc điện thoại trong tay Trương Huyền liên tục hiện thông báo cuộc gọi nhỡ.

Đó là điện thoại của số 4.

“Có vẻ đồng đội của ngươi gặp không ít rắc rối đâu.”

Nhìn qua gương chiếu hậu, Trương Huyền liếc nhìn số 4 ở ghế sau.

Lúc này, mặc dù số 4 không thể nói, nhưng trong mắt hắn tràn đầy phẫn nộ, hận không thể xé xác Trương Huyền ra thành từng mảnh!

“Có lửa thì đừng để trong lòng, lát nữa có cơ hội tha hồ mà xả.”

Trương Huyền nói với Trencke, người đã thay xong trang bị bên cạnh: “Trencke, lát nữa đến lúc thích hợp, người đá tiêu tử này xuống xe, đừng do dự.”

Trencke nhú mào gật đầu, nhưng vẫn có chút không hiểu, nói: “Nói thật, ta vẫn không hiểu, bọn họ rốt cuộc là ai? Tại sao người lại gài bẫy bọn họ?”

“Địch.”

Chỉ một từ đơn giản, Trương Huyền không nói nhiều.

Trencke gật đầu, cũng không hỏi thêm.

Rất nhanh, cả nhóm đã đến cổng bên kia của thị trấn.

Lúc này, Samson và đồng đội đã gần như bị dồn vào đường cùng.

Với vũ khí và đạn dược hiện tại, họ không thể cầm cự lâu.

Dưới sự truy đuổi và bao vây của các tín đồ hắc ám, cái chết chỉ còn là vấn đề thời gian.

Chương 221: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Rút lui! Rút lui!”

Bắn hết băng đạn cuối cùng của khẩu súng trường, Samson lớn tiếng hô.

Số 3 đã rút lui đến góc khuất tiếp theo, xác định xung quanh tạm thời không có truy binh, liền lập tức nửa quỳ trên đất, giương súng yểm trợ Samson rút lui.

Nhưng giống như Samson, số 3 cũng không còn nhiều đạn.

Ngay cả khẩu MP5 trong tay cũng chỉ dám bắn từng phát một để áp chế, không dám bắn tự động loạn xạ.

“Chết tiệt, tại sao số 4 không liên lạc được?!”

Rút khẩu súng lục bên hông ra, Samson lúc này đã khó giữ được bình tĩnh.

Cái chết cận kề, ngay cả hấn cũng không thể bình thản đối mặt.

Đúng lúc này, trên đường rút lui, các tín đồ hắc ám lại xuất hiện chặn đường, Samson đành phải vừa bắn trả vừa trốn sau bức tường gần nhất.

Nhưng chỉ với một khẩu súng lục, hấn sao có thể chống lại nhiều người như vậy?

Rất nhanh, hấn bị đạn áp chế đến nỗi không dám thò đầu ra, chỉ có thể thò tay ra ngoài, bóp cò liên tục, thực hiện những cú bắn mù tín ngưỡng!

Pằng pằng pằng... Cách!

Khi súng lục hết đạn, Samson hoàn toàn không còn khả năng chống trả!

“Hết đạn rồi!” Vừa hét lên với số 3, Samson hạ thấp thân hình, cố gắng giảm xác suất trúng đạn.

Số 3, đang yểm trợ phía sau, không còn sự bảo vệ của Samson, cũng phải tìm chỗ ẩn nấp, nhanh chóng bị dồn vào đường cùng!

Khi hai người nghĩ rằng mọi thứ đã kết thúc!

Một chiếc xe jeep màu đen bất ngờ lao ra từ một bên đường!

Ngay giây tiếp theo!

Tiếng súng vang lên!

Tạch tạch tạch...!!!

Trương Huyền ngồi ghế phụ và Trencke ở ghế sau, cả hai mở cửa sổ, thò súng ra, bắn mạnh về phía các tín đồ hắc ám phía trước.

Các tín đồ hắc ám hoàn toàn không ngờ có người tấn công từ phía sau, nhanh chóng bị Trương Huyền và đồng đội phá vỡ trận hình!

“Thấy họ rồi!”

Logan mắt tinh, nhìn thấy Samson và đồng đội bị kẹt giữa hai bên.

“Tiếp cận đi!” Trương Huyền cầm khẩu MPX liên tục bắn từng phát, mỗi phát đều chính xác hạ gục một kẻ địch.

Dưới sự tấn công chính xác của Trương Huyền, các tín đồ hắc ám không kịp phản kháng!

Hơn mười người, chưa đầy nửa phút đã bị tiêu diệt sạch!

Logan lái xe nhanh chóng tiếp cận trung tâm chiến trường.

Samson và đồng đội mặc dù không hiểu tình hình, nhưng thấy có người đến cứu mình, nghĩ rằng số 4 đã tìm được viện binh.

Họ hét lên vui mừng!

Nhưng...

Rất nhanh, xe lướt qua giữa hai người, không dừng lại, cửa xe mở ra.

S

Ố 4 bị trói như đòn bánh tét bị đá xuống từ ghế sau, kèm theo đó là một túi trang bị.

“Cố lên, Samson, đừng chết nhanh quá!”

Trương Huyền ngồi ghế phụ hét lớn một câu, rồi gọi Logan lái xe đi.

“Đồ khốn kiếp!!!!”

Lúc này, Samson biết chắc mình bị lợi dụng.

Hắn hét lớn trong giận dữ về phía chiếc xe jeep đang rời xa.

Nhưng số 3 rất nhanh nhẹn.

Nhân lúc những tín đồ hắc ám còn chưa phản ứng lại, số 3 bước nhanh tới.

Kéo số 4 bị trói và túi trang bị vào chỗ ẩn nấp của Samson.

Vừa rút dao cắt dây trói cho số 4, vừa nói với Samson: “Đội trưởng!”

“Biết rồi!” Samson đáp lại một cách khó chịu, mở túi trang bị ra.

Nhìn thấy bên trong đầy súng đạn.

Dù biết rõ Trương Huyền đang lợi dụng mình.

Nhưng hẳn càng biết rõ, nếu không cầm vũ khí chống trả, hậu quả sẽ là chết chắc!

Đây là dương mưu!

Tên cha xứ này nhìn thì hiền lành, nhưng tâm địa thật sự là bỉ ổi và bẩn thiu!

“Khốn kiếp...!”

Mặc dù miệng không ngừng chửi rủa, nhưng động tác của Samson không hề chậm lại.

Kiểm tra súng, nạp đạn, lên nòng...

“Đội trưởng...” Cuối cùng cũng có thể nói chuyện, số 4 áy náy nói: “Xin lỗi, cha York quá giỏi chiến đấu, ta không phải đối thủ...”

“Được rồi, ta biết rồi, không phải lỗi của ngươi.” Samson phẩy tay, ném cho số 4 một khẩu AR-15, nói: “Mặc trang bị nhanh lên.”

“Được!”

Số 3 bên cạnh cũng nhanh chóng thay vũ khí và đạn dược dự phòng.

Khi mọi thứ đã sẵn sàng, số 4 bất ngờ hỏi: “Nói thật... số 2 đâu?”

Samson và số 3 dừng động tác, không nói gì, số 4 nhìn thấy vậy, hiểu ra.

“...Được rồi, có chuyện gì, ra ngoài giết đã rồi nói, sau này sẽ có cơ hội tìm York và Night Hawk tính sổ!”

Hiện tại các tín đồ hắc ám đuổi tới bị Trương Huyền và đồng đội tấn công bất ngờ, đã chết hơn nửa.

Bọn họ lại có thêm một chiến lược mới, cùng với việc bổ sung trang bị đạn dược, không nghi ngờ gì, đây chính là thời điểm tốt nhất để đột phá vòng vây!

.....

“Mục tiêu đã xong, hy vọng bọn họ có thể cầm cự lâu một chút...”

Nhìn lại chiến trường phía sau đang dần xa, Trương Huyền quay sang nói với Logan: “Chúng ta có thể đến đích cuối cùng rồi.”

Logan gật đầu, không nói nhiều, chuyển tay lái, đi vào con đường nhỏ.

Nếu Melinda đang xem giám sát, chắc chắn sẽ phát hiện, lộ trình của ba người Trương Huyền chính là nhà thờ cũ.

Có lẽ vì sắp vào hang cọp, hơi thở của Trencke trở nên dồn dập hơn, nói: “Chúng ta cứ thế mà lao vào? Logan, đừng nói với ta, chỉ có mình ngươi là Kỵ sĩ Thánh điện tới đây?”

Logan cười nhạt: “E rằng phải làm người thất vọng, quả thực chỉ có mình ta.”

“Chậc...” Trencke vẻ mặt chán nản, trêu đùa: “Các người thiếu người vậy sao? Hay người nói thử điều kiện tuyển dụng và lương bổng của các người? Ta xem có nên đi phỏng vấn không?”

Chương 222: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Haha, Kỵ sĩ Thánh điện không tuyển người ngoài đâu...”

Khi hai người đang nói chuyện, điện thoại của Trương Huyền vang lên.

Mở ra xem, là tin nhắn của cha Martin, chỉ có một đoạn:

‘Ta đã làm được việc người nhờ, những người người muốn sẽ sớm đến, cẩn thận, Chúa sẽ phù hộ các người.’

“Phù hộ sao? Hy vọng là vậy...”

Trương Huyền cắt điện thoại, nhìn ra bầu trời bên ngoài.

Ừm... vẫn yên bình.

Hiện tại họ đã gần đến nhà thờ cũ, chỉ cần đi qua hai con phố nữa là tới.

Nhưng càng gần nhà thờ cũ, số lượng tín đồ hắc ám trên đường càng nhiều.

Không thể nào tiến tới một cách bí mật được.

U u...!!!

Vài chiếc xe chắn ngang đường, hàng chục tín đồ hắc ám tìm nơi ẩn nấp, vội vã đối phó!

“Có vẻ không thể lái xe xông qua.” Logan biết giới hạn của xe mình, không đủ khả năng phá vòng vây.

“Vậy thì đi bộ thôi.”

Trương Huyền nhân nút liên lạc vô tuyến, xác nhận thông tin liên lạc với Logan và Trencke đều ổn, liền thay băng đạn mới, sẵn sàng xuất phát!

Chưa đầy mười giây sau, xe tiếp cận con phố, khi sắp bị bắn tập trung, Logan quay ngoắt xe, dừng ngang giữa đường!

Trương Huyền ngồi ghế phụ và Trencke ở ghế sau cùng lúc mở cửa, giờ súng nhảy xuống xe!

Tạch tach tach...!!!

Hai người trái phải, dùng thân xe làm lá chắn, nhanh chóng tấn công các tín đồ hắc ám phía trước!

Cạch!!!

Logan cầm hai quả lựu đạn khói, rút chốt, ném về phía trước!

Phụt... xì xì!!!

Khói dày đặc bao phủ chiến trường phía trước!

“Hành động!”

Ba người đều có kỹ năng chiến đấu cao.

Không cần trao đổi nhiều, một ánh mắt, một từ, đã có thể phối hợp tác chiến chính xác!

Biu biu...!

Bốn phát liên tiếp, hạ gục bốn kẻ đang định bắn lên, Trương Huyền nấp bên bánh xe một chiếc xe tải nhỏ, hét lớn: “Trencke, yểm trợ ta tiến lên!”

Nhận lệnh, Trencke nấp sau một tòa nhà bên cạnh, lập tức giờ súng bắn về phía trước, thu hút sự chú ý của địch.

Trương Huyền dưới sự yểm trợ, nhanh chóng vòng qua xe, tấn công!

Phía sau, Logan thấy vậy cũng không nhàn rồi, nhanh chóng theo sát bước chân của Trương Huyền.

Đến nơi Trương Huyền vừa ẩn nấp, hắn lại tiếp tục ném hai quả lựu đạn khói, phong tỏa tầm nhìn chiến trường!

Đối diện với những cú đánh bất ngờ hiệu quả của ba người, nhóm tín đồ hắc ám gần như không có bất kỳ kỹ năng quân sự nào, bị đánh lùi từng bước.

Rất nhanh, họ bị ép đến gần nhà thờ cũ!

Dưới bầu trời đen tối, thị trấn Lake Moore yên bình ngày thường, nay chìm vào một cơn “cuồng loạn”!

Lúc này, Trương Huyền và đồng đội đã tiến đến rìa thị trấn, nhà thờ cũ đã hiện ra trước mắt!

Biu biu!!!

Quỳ một gối sau gốc cây, Trương Huyền giờ súng bắn tia!

Hai tên tín đồ hắc ám phía trước bị hạ ngay lập tức!

Nhanh chóng rút lại sau gốc cây, Trương Huyền vừa thay đạn chiến thuật, vừa lớn tiếng hô:

“Logan! Tiến lên! Tiến lên!”

Phía bên trái Trương Huyền, Logan cũng núp sau gốc cây, nghe thấy tiếng hô liền đứng lên giờ súng!

Tạch tach tach...!!!

Lửa từ nòng súng như những bông hoa bùng nổ, rực rỡ chói lòa!

Logan vừa bắn vừa bước nhanh về phía trước!

Bên phải Trương Huyền, Trencke cũng thò ra khỏi chỗ ẩn nấp, hỗ trợ hỏa lực từ phía bên.

Rất nhanh, tiến được khoảng mười mét, Logan hết đạn, vừa núp vào chỗ ẩn nấp, Trương Huyền cũng đồng thời xông ra khỏi chỗ ẩn nấp!

Biu biu...!!!

So với Logan bắn loạn xạ, Trương Huyền bắn tinh tế hơn, gần như không trượt phát nào!

Mọi kẻ địch xuất hiện trong tầm nhìn của hắn, nếu số lượng không quá đông, hầu như không kẻ nào sống sót quá hai giây!

Nhanh chóng tiến lên hơn hai mươi mét, Trương Huyền hết đạn.

Nhưng như đã tính toán trước, hắn vừa đến gần một cây to, chỉ cần bước sang trái là đã núp sau thân cây.

Tựa lưng vào cây, Trương Huyền tranh thủ nhìn đồng hồ, vừa thay đạn khẩn cấp, vừa quan sát phía sau.

Từ lúc họ bắt đầu cuộc tấn công đã gần mười lăm phút trôi qua.

Hắn không biết nghi lễ sẽ bắt đầu lúc nào, nhưng nếu hắn là Melinda, chắc chắn sẽ không để họ phá hủy nghi lễ.

Không ngoài dự đoán, viện binh của tín đồ hắc ám sẽ sớm đến.

Trương Huyền suy nghĩ, trong khi được Logan yểm trợ, Trencke cũng nhanh chóng đuổi kịp.

“Tiếp tục tiến lên! Tiếp tục tiến lên!”

Logan hô lớn, đồng thời ném một quả lựu đạn khói về phía trước.

Lúc này, lựu đạn khói trong ba lô của hắn đã dùng hết.

Nhưng may mắn thay, họ đã đi hết đoạn đường cần đi, phần còn lại là cuộc chiến đấu cận chiến!

Ba người dàn đội hình như con nhím, đồng thời xông ra khỏi chỗ ẩn nấp, vừa giơ súng bắn vừa tiến nhanh về phía trước!

Số lượng tin đồ hắc ám phía trước vốn không nhiều, lại thiếu một chỉ huy chiến trường thông minh.

Đối diện với những đòn tấn công nhanh và mạnh như vậy, họ hoàn toàn không thể tổ chức một cuộc phòng ngự hiệu quả.

Một số tin đồ hắc ám có đức tin không kiên định, thấy tình hình đã mất, lạng lẽ rút lui, tìm cơ hội trốn thoát.

Trong tàn tích của nhà thờ cũ, Melinda vẻ mặt khó chịu nhìn trận chiến không xa.

Bên cạnh, Achil đã sợ đến run rẩy, không thốt nên lời.

Dù bây giờ vẫn còn hơn bốn mươi người, nhưng số người này không thể mang lại cảm giác an toàn cho họ.

Chương 223: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Viện binh của chúng ta sao còn chưa đến!?” Melinda giận dữ nhìn Achil: “Chẳng phải người đã sớm kêu gọi người rồi sao!?”

Achil miệng run run, yếu ớt giải thích:

“Ta thực sự đã kêu gọi hơn trăm người, ta nghĩ với ngần ấy người chắc chắn có thể bao vây giết chết ba người cha York, nhưng... Ta thật không ngờ họ có thể mạnh mẽ đột phá ra như vậy...”

“Đồ vô dụng!” Melinda chửi thề một tiếng.

Nhưng đúng như Achil nói, ngay cả Melinda cũng không ngờ.

Hơn trăm người mà không vây nổi ba người?

Điều này ai dám tin?

Khi Melinda đang bối rối, điện thoại trong túi nàng đột nhiên rung lên.

“Hmm?”

Melinda rút điện thoại ra xem, người gọi là ‘Hank’?

“Hank? Ta cứ tưởng hán đã chết trong cuộc hỗn chiến...”

Melinda ánh mắt lóe lên vài lần, nhận cuộc gọi.

“Hank?”

“Là ta, cảnh sát trưởng Mott, Melinda tiểu thư, ta vẫn còn sống.”

Nghe thấy giọng của cảnh sát trưởng Mott, Melinda giật mình nói: “Cảnh sát trưởng Mott? Người đang ở đâu?”

“Ta đang trong thị trấn, ta đã biết tình hình ở chỗ các người, đừng lo, ta sẽ sớm tới giúp các người!”

“Ồ?”

Melinda nhú mày, cảnh sát trưởng Mott quả là người có khả năng, nhưng... chỉ mình hấn thôi sao?

Có lẽ đoán được suy nghĩ của Melinda, cảnh sát trưởng Mott kể lại việc Trương Huyền giết cảnh sát ở San Diego hôm nay.

“... Ta đã yêu cầu hỗ trợ từ sở cảnh sát San Diego, họ sẽ sớm đến, đến lúc đó, mọi thứ sẽ trở lại bình thường!”

Nghe vậy, Melinda lập tức vui mừng: “Thật là Ngày Đen Tối bảo hộ, cảnh sát trưởng Mott, người là công thần!”

“Cảm ơn lời khen!”

Sau đó, điện thoại cúp máy.

Trong phòng thẩm vấn tại đồn cảnh sát thị trấn Lake Moore.

Cảnh sát trưởng Mott cúp điện thoại, đặt điện thoại lên bàn.

“Hít~ hô...”

Hắn hít thở sâu, quay người nhìn về phía Hank bị trói trên ghế.

Lúc này, Hank tay chân bị trói, miệng cũng bị bịt kín, không thể nói gì.

Nhưng ánh mắt hắn đầy sợ hãi và tức giận nhìn Mott, như thể đang nhìn một người xa lạ.

“Ta rất tiếc vì người phải biết tất cả điều này, Hank.”

Cảnh sát trưởng Mott bước tới trước mặt Hank, giọng nặng nề nói:

“Người là người tốt, thực sự, nếu không có chuyện hôm nay, có lẽ ta sẽ coi người như em trai ruột để bồi dưỡng, tất nhiên, điều này phụ thuộc vào việc người không tố giác chúng ta với người ngoài...”

Nói rồi, cảnh sát trưởng Mott tháo khăn bịt miệng của Hank.

Nhưng vừa mở miệng, Hank đã mắng: “Ta nhìn nhầm người rồi, Mott! Người không xứng làm cảnh sát, người chỉ là một kẻ giết người...”

Nhưng chưa nói hết câu, Mott đã đâm mạnh vào mặt Hank!

Bốp!

Cú đâm này rất nặng, suýt làm Hank ngất đi.

“Người hoàn toàn không hiểu chúng ta đang làm gì!”

Mott giận dữ mắng: “Thế giới này đang đi vào ngày tận thế, nếu không có chúng ta, Ngày Đen Tối đã nuốt chửng tất cả, những kẻ cản trở chúng ta mới là những kẻ xấu thật sự!”

Nói rồi, hắn nắm lấy cổ áo của Hank, nghiến răng nói: “Ta cho người cơ hội cuối cùng, gia nhập chúng ta, hoặc... chết!”

“Phì!”

Một bãi nước miếng lẫn máu phun lên mặt cảnh sát trưởng Mott.

Nhìn ánh mắt đầy căm hận của Hank, cảnh sát trưởng Mott từ từ buông tay, lau sạch nước miếng trên mặt, giọng trở nên bình tĩnh:

“Xem ra... Chúng ta lại có thêm một vật tể nữa rồi.”

Nói rồi, hắn vỗ tay.

Hai tín đồ hắc ám đẩy cửa bước vào.

“Đưa hắc xuống ngục tối, tuần sau, ta sẽ đích thân thực hiện nghi lễ cho hắc.”

“Đừng lo, Hank, ta sẽ không để ngươi phải chịu nhiều đau đớn.”

“Vâng!”

Nói xong, cảnh sát trưởng Mott rời khỏi phòng thẩm vấn.

Trở về văn phòng của mình, cảnh sát trưởng Mott ngồi vào ghế, tay ôm trán, thư giãn cơ thể mệt mỏi.

Nhưng ngay lúc đó, tiếng động cơ xe và tiếng súng vang lên bên ngoài!

Tạch tach tach...!

Giây tiếp theo!

Rầm!!!

Một chiếc xe tải đâm xuyên tường văn phòng của cảnh sát trưởng!

Cùng với bức tường, cảnh sát trưởng Mott lập tức bị nghiền nát thành thịt!

“FK, đội trưởng, lần sau lái xe nhìn đường chút!”

“Đừng ồn nữa, vào được là tốt rồi, mau xuống xe, chúng ta cần bổ sung đạn dược!”

“Ôn trời! Đội trưởng, người đâm chết người rồi!”

U...!!!

Tiếng còi cảnh sát vang vọng trong đêm.

Hàng loạt xe cảnh sát chạy trên đường, lao về hướng thị trấn Lake Moore!

Và trên bầu trời.

Tiếng động cơ trực thăng không ngớt!

Bốn chiếc trực thăng cảnh sát SUBARU BELL 412EPX in chữ SDPD, nhanh chóng bay qua con đường bên dưới.

“Đội A đã sẵn sàng, kiểm tra liên lạc.”

“Đội B đã sẵn sàng.”

“Đội C đã sẵn sàng.”

“Đội D đã sẵn sàng!”

Cạch!

Đặt thiết bị nhìn đêm trên mũ chiến thuật xuống, D-5 nhìn ra ngoài trực thăng, nói:

“Hmm~ trước khi xuất phát, ta còn nghĩ chỉ có chúng ta, không ngờ lại điều động nhiều người như vậy.”

D-1 bên cạnh kiểm tra vũ khí trong tay, giọng điềm tĩnh nói:

“Nghe nói cấp trên rất coi trọng nhiệm vụ lần này, ngoài bốn đội SWAT chúng ta, còn có cả HRT (Đội giải cứu con tin) cũng tới.”

“Tuyệt thật, nhiệm vụ này không đơn giản đâu.” D-4 thán phục.

“VẬY... có thông tin gì về đồn cảnh sát thị trấn Lake Moore chưa?”

D-2 xem thiết bị chiến thuật, nói: “Ta không thấy thông tin gì về đồn cảnh sát này trong báo cáo nhiệm vụ.”

Chương 224: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đó là việc của HRT.” D-1 nói: “Chúng ta chỉ cần làm tốt việc của mình là được.”

D-3 bất ngờ lên tiếng: “Các người có nghe nói không, thị trấn Lake Moore này, trong hai năm qua xảy ra rất nhiều vụ mất tích, ta nhớ bạn gái cũ của D-6, cuối năm ngoái còn tới đó du lịch, rồi về thì chia tay với hắn?”

D-6 bị nhắc đến thì gãi đầu ngượng ngùng: “Đúng, có chuyện đó...”

“Hahaha...”

Trong khoang máy bay, tiếng cười rộ lên.

Đang nói, phi công trực thăng phía trước quay lại nói: “Đã gần đến vị trí mục tiêu, chuẩn bị sẵn sàng!”

“Đã rồi!”

D-1 nhấn nút liên lạc: “Đây là đội D, chúng ta sắp đến vị trí định trước, các đội chú ý phối hợp.”

Nói xong, D-1 bất ngờ nhìn vào một người trong góc khoang máy bay:

“D-4, sẵn sàng chưa?”

“Yeah...”

Trong bóng tối, một người đàn ông gốc Hoa có khuôn mặt giống Trương Huyền đến bảy tám phần từ từ ngẩng đầu:

“Ta sẵn sàng.”

.....

“3, 2, 1... Ném!!!”

Vô số quả lựu đạn choáng từ tay Trương Huyền ba người ném ra, bay vào tàn tích nhà thờ cũ!

Bùm bùm bùm...!!!

Hàng loạt tiếng nổ vang lên, kèm theo ánh sáng chói mắt!

“Hành động! Hành động! Hành động!”

Trương Huyền xông lên đầu tiên, nhanh chóng lao ra khỏi chỗ ẩn nấp!

MPX trong tay liên tục khai hỏa, thu hoạch mạng sống kẻ địch!

Logan và Trencke ngay sau đó, khẩu súng trường trong tay phát ra tiếng gầm rú!

Ba người xếp thành đội hình tấn công, như một mũi dao sắc nhọn, đâm thẳng vào tim kẻ địch!

Dù đã chuẩn bị, nhưng đối diện với cuộc tấn công nhanh chóng này, nhóm tin đồ hắc ám không kịp phản ứng.

Hàng ngũ phòng ngự vừa tổ chức đã bị lựu đạn choáng phá vỡ, chưa kịp phản công đã bị tấn công tan tành!

“Lựu đạn choáng!”

Logan hô to!

Cạch!

Hai quả lựu đạn choáng lần lượt ném ra phía trước!

Ba người nhanh chóng núp vào chỗ ẩn nấp gần đó, hoàn thành thay đạn chiến thuật trong tiếng nổ của lựu đạn choáng!

“Tiếp tục hành động!”

Rất nhanh, ba người xông tới, tiến đến trước một tể đàn
dựng tạm!

Biu biu!!!

Hai phát đạn hạ gục lính canh, Trương Huyền nhanh chóng
giơ súng tiếp cận, Trencke theo sát phía sau, cùng Trương
Huyền kiểm tra các góc xung quanh!

Nhanh chóng, họ có thu hoạch!

“Đừng giết ta! Đừng giết ta!”

Achil lúc này như một con chó mất chủ, bị Trencke túm lấy
cổ áo kéo ra khỏi một góc.

Bị ném xuống đất, Achil chỉ có thể quỳ, không ngừng van
xin, mong được tha mạng.

“Melinda đâu?”

Trương Huyền không nhiều lời, đá một cú khiến Achil ngã
lăn ra đất!

“Nàng chạy rồi!” Achil vội nói: “Melinda con khốn ấy bỏ
chúng ta lại, tự mình trốn thoát!”

“Chạy rồi?” Trencke nhú mày nhìn Trương Huyền.

Trương Huyền suy nghĩ hai giây, nói: “Ta đi truy đuổi, các
ngươi ở lại đây, bắt hẩn khai hết mọi tội ác của tín đồ hắc ám
tại thị trấn Lake Moore.”

“Được.”

Đã chứng kiến khả năng chiến đấu của Trương Huyền,
Trencke không nói nhiều, lập tức gật đầu đồng ý.

Nhìn thân ảnh Trương Huyền rời đi, Trencke nhìn về phía
Achil đang nằm trên mặt đất, trực tiếp dùng súng chĩa vào đầu
hắn, giọng nói lạnh lùng:

“Người đã nghe thấy chưa? Nếu người chịu hợp tác một cách thật thà, ta có thể đảm bảo rằng người sẽ không chết vô ích như những người khác.”

“Nghe thấy rồi, ngài yên tâm, ta chắc chắn sẽ khai báo thành thật!” Lúc này, Achil đã hoàn toàn mất hết ý chí kháng cự.

Sống sót, đó là điều mà hắn khao khát nhất lúc này.

Thấy vậy, bên cạnh Logan lấy ra một chiếc điện thoại, gọi một cuộc gọi video.

Rất nhanh, điện thoại kết nối.

Trong màn hình video, hiện lên thân ảnh một người mặc áo giáo phái lỏng lẻo.

Nếu Trương Huyền vẫn còn ở hiện trường, hắn sẽ nhận ra ngay, người đang nói chuyện với Logan chính là Đức cha Ernst!

“Được rồi.”

Logan hướng camera điện thoại về phía Achil: “Khai báo tội ác của người đi.”

...

Trong rừng cây.

Melinda lao đảo chạy về phía trước!

Hơn bốn mươi người, vậy mà không thể cầm cự nổi năm phút, đối diện một đợt tấn công, họ đã bị giết tan tác!

Thật sự là kinh hoàng!

“Hô... hô... sắp rồi, sắp thoát ra rồi...”

Nhìn con đường phía trước ngày càng gần, cùng với tiếng động cơ trực thăng càng ngày càng rõ ràng, trong mắt Melinda

tràn đầy khát vọng sống.

Nhưng ngay giây tiếp theo!

Biu biu!!!

Hai tiếng súng vang lên!

Hai viên đạn ngay lập tức vượt qua khoảng cách hàng trăm mét, khiến Melinda ngã gục xuống đất!

Tiếng súng vang lên chưa đến hai giây, trên bầu trời, một chiếc trực thăng cảnh sát mở đèn chiếu, chiếu thẳng xuống phía dưới!

Và trong rừng phía sau Melinda.

Trương Huyền hạ khẩu súng còn đang bốc khói, theo ánh đèn chiếu của trực thăng, ngẩng đầu nhìn lên.

Trên trực thăng, ngồi ở mép là D-4, cũng trong khoảnh khắc này, nhìn về phía Trương Huyền trong rừng!

Hai người mắt đối mắt!

“Đêm qua, tại thị trấn Lake Moore, California, đã xảy ra một vụ thảm sát kinh hoàng do giáo phái gây ra...”

“Trong ba năm qua, các thành viên của tổ chức giáo phái này đã dùng những phương thức tàn nhẫn để giết hại rất nhiều người dân vô tội...”

“Chỉ trong một đêm qua, số người thương vong đã vượt quá ba trăm người...”

“Hiện tại, các cơ quan chính phủ đã vào cuộc điều tra...”

Buổi sáng.

Tại một quán rượu tên ‘SEE YOU’ ở ngoại ô thành phố San Diego.

Chương 225: Tiêu Đề 《Ẩn》

Người pha chế vừa qua một đêm dài đang ngáp, lau chiếc khay trong tay.

Đình!

Tiếng ly rượu va chạm vang lên.

Trương Huyền, người đã thay lại trang phục cha xứ, ngồi trước quầy bar.

Tay cầm ly whisky, cùng Trencke ngồi bên cạnh cùng ly.

Nghे tiếng phát thanh viên trên TV, Trương Huyền ngẩng đầu nhìn lên màn hình treo trên tường.

Bên cạnh, Trencke giọng có chút tiếc nuối nói: “Thật đáng tiếc, Logan phải đi báo cáo với cấp trên, nếu không ta thật sự muốn uống một ly với hã.”

Trương Huyền lắc đầu: “Không cần gấp, sau này sẽ có cơ hội.”

“Haha...”

Trencke cười, vươn vai, cũng nhìn lên màn hình TV trên tường.

Nhìn thấy những công trình quen thuộc của thị trấn trong bức hình phía sau nữ phát thanh viên.

Ánh mắt Trencke có chút xuất thần.

Tất cả những gì xảy ra đêm qua, giống như một giấc mơ.

Cơn ác mộng đã ám ảnh hần bao năm, cuối cùng, đã bị hần tự tay chấm dứt!

“Mặc dù thị trấn Lake Moore hiện tại đã trở thành một đồng cỏ nát, nhưng, vẫn còn nhiều người dân tốt sống sót trong thị trấn.

Ta tin rằng với họ, rất nhanh sẽ lại tái xây dựng một Lake Moore mới, hoàn toàn khác biệt!”

“York...”

Bỗng nhiên, Trencke nghiêm túc quay đầu nhìn Trương Huyền: “Ta muốn làm thị trưởng thị trấn Lake Moore mới, khi về sẽ tham gia tranh cử.”

“Ồ?” Trương Huyền nhấp một ngụm rượu, cười nói: “Đó là việc tốt, người có tiền và có thời gian, làm chút việc tốt cũng không tồi.”

Trencke là người tốt, Trương Huyền cũng mong muốn hần tìm được con đường của riêng mình.

“Ừ, ta định đầu tư một khoản lớn, xây dựng một nhà thờ ở giữa thị trấn, so với nhà thờ Thánh Joseph, người... có muốn ở lại giúp ta không?”

Trencke nói, Trương Huyền lặng lẽ nghe, một lúc sau, không trả lời.

Ngay lúc đó.

Một giọng nói hơi mơ màng, có vẻ như vẫn còn chút men say vang lên từ bên cạnh:

“Hử? Nhà thờ Thánh Joseph? Nhà thờ Thánh Joseph làm sao?”

Hai người quay đầu nhìn.

Chỉ thấy sau chiếc ghế sofa quay lưng lại với Trương Huyền và Trencke trong góc quán rượu.

Cha xứ Martin, cũng mặc trang phục cha xứ, với vẻ khó khăn ngồi dậy, chống lưng.

Nhìn ánh mắt mơ màng của hắn, rõ ràng là đêm qua uống không ít.

“Ồ?”

Cha xứ Martin vừa thấy Trương Huyền, lập tức lộ ra vẻ vui mừng, cố gắng đứng dậy:

“Các người xong việc nhanh vậy sao? Không tệ, không tệ, không uống công ta đêm qua bỏ mặt mũi đi nhờ người ta giúp đỡ.”

Vừa nói, cha xứ Martin vừa đi tới vỗ vai Trương Huyền, rồi ôm lấy lưng mình, từng bước tiến về phía cửa quán rượu.

Nhưng khi hắn đẩy cửa ra, bước chân bỗng dừng lại, quay đầu nhìn Trương Huyền đang ngơ ngác:

“York... Cha xứ, ta gọi người như vậy được không? Ha, người không biết khi ta tra ra thân phận của người, ta đã kinh ngạc thế nào, một cha xứ độc lập, ta muốn nói...”

Nói rồi, cha xứ Martin lấy ra từ túi một chiếc dây chuyền thánh giá, đeo lên cổ.

Trương Huyền nhìn thấy rõ ràng, trên chiếc thánh giá đó, gắn một viên Sapphire lấp lánh.

Nhìn Trương Huyền thật sâu, cha xứ Martin chậm rãi nói:

“Người đúng rồi, Cha xứ York.”

Nói xong, hắn quay người bước ra khỏi quán rượu.

Trương Huyền từ đầu đến cuối không nói một lời nào, chỉ im lặng uống hết ngụm rượu cuối cùng trong ly.

【Thời gian ở lại Phó bản của người sắp hết, hãy chuẩn bị trở về.】

Nghe âm thanh hệ thống vang lên trong đầu.

Trương Huyền lấy ra một cái ví từ túi, rút hết tiền trong đó, đặt lên quầy trước mặt người pha chế:

“Này, thanh niên, tối nay ta hẹn vài người bạn ở đây, nhưng có thể ta không đến được, số tiền này đủ cho một lượt rượu, khi họ đến... người nói là D-4 mời, phần còn lại người giữ làm tiền boa.”

Người pha chế thấy vậy, lập tức vui mừng khôn xiết, nhận lấy tiền, liên tục cảm ơn, nhưng nhanh chóng hỏi:

“Đúng rồi, cha xứ, bạn của ngài tên gì? Ta cần ghi lại.”

“Ừ... Trương Huyền.”

Nói xong, Trương Huyền đứng dậy, vỗ vai Trencke, cười nói:

“Làm việc tốt nhé, Trencke thị trưởng.”

Nói xong, mặc kệ vẻ mặt ngơ ngác của Trencke, hắn bước ra khỏi cửa quán rượu.

Khi cửa quán mở ra, ánh sáng chói chang chiếu vào mặt Trương Huyền, khiến hắn hơi nheo mắt.

Đi vài bước, mắt dần thích nghi với ánh sáng, Trương Huyền quay đầu nhìn biển hiệu của quán rượu.

“SEE YOU.”

Ngay giây sau!

【Trở về!】

...

Soạt soạt...!

Nước tắm lạnh buốt tạt vào mặt Trương Huyền.

“Hô...”

Thở dài một hơi, Trương Huyền chậm rãi mở mắt.

“Trở về rồi.”

Lần này là Phó bản dài nhất mà hắn từng trải qua.

Độ khó so với Phó bản chạy trốn ở London thì dễ hơn chút.

Nhưng...

Quá áp lực.

Trương Huyền chưa từng nghĩ, thế giới có thể tuyệt vọng đến vậy.

Chỉ ở trong thị trấn đó một tuần, hắn đã không chịu nổi.

Không thể tưởng tượng nổi, những người vô tội như Trencke làm sao có thể chịu đựng lâu như vậy.

Ngoài ra.

Phó bản này ẩn chứa lượng thông tin lớn chưa từng có.

Điều làm Trương Huyền không ngờ nhất.

Là hắn có thể, với một thân phận khác, nhìn thấy chính mình trong thế giới song song.

Ừm, rất kỳ diệu.

Kết!

Tắt vòi sen, Trương Huyền cầm khăn, lau khô nước trên người.

Mặc chiếc quần đùi rồi đẩy cửa phòng tắm, bước ra ngoài.

“Đại ca.”

Trong phòng khách, Chí Vĩ và Mạo Khoa vừa dậy cười nói với Trương Huyền: “Chào buổi sáng.”

Chương 226: Tiêu Đề 《Ăn》

Ngồi trước bàn trà, sắp xếp tài liệu, Hà Thúc và Lão Mã cũng ngẩng đầu chào: “Chào Trương ca.”

Lúc đó, cửa phòng bỗng mở.

John, Reeves và Chris bước vào.

“BOSS.” Reeves chào Trương Huyền, rồi tự mình ngồi xuống, tay cầm chai sữa.

Chris vừa vào cửa đã phấn khích nói với Trương Huyền:

“Đại ca, ta nghe nói rồi, bây giờ chúng ta cuối cùng có thể ra ngoài, có nhiệm vụ để làm chưa? Người không biết, mấy ngày nay ta ở trong nhà gần như phát điên...”

“Được rồi, Chris, người yên lặng chút.”

John tháo mũ, giọng nghiêm túc và bình tĩnh nói: “BOSS, có kế hoạch gì chưa?”

Nhìn các thành viên trong đội, Trương Huyền bỗng cười.

“Kế hoạch... chúng ta sẽ đi ăn một bữa.”

【Nhiệm vụ đã hoàn thành!】

【Nhiệm vụ chính “Thanh tẩy thị trấn Lake Moore” đã hoàn thành!】

【Chúc mừng người đã hoàn thành ba thành tựu nhiệm vụ: Ky sĩ Thánh điện, Người bảo vệ nhà thờ, Hành giả Thánh Sith!】

【Người đã nhận được bốn điểm nghề nghiệp!】

【Chúc mừng, người đã hoàn thành tất cả thành tựu, nhận được phần thưởng: Thẻ hỗ trợ trang bị của nữ tu Joanna.】

【Thẻ hỗ trợ trang bị của nữ tu Joanna: Khi sử dụng thẻ hỗ trợ, người có thể nhận được một bộ vũ khí và đạn dược đã sử dụng trong Pháo bản bất kỳ lúc nào, ở bất kỳ đâu.】

...

Kể từ khi Trương Huyền cùng đồng đội rời khỏi Xiêm La, đến London.

Đầu tiên là vì một số chuyện của Reeves trong quá khứ, gây rắc rối với tổ chức lớn và bí ẩn mang tên “Ark”.

Mặc dù hiện tại Ark chưa có động tĩnh gì, nhưng Trương Huyền không bao giờ mất cảnh giác.

Sau đó, theo yêu cầu của Scott tiên sinh, Trương Huyền dẫn đội cứu Đức cha Ernst, người đến London tìm kiếm “thần tích”.

Khi Đức cha Ernst giả chết thoát hiểm, chỉ cần đợi đến khi Giáo hoàng hiện tại qua đời, là có thể an toàn trở về thánh điện.

Nhưng Wilson đột nhiên mang tin, Đức cha Ernst quyết định trở về thánh điện vào lúc này.

Mặc dù không biết Ernst vì lý do gì, Trương Huyền cũng không quan tâm.

Hiện tại, nhờ sự giúp đỡ của Lão Mã, họ đã tìm được một nơi huấn luyện thích hợp.

Chỉ cần vài ngày nữa chuyển đến, họ sẽ có một căn cứ thực sự.

Thêm vào đó.

Hôm nay Wilson còn mang đến cho họ một chồng hộp đồng dày và một hộp đầy tiền cổ Thánh Sith.

Từ bây giờ, công ty an ninh Thần Tinh của họ sẽ hoạt động chính thức.

“Ừm~ để ta xem trên ứng dụng đánh giá, nhà hàng tốt nhất London là gì... hử? Lại là nhà hàng Pháp?”

“Đế quốc Anh cái gì cũng tốt, chỉ có đồ ăn là không ra gì, người muốn ta ăn món ngược mắt nhìn trời, ta thà tự lái xe đi ăn KFC, gà rán ngon hơn nhiều.”

“Có lý, vậy chúng ta đi ăn KFC?”

“Đừng chứ Hà Thúc, ta chỉ nói vậy thôi, haha...”

Trên ghế phụ, Trương Huyền nghe tiếng nói cười trong xe, không tham gia vào cuộc trò chuyện.

Chỉ cúi đầu, tìm kiếm tin tức về thị trấn Lake Moore trên điện thoại.

Nhưng kỳ lạ là, không có thông tin nào về thị trấn Lake Moore trên mạng.

Đừng nói là tin tức, ngay cả địa chỉ cũng không có.

Điều duy nhất hắn tìm thấy, là một công viên giải trí lớn tên “Lake Moore”.

“Kỳ quặc...”

Trên ghế lái, Hà Thúc thấy Trương Huyền im lặng, bèn hỏi: “Trương ca, sao vậy?”

“Ừ... không có gì.” Trương Huyền lắc đầu, cất điện thoại, nói:

“Phải rồi, Hà Thúc, người vừa xem tài liệu với Lão Mã rồi chứ?”

“Xem rồi.”

Hà Thúc gật đầu: “Có vài việc phù hợp với chúng ta, nhưng... các hợp đồng này đều là việc gần đây, tức là chúng ta chỉ có thể làm hai, thậm chí là một việc.”

“Wilson cũng nói với ta rồi.”

Trương Huyền nói:

“Dù sao chúng ta cũng là đội tự làm việc, không thể dựa vào sự nhượng bộ của tập đoàn Worle mãi, và những ‘nhiệm vụ tân thủ’ này, cũng coi như là mối quan hệ đang chờ khai thác, làm vài nhiệm vụ, xây dựng uy tín, tạo danh tiếng, sau đó sẽ không lo thiếu nhiệm vụ.”

“Ra vậy.”

Hà Thúc gật đầu: “Nếu nói vậy, có hai nhiệm vụ khá phù hợp với tình hình của chúng ta.”

“Ồ? Nhiệm vụ nào?”

“Chính là hai hợp đồng có ghi chú 07 và 12.”

Trương Huyền nhướn mày, hướng về phía ghế sau xe búng tay.

Chí Vĩ lập tức đưa túi tài liệu cho Trương Huyền.

Trương Huyền mở túi tài liệu, nhanh chóng tìm thấy hai tập tài liệu mà Hà Thúc nói đến.

“Hợp đồng số 07 này, người ủy thác là một nam tước Đế quốc Anh, trong tài liệu ghi là ‘Nam tước Feston VI’, nhiệm vụ là tìm người, thù lao rất cao, tổng cộng một trăm năm mươi vạn bảng Anh.”

“Chi tiết cụ thể là, vào tháng trước, Nam tước Feston được chẩn đoán mắc bệnh ung thư, có lẽ chỉ còn sống được không quá hai năm nữa.”

“Đến năm nay, Nam tước Feston đã 67 tuổi, cả đời chỉ có một người con trai duy nhất.”

“Người con trai này, hiện đang ở Ấn Độ, do một số chuyện từ những năm trước, đã xảy ra xung đột với cha mình, rất lâu rồi không liên lạc.”

“Ý của Nam tước Feston là muốn tìm người đưa con trai mình từ Ấn Độ về, để hắn có thể kế thừa tài sản và tước vị một cách suôn sẻ.”

“Nhưng nhiệm vụ này có một vấn đề là, Nam tước Feston chỉ biết con trai mình đang ở Mumbai, không biết vị trí cụ thể, vì vậy để tìm người, chúng ta phải dựa vào một số nguồn tin địa phương.”

“Lão Mã nói với ta, hắn có vài người bạn ở Ấn Độ, có thể giúp được, nhưng cũng không dám chắc chắn 100%, vì vậy nếu nhận nhiệm vụ này, chúng ta phải chuẩn bị tâm lý có thể không thành công.”

Chương 227: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Còn nữa, nhiệm vụ này không phải là duy nhất, trong tài liệu nói rõ, ngoài chúng ta ra, còn có một vài đội khác cạnh tranh.”

“Nếu đối thủ cạnh tranh tìm thấy người trước, thì một trăm năm mươi vạn bảng Anh đó sẽ thuộc về họ.”

“Về tài liệu số 12, đây là nhiệm vụ có thời gian thực hiện ngắn nhất và cũng gần nhất.”

“Hai ngày nữa, tại Nhà hát Hoàng gia Albert ở London sẽ có một buổi hòa nhạc, một nhạc sĩ người Đức tên là ‘Wolf Miller’ được mời tham gia biểu diễn.”

“Nhiệm vụ của chúng ta chỉ là bảo vệ hấn từ khi xuống máy bay cho đến khi hoàn thành biểu diễn và lên máy bay trở về.”

“Quá trình nhiệm vụ sẽ không kéo dài quá hai ngày.”

“Theo ta biết, nhạc sĩ này không có kẻ thù nào, nên cũng tương đối an toàn.”

“Tuy thù lao ít hơn, chỉ có ba vạn bảng Anh, nhưng để tập luyện và khởi động thì ta thấy vẫn ổn.”

Trong khi nghe Hà Thúc giải thích, Trương Huyền cũng đã xem xong hai tập tài liệu trong tay, trầm tư một lúc rồi gật đầu nói:

“Đúng vậy, theo lời người nói, hai nhiệm vụ này thực sự rất phù hợp.”

London, phố Kensington.

Đã nói là tụ tập ăn uống, tất nhiên phải chọn một nơi trang trọng một chút.

Trương Huyền và nhóm của hắn đi dạo một vòng, cuối cùng chọn một nhà hàng Long Quốc có vẻ được trang trí khá ổn.

“Đây là lần đầu ta ăn món Long Quốc, trước giờ chỉ nghe nói thôi, nhưng chưa bao giờ thử.”

Chris vừa bước vào, đã bị các yếu tố Trung Hoa trong nhà hàng làm cho choáng ngợp, giọng nói rõ ràng có chút mong đợi.

Dưới sự dẫn dắt của nhân viên phục vụ, nhóm người chọn một phòng riêng để ngồi.

Chí Vĩ lật qua thực đơn một cách hờ hững, rồi đưa cho Chris ngồi bên cạnh.

Chris nhận lấy thực đơn về mặt khó hiểu: “Chí Vĩ, sao vậy?”

“Không có gì, người tự chọn món mà người muốn ăn đi.”

Nhà của Chí Vĩ vốn là mở nhà hàng, nên hắn không mấy hứng thú với món ăn Long Quốc cải biên theo kiểu Tây này.

“OK!”

Chris hăng hái, chọn một loạt món trông có vẻ ổn, rồi truyền thực đơn cho người khác.

Trong khi mọi người đang chọn món, Lão Mã nhận một cuộc điện thoại, nhìn về mặt phấn khởi của hắn, chắc là có chuyện tốt.

“Lão Mã, cười vui vậy...” Hà Thúc cười nói: “Có phải chuyện học hành của Tiểu Bình có kết quả rồi?”

“Đúng vậy.”

Lão Mã gật đầu nói: “Trường tên là ‘Westminster School’, ngay bên cạnh Tu viện Westminster, là nhờ mối quan hệ của Wilson, Tiểu Bình vừa gọi điện nói rằng nàng đã qua kỳ thi, vài ngày nữa sẽ nhập học, vì trường có ký túc xá, nên ta cũng không phải lo lắng nhiều.”

Hà Thúc cười nói: “Đúng là chuyện tốt thật.”

Lão Mã cũng cười nói: “Phải, hôm nay phải uống thêm vài ly mới được, haha...”

Trong khi đó, Trương Huyền đã nói ý kiến của Hà Thúc cho John và Chris nghe.

Hai người họ không có ý kiến gì về việc chọn nhiệm vụ.

Dù sao thì đội mới lên đường, làm vài nhiệm vụ đơn giản trước cũng có lợi cho sự hòa hợp của đội.

Sau khi xem qua nhiệm vụ, Reeves không quan tâm nói:

“Dù sao thì buổi hòa nhạc cũng không tốn nhiều thời gian, chúng ta hoàn toàn có thể làm xong cái này rồi bay sang Ấn Độ, chỉ vài ngày thôi, chắc không bỏ lỡ gì đâu.”

Nhưng John sau khi suy nghĩ một lúc, đã đưa ra ý kiến khác:

“Ta nghĩ rằng, hai nhiệm vụ này có thể thực hiện cùng lúc, chúng ta chia làm hai đội, một số người đi trước đến Ấn Độ dò đường, làm công tác chuẩn bị, những người khác hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ rồi sang Ấn Độ cũng kịp.”

Nghe đề xuất của John, Trương Huyền suy nghĩ một chút, thấy cũng hợp lý.

Dù sao, một nhiệm vụ bảo vệ đơn giản, không cần nhiều người.

Ngược lại, bên Ấn Độ có sự cạnh tranh, tốt nhất nên tranh thủ thời gian.

Lúc này, Chí Vĩ ngồi nghe nãy giờ bỗng nói: “VẬY... ai sẽ đi Ấn Độ trước?”

Lời vừa dứt, mọi người đều nhìn về phía Trương Huyền.

Trương Huyền quan sát mọi người, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Lão Mã có người quen ở đó, nên Lão Mã chắc chắn phải đi trước.”

Lão Mã nghe vậy, liền vỗ ngực đảm bảo: “Trương ca cứ yên tâm, tìm người thôi mà, không có vấn đề gì lớn.”

“Ừ, ta tin vào ngươi.”

Trương Huyền gật đầu với Lão Mã, sau đó nhìn sang John và Reeves :

“Nhiệm vụ này tuy chỉ là tìm người, nhưng chúng ta có đối thủ cạnh tranh, không chắc sẽ không xảy ra xung đột, nên hai người cũng phải đi theo, nếu có chuyện gì xảy ra, có các người ta cũng yên tâm.”

John và Reeves gật đầu.

Trương Huyền nhìn sang Hà Thúc.

Không cần Trương Huyền nói nhiều, Hà Thúc liền nói: “Trương ca cứ yên tâm, ta sẽ theo họ, có chuyện gì sẽ liên lạc ngay.”

“Tốt.”

Vậy là đội đi Ấn Độ đã được sắp xếp xong.

“VẬY... đại ca, chúng ta sẽ ở lại với anh làm nhiệm vụ bảo vệ?” Chris hỏi Trương Huyền.

Trương Huyền đáp:

“Đúng, người, Chí Vĩ, Mạo Khoa, và ta, tổng cộng bốn người.”

Nhiệm vụ bảo vệ này tuy không khó, nhưng kinh nghiệm của Chris và những người khác vẫn còn ít.

Nếu để họ tự làm, Trương Huyền vẫn chưa yên tâm.

Dù sao bên Ấn Độ có John và Reeves , lực lượng cũng không thiếu.

Trong khi nói chuyện, món ăn đã được mang lên.

Trong tiếng cười nói vui vẻ, bữa tiệc này chính thức bắt đầu.

.....

Thời gian nhanh chóng trôi qua đến buổi chiều.

Vì hợp đồng thuê sân tập đã ký xong, không có gì bất ngờ, đó sẽ là đại bản doanh của họ trong tương lai.

Chương 228: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nên khi trời còn chưa tối, nhóm người từ nhà hàng đi ra, lái xe đến Hatfield.

Hatfield.

Nằm ở phía bắc London, gần với Welwyn Garden City, trên bản đồ nhìn vẫn khá xa.

Mục tiêu của họ là khu rừng ở phía đông Hatfield.

Sau khi đi qua một con đường núi quanh co.

Xe dừng lại trước một cánh cổng lớn có vẻ hoang vắng.

“Đến nơi rồi.”

Lão Mã mở cửa xe, đứng trước cánh cổng treo biển ‘Burnley’, hài lòng gật đầu.

“Sân tập này trước đây là một trang viên, tên là Burnley Manor, đừng nhìn nó bây giờ hoang vắng, nhiều năm trước đây rất nổi tiếng, nếu không vì một trận hỏa hoạn, có lẽ nơi này sẽ không bị cải tạo.”

Dưới lời giới thiệu của Lão Mã, mọi người lần lượt xuống xe, nhìn vào bên trong qua cánh cổng.

Toàn bộ trang viên xây dựng dựa vào núi, diện tích nhìn qua khá lớn.

Ở giữa có một sân vận động hình tròn, hai tòa nhà phong cách châu Âu nằm ở trung tâm, có vẻ là nơi ở.

Trường bắn nằm bên trái trang viên, có thể thấy ngay.

Còn bên phải, có một hồ nhân tạo khá rộng.

“Ừm... nhìn cũng khá lớn.”

Trương Huyền đã xem qua ảnh trước đó, nhưng đó chỉ là ảnh.

Khi đứng trước cánh cổng, mới thực sự cảm nhận được sự... hoang vắng của nơi này.

Đúng vậy, hoang vắng.

Đó là cảm giác đầu tiên của hắn.

Nơi này rất heo lánh, suốt đường vào núi không thấy mấy người.

Thêm vào đó, trời đã sắp tối, mặt trời sắp lặn.

Trời sắp tối, trang viên lại không bật đèn.

Nhìn qua, có cảm giác giống phim ma cà rồng.

Như thể giây tiếp theo, sẽ có đàn đàn dơi bay ra.

“Đi thôi, vào xem thử.”

Lão Mã lấy chìa khóa, mở cổng sắt, dẫn mọi người vào.

“Chỗ trường bắn kia ta nghĩ có thể thêm bia di động và chướng ngại vật, phòng huấn luyện CQB nằm sau trường bắn, dưới tầng hầm của tòa nhà kia có thể dùng làm kho vũ khí, mặc dù nơi này có giấy chứng nhận trường bắn, nhưng Đế quốc Anh kiểm soát súng rất chặt, nên để an toàn, chúng ta vẫn phải xin giấy phép săn hoặc giấy phép vũ khí...”

...

Hai ngày sau.

Sân bay quốc tế London.

“Đây là cơ hội, ta đảm bảo lần này sẽ không mất nhiều thời gian, yên tâm chờ ở nhà nhé... thật sự đừng lo lắng, em

yêu...”

Wolf Miller, người Đức, là một nhạc sĩ.

Giống như nhiều đồng nghiệp, nhiều tác phẩm của ông không quá xuất sắc, nhưng do phong cách cá nhân độc đáo, nên có chút danh tiếng.

Lời mời của Nhà hát Hoàng gia Albert là cơ hội hiếm có để ông thể hiện bản thân.

Vì vậy, ông rất coi trọng điều này.

“Được rồi, em yêu, ta thấy người đến đón rồi, cúp máy trước nhé.”

Ở cổng ra.

Wolf ngay lập tức thấy một chàng trai trẻ cao ráo mặc vest, đang cầm poster của mình.

Nhanh chóng tiến tới, Wolf chỉ vào poster rồi chỉ vào mặt mình, vẻ mệt mỏi:

“Chào người, người là người đến đón ta phải không?”

Chris cúi đầu nhìn Wolf, rồi nhìn poster trong tay, vội gật đầu nói:

“Xin chào, Wolf tiên sinh, ta là Chris của công ty An ninh Quốc phòng Thần Tinh, được Nhà hát Hoàng gia Albert ủy thác, nhóm chúng ta sẽ đảm bảo an toàn cho ông trong chuyến đi này.”

“À~ cảm ơn.”

Wolf nhìn ra sau Chris, hơi ngạc nhiên: “Nhóm... chỉ có mình người à?”

“Xin mời đi theo ta.”

Chris vừa nói vừa nhấn nút liên lạc báo cáo: “Đây là Chris, đã đón được người, chuẩn bị rời khỏi sân bay.”

“Nhận được.”

Rất nhanh, hai người ra khỏi sân bay, bên đường đã có một chiếc xe Mercedes đợi sẵn.

Trương Huyền cũng mặc vest, đeo kính râm, đứng bên cửa xe mở, nhìn hai người đi tới.

Chris giới thiệu Wolf: “Tiên sinh, đây là người phụ trách đội bảo vệ lần này, đồng thời cũng là ông chủ của chúng ta, Trương Huyền.”

Trương Huyền tiến lên hai bước đưa tay: “Chào ngài, Miller tiên sinh.”

Wolf tuy là nhạc sĩ, nhưng không có vẻ kiêu ngạo, nhất là khi nghe Trương Huyền là ông chủ, liền cười bắt tay:

“Gọi ta là Wolf được rồi, Trương tiên sinh, hai ngày tới làm phiền các ngài rồi.”

“Ngài khách sáo quá, đó là nhiệm vụ của chúng ta.”

Sau khi Wolf lên xe, Chris lái xe, Trương Huyền ngồi ghế phụ.

Nhấn nút liên lạc: “Đây là nhóm một, đã đưa người lên xe, nhóm hai, các người có thể đi trước.”

“Nhóm hai nhận được.”

Ngay sau đó, chiếc xe đậu trước đó từ từ chuyển bánh.

Chris lái xe theo sau.

Ngồi ghế sau, Wolf thấy mọi chuyện, không khỏi tò mò hỏi:

“Trương tiên sinh, vừa nghe Chris nói, ngài là ông chủ của họ, có thể cho ta biết, công ty của các ngài thường như thế này sao? Có nhiệm vụ nào mà ông chủ cũng phải tham gia không?”

Trương Huyền cười: “Ngài có lẽ chưa biết rõ về chúng ta, công ty chúng ta mới thành lập gần đây, quy mô không lớn, từ nhóm làm việc tự do chuyển sang đội chính quy, nhưng ngài yên tâm, chúng ta từng có kinh nghiệm thực chiến ở Đông Nam Á, có chúng ta ở đây, an toàn của ngài không có vấn đề gì.”

“Ra là vậy...”

Nói xong, Wolf không hỏi thêm, lấy bản nhạc ra xem.

Rất nhanh, họ đến khách sạn do Nhà hát Albert sắp xếp.

Khách sạn Gore.

Nằm ở phía tây Nhà hát Hoàng gia Albert, trên phố Nữ Hoàng.

Dù là khách sạn chuỗi, nhưng trang trí và tiện nghi khá tốt.

Sau khi đậu xe, Chris dẫn Wolf vào sảnh khách sạn để làm thủ tục nhận phòng.

Còn Trương Huyền, hần bước ra ngoài khách sạn, hội ngộ với Chí Vĩ và Khoa.

“Đại ca, quanh khách sạn này có nhiều camera giám sát lắm, chỉ tính những cái ta thấy thôi đã có hơn chục cái, chưa kể bên trong khách sạn.”

Chương 229: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đứng trước cửa khách sạn, Chí Vĩ dùng bút ghi lại vị trí các camera giám sát trên sổ tay.

Khoa bên cạnh thì cầm một bản đồ khu vực xung quanh khách sạn, ánh mắt nghiêm nghị nhìn Trương Huyền và nói:

“Khách sạn này có tổng cộng ba lối ra vào, trong đó có một lối là khu bếp. Nếu cần tấn công, đó nên là lựa chọn hàng đầu, sau đó là cửa bên phía nam khách sạn. Bảo vệ ở đây không có súng, nhưng cảnh sát tuần tra thì rất nhiều...”

Trương Huyền nghe Khoa nói, tiếp nhận bản đồ và gật đầu lia lịa.

Ngoài Chris ra, ba người họ không có nhiều kinh nghiệm bảo vệ VIP. Phải nói rằng, sở trường của họ là tấn công.

Dù sao họ cũng có nhiều kinh nghiệm trong việc tấn công khách sạn. Và từ việc diễn tập kế hoạch tấn công khách sạn, họ có thể rút ra một phương án phòng ngự hiệu quả.

“Ừm... Chí Vĩ, các người hai ngày tới hãy thay phiên nhau 24 giờ túc trực ở sảnh khách sạn. Nếu phát hiện ai khả nghi, nhớ báo cáo ngay.”

“Rõ!”

Sau khi sắp xếp cho hai người họ, Trương Huyền quay vào trong khách sạn.

Nhưng vừa khi hắn bước vào, hắn bất ngờ nhìn thấy một người không ngờ tới!

...

Mumbai.

Thủ phủ của bang Maharashtra.

Thành phố ven biển phía tây của Ấn Độ, đồng thời cũng là thành phố giàu có nhất nước này.

“Ta đã từng đến đây một lần, lần đó là đi du lịch với vợ ta.”

Đứng trước cửa sân bay, Lão Mã nhìn khung cảnh quen thuộc phía trước, mắt lộ vẻ trầm tư.

Hà Thúc bên cạnh vỗ vai Lão Mã, an ủi vài câu rồi chuyển đề tài:

“Lão Mã, người nói người có bạn ở đây?”

“Đúng.”

Lão Mã gật đầu, lấy điện thoại ra:

“Đó là đồng nghiệp cũ của ta, vài năm trước khi hấn còn làm việc ở công ty Mạt Ba, ta và hấn rất thân thiết. Sau này hấn tự lập nghiệp, vẫn thường giới thiệu khách hàng cho ta. Chúng ta vẫn luôn giữ liên lạc. Ta sẽ gọi điện báo hấn cử người đến đón chúng ta.”

Trong khi Hà Thúc và Lão Mã nói chuyện, John và Reeves đang nhìn chăm chăm vào một nhà thờ không xa. Hai người trao đổi ánh mắt, đều nhận ra ý nghĩ của nhau.

Trước khi lên đường, Trương Huyền đã đưa cho họ vài đồng tiền cổ Thánh Sith để sử dụng khi cần thiết trong tình huống khó khăn.

Bây giờ, họ đang ở một nơi xa lạ, không có vũ khí trong tay, cảm giác an toàn quả thật thiếu thốn.

“Này, lão Hà.”

John gọi Hà Thúc:

“Ta và Reeves định đến nhà thờ kia xem có thể tìm được ít súng. Người có muốn đi cùng không? Nếu không, ta sẽ để Reeves ở lại bảo vệ các người, ta tự đi một mình.”

...

“Buổi hòa nhạc tối mai sẽ có hàng chục nhạc sĩ từ khắp nơi trên thế giới đến tham dự. Dù chỉ diễn ra một đêm nhưng vé rất khó mua. Ta đã tốn rất nhiều công sức mới có được hai vé.”

Yadin, trong bộ vest đắt tiền, bước ra từ thang máy cùng Delia và vài vệ sĩ, gương mặt còn rạng rỡ nụ cười âm áp.

Delia, mặc chiếc váy dài màu đỏ, yên lặng nghe, gật đầu cười nói:

“Anh yêu, thật cảm ơn người. Chuyến đi London lần này ta thật sự rất vui.”

“Người thích là tốt rồi.”

Yadin nói, bỗng dừng bước, từ tay một vệ sĩ nhận lấy một chiếc hộp.

Chiếc hộp mở ra, bên trong là một chiếc vòng cổ kim cương lấp lánh.

Yadin nhẹ nhàng đeo vòng cổ cho Delia, giọng nói nhỏ nhẹ xen lẫn tình cảm:

“Ta biết bây giờ nói những lời này có chút không thích hợp, nhưng ta vẫn muốn nói... Delia, sau khi trở về từ London lần này, chúng ta sẽ tổ chức đám cưới nhé.”

Bị lời của Yadin làm đỏ mặt, Delia cúi đầu, không nói gì.

Trong khi họ đang tán tỉnh nhau, ở quầy lễ tân khách sạn.

“Ồ~ hóa ra ngài chính là Wolf Miller.”

Cô lễ tân nhận ra Wolf, vui mừng nói:

“Ta còn đoán ngài sẽ đến khi nào, không ngờ lại là hôm nay. Ngoài đời ngài còn đẹp trai hơn trong ảnh nhiều.”

Wolf mỉm cười, mang chút khiêm tốn của một nhạc sĩ: “Cảm ơn người, người cũng rất xinh đẹp.”

Nói rồi, hắn đưa giấy tờ tùy thân ra.

Sau khi xác nhận không có vấn đề gì, cô lễ tân thân thiện trao thẻ phòng cho Wolf:

“Phòng của ngài ở tầng tám, thang máy ở bên trái. Ngài có cần ta dẫn lên không?”

“Cảm ơn, nhưng không cần đâu.” Wolf mỉm cười nhận thẻ phòng, chuẩn bị đi về phía thang máy.

Chris đi bên cạnh nhìn ra cửa, không thấy Trương Huyền vào, nhưng cũng không nói gì, chuẩn bị theo Wolf lên lầu.

Lúc này, Delia, còn chìm đắm trong niềm vui tình yêu, bất ngờ nhận ra Wolf.

“Ôi trời, đó không phải là Wolf Miller sao? Bản ‘Tình Khúc Yêu Thương’ của hắn vừa mới nghe!”

Như cô bé nhìn thấy thân tượng của mình, Delia lập tức chạy tới, vui mừng nói:

“Chào ngài, ngài Miller, ta là fan của ngài, có thể chụp chung một tấm ảnh không?”

Dù sao Delia cũng là một phụ nữ xinh đẹp, lại gọi đúng tên bản nhạc nổi tiếng của mình, Wolf tự nhiên phải lịch sự, mỉm cười:

“Chào người, tất nhiên là được.”

Được cho phép, Delia vội gọi Yadin tới, nhờ chụp ảnh chung với Wolf.

Yadin lịch sự cười với Wolf, lấy điện thoại ra chuẩn bị chụp vài tấm.

Lúc này, Trương Huyền vừa đẩy cửa bước vào, nhận ra Yadin.

Vì góc độ, hắn cũng xuất hiện trong tầm nhìn của máy ảnh Yadin!

Yadin Dorens , người đứng đầu gia tộc Dorens .

Trương Huyền rất quen thuộc với người này.

Khi ở Xiêm La, vì một số quan hệ, Trương Huyền nhận nhiệm vụ của Scott tiên sinh, bảo vệ hắn đến Chiang Mai gặp bạn cũ Zolawimon.

Chương 230: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trên đường gặp phải một cuộc tấn công, sau khi khó khăn đến được Chiang Mai, lại bị Zolawimon tính kế, buộc phải thanh trừng người Hàn tại Chiang Mai.

Trước khi giết tên người Hàn Kang Sung Ki, Trương Huyền còn có một cuộc “gặp gỡ” qua video với Yadin.

Mặc dù cuộc gặp không thân thiện.

Trương Huyền vừa cầm điện thoại vừa cầm súng, tự tay phát sóng trực tiếp cảnh bắn nổ đầu Khang Thừa Cơ.

Dù gia tộc Dorens không có hành động gì sau đó, Trương Huyền vẫn không quên kẻ địch tiềm tàng này.

Chụp!

Khi tiếng chụp ảnh vang lên, Trương Huyền theo bản năng nghiêng mặt đi.

Dù không biết mình có bị chụp không, hắn vẫn không làm gì quá đáng chú ý.

Đứng ở cửa, lắng nghe cuộc trò chuyện của họ, giả vờ ngắm tranh trên tường.

“Xong rồi, ảnh chụp xong rồi.”

Yadin không chú ý đến Trương Huyền, sau khi chụp ảnh, cất điện thoại đi.

Nghe Delia khen ngợi Wolf, hắn mỉm cười gật đầu.

Họ nói chuyện một lúc, Wolf nhìn đồng hồ.

Yadin nhận ra hành động đó, nhìn Chris mang hành lý, cười nói:

“Được rồi, Delia, ngài Miller còn phải về phòng nghỉ ngơi sau chuyến đi dài.”

Nghe vậy,

Delia tỉnh lại từ niềm vui gặp thần tượng, thấy hành lý của Chris, vội xin lỗi:

“Ô~ xin lỗi, ngài Miller, ta quá kích động.”

“Không sao.” Wolf mỉm cười gật đầu với Yadin, cảm thấy hài lòng với người thanh niên này.

Lúc này, Yadin cũng khéo léo đề nghị:

“Ngài Miller, người yêu ta là fan hâm mộ của ngài, ngay cả khi riêng tư ta cũng thường nghe nàng khen ngợi ngài. Nếu ngài không phiền, chúng ta cùng dùng bữa tối nay? Ta mới đăng ký thành viên cao cấp ở khách sạn này, ta tin rằng bữa tối sẽ khiến ngài hài lòng.”

Nghe vậy, Wolf không suy nghĩ nhiều, định đồng ý.

Nhưng khi Trương Huyền nghe thấy lời mời của Yadin, hắn đã nhú mào.

Thực lòng, Yadin trong ấn tượng của hắn không phải là người tốt.

Một kẻ tàn nhẫn, nắm trong tay nhiều lực lượng vũ trang và quyền lực ngầm của gia tộc quân phiệt.

Trương Huyền không dám để hắn đến gần Wolf.

Không do dự, hắn ấn nút liên lạc nhỏ giọng nói: “Chris, không để Wolf đồng ý.”

Chris vừa nghe giọng Trương Huyền vừa thấy Wolf định đồng ý, liền lên tiếng ngăn cản:

“Ngài Miller, ta nghĩ chúng ta phải đi rồi. Tối nay ngài còn có kế hoạch khác, thời gian không đợi người.”

“Hả?”

Tối nay ta còn có kế hoạch khác? Ta sao không biết?

Wolf ngạc nhiên nhìn Chris.

Dù không hiểu chuyện gì, hắn vẫn làm theo, tiếc nuối nói với Yadin và Delia:

“Xin lỗi, các ngài cũng nghe rồi, tối nay ta thật sự không rảnh...”

“Không sao, chúng ta hiểu mà.”

Yadin không nghi ngờ, nói vài câu với Wolf rồi cùng Delia rời khỏi khách sạn.

Khi Yadin và nhóm của hắn đi qua sau lưng Trương Huyền, tay hắn đã chạm vào trong áo, nắm chặt băng súng.

Cho đến khi họ hoàn toàn khuất khỏi tầm mắt, hắn mới thở phào.

“Này, Trương tiên sinh, sao ngài lại đứng ở đây?”

Lúc này Wolf cũng chú ý đến Trương Huyền.

Trương Huyền bước lên, gật đầu với Wolf: “Ngài Wolf.”

“Vừa rồi Chris nói tối nay ta có kế hoạch khác? Là ngài nói với hắn sao? Là kế hoạch gì?” Wolf hỏi.

Trương Huyền lắc đầu: “Tối nay không có kế hoạch gì cả, ngài Wolf.”

“Không có?”

Wolf ngạc nhiên, vẻ mặt khó hiểu thậm chí hơi bực bội nói:

“Vậy sao ngài cản ta? Ngài biết gặp được fan hiểu rõ tác phẩm của ta khó thế nào không? Ta còn muốn trao đổi về tác

phẩm mới của mình nữa.”

“Ta chỉ là một nhạc sĩ bình thường, ngài nói ta tại sao lại phải đề phòng?”

“Dù người ta có ý đồ xấu, chẳng phải có các ngài bảo vệ sao? Công việc của các ngài không phải là bảo vệ an toàn của ta sao?”

“Chẳng lẽ nói, can thiệp tùy tiện vào quyết định của ta mới là công việc của các ngài!?”

“Ta không muốn nói nhiều, Trương tiên sinh, nhưng mong ngài lần sau đừng làm vậy nữa.”

Nói xong, Wolf đóng cửa mạnh, muốn yên tĩnh một mình.

Bên ngoài, Trương Huyền và Chris nhìn nhau, đều cảm thấy bất đắc dĩ.

Dù Trương Huyền đã nói với Wolf rằng Yadin không phải là người tốt.

Nhưng Wolf rõ ràng chỉ tin vào những gì hắn thấy.

Trong mắt hắn, dù Yadin và Delia có vài vệ sĩ khó gần, họ vẫn rất thân thiện và tử tế. Thêm vào đó, Delia lại là fan hâm mộ của mình, nên tự nhiên có thiện cảm.

Vì vậy, hắn bắt đầu không hài lòng với hành động can thiệp của Trương Huyền.

“Đại ca, giờ làm sao? Ta chưa kiểm tra phòng có thiết bị giám sát hay không?”

Chris cũng không có kinh nghiệm đối phó tình huống này, chỉ biết gãi đầu.

Trương Huyền lắc đầu: “Thôi, để hắn nguôi giận trước đã. Dù sao nhiệm vụ này chỉ có hai ngày, sẽ sớm qua thôi.”

Nói rồi, hắn lấy thẻ phòng khác, mở cửa phòng bên cạnh.

Phòng này là Trương Huyền vừa mở, vì buổi hoà nhạc chỉ sắp xếp cho Wolf một phòng đơn.

Hai ngày này, họ không thể trải sàn trong phòng của Wolf.

Nên mở thêm một phòng nữa, tiện cho việc bảo vệ gần gũi.

Báo cáo tình hình cho Chí Vĩ và Khoa ở dưới lầu, Chris nhìn Trương Huyền:

“Đúng rồi, đại ca, người có thể kể về trải nghiệm của các người ở Xiêm La không? Ví dụ như Yadin? Vừa rồi nghe người nói khi bảo vệ Scott tiên sinh các người đã trải qua không ít chuyện đúng không?”

“Ừm...”

Trương Huyền suy nghĩ một chút, không giấu diếm, bắt đầu kể cho Chris nghe như một câu chuyện.

.....

Thời gian nhanh chóng trôi đến buổi tối.

Chương 231: Tiêu Đề 《Ẩn》

Yadin đã có chút mệt mỏi sau một ngày dạo phố cùng Delia.

Ngồi trên xe trở về khách sạn, nhìn Delia ngủ say dựa vào vai mình, mắt Yadin hiện lên một tia dịu dàng.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi Yadin đột nhiên rung lên.

Lấy điện thoại ra, nhìn vào số gọi đến, Yadin không khỏi nhú mày.

Nhắc máy.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nam trung niên hơi thô kệch:

“Quả nhiên không ngoài dự đoán, mấy ngày nay giá cổ phiếu của Công ty tài chính Worle sụt giảm mạnh, ít nhất lỗ hơn hai mươi tỷ, xem ra tài liệu lần trước người bảo ta lấy trộm rất có ích đấy.”

Yadin không phủ nhận, nói: “Chuyện đương nhiên thôi, Công ty tài chính Worle phát triển lớn mạnh đến bây giờ, có không ít vết đen, chỉ cần ném ra vài cái là đủ ảnh hưởng đến giá cổ phiếu rồi.”

Nghe Yadin nói, người bên kia cười ha ha: “Ha... Vậy, ông Yadin, tiếp theo, ngài có phải nên thực hiện lời hứa của mình rồi chứ?”

Yadin cũng không vòng vo, nói thẳng:

“Ngài yên tâm, tiền của ngài sẽ không thiếu một xu, trước tối mai sẽ chuyển vào tài khoản của ngài, ngoài số tiền đã thỏa thuận ban đầu, ta còn thêm cho ngài mười phần trăm, chỉ cần ngài giúp ta làm thêm một việc cuối cùng.”

“Việc cuối cùng?” Nghe vậy, người kia lập tức không vui: “Ta nhớ không lầm thì chúng ta chỉ làm ăn một lần thôi mà?”

“Tất nhiên.” Yadin cười: “Đúng là như vậy, nhưng ngài thử nghĩ xem, sau khi ngài làm những việc này, ngài còn có thể an tâm ở lại Công ty tài chính Worle sao? Kiếm thêm chút tiền, cuộc sống sau này sẽ hạnh phúc hơn một chút.”

Lời của Yadin như có ma lực, người bên kia rõ ràng đã có chút dao động, suy nghĩ một hồi mới dò hỏi: “Người muốn ta giúp làm gì? Lại đi trộm tài liệu sao?”

“Tất nhiên không, lần này chỉ là việc nhỏ thôi.” Yadin nói với giọng điệu không quan tâm: “Ta chỉ muốn biết lịch trình của Scott tiên sinh Wol gần đây, và danh sách đội ngũ bảo vệ của hắn.”

“Cái gì!?”

Nghe vậy, người kia lập tức hét lên: “Người muốn làm gì? Chẳng lẽ người muốn ra tay với Scott tiên sinh!? Người điên rồi sao!?”

Giọng Yadin không thay đổi:

“Sao ngài lại nghĩ vậy chứ? Chỉ là một chút thông tin thôi, dù ta biết được cũng chưa chắc có thể làm gì hắn. Hơn nữa, ta chỉ có chút xích mích với Scott tiên sinh trước đây, làm sao đủ để đến mức sinh tử đại cừu? Muốn biết những thông tin này chỉ là để tìm cơ hội gặp hắn, xem có thể hóa giải những xích mích trước đây hay không thôi.”

Nhưng rõ ràng lời này không đủ để thuyết phục người bên kia, người đó vừa định từ chối, Yadin liền tiếp tục nói:

“Ồ đúng rồi, quên nói với ngài, ta có thói quen ghi âm khi gọi điện thoại.”

“Cũng không có ý gì khác, chỉ là thỉnh thoảng nghe lại kỷ niệm tuổi trẻ thôi.”

“Nhưng không may, thói quen này nhiều người biết, lỡ như đoạn ghi âm trong điện thoại bị người ta truyền ra ngoài...”

“Thì Scott tiên sinh sẽ đối xử với ngài thế nào, chắc không cần ta phải nói thêm đâu nhỉ?”

Thật sự không cần Yadin nói thêm, lời đe dọa rõ ràng này khiến người bên kia lúng túng, giọng nói ấp úng:

“Không phải ta không muốn giúp, nhưng vấn đề là ta chỉ là quản lý trung cấp, chuyện này không phải tầm cỡ của ta có thể biết được...”

Yadin nghe vậy, cười nói:

“Đó là chuyện của ngài, ta không quan tâm, không cần biết ngài dùng cách nào, sáng mai khi ta thức dậy mà chưa thấy những gì ta muốn... thì ta chỉ có thể nói lời xin lỗi với ngài thôi.”

Cạch.

Cúp điện thoại, Yadin cúi xuống, mới phát hiện Delia đã tỉnh dậy từ lúc nào.

“Anh yêu.” Delia nhìn Yadin, vẻ mặt lo lắng: “Ta cứ tưởng lần này chúng ta thực sự đi du lịch... Người vẫn chưa từ bỏ việc ra tay với Công ty tài chính Worle sao?”

Yadin nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Delia, trầm ngâm hồi lâu, rồi lắc đầu nói:

“Với khả năng của ta, chưa đủ để gây tổn hại nghiêm trọng cho Công ty tài chính Worle, người ta muốn đối phó từ đầu

đến cuối, chỉ có Scott Worle mà thôi.”

“Delia, ta biết nàng lo lắng cho ta, nhưng khi ta đã chọn kế thừa sự nghiệp của cha ta, thì nhiều việc trong tương lai đã không còn do ta lựa chọn nữa.”

“Ta mất ba năm để loại bỏ chú yêu quý của ta, giành lại quyền lực vốn thuộc về ta, lại mất thêm một năm để đê bẹp lão già Zonlawimon, bây giờ gia tộc Dorens đang ở thời kỳ phát triển mạnh nhất!”

“Nhưng, chúng ta không thể chỉ nhìn thấy ánh sáng trước mắt, mà còn phải nhìn xa hơn những chướng ngại trên con đường phía trước, Scott Worle đã chịu thiệt lớn ở Xiêm La, với tính cách của hắn, chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng.”

“Thay vì ngồi nhà chờ rắc rối tìm đến... chẳng thà ra tay trước, triệt để tiêu diệt mối đe dọa này ngay từ trong trứng nước.”

Nghe Yadin nói một hồi, Delia dù trong lòng vẫn bất an, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng dựa vào lòng Yadin.

Bên trong xe yên tĩnh một lúc lâu, tài xế ngồi phía trước bỗng nói: “Thưa ngài, chúng ta đến nơi rồi.”

“Ừ.”

Chiếc xe từ từ dừng lại trước cửa khách sạn.

Yadin và Delia bước ra khỏi xe.

“Bữa tối nay ta rất thích, lần sau có thể lại đến nhà hàng đó lần nữa...”

Vừa nói những chuyện vụn vặt, Yadin cùng Delia dưới sự bảo vệ của vài vệ sĩ bước vào sảnh khách sạn, và đi về phía thang máy.

Lúc này, tại thang máy.

Khoa nhấn nút lên tầng, tập trung nhìn vào điện thoại xem báo cáo kiểm tra của mẹ về chị gái, không để ý đến việc Yadin trở về.

Đình~

Chương 232: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thang máy từ từ mở ra, đúng lúc Yadin và những người đi cùng bước vào.

Khoa vừa bước vào thang máy, Yadin cùng nhóm cũng theo vào.

Vô tình ngẩng đầu, Khoa nhìn thấy khuôn mặt của Yadin!

Trong nháy mắt!

Tim Khoa đập mạnh!

Lập tức cảm thấy có điều không hay, chỉ có thể không động thanh sắc cúi đầu xuống, đồng thời tay vươn ra sau lưng.

Lúc này trong thang máy, Khoa đứng ở góc bên trái.

Yadin và Delia đứng ở giữa.

Một vệ sĩ cao lớn đứng giữa Khoa và Yadin.

Vệ sĩ bên cạnh cửa thang máy bấm nút tầng chín, nhìn Khoa ở phía sau nhưng không nói gì.

Yadin vẫn đang nói cười với Delia, dường như không nhìn thấy Khoa.

Con số trên màn hình thang máy liên tục thay đổi.

Lưng Khoa đầm mồ hôi, ướt sũng áo sơ mi.

May mắn thay, quá trình này không quá dài.

Đình~

Thang máy đến tầng chín, cửa thang máy từ từ mở ra.

Nhìn Yadin và nhóm người bước ra khỏi thang máy, Khoa mới dần thở phào.

Nhưng đúng lúc cửa thang máy từ từ đóng lại!

Yadin đi phía trước hành lang dường như vô tình quay đầu nhìn Khoa trong thang máy!

Ánh mắt Khoa và Yadin chạm nhau!

Cạch!

Tháo khóa bao súng, súng hơi rút ra!

Bang!!!

Tiếng đóng cửa thang máy không lớn, nhưng trong tai Khoa như sấm động!

Đứng trong thang máy, lỗ mũi Khoa phồng lên, hơi thở trong khoảnh khắc ấy tự nhiên nhanh hơn nhiều.

Ngay khi bình tĩnh lại, hắn nhìn lên camera thang máy đang nhấp nháy đèn đỏ, rồi đưa súng trở lại bao súng giấu sau lưng.

Nhấn nút tầng mười, Khoa ra khỏi thang máy ở tầng mười, và nhanh chóng trở lại tầng tám qua lối thoát hiểm.

“Đại ca!”

Mở cửa phòng,, Trương Huyền đang chuẩn bị các trang thiết bị có thể cần cho ngày mai.

Thấy Khoa mồ hôi nhễ nhại bước vào, Trương Huyền nghi hoặc hỏi: “Ra nhiều mồ hôi vậy... có chuyện gì?”

“Ta vừa gặp Yadin trong thang máy.”

Khoa nói vẻ mặt nghiêm trọng: “Hơn nữa hắn có thể đã nhìn thấy ta.”

“Ồ?” Trương Huyền đặt vài băng đạn đầy đạn xuống, nói: “Nói rõ xem nào.”

Vì vậy, Khoa kể lại chuyện mình chạm mặt Yadin trong thang máy.

“Hắn xuống thang máy ở tầng chín, ta sợ hắn biết vị trí của chúng ta, nên đi thang máy lên tầng mười, rồi đi thang bộ xuống.”

“Ừ...”

Trương Huyền suy nghĩ một lúc: “Người làm rất tốt, không loại trừ khả năng hắn đã nhận ra người và biết chúng ta ở đây.”

“Đại ca, giờ phải làm sao?”

Khoa rút súng bên hông ra, ánh mắt lóe lên sự quyết tâm: “Hay là...”

Đang nói dở, cửa lại mở.

Chí Vĩ xách theo một chiếc vali bước vào.

“Ồ, mọi người đều ở đây à.”

Nói rồi, Chí Vĩ bước vào, đưa vali cho Trương Huyền.

“Đại ca, đồ đạc mua xong rồi, Chris đang đỗ xe, lát nữa sẽ lên... Philip lần này thực sự khó nói chuyện, gặp ta mà mặt mày khó chịu, ta nghi hắn có ý tăng giá với ta.”

Trương Huyền mở vali.

Bên trong là bốn ống giảm thanh đen cùng một chiếc áo chống đạn mềm màu trắng.

“Khoa ngồi xuống đi, đừng nóng vội.”

Trương Huyền ra hiệu cho Khoa tìm chỗ ngồi, rồi nói với Chí Vĩ:

“Chí Vĩ, người cầm áo chống đạn này đưa cho Wolf, bảo hắn trước khi ra ngoài ngày mai, dù thế nào cũng phải mặc vào trong áo, nhớ nói khéo léo, chiều theo hắn một chút, tên đó chỉ ăn mềm không ăn cứng.”

“Được.”

Chí Vĩ cầm áo chống đạn ra ngoài.

Trương Huyền nhìn Khoa, nói: “Người có chắc Yadin ở tầng chín không? Người thấy họ vào phòng nào không?”

“Cái này...” Khoa do dự, hắn thực sự không nhìn thấy họ vào phòng nào.

Thấy vậy, Trương Huyền không hỏi thêm, trải bản đồ khách sạn lên giường.

Đây là bản đồ Chí Vĩ vẽ trong buổi chiều, đánh dấu các phòng và vị trí của các cơ sở trong khách sạn.

“Phòng giám sát ở đây, phòng điều khiển điện ở đây, đây là vị trí của trạm dịch vụ tầng...”

Vừa nói, vừa dùng bút đỏ khoanh tròn các vị trí trên bản đồ.

“Mỗi tầng có một trạm dịch vụ, có nhân viên trực 24/24, nếu ra tay, ngoài việc kiểm soát giám sát, bước đầu tiên là tránh trạm dịch vụ...”

Đồng thời.

Tại một phòng suite tầng chín.

Yadin đang ngồi trên ghế sofa, nhớ lại khuôn mặt vừa nhìn thấy.

Đột nhiên, hắn như nghĩ ra điều gì, lập tức lấy điện thoại, xem lại những bức ảnh chụp ban ngày.

Rất nhanh, hắn tìm thấy bức ảnh chụp Delia và Wolf.

Trong ảnh, phía sau Delia và Wolf, một góc khuất không mấy ai để ý, có một người đàn ông chỉ lộ nửa khuôn mặt.

Phóng to ảnh, nhìn khuôn mặt quen thuộc này, Yadin nheo mắt lại.

Suy nghĩ một hồi, hắn lấy ra tài liệu và ảnh về Trương Huyền và đồng bọn đã điều tra trước đó.

Sau khi so sánh một lúc, trên mặt Yadin hiện lên nụ cười:

“Đúng là các người, không ở yên Đông Nam Á, lại chạy đến London...”

Yadin tất nhiên không quên, chính Trương Huyền và đồng bọn đã giết chết vài con cò hắn đặt ở Chiang Mai.

Nếu không phải bọn họ bất ngờ can thiệp, lão già Zonlawimon đã bị hắn giết từ lâu!

Nghĩ đến đây, Yadin lập tức bảo một vệ sĩ đứng ở cửa:

“Mau thu dọn đồ đạc, chúng ta đổi khách sạn khác, còn nữa...”

“Thông báo cho bọn Linh Cầu, bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, trước khi ra tay với Scott Worle, giết vài người khởi động đã, tiền, ta trả gấp đôi.”

.....

Thời gian đến sáng hôm sau.

Reng reng reng!!!

Tiếng chuông báo thức có phần chói tai đánh thức Wolf khỏi giấc ngủ.

Chương 233: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ừm~ Hử...”

Ngồi trên giường duỗi người, một lúc sau Wolf mới tỉnh táo.

Đeo kính, mở lịch trình trên điện thoại.

Trong kế hoạch, sáng nay trước 9 giờ Wolf phải đến Nhà hát Hoàng Gia Albert để điễm danh và tổng duyệt.

Tối nay, sau khi biểu diễn xong, còn phải tham gia buổi tiệc tối chung.

Rồi ngày hôm sau, nếu không có gì bất ngờ, có thể lên máy bay về nhà.

“Thời gian khá gấp gáp...”

Xuống giường, kéo rèm, ánh sáng buổi sáng tràn vào phòng.

Nhìn ra phong cảnh London bên ngoài cửa sổ, Wolf quyết định rằng tối nay nhất định phải đi dạo một vòng quanh thành phố London, tiện thể mua vài món quà lưu niệm cho vợ ở nhà.

Nghĩ đến đây, trên mặt Wolf hiện lên một nụ cười hạnh phúc.

Sau khi tốn chút thời gian rửa mặt, chăm chút chỉnh lại kiểu tóc gọn gàng, Wolf bước đến trước tủ quần áo.

Đang định mặc áo sơ mi, ánh mắt vô tình lướt qua chiếc áo chống đạn đặt bên cạnh.

“Chắc... cái thứ này mặc vào, thật sự sẽ không ảnh hưởng đến hình ảnh ăn mặc của ta sao...”

Nói là vậy, nhưng Wolf suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn mặc áo chống đạn ra ngoài áo lót.

Dù sau khi mặc sơ mi và áo vest vào, vẫn có thể thấy được một chút đường nét của áo chống đạn, nhưng khi khoác thêm áo khoác ngoài thì cũng không còn rõ ràng nữa.

Mang theo vài món đồ cá nhân, nhìn mình trong gương đứng trước cửa sổ, Wolf hài lòng gật đầu.

Mở cửa ra, Trương Huyền đã đứng chờ bên ngoài trong bộ vest đen và áo sơ mi đen.

Nhìn đồng hồ, Trương Huyền gật đầu với Wolf:

“Chào buổi sáng, thưa ngài, ngài rất đúng giờ.”

.....

Ngồi trên ghế phụ lái, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe, Wolf do dự một lúc lâu rồi mới mở miệng nói:

“Này, Trương, ta xin lỗi về những lời ta đã nói hôm qua. Lúc đó ta đang tức giận, nói những lời không suy nghĩ kỹ. Các người là những nhân viên bảo vệ chuyên nghiệp, ta không nên nghi ngờ năng lực làm việc của các người.”

Trương Huyền đang tập trung lái xe, mỉm cười nói:

“Nếu ngài không nói, ta đã quên mất chuyện đó rồi, tiên sinh. Chấp nhận ý kiến và sự không hài lòng của khách hàng cũng là một phần công việc của chúng ta. Ngài không cần bận tâm quá nhiều.”

Nghe vậy, Wolf cũng thả lỏng hơn, trên mặt nở nụ cười: “Vậy thì tốt... đúng rồi, Chris đâu? Hôm nay hình như không thấy hắn?”

“Ta đã bảo Chris đi làm vài việc, chút nữa hẳn sẽ trở lại.”

“Ồ ồ...”

Chẳng mấy chốc, họ đã đến Nhà hát Hoàng Gia Albert.

Giống như cái tên “Hoàng Gia” của nó.

Tòa nhà tráng lệ này đã có hàng trăm năm lịch sử.

Ánh nắng chiếu lên mái vòm trắng, phản chiếu ánh vàng lấp lánh, khiến người ta choáng ngợp.

“Đến nơi rồi.”

Sau khi tìm được chỗ đỗ xe, Trương Huyền đeo kính râm, đứng bên cửa xe, quét mắt nhìn xung quanh.

Có lẽ do liên quan đến buổi hòa nhạc, giờ mới sáng sớm mà xung quanh đã có không ít xe sang xuất hiện.

Nếu không phải họ đến sớm, e rằng khó có chỗ đỗ xe.

“Đại ca.”

Chí Vĩ và Khoa cũng xuống xe, đi tới.

“Ừ.”

Trương Huyền gật đầu.

“Đi thôi, vào trước đã.”

“Được.”

Cả nhóm nhanh chóng đến cửa bên của nhà hát.

Nhưng khi Wolf xuất trình giấy tờ, chuẩn bị dẫn người vào thì bị bảo vệ chặn lại.

“Một thẻ thông hành chỉ được dẫn hai người, một người phải ở lại bên ngoài.”

“Có quy định này sao?”

Wolf ngạc nhiên, nhìn Trương Huyền và những người phía sau.

Trương Huyền liếc nhìn Chí Vĩ, Chí Vĩ gật đầu nói: “Ta ở lại bên ngoài, lát nữa Chris về ta sẽ tiếp ứng hắn.”

“OK.”

Sau khi bảo vệ nhường đường, Trương Huyền ba người bước vào trong nhà hát.

Vừa vào trong, một người phụ nữ ăn mặc có phần màu mè tiến tới: “Ngài là Wolf Miller tiên sinh phải không? Xin mời đi theo ta.”

“Được.”

Sau đó là một loạt các quy trình phức tạp, trang điểm, kiểm tra piano, điều chỉnh lời thoại, v.v...

Trong suốt quá trình đó, dù thay đồ, Trương Huyền và Khoa cũng không rời bước, bảo vệ chặt chẽ.

Chẳng mấy chốc, khi kết thúc buổi diễn tập, thời gian đã từ sáng chuyển sang chiều.

.....

Cùng lúc đó, dưới một khách sạn lớn sang trọng ở phố South Kensington.

Một chiếc xe nhỏ cũ kỹ đang đỗ đối diện bên đường.

Chris ngồi trong xe, giờ điện thoại, chụp một bức ảnh cửa khách sạn.

Lúc này, trước cửa khách sạn, Yadin và Delia đang lên một chiếc xe đen, được một nhóm vệ sĩ hộ tống.

Nhìn đoàn xe của Yadin từ từ rời đi, Chris không chọn lái xe theo.

Lúc này chỉ có một mình, nếu bị phát hiện thì rất nguy hiểm.

Nghĩ một lúc, Chris bấm số điện thoại của Trương Huyền:

“Đại ca, đã tìm thấy vị trí của Yadin, bây giờ hắn vừa ra ngoài, nhìn hướng đi, chắc là đến nhà hát, ta đã gửi ảnh của khách sạn vào điện thoại của ngươi.”

“Nhận được rồi, ngươi về trước đi, đừng để bị lộ, Chí Vĩ đang đợi ngươi ở ngoài nhà hát.”

“Hiểu rồi.”

Cúp máy, Chris khởi động xe, hướng về Nhà hát Hoàng Gia Albert từ một hướng khác.

Không lâu sau khi Chris trở lại gặp Chí Vĩ, buổi hòa nhạc chính thức bắt đầu.

Vì hậu trường không cho phép người không phải nhân viên vào, Trương Huyền và Khoa không thể tiếp tục bảo vệ Wolf từ cự ly gần.

Chỉ có thể tìm một chỗ ngồi ở rìa khán đài chờ đợi.

Nhìn buổi hòa nhạc hoành tráng trước mắt, ngay cả Khoa, người thường ít nói, cũng không khỏi trầm trồ:

Chương 234: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đây là cuộc sống của giới thượng lưu sao?”

Dù là lần đầu thấy cảnh tượng này, nhưng Trương Huyền cũng không quá ngạc nhiên.

Hắn nhìn quanh, xác định môi trường an toàn, rồi kiên nhẫn chờ đợi.

Ban đầu, hắn còn nghe một vài đoạn opera, nhưng sau đó nhận ra mình không có khả năng thưởng thức nghệ thuật này.

Cuối cùng, sau nhiều giờ chờ đợi, buổi hòa nhạc kết thúc.

Theo lịch trình.

Wolf và các nghệ sĩ khác sẽ chuyển sang tham dự một buổi tiệc ngoài trời tại Đài tưởng niệm Albert đối diện nhà hát.

Tại sao lại chọn nơi đó thì Trương Huyền cũng không rõ.

“Đi thôi, tìm Wolf đã.”

Trương Huyền nói, dẫn Khoa tiến về phía hậu trường.

Lúc này, bên ngoài, Chí Vĩ và Chris đang ngồi tựa vào xe, chán chường nhìn dòng xe cộ.

“Hôm nay và hôm qua thật dài đằng đẳng, may mà ngày mai Wolf về rồi. Nếu phải bảo vệ hắn thêm vài ngày nữa, chắc ta phát điên mất.”

Chí Vĩ vừa gắn pin vào điều khiển Drone vừa nói.

Chris thì vẫn ôn, cười đáp: “Ta thấy Wolf cũng được, chỉ có điều hơi kiêu ngạo, người thường làm bạn với hắn chắc khó

chịu được.”

“Ta cũng nghĩ vậy, lão già này... thôi, có lẽ sau ngày mai, sẽ không còn gì liên quan nữa.”

Đang nói, một người đàn ông da đen mặc vest đen, đeo thẻ tên tiến đến.

“Này các bạn, chào, ta vừa nghe các người nói chuyện. Các người thuộc công ty bảo vệ nào?”

Người đàn ông da đen nở nụ cười thân thiện, hàm răng trắng sáng nổi bật giữa đêm.

Chí Vĩ nhìn hẩn một cái, không đáp.

Người đàn ông da đen không ngượng, gõ nhẹ vào thẻ tên: “Ta là người của công ty bảo vệ Roland Ga, có thể làm quen một chút không? Trao đổi kinh nghiệm công việc chẳng hạn?”

“Aha, thì ra là đồng nghiệp.”

Giống Wolf, mỗi nghệ sĩ và nghệ nhân đến tham dự hòa nhạc đều có bảo vệ riêng do ban tổ chức sắp xếp.

Người đàn ông da đen này chắc cũng như Trương Huyền và đồng đội.

Chí Vĩ cười nói: “Sao hả bạn, muốn biết về chúng ta, không phải nên giới thiệu tên trước sao?”

“Tất nhiên.” Người đàn ông da đen cười, lấy ra hai tấm danh thiếp, chuẩn bị đưa cho Chí Vĩ và Chris.

Chí Vĩ đưa tay ra, chuẩn bị nhận danh thiếp, nhưng khi danh thiếp vừa chạm vào tay hẩn, người đàn ông da đen đột ngột buông tay.

Danh thiếp rơi xuống đất.

Chí Vĩ nghĩ mình không đón kịp, vô thức cúi xuống nhặt danh thiếp.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó!

Vút!!!

Một cú đấm phải mạnh mẽ đánh thẳng vào mặt Chí Vĩ!

Bốp!!!

Bị tấn công bất ngờ, Chí Vĩ ngã gục tại chỗ, bất tỉnh ngay lập tức!

Chris bên cạnh thấy vậy, liền định rút súng!

Nhưng người đàn ông da đen hành động quá nhanh!

Sau khi đấm ngã Chí Vĩ, hắn lại tung một cú đấm trái vào Chris!

Cú đấm này rất mạnh, nếu đánh trúng sẽ rất nguy hiểm.

Không còn cách nào, Chris phải giơ tay lên đỡ!

Bốp!!!

Chris bị cú đấm mạnh đẩy lùi, đập vào một chiếc xe đen!

Người đàn ông da đen không cho Chris cơ hội phản ứng, bước tới tấn công tiếp!

Đấm móc, đấm thẳng, đấm ngang...!

Bốp! Bốp! Bốp!

Chris liên tục né tránh, nhưng xe đen phía sau hắn lại bị đấm vỡ kính!

Dù đã được huấn luyện bởi ông John, khả năng cận chiến của Chris không yếu.

Nhưng hắn còn trẻ, thiếu kinh nghiệm thực chiến.

Chỉ sau vài hiệp, hắn đã bị dồn vào góc!

Sắp bị dồn đến chân tường, Chris nhanh trí, ổn định bước chân, đón nhận cú đấm móc!

Bốp!!!

Liền sau đó cúi người xông tới, tấn công bằng một cú đâm mạnh!

Lực lớn khiến người đàn ông da đen lùi lại vài bước!

Gần như cùng lúc, cả hai chưa đứng vững đã rút súng!

Ngay khoảnh khắc đó!

Bùm bùm!!!

Hai tiếng súng giảm thanh vang lên gần như cùng lúc!

Chris ngã ngửa ra sau, ôm ngực, thở dốc.

Người đàn ông da đen đứng sững, trên trán, một lỗ đạn máu chảy không ngừng!

Chưa đầy hai giây.

Phịch!!!

Người đàn ông da đen ngã ngửa xuống đất!

Chris cuống cuống mở nút áo, lộ ra chiếc áo chống đạn mềm.

Dù có chút đau, nhưng may mắn, viên đạn không xuyên qua.

“Phù... phù...”

Chris vẫn còn choáng váng, ngồi thở dốc vài giây rồi bò dậy, chạy tới chỗ Chí Vĩ.

“Chí Vĩ! Chí Vĩ?”

Lật người Chí Vĩ lại.

Kiểm tra vết thương và nhịp thở, xác định Chí Vĩ còn sống, Chris thở phào nhẹ nhõm.

“Chết tiệt, thằng khốn này là ai...”

Chris vội lấy điện thoại, gọi cho Trương Huyền báo tình hình.

.....

“Cái gì!? Các người bị tấn công!?”

Khi nghe Chris báo cáo, Trương Huyền giật mình.

Theo phản xạ, hắn nghĩ ngay đến Yadin.

Nhưng kẻ thù của hắn ở London, ngoài Yadin, còn có Ark.

Nên hắn không thể kết luận vội, liền nói với Chris: “Chí Vĩ vẫn còn bất tỉnh sao? Mau đưa hắn tới chỗ đông người, ta sẽ đến ngay!”

Nói xong, cúp máy, nhìn về phía trước.

Lúc này, Wolf đang trò chuyện với vài người bạn cũ, chắc còn lâu mới xong.

“Khả Khoa, người ở đây trông chừng, có chuyện gì báo ngay cho ta, ta ra ngoài một lát.”

Khoa đã biết chuyện Chí Vĩ và Chris bị tấn công, gật đầu nghiêm trọng.

Dặn dò xong, Trương Huyền nhanh chóng rời đi.

Vừa đi vừa gọi cho Wilson.

Đã khuya, Wilson đã ngủ, bị Trương Huyền gọi dậy, vẫn còn mơ màng.

“Gì? Các người biết rồi?”

Nghe Wilson nói, Trương Huyền ngạc nhiên.

“Đúng vậy.”

Wilson dựa vào đầu giường, xoa mũi, lấy từ ngăn kéo đầu giường một tập hồ sơ điều tra mở ra:

Chương 235: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Khi hắn vừa đến London, ta đã nhận được tin. Hắn mua chuộc một quản lý cấp trung của chúng ta, lợi dụng hắn, ăn cắp vài vụ bê bối của Công ty tài chính Worle từ nhiều năm trước;

Hai ngày trước, hắn công bố những bê bối đó, khiến cổ phiếu của Công ty tài chính Worle bốc hơi hai ba tỷ trong hai ngày;

Không chỉ vậy, hắn còn từ miệng của quản lý đó biết được lịch trình và sắp xếp bảo vệ của Scott tiên sinh.”

“Vậy là các người biết tất cả? Tại sao lại...?”

Trương Huyền không hiểu.

“Dùng mưu.”

Wilson cười:

“Những thông tin và tài liệu đó đều là giả, là ta cố tình thả ra, người quản lý ‘bị mua chuộc’ cũng là người của ta.”

“Hắn muốn đối phó với Scott tiên sinh, đâu có dễ vậy. Hắn đã bước một chân vào bẫy do ta cẩn thận bày ra.”

“Nhưng ta không ngờ các người lại dụng phải hắn?”

Nghe Wilson hỏi vậy, Trương Huyền kể lại việc họ nhận nhiệm vụ bảo vệ Wolf.

“Thì ra là vậy...”

Wilson nhíu mày suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Nếu đã như vậy, cần ta giúp các người làm gì không?”

Lúc này, Trương Huyền.

Đang đi qua một hành lang dài, cuối hành lang chính là cửa sau của phòng hòa nhạc số 3.

Nhưng ngay lúc này.

Ở cửa cuối hành lang, mấy nhân viên bảo vệ vốn dĩ chịu trách nhiệm kiểm tra giờ đây đã nằm trên mặt đất, quần áo trên người cũng đã bị lột mất một nửa.

Bốn người đàn ông mặc đồ đen, cầm súng giảm thanh, đang chuẩn bị mặc đồng phục bảo vệ.

Ánh mắt hai bên chạm nhau, khoảnh khắc này, tất cả đều dừng lại hành động của mình.

“...Ta sẽ gọi lại cho người sau.”

Trương Huyền cúp điện thoại, tay cầm điện thoại từ từ hạ xuống.

Giây tiếp theo!

“Giết hắn!”

Một tiếng hét lớn!

Mấy người mặc đồ đen đồng loạt giơ súng bắn!

Gần như cùng lúc, Trương Huyền mạnh mẽ đẩy cửa phòng bên cạnh và lao vào bên trong!

Biubiubiu...!

Đạn bay vèo vèo!

Phòng này trông giống như phòng trang điểm, trong căn phòng mờ tối, lơ mơ nhìn thấy vài bàn trang điểm và gương trang điểm.

Trương Huyền dựa vào tường, cắt điện thoại, ung dung rút ra khẩu súng Glock của mình.

Cạch.

Hắn nhẹ nhàng kéo rãnh trượt, kiểm tra hộp đạn.

Sau khi xác định đạn đã lên nòng, hắn im lặng chờ đợi phía sau tường.

Bên ngoài phòng, bốn sát thủ bước nhanh, giờ súng tiến gần cửa phòng.

Từ động tác cầm súng và sự phối hợp bước chân của bọn chúng có thể nhận ra rõ ràng là người từ quân đội.

Hai sát thủ ở ngoài cửa, một gần một xa, giờ súng nhắm vào trong phòng, từ từ kiểm tra từng góc.

Nhưng do trong phòng không có đèn, ánh sáng từ hành lang cũng không quá sáng.

Vì vậy khi kiểm tra góc một nửa, họ đã cơ bản không nhìn rõ được vật gì trong phòng nữa.

Sát thủ đứng trước ra hiệu cho đồng bọn bên cạnh.

Sát thủ phụ trách kiểm tra sâu lấy ra đèn pin chiến thuật, cầm ngược, chống lên tay cầm súng phải, chiếu sáng vào trong phòng.

Nhưng ngay khi ánh sáng chiếu vào!

Biubiu!

Hai tiếng súng vang lên!

Trương Huyền từ trong phòng lao sang bên trái, hai tay cầm súng, bắn nhanh hai phát!

Sát thủ phụ trách chiếu sáng lập tức bị bắn trúng đầu chết ngay!

Ngay cả đèn pin chiến thuật trong tay hắn cũng bị bắn nổ!

Ngay sau đó, tiếng súng vang lên dồn dập!

Nhưng Trương Huyền không chọn tiếp tục trốn trong phòng, mà ngược lại lao ra khỏi cửa!

Biubiu!

Lại hai phát súng nhanh, người lính đứng cạnh cửa bị đạn của Trương Huyền bắn xuyên qua chân và bụng dưới!

“Ah!!!”

Tiếng hét đau đớn vang lên!

Khi hắn định lùi lại, Trương Huyền nhanh chóng vươn tay trái nắm lấy tay cầm súng của hắn!

Kiểm soát hướng khẩu súng của hắn, đồng thời mạnh mẽ kéo hắn ra trước làm lá chắn che tầm nhìn của những sát thủ phía sau!

Biubiu!

Tay kia giờ súng ra ngoài “lá chắn” bắn nhanh hai phát!

Một viên đạn trúng vào ngực sát thủ phía sau!

Sau đó, Trương Huyền đổi hướng súng, một phát bắn vào đầu sát thủ bên cạnh!

Rồi hắn đẩy lá chắn trước mặt xuống đất, đúng lúc đề lên kẻ bị bắn trúng ngực!

Biubiu!

Hai tiếng súng vang lên!

Toàn bộ đội sát thủ bị tiêu diệt!

Trương Huyền nhanh chóng giờ súng kiểm tra hai đầu hành lang.

Sau khi xác định không có kẻ địch khác xuất hiện, hắn nhanh chóng thay đạn.

Cạch!

Đạn đã thay xong.

Trương Huyền cúi xuống, bắt đầu lục soát mấy cái xác này.

Rất nhanh, anh tìm được một chiếc điện thoại từ một trong số các sát thủ, và trong nhật ký cuộc gọi của điện thoại này, có một cuộc gọi gần đây.

Không chần chừ, Trương Huyền nhấn gọi lại.

Rất nhanh, cuộc gọi được kết nối.

Ở đầu dây bên kia, vang lên giọng nói quen thuộc của Yadin:

“Ah~ Trương tiên sinh, không ngờ ngươi vẫn sống sót.”

Giọng của Yadin nghe có vẻ ngạc nhiên rõ rệt.

Thực tế, không chỉ hắn, Trương Huyền cũng có chút ngạc nhiên: “Ngươi biết là ta?”

“Tất nhiên, số này là dùng một lần, bây giờ gọi lần thứ hai... chỉ có một khả năng thôi.”

Yadin vừa nói vừa cười: “Dù trước đây đã thấy qua bản lĩnh của ngươi, nhưng không ngờ, ta vẫn đánh giá thấp ngươi, Trương tiên sinh.”

“Kẻ vừa tấn công Chí Vĩ cũng là người của ngươi?”

Trương Huyền cần xác nhận kẻ thù đêm nay có phải chỉ có Yadin hay không.

“Ồ? Hắn cũng thất bại sao?”

Yadin ngạc nhiên, lập tức tỏ ra không vui: “Bọn họ còn tự xưng là lính đánh thuê quốc tế... Chậc...”

Chương 236: Tiêu Đề 《Ẩn》

Khi Yadin đang nói, Trương Huyền đã đứng dậy, bước nhanh ra khỏi khu vực biểu diễn.

“Người biết đó, người đã phá hỏng kế hoạch của ta ở Chiang Mai, làm công sức một năm của ta đổ bể, theo lý ta phải giết người.”

“Nhưng, năng lực của người thật sự ngoài sức tưởng tượng của ta, Trương tiên sinh, ta là người thích nhân tài, mà người, chính là nhân tài lớn.”

“Hay thế này đi? Trương tiên sinh, ta đang thiếu vài vệ sĩ thân cận, nếu người có hứng thú, chúng ta hóa thù thành bạn thì sao?”

“Đừng vội từ chối, ta trả giá rất cao, một năm ba triệu đô la Mỹ thế nào? Không đủ thì năm triệu, không đủ nữa thì mười triệu, nếu còn ít, người có thể ra giá, ta có rất nhiều tiền.”

Giọng Yadin nghe rất thoải mái, không hề tức giận vì mấy thuộc hạ bị giết.

Trong khi Trương Huyền nghe hắn nói, đã thấy xe cứu thương trên đường không xa.

Chris đang giúp nhân viên y tế đưa Chí Vĩ lên cáng.

Ở phía khác, mấy chiếc xe cảnh sát cũng đã đến hiện trường.

Xác định Chris và Chí Vĩ không bị tấn công lần nữa, Trương Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Hắn lạnh lùng đáp lại Yadin:

“Rửa sạch cổ chờ ta, ta sẽ tìm người ngay.”

“Tìm ta? Không cần, ta tự đến... Ồ~ đây chẳng phải là ngài Wolf sao? Xin chào ngài...”

“Ồ~ đây chẳng phải là ngài Wolf sao? Xin chào ngài...”

Nhìn Yadin dẫn theo mấy vệ sĩ từ xa đến, trong lòng Khoa lập tức cảm thấy bất an.

Không chần chừ, hắn lập tức nhấn số điện thoại của Trương Huyền và bước tới chắn giữa Yadin và Wolf.

“Ah~ ta nhận ra người, Mạo Khoa? Là vậy gọi đúng không?”

Yadin nhìn Khoa, trên mặt lộ ra một nụ cười tà ác:

“Nếu không nhầm, khi Trương tiên sinh giết Lee Yon Tea, người cũng có mặt?”

Khoa không nói gì, tay đã đặt lên bao súng.

Hai vệ sĩ phía sau Yadin, một trái một phải tiến lên, ánh mắt nguy hiểm nhìn Khoa.

Wolf đứng sau, nghe lời Yadin nói, tuy không hiểu rõ, nhưng hắn không ngu ngốc, có thể thấy rõ Yadin có thù oán với Trương Huyền.

Cũng không lạ khi Trương Huyền cảnh báo hắn, khuyên hắn nên tránh xa Yadin.

Và, không hiểu sao, sau khi người phụ nữ tên Delia không còn ở bên Yadin, hắn cảm thấy Yadin tỏa ra một khí chất cực kỳ nguy hiểm.

Không khí căng thẳng này không kéo dài lâu, chỉ vài giây sau, Yadin phất tay ra hiệu vệ sĩ rút lui.

Sau đó, hắn mỉm cười nói với Wolf:

“Ban đầu ta còn định mời ngài uống một ly, nhưng tối nay ta có nhiều việc phải làm, thật sự không có thời gian, chỉ có thể chờ lần sau có cơ hội rồi.”

Nói xong, hắn lại nhìn Khoa nói: “Lát nữa nhớ nhấn với chủ của người, bảo hắn đêm nay đừng ngủ say quá, haha...”

Nói xong, hắn dẫn một vệ sĩ, cười lớn quay lưng rời đi.

Một vệ sĩ khác ở lại, nhìn chăm chăm Khoa, đến khi Yadin hoàn toàn biến mất trong đám đông, mới không nói một lời quay lưng rời đi.

“Mạo Khoa...”

Lúc này, Wolf mới có cơ hội hỏi: “Người đó rốt cuộc là ai? Họ có thù gì với các người? Sao ta cảm thấy thật đáng sợ?”

Khoa lắc đầu: “Tiên sinh, cái này ta không thể nói, chờ chủ của ta trở lại, để hắn giải thích với ngài.”

Trong lúc hai người nói chuyện, Trương Huyền đã chạy về.

Thấy hai người không sao, Trương Huyền mới thở phào nhẹ nhõm, tiến lên hỏi: “Vừa nãy Yadin đến làm gì?”

“Đại ca.”

Khoa gật đầu với Trương Huyền: “Gã đó xem ra chưa từ bỏ, tối nay có thể sẽ có chuyện... Đúng rồi, Chí Vĩ và Chris hiện thế nào rồi?”

Trương Huyền lắc đầu: “Chí Vĩ bị đánh một cú vào đầu, có thể bị chấn động não, Chris tạm ổn, đang chăm sóc.”

Nói xong, anh nhìn Wolf vẻ mặt không biết làm sao, nghiêm túc nói:

“Rất tiếc, thưa ngài, e rằng chúng ta phải đưa ngài rời đi sớm.”

“Ừ, ta cũng không muốn ở lại lâu...” Wolf lo lắng, từ nhỏ đến lớn sống trong hòa bình, làm sao chịu nổi kích thích như vậy.

May mà vài giờ nữa có chuyến bay về Đức, nếu không, có lẽ hẳn phải ở lại mạo hiểm cùng Trương Huyền.

Sau khi Wolf chào tạm biệt với ban tổ chức và vài người bạn cũ, ba người họ rời khỏi phòng hòa nhạc, đến bãi đỗ xe.

Nhưng lúc này bãi đỗ xe và lối ra số 3 đã được dựng lên dây cảnh báo, một nhóm cảnh sát đang bận rộn.

Dù sao đây vừa xảy ra án mạng, theo quy trình, chắc chắn phải lấy bằng chứng điều tra.

Điều rắc rối là, xe của Trương Huyền e là không thể lái đi ngay được.

“Ôi~ Chúa ơi...”

Nhìn thi thể không xa bị khiêng đi, mặt Wolf trắng bệch.

“Đi lối này.” Trương Huyền chỉ liếc nhìn dây cảnh báo bên kia, rồi dẫn hai người đến điểm dừng taxi ven đường.

Chọn một chiếc taxi gần đó, Trương Huyền ngồi vào ghế phụ, móc ví ra:

“Đi đến sân bay, phải nhanh.”

“Được thôi~”

Khi xe lăn bánh, Trương Huyền nhận được cuộc gọi video từ Chris.

“Đại ca!”

Trong video, Chris đang ngồi trên ghế dài ở hành lang bệnh viện, mặt mày ủ rũ:

“Giờ Chí Vĩ đang làm CT đầu, bác sĩ nghi có thể xuất huyết não... Đại ca, phải xử lý Yadin thế nào, cần ta làm gì?”

Lúc này, trong lòng Chris vô cùng tự trách.

Khi đó hắn ở ngay bên Chí Vĩ, nếu cảnh giác hơn chút, sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Bây giờ Chí Vĩ hôn mê lâu như thế, không biết bao giờ mới tỉnh lại.

Sự tự trách này kèm theo cả cơn giận.

Giờ đây, Chris hận không thể lao tới giết chết Yadin ngay lập tức!

“...” Nhìn khuôn mặt đầy tự trách của Chris trên màn hình, Trương Huyền mở miệng nhưng không biết nói gì.

Chương 237: Tiêu Đề 《Ăn》

Chí Vĩ là người đầu tiên đi theo hắn, từ Miến Điện đến nay, đã cùng trải qua bao nhiêu chuyện lớn nhỏ.

Bây giờ Chí Vĩ bị thương nhập viện, nói hắn không tức giận là nói dối.

Lúc này hắn cũng giống Chris, muốn bắn chết Yadin ngay!

Nhưng hiện tại, hắn phải kiềm chế cảm xúc của mình, đảm bảo đưa Wolf lên máy bay về Đức an toàn.

Dù sao đây là nhiệm vụ đầu tiên của họ, cũng là nhiệm vụ quan trọng nhất.

Nếu lần đầu thực hiện nhiệm vụ bảo vệ mà để mất mạng của khách hàng, sau này họ không thể làm ăn trong ngành này nữa.

Suy nghĩ rất lâu, Trương Huyền mới nói:

“Chris, người phải ở lại bên cạnh Chí Vĩ, nhớ nâng cao cảnh giác, Yadin rất xảo quyệt, không loại trừ khả năng sẽ tiếp tục ra tay với các người... Ta sẽ tự mình xử lý hắn.”

“VẬY... ĐƯỢC THÔI.” Chris thở dài.

Cuộc gọi kết thúc.

Khoa ngồi ghế sau nói: “Đại ca, hay là ta đến bệnh viện trước gặp Chris? Một mình hắn, ta sợ có chuyện.”

“Ừ...” Trương Huyền suy nghĩ một lúc, gật đầu: “Cũng được.”

“Thế còn ta...?” Wolf chỉ vào mình, mặt mày mờ mịt.

“Đừng lo, thưa ngài.”

Trương Huyền nói: “Ta sẽ đích thân bảo đảm an toàn cho ngài, cho đến khi ngài lên máy bay.”

“Không phải ta không tin người.”

Wolf mặt mày không vui:

“Nhưng, Trương, nếu họ thực sự ra tay, chỉ mình người... công ty người không có nhân viên bảo vệ khác sao?”

Rõ ràng, Wolf nghi ngờ khả năng của một mình Trương Huyền.

“Công ty chúng ta tất nhiên có người.”

Không đợi Trương Huyền nói, Khoa bên cạnh đã lên tiếng:

“Nhưng thưa ngài, ta nghĩ ngài chưa hiểu rõ năng lực của chủ chúng ta.”

“Nói đơn giản, toàn bộ nhân viên công ty cộng lại, chưa chắc đã là đối thủ của chủ chúng ta.”

“Yadin muốn đối phó chủ chúng ta...”

“Hắn nên gọi cả một đại đội đến thử xem.”

...

“Nhóm ba đã thất bại, toàn bộ gần như bị tiêu diệt, chỉ có một tân binh ở vòng ngoài thoát chết.”

Trong một nhà kho tối tăm, một người đàn ông da trắng lực lưỡng với vết sẹo lớn trên mặt đang ngồi dựa vào một chiếc ghế bành. Nghe tin từ điện thoại, hắn ngay lập tức cau mày ngồi dậy:

“Chuyện gì xảy ra vậy? Ai ra tay?”

Đầu dây bên kia nói: “Người đó tên là Trương Huyền, người này...”

“Chờ đã, chờ đã!”

Người đàn ông da trắng vội vàng ngắt lời: “Người vừa nói gì? Một người? Người nói, nhóm ba bị một người giết sạch sao?!”

“Cũng không hẳn là toàn bộ, 3-3, gã người da đen từng vô địch quyền anh, bị một tên nhóc da trắng bắn chết bằng một phát súng vào đầu.”

“Còn những người khác, họ chết ở hành lang lối ra số ba của Nhà hát Hoàng gia Albert, nhưng khi đó, camera giám sát ở hành lang đã bị nhóm ba phá hủy, vì vậy không ai biết chi tiết cụ thể là gì.”

“Nhưng, bất kể quá trình ra sao, kết quả cuối cùng là... bốn người họ, dù mang theo súng, đều bị giết sạch bởi một người, và toàn bộ quá trình chiến đấu không kéo dài quá một phút.”

Nghe những lời từ đầu dây bên kia, người đàn ông da trắng cười giận dữ:

“Cái quái gì? Người đang đùa à? Nhóm ba dù yếu nhưng các thành viên của chúng ta đều là cựu quân nhân chuyên nghiệp, thậm chí là cựu lính đặc nhiệm của nhiều quốc gia, Trương Huyền đó là ai? CAG? SSO? Hay SAS?”

“Ừm... Theo ta biết, hẳn không thuộc nhóm nào trong số đó.”

“Cái quái gì?” Người đàn ông da trắng chửi thêm một tiếng.

Quản lý đầu dây bên kia không để ý đến hắn, tiếp tục nói:

“Vừa rồi Dorens đã gửi cho ta một tài liệu, ta sẽ chuyển cho ngươi. Người tên Trương Huyền này, xuất hiện đầu tiên ở

quốc gia Shan, Đông Nam Á, sau đó chuyển đến Xiêm La.”

“Trừ một số trận chiến nhỏ, hắn còn tham gia bảo vệ ông trùm của tập đoàn Công ty tài chính Worle ở Xiêm La, phong cách chiến đấu của hắn rất quyết liệt, thường gây sát thương lớn trong thời gian ngắn.”

“Bây giờ Dorens nói sẽ trả gấp đôi tiền để giết Trương Huyền này, nhưng ta nghĩ tiền này không dễ lấy.”

Nghe quản lý giải thích chi tiết, người đàn ông da trắng cũng mở laptop ra, xem xét kỹ thông tin về Trương Huyền.

“Thần Tinh...?” Người đàn ông da trắng bật cười: “Hắn tự ví mình là Lucifer sao? Thật kiêu ngạo, nhưng... quả thực hắn có vốn để kiêu ngạo.”

Lúc này, trên màn hình đang phát lại video Trương Huyền và Khoa thực hiện chiến thuật chém đầu đối với vài người của Kang Sung Ki ở Chiang Mai.

Thấy cảnh Trương Huyền giết ngay một người được chú thích là cựu đặc nhiệm người Hàn Quốc, người đàn ông da trắng thậm chí còn vỗ tay tán thưởng:

“Đẹp mắt, kỹ năng bắn súng và chiến thuật của người này thực sự vượt trội, phong cách CQB cũng chưa từng thấy, tài liệu nói hắn là người Long Quốc? Chẳng lẽ là quân nhân đặc nhiệm hàng đầu của Long Quốc?”

“Không rõ.”

Quản lý thở dài:

“Chính vì không rõ nên ta nghĩ nhiệm vụ này chúng ta hoàn toàn không cần nhận, với khả năng của chúng ta, dù có thể giết hắn, cũng phải trả giá nhất định, nếu lại chọc phải thế lực đứng sau hắn...”

“Ừm...”

Người đàn ông da trắng lặng lẽ gật đầu, suy nghĩ.

Có vẻ như nhìn ra người bạn cũ của mình đang hứng thú, quản lý nhanh chóng khuyên:

“Linh Cầu, tiền lúc nào cũng có thể kiếm, không cần phải vì vụ này mà mất mạng vài anh em.”

“Người nói có lý, nhưng...”

Chương 238: Tiêu Đề 《Ăn》

Linh Cầu cười phấn khích:

“Nhiệm vụ này ta nhận!”

“Ngươi... sao ngươi không nghe lời khuyên vậy!?” Quản lý suýt phát điên.

“Đừng lo, ta sẽ không ép anh em, tất cả đều tự nguyện.”

Linh Cầu vừa nói, vừa gửi thông tin cá nhân của Trương Huyền và ‘số tiền thưởng’ vào nhóm chat của đội hắc.

Quả nhiên, chưa đến một phút, nhóm đã náo loạn, vài kẻ hiếu chiến đăng ký ngay, vài người cần tiền cũng nhảy vào.

Nhìn nhóm chat sôi nổi, Linh Cầu cười ha ha: “Ngươi xem, anh em vẫn rất tự tin mà.”

Quản lý biết không thể ngăn cản, đành thở dài:

“Nếu đã vậy... ta không ngăn nữa.”

“Đúng vậy~”

Linh Cầu cười:

“Yên tâm, ta nhất định sẽ sống sót trở về, đến lúc đó chia tiền cho anh em, ai cũng vui vẻ!”

Nói xong, Linh Cầu đứng dậy, đi đến bàn bi-da đầy đủ các loại vũ khí.

Hắn cầm một khẩu súng trường tấn công AK103 lên.

Cạch!

Gắn băng đạn vào.

Hắn kéo chốt nạp đạn!

Đạn đã lên nòng!

Nhìn khẩu súng trường trong tay, Linh Cầu cười rạng rỡ:

“Quân nhân đặc nhiệm Long Quốc à... đây là lần đầu tiên ta giết đây!”

.....

Sân bay quốc tế London.

Trên đường đến đây, Trương Huyền và Wolf không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, giống như Yadin đã rút lui hoàn toàn.

“Gần đến rồi...” Wolf nhìn đồng hồ.

Bây giờ đã hơn hai giờ sáng, cũng sắp đến giờ lên máy bay.

Có lẽ vì sắp trở về nhà, Wolf rõ ràng đã thả lỏng hơn, ít nhất không còn căng thẳng nữa.

“Trương.”

Wolf nhìn sang Trương Huyền: “Chúng ta có thể tạm biệt ở đây.”

“Ừ.” Trương Huyền gật đầu: “Chúc ngài thượng lộ bình an.”

“Phù...” Wolf thở dài, giọng đầy cảm thán:

“Một ngày trôi qua... thật là căng thẳng, Trương, ta về sẽ đánh giá tốt cho các người, nhưng... dù lần đầu được bảo vệ, ta thấy, mâu thuẫn cá nhân của bảo vệ ảnh hưởng đến an toàn của người được bảo vệ, điều này không hợp lý lắm?”

Nghe vậy, Trương Huyền hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu:

“Đúng, dù tối nay là tình huống bất ngờ, không thể phủ nhận điều đó.”

Thấy Trương Huyền không phủ nhận trách nhiệm, Wolf cười:

“Có câu này của người, ta chắc chắn, công ty của các người sẽ phát triển mạnh, cố gắng lên, hy vọng lần sau gặp lại người, công ty của các người đã trở thành công ty chuyên nghiệp.”

Nghe vậy, Trương Huyền cũng cười: “Ha, cảm ơn lời chúc của ngài.”

Vừa dứt lời, loa thông báo bắt đầu lên máy bay vang lên.

Ngẩng lên nhìn loa, Wolf cười: “Được rồi, thời gian đến rồi, ta lên máy bay trước, người làm việc của người đi, chúc người thành công.”

“Chúc ngài thượng lộ bình an.”

Sau khi rời sân bay, Trương Huyền gọi điện cho Chris, xác nhận mọi việc ở bệnh viện vẫn ổn.

Rồi bắt một chiếc taxi, thẳng đến khách sạn Yadin đang ở.

Lên xe, hắn gọi cho Wilson, nhờ hắn xử lý mối quan hệ với cảnh sát, tránh phải vào đồn một lần nữa.

“Phù...”

Ngồi trên ghế phụ, Trương Huyền nhìn ra ngoài cửa sổ cảnh đêm London.

Nhớ lại lần cuối cùng mình vội vàng như vậy, là trong trận chiến sinh tồn ở London.

Chỉ khác là, lần này hắn không phải bên chạy trốn.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền chạm tay vào khẩu Glock 19 giấu dưới áo, hiện tại hắn còn hai băng đạn dự phòng.

Nếu có đánh nhau, chắc chắn không đủ dùng.

Trang bị của hắn hầu hết để ở trường huấn luyện Burnley, giờ quay lại lấy chắc chắn không kịp.

Vì vậy, hắn phải tìm nơi để kiếm thêm vũ khí.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền mở danh bạ, chuẩn bị gọi cho Philip.

Lúc này, taxi đang đi qua một ngã tư.

Nhìn đèn vàng phía trước, tài xế không chọn cách tranh thủ vài giây, mà giảm tốc, từ từ dừng lại.

Trong khoảng khắc chờ đèn đỏ, Trương Huyền nhảy bèn nghe thấy tiếng động cơ xe ô tô rồ ga!

Nhìn qua gương chiếu hậu, hắn thấy một chiếc xe tải lớn lao tới từ phía sau, dường như không có ý định giảm tốc!

“Không ổn! Mau xuống xe!”

Trương Huyền hét lên, đồng thời mở cửa xe!

Hắn lăn ra ngoài!

Tài xế ngồi đơ trên ghế, thậm chí chưa kịp phản ứng!

Giây tiếp theo!

Rầm!!!

Chiếc xe tải đâm thẳng vào đuôi taxi!

Vì góc độ, taxi bị lật và trượt đi hàng chục mét!

Xe lăn nhiều vòng trên mặt đất, cửa kính vỡ tan, tài xế bên trong chắc chắn không thể sống sót!

Két!!!

Xe tải phanh gấp, cửa xe mở, sáu tay súng cầm súng tiểu liên nhanh chóng nhảy xuống!

Họ nấp sau xe làm lá chắn, nhanh chóng bắn về phía Trương Huyền cách đó vài chục mét!

Lúc này, Trương Huyền đã nấp sau một cây lớn bên đường!

Tạch tach tach...!!!

Đạn bay tứ tung!

Cạch!

Trương Huyền rút khẩu Glock, quỳ gối, định bắn trả nhưng bị vài phát đạn ép quay lại!

Những tay súng này bắn rất chuẩn, không cho Trương Huyền cơ hội đáp trả!

Thủ lĩnh ra hiệu cho đồng đội.

Bốn tay súng lập tức rời khỏi chỗ nấp, từ hai phía vòng qua, bao vây Trương Huyền!

Khoảng không gian an toàn của Trương Huyền bị thu hẹp nhanh chóng!

Thấy vậy, Trương Huyền kích hoạt hệ thống:

‘ Hệ thống, nâng cấp kỹ năng Sử Dụng Súng! ‘

【Chúc mừng, kỹ năng Sử Dụng Súng của ngươi đã nâng cấp, cấp độ hiện tại: LV5!】

Giây tiếp theo!

Đầu Trương Huyền như bị đổ nước lạnh, trở nên tỉnh táo!

Ký ức chiến đấu với súng trước đây lóe lên trong đầu hắn!

Cả của mình, cả của đối thủ!

Chương 239: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mỗi lần ký ức lóe lên, đầu Trương Huyền tự động tạo ra một hoặc nhiều phương án chiến đấu tốt hơn!

Tối ưu hóa! Nâng cao!

Khả năng sử dụng súng đạt đến đỉnh cao!

Nhìn khẩu Glock trong tay, Trương Huyền cảm thấy rõ ràng, tay mình kiểm soát súng tốt hơn, độ ổn định và linh hoạt đều tăng lên!

“Thay đạn!”

Một trong hai tay súng bắn từ xa hét lên, nhanh chóng rút băng đạn mới.

Đồng đội bên cạnh bắn nhanh hơn để tránh khoảng trống.

Thường thì chiến thuật này đúng.

Nhưng chính là khoảng trống này!

Bị Trương Huyền bắt lấy!

Pằng pằng...!!!

Không do dự, Trương Huyền bắn mù bằng âm thanh!

Phụt phụt!!!

Có lẽ là may mắn, hoặc kỹ năng.

Tên súng vẫn đang bắn bị hai viên đạn bắn trúng đầu, chết ngay lập tức!

Bị phản kích, những tay súng khác nhanh chóng di chuyển, cố tạo thế bao vây hai bên!

Đạn bắn vào thân cây, tung ra nhiều mảnh vụn!

Nhưng.

Dù phối hợp ăn ý, bước chân không thể hoàn toàn đồng bộ!

Trương Huyền cầm Glock bằng hai tay, quỳ gối, nghiêng trái, bắn!

Pằng pằng!!!

Hai phát đạn cực nhanh!

Chưa đầy một giây, hai tay súng bên trái bị bắn trúng đầu, chết ngay lập tức!

Quá nhanh, hai tay súng bên phải không kịp phản ứng!

Sau khi hạ hai người này, Trương Huyền không rút về chỗ nấp, mà nhanh chóng vòng sang trái!

Lại hai phát súng!

Hai tay súng bên phải chưa kịp thấy bóng Trương Huyền, đã bị bắn chết!

Diễn biến nhanh chóng.

Từ lúc Trương Huyền bắt đầu phản kích đến khi giết năm người, toàn bộ quá trình chưa đến mười giây!

Tay súng cuối cùng nấp sau xe vừa thay băng đạn, nhìn ra thấy đồng đội đã im lặng!

“Chết tiệt...”

Nhìn xác đồng đội, tay súng chửi thề, lấy một quả lựu đạn choáng.

Cạch!

Tháo chốt!

Ném ra ngoài!

Ngay khi lựu đạn vừa rời tay!

Pằng!!!

Một phát đạn chính xác bắn trúng lựu đạn, khiến nó bật trở lại!

Bùm!!!

Lựu đạn nổ!

Tay súng bị lựu đạn của mình làm choáng váng!

Nhanh chóng tiến lên, Trương Huyền bắn thêm để xác nhận giết.

Nhìn xung quanh để chắc chắn không có kẻ địch khác.

Cạch!

Nhanh chóng thay đạn chiến thuật.

Trong lúc thay đạn, Trương Huyền cảm nhận rõ ràng, tốc độ thay đạn của mình đã nhanh hơn nhiều.

“Yadin...”

Không cần đoán, Trương Huyền biết ai gửi người này.

“Xem ra thực sự không thể để hắn sống lâu hơn nữa.”

Ánh mắt Trương Huyền lóe lên sát ý mãnh liệt, sau đó hắn bắt đầu kiểm tra vũ khí trang bị trên người các tay súng này.

“MP5...”

Nhặt lên một khẩu MP5 từ mặt đất, Trương Huyền rút băng đạn kiểm tra tình trạng súng.

Dù bản thân không quen dùng loại súng này, nhưng tạm thời cũng không có lựa chọn nào tốt hơn, đành phải chấp nhận

vậy.

Điều khiến hấn thất vọng là.

Các tay súng này ngoài mang theo vũ khí, không có áo giáp chống đạn hay trang bị chiến thuật nào, thậm chí cả ba lô cũng không có.

Điều này có nghĩa là, Trương Huyền chỉ có thể mang đi một lượng nhỏ đạn và băng đạn.

Sau khi nhét hai băng đạn dự phòng của MP5 và một quả lựu đạn choáng vào túi quần, Trương Huyền không thể mang thêm được gì nữa.

Nếu mang thêm, e rằng sẽ ảnh hưởng đến việc di chuyển bình thường.

Khi Trương Huyền chuẩn bị rời khỏi đây, sắc mặt hấn đột nhiên thay đổi:

“Chết tiệt, ta quên mất điện thoại!”

Lúc bị tấn công, Trương Huyền đang chờ cuộc gọi của Philip.

Khi thấy xe tải lao đến, hấn không kịp cất điện thoại, đành ném luôn lên xe.

Nhanh chóng chạy đến bên chiếc taxi đã lật.

Nhìn qua tài xế xấu số.

“Thật là oan uổng...”

Rất nhanh.

Sau khi tìm kiếm một hồi, Trương Huyền đã tìm thấy chiếc điện thoại của mình bị rơi trong xe.

Nhưng rắc rối là, màn hình điện thoại đã vỡ nát trong cú va chạm, nhấn nút nguồn không thấy sáng.

“Chắc...”

Ban đầu hẳn định gọi điện thoại nhờ Philip mang đồ tới.

Nhưng giờ điện thoại hỏng thế này, hẳn lại không nhớ số điện thoại, đành phải nghĩ cách khác.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền không nán lại, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Chẳng bao lâu sau khi Trương Huyền rời đi, một chiếc ô tô từ xa lao tới.

Vài tay súng xuống xe kiểm tra hiện trường, kẻ cầm đầu gọi điện cho Linh Cầu:

“Này BOSS, có vấn đề rồi, đội bốn cũng chết hết, tạm thời chưa phát hiện dấu vết của mục tiêu, có lẽ hẳn đã trốn thoát.”

“Trốn thoát? Vậy tiếp tục truy đuổi... Khoan đã, thôi, các người rút về trước đi.”

“Hả?”

“Tên này rất mạnh, các người mà cứ mù quáng truy đuổi chỉ thêm mất mạng, không đáng. Với cách hành động của hẳn, giờ chắc chắn đang tìm đến Dorens . Gọi mọi người, chúng ta đến đó phục kích.”

“OK, nhận lệnh.”

.....

Một giờ sau.

Ầm ầm...!

Trên trời, một tia chớp xẹt qua, kèm theo tiếng sấm rền vang.

“Sắp mưa rồi...”

Trương Huyền, mặc vest đen, đi bên lề đường, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

“Xem ra trời sẽ không sáng sớm.”

Nói rồi, Trương Huyền nhìn về ngã rẽ cuối đường.

Một tấm biển khách sạn nổi bật, phát sáng màu trắng.

Dưới tấm biển, vài tên côn đồ đứng canh cửa khách sạn.

Nhìn trang phục của bọn chúng, rõ ràng là cùng một nhóm với những kẻ đã tấn công hắn.

Dù khoảng cách khá xa, nhưng Trương Huyền vẫn thấy rõ loại súng trong tay bọn chúng.

Nhìn vào hai bên đường phía trước.

Chương 240: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Có phục kích rồi...”

Trên đường đi, Trương Huyền không giấu mình nhiều, nhưng không bị tấn công.

Rõ ràng, Yadin đã chuẩn bị sẵn để đợi hắn tới.

Hắn biết ta trở lại, ta cũng biết hắn biết ta sẽ đến.

“Có lẽ là một trận chiến cam go...”

Trương Huyền không kìm được, nở nụ cười đầy hứng thú.

Kỹ năng bắn súng và sử dụng súng cấp độ năm, kết hợp lại, ngay cả Trương Huyền cũng không biết mình đã đạt đến mức độ nào!

Bây giờ chính là cơ hội tốt nhất để kiểm chứng sức mạnh của mình!

Nhưng...

Nhìn lên tòa nhà khách sạn, Trương Huyền không tiến tới mà lùi lại một bước, lẩn vào bóng tối!

.....

“Báo cáo, vị trí bắn tỉa số một an toàn, chưa phát hiện mục tiêu tiếp cận.”

“Báo cáo, cửa sau khách sạn an toàn, chưa phát hiện mục tiêu.”

“...”

Nghe báo cáo từ bộ đàm.

Linh Cầu ngồi trong sảnh khách sạn, mặt lạnh lùng ấn nút nói chuyện: “Tiếp tục theo dõi.”

Nói xong, hắn nhìn vào chiếc điện thoại đang gọi video đặt trước mặt.

Người trên màn hình chính là Yadin.

“Linh Cầu, người chắc chắn, các người có thể giết hắn không?”

Lúc này, Yadin đang mặc áo choàng tắm, có vẻ mệt mỏi, ngồi tựa vào ghế sofa.

Linh Cầu cười nhếch mép, nụ cười kết hợp với vết bồng trên mặt hắn trông đặc biệt dữ tợn:

“Đội của ta từ tám năm trước đã hoạt động khắp nơi trên thế giới, từ nguyên thủ quốc gia đến dân thường, ai chúng ta cũng đã giết qua.

Hắn chỉ là một người, dù có là thành viên của đội đặc nhiệm T1, cũng không thể đối phó được với bọn ta đông như thế này.

Người cứ yên tâm, chờ tin tốt của bọn ta đi. Nếu may mắn, có thể ta sẽ bắt sống hắn cho người, ha ha ha...”

Yadin mỉm cười:

“Vậy ta sẽ chờ tin tức của người... À đúng rồi, thông tin về Scott Worle ta đã gửi cho người quản lý của người, sau khi xử lý xong tên này, nhờ các người đi thêm một chuyến nữa.”

Linh Cầu vung tay lớn: “Yên tâm, ta đã cử người giám sát, lúc nào cũng có thể ra tay. Trước khi trời sáng, nhất định cho người câu trả lời hài lòng. Tất nhiên... tiền công của bọn ta cũng tốt nhất là đến trước khi trời sáng.”

“Không vấn đề gì.”

Nói xong, hắn cúp điện thoại.

Linh Cầu nhìn đồng hồ, lúc này còn sáu phút nữa đến báo cáo tình hình tiếp theo.

.....

Cổng ra vào bãi đỗ xe của khách sạn.

Bốn tay súng ôm súng cảnh giác nhìn hai bên đường.

“Nghe nói mục tiêu tối nay là một kẻ đáng gờm, có thể một mình tiêu diệt cả đội.”

Một tay súng có vẻ bất an, không ngừng xoa đầu trọc của mình.

Đồng đội bên cạnh nhìn hắn một cái: “Đúng thế, đội ba đội bốn đều thất bại... sao, người sợ à?”

“Sợ?”

Hắn cười: “Nói đùa à? Xạ thủ của chúng ta đang canh chừng bên ngoài, tên đó lộ đầu ra là chết, ta sợ gì?”

“Ha ha...”

Mấy người bên cạnh nhìn thấy vẻ bất an của hắn, cười âm lên.

Khi bọn chúng đang nói cười, trong một phòng ở tòa nhà cao tầng đối diện bãi đỗ xe.

Một khẩu súng bắn tia đang nằm chéo trên bàn cạnh cửa sổ.

Bên cạnh bàn.

Hai xác chết nằm trên sàn, máu đỏ thẫm chảy ra từ dưới thân chúng, nhuộm đỏ sàn gỗ.

Trương Huyền đứng giữa phòng, trên khẩu Glock gắn giảm thanh trong tay, một làn khói xanh nhẹ nhàng bốc lên từ nòng súng.

“Xạ thủ? Cũng chỉ đến thế.”

Trương Huyền bước qua xác chết, đến bên cửa sổ.

Nhấc khẩu súng bắn tỉa lên nhìn:

“VSS? Đạn âm thanh? Chơi ác thật, dùng cả thứ này.”

VSS là súng bắn tỉa của Nga, nổi tiếng với các hoạt động tác chiến đặc biệt ‘vô thanh’.

Băng đạn chứa mười viên, có thể bắn bán tự động hoặc tự động hoàn toàn.

Tháo băng đạn kiểm tra số lượng đạn, và xác nhận súng đã lên đạn.

Trương Huyền đặt VSS lên cửa sổ.

Qua kính ngắm ban đêm gắn trên súng, Trương Huyền có thể nhìn rõ các tay súng ở cổng bãi đỗ xe.

Trong nền màu xanh lục, Trương Huyền đặt ngón tay lên cò súng.

Sau đó, nhẹ nhàng bóp cò!

Ầm ầm...!

Tiếng sấm rền, mưa xối xả!

Những hạt mưa lớn như hạt đậu từ trên trời rơi xuống đất, rào rào!

Piu!

Một viên đạn từ nòng VSS bắn ra!

Viên đạn xuyên qua màn mưa, dưới sự che giấu của tiếng ồn trắng, với tốc độ cực nhanh bay qua khoảng không trên

đường!

Phụt!!!

Một tay súng bị lệch đầu, ngã gục ngay tại chỗ!

Ba tay súng còn lại vẫn đang tán gẫu, hoàn toàn không nhận ra đồng đội đã ngã xuống.

Súng bắn tĩa vô thanh, danh bất hư truyền!

Chỉ một phát bắn thử, Trương Huyền đã hoàn toàn hiểu rõ về khẩu VSS trong tay.

Di chuyển nhẹ khẩu súng, tâm ngắm rơi vào trán một tay súng khác!

Piu piu piu!!!

Liên tiếp ba phát bắn nhanh!

Chỉ hơn một giây, ba tay súng còn lại lần lượt trúng đạn tử vong!

“Khẩu súng này thật sự rất tốt.”

Nhìn khẩu VSS trong tay, Trương Huyền không kìm được khen một câu.

Ngày mưa, tiếng mưa hoàn toàn che lấp tiếng súng.

Lúc này, bộ đàm dưới chân bất ngờ vang lên:

“Chú ý chú ý, cửa sau bị tấn công! Lặp lại! Cửa sau bị tấn công! Tổ bắn tĩa số 3, các người có thấy kẻ địch không?”

Đã không chế được phòng điều khiển sao?

Trương Huyền cầm bộ đàm lên, suy nghĩ một chút, hạ giọng nói:

“Đây là tổ bắn tĩa, chưa thấy kẻ địch, lặp lại, chưa thấy kẻ địch.”

Nói xong, đôi diện im lặng rất lâu, vài giây sau:

Chương 241: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tổ bắn tia số 3 đã bị mục tiêu tiêu diệt! Tất cả chuyển sang kênh số 2, kênh số 1 vô hiệu.”

Sau đó, là một khoảng im lặng.

“Chậc, vừa mở miệng đã bị lộ rồi...”

Trương Huyền nhíu mày, nhưng cũng đành chịu, chỉ có thể ném bộ đàm xuống.

Đột nhiên!

Piu piu...!!!

Một loạt tiếng súng giảm thanh vang lên!

Hàng loạt đạn không biết bắn từ đâu tới phá vỡ cửa kính phòng!

Trương Huyền lập tức co người lại, cố gắng không để mình lộ ra trước tầm bắn của đối phương.

Cùng lúc tiếng súng vang lên, hai đội súng nhanh chóng lao ra khỏi khách sạn.

Dưới sự che chở của đạn, một trái một phải, tiến về phía tòa nhà nơi Trương Huyền đang ở!

“Tiến lên tiến lên!”

Hai đội này rõ ràng có đủ phẩm chất chiến thuật.

Các động tác chiến thuật và phối hợp ăn ý đều rất thành thạo.

Vừa vào tòa nhà, lập tức chuyển sang đội hình tác chiến CQB.

Một đội dọc theo cầu thang, tiến lên trên.

Đội còn lại, đứng chờ trước cửa thang máy và cảnh giác trước cửa tòa nhà.

Trong tòa nhà, Trương Huyền đã rời khỏi phòng bắn tỉa ban đầu.

Qua đợt bắn che vừa rồi, có vẻ đối phương có người trang bị thiết bị nhìn đêm.

Không biết là kính nhìn đêm đội đầu hay chỉ đơn giản là kính ngắm súng nhìn đêm.

Nhưng bây giờ không phải lúc lo điều đó, việc cấp bách là phải tiêu diệt những kẻ đã vào tòa nhà.

Tòa nhà này là một tòa chung cư, đã cũ, ngoài một chiếc thang máy.

Chỉ có một cầu thang xoắn hình vuông chạy xuyên suốt tòa nhà!

Lúc này, thang máy tạm thời chưa có động tĩnh gì.

Nhưng ở phía cầu thang, liên tục có ánh sáng của đèn chiến thuật chiếu lên.

Chỉ một chút suy nghĩ, Trương Huyền đã xác định được kế hoạch tác chiến.

Nhấn nút thang máy lên, trong khi thang máy bắt đầu di chuyển.

Trương Huyền nhanh chóng cạy mở hộp cứu hỏa trên cầu thang, lấy hai bình cứu hỏa ra, đặt trước cửa thang máy và cửa cầu thang.

Cùng lúc, đội chờ ở thang máy dưới tầng thấy thang máy đột nhiên di chuyển.

Dù chưa đoán ra kế hoạch của Trương Huyền, nhưng dưới sự chuyên nghiệp, họ lập tức báo cáo cho đội ở cầu thang.

Ban đầu họ định sử dụng chiến thuật hai mũi kẹp.

Đội một từ cầu thang tiến lên tìm kiếm, một khi xác định vị trí của Trương Huyền, lập tức khai hỏa.

Trong khi giữ chân Trương Huyền.

Đội hai sẽ đi thang máy lên, đánh vòng phía sau!

Nhưng bây giờ, chiến thuật này xem ra không được.

Đội một ở cầu thang nhận được báo cáo lập tức chờ tại chỗ.

Linh Cầu phía sau chỉ huy sau một lúc suy nghĩ, trên mặt liền lộ ra nụ cười:

“Muốn dùng thang máy để ngăn chặn cuộc tấn công của chúng ta?”

“Ý tưởng không tồi, nhưng hấn quên mất một điểm quan trọng, một khi thang máy dừng, chúng ta sẽ biết hấn ở tầng nào.”

“Xem ra, Trương Huyền cũng chỉ đến thế mà thôi, ha ha...”

Không do dự, Linh Cầu ra lệnh.

Một khi xác định được tầng của Trương Huyền, hai đội lập tức từ cầu thang tiến lên!

Khi chỉ thị được ban ra.

Đội hai trong tòa nhà cũng đã nhìn thấy tầng thang máy dừng lại.

Tầng tám!

Báo cáo thông tin này lên trên, đội lập tức rời khỏi chỗ, bắt đầu hợp nhất với đội một.

Một tổ bắn tỉa trong tòa khách sạn cũng đã tìm được vị trí bắn, nòng súng nhắm vào cửa sổ cầu thang tầng tám, sẵn sàng khai hỏa!

Đình~

Thang máy dừng lại.

Ở một góc khuất gần thang máy, Trương Huyền nấp sau, giờ súng nhắm vào cửa thang máy.

Không thấy ai ra, Trương Huyền di chuyển chậm, vòng một vòng cung, nòng súng luôn nhắm vào cửa thang máy.

Sau khi xác nhận thang máy an toàn, Trương Huyền tìm một cái ghế để chặn thang máy lại.

Sau đó, hắn cầm lấy bình cứu hỏa, tiến đến cửa thoát hiểm.

Qua khe cửa, xác nhận rằng kẻ địch chưa tới tầng của mình, Trương Huyền đẩy cửa ra!

Xiu~ Bùm!!!

Kính vỡ! Cửa nổ tung!

Một viên đạn xuyên qua cửa sổ tầng tám, mạnh mẽ bắn trúng cánh cửa đang mở!

Tay súng bắn tỉa!

Trương Huyền nhanh chóng rút tay lại, đóng cửa lại theo phản xạ.

“Điều này thật không tốt...”

Có một tay súng bắn tỉa bên ngoài nhắm vào, cơ hội chơi chiến thuật cao đánh thấp trong cầu thang của hắn gần như không còn.

Có vẻ hẳn phải xử lý vấn đề này trước.

Lúc này, hai đội trong cầu thang đã nhận được báo cáo tình hình từ tay súng bắn tỉa của mình, liền tăng tốc di chuyển.

Khi họ đến giữa tầng sáu và bảy, cánh cửa tầng tám bất ngờ mở ra!

Một quả lựu đạn choáng từ trong cửa bay ra, hướng về phía họ!

“Lựu đạn!!”

Một tiếng hét lớn vang lên!

Tất cả lập tức tản ra, cố gắng hạ thấp thân mình để giảm thiểu độ phơi bày.

Giây tiếp theo!

Bùm!!!

Lựu đạn choáng nổ tung!

Trong khoảnh khắc lựu đạn nổ!

Trương Huyền cầm một bình cứu hỏa ném về phía cửa sổ, tay kia giơ khẩu MP5 lên!

Bắn một tay!

Bùm!!!

Khói trắng dày đặc bốc lên, che khuất tầm nhìn!

Tay súng bắn tỉa cố gắng bắn mù, nhưng Trương Huyền đã nhanh chóng lách ra ngoài cửa, thoát khỏi tầm ngắm của hắn!

Nhanh chóng nâng khẩu MP5 lên, bóp cò!

Tạch tach tach...!!!

Trong nháy mắt, tiếng súng vang lên!

Chỉ trong một cái chạm, ba tay súng đã bị Trương Huyền bắn hạ!

Các tay súng bên dưới nhanh chóng giơ súng bắn lên trên!

Một kẻ xui xẻo bị đạn bật trúng hét lớn, ném một quả lựu đạn choáng về phía Trương Huyền!

Chương 242: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cạch!

Chốt lựu đạn được kéo ra, lựu đạn bay lên!

Nhưng ngay khi lựu đạn sắp rơi vào vị trí dự định!

Một viên đạn đột ngột bắn tới!

Bùm! Lựu đạn bị bắn ngược trở lại!

Giây tiếp theo!

Bùm!!!

Tiếng nổ vang dội khắp cầu thang!

Đừng nói đến những người khác.

Ngay cả Trương Huyền ở khoảng cách xa hơn cũng bị tiếng nổ làm ù tai!

Tuy nhiên, vấn đề này chưa đủ để ảnh hưởng đến khả năng chiến đấu của hắn.

Chỉ trong chốc lát, Trương Huyền nhanh chóng phản ứng lại, lùi nhanh về hướng ban đầu, tay cầm MP5 liên tục xả đạn!

Khi băng đạn hết, Trương Huyền đã rút về vị trí cửa!

Vì lo ngại tay súng bắn tỉa địch, hắn không ở lại chỗ đó.

Nhanh chóng, hắn rút về trong cửa.

Trong cuộc tấn công này, Trương Huyền đã hạ gục bảy tên địch!

Năm tên còn lại cũng đã sợ hãi tới mức mất hết ý chí chiến đấu!

“Á! Vai ta bị trúng đạn!”

“Rút lui! Rút lui!”

Tiếng hét đau đớn vang lên, những kẻ còn lại đã hoàn toàn mất tinh thần.

Trước xác đồng đội nằm la liệt, họ thậm chí không dám mang theo về!

Cạch!

Rút lui vào trong tầng tám, Trương Huyền nhanh chóng thay băng đạn cho khẩu MP5 để đảm bảo đủ đạn dược.

Thay đạn xong, hắn cầm lấy bình cứu hỏa còn lại, đá văng ghế chặn cửa thang máy, bước vào trong.

Nhấn nút tầng một, Trương Huyền yên lặng chờ đợi trận chiến tiếp theo!

.....

“Chuyện gì xảy ra vậy!? Đã có chuyện gì!?”

Linh Cầu hét lớn vào bộ đàm: “Có ai nghe không, mau báo cáo tình hình!”

Phải một lúc lâu sau, nhóm bắn tỉa mới phản hồi:

“Mục tiêu rất nguy hiểm, hai đội vừa vào đã chịu tổn thất nặng nề, đang rút lui!”

“Tổn thất nặng nề!?”

Linh Cầu không thể tin nổi.

Hai đội chiến thuật hoàn chỉnh, lại không chịu nổi một đòn từ đối phương?!

Đây là chuyện gì vậy?

“Chết tiệt...”

Linh Cầu lật nhanh hồ sơ cá nhân của Trương Huyền, đôi mắt hần lướt qua từng dòng thông tin, cố gắng tìm kiếm chi tiết có thể đã bị bỏ qua.

“Năng lực chiến đấu của người này hoàn toàn không đơn giản như trong thông tin, hoặc là thông tin sai, hoặc là trong mỗi trận chiến ở Xiêm La, hần chưa từng dùng hết sức, nhưng... có thể sao???”

Dĩ nhiên, Linh Cầu cũng nghĩ đến khả năng khác.

Trương Huyền có thể là một thiên tài chiến thuật thuần túy!

Trong mỗi trận chiến, hần tích lũy kinh nghiệm chiến đấu để tự nâng cao bản thân!

Người như vậy, hần chỉ nghe nói nhưng chưa từng thấy!

Nếu đúng như vậy... thì thật là quá đáng sợ.

Vì vậy, hần chỉ dám nghĩ, không dám nói ra.

Khi Linh Cầu đang do dự có nên ra lệnh rút lui hay không.

Ở bên tòa nhà chung cư.

Khi cửa thang máy tầng một mở ra, Trương Huyền cầm chặt khẩu MP5, từ từ ngẩng đầu lên!

Nòng súng nhanh chóng quét qua hai bên cửa.

Xác định không có phục kích, hần đặt bình cứu hỏa xuống, để nó lăn về phía cửa chính của chung cư!

Lúc này, thính lực của hần đã hồi phục gần như hoàn toàn.

Hần có thể nghe rõ tiếng bước chân dồn dập từ cầu thang.

Không phải đợi lâu.

Bùm một tiếng, cửa thoát hiểm bị đẩy mạnh, hai tay súng đang diu nhau chuẩn bị bước ra.

Trương Huyền đã mai phục bên cửa lập tức bóp cò!

Tạch tách tách...!!!

Tiếng súng vang lên!

Chỉ chưa đầy mười giây!

Những kẻ may mắn ‘sống sót’ cuối cùng cũng bỏ mạng tại đây.

Xử lý xong mọi chuyện, Trương Huyền quay đầu nhìn về phía cửa chính của chung cư.

Lúc này, bình cứu hỏa đã lăn đến bậc thềm cửa, sắp rơi xuống.

Pằng!

Một viên đạn bắn trúng!

Bình cứu hỏa nổ tung, khói trắng bốc lên!

Tay súng bắn tia trong khách sạn lập tức chuyển nòng, nhắm chặt cửa chính của chung cư.

Chỉ cần có chút động tĩnh, hắn sẽ không ngần ngại bóp cò!

Ba giây... năm giây... mười lăm giây...

Gần nửa phút trôi qua, không có ai từ trong tòa nhà bước ra.

Khi tay súng bắn tia còn đang thắc mắc.

Một khẩu súng trường bắn tia VSS từ cửa sổ cầu thang tầng hai nhấc lên!

Một làn khói xanh bốc lên!

Xi!

Một viên đạn xuyên qua màn mưa!

Bụp!!!

Đầu tay súng bắn tĩa nổ tung một đóa máu!

Người quan sát bên cạnh định trốn, nhưng một viên đạn khác bay tới!

Cả hai đều bị bắn nát óc!

“Cuối cùng đã xử lý xong...”

Hạ khẩu VSS xuống, Trương Huyền nhìn xa về phía khách sạn, thở dài một hơi.

Trận chiến này diễn ra quá suôn sẻ, suôn sẻ đến mức Trương Huyền cảm thấy không thể tin nổi.

Từ lúc trận đấu bắt đầu, hắn có thể cảm nhận rằng khả năng chiến đấu của những người này không hề yếu.

Nếu là trước đây.

Muốn một mình giải quyết hai đội chiến thuật với trình độ tốt.

Hắn cần phải có lợi thế về môi trường và trang bị.

Nhưng bây giờ...

“Đúng là một bước nhảy vọt về chất.”

Trương Huyền nắm chặt tay, sau đó nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

.....

“Mau! Lên xe!”

Linh Cầu vừa gọi mấy thành viên còn lại, vừa bấm khóa xe.

Trận chiến này không còn lý do gì để tiếp tục nữa.

Đối phương một người giết nhiều người như vậy, ngay cả Linh Cầu mà dẫn người đến cũng chỉ là dâng thêm mạng.

Bây giờ rút lui, giữ được mạng, sau này có cơ hội trả thù.

Cùng lắm sau khi về sẽ treo thưởng trong giới sát thủ, trả thù đêm nay!

“Còn cái tên chết tiệt Dorens ...”

Nếu không phải hầy, ta cũng không dính vào chuyện này.

Chương 243: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bây giờ chết nhiều người, tiền trợ cấp cũng là một khoản không lỗ!

Dù họ có giết được Trương Huyền hay Scott Worle, tiền kiếm được cũng chỉ đủ hòa vốn.

“Đồ khốn kiếp...”

Khi xe khởi động, Linh Cầu cũng bình tĩnh lại phần nào, nhìn điện thoại rung liên tục, thấy là Yadin Dorens gọi.

Hắn bực bội tắt máy, cho vào danh sách đen.

Lúc này, xe lao nhanh ra khỏi bãi đỗ ngầm, chạy ra đường lớn!

Nhưng đúng lúc đó.

Một viên đạn bay tới!

Xi! Pằng!!!

Viên đạn xuyên qua cửa kính lái xe!

Tài xế bị bắn chết ngay lập tức!

Xe mất lái, trượt đi, chiếc xe sau không tránh kịp, đâm vào thân xe trước!

Rầm một cái!

Xe trước lật ngửa, đến khi đâm vào cột đèn mới dừng lại.

Tạch tách tách...!!!

Trương Huyền tay cầm MP5 vừa tiến lên vừa bắn vào chỗ ngồi hai xe!

Viên đạn xuyên qua thân xe, để lại lỗ thủng!

Cạch!

Hết đạn, băng đạn trống không!

Đến đây, băng đạn cuối cùng của MP5 của Trương Huyền cũng hết.

Không do dự, hắn tháo dây súng, ném súng xuống đất.

Nhanh chóng rút khẩu Glock, giơ súng tiến lên!

“Ừ...”

Linh Cầu cố mở cửa xe đã biến dạng, kéo chân ra ngoài.

Hắn bò trên đất, khó khăn lắm mới ra khỏi xe, định đứng dậy, nhưng nhận ra chân phải đã gãy.

Xương trắng lằn máu tươi lòi ra, trông rất ghê rợn.

“Á!!!”

Nhìn thấy tình cảnh của mình, Linh Cầu mới cảm nhận được cơn đau thấu xương.

Nhưng tiếng hét vừa thốt ra, hắn đã thấy bóng đen trong màn mưa, như Tử Thần đang đến gần!

Tử Thần cầm khẩu Glock gắn giảm thanh như tử thần đòi mạng, không ngừng thu hoạch mạng sống của đồng đội hắn!

Ngay lập tức, hắn sắp tới lượt.

“Đừng, đừng đến gần!”

Một người chỉ khi đối diện với cái chết thật sự, mới cảm nhận được tuyệt vọng thật sự!

Linh Cầu hiện tại là như vậy.

Dù trong bao chân có một khẩu súng đã nạp đạn, hắn cũng không có can đảm rút ra!

Vài giây sau, Tử Thần đã tới trước mặt hắn, khẩu súng chỉ vào đầu Linh Cầu, từ tốn hỏi:

“Yadin hiện ở đâu?”

Giây tiếp theo!

Trên trời sấm sét vang lên!

Ánh sáng chớp lóe chiếu rõ gương mặt lạnh lùng của Trương Huyền!

Tiếng sấm ầm ầm như búa tạ đập vào lòng Linh Cầu!

Nỗi sợ tột độ khiến hắn không còn màng đến đạo đức nghề nghiệp.

Hắn vội chỉ về phía khách sạn:

“Trong khách sạn, hắn ở tầng mười ba! Đúng, tầng mười ba!”

Ừ, không nói dối.

Trương Huyền khẽ gật đầu: “Cảm ơn.”

Sau đó, bóp cò!

Biu!!!

Viên đạn xuyên qua đầu!

Dịch não trộn lẫn máu tươi bắn ra sau!

Mưa lớn rửa trôi máu thịt, chảy xuống cống.

...

Mười phút sau.

Cửa phòng cuối cùng tầng mười ba khách sạn bị đá tung!

Bùm!

Trương Huyền cầm Glock nhanh chóng xông vào!

Sau khi kiểm tra phòng, không thấy Yadin đâu.

“Chuyện gì thế...”

Khi Trương Huyền còn thắc mắc, một camera góc trần nhấp nháy, từ từ xoay.

Giây tiếp theo.

TV tự động bật!

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Trương Huyền.

Vỗ tay...

“Giỏi lắm, Trương tiên sinh, năng lực của người vượt xa dự đoán của ta.”

Trên màn hình TV, Yadin ngồi trên ghế sofa, vừa vỗ tay vừa cười nhìn Trương Huyền:

“Chỉ một mình người mà đã giết được hơn nửa đội lính đánh thuê Linh Cầu, bao gồm cả thủ lĩnh, ta bắt đầu nghi ngờ người có phải là người không.”

Trương Huyền quay đầu nhìn Yadin trên màn hình TV.

“Có phải rất ngạc nhiên vì sao ta không ở phòng này?”

Yadin cười nói:

“Linh Cầu này, dù có chút dũng cảm nhưng không có đầu óc, ta nói ta ở đây, hắn không xác nhận mà tin ngay, thật buồn cười, nhưng buồn cười hơn là... ngay cả người cũng tin, haha...”

Nói rồi, hắn cười to, vỗ đùi.

Lúc này, một nữ tiếp viên hàng không xuất hiện trên màn hình.

“Tiên sinh, đây là rượu của ngài, máy bay còn bốn tiếng nữa hạ cánh, cần ta chuẩn bị chặn không?”

“Cảm ơn, không cần.”

Yadin mỉm cười đáp lễ.

Rồi nhìn Trương Huyền: “Xin lỗi, Trương tiên sinh, để người phải đi công toi, ta có việc phải về nước, nên... lần sau lại đến London tìm người chơi, hy vọng, lần sau...”

Chưa nói hết câu.

Biu!!!

Trương Huyền bắn nát màn hình!

Yadin này, xảo quyệt đến mức lừa cả người mình!?

Cẩn thận, thận trọng, mưu mô đủ đường...

Trương Huyền chưa bao giờ muốn giết ai như hôm nay.

Nếu thật sự để cho tên đó chạy thoát, e rằng sau này bản thân sẽ không bao giờ yên ổn!

“Ta đã nói rồi, nhất định sẽ giết ngươi, Yadin!”

Trong mắt Trương Huyền lóe lên tia hàn mang!

Ngay sau đó!

‘Hệ thống, sử dụng thẻ hỗ trợ đặc công MI6!’

【 Vui lòng chọn mục tiêu nhiệm vụ và địa điểm nhiệm vụ. 】

‘Mục tiêu nhiệm vụ, tiêu diệt Yadin Dorens và gia tộc Dorens của hắn, địa điểm nhiệm vụ... Xiêm La!’

【 Thẻ hỗ trợ đã được kích hoạt, các đặc vụ đã xuất phát! 】

【 Số lần sử dụng thẻ hỗ trợ MI6: 1. 】

.....

Buổi sáng sau cơn mưa bão, một cầu vồng bắc ngang bầu trời.

Tại bệnh viện Blanc.

Chris ngồi trên ghế ở hành lang, không ngừng gõ vào chiếc điện thoại trong tay.

“Hừ...”

Nhìn chuỗi địa chỉ cha gửi qua khung chat, sự căng thẳng trong mắt Chris gần như tràn ra ngoài.

Lúc này, cửa phòng bệnh bên cạnh mở ra, Khoa bước ra ngoài:

“Sao rồi, đại ca vẫn chưa có tin tức gì sao?”

Chris lắc đầu, lo lắng nói: “Không, điện thoại của hấn gọi mãi không được, ta đã hỏi vài người, chỉ có Wilson tiên sinh bảo là chúng ta không cần lo lắng.”

Chương 244: Tiêu Đề 《Ẩn》

Dù nói vậy nhưng trên mặt Chris vẫn không có chút gì là thoải mái.

“Thực sự không cần lo lắng.”

Khoa vỗ vai Chris an ủi:

“Ta hiểu khả năng của đại ca, hẳn không thể làm việc mà không chắc chắn, chúng ta còn sống sót an toàn chứng tỏ đại ca vẫn còn sống, hơn nữa... đại ca cũng có một số mối quan hệ, có lẽ hẳn đi tìm người giúp đỡ rồi cũng nên.”

Vừa nói, ở góc cuối hành lang.

Cộp cộp cộp...

Một loạt tiếng giày đế cứng bước trên sàn.

Trương Huyền đã cởi áo khoác, chỉ mặc một chiếc sơ mi đen, chậm rãi tiến đến.

“Đại ca!”

Hai người cùng gọi, Chris nhanh chóng đứng dậy nói:

“Đại ca, người không sao chứ?”

Trương Huyền mỉm cười, gật đầu nhẹ: “Không sao, ta trông giống như có chuyện gì sao?”

“Ha...” Chris cười gượng, sau đó nhanh chóng hỏi: “Tối qua chúng ta yên bình suốt đêm, vậy Yadin đã bị giải quyết rồi chứ?”

“Ừm... tạm thời chưa.”

Nghe Trương Huyền nói vậy, hai người đều căng thẳng.

Khoa nói: “Vậy đại ca, chúng ta có nên rời khỏi đây trước không? Ít nhất... tạm thời ẩn mình một thời gian?”

Chris cũng gật đầu liên tục: “Ta vừa nhờ cha đưa địa chỉ của một tổ chức sát thủ ngầm ở London, hay là chúng ta tới đó thuê người ám sát? Yadin quá nguy hiểm, hắn không chết, chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của hai người, Trương Huyền bất ngờ cười:

“Được rồi, không nghe ta nói có từ ‘tạm thời’ sao? Đừng lo, không lâu nữa, Yadin sẽ không còn là mối đe dọa.”

Nói rồi, Trương Huyền nhìn xuống màn hình điện thoại.

Chỉ thấy trên màn hình hiển thị một tin nhắn.

【Mục tiêu chính đã đến Xiêm La, ta và người của ta đã bắt đầu hành động, dự kiến hôm nay sẽ giải quyết xong hắn - U Lang!】

Cạch!

Một khẩu súng ngắn SIG P365 có gắn giảm thanh được đặt trên bàn.

Một bàn tay to lớn xếp các băng đạn lên bàn, kiểm tra số lượng từng viên đạn, rồi lần lượt cắm vào các băng đạn nhanh gọn ở thắt lưng.

Đến băng đạn cuối cùng.

“Hừ...”

U Lang mặt vô cảm cầm khẩu P365 lên, cắm băng đạn cuối cùng vào.

Kéo chốt nạp đạn.

Cạch!

Âm thanh đạn lên nòng vang lên trong phòng.

Nhìn thân súng đen bóng trong tay, U Lang từ từ giờ súng, nhắm vào gương trên tường.

Trong gương phản chiếu một người đàn ông trung niên đáng cao ráo nhưng hơi lồm chồm râu tóc.

Đình dong.

Màn hình điện thoại đặt bên cạnh sáng lên.

U Lang liếc nhìn.

【Nhận được, chú ý an toàn.】

Thấy vậy, U Lang nhướn mày, nhưng rất nhanh sau đó mặt lạnh lại:

“Night Hawk... hừ, với năng lực của người mà để một tên quân phiệt địa phương ép đến mức này? Ta biết nói gì với người đây...”

Nói rồi, hấn bực bội tắt điện thoại.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Cốc cốc.

“Trưởng quan, chúng ta đã sẵn sàng, đồng nghiệp phụ trách ẩn nấp cũng đã vào vị trí.”

Nghe giọng nói bên ngoài, U Lang lạnh lùng đáp:

“Ừ.”

Sau đó, nhét súng vào bao súng ẩn, khoác chiếc áo vest đen lên, che đi đồng trang bị ở thắt lưng.

Mở cửa, bước ra ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài, một hàng đặc vụ mặc vest đứng hai bên hành lang, đồng loạt đứng nghiêm:

“Trưởng quan!”

“Ừ.”

U Lang gật đầu, ánh mắt lướt qua từng gương mặt rồi nói:

“Dù ta chỉ tạm thời làm tổ trưởng đội hai của các người, chưa hiểu rõ về từng người, nhưng nhiệm vụ lần này rất quan trọng, có thể rất nguy hiểm, ta không muốn thấy ai thất bại hay hy sinh, nếu ai cảm thấy không ổn, hoặc thấy ta không ổn, thì tốt nhất nên rút lui ngay bây giờ, ta sẽ không cản trở.”

Nói xong, nhìn một lượt mọi người, đợi vài giây sau:

“Tốt lắm.”

Rồi đi xuyên qua hai hàng người, tiến thẳng về phía trước.

“Xuất phát thôi.”

Tổ trưởng đội hai cũ ra lệnh.

“Vâng!”

.....

Xiêm La.

Sân bay quốc tế Chiang Mai.

Xuống từ máy bay riêng sang trọng, Yadin nhìn ánh nắng buổi sáng, tâm trạng ủ rũ lập tức khá lên.

“Lần này đi London, không có kết quả gì...”

Yadin khẽ thở dài.

Nhưng cũng không còn cách nào, ai mà biết, mọi thứ đang tiến triển tốt, giữa đường lại xuất hiện một kẻ phá rối.

Trương Huyền...

Tên này, tôi qua Yadin đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần.

Dù Yadin không đánh giá cao đám người Linh Cầu, nhưng không thể phủ nhận họ là một nhóm lính đánh thuê chuyên nghiệp.

Những việc làm đen tối mà hắn không tiện làm, hắn đều giao cho họ xử lý, lần này cũng không ngoại lệ.

Nhưng không ngờ.

Đội lính đánh thuê Linh Cầu nổi tiếng chuyên nghiệp, nhanh nhẹn, tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ cao, lại bị một người duy nhất tiêu diệt gần như toàn bộ chỉ trong một đêm!

Chính đêm đó khiến Yadin nhận ra rằng, trên đời này thật sự có những ‘siêu nhân’ tồn tại.

“Ta phải đối phó người thế nào đây... Trương Huyền.”

Yadin lẩm bẩm, đứng yên hồi lâu, cho đến khi Delia bước ra từ cabin.

“Anh yêu, người có ổn không?” Delia lo lắng nhìn Yadin.

Đêm qua hắn thức trắng, liên tục xem hồ sơ về người tên Trương Huyền.

Xem ra, hắn thực sự gặp rắc rối.

“Đừng lo.”

Yadin mỉm cười với Delia, nhận ra sự lo lắng của nàng, nắm tay nàng, nhẹ nhàng nói:

“Chỉ là một chương ngại nhỏ, ta đã vượt qua bao nhiêu gian nan để đến được đây, sẽ tiếp tục tiến về ngày mai, ngày kia, thậm chí xa hơn.”

“Ừ, ta tin người.”

Delia nhìn Yadin đầy tình cảm.

Khi hai người đang trao nhau những lời ngọt ngào.

Chương 245: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một người đàn ông trung niên đầu húi cua đứng chờ cạnh những chiếc xe sang đợi sẵn phía trước không kiên nhẫn được nữa.

Hắn đã đứng đợi hơn một tiếng, chân tê dại.

Định tiến lên nói chuyện, nhưng một vệ sĩ to cao cản lại.

Bất đắc dĩ, hắn phải cúi đầu khúm núm, nâng giọng nói với Yadin từ xa:

“Ngài Yadin, ta là Saburo Koizumi, ngài còn nhớ ta không?”

Yadin thu lại nụ cười, nhìn về phía Saburo Koizumi.

Thấy Yadin nhìn, Saburo Koizumi vội gật đầu cúi chào.

“Ta không cần nhớ người, Saburo tiên sinh...”

Yadin tiến lại gần, nhìn xuống Saburo đang cúi gập người, lạnh lùng nói:

“Người là người thay thế Khương Thành Cơ đúng không?”

“Đúng, đúng, là ta. Chuyện là thế này, ta có vài thông tin về gia tộc Zolawimon cần báo cáo...”

Chưa nói hết, Yadin đã dẫn Delia đi ngang qua, lên xe.

Tiếng đóng cửa xe vang lên, nét mặt Saburo cứng đờ, vẫn không dám đứng thẳng, mồ hôi đầm đìa đứng tại chỗ.

Lúc hắn chưa biết phải làm gì, giọng Yadin vang lên từ phía sau.

“Chuyện về Zolawimon... người làm tốt lắm, Saburo tiên sinh.”

Yadin hạ cửa xe, liếc nhìn ông người Nhật thấp bé:

“Hy vọng người sẽ tiếp tục cố gắng, đừng trở thành Khương Thành Cơ thứ hai.”

“Vâng!”

Saburo Koizumi kích động đáp bằng tiếng mẹ đẻ.

Vội vàng quay người, cúi chào liên tục trước chiếc xe đang khởi động, lớn tiếng nói: “Ta nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của ngài!”

Đến khi xe đi xa, Saburo mới nở nụ cười đứng thẳng.

Có sự hỗ trợ của đại nhân vật trong gia tộc Dorens, không lâu nữa hẳn sẽ kiểm soát hoàn toàn thế giới ngầm Chiang Mai, trở thành ông trùm của thành phố này!

Lúc đó...

“Hahahaha...”

Saburo cười lớn, nắm tay chân cúi đầu quen thuộc.

Nhưng khi Saburo đang mơ mộng về tương lai tươi sáng.

Trên mái nhà ga sân bay phía xa.

Một bóng người mặc đồng phục nhân viên sân bay, tay cầm súng phóng lựu MGL-140 quỳ một gối xuống.

Nhắm bắn vào xe của Yadin từ xa.

“Đây là 1127, mục tiêu đã bị khóa, có bắn không?”

“Cho phép bắn.”

Đình đình đình...

Cạch!

Tất chuông báo thức, Harlow ngồi dậy, đôi mắt vô hồn dừng lại trên chăn một lúc lâu mới dần có thần sắc.

“Hừ~ khụ khụ...”

Vừa định hít thở sâu, ngực bị tắc, ho khan dữ dội!

Vất vả nuốt thuốc trên bàn, Harlow mới nhẹ nhõm phần nào.

“Hừ... Yadin...”

Ánh mắt Harlow đầy oán hận và phẫn nộ, nhưng cũng đành bất lực.

Là thành viên gia tộc Dorens , hàng chục năm trước hắn luôn đi theo anh trai, cha của Yadin.

Dưới sự lãnh đạo tài ba của anh trai.

Harlow từ một kẻ bụi đời, dần trở thành đầu sỏ băng đảng, đại ca hắc đạo, nhân vật số hai của tập đoàn tội phạm quốc tế...

Có thể nói, gia tộc Dorens đạt được vị thế đỉnh cao năm đó, ngoài anh trai, Harlow tự nhận công lao lớn nhất.

Khi ấy hắn trẻ khỏe, gan dạ!

Quan trọng nhất, hắn luôn tin rằng gia tộc Dorens sẽ mãi mãi huy hoàng!

Nhưng...

Cuộc chiến chống khủng bố của chính phủ Anh đã phá tan đế chế mà hắn và anh trai dày công xây dựng.

Nếu không phải lúc đó hắn đang ở Mỹ.

Có lẽ đã bị bắn chết trong trang viên của mình như anh trai.

Trở thành một con số lạnh lùng trong báo cáo tử vong.

Lúc không biết làm gì, CIA tìm đến hắn.

Nhờ mối quan hệ và tài chính của CIA, Harlow cố gắng hết sức, tái thiết gia tộc Dorens từ đồng đổ nát.

Nhưng...

Hắn không phải anh trai.

Tốn nhiều năm, cũng không đạt được điều anh trai đã làm.

Khi đang nóng lòng, con trai anh trai, cháu hắn, Yadin, trở về.

Trong vài năm ngắn ngủi, dưới sự nhường quyền của Harlow, tập đoàn Dorens trong tay Yadin lại trỗi dậy!

Khi Harlow nghĩ gia tộc sắp hưng thịnh lần nữa dưới tay mình, Yadin bất ngờ lộ nanh vuốt!

Do nhường quyền quá nhiều, cả gia tộc và tập đoàn đều bị Yadin kiểm soát.

Đến cuối cùng, thư ký và trợ lý của Harlow cũng do Yadin bí mật sắp đặt!

Nói không quá, muốn nói gì Harlow cũng phải được Yadin gật đầu.

Hắn...

Trở thành con chó già sắp chết trong lồng.

Khó khăn lắm mới từ giường ngồi dậy, Harlow cầm điện thoại trên đầu giường.

Vì sức khỏe yếu dần, Harlow đã quen chỉnh điện thoại im lặng trước khi ngủ.

Dù sao, cũng không ai thèm đề ý hắn nữa.

Nhưng khi hắn chuẩn bị mở điện thoại như thường lệ, hàng loạt cuộc gọi nhớ và tin nhắn chưa đọc hiện lên!

“Chuyện này...” Harlow khó hiểu.

Lúc này, một số quen thuộc gọi đến.

“CIA... sao họ lại liên lạc với ta?”

Harlow cau mày.

Từ khi Yadin thể hiện tài năng tội phạm vượt trội, CIA bỏ rơi Harlow.

Có thể nói, Yadin giành quyền kiểm soát dễ dàng cũng nhờ CIA.

Nếu không nhầm, lần cuối CIA chủ động liên lạc... là một năm trước.

Harlow lắc đầu rồi nhắc điện thoại lên.

“Trời ạ, cuối cùng người cũng chịu nghe điện thoại!”

Từ đầu dây bên kia vang lên giọng nói của một người đàn ông: “Harlow, gần đây người có phải quá rảnh không? Ngay cả tiếng chuông điện thoại cũng tắt?”

Harlow không kiên nhẫn đáp: “Điều tra viên Pike, ta rảnh hay không người còn không biết sao?”

Pike, bị Harlow chặn họng, không giận, nói nhanh:

“Bây giờ ta không có thời gian nghe người phàn nàn. Ngay lập tức, người phải triệu tập cuộc họp, tuyên bố tiếp nhận vị trí của Yadin Dorens. Nhất định phải trong thời gian ngắn nhất ổn định tập đoàn Dorens và các chi nhánh của nó!”

“VẬY... đây lại là trò gì nữa?”

Chương 246: Tiêu Đề 《Ẩn》

Harlow hừ lạnh:

“Tiếp nhận vị trí của Yadin? Còn phải triệu tập cuộc họp? Người có muốn nghe xem người vừa nói cái gì ngớ ngẩn không? Người có tin là ngay giây sau khi ta nói xong câu đó, Yadin sẽ giết ta không?”

Nhưng lời vừa dứt, điều tra viên Pike đã thả một quả bom:

“Yadin đã chết rồi! Chỉ mới hơn một giờ trước thôi!”

“Cái gì?”

Harlow đứng đờ ra, chưa kịp phản ứng.

“Một giờ ba mươi sáu phút trước, Yadin từ London bay về Chiang Mai, vừa xuống máy bay lên xe liền bị bắn chết bằng lựu đạn cá nhân.”

“Người báo tin cho ta từ sở cảnh sát địa phương nói rằng lúc đó xe bị lựu đạn nổ tung gần như chia làm đôi, Yadin ngồi ghế sau còn không để lại toàn thân.”

“Nếu người muốn xem, ta có thể gửi cho người ảnh tử thi và báo cáo hiện trường của Yadin. Nhưng bây giờ người phải lập tức hành động!”

“Chúng ta đã tốn biết bao công sức để dựng lên gia tộc Dorens, người tuyệt đối không thể để nó sụp đổ như vậy được!”

Nói xong, điện thoại cúp máy.

Lúc này, Harlow đứng cạnh giường vẫn không dám tin vào tai mình.

“Yadin... chết rồi sao?”

“Hắn làm sao có thể chết được?”

Trong quá khứ, Harlow không phải chưa từng nghĩ đến việc thuê người ám sát cháu trai này của mình.

Nhưng mỗi lần đều thất bại.

Trong mắt Harlow, cháu trai của mình hoàn toàn thừa hưởng sự xảo quyệt và thông minh của cha hắn.

Với năng lực của hắn... làm sao có thể dễ dàng chết như vậy???

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Cốc cốc cốc!

“Vào đi.” Harlow vô thức nói.

Cạch.

Một lão già mặc âu phục, gương mặt già nua bước vào.

Đây là quản gia của trang viên do Yadin bổ nhiệm.

Trước kia, vị quản gia này đối với Harlow luôn rất lạnh nhạt, tuy không đến mức chậm trễ, nhưng cũng chẳng có gì tử tế.

Nhưng hôm nay, vị quản gia vốn “lạnh lùng” này lại mang một chút lo lắng và xu nịnh trên mặt:

“Harlow tiên sinh, vừa rồi Saburo Koizumi tiên sinh từ Chiang Mai gọi điện nói rằng muốn gặp ngài sớm nhất có thể, còn có vài nhà phân phối ở các khu vực khác cũng mong ngài có thể tổ chức một cuộc họp, thảo luận về một số công việc

sắp tới. Còn nữa... thi thể của ngài Yadin? Chúng ta có cần đưa về không?”

Nghe lời xu nịnh của quản gia, Harlow không nói gì trong một lúc lâu.

Khi quản gia toát mồ hôi, tưởng rằng Harlow sẽ nổi giận, thì Harlow cuối cùng lên tiếng:

“Ừ, nên đưa thi thể của Yadin về, dù sao hắn cũng là cháu của ta, là thành viên của gia tộc Dorens ...”

Nói xong, Harlow đột nhiên nhìn vào mắt quản gia:

“Phải rồi, hôm qua ta đi dạo trong vườn, thấy những con chó săn mà Yadin nuôi có vẻ bị suy dinh dưỡng, có lẽ người có thể tìm cách mang chút thịt vụn đến, cho chúng ăn uống tốt hơn.”

Quản gia run lên, vội nói:

“Vâng, Harlow tiên sinh, ta biết phải làm thế nào rồi.”

“Ừ, hiểu là tốt. Chuẩn bị bữa sáng cho ta, và gọi tất cả những người trung thành với Yadin lại đây, ta có chuyện muốn nói.”

“Dạ!”

“Mục tiêu chính đã được giải quyết, còn các mục tiêu thứ yếu? Thông tin đã thu thập xong chưa?”

“Cái gì? Họ hôm nay lại tổ chức cuộc họp toàn thể? Tất cả các thành viên và phụ thuộc của gia tộc Dorens đều sẽ có mặt?”

“Vậy thì quá tốt, đỡ cho ta phải tìm từng người. Thông báo cho mọi người, chuẩn bị hành động.”

.....

Cúp điện thoại, U Lang cắt điện thoại đi.

Lúc này, hắn đang đứng trong sảnh của một sông bạc ngầm.

Dưới chân hắn, là hơn chục thi thể nằm im không động đậy.

Trước mặt hắn, sáu bảy tên côn đồ đang run rẩy.

Nhìn một lượt, U Lang đưa tay sờ vào bao đạn sau lưng.

Nhấn nút nhả đạn, tháo băng đạn cũ ra, lắp băng đạn mới vào.

Toàn bộ quá trình không nhanh, nhưng cũng không chậm.

Nhưng dù vậy, mấy tên côn đồ này vẫn không dám tiến lên, chỉ có thể co rúm lại trong góc, run rẩy.

Và nấp sau mấy tên côn đồ, một tên béo mặc âu phục với gương mặt méo mó nói:

“Thưa ngài, chúng ta đã làm gì khiến ngài phật lòng? Sao ngài lại phải giết chóc như vậy?”

U Lang lắc đầu, không nói gì.

Thấy vậy, tên béo không bỏ cuộc, nói tiếp:

“Thế này đi, thưa ngài, hôm nay sông bạc làm ăn khá, trong két còn nhiều tiền mặt. Nếu ngài cần, ta sẽ lập tức cho người đóng gói gửi cho ngài. Nếu không đủ, ta sẽ ngay lập tức cử người đến ngân hàng rút, đảm bảo ngài hài lòng...”

Vừa nói, tên béo vừa liếc nhìn đồng hồ treo tường và cửa chính sông bạc.

Từ trước hắn đã gọi điện cầu cứu, theo lý, sự việc lớn như vậy xảy ra, viện trợ của gia tộc Dorens cũng phải đến rồi chứ, sao lại...

Đang thắc mắc, cửa sông bạc đột nhiên bị đẩy ra.

Nhưng bước vào không phải là những tay súng của gia tộc Dorens .

Mà là hai thanh niên cao lớn, mặc vest sang trọng, mang vẻ mặt lạnh lùng, tay xách những can xăng, nhanh chóng bước vào sòng bạc.

“Trưởng quan, bên ngoài đã xử lý xong.”

“Ừ.”

U Lang gật đầu nhẹ, nói với tên béo: “Đừng nhìn nữa, người người đợi, sẽ không đến đâu.”

Nói xong, không để tên béo phản ứng, hắn liền giơ súng lên!

Biu biu...!!!

Liên tiếp mấy phát súng bắn nhanh!

Chỉ trong ba giây ngắn ngủi, bao gồm cả mấy tên côn đồ, tất cả đều bị đạn bắn vào đầu!

Giết xong mấy người này, U Lang không quay đầu lại mà bước ra ngoài.

Hai đặc công còn lại thì thản nhiên mở nắp can xăng, đổ xăng lên thi thể.

Chương 247: Tiêu Đề 《Ẩn》

Với ngọn lửa bùng cháy, một căn cứ của gia tộc Dorens đã bị xóa sổ hoàn toàn!

.....

Vài giờ sau.

Trang viên Dorens.

Từng chiếc xe sang trọng từ khắp Đông Nam Á đổ về đậu kín bãi đậu xe của trang viên.

Những người hầu ăn mặc bảnh bao, lễ độ đang tiếp đón từng vị khách bước xuống xe.

“Chậc, Yadin chết rồi, không biết tên Harlow này có khả năng dẫn dắt chúng ta không, nếu là người thường, haha...”

“Nói thật, nếu không nhắc lại, ta thậm chí đã quên gia tộc Dorens còn có người này.”

“Đừng hy vọng gì, Harlow này không có đầu óc gì cả, nếu không phải sợ Yadin còn để lại hậu chiêu, ta đã sáng sớm tuyên bố cắt đứt quan hệ với gia tộc Dorens rồi.”

“Người nói nhỏ thôi, nếu để hắn nghe thấy, hắn chắc sẽ thả chó cắn người, hahaha...”

Những người được Yadin một tay gom lại, sau khi Yadin chết, ai nấy đều thấy hy vọng độc lập lớn mạnh.

Từng kẻ một không che giấu gương mặt muốn chia rẽ gia tộc Dorens ra để cắn xé.

Còn ngồi trong phòng giám sát, Harlow lạnh lùng nhìn tất cả.

Bên cạnh, quản gia có chút lo lắng, nói: “Harlow tiên sinh...”

“Không cần nói nữa, ta biết phải làm gì.”

Harlow đứng dậy, rút khẩu súng lục trong bao ra.

Soạt soạt! Soạt soạt!

Xoay hai vòng thân súng, trên mặt Harlow hiện lên một vẻ độc ác.

Harlow có thể theo bên cạnh anh trai làm cánh tay phải, tự nhiên là có bản lĩnh của mình.

Một bảy linh cầu, mà cũng dám nhòm ngó gia tộc Dorens?

Thật là chán sống...

Quản gia thấy vậy, giật mình, vội khuyên:

“Thưa ông, ngài bình tĩnh, tuy những người này không lễ độ, nhưng họ đều là đại lý ở các khu vực, trừng trị một chút thì được, nhưng nếu giết hết họ, gia tộc Dorens cũng đến hồi diệt vong rồi!”

“Ta nói rồi, ta biết phải làm gì!”

Harlow quát lớn.

Quản gia lập tức không dám nói thêm.

Harlow nhìn những gương mặt tươi cười trên màn hình giám sát, giọng lạnh lùng:

“Súng của ta, có sáu viên đạn, đủ rồi.”

Rất nhanh, bữa tiệc tối bắt đầu.

Hơn hai mươi đại lý mặc vest sang trọng tụ tập trong phòng tiệc.

Họ nâng ly rượu vang, cụng ly và cười nói vui vẻ, như một bầy cá tôm côn trùng đang ăn xác cá voi.

Nhưng, cho đến khi tất cả đều ăn uống no say, chờ đợi một lúc lâu, họ vẫn không thấy Harlow xuất hiện.

Nếu trước đây Yadin trẻ, họ tuyệt đối không dám phàn nàn một lời.

Nhưng Harlow...

“Cmn, cái gì đây? Cho hấn mặt mũi rồi phải không? Họ Dorens thì sao? Để chúng ta nhiều người thế này đợi ở đây là có ý gì? Ra oai à!”

Một đại lý có vẻ “say rượu” lớn tiếng, không chút kiêng nể mặt mũi mấy thành viên gia tộc Dorens có mặt.

Các đại lý khác, có người lạnh lùng quan sát, có người vui mừng, có người phẫn nộ...

Cái gì?

Trung thành?

Trong mắt những người này, chó mới nói chuyện trung thành, con người, mãi mãi chỉ nói chuyện lợi ích!

Ngay khi mấy kẻ say rượu định lật bàn!

Pằng!!!

Một tiếng súng vang lên!

Tên đại lý vừa lớn tiếng kia đột nhiên đứng đơ ra!

Trên trán hắn, một lỗ máu không ngừng chảy ra chất đỏ trắng.

Phịch!

Thi thể đổ mạnh xuống!

Harlow từ từ bước vào từ cửa, bên cạnh hắn là mấy vệ sĩ cầm súng.

Nòng súng lục trong tay Harlow vẫn còn đang bốc khói.

“Nói đi, sao không nói nữa?”

Harlow đi qua đám đông, bước lên phía trước.

“Harlow”

Một đại lý không thể tin nổi nói: “Người làm cái gì...”

Nhưng chưa nói hết câu!

Pằng!!!

Lại một phát súng, tên đại lý này cũng bị bắn chết ngay tại chỗ!

Lúc này, tất cả đều không dám lên tiếng.

“Hừ...” Harlow cười lạnh:

“Một bầy chó, ngày thường trước mặt Yadin ngoắc đuôi, mong nhận thêm hai khúc xương, giờ Yadin chết rồi, từng đứa một mong muốn ăn xác hắn ngay lập tức...”

Khi Harlow đang phát biểu, trong đám đông.

Một “người phục vụ” không động thanh sắc ấn vào “nút áo” trên tay áo vest của mình.

Khi hắn ấn nút áo, một tin nhắn tự động được gửi đi.

Lúc này, bên ngoài trang viên.

Một nhóm người mặc đồng phục chiến đấu đen, đội mũ gắn kính nhìn đêm, đang chờ đợi từ lâu.

“Tất cả các đơn vị chú ý, mục tiêu thứ yếu số hai đã xuất hiện, bắt đầu hành động sẵn bắn!”

Biu biu...!

Trong đêm tối, trang viên Dorens náo nhiệt cả trong lẫn ngoài.

Khi Harlow đang phát biểu hùng hồn, bên ngoài, một số nhân viên bảo vệ cũng đang bị nhanh chóng xử lý!

Phụt!!!

Một bóng đen từ trong bóng tối lao ra, nhanh chóng tiếp cận từ sau một nhân viên bảo vệ!

Người đối diện nhân viên bảo vệ rõ ràng đã thấy cảnh này, nhưng chưa kịp phản ứng!

Biu!!!

Một viên đạn từ xa bắn tới, chính xác bắn nát đầu người đó!

Một nhân viên bảo vệ khác thậm chí chưa kịp phản ứng, đã bị một người từ sau giữ chặt miệng, tay kia cầm dao cắt đứt cổ họng!

Như giết gà, đặc công này giữ chặt nhân viên bảo vệ đang giãy giụa, kéo vào bóng tối phía sau.

Lúc này, toàn bộ nhân viên bảo vệ ở cửa sau đã bị giết sạch.

Một tia laser IR chiếu vào cánh cửa sau.

Từ hai phía, hai đội đặc công nhanh chóng tiếp cận.

Sử dụng một số công cụ nhỏ, chỉ trong chưa đầy mười giây, họ đã dễ dàng mở khóa cửa.

Khi cửa sau mở ra, hai đội nhanh chóng tiến vào và bắt đầu phân tán thâm nhập vào.

Cùng lúc đó trong phòng giám sát của trang viên.

Một “nhân viên bảo vệ” mặc đồng phục đang bình tĩnh nhìn tất cả trên màn hình.

Chương 248: Tiêu Đề 《Ẩn》

Dưới bàn giám sát, một thi thể bị lột sạch quần áo, tứ chi bị vụn vụn đến biến dạng, đang bị nhét vào trong.

Trên cao.

Vài chiếc máy bay không người lái đang giám sát toàn bộ trang viên.

Một chiếc máy bay không người lái nhìn đêm liên tục quay ống kính, thu thập mọi thông tin.

“Khu vực từ A2 đến C1 đã kiểm soát, đội ba đang tiến gần khu vực C2, cần thông tin trinh sát trên không.”

“Cửa chính trang viên đã kiểm soát, nhưng trong bãi đậu xe vẫn còn khá nhiều địch, hiện tại họ chưa biết hành động của chúng ta.”

“Tình hình trong sảnh thế nào?”

“Đặc công nội gián đang lắp đặt máy quay mini, dự kiến hai phút nữa sẽ có tầm nhìn.”

“.....”

Hơn hai mươi đặc công, phân công rõ ràng, chỉ trong chưa đầy mười lăm phút, đã thâm nhập sạch sẽ toàn bộ trang viên!

Giết chết hàng chục người, thậm chí không kích hoạt bất kỳ cảnh báo nào!

Lúc này, U Lang đang ngồi trong một chiếc xe quan sát, theo dõi hình ảnh từ góc nhìn của máy bay không người lái.

“Trưởng quan, khi nào chúng ta có thể phát động tổng tấn công? Số người còn lại chắc chắn không thể cản trở chúng ta.”

Nguyên tổ trưởng tổ hai nhìn về phía U Lang.

U Lang lắc đầu:

“Không cần vội... Chúng ta có rất nhiều thời gian, chơi đùa với chúng cả đêm cũng được. Điều quan trọng nhất là nhiệm vụ lần này phải thật cẩn thận, không được để bất kỳ người nào của ta bị thương.”

“Cái này... rõ.” Mặc dù không hiểu, nhưng ai bảo hấn là chỉ huy, tổ trưởng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Lúc này, hệ thống giám sát đại sảnh đã hoạt động.

Nhìn vào màn hình giám sát, thấy một người đàn ông phong độ ngời ngời, U Lang khẽ nhíu mày:

“Đừng giết hấn quá nhanh, để lại cho ta xử lý.”

“Rõ.”

Trong lúc nói chuyện, đội tấn công lại mở rộng phạm vi kiểm soát.

Đến lúc này, họ đã thành công chia cắt toàn bộ đại sảnh thành một “hòn đảo cô lập”.

Điều này có nghĩa là, những người trong đại sảnh giờ đây đã hoàn toàn trở thành bầy cừu chờ bị làm thịt!

“Gần xong rồi.” U Lang rút khẩu súng ngắn, đẩy cửa xe ra: “Thông báo cho các đội, có thể bắt đầu hành động.”

“Rõ!”

Lệnh ban ra, mấy chiếc máy bay không người lái đang lơ lửng trên cao liền tản ra!

Chúng lao nhanh xuống các vị trí đã định dưới mặt đất!

Trong bãi đậu xe, vài tên vũ trang đang tán gẫu, bỗng nghe thấy một tiếng rít xé gió!

Vừa ngẩng đầu lên, liền thấy một chiếc máy bay không người lái mang bom tự hủy đang lao tới!

“Đi...!!!”

Chưa kịp nói hết câu, chỉ nghe thấy một tiếng nổ âm vang!

Một vụ nổ lớn kèm theo lửa bùng lên!

Không chỉ nơi này, các vị trí quan trọng khác trong trang viên cũng đồng thời bị tấn công từ trên không bởi máy bay không người lái tự hủy!

Sau khi máy bay không người lái tự hủy, các đặc công đã sẵn sàng tiến vào, lần lượt tiêu diệt từng kẻ địch còn lại!

Trong đại sảnh.

Rầm rầm...!!!

Nghe tiếng nổ vang vọng từ xa, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy lửa bốc lên, tất cả mọi người đều hoảng loạn.

“Chuyện gì đang xảy ra? Bị tấn công rồi sao?”

“Chết tiệt, điện thoại của ta không có tín hiệu!”

“Điện thoại của ta cũng vậy!”

“Không ổn rồi! Có chuyện rồi! Mọi người mau chạy đi!”

Đại sảnh trở nên ồn ào, Harlow thấy vậy, giơ súng bắn lên trần nhà!

Pằng!!!

Tiếng súng lập tức làm mọi người im lặng.

“Hoảng cái gì!? Trong trang viên này, có hai ba trăm bảo vệ vũ trang, cho dù là quân đội đến cũng chưa chắc đã công phá được ngay.”

Harlow lạnh lùng quét mắt qua mọi người.

Sau đó nhìn quản gia bên cạnh nói: “Đi, xem ngoài kia xảy ra chuyện gì.”

“Rõ!”

Quản gia già lo lắng gọi hai người theo mình chạy ra cửa.

Nhưng vừa mở cửa ra!

Biubiu...!!!

Liên tiếp vài phát đạn bắn tới!

Lập tức giết chết quản gia cùng hai người đi theo tại chỗ!

Nhưng chưa hết!

Vài quả lựu đạn hơi cay được ném vào từ bên ngoài!

Ngay sau đó là hai đội đặc công MI6 đeo mặt nạ phòng độc, vũ trang đến tận răng xông vào!

Biubiu...!!!

Sau khi liên tiếp giết vài tên không chịu hợp tác, hiện trường nhanh chóng ổn định trở lại.

Các đại lý tay ôm đầu, ngồi xồm dựa vào tường, hoang mang nhìn tất cả mọi thứ trước mắt.

Harlow cũng đã ném súng xuống, bị một đặc công trói ngược hai tay, ấn nằm xuống đất!

“An toàn!”

“An toàn!”

“Đại sảnh đã kiểm soát!”

Bị ấn đầu xuống đất, Harlow vừa ho vừa cố gắng nhìn đám người vũ trang mặc đồ đen này, nghe giọng Anh không phải của người Mỹ, ánh mắt hắn lập tức thay đổi.

Người của Đế quốc Anh!

Ta lại bị chống khủng bố rồi sao!?

Lần trước gia tộc Dorens bị lực lượng chống khủng bố của Đế quốc Anh tấn công gần như tuyệt diệt.

Giờ vừa mới có dấu hiệu khôi phục, lại bị tấn công ngay lập tức sao?

Sao có thể như vậy? Các người đúng là chó giữ xác sao?

Đúng lúc này, U Lang cũng đeo mặt nạ phòng độc bước vào đại sảnh.

Nhìn quanh mọi người, U Lang khẽ vẫy tay.

Các đặc công lập tức giơ súng lên!

Tách tách tách...!!!

Chỉ trong vài giây, nhóm đại lý ngồi dựa vào tường bị giết sạch!

Tiếng súng vừa vang lên, mặt Harlow lập tức tái nhợt!

Đám người này... hoàn toàn không có ý định để ai sống sót!

Trong khi đầu Harlow đang quay cuồng, cố gắng tìm cách thoát thân.

Chương 249: Tiêu Đề 《Ẩn》

U Lang đã đi tới trước mặt hắn.

“Đỡ hắn dậy.”

U Lang vừa nói vừa nhận lấy một tập tài liệu từ một đặc công khác.

“Harlow Dorens ...”

Nhìn vào tài liệu, U Lang nói:

“Người có lẽ là thành viên lớn tuổi nhất của gia tộc Dorens hiện tại... Ta tin rằng ngoài Yadin, người là người hiểu rõ nhất về gia tộc.”

Yadin?

Nghे U Lang nói, Harlow lập tức hiểu ra.

Chắc chắn, Yadin đã bị nhóm người này giết!

Sáng vừa giết Yadin, tối đã đến giết ta?

Các người làm việc nhanh quá mức!

Dù đầu óc đang rối loạn, nhưng theo bản năng sinh tồn, Harlow vẫn vội vàng gật đầu nói:

“Đúng! Gia tộc Dorens do ta và anh trai ta xây dựng, ta hiểu rõ hơn Yadin nhiều.”

“Tốt lắm.”

U Lang ném tập tài liệu trước mặt hắn:

“Xem xem, danh sách này có thiếu ai hay thừa ai không?”

Nhiệm vụ là phải tiêu diệt hoàn toàn gia tộc Dorens , không thể bỏ sót ai.

Harlow nhìn vào danh sách, lòng thâm kinh hãi, không cần nghĩ nhiều cũng biết mục đích của đám người này.

Suy nghĩ hồi lâu, Harlow cắn răng nói:

“Thưa ngài, ta không biết các người từ đâu tới, cũng không biết các người là ai, nhưng ta nghĩ các người có thể cần một người điều hành thế giới ngầm, tức là một Hắc Thủ.”

Nhưng chưa nói hết, một đặc công đứng sau đã dùng báng súng đập vào lưng hắn, đập hắn ngã xuống đất!

Harlow quỳ xuống, không quan tâm đến đau đớn, nói nhanh: “Ta có thể liên lạc trực tiếp với CIA của Mỹ, tin rằng điều này có lợi cho các người!”

“Còn CIA?”

U Lang cười khẩy:

“Sao họ không đến cứu người?”

Harlow bị lời của U Lang chặn lại, định nói thêm gì đó.

U Lang đã có chút mất kiên nhẫn: “Được rồi, ta không quan tâm người thuộc CIA hay CIB, bây giờ, tốt nhất người hợp tác với ta, có thể... ta sẽ xem xét lời đề nghị vừa rồi của người, Hắc Thủ? Nghe cũng không tệ...”

Nghe vậy, Harlow mừng rỡ, lập tức xem xét kỹ danh sách.

Nhanh chóng, hắn bỏ sung vài cái tên.

Nhìn danh sách đã được hoàn thiện, U Lang gật đầu: “Tốt lắm, rất biết nghe lời.”

“Hehe...” Harlow quỳ trước mặt U Lang, cười giả tạo, lúc này trông hắn giống hệt một con chó.

“Lời người nói ta đã cân nhắc...” Nói đến đây, U Lang dừng lại.

Nhìn ánh mắt khao khát của Harlow, U Lang cười ác độc: “Vẫn quyết định từ chối.”

Vừa dứt lời, đặc công bên cạnh đã giơ súng nhắm vào đầu Harlow.

Pằng!!!

Viên đạn xuyên qua đầu!

Phịch!

Xác ngã xuống đất.

U Lang chụp một tấm ảnh chân dung rồi bước qua xác Harlow, đi thẳng ra ngoài.

“Công việc đêm nay còn chút nữa, nhanh chóng hoàn thành cho xong.”

.....

Đế quốc Anh, London.

Bệnh viện Blanc.

Sau khi được điều trị, thương tích của Chí Vĩ đã ổn định.

Nhưng vì vết thương ở đầu, không loại trừ khả năng sẽ có di chứng, nên anh vẫn cần ở lại bệnh viện một thời gian để theo dõi.

“Anh, thật không cần thiết, em thấy mình ổn rồi. Anh xem, đầu em băng bó thế này, trông chẳng khác gì người Xiêm La. Nếu đi qua đó, chắc chắn sẽ hòa nhập ngay.”

Ngồi trên giường, Chí Vĩ vẫn đang đùa giỡn.

Còn Trương Huyền ngồi đối diện lại không có nhiều nụ cười, nhìn băng gạc quấn trên đầu Chí Vĩ, lòng đầy lo lắng.

Kế bên, Khoa cười nói: “Đầu của người đừng nói là Xiêm La, mà cả Ấn Độ cũng không khác gì.”

“Hahaha...”

Hai người cười lên.

Đúng lúc này, điện thoại Trương Huyền vang lên.

Rút điện thoại ra xem, thấy tin nhắn từ U Lang:

【Nhiệm vụ đã hoàn thành, chi tiết nhiệm vụ ta đã gửi vào tệp đính kèm, người kiểm tra xem. Lần này ta rút trước, lần sau gặp lại – U Lang】

Nhiệm vụ đã hoàn thành rồi sao?

Trương Huyền ngẩn ra, rồi mở tệp U Lang gửi.

Vừa mở ra, một tấm ảnh cận cảnh rõ nét của Harlow bị bắn vào đầu hiện ra.

Không biết có phải U Lang cố ý không, trong ảnh còn có cả não của Harlow, không hề che mờ.

“Chậc...”

Trương Huyền nhăn mặt, mặc dù đã quen với cái chết, nhưng cảnh này cũng khiến hắn thấy khó chịu.

Thu nhỏ ảnh lại, bên dưới có một ghi chú, ghi rõ thông tin của người này.

“Harlow...” Trương Huyền nhớ người này, nhưng chưa từng gặp mặt.

“Đại ca? Sao vậy? Đang xem cái gì thế?” Chí Vĩ ghé lại gần, nhưng vừa thấy ảnh này, suýt nữa thì nôn ra!

“Oe... Trời ạ, người xem cái gì vậy, tương ớt trộn đậu hũ sao?”

Chí Vĩ mặt tái mét, giờ đang đói, muốn nôn mà không nôn được, thật khổ sở.

Khoa bên cạnh lại nhớ ra: “Đây không phải là người của gia tộc Dorens sao? Là chú của Yadin? Ta nhớ Scott tiên sinh từng cho chúng ta xem tài liệu của hắn.”

“Đúng.” Trương Huyền gật đầu.

“Là hắn sao? Sao hắn chết rồi?” Chí Vĩ không hiểu: “Có phải trong lúc ta hôn mê, các người đã qua Xiêm La giết người không?”

“Chỉ là một số người bạn cũ giúp đỡ thôi.”

Trương Huyền không nói nhiều, chỉ đơn giản đáp:

“Rắc rối của gia tộc Dorens đến giờ coi như đã được giải quyết hoàn toàn.”

“Gì!?”

Nghe vậy, Chí Vĩ và Khoa đều ngạc nhiên!

Gia tộc Dorens lớn thế nào, họ không có thông tin chính xác, nhưng cũng biết khá rõ.

Một gia tộc tội phạm lớn ở Đông Nam Á, chỉ một câu nói của đại ca đã bị tiêu diệt!?

Dù biết đại ca có những người bạn cường đại, nhưng...

Điều này thực sự vượt quá sự hiểu biết của họ.

Trong lúc sốc, Khoa vội hỏi: “Đại ca, còn Yadin thì sao? Đã giải quyết xong chưa?”

Chương 250: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ừ...”

Trương Huyền nhanh chóng duyệt qua tài liệu U Lang gửi.

Nhanh chóng, hắn tìm thấy một đoạn video.

Ghi chú bên dưới video là tên của Yadin Dorens!

Không do dự, Trương Huyền mở video.

Video bắt đầu với tiếng nổ vang trời!

Rầm rầm...!

...

Quay lại buổi sáng khi Yadin trở về Chiang Mai.

Sau khi dẫn mặt một đại lý mới.

Yadin đóng cửa xe, bắt đầu xem tin tức gần đây, xem những ngày hắn không ở Xiêm La có gì xảy ra.

Nhưng ngay khi xe chuẩn bị ra khỏi sân bay!

Bùm!

Một quả lựu đạn nổ tung ngay cửa xe!

Cửa xe bị xé toạc ngay lập tức!

Sóng xung kích kèm theo các mảnh kim loại nhỏ nhảy múa trong không gian xe!

Rầm rầm!!!

Xe mất lái, lật nhào!

Nhưng chưa hết!

Trên không trung, tiếng đạn pháo rít gió, từng quả lựu đạn từ trời giáng xuống!

Toàn bộ đoàn xe trong vài giây đã bị biến thành đồng sắt vụn!

Trong lúc đầu óc mơ hồ, Yadin mở mắt, theo bản năng, đưa tay sờ bên cạnh tìm Delia.

Nhưng...

Tay vừa đưa qua, chạm vào một đồng máu dính nhầy nhụa!

Cố gắng quay đầu nhìn, thấy khuôn mặt xinh đẹp của Delia đã bị máu nhuộm đỏ, một mảnh kim loại dài xuyên qua ngực nàng, đã chết không thể chết hơn.

Yadin muốn cứu nàng, nhưng hoàn toàn không biết phải làm gì. Trí thông minh của hắn lúc này, hoàn toàn không có tác dụng.

Ngay khi hắn muốn di chuyển cơ thể, đột nhiên phát hiện, phần dưới cơ thể mình không biết từ khi nào, đã mất hết cảm giác.

Hắn cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy hai chân hắn đã bị nghiền nát trong thân xe, thịt nát lẫn với xương vụn, máu tươi không ngừng tuôn ra từ chỗ bị cắt đứt.

Mất máu, thường đi kèm với tuyệt vọng!

Yadin muốn đẩy cửa xe gọi cứu, nhưng cố gắng mãi cũng không thể đẩy ra.

Ngay khi hắn sắp hoàn toàn tuyệt vọng.

Một người mặc đồng phục làm việc ở sân bay, không biết từ lúc nào, đã đứng bên cạnh xe.

Yadin không biết người này là ai, nhưng nhận ra đồng phục trên người hắn.

Hơn nữa, lúc này, đầu óc hắn đã không còn tỉnh táo, hoàn toàn không có khả năng suy nghĩ nhiều, bản năng sinh tồn khiến hắn khó khăn mở miệng: “Nhanh... gọi xe cứu thương...”

Lúc này, ở bên cửa xe, U Lang không biểu cảm gì, cúi nhìn thảm cảnh trong xe.

Tay hắn, thậm chí còn cầm một chiếc điện thoại đang quay video.

Có lẽ nhận ra sự bất thường của “nhân viên” này, đầu óc Yadin cuối cùng cũng xoay chuyển lại, mắt đầy phần nộ hỏi:

“Người... rốt cuộc là ai?”

U Lang vừa móc ra một khẩu súng giảm thanh từ trong áo, vừa chậm rãi mở miệng:

“Yadin Dorens, Trương Huyền tiên sinh gửi lời chào người.”

Lời vừa dứt.

Biu!!!

Đình đương~

Tiếng súng vang lên.

Vỏ đạn vàng rơi xuống đất, phát ra tiếng kim loại trong treo dễ nghe.

Bị bắn xuyên đầu, ánh mắt của Yadin dần mất đi thần sắc, vẫn tràn đầy sự không thể tin.

“Mục tiêu chính đã bị loại trừ.”

Nói xong, U Lang nhìn lướt qua nhân viên sân bay thật sự đang chạy ra từ tòa nhà, thuận tay chụp một bức ảnh tự sướng góc 45 độ với Yadin, rồi kéo thấp vành mũ, biến mất vào đám đông.

Video phát đến cuối, hình ảnh dừng lại ở bức ảnh tự sướng của U Lang và hiện trường tử vong của Yadin.

“Ừm... đại ca, bạn của người, cũng khá thú vị.” Chí Vĩ nhìn bức ảnh về mặt kỳ quặc.

Lúc này Trương Huyền cũng bóp trán không nói nên lời.

U Lang trong nhiệm vụ thì giết mình không chớp mắt, không ngờ ngoài đời lại là người như vậy.

Ngay lúc này, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Khoa bước vào từ bên ngoài.

“Ta mang ít đồ ăn đến cho các người.”

Khoa xách hai túi hộp cơm bước vào: “Đang xem gì thế này?”

Trương Huyền đưa điện thoại cho Khoa, giải thích rằng gia tộc Dorens đã bị tiêu diệt.

Phản ứng của Khoa cũng giống như của Chí Vĩ, cực kỳ kinh ngạc, đặc biệt khi thấy danh sách tử vong và những bức ảnh trong tài liệu, miệng há hốc không ngậm lại được.

“Mới chỉ trong một ngày, đại ca, bạn của người hiệu quả thật không ngờ. Họ là tổ chức sát thủ chuyên nghiệp sao?”

“Ừ... nhìn theo một góc độ nào đó thì cũng đúng.”

.....

Chiều hôm đó, Trương Huyền bất ngờ nhận được cuộc gọi từ Hà thúc.

Hà thúc nói rằng công việc của họ ở Ấn Độ gặp phải một số trở ngại, có thể cần Trương Huyền nhanh chóng qua xử lý.

Do Chí Vĩ vẫn cần ở lại bệnh viện quan sát, cộng thêm Khoa tự nguyện giúp đỡ.

Trương Huyền quyết định.

Nhiệm vụ lần này ở Ấn Độ, sẽ không đưa hai người bọn họ đi.

Trương Huyền cùng với Khoa, lên chuyến bay ngay hôm đó, bay thẳng đến Ấn Độ.

.....

Ấn Độ.

Bharata, đất nước của những chú chim công.

Ở đây, chênh lệch giàu nghèo rất lớn, thậm chí có hệ thống đẳng cấp nghiêm ngặt.

Brahmin, Kshatriya, Vaishya, Shudra, và tầng lớp thấp nhất là Dalit.

Brahmin: Tầng lớp cao nhất, bao gồm các thầy tu, học giả và trí thức.

Kshatriya: Tầng lớp quý tộc, bao gồm các chiến binh và nhà cai trị.

Vaishya: Tầng lớp thương nhân và nông dân.

Shudra: Tầng lớp lao động, bao gồm các thợ thủ công và người hầu.

Dalit: Thường được gọi là “bất khả thi chạm”. Họ bị phân biệt đối xử và buộc phải làm những công việc bẩn thỉu.

Brahmin cao nhất có thể nói là ‘nhân thượng nhân’, còn Dalit thấp nhất thì đúng là hạ hạ đẳng.

Trương Huyền không hiểu cái gọi là hệ thống đẳng cấp này, nhưng dù sao đó cũng là một phần của quốc gia họ.

Chương 251: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nên không hiểu nhưng tôn trọng.

Vừa xuống máy bay, Trương Huyền thậm chí chưa kịp ngắm nhìn phong cảnh đất nước này.

Hà thúc đã cùng với một tài xế địa phương đứng chờ ngoài sân bay.

Vừa thấy Trương Huyền và Khoa từ sân bay bước ra, Hà thúc liền tiến lên.

“Trương ca.”

Hà thúc vừa muốn nói gì đó, nhưng nhìn quanh sau Trương Huyền, thắc mắc: “Chí Vĩ và Khoa đâu? Hai người đó chưa ra sao?”

“Đừng nhắc nữa.” Trương Huyền lắc đầu: “Hai người đó có lẽ tạm thời không rời khỏi London được.”

Nói rồi, Trương Huyền kể lại những gì họ đã trải qua mấy ngày qua cho Hà thúc.

Hà thúc vừa nghe vừa thở phào nhẹ nhõm: “May mà không có gì nghiêm trọng, chỉ phải nằm viện thôi.”

“Ừ.” Trương Huyền gật đầu: “Mặc dù tình trạng của Chí Vĩ giờ cũng ổn định rồi, nhưng bên cạnh vẫn không thể thiếu người, nên Khoa cũng không thể rời đi.”

“Đúng vậy... Ồ, Trương ca, để ta giới thiệu một người.”

Hà thúc đưa một người đàn ông da ngăm đen bước tới trước Trương Huyền: “Đây là tài xế của bạn cũ lão Mã, tên là Kunal.”

Sau đó Hà thúc lại nói với Kunal: “Đây là ông chủ của chúng ta, họ Trương.”

Nói bằng tiếng Trung, Kunal rõ ràng là hiểu tiếng Trung.

Nghe Trương Huyền là ông chủ của Hà thúc, Kunal lập tức nở nụ cười nịnh nọt, cúi người chào hỏi:

“Chào ngài, Trương tiên sinh, ta là một trong những tài xế của Duke tiên sinh, thời gian này, các ngài muốn đi đâu, cứ gọi ta là được.”

Trương Huyền lịch sự đáp: “Được, cảm ơn.”

Nói rồi, Trương Huyền chìa tay ra.

Thấy vậy, Kunal hốt hoảng, vội lau tay vào áo rồi bắt tay với Trương Huyền.

Hành động của Kunal khiến Trương Huyền có chút ngạc nhiên, nhưng không nói gì thêm.

Đoàn người nhanh chóng lên xe.

Trên đường, Hà thúc kể lại những chuyện họ đã trải qua mấy ngày qua cho Trương Huyền nghe.

.....

Vài ngày trước, khi Hà thúc và mọi người vừa đến Ấn Độ.

Bạn của lão Mã, Duke tiên sinh, đã cử người đón họ về biệt thự của hắn.

Trong những ngày này, nhờ sự đón tiếp nồng hậu của Duke, Hà thúc và mọi người không cần lo lắng về ăn ở, tập trung toàn bộ tinh thần vào công việc.

Tuy nhiên, mặc dù họ đã cố gắng tìm kiếm manh mối về con trai của nam tước, thử qua nhiều kênh thông tin, thậm chí đã đến nhiều nhà thờ, nhưng tiến triển vẫn mờ mịt.

Nếu chỉ là khó tiến triển, thì cũng không sao, dù sao nhiệm vụ một triệu rưỡi, làm sao dễ dàng hoàn thành.

Nhưng vấn đề là, trong khi tìm kiếm manh mối, họ tình cờ gặp một nhóm lính đánh thuê, nhóm này cũng nhận nhiệm vụ, đến Ấn Độ tìm con trai nam tước.

Điều quan trọng nhất là, qua cuộc trò chuyện của nhóm đó, họ dường như đã có một số tiến triển nhất định.

Nghe xong lời của Hà thúc, Trương Huyền không vội bận tâm đến thân phận của nhóm lính đánh thuê này, mà hỏi:

“Hà thúc, Duke tiên sinh này...”

“Hắn là đồng nghiệp và đối tác cũ của lão Mã, quan hệ rất tốt.”

Hà thúc giới thiệu thân phận của Duke.

Hóa ra, nhiều năm trước, khi Duke còn làm việc ở công ty an ninh Mạt Ba, hắn phát hiện ra không ít lần Mạt Ba lén cắt xén tiền hoa hồng của họ

.

Một lần hai lần thì không sao, nhưng lần nào cũng vậy, Duke không thể chịu đựng nổi nữa.

Vì vậy, một đêm nọ, Duke trực tiếp từ chức, chọn tự mình lập nghiệp.

Vì Duke vốn có một số khách hàng, và những khách hàng này phần lớn là người Ấn Độ.

Nên ngay khi đến đất nước này, Duke đã kiếm được số tiền đầu tiên.

Sau này khi sự nghiệp dần phát triển, hắn cũng đã từng khuyên lão Mã nhảy sang làm cùng mình.

Nhưng lúc đó lão Mã vì chuyện của vợ mình, trầm mặc rất lâu.

Nên yêu cầu của Duke, lão Mã trực tiếp từ chối.

Cứ tưởng cả hai sẽ không còn giao thiệp gì nữa, nhưng không ngờ.

Lão Mã lại nhảy vào một công ty an ninh mới, hơn nữa còn phải đến Ấn Độ để làm nhiệm vụ.

Khi nhận được cuộc gọi của lão Mã, Duke ngay lập tức sắp xếp cho hắn một căn biệt thự ven biển, để lão Mã có chỗ nghỉ chân.

Thậm chí còn sắp xếp một tài xế kiêm hướng dẫn viên cho họ, chính là Kunal.

Nghe xong, Trương Huyền gật đầu: “Nói cách khác, Duke tiên sinh này, chắc là người tốt?”

Hà thúc chưa kịp lên tiếng, Kunal đang lái xe đã vội vàng nói:

“Duke tiên sinh tất nhiên là người tốt!”

“Hắn đã cho gia đình chúng ta hy vọng sống, nếu không có hắn, có lẽ ta đã chết trong cuộc đụng độ của băng đảng rồi.”

Nhưng nói xong, Kunal liền nhận ra mình hơi quá lời, vội xin lỗi: “Ôi~ xin lỗi, Trương tiên sinh, ta chỉ là... chỉ là quá tôn trọng Duke tiên sinh, hoàn toàn không có ý cãi lại ngài.”

“Không sao.” Trương Huyền khoát tay, tỏ ý không sao.

Trong lúc mọi người nói chuyện, xe cũng đã dần đi vào một con đường rộng lớn.

Xung quanh xe cô tập nập, Khoa nhìn ra ngoài cửa sổ, ngẩng đầu nhìn những tòa nhà cao cấp bên đường cảm thán:

“Nơi này nhìn thật phồn hoa, không kém gì Bangkok.”

Hà thúc gật đầu:

“Mumbai là thành phố giàu nhất nước Ấn Độ, còn đây là một trong những khu giàu nhất Mumbai, nhưng đừng nhìn nơi này phồn hoa như vậy, thực tế, khu ổ chuột ở Mumbai cũng là lớn nhất châu Á, nghe nói, có hơn ba triệu người nghèo sống ở đó.”

“Trời đất...” Khoa kinh ngạc.

“Đó là khu ổ chuột Dharavi.”

Chương 252: Tiêu Đề 《Ẩn》

Kunal thở dài: “Đó là nơi ta từng sống, nếu không gặp được Duke tiên sinh, có lẽ cả đời ta cũng không thoát ra được nơi đó.”

Nói rồi, Kunal chỉ về cổng khu biệt thự trước mặt: “Chúng ta đến nơi rồi.”

Khi xe tiến đến gần, cổng biệt thự mở ra, những nhân viên bảo vệ ăn mặc bảnh bao đứng nghiêm chào.

Biệt thự của Duke nằm ở trung tâm khu này, là một trong những căn sang trọng nhất, nghe nói, đây là căn biệt thự đầu tiên Duke mua khi kiếm được tiền.

“Đến nơi rồi.” Hà thúc mở cửa xuống xe, thuận tay giúp Trương Huyền lấy hành lý từ cốp xe.

Lúc này, ngoài cửa biệt thự, lão Mã đang nói chuyện với một người trung niên cao lớn.

Người này mặc một bộ vest đắt tiền, đồng hồ trên tay cũng rõ ràng rất có giá trị.

“...Được rồi, khi nào cần người giúp đỡ, ta nhất định không khách sáo.”

Lão Mã vừa nói, vừa bắt tay người trước mặt.

Thấy Trương Huyền và mọi người đang từ xe bước xuống, lập tức chào hỏi: “Trương ca, Mạo Khoa, hai người cuối cùng cũng đến rồi!”

Nói rồi, liền quay sang người trước mặt: “Duke, đến đây, giới thiệu một chút, vị này, chính là ông chủ mới của ta, Trương Huyền, Trương ca, tất nhiên, gọi là Trương tiên sinh cũng được.”

“Ồ?”

Lúc này Duke cũng quay lại, nhìn về phía Trương Huyền.

Ừm... trẻ tuổi, ngoại hình khá, không thấy rõ sự mạnh mẽ, chắc không thường đến phòng tập gym, nhưng ánh mắt sắc bén và sâu thẳm, cảnh giác cao, trên người không có nhiều hàng hiệu xa xỉ, đồng hồ là Casio, quần áo và giày có lẽ đều là đồ rẻ tiền...

Chỉ trong chớp mắt, Duke đã nắm được nhiều thông tin ngoại hình của Trương Huyền.

Trong khi Duke đánh giá Trương Huyền, Trương Huyền cũng nhìn lướt qua Duke.

Ừm, cơ thể to lớn giả tạo, sức chiến đấu có lẽ không cao, cùng lắm mạnh hơn lão Mã hiện đang bị thương.

Sau cái nhìn “thân thiện” đó, hai người mỉm cười bắt tay nhau:

“Lần đầu gặp mặt, rất cảm ơn sự giúp đỡ của ông, Duke tiên sinh.”

“Đâu có đâu có, ta phải cảm ơn ông đã kéo lão Mã ra khỏi vũng bùn của Mạt Ba.”

“Không không...”

Sau một hồi ca ngợi xã giao, Duke nhìn đồng hồ Patek Philippe của mình: “Rất tiếc hôm nay không có thời gian mời ông dùng cơm, lát nữa ta có cuộc họp, ông cứ cùng đội viên của mình nghỉ ngơi trước.”

“Không sao không sao...”

Sau khi tạm biệt nhau, Duke lên một chiếc xe thể thao sang trọng, rời đi.

Nghe tiếng xe thể thao gầm rú, Trương Huyền nhìn lão Mã bên cạnh, trêu:

“Lão Mã, cùng từ một công ty ra... bạn của người, quả thật rất giàu.”

“Haiz...” Lão Mã cười khò lắc đầu: “Người có số phận khác nhau.”

Nói xong, lão Mã nói tiếp: “Được rồi, Trương ca, ta đã gọi điện thoại cho John, chắc họ sắp về, chúng ta vào trong ngôi trước, có vài chuyện cần người quyết định.”

“Được.”

Thực ra, biết thự mà Duke cho họ mượn thật sự rất sang trọng.

Mặc dù trang trí theo phong cách của mười mấy năm trước, nhìn có vẻ lỗi thời.

Nhưng vẫn thể hiện rõ sự “giàu có”.

Hà thúc cất hành lý của họ xong, Trương Huyền cũng đã ngồi xuống phòng khách tầng một.

Lão Mã đặt hai thùng thiết bị lớn trước mặt Trương Huyền:

“Trương ca, những thiết bị này là chúng ta mới lấy được khi vừa đến đây, người xem có dùng được không, nếu không thì đổi cái khác, ở quốc gia này, kiếm súng không khó.”

“Không sao, ta dùng cái gì cũng được.”

Trương Huyền đưa tay mở một trong những thùng thiết bị, bên trong gọn gàng chứa một khẩu AR-15, một khẩu Glock 17 và một khẩu Glock 19.

Ngoài súng ra, còn có vài băng đạn dự phòng và kính ngắm.

Cầm khẩu AR-15 lên, hắn kiểm tra tình trạng súng và căn chỉnh kính ngắm.

Sau khi xác định không có vấn đề gì.

Hắn lấy một băng đạn trống cắm vào khay đạn, kéo chốt nạp đạn, súng trống chốt lên.

Cạch!

Hắn đẩy chốt nạp trở lại, tháo băng đạn ra, nhấn nút thả chốt trống, rồi đặt lại súng vào thùng thiết bị.

Sau đó, hắn cầm lên khẩu Glock 17, kéo trượt hai lần, kiểm tra khoang đạn.

Cạch cạch!

Cắm băng đạn vào, kéo trượt, kiểm tra chốt trống.

Sau khi xác định không có vấn đề, Trương Huyền lại lặp lại quy trình kiểm tra với khẩu Glock 19.

Kiểm tra xong súng, Trương Huyền mở thùng bên cạnh.

Trong thùng này chứa một bộ áo giáp chống đạn màu đen, mũ bảo hiểm chiến thuật và các thiết bị chiến thuật thông thường khác.

Trong khi Trương Huyền đang kiểm tra thiết bị, lão Mã cũng đem thiết bị vũ khí của Khoa đưa cho hắn.

Phải nói, những thiết bị mà lão Mã chuẩn bị đều là những thứ Trương Huyền và đội của hắn thường dùng và quen thuộc nhất.

Có thể nói là rất tận tâm.

Đúng lúc này, cổng biệt thự mở ra, John và Reeves mặc thường phục bước vào từ bên ngoài.

“Này, BOSS, nghe nói các người gặp rắc rối ở London, đã giải quyết xong chưa?”

John trước đó đã nghe Chris nói qua, nên biết một số tình hình.

Trương Huyền cười nhẹ, gật đầu: “Yên tâm đi, đều giải quyết xong rồi.”

“Ha, ta đã nói mà.” Reeves cười lớn hai tiếng: “Ta vừa nói, chỉ là một vài kẻ lật vặt, làm sao có thể uy hiếp được BOSS... chỉ là nghe nói Chí Vĩ bị thương? Hiện giờ vẫn còn ở bệnh viện.”

“Đúng vậy, nhưng không sao, tình hình hiện tại đã ổn định, có lẽ khoảng mười ngày nửa tháng là có thể xuất viện, cụ thể người có thể gọi điện hỏi thăm.”

Chương 253: Tiêu Đề 《Ẩn》

“OK, OK.”

Đang nói chuyện, Hà thúc từ trên lầu đi xuống, tay cầm một xấp tài liệu đồng thời đưa cho Trương Huyền một chiếc chìa khóa:

“Trương ca, phòng của người ở tầng ba cuối hành lang, đây là chìa khóa phòng, còn đây là những ghi chép ta đã ghi lại mấy ngày qua, người có thể xem qua.”

“Được rồi, cảm ơn chú.”

Trương Huyền cất chìa khóa, nhận lấy xấp ghi chép, cẩn thận xem qua.

Đúng như những gì Hà thúc đã nói trên xe.

Sau khi đến Ấn Độ, quả thực không có tiến triển gì lớn.

Lão Mã và Hà thúc đã thử liên lạc với một số người trong giới ngầm địa phương, nhưng đến nay chưa có tin tức gì trở lại.

Còn John và Reeves , những ngày qua cũng đã chạy khắp Mumbai, các nhà thờ và tu viện ở đây đều đã qua, nhưng vẫn không tiêu được đồng xu Thánh Sith.

Tuy nhiên, mặc dù họ không thu được gì, nhưng một nhóm lính đánh thuê khác lại có vẻ như đã tìm được manh mối.

Thời gian gần đây, nhóm lính này luôn lảng vảng trong khu ổ chuột, rõ ràng là đã có một số đầu mối.

Reeves vừa lấy một chai cola từ tủ lạnh, vừa nói:

“Ta vừa mới nghe ngóng, nhóm lính đánh thuê này không thuộc một đội lính đánh thuê chính quy, mà là một nhóm tạm thời ghép lại, hầu hết bọn họ trước đây đều ở Trung Đông, mới trở về châu Âu gần đây, kẻ cầm đầu là một người Anh, có mặt danh là ‘Liêm Dao’, ta chưa biết tên cụ thể của hắn.”

“Và ngoài nhóm này, ta và John vừa phát hiện còn có ba nhóm khác cũng lảng vảng trong khu ổ chuột, hiện chưa rõ mục đích của họ, nhưng tám phần cũng giống chúng ta.”

Nghe Reeves nói, Trương Huyền gật đầu liên tục: “Nói cách khác, lần này đối thủ cạnh tranh của chúng ta không ít.”

“Đúng vậy.” Reeves nhún vai: “Nhưng ta không nghĩ đây là điều xấu.”

Trương Huyền nhướng mày: “Ồ? Nói thử xem.”

“BOSS, làm nghề này, không thể quá cứng nhắc, cũng không thể quá tuân thủ quy tắc, nếu thật sự chỉ là nhiệm vụ tìm người, chúng ta không nên thuê vài thám tử giỏi, hiệu quả cao biết bao? Đừng quên, hợp đồng nói rõ, nhóm nào cuối cùng đưa được con trai nam tước về sẽ nhận được phần thưởng 1.5 triệu, nếu vậy... chúng ta nên đi nước cờ hiểm.”

Nói đến đây, mắt Reeves lóe lên tia sáng kỳ lạ.

Ngón tay hắn gõ nhẹ lên xấp ghi chép trên bàn.

Ý của Reeves đã rất rõ ràng.

Một chữ, cướp!

Bất kể cuối cùng ai tìm được con trai nam tước, điều họ cần làm chỉ là cướp lấy người khi đội khác tìm được, sau đó tự mình mang về, nhận 1.5 triệu tiền thưởng!

Nghe Reeves nói, những người có mặt đều im lặng, rõ ràng đều có ý động.

Thực tế, không chỉ họ, ngay cả Trương Huyền cũng bị lời của Reeves làm lay động.

Dù sao, hắn vẫn giỏi nhất là chiến đấu.

Tìm người, hắn có lẽ còn thua cả John và các đội viên khác.

Nhưng suy nghĩ một lúc, Trương Huyền vẫn lắc đầu: “Ý tưởng này rất hay, nhưng chỉ có thể làm phương án dự phòng.”

“Thực ra, hợp đồng có nói như vậy, nhưng ai biết đó là do nam tước cố ý viết hay vô ý viết?”

“Nếu là cố ý, thì động cơ của nam tước là gì? Hắn không biết, nhiều đội tranh giành dễ khiến con trai nam tước bị thương chết sao?”

“Nếu là vô ý, cuối cùng đội nào tìm thấy con trai nam tước và báo cáo mới nhận được tiền, kế hoạch cướp hoàn toàn không thực hiện được, không khéo lại rước thêm rắc rối.”

Lời Trương Huyền nói khiến mọi người nhìn nhau, rồi đồng loạt gật đầu đồng ý.

“Vậy... chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Làm gì đây?

Trương Huyền suy nghĩ hai giây, nói:

“Trước tiên gặp đối thủ cạnh tranh của chúng ta, bắt đầu... từ Liêm Dao.”

“Hiểu rồi!”

Không do dự, mọi người lập tức hành động, người lấy thiết bị, người chuẩn bị xe.

Chưa đầy mười phút, cả đội đã rời khỏi biệt thự.

Vì hành động cần bảo mật nên lần này họ không mang theo tài xế Kunal.

...

Mumbai, gần khu ổ chuột Dharavi, có một nhà thờ Hồi giáo.

Gần nhà thờ Hồi giáo, có một quán rượu đơn sơ.

Lúc này, trong quán rượu mờ mịt khói, một người đàn ông có hai vết sẹo dữ tợn trên mặt đang ngồi tại quầy bar, thưởng thức ly whisky trong tay.

Đình linh linh~

Cửa quán mở, một gã to lớn người Nga mặc áo khoác da bước vào, nhìn thấy ngay Liêm Dao.

“Này, Liêm Dao.”

Gã to lớn bước tới, rõ ràng có vẻ giận dữ: “Người xử lý nhiệm vụ như thế này à? Chúng ta đều chạy ngoài kia, còn người ngồi đây uống rượu?”

Nói rồi, hắn giật lấy ly rượu khỏi tay Liêm Dao!

“Đừng nóng, Oleg, người quên ai giúp chúng ta tìm được manh mối sao? Là ta mà~”

Liêm Dao không chút bất mãn, cười nói: “Mặc dù mấy ngày nay ta luôn ở đây uống rượu, nhưng tin ta đi, ta không rảnh rồi chút nào.”

“Vẫn không rảnh rồi?”

Oleg nhìn Liêm Dao như thể đang nhìn một kẻ ngốc: “Người không định nói ta rằng ngồi đây không động đậy, mục tiêu sẽ tự đưa đến tay người chứ?”

“Có thể lắm chứ~” Liêm Dao cười ha ha, sau đó gọi nhân viên rót cho Oleg một ly rượu: “Nào nào, đã đến rồi, uống cùng ta một ly, coi như

ngủ ngơi tối nay.”

“Hừ...”

Oleg hừ lạnh, không chút tôn trọng.

Sau đó hắn ngồi phịch xuống, uống cạn ly whisky do nhân viên đưa tới: “Nhật như nước, cho ta ba ly nữa!”

“Ha ha ha...” Liêm Dao bên cạnh cười lớn.

Chương 254: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đình linh linh~

Tiếng chuông cửa vang lên lần nữa.

John đội mũ cao bồi bước vào quán rượu.

“Ừm~ có khách rồi.”

Liên Dao nhìn lướt qua John, mặt nở một nụ cười khó nhận ra.

Oleg nghe Liên Dao nói, quay đầu nhìn John.

Ngay sau John, Trương Huyền bước vào.

Vừa vào cửa, mùi khói thuốc khiến hắn nhăn mặt.

John ra hiệu cho Trương Huyền rằng chính là người đó.

Trương Huyền gật đầu nói: “Để ta nói chuyện với hắn, John.”

“OK.”

John gật đầu rồi tìm một chỗ ngồi gần cửa sau, để Trương Huyền tiến tới một mình.

Hắn không lo lắng về an toàn của Trương Huyền, vì hắn biết rõ khả năng của Trương Huyền.

“Ừm~ kẻ giám sát ta mấy ngày qua, là người của người?”

Vừa thấy Trương Huyền đến, Liên Dao cười giơ ly rượu lên.

Oleg bên cạnh không hề có chút thiện cảm, đứng dậy chắn trước mặt Trương Huyền với thân hình cao lớn.

Trương Huyền ngược nhìn Oleg.

“Oleg, để ta nói chuyện với vị tiên sinh này, người ngồi tạm kia được không?”

Liêm Dao nói về bất đắc dĩ.

“Hừ...”

Oleg hừ lạnh, rồi đi đến chỗ ngồi cạnh John, mắt không rời John.

“Đội viên của người thú vị nhỉ, tay súng máy phải không?”

Trương Huyền cười, không để ý.

“Ừm~ mắt tinh đấy, Oleg là tay súng máy tốt nhất ta tìm được.” Liêm Dao cười: “Dù hẳn có ngốc chút, nhưng khả năng không tồi.”

“Thế thì tốt.”

Trương Huyền gật đầu.

Không rõ là nói người ngốc thì tốt, hay nói khả năng tốt.

Hoặc... cả hai?

“Người đến tìm ta, hẳn đã biết được vài chuyện.”

Liêm Dao vừa nói vừa lấy ra một tấm ảnh đã gấp lại, đặt lên bàn:

“Tấm ảnh này do một người bạn của ta chụp năm ngoái khi du lịch ở Mumbai, người có thể xem.”

Trương Huyền cầm ảnh lên.

Trong ảnh, một cặp vợ chồng trẻ cười tươi, phong nền là quán rượu này.

Ở góc phải dưới, một người đàn ông mặt khắc khổ đang uống rượu một mình.

Dù ảnh hơi mờ do lấy nét, nhưng Trương Huyền vẫn nhận ra người này có nét giống nam tước già đến bảy tám phần!

“Đây là... con trai nam tước?”

Trương Huyền ngạc nhiên nhìn Liêm Dao.

“Đúng vậy, chính là hắn. Ta tình cờ thấy ảnh này mới quyết định đến đây thử vận may.”

Liêm Dao gật đầu, thấy ánh mắt nghi ngờ của Trương Huyền, hắn cười giải thích:

“Đừng hiểu lầm, ta không lừa ngươi, ảnh này ta đã cho nhiều người xem, trước ngươi, cũng có vài người đến tìm ta, ta nói với họ như nói với ngươi.”

“Ồ?” Trương Huyền liếc nhìn nhân viên đang lau bàn, nói:

“Vậy... ngươi làm vậy để làm gì? Đừng nói chỉ để vui.”

“Đương nhiên không.”

Liêm Dao lắc đầu: “Một triệu rưỡi, ai chẳng muốn độc chiếm, nhưng... ngươi nghĩ điều đó có khả thi không?”

“Ngươi nói... câu trong hợp đồng?” Trương Huyền gõ bàn.

“Thông minh.”

Liêm Dao cười: “Đội cuối cùng đưa được con trai nam tước về sẽ nhận 1.5 triệu... Ha, lão nam tước thật biết đùa, không khác gì năm xưa.”

Trương Huyền không nói, chỉ nhìn tấm ảnh.

Một lúc sau, Trương Huyền đặt ảnh xuống, đứng dậy nói:

“Cảm ơn đã thông báo, Liêm Dao, chúc các ngươi may mắn.”

“Cũng chúc các người may mắn.” Liêm Dao mỉm cười.

Trương Huyền gọi John rồi cả hai rời quán.

Khi gần ra cửa, Liêm Dao đột nhiên gọi:

“Này, nhớ cẩn thận nhóm ‘Hồ Điệp’, họ... không dễ nói chuyện như chúng ta.”

Trương Huyền dừng bước, không nói gì, mở cửa rồi đi ra.

Ngoài quán, một chiếc xe đã chờ sẵn.

Mở cửa xe, Trương Huyền lên xe nói: “Lái xe đi, về thôi.”

“Rõ!”

Hà thúc không hỏi, khởi động xe, rời khỏi.

Khi đã rời phố, Reeves ngồi ghế sau mặc trang bị chiến đấu lên tiếng:

“Bên trong thế nào, BOSS?”

Trương Huyền lắc đầu: “Từ Liêm Dao, ta biết con trai nam tước một năm trước có xuất hiện quanh đây, nhưng vấn đề là Liêm Dao không chỉ nói với chúng ta, mà còn nói với những người khác nữa.”

“Ồ?” Reeves nghe thấy vậy, liền nhú mày:

“Hắn muốn...”

Vừa nói, đầu ngõ phía trước.

Một nhóm người Ấn tay cầm dao dài và ống thép bất ngờ bước ra, chặn đường đi của họ.

Trong con phố hẹp, hơn hai mươi người Ấn tay cầm vũ khí dài ngắn chui ra từ một ngõ hẻm bên cạnh.

Nhóm người này vừa đi về phía họ, vừa lớn tiếng la hét những lời mà Trương Huyền và nhóm của hắn không hiểu.

Dù không hiểu, nhưng từ hành động của họ có thể thấy, nhóm người này không có ý tốt gì.

“Họ là ai? Có ai hiểu họ đang nói gì không?”

Trong xe, Hà thúc đã lập tức cài số lùi, chuẩn bị rời đi.

Reeves và John ngồi ở ghế sau đã rút súng ra, lạnh lùng nhắm vào nhóm người trước xe.

“Bình tĩnh!”

Trương Huyền lúc này dù cũng đã cầm sẵn súng trong tay.

Nhưng hắn không vội nhắm bắn, mắt không ngừng quan sát chi tiết xung quanh.

Qua đám đông, hắn lờ mờ thấy vài cảnh sát địa phương mặc đồng phục đứng ở đầu phố, đang quan sát tình hình.

“Tình hình không ổn, đừng nổ súng bừa bãi, Hà thúc, lùi xe nhanh, đưa chúng ta rời khỏi đây!”

Trương Huyền kiềm chế ý định giết người của John và Reeves .

Những cảnh sát địa phương đó không thể không thấy tình hình ở đây.

Nhưng họ không chọn ngăn cản mà là thả lỏng.

Rõ ràng.

Đây chính là một cái bẫy công khai.

Nếu Trương Huyền và nhóm của hắn giết người lúc này, chỉ sợ tối nay cả nhóm sẽ trở thành tội phạm truy nã!

Chương 255: Tiêu Đề 《Ẩn》

Có vẻ như nhận ra ý định rời đi của Trương Huyền, đám côn đồ không hề có ý định dừng lại, vài kẻ nhảy lên, vài bước lao tới, vung dao và gậy đập vào mũi xe!

Rầm rầm...!

Liên tiếp mấy nhát, thậm chí một chiếc gương chiếu hậu của xe cũng bị đập vỡ!

Lúc này, xe nhanh chóng lùi về phía cuối phố!

Khi họ sắp thoát khỏi, một chiếc xe tải từ bên hông phố lao tới, rõ ràng định đâm vào đuôi xe họ, buộc họ phải dừng lại!

Nhưng, may mắn là Hà thúc lái xe giỏi, xoay tay lái, xe lập tức quẹo gấp, lura chiếc xe tải!

Hai xe lướt qua nhau, Hà thúc nhanh chóng tăng tốc, rời khỏi hiện trường!

...

Trên nóc một ngôi nhà phía bên kia phố.

Một người phụ nữ xinh đẹp khoác áo da, tóc dài nhuộm đỏ, đang cầm ống nhòm, đứng nhìn xe của Trương Huyền rời đi.

Bên cạnh người phụ nữ, một người đàn ông mặc vest đứng cung kính.

Phía sau hai người, một người đàn ông lực lưỡng vẻ mặt cứng rắn, lạnh lùng nhìn người phụ nữ.

“Không giữ được họ, thuộc hạ của người thật là lũ ô hợp...”

Người phụ nữ khinh thường ném ống nhòm cho người đàn ông vest: “Thông tin về nhóm người đó điều tra được chưa?”

Người đàn ông vest cung kính nói:

“Đã điều tra ra, nhóm người đó là nhân viên của công ty an ninh Thần Tinh, ông chủ của họ tên là Trương Huyền, người vừa nói chuyện với Liêm Dao.”

“Trương Huyền? Người Long Quốc?”

Người phụ nữ tỏ ra hứng thú: “Người này có lai lịch gì, còn công ty Thần Tinh... ta chưa từng nghe nói?”

“Trương Huyền là kẻ không rõ xuất xứ, công ty của hắn cũng mới thành lập gần đây, nhưng nói về lai lịch... thật ra cũng có, nghe nói khi công ty mới thành lập, tập đoàn Công ty tài chính Worle của Đế quốc Anh đã gửi cho họ hơn mười hợp đồng để chọn, hợp đồng tìm con trai nam tước là một trong số đó.”

“Công ty tài chính Worle?”

Người phụ nữ nhíu mày:

“Nghĩa là một nhóm có quan hệ? Chẳng trách lại nhát gan như vậy, thôi... tối nay cho người của người thử sức với họ xem sao, nếu thấy khó thì bỏ qua, còn nếu họ yếu... thì tiện tay giết họ đi.”

“Cái này...” Người đàn ông vest hơi do dự, có vẻ khó xử.

“Sao? Không dám?”

Người phụ nữ lạnh lùng quét mắt nhìn hắn.

Người đàn ông vest bị ánh mắt đó làm cho toàn thân run rẩy, vội nói:

“Dám thì dám, nhưng, bây giờ họ đang ở biệt thự của Duke, chúng ta không thể... Người biết đó, Duke có quan hệ với mấy ông trùm băng đảng địa phương, chúng ta không thể dễ dàng đụng đến hắn.”

“Chậc, Duke, lại là Duke...”

Người phụ nữ nhếch mép:

“Trò chơi băng đảng? Thật nhàm chán... thôi, nếu người sợ thì đừng đi nữa.”

Người đàn ông vest vừa thở phào nhẹ nhõm, người phụ nữ bỗng thản nhiên nói:

“Nếu ta nhớ không lầm, con trai người hôm nay sắp tan học rồi phải không? Thôi thế này đi, người nghỉ một ngày, ta sẽ thay người đi đón nó, yên tâm~ ta sẽ đưa nó đi chơi vui vẻ...”

Nghe thấy vậy, người đàn ông lực lưỡng phía sau liền giận dữ, định bước tới, nhưng bị người đàn ông vest nhanh chóng ngăn lại.

Người đàn ông vest cắn răng, cúi người, cười gượng nói:

“Việc đón con không thể để người đích thân đi, để ta tự làm là được, người chờ ở đây, yên tâm, ngày mai, ta đảm bảo sẽ cho người một câu trả lời thỏa đáng.”

“Ha...”

Người phụ nữ liếc qua người đàn ông lực lưỡng, cười nhẹ rồi quay người xuống lầu.

Nhìn người phụ nữ rời đi, người đàn ông lực lưỡng tức giận nói: “Lão đại, nàng quá đáng lắm rồi! Nếu không phải người ngăn ta, ta đã ném nàng xuống lầu...”

“Suyt!!!”

Người đàn ông vest vừa lau mồ hôi trên trán vừa ra hiệu cho hấn nhỏ giọng, vẻ mặt khó coi: “Ném nàng xuống lầu... Nếu ta không ngăn người, người đã bị nàng ném xuống trước rồi! Người không biết nàng là ai sao?”

“Ta...” Người đàn ông lực lưỡng mặt tái xanh, không dám cãi lại.

“Được rồi, đừng giận nữa.”

Người đàn ông vest an ủi thuộc hạ: “Chỉ vài ngày nữa, đợi nàng đi, khu này vẫn là của chúng ta, bây giờ tạm nhin.”

Thấy lão đại đã nhận thua, người đàn ông lực lưỡng dù không cam lòng, cũng không nói được gì.

“Tối nay đi đến quán bar sát thủ, bỏ chút tiền, thuê vài người...”

.....

Xe trở về biệt thự, Kunal đã đợi sẵn ở cửa, vừa thấy họ về liền chạy tới.

“Ôi trời, các vị tiên sinh đi đâu vậy? Xe sao lại thành thế này?”

Kunal nhìn chiếc xe bị đập tả tơi mà đau lòng, sửa xe này tốn bao nhiêu tiền đây.

Trương Huyền bước xuống xe nói với Kunal:

“Xe ta sẽ bồi thường đầy đủ, ta sẽ giải thích với ông chủ Duke, Kunal, tốt nhất người nên về nhà ở tạm vài ngày, chỗ này có thể sẽ nguy hiểm.”

Nói xong, liền gọi mọi người nhanh chóng vào nhà.

Vừa ngồi xuống, lão Mã trong phòng ngủ bước ra.

Nhìn thấy sắc mặt mọi người không ổn, lão Mã hỏi ngay: “Chuyện gì vậy? Ta vừa nghe Kunal nói xe bị gì...”

“Lão Mã.”

Trương Huyền nhìn lão Mã: “Người ở đây có kẻ thù nào không? Nếu không, thì ông chủ Duke có không?”

“Ta thì không có, Duke... hửn có, chuyện gì vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Hà thúc bên cạnh lên tiếng, kể lại toàn bộ chuyện họ vừa gặp phải.

“Thế à...”

Nghe chỉ là đám côn đồ, lão Mã thở phào, nói:

Chương 256: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nếu chỉ đơn giản vậy, thì chắc không liên quan đến Duke, kẻ thù của hắn... ừm, nói thế nào nhỉ, thường sẽ không gửi đám không ra gì này đến gây chuyện.”

Nói xong, lão Mã cầm điện thoại, gọi cho Duke, nói rõ sự tình rồi c

úp máy.

Lão Mã nhìn Trương Huyền:

“Nói rõ rồi, chắc lát nữa có tin.”

Đúng như lão Mã nói, chưa đầy mười phút.

Duke gọi lại.

Lão Mã nghe máy, bật loa ngoài.

“Đã điều tra rõ rồi, lão Mã, chỗ các người trước đây là do tổ chức băng đảng tên ‘Chara’ quản lý, những người đó chắc là người của Chara, lão đại của họ tên là Chara, thông tin chi tiết ta đã gửi qua điện thoại, ta đang bận, không nói nhiều được, có gì tìm Kunal là được.”

Nói xong, vội vàng cúp máy, bên kia điện thoại rõ ràng có tiếng va chạm của ly rượu, chắc Duke đang ở một bữa tiệc hay yến tiệc nào đó.

“Chara... đằng sau đám này chắc chắn có kẻ đứng sau...”

Trương Huyền nhìn qua tài liệu của băng Chara, trong đầu nhanh chóng lướt qua vài kẻ thù của mình.

Suy nghĩ vài giây, Trương Huyền đứng phắt dậy!

Lão Mã ngạc nhiên: “Trương ca, sao vậy?”

“Đi tìm người.”

Trương Huyền không thích chịu thiệt, cũng không phải là kiểu chiến thuật gia hay mưu sĩ ngồi ghế suy nghĩ.

Người ta đã ra tay trước, không đáp lại thì thật không lịch sự!

.....

Chiều tối.

Trên một con phố quán bar ngoài khu ổ chuột Dharavi.

Chara đang đứng dựa vào xe, miệng không ngừng nói:

“Ta đã đến nơi rồi, ta sẽ thuê sát thủ giỏi nhất Mumbai... vâng, người yên tâm, ta sẽ cố hết sức... được rồi, được rồi, người cứ bận đi...”

Cuối cùng, cúp máy, Chara hít một hơi sâu:

“Phục vụ thật khó.”

Nói xong, rút một điếu thuốc ra định châm, nhưng bật lửa mãi không cháy.

“Harry, đưa bật lửa của người cho ta.”

Quay lại định hỏi thuộc hạ lấy bật lửa.

Nhưng quay lại, không thấy thuộc hạ đâu.

“Hả?”

Chara ngơ ngác nhìn xung quanh.

Con phố quán bar tối nay vẫn như mọi khi, tiếng cười nói của dân địa phương và du khách nước ngoài tạo thành âm thanh ồn ào.

Lúc này.

Cửa sổ sau xe của Chara từ từ hạ xuống.

Reeves ngồi ở ghế sau, đưa một chiếc bật lửa ra:

“Ồ~ xin lỗi, tìm cái này hơi khó, người cần bật lửa phải không?”

Chara cứng đờ quay lại nhìn Reeves trong xe, và thuộc hạ bên cạnh bị đánh ngất.

“Lên xe đi? Lão đại Chara?”

Reeves ra hiệu về ghế lái, tay kia giấu dưới cửa sổ cầm khẩu súng giảm thanh, chĩa vào cửa xe.

Chara cúi đầu, thấy rõ khẩu súng đó.

“Cẩn thận... đừng bắn nhầm...”

Chara cười gượng, lên ghế lái.

“Đi theo hướng ta nói, đừng giở trò.”

“Được thôi...”

Khởi động xe, xe từ từ ra khỏi con phố quán bar.

Không xa xe của Chara, một tay lái mô tô đội mũ bảo hiểm đang nhìn toàn bộ sự việc.

Thấy Chara bị bắt, tay lái gọi điện: “Đại tỷ, Chara bị bắt rồi, chưa rõ ai bắt, cần tiếp tục theo dõi không... vâng, ta hiểu rồi.”

Cúp máy, tay lái nổ máy, chạy theo hướng xe của Chara.

Nhưng...

“Không phí công để ý, quả nhiên có đuôi...”

Trong cửa sổ tầng hai của một quán bar, John đã thay quần áo, nhìn chiếc mô tô xa dần, nhún nút trên tai nghe:

“Bọ Ngựa, có tay lái xe mô tô đỏ, đội mũ đen đang theo người, chưa thấy ai khác, cẩn thận.”

“Nhận rõ.”

.....

Ừ~~~~~

Xe mô tô chạy rất nhanh, tay lái cũng rất giỏi, vài động tác đã thấy đuôi xe của Chara,

Nhưng, hấn không tiến lên.

Xác định không mất dấu, hấn giảm tốc, giữ khoảng cách.

Hai xe, một trước một sau, nhanh chóng vào một con phố không có giám sát.

Nhìn gương chiếu hậu, Reeves ra hiệu Chara dừng xe, nhấn nút thông báo:

“Ta đã đến vị trí, BOSS, xử lý ‘cái đuôi’ phía sau giúp.”

“Rõ.”

Tai nghe vang lên giọng Trương Huyền.

Lúc này, xe mô tô đang nhanh chóng qua ngã tư, chuẩn bị quẹo vào phố Chara đang đậu.

Ngay khoảnh khắc quẹo.

Trương Huyền cầm khẩu Glock 17 gắn giảm thanh bước ra từ bóng tối trạm xe buýt!

Biu biu!!!

Hai phát bắn nhanh!

Một viên trúng tay phải vận ga, viên còn lại trúng chân phải!

Trong chớp mắt!

Xe mô tô mất lái!

Roẹt! Rầm!!!

Tiếng ma sát và va chạm làm người ta ê răng!

Xe và người văng ra cả chục mét!

Không biết có phải do mặc đồ bảo hộ kỹ, tay lái vẫn cố đứng dậy!

Thấy vậy, Trương Huyền vừa bước tới vừa giơ một tay cầm súng bắn thêm một phát!

Biu!!!

Viên đạn chính xác trúng vào cánh tay trái của hắn!

Đến giờ, hai tay một chân đều tàn phế!

Hắn bây giờ dù có bò đi cũng phải mất một lúc mới có thể rời khỏi đây.

Dĩ nhiên, nếu hắn có thể đứng lên mà không cần dùng đến tay, nhảy bằng một chân có lẽ sẽ nhanh hơn một chút.

“Trúng ba phát mà không kêu một tiếng... Không cầm thì cũng là kẻ ác độc, ta hy vọng người là cái sau.”

Trương Huyền bước đến trước mặt gã lái xe, giơ chân giẫm lên vết thương ở chân phải của hắn!

“Hừm ư!!!”

Đau đớn tột cùng, gã lái xe suýt nữa hét lên, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng chịu đựng.

Đôi mắt dưới mũ bảo hiểm trừng trừng nhìn Trương Huyền!

“Ừ, không phải cầm? Vậy thì tốt.”

...

Biệt danh: Hồ Điệp.

Tên thật không rõ.

Giới tính: Nữ.

Tuổi: Ba mươi sáu.

Quốc tịch: Ý.

Nhiều năm trước.

Hồ Điệp, khi vừa trưởng thành, đã bị cha ruột bán với giá cao cho một sàn đấu ngầm làm nữ đấu sĩ.

Có lẽ may mắn hoặc cũng có thể do tài năng, Hồ Điệp nhanh chóng thích nghi với cuộc sống khắc nghiệt trong sàn đấu, luyện được tay nghề tinh thông.

Chương 257: Tiêu Đề 《Ẩn》

Không ai biết cô đã phải chịu bao nhiêu khổ đau trong những năm đó. Chỉ biết rằng, sau vài năm, khi đã vất vả gom đủ tiền để mua lại tự do, cô lại một lần nữa tin tưởng nhầm người cha ruột của mình, bị hấn lừa sạch gia sản trong một đêm.

Nhận ra mình bị lừa, cô tức giận vô cùng, thông qua một số mối quan hệ tìm ra nơi ở của người cha đáng khinh, rồi xách súng đến tận nơi!

Kết cục của kẻ đó rất thảm khốc, nghe nói là bị cô chặt thành từng mảnh.

Tóm lại, sau này, để trốn tránh sự truy đuổi của cảnh sát và sự ép buộc từ chủ sàh đấu, khi vừa tròn hai mươi, cô buộc phải chạy trốn, lưu lạc nơi đất khách quê người.

Qua nhiều biến cố, đã hơn mười năm trôi qua.

Hôm nay, cô gái trẻ ngây thơ ngày nào đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một lính đánh thuê máu lạnh, mang biệt danh Hồ Điệp!

Với kỹ năng xuất sắc và gan dạ, Hồ Điệp trong vài năm đã tập hợp được hơn mười kẻ liều mạng.

Hình thành nên nhóm lính đánh thuê khét tiếng: Hồ Điệp Lính Đánh Thuê.

Dưới ảnh hưởng của Hồ Điệp, các nhiệm vụ họ nhận phần lớn đều là những việc làm phi pháp, đen tối.

Giết người, bắt cóc, cướp bóc...

Tóm lại, việc gì kiếm tiền nhanh thì họ làm.

Và lần này, mục tiêu của họ đến đây cũng là để tìm con trai của nam tước.

Tuy nhiên...

Mục tiêu cuối cùng của họ không phải là một trăm năm mươi vạn.

“Chúng ta định tìm được con trai của nam tước, rồi dùng hắn để ép buộc lão nam tước trả một khoản tiền chuộc lớn, hoàn thành việc này, mỗi người ít nhất cũng được chia một hai triệu...”

Gã lái xe bị trói trên ghế, yếu ớt nói.

Hiện tại, hắn đã bị lột trần, cơ thể săn chắc đầy vết thương.

Thật sự, hắn là một gã cứng rắn, bị Trương Huyền bắn ba phát mà chỉ khẽ rên lên.

Những biện pháp thông thường thực sự không thể ép hắn mở miệng.

Nhưng...

Reeves luôn có những cách có thể khiến hắn mở miệng.

“Chẳng trách...”

Reeves, trong bộ áo mưa nhựa, đặt con dao phẫu thuật xuống, tháo khẩu trang, nói với Trương Huyền từ xa:

“BOSS, mọi chuyện đã rõ ràng, tiếp theo nên làm gì?”

Họ đang ở trong một ngôi nhà dân bỏ hoang.

Nơi này gần khu ổ chuột, tìm một căn nhà trống không phải là việc khó khăn.

Trương Huyền đứng ở cửa, John bên cạnh đang hút thuốc.

Nhìn lên bầu trời đầy sao, Trương Huyền im lặng suy nghĩ một lúc rồi nói: “Hỏi hấn, Hồ Điệp bây giờ ở đâu?”

Reeves đeo lại khẩu trang, vừa định mở miệng thì gã lái xe đã vội vàng nói với vẻ kinh hoàng:

“Đại tỷ của chúng ta dạo này luôn điều tra tổng hành dinh của băng Chara, tôi nay chắc cũng không ngoại lệ!”

“Ừm...”

Trương Huyền gật đầu, sau đó nhìn vào một góc khác trong nhà.

Chara lúc này đang co ro trên đất, toàn thân run rẩy, mặt đầy sợ hãi, không dám nhìn trực tiếp.

Là một tên ác độc, Chara không phải chưa từng gặp kẻ ác độc, nhưng người như Reeves thì đúng là lần đầu tiên.

Gã lái xe kia, giờ trên người không còn chỗ nào lành lặn, máu me khắp người, chỉ thiếu lột da mà thôi!

Nhìn thấy đã đủ đau, vậy mà hấn còn có sức nói chuyện.

Nếu bị tra tấn như vậy, hấn chắc chắn đã tìm cách tự sát từ lâu.

Nhìn Trương Huyền đưa ánh mắt về phía mình, Chara toàn thân run rẩy, vội nói: “Họ mấy ngày nay thực sự ở chỗ ta, ta có thể dẫn các người qua đó!”

“Không vội.” Trương Huyền khoát tay nói: “Trước đó, ta cần hỏi ngươi về một người... Liêm Dao, ngươi có biết không?”

“Biết!”

Chara gật đầu liên tục: “Hấn cũng là một lính đánh thuê ngầm, nhưng không gia nhập đội nhóm nào, là một lính đánh thuê tự do.”

“Ừm.”

Đây là những gì đã biết, Trương Huyền nói: “Nói cái ta chưa biết.”

“Chuyện này...” Chara ngập ngừng, lắp bắp một hồi, rồi có chút lúng túng nói:

“Thực ra ta không biết nhiều về hắn, chỉ biết hắn và Hồ Điệp giống nhau, đều xuất hiện trong nửa tháng gần đây, trước đây nhìn họ có vẻ như... đã quen biết từ lâu.”

Nghe vậy, Trương Huyền quay sang nhìn gã lái xe.

Gã lái xe lắc đầu: “Ta không biết những điều này, đại tỷ ít khi tiết lộ cuộc sống cá nhân với chúng ta.”

“Vậy thì...”

Trương Huyền nói: “Trước tiên đi gặp Liêm Dao, rồi sau đó tìm Hồ Điệp.”

.....

Vẫn là quán rượu nhỏ đơn sơ đó.

Dù là ban đêm, quán rượu vẫn đông khách.

Tiếng ồn ào gần như át cả tiếng nhạc.

Như ban ngày, Liêm Dao vẫn ngồi ở góc đó, một mình uống rượu.

Nhưng lúc này, rõ ràng hắn đã say mèm, mắt gần như không mở nổi.

Vì vết sẹo trên mặt và thân hình vạm vỡ của Liêm Dao, trông hắn không dễ bắt nạt nên không ai dám lại gần làm phiền.

Đình linh linh...!

Tiếng chuông cửa vang lên.

Trương Huyền đẩy cửa bước vào.

Quét mắt một vòng quanh quán, Trương Huyền không do dự, đi thẳng tới chỗ Liêm Dao.

“Hử?”

Đôi mắt buồn ngủ của Liêm Dao ngơ ngác nhìn Trương Huyền: “Sao ngươi lại tới nữa?”

“Có vài chuyện muốn hỏi ngươi.”

Gọi một ly nước chanh đá từ nhân viên, Trương Huyền ngồi xuống góc tường bên cạnh Liêm Dao, nói:

“Hôm nay ta gặp Hồ Diệp, cảm thấy có chút kỳ lạ.”

“Ahaha... Ai gặp nàng cũng nói vậy.” Liêm Dao cười lớn:

“Ta đã quen biết nàng mấy năm rồi, đến giờ vẫn thấy nàng kỳ lạ.”

“Ta không nói nàng kỳ lạ, ta còn chưa gặp nàng.”

Chương 258: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền lắc đầu:

“Ý ta là...”

Chưa nói hết câu, một gã râu xồm say xỉn cười híp mắt tiến lại gần:

“Này cô em, giá một đêm bao nhiêu?”

Gã râu xồm nhìn Trương Huyền đầy dục vọng.

“Ta?”

Trương Huyền sửng lại, không hiểu gã đang nói gì.

“Đúng, là ngươi, chỉ có mấy cô gái mới uống nước chanh ở quán rượu, haha...”

“Ha ha ha ha...”

Lời vừa dứt, không ít người trong quán cười ầm lên, rõ ràng đang chế giễu Trương Huyền.

“Thôi nào, cô bé, nói giá đi, có thể ta sẽ trả được...”

Vừa nói, gã râu xồm đặt ly rượu xuống, một tay định đặt lên vai Trương Huyền, tay kia lén lút mò vào ngực áo!

Nhưng ngay lúc đó!

Trương Huyền tay trái chụp lấy ly thủy tinh, đập mạnh vào trán gã râu xồm!

Bốp!!!

Thủy tinh vỡ nát!

Máu hòa với nước chanh tràn xuống trán!

“Ah!!!!”

Tiếng hét thảm thiết vang lên, chói tai!

“Chết tiệt!”

“Bị lộ rồi! Giết hắn!”

“Giết!!”

Tất cả khách trong quán bật dậy, dưới bàn mỗi người đều giấu một khẩu súng dài ngắn!

Nhưng...

Tốc độ của Trương Huyền nhanh gấp nhiều lần!

Vừa khi họ lật bàn, Trương Huyền đã rút súng!

Cạch!

Khóa an toàn Glock bật xuống!

Biu biu...!!!!

Trong chớp mắt, chưa đầy ba giây!

Trương Huyền bắn liền tám phát!

Và!

Phát nào cũng trúng đầu giết ngay!

Chưa tới ba giây!

Tám phát giết tám người!

Và lúc này, chỉ còn ba ‘khách’ trong quán!

Ba người này, chính là kẻ chậm rút súng nhất.

Họ chưa kịp phản ứng lại chuyện gì xảy ra.

Chỉ biết trong chớp mắt, đồng bọn đã ngã gục như lúa bị gặt!

“Quà tặng hậu hĩnh...”

Đối diện nòng súng của Trương Huyền, ba người kia dờ ra, không biết có nên tiếp tục rút súng không.

Lúc này, trong quán, tiếng nhạc hòa cùng tiếng hét của gã râu xồm, tạo nên cảnh tượng kỳ lạ.

Bên cạnh Trương Huyền, Liêm Dao đã tỉnh rượu!

Hắn là người gần Trương Huyền nhất sau gã râu xồm.

Đương nhiên thấy rõ quá trình Trương Huyền rút súng và bắn.

Từ đầu đến cuối, Trương Huyền lạnh lùng vô cùng.

Trong khi giết người, hắn vẫn đủ khả năng xác định ai là mối đe dọa lớn nhất.

Mỗi phát súng đều chính xác, ưu tiên giết kẻ nguy hiểm nhất.

Đây...

Đây là việc mà con người có thể làm sao?

Khi mọi người đang im lặng.

Rầm!!!

Một chiếc ủng da đập mạnh cửa quán!

John và Reeves tay cầm súng lần lượt xông vào!

“Chuyện quái gì...”

Nhìn cảnh tượng trước mắt, cả hai đều ngạc nhiên.

Nhưng với bản năng nghề nghiệp, họ không hề do dự.

“Đừng giết hết, để lại vài người sống, đừng để ai nói dối.”

Reeves nhanh chóng kiểm tra mỗi nguy ẩn nấp trong quán.

John thì không chế ba kẻ còn lại và gã râu xồm.

“Ta đoán... những người này không phải do người gọi tới, đúng không? Liêm Dao?”

Trương Huyền cười nhạt nhìn Liêm Dao đang đờ người trên ghế, súng vô tình nhắm vào đầu hắn.

Liêm Dao đỏ mồ hôi trán, lập tức giơ tay phủ nhận:

“Đúng vậy, họ không phải do ta gọi, ta thậm chí không quen họ!”

“Gi?!”

Gã râu xồm bị trói dưới đất ngẩng lên, định nói gì đó.

Trương Huyền không nhìn, súng chĩa xuống, bóp cò!

Biu!!!

Viên đạn xuyên qua đầu gã râu xồm, chết ngay tại chỗ.

Kẻ đang trói gã râu xồm run bắn, rụt rè đứng dậy, cắn răng im lặng.

Còn Liêm Dao, trán đầy mồ hôi lạnh.

Trương Huyền cười nhạt, thay băng đạn, nói:

“Hy vọng người nói thật, vì người vẫn còn giá trị, ta chưa định giết người ngay.”

.....

Rào rào...!

Dòng nước ấm từ vòi sen phun xuống.

Nằm nghiêng trong bồn tắm, không một mảnh vải, Hồ Điệp nhắm mắt tận hưởng dòng nước.

Hơi nước làm mờ cả phòng tắm, trắng xóa một màu.

Không biết bao lâu, Hồ Điệp đột nhiên cau mày.

Nàng nghe thấy ngoài kia có tiếng động lạ.

Để nghe rõ hơn, nàng với tay tắt vòi sen.

Không còn tiếng nước, tiếng động ngoài kia rõ ràng hơn.

Đó là...

Tiếng bước chân?

“Ta đã nói, không có lệnh của ta, không ai được lên tầng hai mà?”

Hồ Điệp vừa nói, vừa lặng lẽ với tay lấy khẩu súng bên cạnh.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng quen thuộc:

“Ồ... xin lỗi, ta chỉ có việc cần báo.”

Là tiếng Chara?

Hồ Điệp nheo mắt, cầm chắc khẩu súng nhưng giọng vẫn lười biếng:

“Có chuyện gì không thể để sáng mai sao? Thôi... ta đang tắm, nói ngoài đó đi.”

“Cái này...”

Chara vừa nói.

Pằng pằng pằng!!!

Ba tiếng súng vang lên!

Hồ Điệp một tay cầm súng, bắn ba phát về phía cửa, đồng thời nhanh chóng đứng dậy, chuyển chỗ!

Ngoài cửa, Chara xui xẻo bị bắn trúng, ngã xuống đất, miệng trào máu.

Chara chết không hiểu vì sao mình phải trải qua chuyện này.

Hồ Điệp ngồi xỏm sau bồn cầu, giơ súng nhắm vào cửa, chờ đợi một lúc lâu, vẫn không nghe thấy động tĩnh gì.

Do dự một chút, nàng nắm lấy chiếc áo choàng tắm treo bên cạnh khoác lên người, sau đó từ từ di chuyển đến gần cửa phòng tắm.

Lại lắng tai nghe một lần nữa, xác định không có bất kỳ âm thanh bất thường nào, nàng đưa tay, từ từ đặt lên tay nắm cửa!

Ngay sau đó!

Rầm!!!

Nàng bất ngờ kéo mạnh cửa ra!

Đứng, giơ súng quét khắp bên ngoài một lượt, xác định không có ai khác, nàng mới nhẹ nhàng bước ra.

Liếc nhìn Chara đang nằm trên mặt đất, Hồ Điệp không biểu lộ cảm xúc, tiến đến bàn trà trong phòng khách.

Trên bàn trà, điện thoại của nàng đang đặt ở đó, nàng cúi xuống định lấy điện thoại.

Chương 259: Tiêu Đề 《Ẩn》

Biu!!!

Một viên đạn từ ngoài cửa sổ bắn vào!

Trong khoảnh khắc, viên đạn xuyên qua cánh tay phải cầm súng của Hồ Điệp!

Bụp!!!

Máu bắn tung tóe, khẩu súng cũng văng ra trong cơn đau đớn!

Theo phản xạ, Hồ Điệp lao nhanh về phía trước, sử dụng ghế sofa làm vật chắn, trốn xuống dưới!

“Phù... phù...”

Bị thương, tim nàng đập mạnh!

Hơi thở của Hồ Điệp trở nên gấp gáp.

Chờ một lúc lâu, không nghe thấy tiếng súng nữa, nàng liếc nhìn khẩu súng nằm không xa.

Do dự một hồi, trong mắt Hồ Điệp lóe lên tia sắc lạnh, nàng cẩn thận bò về phía khẩu súng.

Nhưng khi tay nàng sắp chạm tới khẩu súng...

Một chiếc giày thể thao màu đen đập lên thân súng.

“Lần đầu gặp mặt, Hồ Điệp tiểu thư, nhận thức một chút, ta họ Trương.”

“Thôi nào hai vị, bây giờ... không nói một chút sao?”

Trương Huyền ngồi trên ghế sofa, tay cầm khẩu Glock nhẹ nhàng gõ lên đùi.

Lúc này, Hồ Điệp ngồi đối diện Trương Huyền đã mặc xong quần áo, vết thương trên cánh tay cũng đã được cầm máu sơ qua.

Còn Liêm Dao bên cạnh, dù không bị thương, nhưng sau khi chứng kiến tài bắn súng của Trương Huyền, hẳn không dám mạnh động.

Nhìn chằm chằm Trương Huyền vài giây, Hồ Điệp mở miệng: “Người muốn biết tại sao ta phái người tấn công các người?”

“Không, ta không quan tâm chuyện đó.”

Trương Huyền lắc đầu.

Mục đích của Hồ Điệp chẳng qua là để giảm bớt đối thủ cạnh tranh, dù có lý do gì khác, cuối cùng cũng đã bị hấn phá vỡ.

Bây giờ nàng đã bị hấn bắt, nói ra thì có ý nghĩa gì?

“Ta muốn biết hiện tại các người có tìm được con trai của nam tước đó hay không, nếu chưa tìm được, trước ta đã có bao nhiêu người thực hiện nhiệm vụ này, và những người đó là ai?”

Nghe Trương Huyền nói, Hồ Điệp nhìn về phía Liêm Dao.

Rõ ràng, Liêm Dao biết rõ chuyện này hơn nàng.

Sau một lúc suy nghĩ, Liêm Dao cuối cùng thở dài, mở miệng nói:

“Con trai của nam tước đã chết rồi.”

“Cái gì???”

Câu nói như một tiếng sét đánh ngang tai mọi người!

Không chỉ Trương Huyền, mà cả Hồ Điệp cũng kinh ngạc nhìn Liêm Dao.

“Hắn đã chết? Điều này sao có thể, chẳng phải người nói hắn nhiều năm nay luôn hoạt động ở khu ổ chuột này sao?”

Hồ Điệp chất vấn Liêm Dao:

“Đừng nói với ta, người ở đây suốt thời gian qua chỉ để uống rượu?”

Liêm Dao cười khổ lắc đầu: “Thời gian qua ta luôn ở trong quán rượu, không đi đâu cả, không chỉ vì ta đã biết sự thật từ lâu, mà còn vì ta sợ gây thêm rắc rối...”

Liêm Dao thở dài, từ từ kể lại câu chuyện của mình với Trương Huyền và mọi người.

Một năm trước, Liêm Dao cùng vài người bạn đến Mumbai du lịch, và tại quán rượu đó, họ gặp con trai của nam tước.

Robbins Feston.

Đó là tên của con trai nam tước, nhưng lúc đó Robbins không tiết lộ danh tính thật của mình với Liêm Dao và những người bạn.

Họ chỉ biết Robbins là một người mê rượu nhưng nghèo khổ.

Khi đó, vì không quen thuộc với địa phương, nên sau khi gặp gỡ trong quán rượu, họ đã đề nghị trả tiền thuê Robbins làm hướng dẫn viên du lịch.

Robbins tất nhiên vui vẻ chấp nhận.

Nhưng sau đó, vì một số chuyện không đâu, Liêm Dao và bạn bè vô tình gây rối với một băng đảng lớn ở địa phương.

Trong một đêm bị tấn công trả thù, bạn bè của Liêm Dao chết ngay tại chỗ, còn Robbins bị thương nặng khi chạy trốn.

“...Tóm lại, lúc đó ta không dám đưa hấn đến bệnh viện, chỉ có thể trơ mắt nhìn Robbins mất máu mà chết.”

Nói đến đây, Liêm Dao thở dài:

“Cho đến gần đây, khi ta vô tình thấy lệnh truy nã tìm người của lão nam tước, mới biết Robbins có thân phận như vậy, thật đáng tiếc...”

“Người đã biết hấn chết rồi, tại sao lần này lại tập hợp nhiều người đến đây... đừng nói với ta là để báo thù cho bạn người?”

Trương Huyền cau mày nhìn Liêm Dao, dù hấn đã kể rất rõ ràng, nhưng Trương Huyền vẫn cảm thấy có điều gì đó hấn đang giấu diếm.

Liêm Dao tự nhiên nhận ra sự nghi ngờ của Trương Huyền, liền giải thích: “Thực ra, trước khi chết, Robbins đã nhờ ta một việc...”

“Việc gì?”

“Bảo vệ con trai hấn.”

Lời này của Liêm Dao một lần nữa làm mọi người kinh ngạc.

“Cháu trai nam tước?”

Hồ Điệp cảm thấy có chút phi lý, thậm chí hơi buồn cười: “Liêm Dao, người đã biết tất cả những điều này, sao không nói với ta?”

“Nếu ta nói hết, tiểu tử đó còn sống sao?” Liêm Dao bức tức đáp lại.

“Người!”

“Chắc...”

Trương Huyền vò trán.

Mọi chuyện bắt đầu rồi tung.

Ban đầu, họ đến Mumbai để tìm con trai của nam tước.

Những gì hắn làm hôm nay, từ bắt người, tra hỏi, giết người trong quán rượu, bắt giữ Hồ Điệp, tất cả đều vì mục tiêu này.

Nhưng giờ, Liêm Dao nói con trai nam tước đã chết, chỉ còn lại cháu trai của nam tước?

Thật là...

Trương Huyền hít một hơi sâu, điều chỉnh lại cảm xúc, theo nguyên tắc không đi tay không, hắn hỏi:

“VẬY... cháu trai của nam tước, hiện đang ở đâu?”

“Không biết.” Liêm Dao giơ tay, tỏ vẻ mình cũng không biết.

“...” Trương Huyền giật giật khoé miệng, không nhịn được chia súng vào Liêm Dao.

“Này này này, đừng nóng vội, ta chưa nói hết mà...”

Thấy khẩu súng, Liêm Dao vội vàng giải thích: “Ta thực sự không biết người đó ở đâu, nhưng ta biết ai biết.”

Chương 260: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nói.”

“Henry Hayden.”

.....

Trên một chiếc du thuyền sang trọng, một bữa tiệc linh đình đang diễn ra.

“Ha ha ha, người quả thật có chủ ý, Duke, tuần sau khi hàng về, lão già đó sẽ không còn kiêu ngạo nữa...”

Một gã trung niên bụng bia, chỉ mặc mỗi chiếc quần đùi, ngồi trên ghế sofa, ôm một cô gái bikini, cười lớn giờ ly rượu vang về phía Duke không xa.

Đứng ở mũi thuyền, Duke mỉm cười:

“Hợp tác đôi bên cùng có lợi, Henry, sau này cơ hội như vậy sẽ còn nhiều, tương lai của Mumbai thuộc về người và ta.”

Nói xong, hắn cũng giờ ly rượu đáp lễ.

Uống cạn ly rượu, Henry cười khẩy, không nhìn được hôn cô gái trong lòng, đùa giỡn:

“He he, cô bé, hôm nay ta vui, trong khoang thuyền có đồng hồ, tự đi chọn một cái, nhớ đừng để mấy cô gái khác thấy nhé~”

Cô gái làm nũng một chút, hôn Henry sâu hơn, sau đó nhanh chóng đứng lên, chạy về phía dưới khoang.

Nhìn những cô gái vui đùa dưới boong tàu, Henry cười đứng dậy, bước đến bên cạnh Duke, nhìn ra biển xa, hít một hơi sâu, mê mẩn nói:

“Hương vị của tiền bạc và quyền lực... thật quyến rũ.”

Duke mỉm cười, vỗ vai Henry:

“Nhớ kiểm soát người của người trong thời gian tới, đừng gây chuyện lớn nữa, tất cả đều phải lấy việc chính làm trọng.”

“Yên tâm, tuy ta xuất thân từ hắc đạo, nhưng đừng quên, ta đã từng học đại học.”

Henry cười: “Nhưng còn người, à đúng rồi, ta nghe nói... gần đây nhà người có vài khách tới? Đúng vào thời điểm này...”

“Người thông tin nhanh nhạy nhỉ?”

Duke lấp lánh ánh mắt.

“Ha ha... đừng hiểu lầm, ta không cài gián điệp bên người, chủ yếu là mấy người bạn của người quá nổi bật, ta muốn không biết cũng không được.”

“Hừ...”

Duke cười hai tiếng, sau đó lắc đầu:

“Người cứ yên tâm, một người là bạn tốt cũ của ta, những người khác là đồng nghiệp của hắn, ta chỉ giúp đỡ, sắp xếp ăn ở và đi lại, không liên quan đến kế hoạch của chúng ta.”

Nghe vậy, Henry ánh mắt thoáng qua tia lạnh lẽo, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười, giả vờ bực bội:

“Ai chà~ người xem, cần gì giải thích nhiều thế? Bạn của người cũng là bạn của ta, ta sao có thể nghi ngờ bạn của mình?”

Nói xong, hai người nhìn nhau cười.

“Ha ha ha...”

Dưới ánh đèn rực rỡ, bóng của họ phản chiếu trên mặt biển, như hai gã khổng lồ bóng tối.

.....

“Tập đoàn Hayden... người và bạn người thật biết chọn người, người nói xem chộc ai không chộc, lại chộc vào bọn họ?”

Hồ Điệp nhìn Liêm Dao với vẻ chế giễu: “Ta luôn nghĩ người là kẻ nhất gan, không ngờ, người lại có gan thế này?”

“Tập đoàn Hayden?”

Trương Huyền cau mày: “Làm gì?”

Hồ Điệp liếc Trương Huyền một cái, nói:

“Người biết xã hội đen cũng phân cấp bậc chứ? Từ những kẻ côn đồ đường phố cho đến những đầu sỏ rửa tiền thành lập tập đoàn...”

“Nếu Chara là kẻ côn đồ đường phố, thì Henry Hayden là đầu sỏ xã hội đen.”

“Dưới lòng đất Mumbai, có vài ông trùm, Henry là một trong số đó, trong những ông trùm này, Henry có thể không phải là người giàu nhất, nhưng chắc chắn là người có thể lực nhất.”

“Nghe nói, đàn em của hắn ít nhất có đến hàng vạn người.”

Nghe Hồ Điệp nói, Liêm Dao bất đắc dĩ lắc đầu:

“Người nói cũng đúng, nhưng ta không nói dối, đứa trẻ đó, sau khi Robbins chết, bị người của Tập đoàn Hayden bắt đi, ta đã cố gắng điều tra, nhưng chỉ biết đứa trẻ đó vẫn còn ở Mumbai, và có khả năng sống sót rất cao.”

Nói xong, Liêm Dao nhìn Trương Huyền, chân thành nói: “Trương tiên sinh, nếu ngài muốn, ta có thể giúp ngài tìm người, và ta có thể đảm bảo, cuối cùng ngài sẽ nhận được từ lão nam tước nhiều hơn một trăm năm mươi nghìn.”

Trương Huyền ngồi yên, lắng nghe họ nói, trầm tư một lúc lâu.

Cuối cùng, hắn lắc đầu, đứng dậy, nói với John và Reeves đang đứng cạnh:

“Đi thôi, chúng ta không dính vào vùng nước đục này.”

Một trăm năm mươi nghìn quả thật hấp dẫn, mối quan hệ với nam tước Feston cũng rất quan trọng.

Nhưng...

Sức mạnh của Tập đoàn Hayden không thể coi thường.

Trương Huyền không muốn đối mặt với một đối thủ tương tự Yadin Dorens .

Dù sao, hợp đồng này chỉ có hiệu lực sau khi hoàn thành, họ bỏ giữa chừng cũng không ảnh hưởng đến danh tiếng công ty.

Có thời gian còn nhiều, chi bằng sớm trở về London, chọn nhiệm vụ khác đơn giản hơn.

.....

Trở về khu biệt thự.

Khi Trương Huyền nói ý định của mình với Hà thúc và mọi người, ai nấy đều không có ý kiến gì.

Dù họ không hiểu nhiều về Tập đoàn Hayden.

Nhưng chỉ qua những thông tin từ Hồ Điệp, họ cũng có thể đoán ra ít nhiều.

Nếu họ cố gắng tiếp tục, không đảm bảo sẽ không gặp nguy hiểm.

Nếu xảy ra chuyện, thì mất nhiều hơn được.

“Được rồi, đã quyết định rồi, Hà thúc, ngài xem trong hai ngày tới có chuyến bay nào phù hợp, mua vé máy bay, chúng ta trở về London, mọi người nghỉ ngơi sớm đi.”

“Được!”

Sau khi dọn dẹp công việc, Trương Huyền tắm rửa, lên tầng hai ra ban công.

Lúc này, John đang ngồi trên ghế ngoài ban công hút thuốc.

“John.”

Trương Huyền kéo một chiếc ghế ngồi xuống.

“BOSS.”

John dập tắt điếu thuốc trong gạt tàn, nói: “Khuya rồi mà ngài chưa ngủ, có tâm sự?”

Chương 261: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Người cũng chưa ngủ mà?” Trương Huyền gác chân lên, tựa lưng vào ghế, nhìn lên trời.

John cười: “Cần có người canh gác đêm, ta đã nói với Lão Mã, nửa đêm ta canh, nửa sau hấn canh.”

“Ha...”

Trương Huyền cười hai tiếng.

Hai người im lặng rất lâu, Trương Huyền đột nhiên nói:

“John, người có thấy lần này đi không được gì, có chút tiếc nuôi không?”

“Tiếc nuôi? Không, ngài có sao?”

“Một chút.”

Trương Huyền từ Xiêm La đến London, từ không gian ảo đến hiện thực.

Trải qua hàng chục trận chiến lớn nhỏ, ngay cả hấn cũng không nhớ mình đã giết bao nhiêu người, đã nổ bao nhiêu phát súng.

Nhưng... điều duy nhất hấn rõ là, từ khi giết người đầu tiên, một thứ gì đó trong xương tủy của hấn liên tục kích thích thần kinh hấn.

Như thể không lúc nào ngừng nhắc nhở hấn...

Chiến đấu, chiến đấu... chiến đấu!

Thành thật mà nói, ngay khoảnh khắc nghe nói Tập đoàn Hayden rất mạnh, hắn thực sự cảm thấy hưng phấn.

Thậm chí, hắn đã bắt đầu khao khát một trận chiến tiếp theo!

Nhưng...

Lý trí đã ngăn hắn lại.

“BOSS, người biết ta luôn dạy Chris thế nào không?”

John nhìn Trương Huyền, ánh mắt lộ ra chút gì đó như bậc tiền bối nhìn hậu bối:

“Từ ngày đầu tiên hắn chọn con đường này, ta đã nói với hắn: Làm bất cứ điều gì người muốn làm!”

Nghe đến đây, Trương Huyền im lặng thật lâu, cho đến khi John châm thêm điếu thuốc, hắn mới từ từ đứng dậy:

“Không còn sớm nữa, ta phải đi nghỉ ngơi rồi, ngày mai... còn phải bắt máy bay.”

Nói xong, hắn quay người trở về phòng.

Nhìn bóng lưng Trương Huyền, John hít sâu một hơi, tàn thuốc trên điếu thuốc lóe lên rồi tắt.

.....

Rất nhanh, thời gian trôi qua đến sáng hôm sau.

Trương Huyền từ trên giường thức dậy, đã thu dọn xong hành lý.

Hà thúc đã gửi giờ vé máy bay vào nhóm chat, là chiều nay.

Trương Huyền và nhóm của hắn chuẩn bị trở về London, Chí Vĩ và Chris reo hò phấn khởi.

“Nếu bây giờ ra sân bay thì vẫn còn thời gian, hay là tranh thủ chút thời gian này, theo Kunal đi ăn thử vài món đặc sản địa phương?”

Thấy Trương Huyền xuống nhà, Hà thúc cười chỉ ra ngoài, nơi Kunal đang lau chiếc xe mới.

“Ừm... thôi, tốt hơn là đi thẳng đến sân bay, ở Ấn Độ thì có gì ngon chứ...”

Khi Trương Huyền và Hà thúc đang nói chuyện, một chiếc SUV màu đen từ từ dừng bên đường không xa biệt thự.

Người lái xe, một kẻ mặc đồ đen, nhắc bộ đàm lên:

“Họ có vẻ sắp ra ngoài, không biết đi đâu, có tiếp tục bám theo không?”

Trên đường đến sân bay Mumbai.

Hai chiếc xe màu đen luôn lách giữa dòng xe, chạy trên đường cao tốc.

Ngồi ở ghế phụ phía sau, Trương Huyền nhìn cảnh đường phố qua cửa sổ, suy nghĩ về kế hoạch tiếp theo.

“Lão Mã hôm qua đã tìm người thuê một kho riêng, súng và trang bị của chúng ta đang tạm thời để ở đó, lần sau nếu quay lại, có thể đến lấy. Kho thuê trong hai năm, nếu không gia hạn hoặc lấy đồ trong hai năm, thì kho sẽ thu hồi hết.”

“Còn nữa, khoản thanh toán từ Nhà hát Hoàng Gia Albert đã vào tài khoản công ty, về đến nơi ta sẽ làm nhiệm vụ kết toán...”

Hà thúc vừa lái xe vừa báo cáo công việc cho Trương Huyền.

Ngồi ở ghế sau, Reeves cầm một tờ báo địa phương của Mumbai đọc kỹ, thỉnh thoảng cười khúc khích, không biết

thấy chuyện gì buồn cười.

Rất nhanh, đoàn xe vượt qua một ngã tư đèn đỏ.

Lúc này, Lão Mã ở xe trước nhìn vào gương chiếu hậu, không khỏi nhíu mày, nhắc bộ đàm lên nói:

“Này này, BOSS, phía sau có một chiếc Toyota SUV màu đen, biển số là , từ khi chúng ta rời khu biệt thự đã bám theo ba ngã tư rồi, ta thấy có điều gì đó không ổn.”

Ngồi trong xe sau, nghe tiếng Lão Mã qua bộ đàm, Trương Huyền liếc nhìn gương chiếu hậu.

Đúng như Lão Mã nói, một chiếc Toyota SUV màu đen luôn bám theo từ xa.

Trương Huyền suy nghĩ vài giây, nhắc bộ đàm: “Xe trước chú ý, ngã tư tiếp theo rẽ phải.”

“Rõ.”

Lão Mã liếc nhìn Kunal đang lái xe, Kunal gật đầu hiểu ý.

Rất nhanh, sau khi đoàn xe rẽ phải ở ngã tư, chiếc Toyota phía sau cũng rẽ theo.

“Xe trước chú ý, ngã tư tiếp theo lại rẽ phải!”

“Xe trước rõ!”

Khi đoàn xe rẽ phải một lần nữa và chiếc xe đó vẫn bám theo, mọi người đều nhận ra chiếc xe này chắc chắn đang theo dõi họ.

“Có nhìn rõ người trên xe không?”

Trương Huyền mở ngăn chứa đồ ghế phụ, lấy ra một khẩu súng Glock không gắn giảm thanh.

Đúng như Hà thúc vừa nói, hầu hết vũ khí trang bị của họ đều để lại kho riêng.

Khẩu súng này để phòng thân trên đường ra sân bay, ngăn chứa đồ xe trước cũng có một khẩu.

“Không thấy rõ người trên xe, nhưng có thể thấy là đàn ông, ghế phụ không có ai, ghế sau tạm thời không nhìn rõ.”

Reeves nheo mắt nhìn qua kính sau, nhìn qua kính chắn gió của chiếc SUV đó.

Nhưng do khoảng cách và ánh sáng, không thấy gì rõ ràng.

“...” Nhìn gương chiếu hậu, Trương Huyền nhíu mày, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Tăng tốc, đi đường ít người, xem có thể cắt đuôi hắn không.”

“Rõ!”

Vù~~~

Khi xe bắt đầu tăng tốc.

Chiếc Toyota phía sau dường như không nhận ra mình đã bị lộ, khi thấy sắp mất dấu mục tiêu, liền lập tức tăng tốc theo.

Rất nhanh, xe chạy đến một con phố ít người, ba chiếc xe thành một hàng thẳng.

Thấy chiếc Toyota phía sau vẫn bám sát không buông, Trương Huyền nhìn Hà thúc nói: “Lát nữa xem tình hình mà phanh lại, ép hắn đâm vào đuôi xe.”

Chương 262: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hiểu rồi.”

Hà thúc gạt đầu, tự tin vào tay lái của mình.

Liên tục phanh nhẹ vài lần, khoảng cách với chiếc Toyota giờ chỉ còn vài mét.

Chính là lúc này!

Hà thúc đạp mạnh chân phanh!

Két!!!

Xe dừng gấp ngay lập tức!

Chiếc Toyota phía sau vì quá gần, không kịp phản ứng, đâm thẳng vào đuôi xe Trương Huyền!

Rầm!!!

Trương Huyền mở mạnh cửa xe, hai tay cầm súng chỉ vào vị trí lái của chiếc Toyota, lớn tiếng hét:

“Giơ tay lên! Khai báo danh tính!”

Lúc này, John ở xe trước cũng mở cửa, cầm khẩu Glock tiến lại từ phía khác!

Xác nhận ghế sau xe không có ai, dưới sự yểm trợ của Trương Huyền, John nhanh chóng tiến tới, rút đèn pin chiến thuật có đầu phá kính, chuẩn bị phá cửa bắt người.

Vì lo ngại đối phương có thể là người của Duke, hoặc là người của chính quyền địa phương, nên hai người không chọn bắn ngay.

Người trên chiếc Toyota.

Gã mặc đồ đen lúc này cũng ngó người ra.

Sao mình lại bị lộ rồi!?

Nhìn khẩu súng bên cạnh, rồi lại nhìn John đang tiến đến, mắt gã lộ ra vẻ hung ác!

Gã lặng lẽ định với tay lấy súng!

Nhưng ngay khi gã vừa động tay!

Đoàng đoàng đoàng...!!!

Trương Huyền bóp cò, bắn liên tiếp, làm vỡ kính chắn gió, bắn chết gã ngay tại chỗ!

Phập! Rầm!!!

John đập mạnh đèn pin chiến thuật, làm vỡ kính xe!

Xác nhận gã đã bị Trương Huyền bắn chết, John mở cửa xe, bắt đầu lục soát người và xe.

Trương Huyền ở phía bên kia xe cảnh giác xung quanh.

Rất nhanh, John tìm thấy một cái ví có giấy tờ, một chiếc điện thoại và một máy ảnh kỹ thuật số nhỏ.

Ra hiệu ok với Trương Huyền, hai người nhanh chóng trở lại xe.

Vù~~~

Nổ máy, rời khỏi hiện trường.

Rất nhanh, họ tìm được chỗ vắng vẻ, dừng xe lại, tụ tập lại.

“Thế nào, có phát hiện gì không?” Trương Huyền hỏi.

John đặt một thẻ công tác và máy ảnh kỹ thuật số trước mặt Trương Huyền:

“Là nhân viên ngoại vụ của Tập đoàn Hayden, đây là máy ảnh của hắn, trong đó có ảnh của chúng ta, cả biển số xe nữa.”

Lão Mã mở điện thoại ra nói:

“Điện thoại của hắn không lưu tên trong danh bạ, nhưng lịch sử cuộc gọi rất nhiều, đặc biệt là từ hôm qua đến hôm nay, chủ yếu gọi đến một số không ghi chú.”

“Tập đoàn Hayden?”

Reeves nhíu mày nói: “Ta không nhớ chúng ta đã đắc tội với họ.”

“Không rõ...” John lắc đầu: “Gã này dám một mình bám theo, chắc không phải để tấn công chúng ta, nếu chúng ta bây giờ đến sân bay, chắc còn kịp rút lui... BOSS, người thấy sao?”

Trương Huyền nhìn mấy thứ trước mặt, nhíu mày suy nghĩ, một lúc sau, đột nhiên nhìn Lão Mã nói:

“Lão Mã, người biết gì về Tập đoàn Hayden? Hoặc là, người biết gì về công việc của Duke tiên sinh?”

Lão Mã ngẩn ra, nhìn Kunal đang đứng bên cạnh xe, lo lắng nhìn xung quanh.

Xác định đối phương không nghe lén, hắn mới nói với Trương Huyền:

“Tập đoàn Hayden... ta không biết nhiều lắm, nhưng Duke, mấy năm nay làm một số việc, ta biết chút ít, chỉ có thể nói... phần lớn không hợp pháp, Trương ca, người nghi ngờ...”

Trương Huyền lắc đầu:

“Không có chứng cứ ta cũng không muốn nói nhiều, nhưng, đã có người theo dõi chúng ta, chắc chắn không có ý

tốt, mà ta không thích ngồi yên chờ chết.”

“VẬY ĐI, HÀ THÚC, NGƯỜI MANG THEO MẠO KHOA, LÁI XE ĐẾN KHO, LẤY HẾT VŨ KHÍ TRANG BỊ CỦA CHÚNG TA RỒI TRỞ LẠI GẶP CHÚNG TA.”

“LÃO MÃ NGƯỜI Ở ĐÂY, CANH GIỮ KUNAL, ĐẢM BẢO HẮN KHÔNG NÓI LUNG TUNG, KHI HÀ THÚC VÀ MẠO KHOA LẤY ĐƯỢC TRANG BỊ, GỌI CHO NGÀI DUKE HỎI XEM VIỆC NÀY CÓ LIÊN QUAN ĐẾN HẮN KHÔNG.”

“ĐƯỢC!”

Hà thúc gật đầu, cùng Mạo Khoa lên xe, nhanh chóng hướng về kho.

Lão Mã chạy đến chỗ Kunal, lấy thuốc lá ra nói chuyện phiếm với hắN.

Trương Huyền nhìn John và Reeves bên cạnh, nói:

“ĐI THÔI, THEO TA ĐẾN KHU Ồ CHUỘT, TÌM LIÊM ĐAO NÓI CHUYỆN.”

“CHÚNG TA CỨ THỂ MÀ ĐI?” Reeves ngạc nhiên.

Lúc này, John đưa cho hắN một khẩu súng lục bạc, nói:

“VỪA TÌM ĐƯỢC TRÊN CHIẾC TOYOTA, COLT M2000, KHÔNG CÓ BĂNG ĐẠN DỰ PHÒNG.”

“ỪM, THỂ NÀY MỚI ĐƯỢC.”

Reeves vui vẻ nhận súng, kiểm tra thành thạo.

Trương Huyền đã bắt một chiếc taxi ven đường.

Ba người lên xe, hướng đến khu ổ chuột.

.....

“XÌ... NGƯỜI NHỆ TAY THÔI!”

Hồ Điệp mặc mỗi đồ lót rừng mình, quát Liêm Dao bên cạnh.

Liêm Dao đặt miếng gạc xuống, khó chịu nói:

“Người chịu đau một chút được không? Không có việc bôi thuốc mà không đau.”

“Biến đi, nhiều người bôi thuốc cho ta lắm rồi, chỉ có người là đau nhất!”

Hồ Điệp không thêm nề mặt Liêm Dao.

Nếu không phải tên khốn này bán đứng mình, mình cũng không phải nhận viên đạn này, không phải mất đám thuốc hạ khó khăn lắm mới chiêu mộ được.

Cũng nhờ tình nghĩa ngày xưa, nếu không đem qua tên sát nhân đó vừa đi, mình đã đập nát mặt hắn rồi!

“Chắc...”

Biết mình sai, Liêm Dao không biết nói gì, chỉ an ủi:

“Được rồi, không phải chỉ chết vài thuốc hạ thôi sao? Đợi một thời gian nữa, chúng ta hợp tác tìm cháu trai của lão nam tước, lấy tiền thưởng, chia năm năm, người muốn chiêu mộ bao nhiêu người cũng không ai quản.”

“Biến đi, người đang đi đâu, giờ cần cố định băng gạc!”

“Buồn tiêu, đi vệ sinh!”

“Người...!”

Nhìn Liêm Dao lững thững bước vào nhà vệ sinh, Hồ Điệp rửa mặt rửa mắt:

Chương 263: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Khốn khiếp, nhanh như chớp...”

Rào rào...

Tiếng nước chảy trong nhà vệ sinh.

Hồ Điệp yên lặng hiềm hoi, nhìn số dư tài khoản ngân hàng trên điện thoại, không khỏi thở dài:

“Trả tiền bồi thường phiền phức thật...”

Lúc này.

Từ cầu thang vang lên một giọng nói:

“Thì ra các người cùng một phe, bảo sao ta cảm thấy có gì đó mờ ám.”

Nghe giọng nói này, mặt Hồ Điệp tái nhợt, cổ cứng đờ quay đầu lại.

Chỉ thấy Trương Huyền mặc bộ vest đen, đang bước lên từ dưới lầu.

Trong nhà vệ sinh, tiếng nước rõ ràng ngắt quãng.

“Mặc đồ vào, còn người, mau ra đây.”

Trương Huyền liếc nhìn Hồ Điệp chỉ mặc đồ lót, đá cửa nhà vệ sinh.

Liên Dao đứng trước bồn cầu cười gượng: “Trương tiên sinh, người... sao lại quay lại?”

“Muốn bàn với các người chút chuyện.”

Trương Huyền ngồi xuống ghế sofa, ném thẻ công tác của kẻ theo dõi lên bàn.

“Đây là...” Hồ Điệp cầm lên tấm thẻ công tác, có chút kinh ngạc nói: “Thẻ nhân viên của Tập đoàn Hayden?”

“Đúng.”

Trương Huyền nói:

“Vì một số lý do mà ta cũng không rõ, hiện tại ta phải đối đầu với họ. Nghĩ rằng cũng tiện thể, ta đến để bàn bạc với các người về việc hợp tác.”

Lúc này, Liêm Dao đã từ nhà vệ sinh bước ra, có chút nghi hoặc nói:

“Ta cứ nghĩ các người không muốn đối đầu với Tập đoàn Hayden... Vậy hợp tác thế nào?”

Trương Huyền giơ hai ngón tay lên:

“Một, đủ người, không cần quá nhiều, khoảng mười người là được, không đủ thì bảy tám người cũng tạm;

Hai, thông tin chính xác, ta cần biết vị trí và thông tin an ninh xung quanh Henry Hayden.”

“Các người giúp ta làm được hai điều này, ta có thể giúp các người xử lý Tập đoàn Hayden. Đến lúc đó, tìm được cháu trai của nam tước, kiếm được tiền thưởng, chúng ta chia tám hai.”

“Chúng ta tám?” Hồ Điệp không nhịn được lên tiếng hỏi.

Trương Huyền không nói gì, rút súng ra.

Thấy vậy, Hồ Điệp cười gượng: “Hiểu rồi hiểu rồi...”

Liêm Dao nhìn Trương Huyền, rồi nhìn khẩu súng trong tay Trương Huyền, suy nghĩ một hồi, cuối cùng cắn răng nói:

“Thành giao!”

.....

Mười mấy phút sau.

“Đại ca, thế nào rồi?”

Nhìn Trương Huyền từ trên lầu xuống, Reeves đang canh gác dưới lầu hỏi.

“Bọn pháo hôi và thông tin đã giải quyết xong.”

Trương Huyền gật đầu:

“Tiếp theo, lấy vũ khí trang bị rồi bắt đầu hành động.”

“Ừm...” Reeves nghiêm túc gật đầu.

Lúc này, điện thoại của Lão Mã vang lên.

Trương Huyền vừa nhận điện, giọng lo lắng của Lão Mã vang lên.

“Trương ca, ta gặp vấn đề rồi!”

“Cái gì!?”

.....

Thời gian quay lại nửa tiếng trước.

Sau khi Trương Huyền và mọi người rời đi, Lão Mã cứ trò chuyện với Kunal, trấn an tinh thần căng thẳng của chàng trai trẻ này.

Nhưng đúng lúc hai người đang trò chuyện.

Một chiếc xe hơi màu đen với cửa sổ ghế phụ mở nhanh chóng từ cuối phố lao đến.

Lão Mã từng là lính, cảnh giác cao, thêm nữa vừa trải qua một cuộc theo dõi và đấu súng.

Thấy có người tiến lại, Lão Mã theo bản năng lùi hai bước, ánh mắt lập tức khóa chặt vào chiếc xe đó.

Quả nhiên, Lão Mã vừa có động tác, từ cửa sổ xe, một họng súng đen ngòm liền thò ra!

Pằng pằng...!!!

Tiếng súng vang lên!

Vì vị trí đứng, Kunal bị trúng đạn ngay tại chỗ!

Lão Mã không kịp nghĩ nhiều, vội cúi thấp người, lao vào con hẻm phía sau!

Nghe tiếng súng liên tục vang lên phía sau, Lão Mã vừa chạy vừa nhanh chóng móc điện thoại ra, gọi cho Trương Huyền!

“Chết tiệt, đừng để hắn chạy thoát!”

“Mau, đuổi theo, giết hắn!”

“...”

Ba kẻ cầm súng sát thủ truy đuổi sát phía sau, liên tục bắn về phía Lão Mã!

Pằng pằng...!!!

Tiếng súng như thần chết thúc giục, khiến Lão Mã không dám giảm tốc độ.

Nhanh chóng chạy qua các con hẻm.

Lão Mã liên tục đẩy đổ bàn ghế, giá đỡ dọc đường, cố gắng làm chậm tốc độ truy đuổi của kẻ địch.

Nhưng, thể lực Lão Mã bắt đầu kiệt quệ.

“Hộc... hộc...”

Thở dốc, lồng ngực Lão Mã như bốc cháy, khó khăn điều khiển nhịp chân.

Đúng lúc này, từ góc đường phía trước, một thân ảnh nhỏ bé bất ngờ lao ra!

Không kịp né, hai người va mạnh vào nhau!

Lão Mã kiệt sức ngã lăn ra đất!

Khó khăn lắm mới bò dậy được, Lão Mã nhanh tay cầm nắm cát dưới đất định ném vào người va phải mình!

Nhưng động tác dừng lại giữa chừng.

Trước mắt là một cô gái trẻ, khoảng mười lăm mười sáu tuổi, mặc đồng phục học sinh, đang run rẩy nhìn Lão Mã, mắt đầm nước.

Rõ ràng, tiếng súng vừa rồi làm cô bé sợ hãi, hoảng loạn mà chạy đến đây.

Pằng pằng...!!!

Tiếng súng lại vang lên phía sau, Lão Mã không kịp nghĩ nhiều, theo bản năng nắm lấy tay cô gái, kéo chạy ra khỏi hẻm!

Nhìn cách những sát thủ bắn điên cuồng, nếu để cô bé lại, chắc chắn sẽ chết!

Cô bé không phản kháng, bị Lão Mã kéo đi mà không nói lời nào, chạy theo bước chân của ông!

Nhưng...

Va chạm vừa rồi làm ba sát thủ rút ngắn khoảng cách.

Họ đã nhìn thấy lưng Lão Mã!

Giữa phút giây sinh tử!

Một sát thủ nhắm vào lưng Lão Mã, bóp cò!

Pằng!

Viên đạn bay ra khỏi nòng!

Trong tích tắc, vượt qua vài mét!

Phụt!!!

Viên đạn trúng vai Lão Mã!

“Khà...!”

Lão Mã loạng choạng, suýt ngã!

Nhưng trong giây phút đó, cô bé bị ông nắm tay kéo ngã về phía sau một cái!

Chương 264: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhờ lực kéo đó.

Lão Mã giữ vững thăng bằng, chịu đau từ vết thương, cố gắng vài bước, ra khỏi con hẻm, trở lại đường phố!

“Hộc... hộc...”

Toàn thân run rẩy, Lão Mã buông tay cô bé, chỉ về một phía của đường, bất kể cô có hiểu không, thở dốc nói:

“Đi... đi hướng đó, chỗ đó đông người, đừng quay đầu!”

Nói xong, đẩy nhẹ cô bé, rồi ôm vết thương, chạy về hướng ngược lại!

Cô bé nhìn theo bóng lưng Lão Mã, nỗi sợ trong lòng không hiểu sao giảm đi nhiều.

Nàng nghe lời, chạy về phía đông người!

Lúc này trên phố.

Tiếng còi xe và tiếng ồn ào của đám đông hoà vào nhau, rất ồn ào.

Dù có nhiều người nghe thấy tiếng súng, bắt đầu chạy xa, nhưng vẫn có nhiều người chưa nhận ra vấn đề.

Thêm vào đó, đây là khu đông đúc.

Nếu có ai bắn lung tung, chắc chắn gây ra thương vong lớn!

“Chết tiệt, hán chạy đâu rồi!?”

Ba sát thủ từ hẻm chạy ra nhìn cảnh hỗn loạn xung quanh, đều hoảng hốt.

Chỉ thiếu chút nữa là giết được hắn, sao lại để hắn trốn thoát???

Đúng lúc này, không xa vang lên tiếng hét chói tai của phụ nữ!

“A!!!!”

Giữa đám đông, Lão Mã với chiếc áo sơ mi đầm máu, trông rất đáng sợ.

Ban đầu không ai để ý, nhưng có vài phụ nữ nhìn thấy Lão Mã, lập tức hét lên sợ hãi.

Lão Mã vội quay đầu nhìn phía sau, ba sát thủ đã chạy đến đây.

“Khôn kiếp... chết rồi!”

Lão Mã chửi thề, đẩy người chắn đường phía trước, định chạy vào siêu thị gần đó.

Nhưng, những sát thủ đó rõ ràng đã mất kiểm soát.

Một sát thủ bóp cò, hai sát thủ còn lại cũng giơ súng bắn về phía Lão Mã!

Pằng pằng...!!!

Tiếng súng vang lên chói tai!

Lúc này, mọi người mới nhận ra vấn đề nghiêm trọng, hoảng sợ chạy xa!

Nhưng, đám đông đông đúc, không tránh khỏi người bị ngã.

Một người ngã, dẫn đến chuỗi phản ứng dây chuyền!

Chen lấn, dẫm đạp...!

Lão Mã tận mắt thấy một người xui xẻo bị trúng đạn, ngã xuống, bị đám đông giẫm đạp!

Ban đầu bị trúng đạn chưa chắc chết, nhưng bị giẫm nhiều thế này, chắc chắn chết!

Đúng lúc đó, một viên đạn nữa từ xa bắn tới!

Phụt!!!

Lão Mã bị trúng đạn vào đùi, ngã sấp xuống đất!

Lúc này, giữa Lão Mã và ba sát thủ, không còn ai.

“Mẹ nó đáng chết a. ... Chạy nhanh như vậy.”

Tên cầm đầu cười gằn, giơ súng trong tay lên, bắn một phát vào lưng lão Mã!

Pằng!

Thân hình lão Mã rung lên, cố gắng bò về phía trước.

Đúng lúc đó, ở cuối con phố, xe của Trương Huyền và hai người khác đã tới.

Dù không nhìn thấy tình hình hỗn loạn ở phía xa, nhưng trong lòng Trương Huyền trỗi lên cảm giác bất an mãnh liệt. Vừa xuống xe, hắn lập tức chạy ngược dòng người, xông tới phía trước!

Nhưng...

Người trên đường quá đông, không biết phải chen lấn đến khi nào mới tới nơi.

“Chết tiệt...”

Trong cơn bực bội, Trương Huyền rút súng ra, bắn lên trời!

Pằng! Pằng!

Tiếng súng vang lên, mọi người xung quanh kinh hãi nhìn Trương Huyền rồi tản ra ngay lập tức.

Lúc này, con đường đã rộng rãi hơn chút.

Tuy nhiên...

Khi Trương Huyền vượt qua đám đông, nhìn thấy lão Mã, trong lòng hấn bùng lên ngọn lửa giận dữ!

Lão Mã lúc này nằm ngang trên đất, trúng nhiều phát đạn, đã thoi thóp.

Một sát thủ cầm súng đã giơ súng nhắm vào đầu lão Mã!

Chết!!!

Pằng!!!

Một tiếng súng vang lên!

Một viên đạn bắn xuyên qua hàng chục mét, luôn lách qua khe hở của đám đông!

Vút! Bụp!!!

Đầu tên cầm đầu sát thủ như bị một gậy nặng đánh vào, nghiêng sang một bên!

Máu bắn lên từ đầu hấn!

Bịch!!!

Xác hấn nặng nề ngã xuống đất!

Bị tập kích bất ngờ, hai sát thủ còn lại hoảng sợ tìm chỗ nấp!

Sau khi bắn chết một tên, Trương Huyền đã lao tới.

John từ bên kia đường chạy ra một khoảng cách!

Nhìn thấy trận chiến bắt đầu, John rút súng, bắn lên trời!

Pằng! Pằng...!!!

Tiếng súng hỗn loạn, hai tên sát thủ không dám lộ đầu ra, chỉ có thể nấp sau chỗ ẩn nấp, lo lắng nhìn xung quanh.

Rất nhanh, John đã vượt qua đám đông, tiến vào khu trung tâm!

Nhưng hắn không tiếp cận lão Mã ngay lập tức, mà liên tục bắn về phía chỗ nấp của hai tên sát thủ!

Pằng! Pằng! Pằng... Kẹt đạn!

Khi hết đạn, John cũng nấp sau một bức tường.

Có lẽ bị ép quá mức, hai tên sát thủ lần lượt thò tay ra, bắn mù quáng ra ngoài!

Trong tiếng súng, Trương Huyền đã vượt qua đám đông, ánh mắt lộ sát khí!

Pằng! Pằng!

Hai phát súng liên tiếp, hai viên đạn chính xác bắn trúng cánh tay cầm súng của hai tên sát thủ!

Vũ khí của chúng rơi xuống ngay lập tức!

John lúc này đã thay đạn xong, giờ súng lao ra khỏi chỗ nấp!

Pằng!

Một phát súng hạ gục một tên sát thủ, thấy tên còn lại định chạy trốn, hắn xoay súng chuẩn bị bắn!

Lúc này, Reeves, người không may chọn con đường đông nhất, cũng đã lao ra!

Hai phát súng nhanh, hạ gục tên sát thủ cuối cùng!

“Lão Mã!”

Lúc này, Trương Huyền đã chạy tới bên cạnh lão Mã.

Reeves bước nhanh tới, bắt đầu kiểm tra vết thương của lão.

Vết đạn trên vai không quá nghiêm trọng.

Nhưng vết đạn ở đùi rõ ràng đã làm tổn thương động mạch lớn, máu tuôn ra ào ạt, gần như tạo thành một vũng máu dưới thân lão Mã!

Nghiêm trọng hơn là vết đạn ở lưng!

Viên đạn bắn vào từ lưng, xuyên ra ngực!

Lúc này, lão Mã miệng đầy máu, cơ thể run rẩy, bắt đầu trở nên lạnh lẽo.

Chương 265: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chết tiệt...”

Reeves xé áo sơ mi của lão Mã, khi thấy vết đạn ở ngực, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Trương Huyền vừa xé áo khoác, cố gắng buộc chặt đùi lão Mã để cầm máu.

Thấy Reeves đứng yên, Trương Huyền vội hỏi: “Sao vậy? Đứng ngây ra làm gì, mau cấp cứu đi!”

Nói xong, hắn gọi John đang chạy tới: “John, gọi xe cứu thương!”

Reeves nắm chặt tay, nhưng cuối cùng vẫn thả lỏng, nói:

“BOSS, lão Mã không cứu được nữa.”

“Gì?”

Trương Huyền sững sờ tại chỗ.

“Viên đạn xuyên qua vị trí lệch trái ngực, rõ ràng đã xuyên thủng lá phổi, nhìn lượng máu này, tám phần là đã tổn thương tim, ta...”

Reeves nói, vẻ mặt đau khổ và dần vật:

“Chúng ta không thể cứu người từ tay tử thần.”

Nghे lời Reeves, Trương Huyền không nói gì.

Hắn chỉ lặng lẽ buộc chặt dây cầm máu ở đùi lão Mã, bắt đầu kiểm tra các vết thương khác.

Nhưng khi nhìn thấy cánh tay lão Mã từng bị gãy ở Bangkok, đến giờ vẫn chưa lành, Trương Huyền đột nhiên đứng dậy, quay lưng lại, một tay che mặt, không để ý đến máu trên tay dính lên mặt.

Đúng lúc này, tay lão Mã bất ngờ động đậy, chậm chạp nhưng kiên định lấy điện thoại ra từ túi.

Reeves thấy vậy vội giúp lão cầm điện thoại.

Lão Mã mở đôi mắt đã bắt đầu đục ngầu, miệng thốt ra hai chữ:

“Tiểu... Bình...”

Reeves không nói gì, mở danh bạ, tìm số của Tiểu Bình, gọi đi.

Rất nhanh, điện thoại kết nối.

Đầu bên kia, giọng Tiểu Bình vui vẻ vang lên:

“Alo? Ba? Có chuyện gì vậy? Ba gọi để chúc mừng con nhập học hôm nay à?”

Nghe giọng Tiểu Bình, nước mắt lão Mã cuối cùng cũng trào ra!

Dùng chút sức lực cuối cùng, lão nói một từ:

“Đúng...”

Tiểu Bình không nhận ra sự yếu ớt trong giọng lão Mã, nhận được câu trả lời xác nhận liền vui vẻ nói:

“Ha ha, ba, con nói cho ba nghe, con đến London lần này thật sự là quyết định đúng đắn, các bạn ở đây rất nhiệt tình~

Thầy cô còn khen tiếng Anh của con, nói rằng nếu con luyện thêm hai năm nữa, sẽ trở thành người London chính hiệu, còn nữa, hôm nay con còn quen một bạn nữ tên là Tô

San, nàng thật sự rất dịu dàng, con nghĩ con có thể làm bạn thân với nàng...”

Có lẽ vì tâm trạng tốt, giọng Tiểu Bình nghe thật dễ thương.

Trước mắt lão Mã, dường như đã thấy hình ảnh con gái mặc đồng phục, vui vẻ bước vào đời sống đại học.

Ở trường học tập, yêu đương, trưởng thành...

Đến cuối cùng mặc áo tốt nghiệp, đứng dưới ánh mặt trời... chụp một tấm ảnh tốt nghiệp với mình.

“Alo? Ba? Sao ba không nói gì? Tín hiệu không tốt à? Thôi được rồi, con còn hẹn Tô San đi ăn, không nói nữa, ba ở Mumbai chơi vui nhé, nhớ ít hút thuốc thôi!”

Tút tut tut...

Điện thoại cúp, mắt lão Mã cũng từ từ nhắm lại.

Reeves sờ lên cổ lão Mã, quay đầu nhìn Trương Huyền, giọng nặng nề:

“Lão Mã đi rồi.”

“.....”

Nhìn mặt lão Mã, Trương Huyền im lặng hồi lâu.

Không lâu sau, tiếng còi cảnh sát vang lên từ xa.

John nhìn ra phía cuối đường, nói:

“BOSS, chúng ta phải đi thôi.”

“...Ừ.”

Trương Huyền gật đầu.

Hắn rút khẩu Glock ra, kéo nhẹ khóa nòng, kiểm tra băng đạn:

“Gọi điện cho Hà thúc, bảo họ lấy được vũ khí trang bị xong, lập tức tới gặp chúng ta, trước khi trời sáng, ta muốn lấy đầu Henry Hayden!”

.....

Bốp!!!

Một chiếc bình cổ trị giá hàng triệu bị đập mạnh xuống đất!

“Henry! Đồ khốn, người đã làm cái quái gì vậy?”

Duke gọi điện cho Henry, giận dữ chửi:

“Ma Xuyên Đình là bạn của ta, người lại dám ra tay giết hắn?! Người nghĩ rằng đuôi của người to thì có thể vứt bỏ ta sao? Ta nói cho người biết, chuyện này nếu người không cho ta một lời giải thích, ta đảm bảo người sẽ hối hận!!”

Nghे lời chất vấn của Duke, Henry ở đầu dây bên kia lạnh lùng nói:

“Được rồi được rồi, chẳng phải chỉ là một người bạn chết thôi sao? Mấy năm nay người giết ít bạn lắm chắc?”

“Người nói cái gì?”

Duke suýt chút nữa bùng nổ ngay tại chỗ.

“Người muốn ta giải thích đúng không?”

Henry cười khẩy:

“VẬy ta sẽ giải thích cho người. Tối hôm qua từ chín giờ đến mười một giờ, những người bạn của người đã đến khu ổ chuột Dharavi gặp một người. Kẻ đó năm ngoái khiến ta mất một lô hàng, ta đã tìm hắn cả năm trời, không ngờ hôm nay hắn đột nhiên xuất hiện.”

“Chuyện đó liên quan gì đến ta?”

Duke chửi:

“Người tự gây thù chuốc oán, sao? Người định giết tất cả những ai tiếp xúc với kẻ thù của người à? Ngày mai nếu ta nói chuyện với kẻ thù của người, người cũng định giết ta luôn sao!?”

“Kẻ đó là cảnh sát, cảnh sát chống ma túy của Anh.”

Henry nói một câu khiến Duke đứng hình tại chỗ.

“Tuần tới, lô hàng đó là lô hàng lớn nhất mà chúng ta nhận được, cũng là lô hàng quyết định vận mệnh của chúng ta. Ta không cho phép bất kỳ sự cố nào xảy ra, Duke, người hiểu cho ta chứ?”

Nghe lời của Henry, Duke im lặng hồi lâu.

Một lúc sau, Duke mệt mỏi đặt điện thoại xuống, cúp máy, nhìn ánh mặt trời đang dần lặn ngoài cửa sổ, thở dài một hơi:

“Haiz, lão Mã à...”

“Cát bụi trở về cát bụi, để người đã khuất an nghỉ, để người sống được giải thoát...”

“Chúng ta không thể thay đổi quá khứ, nhưng có thể cảnh tỉnh cho tương lai...”

“...”

Phía bắc Mumbai, trong một nhà thờ Thiên Chúa giáo đơn giản, một cha xứ mặc thường phục đứng trước sân khấu, run rẩy đọc Kinh Thánh.

Chương 266: Tiêu Đề 《Ẩn》

Còn bên dưới.

Trương Huyền ngồi trên băng ghế dài, ngẩng đầu nhìn lên mái vòm xanh lam, đôi mắt hơi nheo lại, ánh nhìn mơ hồ.

Tay cầm khẩu Glock gõ nhịp đều đặn lên đầu gối.

Hắn suy ngẫm về tất cả những gì mình đã trải qua và đã làm trong thời gian qua.

Từ khi trải nghiệm nhiệm vụ đầu tiên, giết người đầu tiên.

Con người hắn đã bớt đi sự bình tĩnh, tăng thêm tính sát khí.

Trong mỗi trận chiến sau đó.

Càng giết nhiều người, hắn càng chìm đắm vào cảm giác kích thích của sự giết chóc.

Bất kể gặp khó khăn hay đối thủ nào.

Hắn luôn nghĩ đến việc cầm súng lên, bóp cò!

Giết!

Giết!!

Giết!!!

Nhưng Trương Huyền chưa bao giờ nhận ra sự thay đổi của mình.

Khi ấy, hắn giống như một bóng ma cầm súng sẵn, bước đi trong bóng tối vô tận, vô mục đích tìm kiếm con mồi...

Cái chết của lão Mã hôm nay đã khiến Trương Huyền tỉnh ngộ!

“Nếu trước đó ta chọn rời khỏi Mumbai...”

Nhìn xuống lòng bàn tay còn vết máu chưa lau sạch.

Đó là máu của lão Mã...

“Có lẽ lão Mã sẽ không phải chết vô ích.”

Hắn vẫn nhớ lần đầu gặp lão Mã.

Khi ấy, trong mắt hắn, lão Mã chỉ là một kẻ cờ bạc thối nát.

Nếu không vì mặt mũi của Hải Thúc, có lẽ hắn sẽ không bỏ tiền ra chuộc lão từ tay Tiền Lập Tín.

Nhưng sau những trận chiến cùng nhau, Trương Huyền dần thay đổi cái nhìn về lão Mã.

Dù lão Mã có nhiều khuyết điểm, nhưng cũng là một chiến hữu đáng tin cậy.

Nhờ sự giúp đỡ của lão Mã, họ nhanh chóng đứng vững ở Xiêm La và tìm được con đường của riêng mình.

Cũng nhờ lão Mã, hắn mới có thể chiêu mộ được John Reeves và những đồng đội đáng tin cậy khác...

Có thể nói, sự thành lập của đội Thần Tinh không thể thiếu công lao của lão Mã.

Hắn nhìn thấy ở lão Mã tinh thần của một quân nhân, lòng nhân từ của một người cha, sự trưởng thành của một người đàn ông...

“Cha xứ...”

Trương Huyền bất ngờ nhìn lên vị cha xứ trên sân khấu.

Cha xứ run rẩy, nhưng vẫn giữ được vẻ trang nghiêm.

“Hôm nay ta mất đi một người bạn, tất cả đều do sự kiêu ngạo và thiếu cẩn trọng của ta. Ta... không biết liệu mình có thể dẫn dắt đồng đội tiếp tục đi tiếp không...”

Ánh mắt Trương Huyền đầy đau đớn và mơ hồ.

Cha xứ hít một hơi sâu rồi nói:

“Chúa đang dõi theo những gì ngươi làm, chàng trai trẻ, ngươi có thể thử cầu nguyện với Chúa, Chúa sẽ cho ngươi câu trả lời.”

“Cầu nguyện?”

Trương Huyền chưa từng nghĩ đến việc cầu nguyện.

“Tuân theo lời Chúa, không hồ thẹn trong lòng, sẽ có đức tin mạnh mẽ, tự nhiên lời cầu nguyện cũng sẽ chạm đến ý Chúa.”

Cha xứ nói.

Nếu Trương Huyền nhớ không nhầm, câu này cũng trong Kinh Thánh.

“Tuân theo lời Chúa...”

Trương Huyền lẩm bẩm, ánh mắt vẫn đầy đau đớn, nhưng chút mơ hồ đã lặng lẽ tan biến.

Thế giới này không có thần thánh.

Cầu nguyện... thay vì tìm câu trả lời từ Chúa, từ trời cao, không bằng xem đó như cách tự nhìn lại bản thân, tự soi xét chính mình.

“Ta nghĩ, ta đã hiểu rồi...”

Trương Huyền đứng dậy, thu khẩu Glock vào, hít một hơi sâu, sau đó thở dài.

“Hít... thở...”

Khí u ám từ phổi thoát ra, tâm trạng Trương Huyền sáng tỏ.

Nhìn cha xứ, Trương Huyền chân thành nói: “Cảm ơn người, cha xứ.”

Cha xứ cười ngượng ngùng, không nói gì.

Lúc đó, cửa nhà thờ mở ra.

Ánh hoàng hôn chiếu vào trong nhà thờ, chiếu lên bóng lưng của Trương Huyền.

John đứng ở cửa, ngậm điều thuốc, nói với Trương Huyền:

“BOSS, chúng ta đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ người.”

“Ừ.”

Trương Huyền khẽ gật đầu, lấy một đồng xu Saint Seis từ túi, đặt lên quyền Kinh Thánh trong tay cha xứ, nghiêm túc nói:

“Cha xứ, người của ta đã đến, tối nay xin nhờ người chăm sóc, bất kể bằng cách nào, phải đảm bảo an toàn cho hắn. Nếu không có gì bất ngờ, sáng mai ta sẽ trở lại, còn nữa... cảm ơn quyền Kinh Thánh của người.”

Nói xong, Trương Huyền quay người đi về phía cửa nhà thờ.

Nhìn bóng lưng của Trương Huyền, cha xứ bỗng nói:

“Chúa phù hộ người.”

Trương Huyền không trả lời, đi thẳng ra khỏi cửa nhà thờ.

Bên ngoài, John, Reeves và Ko đã mặc sẵn trang bị chiến đấu.

Hà Thúc cũng đã đưa hộp trang bị cho Trương Huyền.

Khi Trương Huyền nhận hộp trang bị, Hà Thúc vẻ mặt trấn trở bỗng nói:

“Trương ca, ta không muốn ở lại nhà thờ này, ta cũng muốn tham gia báo thù cho lão Mã.”

Hà Thúc gần như không có khả năng chiến đấu, lẽ ra không thể nói lời bốc đồng như vậy.

Nhưng...

Trương Huyền không hề ngạc nhiên.

Trong đội của họ, Hà Thúc và lão Mã quan hệ rất tốt.

Hai người cùng tuổi, đều có quá khứ đau buồn, tuy hoàn cảnh khác nhau nhưng đã từng tâm sự với nhau.

Dù không phải tri kỷ, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Nói không ngoa, cái chết của lão Mã khiến Hà Thúc đau buồn hơn Trương Huyền.

Nhưng...

Trương Huyền lắc đầu:

“Hà Thúc, tối nay chúng ta đi giết người, mục tiêu có thể rất nguy hiểm. Người bây giờ không ổn định, không thích hợp tham gia hành động.”

Hà Thúc thở dài: “Dù chỉ lái xe giúp các người cũng được...”

Trương Huyền bất ngờ đặt tay lên vai Hà Thúc, nghiêm túc nói:

“Hà Thúc, ta biết người muốn giúp đỡ, nhưng nếu lão Mã có linh thiêng, hẳn cũng không muốn người, một người hậu cần, phải tham gia báo thù.”

Chương 267: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghe lời Trương Huyền, Hà Thúc im lặng hồi lâu, rồi thở dài gật đầu: “Ta hiểu rồi...”

An ủi Hà Thúc xong, Trương Huyền ngay lập tức mặc trang bị.

Áo giáp chiến thuật, mũ bảo hiểm chống đạn, thiết bị liên lạc không dây, tai nghe giảm tiếng ồn...

Cuối cùng, hắn lấy khẩu AR-15 từ hộp súng, đeo dây đeo súng, lắp băng đạn, kéo cần lên đạn...

Cạch!

Đạn đã lên nòng!

Chuẩn bị xong, Trương Huyền nhìn ba đồng đội trước mặt:

“Các người, lão Mã chết oan hôm nay, là lỗi của ta.”

“Lần này báo thù, ta đáng lẽ nên đi một mình, tự tay chặt đầu kẻ thù, dùng máu của hắn để rửa sạch oan khuất của lão Mã.”

“Henry Hayden, thủ lĩnh tập đoàn Hayden, là một đại ca có hàng ngàn đàn em.”

“Theo tin tức, Henry còn là một tay buôn ma túy tàn ác, ta không thể tưởng tượng hắn tàn nhẫn thế nào.”

“Ta cũng không thể đảm bảo có thể toàn thân trở ra...”

“Vì vậy, ta không ép các người tham gia báo thù. Nếu ai muốn rút lui, bây giờ có thể nói, ta tuyệt đối không ép buộc,

trong cuộc sống và công việc sau này cũng sẽ không phân biệt đối xử.”

Nói xong, Trương Huyền nhìn vào mặt John, Reeves và Ko.

Không thấy chút sợ hãi nào.

John nhả khói, bình tĩnh nói:

“BOSS, lời phát biểu trước trận rất kích thích tinh thần, nhưng lần sau người có thể nói ít hơn, để nhiều thời gian sắp xếp chiến thuật hơn.”

Reeves cười nhếch mép, vỗ vào khẩu súng trên vai:

“BOSS, người nói hơi muộn rồi, lần sau nói trước khi ta mặc xong trang bị thì có thể ta sẽ cân nhắc, nhưng lần này... người biết đấy, cởi trang bị ra phiền lắm, ta định mặc cả đêm.”

Ko như thường lệ ít nói, nhưng cũng gật đầu với Trương Huyền:

“Đại ca, từ lâu ta đã nói rồi, người bảo ta đi đâu, ta sẽ đi đó, lời này ta mãi không rút lại.”

Nhìn ba chiến hữu trước mặt, Trương Huyền mỉm cười, không nói thêm gì, chỉ gật đầu:

“Vậy thì lên đường!”

“Đi thôi!”

.....

“Chiều nay, tại phố thương mại trung tâm đã xảy ra một trận đấu súng dữ dội...”

Nhìn màn hình TV, nhận ra thân ảnh Trương Huyền và đồng đội, Liêm Dao ngồi trước quầy bar đầy chua chát:

“Chắc... đúng là một nhóm điên cuồng... không biết lần này hành động có thuận lợi không.”

Lúc đó, cửa quán bar mở ra.

Hồ Điệp cùng một nhóm đại hán bước vào quán, liếc nhìn quanh quán vẫn gọn gàng như thường, bước tới Liêm Dao.

“Đến rồi?”

Liêm Dao đặt ly rượu xuống, nhìn đám người mặt mày hớn hở đầy hăm hở, kéo Hồ Điệp sang một bên nhỏ giọng hỏi:

“Người tìm đám người này ở đâu vậy? Sao họ không có chút sợ hãi nào? Người có nói với họ chúng ta tối nay sẽ làm gì không?”

“Đương nhiên đã nói rồi.”

Hồ Điệp liếc Liêm Dao một cái: “Trên đời này không thiếu kẻ liều mạng, nhất là ở nơi này.”

Khi hai người đang nói chuyện, một đại hán lên tiếng: “Này, anh bạn, vũ khí của chúng ta chuẩn bị xong chưa? Đừng bảo là chúng ta phải dùng bàn ghế của quán này để ra trận nhé?”

“Đến rồi đây.”

Liêm Dao đáp, rồi ra hiệu cho bartender phía sau quầy.

Bartender hiểu ý, kéo ra vài chiếc hộp gỗ lớn từ dưới quầy, đặt lên bàn.

Khi hộp mở ra, bên trong là những khẩu súng trường AK-74 xếp ngay ngắn.

“Ha, AK à...”

Một đại hán nhắc khẩu AK lên, kéo chốt kiểm tra tình trạng súng rồi nói:

“Cũng tạm được.”

Vừa nói, các tên liều mạng khác cũng lấy súng ra kiểm tra.

Nhìn họ thuần thục như vậy, rõ ràng không phải lần đầu sử dụng loại súng này.

Khi họ đang kiểm tra súng, ánh đèn xe ô tô chiếu vào qua cửa sổ quán, sau đó là tiếng phanh xe.

“Nhanh lên, bọn chúng có thể ở, nhớ lời ông chủ, bắt sống, không để chúng chạy thoát!”

“Nhanh, nhanh, nhanh...!”

Nghe tiếng bên ngoài, mọi người trong quán đều thay đổi sắc mặt.

“Xong rồi, sao bọn họ lại nhanh chóng tìm đến đây như vậy?” Liêm Dao sắc mặt khó coi, lập tức rút ra từ sau lưng một khẩu súng Glock, giơ súng nhắm vào vị trí cửa.

Thấy động tác của Liêm Dao, mấy tên tội phạm kia cũng ngay lập tức lấp đầy đạn vào băng đạn trong hộp, giơ súng nhắm vào cửa và cửa sổ.

Không một ai chọn cách chạy trốn trong lúc lâm trận.

Có thể thấy, nhóm người mà Hồ Điệp tìm đến có tổ chức khá tốt.

Ngay lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng súng dữ dội!

Tạch tach tach...!!!

Biubiubiu...!!!

Ngay khi tiếng súng vang lên, mấy người trong quán bar suýt chút nữa không kiềm chế được ngón tay đang bóp cò của mình!

Nhưng, may mà tiếng súng không kéo dài.

Khoảng nửa phút sau, bên ngoài dần dần yên tĩnh lại.

“An toàn.”

“Đang kiểm tra và xác nhận tiêu diệt...”

“Mọi thứ đều an toàn.”

Sau một loạt tiếng súng lẻ tẻ, điện thoại trong túi Liêm Dao đột nhiên rung lên.

Rrrrr... Rrrrr... Rrrrr...

Liêm Dao vội lấy điện thoại ra, trên màn hình hiển thị một cái tên: Trương.

Liêm Dao nghe điện thoại, giọng Trương Huyền vang lên từ đầu dây bên kia:

“Kẻ thù bên ngoài đã bị tiêu diệt, các người có thể ra ngoài.”

Nghe thấy lời của Trương Huyền, Liêm Dao và Hồ Điệp nhìn nhau một cái.

Dưới ánh mắt đe dọa của Hồ Điệp, Liêm Dao cứng đờ bước đến một bên cửa quán bar.

Cạch.

Đing linh linh~

Trong tiếng chuông vang lên, Liêm Dao đứng ở bên cửa, một tay cầm súng, nhẹ nhàng đẩy cửa lớn mở ra.

Chương 268: Tiêu Đề 《Ẩn》

Khi cánh cửa mở ra, cảnh tượng bên ngoài dần dần hiện ra trước mắt mọi người.

Chỉ thấy trên con đường bên ngoài, bốn chiếc xe tải nhỏ đang đậu ở bên kia đường.

Xung quanh những chiếc xe tải nhỏ đó là hơn mười tên sát thủ băng đảng nằm ngổ ngang khắp nơi.

Dưới ánh đèn, có thể rõ ràng thấy máu tươi đang không ngừng chảy ra từ dưới những xác chết này.

Bên cạnh bốn chiếc xe tải nhỏ, hai chiến binh mặc đồng phục chiến đấu đen, cầm súng AR đang nửa quỳ trên mặt đất, dựa vào thân xe làm lá chắn, giờ súng cảnh giác hai bên.

Hai chiến binh này đội mũ bảo hiểm chiến thuật, đầu đội mũ chỉ lộ ra mắt và miệng.

Tai nghe chống ồn gắn trên mũ bảo hiểm chiến thuật, phối hợp với súng và trang bị đồng bộ trên tay họ, trông giống như đội đặc nhiệm chính quy.

Đang lúc Liêm Dao ngơ ngác, một bàn tay lớn đột nhiên từ bên cạnh thò ra, đặt lên thân súng mà hắn vẫn chưa kịp hạ xuống!

Hành động này suýt chút nữa làm Liêm Dao giật mình.

“Bình tĩnh.”

Trương Huyền nhanh chóng giúp Liêm Dao cài lại chốt an toàn của súng, từ bóng tối bước ra.

Đôi mắt sắc bén ẩn dưới bóng mũ bảo hiểm nhanh chóng quét qua quán bar và mọi người.

“Có vẻ các người đã chuẩn bị xong.”

Khi Trương Huyền bước vào quán bar, ngay cả những tên tội phạm liều mạng kia cũng không tự chủ mà lùi lại nửa bước, mặt đầy lo lắng nhìn Trương Huyền.

Không còn cách nào khác, bộ đồ của Trương Huyền và đồng bọn thực sự quá giống đội cảnh sát đặc nhiệm.

Nếu gắn thêm một miếng dán ma thuật có chữ ‘SWAT’ hoặc ‘POLICE’ trên ngực và lưng, chắc chắn sẽ không ai nghi ngờ.

Ánh mắt Trương Huyền quét qua khuôn mặt của mọi người, không chọn cách tháo mũ bảo hiểm và mũ che đầu, giọng điềm tĩnh nói:

“VẬY... chỉ có bấy nhiêu người thôi à?”

Ngoại trừ Liêm Dao và Hồ Điệp, ở đây chỉ có bảy tên cầm AK.

Bảy tên tội phạm cầm AK trông có vẻ đã đủ sức răn đe.

Nhưng, Trương Huyền không thấy trên người họ nhiều khí chất và hành vi của lính chuyên nghiệp.

Nếu phải so sánh đại khái...

Chỉ là một nhóm người biết dùng súng.

“Thời gian gấp rút, người biết mà, hôm nay các người gây ra chuyện lớn ở khu vực trung tâm, chúng ta thực sự không có nhiều thời gian chuẩn bị.”

Liêm Dao cẩn thận nhìn Trương Huyền.

Không hiểu sao, Trương Huyền trước mắt trông có vẻ khác biệt lớn so với người đàn ông mà hắn gặp buổi chiều.

“Được rồi.”

Trương Huyền gật đầu, không yêu cầu quá nhiều, nói:

“Thời gian gấp, nhiệm vụ nặng, lên xe trước đã, trên đường sẽ sắp xếp nhiệm vụ.”

Hiện tại Henry đã phái người đến giết Liêm Dao và đồng bọn, đám người này không có tin tức phản hồi trong thời gian ngắn, Henry chắc chắn sẽ nhận ra có chuyện không ổn.

Lúc đó chắc chắn sẽ phái thêm người tới.

Trương Huyền không định thực sự chơi trò du kích với cả băng đảng trong thành phố.

“Được rồi, các anh em, tất cả hành động, mang theo đồ đạc, lên xe, lên xe!”

Hồ Diệp là người phản ứng đầu tiên, vỗ tay, gọi mọi người.

Đám tội phạm vốn còn ôm tâm lý “không sao cả” khi thấy xác chết đầy đất bên ngoài, lúc này cũng đa số đã thu lại nụ cười giễu cợt trên mặt.

Mọi người nhanh chóng mặc áo chống đạn, mang theo súng và băng đạn dự phòng, nhanh chóng ra đến đường.

Trên nóc một tòa nhà nhỏ ở cuối con đường.

John cũng cầm một khẩu súng trường tấn công AR-15, qua kính ngắm bốn lần trên thanh ray, nhìn về phía cửa quán bar, ấn nút liên lạc:

“Đây là A2, các chiến binh của ta đang lên xe.”

Đối diện quán bar, đứng bên cạnh một chiếc xe tải nhỏ, Reeves ấn nút liên lạc:

“Đây là A3, đang tiến hành giao xe.”

Nói xong, hắn ném chìa khóa xe vừa lấy từ xác chết về phía một tên tội phạm đang chạy tới.

Tên tội phạm nhận chìa khóa không do dự, lập tức bấm nút mở khóa, mở cửa ghế lái và ngồi vào.

Vì ở đây không nhiều người, nên chỉ cần hai chiếc xe là đủ.

Reeves và Co ngồi cùng bốn tên tội phạm trên xe trước.

Còn Trương Huyền ngồi trên xe sau, cùng với Liêm Dao, Hồ Diệp và ba tên tội phạm khác.

Vừa lên xe, Trương Huyền liền chỉ về hướng John đang đứng: “Lái xe về phía đó.”

Tên tội phạm lái xe không nói nhiều, đáp lại một tiếng, rồi lái xe đi tới.

Khi xe đến nơi, John vừa lúc từ trên lầu đi xuống.

Đón John lên xe, hai chiếc xe nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

“Được rồi, bây giờ lên xe rồi, hãy nói về nhiệm vụ.”

Liêm Dao mở một chiếc máy tính bảng, mở một tài liệu, một bản đồ khu vực nhấp nháy vài điểm sáng màu xanh xuất hiện trước mắt mọi người.

“Bản đồ này đánh dấu một phần tài sản của Tập đoàn Hayden ở Mumbai, có cả công khai và ngầm. Hiện tại, nơi có khả năng cao nhất mà cháu trai của Nam Tước đang ở, chính là những chỗ này...”

“Chờ đã.”

Hồ Diệp lên tiếng ngắt lời, nhìn Liêm Dao đầy nghi ngờ: “Người đừng nói là chúng ta sẽ cứ thế đi tìm từng chỗ một? Như thế không phải là tự sát sao?”

“Đương nhiên là không, ta có vài người bạn đã điều tra ra một người.”

Liên Dao trượt xuống màn hình.

Rất nhanh, một tài liệu cá nhân kèm ảnh xuất hiện trên màn hình máy tính.

“Người này là trợ thủ của Henry Hayden, đồng thời cũng là nhân vật số hai của Tập đoàn Hayden, Wilbur Kuhler.”

Chương 269: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Người này phụ trách phần lớn hoạt động của Tập đoàn Hayden, chủ yếu là phân phối ma túy, có thể nói hẳn là người hiểu rõ nhất về Tập đoàn Hayden, chỉ sau Henry.”

“Chỉ cần chúng ta bắt được hẳn, ta có đủ tự tin để hẳn khai ra mọi thứ hẳn biết, khi đó phạm vi tìm kiếm của chúng ta sẽ thu nhỏ lại rất nhiều, may mắn có thể xác định được vị trí cụ thể.”

“Và điều quan trọng nhất là, lực lượng bảo vệ bên cạnh người này so với Henry thì lỏng lẻo hơn rất nhiều, bắt hẳn không khó.”

Nhìn tài liệu mà Liêm Dao đưa ra, ánh mắt Trương Huyền không thay đổi, nói:

“Quan trọng hơn là, ta muốn biết vị trí của Henry Hayden.”

Liêm Dao sắc mặt nghiêm trọng, nói:

“Điều này ta tự nhiên cũng đã điều tra qua.”

Nói rồi, hẳn lại mở lại bản đồ khu vực, sau đó nhấp chuột.

Trên bản đồ khu vực gần bờ biển, một điểm đỏ lớn liên tục nhấp nháy.

“Đây là vị trí xe riêng của Henry Hayden, và vị trí này là một biệt thự ven biển của Henry Hayden. Người đưa tin của ta nói rằng, tối nay Henry Hayden sẽ tổ chức một bữa tiệc sinh nhật tại biệt thự này.”

“Hôm nay là sinh nhật của Henry?” Hồ Điệp hỏi.

“Không, hôm nay là sinh nhật của một người tình của hã.”

Liêm Dao lắc đầu:

“Henry có đến hơn hai mươi tiểu tình nhân, đây chỉ là một trong số đó.”

Nhìn điểm đỏ nhấp nháy trên bản đồ, Trương Huyền trầm ngâm một lúc, nói:

“Vây mục tiêu chính của chúng ta đã xác định, trước tiên đến biệt thự đó.”

“Cái gì?”

Liêm Dao ngó người:

“Biệt thự của Henry Hayden được bảo vệ nghiêm ngặt, xông vào đó không dễ dàng, dù sao mục đích cũng là để tìm cháu trai của Nam Tước, không bằng lùi một bước, bắt Wilbur trước.”

“Người và đám người của người chỉ cần giúp chúng ta tấn công từ bên hông, phần còn lại, ta và đồng đội sẽ hoàn thành.”

Trương Huyền không nói nhiều.

Nhưng nghe Trương Huyền nói vậy, Liêm Dao chợt nhớ đến bản tin vừa mới xem.

Tin tức trước đó nói rằng, có hai nhóm súng thủ giao chiến trong khu vực thành phố, một bên bị tiêu diệt hoàn toàn, bên còn lại chết một người, số còn lại đang lẩn trốn...

Nghĩ đến đây, Liêm Dao chợt hiểu tại sao Trương Huyền lại vội vàng muốn tấn công Henry như vậy.

“Ta hiểu rồi...”

Liêm Dao không nói thêm gì nữa, trực tiếp mở một bản đồ chi tiết của biệt thự ven biển và khu vực xung quanh:

“Đây là sơ đồ bố trí khu vực và bên trong biệt thự, các người có thể xem qua, còn về cụ thể phòng thủ và bố trí nhân sự... ta cũng không có cách nào lấy được, đến lúc đó, chỉ có thể tự các người tìm hiểu.”

“Đủ rồi.”

John bên cạnh chụp một bức ảnh của bản đồ, gửi cho Reeves và Co.

Trương Huyền cẩn thận xem bản đồ, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ.

Nhiệm vụ lần này không phải mình hành động một mình, còn có ba đồng đội và vài người hỗ trợ.

Trong tình huống này, để tấn công một khu vực phòng thủ, cần có một khả năng chỉ huy nhất định.

Trước đó, trong nhiệm vụ phòng thủ ở thị trấn, bản thân mình đã tự học được một kỹ năng tên là ‘Chỉ huy chiến thuật’.

Bây giờ, có lẽ là lúc cần nâng cao kỹ năng này.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền trầm nghĩ:

“Hệ thống, nâng cấp kỹ năng ‘Chỉ Huy Chiến Thuật’.”

Ngay sau khi tiếng nói vang lên, trong đầu Trương Huyền xuất hiện một thông báo hệ thống:

【Chúc mừng, kỹ năng ‘Chỉ Huy Chiến Thuật’ của người đã được nâng cấp, cấp hiện tại là: LV2.】

Khi thông báo hệ thống xuất hiện, Trương Huyền cảm thấy ký ức của mình đột nhiên trở nên rõ ràng hơn nhiều.

Một số chi tiết về sắp xếp chiến thuật của nhiệm vụ SWAT, chiến đấu của đội nhỏ trong trận phòng thủ thị trấn, cảnh sát London bao vây một người lính đơn độc...

Kỹ năng Chỉ Huy Chiến Thuật LV2 không mang lại cho Trương Huyền thêm kiến thức và kỹ năng mới.

Nhưng nó đã làm rõ và phóng đại một số chi tiết mà mình đã trải qua và chưa từng chú ý trước đây.

Lúc này, Trương Huyền có chút hiểu ra.

Nhìn lại bản đồ trước mặt, trong đầu Trương Huyền bắt đầu giả định tình huống chiến đấu.

Lén lút, tiếp cận, tiêu diệt, vào cửa, tấn công...

Rất nhanh, Trương Huyền đã phác thảo ra một khung kế hoạch tấn công.

Trong khi Trương Huyền đang suy nghĩ, xe cũng đã dần tiến gần đến đại lộ ven biển.

Lúc này, bên đường thỉnh thoảng có xe cảnh sát hú còi chạy qua.

Hơn nữa, ở một số giao lộ quan trọng, còn thấy có cảnh sát đang kiểm tra xe và hỏi thăm người đi đường.

Hiển nhiên đây là ‘hậu quả’ của vụ xả súng trong khu vực trung tâm chiều nay.

“Không còn cách nào khác, chỗ này không có đường khác, đi tiếp có thể bị bắt tại chỗ... các sếp, chúng ta tiếp theo làm gì? Lao qua hay quay đầu lại?”

Giọng của tài xế xe trước vang lên trong bộ đàm, cùng lúc đó, hai chiếc xe lần lượt tìm chỗ bóng mát bên cây dừng lại.

Phía trước vài trăm mét có một trạm kiểm tra.

Nghe vậy, mọi người trong xe đều không tự chủ mà nhìn Trương Huyền.

Từ khung chiến thuật trong đầu tỉnh lại, Trương Huyền nhìn một cái về phía trạm kiểm tra.

Lúc này, ở trạm kiểm tra đã có vài chiếc xe đang xếp hàng chờ kiểm tra.

Hai chiếc xe cảnh sát, sáu cảnh sát, không thấy có trang bị súng tự động như súng trường tấn công...

Nhìn quanh một vòng, rồi nhìn khoảng cách trên bản đồ.

Chương 270: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc này, họ cách biệt thự của Henry khoảng một đến hai km.

Khoảng cách này đã rất gần.

Nếu bây giờ trong thành phố nổ ra cuộc chiến, chắc chắn sẽ gây chú ý đến Henry, đến lúc đó, trò mèo vờn chuột sẽ không bao giờ kết thúc.

Và điều quan trọng nhất là... không loại trừ khả năng cảnh sát có người của Henry.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền đã nảy ra một kế hoạch, hẩn nhìn về phía Liêm Dao nói:

“Người bảo người của người cắt phần đệm ghế xe, giấu tất cả trang bị vào, đưa cho vài người cầm, sau đó đi bộ qua trạm kiểm soát. Khi bọn họ bắt đầu kiểm tra xe, ta sẽ ra lệnh...”

Chỉ khoảng mười phút sau.

“Ái chà, hôm nay lại không xem được phim rồi...”

Tại trạm kiểm soát, một cảnh sát vừa kiểm tra giấy tờ của một người qua đường vừa phàn nàn với đồng nghiệp.

Đồng nghiệp cũng thở dài: “Ta cũng vậy, vốn định tối nay tan làm về xem trận bóng, đúng là ca trực không đúng lúc.”

Lúc này, đội trưởng đứng bên cạnh hừ một tiếng: “Thôi nào, đừng than vãn nữa, hai tiếng nữa là đổi ca rồi, đến lúc đó ta sẽ mời các người một chén.”

Nghe vậy, mấy cảnh sát đều cười ha hả.

Đúng lúc này, bốn người đàn ông xách vài cái túi da lớn từ xa từ từ đi tới.

Viên cảnh sát phụ trách kiểm tra người đi đường khoanh tay đứng chờ, đợi bốn người đến gần mới chặn họ lại và nói:

“Xin chào các ông, làm phiền xuất trình giấy tờ, và trong túi của các ông đựng gì vậy?”

Một người đàn ông cười nói: “Chúng ta là công nhân ở công trường gần đây, trong này đều là vật liệu xây dựng. Cảnh sát, các người đang kiểm tra gì vậy?”

“Chẳng lẽ hôm nay các người không xem tin tức sao?”

Viên cảnh sát vừa nói vừa thò đầu vào xem bên trong túi.

Đúng lúc này, từ phía sau vang lên một tiếng va chạm không lớn không nhỏ!

Rầm!

Quay lại nhìn, thì thấy hai chiếc xe van đang xếp hàng đâm vào nhau.

Hmm.

Tai nạn.

“Mắt mũi người đề đầu hả? Xuống đây cho ta!”

“Chết tiệt, người mắng ai đó? Có gan thì nói lại lần nữa!”

Cả hai xe đều có vài người nhảy xuống và bắt đầu cãi vã, tình hình sắp mất kiểm soát.

“Ê! Tất cả dừng lại! Không được đánh nhau!”

Vừa nói, đội trưởng vừa dẫn các cảnh sát tới can ngăn.

Nhưng hai bên vẫn tiếp tục chửi bới nhau.

Thấy vậy, viên cảnh sát kiểm tra người đi đường lo sợ đồng đội gặp chuyện, không còn để ý đến bốn người kia nữa, tay đặt lên bao súng bên hông, nhanh chóng chạy tới.

Bốn người đàn ông nhìn nhau, không nói gì, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Sau khi họ đi, hai nhóm người ở xe van bỗng nhiên thay đổi thái độ, dừng cãi nhau, bắt tay làm hòa, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

Mặc dù thấy lạ, nhưng đội trưởng không suy nghĩ nhiều.

Dù sao xung đột không leo thang, hơn nữa trong đó có vài người nước ngoài.

Sau khi cảnh cáo một hồi, đội trưởng tiến hành kiểm tra xe, không phát hiện vấn đề gì, liền cho đi.

“Chắc, hai chiếc xe van rẽ tiền, chỉ là tai nạn nhỏ mà suýt nữa đánh nhau, thật lạ lùng.”

Viên cảnh sát lâm bẫm, quay lại, phát hiện bốn người ‘công nhân’ đã biến mất từ lúc nào.

“Chuyện gì vậy?” Đồng nghiệp bên cạnh hỏi.

“Ừ... không có gì.”

Dù sao cũng không ai để ý, viên cảnh sát quyết định bỏ qua sai sót nhỏ này, tiếp tục công việc nhàm chán.

Ở góc khuất phía sau trạm kiểm soát.

Hai chiếc xe van trước đó dừng lại.

Bốn người đàn ông xách ‘vật liệu xây dựng’ nhanh chóng lên xe.

Rầm, cửa xe đóng lại, xe nổ máy, hướng về một tòa nhà ven biển xa hoa.

...

Lúc này, bên trong tòa nhà xa hoa đó ánh đèn lấp lánh.

Nhạc vang rền, tiếng cụng ly không ngớt.

Biệt thự Hải Đăng.

Một trong những biệt thự sang trọng nhất Mumbai, do Henry Hayden xây dựng hai năm trước, để nuôi dưỡng đàn mỹ nhân của hắn.

Toàn bộ biệt thự có diện tích rất lớn, với các tiện nghi xa hoa như hồ bơi, phòng gym, phòng khiêu vũ, rạp chiếu phim, vườn hoa...

Hậu cung của ‘hoàng đế’ đại khái là như vậy.

Hôm nay, là sinh nhật của một trong những tình nhân được Henry yêu thích nhất.

Để làm vui lòng tình nhân, Henry đã bỏ ra số tiền lớn tổ chức một bữa tiệc cực kỳ xa hoa, mời những đầu bếp và nhạc sĩ giỏi nhất Mumbai.

Dưới tiếng nhạc DJ inh ỏi, ở hồ bơi phía nam biệt thự, một nhóm mỹ nữ đang cười đùa vui vẻ.

Bên cạnh hồ bơi, vài người phục vụ mặc đồng phục đang bung những khay thức ăn hấp dẫn từ bếp ra các bàn ăn.

Vài phụ nữ ăn mặc lòe loẹt tụ tập nói chuyện phiếm.

Cách đó không xa, mấy người mặc vest, mang súng bên hông đang tuần tra đảm bảo an ninh.

“Hahaha... muốn gì ta cũng mua!”

Tiếng cười lớn vang lên, Henry mặc quần đùi, khoác áo choàng tắm, ôm một người phụ nữ xinh đẹp bước ra từ vườn.

Thấy Henry tới, vài phụ nữ vội uốn éo người, cười duyên, cố gắng thu hút sự chú ý của chủ nhân biệt thự.

Người tình nhỏ được Henry ôm thấy vậy, khẽ hừ một tiếng, đẩy hai cô nàng ngốc nghếch kia ra, ôm tay Henry chặt hơn.

Nằm dài trên ghế sofa, nhìn bữa tiệc trước mắt, Henry thuận tay cầm ly rượu vang bên cạnh uống một ngụm.

Người tình nhỏ nói nhỏ nhẹ: “Anh yêu, ngoài xe ra, gần đây ta còn thích một chiếc đồng hồ Patek Philippe, nhưng nó hơi đắt...”

“Đắt à?” Henry phát tay: “Ồ chỗ ta, không có gì là đắt, người muốn gì cứ ghi ra danh sách, ta bảo Wilbur mua hết cho người!”

Chương 271: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Anh yêu thật tuyệt~”

“Hehehe, ta đã tốt vậy rồi, tối nay...”

Đúng lúc hai người đang tình tứ, một vệ sĩ mặc vest cẩn thận bước tới, tay cầm điện thoại:

“Thưa ngài, Duke tiên sinh có chuyện muốn nói.”

“Hmm?”

Henry khó chịu khi bị gián đoạn, lầm bầm:

“Cái gã Duke này, mời đến dự tiệc thì không tới, giờ lại gọi điện...”

Nói rồi, hắn cầm điện thoại lên, thay đổi thái độ, cười tươi:

“Chào, người bạn tốt nhất của ta, Duke, sao? Người đòi ý muốn đến dự tiệc rồi à? Cần ta cho xe tới đón không?”

Nhưng vừa nói xong, lời Duke khiến Henry sững sờ.

“Henry, tối nay có người muốn giết ngươi.”

“Giết ta?”

Henry dần thu lại nụ cười, nhưng không hề hoảng hốt, ngược lại còn tự tin:

“Mỗi ngày đều có người muốn giết ta, Duke, mấy năm qua ta đã xử lý không biết bao nhiêu sát thủ và kẻ thù rồi, chuyện nhỏ này không cần làm phiền ngươi.”

“Lần này khác.”

Giọng Duke bình tĩnh: “Người còn nhớ cảnh sát người đã cử người đi xử lý sáng nay không?”

“Hắn?” Henry tất nhiên không quên, cười nói: “Hắn làm sao? Đừng nói với ta là hắn muốn giết ta? Haha, thật nực cười.”

“Không hẳn, nhưng người người cử đi đều đã thành xác chết.”

Nghe vậy, Henry thu lại nụ cười, cau mày.

Nếu nhớ không nhầm, hắn đã cử hơn chục sát thủ đến đó, với năng lực của viên cảnh sát nhỏ đó, sao có thể thoát được?

Trừ khi...

“Người đoán đúng rồi, những người đó không phải do cảnh sát kia giết, người còn nhớ bạn của ta, Mã Xuyên Đình, người người đã cho người giết không?”

“Kẻ giết người của người chính là bạn của Mã Xuyên Đình, bây giờ, bọn chúng đang tới tìm người.”

Báo thù...

Với Henry, chuyện này không có gì mới.

Mỗi kẻ muốn giết hắn, ngoài lợi ích, thì là để trả thù.

Nhưng mỗi lần, hắn đều dễ dàng xử lý từng kẻ một.

Nên khi nghe Duke nói vậy, Henry không có phản ứng gì, chỉ cười lắc đầu:

“Duke, ta biết người nhạy cảm quá mức vào lúc quan trọng này, nhưng yên tâm, ta đang ở biệt thự của ta, trong này có

hàng trăm nhân viên an ninh, đừng nói vài sát thủ, ngay cả một đội quân chính quy cũng phải tốn thời gian mới vào được, ngay cả khi bọn chúng may mắn đột nhập được...”

Henry nhìn trực thăng đậu ở bãi đáp giữa vườn, cười:

“Ta cũng có thể chạy thoát.”

Nghe vậy, Duke không nói thêm, giọng điềm tĩnh:

“Dù sao ta cũng chỉ thông báo, người tự lo liệu.”

“Ha.” Henry cười, đùa giỡn:

“Duke, để ta đoán, người gọi không phải để nhắc ta an toàn chứ? Hay... muốn ta tha cho bọn chúng? Không sao, vì người, ta có thể giữ lại một người, dù sao nhà tù dưới lòng đất của ta còn nhiều phòng trống, haha...”

Nhưng chưa nói xong, Duke đã ngắt máy, Henry nhìn điện thoại, thấy đã bị cúp.

“Chắc... nhằm chán, chẳng biết hưởng thụ gì cả. Người đâu, thông báo mọi người cảnh giác, tối nay có thể có sát thủ đến, ta không muốn sáng mai thức dậy thấy ai đó vì bất cẩn mà chết.”

“Vâng.”

Henry chán nản vứt điện thoại lên bàn, dọn dò vệ sĩ, rồi quay lại tận hưởng cuộc sống say mê của mình.

.....

“Biệt thự này có hai cổng, từ cổng ngoài đi vào, phải đi vài trăm mét đường núi mới tới cổng trong...”

Ngoài biệt thự Hải Đăng, trong một con hẻm tối.

Trương Huyền cùng đồng đội đã trang bị đầy đủ, bắt đầu triển khai chiến thuật.

“Người của ta nói, đường núi này cứ hai phút rưỡi lại có xe tuần tra, xe không có cửa, mỗi lần hai xe, tối đa tám người, đơn giản là thế. Khó nhất là tại cổng chính, có hơn mười bảo

vệ vũ trang canh gác 24/24, chúng ta phải tìm cách vượt qua...”

Liêm Dao chỉ vào bản đồ, nói về thông tin vừa nhận được.

Trương Huyền nghe Liêm Dao báo cáo, bỗng nhìn hẩn một cái.

Thấy ánh mắt Trương Huyền, Liêm Dao ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì, người tiếp tục.” Trương Huyền lắc đầu.

“Ừ...” Liêm Dao chỉnh lại lời nói, chỉ vào bức tường phía đông biệt thự trên bản đồ:

“Ta có thể làm nhiễu hệ thống giám sát của chúng tạm thời, nên cách tốt nhất là trèo qua đây, giảm thiểu rủi ro. Nhưng rút lui thì khó tránh khỏi đụng độ với bảo vệ ở cổng chính...”

Nghe vậy, Trương Huyền nói: “Nếu vậy, chúng ta không cần phải tránh cổng chính từ đầu.”

“Gi?”

Liêm Dao ngạc nhiên.

Trương Huyền chỉ vào bản đồ:

“Mục tiêu cuối cùng của ta không chỉ là xử lý Henry mà còn phải rút lui an toàn.”

“Sau khi thành công, chắc chắn ta sẽ bị truy đuổi, nếu không xử lý bảo vệ cổng chính từ đầu, sẽ dễ bị tấn công từ hai phía.”

“Người của ta không nhiều, không thể phòng thủ toàn diện trước những viên đạn không biết từ đâu bắn tới.”

“Vì vậy, từ đầu, ta phải giảm thiểu số lượng đối phương càng nhiều càng tốt.”

Nghe Trương Huyền nói, Liêm Dao nhú mày:

“Nhưng như vậy, nếu xảy ra đấu súng tại cổng chính, có thể ta sẽ bị bao vây trước khi vào được trong.”

“Đừng lo.”

Trương Huyền rút súng bên hông, lấy từ túi một cái ống giảm thanh quần băng keo.

Lắp ống giảm thanh vào nòng súng, giật băng keo!

Xoẹt!

Ống giảm thanh nhanh chóng được lắp vào.

“Người giữ gìn được cổng chính.”

Mắt Trương Huyền không biểu lộ nhiều cảm xúc, nhưng khi nói câu này, dường như toát ra sự tự tin mãnh liệt.

Liêm Dao không nói gì, bỗng nhớ lại cảnh Trương Huyền trong quán bar, một mình bắn chết tám người chỉ với tám phát súng.

Chương 272: Tiêu Đề 《Ẩn》

Giờ thì hẳn hiểu vì sao Trương Huyền dám chỉ mang ít người đến gây rắc rối với Henry Hayden.

Lúc này, Reeves cũng rút súng, lắp ống giảm thanh, cười nói:

“Tính ta một phần, BOSS.”

Trương Huyền nhìn Reeves , không từ chối, gật đầu:

“Vậy được, bắt đầu hành động. Liêm Dao, sau khi ta đột nhập, người cùng người của người theo sau, nhớ, súng các người không có giảm thanh, trừ phi cần thiết, không bắn.”

“Được... thôi.”

Sau khi sắp xếp nhiệm vụ xong.

Trương Huyền cùng Reeves thay quần áo thường.

Giấu súng xong, hai người bước ra khỏi con hẻm, tiến về phía cổng ngoài biệt thự.

Lúc này.

Tại cổng ngoài biệt thự, vài nhân viên bảo vệ có vũ trang đang làm nhiệm vụ một cách nhàm chán.

Trong phòng bảo vệ, một đội trưởng đang vắt chân, nhắm nháp hạt dưa và lướt điện thoại.

Bất ngờ, bộ đàm bên cạnh vang lên:

“Công chính, công chính, ông chủ thông báo, tối nay có khả năng có sát thủ đến, các người chú ý một chút, lát nữa đội

tuần tra tới, nhắc họ tăng cường tuần tra đường núi và tường, bộ đàm của họ hỏng rồi.”

Đội trưởng nhắc bộ đàm lên đáp: “Công chính đã nhận.”

Nói xong, hắn tiện tay ném bộ đàm lại bàn, đuổi người, rồi đứng dậy, mở cửa sổ, hét ra ngoài:

“Này, anh em, tỉnh táo lên, đừng ngủ, còn ba tiếng nữa mới đổi ca!”

“Biết rồi đội trưởng~”

Một nhân viên ngáp dài đáp lại.

Nhìn đội trưởng ngồi xuống lướt điện thoại tiếp, nhân viên kia không khỏi bĩu môi, lẩm bầm:

“Còn anh em gì chứ, bọn ta đứng gác ngoài này, còn hắn nằm trong kia...”

Đúng lúc đó, hắn thấy một người từ xa đang loạng choạng tiến lại.

Trông như... say rượu?

Thấy vậy, hắn cau mày, vừa tiến lên vừa lớn tiếng:

“Này, ngươi làm gì đây? Đây là khu vực tư nhân!”

Khi hắn nói, đồng đội bên cạnh cũng nhìn về phía ‘kẻ say rượu’.

Vì đội trưởng vừa nhắc họ tỉnh táo lên, vài người nhanh nhẹn đã rút súng ra.

‘Kẻ say rượu’ không ngốc, thấy người đã rút súng, liền dừng lại, tuy có vẻ còn lảo đảo nhưng ít nhất cũng nói được:

“Gì cơ? Ngươi nói gì?”

“Ta nói, đây là khu vực tư nhân, nếu không có việc gì thì đi đi, đừng gây rắc rối cho bản thân và gia đình.”

Bảo vệ tiến tới, một tay đặt lên bao súng bên hông, tay kia kiểm tra người ‘kẻ say rượu’ xem có vũ khí không.

Đúng lúc đó, từ bóng tối bên kia đường.

Thân ảnh Trương Huyền xuất hiện!

Hai tay cầm chắc khẩu súng, Trương Huyền nhanh chóng nhắm vào những bảo vệ đã rút súng!

Ngay sau đó!

Biubiu...!!!

Một loạt tiếng súng giảm thanh vang lên!

Những bảo vệ trúng đạn, đầu nổ tung, ngã xuống đất!

Cùng lúc tiếng súng vang lên, ‘kẻ say rượu’ cũng hành động!

Dao ngắn giấu trong lòng bàn tay vung lên, cắt cổ bảo vệ trước mặt!

Tay kia nhanh chóng rút súng giấu trong áo!

Biubiu!!

Một phát súng trúng bụng bảo vệ trước mặt, nhấc súng lên, phát thứ hai!

Nổ đầu!

Hắn đẩy xác chưa kịp ngã, cầm súng bắn!

Biubiu...!!!

Chỉ trong ba giây, hơn mười bảo vệ tại cổng bị tiêu diệt!

Khi bảo vệ tại cổng bị giải quyết xong.

John và Khoa, chuẩn bị sẵn, nhanh chóng từ bóng tối lao ra cầm súng trường!

John nhắm vào bên trong cổng, cảnh giác với kẻ thù có thể xuất hiện.

Khoa nhắm vào đội trưởng trong phòng bảo vệ, hét lớn: “Mở cổng! Nhanh!”

Reeves vừa thay đạn nhanh, tiến lên kéo mạnh cửa sổ đội trưởng chưa đóng kỹ!

Đội trưởng hoảng sợ, vội ấn nút mở cổng.

Khi cổng từ từ mở, Khoa không ngần ngại bóp cò!

Biu!!!

Viên đạn xuyên qua đầu!

Xử lý xong kẻ cuối cùng, Khoa cùng John tiến vào trong.

Sau khi kiểm tra hai bên cổng, xác nhận an toàn, hai người quỳ một gối, cầm súng nhắm vào đường núi phía trước.

Lúc này, Trương Huyền xách hai bộ trang bị tiến lại.

Ném bộ của Reeves cho hẳn, Trương Huyền lạnh giọng:

“Mặc trang bị, bắt đầu hành động!”

...

Trong văn phòng tầng thượng tòa nhà sang trọng ở trung tâm Mumbai.

Ánh đèn mờ tạo không khí tĩnh lặng.

Ánh lửa nhảy múa trong lò sưởi ảo trên tường, đôi khi còn nghe tiếng nổ tí tách của củi.

Trên bàn làm việc dài vài mét gần cửa sổ lớn, có một chiếc điện thoại.

Trên màn hình điện thoại, là hình tự sướng của Henry Hayden.

“Xem như nể mặt người, ta có thể tha cho bọn chúng, dù sao nhà tù dưới đất của ta còn nhiều phòng trống, haha...”

Giọng Henry phát ra từ điện thoại, nghe có vẻ...

Vẫn như thường lệ, đầy tự mãn.

Đột nhiên, một bàn tay lớn từ bóng tối vươn ra, tắt điện thoại.

Sau bàn làm việc, một chiếc ghế xoay từ từ quay lại.

Duke cầm điều thuốc trên miệng.

Hít sâu một hơi, để khói lượn lờ trong phổi rồi thở ra:

“Xi... Phù...”

Hút xong hơi cuối, Duke dụi tắt điều thuốc vào gạt tàn bên cạnh điện thoại.

Khi tàn lửa tắt, màn hình điện thoại cũng tối đi.

Nhìn về phía ghế sofa trước văn phòng, Duke nói:

“Đã báo trước cho hấn, không uống công bao năm hợp tác, nếu hấn sống sót, có thể sẽ nhớ ơn lời nhắc nhở này, nhưng nếu không sống được...”

Thì đó là số phận. Wilbur tiên sinh, ta đã làm xong phần việc của mình, tiếp theo, là việc của ông.”

Dưới ánh đèn mờ, một người đàn ông trung niên mặc vest, đeo kính gọng vàng, trông rất nho nhã, cười khẽ lắc đầu:

“Duke tiên sinh, đã quyết định giết Henry, sao còn phải nhắc hấn? Đêm nay ta đã tốn không ít công sức, mới lén lút rút phần lớn bảo vệ khỏi biệt thự của Henry.”

Chương 273: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta làm gì là việc của ta, còn những gì đã hứa với ông... ông có thể yên tâm.”

Duke từ từ đứng dậy:

“Chỉ cần ông thành công, ta chắc chắn sẽ không nuốt lời. Henry tự mãn, kiêu ngạo, những năm qua càng không coi ta ra gì, thay chủ cho Tập đoàn Hayden... là điều tốt cho tất cả.”

Khi Wilbur định đứng lên nói gì đó, Duke bất ngờ mở lời:

“Wilbur tiên sinh, khi ông trở thành chủ của Tập đoàn Hayden, ông nghĩ chúng ta còn có thể hợp tác không?”

Wilbur hơi khựng lại, nhưng không thay đổi nét mặt, mỉm cười nói:

“Ông nói gì vậy? Nếu không có sự giúp đỡ của ông, Tập đoàn Hayden không thể lớn mạnh như hôm nay. Sau này, chúng ta càng nên hợp tác, ông yên tâm, thành công rồi, ta sẽ chia thêm 5% từ phần của ta cho ông, coi như... cảm ơn sự ủng hộ của ông.”

Duke không đáp, bước tới cửa sổ.

Nhìn ra cảnh đêm thành phố, Duke lại rút điều thuốc, định lấy bật lửa.

Tách!

Wilbur đã tiến lại gần, cười cầm lửa đã châm sẵn đưa tới.

Nhìn khuôn mặt cười của Wilbur, Duke không từ chối, thuận tay châm thuốc.

“Tiếp theo, là xem người của chúng ta, có hoàn thành nhiệm vụ được không.”

Đứng cạnh Duke, cùng nhìn xuống thành phố, Wilbur đột nhiên nói:

“Ông chủ công ty an ninh Thần Tinh... thật sự lợi hại như ông nói?”

“Khi lão Mã gọi ta nhờ giúp, ta đã điều tra bọn họ.

Khi còn ở Xiêm La, họ đã nổi danh nhờ tài năng và sự dũng cảm.

Dù giờ giả vờ thành lập công ty an ninh, trông có vẻ chính quy.

Nhưng... ngay từ cái nhìn đầu tiên, ta đã biết, sát khí trong hân là không thể che giấu.

Với năng lực của họ, giết Henry không phải là việc khó, dù có thất bại... không phải vẫn còn người của ông sao?”

Nghe Duke nói vậy, Wilbur nhún vai:

“Người của ta chỉ là phương án dự phòng... Nói mới nhớ, sau khi thành công, chúng ta có cần xử lý những kẻ thế tội không?”

Duke dừng động tác hút thuốc, vô thức nhìn vào bức tường ảnh bên trái văn phòng.

Trên tường treo nhiều bức ảnh, nhưng bức ở giữa là ảnh hân và lão Mã.

Trong bức ảnh cũ kỹ, hai người trông rất trẻ.

Mặc đồng phục tác chiến của công ty bảo vệ Mạt Ba, cầm súng trường, mặt dù bắn thủng nhưng vẫn néch miệng nở nụ

cười trước ông kính.

Khi đó, hấn và lão Mã vẫn tràn đầy hy vọng về tương lai.

“Nếu có cơ hội... thì giết họ đi.”

Nói xong, Duke quay đầu lại, không nhìn nụ cười của lão Mã trong ảnh nữa.

“Được, hiểu rồi.”

Wilbur không hiểu Duke làm tất cả để làm gì.

Nhưng hấn biết, khi mặt trời mọc ngày mai, hấn sẽ giẫm lên xác Henry Hayden, từng bước một...

Tiến tới đỉnh cao!

.....

“A1, đây là đội B, thử nghiệm liên lạc, 123, 321...”

“Đây là A1, liên lạc tốt.”

“Đội B nhận.”

Trong con hẻm, nhìn Trương Huyền và đồng đội đã chiếm được cổng, Liêm Dao nhẹ nhõm.

Xác nhận liên lạc xong, hấn quay lại nhìn đồng bọn.

Một đám liều lĩnh đã trang bị đầy đủ, cầm súng AK, đội mũ trùm đầu đen, trông như một bọn cướp!

“Chuẩn bị xong chưa?”

Mọi người đồng loạt đáp.

“Tốt, bắt đầu hành động, theo ta.”

Nói xong, Liêm Dao kéo mặt nạ xuống, vác AK-74, nhanh chóng chạy ra khỏi hẻm, dẫn dắt đồng bọn men theo bóng tối tường, tiến về cổng.

Lúc này, tại cổng.

Trương Huyền đã thay trang bị nhìn đội B đã theo sau.

Võ vai Reeves đang canh giới bên trái đường.

Sau đó nhanh chóng bước vào cổng.

Nhận lệnh, Reeves nhanh chóng đứng dậy, theo sau.

John và Khoa đã chờ sẵn trong cổng, nhận lệnh, đứng dậy, bốn người chia làm hai nhóm, tiến lên theo hai bên đường núi.

Đường núi có đèn, nhưng bóng cây lớn hai bên vẫn tạo ra bóng tối.

Trương Huyền và đồng đội mặc đồ đen, như những bóng ma, lướt qua ranh giới giữa bóng tối và ánh sáng.

Chẳng mấy chốc, đi hơn trăm mét, phía trước đèn xe lóe lên.

Là xe tuần tra.

Không cần Trương Huyền ra lệnh, mọi người ẩn sau cây, chờ đợi cơ hội.

“Đại ca, lịch trình nói ta còn phải tuần tra bãi biển...”

“Ta biết rồi, đừng nhắc nữa được không?”

“Haha...”

Tiếng cười nói của đội tuần tra vang lên từ hai xe.

Trương Huyền quỳ một chân sau cây, nghe âm thanh càng lúc càng gần, nhìn về phía John bên kia đường.

Ra hiệu cho John, Trương Huyền nhẹ nhàng đứng dậy, di chuyển trong bóng cây ngược lại ánh đèn xe.

John cũng hiểu ý Trương Huyền.

Đối đầu trực diện không phải lựa chọn thông minh.

Dưới ánh đèn xe chói lóa, mắt người sẽ bị lệch hướng.

Bắn súng ngược sáng chỉ làm họ bất lợi.

Dù Trương Huyền tự tin, nhưng nếu có thể, hắn không muốn chiến đấu bất lợi.

Nhanh chóng, khi xe vượt qua vị trí của Trương Huyền và John.

Trương Huyền đã nhìn rõ trang bị của đội tuần tra.

Đều mặc áo chống đạn, chỉ ba người đội mũ bảo hiểm...

Khi xe tiến gần Reeves và Khoa.

Trương Huyền quyết đoán hành động!

Nhanh chóng ló ra, nghiêng người nhắm súng.

Biubiu...!!!

Ngay khi tiếng súng vang lên, John cũng ló ra bắn!

Hai khẩu súng tạo lưới lửa chéo!

Đối mặt với cuộc tấn công bất ngờ.

Đội tuần tra không kịp phản ứng, trong tích tắc, bốn người xe sau bị bắn chết!

Người xe trước do góc độ không bị tiêu diệt!

“Địch tấn công!!!”

Đội trưởng hét lớn, cúi người, dựa vào xe chuẩn bị phản công!

Nhưng Reeves và Khoa đã sẵn sàng từ lâu, lần lượt từ sau thân cây bước ra.

Trong lúc di chuyển tránh ánh đèn xe, họ giơ súng bắn tĩa vào bốn lính tuần tra trên xe!

Chương 274: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một cuộc phục kích nhanh chóng và dữ dội đã kết thúc trong chớp mắt!

Từ khi Trương Huyền bắn phát súng đầu tiên, toàn bộ quá trình thậm chí chưa đến năm giây!

Tám lính tuần tra vũ trang đầy đủ thậm chí không kịp bắn một phát đạn, đã bị giết sạch!

Khoa bước ra từ bóng tối, bắn bồi vài phát vào những lính tuần tra chưa bị bắn trúng đầu để đảm bảo đã tiêu diệt.

Trương Huyền nhanh chóng chạy đến xe tuần tra, kiểm tra.

Trang phục của những lính tuần tra này khá giống với trang phục của họ.

Ban ngày có thể rõ ràng hơn, nhưng ban đêm, đặc biệt ở nơi ánh sáng không đủ.

Nếu không nhìn kỹ, thật khó mà phân biệt được.

Nghĩ vậy, Trương Huyền nảy ra ý tưởng, ra hiệu cho John đang canh giới bên cạnh:

“Mau, đến đây giúp một tay, kéo mấy cái xác này xuống.”

Hai người dọn sạch xác trên một chiếc xe tuần tra.

Trương Huyền nhảy lên ghế phụ, nhấn nút liên lạc:

“Đội B, đội B, đây là A1, chúng ta vừa giải quyết hai xe tuần tra, hiện đang lái một chiếc, chuẩn bị thử xâm nhập vào

cổng trong, các người có thể nhanh lên một chút, nếu chúng ta bị lộ, rất có thể sẽ cần sự hỗ trợ của các người.”

Ngay sau đó, giọng Liêm Dao vang lên trong tai nghe: “Đội B nhận, chúng ta đã vào cổng, đang di chuyển.”

“Nhận.”

Sau khi xác nhận thông tin, John và mọi người đã tìm chỗ ngồi.

Vừa nghe Trương Huyền nói, họ không nói gì thêm, liền gỡ mũ trùm đầu, thay mũ bảo hiểm của lính tuần tra.

Lúc này, trông họ càng giống thật hơn.

Khoa ngồi ở ghế lái, nhanh chóng tìm hiểu cách lái xe này.

Trương Huyền gật đầu, Khoa khởi động xe tuần tra, lùi lại quay đầu, lái về phía trước theo đường núi.

.....

Trong khi Trương Huyền và đồng đội đang tiến triển thuận lợi.

Ở bãi biển phía sau biệt thự.

Bốn bóng người đang núp sau một tảng đá lớn, nhanh chóng trang bị vũ khí đã được giấu sẵn.

Nhìn bộ đồ lặn bên cạnh, rõ ràng họ vừa bơi từ biển vào.

Một người đàn ông râu quai nón lấy ra một khẩu súng trường HK416 lắp ống giảm thanh từ trong túi nhựa.

Hắn kiểm tra súng, không có vấn đề gì, liền đeo dây súng, kéo cần đạn!

Lách cách!

Đạn đã lên nòng!

Mở thiết bị chiến thuật, kiểm tra bản đồ điện tử, rồi nhấn nút liên lạc:

“Đây là Thụ Yêu, chúng ta đã đến vị trí dự định, đội UAV, báo cáo tình hình.”

Ngay lập tức, có phản hồi:

“Đội UAV nhận, đội Thần Tinh đã vào công, hiện chưa bị lộ, cần chút thời gian để đột phá phòng thủ, Thụ Yêu, lộ trình an toàn đã được tải lên, các người có thể bắt đầu hành động.”

“Thụ Yêu nhận.”

Nhớ kỹ lộ trình trên thiết bị chiến thuật, Thụ Yêu nói với ba đồng đội bên cạnh:

“Được rồi, món chính đã lên bàn, chúng ta có thể bắt đầu hành động.”

“Rõ, đội trưởng.”

.....

Vù~~~

Xe tuần tra không đi nhanh, thực tế, Khoa cũng không dám lái quá nhanh.

Vì vừa phục kích đội tuần tra bên đường, sợ gặp phải tình huống tương tự.

Thấy Khoa căng thẳng, Trương Huyền không nói gì, chỉ vỗ nhẹ lên tay Khoa, ra hiệu thả lỏng.

Họ đã đi được năm sáu trăm mét theo đường núi.

Trên đường không gặp đội tuần tra nào, điều này khiến họ thấy lạ.

Theo lời Liêm Dao, an ninh biệt thự này phải rất nghiêm ngặt.

Đường núi dài như vậy mà chỉ có một đội tuần tra?

Không bình thường.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền nhíu mày, cảm thấy có điều gì đó không đúng nhưng không rõ là gì.

Trong khi Trương Huyền đang suy nghĩ, trước mặt đã hết cây, ánh sáng cũng sáng hơn nhiều.

Nghe tiếng nhạc vang lên.

Trương Huyền biết họ đã gần đến nơi.

Nắm chặt khẩu AR-15 trong tay, Trương Huyền kéo thấp vành mũ bảo hiểm, che khuất mắt.

Chẳng bao lâu, cổng trong biệt thự đã hiện ra.

Liên Dao không có thông tin gì về cổng trong, nên từ giờ họ phải tự mình dò đường.

Lúc này, ngoài cổng có vài vệ sĩ mặc vest, thấy xe tuần tra tới, họ không nghi ngờ gì, mở đường.

Rõ ràng, họ không nghi ngờ gì về thân phận của Trương Huyền và đồng đội.

“Xe tuần tra đã về, mở cổng đi.”

Một vệ sĩ vừa nói vào bộ đàm, vừa lớn tiếng hỏi xe tuần tra:

“Này, Hart, bộ đàm của các người hỏng rồi à? Sao giờ mới về thay? Những người khác đâu?”

Cổng điện mở dần, nhưng lúc này, hần thấy người ngồi ghế phụ ‘Hart’ đột ngột giơ súng lên!

Biu!!!

Tiếng súng vang lên.

Vệ sĩ thấy trời đất quay cuồng, ngã ngựa ra sau.

Suy nghĩ cuối cùng trong đầu hắn là...

Khi nào đội tuần tra đổi sang dùng AR vậy?

Tạch tach tach...!!!

Pằng pằng pằng...!!!

Biu biu biu...!!!

“Địch tấn công! Địch tấn công! Ở bên kia!”

“Những người khác đâu hết rồi! Ta cần hỗ trợ!”

“Gì!? Nghỉ phép!? Chết tiệt, ai cho họ nghỉ phép...!”

Lúc này, cả biệt thự đã náo loạn!

Các nhân viên an ninh theo lệnh cấp trên, từ khắp nơi đổ về, cố gắng chặn bọn xâm nhập.

Đồng thời, một số vệ sĩ chuẩn bị hộ tống Henry rời đi.

Biu biu... lách cách!!!

“Thay đạn!!!”

Bên trong, Trương Huyền quỳ nửa người sau bồn hoa, nhanh chóng bắn hết một băng đạn, lớn tiếng gọi!

Nhận lệnh, Khoa ở gần đó nhanh chóng bắn yểm trợ, ép mấy nhân viên an ninh lùi vào góc kho!

Trương Huyền thay đạn rất nhanh, chưa đầy một hơi thở, đã nạp đạn xong, giơ súng bắn liên tiếp!

Đạn bay như mưa, không trượt phát nào!

Chỉ trong vài giây, thêm vài kẻ xấu số ngã gục dưới tay Trương Huyền!

Chương 275: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thấy thời cơ chín muồi, Trương Huyền nhấn nút liên lạc: “Đội B, đội B, chúng ta đã phá vỡ vòng phòng thủ đầu tiên, đến lượt các ngươi!”

“Rõ rõ!”

Vừa dứt lời, ngoài cổng có tiếng xe gầm rú!

Chiếc xe tuần tra bị bỏ lại chỗ phục kích nhanh chóng lao vào cổng!

Liêm Dao và ba tên liều mạng khác chen chúc trong xe, bốn người khác bám bên ngoài!

Xe tuần tra này tốc độ không cao, không thì mấy người bám ngoài đã bị văng ra rồi.

Kít!!!

Tiếng phanh xe!

Bốn tên liều mạng bám ngoài nhảy xuống trước, giờ súng bắn vào các mục tiêu!

Có họ yểm trợ, những người trong xe nhanh chóng xuống xe!

Dù khả năng chiến đấu không mạnh, nhưng rõ ràng họ đã qua huấn luyện quân sự.

Không thể đứng yên làm bia đỡ đạn.

Sau khi xuống xe, họ phân tán, nấp vào các vật che chắn xung quanh.

Thấy xác chết nằm la liệt.

Dù Liêm Dao đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn bị sốc, lảo bầm:

“Chúa ơi, mới vài phút mà đã giết nhiều thế...”

Có thêm nhóm liều mạng, Trương Huyền và đồng đội giảm bớt áp lực, có thể tiếp tục tiến lên.

Trương Huyền hét lớn: “Đội A, theo ta tiến lên từ cánh phải!”

Nói xong, dưới sự yểm trợ của bọn liều mạng.

Trương Huyền cùng ba người rời trận địa, tiến vào hành lang bên phải.

Trương Huyền và John cầm súng tiến lên trước, Reeves và Khoa giữ súng cảnh giác theo sau.

Hai vệ sĩ mặc vest vừa xuất hiện từ góc hành lang, Trương Huyền và John lập tức nổ súng!

Biu biu...!!!

Đạn bay, hai vệ sĩ ngã gục tại chỗ!

Cả nhóm nhanh chóng tiến tới góc hành lang!

John đi trong góc không giảm tốc độ, nâng báng súng lên, tránh lộ nòng súng, nhanh chóng xuất súng khi vừa qua góc!

Trương Huyền cùng lúc tăng tốc, vòng ra từ bên ngoài!

Hai người đồng thời giơ súng về phía hành lang tiếp theo!

Trùng hợp, phía trước hành lang, vài nhân viên an ninh vũ trang đang chạy tới!

Khoảng cách chưa đầy mười mét!

Nhưng, dù nhân viên an ninh đã thấy Trương Huyền và John, nào kịp phản ứng, nhưng tay vẫn chậm một nhịp!

Biu biu...!!!

Trương Huyền và John bắn nhanh!

Vài nhân viên an ninh ngã xuống!

Ai cũng có vết đạn trên đầu!

Khác với Reeves và Khoa.

John là chuyên gia sử dụng súng trường.

Khi bắn, chỉ cần khoảng cách không xa, đối phương không phản kháng.

Sẽ ngay lập tức nhắm vào ngực hoặc đầu!

Còn Trương Huyền khỏi phải bàn.

Khoảng cách này, ai cũng chết!

Nên sau khi hạ mấy kẻ này, họ không cần bắn thêm.

Với đội B thu hút hỏa lực bên ngoài.

Trương Huyền và đồng đội tiến sâu vào biệt thự phía đông, gần sân bóng.

Sau khi hạ vài đợt địch, đạn của Trương Huyền lại hết.

“Thay đạn!”

Trương Huyền hô to, nhanh chóng thu súng, lùi hai bước.

Reeves ở sau lập tức thế chỗ.

Trong khi vừa tiến lên vừa thay đạn, Trương Huyền tình cờ thấy điều gì đó bất thường.

“Hả!? Dừng lại!”

Trương Huyền ra lệnh, cả đội tạm dừng, cảnh giác tại chỗ.

Nheo mắt nhìn xa, với kỹ năng bắn tỉa cấp 5, Trương Huyền có thị lực cực kỳ tốt.

Hắn thấy rõ, xa xa có một chiếc UAV màu đen, lơ lửng trên cao!

Trông như đang giám sát hắn.

“Không đúng, UAV này không phải mới thả ra, nếu Henry dùng UAV, chắc đã phá người chặn chúng ta rồi.”

Nhìn theo hướng Trương Huyền chỉ, John giương súng, qua ống ngắm cũng thấy UAV.

Nghe John nói, Trương Huyền gật đầu: “Đúng vậy, có vẻ... có thể lực thứ ba ở đây.”

Lúc này, Reeves đang cảnh giác bất ngờ bóp cò!

Biu biu...!!!

Tiếng súng vang lên, Trương Huyền nhanh chóng giương súng nhắm vào vị trí địch xuất hiện, bắn vài phát rồi nhanh chóng nói:

“Đi, vào trong nhà trước!”

Nói xong, dẫn đội chạy nhanh vào biệt thự!

.....

Cách bờ biển vài trăm mét, một chiếc thuyền nhỏ đang neo trên mặt nước.

Trong cabin thuyền.

Một người đàn ông tóc dài đang ngồi trước màn hình, gõ bàn phím.

Nhìn hình ảnh trên màn hình, hắn nhấn nút liên lạc:

“Thụ Yêu, Thụ Yêu, đây là UAV, ta bị đội Thần Tinh phát hiện, họ đã vào khu vực A4, ta không thể xác định vị trí, có cần ta theo dõi?”

“Thụ Yêu nhận, lập tức theo dõi, báo cáo vị trí mục tiêu cao giá.”

Nhìn màn hình, người đàn ông tóc dài nói tiếp:

“UAV nhận, đang theo dõi... Mục tiêu cao giá đang đến sân bay, có trục thăng, nếu đội Thần Tinh không hoàn thành nhiệm vụ, các người phải tự ra tay.”

“Thụ Yêu nhận, xin chỉ lộ trình an toàn, ta sẽ đến ngay.”

“... .. Lộ trình an toàn đã gửi, xin đến khu vực D2.”

“Rõ.”

.....

Bang!!!

Reeves đá mạnh cửa phòng hé mở!

Ở vị trí tiên phong, Trương Huyền và John nhanh chóng giơ súng lao vào phòng!

Cùng lúc, phía sau, Khoa và Reeves cũng lần lượt vào trong, nòng súng quét nhanh qua mọi góc của căn phòng!

“An toàn!”

“Bên trong an toàn!”

Nơi này trông như một phòng trưng bày, trang trí theo phong cách nghệ thuật cổ điển rất sang trọng.

Trong sảnh, có hàng chục kệ trưng bày bằng kính, bên trong chứa đầy những tác phẩm nghệ thuật cổ xưa.

Nhưng có điều lạ, một số kệ kính đã bị đập vỡ, những vật phẩm bên trong cũng không còn.

Có vẻ như...

Có kẻ nội gián lợi dụng cơ hội trộm cắp.

Không ngạc nhiên khi một phòng trưng bày đắt tiền như vậy lại không khóa cửa.

Ở cuối hành lang bên trái phòng trưng bày, có một cánh cửa gỗ, trông giống như cửa vào kho.

Theo hiệu lệnh của Trương Huyền, John và Reeves nhanh chóng tiến đến hai bên cửa kho, chuẩn bị đột nhập.

Chương 276: Tiêu Đề 《Ẩn》

Khoa giữ súng cảnh giới bên ngoài cửa bên trái phòng trung bày.

Còn Trương Huyền thì nấp bên cửa sổ phòng trung bày, quan sát động tĩnh của chiếc UAV bên ngoài.

Khi thấy chiếc UAV bắt đầu di chuyển về phía họ.

Trương Huyền biết ngay, UAV này nhắm vào họ.

Không do dự, sau khi ước lượng độ cao và khoảng cách của UAV, hấn kê súng lên cửa sổ, nhắm bắn.

Rõ ràng, người điều khiển UAV không biết về tài bắn súng của Trương Huyền.

Khi UAV đến gần tòa nhà, để nhìn rõ hơn động tĩnh của họ, nó đã hạ thấp độ cao.

Chính lúc đó!

Trương Huyền bắt lấy cơ hội!

Biu biu!!!

Hai phát súng liên tiếp!

Đạn xuyên qua thân UAV!

Phao!

UAV mất kiểm soát, rơi xuống đất!

Sau khi hạ gục UAV, Trương Huyền không lơ lửng cảnh giác.

Ngay cả chí sĩ cũng biết, khi có điều kiện, nhiệm vụ cần chuẩn bị hai chiếc UAV dự phòng, đối phương chắc chắn cũng biết điều này.

Sau khi hạ gục chiếc UAV này, có thể rất nhanh sẽ có chiếc khác đến.

Tuy nhiên.

Trong khoảng thời gian đó, đủ để Trương Huyền và đồng đội di chuyển vị trí.

Phao!!!

Khi Trương Huyền bắn UAV, Reeves đã đá mạnh cửa kho gỗ!

Vì chỉ có hai người, họ không chọn cách vào động, mà giữ súng cảnh giới bên ngoài cửa.

Hai người đứng hai bên cửa, sau khi xác định khu vực an toàn.

John nâng nhẹ nòng súng, Reeves hiểu ý.

Hắn nâng cao nòng súng, cảnh giới cao, để John tiến vào.

John nhanh chóng rút súng, bước một bước lớn vào giữa cửa, tiếp theo đã tiến vào trong kho.

Khi John vào trong, Reeves cũng nhanh chóng rút súng!

Hai người đột nhập, kiểm tra các góc khuất.

Xác định trong kho an toàn, Reeves bắt đầu quan sát kho.

Thay vì gọi là kho, đây giống như một kho vũ khí!

Trên tường rộng, treo đầy các loại súng dài ngắn từ các thời đại khác nhau.

Nhìn lướt qua từ trái qua phải, ít nhất có vài trăm khẩu súng!

Từ súng nòng trơn cũ đến súng bán tự động hoặc tự động mới, hầu như có đầy đủ!

Không chỉ vậy.

Trong góc phòng còn có vài tủ kính trong suốt, chứa đầy các loại đạn và băng đạn.

“Wow~”

Reeves không thể kiềm chế sự kinh ngạc:

“Không ngờ Henry lại có sở thích sưu tầm như thế này?”

Nói rồi, hắn lấy một khẩu Glock 34 cải tiến gần mình nhất.

Kéo hai lần, kiểm tra tình trạng súng, Reeves cầm súng hai tay, giơ lên ngắm, kéo cò.

Cạch!

Kim hỏa đập vào vỏ đạn trống!

Khẩu súng màu đen vàng cầm rất chắc tay, thiết kế đầy phong cách thi đấu, một bên thân súng còn có dòng chữ nghệ thuật:

TARAN TACTICAL

Lúc này, Trương Huyền cũng bước vào.

Nhìn thấy cả phòng đầy vũ khí, hắn cũng không khỏi mở to mắt:

“Một kho vũ khí lớn... đúng lúc ta sắp hết đạn.”

Nói rồi, hắn cũng bắt đầu lấy đồ.

Nhưng do thói quen sử dụng, Trương Huyền không đổi súng mới, mà mở tủ kính, bổ sung đạn dược.

John không vội, sau khi gọi một tiếng, anh ra ngoài đứng gác cùng Khoa.

“BOSS, có hứng thú với món mới không?”

Reeves đến trước mặt Trương Huyền, vừa lắc lắc khẩu Glock 34 trong tay, vừa lấy hai băng đạn mở rộng 21 viên từ tủ.

Nhìn khẩu súng trong tay Reeves, Trương Huyền không khỏi khen:

“Đẹp thật, nhưng... súng của ta chưa đến lúc nghỉ hưu.”

Nói xong, Trương Huyền đã bỏ sung xong đạn, thuận tay nhét hai quả lựu đạn mảnh và hai quả lựu đạn choáng vào túi, rồi bước ra ngoài.

Reeves nhún vai, bỏ sung xong đạn, rồi cũng đi ra ngoài.

Lúc này, khẩu Glock 17 cũ của anh đã biến mất, thay vào đó là khẩu súng thể thao đẹp mắt.

John và Khoa vào bỏ sung đạn, xem có cần đổi trang bị không.

Trương Huyền và Reeves thay họ gác.

Trong lúc Trương Huyền và đồng đội nghỉ giữa hiệp bỏ sung đạn.

Trong khu vườn biệt thự, tiếng động cơ trực thăng vang lên!

.....

Rầm rầm...!

Phi công đã vào khoang lái, chuẩn bị cất cánh.

Henry, dưới sự bảo vệ của mấy vệ sĩ, đang chạy tới.

“Đồ vô dụng, nuôi các người để làm gì!? Hàng trăm người, mà không chặn nổi mười mấy người?!”

Henry tức giận mắng lớn, đá một vệ sĩ bên cạnh:

“Tất cả rút hết, đừng cản đường, nhanh gọi người, cùng lên! Ta không tin, lũ khốn kiếp đó còn có thể lật trời được không?!”

Trước cơn giận của Henry, một vệ sĩ khuyên nhủ:

“Tiên sinh, không phải chúng ta không chặn nổi họ, chủ yếu là đội an ninh tối nay phần lớn không có ở đây...”

Chưa nói hết câu, Henry đã chất vấn: “Không có ở đây nghĩa là gì?! Người đang nói cái gì?!”

“Hả?”

Vệ sĩ ngơ ngác: “Không phải ngài bảo với Wilbur tiên sinh là tối nay cho mọi người nghỉ sao...”

“Ta nói khi nào?! Đợi đã... tốt, tốt lắm Wilbur, người dám phản bội ta?!”

Henry nghe xong, liền hiểu ra vấn đề.

Ngay lập tức hét lên đòi bắt vằm Wilbur.

Khi Henry đang lải nhải không ngừng.

Ở rìa vườn.

Bốn bóng người đeo kính nhìn đêm lặng lẽ tiếp cận.

“Đây là Thụ Yêu, chúng ta đã đến khu vực D2, phát hiện mục tiêu giá trị cao.”

“Đây là Thụ Yêu, chúng ta đã đến khu vực D2, phát hiện mục tiêu giá trị cao, có cần tiêu diệt ngay không?”

Đội Thụ Yêu ẩn mình trong bụi cây ở vườn như một con báo săn mồi, sẵn sàng đột kích.

Một tia laser IR đã vượt qua khoảng cách hàng chục mét, chiếu thẳng vào đầu Henry.

Chỉ chờ một mệnh lệnh từ phía sau, có thể ngay lập tức bắn tung đầu Henry.

Lúc này, giọng nhóm UAV vang lên trong liên lạc:

“Thụ Yêu, đây là UAV, cho Đội Thần Tinh chút thời gian, nếu máy bay cất cánh mà Đội Thần Tinh chưa đến vị trí, chỉ có thể... đợi đã, họ ra khỏi tòa nhà, đang tiến về phía các người, tiếp tục ẩn nấp, chờ đợi lệnh cuối cùng.”

Chương 277: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Thụ Yêu nhận.”

Nhận được lệnh, đội Thụ Yêu chỉ có thể nằm im.

Nhiệm vụ của họ lần này là sau khi Đội Thần Tinh giết Henry, sẽ ra tay tiêu diệt Đội Thần Tinh.

Như vậy mới đạt được mục đích mượn dao giết người.

Như thế, Wilbur mới có thể dễ dàng và danh chính ngôn thuận lên nắm quyền.

Mặc dù Henry vẫn còn vài đứa con, nhưng đều còn nhỏ.

Tập đoàn cần lợi ích, ai kiếm được tiền cho mọi người, người đó sẽ làm chủ.

Mấy đứa nhóc con, một là không có uy tín, hai là không có kênh, căn bản là không thể khiến mọi người phục tùng.

Nếu Wilbur muốn bỏ thí, thì mỗi năm cho chút tiền để giải quyết họ cũng không đau đớn gì, cũng không gây ra sóng gió gì.

Nhưng nếu Wilbur thực sự không muốn tiêu tiền đó, thì ác tâm một chút, trực tiếp diệt cỏ tận gốc, cũng không khó.

Chỉ là...

Chỉ cần diễn thêm vài vở kịch mà thôi.

Đương nhiên.

Đó chỉ là một trong vô số khả năng tương lai.

Lúc này, Trương Huyền và đồng đội.

Đã hoàn thành việc bổ sung đạn dược.

...

Ra khỏi căn phòng, Trương Huyền dẫn đội đi dọc theo bức tường ngoài của tòa nhà, vòng qua phía bên hồ bơi.

Trên đường đi, họ vượt qua các chương ngại, kẻ địch gặp phải cơ bản chỉ là chuyện chạm mặt một chút.

Rất nhanh, Trương Huyền và đồng đội đã đến phía sau một tòa nhà cạnh hồ bơi.

Lúc này, trong biệt thự bên cạnh hồ bơi, các tay súng cầm vũ khí tự động đang liên tục bắn về phía họ!

Tạch tach tach...!!!

Hỏa lực đối diện rất mạnh, chỉ nghe tiếng súng đã biết, bên đó ít nhất phải có mười mấy người.

Chưa kể đến các bảo vệ cầm súng lục.

Bùm bùm bùm!!!

Đạn bắn vỡ bê tông, khói bụi mù mịt xung quanh.

Trương Huyền bị buộc phải rút lui sau tòa nhà, không thể thò đầu ra trong một lúc.

Vào lúc này, thành viên số ba trong đội là Khoa rút ra một quả lựu đạn mảnh, ra hiệu trước mặt Trương Huyền.

Trương Huyền hiểu ý gật đầu, cũng rút ra một quả lựu đạn mảnh.

Hai người cẩn thận di chuyển ra phía ngoài góc tường.

John đã chuẩn bị sẵn sàng bổ sung hỏa lực, di chuyển đến góc trong, nằm sấp trên mặt đất, dựng lên khẩu súng máy nhẹ trong tay.

Khác với Trương Huyền và đồng đội, John đã tìm kiếm kỹ trong kho vũ khí, cuối cùng quyết định đổi vũ khí chính của mình.

Đổi sang khẩu súng máy nhẹ M249.

Cỡ đạn 5.56×45mm.

Hộp đạn xích 100 viên đã được lắp vào súng.

Ban đầu, do hạn chế của loại vũ khí, bốn người chỉ có thể đóng vai trò lính đột kích phá vỡ mặt trận.

Không phải nói như vậy là không tốt, dù sao họ đã tiến vào sâu, dựa vào khả năng chiến đấu gần xuất sắc và lòng can đảm dũng cảm vì muốn trả thù.

Nhưng hiện tại, họ không nói là xâm nhập một mình, nhưng cũng đã xâm nhập sâu vào lãnh thổ địch.

Gặp may, John phải đảm nhận trách nhiệm bổ sung hỏa lực.

Trương Huyền và Khoa nhìn nhau gật đầu, rút chốt an toàn, nắp chặn bật ra, lần lượt ném ra ngoài!

Bùm! Bùm!!!

Hai tiếng nổ vang lên!

Tiếng súng ngừng lại trong chốc lát!

John ở vị trí số hai nắm lấy cơ hội, lập tức di chuyển góc súng, thò nòng súng ra, bóp cò!

Ngay sau đó!

Tạch tach tach...!!!

Đạn tuôn ra!

Tình hình chiến trường ngay lập tức đảo ngược!

Nhân lúc bên kia bị áp chế không thể động đậy, Trương Huyền và ba người chủ động tấn công, nhanh chóng xông ra khỏi chỗ ẩn nấp, tiến vào ngôi nhà bên phải hồ bơi!

Bùm bùm...!!!

Súng trường trong tay liên tục bắn, cửa sổ kính của biệt thự bị vỡ tan, hai tay súng sau cửa sổ cũng lập tức ngã xuống đất!

Reeves nhân cơ hội tiến lên, vòng từ bên trái của Trương Huyền, nòng súng hướng thẳng vào cầu thang trong nhà.

Chất!

“Lựu đạn gây choáng!”

Khoa vừa kéo chốt lựu đạn gây choáng, vừa hét lớn.

Sau đó nhanh chóng ném lên phía trên cầu thang!

Bùm!!!

Tiếng nổ vang lên!

Trương Huyền và Reeves nhanh chóng lên lầu.

Sau khi tiêu diệt vài tay súng, tầng hai đã bị họ làm sạch hoàn toàn.

Đang lúc họ định tiếp tục tiến lên, Trương Huyền nhìn dọc theo lan can hành lang về phía xa.

Anh nhìn thấy trong vườn xa xa, một chiếc trực thăng đang chuẩn bị cất cánh.

Với thị lực cực tốt, anh thậm chí còn thấy Henry đã bước lên máy bay!

“Lão chó này muốn chạy à!?”

Có Reeves canh chừng cầu thang, Trương Huyền không cần lo lắng gì, lập tức quỳ một gối xuống, dựng súng lên trên lan can!

Dù không có kính ngắm, nhưng với thị lực xuất sắc, anh vẫn có thể nhắm đến một mức độ nhất định!

Chuẩn bị tư thế bắn, Trương Huyền hơi nheo mắt lại, ấn cò súng!

Bùm!!!

Vụt!

Đạn bay ra!

Nhưng... không trúng!

Vị trí của Trương Huyền cách trực thăng khoảng năm, sáu trăm mét.

Thêm vào đó, ở đây gần biển, gió biển rất lớn, rất dễ ảnh hưởng đến đường đạn.

Chỉ với khẩu AR-15 trong tay, hắn không thể bắn trúng mục tiêu xa như vậy.

Đang lúc Trương Huyền chuẩn bị điều chỉnh góc bắn để tiếp tục, Henry trên trực thăng đã bị phát đạn vừa rồi làm giật mình!

Dù viên đạn không trúng, nhưng cũng đã sượt qua thân máy bay!

Phát ra tiếng va chạm kim loại!

“Cắt cánh! Nhanh cắt cánh!”

Henry hoảng hốt hét lớn, sợ phát đạn tiếp theo sẽ giết chết mình, anh thậm chí còn đóng chặt cửa máy bay, hoàn toàn không quan tâm đến vài tay súng bên ngoài.

Nhưng vào lúc này.

Chương 278: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đội Thụ Yêu đã ẩn nấp từ lâu không thể nhìn được nữa.

Nếu để Henry bay lên, nhiệm vụ sẽ không hoàn thành!

Dù chưa thể giết Henry ngay bây giờ, chẳng lẽ không thể giết phi công trực thăng?

Vì vậy, Thụ Yêu quyết đoán ra tay!

Bùm bùm!!!

Hai phát đạn nhanh chóng bắn ra!

Ngay khi súng nổ!

Viên đạn xuyên qua kính, bắn nát đầu phi công trực thăng!

Máu và não bắn tung tóe, thậm chí không ít máu bắn lên người Henry!

“Ah!!! FK!!! FK YOU!”

Henry hét lên thảm thiết, nhìn máu bắn trên người, suýt nữa thì sợ đến mức tè ra quần!

Thấy máy bay không bay được, Henry mở cửa máy bay, nhảy xuống, hét lớn:

“Mau! Hộ tống ta đến thuyền dưới kia!”

Mấy bảo vệ nhìn nhau, rõ ràng không muốn.

Hành động vừa rồi của Henry không quan tâm đến sống chết của họ, đã khiến họ nảy sinh oán hận.

Henry cũng không ngốc, nhìn ra ý nghĩ của họ, liền mặt mày hung ác nói:

“Làm theo lời ta! Nếu ta chết, các người đừng hòng sống, cả gia đình các người cũng vậy!”

Lúc này, Henry đã chẳng buồn bận tâm đến lòng người hay những thứ khác nữa.

Miễn sao hấn sống, ai chết cũng không quan trọng!

Nghe Henry nói vậy, mấy bảo vệ đành bất đắc dĩ, hộ tống hấn, chạy về phía sau vườn.

Xa xa.

Trương Huyền trên tầng hai của biệt thự, nhìn về phía trực thăng, hơi nhíu mày.

Cảnh phi công trực thăng bị bắn vỡ đầu, hấn nhìn thấy rõ ràng.

“Rốt cuộc là ai...?”

Đúng lúc này, trong liên lạc truyền đến giọng của Liêm Dao:

“Đội A, đội A, chỗ chúng ta chết mấy người rồi, sắp không chịu nổi, phải rút trước, các người tự nghĩ cách rút đi!”

Nghe vậy, Trương Huyền ấn nút liên lạc nói: “Đội A nhận được, các người rút trước, gặp nhau ở điểm tập hợp sau.”

“Hiểu rồi, chúc các người may mắn! Nhớ, đừng chỉ lo trả thù!”

“Yên tâm, ta biết rồi.”

Nhìn Reeves phía sau, Trương Huyền nói:

“Đi thôi, đừng lo lâu trên, rời khỏi đây trước!”

“Hiểu.”

Lúc này, Reeves cũng đang mặt mày nghiêm trọng.

Bây giờ, nếu đội B rút lui, thì một lượng lớn người vũ trang trong biệt thự bị kiềm chế sẽ không còn điều gì phải bận tâm, đến lúc đó không khéo họ sẽ quay lại tấn công ngay lập tức.

Khi ấy, nếu họ bị vây chặt, e rằng rất khó thoát thân.

Hai người nhanh chóng xuống lầu.

Lúc này, John cũng đã nhanh chóng chạy đến hội họp với họ dưới sự che chở của Khoa.

“Tình hình bắt đầu bất lợi rồi, chúng ta phải giải quyết Henry ngay lập tức, có lẽ như vậy mới tìm được đường rút lui!” John nghiêm túc nói, ôm chặt khẩu M249.

Trương Huyền gật đầu: “Hiện tại Henry đang chạy ra biển... Đi theo ta, ta có cách!”

Nói rồi, hắn dẫn đầu đội đi về hướng khu vườn.

Ở phía bên kia, Liêm Dao đang chuẩn bị rút lui nhưng lại gặp phải một chút rắc rối.

...

“Hồ Điệp! Hồ Điệp! Nghe thấy trả lời! Nghe thấy trả lời! Chúng ta cần rút lui, người phải lập tức lái xe tới tiếp ứng chúng ta!” Liêm Dao lớn tiếng gọi vào máy liên lạc.

Nhưng... không nhận được hồi đáp.

Theo sự phân công nhiệm vụ trước đây, Trương Huyền và nhóm của hắn là đội A, đảm nhận tấn công sâu, còn Liêm Dao và đám liều mạng do hắn dẫn đầu là đội B, chịu trách nhiệm thu hút hỏa lực chính diện.

Còn Hồ Điệp vốn không phải quân nhân, cũng không giỏi đấu súng.

Vì vậy nàng được tách ra khỏi hai đội, chủ yếu chịu trách nhiệm lái xe, trong trường hợp cần phải rút lui thì tiếp ứng các đội cần rời đi.

Nhưng lúc này, Hồ Điệp lại không có tin tức.

Tạch tach tach... đình!!!

Một tên liều mạng núp cùng chỗ với Liêm Dao hét lớn: “Chết tiệt, ta hết đạn rồi, ông chủ, cho ta chút đạn?”

Nhưng vừa dứt lời, một viên đạn không biết từ đâu bay tới, “phụp” một tiếng, xuyên thủng đầu hắn!

Với cái chết của tên này, bên cạnh Liêm Dao chỉ còn lại hai người!

“Chết tiệt...”

Liêm Dao nghiêng răng nghiêng lợi, lưng dựa vào chỗ nấp, nhìn xác của tên liều mạng dưới đất, tim đập thình thịch!

“Liêm Dao! Chúng ta phải rút lui! Xe tiếp ứng vẫn chưa tới sao!?”

Không xa, một tên liều mạng khác cũng gần cạn đạn.

Hắn chỉ dám bắn từng viên một, không dám bắn lung tung.

Nếu xe tiếp ứng không đến, e rằng bọn họ đều phải chết ở đây.

“... Không còn cách nào khác, tất cả đi theo ta!”

Liêm Dao nghiêng răng, cầm lấy khẩu súng, hướng ra ngoài nổ súng!

Tạch tach tach...!!!

Nhân lúc an toàn tạm thời do loạt đạn tạo ra, Liêm Dao nhanh chóng nhảy lên chiếc xe tuần tra không xa!

“Lên xe!!!”

Liêm Dao vừa hét lớn, vừa nhanh chóng khởi động xe, lùi lại!

Nhìn thấy hành động của ông chủ.

Hai tên liều mạng còn lại cũng nhận ra xe tiếp ứng có lẽ sẽ không đến.

Biết rằng tiếp tục ở lại đây chỉ có đường chết, chúng cắn răng, lao ra khỏi chỗ nấp, chạy về phía xe tuần tra!

Nhưng không phải ai cũng may mắn.

Một tên xui xẻo vừa lao ra liền bị đạn bắn trúng, ngã gục tại chỗ!

Tên còn lại không còn bận tâm cứu đồng đội, một mạch chạy tới, nhảy lên xe vào phút cuối!

“Chết tiệt! Chết tiệt...!”

Liêm Dao vừa chửi rửa, vừa cúi thấp người, giảm thiểu diện tích cơ thể lộ ra, đạp hết ga, nhanh chóng lái xe rời khỏi công biệt thự!

Nhìn con đường núi phía trước, Liêm Dao thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn nghiến răng, mắt đầy giận dữ:

“Hồ Điệp, nguoi rớt cuộc đang làm cái quái gì...!”

Chương 279: Tiêu Đề 《Ẩn》

...

Tạch tách...!!!

Trương Huyền bắn hai phát hạ gục hai tên định giả chết, nhanh chóng tiến đến cạnh trực thăng, quỳ một chân, cảnh giác nhìn xung quanh.

Dù không có kính nhìn ban đêm, nhưng quanh đây có không ít đèn đường, với thị lực của hắn, vẫn có thể rõ ràng quan sát các góc tối.

Sau khi xác định không có ai phục kích xung quanh, Trương Huyền mở cửa buồng lái, kéo thi thể bên trong ra.

“BOSS, người cũng biết lái máy bay sao?” Reeves ngạc nhiên nhìn Trương Huyền.

Trương Huyền liếc nhìn bảng kỹ năng của mình, không chắc chắn nói:

“Chắc... vậy?”

Theo tên kỹ năng, chỉ cần là phương tiện đơn người lái, hắn đều có thể điều khiển.

Nhưng...

Lúc này đầu hắn lại trống rỗng.

Khi hắn định lên thử xem có thể kích hoạt được gì không.

John nhìn thấy sự do dự của Trương Huyền, liền đề nghị: “Hay để ta lái.”

Nói rồi, John ngồi vào ghế lái, bắt đầu kiểm tra các công tắc một cách thuần thục.

Thấy vậy, Trương Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, hắn cùng Reeves và Khoa vào khoang sau.

Khi trực thăng khởi động, cánh quạt bắt đầu phát ra tiếng ù ù!

Rất nhanh, trực thăng từ từ cất cánh!

Khi trực thăng nâng độ cao, Trương Huyền nhìn thấy Henry ở bãi biển xa xa.

Lúc này, Henry đã nhảy lên một chiếc du thuyền, chuẩn bị trốn thoát.

“Mau! Tiến lại gần!”

Trương Huyền cầm lấy khẩu M249 của John đặt bên cạnh, dựng súng nhắm!

Khi trực thăng nhanh chóng tiến lại...

Trương Huyền bóp cò!

Tạch tach tach...!!!

Giữ nhịp bắn ba phát một.

Hộp đạn chỉ còn khoảng hai mươi viên đạn lập tức bị bắn hết!

Mấy tên vệ sĩ không kịp phản kháng, chết ngay tại chỗ.

Dưới sự điều khiển có chủ ý của Trương Huyền, đạn chỉ lướt qua làm Henry ngã xuống sàn tàu, không lấy mạng hắn ngay!

Nhưng đạn vô tình, một chân và một tay của Henry lập tức mất tích!

Tiếng hét thảm thiết vang lên khắp nơi!

Nhìn lượng máu chảy ra, Henry dù chưa chết, cũng chỉ còn vài phút nữa là xong.

Nhìn Henry đang kêu gào đau đớn phía dưới, Trương Huyền hạ khẩu M249 hết đạn, mắt lộ vẻ lạnh lùng:

“Trả thù... kết thúc rồi!”

Nhưng đúng lúc đó.

Vài viên đạn từ xa bắn tới!

Tạch tach tach... trúng thân trực thăng!

Tạch tach tach...!

Ngoài khu vườn, một loạt đạn từ trong rừng bắn lên trời!

Nhưng do khoảng cách và độ cao, đạn chỉ trúng vỏ kim loại của trực thăng, để lại những vết lõm và lỗ đạn.

“Cẩn thận!!!”

Khả năng lái trực thăng của John khá tốt, phát hiện có kẻ tấn công, hắn lập tức nâng độ cao, tránh xa mặt đất.

“Chết tiệt!”

Reeves một tay nắm lấy dây an toàn, tay kia rút khẩu Glock 34 từ thắt lưng, hướng về phía đạn bắn tới liên tục bóp cò!

Pằng pằng pằng...!

Tiếng súng vang lên, kèm theo những tia lửa vàng rực!

Lúc này, đội Thụ Yêu dưới đất đã không thể chờ đợi hoàn thành nhiệm vụ của họ.

“Thụ Yêu, chưa xác định mục tiêu giá trị cao đã chết, các người quá hấp tấp.”

Tiếng của đội điều khiển máy bay không người lái vang lên trong tai nghe, Thụ Yêu mặt không biến sắc, tay cầm khẩu HK416 tự động bắn lên trời:

“Đội máy bay không người lái của các người bay tới, đội Thần Tinh đã chạy mất, ta đã thấy mục tiêu giá trị cao trúng đạn ngã xuống, hẳn chết chắc rồi, không chết ta sẽ tự tay giết hẳn lần nữa!”

Cơ hội không thể bỏ lỡ, Thụ Yêu rất rõ ràng, đội Thần Tinh sau khi lấy được trực thăng, nhất định sẽ giết Henry rồi bay đi ngay.

Nếu để họ chạy thoát, lần này coi như họ đã phí công vô ích!

“Chết tiệt...”

Ở phía bên kia biển, gã đàn ông tóc dài nhìn màn hình máy bay không người lái, thấy hai bên giao chiến, mặt mày khó coi.

Thụ Yêu quá nóng vội, phải biết rằng đội Thần Tinh đã từ ngoài vào biệt thự, không mất một người mà còn dồn Henry vào chỗ chết, đủ cho thấy năng lực chiến đấu của họ cao thế nào.

Đối thủ như vậy...

Không dễ giết chút nào!

Nghĩ đến đây, gã đàn ông tóc dài quyết định nhanh chóng, mở một chiếc hộp bên cạnh.

Trong hộp là hai chiếc máy bay không người lái được cải tiến để tự nổ!

...

“John!”

Trương Huyền hét lớn, cầm khẩu AR-15 của mình, điều chỉnh tư thế ngồi, dựng súng nhắm ra bờ biển.

John cũng không làm họ thất vọng, sau khi nâng độ cao tránh đợt tấn công đầu tiên, hắn từ phía bên phải vòng một nửa vòng tròn, vòng lại!

Đội Thụ Yêu dù nóng vội, nhưng cũng không ngu, thấy kiểu lái này, lập tức bắt đầu rút lui ra phía sau một tòa nhà.

Tạch tach...!!!

Trương Huyền liên tục bóp cò, đạn bay qua khoảng cách hàng trăm mét, tuy không thể trúng đích ngay, nhưng cũng tạo áp lực lớn cho đội Thụ Yêu.

“Quá xa rồi...”

Bắn hết một băng đạn, Trương Huyền nhanh chóng thay đạn, hét lên với John ở ghế lái:

“John, tìm cách tiến lại gần!”

“Oh~ điều này không dễ đâu.”

John vừa điều khiển trực thăng vừa lớn tiếng nói:

“Ta thấy bọn chúng có kính nhìn ban đêm, chắc chắn còn thiết bị IR, trong điều kiện ánh sáng yếu, nếu chúng ta hạ độ cao, sẽ tạo điều kiện cho chúng tấn công!”

John nói rất đúng, đối phương rõ ràng cũng là một nhóm lính đặc nhiệm được huấn luyện kỹ càng.

Giờ họ đã vào trong nhà, điều này đồng nghĩa với việc họ đã vào góc khuất tầm nhìn của Trương Huyền và đồng đội.

Thiếu hỏa lực mạnh để phá nhà, muốn giết họ thì phải hạ độ cao trực thăng, kiểm tra môi trường trong nhà qua cửa sổ.

Chương 280: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng... điều này vô cùng nguy hiểm.

Địch trong tối ta ngoài sáng, phải thay đổi chiến thuật.

Trương Huyền nhìn quanh, nhưng không thấy gì có thể tận dụng.

Lúc này, ánh mắt Trương Huyền lướt qua ngoài khoang máy bay, nhảy bén nhận ra, gần trực thăng không xa, một chiếc máy bay không người lái đang bay sát mặt biển nhanh chóng tiến tới, sắp bay lên!

Trước đó, Trương Huyền cũng đã bắn hạ một chiếc, chiếc đó rõ ràng dùng để trinh sát.

Còn chiếc này bay sát mặt biển, như thể sợ họ phát hiện...

“John, có thứ gì đó đang tiến lại gần, giữ vững máy bay!”

“Rõ!”

Trương Huyền dựng khẩu súng trường, nheo mắt, tập trung nhắm!

Khoảng hai ba giây sau, hần nhẹ nhàng bóp cò!

Tạch!!!

Đạn bắn ra!

Trúng chính xác vào chiếc máy bay không người lái vừa bay lên!

Giây tiếp theo!

Bùm!!!

Một đám lửa nổ tung trên không trung!

Sóng nhiệt từ vụ nổ thổi qua mặt Trương Huyền!

Nhưng may mắn, khoảng cách vẫn còn xa, và John cũng không để trực thăng đứng yên một chỗ.

Nên họ không bị tổn hại gì.

“Máy bay không người lái tự nổ...”

Reeves cất khẩu súng ngắn vào bao, cầm lấy khẩu súng trường bên cạnh, mặt mày nghiêm trọng nói:

“Còn có kính nhìn ban đêm, đám này xem ra không tệ.”

“Ừm...”

Trương Huyền gật đầu đồng ý, sau đó nói: “Đừng để ý chúng nữa, bắt lấy Henry trước đã...”

Nhưng chưa nói hết.

Lại một chiếc máy bay không người lái bay sát mặt biển tiến tới!

Nhưng mục tiêu của chiếc này, không phải Trương Huyền và đồng đội.

“Á...”

Lúc này, Henry dựa vào cánh tay còn lại, bò vào trong khoang tàu.

Máu chảy ra tạo thành một vệt dài phía sau.

Vì mất máu quá nhiều, Henry bắt đầu mơ hồ.

Nhưng hắn vẫn cố gắng, cầm lấy một chiếc điện thoại cố định trong khoang.

“Tất cả... đều phải chết...”

Henry lúc này chỉ có một ý nghĩ... giết sạch mọi người!

Wilbur, Trương Huyền... và rất nhiều người có thể đã tham gia vào kế hoạch tấn công đêm nay!

“0, 5, 7, 8...”

Nhấn dây số trong trí nhớ, rất nhanh, điện thoại kết nối.

Một giọng nữ dễ nghe vang lên:

“Xin chào, Hayden tiên sinh, chào mừng đến với Ark, có thể giúp gì cho ngài?”

“Sử dụng đặc quyền thành viên, mười triệu đô la, giết chết Wilbur Kuhler, Trương...”

Nhưng Henry chưa nói hết, một chiếc máy bay không người lái đã phá vỡ cửa sổ du thuyền, rơi trước mặt hắn!

Nhìn thấy ánh sáng nhấp nháy trên máy bay không người lái, Henry vội vàng nói: “Chết tiệt...”

Bùm!!!

Ngọn lửa và mảnh kim loại từ vụ nổ hoàn toàn nuốt chửng Henry!

Từ trên cao, nhìn thấy du thuyền bốc cháy, Trương Huyền chớp chớp mắt.

“Chậc... tiện nghi cho hắn.”

Nhìn màn đêm xung quanh, Trương Huyền không rõ, đám người kia có còn nhiều máy bay không người lái tự nổ không.

Tóm lại, kẻ thù đã chết, cũng không cần thiết phải ở lại đây chiến đấu.

Nên để an toàn...

Trương Huyền nói:

“Chúng ta phải rút lui, John, đưa chúng ta ra khỏi đây.”

.....

Mỹ, New York, khu Manhattan.

Trong một tòa nhà văn phòng cao cấp treo chữ ‘K’ khổng lồ.

Một nhóm nhân viên văn phòng mặc âu phục đang ngồi tại các bàn làm việc của mình, tiếp nhận từng cuộc gọi từ khắp nơi trên thế giới.

“Xin chào? Hayden tiên sinh? Ngài đã nói xong chưa?”

Một người phụ nữ với nụ cười trên mặt nghe tiếng nói từ đầu dây bên kia, chờ một lúc lâu rồi mới đặt điện thoại xuống.

Sau đó, nàng bắt đầu gõ phím trên máy tính trước mặt.

【Hội viên đỏ: Henry Hayden】

【Phát động nhiệm vụ săn lùng: Wilbur Kuhler, Trương.】

Khi nhấn phím Enter, trên màn hình lớn ở cuối khu văn phòng xuất hiện một dòng chữ đỏ mới.

【Mục tiêu: Wilbur Kuhler, Trương, phần thưởng: 10 triệu đô la Mỹ!】

Ở trên tên Wilbur Kuhler, còn có hàng trăm cái tên và biệt danh khác!

Trong số các dòng chữ đó, một dòng chữ đen được in đậm và phóng to đặc biệt nổi bật:

【Mục tiêu: U Lang, phần thưởng: 125 triệu đô la Mỹ!】

.....

Tại sân bay Mumbai.

Hồ Điệp đã cải trang, đang xách hành lý của mình xếp hàng, trông có vẻ vội vàng.

Lúc này, nàng đang lớn tiếng mắng vào điện thoại:

“Đáng chết, Duke, chuyện này không giống như đã nói ban đầu. Người nói chỉ cần ta cung cấp thông tin, ta sẽ nhận được 5 triệu đô la, nhưng ta chỉ nhận được 2 triệu 500 ngàn... Cái gì? Người nói bọn chúng chưa chết? Sao có thể? Không có sự giúp đỡ của ta, chúng làm sao có thể thoát ra ngoài? A lô? A lô! Đồ khốn, dám cúp điện thoại của ta...”

Nhìn điện thoại trong tay bị cúp máy, Hồ Điệp suýt nữa đã ném điện thoại đi.

Thực tế, con số hiển thị trên tài khoản ngân hàng của nàng rất hấp dẫn, nhưng...

Nó có thể đã gấp đôi.

“Đáng chết...”

Hồ Điệp hít thở sâu vài lần, cố gắng bình tĩnh lại.

Mặc dù không hiểu Trương Huyền và bọn họ làm sao thoát khỏi vòng vây.

Nhưng hiện tại việc quan trọng nhất là phải chạy trốn.

May mắn là dù Duke đáng ghét, hắn vẫn đã trả cho nàng một nửa số tiền, coi như thù lao cung cấp thông tin.

Với 2 triệu 500 ngàn đô la này, nàng có thể nhanh chóng khôi phục lại đội lính đánh thuê của mình.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Hồ Điệp trở nên tốt hơn một chút.

“Người tiếp theo.”

Nhân viên kiểm tra giấy tờ phía trước lớn tiếng nhắc nhở Hồ Điệp đang đứng yên tại chỗ.

Hoàn hồn lại, Hồ Điệp chỉnh lại biểu cảm trên khuôn mặt, nở một nụ cười, bước lên trước, đưa giấy tờ và vé máy bay.

Chương 281: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhân viên kiểm tra nhìn giấy tờ của Hồ Điệp, rồi nhìn vào khuôn mặt nàng.

Sau đó, không động thanh sắc, hấn ấn một nút màu đỏ dưới bàn.

Lúc này, Hồ Điệp đang liên tục kiểm tra tài khoản ngân hàng trên điện thoại, không hề để ý đến hành động của nhân viên kiểm tra.

Vài giây sau, Hồ Điệp cau mày ngẩng đầu: “Xong chưa?”

Nhân viên kiểm tra cười ngại ngùng nhưng lịch sự.

Ngay giây tiếp theo!

“Cảnh sát! Đứng yên!!!”

Vài cảnh sát mặc thường phục nhanh chóng rút súng, chĩa vào Hồ Điệp!

Nhìn thấy các cảnh sát bao vây mình, mặt Hồ Điệp tái nhợt, đối diện với họng súng, nàng hoàn toàn không có ý định phản kháng.

Trong khi các cảnh sát bắt giữ Hồ Điệp.

Từ xa, một người đàn ông trung niên mặc âu phục cầm điện thoại lên:

“Này đối tác, người đã bị bắt, lát nữa ta sẽ đi gặp cảnh sát địa phương, người thế nào rồi? Henry đâu?”

Giọng nói từ đầu dây bên kia trả lời: “Chưa rõ, ta cũng vừa mới thoát ra, tạm thời an toàn, đúng rồi, việc này có lẽ người phải báo với cấp trên, tối nay mọi chuyện quá lớn rồi.”

“Yên tâm, ta biết rồi, người cũng phải cẩn thận, có chuyện gì báo ngay.”

“OK.”

.....

“OK.”

Liên Dao đặt điện thoại xuống, nhìn người gác cổng đứng ở cửa: “Này, người anh em, Hồ Điệp đã trả tiền cho các người rồi chứ?”

Tên gác cổng quay đầu lại, nhún vai: “Đương nhiên, nếu không, chúng ta đâu có liều mạng thế này, ông chủ, còn việc gì cần ta làm nữa không?”

“Ừm...”

Liên Dao do dự một lúc, lắc đầu: “Chắc không có gì nữa, nhiệm vụ lần này đến đây thôi.”

“Hà, vậy tốt, lần sau có vụ như thế này, nhớ gọi cho ta, đại ca Hồ Điệp biết số của ta...”

Nói xong, tên gác cổng để lại khẩu súng rồi rời đi.

“Chắc.”

Liên Dao xoa mũi, không hiểu sao hần cảm thấy mệt mỏi.

Sự phản bội của Hồ Điệp, hần không ngờ tới.

Nếu không nhờ đối tác của hần nhắc nhở về việc tài khoản của Hồ Điệp có một khoản tiền lớn chuyển vào đêm nay, có lẽ hần vẫn nghĩ rằng Hồ Điệp gặp bất trắc gì đó.

“Thật là...”

Đúng lúc đó, điện thoại của Liêm Dao lại đổ chuông.

“Ừm?”

Nhìn vào điện thoại, người gọi đến là Trương.

Bắt máy, giọng Trương Huyền vang lên:

“Liêm Dao, các người đang ở đâu?”

“Ta đang ở điểm tập kết...”

“Hiểu rồi.”

Vừa dứt lời.

Cửa phòng lại mở ra.

Liêm Dao giật mình cầm lấy khẩu súng trên bàn.

“Hey hey~ bình tĩnh, là chúng ta.”

Reeves bước vào với khẩu Glock 34 trong tay, mặc dù giọng điệu thoải mái nhưng mắt vẫn không rời ngón trỏ của Liêm Dao.

Chỉ khi thấy ngón tay Liêm Dao rời khỏi cò súng, hắn mới hơi thả lỏng.

“Liêm Dao, chỉ còn người thôi à? Những người khác đâu?”

Trương Huyền cầm súng bước vào, nhìn quanh phòng trống rỗng, không khỏi thắc mắc.

“Các người đã trở lại...”

Nhìn thấy Trương Huyền, Liêm Dao thở phào, nói:

“Nhiều người đã chết, chỉ có một người thoát ra cùng ta, ta đã cho hắn đi rồi, hắn vừa mới rời đi, các người không gặp à?”

“Gặp rồi.” Trương Huyền nhướn mày.

“Ừ, về Hồ Điệp...”

Nói đến đây, Liêm Dao do dự một lúc, nhưng vẫn kể lại chuyện Hồ Điệp phản bội.

Nhưng chưa nói hết, hắn chỉ nói về việc Hồ Điệp bị cảnh sát bắt khi chạy trốn.

Không ngờ, khi nghe Liêm Dao nói vậy, sắc mặt Trương Huyền và đồng đội không hề thay đổi.

Như thể đã biết trước.

Liêm Dao không khỏi hỏi: “Các người... không ngạc nhiên sao?”

Trương Huyền nhún vai:

“Ta đã giết nhiều người của Hồ Điệp, còn làm nàng bị thương ở tay, lần này tạm thời vì lợi ích mà hợp tác, nhưng gặp điều gì lớn hơn, nàng phản bội cũng không lạ. Thực tế, trước khi vào đây, ta còn nghi ngờ trong nhà có người chờ phục kích chúng ta.”

Ý là Liêm Dao cũng không được Trương Huyền tin tưởng.

Liêm Dao hơi nhăn mặt, nhưng không nói gì, hỏi:

“Các người đã trở lại, có nghĩa là nhiệm vụ đã hoàn thành? Henry chết rồi sao? Có hỏi được thông tin về con trai của Nam Tước không?”

Trương Huyền lắc đầu:

“Henry chết rồi, nhưng chúng ta chưa kịp thăm vấn, vừa rồi còn có một nhóm khác ở đó, bọn chúng rất lợi hại, Henry bị giết bởi máy bay không người lái tự hủy của chúng.”

“Nhóm khác? Là ai?”

Liêm Dao hỏi.

“Không biết, nhưng ta nghĩ... người có thể biết.”

“Ta?”

Rầm! Rầm!

Một tia sét lớn xẹt qua bầu trời, theo sau là tiếng sấm ầm ầm.

Người thấy mùi không khí ẩm ướt dần, vừa trở về nhà, Wilbur đổ xe thể thao trong sân.

Ngước nhìn bầu trời bỗng nhiên thay đổi sắc, trong lòng hắn cảm thấy không yên.

“Đã trễ thế này rồi mà bọn Thụ Yêu vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ sao...”

Đang nghĩ vậy, Wilbur quyết định gọi điện hỏi. Hắn vừa móc điện thoại ra, vừa bước về phía cửa chính ngôi biệt thự.

“Thụ Yêu... Thụ Yêu... Ồ, tìm thấy rồi...”

Lật qua vài trang danh bạ, cuối cùng Wilbur cũng tìm thấy số điện thoại của Thụ Yêu.

Nhưng ngay khi hắn nhấn nút gọi, một tia sét nữa lại lóe lên trên trời!

Rầm rầm...!

Tiếng sấm trầm đục vang lên bên tai, khiến Wilbur vô cùng khó chịu.

Hắn không biết rằng, trong phòng ở tầng hai biệt thự, một gương mặt già nua thoáng hiện dưới ánh chớp.

“Tại sao không nghe máy...”

Dùng chìa khóa mở cửa, Wilbur bước vào bật đèn trước phòng khách.

Khi đèn sáng lên, Wilbur vô thức nhìn về phía phòng khách và nhà bếp.

Chương 282: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ừm... không có gì thay đổi so với lúc hấn ra ngoài.

Ngay lúc đó, Thụ Yêu cuối cùng cũng bắt máy:

“Ông chủ, nhiệm vụ thất bại.”

“Cái gì!?”

Nghe vậy, Wilbur đứng sững lại, thậm chí ngừng thở.

Hắn đã tưởng tượng cảnh mình bị Henry phanh thây, ném xuống biển cho cá mập.

Khi Wilbur đang suy nghĩ cách nhanh nhất để trốn thoát tối nay.

Câu nói tiếp theo của Thụ Yêu khiến hấn thở phào.

“Xin lỗi ông chủ, chúng ta không thể xử lý đội Thần Tinh. Họ đã rút lui bằng trực thăng, chúng ta không có phương tiện phù hợp để truy đuổi. Mặc dù Henry đã chết, nhưng nhiệm vụ lần này coi như thất bại...”

Thụ Yêu từng từ từng chữ báo cáo chi tiết nhiệm vụ.

Nhưng Wilbur lúc này không còn quan tâm gì nữa.

Henry đã chết!

Hahaha! Henry đã chết!!!

Henry chết rồi, nghĩa là mình không phải chết!

Trong niềm vui sướng, Wilbur ngắt lời Thụ Yêu:

“Không sao, các người đã làm rất tốt, mấy tên đó không phải mục tiêu chính của ta, đó là Duke muốn giết. Giờ Henry đã chết, ta rất hài lòng, tiền thưởng ta sẽ trả đủ, hơn nữa là gấp đôi!”

Nghe vậy, Thụ Yêu thở phào nhẹ nhõm.

Thụ Yêu đã sẵn sàng bỏ qua tiền thưởng lần này để không ảnh hưởng danh tiếng của mình trong ngành.

Nhưng ông chủ hài lòng và sẵn sàng trả gấp đôi, đó là kết quả tốt nhất ngoài dự đoán.

“Cảm ơn ông chủ đã hiểu, lần sau ông cần, ta sẽ giảm giá 50%, đảm bảo đáng đồng tiền.”

“Haha, không vấn đề, lần tới cần gì, ta sẽ liên hệ đầu tiên, thôi, không nói nhiều nữa, các người nhanh chóng rời khỏi thành phố, nếu không cảnh sát phong tỏa các người không đi được đâu. Ta sẽ chuyển tiền ngay.”

Nói xong, Wilbur ngắt máy, huyết sáo, vui mừng nhảy một điệu tap dance.

Nhưng ngay khi quay người, hần suýt nữa mất hồn.

Phía sau hần, từ khi nào đã xuất hiện một ông già mặc vest, đội mũ cao bồi, râu trắng.

“Người... người là ai!? Sao người vào được!? Bảo vệ! Bảo vệ? Bảo vệ đâu rồi?!”

Wilbur kinh hãi lùi lại, miệng liên tục gọi bảo vệ trong biệt thự.

Ông già râu trắng nhìn Wilbur, không nói gì, giơ tay đeo găng trắng đẩy cửa phòng vệ sinh.

Chỉ thấy phòng vệ sinh vốn màu trắng giờ đã nhuộm màu đỏ, chất đầy thi thể.

Giống như một lò mỏ lợn!

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy từng xác đều chết tức thì!

Một nhát cắt cổ, một phát đạn vào đầu...

Nhìn cảnh tượng kinh hoàng, Wilbur ngồi bệt xuống đất, mặt trắng bệch, môi run rẩy không nói nên lời.

Lúc này, ông già râu trắng mới lên tiếng:

“Ngài Kuhler, ta là người thực thi của Hội Đồng Ark, mật danh: Bạch Sư. Rất tiếc, ta phải thông báo rằng, cuộc sống của ngài sẽ kết thúc vào tối nay.”

Giọng Bạch Sư trầm âm và trang trọng, không chút sát khí.

Nhưng lời nói của hắn, trong tai Wilbur, như tiếng dao tử thần mài sắc!

“Người là sát thủ của Ark!? Nhưng ta cũng là thành viên Ark, các người không thể giết ta vô cớ... không đúng, không đúng, là tiền thưởng của Henry sao? Nhưng hắn đã chết rồi, sao còn có thể đưa tiền thưởng, thật không công bằng! Ta yêu cầu trọng tài lần hai!”

Wilbur lớn tiếng kêu, đồng thời lùi dần, tay tìm súng dán sau ghế sofa.

Bạch Sư nhìn thấy Wilbur đang làm đủ mọi hành động nhỏ nhặt, nhưng không có ý định ngăn cản chút nào, chỉ bình tĩnh nói:

“Theo điều luật thứ bảy của Ark, các thành viên của Ark bị cấm giết hại lẫn nhau, vi phạm sẽ bị tước quyền thành viên. Và người, ngài Kuhler, hành vi tối nay của người đã vi phạm điều luật này, nên giờ người không còn là thành viên của Ark nữa, và tiền thưởng mà Henry Hayden đã đặt lên người cũng đã có hiệu lực.”

Nói xong, Bạch Sur từ ống tay áo lấy ra một con dao găm sắc lạnh, bắt đầu tiến về phía Wilbur.

“Đừng tới đây... đừng tới đây!”

Ngay lập tức, Wilbur rút súng từ sau ghế sofa, mặt méo mó vì giận dữ, chĩa súng về phía Bạch Sur, hét lên:

“Không công bằng! Henry đã chết rồi, các ngươi không thể vì một kẻ chết mà đối xử với ta như vậy!”

Nói xong, hắn bóp cò!

Nhưng...

Cạch!

Tiếng súng chỉ phát ra tiếng gõ kim trống rỗng.

Không có đạn!?

“Về đạn của ngươi...”

Bạch Sur nói, rút từ trong áo ra một túi nhựa trắng, lắc lư trước mặt Wilbur.

Trong túi, có hơn chục viên đạn 9mm dành cho súng của Wilbur.

Sắc mặt của Wilbur cứng đờ, đứng đờ ra một lúc, rồi mới lắp bắp được một từ:

“Ta...”

Giọng vừa phát ra!

Một tia sáng lạnh lẽo lướt qua cổ hắn!

“Đến giờ rồi, lên đường thôi.”

Ngay lập tức, Bạch Sur cắt đứt cổ Wilbur, sau đó lấy điện thoại ra, chụp một bức ảnh.

Lúc này, cửa chính biệt thự mở ra, vài người mặc đồ bảo hộ trắng bước vào.

“Dọn dẹp sạch sẽ.”

Nói xong, Bạch Sur bước ra khỏi biệt thự mà không ngoái lại.

Những người mặc đồ bảo hộ bắt đầu công việc dọn dẹp một cách lặng lẽ.

Kẻ kéo xác, người lau sàn, phân công rõ ràng.

Ra khỏi biệt thự, Bạch Sur chợt nhớ ra một chuyện:

“Còn một người tên là Trương...? Quên hỏi xem hắn là ai... Thôi kệ.”

Bạch Sur lắc đầu, rời đi.

Nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, phần còn lại là công việc của người khác.

...

“Wilbur chết rồi, trước khi chết không nói gì.”

“Đã biết.”

Tách.

Duke gác máy, nhìn ra cửa sổ trời đang bị mưa tạt ướt, vẻ mặt không rõ cảm xúc.

“Ta cứ tưởng hắn sẽ sống lâu hơn một chút, xem ra... sát thủ ta chuẩn bị cũng không cần dùng đến rồi.”

Chương 283: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cái chết của Wilbur nằm trong dự liệu của Duke, nhưng cũng ngoài dự liệu.

Hắn tưởng tượng nhiều kịch bản khác nhau, như việc Wilbur bị Trương Huyền nổi giận tìm đến và diễn lại cảnh máu nhuộm biệt thự.

Cũng tưởng tượng rằng nếu Trương Huyền không tìm ra Wilbur, sát thủ do hắn cử đến sẽ tiễn Wilbur một chặng đường...

Duke nghĩ nhiều khả năng, chỉ không ngờ rằng Wilbur lại chết dưới tay Ark... không hoàn toàn thế.

Chính xác mà nói, người giết Wilbur là Henry đã chết.

Ai ngờ Henry trước khi chết lại có thể treo giải thưởng trên Ark?

“Hừ...”

Duke bật cười.

Khi đặt giải thưởng, Henry muốn giết Wilbur và cả Trương Huyền, nhưng không nghĩ đến việc giết Duke.

Có lẽ nguyên nhân lớn nhất là cuộc điện thoại cảnh báo trước đó của Duke.

Tội nghiệp Henry, đến chết cũng không biết kẻ đứng sau âm mưu là ai...

Là Duke...

“Giờ chỉ còn mục tiêu cuối cùng.”

Đội Thụ Yêu thất bại, Duke đã tính trước, giờ Hồ Điệp đã bị cảnh sát bắt, chắc chắn sẽ lập tức bán đứng hắn.

Và bên cạnh Trương Huyền còn có viên cảnh sát chống ma túy, lúc này chắc chắn họ đã phát hiện ra một phần sự thật.

Tìm đến hắn chỉ là vấn đề thời gian.

Nhìn ra ngoài trời mưa bão, chớp giạt sáng lóa như ban ngày, nhìn như cảnh quỷ ma nhảy múa!

Duke nhắc cốc rượu mạnh, uống cạn!

Sau đó, hắn đập vỡ cốc xuống đất!

Trong ánh phản chiếu của cửa sổ, khuôn mặt Duke trông điên loạn và cuồng nhiệt:

“Có giỏi thì tới đây, mang theo đồng đội, giết ta đi!”

...

“Ta nghi ngờ người ở ba điểm. Thứ nhất, người là lính đánh thuê tự do mà có quá nhiều kênh thông tin, thậm chí có cả bản đồ bên trong biệt thự của Hayden, điều này không phải ai cũng làm được.”

“Thứ hai, Hồ Điệp vừa bị cảnh sát bắt ở sân bay, người ngay lập tức biết? Theo ta biết, tối nay ở đây không có chương trình tin tức.”

“Thứ ba, ta vừa nói Henry chết, chúng ta không tìm được cháu trai của Nam tước, người không hỏi bất kỳ câu hỏi liên quan nào mà hỏi về thể lực thứ ba xuất hiện tại hiện trường là ai...”

“Liên Dao, ta phải nói, hợp tác của chúng ta rất vui vẻ, nhưng người thực sự quá đáng nghi, ta không thể tin người.”

“Người rút cuộc là ai? Gián điệp nước nào? Cảnh sát chìm? Hay là ai khác... quan trọng hơn, danh tính Liêm Dao có thật là của người?”

Tại điểm tập kết, Trương Huyền ngồi đối diện với Liêm Dao, nói ra những nghi ngờ của mình.

Liêm Dao bị Reeves giữ chặt, súng của hắn cũng đã bị Reeves lấy đi.

Nhìn Trương Huyền trước mặt, có lẽ để giữ mạng, hoặc vì lý do nào khác, Liêm Dao cuối cùng chọn nói thật.

Hắn tiết lộ thân phận cảnh sát chống ma túy và một phần chi tiết nhiệm vụ với Trương Huyền.

Liêm Dao cứng rắn nói:

“Tập đoàn Hayden sắp nhập một lượng lớn ma túy, ta không thể để những ma túy đó tuồn ra thị trường, dùng các người để đối phó Henry là bất đắc dĩ, nhưng đó là nhiệm vụ của ta, các người muốn giết ta cũng được, nếu... nếu các người muốn bị cảnh sát truy nã.”

Nói đến đây, giọng Liêm Dao rõ ràng yếu đi.

Hắn chợt nhớ ra rằng, Trương Huyền và đồng đội vừa giết gần trăm người, không thể nào sợ giết thêm một người.

Còn việc bị cảnh sát truy nã... nếu sợ, Trương Huyền đã không giết người hàng loạt tối nay.

“Cảnh sát chống ma túy à...”

Trương Huyền xoa mũi.

Im lặng một lúc lâu, cuối cùng ra hiệu cho Reeves.

Reeves thả Liêm Dao ra, lùi lại một bước.

“Ta chỉ có hai câu hỏi. Một, cái chết của lão Mã có phải do các người sắp đặt không?”

“Hai, cháu trai của Nam tước có phải các người bịa ra không?”

Nghe Trương Huyền nói vậy, Liêm Dao vội vàng lắc đầu:

“Cái chết của bạn người hoàn toàn không liên quan đến chúng ta. Người còn nhớ không, khi đó người đến tìm ta, ta thậm chí đã nghĩ liệu có nên tiếp tục nhiệm vụ hay không.”

“Về cháu trai của Nam tước, ta không nói dối. Nam tước thực sự có một đứa cháu trai, và hắn đã bị tập đoàn Hayden đưa đi khỏi Mumbai vài tháng trước, cụ thể đi đâu ta không rõ, nếu Henry còn sống, có lẽ có thể hỏi được từ hắn... chẳng?”

Nghe Liêm Dao nói, Trương Huyền im lặng một lúc lâu.

Lúc này, John nói: “Vậy, kẻ đứng đầu tập đoàn Hayden, hắn còn hữu dụng không?”

“Ta không chắc, nhưng... có thể.” Liêm Dao lắc đầu.

Nghe vậy, John nhìn Trương Huyền: “BOSS, sao rồi? Nhiệm vụ có tiếp tục không?”

Trương Huyền không trả lời, cũng không hành động gì.

Lúc này, hắn cảm thấy mình đang bị mắc kẹt trong một mạng lưới lớn.

Từ khi đến Mumbai, hắn luôn bị ép phải làm một số việc, giết một số người!

Đằng sau như có bàn tay lớn, liên tục tạo ra những trùng hợp và kịch bản...

Lúc này, điện thoại của Liêm Dao reo lên.

Sau khi được Trương Huyền cho phép, Liêm Dao nghe máy và bật loa ngoài: “Alo?”

“Chào đồng đội, Hồ Diệp vừa lên đã khai ra, là Duke thuê nàng bán đứng các người, Duke hứa sẽ trả năm triệu đô la để

mua toàn bộ thông tin và mạng sống của các người...”

Duke?

Nghe đến cái tên này, Trương Huyền sửng sờ.

Àm âm...!!!

Tiếng sấm trên trời càng lúc càng dồn dập!

Chớp giật, gió lớn, mưa to, làm cửa sổ rung lên từng tiếng cách cách.

Trong phòng.

Trương Huyền và đồng đội ngồi quanh một bàn gỗ, trên bàn đầy hộp đạn.

Xoạt xoạt...

Chương 284: Tiêu Đề 《Ăn》

Đổ một hộp đạn 9mm ra, Trương Huyền cầm băng đạn Glock, từng viên từng viên nạp đạn.

Cạch cạch...

Mọi người đều đang nạp đạn vào băng, không ai nói gì, không khí vô cùng nặng nề.

Cạch!

Băng đạn vào súng, kéo nòng, đạn lên nòng!

Nhìn khẩu Glock trong tay, Trương Huyền như đăm chiêu, tay cầm súng thoáng lỏng ra, nhưng nhanh chóng siết chặt lại.

“BOSS...” Reeves muốn nói gì đó nhưng ngừng lại.

Trương Huyền lắc đầu, không nói gì, đưa súng vào bao rút nhanh, rồi tiếp tục nạp đạn cho băng đạn súng trường bên cạnh.

John làm nhanh hơn, sau khi nạp xong đạn, mang khẩu M249 lên vai, vỗ tay vào cánh tay của Reeves, nói:

“Đừng đứng chờ ra, nạp đạn xong, chuẩn bị xuất phát.”

Cách đó không xa, Liêm Dao ngồi trên ghế sofa nhìn họ, lặng lẽ lắc đầu, không nói gì.

Rất nhanh, mọi người đã nạp đầy đạn.

Nhìn ra ngoài trời mưa bão, Trương Huyền im lặng một lúc lâu, đột nhiên nói:

“Duke... phải chết.”

Chỉ ba từ.

Như nói với đồng đội, lại như tự nhắc nhở bản thân...

Ngón tay bóp cò không được dao động.

Không ai nói gì.

Nhưng ai nấy đều đã trang bị đầy đủ, rõ ràng thể hiện thái độ của mình.

Hít sâu một hơi, Trương Huyền xác định ý chí, ánh mắt trở nên sắc bén.

Đội mũ bảo hiểm, Trương Huyền nhìn Liêm Dao:

“Nếu được, Liêm Dao, giúp ta thêm lần nữa, ta muốn biết Duke hiện ở đâu.”

Liêm Dao gật đầu:

“Ta đã kiểm tra rồi, tối nay Duke luôn ở công ty, không đi đâu, dù biết các người đã trốn cũng không, như thể... hắn đang chờ các người tới.”

“Có thể có mai phục.” John nói.

Trương Huyền lắc đầu: “Nhưng chúng ta không còn lựa chọn.”

Với khả năng và thủ đoạn của Duke, hắn có thể dễ dàng lấy thông tin từ Hồ Điệp.

Chẳng hạn đổi danh tính, tìm người thay mặt.

Sau đó, có thể giết Hồ Điệp để diệt khẩu.

Như vậy, có thể Trương Huyền và đồng đội sẽ bị giết trên đường về London mà không biết kẻ đứng sau là Duke.

Nhưng.

Hắn lại chọn đề lại sơ hở lớn như vậy, mục đích...

Có lẽ là để chờ giây phút này.

Trương Huyền hít sâu, khoác súng, bước ra cửa.

John và đồng đội không nói gì, theo sau.

Trận chiến này không thể tránh khỏi, họ chỉ có thể cầm súng đối mặt với tất cả.

Lúc này, Liêm Dao bỗng nói: “Các người định đến thẳng đó sao?”

Trương Huyền dừng bước, quay đầu lại.

Liêm Dao lấy từ túi ra chìa khóa xe: “Nếu không phiền... để ta đưa các người một đoạn, ta cũng cần đến công ty Duke điều tra.”

Trương Huyền gật đầu.

Liêm Dao giải thích: “Duke và Henry đã hợp tác nhiều năm, tham gia nhiều vụ buôn bán ma túy, hẳn cũng là mục tiêu của chúng ta.”

Nghe vậy, Trương Huyền hiểu ra, gật đầu: “Miễn là người không cản đường chúng ta.”

“Hừm...”

...

Công ty của Duke không khó tìm, nằm ngay trung tâm thành phố, nhiều người biết.

Khi Liêm Dao lái xe đưa mọi người đến gần tòa nhà văn phòng đó, họ không tiến lại quá gần.

Dừng xe ở một chỗ kín đáo, Liêm Dao chỉ vào tòa nhà phía trước: “Ở đó, văn phòng Duke ở tầng cao nhất.”

“OK.”

Trương Huyền nói, mở cửa xe, bước chân ra, giẫm lên nước mưa.

Trong nhà thì không sao, nhưng đứng ngoài trời mới thấy...

Thời tiết đêm nay thật tệ.

Mặc cho mưa làm ướt đầm quần áo, Trương Huyền ngẩng đầu nhìn về tòa nhà không xa.

Chỉ thấy các tầng trong tòa nhà đều tối om, rõ ràng không có ai bật đèn, cũng không biết bên trong có ai không.

Nhưng...

Tầng cao nhất, văn phòng của Duke, lại có chút ánh sáng le lói.

Phía sau, Khoa đặt tay lên vai Trương Huyền.

Trương Huyền cúi đầu.

Tách!

Đẩy cần an toàn của súng trường xuống, nhìn về phía trước, hai tay giữ súng, vào trạng thái chiến đấu!

“Hành động!”

Bốn người nhanh chóng tiến về phía trước trong mưa.

Liêm Dao trong xe nhìn thân ảnh bốn người rời đi, tâm trạng phức tạp.

Mấy năm qua, hắn dùng tên giả Liêm Dao, với thân phận lính đánh thuê tự do, lang thang khắp nơi trên thế giới, truy tìm giao dịch ma túy của tập đoàn Hayden.

Nhưng hắn chưa từng thực sự cảm nhận được cuộc sống của một lính đánh thuê.

Hôm nay, Trương Huyền và đồng đội bằng kinh nghiệm thực tế và hành động của mình, đã cho hắn thấy rõ ràng.

Trong nghề này, phần lớn mọi người đều bị cuốn vào, không thể tự mình thoát ra.

Và cuộc sống như thế này, ở Long Quốc có một tên gọi chung...

Giang hồ.

“Làm cảnh sát vẫn tốt hơn...”

Liên Dao tự nhủ, sau khi trở về lần này, nhất định sẽ xin cấp trên chuyển công tác.

Dù chuyển sang văn phòng cũng được.

Công việc này, không có một trái tim mạnh mẽ thì không thể làm nổi.

.....

Xoạt!

Sau khi xác định không có bấy nỗ phía sau cửa, Khoa mở cửa đẩy ra, Trương Huyền nhanh chóng tiến vào trong!

Ánh đèn nhấp nháy, thực hiện các động tác kiểm tra từng góc, kiểm tra kỹ lưỡng khu vực phía trước.

“An toàn.”

“Loại bỏ camera, tiếp tục tiến lên.”

John phía sau giương súng nhắm vào camera trên cao, bắn tan nó.

Lúc này, đã nửa giờ kể từ khi họ vào tòa nhà.

Vì lo ngại có mai phục, Trương Huyền và đồng đội không tiến lên nhanh chóng.

Họ tiến hành kiểm tra kỹ lưỡng từng khu vực có thể vào được trong tòa nhà.

Để không bị đối phương nắm bắt chính xác tuyến đường và vị trí của mình.

Họ sẽ loại bỏ tất cả camera trên các tuyến đường, cầu thang, thang máy, hành lang...

Chương 285: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sau khi loại bỏ hết camera, họ mới chọn một tuyến đường để tiếp tục tiến lên.

Họ không đi lại cùng một tuyến đường hai lần, mỗi lần đều thay đổi tuyến đường và cách di chuyển.

Nhưng...

Dù đã phá hủy hàng chục camera, họ vẫn không thấy bất kỳ dấu hiệu nào của con người.

Như thế... toàn bộ tòa nhà chỉ có mỗi Duke.

Dù Trương Huyền và đồng đội có chút nghi ngờ, nhưng mục tiêu đã gần trong tầm tay.

Nhanh chóng.

Họ đã đến một vị trí giữa tòa nhà.

Rầm!

Mở cửa một căn phòng, Trương Huyền và John đồng loạt giương súng bước vào.

“Đây là phòng giám sát?”

Nhìn vào màn hình giám sát trong phòng, Trương Huyền thấy rõ rất nhiều màn hình đã đen thui.

Đó là những camera bị họ phá hủy trên đường đi.

“Không có camera giám sát văn phòng của Duke, nhưng có thể thấy hành lang tầng trên và cửa văn phòng của hắn.”

John kiểm tra một lúc, xác nhận camera đều hoạt động theo thời gian thực, sau đó bắt đầu gõ trên bàn phím.

Hình ảnh trên màn hình giám sát bắt đầu tua ngược nhanh chóng theo hành động của John.

“Thấy rồi! Đây là Duke!”

Trương Huyền chỉ vào một màn hình nhỏ nói.

Như Liêm Dao đã nói, tối nay Duke luôn ở trong văn phòng của hắn, không đi đâu cả.

Dù không loại trừ khả năng trong văn phòng của Duke có đường bí mật nào đó.

Nhưng hiện tại, đó là tất cả những gì họ biết.

Sau khi xem một vòng, John đưa màn hình giám sát trở lại thời gian thực.

“Có vẻ nhân viên an ninh và nhân viên khác đã bị Duke cho về hết, nên trên đường chúng ta không gặp ai...”

John nhíu mày nói: “Hắn rốt cuộc muốn làm gì?”

Trương Huyền lắc đầu: “Không rõ, nhưng cảm giác... rất lạ.”

Trong những kinh nghiệm chiến đấu trước đây của Trương Huyền.

Mỗi kẻ có chút thế lực, khi đối mặt với đe dọa tử vong, đều bố trí nhiều nhân viên chiến đấu quanh mình để bảo vệ mạng sống.

Nhưng Duke thì khác, như thể sợ họ không đến giết hắn vậy.

Để họ đi nhanh hơn, hắn còn cho rút hết an ninh trong tòa nhà.

Quá khác thường.

Ban đầu hắn còn nghi, liệu có mai phục nào trong tòa nhà không.

Nhưng giờ, hắn nghĩ liệu có bom mìn nào trong tòa nhà không.

Trong lúc Trương Huyền đang suy nghĩ có nên tiếp tục tiến lên, hay tạm thời rút lui.

Trên màn hình giám sát tầng cao nhất.

Cửa văn phòng Duke đột nhiên mở.

Duke ăn mặc chỉnh tề, tay cầm một thiết bị liên lạc, xuất hiện ở cửa, vẫy tay về phía camera.

Sau đó, ấn nút nói trên thiết bị liên lạc:

“Trương tiên sinh, đừng nghĩ nhiều, các người không phải đến tìm ta sao? Ta đang ở đây.”

Giọng Duke vang lên trong phòng giám sát.

Trương Huyền và John đồng thời nhìn vào ngăn kéo dưới bàn.

Mở ngăn kéo, một thiết bị liên lạc giống của Duke xuất hiện trước mắt họ.

Trương Huyền cầm thiết bị lên, ấn nút nói: “Người muốn gì, Duke?”

Duke cười: “Trương tiên sinh, là người, nửa đêm mang người, cầm súng tìm đến ta, giờ lại hỏi ta muốn gì?”

Trương Huyền nhíu mày: “Nếu nói như vậy thì thật không có ý nghĩa, không phải người đã bỏ ra năm triệu USD để mua chuộc Hồ Điệp, muốn giết ta sao?”

“Đúng là ta đã đưa tiền cho Hồ Điệp, nhưng chỉ là hai triệu năm USD, vì các người không chết, nên ta chỉ đưa một nửa.”

Chưa đợi Trương Huyền nói, Duke tiếp tục:

“Tại sao người không lên đây, ngồi cùng ta nói chuyện đằng hoàng? Theo ta, gặp mặt nói chuyện trực tiếp là cách tốt nhất để giải quyết vấn đề.”

“... Nếu vậy, người tự xuống đây? Xuống dưới vẫn nhanh hơn lên trên.”

Trương Huyền thử thăm dò.

Không ngờ Duke đồng ý ngay lập tức, không chút do dự:

“Được thôi, các người đang ở phòng giám sát phải không? Ta sẽ xuống ngay, năm phút là tới, đừng chờ lâu, ta phải chọn chai rượu ngon đã.”

Nói xong, trên màn hình giám sát, Duke quay vào văn phòng.

Không biết có phải sợ Trương Huyền nghi ngờ không, Duke không đóng cửa văn phòng.

Qua camera, có thể thấy rõ Duke đứng trước tủ rượu, bắt đầu chọn rượu vang.

Nhìn hành động của Duke, Trương Huyền nắm chặt thiết bị liên lạc trong tay, ánh mắt lóe lên:

“Chúng ta đi, rời khỏi đây trước.”

Ban đầu họ đến để giải quyết Duke, nhưng loạt hành động khác thường của Duke.

Khiến Trương Huyền không dám tiến tới mạo hiểm.

Rời khỏi phòng giám sát, Trương Huyền lấy điện thoại, gửi tin nhắn cho Liêm Dao.

.....

Theo yêu cầu của Trương Huyền, họ nhiều lần thay đổi vị trí ‘gặp gỡ’.

Duke cũng không phiền, mỗi lần đều vui vẻ đồng ý.

Khi gặp mặt, đã hơn nửa giờ trôi qua.

Cạch!

Duke xoay nắm cửa, bước vào phòng họp mà Trương Huyền chỉ định.

Nhưng vừa bước vào, một nòng súng đen ngòm đã chĩa vào đầu hắn!

John một tay cầm súng, một tay nắm tay Duke, kéo hắn vào trong phòng.

Reeves nhanh chóng chiếm vị trí, giương súng kiểm tra ngoài cửa, xác định không có ai theo sau, rồi đứng gác tại cửa.

Khoa tiến lên, lục soát Duke.

Xác nhận hắn không mang theo vũ khí, Khoa bước sang một bên.

Trương Huyền nhú mày tiến lên, đứng trước mặt Duke:

“Người làm vậy rốt cuộc là vì gì?”

Duke, không hề phản kháng, cười nhún vai:

“Vì sao ư? Sao không phản kháng ư? Ha, ta phản kháng có ích gì? Dù ta có bao nhiêu người bên cạnh, với khả năng của các người, chắc cũng có thể xông vào giết ta.”

Chương 286: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta không hỏi cái đó, ta hỏi, tại sao ngươi muốn giết chúng ta?”

Duke như nghe thấy điều gì buồn cười, bật cười:

“Có gì đâu, ta muốn giết ai, chẳng lẽ phải hỏi ý kiến người đó? Các ngươi đi giết Henry, chẳng lẽ cũng gọi điện báo trước?”

“Nhưng chúng ta vốn không phải kẻ thù!”

Nghe Trương Huyền nói vậy, Duke đột nhiên im lặng, nhìn Trương Huyền một lúc, rồi nói:

“Ngươi biết, ta và Lão Mã từng trải qua những gì không?”

Nghe vậy, Trương Huyền ngây ra, như hiểu ra... tại sao Duke lại làm vậy.

“Không biết Lão Mã đã nói với các ngươi chưa... khi ta mới gia nhập công ty an ninh Mạt Ba, ta chưa tới hai mươi tuổi, khi đó Lão Mã đã có chút tiếng tăm trong công ty, ta trước mặt hắn chỉ là một tay mơ;

Hắn dạy ta dùng súng, dạy ta nhận nhiệm vụ, nói cho ta những quy tắc trong nghề, khuyên ta kết giao thêm nhiều người...

Sau này, khi ta đã có khả năng tự lập, từng khuyên Lão Mã, để hắn làm cùng ta, nhưng khi đó, vì cái chết của vợ, Lão Mã rơi vào khủng hoảng, trong thời gian dài sống buông thả;

Ta rất thất vọng, nghĩ rằng đời hắn chắc chỉ đến thế, nên sau đó rất lâu, ta không chủ động liên lạc với hắn;

Nhưng sau này, gần đây, ta biết Lão Mã rời công ty Mạt Ba, gia nhập một đội nhỏ không tên tuổi;

Thật sự, khi đó ta rất vui, vui vì Lão Mã cuối cùng đã bước ra, cuối cùng đã đối mặt với tương lai...

Nhưng, chưa đầy hai tháng... vì một quyết định sai lầm của đội nhỏ đó, Lão Mã chết ở thành phố này, chết ở nơi mà hắn không đáng chết..."

Duke nói với giọng đều đều, như đang kể một câu chuyện.

Trương Huyền nghe mà không nói lời nào.

Lâu sau.

Trương Huyền cất tiếng, giọng nặng nề: "Cái chết của Lão Mã, quả thực là lỗi của ta."

"Ha..."

Duke cười, cười yếu ớt.

Cười xong, Duke từ từ nhắm mắt lại:

"Thắng làm vua, thua làm giặc, ta không thể giết các người, bị các người giết cũng là số phận của ta, ra tay đi."

Trương Huyền không nói gì, rút súng ngắn bên hông, chĩa vào đầu Duke.

Khoảng hai ba giây sau.

Bang!

Tiếng súng vang lên!

Duke ngã ngửa ra đất!

Trong vũng máu, trên mặt hắn vẫn nở một nụ cười.

Nhìn xác Duke, Trương Huyền đút súng vào bao:

“Đi thôi, mua vé máy bay, mai chúng ta về London.”

Hơn mười phút sau.

Mấy người ngồi lên xe của Liêm Dao, chậm chậm rời khỏi nơi này.

Nhưng họ không biết.

Trong văn phòng của Liêm Dao.

Duke, người lẽ ra phải chết dưới họng súng của Trương Huyền, lại đứng trước cửa sổ, không chút thương tổn, áo quần sạch sẽ.

Nhìn xe đang rời khỏi con phố phía dưới.

Duke nở nụ cười, quay lại nhìn phía sau:

“Gia đình của người đóng thế, nhớ cho thêm tiền, diễn xuất này... thật tuyệt vời.”

“Vâng, thưa ngài Duke.”

...

Tích tích, tích tích, tích tích.....

Tiếng chuông báo thức vang lên, kèm theo những rung động liên hồi, khiến Trương Huyền tỉnh giấc từ cơn mơ.

Pằng.

Mở đôi mắt mơ màng, Trương Huyền cầm lấy điện thoại để bên giường, nhìn thời gian.

Lúc này đã là sáu giờ rưỡi sáng.

Trương Huyền leo ra khỏi giường, kéo rèm cửa sổ, nhìn ra ngoài thấy cảnh núi rừng xanh tươi, không kìm được mà hít một hơi không khí trong lành.

“Sss... Hoo...”

Hôm nay, đã là ngày thứ mười hấn trở về từ Mumbai.

Trong thời gian này, sau khi lo liệu xong tang lễ của Lão Mã, hấn vẫn luôn trong trạng thái nghỉ ngơi, cả thân lẫn tâm đều mệt mỏi.

Mặc dù hàng ngày hấn vẫn dành khá nhiều thời gian để rèn luyện cơ thể, nhưng chuyện nhận nhiệm vụ mới thì vẫn chưa được nhắc đến.

Cốc cốc cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên bên ngoài.

“Đại ca, đi tập buổi sáng không?”

Giọng Chí Vĩ vang lên từ bên ngoài.

“Đến ngay.”

Trả lời một tiếng, Trương Huyền dành vài phút rửa mặt đơn giản, rồi mở cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài, Chí Vĩ cũng mặc bộ đồ thể thao đang giãn cơ, thấy Trương Huyền đi ra liền cười nói:

“Những ngày gần đây, đại ca ngủ ngon thật đấy? Trước đây anh đâu có đợi đến khi chuông báo thức reo mới dậy.”

Chí Vĩ ra viện từ ngày hôm kia.

Theo lời dặn của bác sĩ, đầu của Chí Vĩ không có vấn đề gì lớn, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian sẽ hồi phục.

Để nhanh chóng lấy lại phong độ, cũng như tăng cường thể lực, Chí Vĩ chủ động đề nghị tập luyện cùng Trương Huyền.

Mặc dù bắn súng không phải là sở trường, nhưng Chí Vĩ nói rằng chạy bộ và rèn luyện cơ bắp thì hấn có đủ ý chí.

Ít nhất, lần sau không thể để người ta đánh một cú mà phải nhập viện nữa.

“Giấc ngủ... thực sự đã cải thiện nhiều, có lẽ do gần đây thoải mái hơn, đi thôi, chạy vài vòng khởi động nào.”

Trương Huyền nói.

Hai người cùng nhau xuống lầu, hướng về phía sân tập.

Đúng vậy, hiện tại bọn họ đã chính thức chuyển vào khu trang trại Burnley này (trang trại huấn luyện Burnley).

Sau khi từ Mumbai trở về, bọn họ đã dọn dẹp vài phòng ở đây, biến chúng thành phòng ở.

Không thể không thừa nhận, nơi non xanh nước biếc này, đối với cảm xúc và cơ thể con người, thực sự rất có lợi.

Không biết người khác thế nào, nhưng Trương Huyền thấy rằng mọi người đã dần dần vượt qua nỗi đau mất Lão Mã, ngoại trừ...

“Hôm qua ta cùng Chris đến trường Westminster để thăm, nhưng Tiểu Bình vẫn không chịu gặp bọn ta, nên bọn ta chỉ có thể hỏi thăm bạn học của nàng. Nhiều người nói, gần đây tâm trạng Tiểu Bình không ổn định, thỉnh thoảng còn xảy ra xung đột với người khác...”

Chương 287: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chí Vĩ vừa chạy bên cạnh Trương Huyền vừa kể lại những gì hắn thấy và nghe được hôm qua.

Kể từ khi biết tin cha mình qua đời, cảm xúc của Tiểu Bình...

Đau khổ, tuyệt vọng, bất lực, thậm chí có lúc còn có ý định tự sát.

Vài ngày trước, bạn cùng phòng của cô còn thấy cô cầm dao cắt cổ tay, nếu không ngăn kịp, có lẽ đã xảy ra chuyện thật rồi.

Mặc dù Trương Huyền đã nghĩ đến việc nói chuyện với Tiểu Bình, nhưng cô luôn tránh mặt không gặp.

Không còn cách nào khác, Trương Huyền đành phải liên hệ với nhà trường với tư cách là bạn của cha cô, nhờ họ chăm sóc nhiều hơn.

Giáo viên phụ trách Tiểu Bình tên là Evelyn, là một giáo viên thực tập mới tốt nghiệp.

Theo Trương Huyền thấy, Evelyn là một giáo viên rất có trách nhiệm, ít nhất...

Khi Trương Huyền định đưa tiền hối lộ cô, cô đã thẳng thắn từ chối.

“Chút nữa ta sẽ đến trường, nói chuyện với Evelyn...”

Trương Huyền bất lực lắc đầu, tình hình hiện tại, hắn chỉ có thể cố gắng hết sức để chăm sóc Tiểu Bình.

Tiểu Bình là nguyện vọng cuối cùng của Lão Mã trước khi chết, hắn không thể để cô xảy ra chuyện.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đến sân tập.

Sau khi khởi động đơn giản, họ bắt đầu chạy bộ trên đường chạy.

Khi họ đang chạy, bên bờ hồ nhân tạo cạnh sân tập.

Một chiếc thuyền nhỏ đang nổi giữa hồ, trên thuyền có John mặc áo mưa, đội mũ trùm đầu, trước mặt đặt cần câu cá.

Nhìn giọt sương trên áo mưa của hắn, có lẽ hắn đã ở đây từ tối qua.

Có lẽ do tiếng nói chuyện của Trương Huyền và Chí Vĩ, hoặc do trời dần sáng.

John ngáp một cái, từ từ mở mắt.

Nhìn chiếc cần câu không nhúc nhích và xô cá trống rỗng dưới chân, hắn lắc đầu bất lực: “Lại một ngày chẳng được gì...”

“Hey, John!”

Chí Vĩ đang chạy lớn tiếng gọi: “Lại không câu được cá hả?”

Khóe miệng John giật giật, không đáp lời.

“Ta đã bảo rồi, trong hồ này không có cá, người đã liên tiếp chẳng được gì hai ba ngày rồi phải không?”

Chí Vĩ cười: “Theo ta, người nên kiếm cái máy bơm, rút hết nước trong hồ này, có khi bắt được vài con cua.”

“Chết tiệt.”

John không quay đầu mà chỉ.

Chí Vĩ cười ha ha.

Trong tiếng cười, một ngày mới lại bắt đầu.

.....

“Hey, Chris, người lại động vào súng của ta phải không? Ta đã nói với người rồi, khẩu súng đó là để sưu tầm, người làm hỏng nó thì đền nổi không?”

Trong bữa sáng.

Reeves cầm khẩu súng Glock 34 của TARAN TACTICAL, tức giận mắng Chris.

Chris gân cổ nói: “Ta chỉ xem thôi, không bắn, không thì vài ngày nữa ta mua cho người cái mới...”

“Thôi đi Chris, người có tiền mua cái mới sao? Nếu ta nhớ không nhầm, khẩu súng này không rẻ đâu, bằng hai tháng tiền ăn của người đấy.”

Reeves chế giễu: “Ta nói, người nên tìm việc làm thêm khi rảnh, biết đâu kiếm được ít tiền tiêu vặt... với điều kiện người đừng dùng tiền đó đi tán gái.”

Ở không xa, Hà thúc vừa ăn bánh mì, vừa viết danh sách mua sắm, John đứng bên cạnh, không để ý đến tiếng cãi vã của Reeves và Chris.

“Ta nghĩ chúng ta cần chuẩn bị thêm hai chiếc xe, không cần phải quá tốt, ít nhất là để đi lại, hai chiếc Mercedes thực sự không đủ.”

John nói, Hà thúc cũng gật đầu đồng ý.

Thật vậy, ở đây đông người như vậy, hai chiếc xe thực sự không đủ.

Đi cùng nhau thì không sao, nhưng trong cuộc sống hàng ngày, sẽ có những tình huống bất ngờ.

Dù sao nơi này cũng xa xôi, đừng nói đến bắt xe, ngay cả mua tuýp kem đánh răng cũng phải vòng qua vài con đường núi.

Khi họ mới chuyển vào, cảm thấy nơi này có môi trường thanh tĩnh, khí hậu dễ chịu.

Nhưng sau vài ngày ở, cảm thấy cuộc sống không tiện lợi lắm.

Trước đây khi Lão Mã thuê nơi này, chỉ nghĩ đến việc huấn luyện, nhưng lại hơi bỏ qua sự tiện lợi trong cuộc sống.

“Vài ngày tới ta sẽ đi xem thị trường xe cũ...”

Hà thúc nói, viết thêm ngân sách mua xe vào danh sách mua sắm.

Ngoài xe, danh sách còn có các thiết bị huấn luyện, đồ dùng sinh hoạt, vũ khí đạn dược, vật phẩm dự trữ...

Tổng hợp lại là một khoản chi không nhỏ.

Âm thầm tính toán số dư trong tài khoản... Hà thúc bắt đầu lo lắng.

Phải nhanh chóng kiếm tiền thôi...

Nghĩ vậy, Hà thúc nhìn về phía Trương Huyền đang rót nước không xa:

“Trương ca, khi nào chúng ta bắt đầu nhận nhiệm vụ tiếp theo? Ta đã kiểm tra lại những hợp đồng mà Wilson đưa, trong đó có vài cái có thể hoàn thành sớm, nếu gấp rút, chắc cũng kiếm được khá nhiều.”

Trương Huyền ngẩn ra, lập tức hiểu ý của Hà thúc, tiến lại gần cầm lấy danh sách mua sắm trên bàn, liếc qua một cái, gật đầu nói:

“Ừm... cũng đã đến lúc ra ngoài kiếm tiền rồi.”

Vừa nói xong, tất cả mọi người, bao gồm cả Reeves và Chris, đều nhìn Trương Huyền.

Trong ánh mắt, mang theo chút mong đợi.

Rõ ràng, thời gian nghỉ ngơi này đã khiến họ bắt đầu cảm thấy nhàm chán.

Trương Huyền nói: “Thế này, Hà thúc, lát nữa nếu rảnh thì xem lại các hợp đồng, sắp xếp những cái có thể làm ngay bây giờ, rồi chúng ta cùng nghiên cứu, xem nên làm cái nào.”

Hà thúc gật đầu: “Được, ta đi ngay.”

Nói xong, cầm theo chai sữa trên bàn, vội vã đi vào văn phòng.

Lúc này, Trương Huyền đã ăn xong bữa sáng, nhìn thời gian:

“Cũng gần đến giờ rồi... đi đến trường xem thế nào.”

Chương 288: Tiêu Đề 《Ăn》

“Đại ca, ta cũng đi!” Chí Vĩ nhanh chóng giơ tay.

“Được, thay đồ đi, chúng ta xuất phát.”

“Xong ngay!”

Thay bộ đồ thường, Trương Huyền cùng Chí Vĩ ra khỏi cửa.

Hai người lái chiếc Mercedes, hướng về phía trung tâm thành phố.

.....

Từ sân huấn luyện đến trường của Tiểu Bình, nếu không tắc đường, lái xe nhanh nhất cũng phải hai tiếng.

Chí Vĩ vừa lái xe vừa ngắm cảnh ven đường, tìm đề tài nói chuyện với Trương Huyền:

“Đại ca không biết đâu, lúc ở bệnh viện có một y tá rất đẹp, dáng người nóng bỏng, tiếc là lúc đó ta hơi nhát, không dám xin số điện thoại...”

“Đại ca nhìn kia, nhà hàng đó, lần trước ta và Chris đi ăn, đỡ kinh khủng, Chris còn nói đó là món Trung đỡ nhất hắn từng ăn...”

“.....”

Suốt chặng đường, mặc dù Trương Huyền chỉ trả lời qua loa, nhưng Chí Vĩ vẫn hăng hái, hắn luôn có chuyện để nói với Trương Huyền.

Chẳng bao lâu, xe vào thành phố, nhìn dòng xe cộ dần đông đúc, thậm chí kẹt xe, Chí Vĩ nói:

“Chắc... xem ra lại kẹt xe rồi.”

“Ừ.” Trương Huyền không phủ nhận: “Chuyện thường, kẹt thì kẹt thôi, không gấp.”

“Haha... không ngờ chỗ này cũng có giờ cao điểm.”

Chí Vĩ cười: “Nói mới nhớ, Philip ở gần đây, hay là ghé qua đó mua đồ trong danh sách của Hà thúc? Cũng tiện đường mà.”

“Ừm...”

Nhìn dòng xe kẹt phía trước, Trương Huyền trầm ngâm hai giây: “Cũng được, ghé qua một chuyến, ta nhắn tin cho Hà thúc bảo gửi danh sách qua.”

“Được rồi.”

Queo tay lái, Chí Vĩ điều khiển xe ra khỏi dòng xe kẹt, hướng về khu biệt thự của Philip.

Mặc dù trong trận chiến tại nhà thờ Westminster lần trước, chồng cũ của Philip, Paul, đã bị Trương Huyền lợi dụng, đến giờ vẫn chưa rõ sống chết.

Nhưng có lẽ vì bản thân Philip và Paul vốn không thân thiết, nên thái độ của hắn với Trương Huyền không đến mức kêu đánh kêu giết.

Mỗi lần Trương Huyền và đồng đội đến mua vũ khí trang bị, Philip đều tiếp đón nhiệt tình.

Điều này Trương Huyền không ngạc nhiên.

Dù gì, Philip là một thương nhân chuyên nghiệp, dù có súng chĩa vào đầu vẫn giữ được sự chuyên nghiệp.

Hai mươi phút sau.

“Hey, Philip.”

Chí Vĩ cười chào Philip đang từ biệt thự bước ra:

“Tối qua ngủ ngon không? Bọn ta không làm phiền giấc ngủ của người chứ?”

“Chỉ cần các người mang theo tiền, nửa đêm đến cũng không phiền.” Philip nói, tiện tay mở cổng lớn cho Trương Huyền và Chí Vĩ.

Trương Huyền nhìn khu vườn biệt thự, không khỏi hoài niệm.

Trong nhiệm vụ trốn khỏi London, hắn đã giết vài ba lần tại đây...

Nhớ lại lúc đó... an ninh của biệt thự này chưa ít như vậy.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Trương Huyền luôn cảm thấy biệt thự này có chút lạnh lẽo.

Trước đây, trong ngoài có mười mấy hai mươi bảo vệ, giờ chỉ lác đác thấy vài ba người.

Nhìn lá rụng trên đất, rõ ràng lâu rồi không ai quét dọn.

“Philip, bảo vệ của người đâu?” Trương Huyền thắc mắc hỏi.

“Đừng nhắc nữa.” Philip thở dài:

“Từ sau vụ ở nhà thờ Westminster, cả thành phố đều bị kiểm tra gắt gao, làm ăn khó khăn, nhiều lô hàng của ta gửi đi vẫn chưa nhận được tiền, dòng tiền... gặp vấn đề.”

“Sa sút rồi nhỉ Philip.”

Chí Vĩ nói: “Vậy người không định pha cho chúng ta cốc cà phê? Chúng ta là khách quen đấy.”

“Đừng nói nữa, các người cũng có phần.”

Philip hừ một tiếng: “Muốn cà phê thì tự pha, trong bếp có ấm đun và cà phê hòa tan, đừng động vào cà phê hạt, đắt lắm.”

“Được rồi~”

Chí Vĩ cười vui vẻ đi vào bếp, nhìn hần quen thuộc như vậy, rõ ràng không phải lần đầu.

“VẬY... hôm nay các người định mua gì? Nói trước, nhiều vũ khí trang bị ở đây đã bị chuyển đi, nên có thể không còn nhiều loại...”

Vừa nói, Philip vừa mở cánh cửa bảo mật của kho vũ khí.

Khi cánh cửa mở ra, hiện lên trước mắt vẫn là căn phòng quen thuộc.

Trương Huyền mở điện thoại, đưa danh sách mua sắm của Hà thúc cho Philip: “Những thứ trên danh sách này... tiện thể, để ta xem có món mới nào không.”

Nói xong, Trương Huyền bước vào kho vũ khí, bắt đầu xem xét các loại súng trên giá.

Nhìn một lượt, hần thực sự thấy một người bạn cũ.

“MCX...”

Hần lấy xuống một khẩu SIG-MCX Carbine từ trên tường, thuần thục kiểm tra tình trạng súng.

“Rất quen thuộc nhỉ? Trước đây đã dùng qua?” Philip hỏi.

“Ừ...” Trương Huyền gật đầu: “Dùng nó giết không ít người.”

Nghe xong, Philip co rút khóe mắt.

Dù làm nghề này thường xuyên phải tiếp xúc với những kẻ không cần mạng sống, nhưng nói thật, người như Trương Huyền, hần vẫn là lần đầu gặp.

...

Trường Westminster, ký túc xá nữ sinh.

“Này Tô San, hôm nay cuối tuần, có kế hoạch đi đâu chơi không? Nghe nói tối nay Joel sẽ tổ chức một buổi tiệc âm nhạc tại biệt thự của hắn, chúng ta cùng đi nhé?”

“Ừ... nghe có vẻ là một ý kiến hay, nếu Hunter cũng đi.”

“Haha, Hunter đúng là đẹp trai thật, chỉ tiếc là hắn đã có bạn gái rồi.”

Cô gái tên Tô San là một thiếu nữ cao ráo, trang điểm xinh đẹp, má có chút tàn nhang.

Ngồi trên ghế của mình, Tô San vừa trả lời tin nhắn trên điện thoại, vừa tán gẫu với bạn thân.

Lúc này, cửa nhà vệ sinh mở ra.

Mặc một chiếc áo đen và quần jean rộng, Tiểu Bình từ bên trong bước ra, đơn giản rửa sạch tay, sau đó trở về chỗ ngồi, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Chương 289: Tiêu Đề 《Ẩn》

Không biết vì sao, từ lúc Tiểu Bình bước ra khỏi nhà vệ sinh, tiếng nói chuyện trong phòng ký túc giảm đi nhiều.

Có lẽ cảm thấy bầu không khí không tốt, Tô San chủ động nói:

“Này Bình, buổi tiệc tối nay... muốn đi cùng không? Mấy ngày nay người tâm trạng không tốt, đi thay đổi không khí nhé?”

“Xin lỗi, Tô San, dạo này ta không có thời gian.”

Tiểu Bình không có hứng thú trò chuyện, lắc đầu, từ chối lời mời của Tô San, sau đó cầm một cái túi nhỏ, mở cửa rời khỏi phòng ký túc.

Sau khi Tiểu Bình đi, bạn thân của Tô San nhếch mắt không hài lòng, lẩm bẩm:

“Cái cô chuyển trường này, thật không biết có vấn đề gì? Lần nào chúng ta mời đi chơi cũng không đi...”

“Này!” Tô San nhú mày nói: “Nàng dạo này tâm trạng không tốt, đừng nói vậy.”

“Đúng rồi, nàng tâm trạng không tốt, còn làm loạn tụi sát, người không biết đâu, lúc đó giáo viên Evelyn gọi ta lên hỏi cả giờ đồng hồ, ai không biết lại tưởng ta bắt nạt nàng...”

Bạn thân của Tô San càng nói càng hăng.

Cửa một lần nữa mở ra, Tiểu Bình bước vào.

Bầu không khí trở nên cực kỳ ngưng ngùn.

“Ta chỉ quên lấy điện thoại.”

Tiểu Bình cầm điện thoại trên bàn giờ lên: “Người cứ tiếp tục nói, không sao.”

Bạn thân của Tô San quay mặt đi, không dám nhìn nàng.

Tiểu Bình thấy vậy cũng không để ý, xoay người rời đi.

Ra khỏi phòng ký túc.

Nhìn lên bầu trời xám xịt, Tiểu Bình hít một hơi dài.

Hiện giờ đã là mùa thu, nhiệt độ tuy không quá thấp, nhưng chỉ mặc một chiếc áo đơn ra ngoài vẫn cảm thấy lạnh.

Tuy nhiên, Tiểu Bình không có ý định quay lại lấy áo, trực tiếp đi thẳng về phía cổng trường.

Trên đường đi, thỉnh thoảng nàng gặp một vài bạn học quen mặt.

Nhưng những bạn học này, khi nhìn thấy Tiểu Bình, hầu hết đều lựa chọn lờ đi.

Khi đi qua sân bóng rổ, vài thiếu niên mặc đồ bóng rổ vô tình thấy Tiểu Bình, mặt lộ vẻ cười giễu.

“Này, cô gái châu Á!”

Một thiếu niên ôm bóng rổ hét lên từ xa: “Hôm nay có mang dao chơi không?”

Tiểu Bình nhìn hẩn một cái đầy ghét bỏ, không thèm trả lời, bước chân nhanh hơn, cố gắng tránh xa nơi này.

Nhưng thiếu niên đó không vui khi thấy Tiểu Bình dám lườm mình, mặt hẩn trở nên nghiêm túc, bước tới gần Tiểu Bình:

“Ta đang nói chuyện với người đây! Cha người không dạy người lễ phép à?”

Nghe vậy, Tiểu Bình đột nhiên dừng bước, xoay người, mắt nhìn chăm chăm vào thiếu niên.

Nhưng thiếu niên không hề sợ hãi, giơ tay ra như muốn khoe cơ bắp, cười lạnh tiến gần:

“Sao vậy? Người tự giết mình chưa đủ, còn muốn giết ta à?”

Khi hai người đang đối đầu, một chiếc xe sang trọng màu đen từ từ lái tới, dừng cách đó không xa.

Trong xe, một người đàn ông mặc vest chín chu, mặt không biểu cảm nhìn cảnh tượng này.

“Thưa ngài.”

Người đàn ông đầu trục ở ghế phụ quay lại, chỉ về phía Tiểu Bình nói:

“Đó chính là con gái của Ông Mã Xuyên Đình, tên là Mã Tiểu Bình, hơn nửa tháng trước, Ông Mã Xuyên Đình qua mối quan hệ với Tập đoàn Worle, gửi con gái vào học tại trường này... cần ta xử lý không?”

“... Xuống xe đi.”

Người đàn ông nheo mắt, các khớp ngón tay kêu răng rắc.

Mở cửa xe bước xuống, dưới sự theo dõi của người đàn ông đầu trục, hắn bước tới chỗ Tiểu Bình.

“Ta cảnh cáo người, nếu người còn dám nhắc đến cha ta, ta đảm bảo người sẽ hối hận.”

Tiểu Bình nắm chặt tay, ánh mắt kiên định và lạnh lùng, rõ ràng nòng không đùa.

Thiếu niên bị ánh mắt của Tiểu Bình làm khó chịu, vừa định nói gì đó, một thân ảnh cao lớn đột nhiên đứng chắn trước mặt hắn.

Ngẩng đầu lên, hắn thấy một người đàn ông đầu trọc, mặt không biểu cảm nhìn xuống mình.

“Người...”

BÓP!!!

Không đợi hắn nói hết, một cú đấm mạnh mẽ từ bên cạnh đập vào mặt hắn!

Người ra tay là người đàn ông, hắn bước lên hai bước, cúi người, giọng lạnh lẽo, nói từng chữ một:

“Cha nàng đã dạy nàng lễ phép, nhưng người, ta nghĩ ta cần thay cha người, giúp người ôn lại bài học về giáo dục.”

Nói xong, người đàn ông đầu trọc bước tới, dùng một tay nhắc bổng thiếu niên lên, rõ ràng là định dạy cho hắn một bài học đảng hoàng.

Ở đằng xa, những thanh niên khác nhìn thấy bạn mình bị đánh, nhưng không ai dám tiến lên.

Không thể trách họ, người đàn ông đầu trọc này quá đáng sợ, cao gần hai mét, nặng ít nhất hai ba trăm cân, cổ lộ ra ngoài áo sơ mi có đầy hình xăm, cánh tay nhìn to hơn chân họ, rõ ràng không phải là người tốt.

Còn phía bên kia, được người xuất hiện bất ngờ cứu, Tiểu Bình có chút phản ứng không kịp, lùi lại hai bước:

“Các người là...”

“Đừng lo lắng, hài tử.”

Người đàn ông quay lại, nhìn Tiểu Bình, trong ánh mắt hắn dường như thấy thân ảnh của Mã Xuyên Đình, giọng điệu

cũng dịu dàng hơn:

“Ta là bạn của cha người, trước đây ta làm việc tại Công ty An ninh Mạt Ba, chúng ta từng là đồng đội, chiến hữu. Biết tin cha người gặp nạn, ta đặc biệt đến đây. Nếu có thể... đưa ta đến nơi an táng của hắn được không?”

“Người là...?”

Tiểu Bình nhìn người đàn ông trước mặt, cảm thấy có chút quen thuộc, như đã gặp ở đâu đó, nhưng lại không nhớ nổi tên.

Sau một lúc im lặng... nàng gật đầu.

Người đàn ông mỉm cười:

“Được rồi, lên xe của ta, như vậy nhanh hơn.”

Chương 290: Tiêu Đề 《Ẩn》

.....

Khoảng hơn một tiếng sau.

Ngoại ô phía bắc London, tại một nghĩa trang.

Khi người đàn ông đứng trước bia mộ của Mã Xuyên Đình, hẳn không nói gì trong một thời gian dài.

Đứng bên cạnh, Tiểu Bình nhìn bức ảnh của Mã Xuyên Đình, khóe mắt ướt nhưng cố gắng giữ im lặng.

Một lúc lâu sau, người đàn ông mở lời:

“Lần đầu tiên ta gặp cha ngươi, ta chỉ là một kẻ vô danh, khi đó ta nghèo đến nỗi không có gì để ăn.

Ta nhớ rất rõ, cha ngươi đã cho ta mượn hai trăm đô la, giúp ta sống sót...

Ngày 11 tháng 8 năm 2006, ngày đó ta nhận được tiền lương đầu tiên, cũng là lần đầu tiên cha ngươi mời ta đến nhà ăn tối;

Năm đó, gia đình ngươi còn sống ở Pattaya, nhà cũng là thuê.

Mặc dù cuộc sống không quá tốt, nhưng mẹ ngươi khi đó còn sống, nàng nấu bữa tối, bữa tối đó là bữa tối ngon nhất ta từng ăn, chỉ tiếc rằng...”

Nghे lời của người đàn ông, Tiểu Bình không khóc thành tiếng, nhưng nước mắt đã lăn dài.

“Trên thế giới này, có nhiều chuyện chúng ta không thể kiểm soát...”

Nhưng, sự ra đi của người thân không có nghĩa là thế giới sụp đổ.

Tiểu Bình, ta hy vọng người có thể mạnh mẽ lên, cha mẹ người trên trời đang dõi theo người;

Họ muốn thấy người lớn lên, trở thành một người tuyệt vời, thấy người từ trường học, bước vào xã hội, bước vào hôn nhân... bước vào mọi thứ trong tương lai.”

Nói đến đây, người đàn ông lấy ra một khung ảnh đưa cho Tiểu Bình.

Trong khung ảnh là bức ảnh của Mã Xuyên Đình và vợ.

Trong ảnh, hai người cùng ôm một đứa trẻ nhỏ, nụ cười rất ngọt ngào.

Và đứa trẻ đó, chính là Tiểu Bình.

Nhìn bức ảnh của gia đình ba người, Tiểu Bình đột nhiên bật khóc lớn!

Trong tiếng khóc, người đàn ông lùi lại vài bước, lặng lẽ rời đi.

Trở lại xe, người đàn ông đầu trục đang nghe điện thoại:

“Ừ, ừ, biết rồi.”

Cúp máy, hắn nhìn người đàn ông:

“Thưa ngài, đã xác định được thân phận của cậu học sinh đó, là người địa phương London, gia đình mở công ty xây dựng.”

“Tìm vài người, đốt công ty của họ cho ta.”

Người đàn ông thản nhiên phẩy tay, sau đó hỏi: “Tiền đã chuyển hết chưa?”

“Ừ, chính là vào thẻ của cô Mã Tiểu Bình thường dùng, tổng cộng hai triệu đô la, không thiếu một xu.”

“Thế thì tốt...”

Nhìn ra ngoài cửa sổ xe về phía nghĩa trang, người đàn ông trầm ngâm một lát:

“Đi thôi, chuẩn bị sẵn sàng cho chuyến bay của ta, ở Mumbai... chúng ta còn nhiều việc phải làm.”

Hắn có thể làm cho Mã Xuyên Đình, đến đây là hết.

.....

Trường Westminster, trong phòng giáo viên.

Giống như mọi khi, Evelyn mặc đồng phục giáo viên, ngồi sau bàn làm việc của mình, trông rất có vẻ trí thức.

Chỉ có điều...

Một vài chuyện hôm nay khiến nàng có chút phiền lòng.

“Gì cơ? Tiểu Bình đi cùng người khác? Người đó là ai?”

Nhìn Evelyn, Chí Vĩ nhíu mày:

“Trường của các người sao có thể để người khác tùy tiện đưa học sinh đi? Điều này có phải quá vô trách nhiệm không?”

Evelyn tuy là một giáo viên thực tập trẻ tuổi, nhưng cũng đã có chút khí chất của giáo viên.

Đối diện với câu hỏi của Chí Vĩ, Evelyn đẩy gọng kính, bình tĩnh nói:

“Trước hết, lúc đó ta không có ở hiện trường, và theo các học sinh xung quanh nói, Tiểu Bình tự nguyện rời đi, không bị ép buộc. Ngoài ra, ta đã gọi điện xác nhận an toàn với Tiểu

Bình trước mặt các người, hiện giờ nàng đang trên đường trở về, hai người không cần quá lo lắng. Trong sự việc hôm nay, nam học sinh kia cũng bị thương, phụ huynh của hắn hiện đang ở phòng họp cãi nhau với đồng nghiệp của ta để đòi lời giải thích.”

“Tiểu tử đó còn dám kêu oan? Ta nói này, đánh hắn một trận cũng là nhẹ rồi...”

Chí Vĩ không hài lòng: “Nếu ta có mặt, ít nhất cũng phải đập thêm hai cái, bắt nạt con gái thì có gì hay ho?”

Lúc này, Trương Huyền lên tiếng:

“Xin lỗi, Evelyn, nếu có thể, người có thể cho biết danh tính người đưa Tiểu Bình đi là ai không? Nếu ta nhớ không lầm, Ông Mã Xuyên Đình lúc sinh thời, ở London không có nhiều người quen, có thể lái xe sang như vậy, lại càng không có. Vì tính chất công việc của chúng ta khá đặc biệt, ta cần xác nhận xem người này có tiềm ẩn mối đe dọa nào đối với Tiểu Bình không.”

Thấy thái độ của Trương Huyền khá tốt, Evelyn không khó khăn gì, đưa ra một bảng ghi chép khách thăm:

“Tất cả ở đây, dòng thứ ba.”

“Cảm ơn.”

Trương Huyền nhận lấy bảng ghi chép, nhìn tên và số điện thoại trên đó.

Tên lạ, hắn không nhận ra.

Còn số điện thoại...

Trương Huyền lấy điện thoại, ghi lại số, dự định tìm người tra cứu.

Làm xong mọi việc, Trương Huyền đứng dậy nói:

“Được rồi, Tiểu Bình không sao, ta yên tâm rồi. Về vụ đánh nhau hôm nay, xin nhờ Evelyn giúp đỡ thêm, vì lý do này không hoàn toàn do Tiểu Bình. Nếu phụ huynh bên kia có ý kiến gì, cứ cho họ liên hệ với ta, ta sẽ trực tiếp nói chuyện với họ.”

Evelyn gật đầu: “Được rồi, đây là trường học, đúng sai chúng ta có thể nhìn thấy. Còn Tiểu Bình... thời gian này các người vẫn cần quan tâm nhiều hơn, cố gắng liên lạc với người thân ở quê nhà. Đứa trẻ này tuổi còn nhỏ đã mất cha mẹ, nếu không được chăm sóc kỹ càng, ta sợ sau này sẽ để lại tổn thương tâm lý.”

“Yên tâm, chúng ta sẽ làm...”

Sau khi nói vài câu khách sáo, Trương Huyền và Chí Vĩ rời khỏi văn phòng giáo viên.

Chương 291: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đại ca, người nói, mấy người đó là ai? Không phải là kẻ thù của lão Mã hoặc chúng ta chứ?”

Chí Vĩ lo lắng hỏi.

Họ tổ chức tang lễ đơn giản, sợ rằng kẻ thù của lão Mã hoặc họ sẽ tìm đến, gây nguy hiểm cho Tiêu Bình.

Chuyện hôm nay thực sự khiến họ lo lắng.

Bên cạnh đó, Trương Huyền đang cầm điện thoại, muốn gọi cho Tiêu Bình để xác nhận lại một lần nữa.

Đúng lúc này, họ bất ngờ nghe thấy tiếng ồn ào từ một văn phòng không xa.

“Hôm nay các người nhất định phải cho ta một lời giải thích, con ta bị đánh thành thế này rồi! Phụ huynh bên kia đâu? Sao còn chưa đến!?”

Theo tiếng ồn mà nhìn qua, chỉ thấy bên ngoài một phòng treo biển ‘Phòng họp’.

Một cậu bé tóc vàng mặt mũi bầm tím đang ngồi trên ghế dài bên ngoài.

Qua khe cửa, có thể lờ mờ thấy một người đàn ông trung niên mập mạp đang lớn tiếng với một giáo viên.

Trương Huyền và Chí Vĩ nhìn nhau, không nói lời nào, Chí Vĩ bước nhanh lên trước, nhẹ nhàng đóng cửa phòng đang khép hờ lại.

Hắn tiện tay kéo tấm biển treo trên tường xuống, che lại camera giám sát trên đầu.

Còn Trương Huyền thì ngồi xuống bên cạnh cậu bé.

Dù có chút nghi hoặc nhưng vì Trương Huyền trông không giống học sinh, nên cậu bé không dám nói gì nhiều.

“Này tiểu tử, biết Mã Tiểu Bình không?” Trương Huyền hỏi.

Vừa nghe thấy cái tên này, cậu bé không tự chủ được mà run lên: “Người là ai?”

Trương Huyền không trả lời, tiếp tục hỏi: “Hôm nay có phải người đã xung đột với Mã Tiểu Bình không?”

“Người rút cuộc là ai!?” Cậu bé theo bản năng muốn đứng lên vào phòng họp.

“Xem ra là người rồi.”

Ngay lúc đó!

Trương Huyền nhanh chóng vươn tay quàng lấy cổ cậu ta, mạnh mẽ kéo về!

Cánh tay đè chặt vào cổ họng cậu bé, khiến cậu không thể phát ra âm thanh, đồng thời Trương Huyền nói nhỏ bên tai:

“Cùng ta đến nhà vệ sinh một chuyến, có chuyện muốn hỏi người.”

“Xin lỗi, hiện tại nhà vệ sinh đang sửa chữa, tạm thời không thể vào.”

“Đúng đúng, ta là nhân viên sửa chữa, xin lỗi, nếu muốn đi vệ sinh, có thể xuống tầng dưới, ở dưới cũng có nhà vệ sinh.”

Ngăn lại nhóm học sinh thứ ba muốn vào nhà vệ sinh, Chí Vĩ nhìn đồng hồ:

“Đã hơn mười phút rồi...”

Hắn nhìn cánh cửa nhà vệ sinh phía sau, bên trong cơ bản không có động tĩnh gì, không có tiếng đánh đập hay đập phá.

Nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng nói chuyện.

Lúc này, một nhóm học sinh cao lớn từ xa chạy đến, vừa đi vừa cười đùa.

Vừa đến trước cửa nhà vệ sinh, Chí Vĩ liền cười chần trước họ:

“Xin lỗi, nhà vệ sinh đang sửa chữa, tạm thời không thể vào.”

Mấy nhóm học sinh trước nghe vậy đều không nói gì thêm, quay người rời đi.

Nhưng nhóm này... rõ ràng không tin.

Một nam sinh cao lớn tiến đến trước mặt Chí Vĩ, trêu đùa: “Này anh bạn, đừng đùa, trang phục của người không giống nhân viên sửa chữa, bên trong có bí mật gì à?”

Chí Vĩ cười: “Ta chỉ quên mặc đồng phục, nếu các người muốn đi vệ sinh, có thể xuống tầng dưới, ở dưới cũng có nhà vệ sinh.”

“Này, người châu Á, tránh ra.” Một nam sinh không muốn nghe lời Chí Vĩ, trực tiếp đưa tay đẩy Chí Vĩ ra.

Nhưng bị Chí Vĩ nhanh tay tát mạnh.

“Các chàng trai, nếu các người không muốn gây rắc rối...”

Chí Vĩ thu lại nụ cười, mắt hơi nheo lại, nhìn chằm chằm vào họ, vén áo khoác, để lộ tay cầm một khẩu súng đen sì, nhẹ nhàng nói:

“Tốt nhất là khi ta chưa nổi giận, ngoan ngoãn quay người, đi xuống tầng dưới giải quyết.”

“Ai nha!”

Mấy nam sinh này tuy liều lĩnh, nhưng không ngu ngốc, ngay lập tức nhận ra khẩu súng ở thắt lưng Chí Vĩ, sợ hãi đến tái mặt, liên tục lùi lại.

Đúng lúc đó, cửa nhà vệ sinh mở ra.

Trương Huyền bước ra, tay cầm vại tờ giấy lau nước còn sót lại trên tay, liếc nhìn mấy người trước mặt:

“Cút.”

Ngay lập tức, mấy nam sinh liền bỏ chạy.

“Đại ca.”

Chí Vĩ nhìn sau lưng Trương Huyền.

Cậu bé bắt nạt Tiểu Bình giờ đang dựa vào tường ho khan yếu ớt.

Người cậu bé và sàn nhà đầy nước.

Trên bồn rửa tay còn treo một miếng vải ướt vẫn đang nhỏ nước.

“Nước à? Đại ca người cũng độc ác đấy?”

Chí Vĩ cười nói.

“Tiểu tử này cần phải dạy dỗ đàng hoàng... Được rồi, đi thôi.” Trương Huyền nói nhưng không có tâm trạng nói thêm với Chí Vĩ.

Lúc này, từ miệng tiểu tử này, Trương Huyền biết được một tin tức khó tin.

.....

“Ta là bạn của cha người, trước đây khi ta còn làm việc tại công ty Phòng vệ An toàn Mạt Ba, chúng ta là đối tác, cũng là chiến hữu, đây là lời hân nói!”

“Ta không nói dối! Thính lực của ta tốt hơn người thường nhiều, dù khoảng cách xa nhưng ta vẫn nghe được và ghi nhớ!”

“Đúng đúng, người đó cao to, trông như thường xuyên đi tập gym...”

“Thưa ngài! Xin ngài đừng trùu khắu nũa, ta đã nói hết những gì ta biết rồi!”

“Ngài yên tâm, lát nũa ta sẽ nói với cha ta rằng ta đi vệ sinh không may trượt ngã, tuyệt đối không nhắc đến ngài!”

.....

Nhớ lại những gì tiểu tử khai báo trong quá trình thẩm vấn.

Trong đầu Trương Huyền lóe lên một khả năng gần như không thể!

Đó là... Duke còn sống!

Nhưng, làm sao có thể?

Trương Huyền nhớ rất rõ, chính hắn đã dùng súng bắn vào đầu Duke.

Khi đó máu và não văng khắp nơi, nếu như vậy mà còn cứu được, thì y học Mumbai quả là quá vĩu tưởng.

Chương 292: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng...

Trương Huyền suy nghĩ rất lâu, cuối cùng lấy điện thoại ra, gọi cho Liêm Dao.

.....

“Thưa ngài, đơn xin điều chuyển của ta đã gửi đi gần nửa tháng rồi, sao chưa có hồi âm?”

“Cái gì? Bị từ chối? Chuyện này... thưa ngài, lúc đầu ngài nói rõ ràng, chỉ cần ta hoàn thành xong nhiệm vụ cuối cùng này, sẽ cho ta thăng chức tăng lương, giờ tăng lương thì có rồi, còn thăng chức... alo? Alo! Chết tiệt!”

Bực bội cúp điện thoại, Liêm Dao ngồi bên giường tức giận vỗ điện thoại lên bàn cạnh giường.

“Chẳng coi trọng lời hứa gì cả, thật nghĩ ta không dám từ chức sao?”

Châm một liều thuốc, hút vài hơi, Liêm Dao mới bình tĩnh lại.

Nhưng lúc này, điện thoại đột ngột reo lên.

Liêm Dao vội dập tắt thuốc, quên cả xem ai gọi, cầm điện thoại lên nghe: “Alo? Có tin tức gì mới à?”

“Liêm Dao.”

Nghe thấy cách gọi quen thuộc này, Liêm Dao theo bản năng rời điện thoại ra xa, nhìn tên người gọi.

‘Trương’

Thấy chữ này, Liêm Dao chớp mắt vài cái, động lực vừa nãy liền tan biến, chậm lại điều thuốc đã dập, một mình nói:

“Này, Trương tiên sinh, lần này lại có chuyện gì? Trước đây ta không ngờ vụ của Wilbur lại như vậy, đừng nói là người chưa từ bỏ?”

Nhưng câu nói tiếp theo của Trương Huyền suýt khiến Liêm Dao nghẹt thở.

“Duke còn sống phải không?”

“Cái gì? Khụ khụ...” Bị khói thuốc làm sặc, Liêm Dao nói: “Người say rồi à? Lúc đó người tự tay giết Duke, giờ người hỏi ta?”

Trương Huyền không giấu giếm, kể lại những gì mình biết cho Liêm Dao.

Nghe xong, Liêm Dao nhíu mày: “Nhưng... khi đó ta xem báo cáo khám nghiệm tử thi rồi, chính là Duke không sai. Trừ khi báo cáo làm giả... nhưng có thể người đoán sai không? Dù sao người cũng nói, người không tận mắt thấy Duke.”

Trương Huyền im lặng một lúc, đột nhiên hỏi:

“Gần đây tình hình thị trường buôn lậu ma túy ở Mumbai thế nào?”

“Chuyện đó đừng nhắc nữa.”

Nghe đến đây, Liêm Dao liền đau đầu:

“Hiện tại tập đoàn Hayden tuy đã tan rã, nhưng không hiểu sao lô hàng mấy ngày trước vẫn bị người lấy mất, giờ ma túy tràn vào thị trường, căn bản không kiểm soát nổi, càng kỳ lạ là, tuy thị trường hỗn loạn, nhưng trong hỗn loạn lại có trật tự

nào đó, độ khó phá án của cảnh sát so với trước đây tăng mấy bậc... đợi đã!”

Nói đến đây, Liêm Dao đột nhiên nhíu mày, lẩm bầm:

“Theo lý thuyết, sau khi Henry và Duke hai đại thủ lĩnh chết, các thế lực khác không thể bỏ qua miếng bánh lớn này, chắc chắn sẽ chen vào chia lợi ích, nhưng... tại sao không có chút động tĩnh nào?”

Càng nghĩ càng thấy không đúng, Liêm Dao đứng bật dậy, lấy một cặp tài liệu trong tủ quần áo ra.

Tìm một lúc, nhanh chóng tìm thấy phó bản báo cáo công việc sau khi lục soát công ty của Duke.

Lật vài trang, ánh mắt dừng lại ở báo cáo khám nghiệm tử thi của Duke.

Một lúc lâu sau, Liêm Dao mới lên tiếng: “Trương tiên sinh, suy đoán của ngài...”

“Nếu Duke không chết, mà giả chết, từ công khai thành bí mật, thì không lạ gì lô hàng đó có thể thuận lợi tuồn vào thị trường, chúng ta không tìm được kẻ đứng sau vì kẻ đó vốn là người ‘đã chết’, vậy báo cáo khám nghiệm tử thi này...”

Nói đến đây, Liêm Dao không dám nói tiếp.

Nếu báo cáo khám nghiệm tử thi bị làm giả, thì có nghĩa nội bộ của họ có gián điệp của địch!

Nghe xong lời của Liêm Dao, Trương Huyền nói:

“Hiện tại đều là suy đoán, nhưng nếu Duke thật sự không chết, thì hẳn đang ở London, dù là vì an toàn của ta hay vì lý do khác, ta cũng phải đến đó, Liêm Dao, người có thể tra danh sách hành khách các chuyến bay gần đây không? Có thể sẽ tìm ra gì đó.”

Liêm Dao suy nghĩ rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu:

“Cái này ta không thể, chỉ dựa vào suy đoán thì không thể thuyết phục cấp trên... nhưng ta có thể xem lại thi thể của Duke, nếu ta tìm ra gì đó...”

“Hiểu rồi.”

Trương Huyền cúp máy.

Lúc này, hấn và Chí Vĩ đã đến cổng trường.

“Đại ca...”

Chí Vĩ nhú mày lo lắng: “Nếu Duke còn sống, thì có nghĩa hấn đã lợi dụng người giết Henry, sau đó lại lợi dụng người giết kẻ thay thế hấn, để thoát khỏi sự truy bắt của cảnh sát? Đây không phải là kế Kim Thiên Thoát Xác sao?”

“Kim Thiên Thoát Xác?”

Nghe từ này, Trương Huyền như được khai sáng, lập tức hiểu ra một số việc.

Theo lời Liêm Dao, cảnh sát truy bắt Henry, đồng thời chú ý cao độ đến Duke.

Hai người này hợp tác nhiều năm, đã phát triển lực lượng lớn mạnh như bây giờ, đã trở thành một ‘khối u ung thư’ lớn.

Khi thuốc không thể chữa khỏi bệnh, thì phải dùng dao, cắt bỏ gốc rễ!

Vì vậy, Liêm Dao mới giúp hấn giết Henry và Duke, có lẽ cũng là do cấp trên đồng ý.

Nếu không họ đã giết nhiều người như vậy ở Mumbai, gây ra nhiều chuyện như thế, sao có thể không bị cảnh sát phát hiện hoặc truy nã?

Vô hình trung, hấn đã trở thành tay sai cho chính quyền địa phương...

“Tặc...”

Lúc này, một chiếc taxi dừng lại trước cổng trường.

“Tiểu Bình?” Chí Vĩ nhìn thấy người bước xuống từ xe là Tiểu Bình.

Thấy vậy, Trương Huyền và Chí Vĩ lập tức tiến lên.

“... Các người?”

Nhìn thấy Trương Huyền và Chí Vĩ, Tiểu Bình ôm khung ảnh ngơ ngác.

Sau khi được Duke khuyên nhủ, Tiểu Bình đã dần buông bỏ một số chuyện, thái độ đối với Trương Huyền và họ cũng không còn lạnh nhạt như mấy ngày trước.

Chương 293: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chí Vĩ hỏi: “Tiểu Bình, người đi đâu vậy? Chúng ta vừa mới tìm người, giáo viên của người nói người đi với người khác?”

“Ta... đi thăm cha.” Tiểu Bình cúi đầu, giọng khàn, khoe mắt còn vệt nước mắt.

Nhận thấy Tiểu Bình vừa khóc, Trương Huyền đưa khăn giấy, nhẹ giọng nói: “Tiểu Bình, người vừa đưa người đi là ai? Người nhận ra không?”

Tiểu Bình lắc đầu: “Có chút quen nhưng... không nhớ rõ, hắn nói là đồng nghiệp cũ của cha ta.”

Điều này Trương Huyền đã biết, nên không hỏi thêm, mà lấy điện thoại ra, mở ảnh của Duke, đưa trước mặt Tiểu Bình:

“Là người này phải không?”

“Đúng... các người cũng biết hắn? Hắn tên gì? Là người nước nào?” Tiểu Bình nhận ra Duke, mặt lộ vẻ vui mừng.

Nhận thấy điều này, Trương Huyền không vội trả lời, chỉ vào khung ảnh Tiểu Bình đang ôm: “Đây là... hắn đưa cho người?”

Tiểu Bình gật đầu: “Đúng... hắn là người tốt, rất hiểu về cha ta, tiếc là vừa rồi hắn đi quá nhanh, ta không kịp hỏi tên và liên lạc của hắn.”

Nhìn vào nụ cười của Lão Mã và vợ trên bức ảnh, Trương Huyền trầm ngâm một lúc rồi nói:

“Thực ra, chúng ta cũng không quen biết hẳn lắm, chỉ là tình cờ gặp một lần trước đây thôi. Tên hắn... hình như là gì đó nhỉ? Ồ, ta nhất thời không nhớ ra, dù sao thì hắn từng rất thân với cha ngươi, nhưng mấy năm gần đây không liên lạc nhiều. Hắn có thể đến thăm cha ngươi, nói thật ta cũng khá ngạc nhiên... Đúng rồi Tiểu Bình, sau này nếu ở trường có ai bắt nạt ngươi, ngươi có thể trực tiếp nói với ta hoặc Chí Vĩ, không cần phải chịu đựng. Nếu thật sự không thể, chúng ta sẽ chuyển trường.”

Đó là một lời nói dối thiện ý.

Lúc này Tiểu Bình rõ ràng có cảm tình với Duke, và Trương Huyền, không thể để Duke thoát.

Một lời nói dối khéo léo đã phát huy tác dụng.

Trong tình huống này, việc thừa nhận hay phủ nhận quen biết Duke đều không phải là lựa chọn sáng suốt.

Chỉ có thể mập mờ thông tin, nửa thật nửa giả, rồi chuyển đề tài mới có thể tránh được những rắc rối không cần thiết.

Như vậy nếu Tiểu Bình tình cờ biết Trương Huyền quen Duke, Trương Huyền hoàn toàn có thể nói lúc đó mình quên tên Duke.

Nghiêm trọng hơn, dù Tiểu Bình biết tin Duke đã chết, cũng sẽ không nghi ngờ Trương Huyền và đồng bọn.

Dù sao... họ không thân.

Trừ khi Tiểu Bình tận mắt thấy Trương Huyền ra tay giết Duke.

Nghe xong lời Trương Huyền, Tiểu Bình cũng không nghi ngờ gì, lắc đầu nói: “Chuyển trường... không cần đâu, ta sẽ tự xử lý được chuyện của mình.”

Nói rồi, Tiểu Bình cúi đầu chào Trương Huyền và Chí Vĩ, giọng chân thành:

“Chú Trương, chú Chí Vĩ, thời gian qua, thái độ của ta với các người không tốt, ta xin lỗi. Ta biết cha ta làm nghề này, sinh tử có số, không liên quan đến các người, nhưng ta không thể kiểm soát được cảm xúc của mình.”

Thấy vậy, Trương Huyền vội đỡ Tiểu Bình: “Không sao, chúng ta đều hiểu mà. Hơn nữa, ta và Chí Vĩ cũng chỉ mới hai mươi mấy tuổi, không cần gọi là chú...”

“Người là anh em của cha ta, theo thứ bậc mà nói, gọi các người là chú rất bình thường.”

Tiểu Bình nghiêm túc nói:

“Từ nay về sau, ta sẽ sống tốt, các người cũng không cần quá lo lắng và bảo vệ ta. Cha mẹ ta... chắc hẳn cũng muốn thấy ta có thể tự lập trên thế gian này.”

Nói xong, Tiểu Bình lại cúi chào Trương Huyền và đồng bọn lần nữa: “Cảm ơn các người đã cho ta số tiền đó, nhưng thật sự quá nhiều, ta không biết có nên nhận hay không.”

Trương Huyền ngẩn ra một chút.

Có phải nói đến khoản tiền hỗ trợ trước đây không?

Mấy chục vạn, cũng không nhiều lắm.

Không nghĩ nhiều, Trương Huyền nhanh chóng nói: “Không sao, đây là một chút tâm ý của chúng ta, coi như... một lời giải thích cho cha người.”

Mọi người trò chuyện thêm vài câu, Tiểu Bình nói rằng mình còn một số việc ở trường cần xử lý, rồi quay người đi vào khuôn viên trường.

Nhìn bóng lưng Tiểu Bình, Trương Huyền thoáng thấy thân ảnh Lão Mã.

Tiểu Bình... đã trưởng thành rồi.

“Tóm lại, hiện tại có thể xác định, Duke thật sự còn sống, kẻ chúng ta giết trước đây, chín phần là một người thể thân của Duke.”

Trở lại trại huấn luyện, Trương Huyền lập tức thông báo tin Duke còn sống cho mọi người.

Và tin này thật sự khiến mọi người kinh ngạc.

Bởi vì việc dùng người thể thân, trong hầu hết các trường hợp, thật sự rất hiếm. Ngay cả lãnh đạo một số quốc gia nhỏ cũng không chắc có.

Vì vậy, sau khi giết ‘Duke’, không ai nghĩ theo hướng đó.

Hơn nữa, không lâu sau khi hoàn thành nhiệm vụ, bên Liêm Dao đã xác nhận người chết chính là ‘Duke’.

Vì vậy họ càng không nghi ngờ danh tính của ‘người chết’.

“Vậy nghĩa là hiện tại Duke đang ở London? Hẳn đến London làm gì? Chắc không chỉ để thăm Tiểu Bình và Lão Mã chứ?”

Reeves nghi ngờ động cơ của Duke.

Từ khi biết Duke lợi dụng mối hận thù của họ để thực hiện một kế hoạch thoát thân hoàn hảo, sự cảnh giác của Reeves đối với Duke đã nâng lên mức cao nhất.

Trương Huyền lắc đầu, hẳn cũng không đoán được động cơ và ý định của Duke.

Thực lòng mà nói.

Dù là trong nhiệm vụ hay thực tế, hẳn chưa bao giờ gặp người như Duke.

Nếu nói về mưu kế, có lẽ chỉ có người đã chết như Yadin mới có thể so sánh với hắn...

Chương 294: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghĩ đến đây, một ý nghĩ hoang đường và vô lý bất giác xuất hiện trong đầu Trương Huyền.

Chẳng lẽ... Yadin cũng giả chết?

Không không, không thể nào.

Yadin bị người của MI6 giết.

Nếu Yadin có thể lừa được cả đặc vụ của MI6, thì hẳn thật sự tài giỏi hơn cả trời.

“Duke... phải chết.”

Lúc này, John, người vẫn im lặng hút thuốc, lên tiếng: “Bất kể mục đích hẩn lợi dụng chúng ta là gì, nhưng hiện tại, hẩn đã đe dọa chúng ta. Một kẻ đầy mưu mô và thế lực không rõ ràng... không thể để hẩn cứ rình mò ngoài kia.”

“Ta cũng nghĩ vậy, nhưng...”

Trương Huyền xoa mũi một cách bất lực: “Hiện tại chúng ta quá thiếu thông tin. Chỉ biết Duke đang ở London, không biết hẩn ở đâu, đến hay đi như thế nào.”

Lúc này, Chris giơ tay phát biểu: “Hay tìm Wilson hoặc Scott nhờ giúp?”

Chí Vĩ nhún vai: “Đúng là một cách... nhưng làm vậy sẽ kéo họ vào vòng xoáy này. Nếu có sai sót gì, gia đình họ... Duke không phải là kẻ dễ chơi.”

“Vậy sao không thử tìm sự giúp đỡ từ nhà thờ?”

Hà thúc nói: “Chúng ta còn một số đồng tiền cổ của Thánh Sith. Với khả năng của nhà thờ, tìm một chút thông tin chắc không khó.”

“Nếu Lão Mã còn sống thì tốt biết mấy, hẳn có rất nhiều mối quan hệ, biết đâu có cách...”

“Thôi, đừng nói nữa...”

Nghे mọi người đề xuất, Trương Huyền suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đứng dậy:

“Thử cách của Hà thúc trước. Ta sẽ về phòng lấy đồng tiền cổ Thánh Sith. Nếu nhà thờ cũng không giúp được... ta sẽ nhờ vài người bạn. Mọi người chuẩn bị trang bị đi.”

“Hiểu rồi!”

Cuộc họp kết thúc, Trương Huyền trở về phòng.

Lấy hộp đựng đồng tiền cổ từ kết sắt, nhìn mấy đồng còn lại, Trương Huyền lấy ra vài đồng.

Xoạt xoạt...

“Hử?”

Khi Trương Huyền lấy một nắm đồng tiền, vô tình thấy bên dưới chúng là một chiếc USB.

Đây chẳng phải...

“USB của 0183?”

Lần đầu tiên Trương Huyền sử dụng thẻ hỗ trợ đặc công MI6, đội của hắn mới đến London.

Để nhanh chóng có được vũ khí trang bị, Reeves cùng John đi tìm một người bán vũ khí mà Reeves quen.

Nhưng người bán đó đã đầu quân cho Ark và trở thành quản lý của họ.

Trước đây, Reeves từng đắc tội một nhân vật lớn của Ark khi làm sát thủ.

Khi biết Reeves dám quay lại London, nhân vật lớn đó đã đích thân dẫn người bắt Reeves và John.

Dù Trương Huyền muốn cứu người nhưng khi đó thiếu vũ khí và nhân lực.

Vì vậy, sau khi cân nhắc lợi hại, hắn quyết định sử dụng thẻ hỗ trợ đặc công MI6, gọi một nhóm đặc vụ đến hỗ trợ.

Quá trình không cần nói nhiều, rất thuận lợi tiêu diệt được nhân vật lớn đó.

Khi nhóm đặc vụ sắp trở về, trưởng nhóm 0183 đã giao cho Trương Huyền chiếc USB này, chứa thông tin và mã kích hoạt của nhiều đặc vụ ngầm.

Hy vọng Trương Huyền có cơ hội trả lại cho MI6 hiện tại.

Từ khi nhận USB, Trương Huyền chưa bao giờ đụng đến, cho đến bây giờ.

Lấy USB ra khỏi hộp, nhìn biểu tượng trên đó,

Trương Huyền suy nghĩ vài giây.

“Hay là... xem thử?”

Nghĩ là làm, Trương Huyền ngồi xuống, mở laptop trên bàn.

Rất nhanh, sau khi máy tính khởi động, Trương Huyền cắm USB vào cổng.

Đình đông!

Góc phải màn hình hiện ra thông báo thư mục USB.

Mở thư mục, nội dung rất gọn gàng, ngoài vài tập tin văn bản đánh số còn có một tập tin chú thích và một tập tin công

cụ.

Mở một tập tin ngẫu nhiên, đầu tiên là một bản lý lịch chi tiết và ảnh.

【Tên thật: Hawthorne Augustine】

【Tên giả: Walsh Harvey】

【Số hiệu: X01804】

【Thân phận: Thánh tọa·Kỵ sĩ Thánh Điện】

【Vị trí: Mỹ, Washington】

【Trạng thái: Ngầm】

【Lần kích hoạt gần nhất: 2/7/2014】

【Đánh giá trung thành: Cấp 6】

【...】

“Giỏi thật... ngay cả trong Kỵ sĩ Thánh Điện cũng có người của MI6?”

Trương Huyền đã từng tiếp xúc với Kỵ sĩ Thánh Điện.

Trong nhiệm vụ thị trấn tối tăm, nếu không có sự giúp đỡ của Kỵ sĩ Thánh Điện Logan, hẳn không chắc hoàn thành nhiệm vụ suôn sẻ.

Nếu tất cả Kỵ sĩ Thánh Điện đều ở trình độ của Logan... Trương Huyền chỉ có thể thốt lên ‘ngầu’.

Mở vài tập tin khác xem thử.

Những đặc vụ ngầm trong đó, không ngoại lệ, đều có vị trí và thân phận nhất định trong các thế lực khác nhau.

Giá trị của USB này vượt xa tưởng tượng của Trương Huyền.

“Ừm? Đây là...”

Mở tập tin cuối cùng, Trương Huyền nhú mày.

.....

【Tên thật: Worleace Neilson】

【Tên giả: Marcus Harlan】

【Số hiệu: X01809】

【Thân phận: Quản lý cấp thấp, Hội đồng Ark】

【Vị trí hiện tại: Ấn Độ, Nashik】

【Trạng thái: Ngâm】

【Lần kích hoạt gần nhất: 18/9/2014】

【Đánh giá trung thành: Cấp 7】

【...】

.....

Quản lý Ark tại Ấn Độ?

Trương Huyền chưa có nhiều giao tiếp với Ark, nhưng biết tổ chức này rất bí ẩn và quyền lực.

Nếu là họ...

Có thể tìm ra những thứ người thường không tìm được.

Nghĩ vậy, Trương Huyền kéo trang xuống, bỏ qua đoạn dài về thân thế và sự nghiệp của đặc vụ, đến trang cuối cùng.

【Mã kích hoạt: 】

【Cách kích hoạt: Đầu tiên, chuẩn bị hai tài khoản thành viên Ark, sau khi đăng nhập trang web Ark, vào mục chợ đen, tìm bài viết chủ đề cao nhất trong ngày, đăng một bài có giấu thông tin liên lạc hoặc điểm liên lạc của bạn, nội dung bài viết phải viết theo định dạng giải mã số 2, sau đó trong khoảng 12-18 phút, vào mục đỏ, dùng tài khoản thành viên khác, đăng

một bài chủ đề có giấu số hiệu mã mật, nội dung phải viết theo định dạng giải mã số 3, đọi đặc vụ liên lạc, chỉ cần dùng mã Morse đánh mã kích hoạt, đặc vụ sẽ được kích hoạt.】

Chương 295: Tiêu Đề 《Ẩn》

【Chi tiết xin xem ‘chú thích’】

Cách kích hoạt này đúng là phức tạp, nhưng cũng dễ hiểu.

Trương Huyền mở chú thích, quả nhiên tìm thấy định dạng giải mã và phương pháp tương ứng.

Trong đó, định dạng giải mã số 2 là mật mã Playfair.

Mật mã Playfair lần đầu được sử dụng trong Thế chiến I, hiện nay tính bảo mật không cao, nhưng vẫn khá hữu dụng.

Dù sao, đây chỉ là một phần của cách kích hoạt.

Nếu dùng cách liên lạc mã hóa.

Dù mật mã này bị giải, người giải cũng chỉ có được một đoạn thông tin liên lạc, không biết được danh tính liên lạc.

Cách giải mã số 3 mới là mấu chốt.

Thời gian đăng bài có thể sàng lọc nhiều nghi vấn.

Khoảng thời gian 12-18 phút không phải là số chẵn.

Một mặt giảm bớt nghi vấn, một mặt cũng giúp đặc vụ xác định phạm vi tìm kiếm chính xác.

Cụ thể về cách giải mã số 2, là mật thư chứa mật mã thay thế kép, mật mã Playfair và số hiệu mã mật.

Viết một mật thư chứa mật mã thay thế kép.

Giải mật mã thay thế kép, dùng mật mã Playfair giải mã văn bản, cuối cùng ra số hiệu mã mật.

Số hiệu mã mật đã được ghi rõ trong chú thích.

Từ 00 đến 09, tổng cộng 10 mã lệnh.

Mã 09 là lệnh kích hoạt đặc vụ.

Các mã trước đó có lệnh như đặc vụ bị lộ, di chuyển địa điểm, thậm chí là tự sát.

Nhìn chung, Trương Huyền thấy đau đầu.

Quá phức tạp.

Không lạ khi các đặc vụ ngầm này có thể hoạt động lâu như vậy, cách giải mã phức tạp thế này, người thường khó nghĩ ra.

May mà trong phần chú thích còn có mấy mẫu mật thư và mật mã. Chỉ cần thay đổi một chút thứ tự là có thể trực tiếp sao chép và sử dụng được.

Cách truy cập vào trang web chính thức của Ark và tài khoản thành viên đều có thể tìm thấy trong tập tin ‘Sử dụng công cụ’.

Trong hộp công cụ, thậm chí còn có một công cụ chuyển đổi IP mã hóa cao và tài khoản cùng mật khẩu của hơn mười phần mềm xã hội khác nhau.

Tất cả những thứ này đều là những thứ mà đặc vụ 0183 đã sử dụng trong nhiều năm qua, đúng lúc bây giờ có thể đem ra dùng.

Trang web chính thức của Ark không có địa chỉ cố định.

Cách đăng nhập cũng không khó. Mở công cụ chuyển đổi IP, sau khi tiến hành giả lập IP, nhập vào trình duyệt một địa chỉ trang web.

Địa chỉ này là trang web chính thức của một công ty đầu tư bình thường.

Mở trang dịch vụ khách hàng của công ty, chọn một số tài khoản thành viên bất kỳ và gửi đi.

Chẳng mấy chốc, dịch vụ khách hàng đã gửi liên kết vào trang web chính thức của Ark.

“Thật là bí ẩn...”

Khi Trương Huyền nhấp vào, một diễn đàn đơn giản với nền đen chữ trắng hiện ra trước mắt hắn.

Diễn đàn được chia thành hơn mười bảng mục.

Trương Huyền cũng không xem kỹ, vì hắn đến đây là để làm việc.

Sau khi đăng nhập tài khoản, hắn vào bảng mục chợ đen, tìm bài viết có chủ đề cao nhất trong ngày.

【Studio Cá Bay hôm nay chính thức thành lập, kính mời các nhà tài trợ và người thực thi hợp tác lâu dài! Phát tài ở tầng 800!】

“Chính là cái này rồi...”

Trương Huyền nhấp vào bài viết, liếc nhìn số tầng, rồi tìm một tài khoản phần mềm xã hội trong hộp công cụ và đăng nhập.

Sau khi xác định tài khoản này chưa từng sử dụng, hắn nhanh chóng sao chép mật thư kèm theo tài khoản phần mềm xã hội hiện tại và đăng vào bài viết.

Tiếp đó, hắn tìm đến bảng mục đỏ, chuẩn bị đăng bài mật thư thứ hai.

Khi Trương Huyền kiểm tra định dạng mật thư, hắn bất ngờ chú ý đến một bài viết được ghim trong bảng mục đỏ.

【Danh sách thành công mới nhất của hội viên đỏ!】

Do tò mò, Trương Huyền nhấp vào xem.

Vừa vào xem, hắn liền thấy một cái tên quen thuộc.

【Wilbur Kuhler đã bị tiêu diệt!】

“Đây không phải là...”

Trương Huyền có chút ngạc nhiên.

Ban đầu, hắn luôn nghĩ Wilbur bị Duke phái người diệt khẩu, nhưng giờ xem ra... có vẻ không phải vậy?

Hắn tiếp tục xem các danh sách khác, nhưng không thấy tên nào quen thuộc.

Nhìn lại thời gian.

Lúc này, đã đến giờ.

Trương Huyền không chần chừ, đăng bài viết chủ đề đã chỉnh sửa sẵn.

Trong bảng mục đỏ, đa số là những bài tán gẫu, có không ít người thảo luận về những chuyện kỳ quặc.

Từ biến động chính trị của quốc gia nào đó đến việc ăn vặt ở đâu ngon.

Có thể nói là đủ mọi thứ linh tinh.

Còn bài viết chủ đề của Trương Huyền, bên ngoài chỉ là một bài viết giống như nhật ký du lịch.

Trong vô số chủ đề, bài viết này không hề nổi bật.

Sau khi đăng, nhanh chóng có người phản hồi.

【Claire: Ghét nhất là cuộc sống của mấy tên đại gia đáng ghét này, ta cũng muốn có tiền đi du lịch đây!】

【Studio SEE: Đừng hét lên, cậu còn nợ chúng ta bao giờ trả?】

【Claire đã chỉnh sửa một bài viết】

【Đại Bạch: Ha ha, cười chết ta rồi】

Ừm...

Rất đúng kiểu diễn đàn.

Ngay lúc đó, phần mềm xã hội bỗng nhấp nháy hai lần.

【Người có yêu cầu kết bạn mới, vui lòng kiểm tra kịp thời!】

“Mau như vậy sao?”

Có câu rằng, kẻ xa nhà, lòng luôn hướng về quê hương.

Nhưng thời gian trôi qua, cũng có thể quên đi từng cành cây ngọn cỏ ở nhà.

Worleace Neilson.

Tên này, Marcus đã gần như quên mất, trong hàng nghìn ngày đêm qua, hắn đã vô số lần tự hỏi lòng mình.

Mình thực sự là Worleace Neilson? Hay là Marcus Harlan?

Chương 296: Tiêu Đề 《Ăn》

Hoặc... cả hai đều là mình.

“Ừm...”

Ôm đầu, ngồi dậy từ giường, cơn đau đầu và chóng mặt do say rượu khiến Marcus rất khó chịu.

Sau hơn mười phút, Marcus mới dần hồi phục.

“Tối qua...”

Marcus nhớ không rõ lắm, chỉ nhớ rằng tối qua hẳn có buổi gặp mặt đối tác kinh doanh.

Sau bữa ăn, đối tác đề nghị cùng đi quán bar chơi.

Là một người làm ăn... ít nhất là bề ngoài, Marcus không từ chối mà đồng ý vui vẻ.

Sau đó... uống rượu và vui chơi.

Thật ra, Marcus đã quen với cuộc sống này, thậm chí là thích thú.

Cầm điện thoại cạnh giường, hắn kiểm tra ghi chú của mình.

Ghi chú ghi rõ hôm nay hắn phải đến công ty để xử lý một số việc.

Nhưng lúc này đã là buổi chiều, dù có đi cũng gần hết giờ làm, không kịp làm gì cả.

“Thôi...”

Mở ngăn kéo tủ cạnh giường, lấy ra một khẩu súng Beretta, kiểm tra đạn trong băng và nòng súng rồi mới yên tâm đứng dậy.

Đây là thói quen hắn duy trì nhiều năm.

Là một đặc vụ ngấm trong tổ chức đối địch, Marcus phải đảm bảo luôn sẵn sàng tự vệ.

Tất nhiên.

Đây là suy nghĩ của hắn vài năm trước.

Giờ đây... chỉ là thói quen.

Sau khi rửa mặt đơn giản, mặc áo khoác, Marcus rời phòng ngủ.

Nhà của Marcus rất gọn gàng sạch sẽ, nhưng không có nhiều đồ cá nhân, rõ ràng là hắn chưa lập gia đình.

Pha một ly cà phê, Marcus vào phòng làm việc và mở máy tính.

Như thường lệ, hắn bắt đầu lướt qua một số thông tin trên diễn đàn Ark.

Định xem gần đây có chuyện gì thú vị không.

“Ừm... Bạch Sư lại nhận nhiệm vụ à? Không biết xui xẻo là ai đây... ừm? Đây không phải là ai đó sao? Hắn cũng chết rồi? Thật thú vị...”

Nhìn những sự việc mới trên diễn đàn, Marcus không khỏi bật cười.

Nhớ lại thời gian đầu tiếp xúc với diễn đàn Ark, hắn luôn bị những phát ngôn và sự việc vượt quá giới hạn ở đây làm kinh ngạc thậm chí kinh tởm.

Nhưng theo thời gian, hắn đã dần quen.

Thế giới là như vậy, khổ đau luôn xảy ra mọi lúc mọi nơi.

Khi không thể thay đổi thế giới, thì chỉ có thể thay đổi bản thân.

Trong lúc Marcus lướt diễn đàn, hắn vô tình thấy một bài nhật ký du lịch khá bình thường.

“Đây là...”

Nhìn bài nhật ký này, Marcus không khỏi nhíu mày.

Ký ức xa xưa trong đầu bắt đầu hiện lên!

“Mật mã thay thế kép?”

Nhìn những chữ cái sắp xếp, Marcus theo bản năng cầm bút và giấy trên bàn, bắt đầu giải mã.

Nhưng sau khi giải xong, chỉ là một đoạn văn vô nghĩa.

Marcus không vội, xác định đoạn văn không sai, tiếp tục dùng mật mã Playfair giải mã.

Rất nhanh, hắn thu được hai chữ số Ả Rập.

0, 9.

09...!?

Nhìn kết quả cuối cùng, đồng tử của Marcus co lại, đầu óc trống rỗng!

Đây là...

Mã lệnh kích hoạt đặc vụ!

Trong MI6, mỗi đặc vụ ngầm đều có một tấm thẻ mã riêng biệt.

Và thẻ mã của hắn, đã thuộc lòng, không thể nào nhầm được!

Nếu không phải là trùng hợp...

Marcus lập tức chuyển bảng mục, vào bảng chợ đen, kéo xuống để tìm phản hồi.

Rất nhanh, hắn tìm thấy vài bài viết trong phạm vi thời gian.

“Quá ngắn, không phải... cái này... không giải được... còn cái này...”

Không mất nhiều thời gian, Marcus nhanh chóng tìm được một bài có thể giải ra một dãy số và tên.

Nếu đoán không sai, đây là cách liên lạc của đặc vụ cấp trên.

Nghĩ vậy, Marcus đứng dậy, kiểm tra ngoài cửa sổ, chắc chắn không ai theo dõi, kéo rèm cửa lại, khóa cửa.

Sau đó, hắn kiểm tra kỹ lại căn phòng, chắc chắn không có thiết bị giám sát, rồi mới yên tâm đi đến giá sách.

Mở một ngăn bí mật trong giá sách, lấy ra một gói nhỏ được bọc kín trong túi Faraday.

Mở túi, bên trong là một chiếc điện thoại đã được cải tiến.

Lắp thẻ SIM vào, bật điện thoại, Marcus mở phần mềm ẩn IP, rồi mở phần mềm xã hội tương ứng, đăng nhập tài khoản.

Bắt đầu tìm kiếm dãy số đã giải mã.

Quả nhiên, sau khi tìm kiếm, một tài khoản trắng xuất hiện trước mắt Marcus.

Lúc này Marcus rất kích động, nhưng cũng lo lắng.

Hắn đã mất liên lạc với tổ chức nhiều năm, trong những năm qua, hắn từng nghi ngờ mình bị tổ chức bỏ rơi, cũng nghi ngờ đặc vụ cấp trên đã gặp nạn...

Tóm lại, người đột ngột liên lạc qua mật mã này... hắn không tin tưởng.

Nghĩ vậy, tay hắn do dự khi bấm vào mục “kết bạn”, không dám nhấn.

Nhưng...

Cơ hội kết nối lại với tổ chức đang ở trước mắt, hắn không thể bỏ qua.

Dù những năm qua, hắn đã dần quen với thân phận Marcus.

Nhưng hắn luôn nhớ tên thật của mình, không dám quên dù chỉ một giây.

Cuối cùng...

Ngón tay hắn nhấn xuống.

Đình đoong!

Yêu cầu kết bạn được gửi đi, Marcus lo lắng chờ đợi.

May mà bên kia không để hắn chờ lâu, đã chấp nhận yêu cầu kết bạn.

Marcus không vội gửi tin nhắn, vì theo quy tắc, hắn phải đợi đối phương gửi mã kích hoạt Morse mới hoàn thành quy trình kích hoạt đặc vụ.

Chờ khoảng mười phút, ba đoạn tin nhắn âm thanh được gửi từ bên kia.

Marcus mở những đoạn âm thanh này, nhưng không nghe thấy gì.

Không chần chừ, hắn lấy một tai nghe có dây từ ngăn kéo, cắm vào và mở âm lượng tối đa, bắt đầu nghe kỹ.

Quả nhiên, như chương trình đã nói.

Khi phóng đại âm thanh, tiếng tích tắc vang lên từ tai nghe.

Tiếng này nghe như nhiễu sóng điện thoại, nhưng Marcus có thể kết nối lại thành từng chữ cái.

Chương 297: Tiêu Đề 《Ẩn》

!

Chính xác là mã kích hoạt đặc vụ của hắn!

Cuối cùng xác nhận, Marcus thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt căng thẳng dần thả lỏng.

Nhanh chóng gõ bàn phím, gửi tin nhắn đầu tiên cho tổ chức sau nhiều năm!

【Mã đặc vụ: X01809, trạng thái đã kích hoạt, xin chỉ thị nhiệm vụ!】

.....

“Thành công rồi...”

Nhìn màn hình, thấy thông điệp của X01809, Trương Huyền biết rằng hắn đã làm đúng.

Giống như 0183 từng nói, những đặc vụ ngầm này sẽ vô điều kiện tuân theo mệnh lệnh cấp trên, kể cả là tự sát.

Nhưng Trương Huyền không phải là 0183, nên không thể ra lệnh quá vô lý.

Suy nghĩ vài giây, Trương Huyền gửi yêu cầu của mình cho đối phương.

.....

“Duke?”

Là một trong những quản lý của Ark tại khu vực Ấn Độ.

Marcus đương nhiên biết Duke là ai.

Nhưng trước đó, trên diễn đàn Ark đã có người nói Duke đã chết rồi...?

Nghĩ vậy, Marcus nhìn lại màn hình máy tính của diễn đàn Ark.

Nếu cấp trên đã rõ ràng nói Duke chưa chết, thì chắc chắn Duke vẫn còn sống.

Người thường có thể không tra ra, nhưng hắn không phải người thường.

Marcus lập tức dùng phần mềm chat trên máy tính, liên lạc với trợ lý, gửi yêu cầu của cấp trên.

Không lâu sau, trợ lý gửi một tập tin mã hóa.

Trợ lý: 【Thưa ngài, tất cả thông tin ngài cần đều ở trong đó. Về việc Duke giả chết, phía hội đồng quản trị Ark thực sự biết, theo ông Moses, sau khi giả chết, Duke đã đạt được một số thỏa thuận với một đại nhân vật trong hội đồng quản trị.】

Marcus: 【Ồ? Là ai? Thỏa thuận gì?】

Trợ lý: 【Xin lỗi, thưa ngài, với quyền hạn của chúng ta hiện tại, không thể biết được những điều này.】

Marcus: 【Ừm... Ta biết rồi.】

Khi kiểm tra tài liệu, xác nhận tính xác thực.

Trong đầu Marcus vẫn nghĩ: Duke đã liên kết với ai? Hắn đã làm gì?

Còn cấp trên mất liên lạc nhiều năm nay đột ngột xuất hiện, lại muốn điều tra Duke vì mục đích gì?

Suy nghĩ hồi lâu, ánh mắt của Marcus cuối cùng dừng lại trên lịch trình gần đây của Duke.

“Có lẽ... ta có thể nhân cơ hội này để xem, kẻ đã liên lạc với ta rốt cuộc là ai...?”

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, mắt Marcus hơi nheo lại.

Sau khi gửi toàn bộ tài liệu cho ‘cấp trên’, Marcus liền cầm một chiếc điện thoại khác, bấm một số điện thoại:

“Alo? Bạn cũ, người vẫn còn ở London chứ? Có việc này cần người giúp ta một chút... Đừng lo, không phải bảo người đi giết người, người chỉ cần tìm vài người, giúp ta theo dõi một người...”

...

Sân bay thành phố London.

“Thưa ngài, do vấn đề điều phối, có lẽ máy bay của chúng ta sẽ không thể cất cánh ngay, có thể phải chờ thêm khoảng nửa tiếng nữa.”

Người đàn ông đầu trọc đang cầm một chiếc vali nói với Duke đang ngồi đối diện.

Duke đang đọc báo và uống cà phê, không ngẩng đầu lên nói: “Ta biết rồi, vậy đợi thêm chút nữa. Glenton, không cần phải khách sáo, ngồi xuống đi.”

“Vâng, thưa ngài.” Glenton gật đầu, ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Duke một cách quy củ.

Sau hơn mười phút, Duke đọc xong nội dung cuối cùng của tờ báo, ngẩng đầu nhìn Glenton trước mặt.

Nhìn Glenton luôn giữ vẻ cảnh giác cao độ, Duke bỗng nhiên hỏi: “Glenton, người xuất ngũ đã bao lâu rồi?”

“Chỉ còn hai tháng nữa là tròn năm năm, thưa ngài.”

“Nếu ta nhớ không lầm, người từng là thành viên của đội SEAL đúng không?”

Glenton hơi do dự, nhưng vẫn gật đầu: “Đúng vậy, thưa ngài.”

“Vậy trước đây người hẳn đã trải qua không ít trận chiến?”

“Điều này... đúng vậy, thưa ngài.”

Thấy Glenton dường như không muốn nói về một số trải nghiệm của mình, Duke cười, không hỏi thêm mà chuyển đề tài:

“Người biết không, Glenton, lý do ta chọn người làm vệ sĩ lần này chính là vì hồ sơ của người. Ta rất tin tưởng người... đúng rồi, quê của người ở Texas phải không? Ta đã gặp rất nhiều người Mỹ, nhưng những người ta thích nhất vẫn là những người đến từ Texas.”

Glenton gật đầu nhẹ: “Cảm ơn ngài đã khen ngợi, thưa ngài.”

Đang nói chuyện, một nhân viên vệ sinh sân bay đẩy xe rác đi qua.

Theo phản xạ, Glenton nghiêng đầu, dùng ánh mắt theo dõi bóng lưng của nhân viên vệ sinh đó.

“Có chuyện gì vậy?”

Thấy Glenton có biểu hiện lạ, Duke liếc mắt nhìn nhân viên vệ sinh đó.

Nhưng không nhận ra điều gì.

Glenton không nói gì, sau khi quét nhanh ánh mắt qua đám đông xung quanh, lấy điện thoại ra, gửi một tin nhắn cho Duke:

“Thưa ngài, tình hình có vẻ không ổn lắm, có người đang theo dõi chúng ta.”

Thấy tin nhắn này, Duke cau mày, dường như nghĩ đến điều gì đó.

Lúc này, Glenton không để lộ cảm xúc, mở khóa chiếc vali, sau đó đứng dậy, đi đến bên cạnh Duke, nói nhỏ:

“Thưa ngài, có lẽ hôm nay chúng ta phải thay đổi hành trình.”

Duke gật đầu nhẹ, không nói thêm, những chuyện thế này nên để người chuyên nghiệp xử lý, hắn chỉ cần nghe theo sự bảo vệ là được.

Theo chỉ dẫn của Glenton, Duke để hành lý lại tại chỗ, hai người một trước một sau, nhanh chóng đi về phía cửa sân bay.

Cùng lúc đó, trong sảnh sân bay.

Một số kẻ ẩn mình trong đám đông đã chú ý đến tình huống này.

Nhân viên vệ sinh vừa đi qua hai người Duke bấm nút trên bộ đàm giấu trong áo:

“Mục tiêu đang rời đi, lặp lại, mục tiêu đang rời đi, chúng ta dường như đã bị lộ, có tiếp tục theo dõi không?”

Chương 298: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ngay lập tức, có hồi âm từ bộ đàm: “Nhóm một có thể rút lui, nhóm hai, các người lái xe theo dõi, cẩn thận, đừng để bị lộ nữa.”

“Rõ.”

...

Trong khi đó, ở phía khác.

Trương Huyền cùng vài người đang trên đường tới sân bay.

Vì nhiệm vụ lần này cần giữ bí mật, Trương Huyền đã gọi cho Philip, nhờ hắn kiểm hai chiếc xe đen không đăng ký.

Hiện tại, họ đang lái xe gần tới sân bay.

Đội mũ trùm đầu đen, kéo nhẹ chốt súng MCX trong tay để kiểm tra đạn đã lên nòng, Trương Huyền quay lại nhìn vài người ngồi ở ghế sau:

“Nhớ kỹ, nhanh chóng vào và ra, trừ khi cần thiết thì không giao chiến với cảnh sát. Sau khi hạ gục mục tiêu, lấy một ống máu rồi rút!”

Lúc này, xe của Trương Huyền đã gần tới vòng ngoài sân bay.

Nhưng ở ngã tư phía trước, lại có một hàng dài xe đang chờ. Nhìn logo các trường học thống nhất trên thân xe và những người trẻ tuổi trong xe đang vui vẻ, rõ ràng là một trường học nào đó đang tổ chức chuyến đi du lịch.

Dù Trương Huyền và mọi người đều đã nôn nóng, nhưng lúc này, nếu bị lộ mục tiêu trước, rất có thể sẽ gây ra những chuyện ngoài dự tính.

Trong xe trước, Hà thúc đang ngồi ở ghế lái, tay đặt trên vô lăng, ngón tay không ngừng gõ nhẹ.

Nhìn ra ngoài, lại nhìn đồng hồ, cuối cùng không chịu nổi nói: “Trương ca, đợi thêm nữa e rằng sẽ không kịp.”

Lúc này, khuôn mặt Trương Huyền cũng không dễ coi.

Sau khi biết Duke hôm nay sẽ về Mumbai, dù đã ngay lập tức gọi đội viên xuất phát, nhưng xem ra vẫn có thể không kịp.

Khi Trương Huyền cầm bộ đàm định thông báo mọi người xuống xe đi bộ, ở làn đường đối diện bên cạnh.

Một chiếc Maybach đen nhanh chóng lướt qua!

Trương Huyền mắt rất tinh, nhìn qua kính chắn gió đã thấy gương mặt của Duke trong xe!

Dù không biết tại sao Duke đột nhiên rời khỏi sân bay, nhưng lúc này đã như dây cung đã lên, không thể không bắn, quyết định nhanh chóng, Trương Huyền bấm nút bộ đàm:

“Quay đầu! Nhanh! Mục tiêu đang ở trong chiếc Maybach đen vừa đi qua, biển số xe là:!”

Trương Huyền vừa dứt lời, Hà thúc lập tức đánh tay lái, trực tiếp quay đầu xe, rời khỏi dòng xe, đuổi theo chiếc Maybach đó!

Xe phía sau cũng không chậm, nhanh chóng bám theo.

Trên ghế sau, Chí Vĩ mở cửa sổ trời, thả một chiếc Drone ra!

“Đuổi theo, nhanh lên, nhanh lên!”

Trong chiếc Maybach, Glenton nhìn qua gương chiếu hậu thấy hai chiếc xe đuổi theo, ánh mắt hiện lên vẻ nghiêm trọng.

Ngay lập tức lấy ra hai chiếc áo chống đạn từ trong vali, ném một chiếc cho Duke ngồi ở ghế sau:

“Thưa ngài, hãy mặc áo chống đạn vào. Chiếc xe này là xe chống đạn, tạm thời không có gì nguy hiểm, nhưng ngài có lẽ phải nhanh chóng tìm vài người bạn đến giúp.”

“Ý người là, người có thể không đưa ta thoát ra được?” Duke cau mày.

“Khả năng không cao.” Glenton mặt nghiêm trọng, rõ ràng không lạc quan về khả năng thoát thân một mình.

“...Ta hiểu rồi.”

Nói rồi, Duke lấy điện thoại ra, gọi một cuộc gọi.

Trong khi đó, Glenton mặc áo chống đạn xong, lại lấy từ trong vali ra một khẩu súng P226 đen, trang bị đạn dự phòng, kéo khóa nòng lên đạn.

Sau đó, hắn nói với tài xế bên cạnh, người đã sợ đến run rẩy:

“Đừng căng thẳng, chiếc xe này là xe chống đạn đặc chế, người chỉ cần lái tốt thì không sao cả. Nhớ kỹ, lát nữa người phải nghe rõ lệnh của ta, bảo người tăng tốc thì tăng tốc, bảo người giảm tốc thì giảm tốc, tuyệt đối không được hoảng!”

Tài xế này tuy được phái từ tổ chức Ark, nhưng rõ ràng chưa từng gặp tình huống như vậy, gan rất nhỏ, dù nghe Glenton nói vậy, mặt vẫn tái nhợt, không nói được câu nào hoàn chỉnh.

Thấy vậy, lòng Glenton trầm xuống, nhưng lúc này hắn chỉ có thể hy vọng tài xế này không đột

nhiên dở chừng.

Rất nhanh, ba chiếc xe lần lượt lao qua một ngã tư đèn đỏ.

Không biết từ lúc nào, đã có hai chiếc xe máy đen lặng lẽ theo sau.

“Đây là B2, phía trước khoảng ba trăm mét có xe tuần tra, cẩn thận đừng nổ súng!”

Tiếng của Chí Vĩ vang lên trong bộ đàm.

Trương Huyền đáp lại: “Rõ.”

Vừa nói xong, giọng của John cũng vang lên trong bộ đàm: “Đây là A2, phát hiện có người theo dõi sau lưng, là hai chiếc xe máy đen, khoảng cách khá xa, cả hai tay lái đều đội mũ bảo hiểm đen, không nhìn rõ mặt. Có cần hạ bọ chúng không?”

Nghe vậy, trong mắt Trương Huyền hiện lên vẻ nghi ngờ, hai chiếc xe máy này là người của Duke sao?

Nghĩ đến đây, Trương Huyền bấm nút bộ đàm: “Không vội, chờ qua ngã tư phía trước rồi nói. B2, để Drone bay cao hơn, mở camera chia sẻ, ta cần biết tình hình đường phía trước.”

“B2 rõ, camera đã mở chia sẻ.”

Trương Huyền mở màn hình chiến thuật trên ngực, nhìn hình ảnh camera Drone hiển thị.

Lúc này xe đã nhanh chóng lao qua ngã tư tiếp theo.

Đúng như Chí Vĩ nói, một chiếc xe tuần tra đang đậu trước quán cà phê, hai cảnh sát đang cầm cà phê, mặt mỉm cười nói chuyện, không chú ý đến đoàn xe đang lao qua.

Trong chiếc Maybach, Glenton cũng nhìn thấy hai cảnh sát, kinh nghiệm chiến đấu lâu năm nói cho hắn biết, tình thế hiện tại rất bất lợi, trước khi an toàn, phải làm rối loạn tình hình!

Trộn nước đục!

Không chút do dự, Glenton mở một phần cửa sổ xe, giờ
súng bắn ra ngoài!

Pằng! Pằng!

Chương 299: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hai tiếng súng vang lên rõ ràng, làm náo loạn cả con đường!

Đúng như Glenton dự đoán.

Hai cảnh sát vừa nghe tiếng súng, lập tức phản ứng, biết có chuyện.

Vội vàng ném cà phê, nhanh chóng tìm chỗ ẩn nấp, và hoảng hốt nhìn về hướng tiếng súng.

Một cảnh sát già kinh nghiệm, xác định mục tiêu không phải là họ, liền bấm bộ đàm:

“Gọi tổng bộ! Gọi tổng bộ! Đây là xe tuần tra 0256, chúng ta đang ở gần bến tàu Ponton, phát hiện có người nổ súng, xe có vũ khí đang chạy về hướng thị trấn Silver, yêu cầu hỗ trợ, yêu cầu hỗ trợ!”

Nói xong, lập tức gọi đồng nghiệp lên xe tuần tra, ngay sau đó!

Tiếng còi cảnh sát vang lên chói tai!

Trên xe, Trương Huyền nhận ra không thể tiếp tục, không do dự, mở cửa sổ, giơ khẩu MCX có gắn giảm thanh, bắn vào cửa sổ chiếc Maybach phía trước!

Biu biu!

Liên tiếp mấy phát, cửa sổ chiếc Maybach xuất hiện nhiều vết trắng lớn nhỏ!

Nhưng... không xuyên thủng!

“Xe chống đạn!?”

Bất ngờ, Trương Huyền định thử bắn lớp xe thì cửa sổ phụ của Maybach mở ra!

Glenton thò súng ra, bắn loạt vào xe đuổi phía sau!

Pằng pằng!

Glenton bắn không tòi, nhưng vì lo sợ hỏa lực đối phương mạnh hơn nhiều, nên không thể đảm bảo tư thế ngắm, chỉ có thể bắn theo cảm giác.

Đáng tiếc là, hai chiếc xe chạy nhanh, trong trạng thái di chuyển, bắn mù như vậy rất khó trúng.

Thấy đối phương chỉ lắc nhẹ xe, rồi không bị ảnh hưởng, liếc nhìn dòng xe phía trước, Glenton lớn tiếng:

“Rẽ trái ở ngã tư phía trước!”

“Nhưng... nhưng phía trước là đèn đỏ...”

“Ta bảo người rẽ trái!”

Glenton hét lớn, tài xế cũng không dám không nghe, nghiêng răng, đạp ga, lao thẳng tới ngã tư!

Lúc này, đèn xanh vừa chuyển!

Xe hai bên đã bắt đầu di chuyển!

Chỉ thấy chiếc xe đen nhanh chóng lao qua vạch, len qua các khe hở giữa xe, trực tiếp rẽ trái!

Hai chiếc xe phía sau cũng bám sát.

Mấy tài xế hoảng sợ đạp phanh, định mở cửa sổ chửi mắng.

Nhưng khi mở cửa sổ, nghe thấy tiếng súng bên ngoài, họ sợ đến mức vội vàng kéo cửa sổ lên.

Ong ong!

Hai chiếc xe máy dừng lại ở ngã tư, nhìn ba chiếc xe phía xa dần, một tay lái nhận cuộc gọi:

“Họ đã bắt đầu nổ súng, nếu chúng ta tiếp tục theo có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

“...Biết rồi, nhóm B các người rút về trước, không cần theo nữa, lát nữa có chuyện gì... tối nay xem tin tức sẽ biết.”

“Rõ.”

...

Cuộc rượt đuổi vẫn tiếp tục, nhưng theo thời gian, những chiếc xe bám đuổi không chỉ còn hai chiếc của Trương Huyền.

U oaaa!

Vài chiếc xe cảnh sát hú còi, lao nhanh từ các ngã tư, đuổi theo phía sau!

Nhìn chiếc Maybach phía trước ngày càng nhanh, xe mình sắp đuổi không kịp, Trương Huyền không kịp xem hình ảnh Drone, bấm nút bộ đàm: “B2! Báo điem!”

“Phía trước ngã tư có một xe tải đang đi qua!”

Nghe vậy, Trương Huyền lập tức thò nửa người ra ngoài, bắn vào lớp sau chiếc Maybach phía trước!

Biu biu!

Hai phát nhanh chóng!

Lớp sau một bên của Maybach bị bắn nổ!

Ngay sau đó!

Kétttt!

Tiếng lốp ma sát với mặt đường vang lên!

Chiếc Maybach mất lái, đầu xe va vào đuôi xe tải!

Rầm!

Tiếng va chạm vang lên, chiếc xe xoay ngang, trượt vài mét, suýt lật!

“Tiến tới!”

Trương Huyền lớn tiếng hét lên.

Ở chiếc xe phía sau, John đã chuẩn bị sẵn sàng, lấy ra hai quả lựu đạn khói, rút chốt và ném qua cửa sổ.

Ầm...!!!

Lượng lớn khói trắng ngay lập tức bao phủ con đường.

Nhân cơ hội này, John thò súng ra, bắn liên tục vào phía trên đám khói.

Xe cảnh sát phía sau không rõ tình hình do khói mù và vì đối phương có vũ khí tự động nên không dám tiến lên, đành dừng lại, sử dụng xe làm lá chắn.

Nhưng John cũng không ngốc, hắn không có ý định dây dưa với bọn họ. Hắn vỗ vai Chris, ra hiệu cho hắn lái xe sang làn đường bên trái.

Lúc này, xe của Trương Huyền đã dừng lại, Trương Huyền ở ghế phụ, Reeves và Kho ở ghế sau, ba người nhanh chóng mở cửa xuống xe!

Giơ súng, họ từ hai hướng bao vây.

Biubiu...!!!

Liên tiếp vài phát đạn, Trương Huyền bắn nổ ba lốp xe còn lại của chiếc Maybach, đang tiến tới thì từ phía bên trái ở ngã tư có tiếng súng vang lên!

Tạch tach tach...!!!

Vài tay súng mặc thường phục, cầm súng dài ngắn bước xuống từ một chiếc SUV, bắn về phía Trương Huyền và đồng đội.

“Địch tấn công từ bên trái!”

Bị tấn công bất ngờ, Trương Huyền và những người khác tạm thời rút lui, tìm chỗ ẩn nấp thuận lợi.

Trong khi đó, bên trong chiếc Maybach.

Glenton, sau khi bị va chạm mạnh, cố gắng tỉnh táo lại bằng cách đập mạnh vào đầu mình. Khi tỉnh táo lại, hắn nhìn thấy tài xế đã bất tỉnh dựa vào túi khí, nhưng vẫn còn thở, có lẽ không gặp vấn đề gì nghiêm trọng.

“Thưa ngài? Ngài Duke!?”

Nhìn vào ghế sau, nơi Duke cũng bất tỉnh, Glenton nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy cuộc chiến đang diễn ra, cắn răng, mở cửa xe bước ra ngoài.

Nhanh chóng mở cửa sau, hắn kéo Duke ra ngoài.

Có lẽ do hành động quá mạnh hoặc Duke chưa hoàn toàn mất ý thức, chỉ sau vài lần kéo, Duke dần tỉnh lại.

Được Glenton dìu đỡ, hai người sử dụng thân xe tải làm lá chắn, nhanh chóng chạy trốn về phía sau.

“Mục tiêu đang trốn chạy, tổng cộng hai người, có áo chống đạn và súng ngắn...”

Tiếng của Chí Vĩ vang lên trong bộ đàm, Kho cũng hét lớn:

“Lựu đạn choáng! Lựu đạn choáng!”

Chương 300: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cạch!

Kho nhanh chóng lấy ra một quả lựu đạn choáng, rút chốt và ném về phía góc tường!

Ầm!!!

Ngay sau tiếng nổ, Trương Huyền nhanh chóng từ nơi ẩn nấp thò nửa người ra!

Biubiu!!!

Hai phát đạn chuẩn xác!

Hai tên tay súng còn lại lần lượt bị bắn trúng đầu, gục ngã!

“Địch đã bị tiêu diệt!”

“Chú ý cảnh giác!”

Sau khi xử lý xong nhóm tay súng bất ngờ xuất hiện, Trương Huyền ra hiệu cho Reeves ở lại cảnh giác, còn hắn và Khoa nhanh chóng tiến về phía chiếc Maybach.

Nhưng khi vòng qua xe tải, Trương Huyền không thấy thân ảnh Duke đâu.

“Mục tiêu đã rời khỏi xe! Ta không thấy họ đâu! B2! Báo cáo vị trí mục tiêu!”

Ra hiệu cho Khoa dọn dẹp những người còn sống trong xe, Trương Huyền nhấn nút liên lạc nói.

“Mục tiêu đã biến mất trong tòa nhà phía trước bên phải... Đợi đã! Họ lại xuất hiện rồi, đang rẽ phải ở ngã tư phía trước!”

Nghe vậy, Trương Huyền lập tức nói: “Tất cả lên xe! Nhanh nhanh! A4, người lên xe sau, đi cùng họ từ phía bên phải vòng qua!”

Khoa gật đầu: “Rõ!”

Nhóm nhanh chóng lên xe, khởi động xe, chia làm hai hướng bao vây vị trí của Duke!

Còn về đám cảnh sát phía sau... trông có vẻ họ vẫn đang chờ tiếp viện.

...

“Phù... phù...”

Duke và Glenton nhanh chóng chạy từ trong tòa nhà ra, hướng về phía đối diện con phố.

Duke đã gọi điện từ trước. Những tay súng xuất hiện bất ngờ đó chính là nhóm hỗ trợ.

Họ xuất hiện nhanh như vậy là vì trên con phố này có một căn cứ của Ark.

“Quán ăn Hàn Quốc phía trước kia!”

Duke chỉ vào một quán ăn Hàn Quốc treo biển tiếng Hàn ở đối diện.

Lúc này, cửa quán đã mở, một người đàn ông Hàn Quốc cao lớn, mặc vest và thắt cà vạt đỏ, đang đứng đợi họ.

Khi hai người đến gần, người Hàn Quốc liền gật đầu nói: “Chào mừng ngài, Duke. Đến đây ngài sẽ an toàn.”

“Thật sao? Cũng chưa chắc...”

Glenton mặt căng thẳng nói: “Đối phương rất mạnh, nhanh để chúng ta vào trong!”

Người Hàn Quốc cười, nhường đường cho hai người.

Khi Duke và Glenton vào trong, họ thấy có hơn chục tay súng đang sẵn sàng chiến đấu.

Người Hàn Quốc sau khi vào trong nói với Duke:

“Barton tiên sinh đã liên lạc với ta ngay khi sự việc xảy ra, yêu cầu ta bảo vệ ngài. Thật tình cờ...”

“Hôm nay là ngày họp mặt của băng nhóm chúng ta. Có chúng ta ở đây, ngài sẽ không gặp nguy hiểm.”

Ong ong ong...!

Tiếng động cơ xe vang lên liên tục, Hà thúc quét mắt qua góc đường phía trước.

Chỉ cần một cái nhìn, hắn đã xác định được góc lái tốt nhất!

Khi tăng ga và tiến gần góc đường, hắn nhanh chóng hạ số, kéo phanh tay, đánh mạnh vô lăng vào trong!

Giây tiếp theo!

Tốc độ bánh sau giảm đột ngột!

Chỉ nghe tiếng lốp xe ma sát với mặt đường!

Két!!!

Một pha vào cua đẹp mắt, xe trực tiếp tiến vào góc cua!

Trương Huyền ngồi ở ghế phụ, nhân cơ hội này, qua cửa sổ mở, có được góc bắn tuyệt vời!

Với thị lực xuất sắc, Trương Huyền nhìn thấy mọi động thái trên phố, kể cả quán ăn Hàn Quốc mở cửa, súng nhắm ra từ trong quán, hiện rõ trong mắt hắn!

Theo bản năng, Trương Huyền bóp cò!

Khẩu MCX gắn trên cửa sổ ngay lập tức khai hỏa!

Biubiu...!!!

Liên tiếp nhiều phát đạn, xe cũng dừng lại ngay tại đó.

Hà thúc rất rõ, đây là vị trí tốt nhất mà hắn có thể tiến vào. Tiến thêm sẽ nguy hiểm.

Khi xe dừng lại, Reeves ở ghế sau mở cửa, lao nhanh đến chỗ ẩn nấp gần nhất, dựng súng bắn trả.

Lúc này, nhóm của Trương Huyền cách quán ăn Hàn Quốc khoảng trăm mét.

Bị tấn công, tay súng trong quán không rảnh rồi, lợi dụng ưu thế sân nhà, từ trong quán bắn ra điên cuồng!

“Di chuyển di chuyển!”

Thấy Reeves đã tìm được chỗ ẩn nấp và khai hỏa, Trương Huyền cũng mở cửa xe, đóng cửa lại, rồi vỗ mạnh lên nóc xe.

Hà thúc rất hiểu ý, nhận lệnh lập tức đạp ga rời đi.

Không còn lo lắng, Trương Huyền và đồng đội tiến tới quán ăn, súng liên tục bắn. Dù ở khoảng cách này, cả Trương Huyền và Reeves đều có thể bắn chính xác vào trong quán!

Tay súng ở cửa quán, dù có che chắn, cũng khó lòng ngăn chặn sự tấn công của Trương Huyền và Reeves .

Chưa đầy một phút, đã có người bị bắn gục, lộ ra lỗ hồng phòng thủ!

Trương Huyền và đồng đội vẫn an toàn, thậm chí còn tiến thêm vài chục mét.

Khi hàng phòng thủ ở cửa quán sắp vỡ, Trương Huyền nhìn thấy trên nóc quán có động tĩnh gì đó?

Tay súng bắn tĩa?

Bản năng chiến trường nhạy bén phát huy, Trương Huyền không chần chừ, di chuyển đến chiếc xe buýt phía trước, đồng thời chuyển hướng súng, bắn vài phát vào mép mái nhà!

Đạn bắn vào mép mái, tung ra mảnh bê tông!

Không ngoài dự đoán, sau khi bị tấn công, từ trên mái nhà vang lên tiếng súng!

Pằng!!!

Viên đạn sượt qua bên cạnh Trương Huyền, cắm sâu vào mặt đất phía sau!

“Có tay súng bắn tĩa trên mái nhà! Chú ý ẩn nấp!”

Trương Huyền thông báo cho đồng đội qua bộ đàm khi ẩn sau chiếc xe buýt.

Tay súng bắn tĩa này khá thông minh, sau khi bắn một phát liền tắt súng, không để lộ vị trí chính xác.

Trương Huyền và đồng đội, vì sự hiện diện của tay súng bắn tĩa này, tạm thời giảm tốc độ tấn công.

“A2, các người đang ở đâu? Chúng ta cần hỗ trợ hỏa lực.”

Trương Huyền nói qua bộ đàm.

Có lẽ do trước đây đã có kinh nghiệm trong trận tấn công biệt thự Henry ở Mumbai, hoặc vì John giỏi dùng súng máy hạng nhẹ, lần này hắn chọn khẩu M249 làm vũ khí chính.

Chương 301: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đây cũng là lý do hấn dám một mình cản cảnh sát truy đuổi.

“Đây là A2, đường này hơi dài, truy binh phía sau cũng nhiều, chúng ta có thể phải đi vòng để cắt đuôi truy binh, các người tiến triển sao rồi?”

Lợi dụng lúc Reeves áp chế tay súng ở cửa, Trương Huyền nhìn lướt qua cửa sổ xe buýt, kiểm tra vị trí tay súng bắn tỉa trên mái, rồi nói:

“Không thuận lợi lắm, mục tiêu đã trốn vào quán ăn Hàn Quốc, ở đây địch không yếu, còn ít nhất một tay súng bắn tỉa.”

“Nhận được, chúng ta sẽ đến nhanh nhất có thể, nhưng trước đó chúng ta có thể phải tăng tốc, đội đặc nhiệm có lẽ đang trên đường tới.”

“Hiểu rồi.”

Xác định tình hình của đồng đội, Trương Huyền gọi lớn với Reeves đang núp trong một cửa hàng gần đó: “Che chắn!”

Sau đó, hấn tháo một quả lựu đạn mảnh, rút chốt!

Cạch!

Ngay khi chốt bảo hiểm bật ra, Trương Huyền ném mạnh về phía trước!

Trong quán ăn Hàn Quốc, những tay súng còn lại không ngờ Trương Huyền có vũ khí ném.

Khi thấy vật đen sì bay vào, tất cả đều hoảng hốt tìm chỗ trốn.

Nhưng không đủ thời gian để họ tìm chỗ an toàn!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang!

Mảnh vỡ từ vụ nổ quét ngang sảnh quán!

Ngay lúc đó, tay súng bắn tĩa trên mái cũng xuất hiện!

Giờ súng bắn tĩa, nhắm vào vị trí của Trương Huyền, bóp cò lần nữa!

Pằng!!!

Viên đạn bắn ra, chỉ kịp làm vỡ hai tấm kính cửa sổ xe buýt!

Không kịp bắn thêm phát nữa, Reeves đã bắn liên tục vào mái nhà!

Nhờ Reeves che chắn, Trương Huyền nhanh chóng lách khỏi chỗ ẩn nấp, lao về phía cửa quán ăn Hàn Quốc!

Khoảng cách ba bốn mươi mét không dài, nhưng cũng đủ để Reeves bắn hết một băng đạn!

Khi Trương Huyền lao tới cửa, Reeves vừa vặn bắn hết băng đạn, núp lại nạp đạn!

Tay súng bắn tĩa khi thấy áp lực giảm, cũng chuyển mục tiêu sang Reeves, không biết rằng Trương Huyền đã vào trong căn cứ của họ!

...

“Ngài Duke, ngài cứ đợi ở đây, chúng ta xử lý xong bên ngoài rồi ngài hãy ra.”

Trong một phòng trên tầng quán ăn Hàn Quốc.

Glenton dìu Duke ngồi xuống, người Hàn Quốc thất cả vạt đổ ở cửa nói một câu rồi định rời đi.

“Khoan đã, ngoài cửa trước còn lối ra nào khác không? Có sơ đồ tòa nhà không?”

Glenton hỏi.

Người Hàn Quốc gật nhẹ: “Ngoài cửa trước, còn cửa sau và một lối thoát hiểm bí mật. Sơ đồ có trong ngăn kéo bên tay phải của ngài.”

Khi Glenton định lấy sơ đồ, người Hàn Quốc nói:

“Nhưng ta không khuyên các ngài ra lúc này, số lượng kẻ truy sát các ngài chưa rõ, có thể họ sẽ chia nhóm bao vây quán ăn.”

Lúc này, Duke bất ngờ lên tiếng:

“Họ không có nhiều người đâu.”

Glenton và người Hàn Quốc cùng nhìn Duke.

Duke đã ngồi lại, bắt đầu lấy lại vẻ bình tĩnh thường thấy:

“Nếu ta đoán không nhầm, số người của họ tham chiến nhiều nhất chỉ có bốn, năm người, nhưng dù ít, họ rất mạnh, nhất là đội trưởng của họ... chỉ dựa vào các người, e rằng không chặn được hẳn.”

“Ồ?” Người Hàn Quốc ngạc nhiên hỏi, tiếng súng bên ngoài càng lúc càng dữ dội, “Ngài Duke đã biết thân phận của họ rồi? Họ là ai?”

Duke không trả lời, mà nhìn chằm chằm người Hàn Quốc, ánh mắt sâu sắc ẩn chứa nguy hiểm:

“Trước hết, ta có một câu hỏi... Hành trình của ta chỉ có ban quản trị Ark biết, tại sao họ lại tìm ra ta? Các người... đã phản bội ta?”

Trên thực tế, khi Duke đến London, hắn đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng cho việc bị Trương Huyền và đồng bọn phát hiện.

Dù sao thì hắn cũng đã đến gặp Tiểu Bình, lại còn đến thăm Lão Mã, nếu Trương Huyền quan tâm đến Tiểu Bình đủ nhiều, không có lý do gì mà không phát hiện ra điều đó.

Đó cũng là lý do tại sao, sau khi thăm Lão Mã, hắn liền chuẩn bị bay về Mumbai ngay lập tức.

Trong dự đoán của hắn, dù Trương Huyền biết hắn còn sống, cũng không thể nào trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà tìm ra hắn.

Dù sao, toàn bộ London có hàng triệu người, tìm một người trong một thành phố siêu lớn như vậy chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Hơn nữa, nhân vật “Duke” này đã chết trong một tòa nhà ở Mumbai, trên bề mặt không có bất kỳ dấu vết nào để lại, không có cách nào tra cứu.

Ngoài ban quản trị Ark đã hợp tác với hắn, chỉ có Glenton biết được nơi ở của hắn.

Gì cơ? Glenton có thể là nội gián?

Hừ, đừng đùa nữa.

Trước câu hỏi của Duke, người Hàn Quốc im lặng một lúc lâu, sau đó lắc đầu nói:

“Rất xin lỗi, Duke tiên sinh, về vấn đề của ngài, ta cũng không biết nên trả lời thế nào, dù sao hiện tại ta cũng chỉ là một quản lý cấp thấp bình thường, chưa thể tiếp cận quá nhiều thông tin từ cấp cao. Nếu ngài có nghi ngờ gì, sao không hỏi trực tiếp Barton tiên sinh?”

“Ta sẽ hỏi.”

Duke nhẹ nhàng gật đầu.

Đúng lúc này, từ tai nghe của người Hàn Quốc vang lên giọng nói của thuộc hạ:

“Thưa ngài, đối phương rất mạnh! Rất mạnh! Chúng ta cần thay đổi trang bị, dưới lầu nhiều anh em đã chết, không thể cầm cự lâu hơn...”

Chưa nói hết câu, một tiếng nổ vang lên trong tai nghe!

Sau đó, chỉ còn lại tiếng rít.

“Hửm?”

Người Hàn Quốc nhíu mày, sau đó nói với Duke: “Như vậy, Duke tiên sinh, ngài nghỉ ngơi đi, dưới lầu có chút việc cần ta xử lý.”

Duke lạnh lùng nhìn bóng lưng người Hàn Quốc đang quay đi, nói: “Khuyên người tốt nhất tìm thêm nhiều người, nếu coi thường hắn... sẽ chết đấy.”

Chương 302: Tiêu Đề 《Ăn》

Bước chân người Hàn Quốc dừng lại, sau đó quay đầu nhìn Duke, ánh mắt lạnh lẽo:

“Mr. Duke, nếu bọn chúng coi thường chúng ta... cũng sẽ chết.”

Nói xong, bước ra khỏi phòng.

Sau khi hắn rời đi, Glenton, người đã xem xong bản đồ, nhìn Duke nghiêm túc nói:

“Thưa ngài, những người này e rằng không đáng tin, ta nghĩ... chúng ta phải tìm cách thoát thân trước thôi.”

“Ừ.”

Duke khẽ gạt đầu, hít sâu hai hơi, đứng lên: “Đi thôi.”

.....

Cạch!

Một quả lựu đạn chấn động lăn vào hành lang!

Bùm!!!

Tiếng nổ chói tai làm hai tay súng trong hành lang ngã gục ngay tại chỗ!

Trương Huyền nhanh chóng tiến vào phòng, bắn hạ hai người này, rồi tiến lên hành lang với khẩu súng giờ cao.

Chiến đấu CQB đơn độc chắc chắn là một lựa chọn cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng lúc này John và những người khác đang bị cảnh sát cản trở trên chiếc xe khác, không thể thoát ra ngay, còn Reeves cũng phải đối phó với tay súng bắn tỉa bên ngoài.

Vì vậy, để tránh Duke trốn thoát trong lúc họ bị cản trở, Trương Huyền bắt buộc phải chọn cách tự mình tiến vào.

Nhưng may thay...

Trương Huyền đã quá quen thuộc với kiểu chiến đấu này và có thể xử lý một cách thuận thực.

Rầm!

Một cú đá mạnh mở cửa nhà bếp, một quả lựu đạn chấn động đã rút chốt được ném vào!

Bùm!!!

Tiếng nổ vang lên, Trương Huyền nhanh chóng tiến vào và thực hiện tìm kiếm góc khuất từ ngoài cửa, sau khi xác nhận an toàn liền bước nhanh vào trong!

Một phát đạn hạ gục tay súng núp dưới bàn, Trương Huyền liền tiếp kiểm tra các góc trong bếp.

Hả?

Đây là cửa sau à?

Trương Huyền thuận tay đóng cửa bếp, đi tới bên cửa sau, nhẹ nhàng nhấn tay cầm!

Đúng lúc này!

Tự tự tự...!!!

Tiếng súng vang lên bên ngoài cửa, trên cửa xuất hiện nhiều lỗ đạn!

Trương Huyền nhanh chóng rút tay lại, lùi vài bước, giờ súng bắn vào hai chiếc đèn treo trên trần nhà!

Piu piu!

Sau hai tiếng súng, căn phòng không có cửa sổ lập tức chìm vào bóng tối, chỉ còn vài tia sáng nhỏ lọt qua các lỗ đạn mới tạo ra.

Lợi dụng bóng tối, Trương Huyền nhẹ nhàng di chuyển, đảm bảo không phát ra âm thanh.

Ánh mắt khóa chặt vào những lỗ đạn trên cửa.

Ngay lúc này, một loạt bước chân dồn dập vang lên từ ngoài cửa bếp, ánh sáng từ các lỗ đạn trên cửa sau cũng nhấp nháy trong khoảnh khắc!

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Trương Huyền nhanh chóng bóp cò!

Piu piu!!!

Tiếng súng vang lên, một bóng người ngã gục bên ngoài cửa sau, Trương Huyền nhanh chóng lùi lại, xoay súng nhắm vào cửa bếp!

Ngay lúc đó, cửa bếp bị đá tung, một vật tròn tròn từ hành lang ngoài ném vào!

Trương Huyền mắt nhanh tay lẹ, bắn một phát trúng vật ném vào!

Bốp!

Vật ném bị đạn bắn trúng, bật ngược trở lại!

Trương Huyền nhanh chóng cúi xuống nấp sau bếp chỉ nghe tiếng nổ vang lên!

Bùm!!!

“A!!!”

Tiếng kêu thảm thiết chói tai!

Trương Huyền đứng lên, bắt đầu thu hoạch!

Piu piu...!!!

Tiếng súng nhanh gọn vang dội trong bếp!

Rất nhanh!

Băng đạn trống rỗng!

Mọi thứ trong tầm mắt Trương Huyền... không còn kẻ địch, chỉ có xác chết!

“Đừng đi vào con đường đó, kéo những xe cảnh sát này ra, không để chúng tiếp cận!”

“Mau, tăng tốc, xông qua!”

“...”

Trên đường, Chris lái xe lao điên cuồng, phía sau có vài chiếc xe cảnh sát truy đuổi!

Trên cửa sổ nóc xe, John lắp khẩu m249, nòng súng liên tục phun lửa!

Dưới sự áp chế của John, xe cảnh sát phía sau không thể tiến lên, chỉ có thể nhìn bọn ‘bạo đồ’ chạy trốn!

“Đúng là sợ cái gì thì cái đó đến...”

Trong xe, Chí Vĩ nhìn hình ảnh từ máy bay không người lái, ánh mắt nghiêm trọng, lớn tiếng nói với John:

“Đội đặc nhiệm đang đến, chúng ta không thể chần chừ ở đây nữa!”

Lúc này, cách họ khoảng ba bốn con phố, vài chiếc xe bọc thép của cảnh sát đang lao tới!

Chí Vĩ đã từng điều tra, những chiếc xe bọc thép này chính là biểu tượng của đội đặc nhiệm London.

Hiện tại, đối phó với một số cảnh sát bình thường không phải vấn đề lớn.

Thậm chí John còn có thể nhẹ tay, tránh gây thương vong nghiêm trọng để tránh hậu quả khó lường.

Nhưng nếu đối đầu với đội đặc nhiệm, tình thế sẽ rất khác.

Lúc này, John cũng nhận ra tình hình đang thay đổi, lập tức lớn tiếng: “Tăng tốc! Rời khỏi đây ngay!”

“Nhận lệnh!” Chris lập tức nhấn ga, xe tăng tốc rời đi!

Ở phía sau, trên chiếc xe cảnh sát dẫn đầu.

“Thưa ngài, bọn chúng hình như đang trốn chạy!?”

Người lái xe cảnh sát trẻ thấy vậy, chuẩn bị tăng tốc truy đuổi, nhưng sĩ quan ngồi ghế phụ giơ tay ngăn lại:

“Đừng tăng tốc!”

“?”

Cảnh sát trẻ nghi ngờ nhìn sĩ quan.

Sĩ quan nghiêm nghị: “Cậu không nghe thông báo từ tổng đài sao? Chiến trường tiếp theo do đội đặc nhiệm tiếp quản, chúng ta không cần liều mạng.”

“Nhưng...” Cảnh sát trẻ không cam lòng.

Sĩ quan hừ một tiếng, có chút giận dữ:

“Nhưng cái gì mà nhưng? Cậu thật sự ngốc hay giả ngốc? Một khẩu súng máy quét hàng trăm viên đạn, xe chúng ta bị bắn bao nhiêu lần rồi? Với hỏa lực này, chúng ta chưa chết ai, cậu thật sự nghĩ do chúng ta may mắn à?”

“Điều này...” Ánh mắt cảnh sát trẻ lộ vẻ ngơ ngác, nhưng dường như hiểu ra gì đó, chân ga cũng nhẹ lại.

Thấy vậy, sĩ quan lắc đầu, nói: “Được rồi, tấp vào lề đi.”

Nói xong, cầm lấy bộ đàm, nói:

Chương 303: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đây là 255, mục tiêu đang chạy trốn về phía đường số 308, xe chúng ta bị hư hại nặng, cần tạm nghỉ.”

.....

Pằng!!!

Một viên đạn sượt qua tường, gió mạnh lướt qua bên người Reeves!

Nhìn viên đạn cắm sâu vào mặt đất, Reeves cau mày, suy nghĩ cách phá thế.

Hiện tại mình đang ở thế bất lợi.

Đối phương tuy chỉ có một người, nhưng là tay súng bắn tỉa, độ chính xác không thể xem thường.

Hơn nữa, vị trí của hắn trên mái nhà, địa hình rất thuận lợi!

Và, đối phương có lẽ đã biết, dưới lầu chỉ còn mình.

Chỉ cần tập trung vào vị trí của mình, sẽ ép mình đến chết.

Nghĩ đến đây, Reeves nhấn nút liên lạc: “Đây là A3, A1, tình hình bên trong thế nào?”

Chờ một lúc, bên kia Trương Huyền mới trả lời: “Đây là A1, tiến triển thuận lợi, bên trong có khá nhiều kẻ địch, nhưng có thể xử lý, hiện đang chuẩn bị lên lầu, tình hình của người thế nào?”

“Bên ta... tạm thời không có nguy hiểm, nhưng nếu A2 không tới, ta cũng không thể giúp người ngay.”

“Hiểu rồi, người lo bản thân trước, ta sẽ cố gắng nhanh nhất có thể.”

“Nhận lệnh.”

Xác nhận an toàn của Trương Huyền, Reeves yên tâm hơn chút.

Với khả năng của Trương Huyền, lên đến mái nhà hạ tay bắn tỉa kia không cần nhiều phút...

Lúc này, Reeves đột nhiên chú ý thấy trên đường có một chiếc ô tô đen đỗ bên lề.

Xe này chắc vừa được rửa, thân xe rất sạch, thậm chí sạch đến mức phản chiếu ánh sáng!

Đúng vậy, là phản chiếu!

Qua kính xe có thể mờ mờ thấy được mái nhà của quán ăn Hàn Quốc.

Ngay lập tức, mắt Reeves sáng lên, nhưng cũng rất nghiêm túc.

Hắn biết rõ, cơ hội do sự trùng hợp này tạo ra chỉ có một, nếu không bắt trúng, đối phương sẽ phát hiện.

Vậy...

Có lẽ chỉ có một cơ hội...

Nghĩ vậy, Reeves cúi đầu nhìn khẩu súng ngắn ở vỏ đựng nhanh.

Suy nghĩ một chút, rút súng ra, kiểm tra tình trạng súng rồi mở khóa an toàn, tay cầm chặt trước ngực.

“Một lần... chỉ một lần cơ hội...”

Reeves nửa quỳ, tháo mũ bảo hiểm, nhìn chiếc ô tô đen không xa, sau đó... từ từ đưa mũ bảo hiểm ra!

Ngay sau đó!

Pằng!!!

Viu!

Pốp!!!

Một lực mạnh đập vào mũ bảo hiểm, làm mũ văng ra khỏi tay Reeves!

Ngay lúc đó, Reeves nhanh chóng nhào người ra, nhanh chóng bóp cò!

Pằng pằng!!!

Hai phát nhanh!

Viên đạn lập tức băng qua hàng chục mét!

Bụp!!!

Một làn máu bắn ra trên mái nhà!

Reeves nhìn rõ, tên bắn tia trên mái bị hấn bắn nổ sọt!

Dù đã hạ được đối thủ, Reeves vẫn không dám chủ quan, nhìn kỹ kính xe một lúc, chắc chắn không còn ai trên mái.

“Cuối cùng cũng hạ được...”

Nhặt mũ bảo hiểm lên, nhìn cái lỗ trên mũ, Reeves thở phào:

“Về sau, phải nâng cấp thiết bị, cái mũ này cũng không chắc chắn lắm...”

Nói xong, đội lại mũ dù biết không tốt, Reeves lấy khẩu súng trường bên hông, quét mắt qua hai bên đường, không thấy kẻ địch, nhanh chóng chạy vào cửa chính quán ăn Hàn Quốc.

.....

Piu piu...!!!

Trong hành lang, tiếng súng không ngừng vang!

Âm thanh vỏ đạn rơi đing đing đang đang rõ mồn một!

Liên tục bắn hạ hai người trên lầu.

Trương Huyền đứng yên, giờ súng nhắm về phía góc rẽ, đợi khoảng hai giây, thu báng súng vào nách, nhấn nút tháo băng đạn, chuẩn bị thay đạn chiến thuật.

Ngay lúc đó, một bóng đen chợt lóe ra từ góc rẽ!

Theo bản năng, Trương Huyền nhanh chóng bước sang trái tránh đạn, cùng lúc bỏ khẩu súng trường, rút nhanh khẩu Glock bên hông, bóp cò bắn!

Pằng pằng pằng...!!!

Một loạt tiếng súng vang lên trong hành lang!

Trương Huyền không kịp nhìn xem kẻ địch có bị hạ không, nhưng hắn cũng đã nhanh chóng lùi về góc rẽ dưới lầu.

Không dám lơ là, Trương Huyền hai tay cầm chặt khẩu Glock, cẩn thận từng bước tìm góc khuất.

Nhưng kẻ địch dường như không định cho Trương Huyền cơ hội, một loạt tiếng súng vang lên!

Tút tut tut...!!!

Đạn bắn vào góc tường, đá vụn tung tóe!

Nhưng tiếng súng không kéo dài lâu, chỉ vài giây, khoảng mười mấy phát, rồi im bặt.

Trương Huyền dựa vào tường, giữ chặt súng trước ngực, đợi hai giây, không vội tiếp cận, mà lấy quả lựu đạn cuối cùng ra.

Cạch!

Rút chốt, rồi mạnh mẽ ném về phía tường đối diện!

Bốp!!!

Quả lựu đạn bật ra khỏi tường, bay lên cầu thang!

Không phải ai cũng như Trương Huyền, bắn đạn nổ bay lựu đạn.

Thấy một vật ném tới, kẻ nấp ở góc trên liền mở cửa phòng gần đó lẫn vào, đóng cửa lại!

Bùm!!!

Tiếng nổ vang!

Trương Huyền không chần chừ, dùng động tác tìm kiếm kiểu CAR nhanh chóng lao lên cầu thang!

Đúng lúc Trương Huyền đến góc rẽ!

Cửa phòng đầu tiên bật mở!

Một bóng người mặc vest, đeo cà vạt đỏ lao ra!

Hai người chỉ cách nhau một mét!

Dù tên này cầm khẩu súng liên thanh, tốc độ vẫn không nhanh bằng Trương Huyền, trong chớp mắt, Trương Huyền đã bóp cò!

Pằng pằng!!!

Hai phát nhanh!

Vì khoảng cách quá gần, tư thế cầm súng không thể nhắm chuẩn, chỉ có thể bắn phông chừng!

Nên hai viên đạn chỉ bắn trúng bụng và tay cầm súng, làm rơi súng, nhưng không trúng chỗ hiểm!

Rầm!!!

Sau hai phát, hai người va vào nhau!

Dù tay súng bị trúng đạn, tay bị thương không dùng được súng, nhưng vẫn còn khả năng chiến đấu.

Hắn lao vào Trương Huyền, dùng sức đẩy Trương Huyền vào góc tường!

Nhanh chóng nắm chặt tay phải của Trương Huyền, cố cướp súng!

Chương 304: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc Trương Huyền bị ép vào góc tường, hắn đã nhanh chóng nắm chặt khẩu Glock trong tay, không buông lỏng chút nào. Đồng thời, tay trái của hắn cũng rút nhanh ra một con dao găm từ bên đùi, đâm mạnh lên trên theo đường chéo!

Phập!!!

Lưỡi dao xuyên qua bàn tay!

Đúng vậy, là bàn tay. Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, kẻ đó lại dùng chính bàn tay vốn đã bị thương của hắn để đỡ đòn!

Mặc dù lại bị thương lần nữa, nhưng hắn đã tránh được việc bị Trương Huyền đâm vào ngực và bụng.

Hơn nữa, kẻ này dường như không cảm thấy đau đớn!

Bị Trương Huyền đâm xuyên tay, hắn vẫn có thể chịu đựng cơn đau dữ dội mà siết chặt ngón tay, trực tiếp bao lấy tay trái cầm dao của Trương Huyền!

Máu tươi làm ướt đầm hai bàn tay của họ, cực kỳ trơn trượt!

Khi hai người đang giằng co, một tiếng súng vang lên!

Biu!!!

Tên vừa mới đấu sức với Trương Huyền liền nghiêng đầu, máu tung tóe và mất đi sức lực, ngã xuống đất.

Từ cầu thang dưới lầu, Reeves cầm súng nhắm nhanh lên trên.

Chính hắn vừa nổ súng.

“BOSS, anh ổn chứ?”

Đứng bên cạnh Trương Huyền, Reeves không quay đầu lại mà tiếp tục cảnh giác phía hành lang phía trước hồi.

“Ổn.” Trương Huyền hất máu trên dao, nhìn thi thể người dưới đất, cũng có chút sợ hãi.

Khả năng cận chiến của bản thân vẫn còn yếu, đặc biệt là trong tình huống bị dồn vào tường. May mà người đến là Reeves chứ không phải kẻ địch, nếu không, người nằm trên đất sẽ là mình.

Ừm... sau khi trở về lần này, nhất định phải tìm người học và rèn luyện thêm.

Đúng lúc đó, giọng của John vang lên trong tai nghe: “A1, đây là A2, chúng ta đang tiến về vị trí của các bạn, nhưng vừa phát hiện có lực lượng cảnh sát đặc nhiệm đang tiến vào chiến trường, thời gian không còn nhiều.”

“A1 đã nhận.”

Trả lời một câu, Trương Huyền nhìn sang Reeves, cũng nhận thấy vết hư hỏng trên mũ bảo hiểm của hắn, tuy hơi ngạc nhiên nhưng thấy Reeves không bị thương gì, cũng không hỏi thêm.

Cất khẩu súng vào bao, cầm lên khẩu MCX, nạp đạn.

Giương súng chỉ về phía hành lang trước mặt, Trương Huyền lại bước vào trạng thái chiến đấu:

“Tìm kiếm và tiến lên!”

“Hành động!”

...

Bang!

Trong một phòng chứa đồ ở tầng bốn.

Glenton lật tấm ván dưới sàn, lộ ra một lối đi tối đen.

Lối đi này không lớn, chỉ vừa cho một người đi qua, một cái thang trực tiếp gắn sát tường, chỉ cần trượt chân một chút, tám phần sẽ ngã đau.

“Thưa ông, đây là lối thoát hiểm ản, ông xuống trước đi, sau khi xuống sẽ thấy một cánh cửa, mở cửa đó ra có thể dẫn ra ngõ nhỏ ở phố sau, ra khỏi ngõ là ông an toàn.”

Nghe tiếng súng bên ngoài dần im ắng, Glenton rất rõ, trận chiến đã gần đến hồi kết.

Trong tình huống bình thường, hẳn chắc chắn sẽ tự mình xuống trước để thăm dò, nhưng bây giờ, họ không có nhiều thời gian.

Duke nhìn Glenton, không nói gì thêm, sau khi dặn dò cẩn thận, liền nắm thang, bắt đầu từ từ leo xuống.

Glenton chuẩn bị theo sau, nhưng nghe thấy tiếng bước chân nhẹ ngoài cửa.

Đến rồi!?

Glenton mặt biến sắc, nhận ra kẻ địch có lẽ đã đuổi kịp, sau vài giây suy nghĩ, ánh mắt hắn lóe lên quyết tâm.

Sau đó hắn lập tức đóng tấm ván lại, thuận tay kéo tấm thảm đã bị lật lên phủ lại chỗ cũ.

Rồi hắn rút khẩu súng P226 bên hông, đứng bên cạnh cửa.

Nhanh chóng, tiếng bước chân ngoài cửa dừng lại.

Dừng ngay trước cửa.

Glenton nín thở, chờ đợi.

Khoảng hai giây sau.

Tay nắm cửa bị nhấn mạnh, ngay sau đó!

Bang!!!

Một lực mạnh xông tới!

Cửa gỗ bị đá văng!

Cũng ngay lúc đó, Glenton nắm lấy cánh cửa, bóp cò súng nhanh chóng nhắm qua cánh cửa!

Pằng pằng pằng...!!!

Cùng lúc tiếng súng nổ vang lên, một quả lựu đạn nổ chớp cũng từ ngoài cửa bay vào!

Bùm!!!

Sóng âm từ vụ nổ làm Glenton tạm thời mất thính giác.

Nhưng cũng may hắn cầm cửa che chắn bên mình, nên ảnh hưởng không quá nghiêm trọng.

Lắc mạnh đầu, Glenton cố gắng chịu đựng cảm giác choáng váng, hai bước lao ra khỏi cửa!

Ngoài cửa, Trương Huyền cũng đã nhanh chóng rút súng!

Hai người đối mặt!

Cùng lúc nổ súng!

Bang!

Trong bóng tối, Duke mạnh mẽ đập vào tay nắm cửa sắt.

Có lẽ do cánh cửa này đã nhiều năm không mở và hơi rỉ sét, một lúc lâu vẫn không thể mở ra.

“Chắc...”

Duke mở điện thoại, dùng ánh sáng từ điện thoại chiếu sáng xung quanh.

Lúc này, Duke đang ở trong một lối đi ngâm tối đen, nhìn có vẻ giống như lối thoát hiểm.

Nghe tiếng động từ phía trên, Duke biết, Glenton đã giao chiến với người khác.

Trước đó không lâu, khi quyết định rời khỏi nơi này, hắn đã gọi cho Barton tiên sinh của Ark, nhờ hắn cử người đến tiếp ứng.

Không biết người đó đã đến đâu rồi...

Đang suy nghĩ, Duke chợt nhìn thấy dưới chân mình, có một cái xà beng rỉ sét.

Thấy vậy, Duke trong lòng vui mừng, vội nhặt xà beng lên, chèn vào khe cửa trước mặt, dùng sức bẩy mạnh!

Két!!!

Cánh cửa vốn đóng chặt bắt đầu hé ra chút ít.

Rồi hắn nắm lấy tay nắm cửa, dùng sức kéo mạnh, cuối cùng cánh cửa cũng mở ra.

Khi cửa mở, Duke liền nhận thấy trên đầu có một tia sáng chiếu xuống.

Ngẩng đầu nhìn, liền thấy một nắp cống.

Rõ ràng, đây chính là lối ra của đường thoát hiểm.

Chương 305: Tiêu Đề 《Ẩn》

Không chút do dự, Duke dùng xà beng mở nắp cống.

Quan sát dưới nắp cống, chắc chắn không có ai phục kích, hắn lập tức nhảy lên, hai tay nắm lấy mép cống, vọt vả trèo ra ngoài.

Đúng như Glenton đã nói, lối ra của đường thoát hiểm nằm trong một con ngõ nhỏ.

Nhìn quanh hai bên, đánh giá sơ qua phương hướng, Duke bước về phía đầu ngõ, lúc này, điện thoại bất ngờ rung lên.

Hử?

Nhìn vào điện thoại, thấy cuộc gọi đến hiển thị tên ‘Glenton’.

Duke chợt nhận ra điều gì, lòng chùng xuống.

Nhưng sau một chút suy nghĩ, hắn vẫn nghe máy.

Sau khi bắt máy, Duke không nói gì, người bên kia cũng không nói.

Khoảng ba đến năm giây sau...

“Duke tiên sinh.”

Giọng nói quen thuộc của Trương Huyền vang lên trong loa:

“Thật tiếc, ngươi vẫn còn sống.”

Nghe vậy, Duke chân chừ một lát, nói: “Năng lực tình báo của các ngươi vượt ngoài dự đoán của ta, Trương tiên sinh, có

thể nói... làm thế nào mà người tìm ra vị trí của ta trong thời gian ngắn như vậy?”

“Một món quà từ bạn bè thôi...”

“Vậy sao...”

Duke không hỏi thêm món quà đó là gì, không có ý nghĩa, nếu Trương Huyền muốn nói, đã không chỉ nói là món quà.

Vì vậy hắn đổi giọng, hỏi: “Trương tiên sinh, vệ sĩ của ta... vẫn ổn chứ?”

“... Hắn quả thực là một vệ sĩ đạt chuẩn.”

“... Ta hiểu rồi.”

“... Người không nên đến London, càng không nên gặp Tiểu Bình.”

Ý của Trương Huyền rất rõ ràng, vốn dĩ Duke giả chết thoát thân rất tốt, nhưng lại mạo hiểm lộ diện đến London, điều này thực sự khiến hắn không hiểu nổi.

“Ta muốn đi đâu là chuyện của ta, nếu người chôn Lão Mã ở Mumbai hoặc trong nước... ta cũng không phải đặc biệt chạy đến đây.”

Nghe vậy, Trương Huyền im lặng một lúc, nói: “Thực ra nói thật, khi phát hiện hành tung của người, ta đã do dự, do dự không biết có nên giết người lần nữa hay không...”

“Nhưng cuối cùng người vẫn quyết định.”

Duke cười:

“Trương tiên sinh, Lão Mã từng nói với ta về người, hắn nói người là người rất quyết đoán, đã quyết định việc gì, nhất định phải làm, muốn giết ai, nhất định phải giết, vì vậy, người đến tìm ta, ta không ngạc nhiên chút nào, nhưng... Trương

tiên sinh, có một câu, trước đây người từng nói với ‘ta’... chúng ta, vốn dĩ không nên là kẻ thù của nhau.”

“... Người biết không? Lão Mã cũng từng nói với ta về người, hẳn nói, người là người rất thông minh, một mình đến Mumbai, trong mười năm đã xây dựng được cơ nghiệp lớn như vậy, ta phải nói rằng, ta thực sự ngưỡng mộ...”

Từ khi Lão Mã chết, người đã lợi dụng ta để giết Henry, còn muốn diệt cỏ tận gốc chúng ta, khi chúng ta may mắn thoát thân, người lại sử dụng thể thân để giả chết...

Nói thật, ta thực sự rất sợ những người như người, khi biết người vẫn còn sống, da gà ta dựng đứng...

Sợ người lại âm mưu gì để tính kế ta, có thể nói, người còn sống... ta thực sự không ngủ yên được.”

“Nói vậy, ta còn phải tự hào sao?”

Duke cười: “Lúc đó, ta đổ lỗi cái chết của Lão Mã lên người, nên mới phái người đi giết các người, nhưng một lần không thành, sau khi ta giả chết thoát thân, nghĩ nhiều ngày, lại không tìm được lý do để tiếp tục ra tay với các người.”

“Bây giờ người nói với ta điều này, đã quá muộn, và ta cũng không tin người, ta thậm chí không biết, người đang nói chuyện với ta và người ta đang truy đuổi có phải cùng một người hay không.”

“Ha...”

Đang nói chuyện, vài chiếc xe sang dừng trước mặt Duke.

Cửa xe giữa mở ra, một ông già da trắng mặt mày nhăn nheo nhưng mặc vest chỉnh tề, cả cà vạt cũng ngay ngắn bước xuống xe.

Ông già da trắng cúi đầu chào Duke: “Duke tiên sinh, chúng ta nhận lệnh đến tiếp ứng, mời ngài lên xe.”

Duke cúp máy, gật đầu với ông già da trắng, sau đó bước lên xe.

Khi xe khởi động, tâm trạng căng thẳng của Duke cuối cùng cũng thả lỏng, quay sang ông già da trắng ngồi bên cạnh nói: “Ta phải xin lỗi Barton tiên sinh, đã làm hại một quản lý của hân.”

Ông già da trắng vẫn bình tĩnh: “Kỹ năng không bằng người, chết cũng đáng, làm trong ngành này là vậy, ngài không cần quá bận tâm.”

“Ha ha...”

Duke cười.

Lúc này, đoàn xe đã đến một ngã tư.

Đúng lúc này, tiếng còi xe cảnh sát vang lên!

Một chiếc SUV cũ kỹ lao nhanh từ bên đường!

Thấy có xe xuất hiện, SUV không kịp tránh, chỉ có thể phanh gấp!

Két!!!

Bang!!!

Rõ ràng, phanh của chiếc xe cũ này không tốt.

SUV đâm thẳng vào xe của Duke, khiến xe bị đẩy ngang ra vài mét!

Cửa kính xe cũng bị vỡ nát.

“Chết tiệt, Chris, người không sao chứ!?”

Trong xe SUV, John tỉnh lại sau cú va chạm, lập tức nhìn con trai mình.

May mắn là chiếc xe này dù cũ nhưng túi khí vẫn hoạt động, Chris trông không bị thương.

Lắc mạnh đầu, Chris lớn tiếng đáp: “Con không sao!”

Lúc này, mấy chiếc xe cảnh sát bọc thép phía sau cũng đã dừng lại, cửa xe mở ra, từng đội cảnh sát đặc nhiệm vũ trang tận răng giương súng bắn về phía này!

Tạch tach tach...!!

Tiếng súng vang lên, John và những người trên xe định phản kích, ngay sau đó, một loạt tiếng súng dày đặc vang lên!

Chỉ thấy từ hai bên xe, hơn chục người mặc vest đen nhảy xuống la lớn:

“Địch tấn công! Địch tấn công!”

Rồi nhanh chóng rút súng bắn về phía đội cảnh sát đặc nhiệm!

Chương 306: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hả?

Trên ghế phụ, Chí Vĩ nhìn cảnh tượng này, ngây người.

Đây là... viện binh?

Nhưng trong làn mưa đạn không kịp nghĩ nhiều, Chí Vĩ lấy hai quả lựu đạn khỏi túi trang bị, rút chốt và ném qua cửa sổ.

“Mau mau mau! Xuống xe đi!”

Gọi to, bốn người trong xe tận dụng khói che chắn nhảy ra khỏi xe.

Cũng may mắn, nhóm người mặc vest đen đang giao chiến kịch liệt với đội đặc nhiệm, không để ý đến họ.

Chỉ trong chưa đầy mười giây, họ đã thoát khỏi trung tâm chiến trường, trốn vào một cửa hàng kính bị bắn vỡ.

Cùng lúc đó, Trương Huyền và Reeves cũng đã leo lên từ lối thoát hiểm, theo tiếng súng mà đến gần.

Núp sau một quầy báo, Trương Huyền nhìn những người mặc đồ đen đang đấu súng với cảnh sát đặc nhiệm, cũng thấy bối rối, không hiểu nhóm này từ đâu ra.

Lúc này, tai nghe vang lên giọng nói: “Gọi A1, đây là A2, chúng ta gặp tai nạn trên đường đến...”

“Ta thấy xe của các người rồi, chúng ta ở gần đó.” Trương Huyền vội nói: “Các người đang ở đâu? Người không sao

chứ?”

“Ta và A4 vì không thắt dây an toàn nên bị thương ngoài da, B2 và A5 thì ổn, chúng ta đang ở rìa chiến trường trong một cửa hàng quần áo tên ‘CER’, không tìm thấy cửa sau, có lẽ cần các người đến tiếp ứng.”

“Đã nhận, các người ảm nấp kỹ, đừng lộ diện, ta và A3 sẽ nghĩ cách.”

Nói xong, Reeves bên cạnh nhìn Trương Huyền với vẻ nghiêm trọng:

“Đi qua chỗ này không dễ đâu... còn những người kia là ai? Tại sao họ lại đột nhiên giúp chúng ta chặn đạn?”

“Không rõ...” Trương Huyền lắc đầu.

Nhóm người đó không có dấu hiệu nhận dạng đặc biệt nào, xe cũng chỉ là xe sang bình thường, không phải xe chính quy. Từ khoảng cách này, thực sự không thể nhìn ra nhiều.

“Dù sao đi nữa, chúng ta vẫn phải tìm cách tiếp cận, A2 và những người khác không chắc có thể cầm cự được lâu.”

Dù hai bên đang giao chiến, nhưng thời gian chiến đấu chắc chắn sẽ không kéo dài. Trương Huyền đã thấy, nhóm người mặc vest đen tuy cũng có hỏa lực tự động, nhưng không có áo giáp chống đạn và số lượng cũng ít hơn.

Đối mặt với lực lượng đặc nhiệm và mấy chiếc xe, bọn họ e rằng không cầm cự được bao lâu nữa.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền nhấn vào liên lạc:

“B2, ta cần hình ảnh từ máy bay không người lái.”

Chí Vĩ đáp lại:

“B2 nhận lệnh.”

Rất nhanh, trên màn hình chiến thuật ở ngực Trương Huyền, máy bay không người lái đã đến trung tâm chiến trường.

Qua góc nhìn của máy bay, Trương Huyền có thể thấy rõ mọi động thái trên chiến trường.

Đúng như hần dự đoán ban đầu, đội đặc nhiệm đang tiến lên bằng cách luân phiên che chắn.

Chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi, nhóm người mặc đồ đen đã bắt đầu lộ rõ sự suy yếu, sau khi chết vài người, họ bị áp đảo đến mức không thể ngẩng đầu lên, chỉ có thể cầm súng bắn mù quáng.

Nhìn tình hình của họ, có vẻ họ định rút lui...

Ừm?

Đó là...?

Ngay lúc này, Trương Huyền đột nhiên chú ý đến một thân ảnh... quen thuộc?

Lúc này, tại trung tâm chiến trường.

“Mau! Luân phiên che chắn rút lui, đừng dây dưa với họ. Các người, đưa Duke tiên sinh đi!”

Ông già da trắng lúc này đã xuống xe, lớn tiếng ra lệnh cho những người cầm súng xung quanh.

Hai người mặc đồ đen dưới sự chỉ huy của hần, kéo Duke, người bị thương nặng và bất tỉnh do va chạm mạnh, ra khỏi xe, chuẩn bị công đi.

Nhìn thấy cảnh này qua máy bay không người lái, Trương Huyền lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Hóa ra là Duke đang được người khác đón đi trên đường chạy trốn, vô tình va chạm với xe của John.

Những người mặc đồ đen nghĩ rằng họ bị cảnh sát phục kích nên phản kháng theo bản năng, và cuộc phản kháng này đã thu hút sự chú ý của đội đặc nhiệm.

Có thể nói, nhóm này đã gián tiếp giúp John và mọi người chặn đạn.

Nghĩ vậy, Trương Huyền nhấn vào liên lạc:

“Gọi B1, đây là A1, người đang ở đâu?”

Rất nhanh, giọng của Hà thúc vang lên:

“Luôn ở gần đây vòng vo, cần ta làm gì không?”

“Ừm, ta sẽ gửi vị trí cho ngươi, mau lái xe đến đây, nhớ đừng tiến lại gần nơi có tiếng súng!”

Nói xong, Trương Huyền gửi vị trí của mình đi.

Sau khi xác định vị trí mục tiêu, Hà thúc lập tức nói:

“Nhận được, sẽ tới trong hai phút.”

Sắp xếp xong xe tiếp ứng, Trương Huyền suy nghĩ một chút, rồi gọi cho Wilson.

Khi biết rằng Trương Huyền và mọi người đã gây ra tình huống lớn như vậy trong thành phố, Wilson cũng giật mình.

Sau khi xác nhận Trương Huyền và mọi người tạm thời chưa lộ diện, hắn gửi cho Trương Huyền địa chỉ của một ngôi nhà an toàn và một điểm hẹn, đồng thời dặn dò:

“Trương, khi thoát thân, đừng vội đến nhà an toàn mà hãy tới điểm hẹn. Scott tiên sinh có vài người bạn ở đó, họ sẽ giúp các ngươi thoát khỏi sự truy đuổi của cảnh sát. Còn những việc sau đó, để ta lo liệu!”

Nói xong, Wilson vội vàng cúp máy.

Nhìn địa chỉ Wilson gửi tới, Trương Huyền cũng thở phào nhẹ nhõm.

Gọi Wilson cầu cứu là bất đắc dĩ.

Trương Huyền không ngờ rằng Duke lại có thể tìm được nhiều trợ thủ như vậy ở London.

Bây giờ tình hình rối ren như vậy, không nhờ đến sự trợ giúp bên ngoài, e rằng khó lòng giải quyết.

“BOSS.” Reeves bên cạnh nói: “Nhóm người mặc đồ đen dường như đang rút lui?”

Chương 307: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta thấy rồi.” Trương Huyền gạt đầu, tiện tay kiểm tra lại số đạn còn lại trong khẩu súng trường.

Lúc này, băng đạn dự phòng của MCX đã dùng hết, chỉ còn lại hơn hai mươi viên đạn.

Nhưng may mắn là băng đạn của Glock vẫn còn nhiều, việc trốn thoát... chắc không có vấn đề gì lớn.

Vì vậy, Trương Huyền đứng dậy:

“Đi thôi, tiến lại gần nào!”

“Rõ!”

Reeves gạt đầu, cùng Trương Huyền nhanh chóng rời khỏi nơi ẩn nấp, men theo lề đường tiến nhanh về phía trung tâm chiến trường.

Lúc này, nhóm người mặc đồ đen đang chuẩn bị rút lui, hoàn toàn không chú ý đến Trương Huyền và Reeves đang tiến lại từ phía lề đường bên kia!

Hai trăm mét... một trăm năm mươi mét... một trăm mét... tám mươi mét...!

Khi khoảng cách giữa hai bên chỉ còn khoảng sáu bảy mươi mét, cuối cùng một người mặc đồ đen đã chú ý đến Trương Huyền và Reeves đang tiến lại từ bóng tối của tòa nhà!

Không chân chừ, chưa kịp để người đó lên tiếng, Trương Huyền và Reeves lập tức bóp cò!

Biubiubiu...!!!

Hai người nã đạn liên tiếp, không cho đối phương kịp phản ứng, số người mặc đồ đen còn lại liền ngã xuống!

Ông già da trắng vừa định nói gì thì bị một viên đạn bắn thẳng vào đầu.

“B2, lựu đạn khói!”

Trương Huyền hét lớn!

Trong cửa hàng, Chí Vĩ nghe thấy tiếng liền ném ra hai quả lựu đạn khói để che tầm nhìn.

Lúc này, từ phía sau, Hà thúc đã lái xe tới với tốc độ cao.

Trương Huyền bước nhanh lên, tiến tới chỗ Duke đang nằm trên đất.

Lúc này, Duke dường như cảm nhận được điều gì, cố gắng mở mắt.

Lần này, Trương Huyền không nói nhiều, nhìn vào mắt Duke, giơ súng lên và bóp cò!

Biu!!!

Tiếng còi cảnh sát vang lên chói tai ở con đường phía xa.

Trương Huyền cùng các đồng đội tập hợp và thoát ra ngoài, chạy trốn.

Hà thúc với kỹ năng lái xe xuất sắc đã bỏ xa những chiếc xe cảnh sát đuổi theo hàng trăm mét!

Nhưng trong xe, không ai có vẻ thoải mái.

Tất cả đều hiểu rằng, đội đặc nhiệm đã xuất động, trực thăng chắc cũng đang đang trên đường tới.

Nếu không thể thoát thân, e rằng sẽ không thoát được.

“Phía trước có chốt chặn ở ngã tư đèn giao thông thứ ba, có thể rẽ phải ở ngã tư đèn giao thông tiếp theo, qua đường thứ hai phía đông để vòng qua!”

Chí Vĩ, cầm điều khiển máy bay không người lái, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, liên tục báo cáo tình hình đường đi cho Hà thúc, không dám lơ là chút nào.

“Còn bao xa nữa tới đích?”

Trương Huyền ngồi ở ghế phụ hỏi.

Khi mới thoát ra, Trương Huyền đã báo cho đồng đội về kế hoạch của Wilson.

Chí Vĩ nhìn vào bản đồ điện tử bên cạnh:

“Nếu đường này không bị chặn, chỉ mất khoảng hai phút nữa.”

“Vậy là gần rồi...”

Nói xong, Hà thúc cho xe lượn vòng vào con đường tiếp theo, Trương Huyền liếc nhìn gương chiếu hậu, không thấy xe cảnh sát đuổi theo nữa.

Nhưng Trương Huyền vẫn không dám lơ là, để Chí Vĩ quan sát trên không, đồng thời liên tục nhìn quanh đề phòng bất kỳ cuộc phục kích nào.

May mắn thay, đường đi khá suôn sẻ.

Rất nhanh, hai phút trôi qua, Trương Huyền và mọi người đã tới đích.

Một nhà máy chế biến kim loại bỏ hoang.

Lúc này, cổng nhà máy đã mở, một người trẻ mặc đồ đen, đội mũ trùm, đang nhìn về phía xe của họ.

Thấy vậy, Trương Huyền ra hiệu cho Hà thúc lái xe đến gần, mở cửa sổ và nói rõ ý định:

“Chúng ta do Wilson tiên sinh giới thiệu đến!”

“Là các người à?”

Nhìn nhóm người vũ trang đầy đủ trong xe, người trẻ không hề tỏ ra hoảng sợ, gật đầu nói:

“Lái xe vào trong đi.”

Hà thúc nhìn Trương Huyền, sau khi được đồng ý, liền lái xe vào trong.

Người trẻ đóng cửa nhà máy lại.

Lúc này, ở cửa nhà xưởng, một nhóm người đàn ông, lớn nhất là trung niên, nhỏ nhất là thanh niên, đang đứng quanh một thùng rác hút thuốc.

Thấy Trương Huyền và mọi người vào, họ tiến tới.

“Xuống xe, cảnh giác.”

Trương Huyền nhìn qua xung quanh rồi nói nhỏ, sau đó mở cửa bước xuống.

John và những người khác cũng nhanh chóng mở cửa xe bước xuống.

Họ phân tán xung quanh xe, hướng về các phía, cầm súng cảnh giác với những nguy hiểm tiềm ẩn.

Người đàn ông da đen trung niên, mặc vest, đeo kính râm, tay xách một túi lớn, tiến đến trước mặt Trương Huyền, nhìn kỹ một lượt rồi nói:

“Ừm... chắc là vừa vặn, không có thời gian giải thích, thay đồ trước đi, lát nữa các người ngồi xe kia rời đi từ cửa sau.”

Nói xong, hắn ném túi lớn trước mặt Trương Huyền, chỉ tay về chiếc xe kem màu hồng dán hình kem gần đó.

Trương Huyền nhìn xe, rồi nhìn túi đồ chưa kéo khóa.

Không sai, bên trong túi là áo phong hoạt hình màu hồng.

Thấy vậy, Trương Huyền nhíu mày nói:

“Chỉ với lớp ngực trang này, khó mà thoát khỏi sự truy đuổi của cảnh sát.”

“Đừng lo, họ sẽ mặc đồ của các người, giúp các người đánh lạc hướng cảnh sát.”

Người da đen đeo kính râm búng tay, những người đàn ông kia tiến lại.

Khi họ đến gần, Trương Huyền thấy rõ một số đặc điểm trên cơ thể họ.

Da trắng bệch, mắt hõm sâu, tóc khô xơ và bần, da đen sạm.

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy tay họ đầy những vết kim châm.

Nghiện ma túy...

Khi thấy những người này, Trương Huyền lập tức hiểu ý của người đàn ông da đen.

Chương 308: Tiêu Đề 《Ẩn》

Không chần chừ, dưới ánh mắt của John, Trương Huyền cởi bỏ trang bị và bộ đồ chiến đấu, thay áo phong hoạt hình màu hồng.

“Ừm~ BOSS, bộ này rất hợp với ngươi.”

Reeves bên cạnh cười, rồi cũng bắt đầu thay đồ.

Rất nhanh, khi Trương Huyền và mọi người thay xong, những con nghiện cũng nhanh chóng mặc trang bị của họ, nhìn bộ dạng lóng ngóng, rõ ràng lần đầu tiếp xúc.

Vì là những kẻ thế mạng, Chris bên cạnh không chịu nổi, bước tới giúp một người mặc ngược áo chống đạn.

“Giao súng cho họ, các ngươi có thể giữ súng ngắn để tự vệ, nhưng súng trường quá nổi bật, không mang đi được.” Người da đen đeo kính râm nói.

Nghe vậy, Hà thúc hỏi:

“Ngươi chắc là an toàn?”

Thực ra, Hà thúc không tin tưởng những con nghiện này.

Người da đen đeo kính râm cười:

“Đừng lo, họ không bị ép buộc, ta sẽ trả một khoản tiền lớn cho gia đình họ, nếu họ vào tù, ta sẽ thuê luật sư giỏi nhất bào chữa cho họ.”

Lời này như vừa nói với Trương Huyền, vừa nói với những con nghiện.

Lúc này, tiếng còi cảnh sát càng lúc càng gần.

“Đưa cho họ.”

Trương Huyền không chần chừ, ném MCX cho một người trong số họ.

Còn súng ngắn, hắn vẫn giữ lại.

Thấy vậy, Hà thúc và những người khác cũng không nói thêm, giao súng cho họ, rồi nhanh chóng chạy đến chiếc xe kem.

May mắn thay, xe này khá lớn, đủ chỗ cho tất cả.

“Đi thôi.”

Ngồi ở ghế phụ, Trương Huyền nhìn những con nghiện đã lên xe của họ, chuẩn bị rời đi thì người da đen đeo kính râm tiến tới, đưa danh thiếp:

“Anh bạn, nhìn các người có vẻ sau này còn cần, lần sau có việc tương tự, hãy liên hệ ta. Giá có hơi cao nhưng đảm bảo chất lượng.”

Người da đen cười, hàm răng trắng nổi bật.

Trương Huyền không từ chối, nhận danh thiếp, nhìn chữ trên đó:

Studio Steve.

“Steve?” Trương Huyền nhướn mày.

“Đúng, là ta.” Steve mỉm cười, giơ tay ra dấu:

“Nếu không còn việc gì, các người có thể rời đi, ta phải ở lại làm vài việc.”

“Cảm ơn nhiều, Steve.”

Nói xong, Trương Huyền và mọi người lái xe đi.

Steve nhìn theo nhóm người thể mạng, lớn tiếng:

“Các ông, diễn cho tốt, đừng gây rắc rối cho khách, nếu ai đó không may chết, đừng lo, ta sẽ trả gấp đôi.”

.....

Wilson sắp xếp cho Trương Huyền và mọi người một ngôi nhà an toàn ở vùng ngoại ô London, gần đường lớn, vắng vẻ.

Dù không núi non như nơi huấn luyện của họ, nhưng cũng ít người qua lại, xung quanh hầu như không có nhà nào.

Khi vừa đến nhà an toàn, Wilson gọi cho Trương Huyền.

Hắn dặn dò họ vài ngày tới cố gắng không ra ngoài, đợi hắn xử lý xong mọi việc.

Trương Huyền và mọi người vừa trải qua một trận chiến lớn, cũng nhân cơ hội này nghỉ ngơi.

Và lần nghỉ ngơi này kéo dài hơn một tuần.

Đình đoong! Đình đoong!

Chuông cửa vang lên.

Chí Vĩ nằm trên ghế sofa phòng khách, nhìn chăm chăm vào TV, tay cầm một cuộn băng keo trong, rõ ràng là chán đến phát điên.

Khi nghe thấy tiếng chuông cửa, Chí Vĩ ngay lập tức bật dậy từ ghế sofa, nhìn vào màn hình giám sát ở cửa phòng khách.

Chỉ thấy trên màn hình, Wilson đang vẫy tay về phía camera.

“Wilson đến rồi!”

Sau khi hét lên về phía các phòng ngủ, Chí Vĩ liền nhanh chân chạy ra mở cửa.

“Hei, Chí Vĩ, trông ngươi thật tẻ, đôi mắt giống như cá vược chết ba ngày vậy.”

Mở cửa ra, Wilson liền đưa một câu.

“Ah ha...” Chí Vĩ cười gượng, mấy ngày nay hắn không ngủ ngon, quầng thâm dưới mắt đã sắp chuyển sang màu xanh, tinh thần sao có thể tốt được.

Lúc này, từ một phòng ngủ khác, Trương Huyền bước ra: “Wilson? Sao ngươi đến giờ này? Mọi chuyện đã giải quyết xong chưa?”

“Ừm.” Wilson ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, lấy ra vài tập hồ sơ từ túi xách:

“Mọi chuyện đã xong, Smith đã sắp xếp người chịu tội thay các ngươi, mặc dù có vài người chết trong quá trình này, nhưng vẫn có hai người bị cảnh sát bắt sống. Tuy nhiên, các ngươi không cần lo lắng, họ không khai gì cả. Ta đến đây là để nói rằng các ngươi bây giờ có thể tự do hoạt động.”

Thực ra, trong quá trình giúp Trương Huyền và mọi người xử lý những việc này, Wilson đã phải chạy đôn chạy đáo, nếu không nhờ danh tiếng của Scott tiên sinh, hắn cũng không dễ dàng định tội như vậy.

Nhưng những chuyện này, hắn cũng không có ý định nói với Trương Huyền và mọi người.

“Ôi trời... Chúng ta sắp phát điên rồi, tối nay có mua chút rượu uống không? Bỏ ta mời.”

Chris từ phòng ngủ khác bước ra, nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm.

Những ngày không thể ra khỏi nhà như thế này, hắn thực sự không chịu nổi.

“Nhưng...”

Wilson nghiêm túc nói:

“Ta nghe nói một nhân vật lớn trong Ark đã treo thưởng lớn để tìm vị trí của các người. Ta đề nghị các người nên tìm một quốc gia xa xôi nào đó để ở một thời gian, tránh bão.”

“Ark...” Nghe vậy, Reeves mặt mày u ám.

Hắn vốn có thù với Ark, bây giờ chỉ là thêm một lần nữa khơi dậy sự căm thù.

Trương Huyền nhìn mấy tập hồ sơ trên bàn, nói: “Có vẻ như, Wilson, người có việc muốn chúng ta làm?”

“Ừm~ đúng là có chút việc muốn nhờ các người.” Wilson đẩy mấy tập hồ sơ về phía Trương Huyền:

“Đây là vài hợp đồng bảo vệ từ công ty, có độ khó khác nhau, hầu hết đều phù hợp với các người. Các người có thể xem qua, tốt nhất là trả lời ta trong ngày hôm nay... Đương nhiên, nếu các người không muốn làm cũng được, nhưng tốt nhất các người nên tạm rời đi một thời gian, thậm chí trở về Bangkok cũng được, ta có thể sắp xếp máy bay.”

Chương 309: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền nhận lấy mấy tập hồ sơ, tỉ mỉ xem qua.

Như Wilson đã nói, phần lớn là các nhiệm vụ bảo vệ.

Ví dụ như bảo vệ nhân viên quan trọng của một chi nhánh rời khỏi một quốc gia, hay tìm kiếm tài liệu công ty của Công ty tài chính Worle bị mất tại một quốc gia, hoặc bảo vệ một nhà máy gia công ở nước ngoài mà Công ty tài chính Worle đầu tư.

Mỗi hợp đồng đều ghi rõ số tiền thù lao.

Cao nhất là một triệu rưỡi đô la Mỹ, thấp nhất cũng hai trăm nghìn đô la Mỹ.

Xem xong nội dung hợp đồng, Trương Huyền hiểu ngay, không phải là Wilson nhờ họ làm việc, mà là đưa cho họ một con đường vừa tránh bão vừa kiếm tiền.

Sau khi đưa các hợp đồng cho các đội viên, hắn nhìn Wilson, cảm ơn:

“Wilson, người giúp chúng ta thoát thân đã là đại ân rồi, bây giờ còn...”

“Ôi trời, đừng nói vậy!”

Wilson cười gượng tay ngắt lời: “Chúng ta là bạn bè, làm những việc này là điều nên làm. Hơn nữa, những hợp đồng này vốn dĩ là phải giao cho các công ty quốc phòng hợp tác với chúng ta, thay vì giao cho người khác, chỉ bằng giao cho các người, đây cũng là ý của Scott tiên sinh.”

Nghe vậy, Trương Huyền gật đầu cảm ơn: “Vậy thì cảm ơn nhiều, nhờ người chuyển lời cảm ơn của ta đến Scott tiên sinh... Đúng rồi, trong số những nhiệm vụ này, cái nào là quan trọng và khẩn cấp nhất? Người nói thử, ta và đội của ta sẽ xem xét có thể làm được không.”

“Thực ra không có nhiệm vụ nào đặc biệt quan trọng, chủ yếu là các ngành công nghiệp nhỏ...”

Wilson suy nghĩ, nói: “Nhưng nếu nói về khẩn cấp, thì đúng là có một cái, chính là cái này.”

Wilson chỉ vào tập hồ sơ mà John đang cầm.

Trương Huyền nhìn vào nội dung tập hồ sơ, là nhiệm vụ tìm kiếm tài liệu công ty của Công ty tài chính Worle bị mất ở một quốc gia.

“Công ty chúng ta năm kia đầu tư vào một công ty công nghệ sinh học tại thành phố Incheon, Nam Hàn, nhưng gần đây, một tài liệu nghiên cứu quan trọng của công ty này bị mất. Người phụ trách nghi ngờ rằng tài liệu bị một công ty công nghệ sinh học khác trong vùng đánh cắp, nhưng... chúng ta không có chứng cứ, hiện tại, dự án nghiên cứu đang đình trệ, mỗi ngày đều đang đốt tiền, càng sớm tìm lại tài liệu, công ty công nghệ sinh học của chúng ta càng ít tổn thất.”

Nghe Wilson nói vậy, Trương Huyền nhìn về phía đội viên của mình.

Lúc này, mọi người đều tập trung quanh John, nghiên cứu nội dung nhiệm vụ và số tiền thù lao.

Nhiệm vụ này không phải là có thù lao cao nhất, nhưng cũng đã lên đến tám mươi nghìn đô la Mỹ, hơn nữa nếu hoàn thành sớm, người phụ trách công ty công nghệ sinh học còn hứa thưởng thêm tiền.

Mặc dù không ghi rõ số tiền cụ thể, nhưng chỉ riêng tám mươi nghìn đô la Mỹ đã không phải là con số nhỏ.

Sau khi xem xong nội dung nhiệm vụ, mọi người nhìn nhau, đồng loạt gật đầu với Trương Huyền.

Thấy vậy, Trương Huyền liền nói với Wilson: “Chúng ta nhận nhiệm vụ này... Khi nào xuất phát?”

“Bất cứ lúc nào các người muốn.”

Trương Huyền gật đầu, liếc nhìn hệ thống bảng điều khiển.

Lúc này, chỉ còn chưa đầy một ngày nữa là đến nhiệm vụ tiếp theo.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền nói:

“Vậy ngày mai chúng ta xuất phát, hôm nay cần chuẩn bị... Đây, Wilson, người có thể giúp chúng ta vận chuyển vũ khí trang bị đến đó không? Ta nghe nói ở đó kiểm soát súng rất nghiêm ngặt.”

Sự chuẩn bị mà Trương Huyền nói, dĩ nhiên là chuẩn bị vũ khí trang bị.

Trong hành động trước, trang bị vũ khí mà đội sử dụng đều là hàng mới mua từ Philip.

Để thoát thân, không còn cách nào khác đành bỏ lại trang bị.

Bây giờ chuẩn bị làm nhiệm vụ tiếp theo, dĩ nhiên cần mua lại.

Hơn nữa, bị giam trong ngôi nhà an toàn này hơn một tuần, mọi người đều chán nản, cần một ngày để điều chỉnh trạng thái.

“Ngoài vũ khí đạn dược, còn cần mua vài chiếc xe dự phòng, xe không cần quá tốt, nhưng động cơ nhất định không

thể yếu.”

Khi làm danh sách mua sắm mới, Hà thúc nói.

Trương Huyền cũng gật đầu liên tục, trong cuộc truy đuổi trên đường trước đây, do xe của họ công suất không đủ, không kịp đuổi theo xe của Duke, mới khiến tình hình trở nên nghiêm trọng như vậy.

“Nói đến đây, ta mới nhớ...”

Trương Huyền nhìn Hà thúc đầy ngạc nhiên: “Hà thúc, kỹ năng lái xe của người thật giỏi, ngay cả drift cũng chơi rất tốt, người đã từng luyện qua đúng không?”

Trong cuộc truy đuổi trên đường trước, Trương Huyền đã nhận thấy kỹ năng lái xe của Hà thúc không tầm thường, nhưng lúc đó vì ở trong tình huống chiến đấu căng thẳng, hẳn không có thời gian hỏi.

Bây giờ nhắc đến, tiện thể hỏi luôn.

Nghe Trương Huyền nói vậy, Hà thúc cười hai tiếng, gãi đầu trọc của mình:

“Ai mà không có đam mê khi còn trẻ? Trước đây ta rất hứng thú với các cuộc đua xe rally ở nước ngoài, có tiền thì tự chơi xe độ, sau này dù bỏ băng, nhưng lái xe nhiều cũng dần tìm lại được cảm giác.”

Đúng vậy, Hà thúc trong đội ngoài việc quản lý hậu cần, thỉnh thoảng còn phụ trách lái xe khi làm nhiệm vụ.

Trong mỗi hành động nhiệm vụ, kỹ năng lái xe của Hà thúc không bao giờ gặp lỗi.

“Thật tuyệt vời.” Trương Huyền giơ ngón cái: “Có thời gian người phải dạy ta, kỹ năng lái xe của ta không tốt lắm.”

Kỹ năng lái xe cấp 2 hàng ngày là đủ, nhưng để dùng trong chiến đấu thì rõ ràng không đủ.

Trước lời đề nghị của Trương Huyền, Hà thúc dĩ nhiên không từ chối, gật đầu đồng ý rồi chuyển sang hỏi:

Chương 310: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đúng rồi, Trương ca, kết quả xét nghiệm máu của cái ống trước thế nào? Duke lần này giết được là bản chính đúng không?”

Trương Huyền gật đầu, tiện tay lấy ra một tập tài liệu từ ngăn kéo bàn, và lấy ra hai bản báo cáo:

“Liêm Dao đã so sánh DNA, đúng là Duke, ngoài ra, để chắc chắn, ta cũng nhờ một tổ chức ở London làm một báo cáo.”

Sau khi giết Duke, như đã lên kế hoạch, Trương Huyền lấy ngay một ống máu của Duke.

Giữ lại một nửa để đề phòng, nửa còn lại gửi cho Liêm Dao ở Mumbai.

Khi Liêm Dao biết rằng Trương Huyền đã hành động giết Duke, cũng ngạc nhiên trước tốc độ của đội Trương Huyền.

Đồng thời cũng tiếc nuối và xin lỗi vì không thể giúp được.

Nhận được mẫu máu của Duke, Liêm Dao lập tức so sánh DNA.

May mắn thay, hai kết quả so sánh đều chứng minh rằng.

Duke mà Trương Huyền giết, đúng là bản chính.

Nhìn hai bản báo cáo trước mặt, Hà thúc thở dài nhẹ nhõm:
“Cuối cùng chuyện này cũng kết thúc.”

“Được rồi, còn gì thiếu sót không?”

Trương Huyền cầm danh sách mua sắm mới lên:

“Nếu không có, ta và Chí Vĩ sẽ đi gặp Philip ngay, máy bay vận chuyển hàng mà Wilson sắp xếp không chờ ai đâu.”

.....

Thời gian trôi qua, đến khuya hôm đó.

Sau khi mua sắm trang bị và đưa lên máy bay, Trương Huyền trở về sân tập, về phòng ngủ của mình.

Nằm trên giường, nhìn đếm ngược trên giao diện hệ thống, Trương Huyền từ từ nhắm mắt.

【Phó bản đang tải, xin vui lòng đợi...】

【Tải xong!】

【Bắt đầu đếm ngược: 10...5...3,2,1,0!】

Ngay lập tức, ý thức của Trương Huyền chìm vào đáy biển!

.....

【Năm 2003, cảng Incheon, một chính sách cải cách đang giúp kinh tế bùng nổ, nhưng do quản lý lỏng lẻo, trong bữa tiệc lớn này, không ít ký sinh trùng đang dần sinh sôi, những kẻ như ký sinh trùng này liên tục hút đi nhiều dưỡng chất, và người, đang ở trong đó, sẽ lựa chọn thế nào...】

.....

Trong khoảnh khắc mơ hồ, một đoạn thoại vang lên trong đầu Trương Huyền.

Khi ý thức từ đáy biển nổi lên, bên tai dần nghe thấy những tiếng ồn ào.

“Ah si ba! Còn dám chống đối! Đánh!”

“Đừng đập nữa, đây là vật dụng kiếm cơm của chúng ta mà...”

“Người có gan chỉ có từng này thôi sao? Đến đi? Đến nữa đi? Ha ha ha...”

Tiếng chửi mắng, van xin, cười lớn điên cuồng, vang lên bên tai Trương Huyền.

Và lúc này, Trương Huyền mở mắt.

Mùi tanh của nước biển và cá tràn ngập!

Rầm!!!

Một cây gậy bóng chày đập nát một thùng xốp đựng sò trắng, vỏ sò và nước văng khắp nơi!

Người cầm gậy bóng chày là một thanh niên mặc áo khoác da, đội mũ lưỡi trai.

Xung quanh thanh niên này là hơn mười người vẽ ngoài tương tự.

Họ cầm gậy, dao ngắn, liên tục đập phá các quầy hàng xung quanh, gặp ai dám chống đối, họ liền xông lên đánh ngã.

Hiện tại, dưới đất đã nằm vài người, có người bị thương nặng, máu me đầy mình, không rõ sống chết.

“Lũ vô lại!”

Một gã to lớn với hình xăm trên cánh tay khinh bỉ giơ gậy bóng chày, chỉ vào những người bán hàng đang đứng xem không xa:

“Nghe cho rõ! Ngày nào chưa ký hợp đồng chuyển nhượng, ngày đó ta sẽ đến đập phá! Còn dám chống đối? Đừng tưởng vài tờ giấy khiến chúng ta là người tốt tuân thủ pháp luật!”

Trước lời đe dọa lớn tiếng của gã hình xăm, không ai dám phản kháng.

Từng người đều cố tránh ánh mắt của gã, như muốn giấu đầu đi.

Nhưng... không thể trách họ được.

Dù sao, người vừa dám lên tiếng, giờ đều nằm dưới đất.

“Tch...”

Xoa trán đau nhói, từ mặt đất lạnh lẽo trơn trượt bò dậy, Trương Huyền nhú mảy, nhìn đám người trước mặt.

“Ồ? Còn có kẻ không sợ chết?”

Gã hình xăm cười:

“Nhóc con, nếu ngươi ngoan ngoãn nằm đó, có thể ta sẽ nương tay, nhưng ngươi còn dám đứng lên? Thế nào? Bị đập một gậy còn chưa đủ?”

Lúc này, Trương Huyền không để ý đến hắn.

Hắn cúi đầu nhìn quần áo trên người, lại nhìn xung quanh, kết hợp với những lời vừa nghe, hắn đại khái đã hiểu rõ tình hình hiện tại.

Cưỡng bức mua bán? Hay cưỡng chế phá dỡ?

Thân phận của ta chắc là một trong những tiểu thương ở đây? Vì không muốn ký cái gì hợp đồng chuyển nhượng nên bị đánh?

“Ta nói chuyện với ngươi đấy! Ngươi điếc à?!”

Gã đàn ông xăm trổ thấy tên nhóc này dám không để ý đến mình, lập tức nổi giận, cười nhạt, tiến lên vài bước, cầm gậy chọc vào vai Trương Huyền, chuẩn bị ra tay dần mặt.

Nhưng đúng lúc này, từ phía sau đám đông, hai thanh niên trẻ tuổi, ăn mặc có phần bặm trợn, chen lấn người phía trước.

“Kim Thượng Bắc, ngươi dám!”

Một thanh niên cao lớn hơn hết lớn, lao nhanh về phía trước, đá ngã một tên côn đồ cầm gậy bóng chày xuống đất!

Hắn đoạt lấy cây gậy, lao vào đánh nhau với đám côn đồ, giống như con sói.

Người còn lại cũng không kém cạnh, dùng kỹ thuật đâm bốc kiểu Mỹ, đâm ngã ba bốn tên.

Sự việc xảy ra bất ngờ khiến Kim Thượng Bắc tức giận, không còn để ý đến Trương Huyền nữa, hắn cầm gậy xông lên.

Nhưng ngay lúc đó, Kim Thượng Bắc cảm thấy tay phải bị một lực mạnh giữ chặt, tiếp theo đó, hắn bị quật ngã, đầu đập mạnh xuống đất.

Vút! Bùm!

Một cú quật ngã hoàn hảo!

Trương Huyền đề lên lưng Kim Thượng Bắc, khóa chặt tay phải của hắn, tước vũ khí, nhanh chóng lục soát trên người hắn, tìm được một con dao ngắn.

Chương 311: Tiêu Đề

《Ẩn》

“Tất cả dừng lại!”

Trương Huyền đặt lưỡi dao lên cổ Kim Thượng Bắc, giọng vang lên khắp nơi!

Lúc này, mọi người đều sửng sốt khi thấy Kim Thượng Bắc bị Trương Huyền không chế.

Bùm!

Một thanh niên côn đồ khác bị đám ngã, kẻ ra đòn cười nói: “Làm tốt lắm, đừng thả hấn ra, tên khốn này đáng bị trừng trị!”

“Người muốn chết à? Mau thả đại ca của chúng ta ra!”

Một tên côn đồ giận dữ nói, nhưng nhìn thấy lưỡi dao trên cổ Kim Thượng Bắc, hấn không dám tiến tới.

Kim Thượng Bắc cũng sợ hãi, không dám cử động, nhưng miệng vẫn cứng rắn:

“Ta nhớ người là Trương Min Hyeon phải không? Có gan thì giết ta đi, xem người có hối hận không!”

Trương Huyền không để ý đến hấn, nhìn quanh một vòng, cúi xuống, giọng lạnh lùng: “Bảo người của người bỏ vũ khí xuống, rồi rút đi.”

“Người...”

Kim Thượng Bắc định chửi tiếp, nhưng Trương Huyền dùng lực, lưỡi dao cắt nhẹ trên cổ, để lại một vết thương chảy

máu.

Dù Trương Huyền không nói gì, nhưng Kim Thượng Bắc cảm nhận được, con dao trên cổ hắn dường như có thể lấy mạng hắn bất cứ lúc nào!

Hắn lập tức hét lớn: “Tất cả bỏ vũ khí xuống, rồi rút đi!”

Bọn côn đồ nhìn nhau, không tình nguyện nhưng cũng không còn cách nào, đành vứt vũ khí, diu dờ đồng bọn rời khỏi chợ.

Trương Huyền cũng không tiếp tục đề lên Kim Thượng Bắc, thả hắn ra, đứng dậy.

Kim Thượng Bắc tức giận đứng lên, chỉ tay vào Trương Huyền: “Các người chờ đấy! Đặc biệt là người!”

Nói xong, hắn vội vàng bỏ đi.

Nhìn đám côn đồ rời khỏi, mọi người xung quanh mới dám tiến lại gần.

Người thì dọn dẹp hiện trường, người thì chăm sóc người bị thương.

Nhưng không ai dám lại gần Trương Huyền.

Chỉ có hai thanh niên vừa ra tay giúp đỡ tiến lại gần.

“Người là Trương Min Hyeon phải không? Vừa rồi ra tay đẹp lắm, học ở đâu vậy?” Tên đánh đám bốc cười hỏi.

Thanh niên cao lớn bên cạnh thì trầm tĩnh hơn, gật đầu với Trương Huyền: “Ta là Choi Dong Uk , đây là em trai ta Choi Sung Joon, người là người mới đến Chợ Thứ Ba này à?”

Trương Huyền định trả lời thì một bà cô bán rau tiến lại gần:

“Ôi trời, Dong Uk , đây là cháu trai của ông Trương, trước học ở Đại học Seoul, khi ông Trương mất, chính hắn lo tang

lễ.”

“Ồ? Người là cháu ông Trương?” Choi Dong Uk ngạc nhiên: “Ông Trương trước đây bán cá ở đây, thường hay nhắc về người, không ngờ hôm nay gặp được.”

Nói rồi, hắn đưa tay ra bắt tay Trương Huyền.

Trương Huyền bắt tay hắn, gật đầu: “Đúng vậy, hắn... trước đây cũng thường nhắc đến hai anh em các người.”

“Ồ? Thật sao, chắc hắn nói xấu chúng ta không ít, hahaha...” Choi Sung Joon cười.

“Sung Joon!”

Choi Dong Uk nhìn Choi Sung Joon nghiêm nghị, dừng tiếng cười của hắn.

Sau đó quay sang Trương Huyền: “Min Hyeon, ta gọi người như vậy được không? Ta thấy người ra tay đẹp, lại là cháu ông Trương, còn là sinh viên đại học, có muốn gia nhập Đông Thành Phái của chúng ta, cùng bảo vệ Chợ Thứ Ba không?”

Choi Dong Uk nhìn Trương Huyền đầy tự tin và kỳ vọng, thể hiện rõ sức mạnh của tuổi trẻ.

Bà cô bán rau bên cạnh nói: “Dong Uk , người ta là sinh viên Đại học Seoul, người bảo hắn tham gia băng nhóm à? Không phải là lãng phí tài năng sao?”

Choi Sung Joon không phục: “Gọi là băng nhóm gì chứ? Đông Thành Phái chúng ta bảo vệ quyền lợi của mọi người! Nếu không có chúng ta, Chợ Thứ Ba đã bị lũ côn đồ như Kim Thượng Bắc chiếm mất từ lâu rồi!”

Bà cô nghe vậy không nói nữa, rõ ràng lời Choi Sung Joon nói là sự thật.

Trương Huyền suy nghĩ một lúc, nhớ lại lời hệ thống, rồi gật đầu: “Hắn rất quý trọng Chợ Thứ Ba, nếu là để bảo vệ chợ này... ta sẵn lòng thử.”

Lời vừa dứt, âm thanh hệ thống vang lên!

.....

【Nhiệm vụ đã kích hoạt!】

【 Mục tiêu nhiệm vụ: Phá hủy tất cả thế lực ngầm tại Incheon!】

【 Thành tựu nhiệm vụ: Nói Một Không Hai (Làm cho tên người vang dội khắp thế giới ngầm Incheon), Sát Thủ BOSS (Tiêu diệt hơn mười tên đầu lĩnh băng đảng), Mô Phỏng Kinh Doanh (Sở hữu một sản nghiệp của riêng người)】

.....

Hệ thống chơi vậy à?

Ta vừa gia nhập băng đảng, người đã cho ta nhiệm vụ phá hủy băng đảng?

Trương Huyền trầm lâm bẩm.

Choi Dong Uk vui mừng vỗ vai Trương Huyền: “Người đồng ý giúp chúng ta thật tốt, Min Hyeon, từ giờ chúng ta là huynh đệ!”

“Incheon có mấy chục băng nhóm lớn nhỏ, nhưng thực sự có quyền lực chỉ có hai.”

“Một là Bắc Thành Phái ở quận Gwangyang, đám đó giết người phóng hỏa, là băng nhóm xã hội đen điển hình. Theo tin đồn, lão đại Bắc Thành Khương Vân Thành từng là người đào thoát từ phía Bắc, rất tàn bạo, từng một mình cầm hai con dao đưa hấu chém chết chém bị thương hơn hai mươi người đối địch.”

“Còn một băng khác là Đại Trạch ở quận Yeonsu, lão đại Liễu Nhâm Trạch tuy không nhiều người bằng Khương Vân Thành, nhưng rất nghĩa khí, hào phóng với anh em, tiếc là chúng ta chưa có cơ hội gia nhập Đại Trạch, làm anh em của Nhâm Trạch đại ca.”

“Ồ đúng rồi, người hôm nay lần đầu tiên gặp Kim Thượng Bắc đúng không? Tên này là thủ lĩnh của Khánh Bắc Phái, nhóm xã hội đen kiểm soát khu cảng này. Máy khu chợ hải sản đều là địa bàn của bọn hắn.”

“Lý do hắn đến đây hôm nay là vì tháng trước, tập đoàn YangDa muốn mua lại và phát triển khu này, nhưng giá đưa ra quá thấp. Phải biết rằng Chợ Thứ Ba là nơi người dân sống dựa vào suốt hơn hai mươi năm, làm sao có thể nói bán là bán ngay được?”

Chương 312: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Không làm mềm được, người của tập đoàn YangDa liền muốn dùng biện pháp cứng rắn, bỏ tiền ra thuê Kim Thượng Bắc đến để làm ‘tư tưởng’ cho chúng ta, thật nực cười.”

“Muốn cưỡng chế mua lại Chợ Thứ Ba, mà không hỏi ta và hần có đồng ý không? Hừ, thôi, không nói bọn chúng nữa.”

“Min Hyeon à, ta nói với người, năm năm trước, ta từng gặp Đại ca Nhâm Trạch ở Đông Mạc, lúc đó đại ca còn bắt tay với ta, người không biết đâu, ta lúc đó đã kích động thế nào...”

Ban đầu, nhìn thấy Choi Sung Joon nói liên hồi, Trương Huyền cũng không tiện ngắt lời.

Nhưng kiên nhẫn nghe một hồi, thấy hần vẫn tiếp tục nói về lịch sử huy hoàng của mình, Trương Huyền cuối cùng không nhịn được:

“Sung Joon à, hay là người nói cho ta biết, hiện tại Đông Thành Phái của chúng ta có bao nhiêu người? Và, nguồn thu nhập chính của chúng ta là gì?”

“Chúng ta?” Choi Sung Joon sửng lại một chút, sau đó lúng túng nói: “Thực ra, ta và hần cộng với người, cả băng phái cũng chỉ có bốn người. Về nguồn thu nhập... ta và hần thỉnh thoảng rảnh rỗi thì ra cảng giúp dỡ hàng.”

“Bốn người? Dỡ hàng?”

Trương Huyền mở to mắt, giờ bốn ngón tay đếm lại, xác nhận mình không nghe nhầm, rồi lắc đầu bất lực: “VẬY... còn ai là thành viên nữa? Cũng là người của Chợ Thứ Ba sao?”

“Tất nhiên rồi! Đông Thành Phái lập ra là để bảo vệ quyền lợi của người dân Chợ Thứ Ba! Thành viên đương nhiên phải là người của Chợ Thứ Ba!”

Đang nói, Choi Dong Uk bỗng đứng lại, quay đầu nhìn hai người:

“Được rồi, chúng ta tới rồi, Min Hyeon à, hôm nay ta sẽ dẫn người thưởng thức món cơm trộn ngon nhất Chợ Thứ Ba, và giới thiệu người với thành viên cuối cùng của Đông Thành Phái.”

Trương Huyền nhìn theo hướng Choi Dong Uk chỉ, thấy một cửa hàng nhỏ treo bảng hiệu chữ đỏ nền trắng ở góc phố.

Cửa hàng này nhìn từ bên ngoài không lớn, chỉ chứa được sáu bàn gỗ, phía sau quầy thu ngân là một cô gái trẻ đeo kính, không đẹp lắm nhưng cũng dễ nhìn.

Thấy hai anh em Choi bước vào, cô gái liền nở nụ cười rạng rỡ chào:

“Dong Uk ca, Sung Joon ca! Các người đến rồi!”

“Mi Sook!”

Thấy cô gái, Choi Sung Joon lập tức cười hì hì chạy tới: “Thế nào, hôm nay không có ai đến gây rồi chứ?”

Mi Sook cười nhẹ: “Có các người ở đây, người ta đâu dám đến gây rồi chứ.”

“He he he...”

“Vào đi, Min Hyeon, ta giới thiệu người một chút.”

Choi Dong Uk dẫn Trương Huyền vào cửa hàng, chỉ vào Mi Sook cười nói:

“Đây là Lý Mi Sook, quân sư kiêm giám đốc tài chính kiêm đầu bếp của Đông Thành Phái, bình thường khi không có tiền ăn, bọn ta đều đến đây ăn ké.”

“Dong Uk ca lại nói đùa rồi...”

Lý Mi Sook cười ngượng ngùng, nhìn Trương Huyền: “Chào người, Trương Min Hyeon phải không? Ta từng gặp người ở đám tang của ông Trương, nghe nói người là sinh viên đại học Seoul?”

“Chào người.” Trương Huyền gật đầu: “Nếu ở đây không có ai khác tên Trương Min Hyeon, thì chắc người đang nói về ta rồi.”

“Ha ha ha... Min Hyeon nhìn mặt nghiêm túc vậy, không ngờ cũng có tế bào hài hước.” Choi Sung Joon cười nói.

Choi Dong Uk cũng cười: “Được rồi, Mi Sook à, như cũ, cho chúng ta ba phần cơm trộn đặc biệt, tiền ta sẽ trả sau.”

“Được, để ta gọi bố...”

Lý Mi Sook chưa nói xong, một tiếng quát giận dữ vang lên từ bếp:

“Gọi gì mà gọi!”

Một người đàn ông trung niên đầu trọc, béo tốt, cầm chai rượu từ trong phòng nhỏ bước ra, say khướt, giận dữ quát hai anh em Choi:

“Hai đứa khốn kiếp, lại đến ăn chực uống chực? Thật sự ngỗ ta không dám đánh các người sao!?”

Thấy người đàn ông đầu trọc, Choi Sung Joon vừa ngồi xuống ghế như bị phỏng, lập tức đứng dậy, không dám lên

tiếng.

Choi Dong Uk còn bình tĩnh, nói: “Lee đại thúc, lần này chúng ta trả tiền.”

Nói rồi, hắn móc ra vài tờ tiền nhàu nát từ túi.

Thấy tiền, Lee đại thúc mới dịu bớt cơn giận, nhưng vẫn mặt mày khó chịu: “Lần sau các người đến, cũng phải mang tiền!”

Nói xong, giật lấy tiền từ tay Choi Dong Uk, đếm xong rồi trả lại hai tờ tiền lẻ.

Sau đó, hắn kéo rèm vào bếp.

Nghe tiếng bật bếp ga, tiếng động loảng xoảng truyền ra từ bếp.

“Ừm~ có vẻ hôm nay Lee đại thúc chưa say.” Choi Sung Joon vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm.

Lý Mi Sook áy náy: “Xin lỗi, Min Hyeon, tính tình bố ta không tốt lắm, có làm người sợ không?”

“Không sao.” Trương Huyền ngồi xuống bàn, lắc đầu.

Choi Sung Joon cũng ngồi xuống cạnh Trương Huyền, ôm vai hắn, thì thầm:

“Ta nói với người, Lee đại thúc khi say rất thích đánh người, lần trước ta và hắn ăn xong quên trả tiền, hắn đuổi theo đánh chúng ta ba con phố.”

Người chắc chắn là quên trả tiền? Sao ta có cảm giác các người căn bản là không có tiền trả?

Hơn nữa... Lee đại thúc có vẻ không phải là thích đánh người, mà chỉ thích đánh các người thôi.

Trương Huyền giờ đã hiểu, cái gọi là Đông Thành Phái do anh em Choi lập ra, thực ra chỉ là trò chơi trẻ con, còn chưa

đáng gọi là băng phái.

Lúc đầu nghe Choi Sung Joon khoe khoang về các băng phái khác, Trương Huyền nghĩ rằng Đông Thành Phái dù không phải băng lớn, ít nhất cũng phải có mười mấy người, không thì cũng phải bảy tám người chứ?

Giờ hiểu rõ mọi chuyện, nhìn lại cái tên Đông Thành Phái: ‘Đông Thành’.

Chương 313: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đó chẳng phải là lấy tên của hai anh em này ghép lại sao.

Nghĩ tới đây, Trương Huyền bắt đầu do dự.

Đi theo hai anh em này, thật sự có thể hoàn thành nhiệm vụ không...

Lúc này, Choi Dong Uk cầm hai chai nước ngọt tới, đưa cho Trương Huyền và Choi Sung Joon mỗi người một chai, còn mình thì không cầm gì.

Thấy vậy, Trương Huyền đẩy chai nước ngọt trước mặt mình tới: “Dong Uk ca, anh uống đi.”

“Ôi chao, khách sáo làm gì, ta không thích uống nước ngọt.”

Choi Dong Uk cười, đẩy lại chai nước ngọt cho Trương Huyền:

“Người hỏi Sung Joon xem, ta bao giờ uống nước ngọt trước mặt hẳn? Hơn nữa, người vừa gia nhập Đông Thành Phái, phải có chút nghi lễ chứ, người uống trước đi, thấy ngon thì sau này khi có tiền chúng ta uống hằng ngày.”

“Đúng đó, Min Hyeon, đừng khách sáo.”

Choi Sung Joon cười: “Min Hyeon, là thành viên của Đông Thành Phái, chúng ta phải có chí hướng lớn, một chai nước ngọt là gì, sau này nếu mua thì mua cả xe!”

Nhìn ánh mắt hai anh em Choi, Trương Huyền cuối cùng không từ chối nữa, lặng lẽ uống hết chai nước ngọt. Rất nhanh,

món cơm trộn được cho là ngon nhất Chợ Thứ Ba cũng được dọn lên.

Ủm, mùi vị cũng được, so với mấy món mình ăn ở London, tính ra là khá ngon rồi.

Quan trọng nhất là... nó no bụng.

Ăn no uống đủ, Choi Dong Uk còn muốn dẫn Trương Huyền đi tắm, nhưng Trương Huyền lấy lý do ở nhà có việc phải làm để từ chối.

Choi Dong Uk có chút tiếc nuối vì không thể tâm sự thật lòng với thành viên mới, nhưng cũng không giữ lại, đành để Trương Huyền đi.

Chia tay anh em Choi, Trương Huyền quay lại chợ, từ một bà bán rau, hỏi ra địa chỉ ‘nhà mình’.

.....

Rầm!!!

Một chiếc bàn bị lật ngược, Kim Thượng Bắc tức giận:

“Ta cần các người để làm gì!? Anh em Choi chỉ có hai người, các người đông người như vậy mà không xử lý được họ!? Còn cái tên sinh viên từ Seoul về, sao lại nói nhà hắn không còn ai? Không còn người thân, bạn bè cũng không có sao? Các người điều tra được cái gì vậy!?”

Một đàn em đứng trước Kim Thượng Bắc, âm ỉ nói:

“Không phải bọn ta không cố gắng, vấn đề là anh em Choi thật sự không dễ đối phó. Hai tên đó không cha không mẹ, lớn lên trong nghịch cảnh, võ nghệ hơn người, thật sự không ai địch nổi.”

“Còn về Trương Min Hyeon... nhà hắn thật sự không còn ai, ông nội hắn vừa mới mất, đám tang ông già đó ta còn đi ăn

ké mà.”

“Đồ vô dụng!”

Kim Thượng Bắc lại chửi, đi qua đi lại, suy nghĩ.

Bên phía tập đoàn YangDa cho hấn không còn nhiều thời gian, mà khu Chợ Thứ Ba vẫn chưa có tiến triển gì.

Nếu tiếp tục thế này, số tiền lớn sắp tới tay sẽ bay mất!

Thấy lão đại nhà mình bức bối, một đàn em ngấp ngừng đưa ra đề nghị:

“Đại ca, không nhớ nhầm, anh em Choi còn có một cô gái quen biết thân thiết...”

Chưa kịp nói xong!

Một cơn gió mạnh ập tới!

Bốp!!!

Một cú tát làm gã đàn em ngã lăn ra đất!

“Ngươi điên rồi à? Ngươi có biết cha nàng là ai không mà dám động vào!?”

Kim Thượng Bắc gần như gào lên, thở dốc vài hơi rồi mới nói tiếp:

“Cảnh cáo bọn đàn em, ai dám động vào cô gái nhà họ Lee, ta sẽ xử lý hấn đầu tiên, đỡ cho hấn chết ngoài đường!”

Đàn em nằm trên đất run rẩy không dám nói.

Kim Thượng Bắc sau khi phát tiết, đầu óc cũng dần thông suốt.

Nghĩ ra một ý, hấn nghiêng răng, nói:

“Bọn chúng tự xưng lập ra Đông Thành Phái đúng không? Ta muốn xem, cái Đông Thành Phái đó có chịu nổi sự tấn công của các băng phái khác không!”

“Phát tin ra ngoài, nói anh em Choi của Đông Thành Phái muốn chiếm đoạt địa bàn ở cảng, Khánh Bắc Phái ta không địch nổi, chuẩn bị rút lui!”

“Mấy con sói thèm địa bàn kia ngửi thấy mùi thịt sẽ lao vào, tới lúc đó...”

“Ha, ta sẽ ngồi thu lợi!”

.....

Két!

Cạch~~~!

Dùng chìa khóa tìm được mở cửa gỗ cũ kỹ trước mặt, Trương Huyền bước vào.

Đây là nhà của ông nội Trương Min Hyeon, nằm ở góc khuất của khu phố cũ. Dù chỉ là một căn phòng đơn, nhưng cũng sạch sẽ, đầy đủ đồ đạc như bàn ghế, chén bát.

Đứng ở cửa, nhìn quanh một vòng, Trương Huyền đi đến bàn học ngồi xuống.

Trên bàn, có một bức ảnh.

Trong ảnh, một ông lão có vẻ hiền hậu đứng bên trái, bên phải là một cậu bé vẻ ngoài thanh tú.

Có vẻ đó là Trương Min Hyeon khi còn nhỏ.

Nhìn qua bức ảnh, Trương Huyền không nhìn lâu.

Dù sao, hẳn cũng không phải Trương Min Hyeon thật, dù tên chỉ khác một chữ.

Mở ngăn kéo bàn, Trương Huyền cẩn thận lục tìm, nhanh chóng tìm thấy một hộp sắt đầy tiền.

Nhìn sơ qua, hộp này chứa khoảng năm triệu won.

Có vẻ đây là toàn bộ tài sản của căn nhà này.

“Không nhiều, nhưng cũng đủ dùng một thời gian...”

Cầm hộp tiền, Trương Huyền bắt đầu tính toán bước tiếp theo.

Phải nói, nhiệm vụ lần này không quá khó.

Thành tựu đầu tiên ‘Nói Một Không Hai’, chỉ là vấn đề gây dựng uy tín.

Chỉ cần hoàn thành thành tựu thứ hai, thì thành tựu đầu tiên coi như đã hoàn thành được một nửa.

Còn thành tựu thứ hai ‘Sát Thủ BOSS’, Trương Huyền cơ bản không coi ra gì.

Đối thủ trước đây của hắn, không là đặc vụ thì là quân chính quy, kém hơn một chút thì là lính đánh thuê cầm súng, tệ nhất cũng phải là đám cuồng tín sẵn sàng liều mạng.

Chương 314: Tiêu Đề 《Ẩn》

Còn băng đảng xã hội đen Nam Hàn này, không khách khí mà nói, cho Trương Huyền một khẩu súng và đủ đạn, hẳn dám quét sạch cả đám.

Tuy nhiên... súng đạn là vấn đề, quốc gia này kiểm soát súng rất nghiêm ngặt, không có cách và quan hệ, khó mà có được.

Phải đi dạo một vòng xem có cơ hội nào không.

Còn thành tựu thứ ba... có một sản nghiệp của riêng mình?

Ừm... mở tiệm tạp hóa có tính không?

Dù sao thì nói chung, ba thành tựu này, Trương Huyền không lo lắng, điều khiến hắn để ý nhất vẫn là mục tiêu cuối cùng của nhiệm vụ này.

Phá vỡ trật tự xã hội đen ở thành phố Incheon!

Muốn phá vỡ một trật tự ngầm đã hình thành từ lâu, không thể chỉ dựa vào một mình hắn mà hoàn thành được.

Nếu chỉ là giết người, Trương Huyền hoàn toàn không sợ.

Nhưng có một số thứ, giống như cỏ dại, đốt hết rồi, vẫn sẽ mọc lại.

Khi muốn phá hủy một thứ mà mình không quen thuộc, trước hết phải hiểu nó, rồi mới có thể phá hủy từ gốc rễ.

“Vì vậy... vẫn phải bắt đầu từ chính cái gọi là trật tự này mới được.”

Trong những ngày sau đó, Trương Huyền luôn lang thang khắp thành phố.

Mục đích có ba.

Thứ nhất là để làm quen với môi trường xung quanh, ít nhất cũng phải nắm rõ chỗ nào có đường tắt, chỗ nào có tường thấp.

Thứ hai là muốn xem có thể tìm được nguồn mua súng không, dù sao không có súng bên mình, Trương Huyền thật sự cảm thấy thiếu an toàn.

Còn thứ ba, chính là để tìm hiểu thông tin về các băng đảng ngầm ở Incheon.

Nhưng có lẽ vận may không tốt, hoặc có lẽ vì Trương Huyền không tìm đúng chỗ.

Mấy ngày này ngoài mục tiêu thứ nhất ra, cơ bản có thể nói là không thu hoạch được gì... không, cũng không thể nói là hoàn toàn không thu hoạch được gì.

Ít nhất, hắn đã bắt đầu dần dần thích nghi với nhịp sống hiện tại, cũng dần dần hòa nhập vào cộng đồng khu Chợ Thứ Ba.

“Min Hyeon à, hôm nay có muốn cùng ta đi xem bên Đông Thị không, người mấy ngày này không phải luôn nói muốn tìm đường làm ăn sao? Nghe nói bên Đông Thị hôm nay sẽ mở một quán bar mới, biết đâu chúng ta có thể tìm được việc làm ở đó?”

Sáng sớm, Choi Sung Joon liền chạy đến cửa nhà Trương Huyền gõ cửa gọi.

Hàng xóm đối diện bị làm ồn đến mức không chịu nổi, mở cửa định mắng người, nhưng vừa nhìn thấy là Choi Sung Joon,

liền không dám nói gì nhiều, miệng oán trách vài câu rồi trở về phòng.

Cạch!

Mở cửa ra, Trương Huyền mặc áo ba lỗ và quần đùi, vừa lau tóc ướt vừa bước ra:

“Ta nói này Sung Joon, lần sau người có thể yên tĩnh một chút được không, đã làm ồn đến hàng xóm nghỉ ngơi rồi, hơn nữa bây giờ mới mấy giờ, nhà ai mở quán bar sớm như vậy chứ.”

Dù nói vậy nhưng Trương Huyền vẫn nhường đường cho Choi Sung Joon vào nhà.

Choi Sung Joon đối mặt với lời trách của Trương Huyền, cũng không giận, cười cười xoa tay, liên tục xin lỗi và hứa lần sau sẽ nhỏ tiếng hơn.

“Ai ya, Min Hyeon à, người không biết đấy thôi, cái sàn nhảy đó sáng sớm hôm nay đã tổ chức lễ cắt băng rồi, nghe nói khai trương khuyến mãi, còn có bia miễn phí uống nữa, chạy một chuyến, dù không kiếm được việc, ít nhất cũng có bia miễn phí uống.”

Choi Sung Joon đưa tờ quảng cáo trong tay cho Trương Huyền, rồi tha thiết thuyết phục.

Trương Huyền chỉ liếc qua tờ quảng cáo rồi đặt lên bàn trà bên cạnh, hỏi: “Nói đi, Dong Uk ca đâu rồi?”

“Hắn hôm nay phải tuần tra mà, khẩu hiệu bảo vệ khu Chợ Thứ Ba của Đông Thành Phái chúng ta không phải chỉ là nói chơi đâu, cũng là người nói mấy ngày này chưa chính thức ổn định, nếu không chúng ta cũng phải kéo người cùng làm việc rồi...”

À đúng rồi, hôm qua người ăn xong liền đi, không ở lại thêm một chút, Mi Sook đã làm mấy cái huy hiệu cho chúng ta, là huy hiệu của Đông Thành Phái chúng ta!

Mỗi cái đều là độc nhất vô nhị, cái màu xanh là của hắn, cái màu đen là của ta, còn lại một cái màu đỏ, nếu người không thích màu này, quay lại tự tìm Mi Sook đổi, haha...”

Trương Huyền không trả lời, trầm ngâm một lát rồi lắc đầu:

“Sung Joon à, nếu Dong Uk ca không đến, thì ta phải nói với người... mấy ngày nay ta suy nghĩ, ta thấy, ta có lẽ không thể thích ứng được.”

“A? Thích ứng gì?” Choi Sung Joon mắt mờ mịt.

“Thành lập băng phái, làm sự nghiệp... người có thể thấy việc này rất ngẫu và giỏi, nhưng người đã từng nghĩ, Đông Thành Phái của chúng ta hiện tại căn bản không giống một băng phái chính quy, nói là băng phái, chi bằng nói là cảnh sát tự nguyện của cộng đồng.”

“Tập đoàn YangDa, mấy ngày nay ta cũng điều tra một chút, tập đoàn này rất mạnh, chỉ một mình Kim Thượng Bắc, trong mắt những nhân vật lớn kia, có lẽ chẳng khác gì một con chó.”

“Nhưng chỉ một con chó hoang biết cắn người như vậy, đã khiến tất cả mọi người đau đầu nhức óc, dù bây giờ nhìn có vẻ yên bình, nhưng từ lần trước có mấy người bị Kim Thượng Bắc đánh bị thương, Chợ Thứ Ba đã bắt đầu bất ổn rồi.”

“Có thể các người bình thường không chú ý đến những điều này, nhưng nghĩ kỹ, chắc cũng có thể cảm nhận được thái độ của dân chúng đối với các người thay đổi đúng không? Có phải có không ít người bắt đầu không thêm đề ý đến các người nữa?”

“Đúng, ta thừa nhận, các người rất giỏi đánh, nhưng các người giỏi đến đâu? Mười người? Hai mươi người? Hay là năm mươi người một trăm người?”

“Ra ngoài lăn lộn, là phải nói đến thế lực, nói đến bối cảnh, còn câu nói kia thế nào nhỉ?”

“Hảo hán không dùng đầu, cả đời chỉ là hảo hán.”

Những lời này của Trương Huyền, Choi Sung Joon nghe vào tai, hẳn vốn không phải người giỏi suy nghĩ, sau khi sắp xếp lại một hồi những gì Trương Huyền muốn nói, ánh mắt cũng dần chuyển từ vui vẻ sang thất vọng:

Chương 315: Tiêu Đề 《Ẩn》

“VẬY... Min Hyeon, người muốn rút lui sao?”

Trương Huyền không nói gì, chỉ đẩy tờ quảng cáo trên bàn về phía Choi Sung Joon.

Choi Sung Joon cúi đầu, im lặng một lúc lâu, rồi thở dài một hơi:

“Hắn từ nhỏ đến lớn đều nói ta ngốc, ta thực sự không hiểu những gì người nói, ta... ta còn việc, ta đi trước, Min Hyeon người... vẫn nên suy nghĩ lại đi.”

Nói đến cuối, giọng của Choi Sung Joon có chút trầm.

Choi Sung Joon không lớn tuổi, chưa đến hai mươi, tuổi này trong mắt Trương Huyền...

Chỉ là một thanh thiếu niên mới lớn.

Nhìn bóng lưng rời đi của Choi Sung Joon, ánh mắt Trương Huyền lóe sáng.

Nói thật, hắn không có bất kỳ ác cảm nào đối với anh em nhà họ Choi, thậm chí là với Đông Thành Phái này.

Qua những ngày chung sống, cũng khiến Trương Huyền hiểu rõ, hai anh em nhà họ Choi dù hơi ngốc, nhưng thật sự là người tốt, nhưng vấn đề là...

Người tốt, không thể lẫn lộn trong thế giới ngầm.

Bây giờ, Choi Sung Joon sau khi biết mình muốn rút lui, chắc chắn sẽ lập tức tìm Choi Dong Uk thông báo việc này.

Không ngoài dự đoán.

Choi Dong Uk sẽ hiểu ý của mình.

Còn về việc cuối cùng hẳn có hành động hay không...

“Có làm thay đổi, hay tiếp tục làm một nhóm ‘cảnh sát tự nguyện’... thì còn phải xem quyết định thế nào.”

Trương Huyền đứng dậy, nhìn lướt qua tờ quảng cáo Choi Sung Joon để lại trên bàn.

Cầm tờ quảng cáo lên, nhìn cô gái bán khóa thân trên đó, Trương Huyền có chút trầm ngâm:

“Quán bar Taeyon? Trông có vẻ không phải là nơi đứng đắn, nơi này... chắc hẳn là nơi tụ tập của đủ loại người? Dù sao cũng không biết hôm nay nên đi đâu... chi bằng đi thử vận may?”

.....

“Ha ha ha... hôm nay quán bar Taeyon của ta chính thức khai trương, chắc chắn sẽ đông khách như trẩy hội. Ngươi, đi báo cho đám tiểu tử ở kho hàng biết rằng hôm nay là ngày trọng đại để chúng ta đi lên con đường chính đạo, ai mà để ta bắt gặp lười biếng... hừ hừ, hẳn sẽ không được yên đâu!”

Một gã đàn ông to béo với bụng bia, mặc bộ vest trắng, giày da màu vàng, kẹp theo một chiếc cặp da, trông như một kẻ mới phát, bước vào văn phòng của mình.

Vứt cái cặp lên chiếc ghế sofa bên cạnh, Hàn Xương Lâm ngồi xuống chiếc ghế của ông chủ, vắt chân, châm một điếu xì gà.

Một thuộc hạ đứng trước mặt dâng bốc:

“Ha ha, ông chủ, dưới sự lãnh đạo sáng suốt của ngài, cùng với các dự án đặc sắc của quán rượu chúng ta, việc kinh doanh

chắc chắn sẽ không thể tồi tệ được!”

“Ừm~”

Hàn Xương Lâm hài lòng gật đầu, nhưng miệng vẫn chỉnh lại: “Giờ không phải như trước kia nữa, sau này phải gọi ta là ông chủ!”

“Vâng, ông chủ!”

Vừa nói, cửa văn phòng bị một đàn em đẩy mở.

Đàn em này thò đầu vào, vừa thấy ông chủ của mình, liền lập tức nở nụ cười lấy lòng:

“Ông... chủ, vừa rồi Doãn đại ca của Thạch Tuyên Đường phái người đến tặng một vòng hoa, còn nói tối nay sẽ đến thăm, bảo chúng ta giữ một chỗ cho hắn.”

“Lại là tên khốn đó?”

Hàn Xương Lâm chép miệng: “Vậy thì cứ giữ một chỗ cho hắn, đúng lúc, lát nữa cũng phải bàn với hắn về chuyện đầu tư...”

Thuộc hạ bên cạnh thắc mắc: “Ông chủ, ngài nói là sẽ để tên họ Doãn đó cũng vào chia phần sao?”

“Ngươi nghĩ chúng ta có thể cạnh tranh với những tập đoàn lớn mà không có hắn à?”

Hàn Xương Lâm liếc nhìn tên thuộc hạ một cái:

“Khu kinh tế tự do thành lập ngay trước mắt, hàng ngàn con sói đói đang đỏ mắt. Nếu không cố gắng nắm bắt cơ hội này, cả đời cũng không thể vào được tầng lớp thượng lưu. Ngươi à, rảnh rồi thì đọc sách nhiều hơn, bớt chơi bời gái gú thì ngươi cũng không chết đâu.”

“He he...” Thuộc hạ cười ngượng ngùng.

Hàn Xương Lâm cũng không nói thêm gì, sau khi xem qua sổ sách, xác nhận số vốn hiện tại của mình, hần lẩm bầm:

“Đợi kéo thêm mấy tên khôn đó vào, chắc có thể góp thêm ít tiền, làm được việc lớn hơn. Đến lúc đó... hừ, còn băng đảng gì nữa? Lão tử là phải làm tài phiệt...”

...

Khi Trương Huyền đến Đông Thị, đã là buổi trưa.

Dù trời nắng chói chang, nhưng cửa quán bar Teayon đã đông nghẹt người.

Trước cửa, thậm chí đã bắt đầu xếp hàng chờ.

Không biết những người này có phải đều đến vì bia miễn phí hay không.

“Có vẻ là đến hơi sớm...”

Nhìn quanh cảnh phố xá nhộn nhịp, Trương Huyền cũng không định vào sớm như vậy.

Hắn đi lòng vòng quanh quán bar Teayon mấy lượt, đến khi nắm rõ môi trường xung quanh.

Rồi mới tìm một quán mì đối diện, định ăn một bát mì lót dạ.

Trong khi Trương Huyền chậm rãi ăn mì, trước cửa quán bar Teayon lại xảy ra một chút rắc rối.

“Tại sao mấy kẻ trước có thể vào, còn ta thì không? Ngươi coi thường ta à!”

Một gã to lớn mặc áo khoác đen lớn tiếng quát, thu hút không ít sự chú ý.

Trước mặt hắn, một nhân viên thấp hơn hắn một cái đầu, vẻ mặt thản nhiên nói:

“Bác à, ta đã nói rồi, hôm nay chúng ta có sự kiện đặc biệt, nên mới đặt mức tiêu thụ tối thiểu. Người còn không chịu bỏ ra chút tiền đó, làm sao ta xếp chỗ cho người được?”

Lúc này, Trương Huyền đang ngồi trong quán mì nhìn thấy, gã to lớn đó chẳng phải là cha của Mi Sook sao?

Ông chú này đúng là một kẻ nghiện rượu, biết ở đây có bia miễn phí, buổi sáng đã không mở tiệm rồi.

Chương 316: Tiêu Đề 《Ẩn》

‘Nhưng... ở đây còn có mức tiêu thụ tối thiểu?’

Nghĩ vậy, Trương Huyền uống hết chút nước mì cuối cùng trong bát, trả tiền rồi bước ra ngoài.

Lúc này, cuộc tranh cãi trước cửa quán rượu vẫn tiếp tục, thậm chí có vẻ ngày càng căng thẳng.

Một bên muốn vào uống bia miễn phí, còn bên kia thì nhất quyết không cho kẻ không trả tiền vào.

Nhìn thấy xung đột sắp leo thang.

Vài bảo vệ mặc vest đen từ bên trong bước ra, nhìn Lee đại thúc với vẻ không thiện chí.

Lee đại thúc có lẽ đã uống chút rượu trước khi đến đây.

Mặt đỏ như Quan Công, không chút sợ hãi, xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay cơ bắp chuẩn bị “giải quyết lý lẽ” với đám người này.

Lúc này, Trương Huyền vội vàng chạy tới ngăn lại: “Ôi trời, Lee đại thúc, sao ngươi lại ở đây, vừa rồi Mi Sook còn nhờ ta tìm ngươi đấy.”

“Mi Sook?”

Lee đại thúc bản năng tìm kiếm xung quanh, chắc chắn không thấy thân ảnh Mi Sook mới yên tâm, nhìn lại là Trương Huyền, cau mày nói: “Ngươi không phải là con nhà họ Trương sao...?”

“Min Hyeon, ta tên là Min Hyeon, người uống nhiều rồi, về với ta đi, đỡ cho Mi Sook lo lắng.”

Trương Huyền kéo tay Lee đại thúc định đưa hắn đi, dù sao hắn cũng không thể để cha của bạn bị đánh được.

Nhưng khi hắn chạm vào cánh tay của Lee đại thúc, hắn đột nhiên ngẩn người.

Lần trước ở tiệm vì khoảng cách xa nên không nhìn rõ, lần này khi tới gần, Trương Huyền phát hiện ra vài vấn đề.

Cánh tay của Lee đại thúc có nhiều vết sẹo, nhưng phần lớn là vết thương cũ, không rõ lắm.

Còn khuỷu tay và khớp ngón tay bên ngoài, có thể thấy rõ một lớp chai sạn dày.

Hơn nữa, cơ bắp cánh tay của Lee đại thúc rất săn chắc, thoạt nhìn có vẻ hơi béo, nhưng khi chạm vào mới biết không phải là béo, mà là rắn chắc!

Bốp!

Lee đại thúc vỗ tay Trương Huyền, kéo tay áo xuống, cảnh giác nói: “Người mò mẫm gì đấy?”

Lúc này, nhân viên kia cuối cùng không chịu nổi nữa, bực bội nói:

“Aishiba~ thật là điên rồ, hai người các người có thể đừng cản trở việc kinh doanh của chúng ta không? Thật sự chịu không nổi đám nghèo mạt các người, không có chút tiền nào... mau về mà suy ngẫm xem mình có làm việc chăm chỉ không, chỗ này không phải là nơi các người nên tới, bảo vệ, đuổi họ ra ngoài!”

Nói xong, mấy bảo vệ liền tiến tới định đẩy hai người ra.

Lúc này, Trương Huyền đột nhiên nói: “Bao nhiêu tiền?”

“Cái gì?”

“Ta hỏi ở đây tiêu thụ tối thiểu là bao nhiêu?”

Trương Huyền rút ra một ví dày cộp, trước đó hắn đã đến ngân hàng đổi toàn bộ số tiền năm triệu thành những tờ tiền mới, trừ mấy ngày chi tiêu, vẫn còn hơn bốn triệu.

Hàng chục tờ tiền năm mươi ngàn chồng lên nhau, rất dày.

“Chùng này đủ chưa?”

Trương Huyền linh hoạt đếm tiền trong tay.

Soạt! Mười tờ!

Soạt! Hai mươi tờ!

Soạt! Ba mươi tờ...

Một khi thấy nhiều tiền như vậy, nhân viên lập tức trở mặt, thái độ thay đổi ngay 180 độ, trên mặt hiện ra nụ cười nịnh nọt: “Đủ rồi, đủ rồi...”

Nói xong, liền định vươn tay ra nhận.

Nhưng ngay lúc đó, Trương Huyền bỗng nhìn về phía một tấm biển bên cạnh bàn, vẻ mặt ‘ngạc nhiên’ như thể vừa mới phát hiện ra:

“Ồ, hóa ra ở đây đã ghi tiêu dùng tối thiểu rồi à? Chỉ có 9800 won? Cũng không đắt lắm~”

Sau đó, hắn cất xấp tiền mới tinh đi, từ ngăn phụ của ví, rút ra một tờ 10.000 won nhàu nhĩ đưa qua.

Đó là tiền thừa khi nãy ăn mì.

Nhìn khuôn mặt của tên nhóc này biến đổi, Trương Huyền cười mỉm nói:

“Sao còn đứng ngây ra đó, mau thôi tiền lại đi chứ?”

Nhân viên lúc này, so với việc thu tiền làm việc, hẳn càng muốn đuổi hai người này đi.

Nhưng...

Hắn không thể làm vậy.

Dù hẳn có không tình nguyện đến đâu, giờ cũng phải nuốt giận, nhận tiền rồi để người dẫn Trương Huyền và Lee đại thúc vào trong.

Không còn cách nào khác.

Trước khi mở quán, ông chủ nhà mình đã dặn đi dặn lại:

Họ mở cửa kinh doanh, không phải để tiếp tục làm xã hội đen, ai dám cản trở đường kiếm tiền của hắn, kẻ đó chính là kẻ thù của ông ta!

Nhưng...

Có lẽ để làm khó Trương Huyền và Lee đại thúc, nhân viên chọn cho họ một chỗ khá khuất, không nhìn rõ sàn nhảy.

Trương Huyền không bận tâm về điều này, hắn đến đây không phải để xem múa thoát y.

Nhưng Lee đại thúc thì lại phản nản:

“Quán gì mà tệ thế này, nếu không phải vì có bia miễn phí, cho ta tiền ta cũng không đến.”

Lúc này Lee đại thúc đã ôm một thùng bia từ khu tự phục vụ quay lại.

Đặt thùng bia dưới bàn tròn nhỏ, Lee đại thúc nhìn Trương Huyền đối diện cười khẩy nói: “Min Hyeon à, vẫn là người hiểu chuyện, lại còn đưa ta vào đây, đỡ tốn cho ta một khoản tiền.”

Đúng vậy, lúc này Lee đại thúc đã gọi Trương Huyền là ‘Min Hyeon’, rõ ràng thân thiết hơn nhiều.

“Không sao, dù sao số tiền gần 10.000 won đó là tiền đặt bàn, không phải tính theo đầu người, thêm một người cũng không mất thêm tiền, nhưng nếu người gọi đồ ăn vặt, thì người phải tự trả.”

Trương Huyền cũng cười đáp lại.

“Haha, ta đã nhận ra từ lâu, người khác với hai anh em nhà Choi, không tệ, rất có tiền đồ, ta rất xem trọng người ~ nào nào, để ta rót đầy cho người!”

Lee đại thúc cười ha hả, cầm hai chai bia bắt đầu cuộc ‘yến tiệc’.

Vài ly bia xuống bụng, Lee đại thúc nói chuyện nhiều hơn, thao thao bất tuyệt trò chuyện với Trương Huyền.

Chương 317: Tiêu Đề 《Ẩn》

Còn Trương Huyền, miệng thì đáp lại lơ đãng, nhưng mắt thì không ngừng nhìn quanh.

Phong cách trang trí của quán bar này trong mắt Trương Huyền khá cổ điển.

Nhưng dù sao thời đại khác nhau, hai mươi năm trước, nó đã được coi là khá sang trọng.

Ánh đèn màu sắc, âm nhạc có tiết tấu, nam nữ thanh niên uống nhiều bắt đầu phát điên...

Trong quá trình quan sát của Trương Huyền.

Quả thực có vài tên trông khá khả nghi, len lỏi khắp nơi, nhìn dáng vẻ của chúng...

Dường như đang bán một số viên thuốc nhỏ.

Thấy vậy, Trương Huyền hơi nhíu mày.

Hắn biết rõ những viên thuốc đó là gì.

Tuy nhiên, bây giờ hắn không định quản việc này.

Nhưng có lẽ vì mục tiêu của Trương Huyền quá rõ ràng.

Rất nhanh, có một tên tóc vàng cười hì hì cầm một chai bia và một ly rượu đi tới.

“Ôi chào ~ hai vị đại ca thật có hứng thú, hai đĩa lạc mà uống hết một thùng bia, ta nói nhé, cả quán bar này, người uống giỏi nhất vẫn là hai vị...”

Nói chuyện, tên này làm như quen thân, kéo ghế ngồi xuống bắt đầu tăng bốc.

Lee đại thúc nheo mắt cười nhưng không nói gì, nhìn sắc mặt hơi đỏ của hắn, dường như đã uống khá nhiều.

Còn Trương Huyền cũng không để ý đến hắn, chỉ tự mình gắp một hạt lạc bỏ vào miệng.

Tên tóc vàng không hề cảm thấy xấu hổ, dù sao làm nghề ‘chào hàng’ mặt phải dày, liền cười lớn:

“Haha, hai vị không cần đề phòng ta, đừng nhìn ta không mặc đồng phục, nhưng ta cũng là nhân viên của quán bar này, chuyện hai vị làm ở cửa ta đều nghe nói rồi, ta từ lâu đã không ưa tên thu vé kia, mắt chó nhìn người thấp, đồ gì chứ, các vị đúng là giúp ta hả giận một phen!”

Nói xong, hắn giơ ly bia đã đổ đầy lên: “Để tỏ lòng kính trọng với hai vị, ta uống trước một ly!”

Nói xong, hắn ngửa đầu uống một hơi cạn ly bia.

Uống xong, thấy Trương Huyền hai người vẫn không để ý đến mình, nụ cười trên mặt tên tóc vàng hơi thu lại, nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường, cười nói:

“Có vẻ... hai vị đại ca không giống những người thích dùng thuốc... hay là, để ta giới thiệu với hai vị đại ca dịch vụ đặc biệt của chúng ta?”

“Dịch vụ đặc biệt?” Lee đại thúc có vẻ hứng thú, mắt hơi mở ra.

“Haha, quán chúng ta mới mở, hai vị chắc chắn lần đầu đến, chưa quen dịch vụ của quán Teayon này, để ta giới thiệu kỹ cho hai vị...”

Nói xong, hắn ghé sát Lee đại thúc, thì thầm gì đó.

Lee đại thúc vừa nghe, mặt vừa cười nhưng cũng có chút kỳ quái.

“Hóa ra là dịch vụ đặc biệt như vậy à.”

“Đúng vậy, quán chúng ta giá không cao nhưng chất lượng không thấp, hôm nay khai trương, nếu báo tên ta còn được giảm giá 30%, thế nào, đại ca có hứng thú không?”

Tên tóc vàng cười hì hì, trông giống như một con chồn.

Lúc này, Trương Huyền lên tiếng: “Người vừa nói người là nhân viên của quán bar này?”

“À đúng vậy, đại ca có gì chỉ giáo?”

Đối diện với Trương Huyền, tên tóc vàng không dám lơ là.

Dù sao không lâu trước đó, Trương Huyền đã thể hiện sức mạnh tài chính ở cửa quán bar, mặc dù xấp tiền đó ở chỗ này không quá nhiều, nhưng nếu moi hết từ hắn, cũng là một thành tích không nhỏ.

“Đã là nhân viên quán bar, hắn là có không ít kênh để lấy những vật phẩm đặc biệt?”

“Tất nhiên!”

Tên tóc vàng đập ngực nói: “Trước khi ông chủ của chúng ta mở quán bar, chúng ta đã là dân xã hội đen, đường dây nào cũng có, ngài cần gì cứ nói.”

“Haha, thực sự lợi hại vậy sao? Vậy chẳng phải ngay cả súng cũng có thể lấy được?”

Như đùa giỡn, Trương Huyền cười nói câu này.

Tên tóc vàng cũng tưởng Trương Huyền chỉ đùa, cũng cười đáp:

“Chỉ cần ngài có tiền, súng là gì, lựu đạn chúng ta cũng có thể lấy cho ngài...”

“Lợi hại lợi hại...”

Trương Huyền gật đầu liên tục, sau đó ra hiệu cho tên này lại gần.

Đợi tên tóc vàng tới gần, Trương Huyền mới thấp giọng nói bên tai hắn:

“Ta bây giờ cần một khẩu súng, có loại nào, đúng rồi, cả đạn nữa, giá bao nhiêu, người cứ nói.”

Nghe câu này, mặt tên tóc vàng cứng lại, nhưng miệng vẫn nói:

“Đại ca đùa ta rồi ~ phải chăng ta nói gì sai? Vậy ta tự phạt một ly để tạ lỗi.”

Trương Huyền không nói gì, chỉ yên lặng nhìn tên này uống một ly bia.

Uống xong bia, nhìn mặt Trương Huyền bình tĩnh, không biết tại sao, trong lòng tên tóc vàng bỗng dâng lên nỗi sợ hãi.

Ngay lúc này, Lee đại thúc đối diện mở miệng nói: “Này, tiểu tử kia, chúng ta không cần dịch vụ đặc biệt gì đâu, người đi bàn khác đi.”

“Vây... không làm phiền hai vị nữa.”

Nói xong, tên tiểu tử tóc vàng liền vội vàng rời khỏi đây.

Trương Huyền nhìn bóng lưng của tên tiểu tử tóc vàng, không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ ăn một hạt đậu phộng.

“Từ lúc này, Min Hyeon à, người cũng không uống nhiều rượu lắm nhỉ? Sao vậy? Có tâm sự gì sao?”

Lee đại thúc hỏi.

Trương Huyền lắc đầu, đặt đĩa xuống rồi đứng dậy:

“Người cứ uống trước đi, ta sẽ quay lại sau.”

Thấy Trương Huyền muốn đi, Lee đại thúc cũng không ngăn cản, chỉ nhắc nhở:

“Min Hyeon à, chủ quán bar này không dễ chơi đâu.”

“Ừm, tốt nhất là vậy.” Trương Huyền mỉm cười.

Sau đó, hắn liền đi về hướng mà tên tiểu tử tóc vàng vừa rời đi.

Nhìn theo bóng Trương Huyền, Lee đại thúc thở dài: “Giới trẻ bây giờ... già rồi, thật không hiểu nổi.”

Chương 318: Tiêu Đề 《Ăn》

.....

“Hự ~ tui!”

Một đồng đờm vàng được phun vào góc tường, tên tiểu tử tóc vàng bước ra từ cửa sau của quán bar, xoa xoa cánh tay nổi da gà, để giảm bớt cái lạnh.

Sau đó, hắn nhìn về phía hai bảo vệ đang canh giữ cửa sau: “Này, có thuốc không?”

Hai bảo vệ cũng nhận ra tên tiểu tử tóc vàng, một người lấy hộp thuốc đưa cho hắn và nói: “Sao người ra nhanh vậy? Hôm nay hoàn thành công việc sớm thế à?”

“Hoàn thành cái khi.”

Tên tiểu tử tóc vàng không khách sáo, lấy cả hộp thuốc, châm một điếu rồi hít sâu một hơi, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều:

“Mẹ kiếp, vừa rồi thật là xui xẻo, gặp phải một tên quái dị, làm ta sợ đến nỗi chân giờ vẫn còn run.”

“Haha, người gặp phải đại ca băng đảng nào hả?”

Một bảo vệ trêu đùa: “Hắn làm gì mà người sợ thế? Chẳng lẽ giết người ngay trước mặt người? Haha...”

Nghe vậy, bảo vệ bên cạnh cũng cười ha hả.

“Không phải đại ca băng đảng, chỉ là...”

Tên tiểu tử tóc vàng nhất thời không biết nói sao.

Đúng lúc này, cửa sau lại mở ra.

Trương Huyền từ bên trong bước ra.

Vừa thấy Trương Huyền, tên tiểu tử tóc vàng lập tức co rút đồng tử, tim đập chậm một nhịp.

Bản năng hấn lùi lại.

“Này, tiểu huynh đệ, đây không phải lối ra, muốn ra ngoài thì đi lối trước.”

Một bảo vệ đưa tay ngăn Trương Huyền, thái độ khá khách khí.

Trương Huyền cũng không ngay lập tức ra tay, mà nhìn về phía tên tiểu tử tóc vàng nói: “Vừa rồi bên trong đông người, giờ yên tĩnh rồi, ngươi vừa nói có thể kiếm được súng, có thật không?”

Nói rồi, Trương Huyền lấy ví ra lắc lắc: “Đừng lo lắng, ta thật lòng muốn mua, chỉ cần kênh thông không có vấn đề, ta sẽ trả cho ngươi một khoản phí trung gian.”

“Mẹ kiếp...”

Có vẻ như nhận ra Trương Huyền có vẻ đang gây sự, một bảo vệ tiến lên nói: “Tiểu tử, chỗ này không phải nơi ngươi có thể làm loạn, mau quay về đi!”

Nói xong, hấn định đẩy Trương Huyền.

Nhưng ngay lúc này, cổ tay hấn đột nhiên bị nắm chặt!

Ngay sau đó!

Một trận trời đất quay cuồng!

Bịch!!!

Cả người hấn nặng nề ngã xuống đất!

Chưa kịp để bảo vệ còn lại phản ứng, Trương Huyền đã tung một cú đấm thẳng vào mặt!

Ngay sau đó, hắn tát một cái vào má bảo vệ này, dùng lực, đập đầu hắn vào tường bên cạnh!

Chỉ trong chớp mắt, hai bảo vệ đã bị Trương Huyền hạ gục.

Tên tiểu tử tóc vàng thấy vậy, hét lên một tiếng quái dị, không ngoái đầu lại mà chạy thẳng!

Trương Huyền không vội đuổi theo, rút ra con dao ngắn từ người Kim Thượng Bắc, cân nhắc một lúc rồi ném mạnh!

Vụt! Đing!!!

Lưỡi dao cắm vào một tấm gỗ ở góc tường phía trước!

Và nó cắm ngay sát mặt tên tiểu tử tóc vàng!

Chỉ cần lệch lên một chút...

Hậu quả thật khó mà tưởng tượng.

Tên tiểu tử tóc vàng bị dao làm cho ngồi bệt xuống đất, ngã người ra một lúc lâu không thể hồi phục.

“Ngươi chạy gì chứ? Ta đã nói là có thiện ý đến mà, ngươi thế này, chẳng phải làm khó chúng ta sao?”

Trương Huyền bước đến trước mặt tên tiểu tử tóc vàng, thuận tay rút con dao ra khỏi tấm gỗ.

Phải nói, con dao này khá sắc.

“Đại ca...”

Tên tiểu tử tóc vàng nuốt nước bọt, từ đáy lòng nói: “Ngươi vừa nói muốn mua súng phải không?”

“Phải.”

Trương Huyền gật đầu: “Súng lục, súng trường, súng tiểu liên, súng Shotgun... loại nào cũng được, tiền, không thành

vấn đề.”

Tên tiểu tử tóc vàng nghe vậy, cười gượng gạo:

“Đại ca... tình hình là thế này, ta thật sự biết một chỗ bán súng lậu, hay là ta cho người địa chỉ, người tự đến? Tiền trung gian gì đó ta không cần nữa.”

“Được, người nói đi.”

“Được...”

.....

Chợ Thứ Ba.

“Ca, Min Hyeon muốn rút lui à? Vậy chúng ta phải làm sao đây?”

Ngồi trước mặt Choi Dong Uk , Choi Sung Joon tỏ ra có chút uể oải.

Còn Choi Dong Uk , thì xoa cằm, suy nghĩ một lúc lâu.

Mặc dù Choi Sung Joon chỉ đơn giản thuật lại lời của Trương Huyền, nhưng Choi Dong Uk vẫn nghe ra được ẩn ý trong lời nói của Trương Huyền.

“Có vẻ... Min Hyeon là một người rất tham vọng...”

Choi Dong Uk nhìn em trai nói: “Được rồi, đừng than vãn nữa, lời của Min Hyeon không phải là muốn rút lui, người đừng nghĩ nhiều.”

“Hả?” Choi Sung Joon ngơ ngác nhìn Choi Dong Uk .

Choi Dong Uk nói:

“Min Hyeon nói đúng, không có thể lực đủ mạnh, chỉ dựa vào hai chúng ta, không thể giữ được Chợ Thứ Ba. Hôm nay hắn nói những lời này chính là muốn kích thích ý chí tiến thủ

của chúng ta, muốn chúng ta nhanh chóng phát triển Đông Thành Phái.”

“Chỉ cần chúng ta có đủ người và đủ tiền, thì Kim Thượng Bắc sẽ không dám gây chuyện nữa, tập đoàn YangDa cũng phải ngồi xuống bàn điều kiện với chúng ta.”

Trong đầu Choi Dong Uk suy nghĩ nhanh chóng.

Em trai hấn, Choi Sung Joon làm tất cả những điều này, từ đầu đến cuối, đều vì bảo vệ sự toàn vẹn của Chợ Thứ Ba.

Và hấn, ban đầu cũng nghĩ như vậy.

Nhưng, hấn không phải là kẻ ngốc.

Những ngày qua, từ sự thay đổi thái độ của người dân, hấn đã nhận ra, việc Chợ Thứ Ba giải thể và bị mua lại chỉ là vấn đề thời gian.

Có lẽ không lâu nữa, sẽ có người chủ động ký hợp đồng chuyển nhượng với Kim Thượng Bắc.

Một khi có người khởi xướng, thì chắc chắn sẽ có người làm theo.

Thay vì cuối cùng bị người khác dùng thủ đoạn đuổi đi, chẳng thà nghĩ cách nhân cơ hội này, kiếm chút lợi từ tập đoàn YangDa.

Chương 319: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một mặt là để tranh thủ thêm lợi ích cho người dân, mặt khác... cũng là để tích lũy một khoản vốn cho sự phát triển của Đông Thành Phái trong tương lai.

Còn về cách thực hiện...

Hắn tạm thời chưa có manh mối.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Choi Dong Uk lóe lên, nhìn về phía Choi Sung Joon nói:

“Sung Jun, người ở đây trông coi, ta đi tìm Min Hyeon nói chuyện.”

Dù Choi Dong Uk không học nhiều, nhưng có lẽ là thiên phú, hoặc là bản năng trách nhiệm của người anh trai, từ nhỏ hắn đã có một bộ tư duy logic của riêng mình.

Trong mắt hắn, lời của Trương Huyền rất có lý.

Nếu họ đã thành lập Đông Thành Phái, thì không thể giới hạn tầm nhìn của mình ở một chợ nhỏ bé.

Hắn cần nhiều anh em hơn, nhiều tiền hơn, để có thể đạt được tất cả những gì mình muốn.

“Min Hyeon à, có nhà không? Ta là Dong Uk , có vài chuyện ta muốn gặp người để nói.”

Đến trước cửa nhà Trương Huyền, hắn gõ cửa.

Nhưng đợi mãi, bên trong không có động tĩnh gì.

“Không có nhà sao...?”

Đang lúc Choi Dong Uk định quay đi, thì bên trong có tiếng sột soạt nhỏ vang lên.

Hắn nhíu mày, quay đầu nhìn về phía cửa.

Lúc này, hắn mới nhận thấy, trên sàn trước cửa có nhiều dấu chân bùn lộn xộn.

Trên khóa cửa cũng có vài vết trầy xước kim loại.

Nhìn số lượng và độ ẩm của dấu chân... không ít người, thời gian cũng không lâu.

Nhận thấy điều này, Choi Dong Uk nheo mắt lại, liếc nhìn mắt mèo trên cửa, không để lộ cảm xúc gì, khẽ kéo vạt áo, đặt tay lên con dao lò xo bên hông.

Sau đó, hắn di chuyển một bước về phía cửa, tránh khỏi tầm mắt của mắt mèo, gõ cửa lần nữa.

Cốc cốc cốc!

“Min Hyeon à, có nhà không?”

Nói xong, Choi Dong Uk từ từ rút dao lò xo ra.

Lúc này, bên trong căn phòng.

Bốn người cầm dao ngắn, mặc áo đen đeo khẩu trang đang đứng gác cửa.

Một người đứng trước cửa, tay đã đặt lên tay nắm cửa, sẵn sàng xoay.

Qua mắt mèo, hắn không thấy được hành động của Choi Dong Uk, nhưng cũng cảm nhận được có điều gì đó không ổn.

Cốc cốc cốc!

“Min Hyeon, là ta đây, người có ở trong không?”

Đúng lúc tên áo đen định mở cửa tấn công.

Một tiếng mở cửa vang lên.

Cạch!

Là cửa đối diện.

Hàng xóm mở cửa, nhìn ra hành lang nói với Choi Dong Uk : “Anh Choi, đừng gõ nữa, Min Hyeon sáng nay đã ra ngoài rồi.”

“Hả? Thật sao? Hắn có nói đi đâu không?”

Choi Dong Uk dùng cổ tay che con dao lò xo đã rút ra, hỏi.

Hàng xóm nói: “Em trai người sáng nay không phải đã đến tìm hắn sao? Em người vừa đi, hắn cũng ra khỏi nhà, ta không biết hắn đi đâu, nhưng người có thể hỏi chủ quán ăn sáng dưới lầu, mỗi ngày Min Hyeon đều ăn sáng ở đó, có lẽ hắn biết chút gì.”

“Ồ~ được rồi, ta sẽ hỏi hắn. Cảm ơn, người vào nhà đi.”
Choi Dong Uk không lơ là cảnh giác, nói chuyện nhưng ánh mắt vẫn chú ý cửa nhà Trương Huyền.

“Ừm...”

Hàng xóm dường như còn muốn nói gì đó, do dự một lúc lâu, cuối cùng mở miệng: “Xin lỗi, Dong Uk , nhà ta... đã quyết định ký hợp đồng chuyển nhượng rồi.”

“Hả?”

“Ta biết các người làm vậy là để giúp chúng ta tranh thủ thêm lợi ích, nhưng người cũng biết, lần trước khi chợ có biến cố, vợ ta bị thương, dù không nghiêm trọng nhưng cũng không dám phiền phức nữa...”

Hóa ra, hàng xóm đối diện nhà Trương Huyền cũng là một trong những tiểu thương của Chợ Thứ Ba, lần trước họ cũng bị người của Kim Thượng Bắc đánh.

Trương Huyền và mấy người trẻ tuổi không sợ phiền phức, nhưng họ thì khác.

Nhà họ trên có già dưới có trẻ, bị đánh một lần đã rất sợ hãi, gần đây dù Kim Thượng Bắc không gây sự, nhưng nỗi sợ trong lòng họ không giảm, ngược lại càng lớn hơn.

Cân nhắc lợi và hại, họ quyết định ký tên, nhận tiền rồi rời đi.

“VẬY Ờ...”

Choi Dong Uk không quá ngạc nhiên với điều này, hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý đối phó với tình huống này, cân nhắc ngôn từ một lúc rồi nói:

“Lần trước họp, nhiều người nói tập đoàn YangDa trả quá ít tiền, thậm chí không đủ để một gia đình tìm kế sinh nhai mới, ta nhớ, lúc đó người cũng phản đối ký hợp đồng...”

Chưa nói hết, hàng xóm đã ngắt lời: “Giờ không phải vấn đề tiền nữa, Dong Uk , chúng ta không đấu lại họ!”

Nghe vậy, Choi Dong Uk nhú mày, càng muốn gặp Trương Huyền nói chuyện, ánh mắt nghiêm túc nói:

“...VẬY ĐI, TIỂU CA, NẾU NGƯỜI TIN CHÚNG TA, THÌ CỐ GẮNG CHỊU ĐỢNG THÊM MỘT TUẦN, MỘT TUẦN SAU, TA ĐẢM BẢO, TẬP ĐOÀN YANGDA CHẮC CHẮN SẼ TĂNG GIÁ!”

“MỘT TUẦN?”

“ĐÚNG, CHỈ MỘT TUẦN! NẾU MỘT TUẦN SAU CHÚNG TA KHÔNG LÀM ĐƯỢC, THÌ CÁC NGƯỜI MUỐN THẾ NÀO CŨNG ĐƯỢC, TA KHÔNG CẢN!”

Đối diện ánh mắt nghiêm túc của Choi Dong Uk , cuối cùng hàng xóm cũng gật đầu: “ĐƯỢC, MỘT TUẦN, NHƯNG NÓI TRƯỚC, NẾU TUẦN NÀY KIM THƯỢNG BẮC LẠI ĐẾN... TA CÓ LẼ SẼ KHÔNG ỦNG HỘ CÁC NGƯỜI NỮA.”

Nói xong, hàng xóm vào nhà.

Choi Dong Uk đứng đó một lúc, rồi cũng quay người xuống lầu.

Nghe tiếng bước chân đi xuống, mấy người áo đen trong phòng mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chết tiệt, hắn ra ngoài rồi, người theo dõi làm ăn kiểu gì, đến cái này cũng không biết.”

Tên áo đen đứng đầu thầm chửi.

Hôm nay họ đến đây để bắt Trương Huyền, nhưng người theo dõi lại không phát hiện ra Trương Huyền ra ngoài từ sớm.

Họ vừa phá cửa vào, chưa kịp rời đi thì bị Choi Dong Uk đến bắt gặp.

Chương 320: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nói thật, nếu không cần thiết, họ không muốn chỉ với bấy nhiêu người đã phải đối đầu với Choi Dong Uk .

Đối phó một học sinh, dù học sinh này có chút bản lĩnh, họ cũng không ngại.

Nhưng với Choi Dong Uk , chiến tích của hắn không ít chút nào.

Những năm qua, Kim Thượng Bắc không kiểm soát được Chợ Thứ Ba cũng là vì hai anh em nhà Choi này.

“Đại ca, làm sao đây?” Một tên áo đen hỏi.

Người mặc áo đen trầm ngâm vài giây, rồi nói: “Bây giờ không tìm thấy người thì cứ rút trước đi. Đợi lần sau, ta không tin tên nhóc đó không trở về.”

Nói xong, hắn bảo mấy người kia dọn dẹp sạch sẽ dấu vết, sau đó mở cửa rời đi.

Nhưng khi nhóm người này vừa xuống lầu, chuẩn bị rời khỏi hành lang thì...

Từ góc rẽ, một chiếc ghế bất ngờ vung ra!

Vút!

Bùm!

Người đi đầu tiên trong đám áo đen bị đánh ngã ngay tại chỗ vì không kịp đề phòng!

Ngay sau đó!

Choi Dong Uk , người quay lại, lao ra từ góc rẽ, trực tiếp một bước đệm rồi đá ngang!

Đế giày in ngay lên ngực một tên khác, hấn bị đá văng xuống đất!

Lúc này, hai tên còn lại cũng đã phản ứng kịp, vội vàng rút dao ra.

Nhưng một tên phản ứng chậm hơn bị Choi Dong Uk bắt lấy cơ hội, chân trái đạp vào bắp chân làm hấn khụy một gối xuống, chân phải liền sau đó vung mạnh vào mặt hấn!

Bùm!

Cú đá này rất mạnh, tên nhóc ngất xỉu ngay tại chỗ.

Từ lúc tấn công đến khi hạ gục ba người, quá trình chỉ chưa đến tám giây!

Đang định tiếp tục tấn công, thì tên còn lại đã rút dao ra, giống như điên cuồng hét lên, vung dao loạn xạ trước mặt!

Choi Dong Uk không vội tiến tới, đứng nguyên tại chỗ, rút dao lò xo ở eo, bấm chốt.

Cạch!

Lưỡi dao bật ra!

Thấy vậy, tên kia lập tức đứng yên, không còn điên cuồng nữa.

Do dự một lúc lâu, hấn nở nụ cười khó coi hơn cả khóc, vút dao ngấn trong tay xuống đất, giơ hai tay lên:

“Đại ca, hiểu lắm, đều là hiểu lắm.”

“Hiểu lắm hay không, người nói không tính.” Choi Dong Uk lạnh lùng nói: “Nói đi, các người là ai? Đến nhà anh em ta làm gì?”

“Cái này...”

Chỉ hơi do dự, dao của Choi Dong Uk đã kề vào cổ hắn.

“Ê ê ê~ cẩn thận, ta nói, ta nói!”

xxx

Tên nhóc run rẩy nói: “Chúng ta là người của Dong Chung Phái ở Dragon Hole, lần này đến đây muốn mời anh em của người đến gặp lão đại chúng ta, uống trà gì đó.”

“Dong Chung Phái?” Choi Dong Uk nhíu mày nói: “Người của Dong Chung Phái sao lại đến đây?”

Nếu nhớ không nhầm, Dragon Hole cách Chợ Thứ Ba khá xa.

Hơn nữa, hắn cũng chỉ nghe nói về Dong Chung Phái, chưa từng giao đấu, đương nhiên không có thù hận gì.

Không có thù hận, tại sao họ lại xâm phạm, chỉ để bắt Trương Min Hyeon?

Thấy Choi Dong Uk nghi hoặc, nhưng vẫn không thả hắn đi, tên nhóc không dám lơ là, nói rõ toàn bộ sự việc.

Hóa ra, vài ngày trước.

Tin tức về việc anh em nhà Choi của Đông Thành Phái muốn mở rộng địa bàn, lấy Chợ Thứ Ba làm trung tâm và đánh bại Khánh Bắc phái đã lan truyền khắp nửa giới giang hồ Incheon.

Đối với Đông Thành Phái mới nổi này, nhiều người không có ấn tượng gì.

Tuy không biết nhiều về Đông Thành Phái, nhưng ai cũng biết về Khánh Bắc phái.

Khánh Bắc phái chiếm giữ mấy chợ ở cảng lâu năm, nhiều người đã nhòm ngó từ lâu, không động thủ chỉ vì sau lưng

Khánh Bắc phái có tập đoàn YangDa chống lưng.

Hiện tại, một Đông Thành Phái không rõ nguồn gốc lại đánh bại Khánh Bắc phái, ép Kim Thượng Bắc phái rút khỏi cạnh tranh?

Điều này chẳng phải là các chợ lớn ở cảng đều có cơ hội tranh đoạt sao?

Không chỉ Dong Chung Phái, mà mấy băng đảng xung quanh cũng bắt đầu ngửa ngáy, muốn chiếm địa bàn này.

Và Dong Chung Phái là một trong những băng đảng có hành động nhanh nhất.

Họ gần Khánh Bắc phái, nên dễ dàng điều tra toàn bộ tình hình Đông Thành Phái.

Anh em nhà Choi đánh rất giỏi, nhưng tân sinh viên vừa gia nhập Đông Thành Phái thì chưa chắc.

Vì vậy, lão đại Dong Chung Phái quyết định từ điểm yếu này mà ra tay, bắt cóc sinh viên đó để ép anh em nhà Choi nhường địa bàn Chợ Thứ Ba!

“Ta biết có vậy thôi, Choi đại ca, xin đừng làm hại ta!”

Tên nhóc cầu xin một cách vô si.

Lúc này, mặt Choi Dong Uk rất khó coi.

Hắn không ngờ, Kim Thượng Bắc lại dùng chiêu này...

“Mượn dao giết người...”

Nghĩ đến đây, Choi Dong Uk thu dao lại, lạnh giọng nói:

“Dẫn người của ngươi đi, về nói với lão đại các ngươi, tất cả đều là âm mưu mượn dao giết người của Kim Thượng Bắc, nhưng, nếu lão đại của các ngươi vẫn muốn đến... thì lúc đó đừng trách ta không khách sáo!”

“Dạ dạ, ta đi ngay, đi ngay!”

Nhìn đám người này rời đi, Choi Dong Uk không dám chậm trễ, vội chạy về Chợ Thứ Ba.

Hắn phải nhanh chóng báo tin cho Choi Sung Joon và Lee Mi Sook, đề họ đề phòng!

...

Trong khi đó.

Theo địa chỉ mà gã tóc vàng cho.

Trương Huyền đi xe đến trước một cửa hàng băng đĩa bên cạnh công công viên Munhak, gặp người ‘buôn vũ khí’ mà gã tóc vàng nhắc đến.

“Người nói... người muốn mua gì?”

Trong cửa hàng, một ông lão nhỏ bé ngồi trên ghế, mở một mắt, nhìn Trương Huyền từ đầu đến chân.

“Người quen giới thiệu, lão tiên sinh, ta không thiếu tiền.”

Trương Huyền lấy ví, rút ra chục tờ tiền năm mươi nghìn won, đặt lên quầy.

“Ha ha...”

Chương 321: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ông lão liếc nhìn Trương Huyền rồi lại nhìn tiền, cười nói: “Dù không biết người biết chuyện này thế nào, nhưng ta đã rửa tay gác kiếm, nhiều năm không làm việc này rồi, người đi đi.”

Nói vậy, nhưng mắt lão không rời ví tiền của Trương Huyền.

Trương Huyền hiểu ý, mỉm cười, rút thêm hai mươi tờ tiền, đặt lên bàn:

“Ta rất thành ý, lão tiên sinh, ngài làm lại một lần?”

“Ha ha ha, tiểu tử hiểu chuyện...”

Ông lão cười, đứng dậy, vươn vai, rồi lấy tiền trên quầy, ra hiệu:

“Thấy người thành tâm muốn mua... thì theo ta, vào nhớ đóng cửa.”

Nói xong, mở cửa kho trong cửa hàng, đi vào.

Trương Huyền nhìn quanh, xác định không ai theo dõi, bước vào theo.

“Như ta nói, ta đã rửa tay gác kiếm, không lừa người. Người cũng biết, tuổi già rồi, muốn sống lâu hơn, làm việc này không sống thọ được...”

Nói, ông lão dẫn Trương Huyền vào sâu trong kho.

Dùng chìa khóa mở tủ trống, rồi tháo lớp ngăn của tủ, bên trong treo mấy khẩu súng ngắn.

“Người đến đúng lúc, ta còn vài khẩu súng ngắn, tự chọn đi.”

Trương Huyền nhìn vào tủ.

Một khẩu Colt M2000, một khẩu Beretta 92F, một khẩu SIG Sauer P229, một khẩu Ruger P85.

Bốn khẩu súng này không phải súng mới, đều có dấu vết sử dụng nhẹ, nhưng sạch sẽ, bảo dưỡng tốt.

Hắn cầm lên khẩu Beretta 92F quen thuộc.

Tháo băng đạn, kiểm tra súng.

Thấy động tác của Trương Huyền, ông lão cười: “Rất thành thạo, đã từng dùng loại này?”

“Gần như vậy.”

Trương Huyền đáp, sau khi kiểm tra, súng còn tốt, có thể mua.

“Đạn thì sao? Ta cần mua đạn nữa.”

“Đạn à~ ta không có.”

Ông lão cười nói:

“Ta là người già, không thể để mấy thứ nguy hiểm này chung chỗ, người có thể trả tiền trước, sau đó ta sẽ cho người đưa đạn đến địa điểm chỉ định, người tự đến lấy.”

Trương Huyền nhìn sâu vào mắt ông lão:

“Giao dịch.”

Khi Trương Huyền trở về Chợ Thứ Ba, đã là sáu giờ chiều.

Theo thỏa thuận, bảy giờ rưỡi tối nay, ông lão bán súng sẽ cho người đưa đạn đến ki-ốt nhỏ ngoài Chợ Thứ Ba, Trương

Huyền chỉ cần đến lấy hàng.

Phải nói, ông lão bán súng và đạn rất đắt.

Một khẩu Beretta 92F với hai băng đạn dự phòng và hai hộp đạn tổng cộng sáu mươi viên, Trương Huyền phải trả một trăm ba mươi vạn won.

Không biết giá thị trường ở đây, nhưng Trương Huyền hiểu, chắc chắn mình bị chém rồi.

Nhưng không mua không được, vì đây là kênh duy nhất hắn biết để mua súng và đạn.

Sau này, hắn vẫn phải xem có thể tìm thêm mối quan hệ nào liên quan không.

Xuống xe buýt, Trương Huyền sờ tay vào khẩu súng giấu trong áo, bước vào cổng Chợ Thứ Ba.

“Min Hyeon ca, Min Hyeon ca! Cuối cùng người đã về!”

Trước cửa một tiệm tạp hóa ở cổng Chợ Thứ Ba, một cậu bé đang ngồi làm bài tập thấy Trương Huyền về, liền vẫy tay gọi:

“Dong Uk ca tìm người lâu lắm rồi, đến nhà ta hỏi hai ba lần.”

Cậu bé này tên là Liu Yong Jun, lớn lên ở Chợ Thứ Ba, là ‘người bản địa’.

Vài ngày trước, sau khi biết Trương Huyền là sinh viên đại học Seoul, hắn luôn ngưỡng mộ Trương Huyền.

Không ít lần cậu nói với Trương Huyền, sau này lớn lên cũng muốn vào đại học Seoul.

Trương Huyền chỉ có thể nói cậu cố gắng.

“Ồ~ là Yong Jun à, hôm nay học tốt chứ?”

Trương Huyền cười thân thiện với cậu bé, như anh trai hàng xóm.

“Tất nhiên rồi!”

Cậu bé họ Liu tự hào khoe bài kiểm tra vừa nhận: “Nhìn này, lần này ta lại vào top 10 của lớp!”

“Giỏi lắm...”

Trương Huyền cười, xoa đầu cậu bé, rồi hỏi: “Người nói Dong Uk ca tìm ta? Hấn đâu rồi?”

“Chắc là ở tiệm của mỹ nhân tử.”

“Vậy à... được, người học tiếp đi, ta không làm phiền nữa.”

Rời tiệm tạp hóa, Trương Huyền đi thẳng tới quán cơm nhỏ của nhà Lee.

Như dự đoán, lần này Choi Dong Uk tìm hấn chắc chắn là để bàn về phương hướng và chiến lược phát triển của Đông Thành Phái.

Dù Trương Huyền không hiểu lắm về vận hành băng đảng, nhưng ít nhất cũng thấy được phần nào.

Không lâu sau, Trương Huyền đứng trước quán cơm đá nóng.

Lúc này, Choi Dong Uk và Choi Sung Joon đang ngồi ăn cơm, nói chuyện.

Nhìn sắc mặt và tốc độ ăn của họ, tâm trạng chắc không tốt lắm.

“Min Hyeon ca đến rồi à?”

Lee Mi Sook ở quầy thu ngân thấy Trương Huyền đầu tiên.

“Mi Sook, cho ta một phần như họ, thêm ba chai sữa đậu nành.” Trương Huyền cười gật đầu, rồi lấy ba chai sữa đậu nành từ tủ lạnh.

“Min Hyeon!”

Hai người trong quán thấy Trương Huyền về, đều gọi một tiếng.

“Min Hyeon, cuối cùng ngươi cũng về, xảy ra chuyện rồi...”

Choi Sung Joon vẻ mặt lo lắng, nói chưa xong, Choi Dong Uk đã giơ tay ngăn lại.

“Sao vậy?”

Trương Huyền nhìn hai người, thắc mắc: “Chuyện gì xảy ra?”

“Trước khi nói chuyện...” Choi Dong Uk nghiêm túc nhìn Trương Huyền: “Min Hyeon, hôm nay ngươi nói gì với Sung Joon, ta đều biết rồi. Ngươi định thế nào?”

“Dong Uk ca...”

Trương Huyền đưa đồ uống cho hai người, rồi ngồi xuống, nói:

“Bây giờ không phải ta định thế nào, mà là các ngươi định thế nào.”

“Các ngươi cũng biết, ta mới về Incheon hai tuần, không quen thuộc môi trường và hiện trạng ở đây như các ngươi, nhưng ta hiểu một điều...”

“Nước tù không nuôi được cá sống.”

Chương 322: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lời này đã rõ ràng, nếu anh em nhà Choi vẫn muốn giữ nguyên hiện trạng...

Thì Trương Huyền, con cá sông này, không thể ở lại đây.

Người khác nghe vậy, dù không giận cũng khó tránh khỏi có chút gai mắt.

Nhưng câu này lại trùng với ý của Choi Dong Uk .

Không ngoài dự đoán, nghe Trương Huyền nói vậy, Choi Dong Uk không còn nghiêm túc như ban đầu, nở nụ cười:

“Min Hyeon, ý của người ta đã hiểu... Nhưng, muốn khuấy động Chợ Thứ Ba và Dong Chung Phái, chỉ dựa vào hai anh em ta không đủ, ta cần người giúp đỡ.”

Trương Huyền cười: “Giúp đỡ lẫn nhau thôi.”

Xác nhận ý định của Trương Huyền, Choi Dong Uk kể lại toàn bộ sự việc xảy ra trưa nay.

“Dong Chung Phái tuy không mạnh bằng Khánh Bắc phái, nhưng lão đại của Dong Chung Phái không thông minh lắm. Ta đã nhiều lần nghe nói lão đại của Dong Chung Phái bị bắt vì đánh nhau, nên ta nghĩ... dù họ biết đây là âm mưu của Kim Thượng Bắc, vì lợi ích địa bàn Chợ Thứ Ba, họ vẫn sẽ lao vào.”

Nghe xong lời của Choi Dong Uk , Trương Huyền cũng có chút bất ngờ:

“Không ngờ bọn chúng lại tìm đến ta ngay lập tức... Phải nói là may mắn hôm nay ta không ở nhà.”

Choi Dong Uk gật đầu đồng tình: “Đúng vậy, hôm nay bốn tên đó đều mang dao, nếu người ở nhà thì chắc chắn rất nguy hiểm.”

“Ha ha, nguy hiểm thật...” Trương Huyền cười mỉm, rồi nói tiếp:

“Kẻ mượn dao giết người của Kim Thượng Bắc, không chỉ có chúng ta nhận ra, ta tin rằng những ai làm lão đại đều không phải kẻ ngốc, tất nhiên cũng không loại trừ khả năng có kẻ ngu... Nói chung, muốn hoàn toàn thoát khỏi mối đe dọa từ các băng đảng khác, nhiệm vụ hàng đầu vẫn là mở rộng lực lượng của chúng ta, dùng sức mạnh để cho mọi người thấy rằng Đông Thành Phái không phải là quả hồng mềm!”

“Nhưng...” Choi Dong Uk hơi nhíu mày: “Nếu muốn chiêu mộ người, không có tiền thì không được...”

“Đây chính là vấn đề trước mắt, ta có ba phương án, có thể giúp Đông Thành Phái kiếm chút tiền.”

Trương Huyền giơ ba ngón tay: “Thứ nhất, chúng ta cũng làm những việc mà các băng đảng khác đang làm, đơn giản nhất là thu phí bảo kê, cho vay nặng lãi, độc quyền... Dong Chung Phái muốn chiếm địa bàn Chợ Thứ Ba, phần lớn là vì nguồn thu nhập thêm này.”

“Điều này... e là không dễ.”

Choi Dong Uk suy nghĩ một lúc lâu, rồi khó khăn lắc đầu:

“Ta và đệ đệ của ta đều sinh ra ở Chợ Thứ Ba, từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, lớn lên nhờ cơm hàng xóm. Các bác, các cô ở đây đều có ơn với chúng ta, nếu không vì họ, chúng ta không thể bảo vệ sự bình yên và ổn định của khu chợ này. Nên, xin

lỗi Min Hyeon... chúng ta không thể làm những việc như vậy.”

“Ta chỉ đề xuất một lựa chọn và ý tưởng, Dong Uk ca không cần phải xin lỗi.”

Trương Huyền không ngạc nhiên với câu trả lời của Choi Dong Uk, hất hạ một ngón tay và tiếp tục:

“Thứ hai, cần chút vốn. Sáng nay ta đến Đông thị, thăm quan quán bar Taeyon mới mở cửa. Mặc dù nhiều thứ ở đó không hợp pháp, nhưng phải nói, việc kinh doanh rất phát đạt, doanh thu hàng ngày không ít. Nếu chúng ta có thể làm một số việc tương tự, cũng là một ý hay.”

“Vốn...?”

Choi Dong Uk cười khở: “Nếu chúng ta có tiền, ban đầu đã không phải suy nghĩ đến chuyện này...”

“Đúng là vậy...” Trương Huyền nhún vai, hạ thêm một ngón tay:

“Cuối cùng là phương án thứ ba, khó không kém hai phương án trước, thậm chí còn khó hơn.”

“Min Hyeon người nói đi.”

“Dong Uk ca vừa nói, không nở ra tay với dân Chợ Thứ Ba, ta đồng ý, nếu là ta cũng vậy, vì họ là bạn bè, người thân của mình... Nhưng nếu đối tượng là những kẻ xấu xa từ các băng đảng khác thì sao?”

Trương Huyền lộ ra vẻ lạnh lùng:

“Dong Chung Phái hôm nay đã dám ra tay với ta, chúng ta trả thù cũng là hợp lý đúng không?”

“Người muốn nói...” Choi Dong Uk nhìn Trương Huyền đầy kinh ngạc: “Chúng ta thu phí bảo kê từ các băng đảng

khác???”

“Gần như vậy, bắt nạt dân thường thì có gì hay ho, muốn bắt nạt thì bắt nạt những kẻ chỉ dám bắt nạt dân thường ấy!”

Trương Huyền mở bàn tay, nắm chặt lại:

“Con người phải xác định vị trí của mình, nếu một người nghĩ mình là con sâu, dù có làm gì cũng không thể biến thành rồng, nhưng nếu người đó nghĩ mình là rồng... dù không thể trở thành rồng, cũng không yếu hơn sâu bọ!”

“Dong Chung Phái chỉ là một bậc thang, chúng ta sẽ đạp lên chúng! Thôn tính chúng! Mang theo sức mạnh của chúng, từng bước leo lên bậc cao hơn! Cho đến khi chúng ta đứng trên đỉnh cao nhất của thành phố này!”

“Và tất cả... bắt đầu từ hôm nay!”

Nghe những lời như muốn nuốt chửng thiên hạ của Trương Huyền, Choi Sung Joon đập bàn khen ngợi, đầy kích động:

“Tốt! Min Hyeon nói hay lắm! Chúng ta sẽ làm vậy! Thằng khốn Kim Thượng Bắc, sớm muộn gì ta cũng bắt hắn quỳ xuống liếm giày cho ta!”

Lúc này, màn cửa nhà bếp mở ra, Lee Mi Sook bung một bát cơm trộn đá nóng hôi hổi bước tới.

Đặt bát cơm trước mặt Trương Huyền, Mi Sook cười che miệng: “Lời Min Hyeon vừa nói, giống như con rắn tham ăn vậy.”

Nghe vậy, Trương Huyền hơi ngẩn ra, rồi cũng cười đáp:

“Đúng vậy, giống con rắn tham ăn.”

“Rắn tham ăn...”

Choi Dong Uk ngồi suy nghĩ rất lâu, cho đến khi Trương Huyền ăn xong, hắn vẫn chưa nói gì.

Chương 323: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bên cạnh, Choi Sung Joon không kiên nhẫn nổi, đẩy tay anh mình: “Sao rồi? Ca, ta thấy ý tưởng này không tệ, thu phí bảo kê từ các băng đảng, nghe thật oai phong!”

“Ừ...” Choi Dong Uk không để ý đến đệ đệ, nhìn Trương Huyền: “Min Hyeon, người nói, bước đầu tiên chúng ta nên làm gì?”

“Tất nhiên là hành động.”

Trương Huyền trả lời: “Giống như họ đến gây rắc rối cho chúng ta, chúng ta cũng đi gây rắc rối cho họ, không đánh cho đến khi họ khuất phục thì không dừng tay.”

Như thể đã tìm được viên thuốc an thần, Choi Dong Uk gật đầu mạnh, siết chặt nắm đấm với ánh mắt sắc lạnh, tiếng xương kêu răng rắc:

“Vậy thì làm như người nói... Sung Joon, chúng ta đi thôi!”

“Được, ca!”

Thấy hai người đứng lên chuẩn bị đi, Trương Huyền vội ngăn lại: “Ê ê, các người định xông thẳng qua đó sao?”

“Chứ sao nữa?” Choi Sung Joon nghi ngờ nhìn Trương Huyền: “Chẳng phải Min Hyeon người nói phải đánh cho Dong Chung Phái khuất phục sao?”

“Đúng vậy, nhưng đánh cũng phải có phương pháp...”

Trương Huyền bóp trán bất lực, hần hiểu ra, hai anh em nhà này bình thường thì còn ra dáng người thường, nhưng nhắc đến đánh nhau thì biến thành hai tên dã man cuồng chiến.

“Ngồi xuống nghe ta nói, trước tiên phải xác định số người cụ thể của Dong Chung Phái, vị trí cụ thể của lão đại, cũng như môi trường và bố trí nhân sự xung quanh, sau đó mới hành động như thế này...”

.....

Lúc này, khu Dragon Hole vẫn là một khu dân cư cũ kỹ.

Mấy năm trước, chính quyền đã có kế hoạch phá dỡ và cải tạo, nhưng đến nay vẫn chưa có nhiều thông tin.

Vì vậy, mặc dù khu Dragon Hole không nhỏ, nhưng lợi ích mang lại cũng không nhiều.

Và Dong Chung Phái có thể đứng vững ở đây, ngang ngửa với các băng đảng khác, phần lớn dựa vào việc cho vay nặng lãi.

“Chết tiệt... nhà này lại trễ hạn, ai chịu trách nhiệm đơn này!? Sao không đi đòi nợ!?”

“Xin lỗi, đơn này là của ta, chủ yếu là gia đình họ thực sự nghèo...”

“Nghèo!? Ở đây ai mà không nghèo? Nghèo mà không trả nợ được sao!? Tiểu tử... đi, lấy hợp đồng của họ ra, cho họ thêm ba ngày, nếu không trả nợ... hừ, thì đừng trách chúng ta thu nhà để trừ nợ!”

“Vâng! Xin lỗi!”

Trong một văn phòng nhỏ tên là Công ty Cho vay Dong Chung.

Vài tên du côn đang bận rộn.

Lúc này đã tám giờ tối, nhưng họ vẫn không có thời gian nghỉ ngơi.

Lão đại vừa ra tù, cần tiền phát triển băng đảng, nên họ phải làm việc cật lực.

Khi cả đám đang bận rộn, một gã trung niên gầy gò, mặc áo sơ mi hoa, đeo kính vàng, theo sau là hai tên đàn em bước vào.

Vừa nhìn thấy người này, tất cả đứng dậy cúi chào: “Đại ca!”

“Ừ~”

Phẩy tay qua loa, Park Dong Chung hài lòng gật đầu: “Anh em dạo này vất vả rồi, lát nữa ta sẽ đãi cả đám bữa khuya.”

“Cảm ơn đại ca!”

Động viên xong, Park Dong Chung bước vào văn phòng riêng, bắt đầu xem qua sổ sách hôm nay.

Xem một lúc, hắn hỏi: “Tiền viện phí của Hạo Hiền bọn họ đã trả chưa?”

Một tên đàn em cúi đầu nói: “Đã trả rồi, ba người họ không bị thương nặng, nghỉ ngơi vài ngày là được.”

“Ừ...”

Park Dong Chung khẽ gật đầu:

“Lão đại nhà họ Choi, quả thực lợi hại như lời đồn, một mình đánh gục ba người trong bảy tám giây... ha, thật lợi hại.”

Nghe vậy, tên đàn em cau mày: “Đại ca, trước đó Hạo Hiền có nói, Kim Thượng Bắc đang mượn dao giết người, ta thấy...”

“Ta biết đây là mượn dao giết người, nhưng con dao này... ta không thể không nhận.”

Nói rồi, Park Dong Chung nhìn vào tấm bản đồ thành phố Incheon treo trên tường văn phòng.

Trên bản đồ, một vòng tròn lớn được vẽ rõ ràng ở phía tây.

...

Trở lại Chợ Thứ Ba.

Sau khi xác định phương hướng phát triển và mục tiêu tương lai của băng đảng, Trương Huyền kiếm có rồi đi trong ánh mắt đầy luyến tiếc của Choi Dong Uk .

Nhìn đồng hồ, lúc này đã tám giờ tối.

“Tiêu rồi, trễ giờ rồi...”

Đã hẹn với lão bán súng là bảy giờ rưỡi tối nay đến quầy báo ngoài Chợ Thứ Ba nhận đạn.

Giờ đã quá giờ hẹn.

Nhưng không còn cách nào khác, Trương Huyền không ngờ cuộc họp lại kéo dài như vậy, cũng không thể vì giữ đúng giờ mà chết một lần để quay ngược thời gian đúng không?

Nghĩ vậy, Trương Huyền chạy nhanh qua chợ, đến con đường bên ngoài Chợ Thứ Ba.

Tám giờ tối, mặc dù lúc này còn sớm, nhưng nơi đây không có chợ đêm, trời vừa tối là ít người ra đường.

Trương Huyền nhìn quanh, quầy báo ở góc đường đã đóng cửa, trên băng ghế bên cạnh có một người ăn mặc bẩn thỉu, trông giống người lang thang.

Nhìn quanh xác định không có ai, Trương Huyền bước tới.

Có lẽ vì Trương Huyền không giảm tiếng bước chân, ‘người lang thang’ nghe thấy động tĩnh, từ từ mở mắt.

Thấy Trương Huyền đến gần, hắn ngáp dài, ngồi dậy, mắt híp lại:

“Nhóc, nhìn ngươi không giống kẻ thất học nhỉ? Thầy ngươi không dạy về giờ giấc à?”

“Là ngươi?”

“Không là ta thì ai? Ngươi xem giờ đi, ai còn lang thang ngoài đường như chúng ta.”

‘Người lang thang’ vẻ mặt khó chịu, lấy từ trong túi ra một hộp gói giấy da đưa cho Trương Huyền:

“Nè, tất cả ở đây, tự ngươi kiểm tra, nếu không có vấn đề gì, ta có thể về báo cáo.”

Người này mặc dù thái độ không tốt, nhưng dù sao Trương Huyền cũng là người đến trễ, nên hắn không nói gì, nhận lấy hộp, mở ra kiểm tra.

Chương 324: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ừ, 60 viên đạn, không thiếu viên nào, về chất lượng thì...

Trương Huyền lấy hai viên cân thử, tạm thời không thấy vấn đề.

Vì vậy gật đầu nói: “Không vấn đề gì.”

“Không có thì tốt, có cũng đừng tìm ta, ta chỉ là kẻ chạy việc.”

‘Người lang thang’ đứng dậy, vươn vai, vừa định đi, lại như nhớ ra điều gì, quay lại lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Trương Huyền:

“Lão già đó không lừa ngươi, mấy năm trước hắn đã nghỉ hưu. Không biết ngươi từ đâu biết được... nhưng không quan trọng, tóm lại là, giờ mấy vụ đó, con trai hắn làm, lần sau muốn mua gì, gọi số này, sẽ có người giao hàng tận nơi.”

Nhận lấy tấm danh thiếp xem qua, chỉ có tên và số điện thoại, không có gì khác.

Cất danh thiếp, Trương Huyền gật đầu, không nói gì thêm.

Người kia cũng không để ý, đưa danh thiếp xong, liền hát khê rồi đi.

Khi Trương Huyền chuẩn bị quay về, một chiếc xe buýt dừng lại ở trạm không xa.

Một gã to béo chửi bới bước xuống xe:

“Chết tiệt, thằng Trương không đáng tin, nói sẽ về sớm, kết quả ta đợi từ trưa đến tối... Biết vậy không gọi món trái cây mắc chết...”

Nghe tiếng này, Trương Huyền liếc mắt nhìn, chẳng phải là Lee đại thúc sao?

Chỉ thấy Lee đại thúc người đầy mùi rượu, say khướt bước qua ngã tư, đi vào cổng Chợ Thứ Ba.

Do góc nhìn, vừa xuống xe Lee đại thúc không thấy Trương Huyền đứng không xa.

Trương Huyền nghe lời của Lee đại thúc, mới nhớ ra, trước đó đi vội quá, bỏ rơi hân ở quán bar.

Hèn chi thấy quán có vẻ yên tĩnh, hóa ra là thiếu một người.

Sau một lúc suy nghĩ và đánh giá, Trương Huyền lùi vài bước, núp vào bóng tối của quây báo.

Tối nay không gặp Lee đại thúc thì tốt hơn.

Tránh để hân phát cơn say.

.....

Thời gian trôi qua nhanh chóng, đã ba ngày sau.

“Lên! Tất cả xông lên cho ta!”

“Giết chết bọn chúng! Ta không tin là với số lượng đông như vậy mà không đánh bại được hai người chúng!?”

Trước cổng Chợ Thứ Ba.

Hơn mười tên côn đồ tay cầm gậy gộc, đang hỗn chiến với anh em nhà họ Choi!

Mặc dù đôi phương đông và giỏi trong việc đánh nhau trên đường phố, nhưng hai anh em họ Choi cũng không kém phần,

phối hợp ăn ý, từng bước đẩy lùi đám côn đồ ra khỏi phạm vi Chợ Thứ Ba.

Bốp!!!

Một cú đấm mạnh làm một tên ngã lăn ra đất, đối mặt với ba tên côn đồ tiếp theo lao tới, Choi Sung Joon không chọn cách đối đầu trực tiếp mà hô to:

“Ca!”

Choi Dong Uk phía sau cũng đáp lại, cả hai nhanh chóng quay lưng lại, đối đối thủ cho nhau!

Choi Dong Uk cầm gậy bóng chày kim loại, chỉ trong vài đòn đã hạ gục ba tên này!

Phía sau, Choi Sung Joon cũng đã hạ gục thêm hai người.

Lúc này, trên đường phố, khắp nơi là tiếng rên rỉ của đám côn đồ nằm la liệt, cảnh tượng trông vô cùng ấn tượng.

Tên đầu sỏ lúc trước liên tục la hét, thấy cảnh này liền vội vàng tìm đường tháo chạy.

Trên đường hẩn chạy trốn, từ đám đông xung quanh, một bóng người đẩy đám người phía trước ra, nhặt lấy một cây gậy gỗ trên đất, giây tiếp theo!

Vút! Bốp!!!

Cây gậy quét trúng chân tên đầu sỏ, gãy làm đôi, còn hấn thì thét lên đau đớn và ngã lăn ra đất!

“Min Hyeon? Người đã về rồi à?!”

Choi Dong Uk thấy người mới đến, mặt liền nở nụ cười.

Đúng vậy, người mới đến chính là Trương Huyền.

“Ừ, trên đường tốn chút thời gian... Hôm nay lại là ai gây chuyện vậy?”

Trương Huyền ném cây gậy gãy xuống, đập mạnh lên lưng tên đầu sỏ.

Chỉ hơi dùng lực, hắn đã thở không ra hơi, không kêu la nổi.

“Đó là bọn của Quỷ Hồ Phái ở Dragon Hole.”

“Lại là Dragon Hole?”

Choi Dong Uk gật đầu: “Đúng, gần đây những kẻ gậy rắc rối cho chúng ta phần lớn đều từ Dragon Hole, không biết bọn chúng phát điên gì, đúng là không muốn sống nữa.”

“Ừ...” Trương Huyền nhíu mày suy nghĩ, ở xa, tiếng ồn ào vang lên.

Không cần nhìn cũng biết, chắc chắn là cảnh sát đến.

Trương Huyền và anh em nhà họ Choi liếc mắt nhìn nhau, gật đầu, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Khi hai cảnh sát tuần tra đẩy đám đông ra tới nơi thì không thấy thân ảnh ai cả.

Về đến điểm tập trung của ba người... chính là tiệm nhỏ của nhà họ Lee.

Trương Huyền mở ra một tấm bản đồ vẽ tay, chỉ vào một vòng tròn nhỏ trên bản đồ nói:

“Hôm nay ta đã ghi lại một bản đồ chi tiết từ Dragon Hole một đến ba. Công ty của Đông Thành Phái nằm ở vị trí này của Dragon Hole ba. Kết hợp với những thông tin thu được mấy ngày trước, chúng ta đã có thể tiến hành bước tiếp theo.”

“Đẹp lắm Min Hyeon, nhưng mà...”

Choi Dong Uk nhìn bản đồ, ban đầu vui mừng nhưng ngay sau đó có chút đau đầu nói:

“Theo kế hoạch ban đầu, chúng ta phải bắt đầu từ công ty của Đông Thành Phái, nhưng mấy ngày nay không hiểu sao, các bang khác của Dragon Hole cũng đồng loạt nhắm vào Chợ Thứ Ba, thật sự rất loạn. Chúng ta có cần thay đổi kế hoạch không?”

Trương Huyền lắc đầu: “Không cần, mục tiêu căn bản của chúng ta không phải ngăn chặn cuộc hỗn loạn này, mà là từ hỗn loạn để thu lợi ích đủ lớn. Đã dám đến, thì chúng ta sẽ nhân cơ hội này, giết gà dọa khỉ!”

Choi Dong Uk và Choi Sung Joon nhìn nhau, rồi gật đầu: “Vậy chúng ta bắt đầu ngay bây giờ?”

“Không vội, các người vừa mới đánh một trận, sức lực tiêu hao lớn, nghỉ ngơi một chút, tối hãy nói.”

Chương 325: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trong khi ba người đang lên kế hoạch cho hành động tối nay.

Rèm cửa bếp được vén lên, Lee đại thúc lão đảo bước ra: “Ba đưa các người, giờ thật sự muốn làm chuyện lớn à? Nghĩ lại năm xưa...”

Nói đến đây, giọng của Lee đại thúc đầy tiếc nuối, khuôn mặt hiện lên vẻ “ta có câu chuyện, ai có rượu”.

Nhưng Trương Huyền và hai anh em nhà họ Choi nhìn Lee đại thúc, đều không ai quan tâm.

“Đáng ghét thật...”

Lee đại thúc khẽ nhú mày, nhưng cũng không dám nói gì thêm. Từ lúc ông bước ra, Mi Sook ở cửa đã luôn dõi theo ông.

Từ khi biết ông hôm đó không có mặt ở tiệm là vì chạy đi uống rượu ở quán bar, Mi Sook đến giờ vẫn chưa nói chuyện với ông.

Sau khi sắp xếp xong kế hoạch cuối cùng, Trương Huyền để lại bản đồ cho họ học thuộc, còn mình thì chuẩn bị đi lấy vài thứ.

Đúng lúc này, Lee đại thúc bất ngờ tiến lại gần, khoác vai Trương Huyền, cười khẩy ‘quán’ lấy hấn ra khỏi tiệm.

“He he he... Min Hyeon này, ta muốn bàn với người một chuyện. Mấy ngày nay ta không được uống rượu rồi...”

Trương Huyền cũng cười khẩy: “Xin lỗi, giờ không có thời gian, để lần sau.”

Nói xong, liền cô gỡ tay Lee đại thúc ra để chuồn.

Nhưng phải nói thật, sức tay của Lee đại thúc rất mạnh, Trương Huyền cố gỡ mấy lần cũng khó lòng thoát được.

Lee đại thúc không để ý, tự nói tiếp: “À, ta chợt nhớ ra, lúc trước người giúp anh em nhà họ Choi đánh người, hình như dùng kỹ thuật bắt giữ phải không? Mặc dù không nhận ra chiêu thức nào, nhưng kỹ thuật thì có, chỉ là sát thương chưa đủ...”

Nghe vậy, Trương Huyền ngừng tay, ngạc nhiên nhìn Lee đại thúc: “Người nhìn ra được sao?”

“Đừng nhìn ta giờ chỉ mở tiệm ăn nhỏ, năm xưa... thôi, không nhắc nữa, không nhắc nữa.”

Lee đại thúc vung tay, nói với Trương Huyền:

“Người muốn học chút gì đó lợi hại, ta có thể dạy. Nếu không có ta dạy dỗ từ nhỏ, hai anh em nhà họ Choi không thể trở thành bá chủ đường phố như hôm nay đâu.”

“Kỹ năng đánh đường phố ta không hứng thú lắm...”

“Không chỉ có vậy~ Ta cũng biết một số thứ của quân đội và cảnh sát.”

Nghe vậy, Trương Huyền có hứng thú, nghĩ một chút, nói: “Vậy... có thể thử trước không?”

Lee đại thúc cười nhạt:

“Lúc nào cũng được.”

...

Mười mấy phút sau.

Trong một phòng tập boxing trống trải.

“Đấu tay không, hoặc dùng vũ khí, tùy người chọn.”

Đứng trên sàn đấu lòng bát giác, Lee đại thúc cởi áo ngoài, lộ ra cơ bắp rắn chắc.

Mặc dù Trương Huyền đã đoán trước, nhưng thật sự nhìn thấy thân hình của Lee đại thúc vẫn không khỏi ngạc nhiên.

“Đứng đó làm gì? Lên đây nhanh!”

Trong lòng bát giác, Lee đại thúc vẫy tay gọi Trương Huyền.

Trương Huyền gật đầu, tiện tay cầm một quả tạ kim loại.

“Này này! Người định làm gì vậy? Chúng ta đâu có thù oán gì? Cầm thứ đó người định đánh chết ta à?”

Lee đại thúc suýt phun nước.

“Chẳng phải người nói dùng vũ khí tùy chọn sao?”

“Ta nói là... À, thôi đi, người đeo găng tay vào, ta kiểm tra kỹ năng đấu tay không của người trước.”

“Được thôi.”

Đặt quả tạ xuống, Trương Huyền cởi áo khoác, lấy đôi găng tay đeo vào, hoạt động gân cốt một chút rồi bước vào lòng bát giác.

Nhìn Trương Huyền đóng cửa lòng lại, Lee đại thúc cười:

“Có vẻ tự tin đấy...”

Trương Huyền không nói gì, đặt hai tay lên trước, bày tư thế chiến đấu.

“Vậy bắt đầu nhé?”

Lee đại thúc hơi cúi người, vẫy tay gọi Trương Huyền.

Thấy vậy, Trương Huyền không do dự, nhanh chóng di chuyển, hạ thấp người, lao vào chân của Lee đại thúc!

Nhưng chỉ trong chớp mắt, Lee đại thúc cũng cúi người, tay trái đâm thẳng tới!

Khi Trương Huyền định tránh né, Lee đại thúc lại chỉ giả vờ.

Thu lực ngay lập tức, chân trái tiến lên một bước, di chuyển nửa thân người, trong tích tắc!

Tay phải tung cú đâm móc dưới mạnh mẽ!

Dù phản ứng của Trương Huyền đã rất nhanh, kịp thời giờ tay đỡ, nhưng vẫn đánh giá thấp sức mạnh của Lee đại thúc!

Bốp!!!

Chỉ một cú đâm, Trương Huyền bị đánh bay, lùi lại sáu bảy bước!

Nếu không phải đập vào lưới sắt, có lẽ còn hơn thế.

“Khụ khụ...” Ngực và lưng đau nhói, Trương Huyền không khỏi ho khan.

“Sao vậy? Mới thế đã không được à? Nếu ngươi chỉ có bấy nhiêu khả năng, thì tương lai của Incheon sẽ không có chỗ cho ngươi đâu!”

Lee đại thúc lớn tiếng, không đợi Trương Huyền chuẩn bị, cả người như chiếc xe tăng lao tới!

Ầm ầm ầm...!!!

Liên tiếp những cú đâm mạnh đập vào lưới sắt, phát ra âm thanh đinh tai nhức óc!

Do chênh lệch về sức mạnh, Trương Huyền không dám đối đầu trực tiếp với Lee đại thúc, chỉ có thể không ngừng né tránh, tìm cơ hội phản công.

Nhưng chỉ vài hiệp, Lee đại thúc đã nắm bắt được lối đánh của Trương Huyền, cười nham hiểm, chân bước lệch, tung cú đá cao!

Ngay lập tức, hạ bàn mắt kiểm soát!

Có sơ hở!?

Trương Huyền nhận ra đây là cơ hội, nhưng linh cảm từ sâu trong tâm hồn lại báo hiệu rằng... đây có thể là bẫy!

Không chút do dự, Trương Huyền chọn theo linh cảm, lùi hai bước tránh cú đá.

“Ồ? Phát hiện ra sao?”

Lee đại thúc hạ chân, ngạc nhiên nói:

“Nếu ngươi lao tới tấn công hạ bàn... he he, ngươi sẽ thấy kỹ thuật địa chiến của ta.”

Nghe vậy, Trương Huyền cười khẩy, nói:

Chương 326: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Lee đại thúc, chúng ta cao gần bằng nhau, nhưng trọng lượng... chú phải nặng gấp đôi ta, không cùng hạng cân, đánh vậy không công bằng lắm.”

“Ừ~ đúng là vậy, qua vài hiệp vừa rồi, ta cũng hiểu cơ bản trình độ hiện tại của ngươi... Vậy tiếp theo, chơi vũ khí nhé?”

“Đúng ý ta.”

Khoảng nửa giờ sau.

“Hà... Hà... Hà...”

Trong lòng bát giác, Trương Huyền đang tay nằm trên đất, thở hổn hển, chiến ý và hưng phấn dần tan.

Còn ngoài lòng bát giác, Lee đại thúc đã thay áo bảo hộ, nhìn không mệt mỏi mấy, chỉ có chút mồ hôi.

“Vẫn là câu đó, kỹ thuật tốt nhưng...”

Lee đại thúc ném chai nước tới bên cạnh Trương Huyền:

“Ngươi từng được huấn luyện đấu võ bài bản, lại trải qua nhiều trận thực chiến, kinh nghiệm phong phú, cộng thêm bản năng chiến đấu xuất sắc... Phải nói, tài năng của ngươi hơn ta thời trẻ.”

Không đợi Trương Huyền đáp, Lee đại thúc chuyển giọng:

“Đó là ưu điểm của ngươi, tiếp theo là khuyết điểm. Thể lực của ngươi không theo kịp, yếu mềm, có phải từ khi lên đại học đã lười luyện tập không? Không được đâu, dù kỹ thuật có

ting xảo, nhưng không có nền tảng sức mạnh, cũng không thể phát huy hết.”

Trương Huyền ngồi dậy, cầm chai nước bên cạnh, mở nắp uống một hơi cạn sạch.

“Xi~ Hô...”

Nước lạnh làm Trương Huyền cảm thấy thoải mái hơn.

Quay sang nhìn Lee đại thúc, Trương Huyền nói: “Vậy nghĩa là, nhiệm vụ hàng đầu của ta là nâng cao thể chất?”

“Đúng vậy.” Lee đại thúc gật đầu.

“Thế còn thứ yếu?” Trương Huyền hỏi thêm.

“Thứ yếu là...”

Lee đại thúc trầm ngâm, nhíu mày:

“Min Hyeon à, khi sử dụng dao huấn luyện, ta thấy phong cách cá nhân của ngươi quá hung hãn.

Dù chiêu thức không tinh xảo, nhưng mỗi đòn đều nhằm giết người.

Nếu là người khác, không phải ta, dù ngươi dùng dao huấn luyện cũng dễ gây tai nạn...

Ta thậm chí nghi ngờ ngươi từng giết người? Hơn nữa không chỉ một người...

Ngươi thật sự là sinh viên?”

Trương Huyền cười: “Sinh viên năm bốn Đại học Seoul, học kỳ sau tốt nghiệp, thể sinh viên còn ở nhà ta, thật trăm phần trăm.”

“Ha... ngươi thật...”

Lee đại thúc cười, nhưng nhanh chóng nghiêm túc nói:

“Ta muốn nhắc ngươi, bất cứ lúc nào ra tay, đều phải nghĩ đến hậu quả, giờ là xã hội pháp luật.”

Có lẽ đang suy nghĩ, Trương Huyền không vội trả lời, đứng dậy, cởi áo bảo hộ, rồi nói:

“Ta rất tin vào pháp luật, Lee đại thúc, nhưng trong một số tình huống, đối mặt với một số người, chúng ta phải làm những việc ngoài pháp luật.”

Lee đại thúc thở dài:

“Cũng được, ngươi còn trẻ, đường còn dài, một số chuyện, phải tự trải qua mới hiểu...”

Để tránh ngươi bị đánh chết hoặc đánh chết người khác, ba tháng tới, mỗi sáng, ta sẽ cùng ngươi luyện tập.

Cả thể lực lẫn kỹ năng, ngươi đều còn nhiều tiềm năng để phát triển, khi sức mạnh tăng, ra tay cũng có chừng mực.”

Ba tháng à.....

Trương Huyền sững sờ.

Nói thật, hắn cũng không chắc, mình có thể ở trong phó bản đủ ba tháng hay không.

Nếu thật sự ở lại lâu như vậy... thì sẽ phá kỷ lục thời gian lâu nhất trong phó bản.

Nhưng mà...

“Hay là thế này, Lee đại thúc, thể lực có thể tạm hoãn, chúng ta luyện kỹ năng nhiều hơn được không?”

“Mới học đi mà đã muốn bay? Ngươi có biết cái gì gọi là ‘vạn trượng cao lâu bình địa khởi’ không?”

“Nhưng mà...”

“Hả? Người được lợi còn muốn mặc cả với ta à? Nói cho người biết! Không có nhưng nhị gì hết! Không thương lượng! Quyết định vậy đi!”

“Được thôi...”

.....

Tối hôm đó, khi Trương Huyền trở về Chợ Thứ Ba, hai anh em họ Choi đang xách túi ngồi xổm trước cửa, rõ ràng đã đợi lâu rồi.

Nhìn thấy Trương Huyền từ xa đi tới, Choi Sung Joon lập tức đứng dậy: “Min Hyeon, người cuối cùng cũng về rồi, ta còn tưởng Lee đại thúc lại kéo người đi bar nữa chứ.”

“Không đến nỗi nào...”

Trương Huyền phát tay, nhìn cửa hàng nhỏ đã tắt đèn đóng cửa, nghi hoặc hỏi: “Mi Sook đâu?”

“Nàng hẹn hai người bạn gái đi dạo phố... chúng ta bây giờ gần như có thể hành động rồi chứ?” Choi Sung Joon rõ ràng có chút không thể chờ đợi được nữa.

Còn Choi Dong Uk đứng bên cạnh dù không nói gì, nhưng ánh mắt nghiêm túc của hắn cũng rõ ràng giống như Choi Sung Joon.

Trương Huyền nhìn trời đã bắt đầu tối dần, liền gật đầu:

“Là lúc rồi, các người đã chuẩn bị đầy đủ chứ? Điện thoại ta mua cho các người đã mang theo chưa?”

“Tất nhiên!”

Hai anh em rút từ túi ra những chiếc điện thoại nhỏ.

Trước đây Trương Huyền đã đề ý, hai anh em này không có điện thoại của riêng mình.

Để tiện liên lạc, Trương Huyền đã bỏ ra một khoản lớn mua ba chiếc Nokia, mỗi người một cái, để đảm bảo thuận tiện cho hành động sau này.

“Vậy thì không có vấn đề gì, ta về nhà thay đồ trước, các người đến ngã tư đợi ta.”

Nói xong, Trương Huyền nhanh chóng trở về chỗ ở của mình.

Tháo tấm đáy của quạt tay, lấy ra hộp súng giấu, kiểm tra tình trạng súng, rồi nạp đầy ba băng đạn có sẵn.

Sau đó, từ tủ quần áo, lấy ra một bộ đồ cứng màu đen.

Đây là bộ đồ mà Trương Huyền và họ mua khi đi mua điện thoại hai ngày trước, mỗi người một bộ.

Thay xong đồ, hắn cài súng vào thắt lưng sau, hai băng đạn dự phòng nhét vào túi áo ngực.

Chương 327: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chưa xong, hắn buột một con dao có vỏ vào chân, lấy mũ lưỡi trai đen trên giá treo và đội lên đầu.

Đứng trước gương soi trên tủ quần áo, nhìn trang phục đen toàn thân của mình, phải nói, trông cũng rất ngẫu và lạnh lùng.

“Xong rồi...”

.....

Trong kế hoạch của Trương Huyền, đây là cuộc tấn công đầu tiên để khẳng định tên tuổi của Đông Thành Phái.

Vì hiện tại tài chính hạn hẹp, tiền của ba người cộng lại không đủ mua một chiếc xe cũ.

Nhưng may mắn thay, lần hành động này không cần phải che giấu thân phận gì.

Vì vậy, ba người xác định đã chuẩn bị đầy đủ, liền bắt một chiếc taxi, thẳng tiến đến Dragon Hole.

“Lần cuối cùng nhắc lại bản đồ, lát nữa nhiệm vụ bắt đầu sẽ không có thời gian cho các người xem đâu.”

Trương Huyền ngồi ghế phụ, nhìn hai anh em họ Choi đang thay đồ, nghĩ ngợi, rồi đưa bản đồ Dragon Hole ra, để họ xem lại, tránh lúc đó có sai sót.

“Yên tâm, dù anh em ta không học nhiều, nhưng trí nhớ cũng không tệ đâu~” Choi Sung Joon vỗ ngực đảm bảo.

Choi Dong Uk nhận bản đồ, vỗ đầu em trai: “Ít nói, bảo người học thuộc thì học đi!”

“Hehe...” Choi Sung Joon xoa đầu cười ngốc nghếch.

Hai người mở bản đồ ra, tỉ mỉ ‘ôn tập’.

Lúc này, tài xế ngồi lái, nhìn Trương Huyền, rồi nhìn hai anh em họ Choi qua gương chiếu hậu, cười nói:

“Các người ăn mặc thế này... đi tham gia buổi họp mặt trò chơi gì à? Chưa nghe nói bên Dragon Hole có hoạt động gì mà?”

“Trò chơi? Ừm... cũng gần như vậy.”

Trương Huyền nhướn mày, không phủ nhận.

Cảnh băng đảng giao chiến... trong mắt Trương Huyền, quả thật giống như trò chơi.

Không biết có phải tài xế nước nào cũng vậy không.

Nghe Trương Huyền nói vậy, tài xế liền mở miệng trò chuyện, nói liên tục không ngừng.

Từ Nintendo cho đến chuyện về thiên đường, cơ bản cái gì cũng nói được.

Trương Huyền cũng không thấy phiền, coi như là cách thư giãn trước khi nhiệm vụ bắt đầu, bằng vốn kiến thức vượt xa thế giới hiện tại hai mươi năm, hẳn khiến tài xế kinh ngạc không ngớt.

Còn Choi Dong Uk ở ghế sau, không xem bản đồ nữa, chỉ nhìn Trương Huyền, mắt ngày càng sáng.

Nếu Trương Huyền quay lại nhìn hắn một cái, chắc sẽ đọc được câu:

“Có Gia Cát Lượng, như cá gặp nước!”

Nhưng, thời gian thư giãn luôn ngắn ngủi.

Rất nhanh, họ đã vào phạm vi Dragon Hole.

Khác với khu vực Chợ Thứ Ba, buổi tối ở Dragon Hole rất náo nhiệt.

Thỉnh thoảng thấy có quán ăn vặt ở góc phố.

“Phía trước xe không đi được, các người phải đi bộ một đoạn, qua con đường nhỏ này, khoảng hai ba mươi mét là tới tòa nhà các người nói.”

Tài xế dừng xe bên đường, chỉ về phía con đường nhỏ phía trước.

“Được, cảm ơn ông.”

Trả tiền xong, Trương Huyền mở cửa xuống xe.

“Đúng chỗ này rồi... giống hệt bản đồ vẽ nhỉ.”

Choi Sung Joon nhìn quanh kiến trúc xung quanh, giống hệt bản đồ Trương Huyền vẽ.

“Được rồi, nói sau đi, bây giờ hành động thôi.”

Choi Dong Uk trầm giọng nói, rút ra một cây gậy baton từ túi, bước vào con đường nhỏ.

“Chút nữa gặp, Min Hyeon~”

Choi Sung Joon cười theo sau, ra hiệu cho Trương Huyền.

“Cẩn thận.” Trương Huyền cười gật đầu.

Theo kế hoạch, hai anh em sẽ xông vào đại bản doanh của Động Thanh Xã từ mặt trước.

Còn Trương Huyền, sẽ đi đường khác, vào cửa sau của tòa nhà.

Thời gian này, Park Dong Chung thường ở trong văn phòng, với sức chiến đấu của anh em nhà Choi, xông vào

không phải là vấn đề lớn.

Dù không biết thực lực cụ thể của Park Dong Chung, Trương Huyền vẫn đưa ra vài phương án giả định.

Nếu Park Dong Chung là kẻ liều mạng, ai đến cũng dám đánh, thì Trương Huyền khỏi phải tấn công, để anh em nhà Choi xử lý. Nếu bên kia người đông, mình sẽ ra tay sau.

Nhưng nếu Park Dong Chung không muốn đối đầu trực diện, chọn tạm thời tránh né... thì Trương Huyền đã đột nhập vào tòa nhà, sẽ có việc làm.

Tất nhiên, còn một khả năng nữa.

Đó là Park Dong Chung có thể có súng.

Dù chỉ là phỏng đoán, không chắc chắn.

Nhưng nếu hắn thật sự có, và rút súng ra...

Thì không thể trách Trương Huyền không cho hắn cơ hội.

Nghe tiếng mắng chửi và đánh nhau từ phía trước ngõ.

Trương Huyền biết, anh em họ Choi đã giao chiến với đối phương.

Không nần ná, hắn quay người bước vào con đường nhỏ khác.

Một mình băng qua vài tòa nhà dân cư, đến một bức tường thấp.

Rồi, vài bước tăng tốc, Trương Huyền đạp chân, hai tay bám lấy, nhanh chóng leo qua tường!

.....

“Không hay rồi! Đại ca! Người của Đông Thành Phái đánh tới rồi! Anh em dưới lầu không chống đỡ nổi nữa!”

Cửa công ty, một tên lưu manh lão đảo chạy vào, lo lắng hét lên.

“Cái gì!?”

Một tên cầm đầu nghe vậy, lập tức không ngồi yên được, đứng phắt dậy, chộp lấy cây gậy bóng chày ở góc tường.

Giống hần, các đàn em trong phòng cũng đều đứng dậy cầm vũ khí.

“Cái đt! Chỉ với vài tên Đông Thành Phái mà dám à!?”

“Này! Đứng đờ làm gì, mau cầm vũ khí!”

“Mau mau mau, anh em có vũ khí xuống chặn bọn chúng trước...”

Cảnh tượng hỗn loạn.

Lúc này, Park Dong Chung mặt lạnh từ văn phòng bước ra, lớn tiếng quát: “Loạn cái gì!?”

“Đại ca!”

Mọi người đồng loạt cúi chào.

Park Dong Chung bước tới cửa sổ, nhìn xuống dưới.

Đúng như đàn em nói, anh em họ Choi như hai con hổ dữ, xông pha dữ dội!

Chương 328: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mấy tên đàn em dưới lầu, giờ nằm la liệt.

“Chậc... dám tới thật à...”

Dù đã dự đoán Đông Thành Phái sẽ hành động, nhưng Park Dong Chung không ngờ, họ lại chọn cách tấn công thô bạo như vậy.

“Đã đến rồi... thì đừng hòng đi!”

Park Dong Chung quay người, lạnh giọng: “Gọi điện, bảo anh em bên ngoài về, tất cả, dè chết bọn chúng cho ta!”

“Rõ! Đại ca!”

Mọi người đồng thanh, sau đó lập tức bắt đầu hành động!

Người xuống lầu, người gọi điện.

Rất náo nhiệt.

Còn Park Dong Chung, cũng đã trở lại văn phòng.

Cầm điện thoại trên bàn.

Suy nghĩ một lúc, cuối cùng Park Dong Chung vẫn gọi một cuộc điện thoại:

“Alo? Kim Thượng Bắc à? Là ta...”

.....

Chuyện Dong Chung Phái bị tấn công, trong vài phút ngắn ngủi đã lan truyền ra ngoài.

Nhiều người, đặc biệt là các ông lớn ở Dragon Hole, đều biết, anh em nhà Choi của Đông Thành Phái đã đánh tới.

Chỉ với hai người, dám tấn công đại bản doanh của một băng đảng?

Đây là tin lớn.

Nhiều người nhanh chóng lên đường, định đến xem náo nhiệt, tiện thể xem có thể làm gì không.

Dù sao, thời gian qua, các băng đảng ở Dragon Hole đều muốn xâm phạm Chợ Thứ Ba, nhưng đều bị anh em nhà Choi đánh lui.

Nói không bức bối là nói dối.

Giờ có cơ hội trả thù, chắc chắn không bỏ qua.

Hơn nữa... các băng đảng ở Dragon Hole dù có đánh nhau, đó cũng là ‘việc nội bộ’, giờ người ngoài muốn vào?

Họ không chắc sẽ đồng ý.

Nhưng, việc bên ngoài, lúc này Trương Huyền không biết.

Hiện tại, hắn đã lên vào tòa nhà trụ sở Đông Thành Phái.

‘Nghe động tĩnh... chắc còn phải đánh lâu...’

Núp trong một phòng bỏ hoang, Trương Huyền dựa vào tường, nghe tiếng bước chân từ cầu thang ngoài kia.

Hắn ước lượng sơ.

Chỉ trong thời gian ngắn, từ lầu trên đã chạy xuống chục người.

Chưa kể viện trợ từ ngoài về.

Không biết anh em họ Choi có cầm cự nổi không...

Trương Huyền suy nghĩ vài giây, quyết định...

Bắt kẻ cầm đầu trước!

Nhà vệ sinh công cộng tầng ba.

“Người có thể nhanh lên không, anh em đều xuống hết rồi, còn lại chúng ta thôi!”

“Biết rồi, giục cái gì? Người muốn xuống bị đánh lăm à? Ahh... đều tại Đông Thành Phái, khiến ta căng thẳng, căng thẳng thì đo đạc được...”

Một thanh niên mặc áo hoa đen đứng trước bồn tiểu, nghe tiếng thúc giục của bạn ngoài kia, bực bội đáp.

Nhưng vừa nói, hắn càng không thể tiểu được.

Để giảm bớt căng thẳng, hắn lấy hộp thuốc ra.

Một tay bật nắp hộp, dùng miệng rút một điều thuốc ra.

Nhưng sờ soạng hai lần trên người, mới nhớ, cái bật lửa đã để quên trong văn phòng.

“Ahh...”

Không còn cách, hắn ngẩng cổ, gọi ra ngoài nhà vệ sinh:

“Này, có lửa không, giúp ta châm thuốc với!”

Nhưng, bên ngoài không đáp lại.

“Người đo phải điếc chứ? Ahh cái lũ chó tám đời~ điên mất thôi...”

Nhìn thấy vẫn không tiểu được, hắn cũng không đứng nữa, cất súng, vừa kéo khóa quần vừa đi ra ngoài.

Ngay khi vừa bước đến cửa nhà vệ sinh, một đôi tay lớn bất ngờ vươn ra!

“U!?”

Không kịp phản ứng, hắn bị khóa cổ, không kêu cứu hay phản kháng được, thậm chí không thở nổi!

Chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị kéo vào nhà vệ sinh nữ bên cạnh!

Ngay khi sắp ngất vì nghẹt thở, đôi tay kia hơi nói lỏng, để hắn không mất ý thức.

Lúc này hắn mới thấy, trên sàn nằm một bóng người quen thuộc.

Đúng vậy, chính là bạn hắn vừa đứng chờ ngoài cửa nhà vệ sinh.

“Suyt, đừng nói gì...”

Hơi nóng phả vào sau gáy, giọng trầm thấp lúc này nghe đặc biệt rợn người.

“Không muốn chết thì đừng kêu, hiểu thì gật đầu, ta sẽ thả người...”

Nghe vậy, hắn vội gật đầu.

Đồng thời trong lòng, đã tính kế phản công.

‘Giỏi thì thả ta ra, để xem lúc đó ta dạy dỗ người thế nào, đồ chó...’

Không biết người sau lưng có thật ngốc không, nhận được đảm bảo liền thả tay ra.

Lập tức, hắn vừa được tự do, mặt trở nên dữ tợn!

Cả người hắn như hồ dữ xuống núi, toàn thân cơ bắp căng cứng, đồng thời phát lực!

Chân dẫn động eo! Eo dẫn động song quyền!

Chế độ chiến đấu! Khởi động!

Rắc.

Một tiếng động khê vang lên.

Trong khoảnh khắc hấn xoay người lại, một họng súng đen ngòm đã xuất hiện trước mặt hấn.

Lúc này, trên gương mặt dữ tợn của hấn thậm chí còn mang theo chút ngạo mạn, chút bất cần.

Hấn từng tưởng tượng rằng, phía sau mình có thể không chỉ có một người, có thể có năm, sáu người đang cầm dao gậy nhìn chăm chăm, cũng từng tưởng tượng rằng, người phía sau có thể là một cao thủ võ nghệ cực kỳ mạnh...

Nhưng bất kể là gì, hấn đều không sợ!

Sợ bị đánh, còn đi lẩn lộn trong băng nhóm làm gì?

Nhưng...

Bịch!

Trong nháy mắt, hấn quy xuống đất, hai tay giơ lên.

Như thể hấn bỗng trưởng thành vậy.

Sự ngạo mạn và bất cần trên khuôn mặt hấn giờ đây đã hoàn toàn biến mất.

Chỉ còn lại nụ cười gượng gạo và sự thỏa hiệp của người lớn.

“Đừng giết ta, xin người đấy!”

“Ừm, rất biết điều.”

Trương Huyền nhẹ nhàng hạ nòng súng trong tay xuống, không còn nhắm vào đầu hấn nữa.

Khi nòng súng rời đi, chàng thanh niên cũng thấy được khuôn mặt của Trương Huyền, và nhận ra thân phận của hấn, lập tức kinh ngạc thốt lên: “Người... người là...”

“Đông Thành Phái, Trương Min Hyeon.”

Chương 329: Tiêu Đề 《Ẩn》

Giọng Trương Huyền bình thản: “Giờ ta hỏi, người trả lời, hiểu thì gật đầu.”

“Ừm ừm ừm!”

Lần này cái gật đầu là chân thành nhất trong đời hắn.

.....

“Giết chúng đi!!!”

“Xông lên! Tất cả xông lên!”

“A...!!!”

Bốp!!!

Một tiếng động lớn kèm theo một bóng đen!

Một thanh niên trong băng nhóm bị đánh bay ra, đập thẳng vào kính chắn gió của một chiếc xe con!

Và kẻ gây ra tất cả chuyện này đã không còn nhìn hắn nữa.

Choi Dong Uk cầm một cây gậy bóng chày kim loại vung mạnh, trực tiếp đập vỡ đầu một tên đang định đánh lén!

Bốp!!!

Tiếng kim loại vang lên lúc này nghe thật chói tai!

Vung thêm hai lần nữa, cả người hắn như một chiến binh điên cuồng, mắt đỏ ngầu, hét lớn:

“Lại đây! Cùng xông lên nào!!!”

Nhưng

lúc này, không ai dám tiến lên nữa.

Trên bãi đất trống, đã nằm la liệt mười mấy người, trong đó có vài người bị thương nặng, thậm chí không rõ sống chết.

Trong cuộc hỗn chiến này, hai anh em họ Choi chẳng có chút suy nghĩ giữ lại gì cả, hoặc có thể nói là...

Cũng không cần phải giữ lại.

Bốp!!!

Choi Sung Joon nắm cổ áo một tên xui xẻo còn chút ý thức, giáng một cú đấm nặng nề, khiến hắn ngất xỉu ngay tại chỗ.

Buông tay, để hắn nằm bất động trên đất, Choi Sung Joon đứng thẳng người, lạnh lùng quét mắt nhìn xung quanh.

Hai anh em này bình thường, anh thì chín chắn, em thì nghịch ngợm, nhưng khi đánh nhau thì hoàn toàn lật ngược tình thế.

Những thành viên còn lại của băng nhóm run rẩy, bao vây hai anh em họ Choi.

Lúc này, họ không rõ là họ bao vây hai anh em Choi, hay là hai anh em Choi bao vây họ.

Nhìn vòng vây trước mặt, Choi Sung Joon tiến lên một bước.

Mấy thành viên băng nhóm như chim sợ cành cong, chỉ một bước đã khiến họ sợ hãi lùi lại năm, sáu bước!

“Thân thủ thật tốt, khí thế thật mạnh!”

Trên tường rào không xa, một đại hán trung niên nhuộm tóc vàng thò đầu ra nhìn tất cả, không kìm được tán thưởng.

Bên cạnh, một nam nhân ẻo lả cũng thò đầu ra, nhưng không nhuộm tóc, lạnh lùng nói: “Hồ Quỷ, ngươi có hơi hưng phấn quá rồi?”

“Hai người đánh bại cả một băng nhóm? Chuyện này ta chưa từng nghe, nhưng hôm nay... lại thấy tận mắt! Ngươi nói xem, ta có thể không hưng phấn sao?”

Đúng vậy, đại hán tóc vàng này chính là đại ca của Hồ Quỷ Phái, trên giang hồ được gọi là: Hồ Quỷ.

“Hừ.” Nam nhân ẻo lả khinh thường nói: “Chỉ là ngươi không có kiến thức mà thôi...”

“Ha, đúng đúng đúng, ta không có kiến thức, ngươi có kiến thức nhất, ai mà không biết, đại ca của Yến Thanh Phái là một sinh viên đại học? Nhưng ta chỉ thấy lạ, ngươi nói ngươi là đại ca, một sinh viên đại học, sao lại giống chúng ta, rơi vào cảnh hỗn độn trong xã hội đen thế này?” Hồ Quỷ mỉa mai.

Bị Hồ Quỷ châm chọc, nam nhân ẻo lả cũng nổi giận, định phát tác nhưng lại sợ gây chú ý cho những người ở xa, chỉ có thể hạ giọng nói:

“Hy vọng ngươi đừng quên, chúng ta giống họ, đều là người của Dragon Hole, khen ngợi kẻ ngoại... hừ, lát nữa viện binh của Đông Thành Phái sẽ đến, đến lúc đó xem ngươi còn dám hô nữa không.”

Đang khi hai người nói chuyện.

Choi Sung Joon cầm một cây gậy bóng chày dính máu, tiến tới.

Mấy thành viên của Dong Chung Phái lúc này đã lùi đến cửa hành lang, chen chúc nhau nhưng không còn chỗ lùi nữa.

Vì nếu lùi nữa...

Họ sẽ phải lên lầu.

Đúng lúc này, từ con đường nhỏ không xa, vang lên tiếng bước chân dồn dập.

“Ca.”

Choi Sung Joon nhìn về phía lối vào con đường nhỏ, nhắc nhở anh mình một câu.

Choi Dong Uk không cần nghĩ, cũng biết đó là viện binh của Đông Thành Phái được gọi về.

Quả nhiên, sau vài giây ngắn ngủi, hơn chục thành viên băng nhóm cầm vũ khí từ con đường nhỏ ủa ra!

Nhìn thấy thi thể nằm la liệt trên mặt đất, tất cả đều kinh ngạc, một lúc cũng không dám tiến lên.

Choi Dong Uk lấy điện thoại ra xem, thấy Trương Huyền vẫn chưa có tin tức, cau mày rồi nói với em trai:

“Min Hyeon chưa xuống, ta lên tìm hấn, Sung Joon, người chặn bọn chúng lại.”

Nói xong, hấn lập tức lao tới, tấn công mấy thành viên băng nhóm đứng chắn ở cửa như mèo vồ chuột!

Choi Sung Joon cũng không chần chừ.

Nhặt hai con dao ngắn từ mặt đất, quay lại đối mặt với hơn mười tên băng nhóm!

Một đánh mười mấy tên, cho dù là hấn cũng phải liều mạng!

Còn việc dùng dao có vô tình giết người không...

Giờ không phải lúc nghĩ đến chuyện đó.

Hành động của hai anh em họ Choi như tín hiệu, mười mấy tên băng nhóm đối diện mắt lóe hung quang!

Giây tiếp theo!

“Xông lên!!!”

Tất cả cầm vũ khí lao vào!

Chiến đấu? Không... là chiến tranh!

Đang lúc trận chiến sắp diễn ra, máu sắp đổ... thì một tiếng súng vang lên từ trên lầu!

Nửa ngón tay đứt, như một lá cờ tạm dừng trận chiến, từ trên lầu rơi xuống, rơi giữa hai phe.

.....

Pằng!!!

Viên đạn lướt qua không khí, mang theo hơi nóng, cũng mang đi một ngón tay!

Khoảng hai, ba giây sau.

“A!!!”

Một tên tiểu đầu mục ôm tay, kêu lên đau đớn!

Vừa rồi.

Trương Huyền đến công ty cho vay của Dong Chung Phái, phát hiện vẫn còn vài người chưa xuống.

Để tránh phiền phức và cuộc chiến không cần thiết, Trương Huyền rút súng.

Đúng như dự đoán, khi hắn rút súng, nhóm người này quả thực sợ hãi.

Chương 330: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng chưa kịp nói gì, một tên tiểu đầu mục đã chỉ vào Trương Huyền, lớn tiếng nói:

“Súng của hã chắc chắn là giả! Dù thật, ở khoảng cách gần thế này, một khẩu súng của hã có thể bắn trúng bao nhiêu người? Cùng xông lên, giết hã!”

Và sau đó...

Tiếng súng vang lên, ngón tay của tiểu đầu mục không cánh mà bay.

Tất cả mọi người tại đó đều bị làm cho sợ hãi theo ngón tay đó.

“Hai tay ôm đầu, quỳ sát tường, tự cầm một quyển sách, đầu đội sách, sách đội tường, sách rơi, súng nổ.”

Theo mệnh lệnh của Trương Huyền, tất cả mọi người giống như những đứa trẻ mẫu giáo, ngoan ngoãn làm theo.

Ngay cả tên tiểu đầu mục mất ngón tay, giờ cũng đội sách, mặt trắng bệch, mồ hôi đầm đìa nhưng không dám hé răng.

“Chết tiệt...”

Từ trong văn phòng bước ra, Park Dong Chung mặt mày khó coi, đặc biệt là thấy hành động của thuộc hạ mình, sắc mặt càng đen như than.

“Park Dong Chung, Park lão đại?”

Trương Huyền không nhìn thẳng Park Dong Chung, mà hai tay giữ súng trước ngực, chậm rãi đi quanh các bàn làm việc, kiểm tra mọi góc có thể giấu người.

“Đừng tìm nữa, ở đây không còn ai đâu.”

Thấy hành động của Trương Huyền, Park Dong Chung hừ lạnh: “Ta đã biết tại sao các người hôm nay dám tấn công, hóa ra là mua súng... Tiểu tử, người có biết không, không chỉ có người có súng, làm như vậy, người không sợ bị trả thù sao? Ví dụ như bị bắn lên trên đường?”

“Nếu người nói vậy, thì ta giết người ngay bây giờ, rồi giết hết thuộc hạ của người, sau đó giết cả nhà người, phải chăng không ai có thể trả thù ta...”

Khi nói những lời này, Trương Huyền chỉ đơn giản là tuyên bố, nhưng không hiểu sao, Park Dong Chung lại cảm nhận được một luồng sát khí cực kỳ mãnh liệt bao trùm!

Cảm giác sợ hãi và ngột thở đó, như thể giây tiếp theo...

Khẩu súng đó thực sự sẽ đưa hắn và tất cả thành viên Đông Thành Phái xuống địa ngục!

“Người...”

Park Dong Chung vừa sợ vừa giận, run rẩy chỉ vào Trương Huyền, nhưng khi nhìn thấy thảm trạng của tên tiểu đầu mục bên cạnh, lại vội vàng rút tay lại, nhẫn nhịn nói:

“Được rồi, hôm nay các người thắng, Dong Chung Phái nhận thua, sau này tuyệt đối không bước vào địa bàn của các người một bước!”

Trương Huyền không vội trả lời, mà đi vòng qua Park Dong Chung, kiểm tra kỹ văn phòng và nhà vệ sinh một lượt.

Xác nhận không còn ai trốn ở đây, hắn mới kéo ghế ngồi xuống, súng chĩa về phía cửa sổ, nói:

“Bảo người của người dừng tay, ai dám thừa nước đục thả câu... ta không đảm bảo sẽ không làm như ta vừa nói.”

Park Dong Chung cũng không ngần ngại, trực tiếp mở cửa sổ, hét xuống dưới:

“Đều dừng tay! Dong Chung Phái thua rồi! Đông Thành Phái thắng rồi!”

Thực tế, không cần Park Dong Chung hô, người bên dưới đã dừng tay đợi lâu rồi.

Mọi người đều biết, tiếng súng và nửa ngón tay đỏ có ý nghĩa gì.

Nếu người nổ súng là đại ca của họ, thì không cần nói, cứ tiếp tục đánh.

Nhưng nếu...

Người nổ súng là kẻ khác, và ngón tay đứt đó là của người bên họ...

Thì tiếp tục đánh cũng vô ích.

Giống như họ, hai anh em họ Choi cũng nghĩ vậy.

Nghe tiếng hét của Park Dong Chung trên lầu, hai anh em vẫn còn chút không tin.

Đang lúc họ do dự, Trương Huyền gọi điện đến, hoàn toàn xóa tan nghi ngờ.

Đúng vậy!

Họ thắng rồi!

Đông Thành Phái thắng rồi!

Hai anh em nhìn nhau, đều thấy niềm vui và phấn khích trong mắt đối phương!

Trên tường rào xa xa, hai đại ca của hai băng nhóm khác, khi biết kết quả cuối cùng là như vậy, cũng cảm thán không thôi.

Không ai ngờ rằng, Đông Thành Phái chỉ có ba, bốn người, lại có thể đánh bại Dong Chung Phái, kẻ chiếm đóng lâu đời trong Dragon Hole.

Bất kể tương lai thế nào, chỉ riêng trận này, chắc chắn sẽ lan truyền khắp Incheon!

Lúc này, Park Dong Chung, người tuyên bố thất bại, mặt mày đen kịt, nhìn Trương Huyền: “Được rồi, giờ ngươi hài lòng chưa?”

Trương Huyền gật nhẹ: “Vậy tiếp theo... nói về chuyện ‘bồi thường chiến tranh’.”

“Bồi thường!? Ngươi có điên không!?” Park Dong Chung gần như không tin vào tai mình.

Phải biết rằng, từ đầu đến cuối, chịu thiệt chỉ có hắn thôi!

Thương nhiều người như vậy, hắn không đòi Đông Thành Phái tiền thuốc men đã là giữ đúng đạo nghĩa giang hồ rồi.

Giờ bọn họ còn đòi tiền hắn!?

Cái quái gì thế này?!

Nếu đã nói điều kiện, tất nhiên không thể để một mình Trương Huyền quyết định.

Vì vậy, khi hai anh em họ Choi lên, thấy Trương Huyền chỉ dựa vào một khẩu súng mà khống chế được toàn bộ, bao gồm cả Park Dong Chung, cả hai đều không giấu được niềm vui sướng.

Đây là chiến tích và thành quả lớn nhất kể từ khi họ lập Đông Thành Phái.

Từ hôm nay, Đông Thành Phái chính thức bước vào thế giới của những kẻ giang hồ.

“Choi Dong Uk ...”

Park Dong Chung nhìn hai người bước vào.

Mặc dù hắn chưa từng gặp hai anh em họ Choi, nhưng vẫn nhận ra ngay ai là người quyết định.

Tuy nhiên...

Hắn liếc nhìn Trương Huyền ngồi trên ghế, mắt nheo lại, giọng đầy ẩn ý:

“Choi lão đại, nếu ngươi không đến, ta còn tưởng đại ca của Đông Thành Phái chính là người này.”

Nghe vậy, Choi Sung Joon mặt biến sắc, định quát tháo, nhưng Choi Dong Uk đã giơ tay ngăn lại, bình tĩnh nói:

Chương 331: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Park lão đại, những lời chia rẽ như vậy không cần nói, chúng ta là anh em đồng lòng, nếu Min Hyeon thích hợp làm lão đại hơn ta, thì ta nhường vị cũng không sao.”

Trương Huyền thì cười: “Dong Uk ca nói đùa rồi.”

“Hừ.”

Thấy tâm cơ của mình không có tác dụng, Park Dong Chung hừ lạnh, không nói thêm, trực tiếp hỏi thẳng:

“Nói đi, ‘bồi thường chiến tranh’ các người nói là gì?”

Trước đó, Choi Dong Uk đã bàn bạc với Trương Huyền về một số việc sau khi hạ Dong Chung Phái, nên khi Park Dong Chung hỏi, hắn không chút bồi rồi.

Hắn đi thẳng đến ghế sofa ngồi xuống, tay chân duỗi ra, cố gắng tạo dáng vẻ của một đại ca băng nhóm, mắt quét qua công ty cho vay này.

Đừng nói, tuy là xã hội đen, nhưng Park Dong Chung thật sự là một tài năng trong lĩnh vực kinh doanh và quản lý.

Không tính mấy phòng làm việc của các đầu mục, khu vực văn phòng chung có đến mười mấy bàn làm việc.

Trên mỗi bàn đều đầy ắp các loại giấy tờ tài liệu, và đều được trang bị điện thoại cố định, gần một nửa bàn làm việc còn có cả máy tính để bàn.

Nếu bỏ qua bối cảnh của công ty này, người bình thường nhìn vào thật sự sẽ tưởng đây là một công ty hợp pháp.

“Xem ra... những năm gần đây Park lão đại kiếm được không ít tiền nhỉ?”

Choi Dong Uk thốt ra một câu như vậy.

Park Dong Chung vừa nghe câu này, kết hợp với ánh mắt vừa rời của Choi Dong Uk, trong lòng lập tức thấy khổ sở.

Hồng rồi hồng rồi, lộ của rồi...!

“Ta trước đó đã bàn bạc với các huynh đệ rồi.”

“Thật ra, chúng ta chỉ định thu của các người một khoản tiền, sau đó mỗi bên tự sống yên ổn, không quấy rầy nhau.”

“Nhưng nghĩ lại, chúng ta thấy cách này không ổn, một nhát chém quá mạnh, rất dễ khiến các người rơi vào cảnh khó khăn tài chính, thậm chí có nguy cơ phá sản.”

“Vì vậy, chúng ta đã nghĩ ra một cách trả góp...”

Vừa nghe đến đây, Park Dong Chung như bị ai giẫm vào đuôi, lập tức nhảy dựng lên hét lớn:

“Không được, tuyệt đối không được! Người muốn thu tiền thì nói một con số, muốn dùng dao cùn cắt thịt? Điều đó tuyệt đối không được!”

Hắn bản thân là người làm nghề cho vay nặng lãi, hiểu rõ cái gọi là ‘trả góp’ khủng khiếp đến mức nào!

Một sơ suất nhỏ, có khi cả băng nhóm của hắn đều phải bồi thường!

“Không được? Xem ra Park lão đại rất tự tin vào tài lực của mình?”

Choi Dong Uk cười lạnh một tiếng: “Nếu ta nói một con số lớn, người không trả nổi thì sao?”

“Thì người cứ nói ra rồi ta mới biết ta có trả nổi hay không chứ!”

Park Dong Chung lúc này đã chuẩn bị tinh thần chảy máu lớn, nghiêng rằng, hung hăng nhìn Choi Dong Uk .

Choi Dong Uk cũng không bận tâm, nhìn Trương Huyền một cái rồi mở miệng nói: “Vậy thì... năm mươi triệu won?”

“Được!” Park Dong Chung gần như không do dự, gật đầu đồng ý ngay số tiền này.

Thấy vậy, Choi Dong Uk cười lắc đầu: “Tặc tặc tặc... Vậy thì xin lỗi, ta bây giờ đổi ý rồi, ta muốn một tỷ won.”

“Ngươi!?”

Ngươi còn chút liêm sỉ nào không!? Ngươi không nói chút tín nghĩa nào sao!?

Park Dong Chung trừng to mắt, mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

“Đợi đã, ta nói sai rồi, không phải một tỷ, mà là hai tỷ, hoặc... mười tỷ!”

Nghe đến đây, Park Dong Chung ngồi phịch xuống ghế sofa.

Hắn dường như đã nhận ra, Đông Thành Phái muốn không phải là tiền!

Cho dù hắn có đưa ra mười tỷ, họ cũng sẽ lập tức đổi ý tăng giá, cho đến khi hắn không còn khả năng trả!

“Các ngươi rốt cuộc muốn gì!?”

Câu này gần như từ kẽ răng thốt ra, Park Dong Chung bây giờ không muốn nghĩ đến gì khác, hắn chỉ muốn nhanh chóng đuổi những người này đi.

“Chúng ta muốn rất đơn giản, mỗi tháng Dong Chung Phái của các ngươi đứng hẹn nộp một khoản tiền cho chúng ta, có

chuyện gì, các người cũng giúp một tay... yên tâm, khoản tiền này không nhiều.”

“...”

Park Dong Chung lúc này không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Choi Dong Uk .

Hắn bây giờ đã hiểu, Đông Thành Phái muốn không phải là tiền, mà là... cả Dong Chung Phái!

Mỗi tháng đúng hạn nộp tiền, còn phải phải người giúp đỡ khi Đông Thành Phái cần... Điều này chẳng khác gì mối quan hệ giữa đế quốc và chư hầu thời xưa!

Sau vài phút, Park Dong Chung cuối cùng cũng mở miệng nói:

“Vậy nên, ta chỉ là bước đầu trong tham vọng của các người đúng không? Tham vọng của các người... còn lớn hơn ta tưởng.”

Hắn bây giờ đã có thể dự đoán, chỉ cần họ lần này thành công nuốt trọn Đông Thành Phái, thì tiếp theo, sẽ còn nuốt chửng nhiều băng nhóm khác!

Cho đến khi...

Park Dong Chung nghĩ đến đây, không dám nghĩ tiếp nữa.

Nhưng ngay lúc này, Trương Huyền bên cạnh bỗng mở miệng:

“Mục tiêu của chúng ta là cả Incheon.”

“Đông Thành Phái đúng là bước đầu trong kế hoạch của chúng ta, tương lai, chúng ta còn phải tiến xa hơn, và chúng ta nhất định sẽ thành công, Park lão đại, thời đại, là sẽ thay đổi.”

“Là muốn trở thành người giúp vua cai quản Incheon ngầm, hay là tiếp tục co ro trong cái địa bàn nhỏ bé này làm

một kẻ cho vay nặng lãi nhỏ... người tự chọn.”

Lời của Trương Huyền khiến Park Dong Chung không nhìn được bật cười: “Chẳng lẽ, bây giờ ta còn có lựa chọn sao?”

“Tất nhiên.”

Trương Huyền rất chân thành gật đầu.

Chương 332: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhìn khẩu súng trong tay Trương Huyền khẽ di chuyển, Park Dong Chung tin tưởng.

Sau một hồi suy nghĩ, Park Dong Chung hít sâu một hơi, đưa ra quyết định: “Muốn ta gia nhập các người cũng được, nhưng... ta muốn thấy hành động thực tế của các người.”

“Hành động thực tế?”

“Đúng, chính là hành động thực tế, nhà đầu tư dù có thật sự muốn đầu tư cũng phải xem dự án đó có đủ tiềm năng hay không... tất nhiên, nếu các người cứ muốn ép buộc ta, ta cũng không có cách nào, chỉ có thể nói, sau này ta chưa chắc đã hết lòng vì các người.”

Nói xong câu này, Park Dong Chung nhắm mắt lại, chờ đợi “phán quyết” cuối cùng.

Cả Trương Huyền và Choi Dong Uk đều hiểu, đây chính là giới hạn cuối cùng của Park Dong Chung.

Vì vậy cũng không làm khó thêm, Choi Dong Uk đứng dậy nói: “Vậy cứ quyết định thế, Park lão đại, trong vòng ba ngày, ta sẽ cho người thấy hành động thực tế của chúng ta.”

“Không cần ba ngày.”

Park Dong Chung bất ngờ nói: “Tôi nay là được, khi các người tấn công chúng ta, người của Khánh Bắc Phái đã đến khu Chợ Thứ Ba rồi.”

“Cái gì!?”

Nghe vậy, Choi Dong Uk kinh ngạc!

.....

Đồng thời, ngoài cổng Chợ Thứ Ba.

Hơn ba mươi người của Khánh Bắc Phái mặc áo đen, cầm vũ khí bao quanh, nhưng không ai dám bước vào trong.

Chỉ vì, bên cạnh cổng chợ, một thân hình vạm vỡ, đang ngồi trên một tảng đá, một tay nắm một quả tạ kim loại lớn, từng cái một luyện bắp tay to lớn của mình.

“Ai chà... ba tiểu tử đó còn trẻ quá, có dũng khí thì tốt, nhưng đầu óc không nghĩ đến hậu quả... không phải thói quen tốt.”

Lee đại thúc liếc nhìn đám đông xung quanh, mặt không chút biểu cảm.

Trong đám đông, mặt Kim Thượng Bắc vô cùng khó coi.

Trước đó, hắn nhận được điện thoại của Park Dong Chung, lập tức dẫn người, định thừa cơ vào phá Chợ Thứ Ba.

Nhưng không ngờ, vừa đến đây, đã bị một thân ảnh ác mộng ngăn lại!

Hơn mười năm trước.

Khi đó Kim Thượng Bắc còn làm tay sai cho một băng nhóm tên là Đại Vũ Phái.

Đừng nhìn tên Đại Vũ Phái không nổi bật, nhưng năm đó, đó là một băng nhóm lớn nhất nhì Incheon, có hàng trăm thành viên!

Và hắn, cũng chỉ là một trong số đó.

Nhưng, chính băng nhóm mạnh mẽ như vậy, trong một đêm cách đây hơn mười năm, hoàn toàn sụp đổ!

Và người gây ra tất cả chuyện này, chính là người đàn ông trước mặt!

Hắn đến giờ không thể quên được, đêm đẫm máu đó, cũng không thể quên, thân ảnh như ác quỷ địa ngục đó!

Và hôm nay...

Khi hắn đối diện ác mộng một lần nữa, dù bây giờ hắn đã khác xưa, trở thành lão đại của một băng nhóm, nhưng nỗi sợ trong lòng không hề giảm, ngược lại còn lớn hơn trước!

Chỉ đứng đây không run rẩy đã là cực hạn của hắn rồi.

Có vẻ như bị đám người này nhìn chằm chằm phiền lòng, Lee đại thúc bất ngờ đứng dậy!

Sột soạt...!

Trong đám đông, Kim Thượng Bắc sợ hãi lùi lại mấy bước, nếu không có người phía sau đỡ, chỉ sợ hắn đã ngã rồi.

“Hả? Người trông... có vẻ quen quen?”

Lee đại thúc quan sát Kim Thượng Bắc trong đám đông, không biết vì sao, hình như hắn đã gặp người này ở đâu đó?

Không đợi Kim Thượng Bắc nói gì.

“À~ ta hình như nhớ ra rồi.”

Lee đại thúc chợt tỉnh ngộ, như đang nhớ lại quá khứ:

“Nếu không nhầm, trước đây ngươi làm ở Đại Vũ Phái phải không? Lúc đó... hình như ta còn đánh ngươi, khá lắm nhóc, bao năm không gặp, ngươi đã vươn lên, bây giờ còn trở thành lão đại của một băng nhóm rồi à? Nếu năm đó cái tên của Đại Vũ Phái đó... thôi, ta quên tên hắn rồi, tổng quát là nếu hắn còn sống, thấy ngươi nhất định sẽ rất hài lòng.”

Lời này, khiến Kim Thượng Bắc run rẩy, nỗi sợ trong mắt gần như tràn ra ngoài!

Nhưng đúng là sợ cái gì gặp cái đó, ba tiểu tử trẻ tuổi dường như muốn lập công tiến thân.

Trực tiếp chặn trước lão đại của mình, giờ con dao lên, hung hăng nói:

“Này, đại thúc, không ai nói cho người biết, tai họa từ miệng mà ra sao!?”

Nói xong, bọn chúng liền bước thẳng về phía Lee đại thúc!

Nhưng ngay sau đó!

Bịch! Bịch! Bịch!!!

Ba tiếng động tốc độ cực nhanh, như trống giã!

Mỗi người một cú!

Ba người đều bay ngược lại, nặng nề rơi xuống đám đông, như quả bóng bowling, đập ngã một loạt!

Chưa kịp để mọi người phản ứng!

Vút!

Một cái bóng nhanh như chớp vụt qua!

Rầm!!!

Chỉ thấy quả tạ kim loại như đạn pháo, nặng nề đập vào nền đất đá bên chân Kim Thượng Bắc!

Những viên đá vỡ vụn bay tung tóe vào mặt Kim Thượng Bắc!

Nhìn quả tạ cắm sâu vào đất, Kim Thượng Bắc không kịp nghĩ nhiều, lập tức hét lớn:

“Rút lui! Nhanh rút lui!!!”

Trong chốc lát, đám người Khánh Bắc Phái ầm ỹ rút lui như chim bay tán loạn, thảm bại trở về!

Sau khi đuổi bọn này đi, Lee đại thúc ngáp dài, xách chai rượu bên chân uống cạn, rồi đặt chai lên tảng đá, thông dong đi về nhà.

Khi Trương Huyền và hai người đồng hành quay lại, đã là nửa tiếng sau.

“Người đâu người đâu!? Người của Khánh Bắc Phái đâu?!”

Cầm hai con dao ngắn, Choi Sung Joon vừa vào chợ đã nhìn quanh, nhưng không thấy ai của Khánh Bắc Phái.

Lúc này Choi Dong Uk cũng mặt mày nghiêm trọng.

Hắn không ngờ, Park Dong Chung lại gọi điện cho Kim Thượng Bắc, bàn bạc chuyện chia hai chợ.

Chương 333: Tiêu Đề

《Ẩn》

Nếu không phải Park Dong Chung cuối cùng tiết lộ kế hoạch này, chỉ sợ họ đến giờ vẫn còn chìm đắm trong niềm vui chiến thắng.

Nghĩ đến ngày mai quay lại, nhìn thấy cảnh hoang tàn...

“Hả?”

Trương Huyền đứng ở cửa, chú ý đến quả tạ cắm sâu vào nền đất đá, và chai rượu trên tảng đá ở cửa.

“Chẳng lẽ người của Khánh Bắc Phái chưa tới? Min Hyeon, chúng ta có nên đợi ở đây? Hoặc thay phiên canh cửa?” Choi Dong Uk hỏi ý kiến Trương Huyền.

Lần này họ đánh bại và nuốt chửng Đông Thành Phái, không nghi ngờ gì, Trương Huyền là người có công lớn nhất.

Và điều này khiến hắn nhìn thấy một khả năng, một khả năng to lớn hơn.

Trương Huyền cầm chai rượu lên, nhìn chữ ‘Nhị Quá Đầu’ trên chai, bỗng cười: “Không cần lo, người của Khánh Bắc Phái, đã tới rồi.”

“Hả?” Choi Sung Joon chạy lại, nhìn chai rượu trong tay Trương Huyền: “Đây là... rượu Long Quốc?”

“Ừ, nếu không nhầm... đây là do ta mua.”

Trương Huyền đưa chai rượu cho Choi Sung Joon, quay lưng về chỗ ở:

“Sáng mai ta còn chút việc, tối nay cứ như vậy đi, các người muốn canh đêm thì canh, đợi đến mai... chắc không cần chúng ta tự canh nữa.”

Anh em nhà họ Choi nhìn nhau.

“Anh? Chúng ta... còn canh không?” Choi Sung Joon hơi bối rối.

Choi Dong Uk cười vỗ vai em trai: “Không canh nữa, người đi ngủ trước, ta về sau.”

“Hả? Ờ...”

Choi Sung Joon tuy còn nhiều thắc mắc, nhưng lúc này cơ thể mệt mỏi nhắc nhở hần, hần cần nghỉ ngơi.

Vì vậy cũng không nghĩ nhiều, về nhà, lên giường ngủ ngay.

Còn Choi Dong Uk , thì một mình ngồi trên tảng đá ở cửa, suốt cả đêm.

Đêm đó, hần nghĩ rất nhiều...

“Nói nghe, Min Hyeon à, khẩu súng đó của người là sao? Là cướp của Park Dong Chung à?”

Đang ăn mì, Choi Sung Joon bỗng ngẩng đầu hỏi.

Ngồi đối diện Trương Huyền không giấu diếm, kể lại chuyện mình mua súng.

“Hay lắm~ không ngờ người dám một mình xâm nhập, hóa ra vì có khẩu súng này...”

Choi Sung Joon trầm trồ.

Hần không thấy việc Trương Huyền mua súng phòng thân có gì sai.

Dù gì đã tham gia băng nhóm, không có vũ khí mạnh làm sao được?

Nghĩ đến đây, Choi Sung Joon háo hức nói: “Min Hyeon, lát nữa cho ta mượn súng chơi thử được không? Cầu xin đấy, ta chưa từng đi nghĩa vụ quân sự, chưa từng chạm vào súng, súng ngắn thông thường chứa được mấy viên đạn?”

“Tùy loại, mỗi loại súng có tiêu chuẩn đạn khác nhau, tất nhiên, nếu dùng băng đạn mở rộng thì là chuyện khác...”

Hai người đang nói chuyện, Mi Sook từ bếp bước ra, đặt tô mì nóng hổi trước mặt Trương Huyền.

“Oh~ cảm ơn Mi Sook.”

“Min Hyeon vẫn khách sáo như vậy.” Mi Sook cười: “Nói xem Dong Uk ca đâu rồi? Sáng sớm không thấy hấn?”

“Hấn còn đang ngủ.” Choi Sung Joon nói: “Đêm qua hấn không ngủ, sáng nay về nhà là ngủ ngay.”

“Oh~”

Mi Sook cũng không hỏi nhiều, quay người trở lại quây thu ngân bắt đầu chuẩn bị mở cửa hàng.

“Nói về Dong Uk ca...” Trương Huyền hỏi: “Hấn năm nay bao nhiêu tuổi? Đã từng phục vụ trong quân đội chưa?”

Choi Sung Joon đáp: “Hấn năm nay... chắc là 27 tuổi rồi? Hấn mới xuất ngũ từ quân đội năm trước, nếu không có gì bất ngờ, hai năm nữa ta cũng phải đi. Min Hyeon, ngươi thì sao? Ngươi đã phục vụ rồi chứ? Nếu không, sao lại nghĩ đến việc mua súng?”

Ở Nam Hàn, chính sách nghĩa vụ quân sự đã được ban hành từ rất lâu.

Một người đàn ông trưởng thành, chỉ cần từ 20 đến 28 tuổi, trừ phi có tình huống đặc biệt, đều phải tham gia phục vụ trong quân đội.

Thời gian phục vụ thì tùy theo binh chủng mà quyết định, thường thì ít nhất cũng là 23 tháng.

Tuy nhiên, do hệ thống cấp bậc tiền bối và hậu bối ở đây rất nghiêm ngặt, điều này trong quân đội còn nghiêm trọng hơn, nên phần lớn người ta đều muốn trốn tránh nghĩa vụ quân sự nếu có thể.

Trương Huyền không trực tiếp trả lời câu hỏi của Choi Sung Joon, nhanh chóng ăn xong bát mì, đứng dậy nói:

“Được rồi, ta có việc phải làm, ngươi cứ ở đây, lát nữa ta sẽ quay lại tìm ngươi.”

Nói xong, không đợi Choi Sung Joon mở miệng, hắn nhanh chóng rời khỏi quán nhỏ.

Như đã nói trước, từ hôm nay, Trương Huyền sẽ bắt đầu luyện tập cùng Lee đại thúc.

.....

Trong văn phòng của Park Dong Chung tại công ty cho vay của Đông Thành Phái.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong, khiến làn khói thuốc trong phòng trở nên mờ ảo.

Lượng lớn đầu mẫu thuốc lá cắm trong gạt tàn, trong đó có một điếu vẫn còn đang bốc khói xanh.

Bập!

Ánh lửa lóe lên, những tia lửa nhỏ nổ tung, một điếu thuốc khác lại được châm.

“Phì... Hút...”

Ngồi trên ghế, Park Dong Chung nheo mắt nhìn ra bầu trời bên ngoài.

Hắn đã ngồi ở đây suốt cả đêm.

Cả đêm, hắn luôn suy nghĩ liệu quyết định của mình có đúng không, tương lai của hắn liệu còn có thể thấy rõ hay không.

Thật lòng mà nói, trong mắt hắn, Đông Thành Phái chỉ là một băng nhóm mới nổi, không có kinh nghiệm giang hồ.

Nếu không phải tối qua bị tên nhóc họ Trương đó chĩa súng vào, hắn chưa chắc đã đồng ý với điều kiện của chúng...

Nhưng nói đi cũng phải nói lại.

Hắn lăn lộn trong giới giang hồ nhiều năm, chưa từng gặp băng nhóm nào như Đông Thành Phái.

Khác với những thanh niên trẻ tuổi chỉ biết mơ mộng và mong muốn nổi bật, ba tên này thực sự có gì đó khác biệt.

Chương 334: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bất kể là dũng khí cá nhân hay gan dạ trong lòng, đều vượt trội so với người khác!

“Choi Dong Uk , Choi Sung Joon, còn... Trương Min Hyeon...”

“Tương lai của các người, liệu có thể đi xa được đến đâu...”

Đúng lúc này.

Đing ling ling...!

Điện thoại phía sau đột nhiên reo lên.

Cầm điện thoại lên xem, hiển thị người gọi là Kim Thượng Bắc.

Park Dong Chung suy nghĩ một chút, rồi cũng bắt máy: “Alo?”

“Chúng ta thất bại rồi.”

Kim Thượng Bắc nói ngay câu này, nhưng Park Dong Chung cũng không ngạc nhiên chút nào, chuyện này hắn đã biết từ tối qua: “Vậy sao? Người bây giờ còn gọi điện cho ta nghĩa là sao?”

“Ý của ta là, hiện tại, Chợ Thứ Ba, ta tạm thời không thể động đến. Nếu người còn muốn địa bàn ở chợ cảng, thì phải tự mình ra tay, ta có thể đảm bảo, tập đoàn YangDa sẽ cung cấp đủ trợ lực cho người.”

“Haha...” Park Dong Chung cười: “Người muốn làm chó cho tư bản, ta không có ý kiến, nhưng người không thể kéo ta vào được chứ? Kim Thượng Bắc, chúng ta quen nhau nhiều năm, cũng hiểu nhau rồi, người khi nào thấy ta sửa như chó?”

“Người... người nói vậy là ý gì?”

Hoàn toàn không ngờ Park Dong Chung lại có thái độ như vậy, Kim Thượng Bắc không biết phản bác thế nào.

Park Dong Chung thở dài một hơi: “Nói thật cho người biết, tối qua, ta đã chọn đầu tư vào Đông Thành Phái rồi.”

“Đầu tư? Đông Thành Phái? Người đang nói gì vậy!? Chúng ta đã nói rõ ràng rồi mà?!”

Giọng nói của Kim Thượng Bắc đầy phẫn nộ, hẳn không thể chấp nhận được việc đồng minh của mình lại phản bội vào thời điểm quan trọng như vậy!

“Ta muốn nói là... Kim Thượng Bắc, địa bàn chợ cảng, ta không cần người cho, ta sẽ tự tranh, tự giành lấy!”

“Người... người có biết người đang nói gì không? Chợ cảng là địa bàn của ta, là địa bàn của tập đoàn YangDa! Người dám đụng tới, không sợ chết à!?”

“Vậy thì xem ai chết trước.”

Nói xong, Park Dong Chung cúp máy, nhìn ra ngoài cửa sổ, thở ra một hơi dài: “Lần này... ta đã đặt cược quá nhiều rồi.”

Không do dự nữa, Park Dong Chung đứng dậy, khoác áo ngoài, rời khỏi văn phòng.

Lúc này, hai bên cửa, vài tên đàn em đã đợi từ lâu.

“Đại ca!”

Đàn em đồng loạt cúi chào.

“Ừ, chuẩn bị xe, theo ta đến Chợ Thứ Ba.”

“Dạ! Đại ca!”

.....

“Đồ chó má!”

Bốp!!!

Tủ sách đổ sập, đồ sứ vỡ vụn!

Trong văn phòng, Kim Thượng Bắc giận dữ vô cùng!

Cây gậy bóng chày trong tay hắn đập nát mọi thứ xung quanh!

“Dám phản bội ta! Park Dong Chung! Người thật sự muốn chết rồi!”

Đứng yên tại chỗ thở hổn hển, Kim Thượng Bắc lúc này hận không thể nuốt sống Park Dong Chung và ba tên Đông Thành Phái!

Hắn không ngờ, chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, mọi thứ như đã thay đổi hoàn toàn, vượt khỏi tầm kiểm soát của hắn!

Khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, Kim Thượng Bắc bắt đầu suy nghĩ đối sách.

Hiện tại nếu Park Dong Chung thực sự chọn đứng về phía Đông Thành Phái, điều đó có nghĩa là Chợ Thứ Ba sẽ không thể công phá được, và nhiệm vụ do tập đoàn YangDa giao cho hắn cũng không thể hoàn thành...

Nghĩ đến khả năng bị tư bản bỏ rơi, lòng hắn lại bùng lên nỗi lo lắng.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Cốc cốc cốc!

“Ai?”

“Đại ca, Trưởng phòng An đến.”

Trưởng phòng An đến?

Kim Thượng Bắc lập tức nhú mày, suy nghĩ hai giây rồi nói: “Ta biết rồi, ta ra ngay, người đưa người xuống đón.”

“Dạ!”

Đi đến gương, hắn chỉnh lại trang phục, cố gắng làm cho sắc mặt không quá căng thẳng, sau đó nở một nụ cười thân thiện, mở cửa bước ra.

Lúc này, không xa, một chiếc xe màu đen đã đỗ bên đường, vài tên đàn em của hắn đứng bên cạnh xe chờ.

Nhanh chóng bước tới, Kim Thượng Bắc cười nói: “A, Trưởng phòng An, lâu rồi không gặp, dạo này ngài khỏe không? Mời vào, ta có trà ngon để ngài thưởng thức...”

Nói xong, hắn mở cửa xe.

Trong xe, một thanh niên mặc áo sơ mi đen, vest đen, mặt lạnh tanh, không bước xuống xe mà giọng điệu khó chịu nói: “Dạo này tâm trạng ta không tốt, Kim Thượng Bắc, người biết vì sao không?”

“À...”

Kim Thượng Bắc đương nhiên biết, một ngày hắn không chiếm được cả thị trường, vị Trưởng phòng An này một ngày không thăng chức.

Hắn không thăng chức, tự nhiên sẽ tìm đến hắn.

Vì vậy, Kim Thượng Bắc cố gắng sắp xếp ngôn từ: “Thưa Trưởng phòng An, ngài yên tâm, tiến độ của chúng ta rất suôn sẻ, tin rằng vài ngày nữa là có thể giải quyết...”

Nhưng chưa nói hết, Trưởng phòng An đã lạnh lùng cắt ngang: “Vài ngày? Lần trước người cũng nói vậy, bây giờ nói thật cho ta biết, còn bao nhiêu ngày nữa!?”

“Ta...”

Kim Thượng Bắc cúi đầu, không dám nói gì.

“Nhìn người bây giờ xem.”

Trưởng phòng An bước xuống xe, kéo lại cả vạt của Kim Thượng Bắc: “Một thị trường nhỏ mà cũng không chiếm được, người nghĩ người còn xứng đáng làm đại ca của một băng nhóm không? Nếu không, ta thử thay người khác xem?”

Câu nói này khiến Kim Thượng Bắc biến sắc, mồ hôi lạnh túa ra, vội vàng giải thích: “Trưởng phòng An, không phải ta không cố gắng, chỉ là...”

Nhưng Trưởng phòng An không muốn nghe thêm, giơ tay ngắt lời:

“Ta không quan tâm người gặp khó khăn gì, quá trình thế nào, ta cũng không quan tâm, đó là việc của người, ta chỉ cần kết quả. Nếu người không làm được, ta sẽ thay người khác làm. Kim Thượng Bắc, Triệu thứ trưởng rất thất vọng về người.”

Chương 335: Tiêu Đề 《Ẩn》

Triệu thứ trưởng!?

Tên này như một ngọn núi đè nặng lên Kim Thượng Bắc, khiến hắn khó thở, mãi sau mới nói được:

“Ta biết rồi, ta tuyệt đối sẽ không để Trưởng phòng An khó xử, cũng sẽ không để Triệu thứ trưởng thất vọng nữa!”

“Tốt nhất là vậy.”

Trưởng phòng An quay lại xe, đóng cửa sổ rồi hạ cửa sổ xuống, giọng điệu thâm sâu: “Ta biết ngươi đã gặp gì ở Chợ Thứ Ba, ta cũng biết về Đông Thành Phái... Vì vậy, ta chuẩn bị cho ngươi một món quà nhỏ.”

Nói xong, hắn chỉ vào cốp xe.

Kim Thượng Bắc không hiểu, nhưng vẫn đi tới mở cốp xe.

Rắc!

Cốp xe mở ra, một chiếc hộp đen hình chữ nhật nằm im.

“Ngươi cứ mang theo mấy thứ này, nhớ kỹ, trong ba ngày, nếu không có câu trả lời cho ta... thì ngươi không cần xuất hiện trước mặt ta nữa.”

Kim Thượng Bắc nhắc chiếc hộp nặng nề ra, đóng cốp xe lại, xe liền lập tức rời đi.

Nhìn theo đuôi xe, Kim Thượng Bắc đứng lặng rất lâu.

Cho đến khi đàn em nhắc nhở, hắn mới tỉnh lại.

“Ba ngày...” Kim Thượng Bắc cười khô, ba mươi ngày hắn còn không làm được...

“Đại ca, trong hộp này là gì?” một đàn em hỏi.

“Không biết.” Kim Thượng Bắc nói, đặt hộp xuống đất, mở ra ngay tại chỗ.

Nhưng vừa nhìn vào, hắn suýt ngã ngựa!

Trong hộp, lấp lánh những khẩu súng đen!

Sơ lược nhìn qua, ít nhất cũng có hơn chục khẩu!

Và dưới những khẩu súng này, rõ ràng có một hàng hộp đạn!

“Đây là?!”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Nhiều súng như vậy, Trưởng phòng An muốn họ làm gì... điều này rất rõ ràng.

“Đại ca, cái này...” Một đàn em giọng run run nói: “Cái này có phải hơi quá không?”

Kim Thượng Bắc không nói gì, nhìn những khẩu súng trong hộp, suy nghĩ rất lâu, ánh mắt từ sợ hãi chuyển thành đấu tranh, từ đấu tranh thành quyết tâm!

Hắn lấy một khẩu súng ra, kéo nắp trượt vài lần.

Rắc rắc!

Nghe tiếng nắp trượt kêu lên, một cảm giác can đảm không tên trào dâng.

Khuôn mặt hắn dần trở nên dữ tợn:

“Quá? Quá gì mà quá? Đều là do chúng ép ta!”

.....

Kế hoạch huấn luyện mà Lee đại thúc dành cho Trương Huyền cũng không phải loại cường độ cao.

Dù sao trong mắt Lee đại thúc, Trương Huyền vốn có nền tảng nhất định, nhiều thứ không cần phải dạy nhiều, chỉ cần chỉ điểm là thông.

Vì vậy, sau hai tiếng rưỡi huấn luyện, Trương Huyền vẫn còn sức để tự mình đi về.

Nhưng vừa đến cổng Chợ Thứ Ba.

Hai chiếc xe đen hiện ra trước mắt.

Park Dong Chung trong bộ đồ vest đen đứng khoanh tay, nhìn biển hiệu cũ kỹ trên cổng chợ.

“Nghe đồn đã lâu, không ngờ khi thấy tận mắt, nơi này còn tồi tàn hơn ta tưởng.”

Mùi tanh của hải sản, mùi phân động vật... các mùi trong chợ pha trộn với nhau khiến Park Dong Chung hơi khó chịu.

Đang phân vân có nên vào hay không, hần bất chợt thấy Trương Huyền đang đi tới.

“Trước đây tiểu đệ của ta kể lại ta không tin, ba người, trong môi trường này, làm sao lại có tham vọng lớn như vậy?”

Nghe vậy, Trương Huyền cười: “Thứ này cần lý do sao? Còn người... ta tưởng người là người không thấy thỏ không thả chim ưng, sao? Nhanh chóng muốn kiểm tra đối tác như vậy?”

“Hừ...” Park Dong Chung không trả lời, chỉ nói: “Sáng nay, Kim Thượng Bắc gọi cho ta.”

“Oh? Nói sao?”

“Bây giờ ta với họ đã trở thành kẻ thù, nếu các người không thực hiện được lời hứa... e rằng ta không thể ở lại

Dragon Hole được.”

Đing đing đing... bập!

Tiếng chuông báo thức vang lên trong phòng mới được hai giây, đã bị tắt bởi một bàn tay to lớn.

“Ừm... mấy giờ rồi...”

Choi Dong Uk ngồi dậy từ trên giường, xoa đầu vẫn còn hơi chóng mặt, cầm điện thoại bên cạnh giường xem.

Lúc này, đã là tám giờ tối rồi.

“Không ngờ ngủ đến giờ này? Thật là...”

Choi Dong Uk hít thở sâu vài lần, cố gắng làm cho đầu óc tỉnh táo.

Bao nhiêu năm không thức đêm, tối qua bất ngờ như vậy, thật không quen.

Dậy, rửa mặt, thay đồ.

Xong xuôi mọi thứ, Choi Dong Uk định xuống nhà ăn chút gì đó.

Dù sao hẳn cũng đã cả ngày không ăn gì rồi.

Cầm theo cây dùi cui mới đặt ở tủ gần cửa, Choi Dong Uk mở cửa ra ngoài.

Vừa bước xuống lầu, Choi Dong Uk liền thấy cửa hàng nhỏ của nhà Lý vẫn đang sáng đèn ở phía xa.

Dưới ánh đèn sáng dịu, Mi Sook đang làm nốt công việc cuối ngày, còn trên bàn gần cửa ra vào, Choi Sung Joon đang gục đầu ngủ gật.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Choi Dong Uk bỗng dâng lên một cảm giác âm áp khó tả.

Nhưng ngay khi hắn bước tới, hai chiếc xe van có biển số bị che kín từ công chợ lao tới nhanh chóng!

Thấy vậy, Choi Dong Uk giật mình!

Bản năng khiến hắn rút ngay dùi cui bên hông.

Hai chiếc xe van dường như không để ý đến sự hiện diện của hắn, lao thẳng về phía cửa hàng nhà Lý!

“Không xong rồi!!!”

Ý thức được tình hình, Choi Dong Uk không hề do dự, lập tức chạy về phía trước!

Lúc này, hai chiếc xe van đã dừng lại, từ trên xe nhảy xuống hơn mười người!

“Tìm thấy người rồi! Giết bọn chúng!”

Một tiếng hét vang lên, mấy tên côn đồ cầm dao ngắn lao vào cửa hàng!

Choi Sung Joon bị đánh thức, chưa kịp phản ứng, liền chộp lấy ống đựng đũa trên bàn và phản công!

Trong tình huống bình thường, hơn mười người cũng chưa chắc đã đánh bại được Choi Sung Joon, nhưng lúc này Mi Sook cũng đang ở đó!

Trong phút chốc, Choi Sung Joon bị ép lùi từng bước!

Chương 336: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Dừng lại hết cho ta!” Choi Dong Uk hét lớn, như một con sói dữ tợn, lao vào trận chiến phía trước!

Lũ côn đồ lúc này cũng đã chú ý đến Choi Dong Uk đang lao tới.

“Anh em nhà Choi đều ở đây? Thật đờ công chúng ta phải tìm khắp nơi...”

Tên cầm đầu cười gằn, rút từ trong áo ra một khẩu súng ngắn!

Không nhiều lời, hấn gior súng nhắm vào mục tiêu và bóp cò!

Pằng pằng pằng!!!

Tiếng súng vang lên đột ngột!

Ánh lửa lóe lên từ nòng súng!

Choi Dong Uk ngã gục!

“Ca!!!”

Choi Sung Joon trong cửa hàng thấy cảnh này, mặt biến sắc, đẩy mạnh Mi Sook vào bếp, đóng cửa lại, rồi lao vào tên cầm súng!

Nhưng rõ ràng, Choi Sung Joon đã đánh giá sai số lượng súng của đối phương.

Thấy Choi Sung Joon liều mạng lao tới, mấy tên bên cạnh cũng rút súng ra.

Trong giây lát!

“Sung Joon, nằm xuống!”

Pằng!!!

Một viên đạn từ xa bắn tới!

Đầu tên súng bắn ngã Choi Dong Uk nổ tung, hấn ngã xuống đất!

Nhưng chưa dừng lại!

Pằng pằng pằng...!

Một loạt tiếng súng liên tiếp vang lên!

Mỗi viên đạn đều lấy mạng một tên côn đồ!

Chỉ sau vài giây, năm sáu tên đã bị bắn chết!

Cuộc chiến đột ngột thay đổi, khiến tất cả đều sững sờ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng họ sững sờ, Trương Huyền thì không.

Ở cổng Chợ Thứ Ba, Trương Huyền cầm súng Beretta 92f, bước chậm về phía trước, bắn nhanh từng phát!

Dù cách hơn ba mươi mét, với khả năng bắn của Trương Huyền, không viên nào bắn trượt!

Pằng pằng pằng...!!!

Trong tiếng súng liên tục, từng tên côn đồ ngã xuống, như một cuộc tàn sát không thương tiếc!

Chỉ trong nháy mắt, một loạt bắn nhanh đã tiêu diệt toàn bộ kẻ địch!

Trương Huyền di chuyển đến cửa hàng, dựa vào tường, thay đạn, kiểm tra hai chiếc xe van.

Xác nhận trong xe không còn ai, hấn vào cửa hàng, kiểm tra tình trạng của kẻ địch.

Để làm rõ danh tính và kẻ chỉ đạo, Trương Huyền không giết hết, chỉ bắn vào vị trí không gây tử vong.

Quả nhiên, có vài tên may mắn sống sót.

“Sung Joon, xem tình hình của anh người.”

Không vội thẩm vấn, Trương Huyền gọi Choi Sung Joon vẫn đang nằm không dám động.

“À? Ủ ừ!”

Hoàn hồn lại, Choi Sung Joon vội vàng chạy ra ngoài cửa hàng.

Trong bếp, nghe tiếng Trương Huyền, Mi Sook mở hé cửa.

Nhưng thấy xác chết đầy phòng, cô hét lên kinh hoàng, rồi ngất đi.

Nghe tiếng ngã, Trương Huyền vào kiểm tra:

“Mi Sook? Mi Sook!”

Sau khi kiểm tra và xác nhận cô chỉ bị sợ quá mức, hấn kéo cô vào góc khô ráo rồi ra ngoài.

“Ah...”

“Bụng ta...”

“Cứu mạng! Cứu mạng...”

Mấy tên còn sống đang nằm đau đớn, cố thoát ra.

Nhìn chúng, Trương Huyền không chút thương xót, giờ súng bắn!

Pằng!!!

Một tên sắp bò ra cửa bị bắn nát đầu, máu và não văng tung tóe!

“Đừng! Đừng giết ta!”

“Cầu xin đừng giết chúng ta!!!”

Những tên còn lại thấy vậy, không dám chạy nữa, quỳ xuống cầu xin.

“Các người là ai? Ai sai các người? Đến đây để làm gì?”

Trương Huyền kéo ghế ngồi trước mặt chúng, giờ súng hỏi.

Chúng sợ hãi, kể hết mọi chuyện.

“Chúng ta là người của Khánh Bắc phái, Kim Thượng Bắc là đại ca của chúng ta, hắn bảo chỉ cần giết anh em nhà Choi và một người tên Trương Min Hyeon, sẽ được trả nhiều tiền và đưa ra khỏi Incheon...”

Kim Thượng Bắc?

Lại là hắn...

Lúc này, Choi Sung Joon từ xa gọi: “Min Hyeon! Nhanh giúp với, hắn sắp không qua khỏi rồi!”

Trương Huyền đứng dậy, bắn chết mấy tên còn lại, rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Choi Sung Joon đang hoảng loạn cầm máu cho Choi Dong Uk, mặt đầm nước mắt.

Trương Huyền cúi xuống, xem kỹ vết máu.

Vai, bụng và chân.

Không chần chừ, Trương Huyền rút dao, cắt áo Choi Dong Uk, kiểm tra vết thương. Vai và chân chỉ bị xuyên qua, nhưng bụng... Trương Huyền sờ lưng, không thấy vết đạn ra, nghĩa là viên đạn còn trong người.

Nếu xử lý kịp, có thể cứu được.

Đây là kiến thức cứu hộ chiến trường Trương Huyền học từ Reeves và John sau khi Lão Mã gặp nạn, không ngờ lại dùng được ở đây.

“Gọi cấp cứu!”

Trương Huyền hét lên, nhanh chóng xé áo Choi Dong Uk cầm máu.

Điều kiện hiện tại không cho phép chú ý đến vệ sinh, cần cầm máu trước!

Ép chặt nhiều lớp vải vào vết thương, rồi dùng một dải dài buộc chặt.

Sau khi xử lý sơ bộ, máu vẫn chảy, nhưng không đáng sợ như lúc đầu.

Hết vải, Trương Huyền xé áo mình làm băng, buộc vết thương ở chân và vai.

Xong xuôi, nhìn Choi Dong Uk vẫn mặt trắng bệch, Trương Huyền thở dài.

“Sao rồi? Min Hyeon? Hấn sao rồi?”

Choi Sung Joon sau khi gọi cấp cứu, lo lắng hỏi.

“Tất cả những gì ta có thể làm, đã làm xong. Anh người sống được hay không... phải xem hấn.”

Trương Huyền thầm tính có nên tự sát khởi động lại không.

Choi Sung Joon nghe vậy, cầu nguyện không ngừng.

May mắn, xe cấp cứu tới kịp, vài phút sau đã có mặt.

Cảnh sát cũng đến, vì tiếng súng đã báo động khắp nơi.

“Sung Joon, chăm sóc anh người. Khi cảnh sát hỏi, đồ hết lên Khánh Bắc phái.”

Trương Huyền đứng dậy, nghe tiếng còi cảnh sát. Hắn biết, nếu ở lại, sẽ bị bắt.

Dù trong lòng, Trương Huyền họ là nạn nhân, nhưng luật pháp không phân biệt, hắn đã giết nhiều người, lại có súng bất hợp pháp, không thể được coi là trong sạch.

Dặn dò xong, Trương Huyền rời đi, tránh đường chính.

Mà Choi Sung Joon, ngồi bên cạnh Choi Dong Uk , nhìn chiếc xe cứu thương và xe cảnh sát đang nhanh chóng lao tới, trong mắt có chút mơ màng.

Chương 337: Tiêu Đề 《Ăn》

Hắn bỗng nhiên bắt đầu nghi ngờ...

Con đường mà bản thân và những người khác đang đi, liệu có thực sự đúng đắn không?

...

Thời gian trôi qua, đã là một ngày sau.

“Yên tâm đi, người không sao, đã được cấp cứu qua, nhưng bây giờ vẫn đang hôn mê, chắc phải vài ngày nữa mới tỉnh lại.”

Park Dong Chung tay xách hai hộp cơm, bước vào một căn phòng nhỏ sơ sài.

Còn Trương Huyền, đang đứng trên ban công, nhìn ra con phố bên ngoài.

Tối hôm qua, sau khi trốn khỏi Chợ Thứ Ba, Trương Huyền vốn định trực tiếp tìm Kim Thượng Bắc để tính sổ, nhưng không biết vị trí của hắn, thêm vào đó cảnh sát giờ đây đang kiểm soát chặt chẽ khắp nơi.

Trong tình thế không còn đường đi, Trương Huyền tìm đến Park Dong Chung.

“Ah... Tôi qua các người thật sự làm lớn chuyện, chết tận mười ba người, và tất cả đều bị bắn chết...”

Park Dong Chung ngồi trên ghế sofa, vừa sợ hãi vừa bức tức nói:

“Bây giờ cả thành phố đang truy nã người, Trương Min Hyeon, hôm qua người đã hứa với ta sẽ dẫn chúng ta phát triển mạnh mẽ, giờ lại thành thế này... Người bảo ta phải làm sao?”

Trương Huyền không trả lời, sau khi quay vào ngồi xuống, hỏi: “Tình hình của cha con nhà họ Lee thế nào? Còn Sung Joon hiện giờ ở đâu?”

“Ah... Cha con nhà họ Lee không sao, còn Choi Sung Joon, hôm qua hắn đã bị đưa vào đồn cảnh sát, bây giờ chưa có tin tức gì, nhưng chắc sẽ không có chuyện gì.”

“Ừm...” Trương Huyền khẽ gật đầu, lại hỏi: “Tin tức mà ta nhờ người điều tra thế nào rồi?”

Nghe đến đây, Park Dong Chung lập tức nổi giận, nói lớn:

“Người còn chưa từ bỏ à? Kim Thượng Bắc sáng nay vào đồn cảnh sát, chưa tới giờ cơm trưa đã được bảo lãnh ra, rõ ràng là có Tập đoàn YangDa đứng sau hỗ trợ. Đấu với họ... Hôm qua Choi Dong Uk may mắn không chết, nhưng lần sau thì sao? Người dám đảm bảo lần sau các người cũng may mắn như vậy!?”

“Sẽ không có lần sau.”

Trương Huyền bình tĩnh nói: “Chỉ cần người nói cho ta biết tung tích của Kim Thượng Bắc, bất kể là Kim Thượng Bắc hay Tập đoàn YangDa, bọn chúng sẽ không còn cơ hội gây phiền phức cho ta nữa.”

“Người...!?”

Park Dong Chung chỉ vào mặt Trương Huyền, không nói nên lời.

Rõ ràng trước đây, khi gặp Trương Huyền, hắn cảm thấy Trương Huyền là một người thông minh, nhưng giờ đây, sao lại như kẻ điên?

Một mình?

Chỉ một mình hắn mà dám đối đầu với Kim Thượng Bắc và thậm chí là cả Tập đoàn YangDa khổng lồ?

Thật nực cười!

“Được, được... Người muốn đi chết thì ta không cản, người thích làm gì thì làm, gặp phải rắc rối chết người, đừng tìm ta nữa!”

Park Dong Chung giận dữ đứng lên, từ trong túi lấy ra một tờ giấy gấp rồi ném cho Trương Huyền, sau đó tức tốc rời đi.

Trương Huyền không nói gì, mở tờ giấy ra.

Kể từ khi đến thế giới này, cuộc sống yên bình kéo dài khiến thần kinh của hắn có phần thả lỏng.

Không ngờ rằng, sau khi bị bác Lee dọa chạy trốn vào đêm trước, Kim Thượng Bắc lại đột nhiên trở nên tàn nhẫn, lấy vài khẩu súng để giết hắn.

Nói không có ai chỉ đạo đằng sau, Trương Huyền không tin.

“Tập đoàn YangDa sao...”

Nhìn địa chỉ trên tờ giấy, trong mắt Trương Huyền lóe lên một tia sát khí, sau đó rút ra khẩu súng lục, bắt đầu kiểm tra số lượng đạn.

Tính cả viên đạn đã sử dụng ở Dong Chung, hiện hắn chỉ còn lại bốn mươi lăm viên đạn.

Tức là ba băng đạn.

Số đạn này, để giết Kim Thượng Bắc thì không khó, nhưng để đối phó với Tập đoàn YangDa thì chắc chắn không đủ.

Vì vậy...

“Cần phải kiểm thêm trang bị, và... hành động phải nhanh.”

Kiểm trang bị không khó.

Có tám danh thiếp của kẻ chạy việc đưa đạn lần trước, chắc có thể lấy được vũ khí và trang bị mà hấn muốn.

Dù chỉ là một phần.

Nhưng vấn đề là, không biết có phải ngoại lệ hay không, nơi này súng đạn đắt kinh khủng.

Thật muốn mua, số tiền còn lại của hấn, đừng nói là mua được vũ khí dài, chỉ mua thêm một khẩu ngắn nữa, e rằng cũng không còn bao nhiêu tiền để mua đạn.

“Vẫn chỉ có thể cướp thôi...?”

Dù trong các nhiệm vụ trước, Trương Huyền không ít lần làm việc này.

Nhưng đó đều là những lựa chọn bất đắc dĩ khi không còn đường thoát, lần này hấn không hiểu rõ về thương nhân vũ khí này, tình hình hiện tại dường như chưa đến mức phải bước đi này...

Hử?

Đội đã!

Lúc này, Trương Huyền chợt nhớ ra, dường như trước đây hấn còn có một thẻ hỗ trợ trang bị chưa dùng?

【Thẻ hỗ trợ trang bị của nữ tu Joanna: Sau khi sử dụng thẻ hỗ trợ, người có thể nhận được một bộ trang bị vũ khí và đạn dược tương ứng mà bạn đã sử dụng trong nhiệm vụ ở bất kỳ thời gian hoặc địa điểm nào.】

Bất kỳ thời gian, bất kỳ địa điểm...

Có bao gồm trong nhiệm vụ không?

Nghĩ đến đây, Trương Huyền thử gọi hệ thống: ‘Hệ thống, ta có thể sử dụng thẻ hỗ trợ trang bị này ngay bây giờ không?’

【Vui lòng chọn địa điểm giao trang bị.】

Nghe thấy tiếng này, Trương Huyền vui mừng khôn xiết.

Quả nhiên không đoán sai, có thể sử dụng thẻ hỗ trợ trong nhiệm vụ, điều này có nghĩa là hắn có thêm một con bài tuyệt vời để bảo vệ mạng sống!

Và điều quan trọng nhất là... Thẻ hỗ trợ này khác với tất cả các thẻ hỗ trợ trước đó mà hắn đã nhận được.

Chương 338: Tiêu Đề 《Ẩn》

Không như thẻ hỗ trợ của Đội D hay thẻ hỗ trợ của Đội MI6, trong giới thiệu đều có giới hạn số lần sử dụng rõ ràng.

Còn thẻ hỗ trợ này, không có bất kỳ dấu hiệu giới hạn nào!

Vậy liệu có thể hiểu rằng, số lần sử dụng của thẻ hỗ trợ này là... vô hạn!?

Càng nghĩ, Trương Huyền càng cảm thấy có khả năng, hần lập tức đứng dậy, mắt càng sáng hơn.

Nếu đúng như vậy, giá trị tối đa của thẻ hỗ trợ này sẽ khó tưởng tượng nổi!

Nghĩ đến là làm, Trương Huyền lập tức nói với hệ thống: ‘Sử dụng “Thẻ hỗ trợ trang bị của nữ tu Joanna”!’

【Vui lòng chọn địa điểm giao trang bị.】

“Ngay tại đây!”

Vừa dứt lời.

Dưới ghế sofa đột nhiên phát ra một tiếng nhẹ.

Khắc!

Nghe thấy tiếng động, Trương Huyền vội thò đầu xuống nhìn.

Một túi trang bị màu đen quen thuộc đang nằm yên bên dưới.

Hần đưa tay kéo túi trang bị ra, mở dây kéo, lấy ra một khẩu súng trường tấn công SIG MPX-SD mới tinh và một

khẩu súng lục Glock 19.

Hai khẩu súng này, chính là những gì hắn lấy được từ nữ tu Joanna.

Ngoài súng, trong túi còn có một dây đai chiến thuật, vài băng đạn và một số đạn dự phòng.

Chỉ tiếc rằng, lúc đó hắn không lấy được vũ khí ném và áo chống đạn từ nữ tu Joanna, nếu không thì lần này thực sự là trang bị đầy đủ.

Nhưng Trương Huyền cũng không thất vọng, hiện có những trang bị này, hắn lấy đầu Kim Thượng Bắc có thể nói là dễ như trở bàn tay!

Nghĩ đến đây, Trương Huyền lại gọi ra bảng hệ thống.

【Thẻ hỗ trợ trang bị của Joanna: Đang hồi, không thể sử dụng trong thế giới hiện tại.】

‘Hồi nghĩa là có thể sử dụng lại, nhưng thế giới hiện tại không thể? Ý là một thế giới chỉ có thể sử dụng một lần... sao?’

Trương Huyền suy nghĩ kỹ rồi cũng cảm thấy hợp lý, nếu thực sự là sử dụng vô hạn, thì sau này hắn chẳng cần đánh đấm gì nữa, chỉ việc bán vũ khí cũng đủ làm giàu rồi.

Cười lắc đầu.

Trương Huyền cầm lấy khẩu MPX.

Cạch!

Cắm một băng đạn đầy vào khe băng đạn, kéo nòng, đạn lên nòng.

Trương Huyền nâng súng, đơn giản nhắm bắn hờ về phía xa ngoài cửa sổ, rồi gắn dây súng vào, khóa an toàn.

Đặt khẩu MPX xuống, Trương Huyền lấy tất cả băng đạn trong túi ra.

Và buộc dây đai chiến thuật vào eo.

Cạch, cạch...!

Từng băng đạn được cắm vào bao đạn, Trương Huyền lại kiểm tra khẩu Glock 19.

Kéo trượt nòng, kiểm tra buồng đạn.

Xác nhận không có vấn đề gì, cắm băng đạn vào, nhấn nút giải phóng trượt nòng!

Cạch!

Đạn lên nòng!

Kiểm tra khóa an toàn, cạch một tiếng, cắm Glock vào bao rút nhanh.

Tới lúc này, Trương Huyền đã trang bị xong xuôi.

Hắn tiện tay lấy chiếc áo khoác công nhân màu đen treo trên ghế sofa mặc vào.

Chiếc áo khoác rộng đủ để che phủ hoàn toàn dây lưng và bao súng, chỉ cần không giơ tay quá cao, về cơ bản sẽ không có khả năng lộ vũ khí.

Nhìn khẩu Beretta 92F trên bàn, Trương Huyền suy nghĩ một chút, rồi vẫn quyết định cất nó cùng với MPX vào trong túi trang bị.

Làm xong tất cả, hắn đội mũ, kéo thấp vành mũ, rồi nhanh chóng đẩy cửa bước ra ngoài.

.....

Bên kia.

Kim Thượng Bắc vừa được bảo lãnh ra khỏi đồn cảnh sát, lúc này đã hoàn toàn hoảng loạn.

Hắn không ngờ rằng, hơn chục người, trong đó có năm sáu tay súng, lại bị Trương Huyền một mình tiêu diệt sạch trong thời gian ngắn như vậy!

Kết hợp với tình hình đặc biệt trong nước và kỹ năng bắt giữ thuần thục của Trương Huyền trước đây, hắn khó mà không liên tưởng đến một số cơ quan chức năng đặc biệt của chính phủ, thậm chí là... một số lực lượng đặc nhiệm trong quân đội!

Kim Thượng Bắc tuy lăn lộn ở Incheon hơn hai mươi năm, tuy không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, nhưng cũng chưa từng trải qua quá nhiều sóng gió lớn.

Nguyên nhân chủ yếu là hắn biết rõ mình có bao nhiêu bản lĩnh, và hiểu rằng có một số người không thể tùy tiện trêu chọc.

Hiện tại, một tay súng sâu không lường được đang chạy trốn bên ngoài, dù cảnh sát có truy nã, hắn cũng không cảm thấy an toàn chút nào, chỉ có nỗi sợ hãi sâu sắc.

Hắn lo lắng rằng, ngay giây tiếp theo, một sát thủ đáng sợ sẽ mang theo súng lao vào, giết chết hắn!

“Không được, không thể ở đây nữa!”

Kim Thượng Bắc đột nhiên đứng bật dậy khỏi ghế, lớn tiếng gọi ra bên ngoài: “Mau tới đây! Gọi ngay cho đầu rấn, ta phải ra ngoài lánh nạn!”

Hắn không còn để ý đến thỏa thuận với tập đoàn YangDa nữa, bảo toàn mạng sống mới là ưu tiên hàng đầu lúc này.

Nhưng vừa nói xong, một tên đàn em đã lão đảo chạy vào, lớn tiếng báo:

“Đại ca! Không ổn rồi! Có người xông vào rồi!”

“Ai!?”

.....

Ầm!!!

Một tên tay sai bị đập mạnh vào cánh cửa sắt, trực tiếp làm cánh cửa bung ra!

Bên trong, vài tên cầm dao gậy đang nhìn ra ngoài vẻ mặt kinh hoàng, không những không dám tiến lên, thậm chí còn liên tục lùi lại.

Chỉ thấy ngoài cửa, một thân ảnh cao lớn mạnh mẽ từ từ bước tới, trên đường hấn đi qua đã nằm rải rác hơn chục người.

Lee đại thúc mặt mày nghiêm nghị bước qua ngưỡng cửa, quét mắt nhìn xung quanh, gầm lên:

“Đề lão đại của các ngươi ra gặp ta!”

Hắn đang rất tức giận!

Sau khi biết cửa hàng bị tấn công, con gái bị kinh sợ quá độ, Lee đại thúc như một con tê giác giận dữ, trực tiếp xông thẳng đến Khánh Bắc Phái!

Chương 339: Tiêu Đề 《Ẩn》

Những tên lâu la của Khánh Bắc Phái chẳng khác gì đám trẻ con trước mặt hắn, chỉ cần vung tay đã có thể quật ngã một đám.

Mà trong đám đông, Kim Thượng Bắc từ văn phòng bước ra, nhìn thấy sát tinh này đến, trong lòng thầm kêu khổ.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể lớn tiếng hô: “Tất cả xông lên, cản hắn lại!”

Nói xong, hắn nhanh chân chạy về phía cửa sau, định chuồn bằng xe từ cửa sau.

Tiếng hô này cũng làm Lee đại thúc chú ý.

“Muốn chạy!?”

Lee đại thúc mặt mày hung ác, cả người xông vào đám đông!

Trong chốc lát, đám lâu la bị đánh cho người ngã ngựa nghiêng, tiếng kêu la thảm thiết vang lên không ngớt!

Như chỗ không người!

Lúc này, vài tên cầm súng cuối cùng cũng không nhịn được, rút súng ra định bắn!

Lee đại thúc đã phòng bị từ trước, một tay tóm hai tên xui xẻo làm lá chắn trước mặt!

Tiếng súng vang lên, Lee đại thúc vừa dùng ‘lá chắn’, vừa nhanh chân di chuyển vào một căn phòng, chuẩn bị tìm cơ hội

hành động.

Trong lúc Lee đại thúc đang chiến đấu với đám người này, Trương Huyền trong bộ đồ đen đã lặng lẽ tiếp cận khu vực này.

“Hử? Sao có tiếng súng?”

Trương Huyền ngẩng đầu, đôi mày dưới vành mũ nhìn về phía cổng không xa.

Nhìn thấy đám lâu la nằm rải rác ngoài cửa, Trương Huyền khẽ cau mày.

Có người nhanh chân hơn hẳn sao?

Là ai?

Kẻ thù của Kim Thượng Bắc?

Suy nghĩ trong giây lát, Trương Huyền nhanh chóng đi tới một góc, cởi áo khoác ra, mở túi trang bị, rút khẩu MPX ra, đeo dây súng lên vai.

Sau đó đeo túi trang bị lên lưng, nhanh chóng tiến về phía cổng.

“Ồ...”

Một tên lâu la từ từ tỉnh lại, ngẩng đầu lên, trong cơn mơ màng, nhìn thấy một bóng đen đang nhanh chân tiến tới.

Khoảnh khắc tiếp theo!

biu!!!

Tiếng súng giảm thanh vang lên, mắt hắn tối sầm, lỗ đầu bị bắn toang!

biubiu!!!

Liên tục bắn hạ vài tên xui xẻo vừa tỉnh dậy, Trương Huyền đã di chuyển đến bên cửa, lắng nghe.

‘Bên trái ba tên, giữa một tên. Bên phải hai tên...’

Dựa vào tiếng súng, Trương Huyền có thể cơ bản xác định vị trí và số lượng tay súng.

Chờ vài giây, tiếng súng giảm dần, Trương Huyền nhận ra, có kẻ đã bắn hết đạn và bắt đầu thay đạn.

Cơ hội tốt!

Thời cơ thoáng qua, Trương Huyền không chút do dự, lập tức bước nhanh ra khỏi nơi ẩn nấp, giơ súng bắn!

biubiu...!!!

Từ trái sang phải!

Liên tiếp sáu phát súng!

Sáu tay súng chưa kịp phản ứng đã bị giết ngay lập tức!

Chưa dừng lại ở đó, sau khi tiêu diệt mục tiêu nguy hiểm cao, Trương Huyền vừa tiến vào, vừa di chuyển về phía góc trái, vừa xoay súng, bắt đầu tàn sát những tên lâu la còn lại!

Chỉ trong nửa phút, ngoài Trương Huyền ra, không còn ai đứng trong phòng nữa!

Trương Huyền cầm súng quét mắt quanh phòng, rồi nửa quỳ xuống đất, kê báng súng vào nách.

Cạch!

Ấn nút nhả băng đạn, chuẩn bị thay đạn chiến thuật.

Nhưng ngay lúc này, cửa phòng bên cạnh đột nhiên mở!

Trong khoảnh khắc, Trương Huyền tay trái cầm MPX, xoay súng, nòng súng hướng vào thân mình, kéo súng đến bên trái thắt lưng.

Tay phải đồng thời buông tay cầm súng trường, nhanh chóng rút khẩu Glock ở thắt lưng, trong khoảnh khắc rút súng

hai tay cầm súng, ngắm vào vị trí mục tiêu!

Nhưng vừa nhìn thấy người trong phòng, Trương Huyền lập tức hạ thấp nòng súng, ngạc nhiên nói:

“Lee đại thúc!?”

“Trương Min Hyeon!?”

So với sự ngạc nhiên của Trương Huyền, Lee đại thúc còn chấn động và khó tin hơn!

Trước đây hắn đúng là cảm nhận được một chút khác thường từ Trương Huyền, nhưng khí chất nho nhã trên người Trương Huyền đã khéo léo che đi sự hung hãn vốn có.

Vì vậy, tuy Lee đại thúc thấy kỳ lạ nhưng không nghĩ theo hướng khác.

Hơn nữa, ông không có mặt ở hiện trường vụ xả súng tối qua, cảnh sát cũng không tiết lộ nhiều thông tin, nên không biết tình hình cụ thể.

Chỉ nghĩ rằng Trương Huyền may mắn sử dụng cách đánh lén mới hoàn thành việc phản sát, sau đó sợ ngồi tù nên phải bỏ trốn.

Nhưng bây giờ, khi hắn nhìn thấy Trương Huyền với bộ trang bị bắn súng tinh xảo, cùng động tác cầm súng chuyên nghiệp và kỹ thuật giết người thành thục, hắn bỗng cảm thấy bối rối.

Nếu không nhớ nhầm, hắn từng nói qua rằng hắn nghi ngờ Trương Huyền đã giết người, hơn nữa dường như không chỉ một người...

Bây giờ nghĩ lại, hắn cảm thấy mình có thể rút lại lời nói đó rồi.

Tên nhóc này nào phải đường như? Giết người như giết gà, không hề chùn tay, như một chuyện thường ngày!

Người muốn nói hấn không có chút trải nghiệm đặc biệt nào, thì đánh chết hấn cũng không tin.

“Người là... xuất thân từ lực lượng đặc biệt? UDT?”

Lee đại thúc chỉ có thể nghĩ đến điều này.

“Chuyện này...”

UDT? Nếu không nhớ nhầm, hình như trước đây đã giết một người.

Trương Huyền suy nghĩ một lát, không nói nhiều, trực tiếp hỏi: “Lee đại thúc, người của Kim Thượng Bắc đâu rồi?”

Nghe vậy, Lee đại thúc như bừng tỉnh từ trong giấc mộng, vỗ đầu một cái: “Hổng rồi, tên nhóc đó chạy về phía đó rồi!”

Nói xong, liền chỉ tay về phía cửa sau.

“OK.”

Trương Huyền gật đầu, sau khi thay đạn xong, nhanh chóng tiến về phía cửa sau.

Còn Lee đại thúc nhìn Trương Huyền, lại nhìn khẩu súng rơi không xa, nghĩ ngợi một lúc, vẫn quyết định nhặt súng lên, theo sau Trương Huyền.

Chương 340: Tiêu Đề

《Ẩn》

Mặc dù quá trình có chút thay đổi, nhưng mục tiêu cuối cùng của hắn vẫn không thay đổi.

Đó chính là... Kim Thượng Bắc!

Trương Huyền liếc nhìn cách Lee đại thúc cầm súng và bước chân, hơi nhú mày nhưng không nói gì.

Hắn có thể thấy, mặc dù Lee đại thúc biết dùng súng, nhưng tám phần là không biết chiến đấu cận chiến.

Vì vậy khi di chuyển đến cửa sau, Trương Huyền không chờ Lee đại thúc theo kịp, liền trực tiếp đập cửa sau ra!

Sau đó nhanh chóng vào trong, cắt góc rộng, giơ súng lên!

...

Thời gian quay lại vài phút trước.

Kim Thượng Bắc để đàn em cản phía sau mình, chạy ra cửa sau, mở cửa gara đối diện, từ kệ ở cửa gara lấy chìa khóa, lên chiếc Cũ gần nhất.

Nhưng vận may của hắn thật không tốt, vừa lên xe liền phát hiện chìa khóa trong tay không khớp với xe này.

Không còn cách nào, hắn đành xuống xe, tìm chìa khóa khác trên kệ.

“Mau lên! Phải nhanh lên!”

Nghe tiếng súng trong căn cứ đã ngừng, trong lòng Kim Thượng Bắc dâng lên một cảm giác bất an mãnh liệt!

Khó khăn lắm mới tìm được chìa khóa, Kim Thượng Bắc lái lên xe, cắm chìa khóa, khởi động xe!

Vroom~!

Khi động cơ xe nổ máy, mặt Kim Thượng Bắc tươi rói, lập tức lái xe, lao ra khỏi gara, chuẩn bị thoát thân.

Chỉ cần vượt qua con đường thẳng phía trước, rẽ một cái, hắn sẽ lên đường cao tốc, chỉ cần lên đường cao tốc... hắn sẽ an toàn!

Đạp ga đến đáy, xe nhanh chóng lao về phía khúc cua!

Khi hắn chạy qua con đường dài trăm mét, sắp thoát khỏi nguy hiểm.

Đột nhiên từ gương chiếu hậu, hắn thấy cửa sau một lần nữa bị đập mở, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện ở cửa.

Và giờ súng lên hướng về phía hắn!

Biubiu!!!

Biubiu!!!

Hai viên đạn bắn xuyên qua kính xe, trúng vào Kim Thượng Bắc đang lái xe!

Phụt!!!

Máu phun ra, xe cũng mất kiểm soát trong nháy mắt!

Kít! Rầm!!!

Nhìn chiếc xe va vào tường góc xa, Trương Huyền giờ súng, nhanh chóng tiếp cận.

Lúc này, Kim Thượng Bắc trong xe chưa hoàn toàn chết, hai viên đạn trúng vào vai trái và dưới cổ của hắn.

Vết thương ở vai trái không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng ở cổ thì không lạc quan.

Máu phun ra là do động mạch chủ bị rách.

Có thể nói, cái chết chỉ là vấn đề thời gian.

Kim Thượng Bắc cố gắng che vết thương ở cổ, máu từ kẽ tay chảy ra, ánh mắt đầy khát vọng sống.

Trương Huyền đến gần xe, giơ súng kiểm tra, xác nhận ngoài Kim Thượng Bắc không còn ai khác, liền mở cửa xe.

“Cứu... cứu ta...”

Kim Thượng Bắc không thất dây an toàn, nên khi cửa xe mở, cả người hắn như bùn trượt ra.

Nằm trên đất, mắt trừng trừng, không ngừng cầu cứu.

Nhưng chỉ cần nhìn một cái, Trương Huyền biết Kim Thượng Bắc chết chắc rồi, cứu cũng không kịp, nên cúi xuống hỏi: “Người liên lạc với người từ tập đoàn YangDa là ai?”

“Cứu... ta...”

“Chậc, mất máu nhiều quá dẫn đến mất trí não sao...”

Trương Huyền nhíu mày, nhìn Kim Thượng Bắc không thể cung cấp thêm thông tin gì.

Cũng không có cách nào, hắn muốn giữ mạng cho Kim Thượng Bắc, không để hắn chết quá nhanh, nhưng hắn chạy quá nhanh.

Lái xe chạy ra vài chục mét, khoảng cách này, ngay cả Trương Huyền cũng không thể đảm bảo viên đạn chỉ làm bị thương không giết người.

Nhìn thấy đồng tử Kim Thượng Bắc dần dần giãn ra, hơi thở yếu dần, Trương Huyền nhanh chóng lục soát người hắn.

Rất nhanh, hắn tìm thấy một chiếc ví và một chiếc điện thoại.

Trong ví ngoài tiền mặt và các loại giấy tờ thẻ ngân hàng, còn có mấy tấm danh thiếp.

Không xem kỹ, tiếng súng đã vang lên vài phút rồi.

Không có gì bất ngờ, cảnh sát đang trên đường đến.

Lúc này, Lee đại thúc cũng chạy kịp đến chỗ Trương Huyền.

“Được đấy...”

Nhìn Kim Thượng Bắc bị bắn chết dưới đất, và Trương Huyền đang tìm kiếm vật dụng hữu ích, Lee đại thúc không khỏi kinh ngạc.

“Min Hyeon, người rút cuộc là làm gì?”

Từ lúc Trương Huyền giờ súng bắn người, đuổi theo Kim Thượng Bắc, cho đến khi tìm kiếm vật dụng hữu ích, toàn bộ quá trình chỉ vài phút ngắn ngủi.

Nhưng chỉ trong vài phút này, sự điềm tĩnh và chuyên nghiệp của Trương Huyền rõ ràng không phải lần đầu làm việc này.

Trương Huyền cất ví và điện thoại, nhìn Lee đại thúc nói:

“Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, chúng ta phải rời khỏi đây ngay, thêm chút nữa, cảnh sát sẽ đến.”

Nói xong, Trương Huyền chỉ về phía cửa sau mà họ vừa đi ra:

“Trong gara bên đó có vài chiếc xe, trên kệ bên cửa gara có chìa khóa, Lee đại thúc đi tìm một chiếc xe, lát nữa trực tiếp đi theo con đường này rời đi, ta đã quan sát qua, phía tây con đường đó không có đồn cảnh sát.”

Thấy Trương Huyền nghiêm túc, Lee đại thúc không nói thêm, gật đầu: “Được, người chờ ta ở đây, ta sẽ đến ngay.”

Nói xong, hắn nhanh chóng chạy về phía gara.

Còn Trương Huyền nhìn thân ảnh Lee đại thúc, không nói gì, quay lại lên chiếc Cửa Kim Thượng Bắc.

Đạp lùi vài mét, quay vô lăng, đạp ga chạy nhanh khỏi hiện trường.

Nghe tiếng xe, Lee đại thúc theo phản xạ quay đầu lại, thấy Trương Huyền lái xe biến mất ở góc đường.

“Tiểu tử này...!?”

Không ngờ Trương Huyền lại làm trò này, Lee đại thúc bối rối.

Nhưng nghĩ đến cảnh sát sắp đến, để không vào tù, hắn cũng không dám nán lại.

Chương 341: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghiền răng, nhanh chóng lao vào gara, chọn bừa một chiếc xe, lái đi.

Khi lái xe ra khỏi góc đường, nhìn về phía đông và tây, Lee đại thúc lẩm bẩm: “Tiểu tử nguoi tốt nhất đừng chơi ta...”

Sau đó, rẽ vào con đường phía tây.

Như Trương Huyền nói, vào con đường phía tây, không thấy xe cảnh sát.

Hắn an toàn rồi.

Còn bên kia.

Trương Huyền đã lái xe rời xa địa bàn của Kim Thượng Bắc, tìm một góc, bỏ xe mà đi.

Trương Huyền không lừa Lee đại thúc, con đường phía tây thật sự không có đồn cảnh sát.

Nhưng... con đường phía đông cũng không có.

Khu vực này gần ngoại ô, đồn cảnh sát gần nhất cũng cách vài cây số, và hướng này không phải đường bắt buộc qua đồn cảnh sát.

Không để Lee đại thúc đi cùng, chủ yếu vì Trương Huyền biết mình đang bị truy nã.

Nếu đi cùng Lee đại thúc gặp cảnh sát, sẽ liên lụy đến hắn.

Hơn nữa, những việc sắp tới, Trương Huyền cũng không muốn Lee đại thúc biết hoặc tham gia.

Mười mấy phút sau.

Oe oe...!

Nhìn xe cảnh sát chạy nhanh trên phố.

Đeo túi trang bị, đứng trước một tiệm internet, Trương Huyền hạ thấp vành mũ.

Sau đó, quay người bước vào tiệm internet.

Thời này ở Nam Hàn, tiệm internet không tiên tiến hơn trong nước, đa phần máy tính đều là loại cũ.

Có lẽ vì vị trí không tốt hoặc thời gian không đúng, lúc này trong tiệm không có nhiều người.

Trương Huyền liếc nhìn TV treo tường.

Lúc này, TV đang phát tin về cuộc đấu súng lớn đêm qua tại Chợ Thứ Ba.

{...Hung thủ đang lẫn trốn, người dân ra ngoài cần chú ý an toàn, ai cung cấp manh mối về hung thủ, xin gọi điện báo cảnh sát...}

Nhìn hình ảnh trên TV, thân phận Trương Min Hyeon của hắn, Trương Huyền hạ thấp vành mũ, đi đến quầy lễ tân.

Lúc này, quản lý đang nằm ngủ trên bàn.

Trương Huyền gõ bàn, đánh thức hắn.

“À... lên máy à? Số mấy? Mở bao lâu?”

Trương Huyền đưa ra một tờ tiền: “Một giờ, cho ta vị trí ít người, gần cửa sổ.”

“Chứng minh thư.”

“Không có mang theo.”

“Không có chứng minh thư, mỗi giờ thêm 25% phí, chấp nhận không?”

“Được.”

“...ok, mở rồi, số 23, máy ở bên đó, tự tìm là thấy.”

“Cảm ơn.”

Nhận lại tiền và vé mở máy, Trương Huyền đi thẳng đến máy số 23.

Rất nhanh, tìm chỗ ngồi, mở máy.

Trương Huyền quan sát xung quanh, chú ý thấy cạnh nhà vệ sinh có một cửa sau nửa mở.

Xác định môi trường xong, máy tính cũng đã mở.

Nhập tài khoản và mật khẩu trên vé, đăng nhập, Trương Huyền mở trình duyệt, bắt đầu tìm kiếm thông tin về tập đoàn YangDa.

Là một doanh nghiệp lớn địa phương, trên mạng tự nhiên có trang web chính thức của nó.

Tuy nói trang web chính thức có thể không toàn diện, nhưng thông tin hữu ích cũng không ít.

Ví dụ như địa chỉ và số điện thoại.

Ghi lại những thông tin này, Trương Huyền tiếp tục tìm kiếm các tin tức liên quan đến tập đoàn YangDa.

“Ngày 3 tháng 6, công tử tập đoàn YangDa lái xe say rượu trên đường... Ngày 1 tháng 7, tập đoàn YangDa chính thức ký hợp đồng phát triển khu vực cảng... Ngày 11 tháng 8, chủ tịch tập đoàn YangDa Liễu Chính Hành được trao danh hiệu ‘Doanh nhân lương tâm thành phố’...”

Nhìn bức ảnh trao giải trên trang web, và người đàn ông trung niên cười rạng rỡ trên ảnh, Trương Huyền lẩm bẩm tên hắn:

“Liễu Chính Hành... sao?”

Mở một trang mới, tìm kiếm thông tin liên quan đến Liễu Chính Hành.

Nhưng sau nửa tiếng tìm kiếm, Trương Huyền chỉ tìm thấy thông tin Liễu Chính Hành tốt nghiệp Đại học Seoul, sau đó kế thừa sự nghiệp gia đình, tiếp quản tập đoàn YangDa lớn như vậy.

Về những thông tin khác, như địa chỉ nhà Liễu gia, trên mạng không có.

Đang nhúu mày suy nghĩ có nên tìm cách khác, đột nhiên thấy một đoạn văn trên trang tìm kiếm.

{...Cũng như cha mình, là sinh viên khoa quản trị kinh doanh Đại học Seoul, công tử Liễu Chính Hách năm nay đã năm tư, nhưng vẫn ham mê ăn chơi, không chịu tiến bộ...}

Liễu Chính Hách, Đại học Seoul, năm tư, khoa quản trị kinh doanh?

Nhìn những từ khóa này, Trương Huyền nhúu mày.

Trương Min Hyeon, thân phận hiện tại của hắn, cũng là sinh viên năm tư Đại học Seoul.

Về chuyên ngành...

Hình như cũng là quản trị kinh doanh?

Trước đây khi Trương Huyền sắp xếp đồ dùng cá nhân của Trương Min Hyeon, đã thấy một cuốn thẻ sinh viên, thông tin trên thẻ, dù chỉ xem qua, nhưng hắn vẫn nhớ một ít.

Giờ nghĩ lại, thân phận này có thể có ích.

Đang suy nghĩ, Trương Huyền đột nhiên thấy một chiếc xe màu xám dừng trước cửa tiệm internet.

Xuống xe có hai người, một người đeo thẻ trước ngực.

Mắt Trương Huyền rất tốt, nhìn thấy rõ thẻ có biểu tượng cảnh sát.

Hai người đó đi thẳng vào tiệm internet, đến quầy lễ tân, một người đưa giấy tờ, có vẻ như đang hỏi gì đó.

Người kia đứng cạnh, liên tục quan sát khắp tiệm.

Kiểm tra định kỳ?

Trương Huyền nghĩ ngay, nếu bị lộ, ngoài kia đã bị xe cảnh sát bao vây rồi.

Nghĩ vậy, Trương Huyền không chọn rời đi ngay.

Lúc này đứng lên chắc chắn sẽ gây chú ý, nếu bị nhận ra thì phiền phức.

Vì vậy, Trương Huyền không nhúc nhích, hạ thấp người, che mặt sau màn hình, giảm thiểu sự hiện diện của mình.

Nhưng lúc này, viên cảnh sát bắt đầu đi dọc lối đi, xem mặt từng người.

Chỗ ngồi của Trương Huyền gần lối đi, chưa đến nửa phút, cảnh sát đã đến cạnh hắn.

Chương 342: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền cúi đầu, giả vờ ngủ gật dưới vành mũ.

Nhưng cảnh sát này thật sự nghiêm túc, cúi người, định nhìn mặt Trương Huyền từ dưới lên!

Và chính trong khoảnh khắc đó, hai người bốn mắt chạm nhau!

Nhìn viên cảnh sát có đồng tử đột ngột co lại, Trương Huyền có chút bất đắc dĩ.

Ngươi nói xem, ngươi nghiêm túc như vậy làm gì chứ?

Không chút do dự, Trương Huyền đột ngột đưa tay bắt lấy cánh tay phải của viên cảnh sát, ngăn hãm rút súng!

Tay còn lại nhanh chóng vén vạt áo, rút súng ra khỏi vỏ, bóp cò nơi thắt lưng!

Pằng pằng!!!

Hai tiếng súng vang lên!

Viên cảnh sát bị bắn trúng bụng!

Viên cảnh sát khác đang hỏi chuyện quản lý mạng nghe thấy động tĩnh, theo phản xạ rút súng định bắn!

Nhưng Trương Huyền nhanh hơn hẳn nhiều!

Chỉ trong chớp mắt, Trương Huyền chuyển hướng nòng súng, bóp cò lần nữa!

Pằng pằng!!

Liên tiếp hai phát súng, một viên trúng tay phải đang rút súng, một viên trúng chân trái!

Pằng!

Bàn tay của viên cảnh sát bị đạn bắn xuyên qua, khẩu súng vừa lấy ra cũng bị hất văng, trượt xa trên đất.

Lại thêm cú bắn trúng bắp chân, hắn không thể kiểm soát được cơ thể, ngã nhào xuống đất, thét lên đau đớn:

“A!!!”

Cùng lúc hắn thét lên, bên kia!

Pằng pằng pằng!!!

Trương Huyền mạnh mẽ dùng báng súng đánh vào đầu viên cảnh sát bị bắn trúng bụng, liên tiếp ba lần, trực tiếp đánh ngất hắn!

Sau đó, đẩy ngã viên cảnh sát xuống đất, bước nhanh tới, đá mạnh vào đầu viên cảnh sát đang thét lên!

Pằng!!!

Viên cảnh sát đang thét lên liền bị đánh ngất tại chỗ.

Cảnh tượng lập tức trở nên yên tĩnh.

Từ khi Trương Huyền ra tay đến khi trận chiến kết thúc, toàn bộ quá trình chưa đến mười giây.

Lúc này, quản lý quán và những người đang lướt web trong tiệm internet đều mặt mày ngơ ngác, kinh hoàng nhìn Trương Huyền, nhất thời không ai dám lên tiếng.

Trương Huyền nhanh chóng quay lại chỗ ngồi, đeo túi trang bị lên vai rồi vội vàng rời khỏi tiệm internet qua cửa sau.

Hiện tại mình đã bị lộ, tiếp tục ở lại chỉ dẫn đến những trận chiến vô nghĩa.

Dù không biết cảnh sát Incheon hành động nhanh nhẹn thế nào, nhưng nếu bị cảnh sát truy đuổi liên tục, mục tiêu nhiệm vụ và thành tựu sẽ rất khó hoàn thành.

Khởi động lại... có lẽ không thể tránh khỏi.

Nhưng trước đó, Trương Huyền vẫn dự định lợi dụng cơ hội này, thu thập càng nhiều thông tin có lợi cho mình càng tốt.

Chẳng hạn như tình hình cụ thể của tập đoàn YangDa, thị trường vũ khí ngầm, thông tin sức mạnh của các băng đảng lớn ở Incheon...

...

Khoảng một giờ sau.

Trong tiệm internet.

“Kiểm sát viên Kang, đây là lịch sử trình duyệt trên máy tính lúc tên tội phạm sử dụng, xin ngài xem qua.”

Một viên cảnh sát chỉ vào lịch sử trình duyệt trên màn hình nói.

Bên cạnh, một kiểm sát viên trẻ tuổi mặc âu phục đen, râu ria lởm chởm khẽ gật đầu: “Ừ, vâng vâng rồi.”

Kéo ghế ngồi xuống, kiểm sát viên Kang bắt đầu cẩn thận xem xét các dấu vết Trương Huyền để lại trên máy tính.

Nhưng vừa xem, hắn lập tức nhíu mày.

“Tất cả đều liên quan đến tập đoàn YangDa...”

Trước đó, hắn đã xem qua lý lịch của Trương Min Hyeon.

Thật sự mà nói, hắn rất không hiểu vì sao một sinh viên bình thường lại đột nhiên trở thành một kẻ giết người máu lạnh.

Trước khi xem đoạn giám sát Trương Huyền nổ súng giết người, hắn luôn nghĩ rằng tập đoàn YangDa đứng sau giết dây.

Nhưng bây giờ...

“Mục tiêu tiếp theo của hắn rất có thể là tập đoàn YangDa!”

Kiểm sát viên Kang lạnh lùng nói:

“Lập tức triển khai lực lượng cảnh sát bảo vệ xung quanh tập đoàn YangDa, đồng thời, yêu cầu sự hỗ trợ của đội đặc nhiệm KSOT, trước khi tên tội phạm gây ra thêm thương vong, nhất định phải bắt giữ hắn!”

“Rõ!”

Trụ sở chính của tập đoàn YangDa nằm gần bảo tàng thành phố quận Yeonsu, Incheon.

Trong thời đại này, khu vực này đã được coi là khu vực sầm uất của thành phố Incheon.

Mà nơi càng sầm uất thì thường có nghĩa là an ninh sẽ tốt hơn những nơi khác.

“Dù chưa đến mức ba bước một trạm, năm bước một đồn, nhưng... dù là công khai hay bí mật, sự bảo vệ của cảnh sát ở đây quả thật là hơi quá đáng...”

Trương Huyền lặng lẽ đi đến đây, lúc này đã thay đổi trang phục.

Bộ đồ công nhân màu đen đã không còn.

Lúc này, Trương Huyền mặc một bộ vest đen rộng, sơ mi trắng.

Túi trang bị ban đầu cũng đã được thay bằng một chiếc vali da màu đen.

Ngay cả kiểu tóc cũng được thay đổi ít nhiều.

Cà vạt đen thắt gọn, kính râm to bản che mắt, kết hợp với khí chất vốn có của cơ thể này, trông giống như một quý ông lịch lãm, trí thức.

Và lúc này, quý ông này đang ngồi ung dung ở một quán cà phê ngoài trời, tay cầm tờ báo mở rộng.

Qua phía trên tờ báo, Trương Huyền nhìn đám đông gần tòa nhà của tập đoàn YangDa.

Với khả năng quan sát của Trương Huyền, hẳn vẫn có thể nhận ra ai là người bình thường, ai là cảnh sát.

“Quả nhiên ý đồ của mình đã bị lộ...”

Trong tình huống bình thường, dù an ninh ở đây có tốt đến đâu, cũng không thể có nhiều cảnh sát chòm như vậy quanh đây.

Rõ ràng là dấu vết mình để lại trên máy tính trong tiệm internet đã bị phát hiện.

Tìm kiếm nhiều thông tin về tập đoàn YangDa như vậy, cảnh sát sẽ đoán được ý đồ của mình và có biện pháp phòng ngừa cũng không có gì lạ.

Chương 343: Tiêu Đề

《Ẩn》

Dù sao mình cũng không phải là hacker, tất nhiên không thể xóa sạch dữ liệu máy tính trước khi rời đi.

Nhắc tách cà phê lên nhấp một ngụm, đôi mắt ẩn sau kính râm của Trương Huyền liếc nhìn hai người ở bàn bên cạnh.

Ngồi ở bàn bên cạnh Trương Huyền là một đôi nam nữ trẻ, nhìn qua như một cặp tình nhân bình thường.

Nhưng khi Trương Huyền vừa đến, đã thấy thanh niên đeo một chiếc tai nghe không dây ở tai phải.

Nữ thanh niên tóc dài che tai nên không thấy rõ, nhưng cô mặc trang phục khá ôm, bên phải thắt lưng, dưới lớp áo khoác, có một khối nhô ra không rõ ràng, theo kinh nghiệm của Trương Huyền, đó chắc chắn là một khẩu súng.

Hơn nữa, hai người này ngồi ít khi nói chuyện, nữ thanh niên không có gì khác thường.

Nhưng thanh niên lại đảo mắt liên tục, căng thẳng, rõ ràng là kinh nghiệm chưa đủ.

Thậm chí còn có cả người mới...

Nghĩ một chút, Trương Huyền uống cạn tách cà phê, sau đó ra hiệu cho phục vụ viên không xa.

“Xin chào, ngài cần gì ạ?” Cô phục vụ xinh đẹp mỉm cười bước tới.

Trương Huyền mỉm cười: “Làm ơn cho ta thêm một tách cà phê, thêm sữa không đường... À, nhà vệ sinh ở đâu vậy?”

“Nhà vệ sinh thì tiệm chúng ta không có, ngài có thể đến trung tâm thương mại bên cạnh, ở tầng một có nhà vệ sinh.”

“Ồ~ vậy à, cảm ơn, ta biết rồi.”

“Vâng, ngài vui lòng đợi một lát, cà phê sẽ có ngay.”

Đợi một lúc, cô phục vụ mang khay đến, trên khay là một tách cà phê nóng hổi.

Khi nàng sắp đến bàn Trương Huyền, Trương Huyền bất ngờ nâng chân lên, dường như muốn bắt chéo chân, và chân nàng lên vô tình đẩy chiếc vali da sang chân cô phục vụ!

Bất ngờ, cô phục vụ mất thăng bằng, chúi người về phía trước!

Trương Huyền nhanh nhẹn, đưa tay chặn khay và cà phê bay về phía bàn bên cạnh, đồng thời đỡ lấy cô phục vụ đang ngã!

Tất cả chỉ diễn ra trong chớp mắt!

Cà phê đổ vào thanh niên bàn bên cạnh, làm ướt và bẩn quần áo của hắn!

“Ồ, xin lỗi xin lỗi!”

Nhìn thấy mình gây ra tai họa, cô phục vụ không nghĩ nhiều, đứng dậy khỏi Trương Huyền, vội lấy giấy lau cà phê trên người thanh niên.

“Ồ~ thật là... sao mà bất cẩn vậy...”

Thanh niên lẩm bẩm, nhanh chóng phủi vết bẩn trên áo, dù muốn mắng vài câu, nhưng nhìn thấy cô phục vụ xinh đẹp, lờ mờ lại thu lại.

“Xin lỗi xin lỗi, ta không cố ý, vừa rồi là tai nạn...”

Cô phục vụ sắp khóc, giấy lau cũng hết.

Nhưng áo sơ mi trắng của thanh niên càng lau càng bẩn.

Cà phê pha sữa đổ vào quần áo, chỉ lau không thể sạch được.

Nhìn mình lấm lem, thanh niên không biết làm gì, đành nói:

“Thôi được rồi, người không cần lo, ta tự đi rửa.”

Nói rồi, nhìn người bạn đồng hành: “Tiền bối, ta đi xử lý, người ở lại trông, ta sẽ quay lại ngay.”

Nữ thanh niên nhú mày, gật đầu, không nói gì thêm.

Nhìn thanh niên chạy nhanh vào trung tâm thương mại, cô phục vụ xin lỗi nữ thanh niên.

Sau khi nhận được lời tha thứ, nàng về quầy, thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm: “Thật xấu hổ... Nhưng may mắn có anh đẹp trai đỡ, không thì...”

Nói xong, cô nhìn về phía chỗ Trương Huyền ngồi.

Nhưng lúc này, ghế của Trương Huyền đã trống không.

Chỉ có tờ tiền đặt dưới cốc.

...

“Thật là xui xẻo...”

Dưới ánh mắt của người qua đường, thanh niên vội vàng vào nhà vệ sinh.

Nhìn các cửa hàng xung quanh, hắn đang cân nhắc có nên mua áo mới không.

Dù sao áo này chỉ rửa bằng nước sạch không thể sạch được.

Trở lại với bộ đồ bẩn thỉu này, không thể tiếp tục theo dõi...

Nhưng... quần áo trong trung tâm thương mại này đều là hàng hiệu, với lương của mình, chắc chắn không mua nổi...

Trong khi thanh niên đang đắn đo, một giọng nói vang lên phía sau:

“Ồ, xin lỗi nhé, thưa ông, nếu không phải ta gọi cà phê, áo của ông sẽ không bị vậy.”

Thanh niên quay lại, thấy người đàn ông mặc vest đeo kính râm, tay cầm túi mua sắm, bên trong có vẻ là một chiếc áo sơ mi trắng.

“Thật xin lỗi, ta không biết ngài mặc áo hãng nào, mua một cái gần đây, ngài thử xem có vừa không.”

Người đàn ông ấy náy đưa túi mua sắm.

“À~ không không không, khách sáo quá, việc này không liên quan đến người.”

Không nghĩ nhiều, thanh niên vội vàng từ chối: “Áo ta tự mua, không cần phiền...”

“Không, không, phải cần, nếu không phải do ta gọi cà phê, ngài sẽ không gặp chuyện này...”

Túi mua sắm đẩy qua đẩy lại, sau vài lần, thanh niên nhận lấy với chút ngại ngùng:

“Vậy cảm ơn ngài về cái áo, ta đi nhà vệ sinh thay, lát nữa về quán nói chuyện.”

“À~ ta cũng cần vào nhà vệ sinh, cùng đi?”

“Được, cùng đi!”

Hai người nói cười, vào nhà vệ sinh tầng một trung tâm thương mại.

Lúc này, nhà vệ sinh không có ai.

Người đàn ông vừa cười vừa nói chuyện, vừa quan sát nhà vệ sinh, thấy không ai trong các gian, mới dần nghiêm mặt.

Đúng vậy, người đàn ông mặc vest đeo kính râm không ai khác chính là Trương Huyền.

“Ồ~ áo này... hăng này đắt lắm, người thật là hào phóng.”

Thanh niên ngẩng ngó áo trong túi, hài lòng.

“Ngài thích là được.”

Trương Huyền nói, quay lại đóng cửa nhà vệ sinh, dùng cây lau nhà chặn lại.

Rồi từ từ quay lại, vén áo vest.

Trên thắt lưng bên phải, treo một bao súng màu đen, bên trong là một khẩu Glock 19.

“Người thật tốt...”

Thanh niên đắm chìm trong niềm vui của áo hàng hiệu, ngẩng lên, thấy qua gương Trương Huyền đang rút súng.

Chương 344: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nụ cười trên mặt thanh niên đông cứng, mắt hiện lên sự sợ hãi.

“Suýt~ không muốn chết ở đây, đừng la hét.”

Trương Huyền đưa ngón trỏ lên môi ra hiệu.

“Ngươi, ngươi là ai!?”

Thanh niên lắp bắp hỏi.

“Ừm? Các ngươi không phải đang đợi ta sao? Gần như vậy mà không nhận ra à?”

Nói rồi, Trương Huyền tháo kính râm.

Nhìn gương mặt quen thuộc mà xa lạ của Trương Huyền, thanh niên nhận ra: “Là ngươi!?”

“Là ta.” Trương Huyền khẽ gật đầu.

Nhận ra Trương Huyền, thanh niên từ từ đưa tay về phía thắt lưng, vừa cố gắng thuyết phục:

“Trương Min Hyeon, ngươi không thoát được, nếu bây giờ đầu hàng, ta sẽ coi ngươi tự thú...”

“Thôi thôi, đừng nói mấy lời vô nghĩa đó.”

Trương Huyền vừa nói vừa lấy túi mua sắm trên bồn rửa tay và lộn ngược túi.

Rắc!

Một khẩu súng lục màu đen rơi ra từ bên trong!

“Nếu người đang tìm cái này, thì khỏi cần tốn công nữa.”

Sắc mặt của thanh niên lập tức biến đổi: “Đây... đây không phải là!?”

Vừa đưa tay ra, quả nhiên, khẩu súng lục ở thắt lưng không biết từ lúc nào đã biến mất... Không, không phải là mất tích, rõ ràng nó đang nằm ngay trước mặt mình đây mà?

“Vừa mới trở thành cảnh sát phải không? Vẫn đang trong giai đoạn thực tập?”

Trương Huyền vừa nói vừa tìm thấy một cặp còng tay từ người thanh niên, liền còng ngược tay hắn vào ống nước cạnh bồn rửa tay.

Sau đó, hắn nhấc khẩu súng lên, kéo cần trượt để lên đạn, rồi tháo băng đạn ra, lần lượt lấy từng viên đạn ra khỏi băng.

Những viên đạn màu vàng rơi leng keng vào bồn rửa, phát ra âm thanh trong trẻo.

“Đừng lo lắng, nếu người hợp tác, ta sẽ không giết người. Trước hết, có vài điều ta cần hỏi người...”

Trong lúc nói, như thể vô tình, Trương Huyền đặt khẩu súng đã lên đạn lên bồn rửa tay.

Hành động này không qua khỏi mắt của thanh niên, trong đầu hắn bỗng hiện ra một cảnh trong phim...

Đạn... có thể bắn đứt còng tay không nhỉ?

...

Hơn mười phút sau.

Bang!!!

Một tiếng súng vang lên trong nhà vệ sinh tầng một của trung tâm thương mại!

Gần như ngay lập tức, trong tai nghe của tất cả các cảnh sát giám sát vang lên một giọng nói mờ mịt:

“Phát hiện nghi phạm... mau tới chi viện...!”

Tất cả các nhân viên cảnh sát xung quanh ngay lập tức phản ứng, để lại vài người canh gác tại chỗ, còn lại nhanh chóng rút súng và lao về phía trung tâm thương mại!

Cùng lúc đó, gần cửa sau của tòa nhà YangDa.

Trương Huyền đứng dưới bóng cây, tiện tay ném bộ đàm vào thùng rác bên cạnh, quan sát mấy cảnh sát canh gác ở cửa sau.

Từ miệng cảnh sát bị hấn đe dọa, hấn biết rằng để bảo vệ sự an toàn của người dân, toàn bộ nhân viên trong tòa nhà, bao gồm cả chủ tịch, đã được sơ tán.

Nhưng điều đó không có nghĩa là tòa nhà đã hoàn toàn trống rỗng.

Trợ lý của chủ tịch tập đoàn YangDa đã vội vã quay lại nửa tiếng trước.

Nghe nói, là để lấy một số tài liệu quan trọng của công ty.

Có lẽ vì tài liệu thực sự rất quan trọng, tập đoàn YangDa còn cử vài vệ sĩ đến hộ tống trợ lý và tài liệu rời đi.

“Trợ lý của chủ tịch tập đoàn YangDa... chắc chắn biết nhiều chuyện.”

Trương Huyền ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà.

Nếu không có gì bất ngờ...

Bọn họ hiện tại chắc đang ở một tầng nào đó trong tòa nhà.

Nhưng vấn đề là tòa nhà này ít nhất có hơn ba mươi tầng.

Nếu muốn tìm từng tảng một... đó sẽ là một khối lượng công việc lớn.

“Hmm... bỏ qua.”

Sau khi cân nhắc kỹ, Trương Huyền quyết định từ bỏ hành động lần này.

Xông vào để bắt người đương nhiên không phải là không thể.

Nhưng một khi tiếng súng vang lên, lực lượng cảnh sát sẽ lập tức đến chi viện.

Ngay cả khi hắn có thể xông lên, nếu không nhanh chóng tìm được mục tiêu, cũng rất dễ rơi vào tình huống bị bao vây.

Lúc đó, dù hắn có mạnh đến đâu, việc thoát ra cũng không dễ dàng.

Dù cuối cùng có thành công thoát ra, muốn trốn thoát cũng sẽ không đơn giản.

Đừng nói đến việc, với thể lực của cơ thể này, không thể chịu đựng cuộc chiến cường độ cao kéo dài như vậy.

Quan trọng nhất là, nếu hắn muốn khởi động lại, thì tốt nhất là trước tám giờ tối nay.

Như vậy, sau khi khởi động lại, hắn sẽ quay về trước khi sự việc xảy ra vào đêm qua.

Trước khi bọn sát thủ xông vào Chợ Thứ Ba, hắn sẽ giấu danh tính và lặng lẽ giải quyết bọn chúng.

Chợ Thứ Ba không xảy ra chuyện, Choi Dong Uk không bị thương, và hắn sẽ không bị truy nã...

Mọi thứ sẽ quay trở lại quỹ đạo!

Vì vậy...

Không có nhiều thời gian để chơi trò mèo vờn chuột với cảnh sát...

Cuối cùng nhìn lại tòa nhà, nhân lúc hầu hết cảnh sát bị dụ đi, Trương Huyền rời đi.

{...Mấy ngày này tình hình trong thành phố không mấy lạc quan, mong là sau này cảnh sát không có hành động truy quét mạnh mẽ, dù sao bên ta cũng không thể giao hàng tận nơi, nếu muốn mua hàng, người phải tự đến...}

Sau khi thoát khỏi vùng nguy hiểm, Trương Huyền đã bắt đầu công việc điều tra tiếp theo.

Đó là cách mua súng lậu và giá cả cụ thể trong thời đại hiện tại tại Incheon.

Nhưng có lẽ vì mấy ngày nay Trương Huyền đã gây ra chuyện lớn trong thành phố.

Trong hai ngày, đã xảy ra hai vụ xả súng giết người kinh hoàng, mỗi vụ đều có số người chết lên tới mười thậm chí hơn hai mươi người.

Chương 345: Tiêu Đề 《Ẩn》

Có thể nói, toàn bộ lực lượng chính quyền trong thành phố đã bước vào trạng thái cảnh giác cao độ.

Ngay cả những tay buôn súng lậu cũng không muốn mạo hiểm vào thời điểm nhạy cảm này.

Vì vậy, khi Trương Huyền gọi điện, bày tỏ mong muốn mua súng, bên kia không mấy hào hứng.

Cho đến khi Trương Huyền đề nghị trả thêm tiền, họ mới miễn cưỡng đồng ý.

Nhưng như trước đây giao hàng tận nơi thì không thể.

Trương Huyền phải tự mình đến một điểm hẹn ngầm để giao dịch trực tiếp.

Theo lời họ nói thì... để phòng có ai đó chơi xấu.

“Hmm... cũng ở quận Yeonsu? Cũng không xa lắm...”

Nhìn địa chỉ trong tin nhắn, Trương Huyền không do dự, lập tức chuyển hướng đến địa điểm mục tiêu.

Lúc này, Trương Huyền đang ở rìa quận Yeonsu, gần cảng.

Ban đầu, Trương Huyền định tìm Park Dong Chung để hỏi thông tin về các băng đảng xung quanh.

Nhưng bây giờ đã có địa chỉ giao dịch vũ khí, không cần phải vội, trước tiên xử lý việc này đã.

...

Quận Yeonsu, khu chung cư Sinyang.

“Ca, có khách hẹn một lát nữa sẽ đến xem hàng.”

Trong một căn hộ của tòa chung cư.

Đình đoong.

Một thanh niên tóc máy bay đặt tờ báo xuống, nhìn điện thoại rồi nói với người đàn ông lực lưỡng đang nhập số liệu không xa.

Người đàn ông không ngẩng đầu, nói: “Biết rồi, hấn là ai?”

“Không rõ, nghe giọng khá trẻ, nói chuyện lễ phép, dùng kính ngữ, như sinh viên, nhưng đã lấy được danh thiếp của chúng ta... chắc không phải người tốt.”

Mọi người trong phòng cười lớn:

“Haha~ đúng thế, ai tốt mà lại liên quan đến chợ đen~”

“Chỉ tiếc là ông chủ đạo này không cho ra ngoài... tên mua súng này, không biết vào nhà có sợ đến tè ra quần không?”

“Haha...”

Trên tường và bàn của căn phòng đầy các loại vũ khí, dưới bàn có tủ sắt chứa đầy hộp đạn.

Trong góc tủ, còn có một hộp mở ra, bên trong là hai hàng lựu đạn sơn xanh.

Trong phòng có bảy người, mỗi người ngồi ở vị trí của mình, làm việc riêng.

Bảo dưỡng súng, đếm đạn, xem truyện tranh người lớn...

Nếu có người ngoài ở đây, chắc chắn sẽ bị những người và vật trong phòng làm cho hoảng sợ.

“Thôi, có gì đáng cười.”

Người đàn ông mặc vest bình tĩnh nói: “Đã có việc thì làm, như trước kia thôi.”

“Đúng thế, như trước kia.”

Mọi người nhìn nhau, đều nở nụ cười nham hiểm.

...

“Chính là chỗ này sao...”

Đứng dưới một tòa nhà chung cư, mặc áo hoodie đen, đeo kính râm và đội mũ, Trương Huyền nhìn bản đồ lối thoát hiểm ở lối vào.

“Hai lối ra... không có thang máy?”

Trương Huyền chú ý thấy các t

òa chung cư ở đây không có thang máy.

Dựa vào tin nhắn địa chỉ trước đó, nội dung tin nhắn chỉ ghi số tòa nhà, không ghi rõ số phòng và tầng.

Có lẽ... cũng có sự lo ngại.

Chọn điểm hẹn ở chung cư không có thang máy, có thể tầng không quá cao.

Nếu có chuyện gì xảy ra, họ sẽ có thời gian di chuyển...

Không, có thể số tòa nhà cũng là giả.

Nghĩ vậy, Trương Huyền gọi lại số đó.

Nhưng lần này không có ai bắt máy, mà phía sau Trương Huyền lại vang lên tiếng chuông điện thoại.

Đing đing đing...

Trương Huyền quay đầu lại, thấy một thanh niên ăn mặc thời trang đang tiến đến, giờ điện thoại lên:

“Này, ngươi là người muốn mua hàng phải không?”

Rõ ràng, số trên danh thiếp chỉ là số của một người liên lạc.

“Đúng, là ta.” Trương Huyền gật đầu.

“Hmm~” Thanh niên nhìn quanh, nhỏ giọng nói: “Đừng lo, không ghi cụ thể số phòng vì sợ người là nội gián của cảnh sát... giờ thì xem ra không phải rồi.”

“Nếu đã giải tỏa hiểu lầm... giờ có thể dẫn ta lên không? Ta đang gấp.” Trương Huyền nhún vai.

“Người à, đừng sống vội vã, sống nhanh không tốt cho sức khỏe.”

Thanh niên cười đều, ra hiệu cho Trương Huyền đi theo:

“Được rồi, đừng đứng đây nữa, đi theo ta, điểm hẹn không ở tòa này.”

“...Được.”

Thanh niên dẫn Trương Huyền đi đến tòa chung cư gần công:

“Tòa này mới đúng, nhưng ta phải nhắc, đừng có ý định gì ngu ngốc, chúng ta đã dám kinh doanh ở đây thì có sự tự tin, không muốn chết thì... hãy ngoan ngoãn.”

“Yên tâm, ta không phải lần đầu mua hàng của các người, hiểu quy tắc rồi.”

“Haha, ngoan ngoãn, ta thích người như vậy, theo ta lên lầu, chúng ta đã chờ người lâu rồi.”

Thanh niên cười, dẫn Trương Huyền lên lầu.

Phải nói, dân cư ở đây đông hơn nhiều so với Chợ Thứ Ba.

Mỗi tầng có mười mấy phòng, và mỗi tầng đều có nhà tắm và nhà vệ sinh chung.

Trên đường lên, thỉnh thoảng gặp những người kỳ lạ.

Bà già đốt nhang trong hành lang, kẻ nghiện châm lửa sau cửa thoát hiểm, gái mại dâm vừa tiếp khách xong...

Như một xã hội thu nhỏ hỗn loạn.

“Đừng nhìn lung tung, người ở đây không ai tốt đẹp.”

Thanh niên nhắc nhở Trương Huyền: “Nhìn người ăn mặc tử tế, chắc không phải người tầm thường, mua súng... để làm gì?”

“Phòng thân.”

“Hah, ai cũng nói vậy...”

Thanh niên cười lắc đầu, dừng lại ở tầng sáu, chỉ về phía trước:

“Đến rồi, phòng 6017, ở cuối hành lang, tự đi đi.”

“Cảm ơn.”

Trương Huyền gật đầu, bước về phía trước.

Nhưng lúc này, thanh niên gọi Trương Huyền lại:

“Đợi đã!”

“Hử?”

Trương Huyền quay lại.

“Đã lâu không có giao dịch tại nhà, quên hỏi... trong túi người cầm là gì?”

Thanh niên chỉ vào túi xách màu nâu Trương Huyền cầm.

Chương 346: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền nhướn mày: “Mua hàng không cần tiền sao?”

“Haha...” Thanh niên cười: “Nói cũng phải, đi đi, hy vọng người mang đủ tiền.”

Trương Huyền không nói, gạt đầu, tiếp tục đi đến phòng 6017.

Gõ cửa ba cái.

Cốc cốc cốc!

Khoảng hai giây sau, cửa phòng 6016 bên cạnh mở hé, một thanh niên tóc máy bay nói với Trương Huyền: “Qua đây, chỗ này mới đúng.”

“Ồ?”

Nhìn số phòng, Trương Huyền hơi ngạc nhiên, những tay buôn vũ khí này khá cẩn thận.

Còn biết tạo lớp bảo vệ.

Lớp bảo vệ này cũng hơi thô sơ.

Nghĩ vậy, Trương Huyền bước đến cửa phòng 6016.

Cửa mở, thanh niên tóc máy bay kéo tay Trương Huyền vào phòng, trước khi đóng cửa còn nhìn về phía thanh niên thời trang.

Thấy thanh niên thời trang giơ hai ngón tay, hắn mới yên tâm đóng cửa.

Sau đó, hắn kiểm tra kỹ người Trương Huyền, chắc chắn không mang vũ khí, rồi nói: “Muốn mua gì, tự xem.”

Nói xong, hắn quay lại vị trí, tiếp tục đọc báo.

Trương Huyền đứng ở cửa, đã có thể thấy đại khái cảnh tượng trong phòng.

Bảy người, không mặc áo chống đạn, vũ khí cầm tay chỉ là súng lục...

“Ôi trời, đúng là một đứa trẻ.”

Một người đàn ông trung niên hỏi đầu nhìn Trương Huyền, trên mặt lộ ra nụ cười quái dị: “Tiểu tử, mang đủ tiền không? Định mua loại súng nào? Muốn mua lựu đạn pháo không?”

“Hahaha...”

Mọi người xung quanh cười ầm lên.

“Nếu các người có lựu đạn pháo, ta cũng không ngại mua một cái.”

Dưới sự chỉ dẫn của người khác, Trương Huyền đặt túi xách trên tủ giày ở lối vào, bước vào phòng, quan sát những khẩu súng treo trên tường một cách tùy ý.

Súng ở đây phần lớn là đồ cũ, giống như ông già bán súng trước đó, hầu như tất cả đều có dấu vết sử dụng.

Nếu không có người chuyên bảo dưỡng, những khẩu súng này hoàn toàn không thể dùng được.

Lúc này, gã đàn ông mặc vest đặt bản báo cáo xuống, đứng lên, đi đến bên cạnh Trương Huyền:

“Nghe nói người mua súng để phòng thân? Đã chọn được loại nào chưa? Nếu chưa, ta có thể giới thiệu cho người một khẩu.”

Trương Huyền gật đầu, không nói gì.

Gã đàn ông mặc vest nhìn theo ánh mắt của Trương Huyền, rồi thuận tay lấy xuống từ tường một khẩu súng lục đen.

“Súng lục M10, ở Hồng Kông được gọi là súng lục .38, vũ khí tiêu chuẩn của cảnh sát.”

“Đạn .38 không phải là mạnh, nhưng để phòng thân thì chắc chắn đủ.”

“Nếu người cần, chúng ta cũng có thể cắt ngắn nòng súng, tuy nhiên sẽ hi sinh một phần độ ổn định và độ chính xác của đạn đạo, nhưng dễ dàng hơn để mang theo giấu kín. Ta cảm thấy điều này là xứng đáng.”

“Điều quan trọng nhất là... giá của nó khá rẻ, chỉ 50 triệu won, đạn cũng không đắt, một viên 1 triệu won, mua nhiều ta sẽ giảm giá cho người.”

Nghe gã đàn ông mặc vest nói, Trương Huyền bỗng nhiên nói: “Giá này không đúng chứ?”

Gã đàn ông mặc vest nhìn Trương Huyền một cái: “Người có thể không hiểu rõ kênh cung cấp của chúng ta, dạo này kiểm tra hàng hải rất nghiêm... nhưng nếu người thực sự muốn mua, ta có thể giảm giá thêm cho người.”

Trương Huyền không gật đầu, mà chỉ vào một khẩu súng khác trên tường: “Còn khẩu đó thì sao?”

“À~ SPAS-12, sản phẩm của công ty Franchi.”

Gã đàn ông mặc vest tiến tới, lấy khẩu súng xuống: “Khẩu này không rẻ, ông chủ của chúng ta cũng tình cờ mua được một cái thôi.”

Nói xong, hắn đưa khẩu súng cho Trương Huyền, giới thiệu:

“Khẩu SPAS-12 này khác biệt so với súng shotgun truyền thống, nó có thể lựa chọn giữa nạp đạn bán tự động hoặc nạp

đạn bằng cách bơm truyền thống. Dùng đạn cỡ 12 và có báng súng có thể gập lại. Nếu người đủ mạnh, có thể sử dụng bằng một tay.”

“Về giá cả... 10 triệu won, đừng chê đắt, người may mắn mới mua được khẩu này, ở nơi khác chưa chắc đã có.”

Trương Huyền cầm khẩu SPAS-12 ngắm nhìn, kéo báng súng kiểm tra đạn, sau đó đẩy lại, mở báng súng gập, nhắm vào phía trước.

Thấy vậy, gã đàn ông mặc vest hứng thú nói:

“Ừ~ lên tay nhanh đấy, nhìn người... có vẻ không chỉ để phòng thân? Muốn nói rõ nhu cầu thực sự không? Ta có thể giới thiệu thêm vài khẩu khác vừa rẻ vừa tốt.”

Trương Huyền không trả lời, tiếp tục hỏi: “Vậy các người có bộ giảm thanh không? Áo chống đạn thì sao?”

“Ta nghĩ ta biết người mua súng để làm gì rồi... ừ, áo chống đạn có, nhưng mấy năm nay không bán được, đừng hỏi tại sao, hỏi thì đó là lệnh từ trên.”

“Còn bộ giảm thanh thì chỗ này không có, nhưng nếu người cần, ta có thể gọi điện cho trên điều hàng về, nhưng cái đó không rẻ đâu.”

“Vậy à...”

Trương Huyền gật đầu: “Ta hiểu rồi, nhưng vừa rồi nghe người nói, đây chỉ là kho nhỏ? Điểm nhỏ thôi? Ông chủ của các người kinh doanh lớn à?”

“Tất nhiên.”

Gã đàn ông mặc vest tự hào khoanh tay: “Ông chủ của chúng ta ở Incheon và cả Seoul đều rất có tiếng, bất kể là hắc đạo hay sát thủ, muốn mua súng đều phải qua chúng ta.”

“Thật là lợi hại...”

Lúc này, người thanh niên tóc mái đang đọc báo đột nhiên như thấy điều gì đó, “ừ?” một tiếng, mặt biến sắc, cổ duỗi thẳng, nhìn chăm chăm vào tờ báo vài giây, rồi nghi ngờ nhìn Trương Huyền.

Nhìn qua nhìn lại mấy lần.

Hành động này bị gã đàn ông mặc vest nhìn thấy, cau mày nói: “Người làm gì thế?”

Chương 347: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đại ca...”

Thanh niên tóc mái cẩn thận liếc nhìn Trương Huyền, bước đến bên cạnh gã đàn ông mặc vest, nói nhỏ: “Ta vừa đọc báo, trên đó có ảnh truy nã, trông rất giống người này...”

Dù giọng nhỏ nhưng Trương Huyền nghe rõ.

Khi hắn nói, Trương Huyền đã lấy một khẩu Glock từ bức tường bên cạnh.

Kéo khóa nòng, lưỡi nhẹ nhàng nhấp nháy, một viên đạn vàng rực rỡ rơi vào nòng súng!

Cạch!

Một tiếng sắc bén!

Khóa nòng giải phóng, đạn vào buồng đạn!

Cạch!

Tiếng đạn vào buồng nghe rõ trong phòng!

Tất cả ánh mắt đều bị âm thanh này thu hút.

“Người...” Một người đàn ông trung niên gần Trương Huyền nhất, vừa mở miệng định nói gì đó!

Pằng!!!

Một tiếng súng vang lên!

Đầu người này ngay lập tức bị bắn thủng!

Ngay lập tức, Trương Huyền bỏ khẩu súng đã hết đạn, kéo lấy áo của người này, dùng xác làm lá chắn, đập vỡ cửa kính ban công, lăn vào góc chết của ban công!

“Giết hắn!”

Không biết ai đó hét lên, mọi người lập tức tỉnh lại từ tiếng súng đột ngột, vội vàng rút súng!

Trương Huyền dám ra tay trước giết người, tất nhiên đã sẵn sàng.

Ngay từ khi vào cửa, Trương Huyền đã ghi nhớ vị trí vũ khí của từng người.

Gã xui xẻo bị giết đầu tiên có một khẩu súng nạp đạn ở thắt lưng.

Tất nhiên, Trương Huyền không có tầm nhìn xuyên thấu, không thấy được liệu băng đạn có đạn hay không.

Nhưng, vì bán vũ khí, ai lại mang theo một khẩu súng không có đạn khi có người ngoài?

Trương Huyền rút khẩu súng từ bao.

Đó là một khẩu SW1911 màu đen, trên khóa nòng có khắc chữ ‘Smith&Wesson;’ và biểu tượng.

Trong một thời gian ở thế kỷ trước, khẩu súng này từng được sử dụng bởi đội SWAT của Mỹ.

Trong khi Trương Huyền đang tháo băng đạn để kiểm tra số lượng đạn và tình trạng nạp đạn, tiếng súng trong phòng vang lên!

Pằng pằng pằng...!

“Muốn ăn cướp à!? Tiểu tử, ngươi tìm sai người rồi!”

Gã đàn ông mặc vest lúc này không còn quan tâm Trương Huyền là ai nữa, mặt dữ tợn rút súng, bắn liên tục về phía ban

công nơi Trương Huyền đang núp.

Nhưng vì góc chết do góc ban công tạo ra, đạn bắn vào tường chỉ làm bụi bay lên, không gây hại gì cho Trương Huyền.

Những người này biết rõ, bắn như vậy không ai trúng ai, nhanh chóng có hai người kè sát nhau, cố gắng vòng ra góc chết đối diện với Trương Huyền, và giờ súng lên để nén không gian sống của Trương Huyền.

Cách này trong một số trường hợp không có vấn đề gì.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, khi nén không gian sống của đối thủ, phải đảm bảo khi thấy mục tiêu, có thể nổ súng trước!

Điều này, rõ ràng là sở trường của Trương Huyền!

Khi nghe tiếng súng chuyển hướng, Trương Huyền đã sẵn sàng.

Khi thấy có người vào tầm bắn, hắn liền đẩy xác ra!

Và nhanh chóng bóp cò!

Pằng pằng!!!

Hai tiếng súng nhanh như chớp!

Hai kẻ vòng qua dù chiếm ưu thế, nhưng không kịp phản ứng, bị Trương Huyền bắn chết ngay!

Có lẽ do căng thẳng cao độ, khi thấy bóng từ góc chết xuất hiện, mọi người theo phản xạ bóp cò, bắn vào xác chết!

Khi họ bắn, Trương Huyền nhanh chóng cúi xuống, quỳ một chân, từ góc dưới thò nửa người ra!

Pằng pằng!!!

Phát đầu tiên vì muốn nhanh, chỉ trúng ngực một người, làm hắn ngã!

Phát thứ hai thì ổn định hơn, bắn chết một người khác!

Hai phát súng nhanh chóng, Trương Huyền rút về nắp!

Từ lúc chiến đấu bắt đầu đến giờ chỉ mới nửa phút, trong phòng bảy người đã bị Trương Huyền hạ gục năm người!

Chỉ còn lại gã đàn ông mặc vest và thanh niên tóc mái!

Tình thế thay đổi quá nhanh, hai người này chưa kịp nhận ra mình đã thất thế!

Vẫn bắn liên tục về phía Trương Huyền!

Đến khi gã đàn ông mặc vest hết đạn, chốt khóa nòng bật lên.

Trương Huyền giờ súng bắn chết thanh niên tóc mái, từ chỗ núp bước ra, giờ súng nhắm vào đầu gã đàn ông mặc vest.

“Người...!?”

Lúc này, gã đàn ông mặc vest tỉnh lại từ cơn giận dữ, nhìn quanh, chỉ thấy xác chết nằm rải rác.

Mặt hắn chuyển từ đỏ sang trắng.

Trương Huyền chỉ súng, ra hiệu cho hắn đặt súng xuống.

Gã đàn ông mặc vest cũng rất quyết đoán, buông súng, giơ hai tay: “Đừng giết ta, nếu ngươi giết ta, ông chủ của chúng ta chắc chắn sẽ không tha cho ngươi...”

Nhưng chưa nói hết!

Trương Huyền xoay súng, bóp cò!

Pằng!!!

Gã bị Trương Huyền bắn vào ngực trước đó, đầu thủng một lỗ!

Phát súng này làm gã đàn ông mặc vest không dám nói thêm.

“Mở tủ đạn ra.”

“Được.”

Vì mạng sống, gã đàn ông mặc vest không dám chậm trễ, dưới sự giám sát của Trương Huyền, cẩn thận lấy chìa khóa từ tủ, mở tủ đạn, lùi lại.

Trương Huyền không vội bỏ sung đạn, mà lấy túi trang bị trên tủ giày, kéo ghế ngồi.

Dưới họng súng của Trương Huyền, gã đàn ông mặc vest cũng ngồi xuống ghế sofa.

Lúc này, trên sofa, cạnh hắn, thậm chí còn có một xác chết.

Đầu xác chết vẫn đang rỉ ra chất đỏ trắng lẫn lộn, trông rất ghê rợn.

Nhưng lúc này, gã đàn ông mặc vest không dám có ý kiến, thậm chí không dám động đậy.

Trương Huyền tiện tay lấy tờ báo, nhìn lệnh truy nã in trên đó, cười nhạt, rồi ném báo lên bàn.

Gã đàn ông mặc vest thấy lệnh truy nã trên báo, kinh hãi: “Người là U Linh xạ thủ Trương Min Hyeon, người đã tiêu diệt toàn bộ Khánh Bắc Phái một mình!?”

Chương 348: Tiêu Đề 《Ẩn》

“U Linh xạ thủ?”

“Đúng, chuyện của ngươi đã lan khắp Incheon từ trưa nay. Nhiều người đoán danh tính thật của ngươi, có người nói ngươi là lính đánh thuê quốc tế hàng đầu, có người nói ngươi là sát thủ siêu cấp ẩn danh lâu năm, thậm chí có người mở cuộc cá cược, cược ngươi có bị bắt không, đặt tên ngươi là ‘U Linh xạ thủ’. Nhưng nhìn vào tỷ lệ cược và số tiền đặt, đa số vẫn nghĩ ngươi sẽ bị bắt...”

Khi nói, gã đàn ông mặc vest không hiểu sao lại thoải mái hơn, mặt cũng bớt tái.

Giải thích xong, hắn nghiêm túc nói:

“Ta nghĩ ngươi có thể hiểu lắm, chúng ta bán súng trái phép, bắt kể ngươi là ai, chúng ta không có thành kiến hay báo cáo gì với cảnh sát. Nếu ngươi nổi tiếng, chúng ta còn có chương trình giảm giá hữu nghị, bán vũ khí với giá rẻ hoặc giá gốc cho ngươi...”

“Ý ngươi là, ta giết nhầm người?” Trương Huyền hứng thú nhìn gã đàn ông mặc vest.

“Không giết nhầm!”

Gã đàn ông mặc vest quyết đoán:

“Thanh niên tóc mái là người mới, không biết quy tắc, nói lộ thân phận khách trước mặt khách, chết cũng đáng! Những kẻ khác bắn loạn không phân biệt đúng sai, cũng đáng chết!

Trương tiên sinh, những người này chết rồi chỉ là mấy kẻ lật vật, tốn chút tiền là có thể tuyền lại, người không cần bận tâm, cũng mong việc này không ảnh hưởng đến quan hệ hữu nghị giữa chúng ta và người!”

Quan hệ hữu nghị...

Người này thật biết câu sinh, vậy thì...

Trương Huyền chỉ vào những khẩu súng treo trên tường: “Ta nghĩ, giá người báo cho ta trước đây không phải là giá thật, phải không? Nói lại cho ta nghe xem.”

Gã đàn ông mặc vest ngồi thẳng lưng, như học sinh tiểu học, đáp: “Thành thật xin lỗi, trước đây ta không biết thân phận của người, nên giá cả chắc chắn là bị đội lên. Khẩu súng .38 đó... thực ra chỉ cần năm mươi nghìn won, đạn thì mười nghìn won một hộp, mỗi hộp hai mươi bốn viên.”

“Năm mươi nghìn?”

Trương Huyền nhíu mày: “Ta muốn biết giá thật và giá thị trường, người không cần phải giở trò.”

Trước đó gã đàn ông mặc vest đã báo giá năm trăm nghìn won một khẩu.

Giá này gấp mười lần, sự chênh lệch này quá lớn, Trương Huyền nghe sao cũng thấy như đang bị lừa.

“À, thực ra...”

Gã đàn ông mặc vest nhìn Trương Huyền, xác nhận Trương Huyền không đùa, cẩn trọng nói:

“Thực ra, khẩu .38 không phải súng tốt, bán rẻ là chuyện bình thường, hơn nữa cảnh sát bên nguồn mua đang thay đổi trang bị quy mô lớn, nên càng rẻ hơn, năm mươi nghìn là giá nhập hàng, mà còn là giá nhập từ hai năm trước, năm nay chắc còn thấp hơn.”

“Giá bán thật của chúng ta là một trăm năm mươi nghìn, giá chiết khấu thấp nhất cũng không dưới một trăm nghìn... tất nhiên, nếu khách dễ tính, chúng ta sẽ tăng giá, phần lãi đó tự chúng ta hưởng.”

Khách dễ tính?

Là dễ bị lừa chứ?

“Còn khẩu SPAS-12 thì sao?” Trương Huyền hỏi tiếp.

“SPAS-12... thật ra ta không lừa người, khẩu súng đó rất khó có được, giá từ ba trăm năm mươi đến năm trăm nghìn won.”

“Thì ra là vậy...”

Trương Huyền gật đầu.

Cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao trước đây mua súng lại tốn nhiều tiền như vậy, hóa ra là do mình nhìn dễ bị lừa...

“Này...”

Gã đàn ông mặc vest nói tiếp:

“Chúng ta còn có người cảnh giới bên ngoài, giờ súng đã nổ, họ chắc chắn sẽ gọi người đến ngay, người có muốn... Thế này, ta quyết định, mọi thứ ở đây, người thích gì cứ lấy, không cần trả tiền!”

“Ừ...”

Trương Huyền đứng dậy, lấy khẩu SPAS-12 xuống, rồi từ tủ đạn lấy vài hộp đạn 12-Gauge và vài hộp đạn 9mm bỏ vào túi trang bị của mình.

Khi Trương Huyền đang sắp xếp trang bị, gã đàn ông mặc vest nhìn số đạn được và súng trong túi, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

May mà gã này không dùng khẩu súng trường ngay từ đầu, nếu không thì mình đã tiêu đời rồi...

Nhưng mà, khẩu súng trường đó là loại gì? Nhìn đẹp quá, sao trước giờ chưa thấy?

MPX chỉ mới ra mắt sau mười năm, tức là vào năm 2013.

Gã không biết cũng không lạ.

Lúc này, Trương Huyền đã nạp đạn xong, nhìn qua góc phòng thấy một thùng lựu đạn, Trương Huyền liền lấy ra.

“RGD-5, lựu đạn mảnh, hàng Nga, bán kính mảnh vỡ từ mười lăm đến hai mươi mét, thời gian nổ chậm từ 3.4 đến 4.2 giây.”

Gã đàn ông mặc vest tăng bốc: “Thùng này có tám quả, người muốn thì lấy hết đi.”

Trương Huyền gật đầu, không khách sáo, nhét từng quả lựu đạn RGD-5 vào túi, nhưng vẫn hỏi: “Mỗi quả lựu đạn giá bao nhiêu?”

“À?” Gã đàn ông ngần ra, rồi nói: “Chúng ta thường bán mười nghìn won một quả, vì thứ này hiếm, chúng ta ít khi có hàng, thường là vừa về đã có người đặt... Nhưng người hỏi vậy là muốn trả tiền sao?”

“Ta chỉ hỏi thôi, không nói là muốn trả tiền.”

Trương Huyền nhét lựu đạn vào xong, nhìn quanh, không thấy gì hấp dẫn nữa, đang định đi thì nhớ ra gì đó, hỏi: “Người nói, ở đây có áo chống đạn nhưng không bán sao?”

Gã đàn ông mặc vest cười gượng gạo:

“Đúng là không bán, ông chủ chúng ta mới thỏa thuận với một nhân vật lớn của chính phủ hai năm trước, bán súng được,

nhưng không bán áo giáp. Nhưng... nếu người cần, ta có thể tặng một cái, ta có một cái hàng tồn.”

Nói rồi, gã bước đến bàn làm việc, lấy ra một kết sắt nhỏ.

Chương 349: Tiêu Đề

《Ẩn》

Quay mã số, mở kết.

Kết sắt chia làm hai ngăn.

Ngăn dưới có một cái áo chống đạn mềm màu trắng, ngăn trên là một khẩu súng lục đã nạp đạn.

Gã đàn ông do dự, nhưng rồi lấy áo chống đạn ra, đưa cho Trương Huyền, cười nịnh nọt:

“Áo chống đạn này là loại IIIA, cơ bản súng lục thông thường không xuyên thủng được, còn chịu được một phần đạn súng trường 9mm, với tình trạng của người hiện giờ, chắc là đủ dùng rồi.”

Sự do dự của gã đàn ông, Trương Huyền đều thấy.

Hắn không nói gì, nhận lấy áo chống đạn, mặc vào.

Vì là áo chống đạn mềm, Trương Huyền mặc bên trong áo khoác.

Mặc áo khoác vào thì nhìn bề ngoài không thấy gì.

“Cảm ơn.”

Trương Huyền gật đầu: “Lần sau ta đến... ta sẽ trả tiền.”

Người dừng đến nữa thì hơn!

Mặc dù trong lòng đang chửi thề, nhưng gã đàn ông mặc vest vẫn cười tươi nói:

“Được, mong lần sau người ghé thăm, lần sau ta sẽ cho người giá thấp nhất!”

Không nói thêm gì, Trương Huyền đeo khẩu Glock lên rồi ra khỏi cửa.

“Ah...”

Khi Trương Huyền vừa đi, gã đàn ông mặc vest ngồi phịch xuống ghế, như mất hết xương sống, nhìn xác chết trong phòng, mồ hôi túa ra:

“Tên sát tinh này, rốt cuộc là ai, thật là...”

Đúng lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng còi cảnh sát.

“Đã xác định được mục tiêu trong tòa nhà, bắt đầu hành động!”

“Tổ bắn tỉa đang đến vị trí bắn!”

“Đội hai và ba từ cửa số hai tiến vào kiểm tra!”

“Tất cả các đơn vị chú ý sơ tán dân thường!”

“Gọi trực thăng hỗ trợ ngay lập tức!”

Bên ngoài khu chung cư, hàng chục xe cảnh sát đã bao vây tất cả các lối ra vào.

Một vài xe bọc thép của cảnh sát đặc nhiệm cũng lần lượt đến hiện trường trong vài phút ngắn ngủi.

Từng đội cảnh sát đặc nhiệm vũ trang đầy đủ, cầm súng MP5A3 từ trên xe xuống, nhanh chóng chiếm giữ vị trí bắn có lợi.

Phía sau, công tố viên Kang mặc vest, đứng chống hông nhìn về phía xa của khu chung cư:

“Thật là ngạo mạn, trong thời gian ngắn mà dám liên tục lộ diện, tên Trương Min Hyeon này thật không coi chúng ta ra gì...”

Đúng lúc đó, một cảnh sát trưởng tiến đến nói:

“Công tố viên Kang, đội trưởng Che Feiyu của đội cảnh sát đặc nhiệm đã đến hiện trường.”

“Ồ? Là hấn sao?!” Công tố viên Kang vui mừng nói: “Nhanh, đưa ta đến gặp hấn.”

“Vâng!”

Hai người đi qua hàng rào cảnh sát, đến bên một chiếc xe bọc thép của cảnh sát đặc nhiệm.

Lúc này, một người đàn ông cao lớn, mặc áo giáp chiến thuật đen, đội mũ beret đen, đang cầm ống nhòm quan sát gì đó.

“Đội trưởng Che!” Công tố viên Kang chào: “Lâu rồi không gặp, không ngờ lần này lại gặp nhau vì việc này.”

“Là công tố viên Kang à.”

Đặt ống nhòm xuống, đội trưởng Che cười gật đầu với công tố viên Kang:

“Đúng là lâu rồi không gặp, cuộc sống huấn luyện trên đảo Samdo rất vất vả, lần này được gọi về, coi như là nghỉ phép.”

Công tố viên Kang cũng cười: “Nghỉ phép? Haha... Nhưng nói thật, có anh ở đây, ta yên tâm hơn nhiều. Sao rồi? Đối thủ lần này không đơn giản, có nắm chắc không?”

Đội trưởng Che thu lại nụ cười:

“Trương Min Hyeon này trong vòng chưa đến hai mươi bốn giờ đã liên tục giết chết hàng chục người. Hơn nữa, hầu hết nạn nhân đều bị bắn trúng đầu, đủ để chứng minh hấn cực kỳ thành thạo sử dụng súng. Chưa kể vài giờ trước, hấn còn cải trang và đánh lừa cảnh sát bảo vệ tòa nhà của tập đoàn YangDa, đủ thấy sự gan dạ của hấn.”

Nghe đội trưởng Che nói vậy, kiểm sát viên Kang im lặng một lúc rồi nói: “Ta đã xem hồ sơ của hắn rồi. Trong hơn hai mươi năm qua, hắn chưa từng tham gia quân đội, cũng không qua bất kỳ khóa huấn luyện đặc biệt nào. Theo lý thuyết, không thể nào đạt được trình độ này.”

“Người muốn nói hồ sơ của hắn là giả đúng không?”

Đội trưởng Che nói: “Không loại trừ khả năng đó. Cách đây vài năm, có một gián điệp Bắc Triều Tiên đã sử dụng danh tính giả để ẩn nấp, khi bị lộ còn phản giết vài cảnh sát truy bắt hắn.”

Nhưng kiểm sát viên Kang lắc đầu: “Không thể nào. Nếu thật sự là gián điệp, Cục An ninh Quốc gia đã đến tiếp quản công việc của ta rồi.”

“Hừ, không cần biết hắn là ai.”

Đội trưởng Che hừ lạnh: “Lần này tham gia nhiệm vụ có tổng cộng sáu đội đặc nhiệm, còn gọi cả trực thăng hỗ trợ từ trên không. Dù Trương Min Hyeon có mọc cánh cũng không thể bay ra ngoài.”

“Ừm, vậy xin nhờ đội trưởng Che!”

...

Xi! Xi! Xi!

Một quả lựu đạn khói được ném vào từ ngoài tường khu dân cư, trong thời gian ngắn, khói đã che phủ phần lớn bề mặt tầng dưới ba của khu dân cư!

Ngay khi tiếng súng vang lên trong khu dân cư, cư dân đã tự giác bắt đầu bỏ chạy.

Nhưng do thiếu quản lý hiệu quả, đã xảy ra vài vụ giẫm đạp.

Hơn nữa, không phải ai cũng nghĩ ngay đến việc bỏ chạy, nên trong khu vẫn còn nhiều người đang chờ được sơ tán.

“Khi sơ tán dân, hãy chú ý phân biệt. Mục tiêu có khả năng nguy trang rất cao, rất có thể sẽ lại cải trang trốn thoát!”

Tại cổng chính, một nhóm cảnh sát đang khẩn trương chuyển dân cư ra ngoài.

Bốn đội đặc nhiệm trang bị đầy đủ đã tiến vào khói từ hai hướng khác nhau, tiến về phía tòa nhà nơi Trương Min Hyeon đang ở.

Chương 350: Tiêu Đề 《Ẩn》

Và tất cả những điều này đều được Trương Min Hyeon đang ẩn nấp trên tầng thượng nhìn thấy.

“Thật nhanh? Phiền phức rồi...”

Hắn nghĩ rằng sau khi cướp được vũ khí, hắn sẽ có thời gian để trốn thoát.

Nhưng không ngờ, sau khi tiếng súng vang lên chưa đến mười phút, cảnh sát đã bao vây cả khu dân cư.

Quả nhiên... vẫn quá coi thường hiệu suất của họ rồi?

Bây giờ dưới lầu có nhiều cảnh sát và đặc nhiệm như vậy, dù không biết năng lực chiến đấu của họ thế nào, nhưng chắc cũng không tệ.

Nếu đánh thật, chỉ một mình ta e rằng không đủ sức.

Hơn nữa, một khi ta bắt đầu giết người, bên cảnh sát chắc chắn sẽ có thêm nhiều viện trợ đến.

Không chừng đến lúc đó còn có quân đội vào cuộc!

“Ừm... chắc chắn chết.”

Nói ra câu này một cách bình tĩnh, Trương Min Hyeon ngồi xổm xuống, đổ hết vũ khí và đạn dược trong túi ra và bắt đầu trang bị từng món.

Dù cũng là tái khởi động, giờ nổ súng tự sát cũng chẳng sao, dù gì trước đây cũng đã từng làm.

Nhưng Trương Min Hyeon vẫn muốn thử.

Không phải thử xem hắn có thể trốn thoát hay không, mà là thử xem cảnh sát Incheon thời đại này rốt cuộc mạnh đến đâu.

Có thể...

Sau khi trở về thực tại, vẫn có thể tham khảo được.

Nghĩ là làm.

Hắn đeo chéo khẩu súng tiểu liên MPX qua vai phải và nách trái.

Lấy ra khẩu SPAS-12, ấn nút chuyển đổi sang chế độ bán tự động, nạp 8+1 viên đạn độc đầu, tổng cộng chín viên, rồi đeo sau lưng.

Hai khẩu súng dài, một trước ngực, một sau lưng.

Khẩu Glock 19 cắm trong bao súng chiến thuật trên đai lưng.

Ba túi đạn kép bên trái đã chứa hai băng đạn súng tiểu liên, ba băng đạn súng ngắn và sáu viên đạn độc đầu dự phòng.

Tiện tay nhét bốn quả lựu đạn vào túi áo hoodie, còn lại khẩu Beretta 92f, một ít đạn và bốn quả lựu đạn không thể mang theo hết.

Trương Min Hyeon để lại lựu đạn, còn lại khẩu Beretta và đạn nhét vào túi trang bị, kéo khóa lên, rồi dọc theo lan can, ném cả túi trang bị xuống lầu.

Nhanh chóng rút súng, bắn ba phát lên trời!

Bùm! Bùm! Bùm!!!

Tiếng súng xé tan sự yên tĩnh giả tạo và ngán ngùi này, làm tất cả mọi người tại hiện trường căng thẳng, không kịp quan tâm đến cái túi vừa bị ném xuống là gì.

“Mục tiêu nổ súng rồi! Có thể hắn đang bắt giữ con tin! Nhanh! Xông lên!”

Bốn đội đặc nhiệm đã đến dưới hai cửa ra vào nhận lệnh, lập tức phá cửa xông vào!

Bốn đội hai mươi mấy người, theo hai bên cầu thang nhanh chóng tiến lên.

Sau khi làm xong mọi việc, Trương Min Hyeon cất súng vào bao, lấy bốn quả lựu đạn trên mặt đất, cúi người, nhanh chóng chạy về phía cầu thang bên phải!

Cạch!

Chốt an toàn bật ra!

Một quả lựu đạn phân mảnh màu xanh RGD-5 rơi xuống theo khe lan can cầu thang!

“Cẩn thận lựu đạn!”

Đội đặc nhiệm đã lên tới tầng ba, đều là những người đã qua huấn luyện nghiêm ngặt, nhanh chóng phát hiện tình huống này!

Với một tiếng hét, mọi người lập tức cúi người!

Người lính tiên phong cầm khiên chống đạn dựng lên khiên, đồng thời giơ súng bắn về phía trên!

Bùm! Bùm! Bùm...!

Bùm!!!

Vụ nổ xảy ra dưới tầng hai, hai lính đặc nhiệm đi sau không may bị ảnh hưởng ngã xuống!

Những người còn lại dưới sự bảo vệ, đưa đồng đội bị thương rút vào giữa tầng hai và ba.

Trên lầu, Trương Min Hyeon không bị dọa bởi đạn, kéo chốt một quả lựu đạn nữa ném xuống!

Vèo! Bùm!!!

Vụ nổ lần này không gây thương vong, nhưng cũng khiến hai đội đặc nhiệm chùn bước, không dám tiến lên.

Nhưng họ cũng không đứng yên, lập tức báo cáo việc bị tấn công và vị trí cụ thể của Trương Min Hyeon.

Ở cầu thang bên trái, hai đội đặc nhiệm khác nhận được tình huống, lập tức tăng tốc tiến lên.

Chuẩn bị phối hợp với đồng đội, kẹp mục tiêu vào giữa!

Điều này, Trương Min Hyeon đã sớm dự đoán được, dù gì khi làm SWAT của SDPD trong bản đồ đầu tiên, hắn cũng thực hiện nhiệm vụ tương tự.

Vì vậy, sau khi ném hai quả lựu đạn, Trương Min Hyeon rón rén xuống dưới, tức là tầng bảy.

Trực tiếp men theo cầu thang, chuẩn bị xông vào cầu thang bên trái, đánh bất ngờ hai đội kia!

Nhưng...

Ý tưởng thì tốt.

Trừ khi không có tay súng bắn tỉa.

Biu!!!

Trương Min Hyeon vừa bước ra cầu thang bên phải, một viên đạn đã bắn vào tường bên cạnh!

Làm hắn hoảng hồn nằm bẹp xuống đất!

“Đội B chú ý, mục tiêu xuất hiện ở cầu thang tầng bảy!”

“Đội B nhận được!”

Bốn nhóm bắn tỉa đã sẵn sàng trên các tòa nhà xung quanh, bao phủ ngoại vi tám tầng, chỉ cần Trương Min Hyeon lộ diện sẽ bị tấn công!

Tay súng bắn tỉa!?

Trương Min Hyeon nằm trên đất, nhìn chăm chăm vào lỗ đạn trên tường, tim đập thành thịch.

Nếu chạy chậm một bước, viên đạn đã xuyên qua người hắn rồi.

Trương Min Hyeon không có nhiều kinh nghiệm đối phó với tay súng bắn tỉa.

Nhưng nếu cảnh sát đã bố trí bắn tỉa xung quanh, chắc chắn không chỉ có một, các hướng khác cũng sẽ có.

Điều này có nghĩa là hắn không thể lợi dụng cầu thang tầng mà tấn công bất ngờ được.

Không dừng lại quá lâu, Trương Min Hyeon bò ngược lại.

Lúc này, nhóm B đã lên đến tầng bảy sau khi nhận được cảnh báo của nhóm bắn tỉa.

Trước cửa, bốn lính đặc nhiệm đã sẵn sàng.

Đội trưởng ra hiệu cho mọi người đeo mặt nạ chống độc.

Chương 351: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một lính đặc nhiệm đứng gần cửa cầm tay nắm, tay kia bắt đầu đếm ngược.

3, 2, 1...0!

Ầm!!!

Mạnh mẽ mở cửa, ba người đã chuẩn bị sẵn sàng ném lựu đạn gây choáng và hơi cay vào trong!

Bùm! Bùm!!!

Hai tiếng nổ vang lên!

Khói cay bốc lên, đội xông vào, giờ súng tiến vào!

Nhưng Trương Min Hyeon đã rút vào cầu thang bên phải từ lúc họ ném lựu đạn.

Nên hắn không bị ảnh hưởng.

Nhưng hắn biết rõ, nếu bị kẹp hai phía, chỉ sợ chưa đến hai phút hắn sẽ chết tại chỗ!

Cạch!

Hắn nhanh chóng rút chốt một quả lựu đạn, ném xuống dưới cầu thang, cố gắng đẩy lui kẻ truy đuổi!

Và rút chốt quả lựu đạn thứ tư, ném vào cầu thang!

Bùm! Bùm!!!

Vừa nghe tiếng nổ, chưa kịp rút quả lựu đạn thứ năm, trên lầu đã có tiếng phá cửa!

Bùm!!!

Hầu như theo phản xạ, Trương Min Hyeon rút khẩu MPX bên hông trái, giờ súng nhắm vào lan can cầu thang!

Ngay giây sau!

Một bóng người lóe lên!

Trương Min Hyeon vừa di chuyển xuống dưới, vừa bóp cò!

Biu biu...!!!

Tạch tach tach...!

Hai loại tiếng súng khác nhau vang lên trong cầu thang!

Vài lính đặc nhiệm từ trên lầu xuống, chạm mặt liền ngã xuống một người!

Cơ thể lăn xuống lầu, những người phía sau lập tức phản công!

Một khẩu súng đối chọi với nhiều khẩu súng, Trương Min Hyeon không ngốc, vừa bắn vừa lùi, nhanh chóng rút xuống tầng sáu.

Nhưng cửa tầng sáu bất ngờ mở, một quả lựu đạn gây choáng ném vào!

Trương Min Hyeon nhanh mắt, nhanh chân, đá quả lựu đạn xuống dưới và nhanh chóng xoay súng, bắn liên tục vào cửa!

Biu biu...!!!

Bùm!!!

Bịch!

Tiếng súng, tiếng nổ, tiếng ngã!

Liên tục vang lên!

Biu biu...cách!

Bắn thêm vài phát lên cầu thang, hết đạn!

Không kịp thay đạn, Trương Min Hyeon vút MPX sang một bên, rút khẩu Glock bên hông, bắn vào cửa và cầu thang!

Bùm! Bùm! Bùm...!

Tiếng súng không ngừng, Trương Min Hyeon lại di chuyển xuống tầng năm!

Cầu thang tầng năm không có cửa ngăn, Trương Min Hyeon nhìn thấy vài lính đặc nhiệm đang tiến đến!

Bùm!

Một viên đạn bắn ra, lính đặc nhiệm đi đầu như bị đập vào đầu, mũ lệch, ngã người ngã xuống!

Bùm! Cách!

Bắn thêm một phát, hạ gục một người, hết đạn!

Tạch tạch tạch...!!!

Hai lính đặc nhiệm phía sau nhanh chóng chắn trước đồng đội ngã xuống, bắn liên tục vào vị trí của Trương Min Hyeon!

Phập phập!!!

Ngực Trương Min Hyeon đau đớn!

Trúng hai viên đạn.

May nhờ có áo giáp chống đạn, hắn mới không bị thương.

Nhanh chóng núp sang bên, Trương Min Hyeon nhăn nhó ôm ngực.

Không kịp thay băng đạn, hắn cất súng, nhanh tay rút một quả lựu đạn, rút chốt, ném vào hành lang tầng năm!

Bùm!!!

Vụ nổ vừa dứt, trên lầu đã có ba lính đặc nhiệm đuổi theo!

Tiếng giày va vào cầu thang như tiếng tim đập!

Không cho Trương Min Hyeon thời gian thở!

Hắn không có cách nào, chỉ có thể rút khẩu SPAS-12, bắn lên!

Bùm!!!

Một viên đạn trúng ngực lính đặc nhiệm!

Áo giáp chống đạn không chịu nổi đạn độc đầu, bị xuyên thủng!

Hai người còn lại hoảng sợ, theo bản năng lùi lại!

Trương Min Hyeon không quan tâm, tiến lên hai bước, bắn thêm hai phát!

Bùm! Bùm!!!

Hạ gục hai người!

Khak khak khak!

Nhanh chóng lấy đạn từ túi, nạp từng viên vào SPAS-12.

Rồi giơ súng cẩn thận quan sát cầu thang trên dưới và hành lang.

Xác nhận không có kẻ địch truy đuổi, hắn thở dốc, mở rộng lỗ chân lông, mồ hôi ướt đầm áo.

Quả nhiên, cơ thể này vẫn quá yếu...

Không tiếp tục khám phá các tầng khác, hắn quỳ gối một chân tại chỗ, để cơ thể nghỉ ngơi nhiều nhất có thể, và thay đạn cho MPX và Glock 19.

Cuộc đấu súng vừa rồi quá căng thẳng, dù tốc độ của hắn nhanh, cũng không kịp thay đạn.

May là, đợt này dường như đã đẩy lùi được đám đặc nhiệm...

Nghĩ đến đây, Trương Huyền nhìn sang thi thể của một lính đặc nhiệm bên cạnh.

Hắn tiện tay lấy tai nghe của đối phương, đặt lên tai lắng nghe.

Không ngoài dự đoán, đội đặc nhiệm vẫn chưa kịp thay đổi kênh liên lạc, từng loạt chỉ thị và báo cáo truyền đến từ tai nghe.

“Đội ba toàn quân bị tiêu diệt! Đội hai cũng giảm quân số hơn nửa!”

“Rút lui! Rút lui!”

“Chúng ta cần viện trợ!”

Đặt tai nghe xuống, Trương Huyền một lần nữa xác nhận tình hình xung quanh, rồi gắng sức đứng dậy, cầm lấy khẩu MPX và bước xuống lầu.

.....

Ở một nơi khác.

Khi mọi người thấy bốn đội đặc nhiệm lại bị Trương Huyền đánh bại trong thời gian ngắn như vậy, trên mặt ai nấy đều hiện lên sự kinh ngạc, thậm chí là sợ hãi.

“Một người, chỉ một mình hắn, đối mặt với bốn đội đặc nhiệm vũ trang đầy đủ mà vẫn có thể phản công và tiêu diệt gần nửa? Đây rốt cuộc là loại quái vật gì chứ?!”

Lúc này, đội trưởng Che cũng không còn cười nổi nữa.

Tưởng rằng với lực lượng đông đảo như vậy xông vào, việc bắt Trương Huyền sẽ chắc chắn thành công.

Nhưng... sức chiến đấu như thế này có phải là quá phóng đại không?!

Đây thực sự là điều mà con người có thể làm được sao?

Nhìn những thuộc hạ của mình từng người từng người một khiêng thương binh ra ngoài, trên mặt ai cũng hiện rõ sự kinh hoàng, đội trưởng Che không kìm được, cầm lấy bộ đàm hét lên: “Máy bay trực thăng đâu!? Họ còn chưa tới sao?!”

Vừa dứt lời, từ xa tiếng động cơ trực thăng vọng tới.

Chương 352: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay.

Hai chiếc trực thăng màu xanh trắng nhanh chóng bay tới từ phía xa.

“Chim Ưng Xám 1, Chim Ưng Xám 2 đã đến, chúng ta mang theo một số viện trợ.”

Giọng nói truyền ra từ bộ đàm.

Đội trưởng Che cầm ống nhòm nhìn về hướng trực thăng.

Chỉ thấy cửa khoang của hai chiếc trực thăng mở ra, bên trong ngồi vài binh lính mặc quân phục dã chiến, trang bị vũ khí rất tinh nhuệ.

“Đó là...!?”

Nhìn thấy những binh lính đó, ánh mắt của đội trưởng Che sắc lại.

Chỉ một cái nhìn liền nhận ra thân phận của họ!

Là lực lượng đặc nhiệm!

Vài giây sau, trong thông tin liên lạc lại truyền đến giọng nói:

“Ta là trung úy Kim Đa Huân của tiểu đội 7, đại đội 5, đội đặc nhiệm hải quân. Trước đây chúng ta đang huấn luyện tại cảng Incheon, biết được tình hình của các người nên đã tới hỗ trợ... Xin báo cáo tình hình chiến trường hiện tại và vị trí của mục tiêu.”

Quả nhiên là người của lực lượng đặc nhiệm.

Đội trưởng Che lập tức hiểu ra.

Tiểu đội này nói là đến viện trợ, cũng không sai, nhưng trong mắt ta, họ đến đây nhiều hơn là để nhân cơ hội thực chiến này mà huấn luyện binh lính.

Nghĩ đến đây, đội trưởng Che liền nói: “Trung úy Kim, mục tiêu hiện đang ẩn nấp trong tòa nhà số 1, chúng ta vừa thử xâm nhập bắt giữ nhưng bị đối phương phản kích dữ dội, đội đặc nhiệm của chúng ta cũng đã chịu tổn thất nhất định.”

“Số lượng mục tiêu bao nhiêu?”

“Một người.”

“Bao nhiêu?!”

“Mục tiêu chỉ có một người.”

.....

Ầm ầm...!!!

Tiếng cánh quạt trực thăng vang rền, một chiếc trực thăng nhanh chóng bay đến trên không của tòa nhà số 1, hai sợi dây thừng được thả xuống, sáu đặc nhiệm nhanh chóng leo dây xuống!

Tiểu đội sáu người này vừa xuống mặt đất liền lập tức cảnh giới, đến khi trực thăng rời đi, họ mới nhanh chóng và đồng bộ tiến về cửa thang bộ.

Còn chiếc trực thăng khác thì bắt đầu bay vòng quanh tòa nhà để tìm kiếm, một khẩu súng máy trên máy bay nhắm vào các tầng lầu, sẵn sàng khai hỏa!

Lúc này, Trương Huyền trong tòa nhà, dĩ nhiên không phải kẻ điếc, khi nghe thấy tiếng trực thăng, hắn đã ẩn nấp ở tầng ba, qua khe cửa thang bộ quan sát tình hình bên ngoài.

Mặc dù không nhìn thấy trực thăng chở theo tiểu đội đặc nhiệm bay đến trên mái tòa nhà làm gì, nhưng cũng có thể đoán được.

Bây giờ chắc chắn tiểu đội đặc nhiệm đó đã vào trong tòa nhà.

Thật lòng mà nói, Trương Huyền không sợ tiểu đội đặc nhiệm này.

CQB? Đánh một chọi nhiều? Quá quen thuộc rồi.

Điều thực sự làm hắn cảm thấy đau đầu, thậm chí không muốn chiến đấu, chính là khẩu súng máy trên máy bay kia.

“Xi... cái này không thể nào đánh được...”

Trương Huyền không nghĩ rằng tòa nhà này có thể chống chọi được với loạt đạn của khẩu súng máy hạng nặng.

Chỉ cần vị trí của hắn bị lộ, chiếc trực thăng kia bắn một loạt đạn là có thể xuyên thủng tường, bắn nát hắn thành từng mảnh vụn!

Đúng vậy, thật sự là thành từng mảnh, mỗi mảnh văng một nơi.

“Hừm... thôi vậy, dù sao cũng là trận cuối rồi, chơi một trận cho ra trò.”

Xác định mình chết chắc, Trương Huyền không còn lo lắng gì nữa, trực tiếp giờ súng đi lên lầu.

Có vẻ như tiểu đội đặc nhiệm đi bằng cầu thang khác, nên Trương Huyền không nghe thấy tiếng bước chân trên lầu.

Nhanh chóng, khi Trương Huyền di chuyển đến vị trí tầng sáu, một loạt tiếng bước chân nhẹ nhàng từ hành lang tầng sáu truyền tới.

Hầu như trong nháy mắt, Trương Huyền giờ súng lên, bắn vào cửa hành lang đang đóng kín!

Biu biu...!!!

Viên đạn xuyên qua tấm cửa, để lại những lỗ đạn dày đặc như tổ ong!

Hết đạn nhanh chóng, Trương Huyền đã lui xuống vị trí giữa tầng năm và sáu, chưa kịp thay đạn, cuộc tấn công dự đoán trước đã tới!

Tạch tach tach...!!!

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc!

Tường cầu thang tường chùng kiên cố nhanh chóng bị xuyên thủng bởi loạt đạn từ bên ngoài bắn vào!

Những lỗ đạn lớn bằng nắm tay hiện rõ trên tường, đầy kinh hãi!

Không chút do dự, Trương Huyền lập tức lao xuống lầu dưới!

Và đối phương, lúc này cũng đã dự đoán được hành động của Trương Huyền.

Chiếc trục thăng lơ lửng cách đó hàng trăm mét, khẩu súng máy trên khoang không ngừng gầm rú, tuôn ra những viên đạn!

Trong ánh sáng ban ngày, những viên đạn vạch đường vẫn rõ ràng trong tầm nhìn!

Từ góc nhìn của người ngoài, là một loạt đạn vàng óng từ trên xuống dưới, quét sạch toàn bộ cầu thang!

Còn Trương Huyền trong tòa nhà, thực sự rất khó chịu, chạy từ tầng năm xuống tầng một mà không dám dừng lại một giây!

Thấy bức tường tầng một cũng sắp bị bắn trúng, giây tiếp theo đạn sẽ trúng vào người, Trương Huyền không còn đường lui, chỉ có thể nghiêng răng lao ra khỏi cửa chính tòa nhà!

Và điều này làm Trương Huyền trực tiếp lộ diện!

“Mau! Hẩn ở kia!”

Giống như một con thỏ, kiểm sát viên Kang lập tức đứng thẳng, chỉ vào Trương Huyền từ xa kích động nói: “Bắt hẩn cho ta...”

Chưa kịp nói hết câu, đội trưởng Che liền lớn tiếng cắt ngang: “Bắn chết hẩn! Không thể cho hẩn bất kỳ cơ hội nào!”

Nhìn hành động trước đó của Trương Huyền giết chết nhiều đặc nhiệm như vậy, đội trưởng Che đã hiểu rõ, Trương Huyền rốt cuộc là loại người như thế nào.

Chương 353: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mạnh mẽ, kiêu ngạo... và điên rồ!

Bắt sống?

Trong tay Trương Huyền vẫn còn súng đó!

Lao lên bây giờ, chính là đi tìm cái chết!

Chẳng lẽ còn trông mong vào đám cảnh sát này có thể không chế được kẻ như hắn?

Chưa kịp để nhóm bắn tia di chuyển súng ngắm về phía mục tiêu, vài đặc nhiệm cầm súng trường tấn công đã xuất hiện ở hành lang bên trái và ngay lập tức bóp cò súng về phía vị trí của Trương Huyền!

biubiu.....!!!

Trong chốc lát, đạn bay vèo vèo!

Lần này, Trương Huyền không gặp may như trước nữa.

Đang chạy hết tốc lực, một viên đạn vô tình trúng vào bắp chân, đau đến mức Trương Huyền ngã nhào xuống đất, lăn vài mét, rơi vào một góc khuất của con dốc.

Không màng đến vết thương, Trương Huyền nghiêng răng chống dậy, đưa tay sờ vào bao súng ở thắt lưng, nhưng chạm phải khoảng không.

Khẩu súng lục vốn dĩ ở thắt lưng giờ đã biến mất, nhìn kỹ lại, trên mặt đất cách đó hai mét, không phải là khẩu Glock 19 đó hay sao?

Trước đó, để rút súng nhanh chóng, Trương Huyền đã không đóng khóa bao súng.

Đi bộ hay chạy bình thường thì khả năng rơi súng không lớn.

Nhưng một khi ngã nhào... tình hình sẽ khác.

“Chết tiệt...”

Trương Huyền rút khẩu SPAS-12, bắn liên tiếp vài phát về phía đội đặc nhiệm ở xa!

Bang! Bang! Bang...!

Nhưng ở khoảng cách này, với độ chính xác của súng săn, dù là đạn đầu đơn thì cũng khó trúng mục tiêu.

Dù vậy, Trương Huyền đã dùng cảm giác bắn của mình, điều chỉnh góc bắn liên tiếp để tạo đủ áp lực, buộc đội đặc nhiệm phải rút vào chỗ nấp gần đó.

Lúc này, chiếc trực thăng trên trời đang bay vòng qua phía khác.

Bang!!!

Viên đạn cuối cùng trong nòng súng được bắn ra!

Nhìn chiếc trực thăng đang điều chỉnh góc độ ở phía xa, Trương Huyền rút một viên đạn đầu đơn từ túi đạn, cho vào nòng qua cửa đạn.

Cạch!

Bắn hết đạn, viên đạn được đẩy vào, Trương Huyền bình tĩnh tháo dây súng, nhắm súng vào cằm.

“Chơi đủ rồi, lần sau... gặp lại.”

Ngón cái trên cò súng hơi dùng lực!

Bang!!!

Viên đạn đầu đơn ngay lập tức thôi bay đầu Trương Huyền!

Và cả thế giới, trong chốc lát dừng lại!

Ngay sau đó, thời gian đảo ngược!

Đầu Trương Huyền bị thôi bay nhanh chóng phục hồi, mọi viên đạn bắn ra đều bay ngược lại nòng súng, mặt trời lặn hướng tây bắt đầu lặn về hướng đông, rồi lại mọc từ hướng tây...

Mọi thứ... đều trở về chiều hôm qua!

.....

Trương Huyền, mắt đen ngòm, lại mở mắt ra, thấy mình đang ngồi trong một chiếc xe ô tô màu đen.

Bên cạnh ngồi chính là Park Dong Chung!

“Theo lời người nói, chắc không đến hai tháng là có thể chiếm được toàn bộ khu cảng... nhưng điều kiện tiên quyết là tập đoàn YangDa sẽ không can thiệp... Tên Kim Thượng Bắc dù luôn làm chó cho YangDa, nhưng khi hung hãn, hắn cũng thật sự cần người...”

Không chú ý đến khoảnh khắc hoảng hốt của Trương Huyền, Park Dong Chung nhìn cảnh phố ngoài cửa sổ xe, miệng không ngừng nói quan điểm của mình.

Hôm qua, sau khi Trương Huyền huấn luyện với Lee đại thúc, hắn đã gặp Park Dong Chung đang đến ở ngoài Chợ Thứ Ba.

Biết được Choi Dong Uk đang ngủ, Park Dong Chung chủ động đề nghị muốn nói chuyện với Trương Huyền về kế hoạch sắp tới.

Hai người lên xe, tài xế chở họ qua các ngõ ngách của khu cảng.

Và trong khi quan sát môi trường xung quanh, Trương Huyền và Park Dong Chung cũng lên kế hoạch chinh phục khu cảng trong tương lai.

“...Chắc, theo ta thấy, Chợ Thứ Ba chắc chắn không giữ được, thay vì đợi rắc rối đến, chi bằng trực tiếp tìm Kim Thượng Bắc, thương lượng rõ ràng điều kiện, có lẽ còn có thể nhận được một số lợi ích từ phía tập đoàn YangDa.”

Park Dong Chung thở dài.

Với đầu óc của hắn, quả thật không nghĩ ra cách nào để giữ được Chợ Thứ Ba.

Nếu là trước khi khởi động lại, Trương Huyền sẽ nói cho hắn một số mối lợi và hại, nhưng bây giờ, Trương Huyền chỉ gật đầu: “Người nói có một câu, ta thấy rất đúng.”

“Ồ?”

“Đi thôi, chúng ta đi tìm Kim Thượng Bắc thương lượng điều kiện.”

“À?”

Park Dong Chung quay đầu, vẻ mặt ngơ ngác nhìn Trương Huyền.

.....

Lúc này, trong căn cứ của Khánh Bắc Phái.

Đứng trước một hàng tiêu đề khoanh tay đứng, Kim Thượng Bắc mặt lạnh, mở hai chiếc hộp trên bàn bên cạnh.

Chiếc hộp bên trái là súng, chiếc hộp bên phải là tiền!

Mọi người nhìn vào hai hàng súng lục trong hộp, vẻ mặt nặng nề, nhưng khi nhìn thấy tiền trong hộp bên cạnh, tất cả đều thở dốc không tự chủ, nhưng dưới uy nghiêm của Kim Thượng Bắc, không ai dám nói nửa lời.

“Anh em!”

Kim Thượng Bắc lớn tiếng nói: “Các người đều là anh em mà ta tin tưởng nhất, cũng là anh em xuất sắc nhất trong Khánh Bắc Phái. Ta đã hứa với các người, chỉ cần các người hoàn thành nhiệm vụ, nhất định sẽ đưa tiền đến tay gia đình các người, không thiếu một xu. Hơn nữa, ta cũng đã liên lạc với một kẻ buôn người, ngay sau khi các người hoàn thành nhiệm vụ đêm nay, lập tức có thể lên tàu ra nước ngoài. Sau đó, mọi việc ta sẽ sắp xếp ổn thỏa cho các người...”

Quả thật, vào thời điểm này ở Incheon, việc tìm vài sát thủ không khó.

Nhưng khó là ở chỗ, không phải sát thủ nào cũng giỏi.

Ngành sát thủ địa phương, có không ít kẻ làm ăn gian dối, lừa lọc nhiều hơn.

Chương 354: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhận tiền cọc rồi bỏ trốn cũng không phải là chuyện hiếm.

Ngay cả khi tìm được người nhận tiền làm việc, nếu kẻ đó không đủ mạnh, cũng uổng công.

Kim Thượng Bắc đã từng chứng kiến tay nghề của anh em nhà Choi.

Người bình thường, e rằng không thể làm gì được họ.

Nếu sát thủ thất bại, khiến hấn bị lộ, rắc rối sẽ rất lớn.

Vì vậy, hấn chọn những anh em đáng tin cậy trong băng nhóm của mình, mang súng hành động.

Nhiều tay súng như vậy cùng ra tay, không lẽ lại thất bại?

Trong khi Kim Thượng Bắc đang hăng hái tiến hành động viên trước trận chiến.

Một tiểu đệ phụ trách canh gác cửa bất ngờ xông vào, vẻ mặt lo lắng nói với Kim Thượng Bắc: “Đại ca! Có người đến! Hình như là người của Đông Thành Phái!”

“Hử?”

Kim Thượng Bắc nhíu mày, ra hiệu cho tiểu đệ cất tiền và súng, rồi dẫn người bước ra khỏi cửa.

Ở xa, một chiếc ô tô màu đen từ từ dừng lại bên đường.

“Park Dong Chung? Còn... Trương Min Hyeon?”

“Người chắc chắn chúng ta đi qua đó không bị Kim Thượng Bắc giết chứ? Tuy rằng ta bình thường không coi

trọng hấn, nhưng khi hấn điên, đúng là một con chó điên. Nếu hấn ra lệnh, gọi người qua giết chúng ta, chúng ta chưa chắc đã toàn mạng, hay là... ta gọi thêm người đến? Tăng thanh thế một chút.”

Xuống xe, nhìn đám tay chân của Khánh Bắc Phái tụ tập trước cổng không xa, Park Dong Chung nhíu mày, hỏi Trương Huyền một lần nữa.

Trương Huyền sờ khẩu súng Beretta giấu dưới áo và hai băng đạn dự phòng trong túi, gật đầu: “Đã đến cửa rồi, cứ yên tâm, giao cho ta.”

Nói xong, hấn dẫn đầu tiến lên.

“Này! Bọn Đông Thành Phái, đây không phải là nơi các ngươi nên đến! Ta cho các ngươi mười giây, hoặc cút, hoặc để lại một cái chân!”

Một đại hán xăm trổ hung dữ trừng mắt nhìn Trương Huyền và đồng bọn.

Hai tiểu đệ của Park Dong Chung dù sợ nhưng vẫn nghiến răng, rút dao ra.

Trương Huyền lướt mắt qua gã đang la hét, chẳng thèm quan tâm, lớn tiếng hướng vào trong cửa: “Kim Thượng Bắc, ta đến đây để đàm phán điều kiện.”

“Đàm phán điều kiện?”

Kim Thượng Bắc đứng sau đám đông nghe thấy vậy, cười khẩy: “Chỉ mấy người các ngươi, còn muốn đàm phán điều kiện gì?”

Hấn vốn đã chuẩn bị tâm lý quyết chiến sinh tử với Đông Thành Phái, đâu dễ dàng từ bỏ, liền phẩy tay nói:

“Lên, bắt bọn chúng cho ta!”

Nghe lệnh, đám thuộc hạ liền rút dao găm mang theo, cười nham hiểm, xông về phía Trương Huyền bọn họ!

“Chậc... đàm phán điều kiện... không cần phải chết người đâu chứ?”

Ngay sau đó, Trương Huyền nhanh chóng rút súng, hai tay cầm súng bắn!

Pằng pằng pằng...!!!

Chỉ trong ba giây ngắn ngủi, bảy tên thuộc hạ xông lên đầu tiên như bị xe lu cán qua, lăn lóc thành một đồng!

Mỗi người trên chân phải đều có thêm một lỗ máu!

Tiếng súng vang lên kèm theo tiếng la hét thảm thiết, tất cả mọi người tại hiện trường đều giật mình.

Những tên thuộc hạ chạy chậm hơn đứng đờ tại chỗ, nhìn vào nòng súng đen ngòm trong tay Trương Huyền, rồi lại nhìn những đồng bọn đang nằm trên đất ôm chân kêu la thảm thiết.

Lúc này, tiến không được, mà lui cũng chẳng xong.

Trương Huyền nhắm thẳng vào Kim Thượng Bắc, ánh mắt xuyên qua đám đông, khẩu súng chĩa vào người hắn: “Bây giờ có thể đàm phán chưa?”

“Người dám nổ súng ở đây...”

Kim Thượng Bắc cũng nhìn chằm chằm vào khẩu súng trong tay Trương Huyền, sắc mặt hơi tái, nhưng vẫn cố gắng giữ vẻ uy nghiêm của mình, trầm giọng nói:

“Chẳng lẽ ngươi nghĩ, chỉ mình ngươi có súng sao?”

“Trước mặt ta, các ngươi có súng hay không đều không có bất cứ khác biệt nào.”

“Ngươi!?”

Không thềm để ý đến Kim Thượng Bắc, Trương Huyền nháy mắt ra hiệu cho Park Dong Chung.

Nhận ra mình phải ra mặt, Park Dong Chung tiến lên hai bước nói:

“Được rồi, được rồi, cất vũ khí đi, chúng ta đến đây không phải để gây rối, mà để đàm phán về việc mua lại Chợ Thứ Ba. Chúng ta đều biết Chợ Thứ Ba sớm muộn gì cũng bị san phẳng, nhưng chỉ cần bỏ ra thêm một chút tiền, là có thể hoàn thành nhiệm vụ sớm hơn, điều này có lợi cho cả hai bên, Kim Thượng Bắc, người nghĩ sao?”

Trương Huyền hạ nòng súng xuống một chút, không nói lời nào.

Còn Kim Thượng Bắc, lúc này cũng không khỏi thay đổi sắc mặt.

Thực tế, nếu không phải vì không còn cách nào khác, hẳn cũng không muốn đẩy mọi chuyện đến mức phải giết người rồi bỏ chạy.

Nếu có sơ suất gì, cảnh sát không dễ gì lấp liếm được.

Nhưng...

Nghĩ đến số tiền lợi ích mà Trưởng phòng An đã hứa hẹn cùng hai căn nhà ở trung tâm thành phố... Kim Thượng Bắc nói:

“VẬY các người muốn tăng giá? Ta nhớ tháng trước, ta đã nói với anh em nhà Choi ở Chợ Thứ Ba, giá này là cao nhất rồi, tuyệt đối không thể tăng thêm...”

Park Dong Chung nhún vai:

“Mọi thứ đều có thể thương lượng, Kim Thượng Bắc, người có thể không đàm phán, nhưng nếu người không đàm phán... Trương Min Hyeon, hẳn thật sự dám giết người.”

Nói xong, Park Dong Chung còn ra hiệu bằng mắt cho Trương Huyền, muốn hắn bày ra vẻ mặt hung ác.

Nhưng Trương Huyền không phải là loại người cần dựa vào biểu cảm hay hành động để tạo uy thế.

Chỉ cần một ánh mắt bình tĩnh, Kim Thượng Bắc liền rùng mình, giống như nhìn thấy hổ dữ trên núi, vô thức lùi lại một bước.

Chương 355: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn... thật sự đã giết người sao!?

Lúc này, hắn hơi do dự.

Thấy Kim Thượng Bắc dao động, Park Dong Chung liền ra lệnh cho một thuộc hạ: “Đi mở cốp xe của ta, bên trong có hộp trà Long Quốc, mang ra đây, chúng ta vừa uống trà vừa bàn chuyện.”

Nói xong, hắn nhìn về phía Kim Thượng Bắc, chỉ vào mấy người vẫn đang kêu rên trên đất: “Nhanh chóng đưa bọn họ đến bệnh viện, nếu không cầm máu kịp thời, tính mạng của họ sẽ không giữ được, họ đều là thuộc hạ của ngươi, chắc ngươi không muốn nhìn thấy họ chết đúng không?”

Những lời này là giọt nước tràn ly, làm Kim Thượng Bắc sụp đổ hoàn toàn.

“Đi... đi vài người, đưa những anh em bị thương này đến bệnh viện gần đây.”

Thở dài một hơi, Kim Thượng Bắc vẫy tay, sau đó bước vào trong cổng: “Đi thôi, nếu muốn đàm phán, thì ngồi xuống nói chuyện đằng hoàng, ta muốn xem các ngươi còn có thể bày trò gì.”

Thấy vậy, Park Dong Chung cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn Trương Huyền một cái, để lại một thuộc hạ canh chừng bên ngoài, hai người theo bước Kim Thượng Bắc, đi vào trong nhà máy.

Giống như lần trước Trương Huyền đã thấy, nhà máy này khá lớn, bên trong ngoài một số đồ đạc lặt vặt, chủ yếu là thiết bị tập thể hình.

Ở góc, thậm chí còn có một võ đài boxing.

Kim Thượng Bắc ngồi xuống một chiếc ghế sofa, nhìn Trương Huyền bước tới, đột nhiên cau mày nói: “Sao chỉ có mình ngươi đến? Choi Dong Uk và Choi Sung Joon hai kẻ cục súc đó đâu?”

Trương Huyền không trả lời, ngồi xuống, nói: “Ông nội ta cũng là cư dân và người bán hàng ở Chợ Thứ Ba, ta là cháu của hắn, nên cũng coi như người của Chợ Thứ Ba.”

“Hừ...” Kim Thượng Bắc cười nhạt, không quan tâm: “Tùy ngươi.”

“Nếu ta đoán không sai, Tập đoàn YangDa bên kia đã hối thúc ngươi rồi? Đến giờ này, ngươi vẫn tập trung đông thuộc hạ, lại mặc đồng phục áo đen... Có hoạt động gì sao?”

Trương Huyền hỏi biết mà còn hỏi, đồng thời quan sát xung quanh.

Nghe vậy, Kim Thượng Bắc biến sắc, nói: “Chúng ta tập huấn đội nhóm không được sao? Ngươi quản nổi Đông Thành Phái, còn quản nổi Bắc phái của ta?”

“Tập huấn đội nhóm tất nhiên không vấn đề, đó là quyền của các ngươi, nhưng... nếu các ngươi định tổ chức một buổi tập huấn giết người, và người bị giết lại liên quan đến ta, thì ta không thể không can thiệp.”

Từ đầu đến giờ, Trương Huyền luôn cảm sùng, nòng sùng nhẹ nhàng đặt lên bàn trà trước mặt, như ám chỉ điều gì đó.

Kim Thượng Bắc nhìn Trương Huyền như vậy, trong lòng bỗng nảy ra một ý nghĩ kinh hoàng.

Hắn làm sao đoán được ý định của ta?

Trong băng đảng của ta có thiết bị nghe lén... hay thậm chí là nội gián!?

Nếu không, không thể nào giải thích được việc hắn vừa tuyên bố sẽ tấn công Đông Thành Phái không lâu, Trương Huyền đã mang súng tới đây tìm hắn.

Còn vừa mở miệng đã đoán ra kế hoạch của mình!

Khi Kim Thượng Bắc đang suy nghĩ xem ai là người tiết lộ thông tin.

Trương Huyền tiếp tục nói: “Ta đề nghị người tốt nhất từ bỏ ý định đó, đây là vì sự an toàn của thuộc hạ người và chính người.”

“Đừng nói nhảm.” Kim Thượng Bắc nói: “Ta không đến đây để nghe người chơi trò đoán mò, muốn điều kiện gì, nói ngay đi.”

“Sảng khoái.”

Trương Huyền cười: “Ta đã nói rồi, chỉ cần Tập đoàn YangDa bên kia đồng ý bỏ thêm chút tiền, mọi việc sẽ dễ dàng giải quyết, cư dân kiên trì đến bây giờ là vì số tiền các người đưa ra quá ít, nếu các người đưa đủ nhiều, chúng ta đã không phải đấu đến bây giờ.”

“Điều kiện khác thì được, nhưng tăng tiền? Không được, dù ta nói được, tập đoàn bên kia cũng không đồng ý.”

Kim Thượng Bắc phẩy tay: “Nói điều kiện khác đi.”

Trương Huyền nói: “Nếu không tăng tiền cũng không sao, thậm chí các người trả ít hơn cũng được, dù sao Tập đoàn YangDa muốn đất này là để phát triển, phát triển gì cũng được... có thể là siêu thị hoặc bất động sản, khi các người xây xong, cư dân chuyển nhượng nhà ở, các người chia một căn

cùng diện tích, chuyển nhượng sạp hàng, các người chia một sạp. Như vậy, cư dân có nơi ở và sinh kế trong tương lai, tự nhiên sẽ không gây rối nữa, thậm chí khi phá dỡ khởi công, cư dân còn có thể đốt pháo mừng ở công chợ.”

“Hừ, nghĩ cũng đẹp đấy.” Kim Thượng Bắc lắc đầu: “Nhưng điều đó cũng không thể...”

Chưa nói xong, Trương Huyền đột nhiên mở miệng cắt ngang:

“056...”

“Người đang nói gì?”

Kim Thượng Bắc cau mày nhìn Trương Huyền đầy nghi hoặc.

“Không phải cái này? Vậy thì...”

Trương Huyền liên tiếp đọc một loạt số điện thoại, đọc liền năm sáu số.

Kim Thượng Bắc nghe đến số thứ hai liền nhận ra điều gì đó, vội lấy điện thoại ra xem, trời ạ.

Những số Trương Huyền vừa đọc, toàn là những số mà hắn gọi nhiều nhất trong hai ngày qua!

Làm sao có thể!? Hắn biết bằng cách nào!?

Lúc này, Trương Huyền đọc đến một số mà hắn quen thuộc nhất.

“077... lưu tên là... Trưởng phòng An?”

“Người...!?”

Sắc mặt Kim Thượng Bắc thay đổi.

“Vậy là số này.”

Trương Huyền trong khi đọc sổ, luôn quan sát biểu hiện và ánh mắt của Kim Thượng Bắc, thấy vậy liền lấy điện thoại ra, bấm số gọi và bật loa ngoài.

“Người biết mình đang làm gì không!?” Kim Thượng Bắc tức giận, đập bàn định giật lấy điện thoại của Trương Huyền.

Chương 356: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng vừa đứng dậy, điện thoại đã được kết nối.

“Alo? Ai vậy?”

Nghe giọng nói quen thuộc trong điện thoại, Kim Thượng Bắc không dám làm gì quá, chỉ liên tục dùng khẩu hình cảnh báo Trương Huyền, muốn hấn cúp điện thoại.

Nhưng Trương Huyền không thềm để ý, nói: “Trưởng phòng An à? Ta là người đại diện cho Chợ Thứ Ba.”

Nghe vậy, đầu dây bên kia dường như im lặng một lúc, giọng lạnh lùng:

“À, phiền thật, sao mấy ngày nay toàn gặp chuyện kỳ quái? Một người bán hàng ở chợ cũng có thể biết số của ta?”

“Kim Thượng Bắc đang ở bên cạnh ta.” Trương Huyền không ngần ngại ‘bán đứng’ Kim Thượng Bắc.

Nghe vậy, Kim Thượng Bắc vội nói: “Trưởng phòng An, đừng nghe hấn nói bậy, số của ngài không phải ta cho, vừa nãy ta còn nghĩ cách đuổi hấn đi.”

Dường như không ngờ Kim Thượng Bắc cũng có mặt, Trưởng phòng An ngạc nhiên: “Kim Thượng Bắc? Hôm nay ta đã đưa cho ngươi hộp đồ đó, đừng nói là ngươi không hiểu ý ta?”

“Tất nhiên hiểu rõ!”

Dù biết Trưởng phòng An không thấy, Kim Thượng Bắc vẫn khúm núm: “Ngài yên tâm, ta sẽ giải quyết ngay...”

“Hắn không giải quyết được.”

Chưa nói xong, Trương Huyền bất ngờ giơ súng bắn lên trần nhà một phát!

Pằng!!!

Tiếng súng vang vọng trong nhà máy, sắc bén, vang dội... và chói tai!

“Thật là vô dụng.”

Lúc này Trưởng phòng An đã hiểu rõ, Kim Thượng Bắc bị người ta không chế, liền nói lạnh lùng:

“Ta không biết ngươi là ai, nhưng ngươi nên suy nghĩ kỹ, mình đang đối đầu với ai, ta là người của Tập đoàn YangDa, không phải người mà ngươi có thể đe dọa bằng cách bắt con tin, nếu không muốn chết...”

“Nếu ngươi tự xưng là người của Tập đoàn YangDa, ngươi phải hiểu, đối với tập đoàn, việc tiếp quản Chợ Thứ Ba nhanh chóng mới là quan trọng nhất, nếu ngươi không muốn nghe ta nói gì, Chợ Thứ Ba sẽ không dễ dàng giải quyết... đến lúc đó, cấp trên truy cứu trách nhiệm, ngươi nghĩ trách nhiệm của ai lớn hơn, của ngươi hay của Kim Thượng Bắc?”

“... Ta sẽ tìm ngươi.”

Nói xong, đối phương cúp máy.

“Ngươi đang làm cái gì!? Trưởng phòng An ghét nhất là bị đe dọa! Hơn nữa, Trương Min Hyeon, ngươi nói gọi điện thì gọi điện, sao lại lôi ta vào!? Ngươi biết không, làm vậy là hại ta đấy!?”

Lúc này Kim Thượng Bắc vô cùng kích động và tức giận, chỉ vào Trương Huyền lớn tiếng:

“Ta nói cho người biết Trương Min Hyeon, nếu người không gọi cuộc điện thoại này, ta và phía trên còn có chút chỗ trống để thương lượng, nhưng bây giờ, người chỉ còn nước chờ bị cưỡng chế thôi!”

Ý định giết người đã tắt, lúc này lại trời dậy, hắn nhìn thoáng qua cửa văn phòng không xa.

Thùng súng đang ở trong đó.

Để làm dịu cơn giận của Trưởng phòng An, hắn phải làm điều gì đó.

Đó là tự chứng minh!

Trương Huyền lúc này không để ý đến hắn, chỉ nhìn vào màn hình điện thoại, mắt khẽ nheo lại:

“Ta cũng sẽ tìm người...”

Nói xong, Trương Huyền nhìn vào Kim Thượng Bắc đang lẩn tránh ánh mắt: “Hỏi người một câu, trả lời xong, ta có thể cân nhắc không giết người...”

“Ngủ ngủ ngủ! Vẫn đang ngủ! Ta, Liễu Chính Hành, cả đời anh minh, sao lại sinh ra một đứa con vô dụng như người!”

Trong cơn say, Liễu Chính Hách bị tiếng đập cửa thô bạo đánh thức.

Chưa kịp phản ứng, một lực mạnh đã kéo chần trên người hắn ra, ngay sau đó, một cái tát giáng xuống mặt hắn!

Chát!!!

Trong tiếng vỗ tay vang dội, Liễu Chính Hách mở mắt nhìn người trung niên trước mặt, người đang mặc bộ vest lịch sự, ánh mắt của hắn đầy vẻ tê dại.

Rõ ràng, đây không phải lần đầu tiên hắn trải qua chuyện này.

“Người đã gần tốt nghiệp đại học rồi mà vẫn suốt ngày không làm gì cả, ngoài việc tụ tập với đám bạn xấu ăn chơi, gái gú, còn lại là la cà quán bar. Người rút cuộc bao giờ mới trưởng thành, bao giờ mới để ta bớt lo?”

Nhìn đứa con trai vô dụng của mình, ánh mắt ẩn sau cặp kính của Liễu Chính Hành lóe lên tia giận dữ, hắn kéo con trai xuống giường, đẩy mạnh mà nói:

“Mau! Thay quần áo đi! Hôm nay ta nhất định phải chỉnh lại cái bộ dạng lười biếng này của ngươi!”

Liễu Chính Hách không phản kháng, thậm chí không nói lời nào, đi vào phòng thay đồ và lặng lẽ thay một bộ đồ thường.

Nhưng khi vừa mở cửa phòng thay đồ, lời trách mắng của cha hắn, Liễu Chính Hành lại truyền đến: “Tủ quần áo của ngươi không còn cái gì khác sao? Toàn mặc mấy thứ lòe loẹt này ra ngoài, ngươi không thấy xấu hổ, nhưng ta thì thấy ngượng thay cho ngươi đấy!”

Liễu Chính Hách nắm chặt tay nắm cửa, nhưng vẫn không nói gì, đóng cửa lại và thay một bộ vest.

Đến trước gương, hắn nhìn vào hình ảnh phản chiếu của mình trong gương.

Thực lòng mà nói, hình ảnh cá nhân của Liễu Chính Hách cũng không tệ, đặc biệt là khi thay một bộ vest, trông hắn cũng có vài phần giống cha mình.

Nhưng...

Nhìn vào vết tát còn đỏ trên mặt mình, Liễu Chính Hách hít một hơi thật sâu, đi đến tủ đựng đồng hồ của mình.

Nhưng hắn chỉ lướt qua những chiếc đồng hồ xa xỉ, rồi đưa tay mở một ngăn bí mật trong tủ.

Trong ngăn bí mật, một khẩu súng bạc hiệu Desert Eagle đang yên lặng nằm đó.

Hắn lấy khẩu Desert Eagle ra, nhìn chăm chú vào thân súng mạnh mẽ đầy cơ bắp.

Nhưng đúng lúc đó, cửa phòng thay đồ bị gõ mạnh.

Chương 357: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cộc cộc cộc!

“Ngươi thay đồ mà lâu thế!? Nhanh lên, rửa mặt xong thì xuống lầu, ta muốn giới thiệu một người cho ngươi!”

Nói xong, tiếng bước chân dần xa.

Liễu Chính Hách nhìn thoáng qua cửa, rồi giắt khẩu Desert Eagle vào sau lưng.

Sau khi rửa mặt xong, hắn mở cửa bước ra.

Biệt thự nhà Liễu nằm ven biển, diện tích không lớn nhưng nhìn vào cách trang trí, cũng đủ biết gia thế sâu rộng.

Lúc này, ở cửa tầng một, một thanh niên mặc vest, thắt cà vạt, đang cười khiêm tốn, đứng trước mặt Liễu Chính Hành, không ngừng gật đầu cúi chào.

Nghe tiếng bước chân, cả hai cùng nhìn về hướng cầu thang cong.

Lúc này, trên mặt Liễu Chính Hành đã không còn vẻ khó chịu và giận dữ, ông mỉm cười vẫy tay gọi Liễu Chính Hách đang bước xuống: “Ô~ Chính Hách à, lại đây, lại đây.”

Thanh niên bên cạnh thấy vậy, cúi chào Liễu Chính Hách: “Liễu thiếu gia, chào ngài.”

Liễu Chính Hách liếc nhìn thanh niên này, không nói gì, đi thẳng xuống cầu thang.

Thanh niên kia liền quay sang Liễu Chính Hành tặng bók:

“Trăm nghe không bằng một thấy, trước giờ nhiều người vẫn nói, Liễu thiếu gia giống ông vài phần, quả đúng là... hồ phụ sinh hồ tử, chủ tịch à, mấy năm trước Liễu thiếu gia luôn học ở Seoul, thật đáng tiếc, không thể gặp mặt sớm hơn.”

“Ha ha ha... Thằng bé này dáng dấp cũng giống ta mà... Lại đây, Chính Hách, để ta giới thiệu.”

Liều Chính Hành cười ha hả, chỉ vào thanh niên và nói với Liều Chính Hách:

“Đây là An Jea Woo, trưởng phòng An, hẳn là một nhân viên rất có năng lực của tập đoàn chúng ta. Mấy năm trước từ nước ngoài trở về, đã làm được vài dự án lớn, hiện đang phụ trách công tác di dời các thị trường lớn ở khu cảng. Thời gian tới, người hãy đi theo trưởng phòng An, học hỏi cách làm việc ở tập đoàn, tích lũy một số kinh nghiệm xã hội.”

Nghe Liều Chính Hành nói vậy, Liều Chính Hách nhú mày, nhìn trưởng phòng An từ trên xuống dưới: “Thì ra là người?”

“Ồ? Liễu thiếu gia nghe nói về ta?” Trưởng phòng An ngạc nhiên.

“Nghe nói rồi, nhưng không phải chuyện gì tốt.” Liều Chính Hách hừ lạnh, nhìn Liều Chính Hành: “Cha, cha không định để con học theo loại người này chứ?”

“Người...!?” Sắc mặt Liều Chính Hành thay đổi.

“Có vẻ Liễu thiếu gia hiểu lầm ta nhiều quá, thật ra ngài không nói ta cũng hiểu, ngài đã nghe về ta những gì.”

Trưởng phòng An mỉm cười nói:

“Trên đời này, cùng một việc, có rất nhiều cách giải quyết khác nhau, nhưng quan trọng nhất là kết quả cuối cùng. Giống

như làm bài thi, dù quá trình có viết đẹp và chi tiết đến đâu, nhưng nếu đáp án sai... thì cũng không được điểm.”

“Được điểm?” Liễu Chính Hách cười, lắc đầu, không nói gì thêm.

“Đủ rồi.”

Liễu Chính Hành trầm giọng nói với Liễu Chính Hách: “Nếu người vẫn giữ thái độ như thiếu gia Liễu gia, thì nói rõ ra. Em gái người sắp từ nước ngoài về, ta còn có thể đào tạo nó làm người kế thừa, hoàn toàn kịp.”

Lời này có vẻ như là đe dọa, nhưng trong giọng điệu lại nhiều hơn sự răn dạy.

Liễu Chính Hách không đáp, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Liễu Chính Hành nhìn đồng hồ, nói: “Được rồi, cũng gần đến giờ rồi. Ta còn việc phải làm, trưởng phòng An, Chính Hách giao cho anh, khi dạy dỗ nó, không cần nể mặt ta. Như anh nói... ta chỉ quan tâm kết quả cuối cùng của bài toán này có đúng hay không.”

“Ngài yên tâm.”

Trưởng phòng An cúi chào, nhìn theo Liễu Chính Hành lên xe.

Khi Liễu Chính Hành đã đi, Liễu Chính Hách bước đến trước mặt trưởng phòng An, ánh mắt khẽ ngược lên.

Trưởng phòng An vốn cao hơn Liễu Chính Hách một chút, nên tình huống này cũng không có gì lạ.

“Ta không quan tâm người là loại người nào, nếu nghĩ rằng một câu nói của Liễu Chính Hành có thể khiến ta nghe lời người, thì người sai lầm rồi.”

Đối mặt với thái độ không thiện cảm của Liễu Chính Hách, trưởng phòng An không hề tỏ ra khó chịu, khẽ cúi người, mỉm cười nói:

“Liễu thiếu gia, chúng ta đi thôi, hôm nay còn sớm, ta sẽ đưa ngài đi dạo quanh khu cảng sắp được phát triển. Còn một việc nữa, ta cũng muốn ngài xem qua.”

Nói rồi, hắn chỉ ra chiếc xe màu đen ngoài cửa.

Bên cạnh xe, người tài xế đeo găng tay trắng khẽ cúi chào.

Nhìn sâu vào trưởng phòng An một lần nữa, Liễu Chính Hách quay người, đi về phía cửa xe.

Nhưng bất ngờ là, trưởng phòng An và tài xế đều không chủ động mở cửa xe cho hắn.

Thay vào đó, họ vòng qua phía bên kia xe, tự mở cửa ngồi vào.

Và tài xế cũng lên xe.

“Chết tiệt... cái quái gì thế này...”

Liễu Chính Hách có vẻ không hài lòng, nhưng vẫn mở cửa xe và ngồi vào.

Nhưng vừa ngồi vào xe, trưởng phòng An liền quay lại nói: “Ồ đúng rồi, Liễu thiếu gia, quên chưa nói, chỗ chúng ta sắp đến có thể không được sạch sẽ lắm. Vì an toàn của ngài và của ta, thứ nhỏ bé kia của ngài có lẽ nên để ta tạm giữ.”

Nghe vậy, Liễu Chính Hách hơi giật mình, nhưng vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh: “Thứ nhỏ bé nào?”

Trưởng phòng An cười, đưa ngón tay cái và ngón trỏ ra, làm động tác giống như cây súng.

Mặt Liễu Chính Hách sa sầm lại, rút khẩu Desert Eagle ra, nhìn trưởng phòng An với ánh mắt hung dữ: “Ngươi muốn

chết sao?”

Nhưng...

Không chỉ trưởng phòng An, ngay cả tài xế phía trước cũng không hề tỏ ra sợ hãi.

Trưởng phòng An từ từ đưa tay ra, trong ánh mắt kinh ngạc và khó tin của Liễu Chính Hách, hắn kéo chốt an toàn của khẩu súng.

Chương 358: Tiêu Đề

《Ăn》

“Ừm~ chốt an toàn phải như vậy, súng mới có thể bắn... Đúng rồi, người đã nạp đạn chưa?”

Nhìn chăm chú vào nòng súng của Liễu Chính Hách, trưởng phòng An đợi vài giây, rồi nhún vai, trực tiếp giật lấy súng của Liễu Chính Hách, tháo băng đạn, kiểm tra ổ đạn.

Không ngoài dự đoán, băng đạn đầy nhưng ổ đạn lại trống không.

“Liễu thiếu gia, nghe ta một lời khuyên, nếu không dám bắn, thì đừng tùy tiện chĩa súng vào người khác, nếu không... sẽ chết đấy.”

Nói rồi, hắn lắp lại băng đạn, kéo chốt nạp đạn!

Cạch!

Đạn đã vào ổ!

Lúc này, sắc mặt của Liễu Chính Hách đã tái đi phần nào.

“Đúng rồi...”

Hắn nhét khẩu súng vào một chiếc túi da màu đen, trưởng phòng An nói với tài xế:

“Những người Bắc Hàn đó đâu rồi? Bây giờ chắc đã đến chưa?”

“Đúng, họ đang ở khu cảng.”

“Ừm~ tốt lắm, lái xe đi, để ta xem vài người được gọi là... kẻ liều mạng.”

“Vâng.”

.....

Khoảng một giờ sau.

Lúc này, trời đã dần tối.

Mặt trời đang treo lơ lửng trên mặt biển.

Ở khu cảng phía Đông, đối diện cửa chính của quán bar Teayon.

Vài người đàn ông mặc áo khoác đen, ăn mặc có phần quê mùa, đang ngồi xôm trên vỉa hè, nhìn vào cửa quán bar.

Ánh mắt của họ đầy tò mò.

“Ồ~ đại ca, nhìn kia, cô gái kia ăn mặc thật hờ hang~”

“Đã nói bao lần rồi, bây giờ chúng ta đã rời khỏi miền Bắc, đến miền Nam, phải gọi ta là đại ca, Thân đại ca!”

“Xin lỗi Thân đại ca, nhưng cô gái kia thật sự ăn mặc rất hờ hang...”

“Ngươi...”

Thân đại ca cười khỏ, lắc đầu.

Tách!

Hắn rút bật lửa, châm một điếu thuốc.

Người đàn ông trung niên này, hít sâu một hơi, nhả một làn khói trắng, nhìn vào những ánh đèn mờ ảo xung quanh, thở dài:

“Miền Nam... đúng là nơi tốt.”

Khi mấy người đàn ông đang do dự không biết có nên vào quán bar hay không.

Chiếc xe của trưởng phòng An cũng đã đến con đường khu Đông.

Trong xe.

Trưởng phòng An chỉ vào quán bar Teayon ở xa:

“Ông chủ quán bar đó ta quen, trước đây là dân giang hồ, giờ muốn rửa tay gác kiếm, nhưng... dù sao, nếu người có hứng thú, ta sẽ giới thiệu.”

Đang nói, xe từ từ dừng lại bên lề đường.

Tài xế nhìn vào vài người đàn ông ở xa, rút vài bức ảnh từ túi ra so sánh.

Dù trong xe ánh sáng không tốt, nhưng Liễu Chính Hách vẫn nhìn rõ khuôn mặt và trang phục của họ trong ảnh.

Đặc biệt là trang phục, nếu không nhầm, đó là... quân phục Bắc Triều Tiên?!

“Là họ.”

Tài xế xác nhận, mở cửa xuống xe, đi thẳng về phía họ.

Rất nhanh, sau một lúc trao đổi ngắn, tài xế dẫn họ đến.

Trưởng phòng An hạ cửa sổ, lộ ra nửa khuôn mặt, nhìn những người đàn ông ngoài xe.

Thân đại ca đi trước, ánh mắt nghiêm túc quét qua nội thất xe, trầm giọng: “An tiên sinh, chúng ta sẽ không nói chuyện ở đây chứ?”

“Chúng ta không cần nói nhiều.” Trưởng phòng An lắc đầu: “Như đã nói từ đầu, ta mời các người đến, là muốn các người giết một người.”

“Đúng, Kim Thượng Bắc, nam, 37 tuổi, người Incheon, trùm băng đảng Khánh Bắc.”

“Ừm, nhớ tốt đấy, ta luôn nghĩ rằng người Bắc Triều Tiên đầu óc không tốt... đừng giận, ta xin lỗi, ta xin lỗi.”

Trưởng phòng An cười: “Nhưng bây giờ kế hoạch thay đổi, ngoài Kim Thượng Bắc, ta muốn thêm vài người vào danh sách.”

“Hả?”

Thân đại ca nhíu mày: “Đây không phải thỏa thuận ban đầu.”

“Ta sẽ thêm tiền.”

“.....Ai?”

Trưởng phòng An ra hiệu cho tài xế.

Tài xế gật đầu, từ xe lấy ra vài bức ảnh, đưa cho Thân đại ca.

Những bức ảnh này, chính là anh em họ Choi, Min Hyeon, Park Dong Chung, và cha con nhà họ Lee.

Rõ ràng, những ngày qua, trưởng phòng An đã nắm rõ tình hình mà Kim Thượng Bắc gặp phải.

“Nhiều thế này?”

Thân đại ca thấy số lượng ảnh, giật mình: “Nhiều người thế này, kế hoạch ban đầu không thể thực hiện, hơn nữa... có thể phải dùng súng.”

“Ừm.”

Trưởng phòng An gật đầu: “Một lát nữa ta sẽ đưa địa chỉ, ở đó người có thể mua súng đen, tiền ta sẽ chi trả.”

“Điều này...” Thân đại ca vẫn do dự.

“Yên tâm đi.”

Nhận ra suy nghĩ của người đàn ông Bắc Triều Tiên này, trưởng phòng An bật cười: “Những người này, mỗi người đều có giá trị như Kim Thượng Bắc, nếu không tin, ta có thể trả trước một nửa.”

Vừa nói xong, tài xế liền mở cốp xe, lấy ra một túi tiền dày, giao cho một thanh niên đầu đinh bên cạnh Thân đại ca.

Mở túi, kiểm tra, cảm nhận độ dày của tiền, mắt của thanh niên đầu đinh đỏ lên, rõ ràng là rất phấn khích.

Khi thanh niên tóc húi cua gạt đầu với Thân đại ca, ra hiệu rằng tiền không có vấn đề, Thân đại ca liền nhìn về phía trưởng phòng An:

“Ta nhận tiền, ta sẽ giải quyết người trong vòng một tháng...”

“Một tháng quá lâu, một tuần, ta chỉ cho ngươi một tuần.”

“...Được.”

Khi cả hai đang nói chuyện, trước cửa quán bar Teayon, một tên du côn tóc vàng ôm bạn gái, nhìn chăm chăm vào biển số xe của trưởng phòng An, sau đó lén lút lấy điện thoại ra và gọi điện.

“Alo? Là Park lão đại phải không? Ta thấy...”

“Lái xe đi.”

Khi xe bắt đầu khởi động chậm rãi, nhìn vào gương chiếu hậu thấy mấy người ăn mặc như kẻ ăn mày.

Liều Chính Hách nhìn trưởng phòng An với ánh mắt khó tin: “Đó là người Bắc Triều Tiên đào thoát? Ngươi vừa đưa tiền cho họ để giết người? Giết ai?”

“Ngươi hỏi nhiều quá, Lưu thiếu gia, nhưng đây là bài học đầu tiên ta dạy ngươi, nên... ta sẽ trả lời.”

Chương 359: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trưởng phòng An mở hết cửa sổ, nhìn ra ngoài cảnh phố phường náo nhiệt, mặt mỉm cười đầy ẩn ý:

“Đúng, họ là người Bắc Triều Tiên đào thoát, nhưng không phải loại bình thường, người vừa nói chuyện với ta từng là sĩ quan quân đội Bắc Triều Tiên, hơn nữa còn là một đại đội trưởng. Những người bên cạnh hắn đều là binh lính tình nguyện đi theo hắn. Đừng nhìn họ ăn mặc rách rưới, có vẻ ngốc nghếch, nhưng họ đều là những kẻ giỏi giết người.”

“Còn việc ta đưa tiền cho họ, đúng là để giết người, nhưng người đừng lo, những kẻ ta muốn giết chỉ là những kẻ thấp hèn trong xã hội, dù chết cũng không ai quan tâm...”

Trưởng phòng An nói đến đây, Liễu Chính Hách mặt khó coi nói:

“Mua người giết người... người có biết đó là tội lớn như thế nào không? Nếu bị phát hiện, không chỉ người, mà cả tập đoàn YangDa cũng sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng, người...”

“Nhưng người chẳng phải cũng tàng trữ súng trái phép sao?”

Một câu nói của trưởng phòng An khiến Liễu Chính Hách ngẹn lời, ấp úng không nói được gì.

“Người lo lắng là về tội ác sao? Không, người lo lắng về hậu quả sau khi tội ác bị phát hiện, như người nói, nếu bị lộ, ảnh hưởng đến tập đoàn YangDa là rất lớn...”

Khi trưởng phòng An nói, Liễu Chính Hách im lặng, cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Biết đã đủ, nói thêm nữa sẽ quá đà.

Trưởng phòng An đóng cửa sổ, quay đầu lại, cười an ủi Liễu Chính Hách:

“Thực ra, chuyện này, chủ tịch đã biết từ lâu và chỉ đạo, nếu không, người nghĩ ta, một người vừa từ nước ngoài về, có thể một lần lấy ra nhiều tiền như vậy để đưa cho mấy kẻ giết người đó sao?”

“Về hậu quả người lo lắng, ta nghĩ người hoàn toàn có thể yên tâm, giống như lần trước người lái xe trong lúc say rượu nhưng không có chuyện gì xảy ra. Nơi khác ta không dám nói, nhưng ở Incheon, không ai có thể xử lý chúng ta, cảnh sát không được, tòa án không được, bất kỳ ai cũng không được... chúng ta có một chiếc ô to che chở.”

Thấy tâm trạng Liễu Chính Hách dần ổn định, trưởng phòng An cười:

“Thôi nào, có vẻ hôm nay người không thích hợp làm việc. Ta biết gần đây có một câu lạc bộ tư nhân rất tốt, hôm nay ta sẽ dẫn người đi thư giãn.”

.....

Thân Bắc Hà, nguyên là sĩ quan quân đội Bắc Triều Tiên, đại đội trưởng.

Trong suốt nhiều năm qua, với tư cách là một quân nhân, hắn luôn tận tụy, thực hiện nhiệm vụ bảo vệ đất nước.

Hắn tưởng rằng cuộc đời mình sẽ trôi qua bình yên và ổn định như vậy.

Nhưng...

Một nhiệm vụ ra ngoài tình cờ, khiến hấn thấy được cuộc sống của tầng lớp cao hơn, cũng thấy được thế giới rộng lớn hơn.

Từ lúc đó, trong lòng hấn đã gieo một hạt giống, một hạt giống mang tên “tham vọng”.

Xe sang nhà đẹp, mỹ nhân, tiền bạc...

Hấn từ ngưỡng mộ ban đầu, đến khao khát, từ khao khát đến thèm muốn, đến tham lam...

Những cảm xúc mạnh mẽ này không ngừng thúc đẩy hạt giống ấy, khiến nó bén rễ, nảy mầm, phát triển mạnh mẽ!

Cuối cùng một ngày, hấn quyết định phản bội, phản bội đất nước, phản bội gia đình, phản bội tất cả quá khứ của mình!

Mang theo đầy tham vọng và khát khao, hấn đến quốc gia này.

Dù thời gian hấn đến đây không lâu, tính ra chưa đến một tháng.

Nhưng trong một tháng này, hấn đã thấy và hiểu quá nhiều.

Tiền.

Hấn cần tiền.

Chỉ cần có đủ tiền, hấn có thể thực hiện và sở hữu mọi thứ mình từng mơ ước!

Nhưng vấn đề là, kiếm tiền không dễ...

“Cả thế giới, thậm chí cả nền văn minh, đều được xây dựng bằng tiền.”

“Người không có tiền, mù mờ vô tri, man rợ thô lỗ, còn người có tiền, khiêm tốn lịch sự, ôn hòa thiện lương... gần như hội tụ mọi phẩm chất tốt đẹp trên thế giới này!”

“Chúng ta phải trở thành những người như vậy, những người... có tiền!”

Nhìn số tiền nặng trĩu trong tay, khuôn mặt Thân Bắc Hà đầy mê đắm.

Nhìn số tiền này, hắn như thấy được tương lai của mình, một tương lai rực rỡ sắc màu!

Cạnh bên, một thanh niên còn non nớt nhìn số tiền trong tay Thân Bắc Hà, rồi nhìn theo hướng xe của trưởng phòng An vừa đi, vẻ mặt thắc mắc hỏi:

“Đại ca, nếu người giàu thật tốt như người nói, tại sao người vừa rồi lại phải bỏ tiền thuê chúng ta giết người?”

“Điều đó chỉ chứng tỏ hắn chưa đủ giàu.”

Thân Bắc Hà hừ lạnh một tiếng: “Hắn chỉ là kẻ làm thuê, người nghĩ số tiền này là của hắn sao?”

“Ồ~”

Thanh niên gật đầu, nhưng vẫn còn thắc mắc:

“Nhưng... nếu người giàu thật tốt như đại ca nói, sau này khi chúng ta có tiền, những việc xấu chúng ta làm bây giờ... có thể rửa sạch được không?”

“Có thể!”

Gần như không chút do dự, Thân Bắc Hà khẳng định chắc nịch: “Chắc chắn có thể!”

“Ồ...” Thanh niên cúi đầu, không nói thêm gì.

Nhìn người thuộc hạ cũ, nay là anh em, Thân Bắc Hà như đùa giỡn:

“Cảnh Minh, ta biết người nghĩ gì, nhưng người phải hiểu, lòng tốt, lương tâm, sự liêm sỉ... những thứ này chỉ cản trở

người trở thành người giàu. Nếu người không tạm thời từ bỏ chúng... ta sẽ từ bỏ người.”

Lúc này, một thanh niên tóc húi cua vội can ngăn: “Đại ca, Cảnh Minh chỉ hỏi chơi thôi... Đúng rồi, lát nữa chúng ta đi đâu? Lấy súng trước không?”

Chương 360: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Không vội.”

Thân Bắc Hà vùng tay lớn:

“Trước đây không có cơ hội cũng không có tiền, giờ có tiền rồi, phải để các người hưởng thụ chút, coi như bữa tiệc động viên trước hành động. lát nữa chúng ta sẽ mua vài bộ đồ tử tế, ăn bữa ngon... À, còn phụ nữ nữa... lát nữa chúng ta sẽ vào quán bar Teayon chơi thỏa thích!”

Mọi người cùng reo hò vui mừng.

Tiếng ồn ào khiến người qua đường nhìn với ánh mắt kỳ lạ.

Nhưng lúc này, họ không hề để ý.

Vì chẳng bao lâu nữa, họ sẽ trở thành những người thật sự giàu có!

Mọi sự khốn khổ và hèn hạ trong quá khứ, dưới ánh sáng của tiền bạc, sẽ được rửa sạch!

Nhưng họ không biết rằng.

Trong những ánh mắt kỳ lạ xung quanh, còn ẩn chứa một ánh mắt tham lam và xảo quyệt.

Tên du côn tóc vàng trước đó gọi điện báo tin cho Park Dong Chung đang lẩn trong đám đông, mắt đầy niềm vui:

“Chỉ cần theo dõi động tĩnh của họ là được hai trăm ngàn, đám quê mùa này, thật đáng giá...”

.....

Nói lý với băng đảng là chuyện nực cười.

Nói lợi ích với tài phiệt lại càng ngu ng

ốc!

Dù chỉ là một cuộc điện thoại ngắn, cũng khiến Trương Huyền nhận ra rõ ràng.

Thay vì nói, hắn quả nhiên giỏi hành động hơn.

Nếu có người không muốn nghe hắn nói, thì hãy dùng hành động thực tế để nói với họ.

“Vậy, trưởng phòng An này đã tìm vài sát thủ?”

Trương Huyền đặt khẩu súng Beretta 92F lên bàn, ba băng đạn đã được tháo ra.

Lúc này, hắn đang kiểm tra tình trạng vũ khí và đạn dược còn lại.

“Thấy có năm người, còn những kẻ không thấy thì không rõ... Dù sao ta đã cho người theo dõi họ, theo mô tả thì những sát thủ này có vẻ là người vượt biên? Dù sao người cũng biết, nơi này gần cảng Incheon, mỗi ngày có rất nhiều kẻ từ nước ngoài vượt biên vào, những người này dễ cầm rế trong thành phố này, thậm chí là cả nước, cái gì cũng dám làm.”

“Vậy còn trưởng phòng An?”

“Không rõ, lúc đó anh em của chúng ta ở gần đó chỉ có một người, không thể phân thân, nhưng ta đã bố trí người đi khắp nơi, chỉ cần hắn không rời khỏi khu vực cảng, sẽ không khó tìm.”

“Vậy là được.”

Trương Huyền khẽ gật đầu, không nói thêm, tiếp tục lạng lẽ lau súng.

Một lúc sau, Park Dong Chung bất ngờ hỏi:

“Người nên biết rằng, động đến người của tập đoàn YangDa, tức là đang đối đầu với tập đoàn YangDa. Người có biết họ giàu có thế nào không? Người nghĩ mình có thể chịu đựng được cơn giận của một gia đình tài phiệt không?”

“Trước tiên họ phải sống sót để bày tỏ cơn giận.”

Trương Huyền không thay đổi vẻ mặt: “Một người dù có nhiều tiền đến đâu, cũng không thể có thêm mạng thứ hai.”

Nói xong, Park Dong Chung lập tức hỏi tiếp: “Chỉ một mình người, có thể giết bao nhiêu người? Phải giết bao nhiêu người mới đủ?”

Câu hỏi này khiến động tác lau súng của Trương Huyền khựng lại, khoảng hai giây sau, hắn tiếp tục:

“Không biết, có thể... khi nào giết mệt, khi đó là đủ.”

Lần này, Park Dong Chung không nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi trên ghế sofa, nhú mày nhìn Trương Huyền, không nói một lời.

Một lúc lâu, Trương Huyền lắp băng đạn vào, kéo chốt nòng.

Kèm theo một tiếng “click” trong trẻo, đạn đã lên nòng.

“Ta đi một chuyến đến quán bar Teayon, sẽ sớm trở về.”

Thu gom băng đạn trên bàn, Trương Huyền đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi văn phòng của Park Dong Chung.

Nhưng chưa kịp mở cửa, Park Dong Chung đã nói:

“Người tốt hơn đừng quay lại.”

Trương Huyền nghi hoặc quay đầu, nhìn về phía Park Dong Chung.

“Sau khi tìm được vị trí của trưởng phòng An, ta sẽ gửi cho người, nhưng... đây là lần cuối cùng ta giúp người, hợp tác

của chúng ta... chấm dứt tại đây.”

Park Dong Chung nhìn Trương Huyền, ánh mắt nghiêm túc:

“Trương Min Hyeon, tính cách của người quá nguy hiểm, thành phố này không chứa nổi tham vọng và sự ngạo mạn của người, ta và anh em của ta cũng không chịu nổi hậu quả từ người mang lại. Cuối cùng, ta khuyên người một câu, có những người, không phải là đối tượng chúng ta có thể chọc vào... nên trước khi chúng ta trở thành bạn bè, hãy dừng lại tại đây.”

Trương Huyền khẽ nhún mày: “Nhưng người nên biết, chúng ta đã là chung một con thuyền... và nếu người cung cấp thông tin về trưởng phòng An cho ta, sau khi ta thành công, tập đoàn YangDa cũng sẽ không bỏ qua người chứ?”

Park Dong Chung im lặng một lúc, dường như hẳn không nghĩ tới điều này.

Nhưng sự im lặng này không kéo dài lâu.

Vài giây sau, Park Dong Chung nghiêm túc nói:

“Dù người chưa từng nói rõ, nhưng từ ánh mắt của người ta có thể thấy, người khinh thường những người như ta, nhưng bây giờ ta muốn nói, băng đảng cũng có nghĩa khí, đã hứa điều gì, ta nhất định sẽ làm. Còn về hậu quả... ta tự biết, không cần người lo.”

Nói đến đây, khuôn mặt Park Dong Chung hiện rõ sự quyết tâm, dường như đã đưa ra một quyết định nào đó.

Trương Huyền nhìn Park Dong Chung nói, mày khẽ nhướng lên, một lúc lâu mới nói:

“Người nói đúng, ta thật sự khinh thường băng đảng, nhưng...”

Nói đến đây, Trương Huyền đột nhiên ngưng lại, rồi lắc đầu, không nói tiếp.

Án vào tay nắm cửa, đẩy cửa bước ra.

Lúc này, mấy đàn em của Park Dong Chung ngoài cửa đang chán chường ngồi hoặc đứng.

Từ khi Park Dong Chung quyết định hợp tác với Đông Thành Phái, công việc cho vay nặng lãi trước đây của họ đã bị tạm dừng thậm chí bỏ hẳn.

Chương 361: Tiêu Đề 《Ẩn》

Dùng lời động viên làm đại sự của Park Dong Chung là...

“Những trò nhỏ trước đây chỉ là trò trẻ con, một người đàn ông phải đứng ở nơi cao hơn, nhìn xa hơn!”

Cạch!

Tiếng tay nắm cửa xoay vang lên, thấy Trương Huyền bước ra, mấy tên đàn em vội đứng dậy, đồng loạt cúi chào: “Đại ca Min Hyeon!”

Nhìn mấy tên đàn em, Trương Huyền có chút ấn tượng, trong đó có hai người hình như từng bị hấn đánh.

Không nói gì, Trương Huyền khẽ gật đầu, rồi bước ra khỏi công ty của Dong Chung Phái.

Trước khi xuống cầu thang, Trương Huyền chợt chú ý đến tấm biển quảng cáo cũ kỹ nằm trong đồng rác bên cạnh cầu thang.

< Công ty cho vay Dong Chung >

Nhìn tấm biển này, Trương Huyền dừng bước, vô thức quay lại nhìn cửa công ty.

Quả nhiên, đây chính là tấm biển từng treo ở cửa.

“Park Dong Chung...”

Trương Huyền thì thầm tên Park Dong Chung, không nói gì thêm, nhưng bước chân xuống cầu thang lại nhanh hơn vài phần.

.....

Đèn màu chớp nháy, say sưa trong men rượu.

Hôm nay quán bar Teayon không khác gì những ngày thường.

Dù không còn bia miễn phí như lúc khai trương, nhưng nhờ vào nguồn tài nguyên chất lượng và dịch vụ đặc biệt, họ vẫn giữ được nhiều khách.

“Haha, tối nay cứ uống thoải mái...”

Một chỗ ngồi trong quán.

Thân Bắc Hà ôm một cô gái quyến rũ trong lòng, nâng ly rượu lên, cười lớn và hô hào.

Nhìn dáng vẻ điên cuồng sau khi uống rượu của hắn, dường như hắn muốn bù đắp cho ba mươi năm qua chưa từng hưởng thụ.

Dù tiêu xài như vậy ban đầu khiến hắn hơi đau lòng.

Nhưng chỉ cần nhìn thấy ánh mắt sùng bái và cuồng nhiệt của những người phụ nữ xung quanh, Thân Bắc Hà liền quên hết mọi thứ, tận hưởng hết mình.

“Ồ~”

Một thanh niên tóc ngắn uống một ly lớn, rõ ràng là không chịu nổi nữa, cố gắng kìm nén cảm giác buồn nôn, đứng dậy nói: “Các anh em cứ uống trước, ta đi vệ sinh chút.”

Nói xong, hắn loạng choạng bước về phía nhà vệ sinh.

“Hmm? Gã kia...”

Không xa chỗ ngồi của Thân Bắc Hà.

Một tên du côn tóc vàng đã tiễn bạn gái đi, ngồi một mình trong góc nhìn theo thanh niên tóc ngắn kia.

Nhìn hướng đi... hình như là nhà vệ sinh?

Nhưng nếu không nhớ nhầm, bên cạnh nhà vệ sinh quán bar có một cửa nhỏ dẫn ra ngõ sau.

Park lão đại đã dặn phải theo dõi chặt chẽ những người này, thì mới lấy được hai trăm triệu.

Nếu để chạy thoát một người, Park lão đại không trả tiền thì sao?

Càng nghĩ càng thấy có lý.

Tên du côn tóc vàng nhìn lại chỗ ngồi của Thân Bắc Hà và mấy người khác.

‘Nhìn dáng vẻ họ, tạm thời không rời đi đâu, ta nên theo dõi thằng kia, ngăn hấn chạy trốn, nếu hấn chỉ đi vệ sinh thì tốt nhất...’

Quyết định xong, tên du côn tóc vàng đặt ly rượu xuống, đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh.

Rất nhanh, hai người một trước một sau, xuyên qua đám đông, đến trước cửa nhà vệ sinh.

Nhìn thanh niên tóc ngắn đẩy cửa vào nhà vệ sinh, tên du côn tóc vàng thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn lại chỗ ngồi của Thân Bắc Hà và mấy người khác.

Nhưng khoảng cách quá xa, cộng thêm đám đông che khuất, góc độ này, với chiều cao của hấn, thật khó để nhìn thấy gì.

Hấn cẩn thận cũng không lạ.

Phải biết rằng, thời này, hai trăm triệu won tuy không phải số tiền lớn, nhưng cũng không phải nhỏ, có tiền này, hấn ít nhất cũng có thể ăn chơi nửa tháng...

Đang nghĩ nên tìm chỗ cao hơn để quan sát, mũi hần đột nhiên ngửa, không tìm được ‘Hắt xì’ một tiếng, hắt hơi.

“Khịt... đừng nói là cảm rồi nhé...”

Cảm thấy mũi khó chịu, hần bước nhanh vào nhà vệ sinh, bắt đầu xì mũi.

Lúc này, thanh niên tóc ngắn hần theo dõi đường như đã xong việc.

Kéo khóa quần lên, hần đến chỗ bồn rửa tay, ngay cạnh tên du côn tóc vàng.

Hiss...!

Nước chảy xào xạc khi mở vòi.

Thanh niên tóc ngắn rửa tay kỹ lưỡng, dường như... quá cẩn thận.

Tên du côn tóc vàng trong lòng có quỷ, mặt căng thẳng, cố gắng rửa tay nhanh, chuẩn bị ra ngoài thì thanh niên tóc ngắn đột nhiên gọi: “Này, anh bạn, có khăn giấy không?”

“À?” Chưa kịp phản ứng, tên du côn tóc vàng quay đầu lại theo phản xạ.

Ngay lúc quay đầu, một chiếc giày trắng mới toanh mang theo luồng gió mạnh lao tới với tốc độ cực nhanh!

Bùm!!!

Tên du côn tóc vàng không kịp tránh, bị cú đá giáng vào mặt!

Nhưng chưa hết!

Ngay sau đó, một bàn tay to tóm lấy tóc hần, tay kia nhanh chóng siết chặt cổ ngăn hần kêu lên!

Sau đó, mạnh mẽ kéo hần vào một buồng vệ sinh!

Tay trái nắm tóc, tay phải siết cổ, thanh niên tóc ngắn dù mặt vẫn hơi đỏ, nhưng trong mắt đã không còn chút men say nào!

Ánh mắt đầy hung ác và sát khí, như một con sói hoang giận dữ!

“Người từ khi chúng ta vào quán đã luôn theo dõi, người là ai? Theo dõi chúng ta làm gì?”

Giọng thanh niên tóc ngắn không lớn, thậm chí có chút nhẹ nhàng.

Nhưng sát khí trong giọng nói làm tên du côn tóc vàng run rẩy toàn thân, quên cả phản kháng.

“Ồ~ xin lỗi, ta quên, giờ người không nói được.”

Như mới nhớ ra, thanh niên tóc ngắn thả lỏng tay siết cổ.

“Hà... hà...”

Cuối cùng có thể thở, tên du côn tóc vàng hít thở mạnh.

Nói thật, không khí trong nhà vệ sinh rất khó chịu, nhưng lúc này, đối với hắn, đó là không khí quý giá.

“Giờ người có thể nói chưa? Hay người muốn làm một kẻ mù?”

Chương 362: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thanh niên tóc ngắn thả tóc hắt ra, tay sờ vào thắt lưng, rút ra một con dao ngắn.

Nhìn mũi dao cách mắt mình chỉ hai centimet, mắt tên du côn tóc vàng đầy sợ hãi.

Tham vọng với hai trăm triệu won lúc này đã tan biến hoàn toàn.

Tiền? Mạng còn không giữ được, cần gì tiền?

Không do dự, hắt nói ngay:

“Ta là người của Park đại ca, thuộc Dong Chung Phái của Park Dong Chung, hắt bảo ta theo dõi một người của công ty YangDa, ta vô tình thấy các người nói chuyện với người đó, báo cáo lại với Park Dong Chung... không, là với Park đại ca, hắt bảo ta theo dõi các người, sau đó sẽ cho ta hai trăm triệu...”

“Park Dong Chung?”

Thanh niên tóc ngắn nghĩ nhanh, ngay lập tức nhớ đến danh sách mà trưởng phòng An vừa giao cho, trong đó có cái tên ‘Park Dong Chung’.

“Chúng ta còn chưa tìm người, người đã nhắm vào chúng ta rồi...”

Mắt thanh niên tóc ngắn lóe lên sát khí, hỏi tiếp: “Park Dong Chung hiện ở đâu?”

“Ở Dragon Hole, ngay tại Dragon Hole! Các người đến đó hỏi sẽ biết, người ở đó hầu như đều biết địa bàn của băng đảng Đông Thành.”

“Thì ra là vậy...”

Vừa nói xong, thanh niên tóc ngắn nhanh chóng vung dao lên!

Phập!!!

Lưỡi dao cắt đứt động mạch cổ, đâm vào khí quản tên du côn tóc vàng!

Lượng máu lớn tuôn ra!

Cơ thể phản ứng theo bản năng, tên du côn tóc vàng giãy giụa vài cái, nhưng không phát ra tiếng nào, rồi dần dần bất động.

Bịch.

Ném xác xuống, miệng và vết máu hướng về phía bồn cầu, để máu chảy vào bồn cầu.

Giống như giết gà lấy tiết.

“Phù...”

Dù đã không phải lần đầu giết người, nhưng nhìn xác trước mặt, thanh niên tóc ngắn vẫn thấy ghê tởm.

Tay cầm dao cũng hơi run.

Một lúc sau, thanh niên tóc ngắn kiểm tra mình.

Hai tay bị dính máu là điều khó tránh.

Còn áo, vì mặc áo đen nên máu dính vào không lộ rõ, chỉ hơi có mùi.

Về mùi...

Nơi này, thường chẳng ai để ý.

Rời buồng vệ sinh, đóng cửa lại, thanh niên tóc ngắn bước nhanh đến bồn rửa tay, mở vòi, rửa dao và tay.

Đang rửa tay, cửa nhà vệ sinh bất ngờ mở.

Một người đội mũ lưỡi trai, mặc đồ đen bước vào.

Quan sát xung quanh, rồi nói:

“Hmm? Có mùi máu...”

Thanh niên tóc ngắn giật mình, cảm thấy một nỗi kinh hoàng khôn tả trùm xuống!

Trong khoảnh khắc, hắn không nghĩ gì, xoay người đâm mạnh!

Nhưng trong khoảnh khắc đó!

Bùm bùm!!!

Trong tiếng nhạc DJ đình tai nhức óc ngoài nhà vệ sinh, hai tiếng súng vang lên nhanh và không quá rõ ràng!

Cổ tay phải và bụng dưới của thanh niên tóc ngắn bị đạn xuyên thủng!

Leng keng!

Dao rơi xuống.

Khi hắn ôm bụng, sắp ngã, một bàn tay nhanh chóng tóm lấy cổ áo hắn!

Đá dao vào dưới bồn rửa, kéo hắn vào buồng vệ sinh vừa giết tên du côn tóc vàng.

Cạch!

Đẩy cửa buồng vệ sinh, nhìn xác tên du côn tóc vàng.

Trương Huyền nhíu mày:

“Người của Park Dong Chung? Quả nhiên là lộ rồi...”

Ném thanh niên tóc ngắn trúng đạn vào xác tên du côn tóc vàng, Trương Huyền bước vào, đóng cửa.

“Nói đi, các người từ đâu đến? Trước làm gì? Ngoài các người còn ai? Đúng rồi, trưởng phòng An đâu?”

Lúc này, thanh niên tóc ngắn trúng đạn không kìm được đau đớn, há miệng như muốn hét.

Nhưng vừa mở miệng, Trương Huyền đã đập báng súng vào miệng hắn!

Bùm!!!

Tiếng va đập kèm hai chiếc răng đẫm máu rơi ra, tiếng hét của hắn bị đánh bật trở lại.

Nhưng bị đập một cái, thanh niên tóc ngắn như bưng tỉnh, mắt đỏ lên, nhìn Trương Huyền như muốn nói...

Người cứ chờ đây!

Trương Huyền không quan tâm.

Người muốn giết hắn nhiều vô kể, chỉ mỗi hắn?

Ở địa ngục phải xếp hàng dài cả sân bóng.

“Trong súng ta còn mười ba viên, có thể để lại mười ba lỗ trên người người, không biết... người chịu được đến viên thứ mấy?”

Nghe Trương Huyền nói, thanh niên tóc ngắn run rẩy, nhưng vẫn cắn răng đầy máu nói:

“Người đừng mơ, ta sẽ không bán đứng đại ca!”

Nói chuyện còn hơi lắp bắp.

“Thực ra người không nói, ta cũng đoán được... người từng là lính, nhìn tuổi chưa đến tuổi xuất ngũ, đào ngũ?”

Nghe vậy, mặt thanh niên tóc ngắn biến sắc.

“Mặc dù các người mặc đồ hiệu, nhưng không hợp với phong cách các người, chạm vào biết ngay là mới mua, chưa giặt, ai lại mua đồ đắt tiền nhưng không hợp để mặc? Người giàu mới nổi?”

“Còn nữa, tay người đầy chai, vai cũng có chai nổi, nhiều vết không giống do dùng súng... Để ta đoán, là nông cụ? Trước khi nhập ngũ làm nông?”

“Người nói tiếng Hàn nhưng giọng kỳ lạ, không giống người miền Nam, làm lính, gia cảnh nghèo, chưa từng thấy đời, còn giọng...”

Nói vậy, Trương Huyền luôn quan sát biểu cảm của thanh niên tóc ngắn, càng chắc chắn hơn.

Dù hẳn từng làm lính, trúng đạn vẫn dám cứng, đủ thấy ý chí không tệ.

Nhưng, tâm lý... vẫn chưa đủ.

Vài câu là sắc mặt hẳn thay đổi.

“Người từ Bắc Hàn chạy trốn, đào ngũ...”

“Im miệng!”

Trương Huyền chưa nói hết, thanh niên tóc ngắn đã giận dữ hét: “Người biết gì về chúng ta...”

Bùm!

Chưa nói xong, Trương Huyền đập mạnh vào vết thương ở bụng hẳn!

Đau đớn, thanh niên tóc ngắn trợn mắt, há miệng, nhưng không hét được.

Trương Huyền bình tĩnh nhìn hẳn:

“Ta không quan tâm quá khứ các người, chỉ muốn biết... vừa hỏi người rồi, giờ người chỉ cần trả lời, ta có thể cho

người chết nhanh.”

Chương 363: Tiêu Đề 《Ẩn》

.....

“Bằng Hải đâu rồi? Lo liệu một tên cón con, cần nhiều thời gian thế?”

Lúc này, tại chỗ ngồi.

Thân Bắc Hà liếc nhìn chỗ tên du côn tóc vàng ngồi, nhú mảy.

Hắn đã nhìn tên theo dõi họ.

Bộ dạng lỏng lẻo, rõ là bị rượu sắc hủy hoại.

Nói là cận bệnh đã tăng bốc hắn.

Người như vậy, hắn một tay giết ba người!

Chưa ra tay vì đông người, dễ gây động tĩnh.

Cũng vừa hay.

Bằng Hải đi vệ sinh, gã kia cũng dám theo?

Chỉ cần không phải người chủ thuê theo dõi, giết hắn chẳng vấn đề gì.

Nhưng...

Đã mấy phút rồi, Bằng Hải chưa về.

Dù gã kia có vũ khí, cũng không phải đối thủ của Bằng Hải, chẳng lẽ... có chuyện?

Suy nghĩ đến đây, Thân Bắc Hà nhìn về phía một người to lớn đứng bên cạnh:

“Người dẫn theo Cảnh Minh, hai người cùng qua xem tình hình thế nào.”

“Ừ!”

Người to lớn gật đầu, liền kéo theo Cảnh Minh, xuyên qua đám đông, tiến về phía nhà vệ sinh.

Nhưng khi họ đến gần cửa nhà vệ sinh thì cửa đột nhiên mở ra.

Một thanh niên đội mũ lưỡi trai, dùng khăn giấy lau khô tay, bước ra từ.

Ba người trong một giây, sáu mắt chạm nhau!

“Là người!?”

Cảnh Minh nhớ rất rõ, thêm vào đó không lâu trước đã xem ảnh của Trương Huyền, nên liếc mắt đã nhận ra khuôn mặt của Trương Huyền!

Còn người to lớn bên cạnh dù phản ứng chậm hơn, nhưng nhìn thấy phản ứng của Cảnh Minh, cũng có thể đoán ra tình hình!

Lập tức chụp lấy một chiếc ghế bên cạnh, dùng lực ném về phía Trương Huyền!

Trương Huyền hơi nghiêng người tránh được, đưa tay sờ súng!

Hai người kia dù sao cũng là lính chuyên nghiệp, nhìn động tác của Trương Huyền liền hiểu ngay hắn muốn làm gì, lập tức cúi người, trốn vào đám đông xung quanh!

Thông thường, hành động của họ không có gì sai.

Dù gì họ cũng không có súng, đối mặt với đối thủ có súng, đương nhiên phải tận dụng môi trường xung quanh thậm chí là người qua đường để làm bia đỡ đạn.

Nếu đối phương là người tốt, thấy họ trốn vào đám đông, tám phần sẽ không dám nổ súng bừa bãi.

Nhưng nếu đối phương là kẻ xấu, có nhiều bia đỡ đạn như vậy, chỉ với một khẩu súng ngắn, làm sao có thể may mắn bắn trúng được...

Pằng!!!

Đầu của người to lớn vừa trốn vào đám đông liền bùng nổ một đóa hoa máu!

Toàn thân hắn theo quán tính lao về phía trước, trượt trên sàn nhà bóng loáng vài mét!

Máu và não hòa lẫn, giống như một chiếc cọ vẽ, để lại trên sàn một đường “tranh vẽ” dài!

Pằng!!!

Tiếng súng vang lên, dù trong tiếng nhạc chói tai cũng có không ít người nghe thấy động tĩnh.

“A!!!”

Tiếng thét của phụ nữ vang lên.

Thi thể của người to lớn trượt trên sàn nhà vài mét, đụng vào không ít người.

Trong chốc lát, hiện trường hỗn loạn, mọi người xung quanh đồng loạt tìm cách tản ra.

Nhưng những người ở xa hơn, chưa hiểu rõ tình hình, vẫn còn đứng đưa đầu theo nhịp nhạc, nhảy múa theo điệu thanh xuân của mình.

“Nhanh và chuẩn thật...”

Cảnh Minh nhìn thi thể của người to lớn không xa, con ngươi rung động, không kịp suy nghĩ nhiều, liền vội vàng bỏ chạy.

Dưới sự che chắn của đám đông xung quanh, tiếng súng thứ hai mãi không vang lên.

Nhưng ngay khi hân vui mừng vì thoát chết!

Pằng!!!

Phía sau đám đông, ánh lửa lóe lên từ nòng súng!

Cảnh Minh bị bắn vào vai, cả người ngã nhào xuống đất!

“Cảnh Minh!!!”

Tại khu vực ghế ngồi, một thanh niên cao lớn bên cạnh Thân Bắc Hà chứng kiến tất cả, lập tức lao lên!

Ở phía bên kia của đám đông, Trương Huyền hơi cúi người, tay phải cầm súng thu về dưới cằm, nòng súng hơi chếch xuống.

Tay trái đưa ra, đẩy đám đông phía trước!

Nhanh chóng, Trương Huyền tiến vào trung tâm sàn nhảy.

Đây chính là vị trí mà Cảnh Minh vừa ngã xuống.

Nhưng khi Trương Huyền đến nơi, dưới đất đã không còn thân ảnh của Cảnh Minh.

Khi Trương Huyền chuẩn bị rời khỏi chỗ này, đám đông bên cạnh đột nhiên bị đẩy ra!

Vút!!!

Một con dao ngắn từ phía sau chọc tới!

Bản năng phản ứng, Trương Huyền bước sang trái né tránh, tay trái thu về tư thế cầm súng hai tay, nhanh chóng xoay người bóp cò!

Pằng pằng!!!

Chưa kịp ngấm, nhưng hai phát bắn chỉ điểm vẫn trúng một viên vào ngực, một viên vào đầu!

Kẻ tấn công lập tức ngã xuống!

Nhưng chưa kịp để Trương Huyền nhìn rõ kẻ tấn công là ai, phía sau đột nhiên xuất hiện một gã nhỏ con!

Gã này đột nhiên ôm chặt cánh tay phải của Trương Huyền, cố gắng đoạt lấy súng.

Khả năng cận chiến của Trương Huyền quả thực là điểm yếu.

Nhưng điều này không có nghĩa là hắn không có sức phản kháng khi bị tấn công gần!

Cổ tay phải xoay ngược, giữ chặt tay cầm súng ngăn cản việc đoạt súng, đồng thời tay trái nhanh chóng thò ra sau, bất kể chạm vào gì, eo hạ xuống dẫn động cánh tay, dùng sức kéo mạnh!

Vút! Bốp!!!

Hai người lập tức lăn lộn thành một đống!

Lúc này, Trương Huyền mới nhìn rõ khuôn mặt của kẻ đó.

Hừ, chẳng phải là tên nhóc vừa bị mình bắn vào vai sao?

Nhìn kỹ lại, thứ mình vừa chụp lấy chính là vai bị thương của hắn!

Không chút do dự, Trương Huyền dùng ngón tay bóp mạnh, ngón trỏ và ngón giữa thậm chí trực tiếp bóp vào vết thương do đạn!

“Aaaa!!!”

Đau chồng thêm đau, Cảnh Minh kêu lên thảm thiết, lực đạo trên tay cũng yếu đi vài phần.

Chương 364: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chính sự sơ hở này cho Trương Huyền cơ hội!

Gối dùng lực thúc mạnh, tay phải kéo mạnh, lập tức kéo nòng súng về, nhắm vào bụng của gã!

Giây tiếp theo!

Bóp cò!

Pằng pằng pằng!!!

Liên tục ba phát!

Ba viên đạn bắn ra, trên bụng gã mở ra ba cái lỗ!

Cảnh Minh trúng thêm đạn, hoàn toàn mất sức phản kháng, tay giữ chặt cánh tay của Trương Huyền cũng vô lực thả lỏng.

Thoát khỏi sự kiềm chế, Trương Huyền nhìn kẻ này có vẻ còn trẻ, không hề do dự, nhắm vào đầu hắn nổ súng!

Pằng!!!

Máu bắn tung tóe!

“Hừ...”

Trương Huyền đứng dậy từ dưới đất, lúc này, tất cả mọi người trong quán bar đã phát hiện ra tình hình này.

Nhạc tắt, đám đông như phát điên, lao về phía cửa.

“Giết người rồi!”

“Chạy mau!”

“...”

Nhìn quanh một vòng, Trương Huyền chỉ thấy vài tên bảo vệ của quán bar đang ngược dòng xông lên, dường như muốn ngăn cản mình.

“Còn một tên nữa...”

Theo thông tin hẩn biết, tổng cộng có năm sát thủ, hiện tại đã bị mình giết bốn, còn lại một tên... chạy rồi sao?

Đã quen thuộc với môi trường xung quanh quán bar, Trương Huyền nhanh chóng điếm qua bản đồ trong đầu.

Ý nghĩ lướt qua.

“Này! Ngươi là ai!? Tại sao lại gây chuyện ở đây!”

Một người đàn ông mặc vest tím, ngực đeo bảng tên quản lý, núp sau hai bảo vệ, nhìn Trương Huyền với vẻ căng thẳng.

Không thể phủ nhận, nhân viên và bảo vệ trong quán bar này đều là người xuất thân từ băng đảng.

Nhìn thấy Trương Huyền giết liên tiếp mấy người vẫn dám xông lên?

Thực sự dũng cảm đáng khen.

“Tránh ra.”

Trương Huyền không định dây dưa với họ, hạ thấp vành nón nói trầm giọng.

“Ông chủ chúng ta là...” Người quản lý còn muốn nói gì đó.

Trương Huyền đột nhiên giơ súng, bắn một phát lên trần nhà!

Pằng!

Tiếng súng vang lên, tất cả mọi người, kể cả người quản lý, vội vàng nhường đường, nhìn theo Trương Huyền rời khỏi quán bar.

“Chết tiệt...”

Nhìn đồng xác chết dưới đất, mặt người quản lý rất khó coi, giống như ăn phải cứt.

Phải biết rằng mấy ngày trước ông chủ của họ vừa nhận được khoản đầu tư từ vài ông trùm băng đảng.

Giờ mới mấy ngày? Đã xảy ra chuyện thế này.

Nếu quán bar vì thế mà đóng cửa, đám trùm đó chẳng phải sẽ phát điên?

“Quản lý, giờ chúng ta phải làm sao? Có đuổi theo không?” Một tên tay chân bên cạnh nuốt nước bọt, lo sợ hỏi.

“Đuổi? Đuổi cái gì! Ngươi có mấy cái đầu mà đủ người ta đánh?” Quản lý hận hận nhổ một bãi nước bọt: “Mau gọi điện thoại báo cho ông chủ!”

“Dạ!”

.....

Trong khi đó, trên con đường ngoài kia.

Thân Bắc Hà, đã thay một chiếc áo khoác mới và đội một chiếc mũ đen lấy từ quán bar, gương mặt nhăn nhó, bước đi nhanh trên vỉa hè.

“Đáng chết, đáng chết...”

Hắn không ngờ rằng tay súng đó lại mạnh đến vậy.

Nhìn mấy người anh em của mình chết trước mặt thực sự là một cảm giác không dễ chịu, nhưng hắn cũng không còn cách nào khác.

Dù chỉ nhìn một chút nhưng hắn cũng nhận ra tay súng đó có khả năng chiến đấu rất mạnh, kỹ năng bắn súng lại càng xuất sắc.

Trong tình huống không có súng, dù mình có xông lên cùng lúc cũng có lẽ là chết.

Thay vì vô ích bỏ mạng, chi bằng tranh thủ lúc tay súng đó bị Jingming kéo giữ mà theo đám đông chạy thoát ra ngoài, ít nhất vẫn còn cơ hội báo thù.

“Nhưng... người đó rốt cuộc là ai? Tại sao lại ra tay với bọn ta?”

Từ đầu đến cuối, Thân Bắc Hà chưa từng thấy mặt Trương Huyền, đương nhiên không thể ngay lập tức đoán ra thân phận của hắn.

Nhưng...

Không cần biết là ai, chỉ cần vừa tới đã ra tay giết người, mục đích đã quá rõ ràng.

“Chậc... thế này không ổn!”

Hiện tại, mình đang cô lập, một khi bị phát hiện, rất có thể sẽ lại bị tấn công.

Nghĩ đến đây, Thân Bắc Hà lập tức lấy điện thoại ra, gọi cho trưởng phòng An.

Nhưng gọi liên tục hai ba cuộc, phía bên kia vẫn không có ai nghe máy.

“Chết tiệt, sao không nghe điện thoại...”

Nghe âm thanh từ điện thoại, sắc mặt Thân Bắc Hà càng khó coi hơn.

Nghĩ đến việc tay súng đó có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, nỗi lo lắng trong lòng Thân Bắc Hà càng lớn.

Nhìn vào giao diện tin nhắn, địa chỉ và số điện thoại mà trưởng phòng An đã gửi cho hắn.

Cẩn rằng, hắn gọi điện.

“Alo? Ta muốn mua ít đồ...”

Nhưng, Thân Bắc Hà không biết, lúc này không xa phía sau hắn, Trương Huyền đang theo dõi hắn từ xa.

Liếc nhìn cảnh sát đang chạy tới và xe cảnh sát lao nhanh qua, Trương Huyền lặng lẽ giấu khẩu súng đi.

Đôi mắt dưới vành mũ, tĩnh lặng như nước.

“Tên này... rốt cuộc muốn làm gì?”

Đứng từ xa ở phía bên kia đường, Trương Huyền giả dạng thành người qua đường, dùng ánh mắt quan sát Thân Bắc Hà không xa.

Lúc này, Thân Bắc Hà đã thay đổi trang phục, đứng trước cửa một trung tâm thương mại, có vẻ như đang chờ đợi điều gì đó.

Suốt chặng đường này, Trương Huyền chưa có cơ hội ra tay.

Điều này cũng không có cách nào khác, dù sao hiện tại bọn họ đều đi bộ, dù đi nhanh đến đâu cũng không thể rời quá xa quán bar Taiyan.

Hiện tại vì sự kiện xả súng ở quán bar Taiyan, xung quanh đầy cảnh sát, cơ bản chỉ cần đi vài phút sẽ gặp một xe cảnh sát.

Đặc biệt là khu vực đông người như thế này, cảnh sát tuần tra lại càng nhiều.

Chương 365: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhân tiện nói thêm, giống như Thân Bắc Hà, Trương Huyền sau khi rời khỏi quán bar không lâu, đã mua một chiếc áo khoác jeans và mũ jeans từ một sạp bán đồ trên phố, tiện thể đeo thêm một chiếc khẩu trang.

Dù sao, nếu không lập tức thay đổi trang phục, Trương Huyền có lẽ phải tính đến việc tạm thời rút lui.

Dù đường phố Incheon thời đại này cơ bản không có nhiều camera giám sát, nhưng nếu bị nhận diện vì trang phục và bị cảnh sát truy nã, Trương Huyền cũng sẽ rất phiền toái.

Hắn tái khởi động lại cuộc sống, không phải để tái diễn kết cục lần trước.

“Chết tiệt... sao người vẫn chưa tới?”

Lúc này, Thân Bắc Hà mơ hồ cảm thấy lo lắng, nhưng nhìn quanh, không phát hiện ra vấn đề gì.

Khi gọi điện cho tên buôn vũ khí kia, hắn đã rõ ràng bày tỏ ý định mua súng của mình.

Bên kia đương nhiên cũng rất hào hứng đồng ý, hơn nữa còn nói ngoài việc đến cửa hàng lựa chọn, còn có thể giao hàng tận nơi.

Với sự tiện lợi như vậy, Thân Bắc Hà đương nhiên vui vẻ chấp nhận, sau khi trình bày nhu cầu của mình, bên đó bảo hắn chờ ở cửa trung tâm thương mại gần đây.

Nhưng nói là mười lăm phút sẽ đến, giờ đã gần nửa tiếng mà vẫn chưa thấy ai.

Đang cân nhắc xem có nên tạm hoãn giao dịch, tìm chỗ an toàn trước không thì điện thoại trong túi lại reo lên.

Thân Bắc Hà lấy điện thoại, nghe máy:

“Alo?”

“Aiya, thật xin lỗi quý khách, nhân viên giao hàng của chúng ta ban đầu đã xuất phát rồi, nhưng nghe nói khu vực quý khách vừa xảy ra một vụ xả súng, bây giờ trên đường đầy cảnh sát tuần tra, giao dịch mạo hiểm e rằng sẽ nguy hiểm, để an toàn cho cả hai bên... quý khách có muốn đổi thời gian hoặc địa điểm không?”

Giọng nói bên kia không có nhiều sự xin lỗi, điển hình của giọng nhân viên chăm sóc khách hàng.

“Cái gì? Sao các người không nói sớm?”

Thân Bắc Hà tức giận, hắn đã đợi ở đây rất lâu, mạo hiểm rất lớn.

“Chúng ta cũng vừa mới biết, thưa quý khách. Nếu quý khách muốn hủy giao dịch cũng được, phí giao hàng sẽ không tính cho quý khách.”

“Các người...”

Thân Bắc Hà nghiến răng, nhưng vẫn không nói lời hủy giao dịch:

“Được rồi, địa chỉ các người ở đâu? Ta sẽ tự tới giao dịch.”

“Cũng được, địa chỉ ta sẽ nhắn cho quý khách, nhưng ta phải nhắc rằng, chỉ mình quý khách tới, chúng ta không tiếp đón nhiều hơn một người.”

“Ta biết rồi.”

Vừa cúp điện thoại vài giây, một tin nhắn địa chỉ gửi tới điện thoại của Thân Bắc Hà.

May mắn, không lâu trước khi Thân Bắc Hà vừa đến Incheon, với tinh thần của một quân nhân, hắn đã ghi nhớ bản đồ địa phương, nên vừa nhìn tên địa chỉ đã biết chính xác phải đi đâu.

“Thật xui xẻo...”

Án vành mũ xuống, Thân Bắc Hà lảo bảo không hài lòng, sau đó rời khỏi chỗ đứng.

Từ xa, Trương Huyền chú ý đến động tĩnh của hắn, không chần chừ mà đi theo.

Rất nhanh, hai người trước sau đi vài phút.

Đang khi Trương Huyền cân nhắc có nên đổi trang phục một lần nữa để đề phòng, hắn bỗng nhận ra con đường này...

Dường như mình đã đi qua?

Nhìn cảnh hai bên đường.

Dù trời đã tối, Trương Huyền vẫn nhận ra, phía trước không xa là khu chung cư Sinyang, nơi mình lần trước đã tự tử để tái khởi động cuộc sống.

Nhìn vào tấm biển bên đường có chữ ‘Sinyang’, Trương Huyền kinh ngạc:

“Không lẽ trùng hợp vậy...”

Nhưng rõ ràng, đúng là trùng hợp.

Trong khu vực này, để mua súng đạn, quả thật chỉ có một chỗ như vậy.

Nhìn Thân Bắc Hà phía trước bước vào khu chung cư Xinyang, Trương Huyền do dự một chút, rồi cũng theo vào.

Với địa hình khu này, Trương Huyền rất quen thuộc.

Vào cổng, hắn nhanh chóng đi đường tắt, đến dưới tòa nhà mà mình nhớ.

Theo những gì Trương Huyền biết, người phụ trách địa điểm buôn vũ khí này khá xảo quyệt, ban đầu địa chỉ họ đưa đều là giả.

Khi khách đến địa chỉ giả và gọi điện hỏi, người tiếp dẫn sẽ quan sát và xác nhận khách không có mối đe dọa, rồi mới xuất hiện...

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trương Huyền nhìn xung quanh.

Không ngoài dự đoán, người thanh niên phong cách thời thượng trước đây tiếp dẫn mình, đang ngồi trên ghế dài đối diện, vừa chơi điện thoại vừa thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn qua đây.

Lúc này, Thân Bắc Hà cũng đã cầm điện thoại, xuất hiện không xa.

Nhìn hắn đang tìm kiếm số nhà, Trương Huyền nảy ra ý tưởng.

Không dừng lại quá lâu, Trương Huyền trực tiếp đi vào lối cầu thang.

Lúc này, đèn cầu thang trong tòa nhà chưa bật

, nên đứng trong cầu thang, Trương Huyền có thể nhìn thấy bên ngoài, nhưng bên ngoài chưa chắc thấy được trong.

Rất nhanh, chưa đầy một phút, Thân Bắc Hà đã tới trước tòa nhà.

Nhìn số nhà trên đầu, Thân Bắc Hà nghi hoặc nhìn quanh: “Địa chỉ nói là đây... nhưng không có số tầng và số phòng à?”

Đang khi Thân Bắc Hà định gọi điện hỏi, Trương Huyền bất ngờ bước ra từ bóng tối cầu thang: “Aiya, người là khách muốn mua hàng đúng không?”

“Hử?” Thân Bắc Hà rõ ràng cảnh giác, quan sát Trương Huyền từ đầu đến chân: “Người là...”

Trương Huyền không giải thích nhiều, làm dấu tay súng rồi cười nói: “Không ngờ người tới nhanh vậy, ta đang định ra cổng khu đón người... Được rồi, đã tới rồi thì theo ta, kho hàng chúng ta ở.”

Chương 366: Tiêu Đề

《Ẩn》

Dù đã nhìn thấy ảnh của Trương Huyền, nhưng lúc này Trương Huyền đeo khẩu trang, và trước đó trong quán bar, Thân Bắc Hà không thấy mặt hắn.

Nên nhất thời không nhận ra thân phận Trương Huyền.

Thêm vào đó, việc mình mua súng chỉ có người bán biết...

Địa chỉ khớp, người... mình chưa từng gặp...

Nghĩ đến đây, dù trong lòng vẫn có chút lo lắng, nhưng để nhanh chóng có được vũ khí, Thân Bắc Hà vẫn ngoan ngoãn theo Trương Huyền vào cầu thang, biến mất trong bóng tối.

Cách đó không xa, trên con đường đá trong khu chung cư.

Người thanh niên thời thượng ngồi trên ghế dài nhìn thấy Thân Bắc Hà bước vào cầu thang, ngạc nhiên chớp mắt:

“Ta cứ tưởng đó là khách hàng, hóa ra không phải...”

Thành phố Incheon, câu lạc bộ tư nhân Vườn Nam Bộ.

Thời đại này ở Incheon, nơi như câu lạc bộ tư nhân không nhiều, thực sự có tiếng chỉ có hai ba chỗ.

Và ‘Vườn Nam Bộ’, chính là nơi tụ tập nhiều người giàu nhất trong số đó.

“Trước đây ta cũng từng đến đây một lần với cha người, hẳn mở cho ta một thẻ thành viên, nếu không hôm nay, chúng ta e rằng không vào được... Dù sao chỗ này rất hợp cho công tử như người giải trí.”

Trong sảnh thấp thoáng cổ điển phong cách châu Âu.

Liều Chính Hách theo trưởng phòng An đi vào, không thấy quá nhiều trang trí hoa lệ.

Những gì thấy được dọc đường, phần lớn là các bức tranh chân dung nghệ thuật, bình cổ, v.v...

Thoạt nhìn không quá nổi bật.

Nhưng nếu có chút kiến thức, sẽ nhận ra những bức tranh và bình này phần lớn là đồ cổ nghệ thuật đắt giá.

Và thật may, Liều Chính Hách có chút kiến thức đó.

Nhìn quanh, thỉnh thoảng thấy những khách đi qua, Liều Chính Hách gần như nhận ra một số người, phần lớn là người giàu có ở Incheon.

Nên không nhịn được hỏi: “Ở đây thu phí rất cao sao?”

Trưởng phòng An bên cạnh lắc đầu: “Ngoại trừ một vài dịch vụ đặc biệt, hầu như mọi thứ ở đây đều miễn phí.”

“Miễn phí?”

“Đúng, ông chủ ở đây rất bí ẩn, dù ta chưa gặp, nhưng nghe nói là người châu Âu, một phần việc kinh doanh của tập đoàn YangDa cũng hợp tác với họ, nếu người hứng thú, có thể hỏi cha người sau khi về.”

Hai người đang nói chuyện.

Một nam thanh niên mặc đồng phục phục vụ đi tới.

“Chào buổi tối, An tiên sinh, còn vị này là...”

Phục vụ bước tới cúi chào, nhìn qua Liều Chính Hách bên cạnh, như thể nhận ra, ngạc nhiên nói:

“Vị này... có phải là trưởng nam của chủ tịch Liều, Liều Chính Hách Liều thiếu gia?”

Liễu Chính Hách nhú mày, không nói.

Trưởng phòng An cười gật đầu: “Đúng, làm phiền người lát nữa mở thẻ thành viên cho Liễu thiếu gia, ta tin sau tối nay, Liễu thiếu gia sẽ lại tới.”

“Tất nhiên.”

Phục vụ cười nói: “Mời hai vị theo ta, An tiên sinh đặt phòng và dịch vụ đã sẵn sàng.”

“Cảm ơn.”

Trưởng phòng An cười, rồi nhìn Liễu Chính Hách.

Nhưng Liễu Chính Hách vẫn có vẻ không hứng thú, như thể tâm trí đang đề đầu đó.

“Xem ra, người vẫn có vấn đề trong lòng.”

Trưởng phòng An không vội đi, ngồi xuống sảnh, ra hiệu phục vụ mang hai ly nước.

“Người vẫn nghĩ đến chuyện mấy người Bắc Triều Tiên trước đó?” Trưởng phòng An hỏi.

“Ừ.”

Liễu Chính Hách gật đầu, nhưng nhanh chóng lắc đầu.

Tình trạng hẩn giống như sinh viên lần đầu trốn học theo bạn, đầy bất an.

Trưởng phòng An tinh ý, liếc nhìn biết Liễu Chính Hách đang nghĩ gì, đành thở dài:

“Xem ra ta nói với người trước đó đều vô ích... Người nên yên tâm, không sợ nói với người, những người đi lại trong sảnh này, nhìn bề ngoài hào nhoáng, nhưng những việc bọn họ làm, không chừng còn bẩn hơn chúng ta, quạ đen khắp thiên hạ, chúng ta cũng chỉ là một con trong số đó.”

Nhưng vừa nói xong, Liễu Chính Hách đột nhiên hỏi: “Những người Bắc Triều Tiên đó... thật sự đáng tin không?”

Trưởng phòng An sững sờ: “Hóa ra người lo lắng chuyện này sao? Về chuyện này, ta nghĩ người hoàn toàn không cần bận tâm, đúng như ta đã nói trước đây, bọn họ là những người chuyên nghiệp.”

Đang nói, người phục vụ bưng hai ly đồ uống bước tới, đặt xuống trước mặt hai người một cách cung kính.

Trưởng phòng An cầm lên một ly, uống cạn cả ly cùng với vài viên đá, trên mặt hiện lên nụ cười sảng khoái:

“Chuyện chuyên nghiệp, thì phải để người chuyên nghiệp làm, đúng không?”

Nói xong, hắn đặt chiếc ly xuống.

Đáy ly thủy tinh chạm vào mặt bàn kính, phát ra âm thanh trong trẻo.

Keng!

...

Keng!!!

Đầu của Thân Bắc Hà bị đôi bàn tay lớn đập mạnh vào lan can thép không gỉ!

“Ừa!”

Đau đớn dữ dội từ đầu khiến Thân Bắc Hà chóng mặt trong chốc lát.

Nhưng lúc này hắn cũng đã điên tiết, cố gắng chịu đựng cơn đau ở đầu, hai tay dùng lực đẩy ra, thoát khỏi sự khống chế, rồi tung một cú đá!

Bùm!!!

Một tiếng vang trầm đục!

Dù cú đá bị chặn lại, nhưng hấn cũng nhờ lực phản chấn này mà kéo dài khoảng cách giữa hai người!

“Xi...”

Thân Bắc Hà hít một hơi lạnh, chỉ cảm thấy trán mình ẩm ướt.

Rõ ràng là đã chảy máu.

“Người là ai!?”

Thân Bắc Hà lùi lại hai bước, nhanh chóng rút ra một con dao găm từ người, tay phải cầm ngược trước mặt, sẵn sàng tư thế đấu dao, nghiêng răng nhìn Trương Huyền toàn thân mặc đồ đen cách đó ba mét.

Chương 367: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc này, Trương Huyền cũng có chút ngạc nhiên.

Đầu của gã này cứng thật, phản ứng cũng không chậm chút nào.

Tấn công bất ngờ mà không hạ gục được hắn, lại còn bị hắn thoát khỏi.

Thấy Thân Bắc Hà rút dao, dù Trương Huyền không muốn nổ súng ở đây, nhưng hắn cũng không muốn mạo hiểm bị thương hoặc thua cuộc, với gã này rõ ràng không yếu.

Vì vậy, hắn nhanh chóng rút khẩu Beretta từ sau lưng ra.

Nhưng!

Ngay khi Trương Huyền vừa cử động, Thân Bắc Hà đột nhiên lao tới như một con báo, cúi người và lao nhanh tới!

Chỉ trong khoảng cách ba mét ngắn ngủi, trong chớp mắt đã đến nơi!

Vút!!!

Đồng tử Trương Huyền đột nhiên co lại, dù mắt hắn theo kịp nhưng cơ thể lại chậm một nhịp, chỉ kịp lùi một bước!

Lưỡi dao sắc bén lướt qua trước ngực!

Áo trước ngực ngay lập tức bị rách một đường!

Gần như theo bản năng, Trương Huyền nhanh chóng rút súng, trong khi lùi lại, hắn cầm súng bằng một tay và bắn theo hướng chỉ định từ thắt lưng!

Bùm bùm!!!

Hai tiếng súng nhanh chóng vang lên!

Một viên đạn bắn vào ngực Thân Bắc Hà!

Viên thứ hai nhắm vào đầu Thân Bắc Hà,

Nhưng trong khoảnh khắc đó, ngay khi tiếng súng đầu tiên vang lên, Thân Bắc Hà đã va vào người Trương Huyền!

Khiến cho phát đạn thứ hai bắn trượt!

Lúc này, dưới ảnh hưởng của Adrenaline tăng vọt, Thân Bắc Hà tạm thời không cảm thấy đau đớn!

Hành động không chút chậm trễ!

Nhờ tốc độ và quán tính, hắn đẩy ngã Trương Huyền!

Một tay giữ chặt cánh tay cầm súng của Trương Huyền, trong khi tay kia giờ dao muốn đâm!

Trương Huyền cũng không ngồi im, lập tức nâng tay đỡ cánh tay cầm dao của Thân Bắc Hà!

Trong một lúc, hai bên giằng co!

Nhưng lúc này, sắc mặt Thân Bắc Hà đột nhiên thay đổi, áo ngực bắt đầu thấm máu!

“Khụ...”

Khi máu từ cổ họng ho ra, miệng hắn tràn đầy vị máu, Thân Bắc Hà mới nhận ra mình đã trúng đạn!

Trong đau đớn và mất máu, sức lực và sự chịu đựng của hắn bắt đầu giảm nhanh chóng.

Thấy cơ hội, Trương Huyền dùng tay trái giữ chặt cổ tay phải của hắn, xoay mạnh, nhân lúc hắn đau đớn, lưỡi dao rơi ra, đầu gối của Trương Huyền đẩy mạnh lên, đảo ngược tình thế, đè Thân Bắc Hà xuống!

Lúc này, tay phải cầm súng của Trương Huyền vẫn bị Thân Bắc Hà giữ chặt.

Nhưng sức lực của Thân Bắc Hà đã giảm đi nhiều so với lúc đầu.

Hơn nữa Trương Huyền đã nổ súng, nên không tiếc gì viên đạn!

Hắn điều chỉnh góc súng, bắn hai phát vào bụng Thân Bắc Hà!

Bùm bùm!!!

“Ưa!!!”

Thân Bắc Hà vừa định hét lên, cánh tay trái của Trương Huyền đã đè lên cổ hắn!

Ánh mắt hai người gặp nhau trong khoảnh khắc đó!

Dù ánh sáng mờ nhạt!

Họ vẫn nhìn thấy rõ ràng trong mắt đối phương, sát ý mãnh liệt!

Nhưng...

Thân Bắc Hà đã hết cơ hội rồi!

Trương Huyền rút tay phải khỏi sự kiềm chế, nhanh chóng di chuyển cánh tay!

Nòng súng nhắm thẳng vào đầu Thân Bắc Hà!

Bùm!!!

Trong bóng tối, tia sáng cam lóe lên!

Viên đạn xuyên qua đầu!

“Hít...”

Trương Huyền đứng dậy, xoa ngực.

Dưới ánh sáng yếu ớt chiếu vào, hắn nhìn bàn tay mình.

Máu dính đầy lòng bàn tay.

Nhìn xuống, thấy áo ngực bị rách một vết, máu đang rỉ ra.

“Bị thương rồi? Không tránh được lưỡi dao sao?”

Cảm thấy đau, Trương Huyền mặt biến sắc, liền cởi cúc áo kiểm tra vết thương.

May mắn, dù lưỡi dao rách qua áo làm hắn bị thương, nhưng ngoài vết rách dài, vết thương không sâu, chỉ là vết xước nhẹ.

Có lẽ, ngủ một đêm, vết thương cũng lành gần hết.

“Tên này...”

Nhìn xác Thân Bắc Hà trên đất, Trương Huyền hơi nhíu mày.

Tên người Bắc Triều này trông không cao to mạnh mẽ lắm.

Nhưng khả năng cận chiến của hắn thực sự không yếu, thể chất còn vượt trội hơn mình.

Phản ứng nhanh nhẹn và khả năng phản công, gần như đã biến chiến thuật thành bản năng.

Nếu không phải trong khoảnh khắc đó, Trương Huyền nhanh chóng rút súng bắn trúng hắn, thì vừa rồi đã rất nguy hiểm.

“Cựu binh sao...”

Nghe tiếng ồn ào dần tăng lên bên ngoài tòa nhà.

Trương Huyền biết, hiệu ứng dây chuyền do tiếng súng gây ra, sắp bắt đầu.

“Không thể ở lại nữa.”

Hắn cúi xuống, nhanh chóng lục lọi trên người Thân Bắc Hà, tìm thấy điện thoại và một bó tiền mặt dày.

Số tiền không ít, dù không có thời gian đếm kỹ, nhưng từ độ dày của xấp tiền, có thể thấy số tiền này khoảng chục triệu.

Nhặt lên con dao ngắn của Thân Bắc Hà trên đất, kiểm tra lại hiện trường không để lại thứ gì, Trương Huyền nhanh chóng rời khỏi cửa thang máy.

Nhìn xung quanh, thấy nhiều người đang chạy ra khỏi khu để “lánh nạn”, Trương Huyền kéo thấp mũ, hòa vào đám đông, rất nhanh, rời khỏi nơi đó.

Vừa ra khỏi khu chưa đầy một phút.

Vài chiếc xe cảnh sát phóng nhanh qua bên cạnh hắn.

“Đến nhanh thật... Trước đó còn định nhân cơ hội này, đến cửa hàng vũ khí bổ sung thêm đạn dược, nhưng giờ xem ra, không thể được rồi.”

Nhìn xe cảnh sát lao vào khu, Trương Huyền đổi mắt nhìn tòa nhà chung cư ở phía xa.

Dù vừa mới có trận chiến đẫm máu trong tòa nhà đó, Trương Huyền vẫn nhớ rõ vị trí của cửa hàng vũ khí đó.

Lúc này, căn phòng đó đang sáng đèn, nhưng không lâu sau, ánh đèn tắt ngúm.

Có lẽ, họ đang bận rộn chuyển đi.

Chương 368: Tiêu Đề 《Ẩn》

Không nhìn thêm nữa, khi Trương Huyền định quay lưng rời đi, điện thoại trong túi đột nhiên rung lên hai lần.

Rút điện thoại ra xem, là một tin nhắn từ Park Dong Chung.

Nội dung tin nhắn rất ngắn gọn, chỉ là một địa chỉ.

[Thành phố Incheon, Câu lạc bộ Vườn Nam Bộ]

Nhìn địa chỉ đó, Trương Huyền nhướn mày:

“Tìm được người rồi... Trưởng phòng An.”

...

“Ah~~~ buồn ngủ quá...”

Một người gác cửa mặc đồng phục bánh bao, khuôn mặt điển trai đứng trước cửa câu lạc bộ tư nhân, không kiềm được ngáp dài.

Đây đã là ca đêm thứ ba trong tháng của hắn.

Lối sống làm việc ngày đêm đảo lộn như vậy khiến hắn không quen.

Ở phía bên kia cửa, một người gác cửa khác, trông trẻ hơn một chút, đang ngắm những chiếc xe sang trong bãi đỗ, mắt đầy ngưỡng mộ:

“Chà~ chiếc xe đó là Aston Martin đúng không? Đẹp quá, sau này nếu ta có một chiếc như vậy thì tốt biết mấy...”

“Đừng mơ nữa~”

Người gác cửa điển trai, mắt mệt mỏi, liếc nhìn đồng nghiệp của mình nói:

“Xe đó, không phải loại người như ta có thể lái được, thỉnh thoảng may mắn được giúp đỡ quý nhân đỡ xe đã là giới hạn rồi.”

“Người đúng là...”

Người gác cửa trẻ tuổi không rời mắt khỏi chiếc xe, cảm thán:

“Nhớ nửa năm trước anh giới thiệu công việc này cho ta, trong mắt còn đầy hy vọng về tương lai, sao giờ hy vọng đó hết sạch rồi?”

“Không phải hết hy vọng, mà là nhận ra thực tế rồi.”

Người gác cửa điển trai cười khẩy:

“Con người có ước mơ là tốt, nhưng nếu ước mơ không thực tế, thì chỉ có thể mơ mà thôi.”

“Nhưng...”

Hai người đang nói chuyện thì một người trung niên cao gầy, đeo băng tên quản lý trước ngực, bước ra từ sảnh chính với vẻ nghiêm túc:

“Này, hai người, giờ làm việc mà ở đây nói chuyện gì vậy? Nếu để khách hàng thấy, sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của ‘Vườn Nam Bộ’ đấy.”

“À~ xin lỗi xin lỗi, quản lý, chúng ta chỉ nói vài câu thôi...”

Người gác cửa điển trai vội cúi đầu xin lỗi.

“Hừ...”

Quản lý không khó chịu quá mức, chỉ hừ lạnh một tiếng, rút từ túi ra một tấm thẻ đưa cho người gác cửa trẻ, liếc mắt

nói:

“Cậu thật may mắn, bà Kim của công ty CK Chemical vừa yêu cầu người phục vụ trong phòng riêng của nàng, đây là thẻ phụ của hội viên, người chỉ cần quét thẻ lên lầu là được...”

“À...”

Người gác cửa trẻ tuổi lúng túng nhìn tấm thẻ phụ trước mặt.

Còn người gác cửa điển trai bên cạnh thì ghen tị nhìn cảnh tượng đó, thấp giọng nói:

“Tiểu tử này... không ngờ lại có sức hút như vậy, rõ ràng ta đẹp trai hơn mà...”

Khi người gác cửa trẻ còn đang do dự không biết có nên nhận thẻ hay không.

Một chiếc taxi đi vào cổng trước, từ từ dừng lại không xa.

Một thanh niên đội mũ và đeo khẩu trang bước xuống từ xe.

“Hử? Lại là một tên nghèo đi nhầm đường?”

Người gác cửa điển trai nhú mày.

Thấy người đó đi taxi đến, hắn vô thức xếp người này vào loại “nghèo khổ”.

Dù câu lạc bộ này nằm ở nơi hẻo lánh, nhưng vì kiến trúc đặc biệt, mỗi ngày hắn vẫn gặp không ít người đi ngang qua, muốn vào xem.

Nhưng phải biết rằng, Vườn Nam Bộ chỉ phục vụ hội viên.

Câu “xin miễn tiếp đón” hắn đã nói không biết bao nhiêu lần.

Không nghĩ ngợi nhiều, hắn đi thẳng đến chỗ thanh niên kia, định đuổi về khi taxi chưa kịp đi.

“Là chỗ này sao...”

Nhìn hòn giả sơn khắc chữ “Vườn Nam Bộ” bằng chữ Hán cổ không xa trước cửa câu lạc bộ.

Trương Huyền bước về phía cửa.

“Thưa tiên sinh...”

Người gác cửa điển trai nở nụ cười chuyên nghiệp, bước tới: “Ông có hẹn trước không?”

“Không.” Trương Huyền lắc đầu: “Nhưng ta có bạn ở trong đó.”

“À?”

Người gác cửa điển trai sững sờ.

Ngay khi hắn đang ngơ ngác, Trương Huyền đã bước vòng qua hắn, đi thẳng về phía cửa.

“Này? Tiên sinh, nếu ngài không có hẹn hoặc không phải hội viên, thì không thể vào tự do được, dù ngài có bạn ở trong đó, cũng xin bạn ngài xuống đón ngài mới đúng...”

Người gác cửa điển trai vội đuổi theo, cố gắng ngăn cản.

Ngay lúc đó, điện thoại trong túi Trương Huyền đột nhiên rung lên.

Cạch.

Nấp lưng điện thoại được đóng lại.

“Ah~ thật là giúp đỡ lớn, điện thoại ta không biết khi nào lại hết pin, thật là ngại quá...”

Đang đứng trước cửa một phòng trên tầng ba, trưởng phòng An lắp pin mới vào điện thoại, mỉm cười cảm ơn người

phục vụ bên cạnh.

“Ngài khách sáo rồi, vậy ta xin phép không làm phiền nữa, chúc ngài vui vẻ.”

Người phục vụ nói xong rời đi.

Lúc này, trưởng phòng An cũng đã mở lại điện thoại.

Nhìn thấy vài cuộc gọi nhỡ, hấn nhíu mày: “Là... Thân Bắc Hà? Lúc này còn gọi cho ta làm gì?”

Không nghĩ ngợi nhiều, trưởng phòng An nhấn phím gọi lại cho Thân Bắc Hà.

Vừa gọi điện, hấn vừa bước đến cửa sổ cuối hành lang gần đó.

Rút bao thuốc trong túi, định châm một điếu.

Nhưng cũng chính lúc đó, khước mắt hấn chú ý thấy, dưới lầu, một thanh niên đội mũ đang rút điện thoại ra.

Khi thanh niên đó bắt máy, điện thoại bên này cũng kết nối.

Nhưng lúc này, trưởng phòng An không để ý, chỉ hơi khó chịu lên tiếng: “Alo? Có chuyện gì?”

Vừa nói xong, thanh niên dưới lầu ngẩng đầu nhìn lên chỗ trưởng phòng An đang đứng.

Chương 369: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ánh mắt hai người gặp nhau trong khoảnh khắc!

Chỉ trong một hai giây ngắn ngủi.

Giọng nói quen thuộc bị khẩu trang che lấp vang lên bên tai trưởng phòng An!

“Hi~”

Trong khoảnh khắc đó, vẻ thoải mái trên mặt trưởng phòng An lập tức biến mất.

Thay vào đó là nỗi kinh hoàng và run rẩy tột độ!

—

Chào xong, Trương Huyền tắt điện thoại.

“Ê! Người đang làm cái gì vậy...”

Vừa cúp máy, người gác cửa điển trai phía sau liền đuổi theo, đưa tay chụp lấy vai Trương Huyền!

Ngay sau đó!

Vút!!!

Hắn chỉ cảm thấy cánh tay đau nhói, trước mắt quay cuồng!

Bịch một tiếng!

Hắn đã bị Trương Huyền một cú quật ngã xuống đất, ngất xỉu tại chỗ!

“Đến gây rối! Bắt hắn lại!!!”

Quản lý kịp phản ứng, tức giận hét lên!

Ngay sau đó, bốn bảo vệ cao to, mặc đồ đen đứng ở cửa liền rút gậy ngắn lao về phía Trương Huyền!

Lúc này, Trương Huyền nhanh chóng vươn tay ra sau!

Cạch!

Beretta 92F trong tay!

Trương Huyền di chuyển bước chân về phía sau bên phải, nòng súng chỉ lên lầu!

Pằng! Pằng!!!

Hai phát súng nhanh!

Kính cửa sổ trước mặt trưởng phòng An nổ tung một đám “sương trắng”!

Đó là hai viên đạn bắn liên tiếp vào cùng một chỗ.

Nhưng...

“Kính chống đạn?”

Trương Huyền nhìn cửa sổ không bị đạn xuyên qua mà ngạc nhiên.

Câu lạc bộ này là thế nào?

Ngay cả cửa sổ hành lang bình thường cũng dùng kính chống đạn...

Xem ra, thời gian làm việc tối nay...

Phải kéo dài một chút rồi.

Nhìn trưởng phòng An hoảng hốt rời khỏi cửa sổ, ánh mắt Trương Huyền lóe lên tia huyết mang, nhìn về phía trước.

Lúc này, bốn bảo vệ chỉ còn cách Trương Huyền mười mét, nhưng khi nghe tiếng súng, họ đã đứng chôn chân tại chỗ, tiến

không được, lùi cũng không xong.

Dù sao, những bảo vệ này không được trang bị súng.

Dù họ có bốn người, nhưng mấy ai dám đối mặt với nòng súng mà không sợ?

“Tránh ra!”

Trương Huyền không muốn dây dưa với lực lượng bảo vệ của câu lạc bộ, lạnh lùng cầm súng tiến tới.

Bốn bảo vệ không đại đột, vội vàng bỏ vũ khí, tránh sang một bên.

Trương Huyền vượt qua họ, tiến đến cửa.

Vì tiếng súng vừa rồi, người trong sảnh đã hỗn loạn.

Những người giàu có sang trọng lúc này lộ bộ mặt nhếch nhác, tài sản và quyền lực của họ giờ không đáng một viên đạn nhỏ.

“Hắn có súng!”

“Đội bảo vệ đâu!?”

“Mau gọi cảnh sát!”

Trong cơn hỗn loạn, cửa phòng giám sát cạnh thang máy mở ra.

Vài người mặc áo chống đạn, cầm khiên chống đạn vội vã chạy ra!

Không biết mỗi tháng câu lạc bộ trả lương họ bao nhiêu.

Đối mặt với Trương Huyền có súng, họ không có súng nào mà vẫn dám lao lên, chắn trước mặt Trương Huyền!

“Này! Đứng lại!”

Một đội trưởng nâng khiên, nghiêng răng hét lớn:

“Người có biết đây là đâu không!?”

Nói vậy, hắn không ngừng cầu nguyện trong lòng.

Hy vọng mình có thể kéo dài đến khi đội vũ trang của câu lạc bộ tới...

...

Trong một phòng họp đơn giản.

Ba nhân viên mặc vest xám, mặt lạnh lùng, ngồi một bên bàn họp, kiểm tra hồ sơ.

Ngồi bên kia là một người đàn ông da trắng tóc vàng, mặc áo choàng tắm và dép lê.

“...Về báo cáo tài chính quý trước của câu lạc bộ, ta có vài thắc mắc, Chesterton tiên sinh.”

Nhân viên ngồi giữa đẩy gọng kính đen, cầm một tờ báo cáo:

“Có vài hạng mục lỗi, ta muốn ông giải thích.”

Chesterton lười biếng, giơ tay:

“Giải thích? Người muốn ta giải thích gì? Làm ăn có lời có lỗ, ngay cả hội đồng quản trị cũng không thể đảm bảo mọi khoản đầu tư đều có lời đúng không?”

Người đeo kính gật đầu, nhưng vẫn dùng bút khoanh đỏ vài hạng mục:

“Vậy sao? Nhưng tháng trước, chúng ta nhận được tố cáo rằng ông lợi dụng những hạng mục này để bỏ túi riêng, và theo điều tra thực tế của chúng ta, đúng là ông...”

Chưa nói xong.

Cửa vang lên tiếng gõ dồn dập!

Bịch bịch bịch!

Ngay sau đó, một trợ lý trán đầy mồ hôi lạnh xông vào:
“Không ổn rồi! BOSS, bên ngoài có người gây rối!”

“Ừm?”

Bốn người trong phòng nhìn về phía kẻ xông vào.

Chesterton lạnh giọng: “Ta đã nói đang họp, không ai được quấy rầy mà?”

“Nhưng...” Trợ lý lo lắng nhìn ba nhân viên, không biết có nên nói không.

May là Chesterton không để hấn khó xử, liền quay sang ba nhân viên:

“Xin lỗi các vị, có việc cần ta xử lý, thuộc hạ không làm được, ta đành chịu khó chút... Các vị ở lại đây, mai họp tiếp nhé?”

Dù là hỏi, nhưng giọng Chesterton không hề có ý định thương lượng, nói xong liền đứng lên rời phòng, để lại một câu:

“Người đâu, đưa ba vị khách quý đi nghỉ.”

Nhìn bóng lưng Chesterton, ba nhân viên nhìn nhau.

Chesterton rời phòng, mặt liền tối sầm.

Nói với trợ lý:

“Người đến đúng lúc lắm, có vẻ... có kẻ bán đứng ta, điều tra đi, ta muốn biết ai dám to gan thế.”

“Vâng... Nhưng BOSS, thật sự có người gây rối, và đã có người chết!” Trợ lý lau mồ hôi trán.

“Hử? Ta tưởng người tìm có cắt ngang cuộc họp...”

Chesterton ngạc nhiên: “Đội vũ trang đâu? Họ không xử lý à?”

“Rồi, nhưng người chết là đội vũ trang!”

“Gi?”

Pằng pằng pằng...!!!

Tiếng súng nhanh và dồn dập vang vọng trong sảnh cầu lạc bộ!

Đạn bay tán loạn, không ngừng phá nát các tác phẩm nghệ thuật bằng kính và gốm sứ!

Chương 370: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ngay cả những đèn hoa mỹ trên trần cũng bị bắn vỡ gần hết!

Còn lại chỉ vài đèn nhỏ sáng.

Tạch tạch tạch...!!!

Một loạt đạn bắn vào một cột đá, làm nát hoa văn trên cột!

Hai người cầm súng tiểu liên, mặc đồ chiến thuật đen, như đặc nhiệm, sau một hiệu lệnh, họ chia ra bao vây!

Lúc này, đứng sau cột đá, Trương Huyền nghe tiếng súng và bước chân gần kề, không chút hoảng loạn, thậm chí còn có thời gian kiểm tra số lượng đạn.

“Cộng cả trong nòng, còn lại bảy viên...”

Thầm tính toán, Trương Huyền liếc nhìn tủ chữa cháy góc gần đó.

Trong tủ, hai bình chữa cháy lặng lẽ đứng.

Tạch tạch...

Nghe tiếng bước chân yếu ớt càng gần, Trương Huyền không chần chừ, giơ súng bắn hai phát vào tủ chữa cháy!

Pằng pằng!!!

Ngay lúc tiếng súng vang lên!

Bịch một tiếng nổ lớn!

Kính tủ chữa cháy bị bắn vỡ, một bình chữa cháy nổ tung!

Một đám khói trắng bùng lên!

Trương Huyền lợi dụng tiếng nổ, cảm nhận, nhanh chóng vươn tay bắn!

Pằng!

Một viên đạn xuyên thủng đùi người bên trái!

“A!!!”

Tiếng súng và tiếng kêu thảm gần như cùng lúc vang lên, người bên phải giật mình, tưởng Trương Huyền sẽ đột phá từ phía khác.

Bản năng chiến đấu khiến hắn không rời nòng súng khỏi cột, nhưng mắt vẫn liếc qua.

Ngay lúc đó, Trương Huyền như con báo ngửi thấy mùi máu, xuất hiện từ bên này!

Vút!

Ngay khi người này bóp cò theo bản năng, tay trái đeo găng của Trương Huyền đã giữ chặt súng của hắn, ngăn không cho nòng súng chỉ vào mình!

Tạch tach tach...!!!

Lửa súng lóe lên, Trương Huyền không hề sợ!

Tay kia cầm súng cũng giơ lên!

Nòng súng đen ngòm chỉ vào mắt người kia!

Pằng!!!

Máu bắn tung tóe!

Hắn ngã ngựa ra sau!

Trước khi xác chạm đất, Trương Huyền đã đổi thế cầm súng bằng hai tay, xoay nòng nhắm vào người bị bắn đùi bên trái.

Pằng!!!

Tiếng súng nữa vang lên!

Người xui xẻo bị bắn đầu chưa kịp đứng vững, đầu đã bị đạn xuyên qua thái dương!

Bịch bịch.

Hai xác ngã xuống.

“Phù...”

Giải quyết xong mối đe dọa, Trương Huyền đứng giữa sảnh, nhìn quanh.

Lúc này, khắp nơi trong sảnh, có mười mấy cái xác.

Có bảo vệ, có đội vũ trang...

Tất nhiên, cũng có hai khách xui bị lạc đạn.

Nhìn đồng hồ treo tường, Trương Huyền nhíu mày.

“Chậc... Tồn mất ba phút, tên họ An chắc không chạy mất chứ?”

Thật lòng, nếu không phải họ động thủ trước, hẳn không muốn lãng phí thời gian giết họ.

Nhưng đã giết thì cũng giết rồi, chẳng có gì hối hận.

Trương Huyền nhặt một khẩu MP5 từ xác, nhìn về phía quầy lễ tân, nói: “Có ai ra đây, ta hỏi chút chuyện.”

Quầy lễ tân im lặng.

Trương Huyền không nói nhiều, giờ súng bắn vào tường sau quầy!

Pằng một phát, một bức thư pháp rơi xuống!

Trương Huyền nghe rõ tiếng hét nhỏ từ dưới quầy.

Dù vừa hỗn loạn.

Nhưng khả năng quan sát chi tiết của Trương Huyền giúp hắn nhớ rõ hướng trốn của mọi người.

Nếu không sai...

Giờ đó có bốn người trốn.

Không để Trương Huyền chờ lâu, một nữ phục vụ xinh đẹp, mặt mếu máo bị đẩy ra.

“Tiên sinh...” Nữ phục vụ giơ tay, giọng run rẩy.

“Ở đây... ngoài cửa trước, còn bao nhiêu lối ra?”

“Còn cửa sau bếp và lối thoát hiểm...”

“Có mấy phòng giám sát?”

Nữ phục vụ chỉ cửa nhỏ mở cạnh thang máy: “Ở đó một phòng, một phòng nữa tầng sáu.”

“Ừ, biết rồi, quay lại đi.”

“Cảm ơn!”

Nữ phục vụ cúi đầu liên tục, rồi vội vàng trốn vào quầy.

Trương Huyền không vội rời đi.

Giờ thiếu đạn, cần thu thập thêm vũ khí, nhưng...

Trương Huyền nhìn sang trái, góc tường, một camera giám sát nhấp nháy ánh sáng đỏ yếu ớt.

Không nói gì, Trương Huyền đặt chân lên xác một người... chính xác là lên quả lựu đạn khói trên eo hắn.

Kéo chốt.

Cạch một tiếng.

Trương Huyền đứng thẳng, ngẩng mũ, nhìn lạnh lùng vào camera, như vứt rác, ném vòng kéo sang một bên.

Tiếng xì xì vang lên, khói trắng bốc lên, dần bao phủ Trương Huyền!

...

Lúc này, trong phòng giám sát tầng sáu.

Chesterton không biểu cảm nhìn màn hình, người đàn ông biến mất trong khói.

Nắm chặt tay, thể hiện hắn không bình tĩnh như vẻ ngoài.

“BOSS... Đội vũ trang của ta bị tiêu diệt hết rồi.”

Trợ lý mặt tái mét.

Dù thấy nhiều chuyện, nhưng lần này hắn thật sự mở mang tầm mắt.

Hóa ra... trên đời có người mạnh đến vậy!

“Không cần người nhắc, ta có mắt, tự thấy.”

Chesterton giọng lạnh lùng, im lặng một lúc, nói tiếp:

“Đã tra ra thân phận người này chưa?”

Trợ lý lắc đầu:

“Thời gian gấp, chưa tra được... Nhưng theo giám sát, khi vừa đến, hắn không ngay lập tức ra tay với bảo vệ, mà bắn hai phát vào một khách hàng ngoài câu lạc bộ, ta nghi ngờ, hắn nhắm vào vị khách này.”

“Hừ, không ngờ một chỗ nhỏ của ta lại có kẻ dẫn tới sát thủ siêu cấp? Khách này là ai? Không phải là mấy người của Nhà Xanh (Cheongwadae: Nơi làm việc của tổng thống Hàn Quốc)chứ?”

Chesterton cười lạnh.

Trợ lý cười gượng, nói tiếp:

“Không, chỉ là thành viên thường, là trưởng phòng của tập đoàn YangDa, tên là An Jea Woo, không có bối cảnh gì.”

“Tập đoàn YangDa? Một trưởng phòng không bối cảnh?”

Chesterton tức giận nở nụ cười: “Vì một con chó nhà? Tên diên này giết nhiều người của ta vậy?”

Chương 371: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trợ lý không dám nói gì.

Chesterton không phát hỏa với hắn, sau vài giây suy nghĩ, hắn nói:

“Chúng ta còn người nào có thể sử dụng không?”

“Cái này...”

Trợ lý trông khó xử, nhưng bỗng nhiên nhớ ra một người, thử thăm dò:

“Đúng rồi, BOSS, mấy ngày trước có một người thi hành nhiệm vụ, tạm trú tại hội sở của chúng ta. Hiện giờ hắn có lẽ vẫn đang ở trong phòng.”

“Người thi hành nhiệm vụ? Ai vậy?”

“Người này có biệt danh là... Bạch Sư.”

“Bạch Sư? Chưa từng nghe qua biệt danh này... Là người mới sao?”

Chesterton nhú mày suy nghĩ.

Trợ lý hỏi: “Cần ta mời Bạch Sư tiên sinh ra tay không?”

“Không cần.”

Chesterton không chút do dự lắc đầu: “Vì một thành viên nhỏ không có bối cảnh, không đáng để chúng ta phải trả cái giá này.”

“Nhưng... người này dù sao cũng đã giết nhiều người của chúng ta, chẳng lẽ chúng ta cứ để như vậy sao?” Trợ lý không

hiểu hỏi.

Chesterton liếc hắt một cái, hừ lạnh: “Vậy người đi giết hắt?”

Trợ lý không dám nói gì thêm.

Chesterton ngồi xuống ghế sofa, xoa xoa đôi mày hơi nhúc:

“Tìm vài người, bắt cái gã họ An gì đó, giao cho tên sát thủ này. Ngoài ra, mang theo danh thiếp của ta, trực tiếp nói với hắt rằng ta không có ý đối địch với hắt. Hãy mang người đi, mọi chuyện tối nay ta có thể coi như chưa từng xảy ra. Nhưng nếu hắt tiếp tục gây rối... dù hắt có tài ba thế nào, cũng đừng mong rời khỏi thành phố này.”

Nói xong, hắt lấy ra một chiếc đĩa tròn bằng đồng cổ từ túi áo, giao cho trợ lý.

Trợ lý hai tay nhận lấy, cúi đầu đáp: “Vâng, ta sẽ làm ngay.”

Khoác thêm áo giáp chiến thuật, tay cầm khẩu MP5, Trương Huyền nhanh chóng di chuyển trong hành lang, mắt quét nhanh các số phòng xung quanh.

Từ quây lể tân, hắt đã biết vị trí của trưởng phòng An.

Dù không chắc An còn ở trong phòng hay không, nhưng hắt vừa kiểm tra các lối ra ở tầng một, hiện tại An vẫn chưa rời khỏi tòa nhà này.

Vì vậy, cần thiết phải kiểm tra.

“306, 307, 308... ở phía trước... hả?”

Khi sắp đến phòng mục tiêu, bước chân Trương Huyền đột nhiên chậm lại, mắt nhìn qua cuối hành lang.

Cạch.

Cửa phòng đóng lại, một người đàn ông cao to, mặc áo sơ mi trắng, quần tây xám, gi lê xám quay người lại, ánh mắt gặp ngay Trương Huyền.

Cả hai không nói gì, nhưng đều rất ăn ý di chuyển tới mép cửa phòng bên cạnh.

Dùng mép cửa làm chỗ nấp, Trương Huyền uốn cong ngón trỏ phải, đặt đầu ngón tay lên cò súng, còn người đàn ông kia cũng đã mở khóa súng ở thắt lưng.

‘Người này mang lại cho ta cảm giác đe dọa... hóa ra nơi này cũng có cao thủ...’

Nhìn người đàn ông có bộ râu quai nón hoa râm ở phía xa, Trương Huyền nheo mắt, cân nhắc có nên ra tay trước hay không.

Trong khi Trương Huyền đánh giá người này, người kia cũng cảnh giác quan sát hắn.

‘Trang phục này giống đội vũ trang? Không thể nào, là kẻ địch? Hay là một người thi hành nhiệm vụ mà ta không biết?’

Dù Trương Huyền mặc đồ của đội vũ trang, nhưng vừa rồi hắn đã trải qua một trận huyết chiến.

Sát khí trên người hắn vẫn chưa tan!

Cách mấy chục mét, Bạch Sư cũng cảm thấy rùng mình.

Hắn không dám tưởng tượng, người trước mặt này đã giết bao nhiêu người để có thể có sát khí khủng khiếp như vậy!

Hai người đối mắt vài giây.

Đình một tiếng.

Cả hai nhìn về phía thang máy giữa hành lang.

Cửa thang máy chậm chậm mở ra.

Một bóng người bị trói chặt, trông rất thê thảm bị ném ra ngoài.

Bịch.

Trưởng phòng An bị bịt miệng không nói được, nhưng khi thấy Trương Huyền, hắn vẫn phát ra tiếng rên rỉ kinh hoàng.

Như một con sâu, hắn liên tục uốn éo cơ thể, cố gắng trốn thoát khỏi đây.

“Được rồi, ngừng chiến đi, thưa ngài, ta đến để đàm phán, xin đừng nổ súng!”

Hai bàn tay từ trong thang máy thò ra, sau khi chắc chắn không ai bắn, trợ lý mới cẩn thận bước ra.

Trước tiên hắn mỉm cười chào Bạch Sư, sau đó cúi đầu chào Trương Huyền dưới họng súng:

“Ta là đại diện của Chesterton tiên sinh, Chesterton tiên sinh muốn tặng ngài một món quà.”

Nói xong, hắn đá nhẹ trưởng phòng An bên cạnh.

Dưới sự chỉ thị của khẩu súng, trợ lý cởi áo khoác, giơ hai tay lên cao và quay một vòng, chứng tỏ hắn không mang vũ khí.

“Chesterton tiên sinh nói rằng ngài có thể mang món quà này đi, chúng ta có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra tối nay, nhưng nếu ngài vẫn quyết định đối đầu với chúng ta, chúng ta không thể đảm bảo an toàn cho ngài được...”

Trợ lý không nói nhiều, truyền đạt lại lời của Chesterton, sau đó lấy chiếc đĩa tròn từ túi áo, đưa cho Trương Huyền xem.

Khi Trương Huyền nhìn thấy hình vẽ ở giữa chiếc đĩa, đồng tử hắn co lại.

Đó là... biểu tượng của Ark?

Dù đã từng giao tiếp với Ark, Trương Huyền nhận ra ngay, chiếc đĩa này là một trong những dấu hiệu của người quản lý Ark.

Có nghĩa là, hội sở này cũng là một cứ điểm của tổ chức Ark?

Nhìn thấy sự thay đổi trong ánh mắt của Trương Huyền, trợ lý cũng thâm thở phào.

Hắn lo nhất là người trước mặt không nhận ra biểu tượng của Ark.

Dù trên thế giới có nhiều kẻ liều mạng không sợ chết, nhưng giờ thì tốt rồi, đối phương đã nhận ra, chuyện dễ giải quyết hơn nhiều.

“Thưa ngài, Chesterton tiên sinh rất ngưỡng mộ kỹ năng của ngài, không muốn đối đầu với một người tài như ngài. Trận chiến vừa rồi chỉ là hiểu lầm. Nếu ngài đồng ý, mang người đi, chúng ta sẽ bắt tay hòa giải, thế nào?”

Chương 372: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền im lặng vài giây, rồi nói: “Cho ta một chiếc xe.”

“Không thành vấn đề.”

Trợ lý nhanh chóng ném chìa khóa xe cho Trương Huyền, còn hỏi thêm: “Ngài có cần ta để người mang quà lên xe không?”

“Để người của người lau sạch tấm thảm.”

Nhìn ánh mắt đầy thù hận của trưởng phòng An, Trương Huyền không do dự, giờ súng bắn chết hắn ngay tại chỗ!

Pằng một tiếng!

Máu bắn tung tóe, tấm thảm hoa sạch sẽ trở thành màu đỏ tươi!

Trợ lý bị tiếng súng làm giật mình, cúi xuống nhìn.

Đúng như Trương Huyền nói, hắn thật sự phải tìm người để lau thảm.

Sau khi tiêu diệt mục tiêu cuối cùng của đêm nay, Trương Huyền nhìn sang Bạch Sư.

Lúc này, Bạch Sư đã rời tay khỏi súng.

Dù sao, hai người cũng không có thù hận.

Ít nhất... hiện tại chưa có.

“Khách nhân? Khách nhân? Đã an toàn rồi, ngài có thể ra ngoài.”

Tại quây lễ tân tăng một.

Một phục vụ đeo găng tay cúi xuống, nói với Liễu Chính Hách đang run rẩy dưới bàn:

“Chúng ta đã chuẩn bị nước nóng trong phòng ngài, ngài có muốn tắm trước không? Hoặc chúng ta có thể sắp xếp xe đưa ngài về nhà ngay bây giờ.”

Liễu Chính Hách hít sâu vài hơi, cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Dưới sự đỡ của phục vụ, Liễu Chính Hách chậm rãi đứng lên, chân run rẩy.

Nhìn đám phục vụ đang dọn dẹp xác chết và vết máu trong sảnh, Liễu Chính Hách thâm thê.

Nơi chết tiệt này, lần sau có đánh chết cũng không đến nữa.

Không xa, cửa thang máy mở ra, một xác chết bị kéo ra ngoài.

Nhìn thấy xác chết, mặt Liễu Chính Hách vốn đã tái nhợt, giờ còn tái hơn!

“Đó là...”

Trưởng phòng An!?

Nhìn xác chết của trưởng phòng An bị kéo ra xe tải nhỏ như rác thải, Liễu Chính Hách há hốc miệng, không thốt lên lời.

Lúc đó, một bàn tay to vỗ lên vai hắn!

Liễu Chính Hách suýt nữa ngất xỉu vì sợ.

“Liu thiếu gia, ta là trợ lý của Chesterton tiên sinh. Lần đầu gặp, rất tiếc vì ngài phải chứng kiến cảnh tượng này.”

Trợ lý không biết từ khi nào đã xuất hiện sau lưng Liễu Chính Hách.

Hắn giữ chặt vai Liễu Chính Hách, không để hắn ngã xuống, giọng âm u nói:

“Liu thiếu gia, về một số dự án hợp tác giữa công ty quý ngài và chúng ta, Chesterton tiên sinh cho rằng cần phải xem xét lại. Xin hãy chuyển lời đến cha ngài: Khi sử dụng người, hãy mở to mắt.”

Nói xong, trợ lý bỏ đi không nhìn lại.

Liễu Chính Hách đứng ngây người, hắn hoàn toàn không nghe được lời trợ lý nói.

Không hiểu sao, trong đầu hắn liên tục hiện lên cảnh tượng giết chóc của người đeo mặt nạ vừa rồi.

Tiếng súng và tiếng hét đau đớn như vang vọng trong đầu hắn.

Trong tiếng súng và tiếng hét, một giọng nói trầm đục, quen thuộc lại vang lên rõ ràng!

“Người đâu, hỏi vài chuyện!”

Lập tức, một đôi mắt quen thuộc hiện lên trong tâm trí hắn!

Đôi mắt này...

‘Ta đã từng thấy ở đâu đó?’

....

【Chúc mừng, ngài đã tự lĩnh hội kỹ năng ‘Cảm Giác Nguy Hiểm’, cấp độ hiện tại: LV1】

Sau khi rời Vườn Nam Bộ, Trương Huyền nhìn thấy thông báo hệ thống về kỹ năng mới này.

Dù trước đây hắn luôn có một loại trực giác mơ hồ giúp phân biệt được phần nào thực lực đối thủ.

Hắn nghĩ đó là do kinh nghiệm từ việc giết nhiều người.

Nhưng giờ, có vẻ không hoàn toàn như vậy.

‘Cảm giác nguy hiểm này có bao gồm cảm giác về nguy hiểm tiềm tàng không...?’

Nghĩ đến đây, lòng Trương Huyền không khỏi dâng lên chút hy vọng.

Có lẽ, kỹ năng mới này sẽ mang đến cho hắn một số bất ngờ.

Quả nhiên, vẫn phải tiếp xúc với nhiều cao thủ hơn...

“Ồ, đây không phải là Min Hyeon sao, muộn thế này mới về, đi đâu vậy?”

Trước cổng Chợ Thứ Ba, Lee đại thúc đang ngồi trên viên đá nhìn Trương Huyền bước tới, ngạc nhiên nói:

“Không lẽ lén ta đi uống rượu? Ta nói trước, nếu người đi uống rượu mà không gọi ta, ta không tha đâu.”

“Lee đại thúc...”

Nhìn Lee đại thúc ngồi trước cửa, cùng căn tiệm nhỏ trong chợ vẫn còn sáng đèn.

Lờ mờ, Trương Huyền thấy Mi Sook đang quét dọn.

Còn hai anh em Choi Dong Uk và Choi Sung Joon đang ngồi nói chuyện vui vẻ.

Mọi thứ...

Đã trở lại yên bình vốn có.

Thời gian trôi qua, đến ngày hôm sau.

Hiếm khi tắt báo thức, Trương Huyền ngủ một giấc dài, bị tiếng gõ cửa đánh thức.

“Chà, ai đây...”

“Ta! Là Sung Joon! Mau mở cửa, có chuyện tốt!”

Từ giường ngồi dậy, Trương Huyền kêu lên, lắc đầu vài cái cho tỉnh táo.

Hắn rút khẩu Beretta giấu dưới gối ra, nhét sau lưng, đứng lên mở cửa.

Sung Joon ngoài cửa trông rất hào hứng: “Người cuối cùng cũng dậy rồi, mau, mau đi theo ta, cuộc đấu tranh của chúng ta đã thành công!”

“Hả?”

Trương Huyền không hiểu.

Nhưng nghĩ lại, hắn vẫn mặc áo khoác treo trên mắc, đi dép theo Sung Joon ra ngoài.

Vừa xuống tầng, Trương Huyền thấy rất nhiều hàng xóm vui mừng chạy tới chợ.

Thỉnh thoảng còn nghe họ nói gì đó.

Hình như...

Mua nhà mới?

Rất nhanh.

Hai người đến chợ.

Thấy Chợ Thứ Ba thường ngày vắng vẻ, hôm nay lại rất náo nhiệt.

Một băng rôn lớn treo ở gần đó, trên sân khấu dựng tạm bằng vải đỏ, một thanh niên mặc vest cầm loa, lớn tiếng nói:

“... Đúng vậy, bà cụ, công ty chúng ta sau khi cân nhắc kỹ lưỡng và nhiều lần đánh giá, cuối cùng quyết định tăng gấp đôi giá thu mua! Ngoài ra, mỗi cư dân Chợ Thứ Ba nếu mua nhà của công ty bất động sản thuộc tập đoàn YangDa, đều được giảm giá 20%! Đúng vậy, giảm giá 20%! Nếu chọn vay mua nhà, còn được giảm một phần lãi suất...”

Chương 373: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đây là...”

Trương Huyền chỉ vào người trên sân khấu hăng say diễn thuyết, bồi rối: “Người này là người của tập đoàn YangDa?”

“Đúng vậy, Min Hyeon.”

Trong đám đông, Choi Dong Uk mỉm cười đi tới:

“Sáng sớm nay, người của tập đoàn YangDa đã tới. Ban đầu ta nghĩ họ lại giở trò, định gọi người dậy.

Nhưng nghe họ nói định giá lại Chợ Thứ Ba và bổ sung nhiều điều khoản có lợi, nhiều hàng xóm rất vui mừng.”

“Đột ngột vậy sao...”

Trương Huyền nhú mày.

Tập đoàn YangDa là loại công ty gì, chỉ nhìn An trưởng phòng là biết.

Mặc dù An trưởng phòng đã chết...

Chẳng lẽ, chuyện này còn liên quan đến cái chết của An trưởng phòng sao?

Đang suy nghĩ.

Lee đại thúc mặc đồ thể thao chạy từ ngoài Chợ Thứ Ba về.

Vừa thấy Trương Huyền, liền chạy tới, bắt đầu mắng:

“Tiểu tử, hôm nay tập luyện muộn biết không? Ta đang định phá cửa nhà ngươi gọi người dậy, ai ngờ người chạy tới

đây xem nào nhiệt!”

“Ai da, Lee đại thúc, hôm nay có chuyện lớn thế này, còn bận rộn cái gì.”

Choi Sung Joon đứng cạnh hòa giải: “Có thời gian, chỉ bằng sớm chuẩn bị sẵn hồ sơ nhà đất ở nhà, đến lúc đó dễ phân chia.”

“Hừ, không cần ngại lo.”

Lee đại thúc rõ ràng không muốn đề ý tới Choi Sung Joon, lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn về phía Trương Huyền: “Mau lên, trong ba phút, nếu ta không thấy người ở phòng tập, sau này người không cần đến nữa.”

Trương Huyền cười, gật đầu: “Được rồi, lập tức đến.”

Nói xong, liếc nhìn sân khấu không xa, rồi quay người rời đi.

“Ra đòn! Dùng lực!”

“Đừng như con gái! Nhanh lên!”

“Mệt rồi thì nằm xuống, đừng đứng đây chướng mắt!”

“.....”

Trong phòng tập, tiếng quát nghiêm khắc của Lee đại thúc không ngừng vang lên.

Trương Huyền cười trần, đeo găng tay đấm bốc, thở hổn hển.

Dù vẫn cố gắng đấm, nhưng nhìn bao cát trước mặt, hắn bắt đầu thấy mờ dần.

Như nhận ra Trương Huyền đã kiệt sức.

Lee đại thúc tiện tay cầm chiếc khăn bên cạnh ném tới!

Bốp!

Trương Huyền không kịp tránh, bị khăn trúng mặt, ngã ngồi xuống đất như quả bóng xì hơi.

“Hô... hô...”

Trương Huyền tháo găng tay, cầm khăn lau sạch mồ hôi trên mặt.

“Đừng ngồi dưới đất, đứng lên!”

Lee đại thúc bước tới, nắm tay Trương Huyền, nhẹ nhàng kéo hẳn đứng dậy.

Nhìn Trương Huyền mặt mày không nói nên lời, Lee đại thúc lắc đầu: “Thể lực của ngươi vẫn quá kém.”

Trương Huyền thở hắt hắt một lúc mới có sức nói: “Ta đã nói rồi, ta là sinh viên, thể lực có thể tốt đến đâu.”

“Tình trạng của ngươi, không phải chuyện một sớm một chiều có thể giải quyết.” Lee đại thúc nhìn những vết trầy xước trên chân và tay Trương Huyền.

Trong trận chiến đêm qua, Trương Huyền không hoàn toàn vô sự.

Dù có súng, nhưng trong cận chiến, không tránh khỏi va chạm.

Những vết trầy xước và bầm tím không có gì lạ.

“Chắc... với thể trạng này, ta thật lo ngươi sẽ chết ngoài kia.”

Lee đại thúc lẩm bẩm: “Ngươi nói xem, là sinh viên, làm gì không tốt, nhất định phải làm nghề này...”

Nghe Lee đại thúc lẩm bẩm, Trương Huyền không phản bác, chỉ cười hì hì.

Uống hai ngụm nước, Trương Huyền lại đeo găng tay.

Hai tay đấm nhau vài cái, nhìn bao cát trước mặt, chuẩn bị tiếp tục tập luyện.

Nhưng lúc này, Lee đại thúc đột nhiên gọi: “Được rồi, tháo găng tay ra đi.”

“Hả?” Trương Huyền ngạc nhiên: “Nhưng kế hoạch tập luyện hôm nay chưa hoàn thành mà.”

Lee đại thúc lắc đầu: “Ta nhìn ra rồi, ngươi tuy có chút đầu óc, nhưng không nhiều, mắt chỉ biết liêu mạng... Để tránh ngươi bị đánh chết, ngươi nên học chút chiêu thức từ ta trước.”

“Ồ?”

Nghe vậy, Trương Huyền hứng thú, vừa tháo găng tay vừa nói: “Ta còn tưởng chú không định dạy ta sớm vậy.”

“Hừ hừ...”

Lee đại thúc không phủ nhận, nói: “Ngươi vốn có chút căn bản về khống chế và đấu vật, ta sẽ tập trung tăng cường phần này, tất

nhiên, nếu ngươi muốn, cũng có thể học thêm vài kỹ năng chiến đấu khác.”

“Kỹ năng khác?”

“Đúng vậy.”

Lee đại thúc nói, bất ngờ tiến lên hai bước, tay nắm lấy cổ tay trái của Trương Huyền, tay kia bắt đầu bẻ cổ tay hắn.

Động tác nhanh chóng, lực cũng không nhỏ!

Trương Huyền thay đổi sắc mặt, theo phản xạ điều chỉnh tư thế đứng, cố gắng chống cự!

Nhưng vừa hành động, Lee đại thúc đã mượn lực phản kháng của Trương Huyền, xoay cổ tay hắn, không tốn nhiều sức đã ném Trương Huyền ngã xuống đất!

Trương Huyền lặn hai vòng trên đất rồi quỳ một gối, nhìn Lee đại thúc với vẻ kinh ngạc.

“Kỹ thuật khớp xương, quen thuộc không?”

Lee đại thúc không truy kích, đứng tại chỗ nói:

“Kỹ thuật khớp chế của người cũng là kỹ thuật khớp xương, nhưng kỹ năng của người nghiêng về kiểm soát và bắt giữ nhiều hơn. Nếu ta không nhầm, kỹ thuật khớp chế của người học từ cảnh sát. Mặc dù người tự học và thêm vào vài chiêu thức giết người của quân đội, nhưng sức sát thương vẫn chưa đủ, khả năng kiểm soát cũng giảm đi nhiều, làm cho nó trở nên không hoàn thiện.”

“Nếu đối phó với người thường, kỹ năng của người dư sức, nhưng nếu gặp phải những cao thủ chuyên nghiệp, kỹ thuật khớp chế biến đổi của người sẽ trở thành một lỗ hổng lớn, và lỗ hổng này có thể gây chết người.”

Chương 374: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghe lời của Lee đại thúc, Trương Huyền nhú mảy, không phản bác.

Trong đầu, hắn bắt đầu nhớ lại những trận cận chiến trước đây.

Quả thật, đúng như Lee đại thúc nói.

Trong một số trận chiến, để nhanh chóng không chế hoặc giết chết đối thủ, khi sử dụng kỹ thuật không chế, hắn thường bỏ qua một số kỹ thuật kiểm soát không cần thiết, thay vào đó sử dụng những chiêu thức chiến đấu quân dụng có sức sát thương cao hơn.

Thêm vào đó, vì luôn mang súng bên mình, việc thay đổi này giúp tăng hiệu suất tiêu diệt địch.

Nhưng... nếu không có súng thì sao?

Những thay đổi này, có thật sẽ trở thành lỗ hổng chết người như Lee đại thúc nói không?

Nghĩ đến đây, Trương Huyền bày ra thái độ học hỏi hỏi: “Nhưng, nếu chỉ đơn thuần sử dụng kỹ thuật không chế, trong trường hợp đối đầu với nhiều người, có phải là không đủ? Nếu ta có vũ khí... ví dụ như súng, thì sao?”

“Đó là điều ta muốn dạy ngươi.”

Lee đại thúc đi vào phòng quản lý của phòng tập, lấy ra một bản đồ khớp xương và huyết vị trên cơ thể.

Bản đồ này có chú thích bằng tiếng Trung.

Treo bản đồ lên bao cát, Lee đại thúc chỉ vào đó nói:

“Với thể lực của người, đối đầu trực diện không thực tế, người phải nắm vững các điểm yếu và điểm chết người của khớp xương trên cơ thể, như khớp khuỷu, hông gối, khớp cổ...”

Dưới sự giảng giải của Lee đại thúc, Trương Huyền như quay lại lớp học cảnh sát, ôn lại các kiến thức về kỹ thuật khớp xương.

“Giống như chiêu ta vừa dùng với người, mặc dù cũng là kỹ thuật khớp xương, nhưng kết hợp với một số kỹ thuật phát lực của Judo. Nếu ta tạo điểm tựa bằng cơ thể khi kiểm soát cổ tay người, ta có thể vừa hạ gục người vừa làm người bị thương nặng, thậm chí bẻ gãy cổ người.”

Nói đến đây, Lee đại thúc còn bảo Trương Huyền diễn lại động tác vừa rồi.

Quả thật, như hần nói, nếu Trương Huyền phản kháng mạnh mẽ, dù muốn thoát khỏi hay đối kháng, đều sẽ bị bẻ gãy tay, thậm chí bị kiểm soát cổ.

Và điều này, không cần tốn nhiều thời gian và sức lực.

“Trong thời gian ngắn nhất loại bỏ khả năng phản kháng của đối thủ, người mới có thể đối mặt với đối thủ tiếp theo.”

“Như người vừa nói, nếu người có dao găm hoặc súng, kỹ thuật này sẽ hỗ trợ rất tốt cho người trong cận chiến.”

“Và kỹ thuật chiến đấu này, ở phương Tây gọi là... CQC.”

CQC, viết tắt của: Close Quarter Combat.

Kỹ thuật chiến đấu cận chiến.

Kỹ thuật này bắt nguồn từ Anh vào thế kỷ 20.

Đến nay, vẫn được quân đội và cảnh sát nhiều quốc gia sử dụng rộng rãi, có thể nói là một kỹ năng chiến đấu thực tiễn rất tinh luyện và hiệu quả.

Trong quá khứ, phương pháp huấn luyện và kỹ thuật chiến đấu này đều có quy chuẩn nhất định.

Nhưng theo thời gian và sự lan truyền, các đơn vị quân đội và cảnh sát các nước đã cải tiến và biến đổi dựa trên nhu cầu công việc.

Có nơi thiên về bắt giữ, có nơi lại thiên về tiêu diệt.

Và kỹ năng Lee đại thúc thành thạo, chính là tiêu diệt.

Trong những ngày tiếp theo, Trương Huyền luôn học kỹ thuật CQC từ Lee đại thúc.

Từ đấu tay không, đến đấu dao găm, đấu gậy ngắn...

Theo lời Lee đại thúc, những gì hắn dạy chỉ là kỹ thuật và ý tưởng đơn giản, muốn phát huy uy lực, vẫn phải dựa vào sự linh hoạt và kinh nghiệm thực chiến của Trương Huyền.

Một tuần sau.

【Chúc mừng, người đã học thành công kỹ năng ‘CQC chiến thuật’, cấp hiện tại: LV1.】

【Chúc mừng, nhờ sự thông thạo của kỹ năng chiến đấu cận chiến LV3, kỹ năng CQC chiến thuật của người được nâng cấp, cấp hiện tại: LV2.】

Nghe tiếng thông báo từ hệ thống, Trương Huyền đang cầm một con dao ngắn bằng nhựa, tập luyện kỹ thuật ám sát với bao cát hình người, liền vui mừng.

Cuối cùng... những ngày tập luyện này không uổng phí.

Không chỉ nắm vững được kỹ thuật CQC, còn trực tiếp thăng một cấp, bắt đầu từ Lv 2, giúp Trương Huyền tiết kiệm

một điểm nghề nghiệp.

Dao ngắn nhựa trong tay linh hoạt nhảy múa, Trương Huyền cảm nhận rõ ràng, trong tiềm thức của mình, dường như có thêm điều gì đó...

“Này, Min Hyeon...”

Một giọng nói vang lên sau lưng Trương Huyền, đồng thời một bàn tay đặt lên vai hắn.

Ngay lập tức, tay trái của Trương Huyền nắm lấy bàn tay trên vai!

Khệt!

Mượn lực xoay người, tay phải cầm dao ngắn cũng chuyển sang thế cầm chính tay, đâm chéo lên!

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, Trương Huyền dừng lại.

Dao ngắn nhựa cũng dừng trước nách của người tới.

“Ui da~ đau đau, buông tay ra...!!!”

Choi Sung Joon suýt bị Trương Huyền bẻ gãy cổ tay, vội vã vỗ tay vào mu bàn tay của Trương Huyền.

“Xin lỗi xin lỗi, người không sao chứ, Sung Joon?”

Trương Huyền vội xin lỗi: “Lee đại thúc mấy ngày nay thỉnh thoảng lại tới tấn công bất ngờ, ta gần như hình thành phản xạ cơ bắp rồi...”

“Ta không sao, Min Hyeon người thật lợi hại, vừa rồi ta suýt không phản ứng kịp...”

Choi Sung Joon vừa xoa tay vừa cười: “Nhưng Lee đại thúc không có việc gì lại tấn công người để làm gì?”

“Nói là để bồi dưỡng phản xạ chiến đấu của ta...” Trương Huyền lắc đầu bất đắc dĩ.

Nhưng phản xạ chiến đấu của ta, dường như không cần bồi dưỡng thêm nữa.

Chương 375: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Người đến đây làm gì?” Trương Huyền chuyển chủ đề hỏi.

“À đúng đúng...”

Choi Sung Joon vỗ đầu, sau đó lấy ra một tập tài liệu, đưa cho Trương Huyền:

“Đây là giấy tờ nhà đất và quầy hàng của người, hấn đã giúp người đàm phán xong với tập đoàn YangDa, đây là hợp đồng, người xem qua, nếu không có vấn đề gì, ký tên là có thể chờ nhận tiền rồi.”

Một tuần trước, tập đoàn YangDa bất ngờ giảm giá lớn cho cư dân Chợ Thứ Ba.

Thấy mục tiêu thành lập Đông Thành Phái đã đạt được, Choi Dong Uk cũng vui vẻ chứng kiến cảnh này.

Dù sao, anh em nhà Choi cũng có quầy hàng ở Chợ Thứ Ba.

Để nhanh chóng nhận được tiền bồi thường từ tập đoàn YangDa và mua nhà mới, họ cũng bận rộn với hợp đồng chuyển nhượng những ngày qua.

Vì Trương Huyền bận rộn tập luyện, nên việc của hấn cũng giao cho anh em nhà Choi xử lý.

Trương Huyền lướt qua hợp đồng, nhưng hấn không rành về luật pháp Hàn Quốc, nhiều điều còn không hiểu rõ bằng Choi Sung Joon.

Tuy nhiên, hắn không lo bị lừa, nên nhanh chóng cầm bút ký tên lên tài liệu.

Thấy Trương Huyền đã ký tên, Choi Sung Joon cảm thán:

“Hơn một tuần trước, chúng ta còn lo lắng về những cuộc tấn công của Khánh Bắc Phái, nhưng hơn một tuần sau, mọi vấn đề đều đã giải quyết, hôm qua ta và anh trai còn đi xem một căn hộ ở Yeonsu, thật sự, mọi chuyện như một giấc mơ...”

“Ha...” Trương Huyền cười lớn: “Nếu là mơ, ta mong nó dài hơn chút.”

“Hahaha...”

Cả hai cùng cười lớn.

Lúc này, Choi Dong Uk mặc vest tiến vào từ cửa.

“Min Hyeon.”

“Dong Uk ca.”

Hai người gật đầu chào hỏi.

“Dong Uk ca, anh ăn mặc thế này... chuẩn bị đi làm sao?” Trương Huyền trêu đùa.

Cúi đầu nhìn bộ vest trên người, Choi Dong Uk cười lắc đầu:

“Mặc bộ đồ này là vì, hôm nay người phụ trách công việc phát triển Chợ Thứ Ba của Tập đoàn YangDa sẽ gặp ta, ta nghĩ rằng, không thể nào mặc đồ thoải mái mà đi được chứ? Không vì gì khác, chỉ vì thể diện của Đông Thành Phái, ta cũng phải mặc cho chỉnh tề một chút.”

“Nhưng nói thật, ta không thích mặc vest lắm, luôn cảm thấy hoạt động không thoải mái...”

Nói rồi, Choi Dong Uk kéo kéo tay áo có vẻ hơi ngắn.

Nhìn kĩ, bộ vest này có lẽ là bộ tốt nhất mà Choi Dong Uk có thể tìm được.

“Người phụ trách phát triển Chợ Thứ Ba?”

Trương Huyền nghe vậy, không khỏi nhú mày.

Nếu không nhớ nhầm, người phụ trách Chợ Thứ Ba trước đây là Trưởng phòng An, nhưng giờ Trưởng phòng An đã chết rồi.

Vậy người phụ trách mới này...

Lại định giờ trò gì đây?

Trương Huyền không tin rằng cái gọi là người phụ trách đó lại vô duyên vô cớ mà gặp một tên du côn.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền tháo đồ bảo hộ trên người, nói:

“Đã là cuộc gặp, thì tối nay ta cũng đi cùng ngươi, tránh để tên đó giờ trò gì.”

“Đó chính là điều ta muốn nói với ngươi.”

Ý của Choi Dong Uk hoàn toàn trùng khớp với Trương Huyền.

Lần này hẳn tìm đến Trương Huyền, chính là muốn nhờ cái đầu của học sinh giỏi từ Đại học Seoul này.

Dù sao hẳn cũng có hiểu biết rõ về bản thân.

Đánh nhau thì hẳn rành, chơi mưu kế nhỏ thì hẳn cũng thừa sức.

Nhưng về tầm nhìn và kiến thức, hẳn tự nhận không bằng Trương Huyền.

Có Trương Huyền ở bên cạnh, hẳn cũng yên tâm hơn.

“Vậy thì... thời gian và địa điểm cuộc gặp?”

“Tôi nay lúc tám giờ, ở Quận Gwangyang, quán bar BCH.”

“Hiểu rồi, vậy thì... ta cũng đi mua một bộ vest thôi.”

“Bộ vest đen bằng vải Performa này được cắt may rất vừa vặn, không chỉ phù hợp với yêu cầu vận động linh hoạt của ngài, mà còn tôn lên dáng vẻ hoàn hảo của ngài, kết hợp với chiếc áo sơ mi pha trộn màu xám này, thật là hoàn hảo...”

“Ừm... quả thật không tệ, gói tất cả lại cho ta, còn chiếc cà vạt ta vừa thử nữa, gói chung luôn. À, các người có dịch vụ giao hàng tận nhà không?”

“Tất nhiên là có ~”

“Vậy thì phiền người giao bộ đồ này đến cửa hàng nhà họ Lee ở Chợ Thứ Ba khu cảng, bộ này ta tự mang theo.”

“Vâng, tổng cộng là hai triệu năm trăm nghìn won, cảm ơn ngài đã ghé thăm Brioni.”

Khu phố thương mại.

Trong sự cúi chào của hai nữ nhân viên xinh đẹp, Trương Huyền xách túi mua sắm bước ra từ cửa hàng Brioni.

“Chậc... vài bộ quần áo mà đắt thế này, có phải hơi xa xỉ quá không?”

Nhìn bộ đồ trên tay, Trương Huyền bật cười lắc đầu, nhưng cũng không quá bận tâm.

Đêm đó một tuần trước, hắc tẩn công viên sĩ quan Bắc Triều Tiên và kiếm được gần ba mươi triệu won.

Dù sao cũng chỉ là trong bản đồ phụ thôi, xa xỉ một chút cũng không sao.

Rút điện thoại ra từ túi, nhìn đoạn tin nhắn mới hiển thị trên màn hình.

Sau buổi tập sáng nay, Trương Huyền đã gọi điện liên lạc với nhóm buôn vũ khí ở Chung cư Sinyang.

Sau khi nói rõ muốn mua vũ khí, bên đó cũng vui vẻ đồng ý.

Nhưng khác với lần trước, lần này dù hấn cũng gây chút động tĩnh, dường như không ảnh hưởng quá nhiều đến công việc của họ.

Vì vậy, bên đó trực tiếp cho biết có thể giao hàng tận nơi.

Và Trương Huyền không có ý kiến gì, sau khi bày tỏ yêu cầu và thương lượng giá cả, tiện đường đến khu Yên Thọ mua hai bộ quần áo.

{Mười phút, nhà vệ sinh tầng sáu Trung tâm thương mại Lotte.}

Nhìn dòng tin nhắn ngắn gọn, Trương Huyền cất điện thoại, đi thẳng đến Trung tâm thương mại Lotte không xa phía trước.

Chương 376: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bây giờ đã hơn bốn giờ chiều, người đi đường cũng bắt đầu đông dần.

Thêm vào đây là khu thương mại lớn, cơ bản có đủ loại người.

Học sinh, nhân viên văn phòng, bà nội trợ, kẻ theo dõi... hử?

Trương Huyền đứng bên đường, dường như vô tình nhìn về phía một cửa hàng nhỏ đối diện.

Qua kính phản chiếu, Trương Huyền có thể thấy mờ mờ thân ảnh lén lút mặc áo hoodie đen, đội mũ, đang theo dõi hắn.

Nếu không nhớ nhầm, từ khi rời khỏi Chợ Thứ Ba, kẻ này đã bám theo hắn...

Trong đầu rà soát qua những kẻ thù trong thế giới này, Trương Huyền quay đầu nhìn lại.

Dường như bị cú quay đầu bất ngờ của Trương Huyền làm giật mình, người áo đen vô thức cúi đầu, dùng vành mũ che nửa trên khuôn mặt, cố tránh ánh mắt của Trương Huyền.

Nhưng khi vài giây sau hắn ngẩng đầu, trong đám đông phía trước, đã không thấy thân ảnh Trương Huyền đâu nữa.

“Hả? Người đâu rồi!?”

Người áo đen giật mình, nhìn quanh một vòng, nhưng không thấy bóng Trương Huyền.

Như thể một người sống bỗng dung biến mất!

“Chết tiệt, lại để mất dấu sao... Hắn phát hiện ra mình rồi? Không thể nào...”

Dù đầy nghi hoặc, hắn không dám ở lại đây.

Dù sao, khi nhận nhiệm vụ, chủ thuê đã đặc biệt nhấn mạnh.

Người bị theo dõi này có khả năng chiến đấu cực cao, một khi bị lộ, hắn có thể nguy hiểm đến tính mạng...

Rùng mình, người áo đen kéo thấp mũ, nhanh chóng rời khỏi.

Khi hắn rời đi.

Từ một góc tường bước ra, Trương Huyền bình tĩnh nhìn theo.

Nhìn thời gian trên điện thoại, Trương Huyền không chọn bám theo.

Dù ai phái hắn đến... cuối cùng cũng sẽ đối mặt với mình.

Quay lưng, bước thẳng vào cửa trung tâm thương mại.

Rất nhanh, Trương Huyền đã đến cửa nhà vệ sinh tầng sáu trong mười phút.

Lúc này trên cửa nhà vệ sinh nam treo biển ‘đang sửa chữa’.

Trương Huyền không bận tâm, đẩy cửa bước vào.

Trong nhà vệ sinh, một xe đẩy nhỏ của nhân viên vệ sinh đang dừng, một người đàn ông mặc đồng phục vệ sinh đang cúi đầu lau sàn ở khu vực tiểu tiện.

Vừa nhìn thấy người này, Trương Huyền đã nhận ra hắn.

Một trong những kẻ buôn vũ khí ở Chung cư Sinyang.

Trong lần lặp trước, hắn đã bị Trương Huyền giết.

Khóa cửa, Trương Huyền bước đến bồn rửa tay, lấy ra một túi nhựa đen chứa tiền, đặt lên bồn.

Mở vòi nước, dưới tiếng nước chảy, Trương Huyền từ từ rửa tay.

Người ‘nhân viên vệ sinh’ không nói gì, bỏ cây lau nhà, mở tấm chắn dưới xe đẩy, lấy ra một túi đựng vớt cầu lông.

Đặt túi bên cạnh Trương Huyền, rồi cầm túi nhựa đen, kiểm tra tiền, không nói một lời, quay đi.

Trương Huyền rửa xong tay, dùng cây lau nhà khóa cửa.

Kiểm tra không có camera ẩn, hắn xách túi vớt lên, mở ra trên bồn rửa tay.

Bên trong là một khẩu súng trường tấn công MK18 màu đen, lắp giảm thanh và ngắm điểm đỏ, vài băng đạn dự phòng, mấy hộp đạn súng trường và đạn súng lục.

Xác nhận không sai.

Trương Huyền kéo khóa túi, lấy từ túi mua sắm ra áo khoác đen.

Thay đồ, đội mũ, đeo khẩu trang, Trương Huyền nhìn mình trong gương lần cuối, xách túi vớt rời khỏi nhà vệ sinh.

.....

Quán bar BCH, một quán bar nhỏ ở quận Gwangyang.

Nhưng khác với các quán bar ồn ào, đây là một quán bar yên tĩnh, dù doanh thu không cao do phí dịch vụ đắt.

Nhưng nhờ trang trí độc đáo, nhiều loại rượu, vẫn được giới trẻ con nhà giàu ưa chuộng.

“Hừ...”

Liều Chính Hách ngồi trong một góc quán, trên bàn là chai rượu sake và vài đĩa đồ nhắm.

Nhìn mấy đĩa đồ hầu như chưa động đũa, rõ ràng hẳn không có khẩu vị.

Lúc này, một người mặc vest đen, đầu để tóc vuốt keo, bước đến, kính cẩn cúi chào bên bàn của Liều Chính Hách: “Thiếu gia, mọi thứ đã chuẩn bị xong.”

Liều Chính Hách gật đầu: “Ừ... người đến chưa?”

“Thiếu gia, bây giờ mới hơn sáu giờ bốn mươi, chúng ta hẹn họ tám giờ, còn hơn một tiếng nữa...”

“Biết rồi...”

Phất tay đuổi người đó đi, Liều Chính Hách cầm ly rượu, uống một hơi cạn.

Rượu chảy xuống cổ, mặt Liều Chính Hách đỏ lên, dưới tác dụng của cồn, ánh mắt hẳn hơi lơ đãng.

Dưới ánh đèn neon mờ ảo, hẳn như trở về đêm hôm đó.

Tiếng súng, tiếng la hét, máu, xác chết...!

Đêm đó, dù Trưởng phòng An sắp xếp hàng loạt trò giải trí cho hẳn.

Nhưng tâm trí không yên, hẳn không có hứng thú.

Mượn cớ ra ngoài hút thuốc, định ra ngoài hít thở không khí.

Nhưng vừa đến sảnh tầng một, ngoài cửa vang lên hai tiếng súng.

Chưa kịp phản ứng, đã thấy một bóng đen quen thuộc lao vào.

Khi đội bảo vệ đến, chưa kịp nói mấy câu, hai bên đã lao vào cuộc chiến ác liệt...

Không!

Không thể gọi là chiến đấu!

Đó là một cuộc thảm sát!

Những bảo vệ trang bị đầy đủ, trước mặt người đó, yếu đuối như gà con, chỉ trong chưa đầy năm phút, đã bị giết sạch!

Và toàn bộ quá trình, hấn núp dưới quây lể tân, nhìn thấy rõ ràng!

Nghĩ đến đây, Liễu Chính Hách dần tỉnh lại.

Rút từ túi ra một bức ảnh gấp.

Đó là ảnh lớp của hấn, hàng chục học sinh và giáo viên cười rạng rỡ.

Ở góc ảnh, một chàng trai mỉm cười, ánh mắt hiền hòa, đứng khoanh tay.

Trương Min Hyeon.

Liễu Chính Hách không biết nhiều về Trương Min Hyeon, dù sao không cùng tầng lớp, tự nhiên không chơi cùng.

Chương 377: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng hắn ấn tượng sâu sắc về Trương Min Hyeon.

Không có gì, chỉ vì Trương Min Hyeon là học sinh giỏi nổi tiếng của lớp, thành tích luôn đứng đầu, thi cử luôn nhất hoặc nhì.

Trong nhiều hoạt động của trường hoặc lớp, hắn luôn thấy Trương Min Hyeon trên bục nhận thưởng.

Vì vậy, hắn và nhóm bạn con nhà giàu không ít lần châm chọc sau lưng.

Tóm lại, ấn tượng của hắn về Trương Min Hyeon là... thông minh, lý lẽ, sáng sủa, đẹp trai.

Không liên quan gì đến người đêm đó.

Nhưng...

Qua điều tra sâu, hắn vẫn phát hiện ra một số điều khác thường...

“Thiếu gia, người đó đã đến, tên Choi Dong Uk hiện đang đứng ngoài đường.”

Một giọng nói kéo Liễu Chính Hách về thực tại.

Người vuốt keo quay lại, cúi chào: “Cần ta mời hắn vào không?”

“Chỉ mình hắn? Trương Min Hyeon không đến sao?” Liễu Chính Hành hỏi.

“Hiện chưa thấy hắn, nhưng Choi Dong Uk có vẻ đang đợi người, chắc là đợi Trương Min Hyeon.”

“Ừm...” Liễu Chính Hách nói: “Khi nào gần đến giờ, cứ làm theo kế hoạch ban đầu.”

“Vâng.”

.....

“Alo? Min Hyeon à? Người ở đâu rồi?”

Bên đường, Choi Dong Uk gọi điện cho Trương Huyền.

Hẹn bảy giờ qua sớm, giờ đã gần đến mà chưa thấy Trương Huyền, không biết hắn đi đâu...

“东旭哥.”

Giọng Trương Huyền vang lên không xa.

Choi Dong Uk quay lại, thấy Trương Huyền mặc bộ vest đen chỉnh tề, áo sơ mi xám, từ xa bước đến.

“Hô~”

Choi Dong Uk không khỏi thán phục: “Min Hyeon, người mặc bộ này đẹp quá, mua ở đâu thế?”

“Cũng tạm thôi.” Trương Huyền xua tay: “Ở khu thương mại Lotte, ta cũng chọn đại thôi.”

“Hà, chọn đại mà cũng tốt thế này, lần sau người dẫn bọn ta đi dạo, nếu giá hợp lý, ta mua cho Sung Joon một bộ.”

Nói chuyện, hai người tiến đến cửa quán rượu.

Trời đã tối, có vài khách hàng đang xếp hàng vào quán.

“Xin hỏi hai vị là Choi tiên sinh và Trương tiên sinh của Đông Thành Phái phải không?” Một nhân viên phục vụ thấy họ, cười bước đến.

“Đúng.” Choi Dong Uk gật đầu: “Người đó... đã đến chưa?”

“Tất nhiên.” Nhân viên phục vụ gật đầu, sau đó dẫn đường: “Choi tiên sinh, mời đi theo ta.”

“Ừm?”

Choi Dong Uk ngạc nhiên: “Người nói... ý gì?”

Nhân viên phục vụ giải thích: “À, người muốn nói chuyện với ngài hiện đang ở phòng riêng, mong được nói chuyện riêng với ngài, ta chỉ dẫn đường thôi, xin hai vị đừng làm khó ta.”

Nghe vậy, Choi Dong Uk nhìn Trương Huyền bên cạnh.

Trương Huyền gật đầu: “Dong Uk ca, người tự vào đi, ta không có vấn đề gì đâu.”

“Vậy được.” Choi Dong Uk gật đầu: “Ta sẽ ra nhanh thôi.”

Nói xong, hắn theo sự dẫn đường của phục vụ mà đi vào.

Còn lại một mình, Trương Huyền đợi khoảng hai phút thì một người đàn ông mặc vest, tóc chải ngược bước ra: “Chào Trương tiên sinh, ta là...”

“Không cần giới thiệu, dẫn ta đi.” Trương Huyền không có ý định nhớ tên hắn.

Người đàn ông tóc chải ngược sững sờ, người này... đoán được ta sẽ đến?

Dù có chút bất ngờ, nhưng hắn vẫn gật đầu rồi dẫn Trương Huyền vào trong quán rượu.

Trên đường đi, ánh mắt Trương Huyền quét qua khắp nơi.

Lúc này, hắn đã nắm rõ môi trường xung quanh và số lượng bảo vệ ẩn nấp trong bóng tối.

Sau khi rời khỏi Lotte, Trương Huyền đã cải trang và nhanh chóng đến quán bar BCH này.

Không ngoài dự đoán, người hẹn gặp bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng ở đây từ lâu.

May mắn là bọn họ không dọn sạch quán, nên Trương Huyền có thể trà trộn vào.

Sau khi dành hai tiếng đồng hồ để nắm rõ môi trường và bố trí nhân sự ở đây, Trương Huyền thậm chí còn có thời gian quay lại thay đồ.

“À phải rồi, trước khi gặp ông chủ chúng ta, Trương tiên sinh, ta phải kiểm tra xem người có mang theo vũ khí không...”

Vừa nói, người đàn ông tóc chải ngược vừa muốn ra tay kiểm tra.

Nhưng Trương Huyền lùi lại một bước né tránh, lắc đầu nói: “Ta có mang theo vũ khí, nhưng không thể giao cho người. Nếu việc mang vũ khí khiến ta không thể gặp ông chủ các người... thì ta sẽ không gặp nữa.”

“Người...” Người đàn ông tóc chải ngược định nói gì đó, nhưng tai nghe của hắn vang lên giọng nói, khiến hắn phải cau mày: “Được thôi.”

Nói xong, hắn dẫn Trương Huyền xuyên qua đám đông, đi về góc quán, nơi Liễu Chính Hách đang ngồi.

“Này, Min Hyeon!”

Liễu Chính Hách lúc này mặt mày tươi cười, như gặp lại bạn cũ:

“Lâu rồi không gặp, dạo này thế nào? Nghe nói người từ trường ra mà vẫn chưa tìm được việc?”

Trương Huyền nhìn khuôn mặt Liễu Chính Hách trước mặt.

Thực ra có chút lạ lẫm, nhưng lại như đã gặp ở đâu...

Lần trước, Trương Huyền đã tìm hiểu trên mạng về Liễu Chính Hách.

Người này cũng là sinh viên Đại học Seoul, cùng ngành và cùng khoá với Trương Min Hyeon.

Nhưng theo những gì người trước đề lại, dường như hẳn không quen thân với Liễu Chính Hách...

Trương Huyền ngồi xuống, từ chối ly rượu mà Liễu Chính Hách đưa ra, nói:

“Thôi đi, cả hai chúng ta đều biết mục đích gặp nhau tối nay, hãy nói thẳng vào vấn đề.”

Liễu Chính Hách từ từ thu lại nụ cười, im lặng vài giây, rồi bất ngờ bật cười:

“Người thay đổi nhiều thật đấy, Min Hyeon, cứ như... thành người khác vậy.”

“...cứ như thành người khác.”

Lời này không làm Trương Huyền dao động.

Chương 378: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đã quen với cảnh sinh tử, hắn không thể bị ảnh hưởng bởi một câu nói như vậy.

“Vậy sao? Có lẽ đó là sự mài giũa của xã hội.”

Trương Huyền nói với giọng điềm tĩnh.

Thấy Trương Huyền không có biểu hiện gì, Liễu Chính Hách lại nói:

“Xã hội không thể mài giũa ra một tên đồ tể, đao phủ.”

Nghe câu này, Trương Huyền nhướn mày, trong đầu lóe lên một tia sáng.

Trước đó, hắn cảm thấy khuôn mặt Liễu Chính Hách rất quen, như đã gặp gần đây!

Một tuần trước, đêm mình làm loạn ở Trang viên Nam Bộ.

Khi đang chiến đấu với đội vũ trang Trang viên Nam Bộ, Liễu Chính Hách này không phải đứng trong đám đông sao!

Thấy Trương Huyền biến sắc, Liễu Chính Hách mỉm cười: “Người mặc đồ đen đêm đó, quả nhiên là ngươi!”

Trương Huyền không nói gì, dựa vào ghế, nhắm mắt đánh giá Liễu Chính Hách, như đang suy nghĩ cách giết hắn!

Bầu không khí trở nên căng thẳng.

Trong đám đông, hàng chục ánh mắt cảnh giác đổ dồn về phía Trương Huyền.

Một lúc sau, Trương Huyền chậm rãi lên tiếng: “Bên tay trái của người, bàn thứ ba, người đàn ông mặc áo khoác jeans, sau lưng ta năm mét, người phụ nữ mặc váy đỏ dựa vào lan can, và bên phải, người đàn ông mặc áo đuôi tôm đang chơi đàn piano...”

Trương Huyền chỉ ra vị trí của vài người.

Những người bị chỉ điểm đều hoảng hốt, bỏ việc đang làm và đưa tay về phía hông.

“Ngoài những người ta vừa nói, còn khoảng mười người nữa, đa số mang theo súng và dao găm, trong đó có khoảng sáu đến tám người xuất thân từ quân đội, số còn lại là vệ sĩ chuyên nghiệp, và có một hai người là sát thủ.”

Lúc này, người đàn ông tóc chải ngược không xa, nghe lời của Trương Huyền qua tai nghe, sắc mặt liền biến đổi, ấn nút liên lạc, thì thào: “Tất cả chuẩn bị!”

Liễu Chính Hách nghe Trương Huyền nói, nụ cười trên mặt dần biến mất.

Sau khi vạch trần bố trí của Liễu Chính Hách, Trương Huyền không hề hoảng sợ mà còn nở nụ cười lạnh:

“Người không thực sự nghĩ rằng, đem một đám vô dụng này có thể ngăn cản ta chứ? Lần trước, ta giết mười mấy người chỉ mất ba phút, người đoán xem, lần này ta giết bọn chúng mất bao lâu?”

Lúc này, Liễu Chính Hách đã mặt trắng bệch, nhớ lại đêm thảm sát đó.

Một lúc sau, Liễu Chính Hách bình tĩnh lại, tắt máy nghe trộm.

Người đàn ông tóc chải ngược thấy vậy định tiến tới, nhưng bị ánh mắt Liễu Chính Hách ngăn lại.

Trương Huyền không khỏi đánh giá cao hắn.

“Đừng hiểu lầm, Min Hyeon.” Liễu Chính Hách nói: “Những người này chỉ để bảo vệ ta, người không cần bận tâm.”

“Ừm.” Trương Huyền nhún vai.

Liễu Chính Hách tiếp tục: “Thực ra hôm nay ta tìm người là muốn bàn về việc hợp tác.”

“Hợp tác?”

“Đúng, hợp tác, người cũng đoán được, ta tiếp quản dự án phát triển Khu ba và tăng giá mua lại là vì sự hiện diện của người.”

“Ta không đoán ra.” Trương Huyền trả lời thẳng.

Dù sao, hắn không muốn nợ ân tình này.

“...” Liễu Chính Hách im lặng hai giây, rồi tiếp tục:

“Đó chỉ là một chút thành ý của ta thôi. Dù ta không biết rõ người từng làm gì, nhưng với bản lĩnh của người, chỉ ở một nơi nhỏ như Khu cảng thì quá phí tài, Min Hyeon, ta có một kế hoạch.”

“Nếu người định thu nạp ta, thì đừng nói nữa, ta không hứng thú.”

“Không, không phải thu nạp, ta định hỗ trợ Đông Thành Phái của các người.”

“Ồ?”

“Người cũng biết, Kim Thượng Bắc nhờ An Jea Woo hỗ trợ mà từ một tên vô danh trở thành đầu lĩnh của một băng đảng hàng chục người. Với nguồn lực của hắn còn làm được vậy, thì với vị thế người thừa kế tương lai của Tập đoàn YangDa, ta có thể đưa Đông Thành Phái đến mức nào?”

Lúc này, Liễu Chính Hách hoàn toàn không còn sợ hãi, mặt mày hồng hào như một nhà cách mạng, ánh mắt đầy nhiệt huyết và kỳ vọng!

Nghe Liễu Chính Hách nói, Trương Huyền cũng phải thừa nhận, nếu có một thế lực mạnh mẽ hỗ trợ, Đông Thành Phái có thể phát triển nhanh chóng.

Thậm chí, việc hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian ngắn không phải không thể.

Nhưng...

“Nhưng... cái giá là gì?” Trương Huyền hỏi.

“Cái

giá...” Liễu Chính Hách thu lại ánh sáng trong mắt, nghiêm túc nhìn Trương Huyền: “Ta chỉ cần các người khi cần thiết, giúp ta xử lý một số việc.”

“Vậy là... người muốn chúng ta làm tay sai cho người?”

“Gần như vậy.”

Liễu Chính Hách gật đầu:

“Có lẽ người không biết, hiện tại Incheon, hầu hết các tập đoàn tài phiệt lớn đều âm thầm nuôi dưỡng tay sai. Những băng đảng lớn mà người biết, hầu hết đều có sự tham gia của tư bản, Khánh Bắc phái là một ví dụ điển hình.”

Trương Huyền không nói gì, chỉ gật đầu.

Liễu Chính Hách nói rất đúng, thành phố này, thậm chí cả đất nước này, ngoài chính phủ, hầu như đều do các gia tộc tài phiệt chi phối.

Những xúc tu của bọn tư bản vươn tới mọi nơi, từ ánh sáng đến bóng tối, gần như không chỗ nào không có.

Và bây giờ, một xúc tu của Tập đoàn YangDa đang vươn tới mình...

Liều Chính Hách nói: “Chỉ cần người đồng ý, ta có thể ngay lập tức chuyển giao cho người tất cả nhân lực và nguồn lực mà An Jea Woo từng phát triển, thậm chí nếu người muốn, ta còn có thể cho Khánh Bắc phái sáp nhập vào Đông Thành Phái. Trong vòng một tuần, ta có thể biến Đông Thành Phái thành băng đảng lớn nhất Khu cảng!”

Chương 379: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Người nên biết, Đông Thành Phái thực ra do Choi Dong Uk làm lão đại, đúng không?” Trương Huyền đột nhiên hỏi.

“Hắn? Người nghĩ ta không thấy, hắn chỉ là con rối của người sao?”

Liễu Chính Hách cười ha hả:

“Người như người, sao có thể nhận một tên du côn làm đại ca? Đừng đùa nữa.”

Nửa giờ sau.

Bên ngoài quán rượu.

“Ah~ Người phụ trách thật dễ nói chuyện... Ồ? Min Hyeon, xin lỗi đã để người đợi lâu.”

Choi Dong Uk bước ra từ quán rượu, thấy Trương Huyền đứng không xa liền cười chạy tới:

“Lần này người phụ trách chủ yếu muốn bàn về việc tăng giá, thật bất ngờ, ta luôn nghĩ rằng những người ở trên cao không biết nỗi khổ của tầng lớp dưới, nhưng không ngờ, người này lại hiểu chúng ta đến vậy...”

Nghe Choi Dong Uk lầm bầm, Trương Huyền mỉm cười, không ngắt lời.

Đến khi họ lên taxi về lại Khu ba, Choi Dong Uk mới tiếc nuối nói: “Về phải báo ngay tin vui này cho Sung Joon.”

“Dong Uk ca, người đã từng nghĩ về tương lai chưa?”

Ngồi ở ghế trước, Trương Huyền đột nhiên hỏi.

Nghe vậy, Choi Dong Uk sững sờ, rồi cười nói: “Tương lai? Min Hyeon, sao đột nhiên lại hỏi vậy?”

Khi taxi từ từ lăn bánh, đèn neon trên đường phố chiếu sáng khuôn mặt Trương Huyền và Choi Dong Uk, Trương Huyền nhìn Choi Dong Uk qua gương chiếu hậu:

“Người từng nói, người và Sung Joon lập ra Đông Thành Phải để bảo vệ Khu ba, bảo vệ lợi ích chung của bà con. Bây giờ, Tập đoàn YangDa đã đồng ý nhượng bộ, còn cho chúng ta một khoản tiền lớn. Với số tiền đó, mọi người có thể mua nhà mới, bắt đầu cuộc sống yên bình, an ổn, mọi khó khăn vất vả sẽ được bù đắp bằng những con số trong tài khoản.”

Nghe Trương Huyền nói, Choi Dong Uk nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt có chút mơ màng, có chút sợ hãi.

Một lúc sau, hắn nói:

“Min Hyeon, người nói đúng, với số tiền đó, ta có thể mua nhà cho Sung Joon, mua xong nhà còn có thể mua xe...”

“Sung Joon từng nói, muốn học hành đàn ông hoàng. Ta đã hỏi, hắn còn trẻ, có thể quay lại trường. Sau khi tốt nghiệp, có thể tìm được việc tốt.”

“Đúng rồi, dạo này người cũng thấy rồi đúng không? Sung Joon thích Mi Sook, bọn họ lớn lên cùng nhau, tình cảm tốt, nếu ta thấy hai đứa đến với nhau, ta cũng rất vui, chỉ là... Lee đại thúc có thể không vui.”

Nói đến đây, Choi Dong Uk cười ha ha.

Hắn toàn nói về tương lai của Sung Joon, không đề cập đến mình.

Trương Huyền nhìn ánh mắt khao khát và hy vọng của Choi Dong Uk, cũng hiểu rõ suy nghĩ của hắn.

“Min Hyeon.”

Choi Dong Uk đột nhiên quay lại nhìn Trương Huyền:
“Người đã từng nghĩ về tương lai chưa...”

“Ta...”

Đang nói, xe đi đến một ngã tư, đèn giao thông chuyển sang vàng.

Tài xế taxi không phải người nóng tính, thấy đèn vàng liền giảm tốc để chờ đèn xanh.

Nhưng, ngay lúc xe giảm tốc, một chiếc Land Rover từ phía sau tông thẳng vào đuôi xe taxi!

Bang!

Một tiếng động lớn kèm theo sự rung lắc.

Tài xế taxi tức giận chửi bới: “Aish... lái kiểu gì vậy!?”

Vừa mắng, hắn vừa mở cửa bước xuống, chỉ vào chiếc Land Rover phía sau mà chửi rủa.

Nhưng chưa kịp nói xong, từ Land Rover bước ra hai gã đàn ông mặc vest, cầm gậy bóng chày, mặt mày hung hãn.

“Chết tiệt, người có biết người cản đường ai không!? Muốn chết hả?”

Một trong hai gã đàn ông tiến lên, vung gậy đập vào chân tài xế taxi!

Tài xế taxi ngã quỵ xuống đất, nhìn thấy đối phương không dễ dây vào, liền vội vàng xin lỗi cầu xin tha mạng.

Nhưng rõ ràng, tiếng cầu xin không thể đổi lấy sự thương xót của bọn chúng, hai gã đàn ông lập tức đánh đập tài xế một trận tơi bời!

Lúc này, xung quanh đã có không ít người từ xa nhìn về phía này, chỉ trỏ nhưng không ai dám lại gần ngăn cản.

Choi Dong Uk thấy tình hình như vậy, lập tức cau mày:

“Aish... rõ ràng là bọn chúng đâm vào xe mình trước mà? Những tên côn đồ này thật là vô pháp vô thiên mà...”

Nói xong, hắn đẩy cửa xe bước xuống.

“Này!”

Choi Dong Uk chỉ vào hai gã đàn ông lớn tiếng nói: “Đủ rồi đấy, trên phố còn bao nhiêu người đang nhìn, các người không sợ cảnh sát à!”

“Cảnh sát!?”

Một trong hai gã mặc vest thấy có người dám xen vào, liền cười khinh bỉ, nhắc gậy chỉ vào Choi Dong Uk : “Người là cảnh sát hả?”

“Ta? Ta không phải.”

Nghe vậy, mặt gã mặc vest lập tức trở nên dữ tợn:

“Không phải mà còn dám lớn tiếng với ta!?”

Nói rồi, hắn xông tới vùng gậy, đánh về phía Choi Dong Uk!

Vụt!

Choi Dong Uk nghiêng người tránh, tiếp đó di chuyển nhanh chóng, thực hiện một cú đá ngang!

Bịch!!!

Gã mặc vest bị đá vào lưng, cả người bay ngược ra sau mấy mét!

Rầm một tiếng, hắn ngã xuống nắp capo xe Land Rover!

“Aish...”

Gã mặc vest còn lại sợ hãi trước tình hình này, nhưng hắn vẫn tỏ ra khá nghĩa khí, ngừng đánh tài xế taxi, chỉ vào Choi Dong Uk quát lớn:

“Người muốn chết hả? Chúng ta là người của Bắc Thành Phái đây!”

Bắc Thành Phái!?

Câu nói này như một tiếng sét, khiến đám người đang xem náo nhiệt xung quanh lập tức biến sắc, nhanh chóng tản đi, không dám tụ tập nữa.

Choi Dong Uk cũng biến sắc mặt.

Bắc Thành Phái, đây là một trong hai băng đảng lớn nhất ở thành phố Incheon!

Ngay cả Khánh Bắc phái, băng đảng đã gây nhiều rắc rối cho họ và Chợ Thứ Ba, trước Bắc Thành Phái cũng chỉ như một chú mèo con.

Chương 380: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhìn thấy Choi Dong Uk biến sắc, gã mặc vest liền hiểu rằng việc tự báo danh đã có tác dụng.

Ban đầu còn e dè khả năng của Choi Dong Uk , nhưng giờ hẳn không còn sợ nữa, thái độ trở nên ngạo mạn:

“Đã biết chúng ta là Bắc Thành Phái, còn không mau quỳ xuống xin lỗi? Để ta xem người dám làm gì khi đã đánh người của chúng ta...”

Chưa kịp nói hết câu.

Trương Huyền cũng từ xe bước xuống.

“Dong Uk ca, chỉ đối phó với hai tên vớ vẩn, không cần nhiều thời gian vậy chứ?”

Trương Huyền vừa nói vừa đi về phía gã mặc vest.

“Này, ngươi định làm gì?”

Gã mặc vest thấy Trương Huyền tiến tới, lớn tiếng nói: “Người không nghe ta nói gì sao? Ta là người của Bắc Thành Phái...”

Chưa nói hết, Trương Huyền đã cách hẳn chưa đầy hai mét!

Thấy Trương Huyền sắp tới gần, gã mặc vest tức giận chửi, vung gậy quét ngang!

Nhưng Trương Huyền đã xông tới!

Tay trái ôm lấy tay phải đối phương, tay phải dùng khuỷu tay đập mạnh xuống!

Rắc!!!

Cánh tay gã mặc vest bị bẻ gãy ngay lập tức!

Trong cơn đau đớn, hắn chưa kịp hét lên thì Trương Huyền đã phản ứng nhanh, tay phải chụp lấy sau đầu hắn, đập mạnh xuống đất!

Bịch!!!

Đầu gã đập mạnh xuống đất, ngất xỉu ngay lập tức!

Gãy tay, đập đầu.

Toàn bộ quá trình chỉ trong một giây ngắn ngủi.

Dù đều là hạ gục đối thủ, nhưng Trương Huyền ra tay tàn nhẫn hơn nhiều so với Choi Dong Uk .

Không ngoài dự đoán, tên này có lẽ phải nằm viện một thời gian dài.

“Min Hyeon...”

Choi Dong Uk gọi Trương Huyền một tiếng, Trương Huyền nhìn qua thì thấy Choi Dong Uk đang nhìn về phía xe Land Rover.

Nhìn theo ánh mắt, qua kính chắn gió bị vỡ, Trương Huyền thấy một thân ảnh mặc vest xám ngồi ở ghế sau.

Cạch.

Cửa sau mở ra, một đôi giày da màu nâu sáng bóng bước xuống, theo sau là một gã đàn ông tóc chải ngược, cầm đờ rêu nhỏ từ xe bước xuống.

Không nhìn hai gã bị hạ gục, gã đàn ông này dứt tay vào túi, quét mắt qua Trương Huyền và Choi Dong Uk :

“Hai người có thân thủ đẹp mắt thật, trước đây hình như chưa nghe nói ở khu này có các người, là người ngoài đúng không?”

Choi Dong Uk nhìn kỹ gã đàn ông để râu, nhận ra ngay và ngạc nhiên nói:

“Người là... Lưu Thái Bình của Bắc Thành Phái?”

“Biết ta?”

Lưu Thái Bình cũng ngạc nhiên, sau đó cười nói: “Đúng, ta là Lưu Thái Bình.”

Nói rồi, Lưu Thái Bình từ túi áo ngực rút ra một tấm danh thiếp, kẹp giữa hai ngón tay đưa tới trước mặt hai người:

“Hôm nay chỉ là hiểu lầm, cũng là lỗi của chúng ta, dù sao cũng là xe chúng ta đâm vào trước, mấy đứa nhỏ không hiểu chuyện, ta thay mặt chúng xin lỗi các người.”

Choi Dong Uk nhìn qua Trương Huyền, thấy Trương Huyền không có phản ứng gì, liền cẩn trọng nhận lấy danh thiếp của Lưu Thái Bình.

Quét qua thông tin trên danh thiếp.

“Công ty Thương mại Bắc Thành? Giám đốc điều hành?”

“Đúng, Bắc Thành Phái giờ chỉ là quá khứ, chúng ta đã chuyển đổi từ tháng trước, hai vị nhìn không giống người thường, có lẽ trong tương lai chúng ta có thể hợp tác làm ăn.” Lưu Thái Bình mỉm cười nói.

Nói xong, Lưu Thái Bình tự tay đỡ tài xế taxi bị đánh ngã mà giờ vẫn chưa đứng dậy được, tỏ vẻ quan tâm nói:

“Xin lỗi, tiên sinh, sự việc này là lỗi của chúng ta, ngoài chi phí sửa xe và y tế, ta sẽ bồi thường thêm cho ông một khoản kha khá.”

“Không... không cần đâu... xin lỗi, xin lỗi...”

Tài xế taxi sợ hãi từ chối, nhanh chóng bước lên xe của mình, đạp ga rồi phóng đi.

“Ồ~ chạy cũng nhanh nhỉ...”

Lưu Thái Bình nhìn Trương Huyền và Choi Dong Uk nói: “Ta sẽ gọi xe khác tới đón ta, hai người cần đi đâu không? Ta có thể cho người đưa đi một đoạn.”

“Không cần đâu, Giám đốc Lưu, nếu đã là hiểu lầm, chúng ta xin phép đi trước.”

Nói xong, Choi Dong Uk kéo Trương Huyền rời khỏi đó nhanh chóng.

Nhìn theo thân ảnh hai người, nụ cười trên mặt Lưu Thái Bình dần thu lại.

“O...”

Trên nắp capo xe Land Rover, gã bị đá ngất dần tỉnh lại, ôm ngực đau đớn, trượt xuống khỏi nắp capo.

Thấy Lưu Thái Bình, hắn cúi gập người nói:

“Xin lỗi, Giám đốc, chúng ta...”

Chưa kịp nói hết, Lưu Thái Bình giơ tay ngăn lại mà không quay đầu: “Được rồi, hai người đó ta biết, thân thủ không phải người thường, các người đánh không lại họ cũng không có gì mất mặt.”

Dù nói vậy, nhưng gã thuộc hạ vẫn không dám ngẩng đầu, lớn tiếng nói:

“Vâng, xin lỗi!”

Lưu Thái Bình không để ý tới hắn, lấy điện thoại ra, gọi một số.

Rất nhanh, điện thoại được kết nối.

“Alô, là ta, người đang ở Yeonsu đúng không? Giúp ta tìm vài người... đúng, nhanh nhất có thể.”

.....

Trước cửa Chợ Thứ Ba.

Lúc này đã hơn mười giờ đêm, đường phố vắng vẻ.

“Lưu Thái Bình đó, nguyên là nhân vật số hai của Bắc Thành Phái, theo sát ông chủ Khương Vân Thành nhiều năm, là người tâm địa hẹp hòi và tàn nhẫn. Đừng nhìn hắn ăn mặc lịch lãm mà tưởng lầm, không biết trong lòng đang mưu tính gì đâu. Min Hyeon, thời gian này ra ngoài phải cực kỳ cẩn thận.”

Trên đường về nhà, Choi Dong Uk nghiêm nghị dặn dò Trương Huyền:

“Nếu không có chuyện gì thì tốt, nhưng nếu người phát hiện có người theo dõi mình, nhất định phải báo cho ta và Sung Joon. Có chuyện gì, chúng ta cùng đối mặt, cùng lắm chúng ta lấy tiền của tập đoàn YangDa rời khỏi Incheon, đến Seoul phát triển cũng được, dù sao người cũng từng học ở Seoul...”

Chương 381: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghe lời dặn dò của Choi Dong Uk , Trương Huyền không bày tỏ ý kiến, chỉ gật đầu bình thản.

Đợi Choi Dong Uk nói xong, Trương Huyền dừng lại: “Dong Uk ca, hôm nay cũng đã muộn rồi, chạy cả ngày, về nhà nghỉ ngơi đi.”

Lúc này, hai người đang ở ngã ba, nhà Trương Huyền ở bên trái, còn nhà Choi Dong Uk ở bên phải.

“Ừ...” Choi Dong Uk nghiêm túc gật đầu: “Vậy có chuyện gì, mai nói tiếp.”

“Được.”

Hai người tạm biệt, mỗi người quay lưng đi về hướng nhà mình.

Đi được hơn mười mét, Trương Huyền lấy điện thoại ra, gọi cho Liễu Chính Hách:

“Alô? Là ta, về đề nghị của ngươi, ta đã suy nghĩ kỹ rồi, đồng ý... đúng, nhưng nội dung hợp tác phải sửa đổi... không cần người ngoài gia đình, nhưng Đông Thành Phái thì được.”

.....

Sáng sớm hôm sau.

Trương Huyền bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại dồn dập.

Ngồi dậy, Trương Huyền tiện tay nghe máy.

“Alô?”

“Này! Người định làm gì vậy? Ta đã nói hợp tác chấm dứt rồi mà? Người gửi nhiều tiền vậy là có ý gì!? Hơn nữa, những người mang tiền tới còn nói họ là người của tập đoàn YangDa?”

Trong điện thoại vang lên tiếng trách móc của Park Dong Chung.

Trương Huyền dụi mắt còn mơ màng, giọng điệu thản nhiên:

“Park Dong Chung, người chẳng phải đã hứa sẽ dẫn dắt anh em đi tới đỉnh cao nhân sinh sao? Để đạt mục tiêu đó, không có tiền không được đâu.”

“Nhưng...” Park Dong Chung ngập ngừng.

Một mặt, hẳn thật sự muốn nhận số tiền này, nhưng mặt khác, hẳn lo sợ Trương Huyền lại gây chuyện gì.

Dù sao, hẳn cũng hiểu rõ tập đoàn YangDa là cái gì.

Đó là tập đoàn tư bản!

Tư bản có bao giờ tự nguyện đưa tiền cho người khác?

Đừng đùa.

Từ lần trước, hẳn đã biết Trương Huyền là loại người gì.

Nghĩ đến việc Trương Huyền có thể đã làm gì đó động trời, Park Dong Chung không khỏi hoảng sợ.

“Đừng lo...”

Trương Huyền nói:

“Số tiền này là của thiếu gia Liễu Chính Hách của tập đoàn YangDa, ta đã đạt được thỏa thuận với hắn, nội dung thỏa thuận là...”

“Đề Đông Thành Phái, trở thành vua ngầm của Incheon.”

Thời gian cứ thế trôi qua.

Từ buổi sáng bình thường đó, khi ông chủ Park Dong Chung của Đông Thành Phái gọi điện cho một người bí ẩn.

Toàn bộ cục diện ngầm của khu cảng đã thay đổi chóng mặt!

“Xông lên!”

Một tiếng hô vang, hàng chục tên tay đeo dải băng xanh, tay cầm gậy gộc, xông về phía nhà máy!

Đây là địa bàn của Tây Phong Phái ở rìa khu cảng.

Nhưng sau hôm nay, nơi này sẽ đổi chủ!

Đứng từ xa nhìn cảnh hỗn chiến, Park Dong Chung khoác áo choàng, lạnh lùng quan sát.

Xung quanh hắn là vài tên bảo vệ cao lớn, mặc vest, có súng bên hông.

Xoẹt!

Châm điều thuốc, Park Dong Chung hít sâu, nhìn bầu trời xám xịt, cảm thán: “Một tháng rồi nhỉ...”

Nhớ lại một tháng qua, Park Dong Chung vẫn cảm giác như đang mơ.

Nhờ sự hỗ trợ mạnh mẽ từ Liễu gia, Đông Thành Phái từ một băng nhóm nhỏ, chỉ trong một tháng đã trở thành thế lực lớn nhất khu cảng.

Những băng nhóm lớn nhỏ xung quanh đều bị đuổi đi hoặc thôn tính.

Tốc độ phát triển nhanh đến khó tin.

Giờ đây, Park Dong Chung có dưới trướng hơn hai trăm đàn em, đủ sức đấu lại hai thế lực lớn của thành phố Incheon.

Rất nhanh, một thanh niên mặt lạnh, tay dính đầy máu bước ra từ cổng nhà máy, đi tới trước mặt Park Dong Chung, cung kính cúi chào:

“Đại ca, đã xong hết rồi.”

“Ừ, vất vả rồi, Tể Dư.”

Park Dong Chung hài lòng gật đầu.

Đối với thuộc hạ mới thu nhận này, hắn rất hài lòng.

Mạnh mẽ, nhiệt huyết.

Như một lưỡi dao vừa ra lò.

Hiện nay, mấy địa bàn mới của Đông Thành Phái đều do Tể Dư dẫn quân chiếm lấy.

Bao gồm cả nhà máy trước mặt.

Nói thật.

Nếu không có cánh tay đắc lực này, dù có tài trợ từ Liễu gia, Đông Thành Phái cũng không thể phát triển nhanh như vậy.

Sau khi động viên Tể Dư, Park Dong Chung lấy điện thoại ra, gọi một cuộc:

“Alô? Ta đã xong, khu cảng... là của chúng ta rồi.”

Đầu dây bên kia, có tiếng đánh bao cát, đợi vài giây, một giọng thờ dõc vang lên:

“Ừ, ta biết rồi.”

Park Dong Chung lắc đầu bất lực:

“Người nói xem, làm ông chủ, ít nhất cũng phải có dáng dấp ông chủ chứ? Mười mấy ngày nay không thấy thân ảnh

ngươi đâu, ngoài tiền và đồ mỗi tuần gửi tới... ồ đúng, tiền và đồ đó do Liễu thiếu gia gửi, ngươi rốt cuộc đang bận gì?”

“Tất nhiên là bận việc của ta...”

Giọng nói ngưng lại:

“Giờ đã chiếm được khu cảng, ngươi có thể tạm thời chậm lại, ta nghe phong thanh Bắc Thành Phái và Đại Trạch Phái đã chú ý tới các ngươi rồi, giờ nền tảng chưa vững, tạm thời chậm lại cũng không sao.”

“Ta tất nhiên biết.”

Park Dong Chung nói: “Hôm nay Lưu Thái Bình của Bắc Thành Phái đã liên lạc với ta, nói là tối nay muốn mời ta qua ăn bữa cơm. Ngươi nghĩ sao, có muốn gặp hắn không?”

“Ta sẽ không đi, nếu ngươi muốn đi thì cứ đi, nhưng nhớ kỹ một điều, từ chối hợp tác. Nếu họ muốn khai chiến, thì cứ để họ tự do hành động.”

Nghe vậy, Park Dong Chung nhíu mày: “Ngươi chắc chắn thái độ phải kiên quyết thế sao? Không kéo dài thêm chút nữa à?”

“Chuyện này là do ngươi quyết định, Park lão đại, Đông Thành Phái là băng phái của ngươi, ha ha...”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười, rồi điện thoại bị cúp.

Chương 382: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tsk...”

Nhìn vào điện thoại, Park Dong Chung suy tư.

Lúc này, Tề Dư bên cạnh hỏi: “Đại ca, có phải ông chủ có chỉ thị gì không?”

Park Dong Chung lắc đầu, rồi lại gật đầu, thở dài: “Hắn thật sự quá tùy hứng...”

Nghe vậy, Tề Dư trầm ngâm vài giây, nói:

“Đại ca, thật ra với tài sản hiện tại của chúng ta, đã hoàn toàn có thể tách khỏi sự hỗ trợ của Liễu gia. Thời gian gần đây, mặc dù Liễu gia không yêu cầu chúng ta làm gì, nhưng vị ‘cố vấn’ bên đó ngày càng kiêu ngạo. Chỉ mới vài ngày trước, ta còn nghe hắn chửi ngài, nói ngài chỉ là...”

“Là gì?” Thấy Tề Dư ngập ngừng, Park Dong Chung không thay đổi sắc mặt hỏi.

“Nói ngài là kẻ ăn mày.”

“Haha...” Park Dong Chung không tỏ vẻ giận dữ, trái lại còn cười khẽ: “Chỉ thế thôi à?”

Tề Dư gật đầu: “Phải, lúc đó ta định dạy hắn một bài học, nhưng bảo vệ của hắn quá đông.”

“Tề Dư à.”

Giọng Park Dong Chung đầy ý nghĩa: “Người phải biết, trên đời này có những kẻ chỉ cần có chút quyền lực là trở nên

kiêu ngạo vô bờ. Hắn chỉ là cố vấn được phái đến giám sát chúng ta, thực ra không quan trọng, mặc kệ hắn chửi gì, chúng ta nhận tiền là được rồi.”

“Nhưng...”

“Không có nhưng gì hết, Tề Dư, đừng quên rằng, ngay cả ông chủ của ta hiện giờ cũng phải chịu sự kiểm soát của Liễu gia.”

Nói xong, Park Dong Chung quay người lên xe.

.....

Vút!

Một thân ảnh lóe lên trong không trung!

Nhưng một tiếng “bịch” vang lên, cánh tay của Trương Huyền bị một cánh tay to lớn chặn lại!

Ngay sau đó, một thân ảnh vạm vỡ xông tới, tay còn lại nắm lấy cổ áo Trương Huyền, cố gắng đè hắn xuống đất!

Nhưng Trương Huyền không hoảng loạn, hai chân lùi lại, đứng tách ra trước sau, chịu được áp lực. Tiếp theo, tay trái hắn nắm cổ tay phải đối phương, tay phải thu lại, giống như rắn quấn quanh.

Hắn cầm một con dao nhựa ngắn, cố gắng rạch hai vết trên cánh tay to lớn đó!

Nhưng hành động này đã bị đối phương nhìn thấy từ trước!

“Đẹp lắm!”

Lee đại thúc nở một nụ cười nham hiểm, dồn hết sức mạnh, một tay nhấc bổng Trương Huyền lên, ném hắn sang bên trái như ném bao cát!

Trương Huyền hoàn toàn không có khả năng phản kháng, bay ra vài mét.

Keng!!!

Hấn nặng nề va vào lưới sắt của lồng bát giác!

“Nhớ kỹ, khi đối mặt với cường giả hơn về sức mạnh, tốc độ và kỹ thuật, đừng tùy tiện áp sát. Một khi áp sát, với kỹ năng của ngươi, chắc chắn sẽ thất bại!”

Lúc này Trương Huyền nằm trên đất, khó nhọc bò dậy, trên mặt lộ vẻ cười: “Không chắc đâu.”

“Hử?”

Lee đại thúc ngạc nhiên, sau đó nhìn xuống cánh tay.

Một vết trắng dài do con dao nhựa để lại hiện ra trước mắt.

“Tiểu tử này...” Lee đại thúc kinh ngạc: “Góc độ rất hiểm, nếu vừa rồi ngươi cầm dao thật, tay ta đã phế rồi.”

“Ngài mà đập ta xuống đất, cả người ta cũng phế.”

Trương Huyền ngồi trên đất một lúc lâu mới đứng lên: “Cảm ơn Lee đại thúc hôm nay.”

【Chúc mừng, sau nỗ lực không ngừng, kỹ năng ‘Cận Chiến’ của ngươi đã nâng cấp, hiện tại cấp độ: LV4】

Cấp độ 4 của kỹ năng cận chiến, đó là thành quả mà Trương Huyền đạt được sau một tháng tập luyện căng thẳng.

Phải nói rằng, mồ hôi và nỗ lực thật sự không bao giờ phụ lòng người.

“Hiện giờ khả năng chiến đấu cá nhân của ngươi đã đủ để tự mình đối phó.”

Lee đại thúc vừa tháo đồ bảo hộ, vừa nói: “Ta có thể dạy ngươi kỹ thuật và phương pháp huấn luyện, cơ bản chỉ có vậy, còn lại phụ thuộc vào sự lĩnh hội của ngươi.”

“Lee đại thúc...”

Nhìn thân ảnh Lee đại thúc, Trương Huyền bỗng dưng có cảm giác kỳ lạ.

Giống như hồi tốt nghiệp, thầy giáo đứng trên bục giảng động viên mình.

Chỉ là, cảm giác hôm nay đặc biệt mãnh liệt.

Nghĩ vậy, Trương Huyền cúi người thật sâu: “Cảm ơn người trong suốt thời gian qua.”

“Haha, nói những lời này làm gì...”

Lee đại thúc rõ ràng không quen với thái độ của Trương Huyền, đùa: “Chỉ là chơi đùa một thời gian thôi... nhưng người nhớ kỹ, sau này nếu gây chuyện ở ngoài, đừng nói là do ta dạy, nếu Mi Sook vì người mà bị tổn thương, ta không tha cho người đâu.”

“Yên tâm.”

Trương Huyền nghiêm túc gật đầu: “Ta hứa với người...”

“Được rồi được rồi...”

Lee đại thúc vẫy tay ngắt lời: “Những lời lẽ ngọt ngào này đừng nói trước mặt ta, người tự hiểu là được, đừng tưởng ta không biết, mỗi tối người đều lén ra ngoài... muốn tìm người đánh nhau luyện thực chiến ta không phản đối, nhưng ít nhất phải chú ý đến mức độ.”

“Được rồi.”

Sau khi hai người nói chuyện một lúc, Lee đại thúc nói còn công việc ở tiệm, rồi rời đi.

Trương Huyền tháo đồ bảo hộ, không vội đi, mà vào phòng tắm tắm rửa, thay đồ.

“Bắc Thành Phái à...”

Từ tủ lấy điện thoại, nhìn bản báo cáo hàng tuần Park Dong Chung gửi, Trương Huyền lẩm bẩm:

“Mặc dù số lượng đã đủ... nhưng có lẽ vẫn phải đi một chuyến nữa?”

Nghĩ vậy, Trương Huyền nhìn vào bảng thành tích của hệ thống.

【Sát thủ BOSS: Tiêu diệt hơn mười tên trùm băng đảng.】

【Số lượng hiện tại: 10.】

.....

“Giám đốc, người từ Yanbian đã đến.”

Trong một văn phòng ở tòa nhà cao cấp.

Một nhân viên cung kính đứng trong văn phòng, nói với Lưu Thái Bình phía sau bàn làm việc.

“Hử?”

Chương 383: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lưu Thái Bình đang xử lý công việc ngạc nhiên ngẩng đầu:
“Người từ Yanbian? Ai vậy?”

“Chính là những người ngài đã tìm, ngài nói muốn họ giúp
diệt hai người, giờ vẫn cần làm không...”

“À đúng đúng... có chuyện đó.”

Lưu Thái Bình vỗ trán nhớ lại vụ va chạm xe đêm đó.

Không thể trách được, đã một tháng trôi qua, hẳn vẫn nhớ
chuyện đó thì cũng là giỏi.

Lưu Thái Bình hơi phàn nàn: “Tsk, họ cũng thật là, đến trể
thế này, làm ta suýt quên... Đúng rồi, lúc đó hứa trả họ bao
nhiều tiền?”

“Một vạn đô la, mỗi đầu người năm ngàn.”

“Ừ... không đắt lắm.”

Lưu Thái Bình gật đầu: “Được rồi, chuyện này người đi
làm với họ, miễn là không để lộ là người của chúng ta làm.”

Nói xong, Lưu Thái Bình cúi đầu vào tài liệu.

Nhân viên gật đầu, rồi chuẩn bị rời khỏi văn phòng.

“Chờ đã.”

Lưu Thái Bình đột nhiên gọi lại.

“Dạ, giám đốc còn gì không?”

Nhân viên nghi ngờ hỏi.

“Người đưa thông tin của hai người đó cho họ xong, bảo họ nhanh tay, tốt nhất hoàn thành trước bảy rưỡi tối nay. Sau bảy rưỡi, dẫn họ đến đây, ta có thể sẽ nhờ họ giết thêm vài người, người cứ nói với họ, tiền ta có nhiều, chỉ xem họ có muốn kiếm không thôi.”

Lưu Thái Bình nở nụ cười nham hiểm.

Nhân viên nghe vậy, lập tức kinh hãi: “Bảy rưỡi tối nay? Đó không phải là thời gian ngài hẹn ăn với lão đại Đông Thành Phái sao? Ngài định...”

“Suyt~ đừng nói ra.”

Lưu Thái Bình giơ ngón tay lên ra hiệu im lặng, cười lạnh:

“Người đoán đúng, ta định làm vậy, hắn chỉ là kẻ chỉ huy bù nhìn được tư bản nuôi dưỡng, một tên nông dân thôi, làm sao xứng đáng ngồi cùng chúng ta?”

“Nhưng... có cần hỏi ý kiến Khương giám đốc không?” Nhân viên rõ ràng do dự.

“Dù là hắn, chắc chắn cũng sẽ đồng ý.”

Lưu Thái Bình phát tay, rồi đổi giọng: “Nhưng người cũng có thể đi nói với hắn, nhưng nhớ kỹ, một khi tin tức bị lộ ra ngoài, hậu quả thế nào, không cần ta nói chứ...”

Thấy vẻ mặt lạnh lùng của Lưu Thái Bình, nhân viên không dám thở mạnh, vội cúi đầu: “Vâng, giám đốc, ta sẽ đi tìm người của Yanbian.”

“Ừ, đi đi.”

.....

“Aish... Incheon của Nam Hàn? Trông phát triển hơn nhiều so với chỗ chúng ta, cả tường cũng trắng hơn.”

Sáu người vác theo túi lớn túi nhỏ, có phần bụi bặm từ cảng đi ra.

Quần áo họ mặc rất thô kệch, tạo thành sự tương phản rõ rệt với đám đông xung quanh.

“Đại ca, lần này kiếm được tiền, về chúng ta cũng xây một cái sân có tường trắng.”

Một cậu nhóc bên cạnh cười ngây ngô nói.

“Chắc chắn rồi.”

Người được gọi là đại ca là một người đầu húi cua, trông khoảng ba mươi mấy tuổi, bên cạnh hắn năm người đều khoảng mười mấy hai mươi tuổi.

Người nhỏ nhất thậm chí chỉ cao hơn mét sáu.

Lấy ra điện thoại nắp gập từ túi, người đại ca gọi theo số trên tờ giấy.

Nhưng chưa kịp kết nối, một chiếc MPV màu đen đã tiến tới.

Cửa sổ ghế phụ hạ xuống, một thanh niên mặc vest lịch sự vẫy vẫy chiếc điện thoại đang rung, nói: “Lên xe đi, ta được ông chủ phái đến đón các người.”

Mấy người nhìn nhau, không nói gì, lần lượt lên xe.

“Chỉ có các người sáu người thôi sao?” Thanh niên hỏi.

“Phải, chỉ sáu chúng ta.” Đại ca gật đầu: “Ông chủ đâu?”

“Ông chủ bận, không có thời gian gặp các người.” Thanh niên tiện tay ném một túi hồ sơ ra sau.

Đại ca bắt lấy, mở túi, đầu tiên là thấy một xấp đô la dày.

“Wow, nhiều tiền quá...”

Một cậu nhóc nhỏ thó nhìn thấy tiền lập tức mắt sáng rỡ.

Người đại ca dù cũng giật mình, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh, thu tiền lại, rồi nhìn hai tờ giấy dưới xấp tiền.

Trên hai tờ giấy đó, chính là ảnh và lộ trình hàng ngày của Trương Huyền và Choi Dong Uk .

“Ông chủ nói, đây chỉ là một phần tiền, nếu các người giết được họ trong ngày hôm nay, sẽ có thêm việc cho các người, còn tiền... không thành vấn đề.”

...

Mặc chiếc áo choàng đen dành riêng cho công việc, Trương Huyền lấy từ dưới giường ra một ba lô màu xám.

Mở khóa kéo, Trương Huyền lấy từng băng đạn và đạn ra, đặt gọn gàng trên giường phẳng.

MK18, Beretta 92F, ba băng đạn dự phòng cho súng trường, hai băng đạn dự phòng cho súng ngắn...

Trong tiếng kim loại va chạm, Trương Huyền kiểm tra từng thiết bị.

Đạn được nạp vào băng, kéo khóa nòng và nắp trượt, từng viên đạn được lên nòng.

Xác nhận vũ khí đạn dược không có vấn đề, Trương Huyền lấy một túi đeo vai, đặt một băng đạn súng trường đầy đạn và hai băng đạn súng ngắn vào.

Hai băng đạn súng trường còn lại để vào túi áo khoác ngực và túi quần trái.

Gắn dây đeo, Trương Huyền thu lại báng súng MK18, đặt vào ba lô.

Đeo túi đeo vai và ba lô, Trương Huyền cài súng Beretta vào thắt lưng.

Hoàn tất trang bị, hắn bước ra ngoài.

Nhưng vừa xuống cầu thang, hắn đã thấy một chiếc Mercedes đen đỗ trước cửa.

Khi Trương Huyền xuất hiện, cửa xe Mercedes cũng mở ra.

Một cô gái trẻ đẹp mặc váy đen, tóc vàng bước xuống xe.

Trên ghế phụ, một vệ sĩ trẻ cao to mặt lạnh cũng bước xuống.

Trương Huyền định không để ý, vòng qua đi, nhưng rõ ràng cô gái nhắm tới hắn, vệ sĩ trẻ chặn trước mặt Trương Huyền.

Thấy vậy, Trương Huyền nhíu mày.

“Chào người, Trương tiên sinh, ta là Liễu Nhã Nhã.”

Cô gái bước tới, mỉm cười: “Là em gái của Liễu Chính Hách.”

Chương 384: Tiêu Đề

《Ẩn》

“Mấy ngày trước ta mới về nước, nghe về vài chuyện giữa người và anh ta...”

.....

“Đại ca, chính là chỗ này, theo tin tức, Trương Min Hyeon hiện đang ở nhà. Sao rồi, như thường lệ chứ?”

Bên ngoài chợ số ba, một chiếc xe van màu xám dừng lại phía bên kia đường.

Trên ghế sau, một thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi rút ra một khẩu súng lục, thành thạo lắp băng đạn và vặn bộ giảm thanh vào.

Giống như hắn, sáu người trong xe cũng bắt đầu kiểm tra vũ khí của mình.

Rõ ràng, việc này họ đã làm nhiều lần.

Trên ghế phụ, đại ca nhìn chăm chăm vào cổng chợ số ba ở đằng xa, sau một lúc suy nghĩ, hắn nhẹ giọng nói:

“Vẫn theo quy tắc cũ, dù sao ông chủ cũng không yêu cầu tạo hiện trường giả tai nạn. Hơn nữa, thông tin cho biết người này rất giỏi đánh nhau, trừ khi cần thiết, không thì đừng đối đầu trực diện với hắn, tránh bị thương. Vừa thấy hắn, không cần nói nhiều, bắn một phát là xong.”

“Được rồi~”

Mấy người trong xe cùng nở nụ cười.

Họ thích nhất là những cách giết người dứt khoát, gọn gàng, không cần tốn công suy nghĩ.

Xác định xong kế hoạch ám sát, họ để tài xế lại trên xe chờ, còn lại đều xuống xe, giấu súng dưới áo, trông như những người đi đường bình thường, hướng về chợ số ba mà đi.

Lúc này, trong cửa hàng nhỏ của gia đình họ Lee.

Choi Sung Joon và Lee Mi Sook đang dọn dẹp vệ sinh trong tiệm.

Dù vì việc giải tỏa, tiệm này sắp phải đóng cửa, nhưng Lý đại thúc vẫn mở cửa kinh doanh hàng ngày.

Theo lời hấn là...

Làm trọn trách nhiệm cuối cùng với hàng xóm.

Lúc này.

Trên ghế nằm ở cửa, Lee đại thúc đang quạt mát, phơi nắng, thì đột nhiên thấy vài người lạ bước vào chợ.

“Ừm?”

Dù khoảng cách xa, nhưng Lee đại thúc vẫn nhận ra điều gì đó khác thường từ những người này.

Nhưng chưa kịp nhìn kỹ, Lee Mi Sook trong tiệm đã gọi ra ngoài:

“Cha, đừng ngồi nữa, Chao thúc ở phòng chiếu phim vừa gọi điện đặt ba phần A!”

“Biết rồi.”

Nghe con gái gọi, Lee đại thúc vội đứng lên từ ghế nằm, quét mắt nhìn lần cuối về phía mấy người lạ kia rồi không để ý nữa, nhanh chóng chạy vào tiệm, bắt đầu nấu nướng.

Nhóm sáu người không biết tình hình ở tiệm nhà họ Lee.

Vì lúc này họ đã phát hiện ra mục tiêu của mình.

“Đại ca.”

Một đàn em chỉ về phía Trương Huyền cách đó mấy chục mét.

“Chắc... sao lại có người bên cạnh hử?”

Đại ca thấy một nam một nữ đang nói chuyện với Trương Huyền, liền cau mày.

Với con mắt của hử, dễ dàng nhận ra hai người đó không phải là người thường.

Hử dù đã đến Nam Hàn nhiều lần và nhận nhiệm vụ giết người ở đây, nhưng chưa bao giờ giết người giàu, đặc biệt là những người giàu có quyền thế.

Bởi hử rất rõ sức ảnh hưởng của những người này ở quốc gia này lớn thế nào, nếu xảy ra sai sót, tình hình sẽ rất nguy hiểm.

Những ngày tới, họ còn phải ở lại Incheon, nếu vì giết nhầm người mà bị cảnh sát truy lùng toàn thành phố...

E rằng ngay cả ông chủ cũng không bảo vệ được mình.

Có vẻ phải cẩn thận rồi...

Vì vậy, theo hiệu lệnh của đại ca, nhóm Yên Biên chia thành hai đường.

Ba người ở lại tìm góc bắn và cơ hội.

Hai người còn lại vòng qua đường khác, hình thành thế gọng kìm.

Ở phía Trương Huyền, hử chưa nhận ra nguy hiểm đang đến gần.

“Ta biết người đã đạt được thỏa thuận với anh trai ta, hẳn giúp các người trở thành băng nhóm lớn nhất ở Incheon, đổi lại các người phải xử lý một số việc phi pháp cho hẳn... Ta muốn nói rằng, những gì hẳn có thể cho người, ta cũng có thể cho, thậm chí nhiều hơn, bất kể là tiền hay lợi ích, ta có thể cho người gấp đôi...”

Liễu Nhã Nhã dù còn trẻ, lời nói cũng không chín chắn.

Nhưng thỏa thuận giữa Trương Huyền và Liễu Chính Hách, chỉ có vài người biết.

Nàng có thể lấy được thông tin về danh tính và địa chỉ của Trương Huyền, rõ ràng đã mua chuộc được một người thân cận bên cạnh Liễu Chính Hách.

Ừm... cũng có thủ đoạn, nhưng không nhiều.

Trương Huyền lặng lẽ nhìn cô gái trẻ diễn thuyết, lòng cảm thán.

Tự cho rằng tiền có thể mua được mọi thứ trên đời... phải nói đúng là anh em ruột sao?

Nhớ lại lần trước khi Liễu Chính Hách tìm đến mình, lúc đầu cũng có thái độ tương tự.

“Ta đang nói chuyện với người đó, Trương tiên sinh?”

Thấy Trương Huyền không để ý đến mình, Liễu Nhã Nhã có chút không vui: “Ta nghe nói người tốt nghiệp Đại học Seoul, lẽ ra không nên thiếu phép lịch sự như vậy chứ?”

“Ừm.” Trương Huyền gật đầu đáp: “Cô bé, nhìn tuổi của người, có lẽ vẫn còn là sinh viên? Năm nhất? Hay năm hai?”

Cô bé?

Liễu Nhã Nhã rõ ràng không thích cách gọi này, giọng nàng lạnh lùng: “Trương tiên sinh, người cũng chỉ lớn hơn ta

ba bốn tuổi, không cần phải tỏ ra như bậc tiền bối.”

“Đừng hiểu lầm.”

Trương Huyền vẫy tay:

“Ta không có ý muốn làm tiền bối của ngươi, ta chỉ muốn nói... tranh quyền đoạt lợi không phải là việc ngươi nên làm ở độ tuổi này. Nếu ta là ngươi, thay vì tìm mọi cách hạ bệ anh trai mình, ta sẽ cố gắng làm hài lòng cha mình. Ngươi có thể thử làm nũng với Chủ tịch Liễu, biết đâu hần vui lên, sẽ giao sản nghiệp cho ngươi? Liễu tiểu thư?”

Chương 385: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nói xong, Trương Huyền không quan tâm đến nàng nữa, trực tiếp vòng qua vệ sĩ trẻ, định rời đi.

Nhưng vệ sĩ trẻ rõ ràng không định để Trương Huyền rời đi, liền nắm lấy vai hắn và nói:

“Trương tiên sinh, tiểu thư chưa nói xong, ngươi chưa thể đi.”

Trương Huyền nhìn vệ sĩ, giọng cũng lạnh lùng: “Cẩn thận, động tác có thể làm ngươi bị thương...”

Nhưng vừa dứt lời, Trương Huyền như cảm nhận được điều gì, bất ngờ nghiêng đầu qua một bên!

Ngay sau đó!

Biu!!!

Một viên đạn sượt qua phía trên vai Trương Huyền!

Sáu mươi mét, năm mươi mét, bốn mươi mét... càng lúc càng gần...

Đại ca nhóm sát thủ đội mũ trùm đầu, bước nhẹ nhàng trên đường xi măng, ánh mắt lướt qua Trương Huyền ở không xa.

Kinh nghiệm ám sát nhiều năm giúp hắn biểu hiện như một người đi đường bình thường, hai tay dứt túi, không toát ra chút sát khí nào.

Khẩu súng lục gắn giảm thanh giấu trong áo khoác rộng, không để lộ dấu vết.

Vì định một phát giết chết, hắn phải rút ngắn khoảng cách với mục tiêu tối đa.

Dù sao, kỹ năng bắn súng của hắn không giỏi lắm, nếu bắn nhầm người, thì vấn đề sẽ rất lớn.

Nhanh chóng, khi hắn còn cách Trương Huyền chỉ hai mươi mét, hắn tự tin rút súng ra.

Nhưng ngay lúc đó, một tên đàn em nôn nóng không kìm được.

Khi đại ca chưa kịp rút súng, tên này đã nhanh chóng rút súng, nhắm vào Trương Huyền và bóp cò!

Biu!!!

Tiếng súng giảm thanh vang lên!

Ngay khoảnh khắc đó, một cảnh tượng khó tin xảy ra!

Trương Huyền, người còn đứng tại chỗ, đột nhiên như có mắt sau gáy, lập tức né đầu qua một bên!

Phát bắn trượt!

‘Bắn trượt rồi!?’

Sắc mặt đại ca lập tức thay đổi, nhanh chóng rút súng từ trong áo ra.

Nhưng cùng lúc đó!

Pằng pằng!!

Hai tiếng súng không giảm thanh, không che giấu, tốc độ cực nhanh vang lên!

Tên đàn em vừa nổ súng không kịp bắn phát thứ hai, bị bắn trúng ngực và trán, ngã xuống!

Hơn nữa, vì tốc độ bắn quá nhanh, hắn không thể phân biệt tên đàn em bị bắn trúng ngực hay trán trước.

Nhận ra đối phương cũng có súng ngay lập tức, đại ca không kịp suy nghĩ, thực hiện một cú lặn tròn, rồi núp sau một góc!

Tuy hấn tránh được nguy hiểm chết người, nhưng một đàn em khác thì không may mắn như vậy.

Tiếng súng lại vang lên, người đàn em thứ hai vừa rút súng ra đã bị bắn chết ngay tại chỗ!

“Tiểu Ngũ!!!”

Đại ca hét lớn.

Hai người đàn em khác vòng sang bên kia đường như không cảm nhận được nỗi sợ của cái chết, giờ súng bắn về phía Trương Huyền!

Biu biu...!!!

Trong phút chốc, đạn bay tứ phía!

Cảnh chuyển sang góc nhìn khác.

Nhờ vào cảm giác nguy hiểm, Trương Huyền may mắn tránh được phát súng đó.

Và theo phản xạ bản năng, hấn nhanh chóng cúi người rút súng phản kích!

Một tay rút súng quay người bắn một phát từ eo, hai tay nắm chặt súng nhắm một phát!

Ngay lập tức bắn hai phát nhanh!

Trực tiếp tiêu diệt kẻ bắn súng.

Ánh mắt chú ý đến người khác đang rút súng, Trương Huyền không chút do dự điều chỉnh nòng súng bắn chết kẻ thù!

Vừa bắn súng, hắn vừa di chuyển về phía bánh trước của chiếc xe Mercedes.

Lúc này, hắn đã nhìn thấy tay súng thứ ba núp sau góc!

“Tiểu thư cẩn thận!!!”

Tên bảo vệ trẻ ngay khi cuộc đấu súng bắt đầu, đã ấn Liễu Nhã Nhã xuống bên cạnh xe, dùng thân xe làm lá chắn.

Vào lúc này, hai tay súng vòng sang bên kia cũng bắt đầu bắn tấn công!

Biu biu...!!!

Tiếng súng giảm thanh vang lên, đạn bay vèo vèo.

Nhưng những viên đạn bắn vào hai chiếc Mercedes này không thể xuyên qua.

Rõ ràng đây là xe chống đạn.

Lúc này, Trương Huyền cúi mình, nhìn quanh từ vị trí bánh xe trước.

Hiện giờ hai bên đều có kẻ địch, dù giết bên nào trước, lưng cũng có thể bị tấn công...

“Chậc...”

Sớm biết đã mua vài quả lựu đạn của tay buôn vũ khí.

Khi Trương Huyền đang suy tính đối sách.

Tên bảo vệ trẻ vừa bảo vệ Liễu Nhã Nhã vào trong xe, vừa rút một khẩu Glock từ bao súng dưới nách ra.

Thấy vậy, mắt Trương Huyền sáng lên.

Dường như có cùng suy nghĩ với Trương Huyền, tên bảo vệ trẻ quay đầu nhìn Trương Huyền, hai người gật đầu ăn ý.

Tên bảo vệ trẻ hai tay nắm chặt khẩu Glock, tạo tư thế bắn quỳ tiêu chuẩn!

Bắn liên tục vào góc núp của tay súng kia!

Pằng pằng...!

Dựa vào lượng đạn dồi dào, hắn áp chế tay súng không dám thò đầu ra.

Trương Huyền cũng nhân lúc tên bảo vệ trẻ áp chế một phía, nhanh chóng vòng ra phía trước xe.

Cúi người, di chuyển cẩn thận dọc theo thân xe.

Lúc này, hai tay súng đang thay phiên nhau che chở, tiến về phía xe Mercedes.

Một chọi hai?

Chuyện nhỏ!

Trương Huyền tìm đúng thời cơ, nhanh chóng đứng dậy bắn hai phát!

Pằng pằng!

Hai tay súng chết ngay tại chỗ!

Sau khi tiêu diệt hai người, xác nhận không còn kẻ địch nào xuất hiện ở hướng này nữa, Trương Huyền quay lại vị trí ban đầu.

“Thay đạn.”

Tên bảo vệ trẻ đã bắn hết một băng đạn, hết lên.

Trương Huyền không nói gì, đứng chắn trước hắn, giơ súng cảnh giác bảo vệ.

Chẳng mấy chốc, chỉ trong hai ba giây, tên bảo vệ trẻ đã thay xong đạn.

Hắn đứng dậy, bóp nhẹ vai phải của Trương Huyền.

Trương Huyền hiểu ý, hai người một trước một sau, nhanh chóng tiến về phía góc núp!

Rất nhanh, khi cả hai tiến gần đến vị trí mục tiêu, tên bảo vệ trẻ cũng đã đứng ở bên phải của Trương Huyền.

Chương 386: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tiến vào góc núp!

Trương Huyền lập tức thu tay kéo súng lại khi rẽ vào góc.

Thân di chuyển theo súng!

Còn tên bảo vệ trẻ ở bên phải bước nhanh hai bước.

Nòng súng và ánh mắt của hai người gần như cùng lúc hướng về góc rẽ.

Nhưng... tay súng lẽ ra núp sau góc đã biến mất.

Khi hai người chuẩn bị tìm kiếm xung quanh tòa nhà.

“Trương ca, Trương ca!”

Một giọng nói khẽ vang lên từ trên đầu.

Trương Huyền ngẩng đầu nhìn, một cậu bé đầu bù tóc rối mặc đồng phục học sinh đang thò đầu ra từ ban công tầng sáu.

Là tiểu tử Liễu gia ở tiệm tạp hóa.

“Yong Jun? Mau về nhà đi!”

Trương Huyền quát.

“Hắn đi ra cửa rồi, Trương ca.”

Yong Jun chỉ về phía cửa Chợ Thứ Ba.

“Bọn chúng đi xe đến, em vừa thấy bọn chúng xuống từ một chiếc xe tải nhỏ.”

“Biết rồi, người mau về nhà đi, đóng chặt cửa sổ lại!”

Trương Huyền vẫy tay nghiêm nghị.

Nhìn thấy tiểu tử Liễu gia rút đầu lại, Trương Huyền mới yên tâm.

Lúc này, tên bảo vệ trẻ bên cạnh nghiêm túc nói:

“Ta phải hộ tống tiểu thư rời đi trước, có cần ta liên lạc với cảnh sát không? Ta có thể nhờ sở cảnh sát cử đội đặc nhiệm đến giúp.”

Nhiệm vụ của hắn vốn chỉ là bảo vệ Lưu tiểu thư, giúp được Trương Huyền đến đây đã là quá đủ rồi.

Trương Huyền nói: “VẬY các người đi trước đi, cảnh sát bên đó... chỉ cần các người chứng minh giúp ta là tự vệ chính đáng là được.”

“Ừ.”

Tên bảo vệ trẻ không nói thêm gì, chạy về phía xe Mercedes.

Trương Huyền quay người đi về phía cửa Chợ Thứ Ba.

“Tiểu Lục!”

Nhanh chóng chạy ra khỏi cửa Chợ Thứ Ba, đại ca vừa chạy về phía xe tải nhỏ vừa gầm lên giận dữ:

“Lấy đồ lớn ra!”

Tiểu Lục ngồi ở ghế lái thấy đại ca một mình chạy về, cũng không kịp hỏi nhiều, vội vàng nhảy xuống xe, mở cốp sau.

Trong cốp sau, hai chiếc túi hành lý bản thủ đặc biệt nổi bật.

Khi đại ca chạy đến phía sau xe, Tiểu Lục đã lấy hai chiếc túi hành lý này ra.

Mở khóa kéo, bên trong chứa mấy khẩu súng trường dài.

Có cả AK, AR series.

Đại ca thuận tay ném một khẩu AK74 cho Tiểu Lục, nói nhanh:

“Kẻ này rất khó chơi, Tiểu Ngũ bọn họ đều chết rồi, mang theo vũ khí, giết chết tên khốn kiếp đó!”

Tiểu Lục cũng khá dũng cảm, nghe đại ca nói vậy, không hề sợ hãi, trong mắt còn hiện lên sự tức giận mãnh liệt.

Lắp băng đạn, kéo khóa nòng, đạn đã lên nòng.

Mang theo một khẩu AK vẫn chưa đủ, hắn nhanh chóng mở túi thứ hai, lấy ra hai bộ áo giáp chống đạn và vài quả lựu đạn màu xanh lá quân đội.

“Đại ca, lựu đạn.”

Sau khi đưa áo giáp chống đạn và hai quả lựu đạn cho đại ca, Tiểu Lục đứng bên xe, giơ súng nhắm vào cửa Chợ Thứ Ba.

Phía sau, đại ca chọn một khẩu M4 có băng đạn dài, tiện tay nhét hai quả lựu đạn vào túi.

Lúc này, hai bên đường trống trải, người qua đường đã sớm chạy trốn vì tiếng súng.

Khi hai người mang đủ vũ khí đạn dược, chuẩn bị quay lại Chợ Thứ Ba.

Trương Huyền đã đến bên cửa.

Hắn đã nghe thấy động tĩnh bên ngoài của hai người.

“Ngay cả lựu đạn cũng có?”

Trương Huyền không ngờ, tên chạy trốn trở lại xe, điều đầu tiên hắn nghĩ không phải là chạy trốn mà là phản công.

Phải khen hắn là dũng cảm sao?

Nhưng dù sao đi nữa, tuyệt đối không thể để hai tên điên này xông vào Chợ Thứ Ba.

Hai tên điên này mà ném lựu đạn bừa bãi...

Đến lúc đó vấn đề sẽ rất lớn.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền quay đầu nhìn về phía tiệm nhà họ Lee ở xa.

Lúc này, cửa tiệm đã đóng chặt.

Trương Huyền yên tâm hơn một chút.

Hắn không giữ lại sức lực nữa, quỳ một gối xuống, lấy ba lô đặt trước mặt, mở khóa kéo.

Soạt!

MK18 từ ba lô kéo ra.

Mở rộng băng súng, đeo dây đeo súng, xác nhận tình trạng đạn đã lên nòng, ngón cái kéo cò súng.

Chuyển sang chế độ bắn tự động hoàn toàn.

Mở kính ngắm, băng súng kê vào vai.

Hít một hơi sâu, Trương Huyền nhanh chóng ló nửa người ra.

Biu biu...!!!

Tiếng súng giảm thanh vang lên!

Tiểu Lục đứng bên xe trúng mấy phát đạn ngã xuống ngay lập tức!

Ngay khi tiếng súng vang lên, đại ca theo bản năng cúi người, rồi nhanh chóng chạy về phía bên kia xe.

Trương Huyền nhanh chóng điều chỉnh nòng súng!

Biu biu...!!!

Đạn bay theo hướng di chuyển của đại ca, để lại hơn mười lỗ đạn trên thân xe!

“Chết tiệt!”

Đại ca núp sau động cơ xe, lưng dựa vào bánh xe trước, chửi một câu rồi giơ khẩu súng trường lên trên đầu.

Không cần biết có trúng hay không, cứ bắn một tràng trước đã!

Tạch tach tach...!!!

Tiếng súng vang lên, Trương Huyền thực sự rút lui núp sau chỗ chắn.

Hắn biết rõ, con mồi đã rơi vào thế bí.

Hắn bây giờ chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi.

Cạch.

Trương Huyền tháo băng đạn đã bắn hơn một nửa, lấy một băng đạn đầy từ túi quần thay vào.

Đạn đã bổ sung đầy đủ.

Rất nhanh, một tiếng kêu vang lên, đại ca bắn hết đạn của khẩu súng trường.

Bắn năng bóp cò hai lần, không bắn ra được viên đạn nào.

Đại ca chửi thề một câu, không chọn thay đạn, mà lấy ngay một quả lựu đạn, rút chốt ném ra!

Nhưng quả lựu đạn vừa rời tay!

Biu!!!

Một viên đạn bắn trúng lựu đạn đang bay!

Quả lựu đạn tròn xoe bật trở lại!

“Cái quái gì!?”

Nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị này, đại ca suýt nữa tròn mắt.

Chương 387: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thấy lựu đạn rơi xuống không xa, đại ca vội vàng lao sang một bên!

Bùm!!!

Lựu đạn nổ!

Biu biu!!!

Bắn hai phát vào nắp capo, Trương Huyền nhanh chóng chuyển hướng, di chuyển về phía đuôi xe.

Lúc này, đại ca bị nổ choáng váng, lắc mạnh đầu, khó khăn lắm mới bò dậy.

Tiếng hai viên đạn rơi vào nắp capo hẳn nghe rất rõ.

Rút khẩu súng lục còn đạn ra, nhắm về phía trước xe.

Nhưng ngay lúc này.

Cạch một tiếng vang lên sau lưng hắn.

Mặt đại ca trắng bệch.

“Chết tiệt.”

Biu!!!

Viên đạn xuyên qua đầu!

Bịch!

Nhìn xác chết trước mặt, Trương Huyền giờ súng quan sát xung quanh.

Xác nhận an toàn, Trương Huyền bắt đầu lục soát hiện trường.

Lúc này từ xa đã nghe thấy tiếng còi cảnh sát đang tiến lại gần.

Hắn phải làm rõ danh tính của bọn người này trước khi cảnh sát đến, tiện thể lấy thêm ít trang bị.

Nhưng, Trương Huyền sau khi lục soát một vòng xác chết và xe, không tìm thấy gì có giá trị.

Chỉ có thể tìm thấy chút manh mối từ ảnh tài liệu của mình và Choi Dong Uk .

Nghe tiếng còi cảnh sát ngày càng gần, Trương Huyền không nán lại nữa.

Tiện tay lấy một chiếc áo giáp chống đạn còn khá nguyên vẹn.

Trương Huyền lập tức chạy rời khỏi hiện trường.

Không đến một phút sau khi Trương Huyền rời đi.

Vài chiếc xe cảnh sát lao đến.

Những cảnh sát xuống xe đều mặc áo chống đạn, mang theo vũ khí.

Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn tại hiện trường, họ không khỏi thốt lên kinh ngạc.

“Chết tiệt... đây là chiến tranh sao?”

Vỏ đạn đầy đất, xe chi chít lỗ đạn, còn có dấu vết lựu đạn nổ...

Đội trưởng vẫn giữ được sự bình tĩnh lập tức ra lệnh: “Nhanh, gọi hỗ trợ, sơ tán dân chúng!”

Tiếng súng vừa dừng không lâu, từ dấu vết hiện trường, có thể thấy bên thắng cuộc chắc chắn chưa chạy xa.

Đừng để xảy ra chuyện gì nữa...

Đội trưởng thăm cầu nguyện.

.....

Biệt thự Liễu gia.

“Cái gì!? Nhã Nhã bị tấn công!?”

Liễu chủ tịch nghe tin tức liền nổi giận đùng đùng: “Là ai làm!? Nhã Nhã đang ở đâu? Có bị thương không?”

Một người đàn ông mặc vest đứng trước mặt Liễu chủ tịch, cúi đầu nói:

“Tiểu thư không bị thương, nhưng do quá sợ hãi, giờ vẫn đang ở bệnh viện. Còn ai làm... cảnh sát vẫn đang điều tra, nhưng theo ta biết, việc này rất có thể liên quan đến đại thiếu gia, vì người mà tiểu thư gặp hôm nay là người của đại thiếu gia.”

“Gì?”

Mặt Liễu chủ tịch đen lại: “Lại là cái thằng vô dụng đó làm sao?”

Người đàn ông mặc vest vội giải thích: “Người ra tay chắc chắn không phải là người của đại thiếu gia, hiện giờ nghi ngờ ban đầu là người dưới trướng đại thiếu gia dẫn đến kẻ thù, tiểu thư chỉ bị cuốn vào.”

“Hừ.”

Dù vậy, Liễu chủ tịch lúc này đang giận dữ không quan tâm nhiều:

“Mau gọi cái thằng nghịch tử đó đến bệnh viện cho ta!”

“Thời gian qua ta thật quá nuông chiều nó, sử dụng nhiều tiền bạc và mối quan hệ của tập đoàn, không thấy kết quả gì, lại toàn gây chuyện!”

“Bây giờ còn liên lụy đến Nhã Nhã, ta thấy nó thật đáng bị xử lý!”

“Chiều nay, tại khu chợ cảng thành phố, xảy ra một vụ nổ súng kinh hoàng, sáu tên cướp mang theo nhiều vũ khí đã dùng thuyền buôn lậu nhập cảnh, và xảy ra đấu súng dữ dội với một người đàn ông bí ẩn tại khu cảng, hiện ý đồ của bọn cướp chưa rõ, thân phận của người đàn ông bí ẩn cũng đang được điều tra...”

Tại một tiệm tạp hóa nào đó.

Trên chiếc TV đặt ở góc bàn đang phát sóng trực tiếp tin tức.

Đứng ở quầy thu ngân, Trương Huyền nhìn cảnh phát sóng trực tiếp trên TV, trong lòng dâng lên chút sóng gợn.

Cuộc chiến dữ dội này, với Trương Huyền, chỉ như bữa cơm hàng ngày.

Nhưng có một chi tiết, khiến Trương Huyền chú ý.

Không phải cái gì khác, chính là phát súng mà hắn bản năng tránh được trong khoảnh khắc giao chiến.

Cảm giác và phản ứng như được thần linh trợ giúp, không nghi ngờ gì, đó là kỹ năng ‘Cảm nhận nguy hiểm’ đang phát huy tác dụng.

Nhưng, phải biết rằng kỹ năng cảm nhận nguy hiểm hiện tại mới chỉ ở cấp một.

Chỉ mới cấp một mà Trương Huyền đã sở hữu năng lực thần kỳ như thế này.

Thực sự có chút khó tin.

Nói nhỏ thì kỹ năng này hôm nay giúp Trương Huyền tránh được một viên đạn.

Cho dù có tránh không kịp, thì cùng lắm chỉ là khởi động lại một ngày, sau đó có chuẩn bị rồi, đối phó với sáu người kia, chắc chắn không mất nhiều công sức.

Nhưng nếu nói lớn, thì trong thực tế, điều này có thể cứu mạng người!

Ừm...

Không cần bàn thêm, đợi khi hoàn thành nhiệm vụ lần này và có điểm nghề nghiệp, nhất định phải nâng cấp kỹ năng này.

Trong lúc Trương Huyền suy nghĩ, chủ tiệm tạp hóa cũng đã từ kho bước ra.

“Vị khách này, đây là những thứ người cần, mũ và găng tay đều ở trong đây, người kiểm tra xem.”

Nói rồi, hắn đưa đồ trong tay cho Trương Huyền.

Trương Huyền cũng từ ví lấy ra một tờ tiền năm mươi nghìn đưa qua.

Chủ tiệm vừa mở ngăn tiền lẻ để trả lại, vừa lẩm bẩm về tin tức trên TV:

“Bây giờ không biết thành phố này làm sao nữa, đâu đâu cũng nghe nói có người đầu súng giết người, nếu ta nhớ không lầm, Nam Hàn chúng ta là quốc gia cấm súng mà? Nếu để người khác thấy những tin tức này, không biết chừng họ còn tưởng đây là Mỹ.”

Chương 388: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nói đến đây, chủ tiệm tự giễu cười một tiếng.

Nhận tiền thối lại, Trương Huyền không nói một lời, thậm chí khuôn mặt giấu dưới vành mũ cũng không lộ ra, liền quay người rời khỏi cửa tiệm.

Ra khỏi tiệm tạp hóa, Trương Huyền đứng bên đường, từ từ nâng vành mũ lên, đôi mắt quét qua con đường trước mặt có chút vắng vẻ.

“Tặc... Nam tử thần bí? Liễu gia quả thật đã ra tay, nhưng cách dùng sức lực này, dường như có chút kỳ quặc...”

Ngay từ lần đầu thấy tin tức, Trương Huyền đã biết Liễu gia đã can thiệp vào.

Nếu không, trên bản tin không thể chỉ có một mình Trương Huyền là ‘nam tử thần bí’.

Phải biết, lúc đó ở hiện trường còn có tiểu thư Liễu gia và tên vệ sĩ trẻ kia.

Thậm chí, tên vệ sĩ trẻ đó cũng đã nổ súng, tuy hấn không giết người.

Nhưng cảnh sát làm sao có thể bắt tài đến mức không điều tra ra được có bao nhiêu người nổ súng tại hiện trường?

Thực sự, hiện tại thân phận của Trương Huyền chưa bị lộ.

Nhưng với mối quan hệ và quyền lực lớn mạnh của Liễu gia, vụ xả súng lần này hoàn toàn có thể được diễn giải theo cách khác.

Ví dụ như sáu tên cướp nội bộ xung đột, cuối cùng chết chung chẳng hạn.

Dù cho có bịa đặt một chút, cũng sẽ không có ai đào sâu thêm.

Nhưng trên tin tức vẫn giữ lại sự tồn tại của ‘nam tử thần bí’.

Điều này có nghĩa là, ‘nam tử thần bí’ đã trở thành một con bài trong tay Liễu gia để nắm giữ Trương Huyền.

Chỉ cần Trương Huyền còn ngoan ngoãn và có đủ giá trị, thì nam tử thần bí này sẽ mãi mãi là bí mật.

Nhưng chỉ cần Trương Huyền mất đi giá trị lợi dụng, hoặc làm điều gì trái ý Liễu gia...

Thân phận của nam tử thần bí này, e là sẽ bị công khai.

Thế yếu, điểm yếu, bời nhọ...

Tóm lại, theo sự hiểu biết của Trương Huyền về Liễu Chính Hách, hẳn không nghĩ Liễu Chính Hách sẽ làm những chuyện như thế này.

Không phải Trương Huyền tin tưởng hẳn nhiên, chủ yếu là hẳn biết với trí thông minh của Liễu Chính Hách, trong tình huống bình thường, hẳn không nghĩ ra những cách xử lý như vậy.

Điều này có nghĩa là...

“Liễu chủ tịch à...”

Trương Huyền lắc đầu, quay người chuẩn bị rời đi.

Nhưng ngay lúc này, một chiếc xe hơi đen đỗ ở cuối đường, bỗng khởi động, từ từ chạy đến bên Trương Huyền.

Khi Trương Huyền đang đưa tay ra sau, chuẩn bị rút súng bất cứ lúc nào.

Cửa sổ phía sau của chiếc xe từ từ hạ xuống, một khuôn mặt đàn ông da trắng lợt lợt hiện ra trong mắt Trương Huyền.

“Xin chào, Trương tiên sinh, lần đầu gặp mặt, ta tên là Chesterton.”

“Người có thể chưa nghe đến tên ta, nhưng chắc chắn người đã nghe đến Vườn Nam Bộ.”

“Đó là tài sản của ta.”

.....

Trong một phòng VIP cao cấp tại một bệnh viện tư nhân ở thành phố Incheon.

Liều Chính Hách đang đứng cúi đầu trước mặt cha mình, sắc mặt tái nhợt, mặc dù trong lòng vẫn còn đôi chút sợ hãi, nhưng miệng lại hiếm khi cứng rắn:

“Cha, những gì ta làm đều vì tập đoàn, Nhã Nhã từ nhỏ đến lớn luôn đối nghịch với ta, nhưng ta chưa bao giờ muốn hại nàng, lần này cũng là nàng tìm đến người của ta trước, việc này dù nói thế nào cũng là nàng tự làm tự...”

Nhưng lời còn chưa dứt, đã bị Lưu hội trưởng quát lớn ngắt lời:

“Đến giờ người vẫn chưa hiểu, tại sao ta lại giận sao?”

“Người là con trai trưởng của ta, Liều Chính Hành, không nghĩ cách quản lý doanh nghiệp, mà suốt ngày chỉ nghĩ đến mấy trò mảnh khỏe!”

“Ta bảo người học tập phòng trưởng An là muốn người học thái độ làm việc và năng lực của hắn, chứ không phải học những trò đánh đấm thấp hèn kia!”

“Chuyện của Nhã Nhã ta có thể không tính toán với người, nhưng nếu người tiếp tục như vậy, tương lai của Tập đoàn

YangDa sẽ không còn chỗ cho người nữa!”

Lời quát mắng của Lưu hội trưởng vang vọng trong phòng khách, Liễu Chính Hách càng nghe đầu càng cúi thấp.

Im lặng một lúc lâu, Lưu hội trưởng nén cơn giận, tiện tay lấy một tập hồ sơ bên cạnh ném xuống chân Liễu Chính Hách.

Dù không hiểu, nhưng Liễu Chính Hách vẫn ngoan ngoãn nhặt tập hồ sơ dưới đất lên.

Tập hồ sơ này được đóng gáy rất gọn gàng, và trên bìa, in đậm logo của Sở cảnh sát Incheon.

Liễu Chính Hách nghi hoặc lật trang đầu tiên, đập vào mắt hắn là bức ảnh và thông tin cá nhân của Trương Huyền.

Liễu Chính Hách biến sắc, tiếp tục lật xem.

Chỉ thấy bên trong là những bức ảnh và tài liệu được sắp xếp gọn gàng!

Từ việc Trương Huyền thu phục anh em họ Choi tại Chợ Thứ Ba, phản công băng Khánh Bắc Phái, tấn công và lôi kéo băng Dong Chung Phái...

Cho đến việc Trương Huyền đột kích Vườn Nam Bộ, đạt được thỏa thuận bí mật với Liễu Chính Hách, rồi đến vụ xả súng tại khu cảng hôm nay v.v.

Tất cả đều có ghi chép sơ lược hoặc chi tiết!

“Người nghĩ, ta sẽ không có bất kỳ chuẩn bị nào, cứ thế để một con chó hoang đến ăn lương thực của ta sao?”

Trong ánh đèn phòng hơi mờ, đôi mắt của Lưu hội trưởng lại như hai ngọn đèn sáng rực!

“Ta nghĩ, người hắn đã hiểu về Ark rồi.”

Trong vườn trên sân thượng của Vườn Nam Bộ.

Chesterton mặc một bộ vest giản dị, ngồi vắt chân trên ghế sofa, nhìn về phía hoàng hôn, ly rượu vang trong tay đang đưa, chất rượu đỏ thẫm dưới ánh hoàng hôn phản chiếu ánh sáng huyền ảo.

Chương 389: Tiêu Đề 《Ẩn》

Còn trước mặt hắn, Trương Huyền mặc một bộ đồ đen, đứng ở mép sân thượng, ánh mắt quét qua xung quanh.

Với nhãn lực của hắn, dĩ nhiên có thể nhìn rõ một số tay súng ẩn nấp trên các tòa nhà xung quanh.

“Đừng bận tâm, ta là người thiếu cảm giác an toàn, Trương tiên sinh, ngươi là một người cực kỳ nguy hiểm, ta phải thừa nhận, ta sợ ngươi, ta sợ tất cả những người như ngươi, nhưng đồng thời, ta cũng cần ngươi, và ngươi cũng cần ta.”

Chesterton bình thản nói ra ý nghĩ của mình.

Lần này hắn tìm đến Trương Huyền là để giúp hắn một việc nhỏ.

Mà việc nhỏ này, liên quan đến Liễu gia.

Khi Lưu hội trưởng lấy đi hồ sơ điều tra của Trương Huyền từ sở cảnh sát, Chesterton đã nhận được tin.

Vừa lúc hôm nay Trương Huyền gặp phải chút phiền phức.

Chesterton có thể giúp Trương Huyền xóa bỏ toàn bộ hồ sơ điều tra và các phó bản, đồng thời sắp xếp một cái kết hoàn hảo cho vụ xả súng hôm nay.

Và đổi lại, Trương Huyền cũng phải giúp Chesterton một việc nhỏ.

“Ta là người quản lý của Ark, một người quản lý dày dạn kinh nghiệm, Vườn Nam Bộ là tài sản đáng tự hào của ta, và

Incheon là lãnh địa của ta, ta không cho phép ai vào chia phần, càng không cho phép ai cướp hết mọi thứ của ta!”

Chesterton dùng giọng điệu giận dữ nhưng cực kỳ bình tĩnh nói với Trương Huyền:

“Ban giám đốc muốn thiết lập một chi nhánh Ark thứ hai ở Incheon, họ thực sự nghĩ ta ngốc sao? Một khu vực chỉ có một điểm, đó là quy tắc chung, phát triển hay hợp tác gì đó, tất cả đều là dối trá, lời nói dối nực cười!”

“Trương tiên sinh, ta biết khả năng của con người là có hạn, nên ta sẽ không đòi hỏi người quá nhiều, người chỉ cần giúp ta đối phó một người, ngoài ra, không có gì khác.”

Nói xong, Chesterton uống cạn ly rượu, đặt mạnh ly rượu xuống bàn bên cạnh.

Lúc này, Trương Huyền cũng đã ngồi xuống ghế sofa đối diện Chesterton.

Giờ hắn đã cơ bản hiểu ý của Chesterton.

Thực lòng mà nói, hắn không hiểu nhiều về các quy định hoặc quy tắc ngầm của Ark.

Nhưng trước đây từng nhiều lần đối đầu với Ark, hắn cũng hiểu rằng trong cùng một thành phố có thể có nhiều điểm Ark.

Nhưng, đó là hai mươi năm sau.

Ngày hôm nay, hai mươi năm trước, Ark dường như chưa phát triển mạnh mẽ như tương lai.

Mỗi thành phố hoặc khu vực, thường chỉ có một điểm Ark.

Từ lời Chesterton, dường như hắn cho rằng Ark muốn chia tách quyền lực và tài nguyên của hắn?

Ừm... có lẽ là có lý do này.

Nhưng Trương Huyền không quan tâm điều đó.

Sau khi suy nghĩ, cuối cùng Trương Huyền gật đầu: “Ta có thể xem xét, nhưng ngươi phải giải thích rõ ràng kế hoạch cụ thể.”

Chesterton nở nụ cười: “Đó là điều tất nhiên.”

Ngay sau đó, Chesterton đặt một bản đồ lên bàn trước mặt.

Trên bản đồ, rõ ràng vẽ địa hình của từng tầng của một tòa nhà, thậm chí cả hướng cửa và cửa sổ của mỗi phòng đều được vẽ rõ ràng.

“Đây là nơi Ark muốn thành lập chi nhánh thứ hai, một khách sạn sang trọng, và người quản lý thứ hai chịu trách nhiệm cho khách sạn này, ta chưa nhận được bất kỳ thông tin nào, vẫn chưa rõ danh tính của hắn.”

“Và ta cũng không muốn ngươi giúp ta ám sát người quản lý này, vì điều đó không có lợi gì cho ta, giết một người, họ sẽ chọn người khác thay thế, giết không hết được.”

“Vì vậy, để giải quyết triệt để vấn đề này, phải giải quyết từ gốc rễ.”

Nói rồi, Chesterton lấy từ túi ra một món đồ chơi nhỏ, đặt vào trung tâm của một phòng trên bản đồ.

Trương Huyền nhìn rõ ràng, trên món đồ chơi này có ghi chữ ‘TNT’.

“Ngươi muốn nổ tung nơi này?”

“Đúng vậy.”

Chesterton không chút che giấu gật đầu:

“Ngươi có thể không biết, tòa nhà này ban đầu là ta bỏ tiền xây dựng, vốn dĩ định mở một chi nhánh của Vườn Nam Bộ, nhưng bây giờ... hừ, có lẽ họ không bao giờ ngờ rằng, ta đã

đặt đủ thuốc nổ dưới tòa nhà này để san phẳng toàn bộ tòa nhà?”

“Thì ra là vậy...”

Không ngạc nhiên khi Chesterton lại tức giận như vậy, bản thân bỏ tiền xây một ngôi nhà, bây giờ lại để một người ngoài ở, điều này thật khó mà không tức giận.

“Vậy... người nói ta giúp người đối phó một người, người đó là ai?”

“Người đó người cũng đã gặp, chính là đêm đó.”

Chesterton nói: “Mã hiệu của hắn là ‘Bạch Sư’.”

Bạch Sư...

Trương Huyền ngay lập tức nhớ đến cao thủ trong Vườn Nam Bộ đêm đó.

“Những việc khác, ta sẽ để người của ta xử lý, điều người cần làm, là vào thời điểm then chốt, ra tay giúp ta cản Bạch Sư, mặc dù ta không hiểu rõ về tên thi hành nhiệm vụ đến từ Bắc Âu này, nhưng ta hiểu rõ người, ta tin, với năng lực của người, dù không thể giết hắn, cũng có thể cản hắn lại.”

Trương Huyền im lặng gật đầu: “Ta hiểu rồi... cho ta biết thời gian.”

“Thời gian khai trương khách sạn này là vào thứ Bảy, ta sẽ kích nổ thuốc nổ vào ngày khai trương đó.”

Nghe đến đây, Trương Huyền hơi nhíu mày.

Kích nổ thuốc nổ vào ngày khai trương... e rằng sẽ có nhiều người chết...

.....

Ra khỏi Vườn Nam Bộ, Trương Huyền từ chối xe đưa về của Chesterton.

Một mình đứng bên đường bắt taxi, đi thẳng về hướng đại
bản doanh của Dong Chung Phái.

Chương 390: Tiêu Đề 《Ẩn》

Khi xe gần đến nơi, đột nhiên trên đài phát thanh phát một đoạn tin tức.

{...chiều nay, tại khu cảng của thành phố ta xảy ra một vụ đấu súng kinh hoàng... Một giờ trước, tay súng bí ẩn trốn chạy đã bị bắt, trong cuộc thẩm vấn của cảnh sát, tên tay súng này đã thừa nhận mua súng trái phép và nổ súng giết người giữa phố, nhưng vài phút trước, khi tên tay súng này đang bị chuyển đến địa điểm giam giữ, hắn đột nhiên tấn công cảnh sát áp giải, sau một cuộc đấu tranh ác liệt, tên tay súng đã bị bắn chết tại chỗ...}

Nghe đoạn này, Trương Huyền cuối cùng cũng hiểu cái gọi là kết cục hoàn hảo mà Chesterton nói là gì.

‘Tìm một kẻ thế thân sao...’

Một giờ trước, ta chưa chấp nhận điều kiện của Chesterton nhỉ? Có vẻ như... hắn rất tự tin vào phán đoán của mình.

“Khách nhân, Dragon Hole đến rồi.”

Tài xế từ từ dừng xe bên đường và mở khóa cửa.

“Cảm ơn.”

Trương Huyền vừa định lấy tiền, tài xế đột nhiên đưa ra một túi hồ sơ dày.

“Trương tiên sinh, đây là món quà thứ hai của Chesterton, chút nữa người sẽ nhận được món quà thứ ba.”

Trương Huyền ngăn người, nhận lấy túi hồ sơ, mở ra xem, bên trong chính là các tài liệu điều tra của sở cảnh sát Incheon ghi lại về hắn.

“Ông chủ, ta đã điều tra ra thân phận của kẻ tấn công các người chiều nay rồi. Chúng do Lưu Thái Bình thuê, hắn là nhị đương gia của Bắc Thành Phái. Trùng hợp thay, tên khốn này hôm nay còn hẹn ta ăn cơm, nhưng càng trùng hợp hơn, hắn gặp tai nạn xe cách đây mấy phút và đã chết rồi...”

Trong điện thoại, Park Dong Chung nói với tốc độ nhanh chóng.

Đặc biệt khi nói đến việc Lưu Thái Bình bị xe đâm chết, giọng hắn đầy sự hân hoan.

Trương Huyền lặng lẽ lắng nghe, hắn đã hiểu món quà thứ ba của Chesterton là gì.

Chỉ có thể nói, thủ đoạn và tốc độ này thực sự khiến Trương Huyền có chút kinh ngạc.

Hắn vừa mới rời khỏi Vườn Nam Bộ chưa đến một giờ, tất cả các điều kiện Chesterton hứa đã được hoàn thành!

Quả thật là hơi quá đáng...

Bình tĩnh lại, Trương Huyền lên tiếng: “Được, ta biết rồi, ta hiện đang ở trước cửa nhà người... mà nói thật, hôm nay có nhiệm vụ gì sao? Sao không thấy ai cả.”

“À?” Giọng Park Dong Chung có chút ngạc nhiên: “Trước cửa?”

“Ừ, ở Dragon Hole đây.”

“Ồ~ ông chủ quên rồi sao? Trước đó ta đã nói với người, đại bản doanh của chúng ta đã chuyển chỗ rồi... Được rồi, người chờ chút, ta sẽ tới đón người.”

Điện thoại cúp, Trương Huyền nhìn qua cánh cửa kính đóng kín trước mặt, thấy bên trong văn phòng không có gì thay đổi.

Mọi thứ dường như vẫn như cũ.

.....

Vài ngày sau.

Trương Huyền đến Vườn Nam Bộ như đã hứa, chuẩn bị thực hiện cam kết của mình.

Trong vài ngày này, Trương Huyền liên lạc với Liễu Chính Hách một lần, nhưng Liễu Chính Hách rõ ràng đã gặp phải chuyện gì đó, chỉ nói vài câu rồi cúp máy.

Còn bên phía Dong Chung Phái, ngay trong ngày Trương Huyền bị tấn công, họ đã tuyên chiến với Bắc Thành Phái.

Hai băng nhóm này tuy chưa nổ ra cuộc chiến lớn, nhưng những cuộc va chạm nhỏ và xung đột vẫn diễn ra hàng ngày.

Như hai con cá lớn đua bơi, va chạm và thử thách lẫn nhau.

“Trương tiên sinh.”

Ở cửa Vườn Nam Bộ, một người quản lý đã đợi từ lâu.

Thấy Trương Huyền bước xuống xe, người quản lý tiến lại gần: “Chesterton đã đợi ngài ở kho vũ khí.”

“Ừm.”

Trương Huyền gật đầu nhẹ.

Hai người băng qua đại sảnh, đi xuống dưới, rất nhanh đã đến tầng hầm thứ hai, đi qua một hành lang dài, đến trước một cánh cửa sắt lớn.

Lúc này, bên ngoài cửa đã đặt vài chiếc bàn dài, mười mấy người mặc áo chống đạn, đội mũ đen đang đứng trước bàn lắp

ráp vũ khí trang bị của họ.

Thấy Trương Huyền bước đến, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía hắn.

Trong những ánh mắt này, có sự tò mò, khinh thường, và cả sự chán ghét...

Hiển nhiên, họ không biết Trương Huyền là ai.

Bước vào trong, hai bên tường treo đầy đủ các loại vũ khí trang bị, từ súng ngắn đến súng trường, từ áo chống đạn đến giáp chống đạn, từ lựu đạn đến súng phóng lựu, không thiếu thứ gì.

Không ngoa khi nói, chỉ với vũ khí ở đây, đã đủ để tiến hành một cuộc chiến nhỏ.

Ở cuối phòng, Chesterton mặc một bộ áo chống đạn, đang cầm một khẩu súng lục mạ vàng hoa văn, chơi đùa ngắm vào mục tiêu tròn phía xa.

“BOSS, Trương tiên sinh đã đến.”

Sau khi chào Chesterton, giám đốc quay người rời đi.

“Chào mừng...”

Chesterton đặt khẩu súng lục quay trong tay xuống, xoay người nhìn về phía Trương Huyền, hai tay dang ra.

“Buổi lễ khai trương sẽ bắt đầu vào buổi tối, và trước đó, chúng ta có đủ thời gian để chuẩn bị. Trương, mọi thứ trong kho vũ khí này, ngươi có thể tự do lựa chọn.”

Trương Huyền không nói gì, chỉ gật đầu rồi bước đến giá súng bên cạnh.

Việc chọn vũ khí đối với hắn không khó khăn gì, bởi vì hắn không mắc phải chứng khó chọn lựa.

Hắn thuận tay lấy một khẩu MK18 và một phiên bản đặc biệt của khẩu Glock 22 từ giá.

Sau khi đặt hai khẩu súng lên bàn kính, Trương Huyền mở tủ kính, bắt đầu chọn phụ kiện để lắp ráp.

Với những tiếng kêu rắc rắc, trên thân khẩu MK18 xuất hiện thêm một ống giảm thanh, một kính ngắm holographic, một đèn chỉ thị laser IR, và một đèn chiến thuật.

Chương 391: Tiêu Đề 《Ẩn》

Còn khẩu Glock 22 cũng được trang bị đèn chiến thuật, một kính ngắm điểm đỏ mini và một bộ giảm giật.

Chọn xong vũ khí, Trương Huyền lại đi tới giá đồ khác.

Hắn chọn một bộ áo giáp chiến thuật, gắn tám chống đạn, rồi chọn thêm một mũ bảo hiểm chiến thuật có tai nghe giảm ồn và một kính nhìn ban đêm đôi.

Nhìn Trương Huyền thành thạo lắp ráp và mặc đồ trang bị, Chesterton ngồi trên ghế sofa rất hài lòng gật đầu.

Hắn biết mình đã không chọn nhầm người.

Khi thấy Trương Huyền đã trang bị đầy đủ, Chesterton chỉ vào vài cái bia đạn ở xa và nói: “Phòng này hoàn toàn cách âm, thế nào? Muốn thử một chút không?”

“Được thôi.”

Trương Huyền cầm lấy khẩu MK18, nhìn về bia đạn tròn cách khoảng hai mươi mét.

Lúc này, hơn chục binh sĩ bên ngoài cũng đã đổi mắt nhìn về phía này.

Đối với người thanh niên được đối xử đặc biệt này, trong lòng họ ít nhiều có chút không phục.

Thế giới này là như vậy, chỉ có cường giả mới được tôn trọng.

Rắc, cạch.

Kéo cần nạp đạn, đạn đã lên nòng.

Ánh mắt Trương Huyền bắt đầu tập trung.

Bia đạn cách hai mươi mét nhanh chóng phóng to trong mắt hắn, như thể gần ngay trước mặt!

Giây tiếp theo!

Biu!!!

Khẩu súng nâng lên, một viên đạn bắn ra!

Viên đạn chính xác xuyên qua tâm đỏ của bia đạn!

Xác nhận độ chính xác không sai, Trương Huyền lại xoay khẩu súng, chỉ vào tấm bia tiếp theo.

Biu!

Lại một tiếng súng vang lên, viên đạn cũng trúng tâm bia.

Biu!

Phát súng thứ ba, tâm bia thứ ba cũng thủng một lỗ.

Liên tiếp ba phát, phát nào cũng trúng tâm.

Những binh sĩ có mặt tuy có chút ngạc nhiên nhưng không bất ngờ.

Tốc độ này bắn vào bia cố định, trong khi có kính ngắm, đôi lại là họ cũng làm được.

Nhưng tiếp theo...

Trương Huyền hít sâu một hơi, bắt đầu nghiêm túc.

Biubiu! Biubiu! Biubiu!!!

Từ trái sang phải! Liên tiếp ba lần bắn đôi!

Tốc độ nhanh đến mức mọi người không kịp phản ứng.

Những tấm bia đạn rung lên nhẹ nhàng trong tiếng súng, nhưng trên bề mặt lại không xuất hiện thêm lỗ đạn nào.

Không trúng sao?

Đó là suy nghĩ đầu tiên của mọi người, nhưng chỉ trong chốc lát, tất cả đều hít một hơi lạnh!

“Đây... sao có thể!?”

Có người kêu lên kinh ngạc.

Chỉ thấy tâm của ba tấm bia đạn, lỗ tròn đang bốc khói, lỗ hồng ban đầu to cỡ ngón tay, giờ đã to hơn một chút!

Không phải không trúng, mà là trúng toàn bộ!

Ba bia đạn, mỗi bia đạn ba phát, tất cả đều trúng vào cùng một vị trí!

Không lệch chút nào!

Nhưng...

Chưa hết!

Biubiu...!!!

Trong bãi tập bắn nhỏ của kho vũ khí!

Tiếng súng giảm thanh liên tục vang lên!

Ba tấm bia đạn cách hai mươi mét rung động trong cơn gió do đạn lướt qua!

Nhưng dù bao nhiêu viên đạn bay qua, ba tấm bia đạn này không có thêm lỗ đạn nào.

Chỉ trong vài giây, Trương Huyền đã bắn hết đạn trong khẩu MK18!

Cạch!

Ngay khi MK18 hết đạn, tay trái Trương Huyền nhanh chóng kéo thân súng sang bên trái, tay phải rút nhanh khẩu Glock đã cắm trong bao súng!

Bùm bùm bùm...!!!

Tiếng súng chói tai vang lên trong phòng!

Lửa từ nòng súng nổi bật trong căn phòng hơi tối!

Trong chốc lát, năm viên đạn đã được bắn ra!

Chuyển mục tiêu không chút dừng lại, năm viên đạn tiếp theo bắn liên mạch!

Khẩu Glock này chứa được mười lăm viên đạn, mỗi tám bìa đạn nhận năm viên!

Bùm!!!

Với phát súng cuối cùng.

Khẩu súng của Trương Huyền cũng hết đạn.

Hắn tháo băng đạn, nhấn nút giải phóng, kéo hai lần ống trượt, bóp cò về phía trước.

Tách một tiếng, xác nhận trong buồng đạn không còn viên đạn nào, Trương Huyền cất súng vào bao.

Quay người lại.

Lúc này, mọi người, kể cả Chesterton, đều trở mắt nhìn Trương Huyền như thể nhìn thấy một con quái vật đáng sợ.

Toàn bộ quá trình bắn súng chỉ tầm hơn mười giây, Trương Huyền đã bắn hết ba mươi viên đạn súng trường và mười lăm viên đạn súng lục.

Và đó là Trương Huyền cố tình chậm lại vài phát đầu.

Tất nhiên.

Tốc độ nhanh không chứng minh được gì.

Nhưng việc mỗi viên đạn đều trúng tâm bìa, như thể được gán định vị, không lệch chút nào.

Kỹ năng như vậy không thể đơn giản chỉ dùng từ “mạnh” để miêu tả.

Nhấn nút bên cạnh, hệ thống truyền động của bãi tập bắn kích hoạt, ba tấm bia đạn được đưa đến.

Nhìn ba tấm bia đạn với ba lỗ tròn.

Không biết ai đó đột nhiên thốt lên:

“Chúa ơi... hắn thực sự là một Bán Thần...”

Và mọi người nghe thấy danh hiệu này, không ai phản đối.

Trong mắt họ, có thể làm được những điều mà người thường không thể... chẳng phải là Bán Thần sao?

Những binh sĩ vốn còn có chút xem thường Trương Huyền, giờ đây nhìn hắn với ánh mắt kính trọng, ngưỡng mộ và... sợ hãi!

“Có vẻ như các quý ông đã đạt được đồng thuận.”

Chesterton vui mừng khi thấy Trương Huyền được nhóm binh sĩ của mình công nhận.

Dù sao, nhiệm vụ tiếp theo là một nhiệm vụ đội nhóm.

Còn Trương Huyền, không nói nhiều, chỉ lặng lẽ bổ sung đạn dược của mình.

Theo hiệu lệnh của Chesterton, hai binh sĩ ghép hai chiếc bàn lại với nhau.

Sau đó, Chesterton trải tám bản đồ mà hắn đã cho Trương Huyền xem trước đó lên bàn.

Chờ khi Trương Huyền bổ sung xong đạn dược, nhiệm vụ được bắt đầu.

“Khách sạn này có ba lối ra vào, trước và sau. Thông thường, tấn công từ cửa sau là lựa chọn tốt nhất.”

Chương 392: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nhưng, khách sạn này do ta xây dựng, dưới khách sạn có một lối đi bí mật dẫn đến văn phòng quản lý khách sạn, và chỉ ta và một vài người biết về nó, nên ta nghĩ việc phòng thủ ở đây sẽ lỏng lẻo nhất.”

“Tuy có lối đi bí mật, nhưng vị trí của nó... có chút khó khăn, so với lối đi bí mật, cửa sau gần phòng chứa thiết bị nổ hơn, nên lối đi bí mật chỉ có thể dùng để giấu quân bất ngờ.”

“Ta nghĩ thế này, chúng ta sẽ chia thành bốn nhóm A, B, C và D, mỗi nhóm khoảng ba đến năm người.”

“Trong đó, nhóm A ba người, nhiệm vụ là khi lễ cắt băng bắt đầu, tấn công giả từ cửa chính.”

“Tất nhiên, tấn công này chỉ là tấn công giả, nên nhóm A không cần quá vất vả, trừ khi người quản lý mới này thật sự ngu ngốc, không bố trí

đủ nhân lực và hỏa lực ở cửa chính.”

“Về nhóm B, ta sẽ bố trí năm người, họ sẽ tấn công từ cửa sau sau khi nhóm A tấn công giả. Nhiệm vụ của nhóm B rất đơn giản, là đánh lén lút, tìm cơ hội đến phòng bí mật.”

“Nhóm C, ta sẽ bố trí bốn người, bao gồm cả Trương tiên sinh, cùng vào khách sạn qua lối đi bí mật.”

“Một khi nhóm B bị phản công mạnh không thể vào, nhóm C sẽ từ bên trong tấn công kẻ địch, cho đến khi nhóm B vào được phòng bí mật.”

“Cuối cùng, nhóm D sẽ tiếp ứng và bảo vệ rút lui sau khi ba nhóm A, B, C hoàn thành nhiệm vụ, ở đây... ta sẽ bố trí bốn người.”

“Một khi tiếng súng vang lên, không chỉ cảnh sát mà cả lực lượng của tổ chức Ark sẽ bao vây khách sạn từ bên ngoài, và vì khách sạn chưa chính thức khai trương, không có người trên tầng, nên tầng thượng là điểm rút lui tuyệt vời.”

“Ta đã bỏ tiền mua chuộc hai trực thăng quân sự từ căn cứ quân đội Mỹ, họ sẽ đến giúp với lý do thực hiện nhiệm vụ.”

“Vì họ không thể nổ súng tùy tiện ở đây, nên nhóm D cần lên trực thăng giữa chừng và cùng bay lên tầng thượng khách sạn, từ trên không, đẩy lùi kẻ địch truy đuổi nhóm B và C, và đưa nhân viên chiến đấu của chúng ta đi.”

“Trên đây là toàn bộ kế hoạch của ta.”

Chesterton dang tay ra, ra hiệu cho mọi người bổ sung.

Các binh sĩ xung quanh bản đồ nhú mày suy nghĩ, nhanh chóng có người đặt câu hỏi:

“Ông chủ, nếu nhóm A cũng vì lý do nào đó mà vào khách sạn thì sao?”

“Thì nhóm A sẽ tự chọn hợp với nhóm B hoặc C.”

“Thế nếu rút lui bằng đường không không thành công thì sao?”

“Đừng lo, ta đã bố trí một nhóm khác, họ không chuyên nghiệp như các người, nhưng làm được việc gì đó không khó, ta sẽ bố trí xe đưa các người rút lui từ mặt đất.”

“Thế nếu...”

Trong cuộc thảo luận sôi nổi, kế hoạch nhanh chóng được hoàn thiện và bổ sung nhiều phương án dự phòng.

Về việc chia nhóm, mọi người vẫn chọn hợp tác với những đồng đội quen thuộc.

Chẳng mấy chốc, nhiệm vụ chuẩn bị đã hoàn thành.

“Được rồi, các người.”

Chesterton nhìn nhóm đã chuẩn bị sẵn sàng, hài lòng gật đầu, giọng trịnh trọng nói:

“Tôi nay những gì các người làm đều để bảo vệ quyền lợi của ta, chỉ cần ta giữ được mọi thứ hiện tại, yên tâm, ta sẽ không để các người thiệt thòi đâu!”

Nói xong, hất vổ tay nhẹ nhàng.

Pha pha!

Ngay giây sau, tiếng máy móc truyền động vang lên.

Bức tường phía sau Chesterton từ từ hạ xuống.

Một kết sắt kim loại cao hơn hai mét, rộng hơn bốn mét hiện ra trước mặt mọi người.

Với việc mở khóa bằng móng mắt của Chesterton, kết sắt kêu răng rắc mở ra!

Bên trong không gì khác ngoài đồng tiền và vàng!

Lúc này, tất cả đều thở gấp.

Trương Huyền đột nhiên hỏi:

“Thuốc nổ... là hẹn giờ hay nổ ngay?”

Hẹn giờ hay nổ ngay?

Chesterton ngó người, rồi cười nói: “Tất nhiên là hẹn giờ, thời gian là mười phút, chỉ cần các người rút khỏi khách sạn trong mười phút thì không sao.”

“Vậy ta hiểu rồi.”

Trương Huyền gật đầu.

Chesterton cười, nói với Trương Huyền:

“Trương tiên sinh, như đã nói từ đầu, ta cần người giúp ta đối phó với Bạch Sư, thật ra, ta hiểu khá rõ về sức mạnh của những kẻ thực hiện nhiệm vụ của tổ chức Ark, họ đều là sát thủ thiên tài, mỗi người đều có tài năng và khả năng chiến đấu cao, dù hôm nay người biểu hiện đáng kinh ngạc, nhưng vẫn mong người cẩn thận.”

“Đừng lo.”

Trương Huyền không thay đổi nét mặt, chỉ bình tĩnh gật đầu:

“Để ta lo.”

Chỉ một câu nói đơn giản, nhưng Chesterton thấy ở Trương Huyền sự tự tin mạnh mẽ của người từng trải qua nhiều trận chiến!

“Vậy...” Chesterton gật đầu mỉm cười với Trương Huyền: “Ta yên tâm rồi.”

Nói xong, một người bước tới từ ngoài cửa, cúi chào Chesterton và nói: “Ông chủ, thời gian sắp đến rồi.”

“Ừ.”

Chesterton gật đầu:

“Vậy... nhiệm vụ bắt đầu.”

.....

Tiếng động cơ xe vang lên trong xe không làm choáng tai, ngược lại còn giúp giảm bớt không khí căng thẳng.

Trương Huyền ngồi ở ghế sau, nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ mà không nói gì.

Hai người ở ghế lái và ghế phụ phía trước không sao, vì họ không nhìn thấy Trương Huyền.

Nhưng người ngồi bên cạnh Trương Huyền có vẻ ngồi không yên.

Có lẽ là giác quan của đồng loại, hắn luôn cảm thấy ngồi bên cạnh Trương Huyền rất nguy hiểm!

Thực tế...

Quả đúng như vậy.

Trương Huyền tuy đồng ý giúp Chesterton làm việc, nhưng trong lòng vẫn có chút đề phòng.

Chưa kể, khẩu Glock trong bao súng của hắn lúc này đang lên đạn sẵn sàng.

Chương 393: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Haha, hôm nay đường phố vắng người thật đấy?”

Có lẽ là do cảm giác không khí có phần kỳ quái, người đàn ông trung niên trên ghế phụ cười nói: “Hai tuần trước ta mới đến Incheon, cũng đi qua chỗ này, cũng tầm giờ này, nhưng hôm nay lượng người rõ ràng ít hơn nhiều.”

Có người mở lời, tự nhiên có người đáp lại.

Người lái xe nói: “Nghe nói là vì vụ xả súng trước đó không lâu?”

Người ngồi cạnh Trương Huyền cũng lên tiếng: “Đúng đúng, ta cũng nghe nói rồi, nghe nói vụ đó khá kinh khủng, một người đối đầu với sáu người, lại còn trong tình huống cả hai bên đều có súng, vậy mà lại hoàn thành phản sát, thật khó tin.”

“Ha ha ha...” Người ngồi ghế phụ cười nói: “Nói thật, với phong cách phóng đại của truyền thông Hàn Quốc... ta nghĩ chắc là đã bị thổi phồng lên rồi.”

“Đúng là thổi phồng lên.”

Một giọng nói khác tham gia vào cuộc trò chuyện.

Ba người bất ngờ nhìn về phía Trương Huyền.

Thấy Trương Huyền sẵn sàng trò chuyện với họ, người ngồi ghế phụ nhanh chóng đáp lại: “Đúng vậy, lúc đó số lượng sát thủ chắc chắn không nhiều như vậy, bị sáu người ám sát mà còn có thể phản sát? Siêu nhân chắc?”

“Là sáu người không sai.” Trương Huyền nói: “Nhưng bên kia cũng không chỉ có một người, mà là hai người.”

“Hả?”

Người bên cạnh nghi ngờ hỏi: “Người biết sao?”

“Vì ta chính là người bị ám sát đó.”

Trương Huyền quay đầu lại, kể sự thật:

“Khi đó bên cạnh ta còn có một trợ thủ, dù nói rằng sáu sát thủ đó đều do ta tiêu diệt, nhưng không thể phủ nhận rằng trợ thủ này đã giúp ta một phần.”

“À thế...” Người ngồi ghế phụ ngó ra, lấp bắp nói: “Nhưng trên tin tức không phải nói rằng ‘người bí ẩn’ đó đã bị bắt và bị bắn chết ngay trong quá trình áp giải sao?”

“Giả đấy.”

Biểu cảm của Trương Huyền có phần khó hiểu:

“Lý do ta đồng ý giúp Chesterton là vì ta nợ hắn một ân tình, mà ân tình này... chính là vụ đó.”

Lúc này, không ai nói gì nữa.

Đã chứng kiến màn bắn súng của Trương Huyền trước đó, chẳng ai nghi ngờ rằng Trương Huyền có thể đánh bại sáu người.

Với độ chính xác và tốc độ phản ứng đó, đừng nói sáu người, mười hai người, mười tám người, trước mặt Bán Thần này cũng chỉ là thêm vài cái bia tập bắn.

“Ừm...”

Vài giây sau, Trương Huyền lên tiếng: “Chúng ta không cần xác định mã số hay ký hiệu thành viên gì sao?”

“Chúng ta đã có mã số rồi.” Người ngồi ghế phụ có chút ngượng ngùng nói: “Thực tế, ba người chúng ta trước đây vốn là đồng đội lính đánh thuê, ta là C1, tài xế là C2, người bên cạnh người là C3.”

“Ồ~ vậy ta là C4? Chết nô?”

Trương Huyền vừa nói, vừa cười vài tiếng.

“Không~ bạn ơi.”

Có lẽ thấy Trương Huyền không khó nói chuyện như vẻ bề ngoài, C1 liền đùa:

“Người là Bán Thần, Demigod.”

Và cái tên này dường như cũng thu hút sự quan tâm của hai đồng đội khác, họ đều nói:

“Tên này hay đấy, Bán Thần nghe vừa ngầu vừa hay.”

“Đúng vậy, cứ gọi là Bán Thần đi.”

“Vậy người thấy thế nào? Bán Thần?”

Rõ ràng, họ đã quyết định gán bó cái tên này cho Trương Huyền giữa cuộc trò chuyện.

Mà Trương Huyền cũng không phải loại người hay chấp nhặt, nhún vai, tỏ vẻ đồng ý.

Bán Thần thì Bán Thần, dù sao... cũng coi như bước đầu hòa nhập vào nhóm.

Trong vài phút tiếp theo, có lẽ vì Trương Huyền đồng ý dùng cái tên Bán Thần, ba người họ cũng thân thiện hơn với Trương Huyền, thậm chí còn đùa giỡn.

Tuy nhiên, thời gian nghỉ ngơi này không kéo dài lâu.

Nhìn vào bản đồ, C2 ở ghế lái cầm bộ đàm: “Gọi trung tâm chỉ huy, đây là C2, chúng ta sắp vào đường mục tiêu, dự kiến

mười lăm giây nữa sẽ rời đội xe, ngoài ra, xác nhận mã số người thứ tư là: Bán Thần.”

Rất nhanh, tiếng từ bộ đàm truyền tới: “Trung tâm chỉ huy đã nhận, mã số ‘Bán Thần’ đã được cập nhật, đội C có thể rời đội, chưa thấy mục tiêu khả nghi trên đường mục tiêu, xin cẩn trọng khi vào.”

“Đội C nhận lệnh.”

C2 đặt bộ đàm xuống, nghiêm túc nói: “Sẵn sàng.”

Vừa nói, xe vừa vào ngã tư, C2 nhẹ nhàng xoay vô lăng.

Xe rời khỏi đường hiện tại, rẽ vào một con hẻm nhỏ.

Mà cuối con hẻm này chính là lối vào đường ngầm.

Khách sạn Green Stars.

Do Hội đồng Quản trị Ark đứng đầu xây dựng, khách sạn này chỉ dành cho thành viên của Ark.

Khách sạn nằm cạnh Công viên Munhak, có tổng cộng mười lăm tầng trên mặt đất, ba tầng ngầm.

Các khu vực bên trong được phân chia chức năng khác nhau.

Dù khách sạn khai trương hôm nay, nhưng lễ khai trương lại không có gì náo nhiệt.

Chỉ đơn giản là mở cửa, nhân viên Ark khắc biểu tượng của Ark lên tường đá cạnh cổng khách sạn.

Vị trí khách sạn và số điện thoại đặt phòng được cập nhật trên mạng.

Đó chính là chính thức khai trương.

Lúc này, cách khách sạn vài chục mét, một chiếc xe van màu xám đậu bên lề đường.

Bên trong xe, ba người đã trang bị sẵn sàng, chuẩn bị bắt đầu nhiệm vụ.

Người ngồi ghế phụ, A1 của nhóm A, bấm nút bộ đàm:
“Đây là nhóm A, chúng ta đã vào vị trí.”

Rất nhanh, tai nghe phát ra tiếng nói.

“Đây là nhóm B, chúng ta đã vào vị trí.”

“Đây là nhóm C, chúng ta cũng đã đến vị trí định sẵn.”

Chương 394: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đây là nhóm D, đang chờ trực thăng.”

“Đây là trung tâm chỉ huy, cuộc tấn công sẽ bắt đầu sau hai phút, xin nhóm A và B chuẩn bị chiến đấu.”

“Rõ.”

Hai phút đếm ngược, thời gian trôi qua rất nhanh!

“Hành động bắt đầu!”

Lệnh được đưa ra, người lái xe A2 nhấn ga, xe lao vút tới!

Khi sắp đến cửa khách sạn, cửa sổ ghế phụ và ghế sau mở ra, hai quả lựu đạn được ném vào cửa khách sạn!

Lúc này, không có nhiều người ở cửa khách sạn, nhưng người xuất hiện vào giờ này cơ bản đều là người của Ark!

“Lựu đạn!!”

Không biết ai đột nhiên hét lên!

Mọi người lập tức kinh hoàng chạy tán loạn!

BÙM! BÙM!!!

Hai tiếng nổ đinh tai nhức óc, ánh lửa và mảnh kim loại bắn ra từ cửa khách sạn!

Nhóm A đã lái xe cách đó vài chục mét, lập tức dừng lại.

Cửa xe mở ra, A1 và A3 nhanh chóng nhảy xuống, giờ súng bắn liên tục về phía cửa!

Trong chốc lát, đạn bay tứ tung!

Ở phía khác, nhóm B ở cửa sau khách sạn nghe tiếng nổ, chờ một phút sau.

Cũng xuống xe, lao về phía cửa!

Chiến đấu bắt đầu!

“Đây là trung tâm chỉ huy, nhóm A và B đã vào trận, nhóm C, tiến độ của các người thế nào?”

Nghe tiếng từ tai nghe, C1 bấm nút trả lời: “Nhóm C đang vào đường ngầm.”

“Trung tâm chỉ huy đã nhận, xin tăng tốc.”

“Rõ.”

Lúc này, xe nhóm C đang ở trong một con hẻm tối.

Theo chỉ dẫn bản đồ, đường ngầm nằm dưới nắp cống trong con hẻm này.

“Tìm thấy rồi, chắc là cái đó.”

C2 nhìn thấy nắp cống không xa dưới ánh đèn xe, lái xe đến gần.

“Tốt, chuẩn bị vào.”

Xe tắt máy, đèn xe tắt.

Cả bốn người, kể cả Trương Huyền, kéo kính nhìn đêm trên mũ chiến thuật xuống.

Cạch, xẹt~

Trương Huyền kéo kính nhìn đêm xuống, ánh sáng xanh hiện lên trước mắt.

Thế giới xung quanh lập tức trở nên sáng rõ.

“Xuống xe!”

Cửa xe mở, bốn người cầm súng xuống xe.

C2 và C3 cảnh giác hai bên, Trương Huyền cũng kiểm tra mọi góc ngách trong hẻm, đảm bảo không có ai phục kích.

C1 dùng thanh cây nắp cống lên, ném xuống một cây đèn phát sáng, xác nhận độ sâu không quá lớn, nói:

“OK, xong rồi, tạm thời không có nguy hiểm, ta xuống trước, các người theo sau.”

Nói xong, đeo súng ra sau, nhảy xuống.

Nghe tiếng đáp đất, Trương Huyền nhìn xuống, đúng là không sâu, liền nhảy xuống theo.

Đường hầm dưới cống rất hẹp, chỉ đủ chỗ cho một người trưởng thành bình thường đi qua.

Vừa xuống, C1 cảnh giác phía trước bật đèn hồng ngoại trên kính nhìn đêm.

Đường hầm này không có nguồn sáng, nếu tiếp tục đi sâu, dù có kính nhìn đêm cũng phải dùng đèn hồng ngoại mới thấy rõ.

Trương Huyền dù không bật đèn hồng ngoại, nhưng cảm nhận sự thay đổi xung quanh, vẫn cất súng trường, rút súng ngắn ra.

Trương Huyền cao hơn một mét tám, thêm thời gian luyện tập, thân hình to lớn không ít.

Nên muốn thực hiện một số động tác chiến thuật trong môi trường này, hẳn chỉ có thể chọn dùng súng ngắn.

Rất nhanh, bốn người đều xuống đường hầm.

C3 đứng cuối đã đóng nắp cống lại, không gian xung quanh dần trở nên áp lực.

‘Tiến lên.’

C1 phía trước ra hiệu, rồi bước đi.

Bốn người đi trong đường hầm khoảng hơn một trăm mét, qua ba ngã rẽ, nhanh chóng đến một cánh cửa sắt không đáng chú ý.

Theo thông tin của Chesterton, phía sau cánh cửa này là đường dẫn đến Green Stars.

Không nói nhiều, C1 dùng thanh cạy cửa sắt, dùng sức bẩy.

KENG!!!

Tiếng kim loại vang vọng trong đường hầm tối dài.

Cửa sắt mở, mùi gỗ ẩm mốc bốc lên.

Trương Huyền giơ súng, dùng ánh sáng yếu từ đèn hồng ngoại, ngắm vào cửa.

Xác nhận không có nguy hiểm, Trương Huyền ra hiệu, cả bốn người vào cửa.

Càng đi sâu, mùi gỗ ẩm mốc càng nồng, xung quanh bắt đầu có dấu hiệu ẩm ướt.

Trương Huyền chạm tay vào tường, dù có găng tay chiến thuật, vẫn cảm nhận rõ độ ẩm.

Dường như, có nguồn nước gần đây?

Dù khó chịu, nhưng bốn người đều là chiến binh có kinh nghiệm, không bị môi trường ảnh hưởng.

Rất nhanh, đi khoảng vài trăm mét, họ thấy một cầu thang lên.

Trên cầu thang, là một tấm gỗ dày, rõ ràng, mùi ẩm mốc phát ra từ đây.

Theo thói quen, C1 leo cầu thang, dùng thanh cạy mở tấm gỗ.

Tấm gỗ mở ra, lộ ra một tấm gỗ mỏng màu khác, cùng với tiếng súng yếu ớt từ trên vọng xuống.

Rõ ràng, họ đã tìm đúng chỗ.

C1 ra hiệu cảnh giác, Trương Huyền và C2 giờ súng, ngắm vào tấm gỗ.

Sẵn sàng khai hỏa.

C1 cẩn thận đẩy tấm gỗ phía trên, một tia sáng từ khe hở chiếu vào.

Khi C1 chuẩn bị mở rộng khe hở, phía trên đột nhiên có tiếng nói.

“Đã xác định được danh tính kẻ tấn công chưa?”

Trong văn phòng quản lý sáng sửa.

Một người đàn ông trung niên mặc vest, khuôn mặt lạnh lùng, đứng trước cửa sổ, gọi điện thoại:

“Đã xác định được danh tính kẻ tấn công chưa?”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, rồi lên tiếng:

“Tạm thời chưa có, cảnh sát nói các camera xung quanh đều hỏng, không thể xác định hướng đi của chúng, nhưng... người của ta ở Vườn Nam nói rằng không lâu trước, Chesterton đã triệu tập một nhóm vũ trang.”

“Chesterton à...”

Người đàn ông lẩm bẩm, như đã dự đoán: “Được rồi, ta hiểu rồi, để người của người hành động.”

“Không điều tra thêm sao?”

“Không cần, Hội đồng quản trị ta sẽ giải thích, dù sao ta là người của Hội đồng, họ không quản được ta... Chesterton, nếu

chúng ta muốn quản lý Incheon và toàn Hàn Quốc một cách đa dạng, người này là một trở ngại, sớm muộn cũng phải loại bỏ.”

Chương 395: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Vâng, ta hiểu rồi.”

“Ừm.”

Điện thoại cúp máy.

Người đàn ông bấm nút phía sau điện thoại, đứng trước cửa sổ một lúc, nghe tiếng súng ngoài kia, mặt không biểu cảm.

Đúng lúc này, KENG một tiếng!

Một tấm ván dưới chân hắn bất ngờ bị bật lên!

Bốn người trang bị đầy đủ, đội mũ trùm đầu từ dưới chui lên!

Không để người đàn ông kịp phản ứng, một khẩu súng đã chĩa vào sau gáy hắn.

“Đừng động, đặt tay lên cửa sổ trước mặt, động một cái, bắn nát đầu ngươi.”

C1 lạnh lùng cất tiếng.

Điều bất ngờ là người đàn ông này dường như không hề ngạc nhiên trước sự xuất hiện của họ.

Ngay cả khi bị súng chĩa vào đầu, sắc mặt hắn vẫn không thay đổi chút nào, nhưng hắn vẫn giơ tay ra, đặt lên kính một cách ngay ngắn.

“An toàn!”

Ba người còn lại kiểm tra trong phòng, xác nhận không còn ai khác ở đó.

Trương Huyền và C2 thì kéo kính nhìn ban đêm lên, nhanh chóng chuyển sang súng trường, cùng tiến đến hai bên cửa chờ lệnh.

Còn C3, tiến tới giúp C1 trói người đàn ông này lại.

Mặc dù trên người hắn không có gì để chứng minh thân phận, nhưng vào thời điểm này, người có thể xuất hiện một mình trong văn phòng giám đốc ngoài giám đốc ra thì không ai khác.

Theo thỏa thuận ban đầu với Chesterton, trừ khi có tình huống đặc biệt, giám đốc khách sạn tốt nhất là không nên giết.

Tất nhiên, nếu hắn chết trong vụ nổ thì là chuyện khác.

“Đây là C1, gọi trung tâm chỉ huy, ta phát hiện một số tình huống cần báo cáo khẩn cấp.”

C1 bước sang một bên, nhìn qua giám đốc rồi nhấn nút liên lạc.

Nhưng sau khi nói xong, đợi một lúc lâu, tai nghe vẫn không có âm thanh gì.

C1 nhấn nút liên lạc lần nữa: “Đây là C1, trung tâm chỉ huy, nghe thấy ta nói không?”

Vẫn không có hồi đáp.

Thấy vậy, C3 nhấn thiết bị liên lạc của mình nói: “Đây là đội C, gọi các đội khác, nhận được trả lời, nhận được trả lời.”

Giống như C1, liên lạc không có phản hồi.

Lúc này, người đàn ông bị trói trên ghế bất ngờ lên tiếng: “Không cần thử nữa, tín hiệu của thiết bị liên lạc của các người đã bị chặn.”

“!”

Nghe vậy, C3 mắt sáng lên, đâm mạnh vào bụng người đàn ông!

Ầm một tiếng!

Hắn kêu lên một tiếng, bị đâm đến gập cả người xuống.

“Thiết bị chặn tín hiệu của các người ở đâu!?”

C3 túm lấy cổ áo hắn, giọng đầy giận dữ.

“Không biết.” Dù bị đâm một cú, giọng của hắn vẫn không thay đổi.

“Người muốn chết hả...”

C3 vừa định tiếp tục động thủ thì C1 giơ tay ngăn lại: “Đừng đánh nữa, một lát bên ngoài nghe thấy.”

C3 đành bỏ tay xuống, tức giận nói: “Bây giờ phải làm gì? Không liên lạc được với trung tâm chỉ huy, cũng không liên lạc được với các đội khác, chúng ta hành động thế nào?”

C1 nhíu mày: “Nhiệm vụ của chúng ta là hỗ trợ đội B, ở đây không thể ở lâu... đi theo tiếng súng, bất kể thế nào, trước hết phải hội hợp với đội B.”

Không ai có ý kiến gì về quyết định này.

C3 đâm mạnh khiến người đàn ông ngất xỉu, sau đó nhặt súng trường ở thất lưng, vào tư thế chuẩn bị chiến đấu, đến sau lưng Trương Huyền, vỗ vai hắn.

C1 cũng đến đối diện với Trương Huyền.

Lúc này, họ không rõ bên ngoài có ai canh gác không.

Nhưng vừa rồi họ gây ra không ít động tĩnh, mà bên ngoài không có ai vào kiểm tra.

Vậy nên khả năng cửa có người canh là không lớn.

C2 đối diện đặt tay lên nắm đấm cửa, ra hiệu với Trương Huyền.

Trương Huyền chỉnh súng sang chế độ bán tự động, hơi nâng nòng súng, ra hiệu đã sẵn sàng.

Giây tiếp theo!

Rầm!!!

Cửa phòng bị kéo mở!

Trương Huyền làm mũi nhọn xông ra trước!

C3 bám sát theo sau, súng chĩa ra phía sau.

Ngay sau đó, C2 và C1 cũng lần lượt lao ra khỏi phòng.

“An toàn.”

“Di chuyển!”

Bốn người theo hướng tiếng súng trong hành lang di chuyển nhanh chóng.

Dọc đường đi, tuy không gặp phải kẻ địch nào, nhưng tiếng súng ngày càng rõ ràng hơn.

Không bất ngờ gì, họ chắc đang ở gần đội B.

Do thiếu thiết bị liên lạc, họ phải giảm tốc độ.

Nếu bị đội B nhận nhầm là kẻ địch thì tình hình sẽ rất khó xử.

Đoàng đoàng đoàng...!!!

Ở góc quẹo phía trước, tiếng súng càng dữ dội!

C1 làm dấu hiệu chuẩn bị chiến đấu rồi cùng Trương Huyền tiến đến góc quẹo.

C1 lấy một chiếc gương nhỏ, từ từ thò ra ngoài.

Chỉ nhìn một cái, C1 thu gương lại, ra dấu hiệu với Trương Huyền.

Ý là, bên ngoài có năm kẻ địch.

Trương Huyền gật đầu.

Cạch!

Một quả lựu đạn gây choáng rút chốt, Trương Huyền đưa lựu đạn ra trước mặt C1.

C1 gật đầu, Trương Huyền liền ném lựu đạn đi.

Cả hai lùi lại một bước, dựa lưng vào tường.

Giây tiếp theo!

Ầm!!!

Tiếng nổ vang lên!

Trương Huyền nhanh chóng giơ súng lao ra góc quẹo!

Trong hành lang phía trước, năm tên xấu số bị lựu đạn gây choáng nổ trúng, thậm chí không kịp phản ứng.

Trương Huyền năm phát súng bắn trúng đầu từng tên, tiêu diệt gọn.

Bốn người tiếp tục tiến lên, lúc này, tiếng súng đã dừng.

Dù biết có thể đội mình ở ngay góc kế tiếp, nhưng họ vẫn không dám tùy tiện bước ra.

C1 kinh nghiệm lão luyện, lấy một cây đèn huỳnh quang màu vàng, bẻ sáng rồi ném ra góc quẹo.

Giây tiếp theo, một cây đèn huỳnh quang màu vàng tương tự được ném lại.

Chương 396: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đây là cách nhận dạng đội khi không có liên lạc.

“Đội C? Tạ ơn trời, các người cuối cùng cũng đến.”

Vườn Nam Bộ.

“BOSS, hai đội B và C mất liên lạc, chúng ta đã thử nhiều kênh liên lạc dự phòng, nhưng đều không thể liên lạc được với họ, xem ra trong khách sạn có thiết bị chặn tín hiệu.”

“Cái gì?”

Chesterton ngồi trên ghế sofa ở kho vũ khí, mặt biến sắc.

Phải biết rằng, để kế hoạch thành công, hai đội B và C rất quan trọng.

Thậm chí hắn còn thuê ngoại viện đặc biệt cho nhiệm vụ này.

Giờ họ lại mất liên lạc với trung tâm chỉ huy?

“Đội A đâu? Tình hình của họ thế nào?” Chesterton hỏi.

“Rất tiếc, số lượng nhân viên chiến đấu trong khách sạn vượt xa ước tính của chúng ta, hiện đội A đã có một người thiệt mạng, hai người còn lại buộc phải rút ra khỏi phạm vi hỏa lực của khách sạn.”

“Chết tiệt...” Chesterton mặt mày khó coi, đứng dậy đi đi lại lại, trong đầu không ngừng suy nghĩ đối sách.

“Chắc... Quả nhiên phải sớm hơn chút sao...”

Chesterton cắn răng, nhấn thiết bị liên lạc: “Liên hệ trực thăng, bảo họ hành động nhanh lên, ta trả cho họ nhiều tiền như vậy, không phải để họ chơi đùa!”

“Vâng.”

.....

Biubiu...!!!

Đoàng đoàng đoàng...!!!

Trong hành lang tầng một của khách sạn, tiếng súng và ánh lửa không ngừng vang lên.

Sau khi hội hợp với đội B, tất cả quyết định cùng tiến đến phòng chứa thiết bị kích nổ.

Dù sao, đó mới là mục tiêu cuối cùng của họ.

“Đội đạn!!!”

Một thành viên đội B bắn hết băng đạn, cúi người rút lui!

Một đồng đội phía sau kịp thời bổ sung hỏa lực, nhưng vẫn bị địch áp chế không góc đầu lên được.

Không phải do họ chiến đấu kém.

Chủ yếu là hỏa lực đối phương quá mạnh.

Lúc mới xông vào thì không gặp phải sự kháng cự quá mạnh mẽ.

Nhưng từ khi liên lạc trong phòng bị chặn, mọi thứ đã khác.

Lực lượng vũ trang trong khách sạn không chỉ ai cũng có súng tự động, mà còn xuất hiện vài tên xạ thủ sử dụng súng máy nhẹ.

Đối diện với áp lực về số lượng và hỏa lực, hiện tại việc tiến lên của hai đội đã trở nên cực kỳ khó khăn.

“Chết tiệt, điều này không giống như thông tin tình báo! Những người này từ đâu chui ra?”

C1 nghiêng răng, ném quả lựu đạn khói cuối cùng của mình, ra l

ệnh mọi người rút lui về góc quẹo trước đó.

“Bây giờ không liên lạc được với Chesterton, chúng ta làm sao đây?”

B1 rõ ràng là người thiếu chủ kiến, ánh mắt đã bắt đầu hoảng loạn.

Phía trước, Trương Huyền quỳ một gối, tay cầm súng MK18 bắn liên tiếp!

Viên đạn bắn vào làn khói phía trước, tuy không nhìn thấy, nhưng Trương Huyền vẫn nghe thấy vài tiếng xác đổ.

Một thành viên đội B bên cạnh hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ, đứng lên chuẩn bị rút lui, thì tiếng súng máy trong khói lại vang lên!

Khi tiếng súng vang lên, cảm giác nguy hiểm báo trước, Trương Huyền lập tức nghiêng người, dán chặt vào tường, giảm thiểu diện tích cơ thể bị lộ.

Nhưng hấn tránh được, thành viên đội B vừa đứng lên lại không may mắn như vậy.

Tạch tách tách...!!!

Viên đạn xẹt qua, máu phun ra từ cơ thể hấn, hấn ngã gục xuống!

“B4!”

B3 phía sau thấy vậy, lập tức giương súng, bắn liên tục vào làn khói!

Trương Huyền cũng nhanh chóng kéo áo B4, dùng lực kéo hẳn về phía sau.

“Chết tiệt...”

Dưới sự yểm trợ của đồng đội phía trước, B1 kéo B4 qua, mặt liền biến sắc.

Viên đạn làm nát nửa cái cổ của B4, trong tình trạng này, cơ bản có thể xác định là tử vong rồi.

“Chúng ta phải rời khỏi đây.”

Trương Huyền hiểu rõ, tiếp tục ở lại đây, chắc chắn sẽ bị địch bao vây.

Trong trận chiến trong nhà với cường độ cao như vậy, ngay cả Trương Huyền cũng không dám chắc mình có thể sống sót, chứ đừng nói đến họ.

Và điều tệ hơn là, cho đến bây giờ họ vẫn chưa hiểu rõ những nhân viên vũ trang hỏa lực mạnh này từ đâu xuất hiện, cũng không biết chúng còn bao nhiêu người, tiếp tục chiến đấu mù quáng chỉ gây ra thêm nhiều hy sinh và tổn thất.

Có thể nói, nhiệm vụ xâm nhập lần này đã thất bại.

Dù mọi người đều không cam tâm, nhưng lúc này thực sự đã đến lúc phải bỏ cuộc.

“Chúng ta phải tìm cách ra ngoài, ngoài đó chắc không bị ảnh hưởng bởi thiết bị chặn tín hiệu, đến lúc đó liên lạc với trung tâm chỉ huy, đề đội D đến tiếp ứng!” C1 nói.

“Đồng ý!” B1 gật đầu mạnh.

Sau đó, C1 lấy một cái búa sắt từ sau lưng, đi đến trước cửa phòng bên cạnh, nhìn qua năm cửa, không chút do dự, giơ cao búa, đập mạnh xuống!

Rầm!!!

Nắm cửa lập tức bị đập văng!

C2 bên cạnh dùng chân đạp mạnh vào cửa!

Ầm một tiếng, cửa phòng bị đá tung!

C3 và B1 lập tức giơ súng vào phòng, kiểm tra từng góc, xác nhận an toàn, rồi hô lên:

“An toàn!”

“Đây là phòng điều khiển điện!”

“Phòng điều khiển điện?”

Nghe vậy, trên mặt mọi người đều hiện lên nụ cười.

Trước đó khi lên kế hoạch chiến thuật, họ đã cân nhắc việc cắt đứt nguồn điện khách sạn, trong môi trường tối sử dụng thiết bị nhìn ban đêm để tấn công.

Nhưng vì Chesterton không biết vị trí phòng điều khiển điện, nên kế hoạch này tạm thời bị bỏ qua.

Không ngờ rằng, thiên bất tuyệt nhân lộ, C1 ngẫu nhiên chọn một phòng, lại chính là phòng điều khiển điện mà họ muốn tìm nhưng không tìm thấy!

Chương 397: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Mau! Tắt đèn trong nhà!”

C1 đứng ở cửa hô lên.

Lúc này, truy binh đã gần đến.

Trương Huyền ngồi xổm ở một góc tường bên ngoài, ánh mắt tập trung, nhìn qua ống ngắm toàn cảnh về phía hành lang, tinh thần tập trung cao độ, hẳn thậm chí cảm thấy thời gian lúc này như chậm lại!

Biubiu...!!!

Từng viên đạn bắn ra, từng vỏ đạn đồng rơi khỏi khoang đạn, chạm vào tường cạnh Trương Huyền.

Thình thoảng, vỏ đạn bật lại, trúng vào mặt Trương Huyền.

Nhưng lúc này, Trương Huyền như không hề cảm thấy, trong lòng liên tục đếm số viên đạn còn lại trong băng đạn.

15... 10... 5... 0!

Khi viên đạn cuối cùng được đẩy vào nòng, Trương Huyền thậm chí không đợi bắn ra hết, đã trực tiếp nhấn nút thả băng đạn.

Băng đạn rơi xuống, Trương Huyền đã rút ngay băng đạn mới đầy đạn thay vào!

Biubiu...!!!

Khoảng ngừng của tiếng súng, gần như không đáng kể!

Cuối cùng, sau khi bắn ngã thêm vài tên nữa, phía trước không còn ai dám lao ra.

Hai bên rơi vào thế đối đầu!

Lúc này, Trương Huyền nhảy bèn nghe thấy, phía trước góc quẹo, có vài tiếng rút chót vang lên!

“Cẩn thận lựu đạn!”

Khi Trương Huyền vừa cảnh báo.

Phòng điều khiển điện cùng lúc vang lên:

“Tắt đèn rồi!”

Ngay sau đó!

Rầm một tiếng!

Đèn tắt!

Trong khoảnh khắc đèn tắt, vài vật tròn tròn đã được ném ra từ bên kia!

Chỉ nghe biubiu hai tiếng!

Ầm một cái!

Lửa bùng lên!

Trong khoảnh khắc đèn tắt, Trương Huyền chỉ kịp bắn hai phát súng!

Viên đạn bay trúng hai quả lựu đạn, đẩy chúng bay ngược trở lại!

Nhưng vẫn còn hai quả lựu đạn bị ném qua!

Ầm ầm...!!!

Trong tiếng nổ vang rền!

Trương Huyền ẩn mình trong một phòng trống phía sau, cắn răng, cảm nhận rung động từ bức tường phía sau và mùi

bụi bặm cùng khói súng lan tràn trong không khí.

Hắn kéo thiết bị nhìn đêm xuống!

Khi ánh sáng xanh bật lên, trước mắt hắn trở nên sáng như ban ngày.

“Tất cả mọi người ổn chứ?! Bán Thần? Người vẫn ổn chứ?”

Bên ngoài vang lên tiếng của C1.

“Ổn.”

Trương Huyền đáp lại.

Dựa vào tầm nhìn trong bóng tối của thiết bị nhìn đêm, hắn đi đến bên cửa sổ của căn phòng này.

Lúc này, bên ngoài khách sạn đã bị bao vây bởi một vòng xe cảnh sát, nhưng nhìn họ chỉ bao vây mà không hành động, phần lớn có lẽ là chờ sự việc kết thúc mới vào.

Nhưng dù thế nào, họ rõ ràng không thể rút lui qua cửa sổ được.

“Bán Thần.”

C1 bước vào phòng, theo ánh mắt của Trương Huyền nhìn qua, thấp giọng nói: “Chúng ta nên đi thôi.”

“Ừ.”

Trương Huyền gật đầu, theo sau C1 ra khỏi phòng.

May mắn là vừa rồi Trương Huyền cảnh báo kịp thời, dù bị nổ khá tệ, nhưng ba quả lựu đạn đó không gây ra thương vong gì cho họ.

Nhưng, những tên ném lựu đạn phía trước hành lang thì không may mắn như vậy.

Hai quả lựu đạn bật lại, nổ tung giữa đội của chúng, lúc này không còn động tĩnh gì nữa.

“Vừa rồi ta và Bán Thân đã thấy, bên ngoài đầy cảnh sát, ra ngoài theo đường này chắc chắn không thể được, ta nghĩ, chúng ta chỉ có thể đi theo lối mật để thoát khỏi chiến trường.”

C1 nói vậy.

Nói xong, hắn còn nhìn quanh phản ứng của mọi người.

Rõ ràng có hai ba người trong đội có chút nghi ngờ.

Nhưng lúc đó, tiếng nhiễu loạn vang lên trong tai nghe của họ.

“Xẹt... xẹt... Trung tâm chỉ huy... gọi... tình hình...”

Liên lạc đã được khôi phục!?

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm một chút.

“Đây là B1, đội B hiện đã hợp nhất với đội C, hiện tại đã có một người tử vong, trung tâm chỉ huy, có nghe rõ ta nói không?!” B1 không kìm được, nhấn nút liên lạc nói.

“Nghe rõ.”

Rõ ràng, với việc nguồn điện trong tòa nhà bị cắt, thiết bị chặn tín hiệu cũng đã bị giảm tác động nhanh chóng.

“Đây là trung tâm chỉ huy, các đội, báo cáo tình hình hiện tại.”

“Đây là đội A, A2 đã tử vong, ta cũng bị thương, hiện ta và A3 đang trốn cảnh sát truy đuổi.”

Giọng nói yếu ớt của A1 vang lên trong tai nghe.

B1 nhấn nút liên lạc nói: “Đây là đội B, chúng ta hiện đang ở khu vực số 2 tầng một khách sạn, thông tin có sai sót, số lượng nhân viên vũ trang ở lại trong khách sạn rất nhiều, và

hầu hết đều mang theo vũ khí tự động, chúng ta không thể vào phòng mục tiêu.”

C1 cũng báo cáo: “Đây là đội C, chúng ta đã bắt được một người đàn ông có vẻ là quản lý trong văn phòng quản lý, nhưng như B1 đã nói, mặc dù hai đội chúng ta đã hợp nhất nhưng tình hình không tốt, B4 đã hy sinh, đạn dược của chúng ta cũng đã cạn, không phù hợp để tiếp tục nhiệm vụ. Xin trung tâm chỉ huy lập kế hoạch và lộ trình rút lui.”

“Trung tâm chỉ huy nhận rõ, xin chờ một chút.”

“Ồ đúng rồi!” C1 bổ sung: “Chúng ta vừa rời trong văn phòng quản lý nghe thấy người quản lý gọi điện...”

C1 thuật lại lời của người quản lý, rồi nói: “Ta nghĩ BOSS có thể đang gặp nguy hiểm, chúng ta cần nhanh chóng quay lại bảo vệ BOSS.”

Chờ khoảng mười giây, giọng nói từ tai nghe vang lên:

“Đây là trung tâm chỉ huy, đội A hãy di chuyển ngay đến điểm rút lui số 3 phía trước, sẽ có người tiếp ứng các người, còn về đội B và C... chúng ta phát hiện có người lạ xuất hiện gần xe của đội C, nghi ngờ có người đang đợi bên ngoài mật đạo... hiện tại trực thăng vũ trang của đội D đang trên đường tới, các người có thể lên đỉnh khách sạn không?”

Chương 398: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghe đến đây, ánh mắt của mọi người trở nên khác nhau.

Có người lo lắng, nhưng cũng có người vẫn lạc quan.

Dù sao đi nữa, đó dường như là lối thoát duy nhất của họ.

Mọi người nhìn nhau, dù cách thiết bị nhìn đêm, dường như ai cũng cảm nhận được ý chí của đồng đội.

Vì vậy, họ không do dự nữa, gạt đầu đồng ý.

C1 nhấn nút liên lạc: “Chúng ta đã nhận được lệnh, hiện tại sẽ lập tức di chuyển lên đỉnh, dự kiến năm phút sẽ đến nơi.”

“Nhận rõ, chúc các người may mắn.”

.....

Cùng lúc đó, ở Vườn Nam Bộ.

“... Trên đây là báo cáo của đội B và C, BOSS, ngài cần ta cử người đến bảo vệ ngài không... BOSS? Ngài có nghe không?...”

Giọng nói của trung tâm chỉ huy vang lên từ máy liên lạc trên bàn.

Chesterton ngồi trên ghế sofa, mặt mày u ám, không thèm nhìn máy liên lạc.

Bởi vì, trước mặt hắn, một khẩu súng màu bạc trắng đang nhắm thẳng vào đầu hắn.

“Bạch Sư...”

Nhìn hình dáng có phần lạ lẫm nhưng quen thuộc trước mặt, Chesterton nghiêng rằng nói:

“Người lại ở đây? Người của ta rõ ràng nói rằng người đã đến khách sạn vào sáng nay... Vậy các người đã mua chuộc bao nhiêu người của ta?”

Bạch Sư đứng trước Chesterton, không trả lời trực tiếp, chỉ bình tĩnh nói:

“Đúng, ta đã đến khách sạn sáng nay, nhưng... có người nói với ta rằng, ở đây có việc cho ta làm, nên ta quay lại.”

“Hừ...” Chesterton cười khỏ một tiếng.

Hắn đã sắp đặt mọi thứ tỉ mỉ như vậy, cuối cùng vẫn bị Ark tính toán.

Phải nói, không hổ danh là họ...

“Được rồi, hành động đi.”

Chesterton tự biết không thể sống sót, nở nụ cười: “Chết dưới tay hành quyết viên... cũng đáng.”

Nhưng Bạch Sư không ngay lập tức bóp cò, mà nói một cách chuẩn mực:

“Thủ tục vẫn phải tuân theo, ông Chesterton... Ngài đã vi phạm điều một, điều bảy và điều mười ba của Ark, bây giờ ta chính thức tuyên án cho ngài...”

“Tử hình.”

Pằng!!!

Tiếng súng vang lên trong phòng!

Đầu của Chesterton ngã về phía sau trên ghế sofa, đôi mắt nhìn lên trần nhà vẫn còn chút gì đó mĩa mai.

Dường như hắn đang cười nhạo sự cứng nhắc của Bạch Sư, cũng như đang cười nhạo chính mình...

Giết chết Chesterton, Bạch Sư rút điện thoại, bấm một số điện thoại:

“Mục tiêu đã bị tiêu diệt... Vâng, ta sẽ quay lại ngay.”

Nói xong, hắn gác máy, quay lưng rời đi.

“Di chuyển! Di chuyển! Di chuyển!”

Trong cầu thang cứu hỏa từ dưới lên.

Tám người trang bị đầy đủ đang di chuyển nhanh chóng.

Đối mặt với kẻ thù có thể xuất hiện bất cứ lúc nào ở trên, dưới hay thậm chí từ cửa cứu hỏa ở các tầng.

Trương Huyền và những người khác chia thành từng nhóm hai người, bốn nhóm phối hợp bảo vệ lẫn nhau.

Trong tầm nhìn của đội viên sử dụng máy chỉ dẫn IR, những tia sáng nhỏ quét qua khe hở cầu thang.

Biubiu!!!

Hai phát súng hạ gục một tên đang cố gắng bắn từ dưới lên, Trương Huyền bị ai đó vỗ vai hai cái.

Động tác này có nghĩa là họ đã là nhóm cuối cùng.

Nhóm ở trên cũng đã giương súng nhắm vào dưới.

Trương Huyền và C3 bên cạnh không nói nhiều, rút súng chạy lên.

Lúc này, đội đã đến giữa tầng tám và chín.

Khi Trương Huyền và C3 đi ngang qua cửa cứu hỏa tầng chín, cửa đột nhiên mở ra!

Một bóng người lao ra từ bên trong!

C3 gần cửa nhất, dù đã chĩa súng vào cửa, nhưng do góc độ, cửa đã đẩy lệch nòng súng của C3!

Sơ ý, C3 bị kẻ đó đụng trúng!

Trương Huyền phản ứng nhanh, quay người giương súng bắn!

Biubiu!!!

Hai viên đạn trực tiếp bắn nát đầu kẻ đó!

Nhanh chóng đá cửa cứu hỏa đang sắp khép lại qua một bên, giương súng cảnh giác hành lang.

Khi Trương Huyền giương súng cảnh giác.

Xác tên tấn công cũng đổ xuống, và ngay sau đó, chân C3 cũng mềm nhũn.

“C3 người ỏn chứ?”

Trương Huyền nghe thấy tiếng động, không quay đầu lại hỏi nhỏ.

“U a...”

C3 không kịp trả lời Trương Huyền, kêu lên đau đớn, tay run rẩy chạm vào bụng, chỉ cảm thấy dính máu.

Nhìn lại kẻ tấn công, tay hắn đang cầm một con dao ngắn dính máu.

“Chết tiệt, ta có thể sắp chết...”

C3 ngồi xuống, thở dốc, cảm giác sợ hãi vì mất máu làm hắn khó giữ bình tĩnh.

Nhóm phía sau cũng đã đến.

Thấy C3 nằm đó, C2 nhấn nút liên lạc: “Đây là C2, C3 bị đâm, tạm dừng tiến lên.”

Nhận được tin, nhóm tạm dừng tiến lên.

C2 lấy kéo, cắt áo quanh chỗ bị đâm của C3, nói: “Vị trí là khu vực thận, nhưng không rõ dao đâm sâu bao nhiêu... người còn cử động được không?”

“Người nghĩ sao?” C3 cười khỏ.

“Tặc...”

Lúc đó, giọng C1 vang lên trong tai nghe:

“Tình hình C3 thế nào?”

C2 nhấn nút liên lạc: “Không tốt lắm, phải có người công hấn.”

“VẬY C2 người phụ trách C3, Bán Thần, người chiến đấu mạnh, bảo vệ họ an toàn.”

Trương Huyền nói: “Hiểu rồi.”

Khi C2 công C3 lên, Trương Huyền nhấn nút liên lạc: “Tiếp tục tiến lên.”

Dù thiếu hai người chiến đấu, nhưng kẻ địch tấn công cũng không mạnh lắm, nên nhóm vẫn tiến qua các tầng còn lại, đến tầng thượng!

Bùm!!!

Một cú đá mở tung cửa tầng thượng!

Hai người đội máy nhìn đêm nhanh chóng lao ra, súng quét qua phía trước và hai bên.

Hai người theo sau cũng nhanh chóng giương súng, vòng ra các vị trí khác trên tầng thượng, kiểm tra từng góc.

“An toàn!”

“An toàn!”

“Tầng thượng an toàn...”

Xác nhận không có kẻ địch phục kích trên tầng thượng, đội một bên liên lạc với trung tâm chỉ huy, một bên dùng công cụ có sẵn để chặn tất cả các cửa tầng thượng.

Chương 399: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Có lẽ tạm thời an toàn rồi...”

Một đội viên B đặt một cây gậy vào tay nắm cửa, nói với chút sợ hãi.

“Vẫn không thể lơ là.” Một đồng đội bên cạnh nói: “Trục thăng chưa tới, chúng ta vẫn đang trong tình trạng nguy hiểm.”

“Nhưng đã năm phút rồi chứ? Trục thăng đâu?”

Đúng vậy, trục thăng đâu?

Nhìn bầu trời trống trải xung quanh, nghi vấn dâng lên trong lòng mọi người.

“Trung tâm chỉ huy, đây là C1, chúng ta đã đến điểm rút lui trên tầng thượng, trục thăng đã trên đường đến chưa?”

C1 nhấn nút liên lạc, mắt liên tục quét qua đêm đen.

Nhưng chờ vài giây, tai nghe không có phản hồi.

“Trung tâm chỉ huy, gọi trung tâm chỉ huy, đây là C1 nghe thấy ta nói không?”

C1 thử gọi lại, nhưng vẫn không có phản hồi.

“Chết tiệt... trung tâm chỉ huy đang làm gì vậy?” B1 mặt mày không vui.

Hiện tại liên lạc mọi thứ bình thường, vừa lúc ở tầng một họ còn liên lạc với trung tâm chỉ huy, lý ra bên đó không thể không nghe thấy họ nói.

Nhưng tại sao, chỉ vài phút mà trung tâm chỉ huy lại mất liên lạc?

“Ta có dự cảm không lành.” B5 bên cạnh mệt mỏi, ngồi xuống.

Lúc này, Trương Huyền và nhiều người khác nhìn vào đêm tối xa xăm.

“Mọi người, C3 cần được điều trị ngay!”

C2 đang cấp cứu cầm máu cho C3, nhìn sắc mặt tái dần của đồng đội, hét lên.

“Có lẽ rất khó.”

B5 bi quan nói: “Ta nghi ngờ, chúng ta có thể đã bị bỏ rơi.”

“Đừng nói vậy, B5!” B1 quát nhóm viên, sau đó nhìn C1 nói: “Sao rồi, có ý kiến gì không?”

C1 do dự một chút, lắc đầu.

Tình hình hiện tại, dù là hấn, cũng không nghĩ ra cách gì tốt hơn.

Trong lúc mọi người đang bế tắc.

Một cánh cửa bị chặn phía xa vang lên tiếng động!

Dường như, có ai đó đang đá cửa!

Không có lời nói nào, tất cả đều ngay lập tức tránh xa cửa, giương súng nhắm vào cửa.

Bùm!!!

Lại một tiếng động!

Biubiu...!!!

Mọi người đồng loạt nổ súng!

Đạn xuyên qua cánh cửa, người đá cửa không còn nghi ngờ gì bị bắn thành lưới!

Nhưng chỉ vài giây im lặng, tiếng súng dữ dội đột ngột vang lên!

Tạch tach tach...!!!

Là súng máy!

Một loạt đạn từ bên trong bắn ra!

Cánh cửa vốn đã bị Trương Huyền và những người khác bắn thành nhiều lỗ hổng, trong chốc lát đã bị đạn xé nát!

Nhưng may mắn thay, mọi người từ đầu đã tránh xa cửa, vì vậy không ai bị thương vì điều này!

Trong khi tiếng súng vẫn đang rền vang, Trương Huyền và một thành viên khác của nhóm B đã men theo tường, tiến đến hai bên cửa.

Trong tầm mắt của Trương Huyền, đội viên bên nhóm B lấy ra một quả lựu đạn, nhỏ chốt, ra hiệu cho Trương Huyền rồi ném thẳng vào lỗ hổng của cánh cửa hỏng, ném vào trong hành lang!

“Lựu đạn!!”

Tiếng hô lớn vang lên từ trong hành lang!

Tiếng súng tạm ngừng!

Hai giây sau!

BÙM!!!

Lựu đạn phát nổ!

Gần như ngay lập tức sau khi tiếng nổ vang lên, Trương Huyền nhô người ra, súng trường trong tay bắn vài loạt điểm xạ!

Kẻ thù trong tầm nhìn đều đã bị tiêu diệt!

“Chết tiệt...”

Đội viên nhóm B cũng nhô người ra, nhìn thấy xác chết bên trong thì chửi thề.

Cảm giác của Trương Huyền lúc này cũng không khác gì.

Chẳng có gì khác biệt, chính là vì trên đầu mấy cái xác trong tầm nhìn của hắn đều đội mũ bảo hiểm chiến thuật và kính nhìn đêm!

Điều này có nghĩa là, nếu địch tiếp theo cũng có trang bị như vậy, lợi thế nhìn đêm còn lại của bọn họ sẽ không còn nữa!

Khi Trương Huyền chuẩn bị báo tin này cho mọi người.

Tai nghe đột nhiên phát ra âm thanh.

“Đây là nhóm D, chúng ta và trực thăng dự kiến sẽ đến vị trí mục tiêu sau một phút, xin nhóm B và nhóm C chuẩn bị rút lui!”

Tiếng cánh quạt trực thăng đã xuất hiện ở chân trời xa.

Hai chiếc trực thăng chớp đèn đang nhanh chóng tiến đến.

“Trực thăng đến rồi!”

Không biết ai đó hưng phấn hét lên: “Các bạn, chúng ta sống sót rồi!”

Một phút trôi qua trong chớp mắt!

Hai chiếc trực thăng vũ trang lơ lửng trên nóc nhà.

Thang dây cũng từ trực thăng thả xuống!

“Nhanh lên!”

Một lệnh phát ra, mọi người lập tức chạy về phía thang dây!

“Bán Thân! Giúp ta cố định C3!”

C2 hét lên với Trương Huyền.

Trương Huyền không nói nhiều, giúp C2 dùng dây buộc cố định C3 đang bất tỉnh trên lưng C2 và giúp đưa C2 lên thang dây.

Nhưng khi quá trình rút lui đang diễn ra trật tự.

Tạch tách...!!!

Tiếng súng vang lên từ phía sau!

Trương Huyền bản năng cúi người, nhanh chóng ẩn sau bức tường bên cạnh, giương súng bắn trả!

Lúc này, cánh cửa bị đạn bắn nát đã bị người đá văng.

Vài tên tay cầm súng trường tấn công, đầu đội kính nhìn đêm, mặc áo giáp chống đạn từ bên trong lao ra!

Những kẻ này vừa ra ngoài đã nhanh chóng tìm kiếm chỗ nấp, bắn về phía trực thăng và những người trên thang dây!

C1 đã nhanh chóng trèo lên khoang trực thăng, cùng với hai đội viên nhóm D bắn trả phía dưới!

Nhưng rõ ràng, những kẻ này có kỹ năng chiến đấu mạnh hơn nhiều so với đám pháo hôi trước đó.

Chúng liên tục di chuyển vị trí trong khi vẫn bắn vào trực thăng!

Đạn bắn vào thân trực thăng tạo ra những tiếng “đình đình” không ngớt.

Trực thăng bên nhóm B thấy mọi người đã lên thang dây, liền nhanh chóng bay lên chuẩn bị rút lui.

Phi công bên nhóm C nhìn thấy tình hình cũng hét lên: “Chúng ta phải rút thôi!”

Dù sao cũng chỉ là nhiệm vụ lấy tiền cứu người, không ai muốn mạo hiểm tính mạng.

Chương 400: Tiêu Đề 《Ẩn》

C1 nghe vậy, nhìn Trương Huyền vẫn chưa lên thang dây, liền hét lớn:

“Chết tiệt! Bán Thần! Mau lên!”

Trương Huyền đang ngồi sau tường, liên tục bắn điểm xạ vào kẻ thù phía xa!

Chỉ trong thời gian ngắn, hắn đã hạ gục hai người.

Nhưng cũng vì lý do này, đội tấn công đã chú ý đến hắn.

Hai ba tên nhắm vào vị trí của Trương Huyền, khiến hắn không thể tiến lên thang dây!

Dù có may mắn leo lên, hắn cũng chỉ trở thành mục tiêu sống giữa không trung!

“Bắt đầu rút lui!”

Thấy thêm vài người từ trong tòa nhà lao lên sân thượng, phi công quyết định không chờ nữa.

Hét lên một tiếng, trực thăng liền bay lên chuẩn bị rời đi!

“Không, quay lại! Chúng ta còn một người chưa lên!”

C1 hét lớn.

Nhưng phi công không thèm quan tâm.

Nhìn trực thăng dần bay lên cao, C1 không còn cách nào, rút ra một băng đạn đầy từ ngực ném về phía Trương Huyền:

“Bán Thần! Bắt lấy!”

Nghe tiếng, Trương Huyền ngẩng đầu, nhanh chóng chớp lấy băng đạn, nhét vào túi áo trước ngực.

Nhìn hai chiếc trực thăng dần rời xa, Trương Huyền nhú mày.

Chỉ còn lại mình ta...

Tạch tach tach! Tạch tach tach!!!

Như thể biết Trương Huyền đã bị bỏ lại một mình, đội tấn công bắt đầu tiến lên!

Trương Huyền tựa lưng vào tường, thông qua ánh sáng từ kính ngắm, tiếng súng và tiếng bước chân, ước chừng được số lượng và vị trí của đối phương.

Khoảng bảy đến mười người, vị trí không cố định, nhưng cơ bản đã chặn hết mọi góc độ tấn công của ta.

Tóm lại... không có khe hở nào.

Thật sự phải khởi động lại một lần sao?

Khi Trương Huyền đang suy nghĩ có nên tự sát để chơi lại, tiếng súng bên kia đột nhiên dừng lại, có người hét lên:

“Người đã bị bao vây, lập tức bỏ vũ khí đầu hàng!”

Đầu hàng?

Trương Huyền cười khẩy.

Chơi một nhiệm vụ mà lại bị NPC bắt sống sao?

Giây tiếp theo!

“Được được, đừng bắn, ta ra đây...”

Trương Huyền kéo kính nhìn đêm lên, tháo khóa cầm của mũ bảo hiểm, tay trái nắm chặt súng trường, chậm rãi nhô ra.

“Bỏ súng xuống, từ từ đi ra!”

Buông tay, khẩu MK18 rơi xuống đất.

Trương Huyền cũng từ từ bước ra khỏi chỗ ẩn nấp.

Ngay lập tức, vài đèn pin mạnh bật lên, chiếu vào người và mặt Trương Huyền.

Trương Huyền giơ hai tay lên, mắt nheo lại dưới ánh đèn mạnh, không nhìn rõ người đối diện.

Lúc này, hai kẻ mặc đồ tác chiến cảnh giác tiến lại.

Một người giơ súng nhắm vào đầu Trương Huyền, đề phòng hắn nổi dậy.

Người kia tiến đến, rút khẩu súng lục bên hông Trương Huyền ném sang một bên, lấy còng tay chuẩn bị còng tay Trương Huyền ra sau lưng.

Có vẻ như kẻ điều khiển Trương Huyền nghĩ rằng hắn đã không còn sức phản kháng, hắn nói: “Người đã giết khá nhiều người của bọn ta.”

“Ta rất xin lỗi...”

Trương Huyền vừa nói, vừa cảm nhận chiếc còng lạnh lẽo trên tay trái.

Khi chiếc còng sắp còng tay phải, Trương Huyền cúi đầu, nhanh chóng ngồi xổm, hai tay cùng phát lực!

ĐỪNG!!!

Kẻ nhắm vào đầu Trương Huyền bóp cò!

Nhưng viên đạn không bắn trúng đầu Trương Huyền mà trúng vào kính nhìn đêm!

Dưới lực tác động của viên đạn, kính nhìn đêm cùng với mũ bảo hiểm của Trương Huyền bay ra ngoài!

Trương Huyền đã ngay lập tức thoát khỏi sự kiềm chế, cúi đầu lao mạnh về phía trước!

PHẬP!

Hắn đâm đầu vào người lính kia, dùng hắc làm lá chắn, đồng thời tay phải nhanh chóng rút khẩu súng lục bên hông đối phương, không cần nhìn bắn ngược lại!

ĐỪNG!!!

Kẻ điều khiển Trương Huyền vừa rút súng, đã bị một viên đạn xuyên qua vai!

“Á!!!”

ĐỪNG!!!

Tiếng hét chưa dứt, Trương Huyền đã bắn phát thứ hai!

Viên đạn xuyên qua đùi của kẻ đứng trước!

“Giết hắn!”

ĐỪNG ĐỪNG ĐỪNG...!!!

Trên sân thượng, lửa súng liên tục lóe sáng trong bóng tối!

“Giết hắn!!!”

Trương Huyền liều chết, dồn toàn bộ tâm trí vào cuộc tàn sát, mặc cho đạn bay tứ phía, không chút sợ hãi!

ĐỪNG ĐỪNG!!!

Dùng lá chắn người sống, Trương Huyền tiến về phía trước, tay cầm súng bắn nhanh sang phải!

Hai kẻ cầm súng bên phải Trương Huyền chưa kịp phản ứng, đã bị bắn xuyên qua đầu!

Tạch tach! Tạch tach...!

Tiếng súng vang lên, Trương Huyền cảm nhận rõ ràng lá chắn trước mặt đã trúng vài viên đạn lạc!

Còn bản thân cũng không phải vô sự.

Tay trái và chân trái hắn đều cảm thấy nóng rát, dù không đau do adrenaline, Trương Huyền biết rằng đó là cảm giác của vết thương.

“Ha!”

ĐỪNG ĐỪNG ĐỪNG...!!!

Dù không nhìn thấy mục tiêu do lá chắn che khuất, Trương Huyền vẫn bắn liên tục về hướng có đạn bắn tới!

Hắn không chắc mình có bắn trúng mục tiêu, nhưng hắn chỉ muốn xả hết băng đạn!

Rất nhanh, băng đạn hết đạn!

ĐỪNG! CẠCH!

Viên đạn cuối cùng bắn ra, súng trống rỗng!

Cảm nhận cơn nguy hiểm từ sâu trong tâm trí, Trương Huyền nhanh chóng lăn sang một bên.

Lúc này, vị trí hắn vừa đứng, chính là cửa sân thượng đã bị bắn nát trước đó.

Cú lăn đã đưa hắn vào trong cầu thang.

“Đội trưởng bị hạ rồi!”

“Hắn trốn vào cầu thang!”

...

Đứng dậy một cách khó khăn, nghe tiếng kêu bên ngoài, Trương Huyền kiểm soát nhịp thở, lưng tựa vào tường để tránh lộ mình.

Hít... thở... hít... thở...

Khi nhịp thở đều lại, Trương Huyền cảm nhận rõ ràng tình trạng cơ thể.

Chương 401: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tay trái có vết đau rõ rệt nhưng vẫn còn cử động được, chắc đạn chỉ sượt qua, vết thương không nặng.

Nhưng chân trái thì cảm giác đau đớn rõ rệt.

Hiển nhiên, đây không chỉ là vết sượt.

Các phần khác...

Có vẻ áo giáp chống đạn cũng trúng vài viên đạn nhưng chưa xuyên qua.

Khi Trương Huyền đang suy nghĩ nhanh...

Dưới cầu thang, ba bóng người mặc vest, cầm súng lục xuất hiện.

Ánh mắt Trương Huyền chạm phải ánh mắt của họ.

Không khí ngưng trệ.

Ba người có vẻ không nhận ra Trương Huyền là ai.

Trong cầu thang không có đèn, trang phục của Trương Huyền cũng không khác lắm với đám lính tấn công bên ngoài.

Cả ba đều mặc đồ tác chiến và áo giáp chống đạn.

Nhưng dù họ ngẩn người, Trương Huyền không đứng yên.

Trong tình thế này, trước mặt chỉ có kẻ thù!

Chỉ có giết hết mới đảm bảo an toàn cho ta!

Trong chớp mắt, Trương Huyền nhấn nút nhả băng đạn, đồng thời vung mạnh tay!

VỤT!!!

Băng đạn rơi ra, nhắm thẳng vào mặt một người!

Ngay sau đó, khẩu súng trống rỗng cũng được Trương Huyền ném mạnh vào người thứ hai!

PHẬP PHẬP!!!

Hai kẻ cầm súng lục bị ném trúng mặt, bản năng nhắm mắt lại!

Kẻ còn lại kịp nhận ra Trương Huyền là địch, liền giơ súng lên!

ĐỪNG!!!

Ánh sáng lóe lên trong cầu thang!

Chiếu sáng một thân ảnh cao lớn nhảy từ lan can xuống!

ẦM!!!

Trương Huyền nhảy xuống, giẫm mạnh lên kẻ vừa bắn súng!

Nhanh chóng đứng dậy, hắn rút một con dao ngắn từ áo giáp, đâm mạnh sang bên phải!

PHẬP!!!

Kẻ đứng bên phải bị đâm xuyên cổ họng!

Kẻ đứng bên trái định giơ súng phản kháng, nhưng bị Trương Huyền nhanh chóng bẻ gãy tay cầm súng, dao ngắn cắt qua tay để lại vết thương sâu!

Nhưng chưa hết!

Trương Huyền đâm dao từ dưới lên!

PHẬP, dao xuyên qua hàm dưới!

Nếu dao dài hơn, chắc chắn có thể đâm xuyên sọ!

PHẬP!

Trương Huyền rút dao, nhẹ nhàng ném lên không, ngón tay cái và ngón trỏ bắt lấy mũi dao.

Không nghĩ nhiều, hấn ném mạnh dao xuống!

VỤT, PHẬP!!!

Kẻ bị Trương Huyền đập ngã, tay vừa giơ lên, dao đã cắm vào tay!

“Á!!!”

Trong tiếng hét, Trương Huyền đã cướp súng lục từ tay xác chết bên trái!

Không chần chừ, hấn bóp cò nhắm vào đầu kẻ nằm dưới!

ĐỪNG!!!

Tiếng súng vang, tiếng hét tắt ngấm.

Toàn bộ diễn ra chỉ trong vài giây, ba người đã bị Trương Huyền giết chết!

“Khà...”

Trương Huyền chống tay vào lưng đứng dậy, sờ lên áo giáp, một lỗ đạn mới vẫn còn ấm.

Tạch tach tach...!!!

Tiếng súng vang lên trên đầu!

Trương Huyền bản năng cúi xuống, nhưng ngay lập tức hấn đã xác định được vị trí cụ thể của tiếng súng.

Là bắn trước sao!?

Không ngoài dự đoán của Trương Huyền, một tên lính đặc nhiệm vừa bắn vừa lao vào cầu thang.

Nhưng loạt đạn này không ảnh hưởng gì đến Trương Huyền ở bên dưới.

Ngược lại, nó nhắc nhở Trương Huyền rằng hắn vẫn đang bị truy sát!

Không do dự, Trương Huyền quay đầu lao xuống cầu thang, khập khiễng mở cửa thoát hiểm tầng mười lăm và lao vào trong!

“Chết tiệt, hắn chạy vào tầng mười lăm rồi!”

Tên lính đặc nhiệm đầu tiên xông vào liền thấy thân ảnh Trương Huyền chạy vào, lập tức hét lớn.

“Đuổi theo! Giết tên khốn này!”

Hai tên lính đặc nhiệm không bị thương tràn đầy căm phẫn lao theo.

Tưởng rằng bắt sống một tù binh đã là chắc chắn, nhưng ai ngờ Trương Huyền lại giả hàng.

Một sai lầm nhỏ, chúng đã để Trương Huyền liên tiếp giết chết vài đồng đội.

Bây giờ chúng không muốn nghĩ tại sao Trương Huyền có thể một mình đột phá vòng vây.

Chúng chỉ muốn bắn nát đầu Trương Huyền!

Đội đặc nhiệm ba người nhanh chóng tiến đến cửa thoát hiểm tầng mười lăm, hai tên bên trái, một tên bên phải, đã sẵn sàng tấn công.

Nhưng chúng không biết rằng Trương Huyền, lúc này, cũng đã dựa lưng vào bức tường bên trong cửa thoát hiểm, hai tay cầm súng trước ngực, sẵn sàng phục kích.

Dù gì chân hắn cũng bị thương, chạy không thể nào nhanh hơn những tên lính đặc nhiệm không bị thương này.

Thà bị truy đuổi mà chết, chi bằng phản công!

Biết đâu, còn tìm được một đường sống.

Nhưng, ngay khi một tên lính đặc nhiệm đặt tay lên tay cầm cửa, một cuộc cận chiến sắp diễn ra...

Một giọng nói đột ngột vang lên trong tai nghe của chúng.

“Dừng lại, rút lui.”

Rút lui?

Nghe lệnh, ba tên lính đặc nhiệm không thể tin nổi.

Ngay lúc này sắp tiêu diệt mục tiêu, tại sao cấp trên lại ra lệnh rút lui?

Đùa gì thế!?

“Nghe rõ chưa? Lập tức rút lui, xuống tầng hầm, đây là mệnh lệnh!”

Dường như thấy không ai đáp lại, giọng nói trong tai nghe lại vang lên.

Lần này, giọng nói rõ ràng mang theo vài phần không thể chối từ!

Dù lòng không cam, ba người vẫn nhìn nhau, rồi quyết định tuân lệnh.

Tên lính đặc nhiệm đang mở cửa cũng rời tay khỏi tay cầm.

Không một lời trao đổi, ba người nhanh chóng chạy xuống cầu thang.

Lúc này, Trương Huyền đứng sau cánh cửa, nghe tiếng bước chân dần xa, vẫn không giảm cảnh giác.

Chờ khoảng nửa phút, hắn mới cẩn thận dùng khẩu súng đẩy nhẹ cửa thoát hiểm ra.

Đi rồi sao...?

Ánh mắt quét qua trên dưới cầu thang.

Lúc này, cầu thang yên tĩnh đến rợn người.

Trương Huyền bước vào cầu thang, dựa vào tường, hai tay cầm chặt súng, nòng súng hướng lên, từng bước một di chuyển lên trên.

Chương 402: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng do chân bị thương, chân trái của Trương Huyền mỗi bước đều không tự chủ run lên.

Điều này khiến hắn khó kiểm soát tiếng bước chân của mình.

Vượt qua hai đợt xác chết, Trương Huyền cuối cùng trở lại tầng thượng.

Bước ra khỏi cửa, Trương Huyền nhìn quanh, thấy vài xác chết xung quanh, rồi bước về phía khẩu súng trường của mình.

“Hô...”

Nhặt khẩu MK18 từ dưới đất, hắn nhặt lại khẩu súng Glock của mình và nhét vào bao súng.

Trương Huyền mệt mỏi quay đầu nhìn cảnh đêm thành phố xa xa.

Incheon trong ấn tượng của Trương Huyền không phải là một thành phố lớn, nhưng không hiểu sao.

Nhìn ánh đèn màu rực rỡ đằng xa.

Trương Huyền lần đầu tiên cảm thấy thành phố này lớn hơn hắn tưởng...

Rầm rầm rầm...!!!

Tiếng cánh quạt trực thăng nhanh chóng tiến đến.

“Hử?”

Tưởng rằng là đội cứu hộ quay lại, Trương Huyền liền quay đầu nhìn.

Ngay lúc đó, một luồng sáng mạnh từ trên trời chiếu xuống, bao phủ toàn bộ người Trương Huyền.

Dù có chút chói mắt, nhưng Trương Huyền vẫn có thể mờ mờ thấy huy hiệu cảnh sát trên trực thăng.

Là trực thăng của cảnh sát.

Trương Huyền nheo mắt, giơ tay che ánh sáng.

Bốp bốp bốp...!

Tiếng vỗ tay vang lên từ không xa.

“Tuyệt vời, thật tuyệt vời...”

Một giọng nói quen thuộc vang lên cùng với tiếng vỗ tay.

Một bóng người mặc vest xám không biết từ khi nào đã mở cửa tầng thượng và đứng đó.

Người này, Trương Huyền nhận ra.

Chính là người bị trói trong phòng giám đốc lúc bọn họ mới đến.

Nhìn người đàn ông không có vũ khí và mối đe dọa nào này, Trương Huyền cũng không có nhiều ý định giết hắn.

Dù sao, mọi việc đã đến bước này, dù sao hắn cũng không thể thoát thân được.

Thà giữ sức mà kiếm thêm thông tin.

Vắt khẩu súng trường qua vai, Trương Huyền như trò chuyện nói: “Người dường như biết trước chúng ta sẽ đến?”

‘Giám đốc’ lắc đầu: “Ta chỉ biết chắc chắn có người đến, nhưng không biết đó là các người.”

“VẬY... các người đã tìm đến Chesterton rồi à?”

Lúc trung tâm chỉ huy mất liên lạc, Trương Huyền đã có suy đoán, giờ chỉ là muốn xác nhận.

Có vẻ như giám đốc này đã tin rằng Trương Huyền chắc chắn sẽ chết, nên hắn thật sự trả lời: “Thực tế, Chesterton đã chết, khi các người còn đang ở tầng một, hắn đã bị người thi hành giết chết.”

“Người thi hành?”

“Bạch Sư, người chắc biết đây.”

“Thì ra là hắn...”

Trương Huyền hiểu ra.

Không ngạc nhiên khi tối nay không thấy mục tiêu chính của mình, hóa ra hắn đã chạy đi thẳng đến căn cứ.

Nói vậy, Chesterton chết cũng không oan chút nào.

“Khi một người chìm đắm trong vinh quang quá khứ mà không thoát ra được, diệt vong đã cận kề...”

‘Giám đốc’ từ từ bước ra khỏi cửa, tiến về phía Trương Huyền, có lẽ vô tình, có lẽ cố ý, dừng lại ở ngoài vùng ánh sáng.

Trương Huyền đứng dưới ánh sáng mạnh, lặng lẽ nhìn người đàn ông trước mặt, toàn thân chìm trong bóng tối.

“Chesterton phản bội Ark, cái chết là kết cục cuối cùng của hắn, điều này không có ngoại lệ. Thực lòng ta không ngờ rằng, hắn thật sự nghĩ rằng chúng ta không thấy những hành động nhỏ của hắn trong tòa nhà này? Ha... Quá nhiều TNT, nếu thực sự nổ, có thể san phẳng toàn bộ khách sạn này, nhưng, điều kiện là những TNT đó phải nổ được.”

Nói rồi, ‘giám đốc’ từ từ lấy ra một điều khiển tròn từ túi áo.

Điều khiển không có gì ngoài một nút đỏ được bảo vệ bởi nắp trong suốt.

“Chúng ta đã phát hiện ra thuốc nổ hắc giấu dưới tòa nhà, vì khó chuyển hết đi, nên kỹ sư phá hoại của chúng ta đã loại bỏ cơ chế nổ cơ khí, thay vào đó là cơ chế nổ từ xa, chỉ cần nhấn một nút, dù người ở đâu, cũng có thể xem pháo hoa sáng chói...”

Nói rồi, trước ánh mắt ngạc nhiên và cảnh giác của Trương Huyền, ‘giám đốc’ đưa điều khiển cho hắn!?

“Người... có ý gì!” Trương Huyền nhíu mày hỏi.

“Trương Huyền tiên sinh.”

‘Giám đốc’ mỉm cười:

“Chúc mừng người, màn trình diễn xuất sắc của người đã được một thành viên hội đồng cao cấp của Ark công nhận. Giờ, ta chính thức mời người làm quản lý và người thi hành của Ark, và trở thành chủ nhân của khách sạn Green Stars này!”

“Ta?”

Trương Huyền cảm thấy thế giới trở nên kỳ lạ, không chắc chắn chỉ vào mình.

Mình vừa giết nhiều nhân viên của Ark, mà vài phút sau Ark lại mời

mình gia nhập?

Đây là hiện thực huyền bí gì vậy?

“Đúng vậy, người không cần nghi ngờ, chúng ta luôn làm việc như vậy. Hiện tại, Ark ở Incheon không có quản lý đáng tin cậy. Để công việc không bị ảnh hưởng, chúng ta cần một

người có năng lực và thực lực để trở thành người điều hành bóng tối của thành phố này.”

“Đợi đã, đợi đã...”

Trương Huyền giờ tay ngắt lời: “Nhưng người không phải là quản lý ở đây sao? Nếu thật sự cần, cũng nên thay thế vị trí của Chesterton chứ?”

“Ta?”

‘Giám đốc’ cười khẽ:

“Ai nói với người ta là quản lý ở đây?”

Quản lý Ark thực chất là những người quản lý các ngành công nghiệp chi nhánh của Ark.

Trên danh nghĩa, họ có quyền sở hữu và kiểm soát tài sản mình quản lý.

Có thể nói quyền tự do rất cao.

Nhưng tương ứng, họ phải nộp một phần lợi nhuận hàng quý và hoàn thành các nhiệm vụ do Ark phân công.

Chương 403: Tiêu Đề 《Ẩn》

Những nhiệm vụ này thường không khó, chỉ là giám sát, treo thưởng, thu thập thông tin...

Dù không hoàn thành cũng không sao, chỉ ảnh hưởng đến sự hỗ trợ của Ark cho tài sản của mình vào quý sau.

Đúng vậy, Ark không chỉ thu tiền, mà còn có chính sách hỗ trợ.

Không phải tất cả các điểm và ngành của Ark đều có thể lợi nhuận quanh năm.

Sẽ luôn có những điểm và ngành nhỏ cần phụ thuộc vào quỹ và mạng lưới của Ark để tiếp tục hoạt động.

Ở thời kỳ này, quản lý Ark chưa có hệ thống phân cấp, nên quyền lực của họ khá lớn.

Thường thì quản lý một chi nhánh ở thành phố có thể chỉ huy những người thi hành cấp thấp.

Như trường hợp của Chesterton.

Trước khi Ark quyết định thành lập điểm Ark thứ hai ở Incheon, một trợ lý của Chesterton có thể hoàn toàn không để ý đến một số người thi hành bình thường.

Dù Bạch Sư không nổi tiếng trong giới thi hành, nhưng vẫn rất mạnh.

Nhưng ngay cả hắn, khi vào Vườn Nam Bộ, trợ lý của Chesterton cũng coi như việc nhỏ, cho một phòng là xong, không cần báo cáo với Chesterton.

Đó là giới thiệu sơ lược về quản lý.

Nói đến quản lý thì không thể không nhắc đến người thi hành.

Người thi hành có nhiệm vụ đơn giản.

Là hoàn thành các nhiệm vụ do Ark giao hoặc phát hành.

Giống như ám sát, bắt cóc, phá hoại...

Trách nhiệm không lớn, nhưng tự do không cao bằng quản lý.

Giống như sát thủ có biên chế.

Họ có võ nghệ cao cường, tinh thông kỹ năng giết người chuyên nghiệp, nhưng cũng bị quy tắc Ark ràng buộc.

Một số người gọi họ là ‘Cầm Y Vệ’ của đế quốc ngầm Ark.

Người thi hành Ark có thể nhận sự trợ giúp miễn phí từ các chi nhánh của Ark khi nhiệm vụ yêu cầu.

Ngoài nhiệm vụ, họ cũng được hưởng ưu đãi tối đa.

“Quản lý kiêm người thi hành... Nói thật, toàn thế giới có rất ít người giữ hai chức danh này, và họ hầu hết là tài năng hàng đầu của Ark. Trương Huyền tiên sinh, ta rất vinh hạnh chứng kiến ngài trở thành một trong số họ.”

Sau khi giải thích chức trách và quyền lực của quản lý và người thi hành, người đàn ông mỉm cười tự nhiên hơn.

Nụ cười khác hẳn nụ cười kinh doanh lúc trước.

Lúc này, Trương Huyền đang nghịch cái điều khiển trong tay.

Đúng vậy.

Hắn đã chấp nhận lời mời của người đàn ông này.

Từ giờ, Trương Huyền trở thành chủ nhân của Green Stars, đồng thời cũng trở thành một thành viên của Ark.

Thật sự, nhìn nút đỏ trong tay, Trương Huyền không phải không nghĩ đến việc ấn thử.

Nhưng...

Hắn cuối cùng bỏ qua ý định này.

Bởi hắn không chắc điều khiển này có thực sự hoạt động.

Nếu không, hắn có thể chết ngay lập tức.

Trên trục thẳng cảnh sát kia, không chỉ một tay súng bắn tĩa đang nhắm vào hắn.

Nhưng nếu hoạt động...

Thật sự cho nổ cả tòa nhà này có ích gì?

Chỉ là khởi động lại thôi.

Bây giờ có một con đường bí ẩn mới trước mặt, Trương Huyền muốn thử bước đi.

“Được rồi, công việc của ta đến đây là kết thúc.”

Người đàn ông vẫy tay.

Trục thẳng cảnh sát trên không lập tức quay đầu bay đi.

Ánh sáng mạnh chiếu vào Trương Huyền cũng tắt.

Trương Huyền đứng trước mặt người đàn ông, lúc này dường như cũng đã hòa vào bóng tối.

“Tiếp theo, ta sẽ cử một trợ lý đến giúp người quản lý công việc ban đầu. Trong tương lai, nếu người muốn thay người, cứ tự nhiên. Nhưng xin nhớ kỹ, Trương Min Hyeon tiên sinh, tất cả những gì người hiện có đều là do Hội đồng Tối cao ban cho, không liên quan gì đến Ban Giám đốc.”

“Hội đồng Tối cao? Ban Giám đốc?”

Trương Huyền có chút không hiểu về hệ thống quản lý có phần kỳ quái của Ark.

“Ừm... để ta giải thích thế này, Ban Giám đốc là nguồn tài chính lớn nhất của Ark. Chỉ cần ngành của người đủ lớn, sau này người cũng có thể trở thành một thành viên của Ban Giám đốc. Nhưng, các nghị viên của Hội đồng Tối cao mới là trung tâm quyền lực của Ark. Để trở thành một nghị viên, không chỉ cần có tiền. Dù sao thì, sau này người sẽ từ từ hiểu, ta bây giờ cũng không tiện nói nhiều.”

Người đàn ông nói, mỉm cười gật đầu với Trương Huyền: “Được rồi, ta xin phép đi trước.”

“Đợi đã, người dường như chưa nói cho ta biết tên của người?” Trương Huyền gọi lại.

“Ta? Tên của ta không quan trọng. Nhưng... nếu cần gọi, người có thể gọi ta là Y.”

Nói xong, Y quay người xuống lầu, để lại Trương Huyền đứng đó, không hành động gì một lúc lâu.

“Chậc... có vẻ thú vị rồi đây...”

.....

Rất nhanh, thời gian đã đến một buổi sáng vài ngày sau.

“Chết tiệt... Tên chết tiệt Chesterton còn chưa thanh toán cho chúng ta...”

Dưới một gốc cây ngoài Vườn Nam Bộ, hai người đàn ông mặc thường phục, đội mũ và đeo khẩu trang, nhìn về phía cổng đã bị niêm phong và bảng hiệu bị phá vỡ.

C1 vừa phàn nàn vừa vò đầu bứt tóc một cách bức bối.

“Này đồng bọn, đừng nói chết tiệt nữa, Chesterton đã chết rồi.”

B1 mặt mày ủ rũ nói: “Và không chừng, chúng ta cũng sắp chết.”

“Có thể. Có thể, chúng ta nên chết trong tòa nhà đó.” C1 hừ lạnh, rồi quay người định rời đi.

“Người đi đâu?” B1 cau mày hỏi.

“Bệnh viện, ta còn một đồng bọn đang nằm viện, ta phải chăm sóc hắn. Nếu Ark phái người đến ám sát, hắn chắc chắn sẽ là mục tiêu đầu tiên.” C1 không quay đầu lại đáp.

Chương 404: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghe vậy, B1 cười gằn và lắc đầu: “Người nên mừng vì hấn còn được nằm trên giường bệnh. Một đồng bọn của ta giờ chắc đã nằm trong lò hỏa táng rồi... Nói thật, Bán Thần đó, hấn cũng đã chết rồi đúng không?”

Nghe vậy, bước chân của C1 khựng lại, ánh mắt cũng trở nên phức tạp: “Hấn... Thực ra, mặc dù không quen biết nhiều, nhưng hấn thật sự là một đồng đội tốt. Nếu không có hấn, ta và những người của ta không thể thoát ra được.”

“Ừm...”

B1 bước tới bên cạnh C1: “Vì vậy, ta và người của ta đã nghĩ ra một kế hoạch, có thể giúp các anh em đã chết trả thù... Nhưng hiện tại, ta vẫn thiếu nhân lực. Người nghĩ sao? Có muốn tham gia không?”

“Ta?”

C1 cau mày nhìn B1.

Thật ra, việc B1 có ý nghĩ này không làm hấn ngạc nhiên.

Tất cả bọn họ đều hiểu rõ sức mạnh của Ark.

Ngay cả nhân vật lớn như Chesterton cũng bị tiêu diệt, bị Ark tìm ra và giết chết chỉ là vấn đề thời gian.

Thay vì ngồi chờ chết, chi bằng trước khi chết làm một cú lớn.

Như vậy, có lẽ còn có cơ hội tìm được đường sống.

Nhưng...

C1 im lặng, còn B1 cũng không vội, chỉ đứng cạnh C1 nhìn xa xăm.

Khoảng mười mấy phút sau, C1 mới lên tiếng:

“Đồng bọn... người phải nói kế hoạch cho ta, để ta xem có thể hoàn thiện thêm không.”

Rõ ràng.

Hắn đồng ý rồi.

B1 mỉm cười, gật đầu nói: “Đương nhiên rồi, đi thôi, trước tiên theo người đến bệnh viện, trên đường chúng ta sẽ bàn kỹ hơn.”

Đúng lúc đó, một chiếc taxi từ xa từ từ tiến lại.

C1 vẫy tay ra hiệu dừng xe.

Cả hai lên ghế sau ngồi.

“Lái xe, đến phố Đông Thụ, cảm ơn.”

Nhưng nói xong vài giây, lái xe vẫn không khởi động xe.

Khi cả hai lập tức cảnh giác, định rút súng ra.

Người lái xe từ từ ngẩng đầu, nhìn họ qua gương chiếu hậu.

“Chào buổi sáng, hai vị.”

Qua gương chiếu hậu, cả hai nhận ra khuôn mặt quen thuộc của người lái xe.

“Là người!? Người còn sống sao?!”

Trong thế giới này, có những điều kỳ diệu như thế.

Người đồng nghiệp cùng mình chiến đấu vài ngày trước.

Sáng nay bất ngờ nói với mình: Ta không giả bộ nữa, ta là chủ mới của Green Stars, ta công khai rồi!

Ừm...

Nói thế nào nhỉ.

Dù C1 hay B1, khi nhìn thấy Trương Huyền lần đầu tiên, đều rất vui mừng.

Nhưng...

Niềm vui chỉ trong chốc lát.

Sau niềm vui là sự kinh ngạc...

“VẬY... NGƯỜI ĐÃ ĐẦU HÀNG ĐỊCH?”

C1 ôm đầu đau đớn, thần sắc phức tạp, không biết diễn tả cảm xúc của mình ra sao.

Trương Huyền chậm rãi lái xe, nhún vai: “Người nhất quyết nói vậy... cũng được thôi.”

Trương Huyền không phải là kẻ tham sống sợ chết.

Nhưng hắn cũng không phủ nhận hành động của mình, dù hành động này có kỳ quái thế nào với chiến hữu của mình.

“Chết tiệt... Vậy tức là chúng ta đang lao đầu vào miệng cọp rồi.” B1 nghĩ đến kỹ năng bắn súng gần như thần thánh và khả năng chiến đấu kinh ngạc của Trương Huyền, mặt hiện lên vài phần tuyệt vọng.

Thật sự, dù Trương Huyền đang lái xe, hắn cũng không nghĩ mình và C1 liên thủ lại có thể đánh bại hắn.

“Nếu ta muốn giết các người, ta đã ra tay từ lâu rồi.”

Giọng Trương Huyền không có chút sát khí nào:

“Hôm nay ta đến tìm các người, là để tìm sự giúp đỡ.”

“Giúp đỡ?”

“Đúng, giúp đỡ.”

Trương Huyền gật đầu:

“Hiện tại ta là chủ của Green Stars Hotel, đồng thời cũng trở thành người quản lý của Ark. Dù chỉ là người mới, nhưng chính vì ta là người mới, nên ta cần một số trợ thủ, những trợ thủ đáng tin cậy.”

Trương Huyền thể hiện rất chân thành, cầu xin sự giúp đỡ rất rõ ràng.

Nhưng hai người ngồi sau đều hiểu, với khả năng của Trương Huyền, dù không có họ, tương lai hẳn nhất định sẽ thành công, chỉ là vấn đề thời gian.

Nói Trương Huyền cầu xin họ giúp đỡ, không bằng nói Trương Huyền cho họ một con đường sống.

Hiện tại dù Trương Huyền không định ra tay với họ, nhưng không có nghĩa Ark sẽ coi như chưa có gì xảy ra đêm qua.

Như đã nói trước, Chesterton đã chết, đến lượt họ chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng, nếu họ sẵn sàng trở thành người của Trương Huyền, vấn đề này sẽ không còn là vấn đề nữa.

Tuy nhiên... B1 vẫn có chút nghi ngờ:

“Chúng ta mới quen biết nhau ngắn ngủi... người đã tin tưởng chúng ta như vậy sao?”

“Niềm tin không liên quan gì đến thời gian quen biết.”

Trương Huyền nói:

“Có những người quen biết hàng chục năm nhưng vẫn đề phòng lẫn nhau, nhưng có những người, chỉ quen biết một ngày, đã trở thành tri kỷ.”

Nghe vậy, hai người ngồi sau cảm thấy tâm trạng bị chấn động.

Sau một lúc lâu, C1 mới lên tiếng:

“Chúng ta... đến bệnh viện trước đã.”

Hắn không trả lời trực tiếp, nhưng dường như, thái độ đã thay đổi.

Hai mươi phút sau.

Taxi đến một góc đường Đông Thụ.

Nhìn về phía bệnh viện không xa, Trương Huyền dừng xe bên lề đường: “Đến nơi rồi.”

“Đi thôi.”

C1 và B1 mở cửa xuống xe, thấy Trương Huyền vẫn ngồi đó, C1 nhướn mày hỏi:

“Không xuống xe sao? Ở đây đỗ xe sẽ bị phạt à? Có cần ta giúp trả tiền phạt không?”

“Ha...”

Trương Huyền cười: “Có thể.”

Không chần chừ nữa, Trương Huyền mở cửa xuống xe.

.....

Trong hai ngày sau đó.

Dưới sự dẫn dắt của C1, Trương Huyền tìm thấy các thành viên của các nhóm nhỏ trốn ở Incheon, chưa kịp chạy trốn.

Chương 405: Tiêu Đề 《Ẩn》

Với những người liều mạng sống trong nguy hiểm lâu dài như họ.

Sống và kiếm tiền.

Là hai nhu cầu quan trọng nhất.

Vì vậy, khi Trương Huyền thể hiện rằng có thể cho họ sống sót và sẵn sàng trả cho họ một khoản lương hậu hĩnh mỗi tháng.

Tất cả đều chọn theo hần, cùng nhau lập nghiệp ở Incheon.

Từ đó, trong tay Trương Huyền có thêm một con bài và sức mạnh đủ để thay đổi cục diện ngầm ở Incheon.

.....

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đến một đêm nọ vài ngày sau.

Bên ngoài biệt thự của lão đại Bắc Thành Khương Vân Thành...

“Đây là trung tâm chỉ huy, đã xác nhận vị trí hiện tại của mục tiêu.”

“Đội B và đội D đang xâm nhập...”

“Đây là đội B, gọi đội A, có người ra ban công phía trước khoảng mười mét.”

Hai đội mặc đồ tác chiến, đội mũ nhìn ban đêm, tay cầm súng giảm thanh đã mở cửa trước và sân sau biệt thự.

Dưới chân họ, đã có hơn chục xác chết.

Biu!!!

Trong đêm đen, một tiếng nhẹ vang lên!

Một viên đạn lập tức vượt qua khoảng cách hai trăm mét, hạ gục một lính canh đứng trên ban công tầng hai!

Trên nóc một tòa nhà gần biệt thự.

Hai thành viên đội bắn tỉa đội A, nhấn nút liên lạc: “Đã hạ gục mục tiêu ban công.”

Người quan sát bên cạnh cầm ống nhòm cũng nhấn nút liên lạc: “Bên ngoài không còn ai, có thể vào!”

“Rõ.”

Khi đội BD lặng lẽ mở cửa và xâm nhập vào biệt thự.

Một cuộc tàn sát bắt đầu.

Chỉ trong vài phút.

Khi các chiến binh phá cửa phòng của Khương Vân Thành, kéo hắn từ trên giường xuống.

Khương Vân Thành vẫn còn ngơ ngác.

B1 bước tới trước mặt hắn, rút khẩu súng lục đã lắp giảm thanh ở thắt lưng ra:

“Khương Vân Thành đúng không? Bán Thần tiên sinh, gửi lời chào đến người.”

Nói xong, giơ súng ngắm, bóp cò!

Tại sảnh lớn của Green Stars Hotel.

Một số thanh niên đang ngồi trên ghế sofa sang trọng trò chuyện sôi nổi.

“Thời gian này, ở Incheon đã xảy ra ba sự kiện lớn.”

“Sự kiện đầu tiên tất nhiên là hai băng nhóm lớn nhất Incheon, vài ngày trước, cùng gia nhập dưới trướng Đông Thành Phái ở khu cảng.”

“Kể từ ngày đó, Đông Thành Phái trở thành băng đảng lớn nhất Incheon.”

“Tất cả mọi người đều nghĩ Đông Thành Phái sẽ hướng tới Seoul hoặc các khu vực khác, nhưng thật bất ngờ, đại ca cũ của Dong Chung Phái, Park Dong Chung, hôm qua đột nhiên tuyên bố, Đông Thành Phái sẽ cải tổ!”

“Băng đảng lớn nhất thế giới ngầm, trong một đêm, chuyển thành một công ty thương mại lớn.”

“Không chỉ vậy, trước khi Park Dong Chung rút khỏi giang hồ, hắn còn công khai đến thăm sở cảnh sát Incheon, tuyên bố sẵn sàng tài trợ cho sở cảnh sát mỗi năm một khoản tiền lớn và khoản tài trợ này được cung cấp dưới danh nghĩa ‘chống tội phạm’.”

“Đêm qua, Park Dong Chung còn trả lời phỏng vấn truyền hình, khẳng định lập trường và thái độ không đội trời chung với thế lực đen tối.”

“Nghe lạ nhỉ? Còn lạ hơn nữa.”

“Chuyện lớn thứ hai là câu lạc bộ tư nhân Vườn Nam Bộ tuyên bố phá sản, trên mạng còn xuất hiện nhiều thông tin đen về các doanh nghiệp và quan chức từng liên hệ với Vườn Nam Bộ.”

“Cho đến nay, những người bị ảnh hưởng bởi chuyện này không dưới vạn người, hầu như mỗi ngày, tòa thị chính đều có nhiều người bị bắt điều tra.”

“Biến động trên thị trường chứng khoán khỏi phải nói, cổ phiếu ta mua trước đó đều sụt giảm.”

“Chắc... chuyện thứ ba...”

“Gần đây, gần như ở mọi góc ngách của Incheon, những người có chút địa vị và quyền lực, đều nghe đến một cái tên... Không phải là cái tên, mà là danh xưng, đó là...”

“Bán Thần!”

“Đúng vậy, mật danh của ông chủ khách sạn Green Stars là Bán Thần.”

“Rất ít người thấy được chân dung của Bán Thần, nhưng cũng ít người nghe đến mật danh này mà vẫn giữ được bình tĩnh.”

“Bởi vì, nơi mà mật danh này xuất hiện, không phải là những vụ thảm sát khủng khiếp, thì là những cuộc biến động bất an.”

“Theo tin đồn, Bán Thần tiên sinh, có liên quan đến hai sự kiện lớn mà ta vừa kể.”

“Có người nói, Bán Thần tiên sinh là vua của thế giới ngầm Incheon!”

...

Một chỗ khác, tại cửa chính của sảnh khách sạn.

Liều chủ tịch, ăn mặc chỉnh tề, dẫn con trai và con gái bước vào khách sạn.

“Chào ngài, Liều chủ tịch.”

Một người phụ nữ mặc đồ công sở, dung nhan dịu dàng, bước tới mỉm cười chào Liều chủ tịch: “Rất vui vì ông đã đến đúng giờ, nhưng BOSS hiện đang gặp người khác trong văn phòng, xin vui lòng chờ một chút.”

Liều chủ tịch mỉm cười hiền lành, như một con chó nhỏ đang cười: “Không sao, Bán Thần tiên sinh có việc bận, chúng

ta chờ cũng không vấn đề gì.”

Nói rồi, mọi người theo sự dẫn dắt của người phụ nữ, đến ngôi ở một chỗ.

“Ta sẽ nhờ người mang trà và điểm tâm cho các vị.”

Người phụ nữ khẽ gật đầu rồi quay người đi.

Lúc này, Liễu chủ tịch ngồi trên ghế cũng dần thu lại nụ cười khi người phụ nữ rời đi.

Ngay lúc đó, Liễu Nhã Nhã bên cạnh có chút lo lắng nói: “Cha, hôm nay chúng ta đến đây rốt cuộc là để bàn chuyện gì vậy?”

Liễu chủ tịch lắc đầu: “Vẫn chưa rõ... Nhưng vị ngài Bán Thần này là người thay thế quản lý Ark của Chesterton, tìm đến chúng ta vào lúc này, chắc là vì một số tài sản và tiền bạc mà Chesterton để lại... phải không?”

Chương 406: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thật ra, chính Liễu chủ tịch cũng không tự tin lắm về lời nói của mình.

Ngoài Chesterton, hắn còn quen biết vài người quản lý Ark khác.

Trong ẩn tượng của hắn, những người này phần lớn bề ngoài đều tỏ ra khiêm tốn, lễ phép, nhưng sự kiêu ngạo và tham lam toát ra từ trong xương tủy thì không thể che giấu được.

Nếu là người khác tìm đến hắn, phần lớn là vì tiền và tài sản.

Nhưng vị Bán Thần này...

Có vẻ không giống.

Khi hắn đang suy nghĩ, Liễu Chính Hách bên cạnh vẫn luôn im lặng, sau khi quan sát trang trí nội thất của khách sạn, đột nhiên cười khẽ một tiếng.

Tiếng cười này khiến Liễu Nhã Nhã nhíu mày hỏi: “Người cười cái gì?”

“Không có gì, chỉ là... nhớ lại vài ký ức không mấy tốt đẹp.”

Ark...

Phải nói rằng khách sạn này không hồ là tài sản của Ark chẳng? Phong cách trang trí này, trông cũng không khác gì Vườn Nam Bộ.

Đúng lúc đó, người phụ nữ vừa rời đi nhanh chóng quay lại.

“Xin lỗi các vị, trà có lẽ đã hết, BOSS bây giờ muốn gặp các vị, xin mời theo ta.”

Liễu chủ tịch cũng giữ phong thái đứng dậy nói: “Được, xin mời dẫn đường.”

Đoàn người đi qua đại sảnh, hướng về phía văn phòng quản lý phía sau.

Trên đường đi, Liễu chủ tịch nhiều lần nhấn mạnh với hai đứa con mình, sau khi gặp người, nhất định phải chú ý lễ phép.

Tốt nhất, phải coi vị Bán Thần này như một trưởng bối đức cao vọng trọng mà tôn kính!

Rất nhanh, đoàn người đã đến trước cửa văn phòng.

Lúc này, cửa văn phòng quản lý hé mở.

Bên trong lò mờ truyền ra tiếng đối thoại.

Theo hiệu lệnh, ba người Liễu gia rất hiểu chuyện lùi lại một bước, để tránh nghe phải những điều không nên nghe.

Người phụ nữ đứng trước cửa, nhẹ nhàng gõ vào cửa phòng nửa mở: “BOSS, Liễu chủ tịch và các con của hần đã đến.”

“Mời họ vào.”

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Liễu Chính Hách.

Nhưng lúc này hần không nghĩ nhiều.

Khi cửa phòng mở, một thân ảnh mặc vest xanh, khuôn mặt có chút phong trần cũng đang đứng dậy từ sofa, nói với người ngồi sau bàn làm việc:

“Vậy thì, ta đi trước đây.”

Nói xong, hắn quay người, chuẩn bị rời khỏi phòng.

Nhưng khi hắn bước đến cửa, người ngồi sau bàn làm việc đột nhiên gọi hắn:

“Dong Chung...”

Dong Chung?

Liều Chính Hách đứng ngoài cửa vô thức ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Người đàn ông mặc vest xanh kia không phải là Park Dong Chung mà hắn quen biết sao!

Và người đàn ông ngồi sau bàn làm việc, cũng không ai khác, chính là Trương Min Hyeon mà hắn đã không liên lạc trong thời gian này!

Thoáng chốc, sự kinh ngạc và hoang mang như hai quả bom nảy, lập tức nhồi vào não bộ còn trẻ của Liều Chính Hách!

Trong văn phòng rộng rãi với phong cách trang trí kiểu cổ điển châu Âu, ánh nắng xuyên qua cửa sổ rơi vào trong phòng, chiếu lên sau đầu của Trương Huyền.

Lúc này Trương Huyền, giống như một vị mục sư tắm trong thánh quang.

Nhìn Park Dong Chung đứng yên ở cửa, trên mặt Trương Huyền hiện lên một nụ cười khó hiểu:

“Hãy tranh cử thị trưởng đi, dù chỉ là thử một lần.”

Park Dong Chung không quay đầu lại, chỉ khẽ gật đầu, rồi rời khỏi văn phòng.

Khi đi ngang qua ba người Liều gia.

Ánh mắt Liễu Chính Hách khó tin dõi theo khuôn mặt nghiêng của Park Dong Chung.

Nhưng Park Dong Chung, từ đầu đến cuối, không hề nhìn bọn họ một lần.

“Chí Anh à, mời Liễu chủ tịch và gia đình vào đi, đừng đứng ngoài cửa nữa.”

Trương Huyền mỉm cười vẫy tay về phía cửa.

Và Chí Anh, tự nhiên là cô gái xinh đẹp đã dẫn gia đình Liễu chủ tịch đến.

“Vâng, mời các vị.”

Chí Anh dẫn ba người vào.

Liễu chủ tịch không trực tiếp ngồi lên sofa, mà dẫn hai đứa con đi đến trước mặt Trương Huyền, mỉm cười nói:

“Ngài Bán Thần, nghe danh không bằng gặp mặt, không ngờ ngài lại là một thanh niên tài giỏi như vậy.”

Đúng vậy, Liễu chủ tịch không nhận ra Trương Huyền.

Ngay cả Liễu Nhã Nhã, người từng có một lần gặp mặt với Trương Huyền.

Cũng không nhận ra người ngồi ở vị trí cao không thể với tới hiện tại, chính là người mà họ từng coi thường... Trương Huyền!

“Liễu chủ tịch quá khen, ta đâu đáng gọi là thanh niên tài giỏi, chỉ là... may mắn hơn chút thôi, so với ngài, ta còn nhiều điều phải học hỏi.”

Trương Huyền khoát tay cười nói: “Thôi, các vị, hãy ngồi xuống trước đã, hôm nay mời các vị đến đây, không phải để các vị đứng ngáy ra đây.”

Trương Huyền mời lần nữa, Liễu chủ tịch cũng không từ chối nữa, liền ngồi xuống sofa gần đó.

Trương Huyền cũng không ngồi lại sau bàn làm việc, mà đứng dậy, đi đến ngồi đối diện ba người Liễu gia.

Lúc này, Liễu Chính Hách ngồi không yên, không dám ngẩng đầu nhìn Trương Huyền.

Liễu chủ tịch bên cạnh thấy vậy, khẽ nhú mày, đưa tay vỗ nhẹ vai Liễu Chính Hách, nhìn Trương Huyền nói: “Ồ đúng rồi, ngài Bán Thần, để ta giới thiệu, đây là con trai ta...”

“Không cần giới thiệu, Chính Hách mà, ta biết.”

Trương Huyền nhìn Liễu Chính Hách, cười nói: “Nói thật, trước đây ta và Chính Hách là bạn học đại học.”

“Ồ?”

Nhìn thấy con trai mình có mối quan hệ với vị đại nhân vật trước mặt, Liễu chủ tịch lập tức vui mừng khôn xiết:

“Ngài cũng là cựu sinh viên Đại học Seoul sao?”

“Ha, tất nhiên rồi.” Trương Huyền cười hai tiếng: “Nói thật, trong số bạn học đại học của ta, người ta quen nhất chính là Chính Hách, trước đây khi ta từ Seoul trở về, còn cùng Chính Hách làm vài dự án nữa...”

Chương 407: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghe thấy vậy, Liễu chủ tịch càng thêm vui mừng, vừa định nói gì đó nhưng lời tiếp theo của Trương Huyền lại khiến nét mặt ông đột nhiên đơ lại.

“Chỉ tiếc là.” Trương Huyền lắc đầu tiếc nuối: “Liễu chủ tịch ngài dường như không hài lòng với dự án này, vốn đang tiến triển tốt đẹp, đột nhiên lại ngừng lại.”

“Chuyện này...”

Liễu chủ tịch ngơ ngác nhìn con trai mình, cố hết sức nhưng cũng không thể nhớ ra, rốt cuộc con trai mình đã làm dự án gì bị mình bác bỏ.

Dường như, con trai mình thời gian gần đây cũng không làm chuyện gì đáng hoàng cả?

Suốt ngày không phải nhậu nhẹt với bạn bè thì cũng làm mấy chuyện không đứng đắn...

“Khoan đã, người là...!?”

Lúc này, Liễu Nhã Nhã bên cạnh đột nhiên thốt lên.

Nàng hiểu anh trai mình Liễu Chính Hách hơn cha rất nhiều.

Một câu nói của Trương Huyền, khiến nàng nhớ ra thân phận của hắn.

Trong ký ức.

Người đứng trong con hẻm nhỏ, trên người toàn đồ rẻ tiền, đôi mắt lạnh lùng ẩn dưới mũ lưỡi trai, gã du côn, từ từ hòa vào chàng trai lớn với nụ cười ấm áp trước mặt!

Thật sự là... gặp quý sống rồi!!!

Liều Nhã Nhã kinh ngạc đến mức không nói nên lời, còn sắc mặt của Liều chủ tịch cũng thay đổi vi diệu.

Hắn vốn không phải kẻ ngốc, sau khi Trương Huyền chỉ ra điều đó, hắn lập tức cảm thấy khuôn mặt Trương Huyền trở nên quen thuộc.

Dường như...

Trong một số hồ sơ mất tích không rõ lý do, hắn đã thấy qua bức ảnh của hắn!

Sắc mặt tái nhợt của Liều chủ tịch lúc này đã bắt đầu run rẩy, mồ hôi lạnh cũng bắt đầu rịn ra trên trán.

Miệng mở ra, nhưng không biết nói gì.

... Phải rồi, hắn có thể nói gì đây?

“Min Hyeon... không, ngài Bán Thần.”

Liều Chính Hách thở dài một tiếng, cười khổ nói:

“Trước đây hợp tác đột ngột bị ngừng, đúng là ta không đúng, nhưng từ đầu ta cũng đâu yêu cầu các người giúp ta làm gì? Nên về cơ bản, các người không có gì tổn thất, nếu người thật sự giận... thì nhắm vào ta cũng được, không cần phải như vậy chứ?”

Nhưng Trương Huyền chỉ lắc đầu:

“Đừng hiểu lầm, hôm nay ta gọi các người đến, thật sự không có ý gì khác, chỉ đơn giản là muốn tiếp tục hợp tác chưa hoàn thành trước đó thôi.”

“Hợp tác?”

Nghe từ này, giống như cá trở lại nước, Liễu chủ tịch lập tức thoát khỏi trạng thái ngộp thở vừa rồi, nhanh chóng nở nụ cười:

“Ngài Bán Thần, chuyện trước đây không nói nữa, tất cả đều là lỗi của Liễu gia, bây giờ ngài có việc cần chúng ta, cứ việc nói, ta đại diện cho Liễu gia, đại diện cho tập đoàn YangDa, nhất định toàn lực phối hợp!”

“Liễu chủ tịch quá lời rồi.”

Trương Huyền gật đầu mỉm cười: “Nếu vậy... ta sẽ nói thẳng.”

“Ngài cứ nói.”

“Chuyện này, chắc Chính Hách sẽ khá quen thuộc, là chuyện trước đây hỗ trợ Đông Thành Phái.”

Liễu Chính Hách ngạc nhiên, hỏi: “Muốn tiếp tục? Nhưng, Đông Thành Phái đã không còn nữa mà?”

Trương Huyền cười: “Tiếp tục thì tiếp tục, chỉ là, nội dung phải thay đổi... Có lẽ các người cũng vừa nghe rồi, ta định để Park Dong Chung thử tranh cử thị trưởng, và việc này có lẽ cần các người cung cấp một số hỗ trợ.”

“Tranh cử thị trưởng?”

Liễu chủ tịch hơi nhíu mày: “Nhưng, nhiệm kỳ của thị trưởng đương nhiệm vẫn còn...”

Chưa nói hết câu, Trương Huyền đột nhiên lấy ra một thẻ dữ liệu từ túi: “Khi ta sắp xếp di vật của Chesterton, đã phát hiện một số thứ...”

Đặt thẻ dữ liệu lên bàn, Trương Huyền cười: “Những thứ trong này, chắc đủ để khiến ngài thị trưởng phải nghỉ hưu sớm.”

Xi...

Vài câu nói đã muốn lật đổ một thị trường?

Thật độc ác...

Liều chủ tịch nhìn Trương Huyền, ánh mắt cũng tăng thêm vài phần cảnh giác.

Cũng đúng, ở tuổi này đã trở thành quản lý của Ark, làm sao có thể là người hiền lành được?

Trương Huyền nói: “Nói thật, ta không hiểu gì về chính trị, ngay cả quy trình và phương pháp tranh cử, có lẽ ta phải lên mạng tra... Nhưng, những gì ta không hiểu, luôn có người hiểu, Liều chủ tịch, ngài nói đúng không?”

Liều chủ tịch trầm ngâm một lúc, cuối cùng cũng gật đầu: “Ta hiểu rồi, ngài Bán Thần, ta sẽ hết sức giúp đỡ Park Dong Chung, nhưng, sức của ta có hạn, nếu...”

“Yên tâm đi.”

Trương Huyền nói:

“Thành công hay không, ta sẽ không quên những gì ngài đã làm.”

Sau khi tiễn gia đình Liều chủ tịch.

Trương Huyền cũng cơ bản hoàn thành mọi nhiệm vụ công việc hôm nay.

“Hà... quả nhiên vẫn có chút mệt mỏi...”

Ngồi tựa trên sofa, Trương Huyền nghiêng đầu nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ, có chút cảm thán vô cớ.

Nói thật.

Khoảng thời gian này, tuyệt đối là thời gian thoải mái và hưởng thụ nhất từ khi hấn bước vào nhiệm vụ này.

Sau khi trở thành chủ nhân của khách sạn Green Stars, mỗi ngày Trương Huyền chỉ cần ngồi trong văn phòng nói vài câu.

Một câu nói vu vơ, có thể quyết định số phận thậm chí là sinh tử của vô số người.

Nhưng...

Thật lòng mà nói, Trương Huyền không thích cuộc sống như vậy.

So với ngồi ở vị trí này ra lệnh cho người khác, hẳn vẫn thích cầm súng, lao vào chiến trường nguy hiểm nhất...

“Gia đình Liễu chủ tịch đã lên xe rồi, BOSS.”

Chí Anh mặc bộ đồ nghề nghiệp đứng ở cửa, khẽ cúi đầu nói: “Hôm nay ngài cũng vất vả rồi, ta đã bảo nhà bếp chuẩn bị vài món tráng miệng, lát nữa sẽ mang lên văn phòng cho ngài.”

Chương 408: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Không cần đâu.”

Trương Huyền không quay đầu lại, khoát tay nói:

“Chí Anh à, người báo với nhà bếp một tiếng, hôm nay ta không dùng bữa ở khách sạn.”

“Vâng, vậy ngài định ra ngoài sao? Ta sẽ bảo lái xe đưa ngài.”

Nhưng Trương Huyền vẫn nói: “Đúng là ta phải ra ngoài, nhưng... không cần lái xe đâu, lát nữa ta tự gọi xe là được.”

Nói xong, Trương Huyền đứng dậy, cởi áo vest.

Ngoài áo sơ mi trắng, hắn còn mặc một áo khoác đeo súng dưới cánh tay.

Chí Anh rất hiểu chuyện, bước tới giúp Trương Huyền treo áo, và lấy một chiếc áo khoác đen rộng rãi cho Trương Huyền mặc vào.

Thay xong áo, Trương Huyền nói với Chí Anh: “Lát nữa người không cần theo ta, cứ tìm việc gì làm, hoặc nghỉ ngơi cũng được.”

“Vâng, BOSS.”

Dưới ánh mắt bình tĩnh và kính trọng của Chí Anh, Trương Huyền bước ra khỏi văn phòng.

Xác nhận Trương Huyền đã rời đi, Chí Anh lấy ra một bộ đàm, nhấn nút liên lạc:

“BOSS chuẩn bị ra ngoài, đội cơ động chuẩn bị xuất phát, chú ý ẩn nấp, BOSS không muốn bị người khác quấy rầy.”

“Rõ.”

.....

【Nói Một Không Hai: Để tên người vang dội toàn bộ thế giới ngầm Incheon (đã hoàn thành)】

【Sát Thủ BOSS: Săn lùng hơn mười tên trùm băng đảng (đã hoàn thành)】

【Mô Phỏng Kinh Doanh: Sở hữu một sản nghiệp của riêng người (đã hoàn thành)】

Ngồi trên xe trở về Chợ Thứ Ba, Trương Huyền mở bảng hệ thống của mình ra.

Cho đến bây giờ, ba thành tựu nhiệm vụ, hắn đã hoàn thành tất cả.

Nhưng chỉ riêng mục tiêu nhiệm vụ quan trọng nhất...

【Mục tiêu nhiệm vụ: Tiêu diệt tất cả thế lực băng đảng ngầm ở Incheon! (chưa hoàn thành)】

Để hoàn thành mục tiêu nhiệm vụ, Trương Huyền đã để Park Dong Chung giải tán Đông Thành Phái, băng đảng mạnh nhất Incheon.

Hắn còn nhờ tay Park Dong Chung cung cấp một khoản tiền lớn cho cảnh sát để dẹp bỏ các tổ chức tội phạm.

Hơn nữa, trong thời gian này, hắn đã liên tục chỉ đạo đội chiến đấu của mình quét sạch những tàn dư còn sót lại trong thành phố.

Có thể nói, Trương Huyền đã làm tất cả những gì hắn có thể.

Nhưng hệ thống vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Bất đắc dĩ, Trương Huyền quyết định đi theo một con đường khác, chuẩn bị để Park Dong Chung tranh cử chức thị trưởng.

Chỉ cần Park Dong Chung trở thành thị trưởng, người đứng đầu công khai của Incheon, kết hợp với sức mạnh của mình, nhất định có thể kiểm soát toàn bộ thế giới đen trắng của thành phố trong tay hắn!

Nhưng...

Mọi chuyện có thật sự suôn sẻ không?

Trương Huyền với một khẩu súng trong tay đã dám tung hoành trong thế giới ngầm!

Băng đảng, lính đánh thuê, tổ chức tội phạm, hắn chỉ cần cầm súng lên là dám giết sạch!

Nhưng, đây là chính trường...

Đối mặt với lĩnh vực hoàn toàn chưa biết này, trong lòng Trương Huyền không yên.

Khi Trương Huyền đang suy nghĩ.

Người tài xế mở lời: “Khách nhân, Chợ Thứ Ba đến rồi.”

“Cảm ơn.”

Trương Huyền trả tiền xuống xe, nhìn xa xa về phía biển hiệu của Chợ Thứ Ba.

Lúc này Chợ Thứ Ba đã không còn náo nhiệt như trước nữa.

Hắn vẫn nhớ rõ, mỗi buổi chiều vào thời điểm này.

Liu tiểu bằng hữu tan học về nhà, luôn ngồi trên chiếc ghế nhỏ trước cửa tiệm tạp hóa nhà mình làm bài tập, nhìn thấy hắn đi qua còn cười chào hỏi.

Lee đại thúc luôn lên trốn ra ngồi trên cột đá ở cổng chợ để uống vài ngụm rượu.

Mi Sook xách giỏ đi chợ mua đồ tươi, và anh em nhà họ Choi đi lang thang khắp nơi như những kẻ vô công rồi nghề...

Đi vào cổng chợ, nhìn thấy cảnh chợ trống trải và tiệm nhỏ của nhà họ Lee giống như các cửa hàng xung quanh, không biết từ lúc nào đã đóng cửa.

Trương Huyền khẽ giật mình.

“Họ đã đi hết rồi sao? Lúc nào vậy...”

Thời gian này, Trương Huyền luôn ở khách sạn Green Stars, bận rộn chuyện này chuyện kia, căn bản không có thời gian quay lại Chợ Thứ Ba xem qua.

Bây giờ nhìn thấy tiệm nhỏ của nhà họ Lee đã đóng cửa, hẳn không khỏi có chút ngẩn ngơ.

Trương Huyền định rút điện thoại ra, gọi cho anh em nhà họ Choi hỏi thăm tình hình.

Nhưng ngón tay cái dừng lại trên nút gọi đột ngột khựng lại.

Suy nghĩ hồi lâu, Trương Huyền lặng lẽ cất điện thoại vào túi.

Nhìn về phía cửa tiệm ở xa, hắn mỉm cười lắc đầu.

Thôi, cuộc sống tương lai quá nguy hiểm, tốt hơn là đừng quấy rầy họ nữa.

Nghĩ vậy, Trương Huyền quay người rời đi...

“Ồ? Đây không phải là... Min Hyeon ca sao?”

Một giọng nữ quen thuộc đột nhiên vang lên từ không xa.

Nghe tiếng gọi, Trương Huyền quay lại.

Tại đầu đường khu dân cư không xa, Mi Sook đang xách một túi nhựa, vẫy tay cười chào hân.

“Mi Sook?” Trương Huyền giật mình, đi tới hỏi: “Người vẫn ở đây à?”

“Đây là nhà ta, nếu ta không ở đây thì ở đâu?”

Mi Sook cười nhạt:

“Nhưng còn người, Min Hyeon ca, mấy ngày nay người đi đâu vậy? Sao không thấy tin tức gì, Sung Joon hôm qua còn nhắc đến người nữa.”

“Hà...”

Trương Huyền cười: “Tiểu tử Sung Joon đó, chắc không nói điều gì tốt đâu... Nói đi, Mi Sook, các người chuẩn bị chuyển đi rồi sao? Ta thấy tiệm đóng cửa, còn tưởng các người đã dọn đi rồi.”

“Không có~”

Mi Sook vừa nói, vừa dẫn Trương Huyền về phía cửa tiệm:

“Cha ta nói phải đứng vững chốt gác cuối cùng của khu phố này, nên trong một hai tuần tới, chắc chắn sẽ không dọn đi. Còn việc không mở cửa, chủ yếu là vì ba ta lại uống say rồi, giờ này vẫn đang nằm ngáy trong tiệm, thật là, dù không có khách cũng không thể thế này, lớn tuổi rồi mà vẫn không biết giữ sức khỏe...”

Chương 409: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nàng vừa phàn nàn vừa mở cửa tiệm.

Khi Trương Huyền giúp nàng kéo cửa cuốn lên, cảnh tượng quen thuộc trong tiệm hiện ra trước mắt.

Đúng như lời Mi Sook nói, họ chưa dọn đi, bàn ghế trong tiệm vẫn còn đó.

Ngay cả rèm cửa xanh ở bếp cũng vẫn là màu đã phai do giặt nhiều.

“Cha! Dậy đi! Min Hyeon ca về rồi!”

Mi Sook mở cửa kho nhỏ, lớn tiếng gọi vào trong.

“Ừ ừ...”

Giọng nói ngái ngủ của Lee đại thúc vọng ra từ.

Trương Huyền bước tới, nhìn thấy Lee đại thúc mặc áo ba lỗ và quần đùi, đang nằm trên ghế bập bênh ngáy khò khò, khóe miệng dường như còn chảy nước dãi.

“Thật là...”

Mi Sook nhìn lão cha không thể gọi dậy, vừa bực vừa buồn cười: “Được rồi, được rồi, người cứ ngủ đi, xem người có thể ngủ đến khi nào.”

Nói rồi, nàng đẩy Trương Huyền ra ngoài phòng, sau đó còn cẩn thận đóng cửa lại.

“Min Hyeon ca, người ngồi nghỉ một lát, lâu rồi không về, ta làm cho người chút đồ ăn nhé, đừng nói là người không ăn

nổi, qua hôm nay, sau này người muốn ăn còn phải tùy vào tâm trạng của ta đấy...”

Nói xong, không cần biết Trương Huyền có đói không, nàng đã ép hẳn ngồi xuống, rồi đi vào bếp.

Trương Huyền ngồi trên ghế, nghe tiếng Mi Sook bận rộn trong bếp.

Nhìn quanh tiệm, mọi thứ vẫn y như ban đầu, không có gì thay đổi...

Lúc này, hai giọng nói quen thuộc vang lên ngoài tiệm:

“Ca, ta nói thật, học hành là không cần thiết đâu, ta đã quen sống tự do rồi...”

“Không có gì để bàn, trường học ta đã chọn sẵn rồi, nếu người không đi, xem ta có đánh người không!”

“Trời ạ, ca thật là...”

Trong lúc nói chuyện, cửa tiệm mở ra.

Hai anh em nhà họ Choi bước vào tiệm, chạm mặt Trương Huyền.

“Ha ha ha... đến đây Min Hyeon ca, chúng ta uống thêm ly nữa~”

“Min Hyeon à, để ta nói người nghe, em trai ta cũng sắp vào đại học rồi, ha ha ha...”

“Min Hyeon ca, đừng có điên theo bọn họ, uống ít thôi, lát nữa ta còn phải nhờ người giúp ta dọn dẹp nữa.”

Trong bóng đêm, giữa Chợ Thứ Ba im lìm, tiệm nhỏ nhà họ Lee là nơi duy nhất sáng đèn, vang lên tiếng cười nói vui vẻ.

Người ta nói, xa cách ngăn ngui khiến tình cảm càng thêm thấm thiết.

Nhiều ngày không gặp, anh em nhà họ Choi thấy Trương Huyền trở về, liền kéo hẳn lại, nhất quyết phải uống một bữa với hẳn.

Sung Joon chạy ra ngoài mua hai thùng bia về, Mi Sook còn làm mấy món ăn để uống cùng.

Rượu ngon, đồ ăn ngon và bạn bè tốt, Trương Huyền làm sao nỡ từ chối?

Và cuộc vui kéo dài đến tận đêm.

“Nào! Min Hyeon ca, để ta cho người thấy cái gì gọi là rồng hút nước!”

Choi Sung Joon đứng trên ghế nhỏ, rõ ràng đã uống quá nhiều, cầm chai bia lên muốn biểu diễn.

Nhưng khi chai bia vừa chạm miệng, xoay một vòng...

“Phụt...!!!”

Choi Sung Joon phun ra, rồng hút nước biến thành rồng phun nước.

“Ha ha ha... nhóc con, không uống được thì đừng uống nữa...”

Choi Dong Uk ngồi bên cạnh cười to nhìn cảnh thảm hại của em trai.

Trương Huyền và Mi Sook cũng đang cười vui vẻ.

“Hic...” Choi Sung Joon ợ một cái, mặt đỏ bừng: “Cái vừa nãy không tính, ta ăn quá no rồi, đều tại Mi Sook, làm nhiều món quá...”

Nói đến đây, nhìn thấy Mi Sook nheo mắt, Choi Sung Joon vội cười bồi: “Nói sai rồi, nói sai rồi, ý ta là người nấu ăn ngon, hehe...”

“Ha ha ha...”

Trương Huyền cười, đưa tay tìm chai bia dưới bàn, định mở thêm một chai.

Nhưng lần này lại chạm vào khoảng không.

“Hết bia rồi?”

Choi Dong Uk nhìn thấy vậy, liền chỉ huy Choi Sung Joon: “Đi, mua thêm hai thùng nữa về.”

“Không cần, không cần, nhiều quá cũng không uống hết...”

Trương Huyền định ngăn lại, nhưng Choi Sung Joon đã vọt ra ngoài, để lại một câu: “Chờ chút! Ta sẽ quay lại ngay!”

Sau đó chạy mất dạng.

Chắc là sợ ta không say...

Trương Huyền cười khỏ lắc đầu.

Và khi Choi Sung Joon rời đi, không khí vui vẻ trên bàn rượu cũng giảm đi phần nào.

Mi Sook đứng dậy đi vào bếp: “Ta đi xào chút lạc nhé, các người cứ ngồi đó.”

Lúc này, chỉ còn Trương Huyền và Choi Dong Uk ngồi lại.

“Min Hyeon à, Min Hyeon...”

Choi Dong Uk vỗ vai Trương Huyền, mắt mờ màng:

“Ta biết thời gian qua người bận rộn công việc, người là người có tài, sinh viên xuất sắc của Đại học Seoul mà, tương lai chắc chắn sẽ đi đến những nơi chúng ta không thể đến, nên ta không cho Sung Joon làm phiền người...”

“Ha ha, sau này, nếu người làm tổng giám đốc hay chủ tịch công ty gì đó, ta ra ngoài khoe cũng có thể diện mà...”

“Đúng rồi, đúng rồi, ta nói cho người nghe, mấy ngày nay ta luôn nghĩ, sau khi chuyển nhà, nhất định phải tìm việc làm đúng không? Trước đây còn nhỏ dại không biết, nhưng bây giờ, Sung Joon đã lớn thế này rồi, nếu còn tiếp tục sống bừa bãi, ta thì không sao, nhưng tương lai của Sung Joon sẽ hỏng mất...”

“Vậy nên ta nghĩ, hay là mở một cửa hàng, ta đã nói chuyện với Lee đại thúc rồi, nói chúng ta anh em mở tiệm rửa xe cũng không tệ, tương lai chắc chắn sẽ có nhiều xe hơi, khi đó bận rộn, thế nào cũng đủ cho Sung Joon học đại học...”

Trương Huyền lặng lẽ nghe Choi Dong Uk say rượu lảm nhảm.

Nói ra thì đây là lần đầu tiên họ uống nhiều rượu cùng nhau.

Trước đây, dù là trong thực tế hay trong phó bản, Trương Huyền tỉnh táo cũng nhấp môi, nhưng đều kiểm soát lượng, cố gắng giữ đầu óc tỉnh táo.

Nhưng hôm nay, có vẻ là ngoại lệ...

Chương 410: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cảm nhận sự choáng váng nhẹ trong đầu, Trương Huyền cười nói:

“Dong Uk ca, tối nay ngươi sợ là không uống gục ta được đâu?”

“Ha ha, ngươi...”

Choi Dong Uk cười chỉ Trương Huyền: “Ngươi không đỏ mặt không thở gấp, trước kia thật bị vẻ bề ngoài nho nhã của ngươi lừa rồi.”

“Ha ha...”

Trương Huyền cười.

Không biết vì sao, cả hai đều im lặng một lúc lâu.

“Đúng rồi, Dong Uk ca.”

Trương Huyền bất ngờ hỏi: “Ngươi vừa nói, ngươi định mở tiệm rửa xe?”

“Đúng vậy.”

“Vậy Đông Thành Phái thì sao? Không làm nữa?”

Trước đây, Trương Huyền không phải chưa hỏi Choi Dong Uk câu hỏi tương tự, nhưng lần đó hắn không trả lời thẳng.

Nhưng lần này...

Nghe câu hỏi, Choi Dong Uk ngây người, sau đó mỉm cười lắc đầu: “Không làm nữa.”

Nói ra câu này, trên mặt Choi Dong Uk hiện ra vẻ thảnh thơi:

“Thật ra, sống an yên cũng tốt mà, phải không?”

Vừa dứt lời.

Trong đầu Trương Huyền vang lên âm thanh hệ thống:

【Chúc mừng, mục tiêu nhiệm vụ phó bản đã hoàn thành, phần thưởng phó bản đang được tính toán, trong vòng một giờ, người có thể rời khỏi phó bản bất cứ lúc nào.】

Và khi âm thanh hệ thống vang lên, Trương Huyền sững người.

Nhiệm vụ... hoàn thành rồi?

Hóa ra, Đông Thành Phái chính là bước cuối cùng của nhiệm vụ sao?

Nghĩ vậy, Trương Huyền lúc này không có niềm vui như khi hoàn thành nhiệm vụ.

Nghe Choi Dong Uk say rượu lắm nhảm, ngửi mùi lạc rang từ bếp bay ra, nhìn cửa tiệm quen thuộc trước mặt...

“Sắp đi rồi à...”

Trương Huyền lầm bầm.

“Ừ? Ai đi?”

Cửa phòng nhỏ phía sau bất ngờ mở ra, Lee đại thúc dụi mắt bước ra.

Nhìn thấy tiệm bừa bộn, Lee đại thúc không hài lòng: “Một lũ nhóc con, uống rượu cũng không gọi lão tử.”

Nói rồi, hắn nhanh chóng bước tới, tìm rượu trên bàn.

Lúc này, cửa tiệm mở ra.

Choi Sung Joon ôm hai thùng bia loạng choạng bước vào, thấy Lee đại thúc đã tỉnh, vội nói:

“Lee đại thúc, giúp một tay đi!”

“Nhóc con, hai thùng bia cũng không vác nổi? Vô dụng!”

Trương Huyền nhìn cảnh tượng trước mắt.

Sau đó nâng ly rượu, uống hết rượu còn lại rồi đứng lên:

“Nào nào nào, mang rượu ra, hiệp hai bắt đầu rồi!”

...

Bíp bip bip, bip bip bip...

Trong tiếng chuông báo thức, ngoài cửa phòng ngủ vang lên tiếng gõ cửa:

Cốc cốc cốc.

“Đại ca, dậy đi, chuông báo thức của ngươi đã reo ba lần rồi? Ngươi không sao chứ?”

Nói rồi, Chí Vĩ ăn mặc chỉnh tề, hạ tay nắm cửa, đẩy cửa phòng mở nhẹ.

Thấy Trương Huyền đang ôm đầu, khó khăn ngồi dậy từ giường.

“Ngươi sao vậy? Bình thường ngươi không bao giờ ngủ nướng mà.”

Chí Vĩ bước vào phòng, kéo rèm cửa ra, ánh sáng yếu ớt tràn vào, và Trương Huyền cũng dần tỉnh táo từ giấc mơ.

Trở về rồi...

Trương Huyền đứng dậy từ giường, bước đến cửa sổ và hít thở sâu vài hơi không khí trong lành.

Nhìn ra khung cảnh ngoài cửa sổ, trong lòng Trương Huyền bỗng nhiên dâng lên một cảm giác lạ lẫm.

Đúng vậy.

Tính ra thì mình đã ở trong phó bản này hai ba tháng rồi, bây giờ trở về thực tại, có cảm giác lạ cũng không phải là điều kỳ lạ.

“Đại ca, nhìn sắc mặt ngươi không được tốt lắm?” Chí Vĩ lo lắng bên cạnh nói: “Nếu thân thể không khỏe, chúng ta có thể khởi hành sau vài ngày cũng được.”

Khởi hành?

Trương Huyền ngăn ra, rồi hỏi tương lại những sự việc trước khi vào phó bản.

Không lâu trước đây, Trương Huyền và những người khác đã đến Mumbai để tìm con trai của Nam tước.

Nhưng do một loạt biến cố và sai lầm trong quyết định, dẫn đến việc Lão Mã hy sinh ở đó.

Mặc dù sau đó Trương Huyền và những người khác đã tự tay trừng phạt kẻ thủ ác.

Nhưng cuối cùng lại phát hiện ra rằng từ lúc họ bắt đầu trả thù, đã bị bạn cũ của Lão Mã, Duke, tính kế.

Nếu không phải họ có đủ sức mạnh, có lẽ đã chết trong cuộc tính toán đó.

Sau đó, Trương Huyền và những người khác đã tìm đến Duke và giải quyết hẳn.

Nhưng khi họ trở về London một thời gian, họ bất ngờ phát hiện ra Duke xuất hiện ở London.

Lúc này họ mới hiểu rằng người chết trước đó chỉ là thể thân của Duke.

Để tránh rơi vào bẫy của Duke một lần nữa, đồng thời để loại bỏ nguy cơ tiềm ẩn sau này.

Trương Huyền quyết định ra tay lần nữa.

Hắn cùng với đội của mình đã có một cuộc truy đuổi bằng súng trên đường phố London.

Kết quả cuối cùng là họ đã thành công tiêu diệt Duke, nhưng trong quá trình đó.

Họ đã phá hủy một căn cứ của Ark, đồng thời giết chết một nhân vật quan trọng của Ark.

Với sự giúp đỡ của Công ty tài chính Worle, Trương Huyền và những người khác tránh được việc bị cảnh sát truy nã, nhưng họ cũng đã lọt vào tầm ngắm của Ark.

Vì sự an toàn của mọi người, Trương Huyền quyết định làm theo ý của Wilson, dẫn đội rời khỏi Đế quốc Anh, đến nơi khác để tránh bão, tiện thể làm vài việc cho Công ty tài chính Worle.

Nói cũng trùng hợp, quốc gia và thành phố họ chọn chính là Incheon, Hàn Quốc, nơi trong phó bản.

Và hôm nay...

Chính là ngày họ khởi hành.

Hồi tưởng lại mọi chuyện, Trương Huyền im lặng một lúc, rồi hỏi: “Chí Vĩ, còn bao lâu nữa máy bay của chúng ta cất cánh?”

Chí Vĩ nhìn đồng hồ: “Còn khoảng hai tiếng rưỡi nữa, từ đây đến sân bay mất nhiều nhất một giờ, vẫn còn kịp.”

Chương 411: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Vậy được rồi.” Trương Huyền gật đầu: “Người giúp ta thu dọn đồ đạc, ta đi tắm, tắm xong chúng ta xuất phát.”

“Được.”

Nhìn Trương Huyền bước vào phòng tắm, Chí Vĩ gãi đầu.

Không biết có phải là ảo giác không, so với hôm qua, hôm nay đại ca dường như có chút khác biệt.

Dù hắn không nói rõ được cụ thể khác biệt là gì, nhưng hắn cảm thấy, trên người Trương Huyền rõ ràng đã có thêm một cái gì đó.

Là cái gì đây...

Sự từng trải chăng?

.....

Trong phòng tắm đầy hơi nước, Trương Huyền nhắm mắt ngửa đầu, để dòng nước xả lên thân hình rắn chắc có chút vết sẹo.

Một lúc sau, Trương Huyền tắt vòi hoa sen, đưa tay lau mặt, lấy một chiếc khăn trên giá đặt lên vai, rồi bước đến trước gương.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc trong gương, Trương Huyền sờ sờ cằm bắt đầu mọc râu, rồi cầm lấy dao cạo râu bên cạnh và bắt đầu cạo tỉ mỉ.

Suốt quá trình, dù Trương Huyền không lên tiếng, nhưng trong đầu hắn đang không ngừng ôn lại những gì đã trải qua trong phó bản trước đó.

Phó bản lần này, với Trương Huyền, là lần nâng cao lớn nhất từ trước đến nay.

Bởi vì lần này hắn không chỉ học được hai kỹ năng mới, mà còn tự nâng cao kỹ năng cận chiến của mình.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền gọi ra hệ thống và mở bảng kỹ năng của mình.

【Kỹ năng nghề nghiệp: Sử Dụng Súng LV5, Bắn Súng LV5, Cận Chiến LV4, Chiến Thuật CQB LV3, Quan Sát Chi Tiết LV3, Chiến Thuật CQC LV2, Lái Xe LV2, Chỉ Huy Chiến Thuật LV2, Cảm Giác Nguy Hiểm LV1, Lừa Đảo LV1.】

Hai kỹ năng cấp năm, một kỹ năng cấp bốn và hai kỹ năng cấp ba.

Trương Huyền lúc này không nghi ngờ gì nữa, đã tiến một bước xa trên con đường trở thành chiến binh toàn diện.

Tuy nhiên...

Mình còn có thể nâng cao!

【Chúc mừng, kết toán phó bản của người đã hoàn thành, bạn nhận được 4 điểm nghề nghiệp, điểm nghề nghiệp hiện tại: 4.】

【Chúc mừng, người nhận được một thẻ hỗ trợ đặc biệt: Thẻ Trải nghiệm Nhân vật Cốt truyện.】

【Thẻ Trải nghiệm Nhân vật Cốt truyện: Sử dụng thẻ này, người có thể trong thực tế biến thành một nhân vật trong tất cả các phó bản bạn đã trải qua, và tạm thời có toàn bộ kỹ năng của nhân vật đó! Thời gian biến hình là hai mươi bốn giờ,

trong vòng hai mươi bốn giờ có thể hủy bỏ bất kỳ lúc nào! Số lần sử dụng: Ba lần.】

“Xi...”

Nhìn phần giới thiệu về thẻ hỗ trợ đặc biệt lần này, Trương Huyền không khỏi hít một hơi lạnh.

“Đúng là thẻ biến hình, thật kỳ lạ...”

Mặc dù từ lâu đã biết hệ thống cung cấp các thẻ hỗ trợ kỳ quái, nhưng lần này vẫn khiến Trương Huyền bất ngờ.

Dù với sức mạnh hiện tại của Trương Huyền, đã không còn sợ hãi chín mươi chín phần trăm kẻ địch trên thế giới này, nhưng không thể phủ nhận rằng.

Trên thế giới này, vẫn tồn tại những người mạnh hơn Trương Huyền.

Ví dụ như U Lang trong phó bản trốn khỏi London, hay Lee đại thúc trong phó bản thống trị Incheon...

Nếu có thể tạm thời sử dụng kỹ năng đặc biệt của họ, cũng không phải là không có lợi thế lớn.

Và quan trọng nhất là, nếu trong một số tình huống, mình biến thành một người nào đó...

Có lẽ sẽ có hiệu quả bất ngờ.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền lại nhìn bảng kỹ năng của mình.

Hắn phải suy nghĩ xem, nên sử dụng bốn điểm nghề nghiệp mới nhận được này như thế nào.

Là nâng cấp kỹ năng cận chiến lên cấp năm, hay là trước tiên nâng các kỹ năng nhỏ khác...

Ừ, đây đúng là một vấn đề.

Kỹ năng cận chiến Lv5 rất mạnh, nhưng Lv4 hiện tại cũng đủ dùng.

Nhưng nếu nâng các kỹ năng khác, thì nên chọn kỹ năng nào?

Nghĩ đến đây, Trương Huyền nhìn về cuối bảng kỹ năng.

“Cảm giác nguy hiểm sao...”

Đối với thế giới thực, bảo toàn mạng sống, không nghi ngờ gì nữa, là điều quan trọng nhất.

Và cảm giác nguy hiểm, kỹ năng có thể né tránh cả đạn, lại càng là lựa chọn hàng đầu của Trương Huyền.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền không do dự nữa: “Hệ thống, nâng cấp kỹ năng ‘Cảm giác nguy hiểm’.”

【Đã tiêu tốn một điểm nghề nghiệp, kỹ năng ‘Cảm Giác Nguy Hiểm’ của người đã được nâng cấp, cấp hiện tại: LV2.】

Khi cảm nhận dòng ám áp trong đầu, Trương Huyền rung mình, lông tơ dựng đứng.

Nhưng nhìn xuống đôi tay của mình, Trương Huyền không cảm thấy có gì thay đổi trên cơ thể.

Nhưng nghĩ lại thì cũng phải, loại năng lực gần như duy tâm này, làm sao lại biểu hiện trên cơ thể được chứ?

Không nghĩ ngợi thêm, Trương Huyền đặt ánh mắt lại bảng kỹ năng, nhìn kỹ năng cảm giác nguy hiểm đã cấp hai.

Mặc dù điểm kỹ năng còn lại, hoàn toàn đủ để nâng cấp cảm giác nguy hiểm lên cấp ba.

Nhưng như vậy sẽ còn một điểm kỹ năng thừa.

Như vậy, không thể tối đa

hóa nâng cấp bản thân được...

Nghĩ đến đây, Trương Huyền nhìn vào hai kỹ năng cấp ba duy nhất của mình.

Chiến thuật CQB và Quan sát Chi tiết.

Kỹ năng đầu tiên nâng cao khả năng chiến đấu thực tế của mình, còn kỹ năng thứ hai, thiên về hỗ trợ.

Không thể phủ nhận rằng, kỹ năng Quan sát Chi tiết cấp ba, Trương Huyền đã dùng đến bây giờ, thực sự đã giúp đỡ rất nhiều.

Dù là thu thập và xử lý thông tin trên chiến trường, hay quan sát và phát hiện trong cuộc sống hàng ngày...

Chương 412: Tiêu Đề 《Ăn》

Kỹ năng này đều có vai trò rất lớn.

Tuy nhiên...

“Vẫn nên nghiêng về Chiến thuật CQB...”

Sau khi hoàn thành phó bản trước đó, Trương Huyền đã nghĩ đến việc nâng cấp kỹ năng này hay không.

Nhưng vì một số tình huống đột xuất, Trương Huyền buộc phải sử dụng tất cả điểm nghề nghiệp để nâng cấp kỹ năng Thành thạo Súng lên cấp năm, để ứng phó với tình huống lúc đó.

Bây giờ, chính là cơ hội.

Nghĩ đến đây, ba điểm nghề nghiệp còn lại, cũng bị Trương Huyền dùng hết.

【Đã tiêu tốn ba điểm nghề nghiệp, kỹ năng ‘Chiến thuật CQB’ của ngươi đã được nâng cấp, cấp hiện tại: LV4.】

Đến đây, hai kỹ năng cấp năm, hai kỹ năng cấp bốn!

Hoàn hảo!

Sau khi hoàn tất mọi việc, Trương Huyền mặc quần áo, bước ra khỏi phòng tắm.

.....

“Mạo Khoa, đưa cho ta tờ báo trên ghế sofa.”

Ngồi tại bàn ăn, Hà thúc uống sữa và ăn bánh mì, gọi Mạo Khoa đang ngồi trên ghế sofa xem tivi.

Mạo Khoa tiện tay ném tờ báo cho Hà thúc, rồi nhìn thấy Chí Vĩ từ phòng của Trương Huyền bước ra.

“Chí Vĩ, đại ca đâu?” Mạo Khoa hỏi.

“Đang tắm.” Chí Vĩ xách hành lý của Trương Huyền đặt bên cửa, định nói gì đó.

Cửa vang lên tiếng gõ.

Cốc cốc cốc.

“Đến đây.”

Chí Vĩ đi mở cửa.

Chris mặc áo khoác chống gió, đội mũ ngư phủ, cười chào: “Sớm.”

“Ồ, sớm, cha người đâu?” Không thấy John và Reeves đi cùng, Chí Vĩ hỏi: “Họ không xuất phát trước rồi chứ?”

“Không, không thể nào, họ đang ở dưới lầu, bảo ta lên xem các người đã chuẩn bị xong chưa.”

“Chúng ta đã gần xong rồi...”

Hai người vừa nói vừa đi vào nhà.

Chào Hà thúc và Mạo Khoa, Chris nhìn về phòng của Trương Huyền, nghe tiếng động từ phòng tắm, ngạc nhiên: “Ồ? Đại ca vừa dậy à?”

“Đúng vậy.”

Chí Vĩ nói: “Ta vừa muốn nói với Hà thúc và mọi người, hôm nay khi đại ca vừa dậy, sắc mặt không tốt lắm, dường như bị bệnh, ta vừa đề nghị hoãn lại một hai ngày, nhưng đại ca nói không sao, tắm xong sẽ xuất phát.”

“Ồ~” Chris hiểu ra.

Hà thúc thì rất bình tĩnh ngồi tại chỗ, chậm rãi nói:

“Được rồi, đừng đoán mò, Trương ca làm việc luôn có tính toán của mình, hẳn nói không sao thì chắc chắn là không sao.”

Nói rồi, Hà thúc lại quay sang Mạo Khoa:

“Mạo Khoa, nhớ mang theo hộp thuốc.”

“Được, Hà thúc.” Mạo Khoa gật đầu.

Đang nói chuyện, Trương Huyền cũng đã bước ra khỏi phòng tắm.

Nhìn thấy mấy người ngoài cửa, Trương Huyền nhướng mày: “Nói chuyện gì vậy?”

“Không có gì.”

Chí Vĩ cười nói: “Đại ca, John và Reeves đã đợi dưới lầu, chúng ta phải nhanh lên.”

“Ta biết rồi.”

Trương Huyền mang đôi giày thể thao đen, xác nhận đã mặc đồ đầy đủ, nhìn quanh phòng ngủ, đảm bảo không quên gì, rồi bước ra khỏi phòng.

Hà thúc đưa cho Trương Huyền một túi bánh mì và một hộp sữa, rồi cũng đeo balo của mình.

Nhìn qua một lượt các đội viên, Trương Huyền nói:

“Được rồi, xuất phát thôi.”

.....

Trên đường đến sân bay, cả đội không gặp phải bất kỳ cuộc tấn công nào.

Và đường phố London vẫn bình yên như mọi ngày.

“Ủm hùm, có cuốn cảm nang du lịch này, ta cũng là nửa chuyên gia Hàn Quốc rồi.”

Reeves ngồi ghế phụ khoe cuốn cẩm nang du lịch Hàn Quốc vừa mua với giá bốn bảng Anh.

Hà thúc lái xe cười nói: “VẬY ĐẾN INCHEON, CHÚNG TA TRÔNG CẬY VÀO NGƯỜI, REEVES, NÓI TRƯỚC TA KHÔNG BIẾT TIẾNG HÀN, LẦN NÀY KHÔNG THỂ LÀM PHIÊN DỊCH CHO CÁC NGƯỜI.”

“Không sao, trong cẩm nang có vài cách phát âm tiếng Hàn cơ bản, ta sẽ học ngay.”

Reeves vung tay, vẻ tự tin.

Ngôi ghế sau, Chí Vĩ cũng đang tra cẩm nang du lịch trên điện thoại, nhưng có vẻ không tìm được gì.

Còn Trương Huyền thì buồn cười nhìn các đội viên của mình, rõ ràng họ đã coi lần đi này như một chuyến du lịch.

Dù họ lần này cũng có nhiệm vụ, nhưng...

Nhiệm vụ lần này... không khác du lịch là mấy.

Trương Huyền nhìn tờ nhiệm vụ đơn giản Wilson đưa cho mấy ngày trước.

Dù trước đó mình đã nghiên cứu kỹ nhiệm vụ này vài lần.

Nhưng đã trải qua một phó bản dài, nhiều chi tiết đã quên gần hết.

Bây giờ có thời gian, ôn lại một chút.

Công ty công nghệ sinh học CJ.

Thành lập năm 2011, sau đó do kinh doanh không hiệu quả, năm 2018 bị Công ty tài chính Worle mua lại.

Công ty này chủ yếu nghiên cứu về ‘tế bào và tái sinh’, và cung cấp hỗ trợ kỹ thuật cho một số công ty được phẩm của Công ty tài chính Worle.

Ngoài ra, trong báo cáo còn kèm theo một số hình ảnh, thuật ngữ và dữ liệu chuyên ngành, dù Trương Huyền không hiểu nhưng vẫn cảm thấy rất ấn tượng.

Tóm lại.

Công ty này gần đây phát triển một công nghệ sinh học tế bào mới, nhưng khi còn đang trong giai đoạn thử nghiệm, toàn bộ dữ liệu nghiên cứu đã bị đánh cắp.

Bây giờ nghi ngờ đầu tiên là một công ty công nghệ sinh học khác ở địa phương có quan hệ cạnh tranh.

Nhưng do không có chứng cứ, tạm thời chưa thể điều tra ra gì.

Để giảm thiểu tổn thất kinh tế do lãng phí thời gian.

Nhiệm vụ của Trương Huyền và đội của hắn chính là nhanh chóng tìm lại tài liệu đã mất!

Tại cổng vào sân bay.

Wilson khoác một chiếc áo dài, có vẻ hơi sợ lạnh, tay cầm ly cà phê, liên tục nhìn về hướng dòng xe cộ.

Bên cạnh Wilson, có một thanh niên châu Á khoảng hơn hai mươi tuổi, mặc bộ vest xám nhạt, đeo kính, dáng người hơi gầy.

Lúc này, thanh niên châu Á đang lấy ra một tập tài liệu từ chiếc vali xách tay của mình, đẩy kính lên và nói:

Chương 413: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Wilson tiên sinh, mấy ngày nay ta đã kiểm tra một số thông tin tài chính liên quan đến công ty CJ Biotechnology, phát hiện ra một số điều, ta nghĩ rằng, lần điều tra nội bộ này, có lẽ có thể bắt đầu từ khía cạnh này.”

Nhưng lúc này, Wilson có vẻ không tập trung, rõ ràng không đặt lời này vào tâm, chỉ gật đầu qua loa: “Người tự lo liệu đi, Arthur, ta tin tưởng người.”

Dù chỉ là một câu khách sáo đơn giản, nhưng thanh niên tên Arthur này dường như nhận được nguồn động viên to lớn, mặt mày liền nở nụ cười rạng rỡ:

“Ngài yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức, tuyệt đối không phụ lòng tin của ngài...”

Nhưng lời chưa dứt, Wilson đã mỉm cười và vẫy tay về phía hai chiếc xe màu đen ở xa:

“Này, Trương, ở đây!”

Xe dừng bên lề đường, sau khi Trương Huyền và mọi người xuống xe, hai tài xế mà Wilson sắp xếp để lái xe đi đã tự giác bước tới, giúp bọn họ mang hành lý xuống và lái xe đi.

“Wilson, lâu rồi không gặp.” Trương Huyền mỉm cười tiến tới, nói ngay một câu.

“Hả, lâu rồi? Hình như chúng ta mới gặp nhau mấy hôm trước mà?”

Wilson cười ha hả, bắt tay Trương Huyền và nói: “Ta nghe nói dạo này thời tiết ở Nam Hàn lạnh lắm, hình như sắp vào đông rồi, người mặc bộ đồ này qua đó, không sợ bị đông cứng à?”

Trương Huyền ngẩn ra, rồi cười lắc đầu: “Người đừng lo, cùng lắm là đến đó mua hai bộ đồ bông mặc là được.”

Đang nói, Arthur, người luôn đi theo Wilson, đứng một bên muốn nói nhưng lại thôi, vẻ mặt có chút khó xử.

Cùng lúc đó, Trương Huyền cũng chú ý đến người lạ này bên cạnh Wilson, liếc nhìn Arthur một cái, rồi đùa với Wilson:

“Trước đây ta chưa từng nghe người nói có một cậu theo đuôi nhỏ à?”

“Ồ đúng rồi, suýt nữa thì quên giới thiệu.”

Wilson vỗ trán, chỉ vào Arthur bên cạnh và nói: “Đây là Arthur Yang, thuộc phòng điều tra nội bộ của tập đoàn chúng ta. Lần này đi Nam Hàn, hắn sẽ đi cùng các người. Tất nhiên, công việc của hắn có chút liên quan đến các người, có gì thì các người cùng nhau bàn bạc.”

“Phòng điều tra nội bộ?”

Trương Huyền có chút ngạc nhiên nhìn Arthur, lập tức đoán ra mục đích của thanh niên này, nói: “Có vẻ các người định tiến hành một cuộc thanh lọc sâu rộng đối với CJ?”

“Đúng vậy.”

Wilson thu lại nụ cười, kéo Trương Huyền sang một bên, hạ giọng nghiêm túc nói:

“Kể từ khi xảy ra vụ mất dữ liệu thí nghiệm, công ty CJ Biotechnology bên đó liên tục gặp sự cố nhỏ, khi thì báo cáo tài chính có vấn đề, khi thì nhân sự bị thay đổi... Ngoài ra, chỉ cách đây vài ngày, một thành viên trong nhóm giám sát mà

chúng ta để lại bên đó đã chết trong một vụ tai nạn xe hơi, nên bây giờ chúng ta có lý do để nghi ngờ, nội bộ công ty đã xuất hiện lỗ hổng quản lý nghiêm trọng.”

Nghe vậy, Trương Huyền cũng trở nên nghiêm túc:

“Thì ra là vậy, xem ra vụ này không nhỏ... Nhưng nếu đã là điều tra nội bộ, người chỉ cử một người qua, liệu có được không?”

“Có gì mà không được, chẳng phải còn có người ở đó sao? Hơn nữa...”

Wilson liếc nhìn Arthur đang đứng ở xa, có vẻ muốn chào hỏi đội viên của Trương Huyền, quay lại nói với Trương Huyền:

“Arthur chỉ là cái cớ, một thứ bày ra cho người ta nhìn thôi, nhóm điều tra thực sự đã xuất phát và bắt đầu công việc rồi.”

“Thì ra là vậy.” Trương Huyền chợt hiểu ra, rồi chủ động hỏi:

“Vậy, nhóm điều tra này có đi kèm nhân viên bảo vệ không? Có cần ta cử người bảo vệ không?”

“Có hai người đi kèm, nhưng chắc không cần đâu...”

Wilson nhú mày suy nghĩ một lúc rồi nói: “Thế này đi, nếu họ cần giúp đỡ, ta sẽ bảo họ liên hệ với người.”

“Được.”

Trương Huyền gật đầu.

Hai người nói xong, quay lại nhóm.

Trương Huyền suy nghĩ một chút, vẫn tiến lên, mỉm cười đưa tay về phía Arthur: “Chào người, Arthur, ta là đội trưởng đội Thần Tinh, Trương Huyền.”

Arthur cảm thấy vinh dự, vội vàng đưa cả hai tay ra: “Ngài chính là Trương tổng của công ty an ninh Thần Tinh phải không? Ta đã nghe về một số thành tích của ngài.”

Trương tổng?

Trương Huyền nhướn mày, cách gọi này khá mới mẻ, nhưng... cảm giác có chút kỳ lạ.

Arthur không để ý đến sự thay đổi trong sắc mặt của Trương Huyền, tự nói:

“Thực ra trước đó Wilson tiên sinh đã nói với ta rồi, Trương tổng yên tâm, nhiệm vụ lần này, ta nhất định sẽ phối hợp hết sức với các ngài!”

Trương Huyền mỉm cười lịch sự: “VẬY... cảm ơn người trước, Arthur.”

Nói xong, Trương Huyền liền giới thiệu từng đội viên của mình với Arthur.

Chào hỏi xong, Wilson nói mình còn việc bận, liền rời đi trước.

Trương Huyền và mọi người cũng vào sân bay, chuẩn bị lên máy bay.

.....

Cùng lúc đó.

Trong một trạm nghiên cứu của công ty CJ Biotechnology tại Incheon.

“Tiến sĩ Wang, hành lang sắp tắt đèn rồi, ngài vẫn chưa tan ca sao?”

Một thanh niên đã cởi bỏ bộ đồ nghiên cứu, đứng ngoài cửa phòng thí nghiệm, hỏi một ông già vẫn đang làm việc.

Tiến sĩ Wang đang ngồi trước máy tính, xem một loạt dữ liệu trên màn hình, không quay đầu lại, nói: “Ta còn phải đợi một chút, người về trước đi.”

“Vậy được, ta sẽ báo với bảo vệ một tiếng, ngài cứ làm việc tiếp, ta về trước đây.”

Chương 414: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ừ.”

Sau khi thanh niên rời đi, tiến sĩ Wang tháo kính, xoa xoa sống mũi, liếc nhìn thời gian, lẩm bẩm:

“Haiz... còn lâu quá, xem ra... hôm nay không nghỉ được rồi.”

Nói xong, ông đeo kính lại, tiếp tục công việc.

Nhưng.

Chỉ khoảng nửa tiếng sau, đèn trong phòng thí nghiệm, kể cả đèn hành lang, đột ngột tắt hết!

“Hả? Chuyện gì vậy?”

Tiến sĩ Wang nhìn màn hình vẫn sáng, rõ ràng không phải mất điện.

Có vẻ như, có ai đó ở phòng điều khiển trung tâm đã tắt đèn ở đây.

Khi tiến sĩ Wang đứng lên, định dùng điện thoại nội bộ gọi phòng điều khiển trung tâm.

Ngoài hành lang, đột nhiên vang lên tiếng bước chân rất nhanh.

“Ai!?”

Vừa dứt lời!

Biu biu...!!!

Trong bóng tối, vài phát đạn gây mê bắn trúng tiến sĩ Wang!

“Các người...”

Nhìn thấy bóng người đang tiến đến gần trong bóng tối, tiến sĩ Wang vừa định nói gì đó, liền mất kiểm soát, ngã xuống đất, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã hoàn toàn mất ý thức.

Lúc này, ba bóng người đội mũ nhìn đêm, cầm súng gây mê bước vào phòng thí nghiệm.

Một người phụ trách sao chép dữ liệu máy tính, còn hai người khác, thì bỏ tiến sĩ Wang đã hôn mê vào một chiếc túi nylon, gói cả người mang đi.

Từ London bay đến Incheon, mất khoảng mười tiếng.

Nhưng do chênh lệch múi giờ, khi máy bay của Trương Huyền và mọi người hạ cánh xuống sân bay quốc tế Incheon, cũng chỉ mới trưa.

“Đây là Nam Hàn sao...”

Đứng tại cổng ra sân bay, Chí Vĩ đẩy vẻ tò mò nhìn xung quanh, những nơi đều là chữ Hàn.

Trương Huyền thì liếc nhìn tin nhắn mới nhận được trên điện thoại.

Tin nhắn là của người phụ trách công ty CJ Biotechnology gửi tới, nội dung đại khái là rất hoan nghênh bọn họ đến, đã sắp xếp người đón và khách sạn nghỉ ngơi.

Người đón sao?

Trương Huyền nhìn xung quanh, đúng là có nhiều người cầm biển chờ đón ở cổng ra.

Chỉ cần một cái nhìn, Trương Huyền đã thấy một tấm biển xanh viết chữ “CJ”.

“Đi thôi.”

Trương Huyền gọi mọi người, đi về phía đó.

Người cầm biển là một thanh niên mặc vest, ngực đeo thẻ tên công ty.

Nhìn thấy Trương Huyền và mọi người tới, thanh niên này nhướn mày, nói tiếng Anh với giọng đặc trưng của Nam Hàn:

“Xin hỏi các ngài là người của Công ty tài chính Worle phải không?”

Trương Huyền gật đầu: “Đúng, ta là Trương Huyền, đây là các đội viên của ta, còn đây, cũng là người của Công ty tài chính Worle, tên là Arthur.”

“Ồ~”

Thanh niên gật đầu, có chút ngạc nhiên về sự trẻ trung của Trương Huyền, nhưng vẫn giữ lễ nghi cơ bản, gật đầu nói:

“Xin chào, ta tên là Yoon Woo-jin, là trưởng nhóm phòng điều tra thị trường. Một ngày tới, ta sẽ phụ trách đón tiếp và phiên dịch cho các ngài. Xe đã đợi ở bãi đỗ xe, các ngài theo ta.”

Nói xong, hắn dẫn đường ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng Yoon Woo-jin, Chí Vĩ nhỏ giọng nói với Trương Huyền: “Gã này trông có vẻ không thích chúng ta lắm? Có phải vì Arthur không?”

Nói rồi, Chí Vĩ còn chỉ về phía Arthur, người đang đi ở rìa đội, rõ ràng không hợp với mọi người.

Dù Trương Huyền đã biết từ Wilson rằng Arthur chỉ là hình thức.

Nhưng người khác, đặc biệt là người của công ty CJ Biotechnology, không biết điều này.

Mọi người đều nghĩ Arthur là người đến nghi ngờ và điều tra họ.

Giám đốc công ty CJ Biotechnology còn cử xe đón họ, đưa họ đến khách sạn, đã coi như rất chu đáo rồi.

“Được rồi, đừng đoán mò, có gì thì đến khách sạn rồi nói.”

Nói xong, Trương Huyền dẫn mọi người, theo Yoon Woo-jin ra bãi đỗ xe.

Trong bãi đỗ xe, một chiếc xe buýt nhỏ, được rửa khá sạch, đang đậu ở một góc.

Tài xế của xe buýt nhỏ, đang nằm trên vô lăng ngủ gật.

Cộc cộc cộc!

Yoon Woo-jin gõ mạnh vào cửa xe buýt, lớn tiếng: “Tiền bối, dậy đi, người đến rồi!”

Bị đánh thức, tài xế mặt đầy vẻ không vui, lăm bằm như chửi thề.

Mở cửa xe, Yoon Woo-jin nói với tài xế: “Tiền bối, người của Công ty tài chính Worle đến rồi, ngài xuống giúp chuyển hành lý được không?”

“Aish...” Tài xế liếc nhìn Trương Huyền và mọi người đang đến gần, mặt đầy vẻ khó chịu: “Đám người nước ngoài này cuối cùng cũng tới, họ mà chậm thêm chút nữa, ta đã tính ngủ trên xe rồi...”

“Dù sao cũng là người của tổng bộ cử tới, tiền bối hãy lịch sự chút?” Yoon Woo-jin nhú mày nói.

“Lịch sự gì? Một đám người chỉ biết ăn không ngồi rồi, cái gì cũng không hiểu mà cứ nghĩ mình giải quyết được vấn đề, thật nực cười...”

Tài xế hừ một tiếng: “Nói gì thì nói, họ không hiểu tiếng Hàn, nếu không sao còn cần người làm phiên dịch?”

“Được rồi, người nói ít thôi.”

Thấy Trương Huyền và mọi người đến gần, Yoon Woo-jin cũng lười cãi với tài xế, vội quay lại giúp Trương Huyền và mọi người chuyển hành lý.

Nhưng họ không biết, cuộc nói chuyện của họ, đã bị Trương Huyền nghe thấy.

Nhưng Trương Huyền không nói gì.

Thực ra, hắn sớm nhận ra, mỗi khi mình vào một thế giới ảo, hắn đều nắm vững ngôn ngữ quen thuộc của thân thể gốc.

Ngay cả khi ra khỏi thế giới ảo, loại dấu ấn ngôn ngữ khắc sâu vào linh hồn này cũng không hề phai nhạt.

Điều này có nghĩa, Trương Huyền bây giờ đã thành thạo tiếng Anh kiểu Mỹ và Anh, cũng như tiếng Đức và tiếng Hàn.

Chương 415: Tiêu Đề 《Ăn》

Nếu vào vài thế giới nữa, hắn cũng có thể như Hà thúc, thông thạo nhiều ngôn ngữ.

Và hiện tại.

Với gương mặt châu Á của mình, không cần ngụy trang, chỉ cần mở miệng là người địa phương Incheon chính gốc.

“Xin lỗi, người lái xe là một tiền bối của ta, hắn không hiểu tiếng Anh, nên có thể không giao tiếp được gì với các ngài.”

Yoon Woo-jin vừa nói xin lỗi, vừa giúp Trương Huyền và mọi người chuyển hành lý lên xe.

Cầm quyền cầm nang du lịch Hàn Quốc, Reeves đột nhiên lên tiếng: “Annyeonghaseyo?”

Nghe vậy, mọi người đều quái dị nhìn về phía Reeves .

Có vẻ bị nhìn chăm chăm không thoải mái, mặt Reeves đỏ lên: “Ta chỉ muốn thử thôi.”

“Phì...” Chí Vĩ bên cạnh suýt bật cười.

Ngay sau đó!

“Hahaha...”

Mọi người đều bật cười.

Bầu không khí lập tức trở nên vui vẻ kỳ lạ.

Lên xe rồi, Chí Vĩ còn mượn quyền cầm nang du lịch của Reeves , đọc theo cách phát âm của các câu tiếng Hàn thông dụng, bắt chước cách Reeves , học theo từng chữ.

Nhưng mỗi lần nói một câu, đều làm mọi người cười rộ lên.

“Aish...”

Người lái xe liếc nhìn gương chiếu hậu, lẩm bầm: “Một đám người nước ngoài, chơi vui vẻ thật...”

Ngay lúc này, trưởng nhóm Yoon ngồi ở ghế phụ mở miệng: “Tiền bối!”

“Được rồi, được rồi, ta không nói nữa.” Tài xế nhún vai.

Sau khi hai người im lặng một lúc, dường như không thể chịu nổi tiếng cười nói trong xe, tài xế cũng bắt đầu tán gẫu với trưởng nhóm Yoon:

“Người nói xem, tiến sĩ Wang là người tốt như vậy, sao lại bị bắt chú? Thật đáng sợ khi một viện nghiên cứu lớn như vậy mà không có lực lượng an ninh đủ mạnh.”

Trưởng nhóm Yoon lắc đầu: “Ta không biết, hiện tại công ty rõ ràng đang gặp vấn đề, nếu không, tổng bộ cũng không tùy tiện cử người qua đây.”

“À, người nói đến chuyện này, ta chợt nhớ ra, hôm qua khi uống rượu với đội trưởng Liu và bọn họ, ta nghe được một tin đồn nhỏ.” Tài xế về mặt thần bí nói:

“Nghe nói, lần này tổng bộ cử hai nhóm người đến.”

“Một nhóm là để điều tra nội bộ chúng ta, còn nhóm kia là để điều tra vụ mất dữ liệu trước đó.”

“Mà nhóm đầu tiên, dường như đã đến từ lâu rồi.”

Khách sạn mà công ty CJ Biotechnology sắp xếp cho Trương Huyền và nhóm của hắn nằm cạnh Công viên Yangji, phía bắc trung tâm thành phố Incheon.

Khách sạn này không phải là khách sạn sang trọng, nhưng cũng khá ổn.

Thêm vào đó, vị trí địa lý và phòng ở tầng cao, họ có thể nhìn toàn cảnh công viên Yangji từ phòng của mình.

Phải, diện tích công viên Yangji không lớn lắm.

“Trương tiên sinh, đây là thẻ phòng của ngài và các đồng đội, theo yêu cầu của công ty, chúng ta đã đặt hai phòng suite tốt nhất ở tầng mười sáu. Ta sẽ dẫn các ngài lên.”

Trưởng nhóm Yoon thật tận tụy, không chỉ giúp Trương Huyền và mọi người mang hành lý, còn thay mặt nhân viên khách sạn dẫn họ lên tầng.

Nhìn dáng vẻ quen thuộc của hắn, rõ ràng đây không phải là lần đầu hắn đến đây.

Ngay lúc đó, Trương Huyền đột nhiên sờ vào túi áo, có vẻ nghi hoặc: “O? Ví của ta đâu rồi? Lúc mới xuống máy bay vẫn còn mà...”

Vừa nói ra, mọi người đều nhìn Trương Huyền.

Nhưng sắc mặt Trương Huyền không thay đổi, hắn nói với trưởng nhóm Yoon:

“Xin lỗi trưởng nhóm Yoon, có vẻ ta để quên ví trên xe rồi, ta phải nhanh chóng quay lại tìm.”

Nói xong, Trương Huyền liếc nhìn Chí Vĩ.

Ánh mắt Chí Vĩ lóe lên, không đợi trưởng nhóm Yoon phản ứng, hắn liền vui vẻ khoác vai trưởng nhóm Yoon nói: “Đi đi, trưởng nhóm Yoon, ta cần đi tiểu gấp lắm rồi.”

“Nhưng...” Trưởng nhóm Yoon còn muốn nói gì đó, nhưng bị Chí Vĩ cùng với Chris và Khắc kéo vào thang máy.

Hà thúc và Reeves nhìn Trương Huyền, theo sự ra hiệu của hắn, cũng vào thang máy.

Bây giờ, ở tầng một chỉ còn lại Trương Huyền và John.

“BOSS, có vẻ chúng ta vừa đến đã có việc phải làm rồi.”

John thậm chí không cần hỏi, đã biết Trương Huyền muốn làm gì.

Trương Huyền gật đầu: “Ta cũng không muốn, nhưng thực tế là vậy, John, thay đồ đi.”

“Rõ.”

...

Lúc này, ở bãi đỗ xe bên cạnh khách sạn.

“Chết tiệt, lại thua nữa, thị trường chứng khoán này là giả đúng không, mua gì rớt nấy, ta là nhà tiên tri ngược sao...”

Bên cạnh chiếc xe buýt nhỏ, tài xế ngậm điều thuốc, mặt đầy lo âu và tức giận, ngồi xồm xuống đất, miệng lẩm bầm nhìn vào điện thoại.

Nhìn ánh sáng xanh trên màn hình điện thoại của hắn, biết ngay hắn đã thua lỗ thảm hại.

“Chắc chắn là bị đám người trên xe vừa rồi lây xui xẻo, chết tiệt... nghe ngôn ngữ của họ, có vài người là người Long Quốc? Khốn kiếp, ta biết mà, dính vào người Long Quốc không bao giờ có chuyện tốt...”

Khi hắn đang lảm nhảm, không chú ý đến gần lối vào bãi đỗ xe, một bóng đen mặc áo hoodie đen đang dùng gậy nâng chiếc camera lên.

Một người khác mặc đồ đen, sau khi xác nhận không có camera nào khác, lặng lẽ di chuyển đến phía sau hắn.

Ngay lúc đó, người nâng camera xong, tay dứt túi, từ từ đi đến trước mặt tài xế.

Có lẽ vì bóng người đó che ánh sáng, tạo thành bóng đen bao phủ tài xế.

Tài xế ngạc nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt chạm vào ánh mắt người mặc đồ đen trước mặt, còn chưa kịp nói gì!

Chương 416: Tiêu Đề 《Ẩn》

Từ phía sau, đôi tay đeo găng đen nhanh chóng bắt lấy cổ hấn!

Khóa cổ!

Chớp mắt, mắt tài xế tròn tròn, gân xanh nổi lên trên trán, hai tay cố gắng thoát khỏi sự kiềm chế!

Nhưng!

Chỉ vài giây sau, hấn kiệt sức, hoàn toàn mất ý thức.

Trước mặt hấn, Trương Huyền, hai tay đút túi, lạnh lùng nhìn.

“Mười phút.”

Nói xong, Trương Huyền và John cùng nhau đặt tài xế lên xe buýt nhỏ chưa đóng cửa.

Bịt miệng hấn lại, trói tay chân hấn, rồi ném hấn vào lối đi giữa các ghế.

Sau đó, họ nhanh chóng đóng cửa xe, kéo rèm cửa sổ lại.

Dù rèm cửa vẫn có chút ánh sáng lọt qua, nhưng ánh sáng trong xe đã đủ tối để không nhìn rõ chi tiết thân hình người.

Theo hiệu lệnh của Trương Huyền, John giơ tay tát mạnh một cái!

Bốp!!!

Mặt tài xế vốn đã hơi mập, giờ bị sưng phù lên!

Đau đón dữ dội khiến hắn tỉnh lại từ cơn mê.

Hắn mơ màng mở mắt, vừa định đưa tay chạm vào mặt, phát hiện mình bị trói như một con sâu, không thể cử động.

Lúc này, nỗi sợ hãi mạnh mẽ ập đến, nhưng miệng bị nhét giấy nên không thể phát ra âm thanh, chỉ có thể rên rỉ yếu ớt.

Bản năng muốn giãy giụa nhưng không thoát khỏi sự kiềm chế.

“Dừng động đây.”

Trương Huyền mở miệng, nói tiếng Hàn lưu loát pha chút giọng địa phương Incheon: “Nếu ta là người, ta sẽ không muốn cơ thể mình thiếu vài bộ phận.”

Nói xong, Trương Huyền rút từ túi ra một con dao bấm.

Cạch một tiếng!

Lưỡi dao sắc bén bật ra, và vì khoảng cách rất gần, mũi dao đã chạm vào mắt cá chân tài xế.

Cạnh đó là gân chân.

Cảm nhận được lạnh buốt của lưỡi dao cắt vào da, tài xế không dám giãy giụa nữa, mắt đầy sợ hãi và van xin, muốn nói gì đó nhưng chỉ phát ra âm thanh yếu ớt.

John bên cạnh không nói gì, theo hiệu lệnh của Trương Huyền, rút giấy trong miệng tài xế ra.

Vừa mở miệng, tài xế liền cầu xin: “Xin lỗi, xin lỗi, hai vị đại ca, ta không biết gì cả, nếu các ngài cần tiền, ta còn một ít tiền mặt, các ngài có thể lấy hết...”

“Dừng.”

Trương Huyền ra hiệu ngừng lại.

Tài xế lập tức nuốt lại lời, nhưng ánh mắt hoảng sợ và hơi thở nặng nề vẫn bộc lộ rõ tâm trạng của hắn.

“Ta có vài câu hỏi muốn hỏi người, người chỉ cần trả lời là được, nhưng nếu người dám nói dối...”

Trương Huyền nhìn tài xế, ánh mắt lóe lên sự nguy hiểm, sát khí bùng nổ!

Lúc này, tài xế ngồi dưới đất cứng đờ, mắt tròn lớn.

Trước mặt hắn lúc này, Trương Huyền không còn là người nữa, mà là một vị Tu La khát máu!

Sát khí này, thậm chí cả John bên cạnh cũng động dung vài phần.

BOSS... có vẻ mạnh hơn rồi?

Ngay khi Trương Huyền sắp hỏi, hắn đột nhiên ngửi thấy mùi nước tiểu.

Nhìn xuống...

Chà.

Tài xế bị dọa sợ đến mức tè ra quần.

Trước đó, trên đường từ sân bay về khách sạn.

Trương Huyền đã nghe lén cuộc trò chuyện giữa tài xế và trưởng nhóm Yoon.

Phải, nghe lén.

Họ nghĩ Trương Huyền và nhóm của hắn không biết tiếng Hàn, nên nói chuyện không kiêng dè gì.

Tất nhiên, chủ yếu là tài xế.

Cả đoạn đường gần như chỉ có hắn nói.

Người này nói đủ thứ, không phân biệt chuyện gì nên nói hay không nên nói.

Các tin đồn đều được hấn coi là chuyện phiếm để kể cho trưởng nhóm Yoon.

Dù nhiều chuyện không liên quan đến Trương Huyền và nhóm của hấn, nhưng khi nghe tài xế nói rằng người điều tra nội bộ đã đến Hàn Quốc từ lâu.

Trương Huyền nhận ra, chuyện này... có lẽ là thật.

Bởi vì trước đó hấn đã biết từ Wilson rằng nhóm điều tra nội bộ đến Hàn Quốc một cách bí mật.

Theo lý, chuyện này không nên bị người khác biết.

Nhưng giờ, công ty CJ Biotechnology lại biết đến mức tài xế cũng biết, điều này chứng tỏ vấn đề nghiêm trọng rồi.

Vì vậy, để giúp Wilson giải quyết rắc rối này, Trương Huyền quyết định ra tay trước.

Khi tài xế vẫn trong tầm mắt, hấn liền bắt lấy để thăm vấn.

Và quả thật, hấn đã thu được vài thông tin...

“Chuyện này ta nghe từ đội trưởng bảo vệ Liu, hấn nói mấy ngày trước, cấp trên đã biết nhóm điều tra nội bộ sẽ đến để tiến hành điều tra bí mật. Dù đội trưởng Liu không nói nhiều, nhưng chắc chắn cấp cao công ty có vấn đề, nếu không chuyện này đã không bị lộ...”

“Còn về tiến sĩ Wang bị bắt cóc hôm qua, hấn là trưởng nhóm nghiên cứu của trạm nghiên cứu trực thuộc công ty CJ, dữ liệu kỹ thuật bị mất trước đó thuộc về tiến sĩ Wang...”

“Ta chỉ biết vậy thôi, hai vị đại ca, xin đừng giết ta...”

Không để ý đến lời cầu xin của tài xế, Trương Huyền sờ cằm đeo khẩu trang.

Người này đã bị dọa sợ đến vậy, chắc không dám nói dối.

Nếu hắn nói thật, thì nghĩa là trong ngày nhóm điều tra nội bộ xuất phát, cấp cao công ty CJ Biotechnology đã nhận được tin.

Và những người này đã báo tin cho người dưới.

Có vẻ họ muốn che giấu gì đó?

Ừm... không bình thường lắm.

Trương Huyền không định suy xét việc nhóm điều tra nội bộ bị lộ hành tung thế nào, vì đây là chuyện nội bộ của Công ty tài chính Worle, hắn không tiện nói.

Hắn đang nghĩ, liệu việc điều tra nội bộ bị lộ có gây ra phản ứng dây chuyền không?

Và liệu điều đó có ảnh hưởng đến nhiệm vụ chính của hắn không?

Khi Trương Huyền đang suy nghĩ.

Chương 417: Tiêu Đề 《Ẩn》

John bên cạnh gõ nhẹ vào đồng hồ, nhắc nhở Trương Huyền thời gian không còn nhiều.

Trương Huyền gật đầu, rồi nhìn tài xế:

“Nhớ kỹ, hôm nay chúng ta chưa từng gặp người, người hôm nay cũng chưa nói gì.”

“Ừ, ừ, ừ!”

Tài xế liên tục gật đầu, mặt vốn trắng bệch dần có máu.

Dù sao, lời này có nghĩa là tha mạng cho hắn.

Chỉ cần còn sống, dù bị khâu miệng cũng chẳng sao.

Khi hắn vui mừng nhìn Trương Huyền đứng dậy, tưởng chừng sẽ rời đi, Trương Huyền đột nhiên quay lại đá một cái!

Bốp!!!

Cú đá trực tiếp vào đầu hắn!

Dù không dùng hết sức, nhưng cú đá này cũng khiến hắn lăn ra đất, bất tỉnh ngay lập tức!

John, sau khi tắt máy ghi âm cầm tay, liền lấy ra một lon bia đã chuẩn bị sẵn, lắc mạnh hai lần.

Xì một tiếng mở nắp.

Không để ý bọt bia tràn ra, hắn đổ hết vào trong xe.

Tất nhiên, không phải để đốt xe, vì bia không thể cháy.

Mục đích là để xóa sạch mùi ở hiện trường, tiện thể cho tên tài xế ngốc này lý do hợp lý để về sớm.

Xong xuôi, Trương Huyền và John xuống xe, đóng cửa lại.

Rồi họ đi về phía cửa sau khách sạn.

“BOSS, thì ra ngài biết tiếng Hàn à?”

Trên đường đi, John cuối cùng có cơ hội trò chuyện với Trương Huyền: “Sao trước giờ ta không nghe ngài nói?”

“À, chỉ là kỹ năng nhỏ không đáng khoe thôi.” Trương Huyền vừa cúi đầu gửi tin nhắn cho Wilson vừa nói.

“Haha, ta vừa thấy ngài nói chuyện lưu loát quá, nếu không biết ngài là người Long Quốc, ta còn tưởng ngài là người Hàn Quốc nữa.”

“Hehe~ John, người đang chờ người à?”

“Hahaha...”

Hai người cười nói, đã trở lại trang phục ban đầu và lên thang máy khách sạn.

Tầng mười sáu là tầng cao nhất của khách sạn này.

Trương Huyền và John lên đến nơi mà không gặp ai.

Có lẽ là mùa du lịch thấp điểm.

“Ồ? Đại ca, ví tìm được rồi à?”

Vừa ra khỏi thang máy, phía trước không xa, Chí Vĩ vui vẻ chào đón hai người.

“Tìm được rồi.”

Trương Huyền cười gật đầu: “Trưởng nhóm Yoon đâu?”

“Ồ trong chơi bài à?”

“Chơi bài?”

“Đúng vậy, Hà thúc đã dạy hẳn cách chơi Đấu Địa Chủ, lúc này hẳn đang cùng Chris và Mạo Khoa đấu kịch liệt.”

Trương Huyền nghe Chí Vĩ nói xong, sững sờ một chút, liền đi tới cửa thò đầu vào nhìn.

Quả nhiên, trưởng nhóm Yoon lúc này đang ngồi trên sofa, mặt mày nghiêm túc và căng thẳng, cầm một tay đầy bài.

Lúc này, Chris ra bài:

“Ba con A kèm đôi năm!”

“Không muốn...”

“Máy bay kèm cánh!”

“Không... muốn...”

“Bom, hết rồi!”

“...”

Nhìn bài trên tay gần như chưa động đến, trưởng nhóm Yoon rơi vào sự hoài nghi sâu sắc về bản thân.

Bóp bóp bóp...

Trương Huyền vỗ tay, cười bước vào: “Ha ha, các người đừng bắt nạt người mới thế chứ, trưởng nhóm Yoon, thứ này chủ yếu là dựa vào vận may, thắng bại là chuyện thường, đừng để tâm, không sao đâu.”

Trưởng nhóm Yoon thở dài một hơi: “Ài, Trương tiên sinh, cách chơi này thực sự thú vị, nhưng thua thì thật sự rất đau khổ.”

“Ha, không sao, nào, Mạo Khoa nhường một chút, ta đến giúp trưởng nhóm Yoon chơi vài ván.”

Trương Huyền tự tin ngồi xuống.

Chí Vĩ và Hà thúc đứng cạnh nhau nhìn nhau, trong lòng đồng thời thầm nghĩ:

‘Ôi trời...’

Hai mươi phút sau...

“Không sao đâu, Trương tiên sinh, thứ này chủ yếu là dựa vào vận may, thắng bại là chuyện thường, đừng để tâm, không sao đâu.”

Trưởng nhóm Yoon vỗ vai Trương Huyền an ủi.

Còn Trương Huyền, nhìn bài đầy trên tay, rơi vào sự hoài nghi sâu sắc về bản thân.

Tòa nhà văn phòng của công ty CJ Biotechnology.

Trong phòng làm việc của chủ tịch.

Một người đàn ông trung niên đang ngả lưng trên ghế văn phòng nghỉ ngơi.

Lúc này.

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Người đàn ông bị đánh thức, đôi mắt lộ vẻ không kiên nhẫn, đưa tay lau mắt, ngồi dậy:

“Vào đi.”

Cạch.

Tay nắm cửa xoay, cửa văn phòng mở ra, một cô gái trẻ mặc trang phục công sở, váy bút chì bước vào, đứng ở cửa, hơi cúi người:

“Chủ tịch Park.”

“Thư ký Kim.”

Nhìn thấy người đến là thư ký của mình, vẻ mặt không kiên nhẫn của chủ tịch Park giảm đi một chút, nhưng giọng nói vẫn mang chút chất vấn: “Ta không bảo cô đến sở cảnh sát theo dõi tình hình vụ án sao? Sao lại về nhanh vậy?”

Thư ký Kim không thay đổi nét mặt: “Sở cảnh sát ta đã đến, hiện tại cảnh sát đang gấp rút tìm kiếm tung tích của tiến sĩ Wang, nhưng vẫn chưa có tiến triển, ngoài ra... từ đêm qua đến giờ ngài chưa về nhà, vì sức khỏe của ngài, ta khuyên ngài nên về nghỉ ngơi.”

“Tiến sĩ Wang mất tích, dự án đình trệ, toàn công ty đang bận rộn, ta là chủ tịch, sao dám về nhà?”

Chủ tịch Park nghiêm nghị, vẻ mặt chính khí nói:

“Không cần khuyên nữa, tiến sĩ Wang chưa tìm về, ta sẽ không về nhà. Thư ký Kim, cô thông báo tài xế, ta muốn đến sở cảnh sát.”

Nhưng thư ký Kim lắc đầu: “Chủ tịch, ngài lo lắng cho công ty là tốt, nhưng... tài xế của ngài sáng nay đã cùng trưởng nhóm Yoon đón khách từ trụ sở chính ở London rồi.”

“Có việc này à?” Chủ tịch Park sửng sốt, nghĩ một lúc mới nhớ ra thật sự có việc đó.

Sau đó, lông mày hắn lại nhíu lại: “Chậc... những người này đến thật không đúng lúc, lại đúng hôm nay...”

Thư ký Kim nhắc nhở: “Đội ngũ từ trụ sở chính đến là để điều tra vụ mất dữ liệu ‘CRT-07’ trước đó. Nghe nói, người dẫn đầu là một công ty bảo an hợp tác với trụ sở chính, tên là ‘Thần Tinh’.”

Chương 418: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Công ty bảo an?”

Chủ tịch Park nghe vậy có chút kinh ngạc.

Lại để một công ty bảo an phụ trách điều tra và tìm lại dữ liệu?

Trước giờ chưa từng có tiền lệ này?

“Đúng vậy, thông tin trên mạng về công ty này không nhiều, chỉ là một công ty nhỏ mới thành lập ở Xiêm năm nay.”

Thư ký Kim vừa nói, vừa đi đến trước bàn làm việc của chủ tịch Park, mở túi hồ sơ trong tay, lấy ra một tập tài liệu về ‘Thần Tinh’.

Nội dung tài liệu không có gì đặc biệt.

Chủ tịch Park nhìn tài liệu, ánh mắt loé lên, không biết đang suy nghĩ gì.

Một lúc sau, hắn đặt tài liệu xuống, tùy ý nói: “Bất kể họ là ai, đã là người do trụ sở chính cử đến, thì phải tiếp đãi tử tế. Hãy bảo phòng tài chính tăng thêm kinh phí cho trưởng nhóm Yoon, chú ý tiếp đãi họ.”

“Ngài không cần gặp họ sao?”

“Gặp gì chứ? Ta rất bận, thư ký Kim. Một tập tài liệu thôi mà, mất thì mất, chỉ cần tiến sĩ Wang còn, mọi thứ đều không vấn đề gì... chắc, vừa nói đến chuyện này là ta thấy bức mình, giờ tiến sĩ Wang bị bắt cóc mất tích gần nửa ngày rồi, không

biết còn sống hay không. Không được, ta phải đến sở cảnh sát một chuyến, tự mình hỏi cục trưởng Văn.”

Nói xong, chủ tịch Park liền khoác áo ngoài lên.

Trước khi ra khỏi cửa, hắn chợt nhớ ra gì đó, dừng bước: “À phải, thư ký Kim, ta nhớ lần này đến, ngoài đội điều tra dữ liệu mất còn có người phụ trách điều tra nội bộ?”

“Đúng vậy.” Thư ký Kim gật đầu: “Nhưng ngài trước đó không phải đã giao tiếp với nhóm điều tra bí mật...”

“Ai, chuyện đó không liên quan, điều tra bí mật là điều tra bí mật, không dính dáng đến điều này. Người phụ trách điều tra nội bộ đến lần này, bảo trưởng nhóm Yoon chú ý, nếu họ thật sự muốn điều tra gì, thì mở kho lưu trữ cho họ xem, không cần quan tâm chuyện khác.”

“Rõ.”

.....

Thời gian trôi nhanh, chiều đã đến.

Ánh nắng dần dịu, lúc này là thời gian thích hợp để ra ngoài chơi.

Trưởng nhóm Yoon cầm lịch trình trong tay, nói với Trương Huyền và mọi người:

“Ừm... theo lịch trình, Trương tiên sinh, tối nay chúng ta có thể đi mua sắm tại trung tâm thương mại Tân Thế Giới, hoặc có thể đi chơi tại Lotte World và Thất Phúc Thành...”

“Xin lỗi, cho ta ngắt lời một chút.” Hà thúc giơ tay.

“Ngài nói đi.”

Hà thúc cười: “Trưởng nhóm Yoon, chắc ngài cũng biết, chúng ta lần này đến, thực ra cũng có nhiệm vụ. Vui chơi là

quan trọng, nhưng trước đó chúng ta nên đến công ty quý ngài, hiểu rõ chi tiết vụ mất dữ liệu ‘CRT-07’ trước?”

Trưởng nhóm Yoon có chút đầu đầu nói: “Thực tế về việc này, chủ tịch nói rằng không cần vội, vì đêm qua, người phụ trách dự án đã bị bắt cóc mất tích, giờ vẫn chưa tìm thấy. Không có người phụ trách, nhiều bước điều tra không thể tiến hành.”

“Ra vậy...”

Hà thúc tỏ vẻ hiểu ra, ánh mắt lại liếc nhìn Trương Huyền.

Trương Huyền tiếp lời: “Nếu vậy, thì đúng là phải chờ một chút. Trưởng nhóm Yoon, nếu cảnh sát tìm ra người phụ trách, xin báo cho chúng ta biết ngay, để chúng ta nhanh chóng bắt đầu công việc.”

Thấy Trương Huyền không kiên quyết, trưởng nhóm Yoon cũng gật đầu đồng ý.

Lúc mọi người đang nói chuyện.

Cửa phòng bỗng mở.

Arthur đã thay trang phục khác, mặt nghiêm túc bước vào.

“Hey Arthur, có vẻ ngươi cần nhiều thời gian hơn để quen với mùi giờ.”

Chí Vĩ giơ tay chào hỏi, trên máy bay, hắn và Arthur đã khá thân quen.

Arthur hôm nay đã ngủ cả ngày, tinh thần đã đầy đủ.

Cười chào Chí Vĩ, rồi nhìn trưởng nhóm Yoon: “Trưởng nhóm Yoon, tối nay, ta muốn đến công ty CJ một chuyến, có vài tài liệu ta cần xem, ngươi có thể đưa ta đi trước không?”

Nhiệm vụ của Trương Huyền và mọi người thiếu điều kiện tiên quyết, không có tiền sĩ Wang, quả thật khó triển khai.

Nhưng Arthur thì khác, hắn đến đây để điều tra vấn đề của công ty CJ Biotechnology, bất kỳ lúc nào cũng có thể tiến hành.

Dù... hắn không biết mình chỉ là bình phong.

Không có lý do từ chối, trưởng nhóm Yoon khó xử nói: “Nhưng Trương tiên sinh họ...”

“Không sao đâu trưởng nhóm Yoon, công việc quan trọng, ngài cứ đưa Arthur đi.”

Trương Huyền vỗ vai Reeves bên cạnh: “Chúng ta còn nửa người biết tiếng Hàn ở đây, tự chúng ta không sao.”

Không còn cách nào, trưởng nhóm Yoon đành gật đầu: “Vây được, Arthur tiên sinh, chúng ta đi ngay.”

“Được.”

Khi hai người rời đi.

Trương Huyền và mọi người im lặng không nói gì.

Reeves và John đứng dậy, kiểm tra xem trong phòng có gắn thiết bị nghe lén hoặc camera không.

Sau khi xác nhận không có thiết bị giám sát.

Trương Huyền và mọi người tụ lại, mở một cuộc họp nhỏ.

Trương Huyền chia sẻ những gì mình biết với đồng đội.

“... Trên đây là những gì chúng ta biết.”

Trương Huyền nói xong, nâng ly nước nhấp một ngụm, nhìn mọi người chờ ý kiến.

“Thật là, điều tra bí mật mà ai cũng biết, Wilson không thể làm việc cầu thả thế chứ?” Chí Vĩ nghi ngờ.

“Có thể trong nhóm điều tra có nội gián.”

Chris nhún vai: “Dù sao thế nào, cuộc điều tra nội bộ này chắc chắn không thành, chỉ xem Wilson có phương án dự phòng không.”

Trương Huyền lắc đầu: “Chuyện này ta đã nói với Wilson, bên hă... tạm thời chưa có phản hồi gì.”

Chương 419: Tiêu Đề 《Ẩn》

Reeves ngồi một bên khoanh tay nói: “Nhưng việc này không liên quan chúng ta phải không? Nhiệm vụ của chúng ta chỉ là tìm tài liệu, việc CJ Biotechnology có nội tình gì sâu xa... thật lòng ta không quan tâm.”

“Ừ.”

Chí Vĩ và Chris gật đầu tán thành.

Lúc này, Khoa đột nhiên nói: “Nhưng, nếu tài liệu này thực ra là do người trong công ty đánh cắp thì sao? Nếu không tại sao họ phải ngăn cản cuộc điều tra nội bộ này?”

Nghe vậy, mọi người im lặng một lúc.

“... Cũng có khả năng.” Trương Huyền gật đầu.

Hà Thúc đang xem báo cáo nhiệm vụ, cũng mở lời:

“Công nghệ tái tạo tế bào, gọi tắt là ‘CRT’, có khả năng tăng tốc hồi phục các mô khỏe mạnh và giải quyết nhiều bệnh liên quan... Theo đánh giá của bộ phận dự án Công ty tài chính Worle, công nghệ này một khi hoàn thiện và đưa ra thị trường, có thể tạo ra lợi nhuận hàng chục đến hàng trăm tỷ đô la cho công ty... miếng bánh không nhỏ.”

Nói xong, Hà Thúc đặt tài liệu xuống:

“Nhưng theo tài liệu, công nghệ này hiện chỉ đến giai đoạn thứ bảy của thí nghiệm, còn lâu mới hoàn thiện, và không ngạc nhiên khi tiến sĩ Wang mất tích có liên quan đến công nghệ chưa hoàn thiện này.”

“Nói lại, nếu công nghệ này bị người trong công ty đánh cắp, họ cũng phải biết công nghệ này cần thời gian dài để hoàn thiện, họ hoàn toàn có thể đợi đến khi công nghệ gần hoàn thiện hoặc đã hoàn thiện rồi mới đánh cắp, không cần phải ra tay sớm như vậy.”

Hà Thúc nói rất rõ ràng, Trương Huyền đoán:

“Hà Thúc ý người là... họ chỉ biết sự tồn tại của công nghệ này, nhưng không biết tiến độ hoàn thiện, nên sau khi đánh cắp tài liệu, họ mới bắt cóc tiến sĩ Wang?”

“Đúng, là ý đó.”

Hà Thúc gật đầu: “Ta đoán, những kẻ này bắt cóc tiến sĩ Wang, phần lớn là muốn tiến sĩ Wang giúp họ tiếp tục nghiên cứu chưa hoàn thành.”

“Vậy... cũng có khả năng.”

Trương Huyền và mọi người gật đầu.

Chris nói: “Vậy thì khả năng công ty tự đánh cắp giảm đi.”

Hà Thúc suy nghĩ một lúc, nói:

“Mất tài liệu và tiến sĩ Wang mất tích, đây là đầu mối thứ nhất.”

“Còn CJ Biotechnology nội bộ và nhóm điều tra bí mật bị lộ, đây là đầu mối thứ hai.”

“Hai đầu mối này có giao nhau hay không, còn phải điều tra thực tế, đoán cũng không đoán ra. Nhiệm vụ bước đầu, ta nghĩ là phải tìm ra tung tích của tiến sĩ Wang trước.”

“Đúng.”

Trương Huyền cũng đồng ý:

“Kẻ dám làm việc này, lực lượng phía sau chắc chắn không nhỏ, không chừng cảnh sát Incheon cũng bị họ mua chuộc, nếu

chỉ dựa vào họ, có lẽ cả đời cũng không tìm thấy tiến sĩ Wang... chúng ta phải tự hành động.”

Trương Huyền vừa dứt lời.

John nhắc nhở: “Còn trang bị nữa, BOSS, ta không muốn mạo hiểm mà không mang theo vũ khí gì. Wilson không phải đã nói sẽ giúp chúng ta đưa vũ khí trang bị vào đây sao?”

“Đương nhiên rồi, để ta xem... Rất tốt, người tiếp ứng đã gửi địa chỉ cho ta, chúng ta có thể đi lấy bất cứ lúc nào.”

“Tốt ~”

Xác định mục tiêu xong, mọi người lập tức bắt đầu phân chia nhiệm vụ.

Đã điều tra thì tất nhiên phải bắt đầu từ nơi tiến sĩ Wang mất tích.

Từ lời khai của tài xế trước đó, Trương Huyền đã biết được địa điểm xảy ra sự việc.

Đó chính là trạm nghiên cứu số một thuộc công ty CJ Biotechnology.

Nơi này không phải là cơ quan bảo mật, nên cũng không khó tìm, chỉ cần tìm trên mạng là thấy ngay.

Do đó, nhiệm vụ đến trạm nghiên cứu số một do Trương Huyền, Chris và Mạo Khoa đảm nhận.

John và Hà Thúc phải đến điểm tiếp ứng để lấy vũ khí trang bị cho mọi người.

Còn Chí Vĩ và Reeves thì phải ở lại khách sạn.

Một mặt là để ứng phó với trưởng nhóm Yoon có thể quay về bất cứ lúc nào, mặt khác vì Chí Vĩ đã mang theo máy bay không người lái lần này.

Vì vậy, họ cần phóng máy bay không người lái từ tầng thượng khách sạn khi hành động bắt đầu, sử dụng lợi thế bay của nó để cung cấp thông tin từ trên cao cho hai nhóm A và B.

Phân công xong, mọi người lập tức bắt tay vào hành động.

...

Tầng thượng khách sạn.

“Không có camera giám sát, có thể ra rồi.”

Reeves kiểm tra khắp các góc tầng thượng, sau đó vẫy tay gọi từ cửa tầng thượng.

Chí Vĩ mang hai chiếc hộp lớn hì hục đi ra: “Đã gần đến giờ rồi, các người đã xuống tầng, chúng ta cũng phải nhanh lên.”

Nói xong, Chí Vĩ mở hộp, lấy ra hai chiếc máy bay không người lái, cúi xuống kiểm tra tình trạng của chúng.

Reeves bấm tai nghe liên lạc: “Đây là nhóm C, kiểm tra liên lạc, thử âm thanh: 123, 321.”

Rất nhanh, tai nghe vang lên giọng nói:

“Liên lạc bình thường, đây là nhóm A.”

“Liên lạc bình thường, đây là nhóm B.”

Xác nhận liên lạc bình thường, Reeves nhìn sang Chí Vĩ.

Chí Vĩ làm động tác OK.

Reeves gật đầu:

“Nhóm C đã sẵn sàng, máy bay không người lái chuẩn bị cất cánh, các nhóm giữ liên lạc, cẩn thận.”

Trạm nghiên cứu số một của công ty CJ Biotechnology.

Nằm ở phía bắc công viên Yangji, phía tây công viên Dược Sư, tổng thể không xa lắm.

Đi taxi chỉ mất khoảng hai mươi phút, ngay cả trong điều kiện giao thông tắc nghẽn.

“Theo định vị bản đồ, chỗ đó ở phía sau trường tiểu học phía trước.”

Trương Huyền vừa xuống taxi cùng hai người Chris và Mạo Khoa, nhìn biển hiệu trường ‘Tiểu học Dongam Incheon’ bên kia đường.

Chương 420: Tiêu Đề 《Ẩn》

Xung quanh không ít phụ huynh đến đón con tan học.

Nhìn bọn trẻ con đi qua, Chris gãi đầu:

“Ở gần trường học, xung quanh lại có hai khu dân cư lớn, e rằng không thể tiến hành chiến đấu quy mô lớn ở đây.”

“Chúng ta không đến để đánh nhau giết người.”

Trương Huyền bước về phía vạch qua đường:

“Chỉ cần lấy được thông tin chúng ta muốn, trừ khi cần thiết, không được gây động tĩnh.”

Mạo Khoa không nói gì, lặng lẽ đi theo Trương Huyền, mắt cảnh giác nhìn xung quanh.

Cùng lúc đó, trên độ cao khoảng ba trăm mét phía trên ba người Trương Huyền.

Một chiếc máy bay không người lái đang nhanh chóng bay tới!

“Đây là C-1, máy bay không người lái đã theo sát các người, camera đang hoạt động.”

Giọng của Chí Vĩ vang lên trong tai nghe của ba người.

“Đã nhận.”

Trương Huyền bấm nút liên lạc trên tai nghe.

Ba người đã vòng qua tường bên hông trường tiểu học, vào một con đường nhỏ.

Con đường này không có nhiều cửa hàng, ngoài một cửa hàng tiện lợi và một văn phòng bất động sản, chỉ còn vài cửa hàng vật liệu xây dựng.

Ở cuối đường là cổng trạm nghiên cứu số một.

Nhưng lúc này cổng trạm nghiên cứu mở toang.

Một vòng dây cảnh báo đã được đặt xung quanh, hiển nhiên, cảnh sát vẫn đang điều tra hiện trường vụ bắt cóc.

“Đây là vấn đề... Ừm? Không đúng, có thể lợi dụng được việc này.”

Trương Huyền nhú mày.

Rồi nhanh chóng nhớ lại những kiến thức về điều tra vụ án bắt cóc đã học được ở trường.

Thông thường, điều tra vụ bắt cóc không thể thiếu việc thu thập thông tin.

Bao gồm thông tin hiện trường, trích xuất camera giám sát, phỏng vấn nhân chứng, tìm kiếm vật chứng.

Những việc này cần kiến thức chuyên môn và thuận lợi về thân phận.

Trương Huyền từng là cảnh sát nhỏ, nhưng kinh nghiệm còn thiếu.

Nếu tự điều tra thì khó mà tìm ra điều gì.

Nhưng...

Cảnh sát Hàn Quốc đã bận rộn ở đây lâu như vậy, chắc hẳn sẽ có thu hoạch chứ?

Biết đâu, có thể lấy được thông tin hữu ích từ họ...

Trương Huyền suy nghĩ.

Nhưng...

Mới đến đây mà đã muốn gây rắc rối cho cảnh sát địa phương, liệu có quá táo bạo không?

Đang suy nghĩ.

Một chiếc SUV từ từ rời khỏi trạm nghiên cứu.

Trương Huyền thấy rõ, khi xe ra khỏi cổng, hai cảnh sát đứng canh cổng đều dừng lại làm việc, chào xe.

Trương Huyền ra hiệu, ba người vào cửa hàng tiện lợi gần đó, giả vờ là khách hàng, bắt đầu chọn đồ.

Qua cửa kính cửa hàng tiện lợi, Trương Huyền với tâm nhìn tốt có thể thấy rõ chiếc xe từ từ đi qua cửa.

Nhìn vào trong xe qua cửa sổ, ngoài một cảnh sát mặc đồng phục lái xe, còn có một người đàn ông trung niên mặc áo khoác da đen, bụng bia.

Người này đang quay mặt ra ngoài cửa sổ, Trương Huyền không nhìn rõ mặt.

Trương Huyền nheo mắt.

Chính hắn!

Trương Huyền lấy một chai nước ngọt từ tủ lạnh đặt lên quầy thu ngân.

Đưa tiền, không đợi lấy lại tiền thừa, Trương Huyền bước nhanh ra khỏi cửa hàng tiện lợi.

Thấy Trương Huyền hành động, Chris và Mạo Khoa không nói gì, theo sát ra khỏi cửa hàng.

“Gọi nhóm C, đây là nhóm A, xe thứ hai tại ngã tư đèn đỏ phía trước, một chiếc Hyundai Tucson màu đen, biển số là , trong xe có một người đàn ông trung niên mặc áo khoác da, theo dõi hắn.”

“Nhóm C nhận lệnh.”

Trên cao, máy bay không người lái hạ độ cao, camera dưới di chuyển, khóa vào chiếc Hyundai Tucson màu đen.

Lúc này, ngã tư đèn đỏ, chiếc xe đang dừng chờ.

Để đảm bảo luôn giám sát được trạm nghiên cứu, Trương Huyền nói với Chris:

“Chris người ở đây canh gác, ở ngã tư có quán cà phê, lên tầng hai ngồi gần cửa sổ, từ đó có thể quan sát cổng trạm nghiên cứu, nếu có gì báo ngay, nhớ, người chỉ là khách du lịch bình thường, đừng gây xung đột.”

Chris gật đầu, không nói gì, rồi Trương Huyền, đến quán cà phê ở ngã tư.

Trương Huyền và Mạo Khoa tiếp tục theo sau.

Nhìn đèn đỏ chuyển sang vàng, rồi xanh, xe từ từ lăn bánh và rẽ trái.

Trương Huyền vẫy một chiếc taxi.

“Đi đâu?” tài xế hỏi không mấy nhiệt tình.

Mạo Khoa ngồi sau, Trương Huyền ngồi ghế phụ, đưa vài tờ tiền: “Quay đầu, rồi đi theo chỉ dẫn của ta.”

Tài xế nhướng mày: “Được thôi, thắt dây an toàn, ta khởi hành.”

Tai nghe vang lên tiếng Chí Vĩ: “Xe mục tiêu rẽ trái, đi thẳng.”

Trương Huyền không trả lời, chỉ tay: “Rẽ trái ở ngã tư.”

Tài xế không nói gì, quay đầu, tăng tốc qua ngã tư lúc đèn xanh.

Lúc này, xe của Trương Huyền cách xe mục tiêu khoảng hai mươi mét.

Vì không có đèn giao thông ở ngã
tư tiếp theo, xe mục tiêu luôn di chuyển.

“Xe mục tiêu rẽ phải ở ngã tư thứ hai.”

“Thầy, rẽ phải ở ngã tư thứ hai.”

“Xe mục tiêu tiếp tục đi thẳng.”

“.....”

Dưới sự giám sát của máy bay không người lái, dù không thể nhìn thấy xe mục tiêu trong dòng xe, Trương Huyền vẫn giữ được khoảng cách, không bị lạc.

Để tránh bị lộ ý đồ, Trương Huyền còn chỉ tài xế đi vòng một chút.

Tài xế không nhiều lời, làm theo hướng dẫn.

Đi khoảng hai mươi phút trong thành phố.

“Xe mục tiêu dừng ở cổng khu dân cư phía trước... Người mục tiêu đã xuống xe... Xe tiếp tục khởi hành, ta không thể giám sát hai mục tiêu cùng lúc, xác nhận mục tiêu ngay.”

Trương Huyền không lập tức trả lời, nhìn cổng khu dân cư cách khoảng một trăm mét, nói với tài xế: “Đến nơi rồi, dừng xe.”

Chương 421: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Được.”

Xe dừng lại.

Trương Huyền và Mạo Khoa xuống xe, Trương Huyền bám tai nghe:

“Tiếp tục theo dõi người mục tiêu, tìm đường tắt.”

“Nhận lệnh.”

“Người mục tiêu đi theo đường chính... Rẽ phải...”

“Người có thể vào cửa bên hông khu dân cư, thấy mái đình đỏ, đi qua đó... Đứng, xuyên qua bãi cỏ bên phải...”

“Người mục tiêu ở ngã rẽ trước mặt các người, tạm thời không có nhân chứng, nhưng phía sau các người có một thứ giống camera giám sát.”

Lúc này, trong con đường nhỏ giữa hai tòa nhà.

Trương Huyền mặc đồ đen, đội mũ, đeo khẩu trang và găng tay, chậm rãi đi về phía cuối đường.

Mạo Khoa theo hướng dẫn của Chí Vĩ, đến đúng điểm mù của camera.

Xác nhận không có người, Mạo Khoa lấy chai nước ngọt Trương Huyền vừa đưa.

Không do dự, ném mạnh lên!

BÙM!!!

Theo tiếng vỡ của thủy tinh, camera gắn trên tường bị đập xuống!

Có lẽ tiếng động quá lớn.

Người mục tiêu dừng bước.

Chí Vĩ thấy cảnh này qua máy bay không người lái, lập tức báo cho Trương Huyền.

“Đã phá camera.”

Mạo Khoa không lập tức theo Trương Huyền, báo cáo xong, nhặt camera dưới đất.

Chuẩn bị tháo vỏ để dùng làm vũ khí.

Lúc này, nhận báo cáo từ Chí Vĩ, Trương Huyền chậm lại.

Ra khỏi con đường nhỏ là đường lớn, trên đường chắc chắn có nhiều camera.

Nên phải kiểm soát phạm vi chiến đấu trong con đường này.

“Người mục tiêu đang tiến về phía ngươi, khoảng cách mười lăm mét... mười mét... năm mét...”

Giọng Chí Vĩ trong tai nghe.

Cơ bắp Trương Huyền bắt đầu căng lên, cúi lưng, mắt trở nên sắc bén!

“Ba mét, hai mét, một mét!”

Giọng Chí Vĩ vừa dứt.

Một bóng người xuất hiện trong tầm mắt Trương Huyền!

Không chần chừ, Trương Huyền nhanh chóng thò tay trái!

Vù một cái, kéo người đó vào con đường nhỏ!

Tiếp theo, cúi tay phải thành khuỷu tay, đâm vào mặt người đó!

Nhưng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc!

Vù!

Người đó nghiêng đầu nhanh chóng!

Cú đâm của Trương Huyền sượt qua má hấn!

Trương Huyền đánh hụt, người đó phản ứng nhanh, đâm thẳng vào bụng Trương Huyền!

Trương Huyền phản ứng cực nhanh, né sang một bên, tiến tới!

Nhưng người đó cũng không kém, tuy không trúng Trương Huyền, nhưng đập vào tường sau lưng Trương Huyền!

Dùng lực đẩy từ cú đá, người đó lùi vài bước, tay phải nhanh chóng rút từ thắt lưng, vung ra!

Vù vù vù!

Một chiếc gậy ba khúc đen tuyền bật ra!

Thấy Trương Huyền tiến tới, người đó vung gậy, mang theo tiếng gió, đập vào đầu Trương Huyền!

Vù!!!

Nhưng hấn trung niên, không thể phản ứng nhanh như Trương Huyền.

Dù hấn đã dùng hết sức lực, nhưng Trương Huyền vẫn nhanh hơn hấn một bước!

Tay phải khép thành dao!

Chát một cái, cắt vào cổ họng hấn!

Gậy ra sự tê liệt tức thì, đồng thời, cánh tay trái xoay lại ngăn cản cánh tay phải của hấn!

Bốp!

Khoảnh khắc hai cánh tay va chạm, tay phải của Trương Huyền đã mạnh mẽ nắm chặt lấy cánh tay phải của hắn, bước chân trượt đi, xoay mạnh eo!

Bắt cánh tay, quét chân!

Bịch!!!

Bị bắt ngờ, hắn bị Trương Huyền hạ gục ngay tại chỗ, cánh tay bị Trương Huyền khống chế, hai cánh tay tạo thành đòn bẩy, chỉ cần dùng lực là có thể bẻ gãy khớp khuỷu tay phải của hắn!

Lưng bị đập mạnh xuống đất, hắn đau đớn ho khan một tiếng: “Khụ a!”

Lúc này, Trương Huyền đã nhìn thấy gương mặt của người này.

Nhưng cũng chính vào khoảnh khắc đó, hành động của Trương Huyền đột ngột dừng lại, con người co lại đột ngột!

Đây là... Dong Uk ca!?

Đúng vậy, gương mặt hiện ra trong mắt Trương Huyền lúc này chính là Choi Dong Uk trong ký ức!

Suýt chút nữa Trương Huyền đã bật ra tiếng gọi, nhưng hắn kịp nuốt lại.

Nhưng, cũng chính khoảnh khắc dừng lại đó, Choi Dong Uk đã chớp lấy cơ hội!

Hắn bị Trương Huyền đè xuống đất, bụng đột nhiên dùng lực, hai chân co gối nhanh chóng thu về ngực, đá mạnh về phía Trương Huyền!

Dù Trương Huyền theo bản năng lùi lại né tránh, nhưng cũng mất đi cơ hội khống chế cánh tay hắn!

Choi Dong Uk bật dậy, từ đất đứng lên, giương thể cầm gậy ngắn, ánh mắt nghiêm trọng nhìn Trương Huyền trước mặt, lạnh lùng nói:

“Người là ai? Dám tấn công cảnh sát!?”

Lúc này, cánh tay phải của Choi Dong Uk vẫn âm ỉ đau, đòn bắt cánh tay quét chân vừa rồi suýt chút nữa bẻ gãy cánh tay của hắn.

Dù không hiểu vì sao vào khoảnh khắc quan trọng, người này lại đột ngột dừng tay.

Nhưng bây giờ, hắn không có thời gian để nghĩ nhiều.

Khả năng chiến đấu của người này, tuyệt đối vượt xa hắn!

Chỉ với hai chiêu vừa rồi, dù là hắn lúc còn trẻ, cũng chưa chắc đã là đối thủ!

Phải tìm cách gọi viện trợ...

Nghĩ đến đây, Choi Dong Uk bắt đầu di chuyển chân, dùng thân thể che giấu tay trái.

Nhưng ngay khi tay hắn sắp chạm vào điện thoại.

Trương Huyền nói: “Lão đại Đông Thành Phái ngày xưa, sao hôm nay lại làm cảnh sát?”

Nghe vậy, Choi Dong Uk sắc mặt biến đổi, ánh mắt lập tức lạnh lùng.

Có vẻ như là kinh ngạc, như là phần nộ, như là... bi thương?

Không đợi Trương Huyền suy nghĩ kỹ.

Choi Dong Uk đã dứt khoát từ bỏ việc lấy điện thoại, thay vào đó là trực tiếp tấn công về phía Trương Huyền!

Lần này, Trương Huyền không còn do dự trong lòng!

Vụt!

Chiếc gậy trong tay hắn đâm thẳng tới, nhưng Trương Huyền né được, không đợi Choi Dong Uk phản ứng.

Chương 422: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cảm giác quán quen thuộc lại phủ lên cánh tay hắn!

Vừa muốn rút tay lại, Trương Huyền liền nhanh chóng nắm chặt cổ tay hắn, xoay vặn!

Rắc!

Cảm giác cổ tay bị vặn xoắn thật không dễ chịu.

Dù là Choi Dong Uk, cũng phải đau đớn thả lỏng ngón tay đang nắm chặt.

Và khi hắn buông tay, chiếc gậy tuột khỏi tay rơi xuống!

Khi chiếc gậy sắp chạm đất, Trương Huyền đá mạnh một cái!

Chát một tiếng, chiếc gậy bị đá bay ra xa mười mấy mét!

Thấy Choi Dong Uk còn muốn chống cự, Trương Huyền đá một cái vào bắp chân hắn, khiến hắn quỳ một chân xuống, mặt không tự chủ cúi xuống!

Ngay sau đó, Trương Huyền giơ chân lên đá mạnh!!!

Vút! Vù!!!

Chân phải mang theo luồng gió mạnh, thổi rối tóc Choi Dong Uk, nhưng dừng lại trước mặt hắn.

“Choi cảnh sát, chúng ta nói chuyện chút đi.”

Qua hai hiệp đấu liên tiếp, đều bị người này dễ dàng chế ngự, Choi Dong Uk lúc này đã mất đi ý chí phản kháng.

Nhìn thấy không xa, một người khác cũng bước tới, hần lạnh lùng nói:

“VẬY, CÁC NGƯỜI RỐT CUỘC LÀ AI? TÌM TA ĐỂ LÀM GÌ?”

Trương Huyền không đáp lời, từ người Choi Dong Uk lục ra còng tay, còng tay hần ra sau, lại từ trong người hần lục ra một chiếc ví da cũ kỹ.

Mở ví ra, ngoài một ít tiền, còn có hai thẻ tín dụng và chứng minh thư của hần.

Ở lớp của chứng minh thư, còn kẹp một tấm ảnh hơi ngả vàng.

Trong ảnh, anh em nhà Choi đứng hai bên, Mi Sook đứng giữa.

Ba người giơ tay làm dấu chữ V, đứng trước cửa tiệm nhà họ Lee, trên mặt nở nụ cười tươi như ánh nắng ban mai.

Qua kính phản chiếu ở cửa, Trương Huyền có thể thấy rõ, người chụp bức ảnh này chính là Lee đại thúc.

“NGƯỜI LÀM GÌ VẬY, TRẢ LẠI TẤM ẢNH CHO TA!”

Thấy Trương Huyền lấy ra tấm ảnh, Choi Dong Uk vốn đã ổn định cảm xúc, lại lần nữa giãy giụa cuồng loạn.

Nhưng người đứng sau hần giữ chặt, không cho hần cơ hội phản kháng.

Trương Huyền không nói gì thêm, đặt lại tấm ảnh vào ví, rồi lấy từ túi áo hần ra một tấm thẻ cảnh sát.

Trên đó ngoài ảnh chân dung của Choi Dong Uk , còn ghi rõ tên và chức vụ của hần.

“ĐỘI TRƯỞNG ĐỘI HÌNH SỰ? HAI MƯƠI NĂM QUÁ, NGƯỜI CŨNG KHÔNG TỆ LẮM NHÌ?”

Vừa nói, Trương Huyền vừa nhét tấm thẻ vào túi mình.

“Hai mươi năm?”

Trong đầu Choi Dong Uk nhanh chóng suy nghĩ về thân phận của Trương Huyền.

Trước đó Trương Huyền gọi hắn là ‘lão đại Đông Thành Phái’, hắn đã có chút nghi ngờ.

Bây giờ nghe Trương Huyền nói ‘hai mươi năm’, lập tức thu hẹp phạm vi nghi ngờ.

Hai mươi năm trước đã quen biết hắn, lại biết về Đông Thành Phái...

Ngoài những người hàng xóm của Chợ Thứ Ba, chỉ còn lại kẻ thù.

Nghĩ đến đây, trong mắt Choi Dong Uk lóe lên một tia tàn nhẫn khó nhận ra.

Trương Huyền thấy rõ sự thay đổi trong ánh mắt hắn, nhưng không để ý: “Choi cảnh sát, bây giờ ta có vài chuyện muốn hỏi ngươi, hy vọng ngươi hợp tác...”

“Nếu ta không hợp tác thì sao?” Choi Dong Uk ngắt lời.

Trương Huyền không ngạc nhiên, nếu Choi Dong Uk dễ dàng khuất phục kẻ thù, thì hắn không phải là ‘Dong Uk ca’ mà Trương Huyền biết.

Vì vậy, Trương Huyền giơ ngón tay, nhẹ nhàng gõ vào ví của Choi Dong Uk, ánh mắt đầy ý nghĩa.

Dù không nói gì, nhưng sắc mặt lạnh lùng của Choi Dong Uk lập tức thay đổi, ánh mắt đấu tranh một lúc, rồi cứng nhắc nói:

“Ngươi muốn hỏi gì?”

“Chỉ là vài chuyện liên quan đến công ty công nghệ sinh học CJ...”

.....

Tiến triển của nhóm A của Trương Huyền vẫn khá suôn sẻ.

Nhóm B của Hà thúc cũng không gặp rắc rối gì trên đường đi.

“Theo địa chỉ Wilson cung cấp, điểm tiếp xúc chính là chỗ này...”

Hà thúc nhìn bản đồ trên điện thoại, rồi nhìn lò mổ phía trước không xa.

Lò mổ này trông diện tích không nhỏ, cổng chính còn có ba bảo vệ cao to canh gác.

“Trước tiên liên lạc với người tiếp xúc này đã.” John bên cạnh nói.

Hà thúc gật đầu, theo số điện thoại Wilson đưa mà gọi.

Rất nhanh, điện thoại kết nối, đầu bên kia là âm thanh ầm ĩ của máy móc và một đoạn tiếng Hàn.

Hà thúc nghe không hiểu, chỉ có thể dùng tiếng Anh nói: “Xin chào, chúng ta đến lấy hàng.”

Sau một chút im lặng, đầu bên kia cũng trả lời bằng tiếng Anh: “Xin hỏi có phải ông Trương không?”

“Đúng vậy.” Hà thúc nói: “Chúng ta đang ở ngoài lò mổ, bây giờ cụ thể phải làm gì?”

“Ồ~ các ông đã đến rồi? Xin lỗi, xin chờ một chút, ta sẽ ra đón các ông ngay.”

Nói xong, điện thoại ngắt, Hà thúc cũng gật đầu với John.

Hai người không đợi lâu, khoảng năm phút sau, cổng lò mổ mở ra, một người đàn ông thấp đậm, mặc áo ngắn tay đen, cánh tay đầy hình xăm từ trong bước ra, ngó quanh.

Thấy Hà thúc và John, hắn vẫy tay ra hiệu họ đi tới.

Hai người không chần chừ, tiến lên, người đàn ông mỉm cười tiếp đón:

“Trương tiên sinh phải không? Ta họ Triệu, gọi ta là Tiểu Triệu được rồi, à, để hai vị đợi lâu thật xin lỗi, mời theo ta vào trong.”

Nói rồi, hắn dẫn đường vào lò mổ.

Thái độ của người đàn ông này rất nhiệt tình, lời nói cử chỉ như một nhân viên phục vụ chuyên nghiệp.

Hà thúc và John liếc nhau, Hà thúc thầm nhấn nút tai nghe:

“Nhóm B đang vào tòa nhà mục tiêu...”

Giống như nhóm của Trương Huyền, trên đầu Hà thúc và John cũng có một chiếc máy bay không người lái quan sát từ trên cao.

Chương 423: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hai người theo Tiêu Triệu bước vào lò mổ, vừa vào cửa đã nghe rõ tiếng lợn kêu và máy móc âm ỉ từ xa vọng lại.

“Xin lỗi, ở đây hơi ồn, mũi cũng không dễ chịu lắm, hai vị theo ta, hàng của các vị đã đến từ sáng hôm qua, luôn được cất giữ trong kho không ai đụng vào.”

Tiêu Triệu dẫn Hà thúc và John đi sâu vào trong.

Trên đường, Hà thúc và John liên tục quan sát xung quanh.

Thấy rằng ngoài Tiêu Triệu, nhiều người ở đây cũng có hình xăm trên người, và hình xăm của họ khá giống nhau.

Tiêu Triệu nhận thấy ánh mắt của hai người, cười cười nhưng không giải thích.

Dẫn hai người đến trước một kho, bảo họ chờ một chút, rồi một mình bước vào trong.

Khi xung quanh không có ai, John nói với Hà thúc: “Chỗ này trông không bình thường lắm, trên đường đi, ta thấy ít nhất bảy tám người mang theo súng.”

Hà thúc ngạc nhiên nhướn mày, vừa rồi hắn không chú ý nhiều lắm, nhưng vẫn nói:

“Dù sao cũng là người giúp chúng ta buôn lậu vũ khí, không thể là người tốt được.”

“Ừm.” John gật đầu: “Lấy được hàng rồi đi ngay.”

Khi hai người đang nói chuyện, một chiếc xe sang màu đen từ xa chậm rãi chạy tới.

Xe dừng lại gần hai người, cửa ghế phụ và cửa sau bên phải cùng mở.

Một người đàn ông trung niên mặc vest từ ghế sau bước xuống, nhanh chóng chạy quanh xe, đến trước cửa xe bên kia, vui vẻ mở cửa:

“Xã trưởng An, xin cẩn thận cửa xe...”

Lời chưa dứt, một cây gậy chống vang lên.

Một người đàn ông trung niên mặc áo khoác đen, đeo kính, mặt nghiêm nghị từ từ bước ra.

“Xin chờ một chút, ta sẽ gọi Tiểu Triệu ra ngay.”

Nói xong, người đàn ông trung niên vội chạy vào kho lớn tiếng gọi: “Này! Đồ chết bầm, cầm cái gì vậy? Xã trưởng An đến rồi, mau mang đồ của xã trưởng ra đây!”

“Ngay lập tức...”

Hà thúc và John nhìn vào cửa kho, thấy Tiểu Triệu vừa kéo xe đẩy chồng ba chiếc vali lớn ra, liền bị người đàn ông trung niên đá vào mông.

Không còn cách nào, Tiểu Triệu phải đặt xe đẩy xuống, quay lại kho, thở hắt hên bung ra một chiếc hộp gỗ có khóa.

“Nhanh lên, làm chậm trễ việc của xã trưởng An coi chừng ta xử ngươi.”

Người đàn ông trung niên mắng nhỏ một câu, rồi mang hộp nhỏ chạy ra, khuôn mặt tươi cười lại xuất hiện, cúi người chạy đến trước xã trưởng An, đưa hộp lên:

“Xã trưởng An, đây là thứ ngài cần.”

“Ừm.”

Xã trưởng An gật đầu, vệ sĩ bên cạnh nhận hộp, kiểm tra bên trong không sai, hai người lập tức lên xe.

Khi xe từ từ khởi động, người đàn ông trung niên và Tiểu Triệu cúi chào, lớn tiếng: “Xã trưởng An đi thông thả!”

Đợi xe của xã trưởng An khuất khỏi tầm nhìn, người đàn ông trung niên mới đứng thẳng dậy, lau mồ hôi trên trán: “Hừ...”

Sau đó, nhìn về phía Hà thúc và John.

Tiểu Triệu vội nói: “Hai vị này đến lấy hàng.”

Nghe vậy, người đàn ông trung niên nhú mày: “Vậy còn không mau giao hàng cho người ta?”

“Vâng vâng...”

Tiểu Triệu nhanh chóng vào kho, kéo xe đẩy đến trước mặt hai người, hơi xin lỗi:

“Để hai vị đợi lâu, vừa rồi là cổ đông lớn của chúng ta, thật xin lỗi... Đây là hàng của các vị, cần mở ra kiểm tra không?”

John nhìn Tiểu Triệu: “Ở đây có tiện không?”

Tiểu Triệu gõ đầu: “Nhìn ta này... Hai vị theo ta, chúng ta có phòng riêng, có thể cho hai vị kiểm tra kỹ.”

Nói xong, dẫn hai người vào một phòng nhỏ chỉ có một cái bàn gỗ.

Phòng không lớn, giống như phòng thẩm vấn bình thường.

Ngoài bàn ra, chỉ có một đèn treo, không có cửa sổ, cũng không có camera.

“Vậy, ta không làm phiền nữa, hai vị tự nhiên.”

Đặt hộp xuống, Tiểu Triệu ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa.

“Được rồi, bắt đầu kiểm tra.”

John trực tiếp đặt một trong những chiếc hộp nặng hơn lên bàn.

Khi mật mã được giải khóa, chiếc hộp từ từ mở ra.

Bên trong, sắp xếp gọn gàng là ba khẩu súng trường tấn công MCX có ống giảm thanh, cùng với hai khẩu súng tiểu liên MPX cũng có ống giảm thanh.

Năm khẩu súng được cố định bằng dây buộc ở một bên của hộp, mặc dù không có băng đạn nhưng trông vẫn rất đáng sợ.

Ở phía bên kia của hộp, có tám khẩu súng lục cũng được cố định bằng dây buộc, cùng với bao súng tương ứng.

Glock 17, Glock 19, SIG P226...

Khác với những khẩu súng trường, những khẩu súng lục này đều đã có băng đạn lắp sẵn.

Bên cạnh súng lục, còn có hơn chục loại vũ khí lạnh, bao gồm cả dao móc của Reeves, dao chiến thuật và dao ngắn của nhóm Trương Huyền.

Tất cả các loại súng và vũ khí trong hộp này đều được mua lại từ nhà buôn vũ khí ở London, Philip, sau khi họ hoàn thành nhiệm vụ săn lùng Duke.

Sau khi thử nghiệm và làm quen một thời gian ngắn, chúng đã được gửi đến đây thông qua quan hệ của Wilson.

John lấy kéo cắt dây buộc cố định một khẩu Glock 19, tháo băng đạn ra xem, bên trong đã được nạp đầy đạn vàng.

Sau khi lắp lại băng đạn, kéo chốt nạp đạn.

“Cạch!”

Nghe tiếng đạn nạp vào buồng đạn, John nhận định khẩu súng này không có vấn đề gì.

Anh lấy một bao súng giấu vào thắt lưng, cẩn thận đặt khẩu Glock đã được bật an toàn vào đó.

Cảm thấy an toàn hơn khi có súng bên mình, John tiếp tục kiểm tra các vũ khí khác.

Cùng lúc đó, Hà thúc cũng mở chiếc hộp thứ hai.

Chương 424: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trong hộp này không có súng ống, mà chứa một số áo chống đạn và nhiều phụ kiện chiến đấu như mũ bảo hiểm, kính nhìn đêm và đai chiến thuật.

Mặc dù Hà thúc không phải là lính chiến chuyên nghiệp, nhưng đi theo Trương Huyền và những người khác lâu ngày, chú cũng có khả năng nhận biết trang bị cơ bản.

Xác nhận những trang bị này không có vấn đề, Hà thúc mở chiếc hộp nhỏ hơn bên cạnh.

Trong hộp này chứa đầy băng đạn và đạn dự phòng.

Hà thúc lấy hai băng đạn Glock đầy đạn đưa cho John và nói:

“Cơ bản là không có vấn đề gì, trước khi chúng ta nhận, các hộp này chưa bị mở lần thứ hai, dịch vụ ‘giao hàng quốc tế’ này cũng khá đáng tin cậy.”

“Ừ.”

John nhận băng đạn dự phòng và nhét vào túi quần, đồng thời đưa cho Hà thúc một khẩu súng Glock: “Súng không có vấn đề gì, nhiệm vụ của chúng ta coi như hoàn thành.”

Giống như John, Hà thúc cũng trang bị một bao súng giấu kín, rồi ấn nút liên lạc:

“Đây là nhóm B, gọi nhóm C, chúng ta đã lấy hàng thành công, giờ chuẩn bị quay về, nhưng hàng nhiều quá, chúng ta cần một chiếc xe để chở về.”

“Nhóm C nhận được, chúng ta đợi các người ở khách sạn.”

Sau khi báo cáo tình hình, hai người đóng lại các hộp và mở cửa phòng, John chịu trách nhiệm chuyển các hộp trở lại xe đẩy.

Hà thúc đi tìm Triệu mập để bàn bạc.

Nghe Hà thúc muốn tìm xe chở hàng về, Triệu mập vỗ ngực nói:

“Hai vị không cần phiền phức, chúng ta có vài chiếc xe chở thịt lợn đang rảnh, các người không chê thì cứ chọn một chiếc lái về, để xe đâu cũng được, xe có định vị, lát nữa ta sẽ cho người đến lấy.”

“VẬY LÀM PHIỀN QUÁ...”

“Không sao, các người trả tiền vận chuyển nhiều thế, chúng ta chỉ cho mượn xe thôi, chuyện nhỏ.”

Hà thúc từ chối vài lần rồi cuối cùng cũng vui vẻ đồng ý.

Trong lúc Triệu mập gọi xe, Hà thúc báo lại tình hình cho John.

John không để ý, vì dù sao cũng cần xe, có sẵn là tốt nhất.

Mặc dù nhìn Triệu mập và nhóm của hắn không phải người tốt, nhưng họ là kênh liên lạc do Wilson tìm.

Họ vẫn khá yên tâm.

Tất nhiên.

Ngay cả khi Triệu mập thực sự có ý đồ xấu...

Tin rằng người thiệt thòi cuối cùng sẽ không phải là họ.

Thời gian trôi qua, đã là chín giờ tối.

Sau khi biết được thông tin cần thiết từ Choi Dong Uk , Trương Huyền và Khoa quay lại khu vực gần trạm nghiên cứu

số một.

Chris, người luôn ở lại đây, thông báo rằng không lâu trước khi Trương Huyền quay lại, cảnh sát tại hiện trường trạm nghiên cứu đã rút hết.

Ngay cả dây cảnh giới cũng được dỡ bỏ, không biết liệu họ đã thu thập đủ thông tin tại hiện trường hay chưa.

Tuy nhiên, vì không có vũ khí trang bị, ba người không tiếp tục ở lại mà trở về khách sạn.

“Trương ca, trang bị đã ở đây rồi.”

Vừa vào cửa, Hà thúc liền giơ tay chào Trương Huyền.

Trương Huyền gật đầu bước vào, nhìn các loại súng và vũ khí trải đầy trên bàn.

Hắn cầm lên một khẩu MCX không có băng đạn, kéo chốt vài lần rồi đặt lại lên bàn.

Lúc này, Chí Vĩ bên cạnh lên tiếng: “Đúng rồi đại ca, lúc bảy giờ tối, trưởng nhóm Yoon gọi điện về.”

“Ồ? Nói gì?”

“Hắn nói tối nay phải ở lại công ty để phối hợp điều tra với Arthur, có lẽ không thể tới được, sáng mai sẽ đến đưa chúng ta tới công ty CJ Biotechnology, tiện gặp người phụ trách.”

Gặp người phụ trách sao?

Trương Huyền gật đầu hiểu rõ.

Cũng phải, dù sao nhiệm vụ lần này là do giám đốc công ty này đề xuất.

Giờ họ đến điều tra, tất nhiên phải gặp người chủ chốt.

Hà thúc hỏi: “Đúng rồi, trưởng nhóm Yoon có nói tên người phụ trách là gì không?”

“Nói là Park Min Rim, người Hàn Quốc.”

“Vậy à...”

Hà thúc nhìn Trương Huyền hỏi: “Đúng rồi Trương ca, nhiệm vụ hôm nay của các người thế nào? Có phát hiện gì không?”

Trương Huyền gật đầu, kể lại những gì anh đã làm hôm nay...

“Chúng ta không phát hiện được thông tin hữu ích tại hiện trường, những kẻ bắt cóc rất chuyên nghiệp, ngoài vài dấu chân, không để lại dấu vân tay, tóc hay da...”

“Không chỉ vậy, dù vì thời gian gấp, bọn chúng chưa kịp phá hủy camera giám sát, nhưng tất cả video giám sát và tệp sao lưu đã bị giao nộp...”

“Sở dĩ ta rời hiện trường nhanh, là vì không lâu trước, cấp trên là cảnh sát trưởng đột nhiên gọi ta, yêu cầu ngừng điều tra vụ này, người cũng biết, ta chỉ là một đội trưởng cảnh sát thường, không thể trái lệnh...”

“Nếu không có gì bất ngờ, vụ này liên quan đến một số nhân vật lớn, có thể là tài phiệt hoặc quan chức, công ty CJ Biotechnology đã trở thành cá nằm trên thớt...”

Nhìn Choi Dong Uk kể lại những gì anh biết, Trương Huyền nhíu mày trầm tư.

Nếu Choi Dong Uk không nói dối...

Một vụ bắt cóc bình thường có thể khiến cảnh sát trưởng ra lệnh ngừng điều tra, chắc chắn có điều mờ ám phía sau.

Xem ra, vụ này phức tạp hơn ta tưởng...

“Ta biết đại khái thế thôi...”

Choi Dong Uk nhìn Trương Huyền lạnh lùng nói: “Nếu ngươi định điều tra vụ này, ta khuyên ngươi nên bỏ qua, ngươi có thể giỏi võ, nhưng giỏi mấy cũng không đỡ nổi vài viên đạn? Chết giữa đường, ta lại phải mất công điều tra nguyên nhân cái chết của ngươi.”

“Ngươi không cần lo lắng chuyện đó.” Trương Huyền giọng bình thản: “Ngoài chuyện này, ta còn một câu hỏi muốn hỏi ngươi.”

Chương 425: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Gì?” Choi Dong Uk nheo mắt.

“Ta muốn biết, hai mươi năm trước, Đông Thành Phái đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe vậy, Choi Dong Uk giật mình, nhưng không nói.

Trương Huyền ngồi xuống trước mặt Choi Dong Uk, chờ một lúc, Choi Dong Uk đột nhiên hỏi lại:

“Người rút cuộc là ai?”

Trương Huyền đáp: “Cố nhân.”

“Hừ, ta không nhớ hai mươi năm trước, ta có quen người là cố nhân.”

Choi Dong Uk dù sao cũng là cảnh sát kỳ cựu mười mấy năm.

Dù Trương Huyền lúc này đeo khẩu trang và găng tay, che phần lớn đặc điểm da.

Nhưng vùng da hở ở khoeo mắt vẫn để lộ tuổi của Trương Huyền.

Không quá ba mươi tuổi.

Điều này có nghĩa, hai mươi năm trước, Trương Huyền nhiều lắm cũng chỉ là đứa trẻ.

Một đứa trẻ vài tuổi... lại nói gì đến cố nhân?

Thấy Choi Dong Uk tiếp tục im lặng, Trương Huyền biết anh không muốn nói, nên không ép, tiện tay ném chìa khóa

còng tay cách Choi Dong Uk hai mét, rồi đứng dậy.

“Được rồi, Choi cảnh sát, hôm nay làm phiền người nhiều, rất xin lỗi, nếu có cơ hội... ta mời người uống rượu.”

Nói xong, Trương Huyền ra hiệu cho Khoa đang canh gác, hai người bước đi.

Choi Dong Uk ngồi trên đất, nhìn theo họ đi xa, lập tức bật dậy, nhặt chìa khóa trước mặt, mất chút công sức mới mở được còng tay.

“Ah... Shit...”

Nhìn theo hướng Trương Huyền và Khoa rời đi, Choi Dong Uk mặt mày nghiêm trọng và nghi ngờ:

“Người này... rốt cuộc là ai?”

Không biết có phải ảo giác, khi Trương Huyền nói câu cuối cùng, lòng Choi Dong Uk đột nhiên dâng lên cảm giác quen thuộc khó tả.

Như thế... thực sự đã từng uống rượu với người này.

...

“... Trên đây là tất cả những gì ta biết, tóm lại, lần này thu hoạch không nhiều, cụ thể phải chờ gặp giám đốc công ty ngày mai mới rõ.”

Trương Huyền nói.

Người ngồi trên sofa nhìn nhau.

Lâu sau, Chris lên tiếng: “Vậy, tối nay chúng ta có cần quay lại trạm nghiên cứu không? Giờ cảnh sát đã rút, trang bị cũng có rồi, muốn lên vào chắc không khó.”

“Nhưng BOSS vừa nói, giờ trạm nghiên cứu không còn thông tin hữu ích nữa mà?” Reeves khoanh tay nói.

“Nhưng nếu đội trưởng cảnh sát đó nói dối thì sao?”

Chris nhìn Trương Huyền.

Trương Huyền suy nghĩ một lúc, lắc đầu: “Khả năng hắn nói dối không lớn... dù có thông tin nghi ngờ, nhiều cảnh sát đã ra vào, chắc chắn đã phá hủy rồi.”

“Được rồi...” Chris nghĩ lại, đành gật đầu không nói thêm.

“Được rồi.”

Trương Huyền đứng dậy:

“Cũng muộn rồi, hôm nay tạm dừng, mọi người về nghỉ ngơi đi, nhớ mang theo vũ khí, dù ra ngoài hay làm gì, nhất thiết phải có súng bên mình, ta có linh cảm, nhiệm vụ lần này không dễ dàng.”

“Rõ, BOSS.”

Sáng hôm sau, trưởng nhóm Yoon đến gõ cửa.

“Chào buổi sáng Trương tiên sinh, chào các vị, xem ra các vị đã chuẩn bị xong.”

Vừa vào cửa, trưởng nhóm Yoon đã thấy mọi người trong đội đã mặc đầy đủ trang bị.

“Trưởng nhóm Yoon.” Trương Huyền bước lên nói: “Sớm thế này, Chủ tịch Park chắc chắn có thời gian gặp chúng ta chứ?”

“Tất nhiên.”

Lúc này, mắt trưởng nhóm Yoon hơi quàng thâm, quần áo vẫn là bộ hôm qua, rõ ràng, đêm qua hẳn thật sự bận rộn cả đêm ở công ty với Arthur.

Thậm chí không có thời gian thay quần áo, vội vàng đến đón Trương Huyền và nhóm.

“Chủ tịch chúng ta là người siêng năng, việc công không bao giờ lơ là, nhiều năm rồi, ta chưa thấy hấn đi làm muộn, so với hấn, ta còn thua kém...”

Sau khi khen chủ tịch một phen, trưởng nhóm Yoon cười nói: “Được rồi, mời các vị theo ta, xe đang đợi.”

“À đúng rồi...” Trương Huyền đột nhiên ngắt lời: “Hai đội viên của ta không khỏe, có thể do không hợp khí hậu, ta muốn họ ở lại khách sạn nghỉ ngơi, không biết có tiện không...”

“Ồ?” Trưởng nhóm Yoon ngạc nhiên, nói: “Không sao, chủ tịch không để ý chuyện này, còn hai đội viên của các vị... cần ta sắp xếp họ đi bệnh viện không?”

“Không cần, họ nghỉ một chút là được.”

“Được, có gì cần cứ nói.”

Trưởng nhóm Yoon không hỏi thêm, dẫn Trương Huyền và nhóm xuống lầu.

Hai đội viên “không hợp khí hậu”...

Lúc này đang ở trên sân thượng khách sạn, điều khiển máy bay không người lái.

Vâng, chính là Chí Vĩ và Reeves .

“Máy bay đã cất cánh, camera đang hoạt động...”

.....

CJ Biotechnology tọa lạc tại tầng trung của một tòa nhà văn phòng bên cạnh Bảo tàng Thành phố Incheon, thuộc quận Yeonsu.

Vì công việc hành chính hàng ngày không nhiều, toàn bộ khu văn phòng của công ty chỉ có khoảng hai ba chục người.

Khi Trương Huyền và nhóm lên đến nơi, giám đốc công ty Park Min Rim đang tán tỉnh cô lễ tân.

Dù ông đã là một người đàn ông trung niên, nhưng nhờ có địa vị và tiền bạc, chỉ cần vài câu chuyện cười bậy bạ, cũng khiến cô lễ tân xinh đẹp đỏ mặt và cười tươi.

“Khụ khụ... Chủ tịch, Trương tiên sinh và nhóm của hắn đã đến.”

Nhìn thấy chủ tịch của mình không đứng đắn, trưởng nhóm Yoon từ xa đã lớn tiếng ho khan vài tiếng, bước nhanh vào cửa, khẽ cúi mình nói.

“Hử?” Nghe vậy, Chủ tịch Park quay đầu lại, quả nhiên thấy Trương Huyền và nhóm đang bước tới.

“Ai da ai da, đây chắc là Trương Huyền tiên sinh phải không? Nghe danh không bằng gặp mặt, ngài quả thực đúng như Wilson tiên sinh nói, rất lịch lãm, còn đội viên của ngài, nhìn là biết rất tài năng rồi...”

Chương 426: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chủ tịch Park cười tươi, bước nhanh ra khỏi cửa công ty, đưa tay chào Trương Huyền.

Dù Trương Huyền hơi ngạc nhiên về sự nhiệt tình của Chủ tịch Park, nhưng cũng không tiện làm mất mặt hắn, mỉm cười đưa tay ra nói:

“Chủ tịch Park, ngài quá khen rồi, chúng ta chỉ là một đội nhỏ, so với ngài vẫn còn kém xa...”

“Trên đường đến đây, trưởng nhóm Yoon còn kể với ta rằng ngươi là một người rất tận tâm, nhiều năm nay luôn cẩn thận quản lý công ty CJ Biotechnology, không dám lơ là chút nào. Vừa nhìn là biết ngay, dù bận rộn thế nào, ngươi vẫn dành thời gian khích lệ tinh thần nhân viên của mình, thật đáng khâm phục...”

Trước những lời khen hơi châm biếm của Trương Huyền, Chủ tịch Park không hề cảm thấy xấu hổ, ngược lại cười lớn: “Hahaha, công ty chúng ta luôn có không khí như vậy, từ trên xuống dưới, ai cũng muốn làm việc chăm chỉ... Trưởng nhóm Yoon, tôi qua vất vả rồi, hãy về nghỉ ngơi đi.”

“Vâng, chủ tịch.” Trưởng nhóm Yoon làm việc suốt đêm, cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, thở phào nhẹ nhõm, gật đầu chào Trương Huyền và nhóm rồi tháo thẻ công tác, quẹt thẻ ra về.

Chủ tịch Park cười, đưa Trương Huyền và nhóm vào công ty, tìm một phòng họp ngồi xuống.

“Mời các vị ngồi, ta đã bảo thư ký chuẩn bị sẵn cà phê, trà và bánh ngọt, sẽ có ngay thôi.”

“Chủ tịch Park không cần phải phiên chế, chúng ta đến đây chủ yếu là để bàn chuyện chính...”

Trương Huyền nói, liền đi thẳng vào vấn đề.

Nhận lấy bản nhiệm vụ từ tay Hà thúc, đặt trước mặt Chủ tịch Park.

“Trương tiên sinh quả thật là người thẳng thắn...”

Chủ tịch Park cầm bản nhiệm vụ lên xem qua, ánh mắt lóe sáng.

“Dựa theo thông tin chúng ta có được, tác giả gốc của tài liệu ‘CRT-07’ đã bị bắt cóc vào rạng sáng hôm trước bởi những người không rõ danh tính. Ta muốn hỏi, ngài có biết về chuyện này không?”

“Tất nhiên là biết chứ.”

Chủ tịch Park gật đầu nói: “Không giấu gì các vị, ta và tiến sĩ Wang từng là bạn cùng trường, rất thân thiết. Lần này hấn bị bắt cóc, ta lo lắng hơn bất kỳ ai khác. Thật sự, mấy ngày nay ta ăn không ngon ngủ không yên...”

Nói rồi, Chủ tịch Park thể hiện vẻ mặt đau buồn, thở dài.

Nhưng...

Nhớ lại việc hấn vừa trêu chọc cô lễ tân, ai nấy đều có biểu cảm kỳ quặc.

Không để ý đến sự thay đổi của mọi người, Chủ tịch Park tiếp tục nói:

“Hôm qua ta đã đến thăm cảnh sát trưởng Incheon. Hấn nói vụ mất tích của tiến sĩ Wang rất kỳ lạ, bọn bắt cóc rõ ràng là những chuyên gia. Dù chưa tìm ra nhiều thông tin hữu ích,

nhưng nghe nói gần đây có một tổ chức lính đánh thuê quốc tế nhập cảnh qua cảng Incheon. Không loại trừ khả năng những chuyên gia này chính là đám lính đánh thuê đó...”

Cộc cộc cộc.

Đúng lúc này, cửa phòng họp bị gõ.

“Vào đi.”

Cửa mở ra, thư ký Kim cùng hai nữ nhân viên bước vào.

“Chủ tịch, cà phê, trà và bánh ngọt đã có.”

“Ừ.”

Chủ tịch Park nhận một ly cà phê, nói với mọi người:

“Các vị đừng khách sáo, muốn ăn gì uống gì cứ tự nhiên, lát nữa nói chuyện xong, chúng ta cùng đi uống vài ly. Ta đã đặt chỗ ở một nhà hàng Nhật gần công ty, rượu sake ở đó rất ngon, mời các vị nhất định nể mặt đến nhé, haha...”

Nhìn thấy vẻ mặt Chủ tịch Park từ buồn bã, nghiêm trọng chuyển sang thư thái, tận hưởng khi nhấp vài ngụm cà phê...

Trong lòng Trương Huyền và nhóm không khỏi dâng lên một chút nghi ngờ.

Biểu hiện của người này...

Có phải quá rõ ràng không?

Cuộc gặp này không kéo dài quá lâu, hai bên trao đổi một số thông tin rồi coi như kết thúc.

Tuy nhiên, lời mời đi ăn của Chủ tịch Park, Trương Huyền đã từ chối.

Một phần vì Trương Huyền không thích ăn đồ sống.

Phần khác...

Chủ yếu là không muốn thử cảm giác của phóng xạ trên đầu lưỡi.

Trong thang máy.

“Chủ tịch Park này nhìn qua đã thấy quá đáng ngờ rồi...”

Nhìn số tầng nhảy từng bậc, John rút một điều thuốc ngậm vào miệng, nhưng sau khi nhìn quanh, vẫn chưa châm lửa.

“Quả thật rất khả nghi.”

Trương Huyền gật đầu: “Nhưng vì quá đáng ngờ, nên ta lại không nghĩ hẳn liên quan đến vụ mất tích của tiến sĩ Wang.”

“Tại sao?”

Trương Huyền lắc đầu: “Ta cũng không rõ, chỉ là trực giác thôi.”

“Ồ? Ta nghe nói phụ nữ có giác quan thứ sáu, BOSS, người cũng có sao?”

“Hahaha...” Mọi người trong thang máy cười ồ lên.

Trương Huyền cũng cười: “John, biết người lâu rồi, ta mới thấy người biết đùa đấy... Nhưng nói nghiêm túc, thường thì không ai viết ‘ta là hung thủ’ trên mặt mình, trừ khi hẳn là một tên ngốc.”

“Đúng vậy.” Chris góp ý: “Ta nghi ngờ Chủ tịch Park có vấn đề, nhưng vấn đề đó chắc không liên quan đến chúng ta.”

Vừa nói, thang máy đã đến tầng một.

Vừa bước ra khỏi thang máy, mọi người đã thấy Arthur với gương mặt mệt mỏi, tay cầm laptop và túi bánh mì từ ngoài đi vào.

Thấy mọi người, Arthur vui mừng giơ tay chào: “Chào, sao các người lại đến đây?”

Nói rồi, nhìn thấy tay mình cầm túi bánh mì, anh vội hỏi:

“Các người đã ăn sáng chưa? Ta vừa mua một ít, dù không nhiều...”

“Người sẽ bị đói, vì ta ăn rất khỏe... Nhưng đừng lo, Arthur, chúng ta không phải cướp.”

Chris, người thân với Arthur như Chí Vĩ, vỗ vai hắn và hỏi:

Chương 427: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nghe trưởng nhóm Yoon nói, người đã điều tra ở CJ cả đêm qua?”

Nghe vậy, Arthur gãi đầu cười ngượng: “Trưởng nhóm Yoon là người rất tốt, hôm qua làm phiền hẳn quá nhiều...”

“Vậy, có thu hoạch gì không?”

Arthur nghiêm túc gật đầu: “Thật ra ta đã phát hiện một số điều...”

Chưa kịp nói hết, Arthur đã bị Chris bịt miệng kéo ra ngoài tòa nhà.

Trương Huyền liếc nhìn camera an ninh trên trần, không nói gì, cùng đi ra ngoài.

Trong khi đó, ở phòng giám sát của CJ Biotechnology.

Chủ tịch Park cầm ly cà phê nhìn màn hình giám sát các vị khách rời đi: “Ồi chao, đám người này làm việc thật tận tâm, thư ký Kim, họ thuộc công ty nào nhỉ?”

Thư ký Kim đứng bên cạnh, chỉnh lại kính: “Là công ty an ninh Thần Tinh, chủ tịch.”

“Thần Tinh... tuyệt vời. Nếu sau này có chuyện gì chúng ta không giải quyết được, thuê họ cũng không tệ, haha...”

Chủ tịch Park cười một lúc, rồi hỏi: “Đúng rồi, về Arthur...”

“Ngài yên tâm, những gì hần có thể phát hiện, đều là những thứ chúng ta muốn hần thấy.”

“Vậy thì tốt...”

Chủ tịch Park vỗ ngực: “Ôi, thư ký Kim, ta ngày càng không thể thiếu người. Nếu một ngày nào đó người rời đi, ta chắc không ăn nổi cơm nữa.”

“Về việc ngài ăn cơm, ta rất tin tưởng.”

“Ha ha ha, người thật biết đùa...”

.....

Trong một phòng riêng của quán cà phê gần công ty CJ Biotechnology.

“Chủ tịch Park năm nay đã 48 tuổi, nhưng chưa từng kết hôn. Bề ngoài hần có vẻ phóng đảng, nhưng chưa bao giờ hành động, ít nhất là theo những gì ta điều tra được. Hần không có tình nhân, thậm chí không có bạn tình...”

Nghe Arthur nghiêm túc kể về đời sống tình cảm của Chủ tịch Park, Chris bóp trán:

“Vậy... người cả đêm chỉ điều tra ra điều này? Đừng nói với ta, Chủ tịch Park thực ra là gay nhé?”

“Tất nhiên không phải.”

Arthur tháo kính, lấy khăn lau kính:

“Ngoài ra, ta còn phát hiện, tài chính công ty có một số sơ hở không rõ ràng. Ghi chép cho thấy Chủ tịch Park đã sử dụng một số thủ đoạn phi pháp để trục lợi cá nhân. Số tiền ước tính trong ba năm qua là khoảng hơn một triệu đô la.”

“Vậy... điều đó có nghĩa gì?” Chris ngạc nhiên hỏi.

Lúc này, Hà thúc bất ngờ lên tiếng: “Chỉ hơn một triệu thôi à?”

“Mới?”

Mọi người nhìn Hà thúc.

Hà thúc giải thích:

“Ta đã xem qua cấu trúc cổ phần của công ty CJ. Dù công ty đã bị mua lại, nhưng theo luật pháp Hàn Quốc, giám đốc... hay chúng ta gọi là CEO, vẫn giữ một phần cổ phần. Dù không nhiều, nhưng mỗi năm nhận cổ tức cộng với lương của Công ty tài chính Worle trả, tổng số tiền không dưới một triệu đô la. Mạo hiểm phạm tội chỉ để kiếm số tiền đó... thật sự quá ít.”

Arthur ngạc nhiên nhìn Hà thúc: “Đúng, đó chính là điều ta muốn nói. Người thật lợi hại.”

Hà thúc khiêm tốn xua tay:

“Chỉ là ta từng thấy những chuyện tương tự trước đây, không có gì đặc biệt... Arthur, nếu là vấn đề tài chính, ta nghĩ người không cần điều tra thêm nữa. Dù có điều tra một năm rưỡi, kết quả cuối cùng cũng chỉ là những gì họ muốn người thấy.”

“Đúng, tôi qua khi phát hiện những điều này, ta cũng nghĩ như vậy.”

Arthur thở dài: “Vì thế ta chuyển hướng, nhờ một người bạn làm trong cơ quan chính phủ Hàn Quốc điều tra về Chủ tịch Park.”

“Có thu hoạch gì không?”

“Có chứ.”

Arthur gật đầu, mở laptop, hiển thị một tài liệu.

Nội dung tài liệu khiến mọi người không khỏi kinh ngạc!

Park Min Rim, nam, 48 tuổi.

Năm 1995 nhập học Đại học Hanyang, khoa Y Hàn Quốc. Thành tích xuất sắc, trong thời gian học đã nhiều lần giành giải thưởng chuyên ngành và học bổng.

Nhưng sau khi tốt nghiệp một năm, Park Min Rim vì lý do nào đó không đi làm, cuối cùng phải chọn nhập ngũ.

Do năng lực cá nhân xuất sắc, sau một năm rưỡi nhập ngũ, Park Min Rim được đặc cách chọn vào Đội đặc nhiệm Thực Nhân Sa (Cá mập ăn thịt người) của Hàn Quốc.

Sau nửa năm huấn luyện cường độ cao, Park Min Rim nhận nhiệm vụ thực chiến đầu tiên.

Chi tiết nhiệm vụ không rõ, nhưng sau không lâu, Park Min Rim lấy lý do bệnh tật, xin xuất ngũ.

Sau khi xuất ngũ, Park Min Rim trải qua một giai đoạn khó khăn, nhưng nhanh chóng hồi phục nhờ sự khuyến khích của bạn thân Wang Deok Yeap.

Vài năm sau, Park Min Rim và Wang Deok Yeap cùng sử dụng kiến thức chuyên môn và quan hệ học đường, thành lập công ty dược phẩm, đặt tên là ‘Min Deok’.

Nhưng do quản lý kém, chưa đầy ba năm, công ty dược phẩm này đã phá sản, Park Min Rim và Wang Deok Yeap cũng mắc một khoản nợ khổng lồ.

Sau khi công ty phá sản một năm.

Wang Deok Yeap bị bệnh nặng, phải nhập viện điều trị, Park Min Rim cũng vì vấn đề nợ nần mà rơi vào tình trạng bế tắc.

Đầu năm 2010, Park Min Rim biến mất vài tháng, sau đó không rõ từ đâu có một khoản tiền lớn, không chỉ trả hết nợ, mà còn thanh toán toàn bộ chi phí y tế cho Wang Deok Yeap.

Năm 2011, Wang Deok Yeap xuất viện, hai người họ vào cuối năm ấy lại một lần nữa quyết tâm làm lại từ đầu.

Công ty Công nghệ Sinh học CJ từ đó ra đời!

Rút kinh nghiệm từ lần trước, Park Min Rim và Wang Deok Yeap chia nhau, một người phụ trách quản lý công ty, một người phụ trách nghiên cứu sản xuất.

Dưới sự hợp tác phân công này, công ty Công nghệ Sinh học CJ đã đạt được thành tích rất tốt.

Chương 428: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng, vào năm 2017, tổng thống Nam Hàn là Park bị luận tội và phải từ chức, rồi vào tù.

Chính sau sự kiện này, tất cả các công ty và cá nhân hợp tác với công ty Công nghệ Sinh học CJ đều lần lượt hủy bỏ tất cả các hợp đồng và đơn đặt hàng tiếp theo.

Năm 2018, Park Min Rim và công ty Công nghệ Sinh học CJ của hắn, sau khi bán hết toàn bộ gia sản mà vẫn không đủ khả năng duy trì, cuối cùng bị tập đoàn Công ty tài chính Worle của Đế quốc Anh chính thức mua lại.

Hiện nay, công ty Công nghệ Sinh học CJ đã trở thành một trung tâm nghiên cứu ở nước ngoài của Công ty tài chính Worle.

Còn Park Min Rim, tuy vẫn mang danh là giám đốc, nhưng thực tế quyền lực đã không còn bao nhiêu.

Nhưng kỳ lạ là, trong vòng năm năm gần gũi, hắn không chỉ mua lại toàn bộ bất động sản của mình trước đây, mà còn mua được nhiều tài sản ở nước ngoài.

Dù không thể thống kê chính xác, nhưng riêng trong nước, dưới tên hắn, đã sở hữu gần trăm tỷ won tài sản.

Hiện tại, các cơ quan chính phủ mặc dù đã tiến hành một loạt các cuộc điều tra với Park Min Rim, nhưng vẫn chưa tìm được bất kỳ manh mối nào...

...

Trên đây, gần như là toàn bộ tiểu sử cuộc đời của giám đốc Park Min Rim.

“Chúa ơi...” Dù đã trải qua nhiều chuyện lớn, Chris khi nhìn thấy bản lý lịch này cũng không khỏi hít một hơi lạnh.

Trước đó, hắn luôn nghĩ rằng Park chủ tịch này chỉ là một kẻ béo ú suốt ngày ăn uống, nhưng ai mà ngờ được quá khứ của hắn lại ly kỳ đến vậy.

Những việc hắn đã làm và những thành tựu đạt được, bất cứ điều gì trong số đó đều đủ để nghiền nát không ít người bình thường.

“Vấn đề hiện tại là, ta hoàn toàn không thể tìm ra nguồn gốc tài sản dưới tên hắn.”

Arthur thở dài bất lực: “Dù ta cũng muốn làm thêm giờ để sớm hoàn thành nhiệm vụ của công ty, nhưng cơ thể ta thật sự không chịu nổi nữa rồi...”

Nói rồi, Arthur cười khỏ xoa xoa thái dương.

Vốn đã không ngủ cả đêm, sau khi nạp thêm một ít tinh bột, một cơn mệt mỏi mãnh liệt đã xâm chiếm tâm trí hắn.

Hiện giờ hắn thật sự cần nghỉ ngơi một chút.

Nhìn khuôn mặt có phần nhợt nhạt của Arthur, Trương Huyền nói: “Arthur, hay là ngươi cứ về nghỉ ngơi một giấc đi, điều tra kiểu này không thể gấp trong một hai ngày được.”

Arthur lúc này cũng không cố gắng nữa, gật đầu nói: “Cũng được... Vậy ta đi bắt xe đây, có ai muốn về cùng không?”

Nói rồi, Arthur có chút mong đợi nhìn Trương Huyền và mấy người.

Nhưng sau khi Trương Huyền và mọi người nhìn nhau, Chris có chút tiếc nuối nói: “Xin lỗi, ta e là không thể về cùng người được, Arthur, một lát nữa bọn ta còn có việc phải làm, dù sao... chúng ta cũng đến đây mang theo nhiệm vụ.”

“Cũng được.” Mặc dù có chút thất vọng, nhưng Arthur vẫn tỏ ra thông cảm.

Sau khi nói chuyện thêm vài câu, Arthur liền đứng dậy rời đi.

Sau khi Arthur đi, Trương Huyền nhìn mọi người: “Thế nào, có ý kiến gì không?”

“Quả nhiên... Park chủ tịch này cần phải điều tra kỹ càng hơn?”

Chris có chút do dự nói: “Không nói đến chuyện khác, chỉ riêng những tài sản đột nhiên xuất hiện dưới tên hắn, ta đã thấy rất đáng ngờ rồi.”

“Ừm...”

Đang lúc Trương Huyền định nói gì đó thì điện thoại trong túi đột nhiên rung lên.

Rút điện thoại ra, thấy là Wilson gọi đến.

Bắt máy: “Alo? Wilson, có chuyện gì không...”

...

Rời khỏi quán cà phê, Arthur giơ tay che ánh mặt trời chói chang, cố gắng chịu đựng cơn chóng mặt trong đầu, bước đến bên đường.

“Haizz... Cơ thể thật sự càng ngày càng tệ, mới chỉ thức trắng một đêm mà đã mệt đến mức này, thật là...”

Arthur cười khò lắc đầu, rồi nhìn thấy một chiếc taxi đang đỗ không xa.

Thấy vậy, Arthur vội vẫy tay chạy tới.

May mắn thay, chiếc taxi này đang trống.

Người lái xe lúc này đang ngồi ở ghế lái đọc báo.

Nhìn logo trên cốc cà phê bên cạnh hắn, rõ ràng cũng là mua từ quán cà phê mà Arthur vừa bước ra.

“Lái xe, đi được không?”

Người lái xe ngẩng đầu nhìn Arthur ngoài xe một cái, gạt đầu, mở khóa cửa xe.

Arthur mở cửa ghế phụ, ngồi phịch xuống, vừa thắt dây an toàn vừa cúi đầu nói: “Đến cổng chính công viên Yangji, cảm ơn.”

Người lái xe không nói gì thêm, trực tiếp khởi động xe, chậm chậm lái trên đường.

Ngồi trên xe, Arthur nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, trong đầu vẫn không ngừng sắp xếp lại những thông tin thu thập được trong cuộc điều tra lần này.

Nhưng, sau khi xe chạy được khoảng hơn hai mươi phút, nhìn quang cảnh đường phố ngày càng hẻo lánh xung quanh, Arthur không khỏi nghi ngờ.

Người lái xe này... có phải đang đi vòng đường không?

Đang lúc hắn do dự không biết có nên nói ra hay không, xe đột nhiên dừng lại bên lề đường.

“Đến nơi rồi.”

“Đến nơi?”

Arthur vừa quay đầu định hỏi gì đó.

Nhưng thấy người lái xe từ lúc nào đã cầm một chiếc máy kích điện.

Giây tiếp theo!

Bụp bụp bụp!!!

Arthur toàn thân co giật, ngất lịm trên ghế.

“Nhiệm vụ hoàn thành.”

Nhìn Arthur ngất xỉu, người lái xe từ từ cất máy kích điện, ánh mắt lạnh lùng như đang nhìn một con gà.

Thời gian quay ngược lại khoảng hai mươi phút trước.

“Cà phê, cảm ơn.”

Đang điều khiển chiếc Drone thứ hai tiến về vị trí của Trương Huyền và những người khác, Chí Vĩ không ngẩng đầu nói một câu.

Chương 429: Tiêu Đề 《Ẩn》

Còn ở vị trí quầy bar, Lewis cầm ấm nước, trực tiếp pha cho Chí Vĩ một cốc cà phê hòa tan rồi mang tới.

Nhận cốc cà phê từ tay Lewis, Chí Vĩ nói: “Bây giờ đại ca bọn họ đã vào quán cà phê này một lúc rồi, vẫn chưa thấy ra.”

“Ừ.” Lewis nhún vai: “Xem ra hôm nay lại phải làm việc vô ích rồi.”

“Có lẽ vậy...” Chí Vĩ nhấp hai ngụm cà phê nóng hổi, nhìn Lewis đang rảnh rỗi không biết làm gì, nói: “Người có muốn xem tình hình giám sát của Drone số 1 không, dù kỹ thuật điều khiển của người có kém một chút, nhưng cũng đừng để mỗi mình ta bận rộn chứ.”

Nghe lời phàn nàn nhẹ nhàng của Chí Vĩ, Lewis cười khẩy: “Nhiệm vụ của ta là ở lại bảo vệ người, Chí Vĩ, nói thật người thật sự nên luyện tập thêm, dù nói rằng hậu cần không ra chiến trường, nhưng mỗi lần có chuyện gì cũng phải rút người bảo vệ hậu cần, thực sự có chút rắc rối đó.”

Mặc dù nói vậy, nhưng Lewis vẫn cúi đầu nhìn vào màn hình giám sát trước mặt.

Còn Chí Vĩ thì bất đắc dĩ nhún vai: “Ngành nghề nào cũng có chuyên môn riêng, ta vốn không có quá nhiều thiên phú chiến đấu...”

Nhưng chưa kịp nói hết câu, Lewis đã chỉ vào màn hình giám sát nói: “Nói thật, hướng này là hướng tới khách sạn à?”

“Cái gì?”

Chí Vĩ cúi đầu nhìn, trên màn hình là một chiếc taxi đang từ từ chạy dọc theo đường.

Chiếc xe này chính là chiếc mà Arthur lên.

Vừa nãy Chí Vĩ xác nhận Arthur lên xe, liền cài đặt Drone tự động theo dõi

hình ảnh mục tiêu.

Trong thời gian ngắn, chiếc xe sẽ không ra khỏi phạm vi theo dõi tự động của Drone.

Lewis mở bản đồ so sánh một chút.

Quả thật, hướng đi của chiếc xe này không phải là hướng về khách sạn.

“Arthur định đi dạo à?”

Lewis nói vậy, nhưng cũng ngay lập tức điều khiển Drone, bắt đầu đuổi theo chiếc taxi này.

“Hắn vừa mới thức trắng đêm qua, không có lý nào lại không về khách sạn mà đi chỗ khác chứ?”

“Vậy thì cứ tiếp tục theo dõi, xem thử tên nhóc này định đi đâu...”

Hơn mười phút sau, nhìn thấy chiếc xe dừng lại ở một khu dân cư cũ, khoảng hai ba phút sau, ba người mặc đồ đen nhanh chóng bước ra từ một tòa nhà độc lập.

Ba người mở cửa ghế phụ, trực tiếp kéo Arthur ra khỏi xe.

“Bắt cóc?”

Chí Vĩ và Lewis nhìn thấy cảnh này đều ánh mắt sắc bén.

“Arthur có vẻ không ổn, không biết còn sống hay đã chết...”

Lewis nhìn Chí Vĩ: “Nhanh chóng liên lạc với sếp đi!”

“Được!”

Chí Vĩ nói: “Ngươi cứ giám sát trước!”

Nói xong, liền cầm lấy bộ đàm bên cạnh, nhấn nút liên lạc.

...

“...Được rồi, ta biết rồi, chiều nay ta sẽ ra sân bay đón bọn họ, ừ, vậy nhé.”

Trương Huyền cúp điện thoại của Wilson, còn chưa kịp nói với mọi người tình hình thế nào.

Một bên, Hà thúc đã nghiêm túc nói: “Trương ca, Arthur bị bắt rồi?”

“À? Chuyện từ khi nào?” Trương Huyền ngạc nhiên.

“Vừa mới đây, đội Drone nói Arthur bị một chiếc taxi đưa tới gần khu Songlim-dong, khi bị kéo xuống xe, Arthur có vẻ đang trong trạng thái bất tỉnh.”

Nghe xong, trong đầu Trương Huyền đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

Có lẽ... đây cũng không phải chuyện xấu?

Những người ra tay với Arthur vào thời điểm này, tám phần là nhóm đã bắt cóc Tiên sĩ Wang trước đó.

Nếu có thể lần theo manh mối...

Đây chắc chắn là một cơ hội đột phá tuyệt vời!

Nghĩ đến đây, Trương Huyền lập tức nói với Hà thúc:

“Hà thúc, ngươi và John về khách sạn một chuyến, mang thiết bị của chúng ta qua đây, đúng rồi, nhân tiện xem có thể mượn được chiếc xe nào không, xe tải hoặc xe van đều được, nếu không mượn được thì thôi.”

“Được!”

“Mạo Khoa, Chris, chúng ta kiểm tra vũ khí, chuẩn bị hành động!”

“Rõ!”

...

Khu Songlim-dong, nằm ở phía tây bắc thành phố Incheon.

Khoảng cách khá xa, nhưng Trương Huyền bọn họ qua đó, cũng chỉ mất mười mấy phút đi xe.

“Đây là tổ C, các người đã tiếp cận vị trí mục tiêu, con tin hiện chưa bị chuyển đi, đề nghị các người xuống xe gần đó, đừng quá nhanh đánh rần động cở.”

“Rõ, tổ A đã xuống xe.”

“Tổ B hiện đang trên đường đến địa điểm mục tiêu, dự kiến nửa giờ nữa sẽ đến.”

Xuống khỏi taxi, Trương Huyền và mọi người tụ tập lại ở một góc.

Lúc này, bên Chí Vĩ cũng đã truyền hình ảnh chụp từ trên cao xuống vào nhóm trò chuyện của đội.

Trong ảnh, một tòa nhà ba tầng có sân trước, trong sân đậu một chiếc xe nhỏ màu đỏ, đã được đánh dấu bằng vòng tròn đỏ.

Còn vị trí hiện tại của Trương Huyền và mọi người cũng đã được đánh dấu bằng điểm xanh.

Khoảng cách giữa hai bên tầm hơn hai mươi mét, cách ba tòa nhà và một con đường nhỏ.

Trương Huyền nhìn vào bức ảnh trên điện thoại, chỉ trong vài giây, trong đầu đã nảy ra vài ý tưởng.

Những tòa nhà ở đây giống như một dãy nhà liền kề, mỗi tòa đều kết nối với nhau.

Một khi bắt đầu hành động, rất có thể sẽ gây thiệt hại không thể tránh khỏi cho các tòa nhà xung quanh.

Hơn nữa đây lại là khu dân cư, nếu cứ thế xông vào đánh nhau, dù là Trương Huyền cũng không thể đảm bảo không làm tổn thương dân thường xung quanh.

Vì vậy...

Vẫn phải dẫn bọn họ ra ngoài mà giải quyết.

Ngoài ra, còn một vấn đề nữa là, hiện tại họ vẫn chưa rõ số lượng và sức mạnh hỏa lực của địch trong tòa nhà, cũng chưa rõ trong các tòa nhà xung quanh, có đồng bọn của địch đang âm thầm cảnh giác hay không.

Chương 430: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cho nên, nếu thật sự đánh nhau... ban ngày không phải thời gian thích hợp.

Mặc dù không rõ tình trạng hiện tại của Arthur ra sao, nhưng nếu hắn đã chết, thì dù Trương Huyền bọn họ có xông vào, cũng chỉ có thể nhặt về một cái xác.

Nhưng nếu Arthur từ đầu chưa chết, thì điều đó có nghĩa là Arthur đối với đám người này vẫn còn giá trị, trong thời gian ngắn, họ cùng lắm chỉ tra tấn hắn, sẽ không giết hắn ngay lập tức.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền quyết định tạm thời án binh bất động, kiên nhẫn chờ đợi.

Một khi đêm xuống, với thiết bị nhìn đêm, độ an toàn của họ có thể nâng cao thêm mấy bậc.

...

Chờ đợi khoảng hơn nửa giờ.

Chiếc Drone số một giám sát trên không vì hết pin đã rút về.

Nhưng may mắn là có Drone số hai thay thế, nên họ vẫn duy trì được giám sát chặt chẽ tòa nhà này.

“Đây là tổ B, chúng ta đã đến.”

Trong tai nghe, truyền đến giọng của John.

Vừa dứt lời, một chiếc xe van màu xám đang từ từ chạy tới từ xa.

Chiếc xe dừng lại bên cạnh Trương Huyền và mọi người, John đã thay đồ chiến đấu ngồi ở ghế phụ hạ cửa sổ xuống, chỉ vào phía sau: “Đồ đạc đều ở trên xe.”

“Xe ở đâu ra?” Trương Huyền mở cửa xe, ba túi lớn đã được đặt trên ghế.

John nói: “Mượn của khách sạn, đây là xe chở hàng của họ, nhưng đừng lo, xe này không có logo đặc trưng của khách sạn, biển số cũng là giả, ta tháo biển số của một chiếc xe khác giữa đường, biển số gốc vẫn còn trên xe, nếu xe không đưa về được, thì cùng xử lý luôn.”

“Được.”

Trương Huyền và mọi người lên xe, lập tức bắt đầu kiểm tra vũ khí trang bị.

Nhưng đúng lúc này, giọng Chí Vĩ đột nhiên vang lên trong tai nghe:

“Tình huống khẩn cấp, có người ra khỏi tòa nhà, trong đó có một người bịt đầu đen, nhìn trang phục có vẻ là Arthur!”

“Xông lên!”

Trong sân, một gã đại hán mặc đồ đen đẩy mạnh Arthur đang bị trùm đầu, áp giải hắn lên xe rồi ngồi vào ghế lái.

Ba người đàn ông khác từ trong nhà bước ra, hai người tay không, một người xách theo một chiếc túi hành lý lớn.

Họ nhét túi hành lý vào cốp xe rồi cũng lên xe theo.

Khi cánh cổng sân từ từ mở ra, chiếc xe đỏ cũng chậm rãi lăn bánh.

Lúc này, Arthur ngồi ở ghế sau, bị kẹp giữa hai gã đại hán, lòng hấn vô cùng hoảng loạn.

Hấn biết rõ mình không phải là người kiên cường, không thể chịu nổi tra tấn, nên sau khi bị bắt, hấn không hề phản kháng, cơ bản không cần họ dùng đến nhục hình, hỏi gì hấn cũng khai hết.

Nhưng sau khi vắt hết mọi thông tin từ hấn, bọn chúng dường như không định thả hấn ra.

“Đi thôi, tới nhà máy.”

Người đàn ông ngồi ghế phụ nhìn vào gương chiếu hậu, thấy Arthur vẫn bị trùm đầu, ánh mắt lộ vẻ châm biếm nói:

“Nhóc à, xem ra ngươi không may rồi. Ta định thả ngươi một con đường sống, nhưng cấp trên không muốn để lại người sống, nên... đành chịu thôi. Nhưng ngươi yên tâm, vì ngươi đã hợp tác, ta sẽ ra tay nhanh gọn, đảm bảo ngươi không cảm thấy đau đớn gì.”

Arthur nghe vậy, nước mắt trào ra, giọng hấn run rẩy cầu xin:

“Xin hãy tha cho ta, ta còn có gia đình, cha mẹ ta đang đợi ta về nhà, họ không thể sống thiếu ta được...”

Nhưng nỗi đau của người khác không đồng điệu với nỗi đau của mình.

Mấy người trong xe không thể cảm nhận được nỗi sợ hãi của Arthur, họ chỉ thấy hấn ồn ào.

BÙM!!!

Một gã đại hán ngồi cạnh khó chịu, thúc mạnh cùi chỏ vào bụng Arthur, làm hấn cong người lại, không nói nên lời.

Hắn ác ý giật mạnh chiếc trùm đầu của Arthur, túm lấy tóc hắn và nói: “Nhóc con, tốt nhất là người nên im lặng, không thì ta đảm bảo người sẽ chết rất đau đớn!”

Trong khi đó, chiếc xe đã ra khỏi ngã tư, chuẩn bị nhập vào đường lớn.

Lái xe liếc nhìn gương chiếu hậu, vẻ mặt ngạc nhiên nói:

“Có xe đang tiếp cận rất nhanh phía sau!?”

.....

“Xe mục tiêu đang tiến vào đường Bangchuk, sắp ra khỏi phạm vi giám sát của Drone số hai, nếu muốn ra tay thì phải làm ngay.”

Nghe thấy báo cáo của Chí Vĩ qua tai nghe, nhóm của Trương Huyền đang theo sau chiếc xe đỏ từ xa không khỏi cảm thấy gấp rút, tất cả đều quay sang nhìn Trương Huyền.

Trương Huyền cau mày nhìn bản đồ, suy nghĩ vài giây rồi nói: “Không thể chờ được nữa... ra tay thôi, hành động nhanh lên!”

“Rõ.”

Hà thúc đạp ga, chiếc xe tăng tốc, trong vòng vài giây đã đuổi kịp chiếc xe đỏ!

Lúc này, đường phố nơi hai chiếc xe đang chạy không phải khu vực đông đúc.

Nhưng trên đường vẫn có một số xe cộ lưu thông, và hai bên đường cũng có không ít người đi bộ.

“Đừng đi cùng làn với hắn! Chuyển sang làn bên phải!”

Trương Huyền cầm lấy khẩu MCX, bật kính ngắm.

Chris ngồi cạnh Trương Huyền cũng nhanh chóng hạ cửa sổ!

Khi Hà thúc chuyển xe sang làn phía sau mục tiêu, Trương Huyền đã nhìn thấy vị trí của tài xế!

BIUBIU!!!

Hai tiếng súng giảm thanh vang lên!

Cửa kính sau của chiếc xe mục tiêu vỡ tan, một vệt máu bắn tung tóe trên kính chắn gió!

Két!!!

Tài xế bị bắn vào đầu, chiếc xe mất lái!

Trong tiếng lốp xe ma sát với mặt đường, chiếc xe đỏ đâm vào dải phân cách giữa và va mạnh vào đuôi một chiếc xe tải đối diện!

RẦM!!!

Chiếc xe tải bị đâm phải dừng lại, còn chiếc xe đỏ thì thảm hại hơn, dừng lại sau khi xoay vài vòng trên mặt đất.

Chương 431: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ngay lập tức, Trương Huyền và ba người khác mặc đồ chiến thuật, đội mũ bảo hiểm nhảy xuống xe!

BIUBIU...!!!

Trương Huyền và John dẫn đầu, hai người một trái một phải bao vây, liên tiếp khai hỏa bằng súng trường tấn công!

Chỉ trong chốc lát, cửa sổ xe bị bắn vỡ tan!

Ba tên bắt cóc còn lại trong xe thậm chí không kịp rút súng, đã bị Trương Huyền và John nhanh chóng hạ gục!

Trương Huyền và John kiểm tra hai bên xe, qua cửa sổ xác nhận tất cả kẻ địch đã bị tiêu diệt.

Trương Huyền ra hiệu cho Khoa.

Khoa lập tức thu hồi súng trường, rút súng ngắn và tiến lên mở cửa xe.

Hắn kéo xác một tên bắt cóc ngồi cạnh Arthur xuống và kéo Arthur đang hoảng loạn ra ngoài!

Sau khi xác nhận Arthur không bị thương, Khoa giờ ngón cái lên với Trương Huyền.

Trương Huyền gật đầu, ra hiệu cho mọi người rút lui.

Từ lúc Trương Huyền khai hỏa đến khi tiêu diệt tất cả địch và mang Arthur đi, toàn bộ quá trình chưa đến một phút.

Đám người Arthur còn chưa kịp phản ứng, thậm chí người đi đường cũng chưa kịp nhận ra.

Nhiều người còn đứng ngây ra đó, đến khi nhóm Trương Huyền rời đi, mới có người hô hoán gọi cảnh sát.

Nhưng lúc này, Trương Huyền và nhóm của hắn không quay về khách sạn ngay.

Bởi vì họ đã kinh động đến kẻ địch, nếu không nhân cơ hội này giải quyết mục tiêu, lần sau sẽ khó khăn hơn nhiều.

“Đây là tổ C, tòa nhà mục tiêu hiện không có gì bất thường, những người bên trong chắc chưa nghe thấy tiếng súng.”

“Rõ.”

Trương Huyền ấn nút liên lạc trong tai nghe, nói nhanh: “Ta sẽ cùng A2 và B1 vào tòa nhà, bắt một tên để thẩm vấn rồi rút qua cửa sổ phía sau, B2 lái xe vòng ra sau đón chúng ta.”

Hắn quay sang Khoa, chỉ vào Arthur đang bị đánh ngất nói: “Người ở trên xe bảo vệ B2 và nhóc này, nếu gặp nguy hiểm, các người có thể rút lui trước.”

Khoa nghiêm túc gật đầu.

Lúc này, xe đã gần đến tòa nhà mục tiêu.

Để tránh nguy hiểm cho xe, họ phải xuống xe trước.

Hà thúc dừng xe, Trương Huyền, John và Chris nhanh chóng xuống xe, tiến về phía cổng chính của tòa nhà!

“Drone đã hạ thấp độ cao!”

“Không thấy mục tiêu địch trong tường bao của tòa nhà.”

“Các cửa sổ và rèm trên tầng hai đều mở, không rõ có ai ở cửa sổ không.”

“Cổng sân của tòa nhà mục tiêu là cổng điện, chỉ có thể mở từ bên trong...”

Khi hành động bắt đầu, thông tin tình báo từ Chí Vĩ liên tục truyền vào tai nghe của Trương Huyền và nhóm của hắn.

Lúc này, ba người Trương Huyền đang di chuyển nhanh chóng dọc theo bóng của tường ngoài.

Với chiều cao của tường bao, trừ khi ở tầng ba, người trong tòa nhà không thể nhìn thấy họ.

John dẫn đầu, Trương Huyền và Chris giữ súng nhắm vào các cửa sổ đối diện, phòng ngừa có mai phục.

Nhanh chóng, ba người đã đến bên cổng của tòa nhà mục tiêu.

John nhìn qua cổng một cái, ra hiệu cho phía sau.

Họ không mang theo thiết bị phá cổng chuyên dụng.

Với vũ khí hiện có, việc mở cánh cổng điện kim loại trong thời gian ngắn là không thực tế.

Họ chỉ còn cách leo qua tường để vào trong sân, rồi mở cổng từ.

Sau khi ra hiệu, Chris thay John làm nhiệm vụ bảo vệ, John nửa quỳ xuống, hai tay đan vào nhau làm bệ đỡ.

Trương Huyền không nói thêm, đeo súng trường sau lưng, rút khẩu Glock bên hông.

Nhưng hắn không định chỉ leo vào như vậy.

Hắn rút một ống giảm thanh từ túi ngực, gắn vào đầu súng.

Vải dán quanh ống giảm thanh được xé ra, ống giảm thanh được gắn chắc chắn.

Gắn xong, Trương Huyền lùi lại hai bước lấy đà.

Pằng!

Hắn nhảy lên, đặt chân lên tay John.

John tung mạnh lên, Trương Huyền đập mạnh, nhảy lên cao!

Trong không trung, hấn nhanh chóng dùng tay trái nắm lấy đầu tường để đẩy người lên!

Trong nháy mắt, hấn đã vượt qua tường, nhảy vào sân.

Đúng như Chí Vĩ báo cáo, không có ai ẩn nấp trong sân.

Trương Huyền nhanh chóng quét súng qua cửa chính và cửa sổ tầng hai, không thấy ai, hấn liền đâm vào công tắc cổng điện bên cạnh!

Cạch!

Cánh cổng điện từ từ mở, tiếng ồn nhẹ lọt vào trong tòa nhà.

Trương Huyền nhảy bén nhận ra một bóng người xuất hiện ở cửa sổ tầng hai!

Không chần chừ, hấn bóp cò ngay!

BIUBIU!!!

Hai phát đạn, bóng người ngã xuống!

“AAAA!!!”

Một tiếng hét của phụ nữ vang lên từ tầng hai.

Tiếp theo là vài tiếng hét khác:

“Không hay rồi, có người nổ súng!”

“Lão Lục trúng đạn rồi!”

“Mau, cầm vũ khí lên!”

Trong tiếng la hét, John và Chris đã vào đến sân.

Thấy hai người đã vào, Trương Huyền lại nhấn công tắc cổng điện, đóng cửa lại.

Khi cổng hoàn toàn đóng, Trương Huyền đá mạnh vào hộp công tắc, phá hỏng nó!

Rồi hẩn lạnh lùng nhìn tòa nhà phía trước, sát khí sôi sục!

“Chuẩn bị đột nhập!”

Vừa dứt lời, John và Chris đã nhanh chóng chạy đến hai bên cửa, chuẩn bị đột nhập.

Nhưng chưa kịp lên, trong cửa đã vang lên tiếng súng!

PẮNG PẮNG PẮNG...!!!

Cửa gỗ xuất hiện nhiều lỗ đạn.

Trương Huyền nhìn qua góc sân, một camera an ninh đang nhấp nháy đèn đỏ!

BIU!!!

Một phát đạn bắn nát camera, hẩn nhắc một chiếc thang gỗ đặt dưới cửa sổ tầng hai.

John thấy vậy, liền hiểu ý Trương Huyền, ra hiệu cho Chris cảnh giới rồi lùi lại vài bước.

Dù có sự yểm trợ của John, Trương Huyền cũng không vội vã leo lên.

Chương 432: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn ra hiệu cho John rằng mình sẽ tự leo lên tầng hai, rồi rút một quả lựu đạn phá mảnh, kéo chốt và ném vào cửa sổ tầng hai!

ẦM!!!

Tiếng nổ vang lên, Trương Huyền không chần chừ nữa, tay cầm súng tay cầm thang, nhanh chóng leo lên!

Chỉ trong vài giây, hắn đã lên đến cửa sổ tầng hai.

Lúc này, phòng khách tầng hai đã trở nên hỗn loạn!

Quả lựu đạn phá mảnh đã phá hủy gần như mọi đồ đạc xung quanh.

Trên sàn, ba kẻ nằm lăn lóc, không rõ sống chết.

Một tên bị trúng hai phát đạn vào đầu.

Rõ ràng, hắn chính là kẻ xui xẻo bị Trương Huyền bắn chết đầu tiên.

Khi Trương Huyền chuẩn bị leo vào cửa sổ, một kẻ cầm súng máy lao ra từ góc phòng.

Hắn không ngờ rằng Trương Huyền lại đột nhập từ cửa sổ tầng hai, chỉ thấy một bóng đen lóe qua!

PẦNG! Một phát đạn, hắn ngã gục!

Trương Huyền bắn chết kẻ địch bất ngờ, nhanh chóng tiến vào phòng.

Hắn bắn bồi vào đầu hai kẻ bị lựu đạn đánh ngã, rồi di chuyển đến góc phòng.

Hắn rút súng trường từ phía sau, nạp đạn mới vào, rồi tiếp tục tiến lên.

Khi ra đến cầu thang, hắn nghe thấy tiếng bước chân từ trên và dưới lầu.

Không do dự, hắn lùi lại hai bước, giơ súng nhắm lên lầu!

Một chân đi ủng xuất hiện trong tầm ngắm của hắn.

BIU!!!

Viên đạn xuyên qua chân!

“AAAA!!!”

Tiếng hét đau đớn vang lên, hắn nhanh chóng bắn một phát vào đầu kẻ vừa lăn xuống cầu thang!

Dường như nhận ra có người từ tầng hai đột nhập, dưới cầu thang cũng vang lên tiếng súng!

Một loạt đạn bay lên, nhưng không trúng Trương Huyền.

Hắn lùi lại vào góc phòng khách, rút một quả lựu đạn choáng, kéo chốt và báo qua tai nghe: “Đột nhập! Đột nhập! Đột nhập!”

Hắn ném quả lựu đạn choáng xuống cầu thang!

“Có lựu đạn!”

Tiếng hét vang lên!

BÙM! Lựu đạn nổ, tiếng súng dưới cầu thang ngừng lại!

Ngay lập tức, Trương Huyền nghe thấy tiếng cánh cửa chính dưới lầu bị đập mạnh!

RẦM!!!

Cánh cửa bị đạn bắn thủng lỗ chỗ đã bị hấn đập mạnh, mở toang ra!

“Lựu đạn! Lựu đạn!”

John đã chuẩn bị sẵn, hét lớn một tiếng và ném một quả lựu đạn phá mảnh vào bên trong!

ẦM!!!

ẦM!!!

Ngay sau khi lựu đạn choáng nổ, lựu đạn phá mảnh lại phát nổ!

Tòa nhà đã biến thành một chiến trường đẫm máu đầy khói thuốc súng!

Sau vụ nổ, John và Chris nhanh chóng tiến vào bên trong tòa nhà.

Biubiu...!!!

Tiếng súng không ngừng vang lên.

Mặc dù môi trường ở tầng một phức tạp hơn tầng hai, nhưng hai quả lựu đạn đã làm cho kẻ địch bị choáng váng.

Đối mặt với John và Chris, đám địch không thể tổ chức phản kháng hiệu quả.

Chỉ trong hai phút, tất cả kẻ địch còn lại ở tầng một đã bị tiêu diệt!

Sau khi hoàn tất việc dọn dẹp tầng một, cả hai tiến lên cầu thang dẫn đến tầng hai.

John đi trước, Chris theo sau giữ tư thế cảnh giác cao độ, nhả vào bộ đàm: “A1, ta và B1 đang lên lầu.”

“Rõ.”

Khi hai người lên đến tầng hai, Trương Huyền, người đã hoàn tất việc dọn dẹp tầng hai, đang giương súng nhắm lên cầu thang dẫn lên tầng ba.

John nhanh chóng chuyển sang tư thế cảnh giác cao độ đứng sau Trương Huyền, tay nắm lấy vai phải của Trương Huyền.

Trương Huyền bắt đầu tiến lên cầu thang một cách thận trọng.

Vừa bước lên cầu thang, hắn nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ trên lầu.

Nghe tiếng bước chân, dường như chỉ có một người, và người này không nặng lắm.

Trương Huyền ra hiệu cho John rằng cần giữ lại người này sống. John liền lấy ra một quả lựu đạn khói, rút chốt và ném lên qua khe cầu thang.

Xì xì xì...!

Khói trắng dày đặc nhanh chóng bao phủ tầng ba.

Trương Huyền không dừng lại, tiếp tục tiến lên.

Nhờ vào thị giác và thính giác tuyệt vời, Trương Huyền dễ dàng xác định được vị trí của người vừa phát ra tiếng bước chân.

Một cửa sổ ở tầng ba đang mở, một thân ảnh gầy gò đứng trước cửa sổ, một chân đã đặt trên bậu cửa, dường như đang do dự có nên nhảy xuống hay không.

Thấy vậy, Trương Huyền lập tức hạ vũ khí chính, dưới sự bảo vệ của John, lao lên hai bước và khóa chặt cổ người kia, kéo mạnh hắn lại.

Bị Trương Huyền chèn ép động mạch cổ, người kia nhanh chóng mất đi khả năng kháng cự và ngất đi.

Lúc này, Trương Huyền mới nhìn rõ mặt người này.

Điều bất ngờ là người này lại là một người da đen.

Hắn gầy, cao nhưng không có nhiều thịt, Trương Huyền khó có thể đoán tuổi hắn qua gương mặt đen sạm này.

Tuy nhiên, nhìn cách ăn mặc của hắn, không giống như một tù nhân.

Hơn nữa, khi Trương Huyền khóa cổ hắn, hắn đã cố gắng chống cự, sức lực không nhỏ.

Khi sờ vào tay hắn, Trương Huyền nhận ra có nhiều vết chai, rõ ràng là người thường xuyên sử dụng vũ khí.

Không còn nghi ngờ gì, người này chắc chắn là đồng bọn của bọn chúng.

Thực tế, khi bắt đầu tấn công, Trương Huyền không có ý định tiêu diệt toàn bộ đám này.

Nhưng không ngờ rằng, chiến thuật và hỏa lực của chúng khá yếu, chỉ có số lượng là lợi thế duy nhất.

Nhưng, chỉ với hai ưu điểm này, không thể cản nổi Trương Huyền và đồng đội.

Chỉ một cuộc tấn công từ cửa sổ, Trương Huyền đã làm tan rã bọn chúng.

Việc còn lại chỉ là thu hoạch dễ dàng.

“A1, khu đông xuất hiện nhiều xe cảnh sát, đang tiến về phía các ngươi, dự kiến đến trong ba phút.”

Chương 433: Tiêu Đề 《Ẩn》

“B2 đã đợi sẵn tại cửa sổ phía sau tòa nhà, hãy nhanh chóng rút lui.”

Nghe vậy, Trương Huyền nhìn về phía John và Chris: “Đi thôi, đã đến lúc rút lui.”

“Rõ.”

Ba người dẫn theo tù nhân nhanh chóng quay lại tầng hai, rời khỏi tòa nhà qua cửa sổ phía sau.

Khi họ xuống, Chí Vĩ đã sẵn sàng trên xe, đợi bên đường.

Thấy họ xuống, Chí Vĩ lập tức mở cửa xe.

Mọi người lên xe, chiếc xe rời khỏi hiện trường theo hướng ngược lại với cảnh sát dưới sự chỉ dẫn của Chí Vĩ.

.....

Thời gian trôi qua, nửa tiếng đã qua.

Do không có thời gian chuẩn bị phương tiện rút lui dự phòng, để tránh bị cảnh sát lần theo dấu vết, Trương Huyền và đồng đội phải hoàn tất việc thẩm vấn tù nhân và xử lý chiếc xe nhanh chóng.

Nhưng vấn đề là chiếc xe họ mượn từ khách sạn, rất dễ trở thành manh mối cho cảnh sát.

Họ cần tìm cách để khách sạn giữ im lặng trước khi cảnh sát truy ra nguồn gốc chiếc xe.

“Đây đã là lần thứ ba làm Arthur ngất đi, tiếp tục như vậy có để lại di chứng không?”

Chris nhìn Arthur tỉnh lại rồi lại bị đánh ngất, không khỏi cảm thấy thương cảm.

“Không còn cách nào khác, giờ chưa đến lúc hấn tỉnh, lần sau chúng ta cần chuẩn bị thuốc an thần.”

Trương Huyền nhìn Arthur ngất xỉu, cũng không khỏi đau đầu.

Ban đầu hấn như thể sẽ chết nếu không ngủ, giờ lại cứ tỉnh liên tục.

Dù sao thì.

Công việc của họ sắp xong, Arthur không cần phải chịu đựng lần thứ tư.

Trương Huyền và đồng đội đang ở trong khu rừng của một khu biệt thự bỏ hoang.

Với sự giám sát từ trên cao của máy bay không người lái, họ không lo lắng về người lạ tiếp cận.

Vì vậy, họ đang bận rộn ‘xóa dấu vết’ chiếc xe.

Dọn dẹp đồ cá nhân trong xe, xóa số khung xe, hút xăng và đổ lên khắp xe...

Ở một căn nhà thô gần đó, John đang thẩm vấn người da đen.

Không còn cách nào, Reeves , chuyên gia thẩm vấn, không có mặt, và Trương Huyền cũng không giỏi thẩm vấn, nên công việc này phải do John đảm nhận.

“Gần xong rồi...”

Trương Huyền xóa đi số hiệu trong khoang động cơ, phủi tay đầy bụi và nói.

Cùng lúc đó, John cũng trở lại, kéo theo người da đen với tay đầy máu.

Rõ ràng John đã ‘hỏi thăm’ hần rất kỹ.

“Mọi việc xong cả rồi chứ?” Trương Huyền hỏi.

John gật đầu: “Ừ, đã hỏi được mọi thứ cần thiết.”

“Vậy kết thúc thôi.”

Trương Huyền và John nhét người da đen vào ghế lái.

Để hần không ngã, Trương Huyền còn cẩn thận thắt dây an toàn cho hần.

“Xăng đã đổ hết chưa?”

“Xong rồi!”

“OK, chuẩn bị châm lửa, Mạo Khoa, công Arthur lên, chúng ta về khách sạn!”

Hai tiếng sau.

Đã bốn giờ rưỡi chiều.

Trương Huyền đã thay đồ, cùng Chí Vĩ đến sân bay quốc tế Incheon.

Wilson đã gọi cho Trương Huyền, ngoài việc nói về nhóm điều tra bí mật, còn bảo hần đến sân bay đón một người quen cũ.

“Trương ca, người chưa đến à?”

Trương Huyền và Chí Vĩ đang nhìn ra cổng ra.

Chí Vĩ nhìn đồng hồ, nói: “Giờ này cảnh sát chắc đã bắt đầu điều tra, lần này làm lớn, chắc toàn thành phố sẽ bị phong tỏa.”

Trương Huyền đáp: “Bốn rưỡi máy bay hạ cánh, chắc cũng sắp ra rồi.”

Khi họ nói chuyện, hành khách bắt đầu ra khỏi cổng.

Trương Huyền nhanh chóng nhận ra người mình đón.

“Hey, Roy, bên này!”

Trương Huyền vẫy tay với người đàn ông cao lớn mặc vest.

Roy mỉm cười, đi về phía họ.

Khi Trương Huyền gặp Scott tiên sinh của Công ty tài chính Worle, bên hấn là Roy, Mark, Henry và Smith, bảo vệ thân cận và đáng tin cậy của hấn.

Scott thuê Trương Huyền và đồng đội hộ tống hấn đến Chiang Mai gặp bạn cũ Zonlawimon lần cuối.

Trong hành trình đó, họ chiến đấu bên nhau, trải qua sinh tử.

Smith hy sinh, Henry và Roy bị thương. Chỉ Mark và Trương Huyền may mắn không sao.

Sau chuyến đi Chiang Mai, Trương Huyền đến London tìm cơ hội.

Trong thời gian ở London, dù ít liên lạc với Mark và đồng đội, họ vẫn giữ liên hệ.

Khi vụ hỗn chiến ở nhà thờ Westminster xảy ra, Mark đã giúp họ thoát khỏi cảnh sát.

Sau đó, Trương Huyền mời Mark uống bia và biết về tình hình của Roy và Henry.

Henry đang phục hồi ở viện dưỡng lão, có thể mắc hội chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương, tương lai chưa rõ.

Roy, sau một thời gian điều trị, trở lại công việc, nhưng vì đồng đội chết và bị thương, hoặc vì chiến đấu lâu dài, đã nảy sinh ý muốn nghỉ hưu.

Wilson nói lần này Roy đến Nam Hàn, ngoài việc nhóm điều tra bí mật, còn để tìm nơi nghỉ hưu.

Đây có thể là nhiệm vụ cuối cùng của Roy.

“Trương, Chí Vĩ, lâu rồi không gặp.” Roy đến gần, bắt tay họ.

“Chân của anh đã lành chưa?” Trương Huyền nhìn chân Roy.

Roy cười: “Khá rồi, không để lại di chứng.”

“Ồ? Chưa chắc đâu.”

Trương Huyền đùa: “Nghe nói anh muốn nghỉ hưu? Lần trước bị đánh sợ rồi à? Hồi đó ta cũng thấy kinh khủng.”

“Ha...” Roy cười: “Lúc mới quen anh, anh ít nói, giờ khác rồi.”

Trương Huyền cũng cười: “Lúc mới quen anh, cũng ít thấy anh cười.”

“Chắc là nghĩ thông suốt rồi.”

Roy đổi giọng: “Anh định để chúng ta ôn chuyện ở đây à? Ta thì không sao, nhưng bụng ta không đồng ý.”

“Haha, lỗi của ta, đi thôi, về khách sạn để hành lý, tối nay mời anh bữa ngon, giới thiệu vài đồng đội mới của ta.”

“Nhóm của anh cuối cùng đã có người mới?”

“Rất hiếm sao?”

“Ha, ta nghe Mark nói rồi, thật sự hiếm.”

Chương 434: Tiêu Đề 《Ăn》

Gặp lại bạn chiến đấu, có nhiều chuyện để nói.

Dù trước đây ít nói chuyện riêng với Roy, nhưng lần này họ cảm thấy gần gũi như bạn bè lâu năm.

Ba người bắt xe về khách sạn.

Khi gặp Roy, Chí Vĩ và Chí Vĩ đều ngạc nhiên.

Họ không ngờ người Trương Huyền đón là Roy.

Không nói, phải kéo hân uống một bữa.

Suốt buổi tối, họ nói về sự xảo quyệt của Zonlawimon, sự sụp đổ của băng nhóm tội phạm Dorens, sự khốc liệt của chiến tranh và sự hy sinh của ông già Ma...

Mọi người đều trải qua nhiều chuyện trong thời gian qua.

.....

“Sssss...”

Sáng hôm sau, Chí Vĩ ngồi ở bàn ăn, xoa thái dương đau nhức, rõ ràng uống quá nhiều tối qua.

“Muốn gọi khách sạn mang canh giải rượu không?”

Thấy Chí Vĩ khó chịu, Chí Vĩ đang xem điện thoại hỏi.

“Không cần, uống nhiều sữa là được.” Chí Vĩ vẫy tay, nói không sao.

“Chí Vĩ, tối qua uống nhiều quá, sau này phải kiểm soát.”

Vừa tập xong, Trương Huyền đi ra từ phòng tắm, cầm khăn lau đầu ướt.

Chí Vĩ cười khỏ: “Không khí đến đó rồi... Thấy rượu sợ rồi.”

“Haha...”

Trương Huyền ngồi xuống sofa, lấy điện thoại, xem tin tức địa phương.

Nhưng, tìm mãi không thấy tin tức gì về vụ xả súng hôm qua.

Chỉ trên TikTok, người mới có thể tìm thấy vài đoạn video hiện trường vụ đấu súng, nhưng hầu như không có độ hot, lượt thích và bình luận cũng không nhiều.

“Có người đứng sau che giấu...”

Nhìn vào một đoạn video ngắn trên TikTok, Trương Huyền nhú mày lắm bả.

Hà thúc liếc nhìn màn hình điện thoại của Trương Huyền, nói:

“Ta cũng vừa phát hiện ra, tình hình này, chắc là người đứng sau không muốn cảnh sát can thiệp vào việc này, nên mới chọn cách che giấu sự thật, giảm độ hot... Nhưng, điều này đối với chúng ta cũng không phải là bất lợi.”

“Ừm...”

Trương Huyền gật đầu.

Lúc này, chuông cửa vang lên.

Đình đoong đình đoong!

“Đúng vậy... Tối qua Trương đã nói với ta rồi... Người yên tâm... Được, ta sẽ nói với họ.”

Cúp điện thoại, Roy đứng trước gương, siết chặt cà vạt, chỉnh lại tóc cho gọn gàng, đến khi hài lòng mới rời khỏi gương.

Sau đó, Roy cầm lấy ví trên tủ đầu giường, rồi cầm thêm một cây bút bi.

Mở nắp bút, nhìn ngòai bút có vẻ bình thường, Roy bấm một nút nhỏ trên thân bút.

Xẹt xẹt!

Một dòng điện màu xanh trắng nhảy qua ngòai bút.

Là một cựa đập viên của MI6, hấn đã quen mang theo vũ khí bên người.

Nhưng vì phải đi máy bay, không tiện mang theo súng, nên Roy chỉ có thể dùng những món đồ nhỏ từ thời gian công tác trước đây.

Dù chỉ là một cây bút điện bình thường, nhưng dùng đúng cách, cũng có thể giết người.

Sau khi xác nhận không bỏ sót thứ gì, Roy quay người bước ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi cửa, Roy đã thấy một thanh niên châu Á đeo kính, tay ôm cổ, mặt đầy vẻ đau đớn đi qua.

Chỉ cần nhìn một cái, Roy đã nhận ra người này.

Là công cụ che giấu của nhóm điều tra bí mật, Arthur.

Trước khi đến, Wilson đã cho Roy xem thông tin cá nhân của Arthur.

Wilson đánh giá người này: Arthur có năng lực, nhưng ngây ngô, dùng được nhưng không thể trọng dụng.

Ý nghĩ thoáng qua trong tích tắc.

Roy thu lại ánh mắt.

Vô tình treo biển “Không làm phiền” lên tay nắm cửa, Roy đóng cửa phòng và để lại một sợi tóc trên cửa.

Làm xong mọi việc, hắn đi theo hướng của Arthur.

Dường như nhận ra có người theo sau, Arthur thỉnh thoảng lo lắng quay đầu nhìn Roy, bước chân cũng nhanh hơn nhiều.

Rõ ràng, chuyện tối qua đã để lại ấn tượng tâm lý lớn cho hắn.

Nhanh chóng bước tới cửa phòng Trương Huyền, Arthur vừa nhìn Roy đang tới gần, vừa lúng túng bấm chuông cửa.

Đing đoong đing đoong!

Chuông cửa vang lên, cửa phòng mở.

“Ồ? Arthur? Chào buổi sáng.”

Chí Vĩ mở cửa, nhìn Arthur đầy lo lắng trước cửa, hơi ngạc nhiên, sau đó chú ý đến Roy đang đi tới, giơ tay chào: “Này, Roy.”

Nhìn qua Chí Vĩ, lại nhìn Roy luôn giữ vẻ mặt bình tĩnh, Arthur chớp chớp mắt: “Các người... quen nhau?”

“À? Người không quen hắn sao?”

Chí Vĩ nghe như phát hiện ra điều gì đó gây sốc, tròn mắt, nhúm mày:

“Đây là Roy, người của Scott tiên sinh? Người không phải cũng là nhân viên của Công ty tài chính Worle sao? Ta nghĩ hai người chắc chắn là đồng nghiệp, phải quen nhau chứ?”

“À cái này...”

“Được rồi, chúng ta có thể vào trong trước không? Ta thấy người và đội trưởng của người đều thích đứng nói chuyện...”

Roy lắc đầu bất lực.

“Haha, mời hai vị vào...”

Mời hai người vào trong, Chí Vĩ như tiểu nhị khách sạn hô lớn: “Có khách đến~”

“Chào buổi sáng, Roy, Arthur, sao các người lại đến cùng nhau?”

Trương Huyền chào hai người.

“Chỉ là tình cờ gặp nhau.”

Roy ngồi xuống nói: “Sáng sớm đến tìm người, là muốn nói thêm về chi tiết, những gì người nói với ta tối qua, ta muốn xác nhận lại.”

Nói xong, Roy nhìn sang Arthur.

Thấy vậy, Trương Huyền nói: “Không sao, Arthur là người của ta, nếu không có hắn, chúng ta cũng không có được nhiều thông tin như vậy.”

Đúng vậy, tối qua khi trở về khách sạn, Arthur đã biết người cứu hắn là Trương Huyền và đồng đội.

Mặc dù Arthur có chút oán trách vì Trương Huyền đã ba lần đánh ngất hắn, nhưng nhìn chung, hắn vẫn rất biết ơn Trương Huyền và mọi người.

Nếu không có Trương Huyền kịp thời đến cứu, có lẽ thi thể của hắn đã bị xử lý sạch sẽ rồi.

Chương 435: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Vậy được.”

Nghe Trương Huyền nói vậy, Roy gật đầu bắt đầu hồi tưởng lại chi tiết.

Hôm qua, sau khi nhóm Trương Huyền hoàn thành việc tiêu hủy xác, John đã thông báo cho mọi người thông tin hắn thu được qua thẩm vấn.

Nhóm bắt cóc Arthur là một tổ chức lính đánh thuê từ Trung Đông.

Một tháng trước, thủ lĩnh của họ nhận được một đơn hàng giá cao qua kênh của Ark.

Nội dung đơn hàng rất đơn giản, chỉ là đến Hàn Quốc, đánh cắp một tài liệu nghiên cứu.

Dù có điều khoản bổ sung, nhưng thủ lĩnh của họ vẫn rất vui, vì nếu hoàn thành đơn hàng này, họ có thể nghỉ ngơi lâu dài.

Nhưng khi một đội của họ đến Hàn Quốc, họ mới phát hiện ra mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Sau khi họ thành công lấy được tài liệu, chủ đơn hàng cho rằng tài liệu không đầy đủ, yêu cầu họ bắt cóc một người.

Người đó chính là Tiên sĩ Wang.

Sau đó người đã bị bắt cóc, nhưng lúc đó chủ đơn hàng không biết nổi điên cái gì, lại yêu cầu họ giết một người để lấy thông tin cần thiết từ người đó.

Người đó chính là Arthur.

Nhưng, không ai ngờ rằng, ngay khi vừa bắt cóc Arthur về, còn chưa kịp giết hắn, căn cứ tạm thời của họ đã bị nhóm Trương Huyền tấn công.

Theo lời của người da đen bị bắt:

Đây chắc chắn là bẫy do chủ đơn hàng lập ra, không muốn để lại người biết chuyện, thậm chí không muốn trả tiền, nên mới bày ra cái bẫy này để tiêu diệt họ.

Bởi vì họ luôn liên lạc với chủ đơn hàng qua người trung gian của Ark.

Họ không biết gì về thân phận và tình hình của chủ đơn hàng, và chủ đơn hàng cũng không biết gì về họ.

Để che giấu hoàn toàn việc này, có vẻ việc lập bẫy, giết hết nhóm lính đánh thuê này cũng là hợp lý?

Dù rằng, sự việc không phải như người da đen đó nghĩ.

Còn về người liên lạc của Ark...

Người da đen bị John thẩm vấn vẫn không nhận ra, nhưng hắn biết cách liên lạc với người này.

Là một đoạn tài khoản và tên tài khoản của Ark.

“Người đưa ta tài khoản đó, Wilson đã nhờ người điều tra rồi, hắn gọi ta cách đây hai mươi phút, nói người này mười mấy năm trước từng hoạt động như một môi giới nhiệm vụ tư nhân, chủ yếu ở các thành phố của Hàn Quốc, nhiều nhất là ở Incheon, không ngoài dự đoán, chúng ta có thể tìm ra hắn ở đây, tại điểm của Ark.”

Nói xong, Roy lấy điện thoại, mở một thông tin khách sạn.

Thông tin khách sạn đó chính là ‘Green Stars’!

Lúc này, Trương Huyền nhìn vào hình ảnh khách sạn quen thuộc trên màn hình điện thoại của Roy, ánh mắt không khỏi sửng lại.

“Khách sạn Green Stars này, mở cửa từ hai mươi năm trước, cuối năm 2003, hiện tại chúng ta vẫn chưa tìm ra thông tin quản lý khách sạn, nhưng...”

Nói đến đây, Roy lấy từ ví ra một tấm danh thiếp đen, đặt lên bàn:

“Có vật này, có lẽ chúng ta sẽ tra ra được gì đó.”

Trương Huyền cầm lấy tấm danh thiếp mà Roy đặt trên bàn xem xét kỹ lưỡng.

Toàn bộ danh thiếp có nền màu đen, mặt sau là một huy hiệu đầu sói màu vàng nhạt.

Còn mặt trước, là một chuỗi chữ tiếng Anh:

Coyote dịch ra là ‘cây sói’.

“Đây là...”

Trương Huyền cảm thấy tấm danh thiếp này có chút quen thuộc, nhưng lại không nhớ rõ đã gặp ở đâu

.

“Đây là giấy tờ tùy thân của người thực hiện nhiệm vụ của Ark, bên trong có gắn chip nhận dạng riêng, với tấm danh thiếp này, người thực hiện nhiệm vụ có thể nhận được bất kỳ sự hỗ trợ nào từ các điểm của Ark trên toàn cầu. Nói đến đây, tấm danh thiếp này còn có chút liên quan đến người.”

“Ồ?” Trương Huyền không hiểu hỏi: “Liên quan đến ta?”

“Đúng vậy.”

Roy nói, mở album ảnh trên điện thoại, và hiện ra một bức ảnh.

Trong ảnh, là một thi thể.

Một thi thể nam mặc trang bị chiến đấu, bị trúng nhiều phát đạn nằm trên thảm cỏ.

“Tám danh thiếp này được tìm thấy trên người này, hắn là đội trưởng của một đội sát thủ, biệt danh của họ là cây sói. Hai tháng trước, hắn và đội của hắn đã tham gia vào vụ săn lùng đức cha ở Nhà thờ Westminster và toàn bộ đội đã bị tiêu diệt trong vụ đó. Nhắc thêm, đội này là do các người tiêu diệt.”

Nghe đến đây, Trương Huyền lập tức hiểu ra vấn đề.

Dù rằng đêm đó hắn đã tiêu diệt rất nhiều sát thủ, không thể nhớ nổi cái tên ‘cây sói’ là gì.

Nhưng phải biết rằng, sau trận chiến, Công ty tài chính Worle phụ trách dọn dẹp hiện trường và sửa chữa kiến trúc.

Nếu Công ty tài chính Worle có ý che giấu, hoàn toàn có thể giấu cái chết của một người.

Vậy rõ ràng, ‘cây sói’ là một quân cờ họ đã che giấu.

Và bây giờ, quân cờ này cũng vừa lúc có thể sử dụng.

Hiểu rõ mọi chi tiết, Trương Huyền nói: “Người muốn nói rằng, chúng ta có thể dùng tám danh thiếp này để giả làm đội cây sói, nhằm vào khách sạn Green Stars?”

“Đúng vậy.”

Roy gật đầu:

“Đội cây sói mỗi lần hành động đều che mặt, rất ít người biết mặt thật của họ, hơn nữa Ark thường không ghi lại thông tin và ảnh của người thực hiện nhiệm vụ, giả mạo họ, không thành vấn đề.”

“Ừm...” Trương Huyền gật đầu, đúng vậy, cách này nghe cũng khả thi.

Nhưng có một điểm.

“Người chắc chắn, Ark thật sự không biết cây sói đã chết sao?”

Trương Huyền hỏi câu này.

Ánh mắt của Roy cũng thoáng qua sự do dự.

Chương 436: Tiêu Đề 《Ẩn》

Dù rằng với khả năng của Công ty tài chính Worle, hoàn toàn có thể dễ dàng che giấu cái chết của một người.

Nhưng, ai đảm bảo rằng trong đội ngũ xử lý hiện trường không có người của Ark?

Suy nghĩ đến đây, Roy do dự một chút, cầm lấy tấm danh thiếp trên bàn:

“Yên tâm, việc giả làm cây sồi, ta sẽ làm, ta đã từng có kinh nghiệm công việc tương tự, các người chỉ cần hỗ trợ bên ngoài.”

“Ta không có ý đó.”

Trương Huyền lắc đầu:

“Nếu chỉ là mạo hiểm, tin rằng ai trong chúng ta cũng không sợ, nhưng nếu là đi chết, thì lại là chuyện khác, Roy.”

Nói xong, Trương Huyền lấy lại tấm danh thiếp từ tay Roy, đặt lại lên bàn.

“Ta có một kế hoạch khác, có lẽ, sẽ phù hợp hơn.”

“Một kế hoạch khác?”

Roy nhú mày thắc mắc: “Kế hoạch gì?”

“Ừm... Có thể giống kế hoạch của người, nhưng tỷ lệ thành công cao hơn.”

Nói xong, Trương Huyền mở điện thoại, mở bản đồ và nhập một chuỗi văn bản vào ô tìm kiếm.

Vườn Nam Bộ.

Rất nhanh, với sự chuyển đổi điều hướng của bản đồ đến một địa chỉ quen thuộc, Trương Huyền mở album ảnh của địa chỉ đó, và chọn một bức ảnh của cổng chính Vườn Nam Bộ.

Thực tế, ngay từ khi mới đến Hàn Quốc, hắn đã điều tra một số người và địa chỉ trong phó bản.

Về người thì tạm thời chưa tìm ra gì, nhưng địa chỉ...

Cũng có vài manh mối.

Trong thế giới phó bản, chính sự xuất hiện của ‘Bán Thân Trương Min Hyeon’ đã cho Chesterton thực lực để phản kháng Ark.

Nhưng cũng chính vì sự phản kháng này, mà Chesterton đã thu hút sự tấn công hủy diệt của Ark.

Người chết không nói, sản nghiệp cũng bị đóng cửa hoàn toàn.

Nhưng trong thế giới thực...

Vườn Nam Bộ này từ hai mươi năm trước, vẫn duy trì hoạt động cho đến nay.

Dù rằng vì sự xuất hiện của Green Stars, Vườn Nam Bộ đã trở nên lụi tàn, từ hình ảnh cho thấy, trang trí và bày trí đã cũ kỹ, lạc hậu.

Nhưng, bất kể Vườn Nam Bộ hiện tại như thế nào, không thể phủ nhận rằng, nó vẫn là một điểm của Ark.

“Đây là...”

Roy nhìn vào ảnh, có chút không hiểu.

“Theo ta được biết, ở Incheon, có ít nhất hai điểm của Ark, ngoài Green Stars người nói, còn có Vườn Nam Bộ.”

Trương Huyền mỉm cười: “Thông tin có thể điều tra ở Green Stars, có lẽ cũng có thể tra ra ở đây.”

Nghe Trương Huyền nói vậy, Roy vẫn có chút không hiểu: “Nhưng... Chúng ta tra bằng cách nào?”

“Ta quen người quản lý ở đây, có lẽ, hẳn có thể giúp chúng ta.”

“Người còn quen quản lý của Ark?”

Roy kinh ngạc nhìn Trương Huyền.

“Ừm... cũng là ngẫu nhiên mà quen.”

Trương Huyền nhún vai, quả thật, việc hẳn quen biết Chesterton là một sự tình cờ.

“Được rồi, hãy bàn bạc kế hoạch một chút đi...”

...

Thời gian trôi nhanh, đã đến buổi chiều tối.

Trước cổng chính của Vườn Nam Bộ, một chiếc xe hơi sang trọng từ từ tiến vào và nhanh chóng dừng lại tại cửa chính.

Hai người gác cổng thấy vậy, tuy có chút ngạc nhiên vì sao tối nay lại có khách đến, nhưng một người trong số họ vẫn thành thực bước tới, mở cửa xe phía sau.

Ngay sau đó, một người đàn ông trung niên đội mũ phớt, mặc áo khoác vest màu xanh đậm, tóc đã bạc nhưng ánh mắt vô cùng sắc bén, mang đôi giày da đen, bước ra khỏi xe.

“Chào ngài, xin hỏi ngài có hẹn trước không...”

Người gác cổng vừa cất lời hỏi, người đàn ông đó đã liếc nhìn hẳn một cái.

Chỉ một cái nhìn, một nỗi sợ hãi khó tả lập tức xâm chiếm tâm trí của hắn!

Trong cơn hoảng hốt, hắn liên tục lùi lại mấy bước, mãi không nói được lời nào.

Không thèm để ý đến người gác cổng, người đàn ông bước vào sảnh chính của câu lạc bộ.

Trong tay hắn, một chiếc thẻ đen không ngừng lật qua lật lại, như một Hồ Điệp đen đang bay lượn.

Lúc này, tại quầy lễ tân.

Một người đàn ông trung niên đeo kính đang bấm máy tính, dường như đang tính toán gì đó.

Chú ý thấy có người bước vào, người đàn ông trung niên ngẩng đầu nhìn lên, ngạc nhiên khi thấy người trước mặt, lập tức ngây người:

“Bạch Sư tiên sinh?”

“Bạch Sư tiên sinh?”

Nhìn người đàn ông đội mũ phớt, toàn thân tỏa ra khí thế nguy hiểm.

So với trợ lý của Chesterton cách đây hai mươi năm, người này đã già đi nhiều, trợ lý có chút hoang mang và kinh ngạc:

“Thật là hiếm có, đã gần hai mươi năm rồi nhỉ, ngài dường như... không thay đổi nhiều lắm?”

“Ta đến để tìm người.”

‘Bạch Sư’ không đáp lời, thuận tay cất chiếc thẻ vào túi áo, giọng khàn khàn nghe như rượu ngon.

“Tìm ai?”

“Một... trung gian nhiệm vụ.”

Nói rồi, ‘Bạch Sur’ lấy ra một mảnh giấy có ghi tên tài khoản Ark, đặt lên bàn quỳ lễ tân.

Trợ lý chỉ liếc mắt nhìn mảnh giấy, rồi lắc đầu nói:

“Bạch Sur tiên sinh, ngài biết đấy, nếu ngài cần một căn phòng ấm áp hoặc hoạt động giải trí thú vị, ta có thể sắp xếp ngay, nhưng... không thể tiết lộ bất kỳ thông tin thành viên nào, đó là quy định của Ark.”

Nghe vậy, ‘Bạch Sur’ không thu lại mảnh giấy, mà hỏi: “Chỗ các người có vẻ rất vắng vẻ?”

“Không phải có vẻ, thưa ngài.” Trợ lý cười gượng lắc đầu: “Đã hơn mười năm rồi, kể từ khi Green Stars khai trương, hội viên của chúng ta đều chuyển sang đó, mấy năm nay cơ bản chỉ có những người như ngài, những người thực hiện nhiệm vụ mới tới đây.”

So với trước đây, thái độ của trợ lý đối với Bạch Sur rõ ràng đã khác đi nhiều.

Chương 437: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hồi đó, Chesterton nổi tiếng khắp Incheon, trợ lý của hắn khi đứng trước người ngoài đều rất kiêu ngạo, ngay cả những người thực hiện nhiệm vụ đến cầu cứu cũng phải giữ thái độ tự cao.

Nhưng có lẽ, thời gian sẽ dạy cho con người sự khiêm tốn.

Giờ đây, vừa nhìn thấy Bạch Sư, nhận ra thân phận của hắn, trợ lý đã không tự chủ mà cúi người xuống vài phần.

Có lẽ là do địa vị của hắn bây giờ khác trước, hoặc có lẽ do địa vị của Bạch Sư bây giờ khác trước.

“Ra vậy.”

‘Bạch Sư’ gật đầu: “Thế Chesterton thì sao...”

“Chesterton tiên sinh hiện đang ở trên tầng thượng, có cần ta báo cho hắn không?”

“Không cần.”

‘Bạch Sư’ thẳng bước tới thang máy, trông rất quen thuộc, như thể hắn vẫn nhớ mọi thứ ở đây.

Trợ lý nhìn theo ‘Bạch Sư’ đi xa, lại nhìn mảnh giấy trên bàn, suy nghĩ một lúc rồi nhắc điện thoại lên, gọi cho Chester:

“Thưa ngài, Bạch Sư tiên sinh đến...”

...

“Khụ khụ...!”

Ngước nhìn bầu trời đầy sao, ngắm nhìn ánh đèn xa xa.

Chesterton ngồi trên ghế dài, ho khan mấy tiếng mới ngừng được, sắc mặt tái nhợt khiến hắn trông vô cùng tiều tụy.

Đình~

Thang máy phát ra tiếng kêu, cửa thang máy mở ra.

‘Bạch Sư’ chậm rãi bước ra từ trong thang máy.

Chesterton không cần quay đầu, giờ nhẹ ly rượu trong tay, cười nhạt:

“Thật là hiếm có, vị thực hiện nhiệm vụ lừng danh, Bạch Sư tiên sinh, hôm nay ngài đến đây, là mang theo nhiệm vụ sao? Hay là hội đồng cuối cùng đã quyết định giết ta?”

Nhìn người đàn ông gầy guộc, mặt hốc hác trước mặt, ‘Bạch Sư’ hơi nheo mắt: “Chesterton, người vẫn còn sống à...”

“Sống ư? Không không, ta đã chết từ lâu rồi.”

Chesterton cười lạnh: “Cách đây hai mươi năm, linh hồn của ta đã chết dưới phát súng của người, giờ đây trước mặt người chỉ là một cái xác khô.”

“Nếu người đang kể chuyện ma, ta phải nói, câu chuyện này của người thật tệ.”

‘Bạch Sư’ bước tới, ngồi xuống ghế sofa trước mặt Chesterton.

Dưới ánh đèn mờ, ‘Bạch Sư’ mới để ý thấy, một mắt của Chesterton đã không còn, chỉ còn lại một hốc mắt trắng bệch!

Hình ảnh đáng sợ của mắt độc nhãn cùng với thân hình khô héo của hắn...

Thật sự rất hợp với không khí.

Chú ý đến ánh mắt của ‘Bạch Sư’, Chesterton lạnh lùng nói: “Nhìn đủ chưa?”

‘Bạch Sư’ thu ánh mắt lại, gật đầu.

Chesterton như bị chọc giận, đập mạnh lên bàn, đứng bật dậy, giận dữ nói:

“Đừng nói với ta, ngươi đến đây chỉ để thưởng thức kiệt tác của mình sao? Bạch Sư, ta cả đời này không quên được nỗi đau ngươi mang đến cho ta, ta đã thề, một ngày nào đó, ta sẽ trả lại nỗi đau này gấp mười, trăm lần cho ngươi, mà ngươi, còn dám xuất hiện trước mặt ta?”

Đối mặt với cơn giận dữ của Chesterton, ‘Bạch Sư’ không hề thay đổi sắc mặt.

Nhưng trong lòng, hắn đã hiểu rõ.

Hóa ra...

Chesterton ở thế giới chính vẫn phát động cuộc tấn công đó.

Chỉ có điều, có lẽ do thiếu sự giúp đỡ của ta, hình phạt mà Chesterton phải chịu không nghiêm trọng đến mức chết.

Đúng vậy.

Lúc này, ‘Bạch Sư’ chính là Trương Huyền.

【Thẻ trải nghiệm nhân vật trong cốt truyện!】

Sử dụng khả năng biến hình của thẻ này, Trương Huyền biến thành Bạch Sư mà hắn đã gặp trong phó bản trước đó.

Dù sao thì khác với Linh Cầu, trước đó hắn đã từng thấy thông tin về Bạch Sư trên trang web của Ark.

Tự nhiên cũng biết, hiện giờ Bạch Sư vẫn còn sống.

Dù hắn không có thẻ căn cước của Bạch Sư, nhưng chỉ khi cần sự giúp đỡ từ các điểm của Ark, người thực hiện nhiệm vụ mới cần quẹt thẻ.

Còn Trương Huyền, không phải đến để tìm kiếm sự giúp đỡ gì.

Còn về cách chứng minh mình là Bạch Sư...

Từ lúc trợ lý nhận ra Trương Huyền, điều đó đã không cần thiết nữa.

Dù sao, ai lại nghi ngờ một người vẻ ngoài và khí chất hoàn toàn giống nhau, lại là giả mạo chứ?

“Ta là người thực hiện nhiệm vụ, tất cả những gì ta làm, chỉ là trách nhiệm của ta, Chesterton, hai mươi năm rồi, người vẫn chưa hiểu ra, rốt cuộc mình đã sai ở đâu sao?”

Trương Huyền nói với giọng điệu bình thản, khuôn mặt dữ tợn của Chesterton không hề ảnh hưởng đến hắn.

Thậm chí, hắn còn tự nhiên rót cho mình một ly rượu từ chai rượu trên bàn trước ánh mắt của Chesterton.

Nhìn Trương Huyền trước mặt, Chesterton im lặng một lúc rồi chậm rãi ngồi xuống, khuôn mặt ban đầu còn điên cuồng cũng dần dần trở nên bình tĩnh.

Rõ ràng, cơn giận vừa rồi chỉ là diễn kịch.

“Người đang tìm người?”

“Đúng.”

“Tại sao lại đến chỗ ta? Green Stars không tốt hơn sao?”

“Đó là việc của ta.”

“Người vẫn như trước đây, thích làm theo ý mình...”

Dựa lưng vào ghế sofa, Chesterton dùng một mắt còn lại nhìn Trương Huyền từ trên xuống dưới, bỗng nhiên hỏi:

“Đây cũng là nhiệm vụ của người sao?”

Trương Huyền không trả lời, lắc lắc ly rượu trong tay, nhìn chất lỏng đỏ trong đó, một lúc sau mới nói:

“Y.”

Nghe vậy, Chesterton lập tức hiểu ra:

“Hóa ra là hấn... Có vẻ như, Incheon nhỏ bé này, lại sắp có biến động rồi.”

Nói xong, Chesterton nhấn một nút bên cạnh.

Không lâu sau, cửa thang máy lại mở ra.

Trợ lý bước ra từ thang máy, đặt một tập tài liệu trước mặt Trương Huyền.

Ngay khi nhìn thấy bức ảnh trên tài liệu, Trương Huyền lập tức kinh ngạc!

Chương 438: Tiêu Đề 《Ẩn》

‘Sao lại là hấn!?’

Nhìn bức ảnh quen thuộc trên tài liệu, Trương Huyền theo phản xạ muốn lấy nó từ trên bàn.

Nhưng ngay lúc đó, Chesterton đã nhanh tay hơn, cầm tập tài liệu lên.

“Ừm... một trung gian nhiệm vụ, thú vị thật, nói thật, ta có chút không hiểu.”

Chesterton nhìn lướt qua văn bản trên tài liệu, một mắt hơi nheo lại, trông có vẻ đầy thú vị.

Trương Huyền không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Chesterton.

“...Người là người của hấn, với khả năng của hấn, muốn vượt qua hệ thống để tra danh tính của một tài khoản nhỏ bé, phải đơn giản vô cùng đúng không? Tại sao lại để một nhân vật như người tự mình đi một chuyến?”

Nói đến đây, Chesterton tiện tay đặt tập tài liệu lên ghế sofa bên cạnh, dường như không có ý định đưa cho Trương Huyền.

Nhìn Chesterton, ánh mắt Trương Huyền dần trở nên lạnh lùng: “Vậy... người đang nghi ngờ ta?”

“Không không không, làm sao ta có thể nghi ngờ người được?”

Chesterton như nghe thấy chuyện cười, liên tục xua tay:

“Ta chỉ đang nghĩ, nếu ta đưa tập tài liệu này cho ngươi, ngươi có thể cho ta cái gì? Để ta gợi ý, một con mắt thì sao?”

Nói rồi, Chesterton búng tay một cái.

Pặc!

Giây tiếp theo, từ góc tối bên cạnh thang máy, hai thanh niên cao lớn có ngoại hình giống hệt nhau chậm rãi bước ra.

Mặc dù Trương Huyền không thấy vũ khí trong tay họ, nhưng vẫn cảm nhận được sự đe dọa mơ hồ từ hai người này.

Rõ ràng, đây là chỗ dựa của Chesterton.

Chẳng trách lão già này, dù đã già yếu như vậy, vẫn dám kiêu ngạo trước mặt ‘Bạch Sư’.

Phải nói...

Không hổ danh là Chesterton mà hẳn từng biết?

“Thật lòng mà nói, ta không hề quan tâm ngươi đến đây vì lý do gì.”

Chesterton dựa lưng vào ghế sofa, hai anh em song sinh đứng hai bên, ánh mắt lạnh lùng nhìn Trương Huyền.

“Dù ngươi đại diện cho Y hay đại diện cho chính ngươi, ta không quan tâm, ta chỉ quan tâm đến việc, ngươi, Bạch Sư, có thể cho ta cái gì? Thật lòng mà nói, ta không phải người thù dai, nhưng nếu ngươi thật sự sẵn lòng để lại một con mắt, ta sẽ giúp ngươi.”

Nhìn Chesterton vẻ mặt tự tin, Trương Huyền từ từ thu lại khí thế lạnh lùng của Bạch Sư...

“Ngươi hỏi ta có thể cho ngươi cái gì?”

Lời vừa dứt!

Nụ cười của Chesterton lập tức tắt.

Hai anh em song sinh bên cạnh hắn cũng biến sắc, tay không tự chủ mà đưa về phía sau lưng!

“Một giây.”

Lúc này, Trương Huyền vẫn ngồi yên tại chỗ, không có bất kỳ động tác nào.

Toàn thân hắn không phát ra chút sát khí nào, nhưng bóng đêm phía sau hắn, giống như một khe nứt sâu thẳm và đáng sợ!

Trong khe nứt sâu thẳm đó, kẻ săn mỗi đỉnh cao đã mở đôi mắt đỏ ngầu!

“Ta có thể trong vòng một giây, giết ngươi, trợ lý của ngươi, và cặp song sinh này, rồi lấy tập tài liệu bên cạnh ngươi, nhưng ta không chọn làm vậy, ngươi biết tại sao không?”

Giọng Trương Huyền trầm thấp, dù âm lượng không cao, nhưng lời nói của hắn, như ma âm khắc sâu vào tâm trí của mọi người:

“Vì đó chính là thứ ta có thể cho ngươi, Chesterton.”

Chesterton im lặng.

Cặp song sinh này, là những sát thủ bí mật mà hắn đã huấn luyện nhiều năm.

Họ đã sống trong giết chóc và trưởng thành từ đó...

Trong gần mười năm, họ đã thực hiện hàng chục nhiệm vụ, hiếm khi thất bại!

Tay họ ít nhất đã dính máu của hai ba trăm người, họ chính là những cỗ máy giết chóc bẩm sinh!

Nhưng...

Không hiểu sao.

Dù hiện tại được bảo vệ bởi hai người này, hắn vẫn không cảm thấy chút an toàn nào!

Hắn nói thật, Bạch Sư nói thật!

Hắn thật sự có khả năng giết họ trong nháy mắt!

Suy nghĩ xoay vần, Chesterton dựa vào lưng ghế, từ lúc nào đã đắm mồi hôi lạnh!

Hắn... đã mạnh đến mức này rồi sao?

Im lặng hồi lâu.

Chesterton cầm tập tài liệu bên cạnh lên, đặt lại trên bàn.

Trương Huyền không nói nhiều, đưa tay cầm lấy tập hồ sơ.

Nhìn bức ảnh trên tài liệu, và cái tên bên cạnh bức ảnh.

< Trương Min Hyeon >

“Bạch Sư.”

Đúng lúc này, Chesterton đột nhiên mở miệng: “Người bây giờ, đã là người thực thi mạnh nhất của Ark rồi sao?”

“...Ta có thể là vậy.”

“...” Chesterton lại im lặng một lúc: “Vậy người giúp ta một việc? Đổi lại, ta có thể giúp người một việc nhỏ.”

Nghe vậy, Trương Huyền nhíu mày nhìn Chesterton.

Chesterton cũng không hề che giấu mà đáp lại ánh mắt của Trương Huyền, trong con mắt duy nhất của hắn, không còn sự trêu đùa và điên cuồng ban đầu, chỉ còn lại sự đục ngầu mờ hồ:

“Ba ngày sau, Vườn Nam Bộ sẽ bùng lên một trận lửa lớn đủ để thiêu rụi mọi thứ, ta sẽ ngồi ở đây, nhìn ngọn lửa này, biến ta và toàn bộ tâm huyết cả đời của ta thành tro tàn.”

Nghe vậy, Trương Huyền khẽ nhú mày, có chút không hiểu.

Như thể đã thấy được sự nghi hoặc của Trương Huyền, Chesterton cười khẽ hai tiếng:

“Cũng đúng, tin tức này dù sao cũng chưa được công bố rộng rãi... Để ta nói trước cho người biết, ba ngày sau, bên tổng bộ sẽ phái nhân viên tới, hủy bỏ tư cách quản lý của ta ở Ark, hủy bỏ tư cách điếm cứ địa của Vườn Nam Bộ, hủy bỏ, tất cả mọi thứ của ta...”

“Vậy nên, người định mang tất cả mọi thứ của người xuống địa ngục?” Trương Huyền hỏi.

“Đại khái là như vậy.”

Chesterton cười ha hả, nếu không nhìn thấy bộ dạng nửa sống nửa chết của hắn, có lẽ thật sự không thể nhận ra, lúc này hắn đã có ý định tự sát?

Chương 439: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chỉ thấy hấn chống tay lên đầu gối, đứng dậy từ vị trí của mình, trợ lý bên cạnh vừa định bước lên đỡ, nhưng bị Chesterton xua tay từ chối.

Chậm rãi đi tới bên rìa mái nhà, hấn khoanh tay nhìn xuống mọi thứ dưới chân:

“Tin rằng người cũng đã nhìn ra, ta không còn nhiều thời gian nữa, nhưng có lẽ, hai mươi năm trước ta đã nên chết rồi...”

“Bao nhiêu năm qua, vì nền tảng này dưới chân, ta đã dành hết tâm huyết và linh hồn của mình...”

“Và bây giờ, ta đã đi tới cuối cuộc đời, nhưng trước đó...”

“Ta tuyệt đối không cho phép ai tước đoạt quá khứ của ta, đó là một sự sỉ nhục, một sự sỉ nhục tàn khốc hơn cả cái chết!”

Nhìn bóng lưng của Chesterton, Trương Huyền như thấy hấn của hai mươi năm trước.

Khi đó Chesterton cũng đứng trước mặt Trương Huyền như hôm nay, hào hùng nói về kế hoạch của mình.

Thân hình cao lớn và mái tóc vàng óng dày đặc, khiến hấn trông như mặt trời.

Nhưng bây giờ...

Mái tóc bạc không còn phản chiếu ánh vàng, hấn gầy gò yếu ớt đến mức lưng cũng không thẳng nổi.

Ngước nhìn bầu trời, giống như một con sư tử già cõi sắp chết, mơ tưởng phát ra tiếng gầm cuối cùng!

“Người muốn ta giúp người gì?” Trương Huyền hỏi.

Nghe vậy, Chesterton quay mặt lại, trên khuôn mặt hiện lên nụ cười tự tin của tuổi trẻ:

“Người cần làm... là không làm gì cả.”

Khi rời khỏi Vườn Nam Bộ, ngoài tài liệu về ‘Trương Min Hyeon’ trong tay, Trương Huyền còn có thêm một chiếc điện thoại trượt cũ.

Đúng vậy, hắn đã đồng ý yêu cầu của Chesterton.

Mặc dù, Trương Huyền cũng nghĩ rằng, lần tự thiêu này của Chesterton chắc chắn không chỉ có mình hắn chết, những nhân viên từ tổng bộ Ark tới, tám phần cũng nằm trong kế hoạch của Chesterton.

Nếu Bạch Sư có mặt, có lẽ sẽ gây ảnh hưởng đến kế hoạch của Chesterton.

Nhưng...

Trương Huyền không phải là Bạch Sư thực sự, người của Ark chết bao nhiêu, thì có liên quan gì đến hắn?

Không làm gì cả, mà có thể đổi lấy sự giúp đỡ cuối cùng của Chesterton, rõ ràng là một cuộc giao dịch rất có lợi.

Chỉ là...

Nhìn lại mái nhà của Vườn Nam Bộ, Trương Huyền vẫn có thể thấy, Chesterton lúc này đang đứng ở rìa mái nhà, xa xa nâng ly với hắn.

‘Ba ngày sau...’

Lắc đầu, Trương Huyền quay lại nhìn tài liệu trong tay.

Nhìn bức ảnh của Trương Min Hyeon, Trương Huyền không hiểu sao, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Có lẽ vì đã ở trong phiên bản đó quá lâu, lâu đến mức, ngay cả trong lòng hắn cũng cho rằng mình chính là người trong ảnh.

Ý nghĩ cực kỳ chia rẽ này vừa lóe lên đã bị Trương Huyền giết chết.

‘Ta chính là ta... Ta là, Trương Huyền!’

Một niệm sinh, một niệm khởi.

Đang khi Trương Huyền chuẩn bị nghiên cứu tài liệu này, xem thử, không có sự nhập thân của mình, một văn nhân yếu ớt Trương Min Hyeon đã làm gì trong hai mươi năm qua.

Một chiếc xe hơi màu đen từ từ chạy ra từ Vườn Nam Bộ, và dừng lại bên cạnh hắn.

Khi cửa sổ xe hạ xuống, vị trí lái xe và ghế phụ, hai khuôn mặt không cảm xúc xuất hiện trong mắt Trương Huyền.

Đây chẳng phải là cặp song sinh vừa rồi?

Trương Huyền thấy vậy, dường như nhận ra điều gì, cả hai bên không có bất kỳ trao đổi nào, Trương Huyền mở cửa xe, ngồi vào ghế sau.

Rrrrr~~~

Xe từ từ tiếp tục chạy, Trương Huyền ngồi ở giữa ghế sau, nhìn hai người có khuôn mặt giống hệt nhau, không khỏi hỏi:

“Các người... ai là anh? Ai là em?”

“...”

“...”

Được rồi, xem ra họ không định trả lời câu hỏi này rồi.

Vậy nên Trương Huyền chuyển chủ đề: “Các người chắc hẳn vẫn muốn tiếp tục lái? Lái xa thêm chút nữa, ta sợ các người không còn sức quay về.”

Lời vừa dứt!

Kéttt!!!

Theo một cú phanh gấp!

Người ở ghế phụ lập tức quay lại, trong tay, một con dao găm sáng loáng như tia chớp đâm tới!

Nhưng Trương Huyền, đối mặt với đòn tấn công bất ngờ này, đã sớm chuẩn bị sẵn sàng!

Pằng pằng... pằng!!!

Nửa phút sau.

Bịch.

Kéo một trong hai kẻ song sinh từ ghế lái xuống, tùy ý ném ra bên đường, lại đá kẻ ở ghế phụ xuống xe.

Trương Huyền vừa đóng cửa xe, vừa nói với hai người:

“Về chăm sóc tốt BOSS của các người đi, thế giới rất lớn, các người, chỉ là hạng hai.”

Để lại câu nói đó, Trương Huyền lái xe bỏ đi.

Mà trong số anh em song sinh này, một người ngồi trên đường bê tông, ôm lấy khuôn mặt đau nhói vì bị hai cái bạt tai, nhìn ánh đèn xe xa dần, trong mắt, đầy vẻ mơ hồ.

Và ở phía xa, trên mái nhà của Vườn Nam Bộ.

Chesterton cầm ống nhòm, nhìn hai thuộc hạ của mình bị Trương Huyền ném xuống xe, cười ha hả.

.....

“Trương Min Hyeon, nam, 43 tuổi, người địa phương Incheon, tốt nghiệp Đại học Seoul, chuyên ngành Quản trị Kinh doanh.”

“Năm hấn tốt nghiệp, ông nội hấn qua đời bất ngờ, trong thời gian về nhà lo tang lễ, đúng lúc gặp kế hoạch thu mua và giải tỏa của một tập đoàn tên là YangDa.”

“Khi đó, Incheon, trật tự xã hội hỗn loạn, những người phụ trách thu mua và giải tỏa, lại là một băng đảng xã hội đen địa phương tên là ‘Khánh Bắc Phái’.”

“Những người này để giảm chi phí thu mua, đã dùng mọi thủ đoạn, quấy rối, đánh đập, thậm chí giết người đối với vài chợ ở khu cảng...”

“Lúc đó, Chợ Thứ Ba mà Trương Min Hyeon ở cũng bị băng đảng này đe dọa bạo lực.”

Chương 440: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tất nhiên, khi đó Trương Min Hyeon cũng không phải là không làm gì, để bảo vệ căn nhà mà ông nội để lại cho hắn, hắn gia nhập một băng đảng nhỏ ở Chợ Thứ Ba tên là ‘Đông Thành Phái’.”

“Và với thân phận quân sư, hắn đứng sau bày mưu tính kế cho Đông Thành Phái.”

“Lúc đầu, khi có Trương Min Hyeon tham gia, Đông Thành Phái thực sự phát triển khá mạnh, số lượng thành viên băng đảng một thời lên tới vài chục người.”

“Nhưng, cùng với sự mở rộng quy mô của băng đảng, lão đại của Đông Thành Phái lúc đó là Choi Dong Uk , dường như trong nhiều quyết định đã có mâu thuẫn với Trương Min Hyeon, điều này đã trực tiếp hoặc gián tiếp dẫn đến sự diệt vong của Đông Thành Phái.”

“Trong trận chiến quyết định với Khánh Bắc Phái, Chợ Thứ Ba bất ngờ bị tấn công, Trương Min Hyeon chủ trương không quay về cứu viện, nhất cử chiếm lĩnh Khánh Bắc Phái, nhưng lão đại Choi Dong Uk lại kiên quyết mang người quay về cứu viện.”

“Do bất đồng ý kiến, cả hai bên đều không nhượng bộ, cuối cùng chỉ có thể chia quân làm hai đường, Trương Min Hyeon mang một phần người tiếp tục đánh nhau với Khánh Bắc Phái, còn lão đại Choi Dong Uk thì mang một phần người quay về giải quyết nguy cơ rồi quay lại.”

“Nhưng, không ai ngờ rằng, lão đại Choi Dong Uk trên đường mang người quay về Chợ Thứ Ba lại gặp phải phục kích, khi đó mười mấy tay súng, trực tiếp phục kích một nhóm người của Đông Thành Phái trong một con hẻm nhỏ.”

“Những người của Đông Thành Phái hoàn toàn không phòng bị, lập tức tử thương nặng nề, nếu không nhờ em trai Choi Dong Uk là Choi Sung Joon liều chết bảo vệ, chỉ sợ Choi Dong Uk đã chết tại chỗ rồi.”

“Mặt khác, Trương Min Hyeon chia một phần người ra ngoài, đối mặt với cuộc tấn công mạnh mẽ của Khánh Bắc Phái, cũng rơi vào thế hạ phong, vốn tưởng rằng Choi Dong Uk quay về giải vây rồi sẽ nhanh chóng quay lại, nhưng lại không đợi được cứu viện.”

“Trái lại, bên Khánh Bắc Phái, đã quay lại không ít viện binh, lúc này Trương Min Hyeon đã nhận ra mình trúng kế, không còn cách nào khác, chỉ có thể chọn rút lui.”

“Mặc dù cuối cùng hắn vẫn đột phá trở về Chợ Thứ Ba, nhưng trong thời gian họ rời đi, Chợ Thứ Ba đã bị đập phá không còn nhận ra, anh em nhà Choi, cũng bị thương nặng, em trai Choi Sung Joon, thậm chí trở thành người thực vật.”

“Đối mặt với Khánh Bắc Phái mạnh mẽ, Trương Min Hyeon không còn cách nào khác chỉ có thể chọn trốn chạy, và sự ra đi của hắn, cũng có nghĩa là khu cảng, hoàn toàn bị Khánh Bắc Phái kiểm soát.”

“Để tránh sự truy sát của Khánh Bắc Phái, Trương Min Hyeon tình cờ vào khách sạn Green Star vừa mới khai trương khi đó.”

“Và khi đó, trợ lý của người quản lý khách sạn Lâm Chi Anh, dường như rất có thiện cảm với chàng trai trẻ này, trong

khi chữa thương và cung cấp nơi trú ẩn cho hắn, còn giới thiệu cho hắn một công việc, đó là... nhiệm vụ trung gian của Ark.”

“Và Trương Min Hyeon làm việc này suốt hơn mười năm, cho đến hôm nay.”

Đặt tài liệu trong tay xuống, Hà thúc cảm thán:

“Một bộ tình thù xã hội đen hay đây chứ.”

Tài liệu Chesterton đưa cho Trương Huyền, còn chi tiết hơn cả những gì Trương Huyền tưởng tượng.

Tài liệu không chỉ ghi rõ cuộc đời của Trương Min Hyeon, mà ngay cả một số mối quan hệ quan trọng của hắn cũng được đánh dấu rõ ràng.

Lúc này, Trương Huyền đang ngồi tựa trên ghế sofa, nghe Hà thúc đọc xong câu chuyện của Trương Min Hyeon trong thế giới chính, mãi không nói gì.

“Ít nhất, chúng ta bây giờ đã biết vị trí cụ thể của người này, bây giờ chỉ cần tìm tới cửa là được, nhưng nói trước, hành động lần này ta cũng phải tham gia, ta còn có thù với Ark nữa.”

Reeves cầm dao vuốt chơi trong tay, lưỡi dao xoay chuyển liên tục, tiếng vù vù không dứt bên tai.

Nghe nói lúc này Trương Min Hyeon rất có thể đang ở khách sạn Green Star, ánh mắt của hắn đã hiện rõ vẻ hăm dọa.

Hiển nhiên, công việc hậu cần nhằm chán mấy ngày nay, đã khiến hắn bức bối rồi.

“Bình tĩnh nào, Reeves , ở đây ai mà không có thù với Ark?”

John ngậm điều thuốc, khoanh tay nói: “Nhưng chúng ta đến đây vốn để tránh đầu sóng ngọn gió, nếu lại làm ra chuyện

gì gây chú ý cho Ark, sợ rằng chúng ta lại phải chuyển nơi khác rồi.”

“Nhưng việc luôn phải làm không phải sao? Hay người có cách nào tốt hơn?” Reeves nhún vai.

“Không.” John nhếch miệng.

Lúc này, Hà thúc nhìn Trương Huyền:

“Trương ca, tài liệu của người này đại khái chỉ có bấy nhiêu, dù theo tài liệu, người này thường xuyên ở trong khách sạn Green Star ít khi ra ngoài, nhưng chỉ cần lên kế hoạch một chút, chưa chắc không thể đưa người ra ngoài.”

Lời của Hà thúc, khiến Trương Huyền tỉnh lại.

Trương Huyền trầm ngâm một lúc, nói: “Trước tiên xác định mục tiêu cơ bản, chúng ta cần, là tình báo trong tay Trương Min Hyeon, phải làm rõ chủ thuê của đám lính đánh thuê Trung Đông đó là ai, mới có thể đưa ra phán đoán bước tiếp theo.”

“Ừm ừm.”

Mọi người gật đầu, đợi phát biểu tiếp theo của Trương Huyền.

Nhưng trong đầu Trương Huyền suy nghĩ một hồi, cũng chỉ nghĩ tới hai lựa chọn là lén vào và tấn công.

Dù sao, mấy tháng nay, bất kể gặp phải kẻ địch thế nào và chuyện gì, hắn luôn làm như vậy.

Thấy Trương Huyền có chút ngập ngừng, Chris vẫn đang xem xét tài liệu liền nói:

“Hay thế này, chúng ta nghĩ cách, xem có thể từ mối quan hệ của người này mà ra tay không? Chỉ nhìn vào tài liệu, hắn ở Incheon vẫn có mấy người bạn...”

Nhưng lời vừa nói đến đây, Chí Vĩ bên cạnh đột nhiên nói:

“Trương Min Hyeon... tên người này nghe khá giống tên đại ca đó chứ? Nếu không biết người này chính là người Nam Hàn, ta đã nghĩ đại ca có quan hệ họ hàng gì với hắn rồi, ha...”

Trương Huyền cũng cười, nhưng không trả lời.

Mà Chris bị Chí Vĩ ngắt lời, nghĩ một lúc, vẫn không nói tiếp.

Chương 441: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền nhìn Chris, trầm ngâm hai giây, sau đó đứng dậy nói:

“Được rồi, chuyện này, ta đã có chút manh mối rồi, ngày mai, ta đi gặp một người bạn, có lẽ hắn có thể giúp đỡ.”

Nói xong, Trương Huyền quay người trở về phòng của mình.

Trong khi đó, mọi người trong phòng khách đều nhìn nhau đầy thắc mắc.

Reeves là người đầu tiên đứng dậy nói: “Vậy, cuộc họp nhỏ tối nay kết thúc tại đây, John, người có mang theo thẻ phòng không?”

“Ừ.”

Cả hai không nói thêm lời nào, liền trở về phòng bên cạnh.

“Chris.”

Chí Vĩ đứng lên, vỗ vai Chris cười nói: “Người đấy, đôi khi cần phải học cách quan sát kỹ càng hơn.”

Nói xong, hắn huýt sáo và quay về phòng.

Chris ngồi tại chỗ, vẻ mặt mơ hồ, dường như vẫn chưa hoàn toàn hiểu được.

Lúc này, Hà thúc mỉm cười nói với Chris: “Chris, người không nhận ra sao? Từ khi Trương Huyền đến đây, hắn dường như rất quen thuộc với nhiều nơi trong thành phố này.”

“Điều này...” Chris gật đầu, hắn cũng cảm nhận được điều đó.

Hà thúc nói tiếp:

“Mặc dù Trương Huyền chưa từng nói rằng hắn đã đến Nam Hàn, nhưng tiếng Hàn của hắn thì không thể chỉ học qua sách vở mà thành thạo đến thế, thêm nữa hắn còn quen biết với quản lý của Vườn Nam Bộ, và người bạn mà hắn vừa nhắc đến. Rõ ràng, quá khứ của Trương Huyền còn nhiều câu chuyện chưa kể...”

Nói xong, Hà thúc cũng lững thững quay về phòng, để lại Chris ngồi một mình trong phòng khách, xoa cằm có chút râu lởm chởm.

Hắn đang suy nghĩ.

...

Người bạn mà Trương Huyền nhắc đến không ai khác chính là Choi Dong Uk .

Lần gặp mặt trước đây với Choi Dong Uk không mấy suôn sẻ, nhưng Trương Huyền vẫn lấy được số điện thoại của hắn.

Hơn nữa, với sự giúp đỡ của Chesterton, việc tìm ra vị trí của Choi Dong Uk trở nên đơn giản.

“Đây rồi...”

Một mình bước xuống từ taxi, Trương Huyền nhìn vào địa chỉ trên điện thoại, sau đó nhìn về phía công khu chung cư không xa.

Lúc này, hắn đang đứng ngoài khu chung cư mà họ đã theo dõi Choi Dong Uk hai ngày trước.

Theo thông tin từ Chesterton, Choi Dong Uk đã mua một căn nhà trong khu này hơn mười năm trước và đã sống ở đây

từ đó.

Vì một số lý do, dù đã ngoài bốn mươi, Choi Dong Uk vẫn chưa kết hôn.

Hiện tại, trong nhà của hắn chỉ có hắn và em trai, Choi Sung Joon.

Không dừng lại lâu, Trương Huyền đã đội mũ và đeo khẩu trang, nhanh chóng bước vào khu chung cư.

Vì đây không phải là khu chung cư mới, nên hệ thống giám sát không được bao phủ toàn diện.

Do đó, Trương Huyền dễ dàng tránh được tất cả các camera giám sát trên đường, đến trước căn hộ của Choi Dong Uk .

“Tầng bốn, phòng 403.”

Nhìn lên trên, Trương Huyền ghi nhớ tất cả các cửa sổ, ban công và các vật bám bên ngoài tầng bốn, sau đó kéo thấp mũ xuống và bước lên cầu thang.

Nhưng vừa khi Trương Huyền lên lầu, một bóng người khác cũng đội mũ, đeo khẩu trang và găng tay xuất hiện dưới tòa nhà.

Người này nhìn địa chỉ trên mảnh giấy trong tay, xác nhận rồi bước lên lầu.

...

Đình đông, đình đông.

Sau khi nhấn chuông hai lần, Trương Huyền không đứng lại ở cửa mà nhanh chóng lên tầng năm, dùng khe hở giữa cầu thang để quan sát động tĩnh ở tầng bốn.

Chờ đợi hai phút, không có gì động tĩnh bên dưới.

Không có ai ở nhà...

Nhưng khi Trương Huyền chuẩn bị thực hiện bước tiếp theo, hắn nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng từ dưới lầu.

Nghe thấy vậy, Trương Huyền dừng lại, lặng lẽ chờ đợi.

Rất nhanh, một người mặc đồ đen bước lên từ dưới, dừng lại trước cửa phòng 403.

Người này là...?

Trương Huyền nheo mắt nhìn.

Người mặc đồ đen quan sát xung quanh, thấy không có ai, hắn cúi xuống, kéo áo lên và rút ra hai công cụ nhỏ như dây sắt, cẩn thận mở khóa cửa phòng 403.

Trương Huyền nhìn rõ từ trên, lúc người mặc đồ đen kéo áo, sau lưng hắn lộ ra một khẩu súng đen ngòm!

Đúng lúc này!

Cạch!

Ổ khóa mở!

Cạch!

Ổ khóa vừa mở, mắt người mặc đồ đen lóe lên tia vui mừng, nhưng ngay lập tức chuyển thành cảnh giác.

Trước khi đến, hắn đã nghiên cứu kỹ mục tiêu, biết rằng đối tượng là một đội trưởng cảnh sát có hơn mười năm kinh nghiệm, chắc chắn rất cảnh giác và giỏi chiến đấu.

Phải cẩn thận!

Hắn rút khẩu Glock gài sau lưng, tháo chốt an toàn, một tay nhẹ nhàng đẩy cửa, tay kia cầm súng hướng về phía trước.

Khi cửa mở hoàn toàn, hắn đã nhìn rõ nội thất.

Bên cạnh cửa ra vào là một bếp mở, vị trí của hắn hiện tại có thể nhìn rõ cả phòng khách và bếp.

Xác nhận không có ai trong hai không gian này, người mặc đồ đen bước nhẹ vào, sau đó cẩn thận đóng cửa lại, rồi đi về phía phòng ngủ.

Hắn không biết rằng, khi cửa sắp đóng, hai ngón tay đã nhẹ nhàng giữ lại.

Người mặc đồ đen dù mang theo súng và biết mở khóa, nhưng cảnh giác và chuyên môn của hắn không cao.

Hắn đi đến cửa phòng ngủ gần phòng khách nhất.

Áp tai vào cửa nghe, không có âm thanh nào từ.

Hắn chậm rãi xoay nắm cửa, đẩy cửa mở.

Vừa bước vào, hắn thấy.

Trên chiếc giường 1m2 ở giữa phòng ngủ, một người đàn ông gầy gò, mặc đồ ngủ, hơi thở nhẹ nhàng, đang ngủ say.

‘Ngủ ngon nhỉ?’

So sánh với ảnh, thấy không phải mục tiêu, người mặc đồ đen nở nụ cười gian, lấy từ túi ra một chiếc giảm thanh.

Nhưng ngay lúc đó, hắn cảm thấy có ai đó vỗ nhẹ vào vai!

Á!!!

Giật mình, người mặc đồ đen suýt kêu lên, theo phản xạ quay lại, súng trong tay cũng chuyển hướng!

Nhưng vừa quay lại, một bàn tay đã nhanh chóng nắm lấy súng!

Cạch một cái, trượt khóa đẩy hết cỡ, đạn trong súng bật ra!

Ngón tay ấn vào nút thả băng đạn, băng đạn đầy đạn rơi ra!

Tất cả diễn ra trong nháy mắt, người mặc đồ đen không kịp nhận ra.

Theo bản năng, hắn siết chặt súng, nhanh chóng kéo lại, cố giành lại quyền kiểm soát súng!

Cạch!

Tiếng kim loại vang lên!

Giành lại súng một cách dễ dàng, mắt hắn lóe lên tia vui mừng, nhanh chóng bóp cò!

Cạch cạch!

Không có tiếng súng.

Nhìn xuống, hắn chỉ thấy phần dưới của súng, phần trượt và băng đạn đã biến mất!

“Người tìm cái này?”

Trương Huyền đứng ở cửa, vẫy phần trượt trong tay.

Ngón tay nhẹ nhàng xoay, lò xo và nòng súng rơi xuống, súng của hắn đã nhắm vào đầu người mặc đồ đen.

Khi tấn công người mặc đồ đen, Trương Huyền không chỉ tháo đạn và băng đạn, ngón trỏ và ngón cái còn nhấn vào nút thả trượt hai bên.

Người mặc đồ đen giật lại súng đúng lúc giúp tháo trượt ra.

Bây giờ, người mặc đồ đen không có vũ khí, nhìn vào súng trên sàn và súng trong tay Trương Huyền.

Không chút do dự, hắn bỏ súng xuống, giơ tay lên, quỳ xuống:

“Đừng giết ta, ta sẽ nói mọi thứ!”

“Ừ, tốt hơn hết là vậy.”

Trương Huyền nói bình thản.

Không giết người này ngay để xem hắn là ai, và tại sao lại muốn bắt anh em Choi.

Nếu kẻ giết thuê này chịu hợp tác thì tốt.

Dưới sự tra hỏi của Trương Huyền.

Sát thủ nghiệp dư này nhanh chóng nói ra tất cả.

Có người thuê hẳn đến bắt Choi Dong Uk .

Đúng vậy, mục tiêu là Choi Dong Uk .

Hắn không biết lý do, chỉ biết phải bắt sống.

Hắn định giết người đàn ông trên giường để không bị cản trở.

“VẬY... ai là người thuê người?”

“Ta không biết.”

“Không biết?”

Thấy Trương Huyền nhìn lạnh lùng, người giết thuê vội lắc đầu giải thích:

“Ta cũng được trung gian thuê, ngài cũng biết, làm nghề này, nhiều nhiệm vụ béo bở phải qua nhiều tay, ta thậm chí không biết nhiệm vụ này đã được chuyển qua bao nhiêu tay.”

Hắn cười gượng.

Thấy không giống nói dối, Trương Huyền đổi câu hỏi: “Nếu bắt được người, người sẽ đưa đi đâu?”

“Công viên Tự Do, trong nhiệm vụ yêu cầu sau khi bắt được, đưa người vào xe, rồi lái xe đến công viên Tự Do, để chìa khóa trong xe, sẽ có người đến lấy.”

“Đó là yêu cầu của chủ thuê hay trung gian?”

“Chắc là chủ thuê, trung gian thường không dính vào nhiệm vụ, những kẻ hút máu này rất biết giữ gìn danh tiếng, không dễ mạo hiểm.”

Nghe vậy, Trương Huyền đã hiểu.

Nếu kẻ giết thuê này không phải do kẻ thù của Choi Dong Uk thuê...

Thì có thể là kẻ thù của người liên quan đến Choi Dong Uk

.

Nghĩ vậy, trong đầu Trương Huyền hiện lên một cái tên.

Chẳng lẽ... liên quan đến Trương Min Hyeon?

Trương Min Hyeon không thể tự mình bắt Choi Dong Uk ,
nên có lẽ kẻ đứng sau có ý định tương tự!

Là muốn dùng Choi Dong Uk để lôi Trương Min Hyeon ra
khỏi khách sạn Green Stars!

Trương Huyền muốn lôi Trương Min Hyeon ra để tìm kẻ
đứng sau vụ mất tích của tiến sĩ Wang và tài liệu.

Nhưng kẻ đứng sau này muốn lôi Trương Min Hyeon ra...

Là để diệt khẩu!?

Chương 442: Tiêu Đề 《Ẩn》

Giết người diệt khẩu.

Phải rồi, rất có khả năng!

Giờ đây bọn lính đánh thuê kia đã chết sạch, nếu Trương Min Hyeon cũng chết nốt, ai còn biết kẻ đứng sau là ai?

Nghĩ thông suốt, Trương Huyền lập tức cảnh giác.

Bằng mọi giá, không thể để Trương Min Hyeon gặp chuyện, ít nhất là trước khi ta làm rõ kẻ đứng sau là ai, Trương Min Hyeon nhất định phải sống!

“Đại ca, những gì ta biết ta đã nói hết rồi, giờ có thể thả ta được không? Hả?”

Lúc này, tên sát thủ nghiệp dư quỳ dưới đất thấy Trương Huyền mãi không nói, trong lòng lo sợ bất an nhưng không dám làm gì khác, sợ rằng đôi phương chỉ sơ suất một chút là mình sẽ bị thùng đầu.

Trương Huyền lúc này cũng đã quay lại chú ý tên sát thủ nghiệp dư: “Thả người... còn chưa tới lúc, ta cần người giúp ta làm một việc.”

“Hả?” Tên sát thủ nghiệp dư ngơ ngác nhìn Trương Huyền.

“Ta cần người làm theo nhiệm vụ ban đầu, đưa người đến địa điểm chỉ định.”

“Nhưng...” Sắc mặt tên sát thủ nghiệp dư có chút miễn cưỡng.

Trương Huyền nhú mày: “Người có ý kiến gì sao?”

Tên sát thủ nghiệp dư sợ run lên, vội vàng lắc đầu cười khò: “Không... không dám, ta nào dám có ý kiến gì...”

“Vậy thì tốt, người cứ ngủ một lát đi.”

“Hả?”

Zzz!

Không đợi hắn nói thêm, Trương Huyền rút từ túi ra một chiếc máy chích điện, bật công tắc và dí vào người hắn.

Một luồng điện truyền qua, khiến tên sát thủ nghiệp dư ngất lịm tại chỗ.

Sau khi Trương Huyền trói hắn lại và vút sang một bên, hắn mới có thời gian kiểm tra người nằm trên giường.

Dù đã hai mươi năm trôi qua, nhưng có lẽ vì nằm trên giường bệnh lâu ngày, ngũ quan của Choi Sung Joon không thay đổi nhiều.

Trương Huyền bước đến ngồi xuống ghế bên cạnh giường, liếc nhìn cánh tay gầy guộc của Choi Sung Joon.

Trong ấn tượng của Trương Huyền, Choi Sung Joon trong bản phó luôn là một chàng trai tràn đầy sức sống.

Mỗi lần gặp, hắn luôn nở nụ cười, tràn đầy năng lượng gọi mình: “Min Hyeon ca!”

Rồi chạy đến vui vẻ nói vài lời đùa cợt.

Trước khi rời khỏi bản phó, Choi Sung Joon say khướt còn kéo tay mình nói, ngày hắn và Mi Sook kết hôn, nhất định phải để mình làm phù rể...

“Gầy thế này, mặc đồ chú rể không đẹp đâu...”

Trương Huyền cầm tay Choi Sung Joon đặt lại vào chần, kéo chần lên che kín ngực hần.

Lúc đó, tai Trương Huyền khẽ động.

Từ phòng khách truyền đến tiếng thở và bước chân cố gắng giảm âm lượng.

Có người?

Trương Huyền đứng dậy, đi đến bên cửa phòng ngủ, đứng dựa vào tường.

Rất nhanh, hơi thở và bước chân của người kia ngày càng gần cửa phòng ngủ, và đứng yên ngoài tường.

Rõ ràng, người bên ngoài thấy cửa phòng ngủ mở, không dám tùy tiện vào xem.

Soạt...

Tiếng rút dao ra khỏi vỏ.

Ngay sau đó!

Một người mặc áo khoác da nâu, tay phải cầm ngược một con dao găm nhanh chóng lao vào phòng!

Vừa vào cửa, hần thấy người em trai đang nằm yên lành trên giường, rồi thấy tên sát thủ nghiệp dư bị điện giật nằm ở góc phòng!

Và cái thứ ba!

Là một họng súng đen ngòm.

Ngay khi thấy họng súng, Choi Dong Uk liền khựng lại.

Trương Huyền, tay cầm súng Glock 19, đứng bên cạnh chìa thẳng vào đầu Choi Dong Uk.

“Là người?!”

Choi Dong Uk ngay lập tức nhận ra kẻ dùng súng chỉ vào mình chính là người đã tấn công mình trên đường về nhà hôm trước.

“Choi cảnh sát, người là đội trưởng cảnh sát hình sự, ra ngoài không mang súng mà chỉ có dao ngắn, nếu ta không kịp thời giải quyết tên sát thủ kia, người chắc đã có vài lỗ thủng trên người rồi.”

Nghe Trương Huyền nói, Choi Dong Uk hừ lạnh, không trả lời mà hỏi lại:

“Người đến làm gì nữa? Ta đã nói rồi, ta không có bằng chứng gì cho người.”

Nói vậy, Choi Dong Uk lại nhìn về phía em trai trên giường.

Thấy Choi Sung Joon thở đều, không có vẻ bị thương, hắn mới hơi thở phào.

Nhưng lúc này, hắn vẫn không dám thả lỏng.

Dù sao hắn đã trải nghiệm sức mạnh của người đàn ông trước mặt, đánh nhau hắn không phải đối thủ, đừng nói người này còn có súng.

“Lần này ta đến là muốn nhờ Choi cảnh sát giúp một việc.”

Nói rồi, Trương Huyền cất súng vào bao, ngồi lại trên ghế bên giường.

Ánh mắt Choi Dong Uk theo dõi Trương Huyền ngồi xuống bên em trai, trở nên cực kỳ phấn nộ và căng thẳng.

Hắn kiềm chế cơn giận: “Người rút cuộc là ai?!”

Trương Huyền nghiêng đầu: “Còn nhớ Trương Min Hyeon không?”

Nghe cái tên này, đồng tử Choi Dong Uk co lại, nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn lập tức trở lại bình thường, như không có chuyện gì xảy ra:

“Trương Min Hyeon nào, ta không quen.”

Trương Huyền không nói nhiều, rút từ áo ra một tập tài liệu, đưa cho Choi Dong Uk xem.

Đó chính là ảnh và sơ đồ quan hệ của Trương Min Hyeon.

Thấy Trương Huyền chuẩn bị kỹ càng, Choi Dong Uk không thể phủ nhận, chỉ cố gắng chối bỏ quan hệ với Trương Min Hyeon:

“Hóa ra người nói người này... ta không quen, tài liệu người cũng nói rồi, chúng ta đã gần hai mươi năm không liên lạc, nếu không có ảnh, ta đã quên mất hắn trông thế nào.”

“Choi cảnh sát.”

Trương Huyền thu tài liệu lại, chỉ vào tên sát thủ nghiệp dư ở góc phòng: “Người biết hắn là ai không?”

Choi Dong Uk liếc nhìn mặt tên sát thủ nghiệp dư, cau mày: “Người không nói hắn là sát thủ sao? Nhưng ta không quen hắn... làm cảnh sát, ai mà chẳng có vài kẻ thù?”

Chương 443: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền nói: “Khi ta đến, hắn đứng ngay chỗ ta đang đứng, định lắp ống giảm thanh vào súng, nếu ta chậm vài giây, người sẽ thấy thi thể em trai mình.”

Nghe vậy, mặt Choi Dong Uk lập tức sa sầm, tuy không nói gì nhưng Trương Huyền thấy rõ cảm xúc của hắn đã bị mình kích động.

Nên tiếp tục đẩy mạnh: “Ta vừa hỏi hắn rồi, hắn nói hắn đến bắt người, giết em người chỉ là tiện thể, Choi cảnh sát, người biết tại sao hắn bắt người không?”

Vừa hỏi xong, không đợi Choi Dong Uk trả lời, Trương Huyền tiếp tục:

“Ta muốn tìm một người, người này chỉ Trương Min Hyeon biết, nhưng vấn đề là người này không muốn ta tìm ra, nên hắn phải giết Trương Min Hyeon, và vấn đề bây giờ là, người có thể liên lạc với Trương Min Hyeon... chỉ có người, Choi cảnh sát.”

Rõ ràng lợi hại là nguyên tắc cơ bản của thuyết phục.

Dù Trương Huyền không dám chắc chắn hoàn toàn, nhưng khi nói với Choi Dong Uk, hắn tỏ ra rất chắc chắn.

Chỉ còn thiếu câu: “Kẻ đứng sau không chết, anh em nhà Choi các người sẽ luôn gặp nguy hiểm”.

Choi Dong Uk, dù vẫn nghi ngờ lời Trương Huyền, nhưng giờ đây, dường như không còn lựa chọn.

Dù không thấy sát ý từ Trương Huyền, nhưng... ai biết tên điên này có nổi điên giết người nếu mình từ chối?

Vậy nên.

Hắn không dám đánh cược.

Hắn không dám lấy mạng mình và em trai ra đánh cược.

“Người muốn ta liên lạc với Trương Min Hyeon?”

“Không hoàn toàn thế...”

Nghe vậy, Trương Huyền biết hắn đã đồng ý hợp tác, liền nói rõ kế hoạch với Choi Dong Uk.

Dù sao, Trương Huyền làm việc, nếu có thể, luôn để lại đường lui.

Chỉ mỗi Trương Min Hyeon không đủ, Trương Huyền còn định xem có thể lần ra kẻ thuê tên sát thủ nghiệp dư này bắt Choi Dong Uk không.

Nếu hai đầu mối đều dẫn đến cùng một người, thì dễ xử lý.

Giết sạch bọn chúng!

Nhưng nếu hai đầu mối thuộc hai thế lực khác nhau...

Thì sẽ phiền phức hơn.

Giết sạch bọn chúng ×2!

À đúng rồi, còn mục tiêu cuối cùng của nhiệm vụ, lấy lại dữ liệu nghiên cứu CRT-07.

Nếu tiên sĩ Wang còn sống, thì cứu luôn.

“Nghĩa là, ngoài việc muốn ta hẹn Trương Min Hyeon, còn muốn ta làm mọi thứ kẻ chủ mưu?”

Choi Dong Uk mặt đen nhìn Trương Huyền, rõ ràng hắn rất bất mãn với sự lợi dụng này.

Trương Huyền gật đầu: “Đúng vậy, nhưng ngoài việc đầu tiên, việc thứ hai vẫn có thể thương lượng.”

“Thương lượng thế nào?”

“Ừm... nếu người sợ nguy hiểm, có thể tìm người thế thân, nhưng có rủi ro lộ trước, ai biết kẻ đến ‘lấy hàng’ có phải là bên thứ ba không quen chủ thuê.”

Choi Dong Uk nhìn Trương Huyền hồi lâu, rồi gật đầu: “Được rồi, ta sẽ làm môi, nhưng trong thời gian này, phải đảm bảo an toàn cho em ta.”

“Người yên tâm, ta sẽ sắp xếp người bảo vệ em người.”
Trương Huyền gật đầu đồng ý.

Nhưng Choi Dong Uk không tin Trương Huyền, dứt khoát từ chối:

“Không cần người của người, ta sẽ cho cảnh sát hình sự của ta phụ trách, trong thời gian này, tốt nhất người đừng đến gần đây nữa.”

Trương Huyền nhún vai: “Tùy người.”

Đã quyết định làm, Choi Dong Uk không nói nhiều:

“Vậy... môi nhử khi nào bắt đầu? Hay ta liên lạc với Trương Min Hyeon trước?”

...

Khách sạn Green Star.

Khai trương năm 2003, đã có lịch sử hai mươi năm.

Trong hai mươi năm này, dưới sự thúc đẩy của trụ sở Ark, Green Star như một con đĩa.

Bám vào con lợn béo Vườn Nam Bộ, liên tục hút máu phát triển!

Toàn bộ tài sản và nguồn lực trong tay của Chesterton gần như đã bị Green Star cướp đoạt hết!

Nếu nói hai mươi năm trước, nhắc đến cứ điểm của Ark ở Incheon, mọi người sẽ nghĩ ngay đến Vườn Nam Bộ.

Nhưng ở thời điểm hiện tại, không ai còn nhắc đến Vườn Nam Bộ nữa.

“Chào buổi sáng, Chi Anh tiểu thư.”

“Chào.”

“Chi Anh tiểu thư, báo cáo nhiệm vụ tuần trước ta đã gửi đến văn phòng của ngài rồi, khi nào rảnh ngài nhớ xem qua.”

“Được.”

“...”

Trong sảnh khách sạn Green Star, thiết kế sang trọng mà không phô trương.

Lâm Chi Anh đeo kính gọng nửa, mặc trang phục công sở và mang giày cao gót, đang đi về phía văn phòng.

Trên đường đi, bất kể là hội viên khách sạn hay sát thủ Thi Hành Giả đến thực hiện nhiệm vụ, khi thấy nàng đều chủ động chào hỏi.

Mọi người không chỉ vì địa vị của nàng mà tôn trọng, mà còn vì sự kính trọng dành cho Lâm Chi Anh.

Tất cả đều biết, người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi này đã dành bao nhiêu tâm huyết và nỗ lực cho khách sạn trong suốt hai mươi năm qua.

“Chị Chi Anh.”

Ở góc sảnh, một người đàn ông trung niên mặc bộ vest xám, trông có phần gầy gò tiêu tụy, nhìn thấy Lâm Chi Anh đến gần, nở nụ cười và nhanh chóng bước tới.

“Min Hyeon à.”

Lâm Chi Anh nhìn Trương Min Hyeon đang bước tới, có phần ngạc nhiên:

“Nghe nói nhiệm vụ của người gặp vấn đề, sao giờ lại có thời gian ra ngoài thế này?”

“Chính vì nhiệm vụ gặp vấn đề nên ta mới đến tìm người.”

Trương Min Hyeon cười khổ: “Chuyện này khá phiền phức, tự ta e rằng khó xử lý.”

Lâm Chi Anh nhú mày, nhìn quanh rồi nói: “Vào văn phòng ta nói.”

“Được.”

Hai người cùng nhau vào văn phòng của Lâm Chi Anh.

Lâm Chi Anh ngồi xuống, mở máy tính và nói: “Gửi ta bảng tiến độ nhiệm vụ.”

Chương 444: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Được.”

Trương Min Hyeon không khách sáo, lấy điện thoại và gửi tài liệu cho Lâm Chi Anh.

Nhìn vào bảng tiến độ nhiệm vụ, Lâm Chi Anh gật đầu nhẹ: “Thì ra là vậy... ta gần như đã biết phải làm gì.”

Nói rồi, nàng bắt đầu thao tác trên máy tính.

Đúng vậy, bảng tiến độ nhiệm vụ Trương Min Hyeon gửi chính là về việc đánh cắp dữ liệu của công ty công nghệ sinh học CJ.

Hiện tại, vì có sự can thiệp của Trương Huyền và những người khác, Trương Min Hyeon không những không liên lạc được với nhóm lính đánh thuê bên phía đối tác, mà ngay cả bên phía khách hàng cũng không có phản hồi.

Là người trung gian, hẳn hiểu rõ, tình hình này phần lớn có nghĩa là nhiệm vụ đã gặp rắc rối lớn.

“Dựa theo thông tin ta có được...”

Lâm Chi Anh nhìn vào thông tin hiển thị trên màn hình máy tính:

“Nhóm lính đánh thuê thực hiện nhiệm vụ đã bị tiêu diệt hoàn toàn, nhưng dù sao sau lưng nhóm này cũng có đội ngũ cấp trên, nên khoản tiền công phải chuyển vào tài khoản của đội lính đánh thuê. Người liên hệ bên đó để chuyển khoản là được.”

“Nhưng ngoài ra, nhiệm vụ do bên khách hàng giao là đánh cắp tài liệu, tuy sau đó việc bắt người cũng được trả thêm tiền công, nhưng theo quy định về ‘tổn thất ngoài dự kiến trong nhiệm vụ’ của Ark, bên khách hàng phải trả một khoản bồi thường cho bên lính đánh thuê. Điều này người cần liên hệ trực tiếp với bên khách hàng.”

Nghe Lâm Chi Anh nói, Trương Min Hyeon lắc đầu: “Nhưng vấn đề là, hiện tại ta không thể liên lạc được với bên khách hàng.”

“Có chuyện này sao?” Lâm Chi Anh tỏ ra ngạc nhiên.

Rồi nàng tiếp tục: “Không sao, người thử liên lạc thêm một lần nữa, nếu sau một tuần vẫn không được thì chỉ còn cách sử dụng biện pháp cưỡng chế, khi đó người đến tìm ta để nộp đơn yêu cầu.”

“Được thôi...”

Đang nói, điện thoại trong túi Trương Min Hyeon đột nhiên rung lên.

Nhìn vào màn hình điện thoại, một số điện thoại quen thuộc hiện lên.

“Đầu đau quá... cảm ơn các người đã cứu ta, ta tên Trương Min Hyeon, các người tên gì?”

...

“Sung Joon, người nói đúng, nhà hàng này đúng là món bibimbap ngon nhất ta từng ăn!”

...

“Dong Uk ca, để ta giúp người, ta có cách đối phó với đám người Gyeongbuk đó!”

...

“Haha, hôm nay dạy cho đám đó một bài học thật sảng khoái, đi thôi, Dong Uk ca, Sung Joon, tối nay nhất định phải uống vài ly!”

...

“Sung Joon, ngươi thực sự muốn làm một tên du côn sao? Ngươi nghĩ ngươi xứng với Mi Sook sao?”

...

“Dong Uk ca, đây là con đường phải đi để băng đảng lớn mạnh, chúng ta phải thích nghi với xã hội khắc nghiệt này...”

...

“Sung Joon, ngươi biết người này không thể để sống, ngươi phải quyết định... thôi để ta tự làm!”

...

“Dong Uk ca, ta biết chợ Ba rất quan trọng với ngươi, ta cũng thế, nhưng đây là cơ hội tốt nhất để tiêu diệt băng Gyeongbuk, bắt sống Kim Khánh Bắc, ta không thể bỏ lỡ cơ hội trời ban này!”

...

“Được, vậy các ngươi dẫn một số người về, ta sẽ ở lại với một số người khác...”

...

“Gì cơ? Sung Joon hấn... sao lại thế này...”

...

“Tất cả những gì ta làm, có lẽ ngay từ đầu đã lệch hướng rồi...”

...

Trong mười mấy năm qua, Trương Min Hyeon đã dồn toàn tâm toàn lực vào công việc.

Lịch trình bận rộn đến mức khiến hắn từng nghĩ rằng mình đã quên đi những ngày tháng xưa kia.

Nhưng...

Khi Trương Min Hyeon nhìn thấy số điện thoại này, những ký ức xưa cũ lại hiện lên rõ ràng trong tâm trí hắn.

Những hình ảnh của quá khứ như một cuộn phim chiếu lại trong đầu Trương Min Hyeon.

Dù đang sống ở hai mươi năm sau, nhưng hắn như trở lại mùa thu hai mươi năm trước.

Trở lại mùa thu đó, đầy năng động nhưng cũng chắt chứa những tiếc nuối và buồn bã...

Khi Trương Min Hyeon bước ra khỏi cửa khách sạn Green Star, nơi hắn đã ở suốt mười mấy năm, ánh nắng giữa trưa chiếu xuống.

Ánh nắng rơi vào khuôn mặt trắng bệch vì lâu ngày không tiếp xúc với ánh sáng mặt trời của hắn.

Đưa tay che ánh nắng ấm áp nhưng chói mắt, Trương Min Hyeon hít một hơi không khí trong lành và bước xuống bậc thềm.

Lúc này, một nhân viên khách sạn mặc đồng phục đứng bên cạnh chiếc xe hơi màu đen ở lề đường trước cửa khách sạn, mỉm cười nói với Trương Min Hyeon:

“Thưa ông, đây là xe Chi Anh tiểu thư đã sắp xếp cho ông, xe đã được đổ đầy xăng.”

Nói rồi, hắn đưa chìa khóa xe cho Trương Min Hyeon.

Gật đầu cảm ơn, Trương Min Hyeon mở cửa xe và ngồi vào ghế lái.

Dù đã hơn mười năm không lái xe, nhưng kỹ năng lái xe của Trương Min Hyeon không quá sa sút, những kiến thức cơ bản vẫn nhớ.

Mở định vị, khởi động xe, nhẹ nhàng đạp ga, chiếc xe từ từ lăn bánh.

Trương Min Hyeon nhìn qua cửa sổ, ngắm con đường phía trước có chút quen thuộc nhưng cũng có chút xa lạ.

Những năm qua, thỉnh thoảng hắn cũng ra ngoài đi dạo, nhưng chủ yếu chỉ quanh khu vực khách sạn, chưa từng đi đâu xa.

Một phần vì sợ gặp người quen, một phần... cũng vì sợ gặp người quen.

“Đây là... công viên thành phố? Thay đổi nhiều quá...”

“Cửa hàng gà rán ngon như vậy cũng có thể đóng cửa sao?”

“...”

Nhìn những cảnh vật dọc đường, tâm trạng Trương Min Hyeon hiếm khi được thư thái.

Chương 445: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trong lòng hắn cũng bắt đầu nghĩ về những lời mở đầu khi gặp người kia...

Nên thân thiết hơn hay giữ khoảng cách?

Trương Min Hyeon rất băn khoăn.

Thực ra, hình ảnh Choi Dong Uk trong lòng hắn rất phức tạp.

Hắn là một người anh đáng kính, cũng là một người bạn tốt biết giữ nghĩa khí.

Hai chữ ‘nhân nghĩa’ gần như đã khắc sâu vào cả thanh xuân hơn hai mươi năm của Choi Dong Uk.

Nhưng đồng thời, hắn cũng nghĩ Choi Dong Uk là người do dự, nhất là khi đối mặt với sự lựa chọn.

Hắn luôn muốn mọi thứ đều trọn vẹn, nhưng kết quả cuối cùng lại thường là chẳng được gì.

Nếu ngày đó hắn chịu nghe lời mình, đánh cược hết mình, có lẽ cũng không rơi vào cảnh thua trắng như bây giờ...

“Có lẽ... đã qua rồi...”

Nghĩ đến đây, Trương Min Hyeon lại cảm thấy bồn chồn.

Dù Choi Dong Uk không nói rõ trong điện thoại là chuyện gì, nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy bất an.

Dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

“Mau đi rồi về...”

Lắc đầu, cố gắng lấy lại bình tĩnh, lúc này, Trương Min Hyeon đã đến nơi.

Một quán cà phê ở Jiwolpo.

Đậu xe xong, Trương Min Hyeon bước ra khỏi xe, nhìn cánh cửa quán cà phê không xa, hít một hơi sâu, chuẩn bị bước tới nhưng vừa bước chân ra lại dừng lại.

Vì căng thẳng, hắn rút một điếu thuốc ra và hút một hơi sâu.

Cảm giác gây tê và bỏng rát từ nicotine đi qua phổi khiến hắn cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Nhưng chưa hút được hai hơi, một giọng nói vang lên bên cạnh:

“Chú ơi, hút thuốc nơi công cộng là không có đạo đức đâu.”

Quay đầu nhìn, một cô bé mặc đồng phục học sinh, đeo cặp sách nhỏ đang cau mày nhìn hắn.

Gần đây có một trường nữ sinh, cô bé này có mái tóc ngắn, để mái ngang, chắc là học sinh ở đó.

“À, xin lỗi.”

Dù công việc trung gian nhiệm vụ đã khiến Trương Min Hyeon thấy rõ mặt tối đáng sợ của xã hội.

Nhưng khi bước trên con đường tràn đầy ánh nắng này, hắn vẫn không thể không bộc lộ mặt khác của mình.

Với vẻ áy náy, Trương Min Hyeon dụi tắt điếu thuốc.

Dụi tắt thuốc, hắn nhìn xung quanh.

“Thùng rác ở đằng kia.”

Cô bé chỉ về phía ngã tư không xa.

“Cảm ơn.” Trương Min Hyeon gật đầu cảm ơn, vừa định đi.

Một chiếc xe van đen từ xa lao tới và dừng ngay cạnh hai người!

Cạch cạch!

Cửa xe mở ra!

Ba tên đàn ông bật mặt lao ra, chưa kịp để Trương Min Hyeon phản ứng, một chiếc khăn tẩm ether đã bị bịt vào mặt hắn!

Cô bé tròn mặt bên cạnh cũng bị cảnh tượng này làm cho giật mình, chưa kịp kêu lên, một tên đàn ông đã bắt lấy và lôi cả hai lên xe!

Toàn bộ quá trình diễn ra chưa đến mười giây, cả hai đều không còn động tĩnh!

Uỳnh~~~

Tiếng động cơ gầm lên, chiếc xe nhanh chóng rời khỏi hiện trường!

Xung quanh, chẳng có ai qua lại, thậm chí cả camera giám sát cũng không có...

Không, vẫn có một cái.

Một chiếc Drone đang lơ lửng cách mặt đất khoảng hai trăm mét.

Chiếc Drone này đã ghi lại toàn bộ những gì xảy ra bên dưới.

“B1, mục tiêu vừa bị một nhóm không rõ danh tính bắt cóc, là một chiếc xe van Mitsubishi màu đen, biển số: ... hiện họ đang chạy về phía Bắc đường số 4.”

“B1 đã nhận, B2, chúng ta đang chờ ở cửa tòa nhà mục tiêu, hãy nhanh chóng tới.”

“B2 đã nhận.”

Khách sạn Green Star, bên trong văn phòng của Lâm Chi Anh.

“Chi Anh tiểu thư, Trương Min Hyeon đã bị bắt rồi.”

“Cái gì?”

Nghe tin từ điện thoại, ngón tay đang gõ bàn phím của Lâm Chi Anh dừng lại, lông mày cũng nhíu lại theo: “Ta đã bảo các người theo sát hắn mà?”

“Hắn lần này ra ngoài là để thăm bạn, nên người của chúng ta không thể theo quá gần. Hắn vừa xuống xe thì bị bắt cóc ngay, nhanh lắm, anh em không kịp phản ứng. Nhưng lúc đó hình như còn có một thể lực khác...”

Nghe vậy, Lâm Chi Anh im lặng một lúc, rồi nói: “... Hiện tại khách sạn còn Thi Hành Giả nào đang rảnh không?”

“Có.”

“Gửi danh sách cho ta.”

“Vâng.”

Cúp điện thoại, Lâm Chi Anh nhìn vào vài cái tên mã bật lên trong khung chat, suy nghĩ một lúc rồi cầm điện thoại lên và gọi một số:

“Xin chào? Ngài là ‘Ngọc Quý’ phải không? Ta là trợ lý của khách sạn Green Star, ta biết ngài gần đây không có nhiệm vụ gì. Có hứng thú làm chút vận động trước bữa tối không...?”

...

Trong tổng hành dinh,

Reeves nhìn vào màn hình của máy bay không người lái, thấy chiếc xe van đen đang chạy trốn nhanh chóng.

“Đó là ai?”

“Không rõ.”

Chí Vĩ điều khiển máy bay không người lái, không ngẩng đầu lên: “Nhưng mà bắt cóc người giữa đường, chẳng thể là người tốt.”

“Ta biết bọn chúng không phải người tốt, ta đang hỏi về cô bé bên cạnh Trương Min Hyeon.”

“Hả?”

Chí Vĩ ngược lên nhìn Reeves: “Không phải là bạn của Trương Min Hyeon sao?”

“Sao có thể, thông tin đầu có nói Trương Min Hyeon quen biết học sinh cấp ba.”

“Vậy tại sao họ nói chuyện... Nhưng nói thật, có khi nào nhóm bịt mắt này thực ra là đến để bắt cô bé đó? Trương Min Hyeon chỉ bị liên lụy?”

Reeves lắc đầu: “Những người kia vừa xuống xe, mục tiêu đầu tiên là Trương Min Hyeon. Là cô bé đó kêu cứu, nên họ tiện tay bắt luôn.”

Nói xong, Reeves cầm lấy bộ đàm, ấn nút truyền thông: “Đây là nhóm C, B1, trong tay bọn bắt cóc ngoài mục tiêu nhiệm vụ còn có một con tin, là một nữ sinh mặc đồng phục, chú ý kiểm soát hỏa lực.”

Chương 446: Tiêu Đề 《Ẩn》

“B1 đã nhận.”

Đang nói thì,

Đình đông đình đông!

Chuông cửa reo lên.

Nghe động tĩnh, Chí Vĩ lập tức thu dọn thiết bị trên bàn, chạy vào phòng ngủ bên cạnh.

Reeves nhanh chóng rút súng, bước nhẹ nhàng đến bên cửa.

Sau khi cài xích bảo vệ cửa, hắn nhẹ nhàng bấm chốt cửa.

Cạch.

Cửa mở ra, Arthur với vẻ mặt đầy lo lắng và khẩn trương thấp giọng nói:

“Ta vừa lên thấy có cảnh sát ở sảnh khách sạn, họ còn cầm theo ảnh của chiếc xe tải nhỏ mà các người đã đốt!”

“Gì cơ?” Reeves lập tức nhú mày, tháo xích bảo vệ cửa, để Arthur vào rồi nhìn quanh hành lang hai bên.

Xác nhận không ai theo dõi, hắn mới đóng cửa lại.

Lúc này, Chí Vĩ nghe thấy giọng của Arthur cũng đã từ phòng ngủ đi ra.

“Có chuyện gì?” Chí Vĩ thắc mắc.

“Cảnh sát tới rồi.”

Reeves nói: “Hiện tại họ đang ở dưới lầu, có thể do lúc đó đốt xe không triệt để, để lại dấu vết, bị cảnh sát phát hiện rồi lần theo.”

“Hả? Giờ phải làm sao?” Nghe vậy, Chí Vĩ cũng trở nên nghiêm trọng.

Dù sao thì trong nhóm chỉ có mỗi Reeves là có khả năng chiến đấu, nếu chỉ mình hắn thì không sao, nhưng vấn đề là còn có hai người khác phải bảo vệ.

Nếu lúc này để cảnh sát bắt được, họ thật sự không có đường thoát.

Reeves không nói thêm gì, cầm bộ đàm lên, bấm nút thông báo:

“Gọi A1, đây là nhóm C, chúng ta có vấn đề, cảnh sát có thể đã tìm ra, phải chuyển địa điểm ngay lập tức!”

Nhanh chóng, giọng của Trương Huyền vang lên: “A1 nhận, nhóm C, ta sẽ cho A2 và A3 về hỗ trợ các người, chuẩn bị thiết bị, cố gắng rời khỏi khách sạn, nếu không thể, hãy chờ hỗ trợ tại khách sạn, nhớ kỹ, trừ khi cần thiết, không đối đầu trực diện với cảnh sát.”

“Nhóm C nhận lệnh.”

Xác nhận chỉ thị xong, Reeves và Chí Vĩ lập tức hành động.

Chí Vĩ chịu trách nhiệm thu gọn toàn bộ thiết bị trong khách sạn vào thùng.

Reeves lập tức liên hệ với nhóm B đang hành động, thông báo tình hình và cho biết tạm thời không thể hỗ trợ bằng máy bay không người lái, yêu cầu họ tự hành động.

“Arthur, qua đây giúp, túi áo người rộng, cầm mấy cái điều khiển này!”

Thấy Arthur vẫn đứng ngây ra, Chí Vĩ liền hét:

“Đứng đây mãi thì vào tù mà ngồi!”

“Vâng, vâng...”

Arthur nghe vậy liền nhanh chóng chạy đến giúp đỡ.

Rất nhanh, sau khi đóng gói đồ đạc xong, ba người kéo mỗi người một thùng ra khỏi phòng và đi xuống theo lối thoát hiểm.

...

Trong khi đó.

“Đúng rồi, đây là Trương Min Hyeon.”

Tên bịt mặt A so sánh với ảnh, gật đầu hài lòng: “Chỉ cần đưa người về, tiền sẽ đến tay.”

Bên cạnh, tên bịt mặt B nói: “Đại ca, còn có cô bé này.”

Nhìn vào ghế sau, cô bé tròn trĩnh với miệng bị dán băng keo, ánh mắt chớp chớp, không tỏ vẻ sợ hãi.

Tên bịt mặt A nheo mắt, lóe lên vẻ hung ác!

Soạt!

Hắn rút con dao ngắn bên hông, vạch vài đường trên mặt cô bé, cười nham hiểm: “Nhóc, ngươi có quan hệ gì với hắn?”

“.....”

“Đại ca, miệng cô bé bị dán rồi.” Tên bịt mặt B bên cạnh nhắc.

Sột!

Tên bịt mặt A mặt lạnh lùng xé băng keo trên miệng cô bé, khiến cô bé đau đớn, mặt méo mó.

Một lúc lâu sau, dưới ánh nhìn hung hãn của mấy tên bịt mặt, cô bé mới ngẩng đầu nói: “Ta chỉ là người qua đường, các người bắt nhầm người rồi.”

“Người qua đường?” Tên bịt mặt A như nghe chuyện cười: “Ta thấy các người nói chuyện mà, người nghĩ ta ngu?”

“Hắn hút thuốc bên cạnh ta, ta ngủ không quen, bảo hắn đập đi, nói vài câu...”

“Đủ rồi!”

Cô bé chưa nói xong, tên bịt mặt A đã thô bạo cắt lời: “Đừng nhiều lời, đã lên xe thì đừng mong chúng ta thả. Lát nữa, đem cô bé giao cùng hắn, việc giết hay thả là do ông chủ quyết định.”

“Được rồi đại ca, lần này ta có thể được chia thêm không, người biết tình cảnh của ta...”

“Ngừng lại, phân chia nhiệm vụ đã nói rõ từ đầu, nhưng nếu thực sự thiếu tiền, ta có thể cho vay.”

“Thật sao? Cảm ơn đại ca...”

Khi bọn chúng nói chuyện.

Cô bé tròn trĩnh nhìn dây trói tay mình, lại nhìn vào gương chiếu hậu của xe.

Trong gương chiếu hậu, một chiếc SUV màu đen đang nhanh chóng vượt qua dòng xe đuổi theo!

Một chiếc xe hơi màu xám từ từ rời khỏi khu dân cư.

Bên trong xe, Trương Huyền nhíu mày nhìn điện thoại.

Biến cố xảy ra quá nhanh, ngay cả hắn cũng có chút lúng túng.

Bên mình vừa nghĩ cách hẹn Trương Min Hyeon ra, thì hắn lại bị bắt cóc.

Không chỉ vậy, nhóm C bên kia cũng gặp vấn đề.

Hiện tại Reeves và Chí Vĩ đang bận rộn thoát khỏi tầm nhìn của cảnh sát.

Điều này có nghĩa là nhóm hấn và nhóm B tạm thời không thể nhận được bất kỳ hỗ trợ thông tin từ trên không nào.

Thật không hay chút nào.

“Có vẻ người gặp rắc rối rồi?”

Phía trước xe, Choi Dong Uk lái xe, nhìn vào gương chiếu hậu trong xe cười đắc ý.

Trương Huyền cũng không phủ nhận, nhún vai: “Chút rắc rối nhỏ thôi.”

Ngồi ở ghế phụ, tên sát thủ nghiệp dư đảo mắt liên tục, như đang tính toán cách trốn thoát.

“Ê, công viên Tự Do?”

Choi Dong Uk nhìn qua đã biết tên này không phải là người tốt.

Dù Trương Huyền đã gây phiền toái cho hấn hai lần, nhưng dù sao cũng không có gì nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng tên này thì khác, hấn mang theo súng đột nhập nhà, rõ ràng từ đầu đã có ý định giết người.

Giờ Choi Dong Uk không trói hấn lại đã là nể mặt Trương Huyền rồi.

Chương 447: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tên sát thủ nghiệp dư cũng không bận tâm đến giọng điệu không mấy thân thiện của Choi Dong Uk, cười gượng: “Đúng vậy, công viên Tự Do, lát nữa tới gần, ta sẽ liên hệ với trung gian để giao nhiệm vụ.”

Nhưng lúc này, Trương Huyền bất ngờ nói: “Không đến công viên Tự Do nữa.”

“Hả?”

Hai người phía trước đều ngạc nhiên.

“Trước tiên đưa ta đến Incheon.”

Nói xong, Trương Huyền bật bản đồ trên điện thoại, bắt đầu xem xét khu vực xung quanh.

Choi Dong Uk nói: “Incheon gần công viên Tự Do, khoảng... hai, ba ga tàu điện.”

Trương Huyền kiểm tra bản đồ, đúng là vậy, hần nhân tai nghe liên lạc:

“Đây là A1, B1, báo cáo vị trí hiện tại.”

“Đây là B1, chúng ta đang tiến gần ga tàu điện Đào Nguyên, có lẽ sẽ đi về phía ga tàu điện Đông Incheon... Hiện tại chúng ta chưa đối đầu trực diện với đối phương, nhưng do thiếu thông tin từ trên không, B2 không dám theo quá sát, sợ bị lộ, nên luôn có khả năng bị phát hiện.”

“A1 đã nhận, ta đang tiến gần vị trí của các người, hành động cẩn thận.”

“Nhận lệnh.”

Xác định mục tiêu hành động, Trương Huyền ngược nhìn Choi Dong Uk: “Từ đây đến Đông Incheon mất bao lâu?”

“Bình thường hai mươi phút, nếu nhanh thì mười mấy phút.”

“Mười phút có kịp không?”

“Có thể phải vượt đèn đỏ.”

“Ta sẽ trả tiền phạt cho người.”

“Được thôi.”

Ừ!

Choi Dong Uk biết mình thực ra cũng không có quyền từ chối, gật đầu, đạp mạnh chân ga, bắt đầu tăng tốc.

Là cảnh sát lâu năm, kỹ năng lái xe của hắn chắc chắn vượt trội hơn Trương Huyền.

Nhìn cảnh quan và dòng xe xung quanh đang lướt qua, Trương Huyền cũng không ngồi yên.

Hắn lấy ra ba băng đạn dự phòng từ túi áo khoác và túi quần, xếp gọn bên cạnh.

Rồi cởi áo khoác, lấy ra ba băng đạn nhanh được buộc bằng dây cao su và một bộ giảm thanh.

Sau đó hắn cắm ba băng đạn nhanh vào thắt lưng bên ngoài chiếc áo sơ mi đen đã được sơ vin cẩn thận.

Khè!

Ba băng đạn được cài vào băng đạn nhanh một cách gọn gàng.

Trương Huyền rút khẩu Glock 19 từ thắt lưng, kéo nhẹ cần trượt để kiểm tra tình trạng đạn lên nòng rồi lắp bộ giảm thanh

vào.

Sắp có một trận chiến, trong tình huống thiếu vũ khí, Trương Huyền phải chuẩn bị kỹ càng.

Nhìn qua gương chiếu hậu, thấy Trương Huyền chuẩn bị chiến đấu một cách thành thạo và không chút lúng túng, tên sát thủ run sợ.

Trong lòng hắn đã xem Trương Huyền là một tên sát thủ lão luyện, dày dặn kinh nghiệm.

Rất nhanh.

Với kỹ năng lái xe không màng vi phạm của Choi Dong Uk, xe đã đến gần ga tàu điện Đông Incheon trong mười phút.

“Rẽ trái phía trước là ga tàu điện Đông Incheon, đi thẳng là đến công viên Tự Do.”

Nghe Choi Dong Uk nói, Trương Huyền nhìn bảng chỉ đường không xa, nhấn tai nghe liên lạc: “Đây là A1, ta đang ở quảng trường phía Bắc ga Đông Incheon, B1, các người ở đâu?”

“Đây là B1, chúng ta cũng đang ở rìa quảng trường phía Bắc, đèn đỏ phía trước còn bốn mươi giây.”

“Hiểu rồi.”

Trương Huyền bảo Choi Dong Uk: “Tấp vào lề.”

Choi Dong Uk không nói gì thêm, trực tiếp lái xe vào lề và dừng lại.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ tới là, vừa kéo phanh tay xong, một bóng đen từ phía sau lao tới!

Xì xì!!!

Dòng điện lóe lên, Choi Dong Uk co giật toàn thân, trong chớp mắt đã bất tỉnh.

Hạ xong một người, Trương Huyền nhìn sang tên sát thủ ngồi ở ghế phụ.

Sát thủ với gương mặt khỗ sở, giơ tay lên nói: “Đại ca, ta chịu điện kềm, có thể giảm vài giây được không?”

Xì xì...!

Rõ ràng, Trương Huyền không quan tâm đến lời cầu xin của hắn.

Sau khi làm cho cả hai người trong xe ngất xỉu, Trương Huyền mở cửa xe, cầm lấy chiếc áo khoác bên cạnh che lên tay phải, che giấu khẩu súng và các băng đạn trên thắt lưng rồi xuống xe.

Trương Huyền bước nhanh đến ngã tư, ngay lập tức nhìn thấy chiếc xe van đang chờ đèn đỏ trên con đường bên phải.

Chí Vĩ trước đó đã báo số biển số xe của bọn bắt cóc, vì vậy Trương Huyền không thể nhận sai.

Xe của John và nhóm cũng ở phía sau chiếc van hai xe.

Nhìn đồng hồ, chỉ còn vài giây nữa là đèn sẽ chuyển sang xanh.

Không dừng lại ở chỗ, Trương Huyền bước nhanh đến gần vạch qua đường, nhấn nút liên lạc:

“Ta đang ở phía bên kia đường, chuẩn bị hành động.”

Ban đầu, Trương Huyền không định tiêu diệt nhóm bắt cóc nhanh như vậy, vì nếu có thể lần ra chỗ ẩn náu của chúng, thì chiến quả sẽ được tối đa hóa.

Nhưng bây giờ, vì không có báo cáo của nhóm C, John và nhóm phải bám sát, luôn có nguy cơ bị lộ.

Thay vì đợi đối phương phát hiện, tốt hơn là ra tay trước, để tránh tình hình vượt khỏi tầm kiểm soát.

“B1 đã nhận.”

Vừa dứt lời, đèn xanh bật lên!

Khi dòng xe bắt đầu di chuyển, Trương Huyền nhìn chăm chăm vào chiếc xe van.

Phía sau, Hà thúc lái chiếc SUV, bẻ lái sang trái, tăng tốc vượt qua hai xe phía trước!

Trước khi chiếc xe van vào vạch qua đường, Hà thúc đã lao lên phía trước và quay mạnh sang phải, đâm vào đuôi chiếc xe nhỏ phía trước!

Rầm!!!

Một tiếng va chạm lớn!

Chiếc xe nhỏ xui xẻo phía trước xe van bị đâm lệch, chắn ngang trước xe van!

“Ah sí...!”

Chủ xe nhỏ chưa hoàn hồn nhìn chiếc SUV của Hà thúc, mở cửa chửi lớn:

“Chuyện gì thế!? Vượt đèn đỏ vào ngã tư? Mà có biết lái xe không hả!”

Chương 448: Tiêu Đề 《Ẩn》

Khi người này đang chửi bới, cửa sổ ghế phụ của SUV mở ra, một khẩu súng gắn ống giảm thanh thò ra, nhắm thẳng vào tài xế xe van bị kẹt bên cạnh!

Biu biu!!!

Biu biu!!!

Tiếng súng giảm thanh kèm theo tiếng kính vỡ, tài xế xe van bị bắn chết ngay tại chỗ!

“Địch tấn công!!!”

Một tiếng hét vang lên trong xe, tên bắt cóc ngồi ghế phụ nhanh chóng mở cửa, cúi đầu nhảy ra khỏi xe.

Hắn nhanh chóng rút súng, rõ ràng chuẩn bị dùng thân xe làm chỗ ẩn nấp để phản công.

Không chỉ hắn.

Ba tên bắt cóc còn lại trên ghế sau cũng nhanh chóng phản ứng, cúi đầu mở cửa xe để xuống xe phản công.

Mặc dù John bắn nhanh, nhưng không thể hạ hết toàn bộ địch ngay lập tức.

Sau khi bắn thêm vài phát và hạ được một người.

Ba tên bắt cóc còn lại đã ra khỏi tầm nhìn của John.

Hiện tại, trong tầm nhìn của John, chỉ còn lại hai con tin trong xe.

“Phản công, giết hắn!”

Với tiếng hô của tên cầm đầu băng nhóm, ba tên cướp nhanh chóng tản ra, chuẩn bị kẹp John từ trước và sau!

Nhưng...

Chúng không ngờ rằng chúng cũng đang rơi vào thế bị kẹp hai đầu trước sau.

Trương Huyền đã nhanh chóng bước qua vài bước đến gần, từ phía sau chúng, lật chiếc áo khoác trên tay lên, cầm súng một tay bắn tia từ hông!

Biu biu biu!!!

Khoảng cách này, dù Trương Huyền bắn theo hướng chỉ định, nhưng vẫn bắn trúng đầu cả ba phát!

Ba cái xác đổ gục.

Trương Huyền thu súng, quay người đi, như một người qua đường vô can.

John từ SUV đã mở cửa, đưa tay vào vị trí tài xế xe van, mở khóa cửa sau, kéo cửa mở ra.

Trương Min Hyeon vẫn còn bất tỉnh, còn cô gái nhỏ mặt tròn bên cạnh thì tò mò nhìn John cao lớn.

John cúi xuống nhìn cô bé, chuẩn bị nói gì đó.

Cô gái nhỏ chớp mắt, nói: “Không cần lo, ta tự mình làm được.”

Nói xong, cô bé ngoan ngoãn nhảy xuống xe, chạy đến cửa sau của SUV.

Cô bé với đôi tay vẫn bị trói kéo thử tay nắm cửa...

Ừm, cửa không mở.

Cô bé quay đầu nhìn John, ánh mắt trong sáng nhưng ngốc nghếch.

Nhìn cô bé chủ động đến mức hơi ngốc, John cau mày.

Vì hắn vẫn chưa chắc chắn về thân phận của cô bé, nếu để lỡ manh mối quan trọng nào thì sẽ rất phiền phức, nên hắn ra hiệu cho Hà thúc đang lái xe.

Cạch!

Cửa sau xe mở khóa.

Cô bé kéo cửa lên xe, ngoan ngoãn ngồi vào trong.

John nhắc Trương Min Hyeon từ xe van lên, đặt hắn vào ghế sau, rồi cùng lên xe.

Ong!

Xe lùi lại vài mét, quay phải và nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Từ khi Hà thúc đâm xe chắn đường đến khi trận đấu kết thúc và rời đi.

Toàn bộ quá trình chỉ khoảng một phút.

Khi SUV rời đi.

Người xui xẻo bị bắt làm vật chắn đường vẫn đứng ngây ngốc tại chỗ.

Mặc dù trong quá trình đó, John và Hà thúc không ai để ý đến hắn.

Nhưng...

Hắn nhìn xuống quần đã bị ướt đẫm bởi chất lỏng, run rẩy rồi la hét nhảy lên xe, vội vàng lái xe chạy đi.

Rõ ràng, phong cách đường phố kiểu Mỹ này vẫn chưa được chấp nhận ở Nam Hàn.

.....

Ở nơi khác.

“Thật sự có cảnh sát... nhưng số lượng hơi ít.”

Chris và một đồng sự đang đứng bên đường đối diện cửa khách sạn.

Nhìn cảnh sát đậu trước cửa, và hai cảnh sát đứng ở quầy lễ tân, cả hai thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có vài người đến, điều đó cho thấy việc họ làm chưa bị lộ.

Nếu cảnh sát phát hiện ra gì đó, không chỉ một xe cảnh sát đến, mà có lẽ cả khách sạn sẽ bị đặc nhiệm bao vây kín mít, thậm chí có trực thăng giám sát trên không.

Chris nhấn nút liên lạc: “Đây là A2, nhóm C, chúng ta đã đến cửa chính khách sạn, các người đang ở đâu?”

Rất nhanh, nhóm C đáp lại:

“Đây là nhóm C, chúng ta đang ở lối thoát hiểm, chuẩn bị xuống tầng một, tình hình bên ngoài thế nào?”

“Chỉ có một xe cảnh sát, hai cảnh sát ở quầy lễ tân, tình hình khác chưa rõ, ta sẽ ra cửa sau xem, các người tạm chờ ở đó, hoặc đến gần cửa sau, ta sẽ thông báo sau.”

“Nhóm C đã nhận, đang di chuyển đến cửa sau.”

Nói xong, giao đồng sự đứng chờ, Chris nhanh chóng đi vòng qua cửa sau khách sạn.

Như dự đoán, cửa sau khách sạn chỉ có vài nhân viên đang bốc hàng, không có cảnh sát.

Nhưng khi Chris vừa định nhấn nút liên lạc.

Một nhân viên phụ trách kiểm hàng nhận ra Chris, lộ vẻ ngạc nhiên và vui mừng: “Chào ông Chris.”

“?”

Chris ngạc nhiên, không nhớ ra người này là ai.

“Ta là quản lý vận chuyển, các người mượn xe hôm trước vẫn dùng tốt chứ?”

Nghe vậy, Chris hiểu ra ngay.

“Ah, xin lỗi, chiếc xe đó có thể...” Chris lúng túng, không biết giải thích thế nào.

Nhưng chưa kịp nói hết.

Quản lý đã cười và nói: “Trưởng nhóm Yoon đã nói trước với chúng ta, các người có thể mượn bất kỳ chiếc xe nào ở đây, nếu có vấn đề không trả lại được cũng không sao, công ty CJ sẽ bồi thường.”

“Vậy sao?”

Chris ngạc nhiên.

Đang nói, cửa sau mở ra, Reeves kéo một chiếc vali ra ngoài.

“Các người định đi xa?” Quản lý nhìn thoáng qua, dường như hiểu ra vấn đề.

Gọi một nhân viên đưa chùm chìa khóa cho mình.

Quản lý chỉ vào chiếc xe bán tải gần đó: “Chiếc xe đó còn nửa bình xăng, chắc đủ dùng.”

Nói xong, đưa chìa khóa cho Chris.

Chris nhìn Reeves phía xa, suy nghĩ vài giây, rồi nhận chìa khóa: “Cảm ơn.”

“Không có gì.”

.....

Khách sạn Green Star.

“Chị Chi Anh, BOSS đã trở lại.”

Chương 449: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một nhân viên đứng trước cửa văn phòng của Lâm Chi Anh, nhìn cô đang làm việc, gõ nhẹ cửa.

Lâm Chi Anh ngẩng đầu lên, nhân viên nhường đường.

Một ông già râu tóc bạc nhưng thân hình cường tráng, mặt mày nghiêm nghị, xuất hiện trước cửa, giọng nói pha chút giận dữ:

“Lâm Chi Anh, cháu gái ta đâu?”

“Chú, chú? Mau tỉnh dậy...”

Trong cơn mơ màng, Trương Min Hyeon nghe thấy tiếng gọi bên tai.

Dù rất muốn mở mắt, nhưng cảm giác nặng nề trong đầu khiến hắn khó kiểm soát cơ thể, chỉ có thể rên nhẹ:

“Ừm... ừm...”

Lúc này, cô bé mặt tròn ngồi cạnh Trương Min Hyeon nghe thấy động tĩnh, mặt lộ vẻ nhẹ nhõm: “Hú hồn, ta tưởng chú ngủ chết rồi... Nếu đã tỉnh thì đừng nằm đó nữa, mau dậy đi!”

Nói rồi, cô bé tăng âm lượng và nhéo má Trương Min Hyeon.

Lúc này, Trương Min Hyeon cảm thấy đau đón trên má, cuối cùng mở mắt ra trong mơ màng.

Trần nhà lụp lụp.

“Ta đang ở đâu?”

Trương Min Hyeon ôm đầu, dùng một tay chống đỡ cơ thể ngồi dậy, nhìn quanh.

Hắn đang ở trong một không gian trống trải, với những mảnh rác và đá vụn xung quanh, đây có lẽ là một tòa nhà bỏ hoang, có thể là một nhà máy cũ.

Bị bắt cóc?

Trong đầu Trương Min Hyeon hiện lên hình ảnh trước khi mất ý thức.

Không sai, khi đó hắn đang định tìm thùng rác để vứt tàn thuốc.

Rồi đột nhiên, từ đâu một chiếc xe lao tới, mấy người từ xe bước xuống, nhanh chóng bắt hắn...

Nghĩ đến đây, Trương Min Hyeon nhìn cô bé mặt tròn bên cạnh.

“Chú...” Đối diện với ánh nhìn thô bạo của Trương Min Hyeon, cô bé cảm thấy không thoải mái: “Có ai nói với chú là ánh mắt chú thật dễ chịu không?”

“Ta? Không có.” Trương Min Hyeon lắc đầu.

“Vậy bây giờ có rồi.”

Cô bé nói, chỉ vào cửa ra vào không xa, từ góc này vẫn thấy, ngoài cửa có một người ngồi trên ghế.

“Ta đã nói với ông chú người da trắng đó, ta không liên quan gì đến chú, chỉ là người qua đường, nhưng hắn không tin, chú phải giúp ta giải thích.”

“Ông chú người da trắng?”

Trương Min Hyeon nhìn lại cơ thể mình, dù quần áo bẩn thỉu nhưng không bị rách, tức là không bị đâm hay bắn.

Dấu vết trên tay chân không rõ ràng.

Rõ ràng, hắn đã bị trói một thời gian, nhưng không biết vì sao, lại được thả ra.

“Đại thúc, người bị ngốc sao?” Nhìn thấy Trương Min Hyeon với vẻ mặt dờ dẩn, cô bé không khỏi thất vọng: “Sinh mạng của ta hoàn toàn dựa vào người, nếu người còn giận vì chuyện ta đã trách người hút thuốc, ta xin lỗi có được không?”

“À... không.” Trương Min Hyeon lắc đầu: “Ta chỉ là... có chút không rõ tình hình, người tỉnh trước hay là luôn tỉnh?”

“Tất nhiên là luôn tỉnh.”

Cô bé kể lại toàn bộ quá trình trước tiên bị một nhóm người bắt cóc, sau đó lại bị một nhóm khác giữa đường cướp đi cho Trương Min Hyeon nghe.

Nghe đến đây, Trương Min Hyeon cảm thấy khó hiểu.

Dù sao trong mười mấy năm qua, hắn chưa từng đắc tội với ai, tại sao vừa ra khỏi nhà lại gặp chuyện hoang đường như vậy?

Trong khi Trương Min Hyeon đang trầm mồi tơ vò thì ngoài cửa vang lên tiếng xe đỗ, khoảng một phút sau, vài bóng người xuất hiện ngoài cửa.

“John, tình hình sao rồi?”

“Người đã tỉnh, cô bé đó nói mình chỉ là người qua đường, ta không xác định được, giao cho người quyết định.”

“Được.”

Nói xong, những bóng người ngoài cửa bước vào.

Trong ánh nắng chiếu từ ngoài vào, Trương Min Hyeon nheo mắt nhưng vẫn không thấy rõ được mặt họ. Cho đến khi họ hoàn toàn bước vào trong bóng râm...

“Người...”

Khi nhìn thấy người đi đầu với vẻ mặt vô cảm, Trương Min Hyeon lập tức lộ vẻ không tin nổi.

Dù đã nhiều năm trôi qua, nhưng hắn vẫn nhận ra ngay.

Người này chính là đại ca Choi Dong Uk ngày xưa của hắn!

Vậy... người bắt hắn là Đông Uk ca sao!?

Đúng lúc Trương Min Hyeon đang kinh ngạc, Choi Dong Uk khi nhìn thấy Trương Min Hyeon cũng thoáng qua vẻ ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng giấu đi.

“Các người ở đây đợi một lát.”

Giọng nói phát ra từ phía sau.

“Được, ca.”

Tên sát thủ nhỏ đầy vẻ nịnh nọt, gật đầu khom lưng.

Choi Dong Uk rõ ràng vẫn còn nhớ mối thù cũ, chẳng thềm để ý đến Trương Min Hyeon, tìm một chỗ dựa tường ngồi xuống.

Hả??

Nhìn thấy Choi Dong Uk với dáng vẻ “ta cũng là phạm nhân”, Trương Min Hyeon mới hiểu ra mình đã hiểu lầm Đông Uk ca.

Thì ra Đông Uk ca cũng giống mình, đều là tù nhân...

Lúc này, hắn mới chú ý đến người đàn ông đi cuối cùng.

Người này đội mũ và đeo khẩu trang, Trương Min Hyeon không thấy được mặt hắn, nhưng khi nhìn vào đôi mắt, trong lòng hắn bất giác dâng lên một cảm giác kỳ lạ...

Như thế... đã từng gặp qua ở đâu đó.

Khi Trương Min Hyeon đang quan sát Trương Huyền, Trương Huyền cũng đang nhìn lại hắn.

Trong trò chơi, Trương Huyền đã nhiều lần soi gương, vì vậy rất quen thuộc với gương mặt này.

Ban đầu, khi mới tiếp quản cơ thể Trương Min Hyeon, hắn chỉ là một sinh viên yếu ớt, chạy vài trăm mét đã thở hổn hển.

Nhưng sau mỗi ngày tập luyện không ngừng, rèn luyện khả năng chiến đấu.

Đến giai đoạn giữa và cuối trò chơi, khi nhìn vào gương, khí chất yếu đuối của Trương Min Hyeon đã biến mất.

Thay vào đó là sự tự tin và lạnh lùng, với sự thay đổi khí chất, diện mạo cũng trở nên sắc sảo và điển trai hơn nhiều.

Nhưng, trong hiện thực, Trương Min Hyeon dường như từ đầu đến cuối chưa từng chăm chỉ rèn luyện cơ thể.

Chương 450: Tiêu Đề 《Ẩn》

Như khi Trương Huyền mới bước vào trò chơi, Trương Min Hyeon vẫn mang dáng vẻ của một thư sinh yếu đuối.

Thêm nữa, tuổi thật đã hơn bốn mươi, Trương Min Hyeon dần xuất hiện khí chất của người trung niên sa sút.

Nhưng, có lẽ do lâu ngày sống trong nhung lụa ở khách sạn, ăn ngon uống tốt ngủ kỹ.

Ngoại hình của Trương Min Hyeon trông không già như tuổi thật, chỉ khoảng ba mươi tuổi.

“Người... ngài... nhận ra ta?”

Dù nhìn Trương Huyền không lớn tuổi, nhưng Trương Min Hyeon vẫn đôi dùng kính ngữ.

Trương Huyền gật đầu: “Tất nhiên.”

“Nhưng... ta hình như không nhận ra ngài?” Trương Min Hyeon cẩn thận hỏi lại.

Nhưng Trương Huyền không muốn trả lời câu hỏi này, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu:

“Người nhận ra hay không không quan trọng, quan trọng là... ta có một số chuyện cần hỏi người.”

Trong khi đó, ở phía khác.

Nhóm Chí Vĩ sau khi rời khách sạn đang ngồi trên chiếc xe bán tải, Khoa lái xe, đưa mọi người đến điểm tập hợp dự kiến.

“Bay lâu quá rồi, phải thay pin thôi... Mạo Khoa, lát nữa tìm chỗ nào vắng dừng lại, ta thu hồi máy bay không người lái.”

Ngồi ở ghế sau, Chí Vĩ vừa lấy ra điều khiển thì thấy cảnh báo pin yếu, liền chuyển sang điều khiển tự động để đưa hai chiếc máy bay trở về.

Khoa gật đầu, không nói gì.

Ngồi cạnh Chí Vĩ, Arthur nhìn màn hình điều khiển máy bay không người lái đầy tò mò:

“Trình sát từ trên cao quả là rất quan trọng đối với hoạt động dưới mặt đất.”

“Đúng vậy.” Chí Vĩ gật đầu: “Môi trường thành phố phức tạp, tình huống đột ngột rất nhiều, nếu không có tầm nhìn từ trên cao thì khó mà ứng phó.”

Arthur gật gù: “Nhưng máy bay không người lái bay cao thế, có bị phát hiện không?”

“Thông thường thì không, nhưng nếu đối phương có phương tiện quan sát trên không tương ứng, máy bay sẽ bị khống chế.”

Chí Vĩ nghĩ về những lần tham gia nhiệm vụ trước đây, hầu hết mọi người không để ý quan sát trên không.

Nhưng không phải tất cả.

Trước đây, máy bay của hắn cũng từng bị phát hiện và bắn rơi.

“Thì ra là vậy...”

Arthur nói:

“Tiếc là ta không rành về công nghệ... Nhưng, khi ta còn ở tổng bộ, có nghe đồng nghiệp nói, tập đoàn Worle đang nghiên

cứu máy bay không người lái quân sự tiên tiến, nghe nói rất lợi hại, khi về London, có thể người nên hỏi ông Wilson xem.”

“Có chuyện này sao?”

Nghe có thể nâng cao giá trị nghề nghiệp, Chí Vĩ rất hứng khởi, vui vẻ nói:

“Nếu thật sự có thể lấy được thứ tốt từ Wilson, Arthur, ta sẽ mời người uống rượu suốt bảy ngày bảy đêm!”

“Ha ha ha...” Reeves ngồi ở ghế phụ bật cười:

“Chí Vĩ, nếu Arthur chết trong đó, người yên tâm, ta sẽ là người đầu tiên báo cảnh sát.”

“Chết trong đó? Chết ở đâu? Người tốt nhất nói là trong quán bar.” Chris ngồi phía sau cười xấu.

“Ha ha ha...”

Những câu đùa khiến không khí trong xe vui vẻ hơn, xua tan căng thẳng.

Trong lúc mọi người nói cười...

Điện thoại Arthur reo.

Nhìn vào màn hình hiển thị, Arthur nghe máy:

“Alo... ồ? Được, đã liên lạc được rồi à, vậy, ta biết rồi...”

Nói vài câu ngắn gọn, Arthur cúp máy, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Chí Vĩ thấy vậy, hỏi: “Có chuyện gì?”

Arthur lắc đầu, nói với Khoa đang lái xe:

“Mạo Khoa, lát nữa đến ngã tư phía trước dừng lại, ta có việc cần xử lý.”

“Được.”

Khoa không muốn biết Arthur có việc gì.

Thứ nhất, Arthur không phải thành viên của đội, hẳn cũng không thích nói chuyện.

Thứ hai, Chí Vĩ đã hỏi, Arthur không nói, Khoa cũng không hỏi thêm.

Xe dừng lại bên đường.

Arthur chào tạm biệt mọi người rồi xuống xe.

Đứng bên đường, nhìn chiếc xe bán tải xa dần, Arthur lấy điện thoại, gọi số khác:

“Alo, ta đã xuống xe.”

...

“Có chuyện muốn hỏi ta...?”

Trương Min Hyeon nhìn Trương Huyền, trong lòng đã đoán được đôi chút.

“Đúng.”

Trương Huyền nói: “CJ Biotechnology, người còn nhớ không?”

“Người đến vì chuyện này?!”

Trương Min Hyeon mở to mắt, hỏi: “Người làm sao tìm được ta?”

“Ta biết tên người dùng Ark của người, nên nhờ một... bạn.”

“Bạn?”

Trương Min Hyeon nhíu mày suy nghĩ, lý ra người biết thân phận thật của hắn, ngoài Hội đồng tối cao, chỉ có vài người ở chi nhánh Incheon...

Nghĩ đến đây, Trương Min Hyeon lập tức dừng suy nghĩ, vì hiện giờ hần như cá trên thớt, muốn sống thì đừng đoán nhiều.

Nhưng, khi nhìn thoáng qua Đông Uk ca không xa, hần thăm thở dài.

Hần biết vì sao Đông Uk ca không liên lạc bao năm, lại gọi hần ra ngoài...

“Thôi, người muốn biết gì.”

Trương Min Hyeon đầu hàng:

“Dù ta là người trung gian, nhưng quyền hạn không nhiều, nên biết không nhiều, nếu... có gì ta trả lời không thỏa đáng, ta không cầu người tha cho ta, chỉ mong người tha cho cô bé, nó vô tội, không biết gì.”

Trương Huyền liếc nhìn cô bé mặt tròn bên cạnh, dù không nói gì nhưng cũng gật đầu.

Sau đó, hỏi:

“Nhiệm vụ CJ Biotechnology do ai phát hành.”

“Ta không biết người đó.” Trương Min Hyeon lắc đầu: “Phần lớn thông tin người dùng trên trang web không cần xác thực.”

Nghe vậy, Trương Huyền cau mày.

“Nhưng...” Trương Min Hyeon thay đổi giọng:

“Mỗi lần nhận nhiệm vụ, ta thường tra lịch sử phát biểu và địa chỉ IP của người phát hành, tuy với ta không có ích, nhưng với các người, có thể giúp chút gì... có máy tính nối mạng không?”

Chương 451: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Không có, nhưng có điện thoại.”

“Điện thoại cũng được.”

Nghe vậy, Trương Huyền đưa điện thoại cho Trương Min Hyeon.

Trương Min Hyeon dưới sự giám sát của Trương Huyền, thành thạo truy cập trang web Ark và đăng nhập tài khoản.

Tài khoản của hắn giống nhiều người trung gian, hầu hết các bài phát biểu đều liên quan đến nhiệm vụ.

Với số lượng bài đăng, Trương Min Hyeon đã thực hiện ít nhất năm sáu chục nhiệm vụ trong mười mấy năm qua.

Lướt qua các bài đăng, nhanh chóng, Trương Min Hyeon tìm được thứ mình cần:

“Chính là cái này.”

Trương Min Hyeon đưa điện thoại cho Trương Huyền: “Người xem đi.”

Trương Huyền cầm lấy điện thoại, trên màn hình hiện lên một tài khoản cá nhân có tên người dùng là một chuỗi số.

Dưới phần lịch sử phát ngôn của người này, phần lớn đều là những cuộc thảo luận về tình hình kinh tế thế giới với một số người dùng khác trên diễn đàn.

Chỉ có hai mục thực sự liên quan đến nhiệm vụ.

Và mục đầu tiên là...

【150,000 USD, tìm sát thủ đáng tin cậy, nhiệm vụ tại địa phương London, sát thủ ngoại tỉnh xin đừng làm phiền!】

Tân Phô Trạm Đầu, chợ hải sản.

Vào thời điểm này, chợ hải sản dù không náo nhiệt như buổi sáng nhưng vẫn rất đông vui.

Ba thanh niên mặc áo sơ mi hoa và vest đen cười nói, đi qua các lối đi chật chội giữa các quầy hàng nhỏ.

Dọc đường, liên tục có người chào hỏi thanh niên tóc xoăn đi đầu:

“Kim thiếu gia đến rồi, mấy ngày không gặp ngài, thật nhớ quá.”

“Ồ, Kim thiếu gia, hôm nay ngài đến sớm vậy? Ta vừa nhập hai con tôm hùm lớn từ Úc, để dành riêng cho ngài...”

“Kim thiếu gia tốt...”

Những người bán hàng xung quanh khi thấy Kim thiếu gia đều cố nở nụ cười, thể hiện sự nịnh nọt.

Trong ánh mắt họ tuy có chút lấy lòng nhưng cũng không thiếu sự sợ hãi.

Dù sao, trên địa bàn của người ta, muốn sống yên ổn, luôn phải cúi mình.

Còn Kim thiếu gia thì hãnh diện và thành thạo đón nhận những lời khen ngợi xung quanh, đến nỗi lỗ mũi cũng muốn héch lên trời.

Dù nền đất đầy nước bắn làm bắn đôi giày bóng loáng của hắn, nhưng hắn cũng chẳng bận tâm.

Chẳng mấy chốc, ba người bước ra khỏi cổng chợ, phía trước không xa, một chiếc xe hơi màu đen đỗ bên đường.

Khi cửa xe mở, một người Nam Á mặc vest trắng, đeo kính râm, để chòm râu nhỏ ở cằm bước xuống từ ghế phụ.

Gã râu nhỏ liếc Kim thiếu gia một cái lạnh lùng rồi mở cửa sau.

Cạch.

Cửa sau mở, một thanh niên mặc vest xám, thắt cà vạt gọn gàng bước xuống xe.

“Arthur tiên sinh, cha ta sợ ngài không biết đường nên sai ta đến đón.”

Kim thiếu gia cười, giơ tay chào hỏi.

Vâng, thanh niên đó chính là Arthur.

Arthur đẩy kính lên sống mũi, mỉm cười nhã nhặn: “Kim tiên sinh thật khách sáo... Kim thiếu gia, phiền ngài dẫn đường.”

“Ngài khách sáo rồi, ngài từ xa đến, chưa kịp tổ chức tiệc tiếp đón ngài đã là sơ sót của chúng ta rồi. Ngài và...”

Kim thiếu gia nói, nhìn sang người râu nhỏ bên cạnh.

Arthur nói: “Đây là vệ sĩ ta thuê, ngài cũng biết, thời buổi này không yên ổn, ta làm công ăn lương, có chút sợ hãi.”

“Haha, ngài đùa rồi, đi thôi, cha ta đang chờ ngài.”

Mọi người vừa nói vừa bước vào cổng chợ, đi qua lối đi dài giữa các quầy hàng.

Trên đường đi, Kim thiếu gia liên tục giới thiệu đặc sản và ẩm thực nơi đây cho Arthur, và Arthur cũng gật đầu liên tục tỏ vẻ hài lòng.

Chẳng mấy chốc, mọi người đi qua chợ, bước ra từ cửa sau của chợ.

Vị trí cửa sau chợ là một khu vực lớn để bốc dỡ hàng hóa, nhiều xe tải đầy ắp hải sản ra vào liên tục.

Ở góc sân gần bức tường, một căn nhà nhỏ trông có vẻ kỳ lạ.

Trước cửa căn nhà nhỏ, mười mấy người mặc vest, cơ thể đầy hình xăm, đang nhìn về phía này bằng ánh mắt lạnh lùng.

“Hai vị đừng sợ, họ đều là anh em của chúng ta.” Kim thiếu gia vừa nói vừa tiến lên.

Thấy Kim thiếu gia đến, đám người mặc vest lập tức đứng dậy, đồng loạt cúi chào:

“Thiếu gia!”

“Ừ.”

Kim thiếu gia gật đầu, chỉ vào cửa phòng khép hờ: “Cha ta ở bên trong chứ?”

“Vâng, thiếu gia.”

“Được, các người tiếp tục công việc đi.”

Nói rồi, Kim thiếu gia lại nở nụ cười, giơ tay chỉ dẫn Arthur và người vệ sĩ: “Arthur tiên sinh, mời ngài.”

Nói xong, hắn bước nhanh lên, mở cửa phòng.

Arthur bước vào căn phòng ánh sáng mờ nhạt.

Căn phòng không lớn lắm, một chiếc bàn tròn kiểu Long Quốc đặt ở giữa, trên bàn bày biện nhiều bánh kẹo.

Ở vị trí đầu bàn, một ông lão tóc trắng mặc áo khoác đỏ, hai tay chắp trong áo, từ từ ngẩng đầu lên, mở mắt.

“Kim tiên sinh.”

Arthur đứng ở cửa, gật đầu chào ông lão.

“Arthur tiên sinh.” Ông lão giơ tay, chỉ vào vị trí gần nhất trước mặt Arthur: “Mời ngồi.”

Arthur kéo ghế ngồi xuống, ông lão đi thẳng vào vấn đề: “Ta nghe nói, ngươi muốn làm một giao dịch với ta?”

“Đúng.”

Arthur gật đầu: “Ta nghe nói, trong thế giới ngầm Incheon, ngài là người có thế lực nhất...”

Nhưng chưa nói hết câu, ông lão đã liên tục lắc đầu: “Không không không... Ta chỉ là một quản lý chợ bình thường, và sắp nghỉ hưu rồi, chẳng phải người có thế lực gì cả. Nếu ngươi muốn ta làm việc nguy hiểm, thì ngươi đã tìm sai người rồi.”

“Tìm sai người?”

Arthur nở nụ cười kỳ lạ: “Trước đây ta nghe nói, ngài đã khởi nghiệp từ cảng Incheon, tay ngài đã nhuộm máu không biết bao nhiêu người...”

Chương 452: Tiêu Đề 《Ăn》

Nghe đến đây, vẻ mặt hòa nhã của ông lão dần biến mất, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Dù sao, không ai thích bị người khác vạch trần quá khứ đen tối trước mặt mình.

“Thật đáng tiếc, dù từng là đại ca khét tiếng, ngài vẫn có người không đối phó được, đúng không, Kim Khánh Bắc tiên sinh?”

“Người không đối phó được?”

Ánh mắt ông lão, tức là Kim Khánh Bắc, lộ ra sự ác độc: “Nếu người nói người đó là người, thì đúng là ta không đối phó được, dù sao... người là người của Tập đoàn Worle.”

“Không không, ta không nói về ta, cũng không phải ai trong Tập đoàn Worle.”

Arthur nói, rồi thốt ra một cái tên:

“Trương Min Hyeon, Choi Dong Uk, Choi Sung Joon...”

Nghe ba cái tên này, mắt Kim Khánh Bắc đột nhiên mở to, sát khí trào ra, lâu sau hắn mới chậm rãi nói:

“Ta nghĩ, ta biết lý do ngươi đến đây.”

Arthur không vội nói, mà cầm một miếng bánh trên bàn, thông thả ăn.

Kim Khánh Bắc nhìn Arthur không có vẻ gì vội vàng, cuối cùng không kìm được nói:

“Năm đó, ta nhận ủy thác của tập đoàn Yangda, thực hiện việc thu mua và giải tỏa các chợ lớn ở khu cảng, quả thực, lúc đó ta phải dùng vài thủ đoạn... Dù sao, khi đó ta chỉ là một kẻ vô danh, muốn lên vị trí, ta phải làm vài việc quá đáng...”

“Lúc đó, ta liên tục quét sạch mấy chợ, không gặp phải sự kháng cự nào, chỉ có chợ thứ ba...”

“Nơi đó thật kỳ lạ, một nơi nhỏ như vậy lại có một cặp anh em rất giỏi đánh đấm, nhưng dù giỏi đến đâu, hai người làm sao đánh lại được mấy chục người? Mười người? Hai mươi người? Ba mươi hay năm mươi người?”

“Nói thật, khi đó ta không coi hai tiểu tử này ra gì, cho đến khi... tiểu tử Trương Min Hyeon xuất hiện, hoàn toàn thay đổi cục diện lúc đó...”

Lúc ấy, Kim Khánh Bắc dưới tay có mấy chục anh em, là thế lực lớn nhất khu cảng.

Dù phải làm chó cho tập đoàn Yangda...

Nhưng hắn vẫn sống đầy kiêu hãnh.

Dù sao lúc đó ở Incheon, một người bình thường muốn tạo được tiếng tăm, chỉ dựa vào sự giỏi đánh đấm và hung hăng là không đủ.

Quan hệ, nguồn lực và tiền bạc, thiếu một thứ cũng không được.

Làm chó thì sao?

Hắc đạo lúc đó, ai lại không phải là một con chó dưới chân tài phiệt chứ?

Chỉ cần trả tiền, hắn nguyện ý nghe răng sủa điên cuồng với bất luận kẻ nào!

Nếu như không phải hấn cúi đầu gối xuống trước mặt những đại nhân vật kia, có lẽ cả đời này hấn cũng không nhìn thấy cái gọi là bầu trời, rốt cuộc là màu sắc gì.

Nhưng.....

Thế giới này có lẽ luôn có kỳ tích phát sinh.

Ba thiếu niên tụ họp lại với nhau, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi đã khắc sâu ba chữ ‘Đông Thành Phái’ vào tận đáy lòng của Kim Khánh Bắc!

Dù không muốn thừa nhận, nhưng ba thiếu niên này chắc chắn là kẻ địch khó nhằn nhất mà hấn từng gặp trong đời!

Chúng trẻ tuổi, thông minh, dũng cảm...

Có thể nói, tất cả những ưu điểm của thế hệ trẻ thời đó đều có thể thấy ở chúng.

Dựa vào sức mạnh của anh em Choi gia và trí tuệ của thiếu niên họ Trương.

Chỉ trong một thời gian ngắn, chúng đã tập hợp được một đám người và dùng đó để đối phó với bước tiến của hấn, Kim Khánh Bắc.

Thời điểm đó, Kim Khánh Bắc thậm chí đã từng có ảo giác rằng mình đã già rồi.

Nhưng...

May mắn thay, giang hồ này vẫn là giang hồ mà hấn quen thuộc.

Vài tháng trôi qua.

Hấn đã phải mất hàng tháng trời!

Tốn công tốn sức, dốc hết sức lực!

Thậm chí phải trả giá những cái giá không thể tưởng tượng nổi!

Cuối cùng cũng đẩy Đông Thành Phái hoàn toàn vào bánh xe lịch sử.

Nhưng...

Hắn dù thành công nhưng lại không hoàn toàn thành công.

Dù là anh em Choi gia hay thiếu niên họ Trương, hắn không giết được ai.

Người trước có người bảo vệ, còn người sau... cũng trốn vào một nơi mà cả đời hắn không thể vào được.

Dù hắn là kẻ lẩn lộn trong thế giới đen tối, chuyện gì phá vỡ giới hạn con người mà hắn chưa từng làm?

Luật pháp trước mặt hắn, chỉ là một tờ giấy có thể xé tan bất cứ lúc nào.

Nhưng.

Khi một điểm tối nhỏ bé như chấm mực chạm vào bóng tối sâu thẳm như biển cả...

Hắn chỉ có thể chôn sâu nỗi hận và ý muốn giết người trong lòng.

Thoáng chốc hai mươi năm trôi qua.

Kim Khánh Bắc đã không còn trẻ nữa.

Nhưng dù giờ đã gần bảy mươi tuổi, trong lòng hắn vẫn còn một vết sẹo khó lành.

Và hôm nay, khi vết sẹo này một lần nữa bị khơi dậy...

Kim Khánh Bắc bỗng nhận ra, nỗi hận trong lòng hắn không những không giảm theo thời gian, mà còn như lửa cháy trên củi khô, ngày càng mãnh liệt hơn!

Kim Khánh Bắc run rẩy đưa tay phải ra, phần dưới cánh tay trơ trụi như một khối thịt thừa.

Đúng vậy, trong trận hỗn chiến năm đó, hắn đã mất hoàn toàn cánh tay phải!

“Có vẻ... người vẫn còn nhớ họ.” Arthur nhìn vào tay cụt của Kim Khánh Bắc, trong mắt lóe lên tia hiểu rõ.

“Đương nhiên là ta nhớ.”

Khuôn mặt Kim Khánh Bắc không còn chút nào già nua, nét mặt đầy vẻ sâu xa và kiêu ngạo của một đại ca xã hội đen:

“Cả đời này, ta sẽ không bao giờ quên ba cái tên này... chỉ tiếc là kiếp này khó mà trả thù được.”

Nói rồi, Kim Khánh Bắc nhìn về phía Arthur: “Nhưng... ta tin người không chỉ đến để nghe ta kể chuyện.”

Arthur cười vỗ tay: “Ta thật sự rất thích nghe một anh hùng kể về quá khứ của mình.”

Chương 453: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sau khi vỗ tay, Arthur lấy ra một xấp giấy từ trong túi.

Thiếu gia Kim đứng cạnh đó, bước tới hai bước, nhận lấy xấp giấy từ tay Arthur, rồi đến bên cạnh cha mình và mở ra.

“Chỉ vừa mới đây thôi, Trương Min Hyeon đã rời khỏi cái vỏ rùa mà hắn đã sống hơn mười năm qua, còn Choi Dong Uk thì hiện giờ đang ở cùng hắn.”

Arthur nói như vậy.

Kim Khánh Bắc cũng cẩn thận đọc nội dung trên tài liệu.

Thực ra, bên trong không có nhiều nội dung, chủ yếu là kể về việc Trương Min Hyeon đã bị bắt cóc sau khi rời khỏi khách sạn Green Star.

Trong đó, còn nhấn mạnh rằng hiện tại Trương Min Hyeon và Choi Dong Uk đang bị Trương Huyền và đồng bọn giam giữ dưới tư cách con tin hoặc tù nhân.

Tuy nhiên, ngoài dự đoán của Arthur, sau khi đọc xong tài liệu, Kim Khánh Bắc không tỏ ra ngạc nhiên hay vui mừng.

Hắn ngược lại còn nhìn Arthur với ánh mắt đầy ý nghĩa: “Mượn dao giết người à, Arthur?”

Kim Khánh Bắc dù đã chuẩn bị về hưu, nhưng điều này không có nghĩa là hắn không biết gì.

Những vụ nổ súng xảy ra ở Incheon mấy ngày qua, hắn đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Hiện giờ trên đường phố Incheon có một câu nói đang lan truyền...

“Quá Giang Long đã đến!”

Khác với các băng nhóm địa phương như bọn họ.

Dù bọn họ cũng thường làm những việc bắt cóc giết người, nhưng vẫn có những giới hạn cơ bản, biết cái gì nên làm và cái gì không nên làm.

Còn những kẻ ngoại lai thì không giống vậy.

Chúng không cần phải ở lại thành phố này lâu dài, nhiều hạn chế và quy tắc, chúng không cần tuân thủ.

Mà những kẻ không tuân thủ quy tắc... thường là những kẻ nguy hiểm nhất.

Dù có câu “Cường long không áp địa đầu xà”...

Nhưng địa đầu xà, thường cũng không chủ động chọc vào những con rồng vượt sông này.

Thấy Kim Khánh Bắc đã nhận ra mưu kế của mình, Arthur không hề bức bối, mỉm cười gật đầu nói:

“Đúng là mượn dao giết người, Kim lão tiên sinh, nhưng ngoài con dao của ngài, ta còn có một con dao khác.”

“Oh?”

Arthur đầy hứng thú nói:

“Không biết ngài có muốn hợp tác một lần nữa với tập đoàn Yangda không?”

...

Ở phía bên kia.

Sau khi thả Arthur, Chí Vĩ và nhóm người của hắn nhanh chóng đến chỗ của Trương Huyền.

Nơi đó là một nhà máy bỏ hoang ở ngoại ô thành phố.

Chỗ này là do Roy chỉ cho Trương Huyền.

Chít!

Đưa xe vào sân nhà máy, kéo phanh tay, mọi người mở cửa xe bước xuống.

Lúc này, không xa cửa nhà máy, John và Hà thúc đang ngồi vắt chân lên một chiếc ghế sofa cũ kỹ.

“Các người cuối cùng cũng đến.”

Hà thúc giơ tay chào vài người.

Còn Chí Vĩ và Chris vừa từ xe lấy mấy cái thùng trang bị vừa nói:

“Máy bay không người lái cần thay pin, nên mới chậm trễ một chút.”

Còn Reeves thì vừa châm một điếu thuốc, vừa bước đến cửa, nhìn vào bên trong và hỏi John: “Tình hình thế nào?”

John tiện tay lấy từ hộp thuốc của Reeves một điếu: “Có chút tiến triển rồi.”

“Oh?”

Reeves nhướn mày, giành lại điếu thuốc của mình, rồi bước vào nhà máy.

Lúc này trong phòng.

Trương Huyền đang đứng một bên gọi điện thoại.

Còn không xa bên cạnh.

Trương Min Hyeon và Choi Dong Uk ngồi đối diện nhau, tuy không nói chuyện nhưng ánh mắt dường như đã bắt đầu một cuộc tranh luận kịch liệt.

Cô bé mặt tròn đang ngồi xổm ở một góc, trước mặt đang xếp vài viên đá.

Còn sát thủ nhỏ đó, khi thấy điều thuốc trong tay Reeves thì mắt sáng lên, nhưng không dám nói gì, chỉ có thể dùng ánh mắt khao khát nhìn chăm chăm.

“BOSS.”

Reeves đi về phía Trương Huyền:

“Trang bị đã mang đến rồi.”

“... Ừm, ta biết phải làm gì, yên tâm đi.”

Cúp điện thoại, Trương Huyền nhìn Reeves, rồi nhìn ra cửa: “Các người về cùng nhau sao?”

“Đúng vậy.”

Reeves gật đầu: “Khi đó may mà Arthur nhắc nhở sớm, nếu không chúng ta thật sự bị chặn lại ở khách sạn rồi.”

Nghe vậy, Trương Huyền nhú mày:

“Arthur? Vậy hắn đâu rồi?”

“Hắn nói là có chút việc khác phải làm, nên giữa chừng đã xuống xe, sao vậy?”

Như nhận thấy ngữ khí của Trương Huyền có chút không đúng, Reeves lấy điện thoại ra nói: “Hay để ta gọi điện liên lạc hắn?”

“Không cần.”

Trương Huyền lập tức giơ tay ngăn lại.

“Có chuyện gì sao?” Reeves hỏi: “BOSS, vừa nãy người đang nói chuyện với ai.”

Trương Huyền trầm ngâm hai giây, nói:

“Trước khi các người về, ta đã từ Trương Min Hyeon lấy được một số thông tin, và những thông tin này ta đã gửi về tập đoàn Worle nhờ họ điều tra giúp, vừa nãy khi các người vào, bên đó đã gọi điện lại cho ta.”

“Nói gì vậy?”

Trương Huyền suy nghĩ một chút, nói: “Ra ngoài nói với mọi người đi.”

Reeves gật đầu, hai người đi ra ngoài.

Thấy Trương Huyền từ trong bước ra.

Đám đội viên xung quanh cũng vội vàng tụ tập lại, chờ đợi lời tiếp theo của Trương Huyền.

Trương Huyền mở điện thoại, kéo ra một bức ảnh chụp màn hình:

“Kẻ thuê người đánh cắp thành quả của công ty sinh học CJ này, trên mạng Ark, có không ít dấu vết lịch sử, trong đó chỉ có hai lần là đăng thông báo cá nhân, một trong số đó là vào khoảng hai năm trước...”

“Vài năm trước, tài khoản này đã đăng một thông báo ám sát, nội dung yêu cầu tạo ra một tai nạn, và mục tiêu ám sát là một phó quản lý tài chính của tập đoàn Worle, và nhiệm vụ này đã thành công.”

Chương 454: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Khi đó, tập đoàn Worle cũng nghĩ rằng cái chết của phó quản lý đó chỉ là sự trùng hợp, là một tai nạn không may, cho đến khi ta gửi thông tin về, công ty đã tiến hành điều tra lại ngay trong thời gian ngắn.”

“Kết quả điều tra là...”

Trương Huyền không úp mở, kéo ra một bức ảnh chụp màn hình khác.

Và bức ảnh này không phải là thứ khác, mà chính là lý lịch nghề nghiệp của Arthur.

“Arthur tốt nghiệp đại học năm năm trước, và trước khi tốt nghiệp, hắn đã tham gia vào chương trình thực tập của trường, tình cờ là, hắn đã được một nhân viên tuyển dụng của tập đoàn Worle chọn, và được thực tập tại bộ phận tài chính của tập đoàn Worle.”

“Trong thời gian thực tập, dù Arthur luôn làm việc chăm chỉ, làm việc đàng hoàng, cố gắng để sau khi hết thời gian thực tập có thể nhận được một vị trí chính thức, nhưng phó quản lý bộ phận của họ dường như luôn không thích hắn, lý do hình như là vì phân biệt chủng tộc.”

“Không ngoài dự đoán, sau khi hết thời gian thực tập, Arthur bị từ chối, không được giữ lại một ngày nào, bị đuổi ra ngoài.”

“Theo những người trong cuộc nói, mọi thành tích và điểm nội bộ của Arthur đều đạt chuẩn, lý do không được tuyển dụng

chính là vì phó quản lý này đã làm khó hắn.”

“Trùng hợp là, sau khi Arthur bị đuổi về nhà không lâu, vài ngày sau, phó quản lý này đã bị phát hiện chết trong bồn tắm của mình.”

“Khi đó, cảnh sát kết luận là do ngộ độc khí gas do rò rỉ.”

“Sau đó, có lẽ vì kinh nghiệm thực tập lần đó và điểm số nội bộ còn giữ, vài tháng sau khi tốt nghiệp, Arthur đã một lần nữa thông qua tuyển dụng, vào làm việc cho tập đoàn Worle, chỉ là lần này không phải ở bộ phận tài chính nữa.”

Trương Huyền nói xong, mọi người xung quanh có người kinh ngạc, có người nghi hoặc.

Thật lòng mà nói, từ lần đầu gặp Arthur, mọi người đã có cảm giác Arthur là người yếu đuối, thật thà.

Dù trông hắn có vẻ tinh thần, dù có gầy gò, nhưng không đến mức mềm yếu.

Nhưng không biết có phải vì khí chất hay không, chỉ là rất dễ khiến người ta nảy sinh ý nghĩ coi thường.

“Vậy nên... Arthur thực sự là kẻ đứng sau?”

Chí Vĩ khó tin: “Tên này lại giấu sâu như vậy?”

Trương Huyền không khẳng định, cũng không phủ nhận, chỉ nhún vai nói:

“Hiện tại, vẫn chưa có bằng chứng quyết định để chứng minh hắn chính là kẻ đứng sau, nhưng... trước mắt mà nói, hắn còn khả nghi hơn cả tên Park giám đốc đó.”

Hà thúc đề nghị: “Có thể chắc chắn rằng tài khoản Ark này từ đầu đến cuối đều do một người sử dụng không?”

“Không thể chắc chắn được.”

Trương Huyền nói:

“Nhưng nếu chỉ dựa vào IP mà nói, trước đây IP của tài khoản này luôn ở London, còn lần cuối tài khoản này trực tuyến là bốn ngày trước, khi đó, chúng ta chưa xuất phát đến Nam Hàn... Tuy nhiên, cũng không loại trừ khả năng giả mạo IP, bởi vì trước đây ta cũng đã từng làm vậy.”

“Nhưng...” Chris đặt câu hỏi: “Nếu hắn thật sự là kẻ đứng sau, thì hôm nay tại sao hắn lại phải nhắc nhở Chí Vĩ rằng cảnh sát đã đến khách sạn?”

Ừm... đây cũng là một nghi vấn.

Nhưng ngay lúc này, Reeves dường như nghĩ ra điều gì, lập tức rút điện thoại ra và gọi một cuộc điện thoại.

Sau khi kết nối, Reeves nói chuyện đơn giản vài câu rồi gương mặt khó coi cúp máy, nhìn về phía Chris:

“Ta đã gọi điện hỏi khách sạn, hai cảnh sát vừa đến điều tra là do có người báo cáo.”

“Báo cáo?”

Điều này đã quá rõ ràng rồi.

Vụ chiếc xe tải, ngoài Arthur ra, chỉ có chúng ta biết, và ai trong chúng ta lại đi báo cáo với cảnh sát về chính mình?

“Vậy thì... hắn dẫn chúng ta ra khỏi khách sạn để làm gì...”

Chris vừa nói đến đây, vẻ mặt vẫn còn chút nghi ngờ, nhưng chớp mắt đã thay đổi hoàn toàn!

Không chỉ hắn, mà tất cả mọi người đều nhận ra vấn đề.

Sau khi Trương Huyền và mọi người đến Incheon, địa điểm tập trung chính chỉ là khách sạn, không có nơi ẩn náu thứ hai.

Và Trương Huyền cùng mọi người cũng chỉ biết đến “nơi phong thủy bảo địa” này sau khi bắt được Trương Min Hyeon

và hỏi Roy.

Cả Chí Vĩ và Reeves ở lại khách sạn cũng mới biết đến nơi này sau đó.

Chẳng nói đến Arthur.

Sau khi người được phái đi bắt Trương Min Hyeon thất bại, kẻ đứng sau muốn tiếp tục ra tay với Trương Min Hyeon thì chắc chắn phải qua mặt Trương Huyền và mọi người.

Để xác định vị trí của Trương Huyền và mọi người, chắc chắn phải có người dẫn đường.

Rõ ràng, Chí Vĩ và mọi người đã bị chọn làm “người dẫn đường”.

“Mượn tay cảnh sát, buộc chúng ta rời khỏi khách sạn, và khi chúng ta rời khỏi khách sạn, chắc chắn không thể cứ lang thang trên đường, phải tìm cơ hội hội tụ với nhóm chính, và khi chúng ta hội tụ...”

Reeves lẩm bẩm tự nói, lông mày càng nhíu chặt: “Nhưng... ta nhớ rất rõ, trên đường không có ai theo dõi chúng ta mà?”

John bên cạnh nghe vậy, nhướn mày nói: “Có thể là kỹ thuật theo dõi của đối phương quá tốt, người không phát hiện ra?”

“Không thể!”

Reeves quả quyết: “Ta trước đây từng làm công việc này, tuyệt đối không có chuyện bị theo dõi mà không biết!”

“Vậy thì...”

Lúc này, ánh mắt Trương Huyền lóe lên, đã có suy đoán trong lòng, hần từ từ ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời.

Chương 455: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trong khoảnh khắc, cảnh tượng trong mắt Trương Huyền phóng to, ngay cả các chi tiết của mây trên cao cũng rõ ràng.

Khi Trương Huyền đưa thị lực của mình đến cực hạn...

Một chiếc máy bay không người lái màu xanh nhạt xuất hiện trong mắt hắn!

“Máy bay không người lái...”

Trương Huyền lảo bảm.

Những người khác liền kinh ngạc, đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên trời.

“Vị trí của chúng ta đã bị lộ! Lấy thiết bị!”

John phản ứng nhanh nhất, bật dậy từ ghế sofa, cúi người nhanh chóng lao về phía các hộp thiết bị.

Reeves cũng ngay lập tức rút khẩu súng lục ra theo sau, giương súng cảnh giác xung quanh, bảo vệ John khỏi những nguy hiểm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

“A2, A3, hai người vào trong canh giữ con tin.”

Trương Huyền nói, cũng rút súng của mình, ánh mắt lạnh lùng quét qua môi trường xung quanh.

“Mẹ kiếp...”

Chí Vĩ có vẻ là người khó chịu nhất, hắn chửi thề:

“Trước giờ luôn là ta dùng máy bay không người lái giám sát người khác, không ngờ hôm nay lại bị người khác giám

sát? Thật là đáng chết...”

Dù miệng chửi, nhưng tay hắn không chậm trễ, nhanh chóng mở hộp máy bay không người lái, và lập tức cho một chiếc bay lên.

Khi máy bay không người lái bay vòng quanh nhà máy, Chí Vĩ nói: “Chưa phát hiện người lạ tiếp cận.”

“Các người vừa mới đến đây, họ không thể ngay lập tức theo sau, nếu không chiếc máy bay không người lái đó cũng sẽ không bay cao như vậy mà dừng lại.”

John vừa nói vừa mặc áo chống đạn của mình, đồng thời ném túi trang bị của Trương Huyền sang.

Trương Huyền bắt lấy túi trang bị, nhanh nhẹn mặc áo giáp chiến thuật, thắt đai chiến thuật và kéo khẩu súng trường MCX từ túi ra.

May mà đề phòng chiến đấu bất ngờ, áo giáp chiến thuật của Trương Huyền luôn ở trạng thái đầy đủ, băng đạn và các vật liệu ném sẵn đã được trang bị từ trước.

“Có nên chuyển vị trí không?”

Hà thúc nghiêm trọng hỏi.

Trương Huyền suy nghĩ một lúc, lắc đầu:

“Chúng ta không có vũ khí phản công máy bay không người lái của đối phương, dù chuyển vị trí, địch vẫn có thể theo dõi động tĩnh của chúng ta. Thà ở đây chờ đợi, lấy tĩnh chế động.”

“Nhà máy này tuy cũ kỹ, nhưng vị trí hẻo lánh và tầm nhìn rõ ràng, với tầm nhìn cao của máy bay không người lái, chúng ta có thể biết từ hướng nào có bao nhiêu người đến. Trừ khi đối phương đông người hoặc trang bị vũ khí hạng nặng, không thể công phá được nơi này.”

Nói đến đây, Trương Huyền quay sang Hà thúc: “Người lập tức liên lạc với Roy và bên London, thông báo tình hình cụ thể, yêu cầu họ phản ứng ngay lập tức.”

“Được!”

Hà thúc gật đầu nghiêm túc, quay vào trong bắt đầu gọi điện thoại.

Lúc này, Trương Min Hyeon và mấy người trong nhà máy tuy không biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài, nhưng thấy Trương Huyền và mọi người chuẩn bị như vậy, ai nấy đều căng thẳng.

“Gululu...” Tên sát thủ nhỏ nuốt nước bọt, cẩn thận hỏi Choi Dong Uk gần đó: “Cảnh sát Choi, chuyện này là... chuyện gì vậy?”

Choi Dong Uk lắc đầu, nhìn về phía Trương Min Hyeon.

Ý rất rõ ràng, muốn hắn giải thích.

Trương Min Hyeon tuy đã đoán ra một số điều, nhưng lúc này cũng không biết giải thích thế nào, chỉ biết nhún vai nói:

“Đừng hỏi ta, ta cũng không rõ... Nhưng nhìn tình hình này, có lẽ chúng ta sẽ gặp rắc rối.”

“Rắc rối?” Choi Dong Uk cau mày: “Rắc rối gì?”

Trương Min Hyeon chỉ vào mình: “Chuyện trước đây bỏ qua đi, tóm lại là, hôm nay dường như có rất nhiều người muốn giết ta diệt khẩu, các người bây giờ ở cùng ta, cũng không thể sống sót một mình.”

Nghe vậy, tên sát thủ nhỏ suýt chửi thề, nhưng nhìn Chris và mọi người đang cầm súng cảnh giác gần đó, hắn đành hạ giọng:

“Chết tiệt... Vậy bây giờ làm sao đây, ta tránh xa người ra có kịp không?”

“Người nghĩ sao?”

“Chết tiệt...”

Trong lúc tên sát thủ nhỏ gần như khóc, một giọng nói vang lên bên cạnh:

“Chú Trương, chú Choi và chú không biết tên, các chú thật là ồn ào.”

Ba người quay đầu lại nhìn, cô bé mặt tròn đang nhìn họ với vẻ khó chịu.

“Nói thật...”

Choi Dong Uk nhìn cô bé xinh đẹp, đáng yêu trong bộ đồng phục học sinh, cảm giác trong sáng, rồi nghi ngờ nhìn Trương Min Hyeon:

“Trước đây ta không biết người có sở thích này?”

“Ta không quen nàng!”

Liên quan đến danh dự, Trương Min Hyeon không thể nói mập mờ: “Nàng chỉ là người qua đường!”

“Người qua đường?”

Choi Dong Uk càng nghi ngờ: “Nhưng một người qua đường... làm sao biết ta họ gì? Không phải người nói với nàng sao?”

“À? Vừa rồi không ai nhắc đến tên của người sao?”

Trương Min Hyeon ngẩn ra, nhớ lại cuộc trò chuyện trước đó.

Hình như... thật sự chưa ai gọi tên Choi Dong Uk.

Lúc này, cô bé lên tiếng:

“Hà... thật thất vọng.”

Cô bé tỏ vẻ tiếc nuối:

“Thực ra trước đây ta luôn nghĩ các người là nhân vật rất lợi hại, nhưng hôm nay xem ra... cũng chỉ vậy thôi, thật không hiểu tại sao mẹ ta luôn khen các người trước mặt ông nội.”

“Người... tên là gì? Mẹ và ông nội của người là ai?”

Choi Dong Uk lo lắng nhìn cô bé, nói thật, khi Trương Huyền tự xưng là “người quen cũ”, đã làm hắn có chút nhạy cảm.

Giờ lại thêm một người, khó mà không làm hắn nghi ngờ.

Chương 456: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cô bé cười mỉm:

“Ta tên Lee Soo Jung, mẹ ta tên... Lee Mi Sook.”

“Cái gì!?”

Trương Min Hyeon và Choi Dong Uk gần như đồng thời kêu lên, mắt mở to không thể tin nhìn Lee Soo Jung.

Bao nhiêu năm rồi.

Kể từ khi rời khỏi thị trường thứ ba, họ không phải chưa từng cố gắng tìm kiếm cha con nhà Lee.

Nhưng họ như biến mất khỏi nhân gian, cả Incheon rộng lớn, không để lại dấu vết nào.

Cho đến hôm nay...

Có lẽ do tác động tâm lý, Trương Min Hyeon và Choi Dong Uk nhìn Lee Soo Jung càng thấy quen thuộc.

Trong thoáng chốc.

Họ như thấy hình ảnh Lee Mi Sook trẻ trung, xinh đẹp, mặc chiếc váy hoa đứng sau quầy thu ngân, mỉm cười vẫy tay với hai người...

Lúc này đã là hơn năm giờ chiều.

Dù là mùa thu đông, khi nhiệt độ lạnh hơn, trời cũng tối rất nhanh, mặt trời đã chuẩn bị lặn.

Khi dịch chưa đến.

Trương Huyền quyết định để mọi người phân tán, kiểm tra một vòng các tòa nhà trong nhà máy, xem có thể tìm được điểm phòng thủ tốt hơn không.

Toàn bộ nhà máy không lớn, từ trên cao nhìn xuống, giống như một trường tiểu học.

Nhà máy có bốn mặt tường cao gần ba mét bao quanh, phía đông và tây mỗi bên có một cổng lớn, còn phía nam có một cổng nhỏ.

Trong đó, cổng phía đông đã bị chặn bởi các thùng đồ lật vật, không thể mở bằng cách thông thường.

Tất nhiên, khi họ vào qua cổng phía tây cũng không dùng chìa khóa.

Về các tòa nhà.

Không kể phòng bảo vệ, toàn bộ nhà máy có bốn tòa nhà, đều là nhà một tầng.

Nhà xưởng ở giữa, nhà ăn cũ ở phía đông nam, nhà kho ở phía tây bắc và nhà vệ sinh ở phía đông bắc.

Không có khu nhà ở, nhưng gần nhà kho có mấy phòng làm việc.

Ngoài nhà xưởng, các tòa nhà khác đều xây dựa vào tường.

Cạch!!!

Trương Huyền dùng sức chèn một góc cây cạy vào khe cửa nhỏ bên cạnh nhà kho, sau đó dùng lực nạy!

Cánh cửa đã bị khóa rỉ sét một chút, liền bị Trương Huyền mở ra.

Reeves đã chuẩn bị sẵn, hai tay cầm chặt khẩu súng lục gắn đèn pin chiến thuật, giương súng bước vào trong.

Ánh sáng của đèn pin chiếu vào trong, Reeves nói: “Không có ai... và còn khá rộng.”

Trương Huyền đi vào sau, nhìn xung quanh, có lẽ do ít đồ, trông hơi trống trải, tiếng bước chân vang vọng.

Góc nhà kho chất đầy giá đỡ trống, bụi bám đầy và mạng nhện khắp nơi cho thấy.

Chỗ này đã mấy năm không ai vào.

“He? Còn có phát hiện bất ngờ?”

Đi trước, Reeves đột nhiên mừng rỡ, bước nhanh hai bước, vén tấm mạng nhện trước mặt ra, đưa tay kéo ra một chiếc thang gấp bằng kim loại từ trong đồng giá.

Chiếc thang này không dài lắm, khoảng hai mét, nhìn qua có vẻ là để công nhân lấy hàng từ các kệ cao.

“Rỉ sét khá nghiêm trọng, có dùng được không?”

Trương Huyền đưa tay vỗ vào chiếc thang, phát ra tiếng cạch cạch, có cảm giác như sắp rời ra.

“Nếu không mở ra, chỉ dựa vào tường thì chắc không sao, ra ngoài thử xem.”

Nói rồi, Reeves vác thang đi ra ngoài.

Đặt thang dựa vào tường, thử bước chân lên để kiểm tra trọng lượng.

“Cũng được.”

Nói xong, Reeves nhanh nhẹn dùng tay chân leo lên.

Chẳng mấy chốc, hắn đã leo lên đến đỉnh thang.

Trương Huyền ở dưới giúp giữ thang, ngẩng đầu nhìn lên.

Reeves đang thử xem có thể lên mái nhà được không.

Kho này tuy chỉ là kho một tầng, nhưng chiều cao cũng không thấp, khoảng năm mét.

Reeves thử một chút nhưng vẫn không thể lên được.

Thấy Reeves có vẻ thất vọng leo xuống, Trương Huyền xoa xoa tay: “Đề ta thử xem.”

“Cẩn thận chút, thang này không vững lắm đâu.” Reeves nhắc nhở.

“Yên tâm đi.”

Nói rồi, Trương Huyền tháo khẩu MCX đang đeo xuống đặt sang một bên, lùi lại vài bước, chuẩn bị chạy đà.

Thấy vậy, Reeves cũng không dám chậm trễ, lập tức đứng ra phía sau thang, hai tay giữ chặt hai bên.

Trương Huyền: “Sẵn sàng chưa?”

Reeves: “OK!”

Lời vừa dứt, Trương Huyền bất ngờ lao tới!

Toàn thân như một con báo nhỏ lao nhanh về phía trước!

Vút vút vút!

Chỉ ba bước, Trương Huyền đã leo lên đỉnh thang, một chân đạp vào tường mượn lực lao lên!

Phập!

Không ngoài dự đoán, Trương Huyền nắm lấy mép ngoài của mái nhà, dùng sức kéo cả người lên mái!

“Tình hình thế nào?”

Reeves ở dưới hỏi vọng lên.

“Tầm nhìn thoáng nhưng không có tường bao, nếu nằm thì còn ổn, nhưng đứng hoặc ngồi dậy thì mục tiêu khá rõ ràng.”

Lúc này, Trương Huyền đứng trên mái, nhìn quanh khu vực bên ngoài nhà máy.

Dù xung quanh cũng có một số nhà dân, nhưng thưa thớt, nhà cao tầng cũng không nhiều.

Chiếm được một điểm cao như vậy, quả thực có lợi thế không nhỏ.

Nhưng ngược lại, không có tường bao thì độ che giấu và phòng thủ cũng giảm đi nhiều.

Nếu kẻ địch tập trung hỏa lực tấn công chỗ này, chưa nói đến việc ngăn đầu phản kích, không bị trúng đạn đã là may mắn lắm rồi.

Tất nhiên, đó là đối với người khác.

“Ta ở đây rồi, Reeves, đưa súng của ta lên đây.”

Trương Huyền quay đầu nói với Reeves ở dưới.

“OK.”

Reeves ném súng của Trương Huyền lên cho hắn, rồi nói:

“Ta giờ đi tìm John đây, thang ta mang đi nhé, lát nữa ta sẽ dời một cái kệ đến dưới này, người muốn nhảy xuống cũng có chỗ để đỡ.”

“Cảm ơn.”

Nói xong, Trương Huyền đi tới phần trước của mái nhà, tháo ba lô trên lưng ra.

Chương 457: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trong ba lô còn có một tấm chắn đạn dự phòng, đặt ba lô phía trước có thể hữu ích một chút.

“Thử tầm nhìn xem sao...”

Trương Huyền nằm sấp xuống, đặt súng trường lên ba lô, mở thiết bị ngắm holographic, nhắm mắt trái lại, chậm chậm di chuyển nòng súng quét qua các vị trí phía dưới.

Do thói quen cá nhân, Trương Huyền ít khi gắn kính ngắm có độ phóng đại lên súng.

Không phải là không tốt, chỉ là cơ bản không cần dùng đến.

Với trình độ bắn tỉa cấp năm hiện tại của hắn, trong chiến đấu tầm trung và gần, một thiết bị ngắm holographic hoặc chấm đỏ đã đủ dùng rồi.

Khi Trương Huyền đang quan sát môi trường, âm thanh trong tai nghe vang lên:

“A1, đây là A2, ta đang leo lên mái.”

Chỉ vài giây sau, phía sau vang lên tiếng bước chân leo thang lên tường.

Chẳng mấy chốc, Chris cầm súng tiểu liên MPX nhanh chóng chạy đến bên cạnh Trương Huyền.

“Tình hình thế nào?”

Trương Huyền hỏi.

Chris nói: “Cha ta gọi ta lên đây, ba chiếc xe của chúng ta đã vào trong nhà xưởng, mấy con tin cũng đã bị nhốt vào xe, có Mạo Khoa, Chí Vĩ và Hà thúc canh giữ, chắc không có vấn đề gì.”

Trương Huyền gật đầu hiểu, lại hỏi: “Vậy còn John và bọn họ?”

“Reeves đã đưa cha ta đến căng-tin canh gác, bên trong căng-tin có cửa sổ hướng ra ngoài, có thể quan sát được cửa đông và cửa nhỏ phía nam, có họ trông coi, cửa đông và cửa nam không cần lo nữa.”

“Vậy thì ổn.”

Trong lúc hai người nói chuyện, trên bầu trời vang lên tiếng xé gió yếu ớt.

Ngẩng đầu nhìn lên, đó là máy bay không người lái của Chí Vĩ.

Chiếc máy bay nhỏ này bay nhanh qua đầu hai người, chuẩn bị tiến hành trinh sát địa hình bên ngoài.

Nhưng đúng lúc đó, máy bay không người lái đột nhiên mất kiểm soát!

Quay trở lại vài phút trước.

“Ta sẽ qua canh giữ mái nhà kho với A1, điều một chiếc máy bay không người lái qua giúp quan sát góc chết của các tòa nhà bên ngoài.”

Trước cửa nhà xưởng, Chris gọi vào trong nói với Chí Vĩ đang cúi đầu làm việc.

“Hiểu rồi.”

Chí Vĩ đáp lại, rồi cầm một bộ điều khiển khác lên.

Vừa rồi, chiếc máy bay không người lái thứ hai của hắn cũng đã cất cánh.

Lúc này, Hà thúc bên cạnh vẫn đang gọi điện thoại, còn Khoa thì cầm súng đứng một bên.

Nhìn lướt qua mấy con tin trong xe, Chí Vĩ vẫy tay gọi Khoa: “Mạo Khoa, lại đây giúp một tay.”

Khoa chỉ vào mình, có chút nghi ngờ nói: “Ta? Ta không biết điều khiển máy bay không người lái đâu?”

“Không sao, người chỉ cần giúp ta quan sát màn hình là được, thấy cần điều khiển này không? Đây là để điều khiển camera, thỉnh thoảng xoay một chút, nếu thấy có người khả nghi thì nói cho ta biết.”

“Được thôi...”

Khoa nhận lấy bộ điều khiển từ tay Chí Vĩ, trên đó hiện rõ hình ảnh con đường nhỏ bên ngoài cửa nam.

Có lẽ thấy mới lạ, Khoa xoay nhẹ cần điều khiển vài lần.

Và cùng với việc xoay cần điều khiển, hình ảnh cũng di chuyển mượt mà.

Nhưng ngay lúc đó, màn hình của bộ điều khiển đột nhiên nhấp nháy hai lần, kêu một tiếng, rồi tắt ngúm!

“Hả!?” Khoa trợn mắt, lập tức nói: “Không hay rồi, hình như ta làm hỏng mất rồi!”

Lúc này, Chí Vĩ bên cạnh vừa định nói gì đó, màn hình của chiếc điều khiển khác cũng đột ngột đen ngòm!

“Chuyện này là...”

Khi Chí Vĩ còn chưa hiểu chuyện gì, âm thanh của Hà thúc đang gọi điện thoại bên cạnh vang lên: “Alo? Alo! Nghe thấy ta nói không... alo?”

Hà thúc nhúu mày đưa điện thoại ra xa, nhìn vào màn hình.

Chỉ thấy lúc này cột sóng điện thoại đã tụt xuống không, thậm chí còn xuất hiện một dấu X.

“Không có tín hiệu?”

Hà thúc nhìn về phía Chí Vĩ và Khoa, hai người kia cũng đồng thời nhìn ông.

Trong khoảnh khắc này, ba người lập tức hiểu ra chuyện gì đã xảy ra, trong lòng có một dự cảm không tốt.

“Thiết bị gây nhiễu?”

Ba người lập tức đứng ngòì không yên.

“Chắc chắn là Arthur làm, hắn biết loại máy bay không người lái ta dùng, nhất định là hắn đã tìm người mang thiết bị gây nhiễu máy bay và tín hiệu đến...”

Nói rồi, Chí Vĩ nhấn nút gọi vô tuyến: “Gọi tất cả mọi người, đây là C1, có ai nghe thấy không?”

Nhưng rõ ràng, sẽ không có ai đáp lại.

“Rắc rối rồi...” Mặt Chí Vĩ khó coi.

Lúc này mất đi trinh sát trên cao và phương tiện liên lạc, độ khó của việc phòng thủ sẽ tăng vọt!

“Mạo Khoa, đi thôi!”

Chí Vĩ không chần chừ chút nào, rút súng ngắn của mình, gọi Khoa, chạy về phía cửa nhà xưởng.

Hắn định chạy bộ đến thông báo cho Trương Huyền và những người khác.

Nhưng vừa chạy đến cửa, bên ngoài đã vang lên tiếng súng!

Biu!

Đã bắt đầu rồi!

...

Trên một con đường nhỏ cách nhà máy khoảng năm trăm mét.

Một chiếc xe tải nhỏ màu trắng đang đậu bên lề đường, lúc này, trong thùng xe tải.

Vài thiết bị và máy tính được đặt, hai người điều khiển đang nhanh chóng gõ bàn phím.

Rất nhanh, một người điều khiển nhấn phím Enter, sau đó quay lại, nói với một người đàn ông cao lớn mặc áo chống đạn:

“Mọi thứ đã xong, Lữ đội trưởng, hiện tại máy bay không người lái và các phương tiện liên lạc của bọn chúng đã bị thiết bị gây nhiễu của chúng ta chặn đứng, trong thời gian ngắn sẽ không phục hồi được.”

Chương 458: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ừ, làm tốt lắm.”

Lư đội trưởng khẽ gạt đầu, sau đó mở cửa thùng xe, nhảy xuống.

Khi hấn từ trên xe bước xuống.

Cửa của mấy chiếc xe khác đậu bên lề cũng mở ra, một nhóm tay súng mặc thường phục nhưng cầm súng bước xuống.

Nhận lấy khẩu súng bắn tỉa AWM từ tay một tay súng áo đen, Lư đội trưởng lạnh lùng nói: “Bắt đầu hành động.”

“Rõ!”

...

“Máy bay không người lái của Chí Vĩ bay nhanh thật, một thoáng đã không thấy đâu nữa, nhưng mà...”

Chris nhìn lên đầu, nói:

“Chúng ta cứ nằm ở đây liệu có sao không? Mục tiêu có phải hơi rõ ràng không?”

“Không còn cách nào khác, trong kho không có cửa sổ, chỉ có chỗ này mới nhìn ra ngoài, nhưng yên tâm, địa thế nhà máy khá cao, cộng với xung quanh không có nhiều nhà cao tầng, đối phương tấn công từ dưới lên thì không dễ gì bắn trúng chúng ta đâu, hơn nữa...”

Trương Huyền không quay đầu lại, nói:

“Đặt một ‘điểm quan sát lộ liễu’ ở đây, chúng sẽ cẩn trọng, khi tấn công cũng sẽ do dự, nếu chúng không thấy người... ta sợ chúng sẽ lái xe đâm cửa xông vào, lúc đó nếu chúng lái xe chạy vòng quanh nhà xưởng mà có vài khẩu súng tự động hoặc súng máy bắn loạn xạ, thì ai chống đỡ nổi?”

Chris gật đầu tỏ vẻ hiểu.

Nhưng lúc đó Trương Huyền lại nói:

“Nhớ kỹ, cách này chỉ áp dụng khi ‘điểm quan sát lộ liễu’ đủ mạnh, nếu đặt một người không thể bắn trúng mục tiêu cố định làm ‘điểm quan sát lộ liễu’, thì hắn chỉ là một cái bia sống.”

“Trương ca, người cũng khá tự tin đấy...”

Nhưng chưa nói hết câu, Trương Huyền đã nói: “Có người đến, hướng một giờ.”

“Hả?”

Chris vội nhìn qua ống ngắm, theo hướng Trương Huyền chỉ.

Thấy hai người đàn ông có vẻ lén lút, đang men theo con đường nhỏ tiến về phía cửa tây.

Hai người này đi không nhanh, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu nhìn về phía Trương Huyền và Chris, rõ ràng là có ý đồ.

“Bắn cảnh cáo họ một phát.”

Trương Huyền lúc này đã nhắm vào đầu một người, ngón tay cái chỉnh chế độ bắn sang từng phát một, ngón trỏ nhẹ nhàng giữ cò súng, sẵn sàng bắn.

“Rõ.”

Chris điều chỉnh góc bắn, bóp cò!

biu!!!

Viên đạn 9mm bắn ra, trúng mặt đất trước mặt hai người kia!

Viên đạn bật lên bụi đất và đá vụn, làm hai người sợ hãi!

Nhưng hai người chỉ ngần ngại chút, rồi như điên lao về phía công, đồng thời nhanh chóng lấy ra một bọc gì đó từ trong áo...

Là bom!?

Thấy vậy, Trương Huyền không nường tay nữa!

biubiu!!!

Hai tiếng súng vang lên!

Hai người này lập tức bị bắn vỡ đầu, bom trong tay cũng rơi xuống đất!

Nhưng ngay lúc đó!

Vút! Păng!!!

Một viên đạn bắn trúng bức tường trước mặt Chris!

Dù không trúng cơ thể Chris, nhưng cũng làm Chris theo phản xạ cúi đầu xuống!

Tiếng này là... súng bắn tia?

Trương Huyền mắt ánh lên sự lạnh lùng, nhanh chóng điều chỉnh súng, chĩa về hướng viên đạn vừa bắn tới!

Đó là một góc đường, một khẩu súng bắn tia vừa định thu lại!

Biubiu!!!

Hai phát súng nhanh chóng bắn ra!

Viên đạn lập tức vượt qua hàng trăm mét!

Một viên đạn trúng vào tường ở góc, còn viên kia dường như trúng vào thứ gì đó, vang lên tiếng “đing” và bắn ra tia lửa!

“Có tay súng bắn tĩa, người rút lui trước, chờ ở bên cạnh phòng bảo vệ dưới lầu, đừng mạo hiểm nổ súng!”

Trương Huyền nói, hơi nghiêng súng, mắt nhanh chóng quét qua môi trường bên ngoài.

Trong bóng tối, một lượng lớn tay súng đang tấn công!

Đang!

“A!”

Tiếng kim loại va chạm, một tiếng kêu đau đớn vang lên!

Khẩu súng bắn tĩa trong tay rơi xuống đất, khóe mắt Lư đội trưởng cũng thêm một vết máu.

“Lư đội trưởng! Người không sao chứ!?”

Thuộc hạ bên cạnh thấy vậy, vội vàng tiến lên kiểm tra vết thương của Lư đội trưởng.

“Hừ...”

Lư đội trưởng đưa tay sờ lên má, nơi máu đang chảy xuống, biểu cảm vì đau đớn mà trở nên méo mó.

Nhặt khẩu AWM dưới đất lên, chỉ thấy một bên súng có một vết lõm lớn, vẫn còn bốc khói nhẹ.

Rõ ràng, vừa rồi có một viên đạn trực tiếp bắn trúng khẩu súng này, không biết là đầu đạn vỡ hay bật lại, vừa đúng lúc sượt qua đầu hắn.

May mắn là góc độ hơi lệch, nếu như lệch sang trái thêm một cm, thì lúc này hắn đã chết rồi.

“Từ xa như vậy mà cũng bắn trúng? Đùa à...” Lư đội trưởng thâm kinh hãi, nhưng cũng bắt đầu tức giận.

Không để ý đến thuộc hạ bên cạnh đang cầm băng gạc chuẩn bị băng bó cầm máu cho mình, hắn cầm lấy bộ đàm lớn tiếng hét:

“Tất cả tiến lên! Hắn đang ở trên mái nhà, giết hắn cho ta!”

Nói xong, hắn nhìn về phía mái vòm của nhà xưởng ở đằng xa, ánh mắt dần trở nên hung ác.

...

Lệnh vừa ban ra, các tay súng đã phục kích ở khắp nơi lập tức hành động!

Tự tự tự...!

Liên tục có người thò đầu ra khỏi nơi ẩn nấp, bắn vào vị trí của Trương Huyền!

Nhưng bắn từ thấp lên cao vốn đã khó.

Hơn nữa, người chiếm vị trí cao này lại là một xạ thủ siêu hạng với tốc độ, phản ứng và độ chính xác đều ở mức tối đa!

Biubiu...!!!

Liên tiếp những viên đạn nhanh chóng bắn ra, vỏ đạn vàng óng nhảy ra từ ô đẩy vỏ, rơi trên bề mặt bê tông bên cạnh kêu leng keng!

Chỉ trong chưa đầy nửa phút, đã có hàng chục tay súng chết dưới tay Trương Huyền, và con số này vẫn tiếp tục tăng!

Chương 459: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ban đầu, nhóm tay súng tấn công cửa tây còn có thể tổ chức được một cuộc tấn công hiệu quả, làm Trương Huyền phải né đầu xuống.

Nhưng theo thời gian, họ kinh hoàng nhận ra, đồng đội bên cạnh mình lần lượt ngã xuống, xác chết nằm la liệt!

Nhưng người trên mái nhà kia, vẫn duy trì nhịp độ bắn ổn định!

Thò đầu ra là chết, thậm chí chỉ cần lộ vai ra cũng lập tức bị trúng đạn!

Chỉ vài phút sau, số tay súng còn lại đã bị Trương Huyền giết đến mức run sợ, không dám thò đầu ra nữa, chỉ dám dùng cách bắn mò của dân châu Phi, bắn loạn xạ!

Giống như lúc đầu, cách bắn này quả thực có hiệu quả đôi chút, đối diện kia thực sự ngừng bắn một lúc.

Nhưng chưa kịp vui mừng, một sự thật tàn khốc đã nhắc nhở họ...

Đối phương chỉ đang thay băng đạn!

Biubiu...!!!

Tiếng súng vẫn tiếp tục, mặc dù những kẻ trốn sau chỗ ẩn nấp không xuất hiện thương vong trong thời gian ngắn, nhưng dù họ có bắn mò, khẩu súng và tay hờ ra một chút cũng sẽ ngay lập tức bị trúng đạn!

Nếu đạn trúng súng thì còn đỡ, cùng lắm là tay bị đau, nhiều nhất cũng chỉ là gãy xương, nhưng nếu đạn trúng trực tiếp vào cánh tay...

Thì cuộc đời họ sẽ trở thành kẻ tàn phế.

“Không thể tiếp tục thế này, gọi hỗ trợ từ đại ca!”

Trong vòng mười phút ngắn ngủi, người của họ đã chết và bị thương quá nửa.

Hơn nữa, từ đầu đến giờ, đối phương chỉ có một người, nhưng đã giết hai ba mươi người của họ!

Nếu tiếp tục tấn công một cách vô tổ chức, thì số người còn lại sẽ không còn xa cái chết.

Thấy tinh thần binh sĩ tụt dốc nhanh chóng, Lư đội trưởng lập tức ra lệnh thực hiện phương án thứ hai!

Rất nhanh, bốn chiếc xe tải nhỏ từ xa chạy đến và nhanh chóng tản ra.

Hai chiếc xe lao về phía cửa tây, hai chiếc khác lao về phía cửa đông và cửa nam.

Trương Huyền nhanh chóng nhắm bắn, hai phát súng ngay đầu chiếc xe đầu tiên!

Biubiu!!!

Tài xế trên xe lập tức bị Trương Huyền bắn chết!

Chiếc xe mất kiểm soát, lạng lách, chiếc xe tải nhỏ phía sau đâm vào đuôi chiếc xe đầu tiên!

Hai chiếc xe bị buộc phải dừng lại cách cổng vài chục mét.

Trương Huyền tưởng đối phương định chơi trò ngựa gỗ thành Troy, nghĩ rằng trong hai chiếc xe này chắc chắn đầy người chiến đấu.

Nhưng nhìn kỹ qua cửa sổ, không thấy ai trong xe.

Đúng lúc Trương Huyền còn đang thắc mắc, thì từ phía sau vang lên hai tiếng nổ kinh hoàng!

Bùm bùm!!!

...

Chuyển sang phía John, trong khi Trương Huyền đang giết chó, phía cửa đông và cửa nam cũng có người mò tới.

Dù sao họ cũng đã thấy qua máy bay không người lái rằng ở đây cũng có người canh giữ, nên mục tiêu tấn công hàng đầu của tay súng này đương nhiên là nhà ăn!

Tút tut tut...!!!

Đối mặt với những tay súng đều được trang bị vũ khí tự động, John và Reeves không chọn cách đối đầu trực tiếp.

Sau khi bắn trả vài phút, họ lần lượt yểm trợ nhau rút lui khỏi nhà ăn.

Phía Lư đội trưởng, khi nhìn thấy John và Reeves rời khỏi chỗ ẩn nấp qua hình ảnh từ máy bay không người lái, lập tức vui mừng, ra lệnh phá cửa vào nhà máy!

Vì cửa đông bị chặn kín, họ buộc phải chọn lối vào từ cửa nam nhỏ hơn.

Cửa nhỏ này chỉ đủ người qua, không cho xe đi qua.

Nên họ buộc phải đi bộ tiếp cận.

Rất nhanh, khi một số tay súng tiến đến cửa, lấy búa phá cửa, đập mạnh vào cửa!

Bùm bùm!!!

Hai quả mìn gài trước cửa đã được John bố trí nổ tung ngay lập tức!

Vụ nổ xảy ra, một số tay súng bị thổi bay ngay tại chỗ!

Những tay súng đứng xa hơn còn chưa kịp phản ứng, thì John và Reeves, người đã rời đi, quay lại, bắn qua cửa sổ, xả đạn vào những người bên ngoài!

Tút tut tut...!!!

Sau một loạt đạn, nhóm tay súng này bị tiêu diệt hoàn toàn!

“Thay đạn!”

Reeves rời khỏi cửa sổ, dựa lưng vào tường, thay đạn.

John giờ súng quét qua bên ngoài, xác nhận rằng kẻ địch đã bị giết gần hết, nói: “Ta nghĩ họ sẽ không dám tấn công liều lĩnh nữa.”

Reeves thay đạn xong, cũng gật đầu đồng tình: “Không có chiến thuật, đánh nhau như băng đảng đường phố, có lẽ họ thực sự nghĩ rằng ai to tiếng hơn sẽ thắng?”

“Liệu có thể họ thực sự là băng đảng?”

“Haha... có thể lắm...”

Reeves cười, trong khi John thay đạn, hắn nhấn nút liên lạc: “Có vẻ yên tĩnh rồi, các người bên đó giết được bao nhiêu, chứ bên ta đã tiêu diệt hơn chục người rồi.”

Vừa dứt lời, John liền nhíu mày, gõ nhẹ vào tai nghe: “Ta không nghe thấy tiếng của người.”

“Ừm?”

Ngay lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng động cơ xe gầm rú!

Hai chiếc xe tải nhỏ, chia làm hai hướng, lao nhanh về phía cổng đông và cổng nam!

John phản ứng nhanh nhẹn, ngay khi xe sắp đâm vào cổng đông, hắn lập tức nổ súng bắn liên tiếp vào xe!

Biubiubiubiu...!!!

Người lái xe bị bắn chết, xe dừng lại ngay bên ngoài cổng!

Nhưng cổng nam, do góc bắn, Reeves phải vào bên trong nhà ăn mới có thể bắn trúng xe đang lao tới!

Chỉ một khoảng cách ngắn đó lại khiến hấn lỡ mất cơ hội duy nhất!

Reeves vừa chạy vào nhà ăn, giờ khẩu súng trường lên, chiếc xe tải liền đâm thẳng vào cổng nam!

Rầm một tiếng!

Lửa bùng lên, đá vụn bay tứ tung!

Cổng nam cùng với tường bị vụ nổ làm thủng một lỗ lớn!

John đứng xa nên không bị ảnh hưởng bởi vụ nổ.

Chương 460: Tiêu Đề 《Ăn》

Reeves do ở trong tòa nhà nên cũng không bị trúng vụ nổ trực tiếp.

Nhưng sóng xung kích từ vụ nổ quét sạch bên trong nhà ăn, Reeves bị hất văng ra đất, choáng váng nằm đó mãi không đứng dậy được.

“Reeves!”

Thấy tình hình không ổn, John nghiêng rằng, chạy nhanh vào nhà ăn, nắm lấy áo chống đạn của Reeves, định kéo hắn ra ngoài.

Nhưng lúc này, vài tay súng theo sau xe tải liền xuất hiện, chuẩn bị xông qua lỗ thủng do vụ nổ gây ra!

Thấy vậy, John vừa kéo Reeves lùi lại vừa rút súng lục bên hông, bắn liên tiếp ra ngoài cửa sổ!

Bang bang bang...!!!

Tuy nhiên, đối phương đông người hơn, lại có sự chuẩn bị, nên dù John có nhanh đến đâu cũng không thể nhanh hơn họ!

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc!

Một loạt đạn từ xa bắn tới!

Tuttutututu...!!!

Khoa tay cầm MPX, vừa tiến về phía John và Reeves vừa bắn liên tiếp!

Nhờ có sự hỗ trợ hỏa lực của Khoa, John cuối cùng cũng có cơ hội, bỏ lại Reeves vẫn còn choáng váng, nhanh chóng nhặt khẩu súng trường bên hông và nổ súng!

Hai người tạo thành lưới hỏa lực giao chéo, chỉ trong chốc lát, đã tiêu diệt sạch địch ngoài cửa!

Sau khi hạ gục địch, Khoa nhanh chóng tiến lên, thay thế vị trí của John, kéo Reeves ra ngoài.

John vừa giờ súng cảnh giới xung quanh vừa lớn tiếng hỏi: “Tại sao không có thông báo trước về hai chiếc xe tự sát đó? Hệ thống liên lạc của chúng ta làm sao thế!?”

Khoa mang vẻ mặt hối lỗi đáp: “Ta đến đây là để nói điều đó, máy bay không người lái và hệ thống liên lạc của chúng ta đã bị địch phá hủy, bây giờ không chỉ không thể liên lạc, mà tình hình bên ngoài cũng không biết được.”

“Chết tiệt...”

John khuôn mặt khó coi, nhìn nhà ăn và tường bao đã bị đạn và vụ nổ phá hủy, quyết đoán nói:

“Chỗ này không giữ được nữa, nếu địch tới thêm, ta chỉ có thể đứng đây bắn với họ, phải lập tức rút về nhà xưởng!”

Khoa cũng gật đầu tán thành.

Sau khi xác định mục tiêu tiếp theo, John tát mạnh vào mặt Reeves, lớn tiếng nói:

“Này! Tỉnh lại đi! Người đến đây không phải để đi dạo đâu!”

John đã kiểm tra, trên người Reeves không có vết thương rõ ràng, chỉ vài vết trầy xước, xương cũng không gãy.

Reeves hoàn toàn bị vụ nổ làm choáng.

Sau cái tát của John, Reeves dường như tỉnh lại từ vụ nổ, nhìn lên trời với ánh mắt mơ màng, lầm bầm: “A, mặt ta đau quá... Ta cảm thấy có ai đó tát ta một cái?”

“Người cảm thấy nhầm rồi, bạn ạ.”

John mặt không đổi sắc, lau tay lên quần, kéo Reeves dậy từ mặt đất:

“Nếu có thể đi thì tự đi, ta không muốn kéo người như kéo xác đâu.”

“Ugh... vụ nổ vừa rồi mạnh thật, ta tưởng mình chết rồi...”

Reeves nói, đột nhiên biến sắc:

“Địch chắc chắn không chỉ gửi hai chiếc xe đó, phía BOSS bên kia...”

... ..

“Đại ca! Hệ thống liên lạc và máy bay không người lái của chúng ta đều không hoạt động nữa!”

Nghe Chí Vĩ hét lên, Trương Huyền cũng hiểu vì sao trước đó liên lạc im lặng.

Lúc này, Chí Vĩ đang cẩn thận nấp sau Chris, hai tay nắm chặt khẩu súng ngắn SIG P226, vẻ mặt căng thẳng.

Việc chạy đến chiến trường tuyến đầu để thông báo tình hình đã là dũng cảm lớn nhất của hắn.

“Hệ thống liên lạc và máy bay không người lái đều không hoạt động? Vụ nổ vừa rồi...”

Chris lo lắng, hướng vụ nổ vừa rồi chính là nơi cha hắn ở, nếu có chuyện gì xảy ra...

Lúc này, Trương Huyền lớn tiếng gọi xuống: “Chris, người đưa Chí Vĩ về nhà xưởng, thông báo Hà thúc chuẩn bị xe, sẵn

sàng rút lui, sau đó qua xem tình hình bên John, nếu họ cần hỗ trợ thì ở lại đó!”

“Nhưng đại ca ở đây...”

“Ta không sao.”

Trương Huyền nhìn hai chiếc xe bị chặn lại, hắn đã hiểu, đó là xe tự sát.

Xe tự sát bị chặn, đám tay súng còn lại không dám lộ diện, Trương Huyền cũng hiểu đối phương đã bị mình làm cho sợ hãi.

Chỉ cần mình còn ở đây, họ sẽ không dám tiến thêm bước nào!

Chris hiểu rõ, lúc này Trương Huyền không cần ai hỗ trợ, liền đáp một tiếng, dẫn Chí Vĩ nhanh chóng rời đi.

Nhưng hai người họ vừa đi không lâu, Reeves đã phủ đầy bụi, trông có phần bết bát, chạy nhanh tới, hét lên với Trương Huyền trên lầu:

“BOSS, phía ta đã thất thủ! Công nam bị nổ tung, chỗ đó không thể tìm thấy chỗ ẩn nấp thích hợp!”

Nghe vậy, Trương Huyền liền nhíu mày.

Phiền phức lớn rồi, một mặt đã thất thủ, nếu tiếp tục ở lại đây cũng vô ích.

Phải rút lui.

Nghĩ vậy, Trương Huyền nhìn chiếc máy bay không người lái trên trời không rời đi từ đầu đến giờ.

Dù không vui nhưng không còn cách nào khác.

Trương Huyền lùi lại một đoạn, xác định mình đã thoát khỏi tầm nhìn, nhanh chóng đứng dậy, theo lối Reeves đã đặt trước, nhảy xuống.

“Đi thôi!”

Trương Huyền hô một tiếng, cùng Reeves nhanh chóng chạy về phía nhà xưởng.

Vừa rời đi, Lư đội trưởng không còn ngần ngại, lập tức ra lệnh xông vào nhà máy.

Dù đám tay súng đã bị Trương Huyền làm cho sợ hãi, nhưng cũng sợ bị Lư đội trưởng giết để kích thích tinh thần, nên vẫn miễn cưỡng tiến lên.

Lúc này, trở về nhà xưởng, Trương Huyền thấy đồng đội không ai bị thương, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

“Mất phương tiện liên lạc và giám sát từ máy bay không người lái, giờ phải xác định chiến thuật rút lui trước...”

“Trời tối rồi...”

Chương 461: Tiêu Đề 《Ẩn》

Từ lúc mặt trời lặn đến giờ, trời đã tối đen.

Lư đội trưởng nhìn quanh, không chỉ thiếu ánh sáng nhà dân mà cả đèn đường cũng không có, con phố hoang vắng và lạnh lẽo khiến hắn phải mặc thêm áo khoác.

Một tay đàn em nói: “Đội trưởng, dự báo thời tiết nói đêm nay nhiệt độ sẽ giảm đột ngột, không biết có tuyết không, để ta về xe lấy thêm áo cho ngài?”

“Không cần, ta thế này đủ rồi.” Lư đội trưởng cảm ông nhòm trên ngực, nhìn về phía cổng tây.

Lúc này, đám đàn em của hắn đã tiến sát cổng nhưng không dám hành động vì sợ tay bắn tĩa kia.

Lư đội trưởng cũng sợ, nhưng hắn không phải ra tuyến đầu nên tất nhiên không vui, cảm bộ đàm lên nói:

“Sao còn đứng đó!? Nhanh vào đi! Trên vừa nói, tất cả những ai tham gia trận đánh hôm nay, mỗi người được năm ngàn đô la, ai bắt sống được địch thêm mười lăm ngàn đô la, nếu chỉ giết được thì được bảy ngàn năm trăm! Ai giết được tay bắn tĩa kia, ta thưởng riêng hai mươi ngàn đô la!”

Đôi khi, tiền có tác dụng hơn bất kỳ lời lẽ hùng hồn nào.

Nghe thấy phần thưởng hấp dẫn, đám đàn em vốn nhút nhát, lập tức lấy lại dũng khí, phá cửa xông vào!

Thấy vậy, Lư đội trưởng thở phào, mặt mỉm cười.

Lần này... đám đó có chạy đằng trời!

... ..

“Lên xe! Nhanh lên xe!”

Trương Huyền đã sắp xếp chiến thuật, gọi mọi người lên xe!

Bốn “con tin” được chia lên hai xe.

Trương Min Hyeon và Choi Dong Uk một xe, Tiểu Sát Thủ và Lee Soo Jung một xe.

Hai xe này, xe trước do Hà thúc và Khoa lái và giám sát, xe sau do Chí Vĩ và Chris lái và giám sát.

Dù bỏ lại bọn họ có thể chuyển hướng sự chú ý, nhưng Trương Huyền vẫn quyết định mang theo họ.

Vì, Trương Min Hyeon và Choi Dong Uk là nhân vật cốt truyện, tương lai có thể cần đến họ.

Tất nhiên, cũng có một yếu tố quan trọng khác.

Dù Trương Huyền biết rõ, mọi thứ trong phó bản chỉ là thế giới song song.

Nhưng hắn không thể gạt bỏ ký ức sâu sắc đó.

Dù phó bản là giả, nhưng cảm xúc chân thật mà hắn trải qua, không thể là giả.

Còn về Lee Soo Jung.

Tên này Trương Huyền đã nghĩ nhiều lần trong trận chiến trước.

Đúng vậy, Trương Huyền đã nghe hết những gì Lee Soo Jung thì thầm với Trương Min Hyeon trước đó.

Thật sự, hắn không ngờ, cô bé nhặt được bên đường lại là con của Mi Sook.

Không ngờ, Trương Huyền đã cảm thấy quen thuộc ngay lần đầu nhìn thấy cô bé.

Hóa ra... là con của cố nhân.

Nói ngắn gọn.

Dù là vì Lee đại thúc hay Mi Sook, hắn hôm nay nhất định phải mang cô bé này ra ngoài an toàn!

Tuy nhiên...

Trương Huyền luôn có một câu hỏi trong đầu.

Lẽ ra, mẹ của cô bé là Mi Sook, thì cô bé phải gọi Lee đại thúc là ông ngoại chứ?

Tại sao lại gọi là ông nội?

Cha cô bé là ai?

Cô bé cũng họ Lee, lẽ nào cha nàng cũng họ Lee?

Ừm... đây là một nghi vấn, có dịp phải tìm hiểu.

À, còn Tiểu Sát Thủ, hắn không quan trọng, Trương Huyền đã dặn Chí Vĩ, cần thiết có thể dùng hắn làm bia đỡ đạn.

“BOSS, trời tối rồi.”

Nhìn bầu trời tối đen bên ngoài, John chỉnh lại mũ bảo hiểm và thiết bị nhìn đêm.

Trương Huyền gật đầu.

Đêm tối, đối với họ, là một lợi thế lớn.

Trước đây, Trương Huyền đã chú ý tới điều này.

Những người này tuyệt đối không phải là những binh sĩ chuyên nghiệp.

Mặc dù tay cầm súng và biết sử dụng, nhưng trên người họ thậm chí không có lấy một chiếc áo chống đạn. Nhìn vào

những hình xăm thỉnh thoảng lộ ra trên cơ thể của những thi thể, có thể đoán rằng đây là những tay xã hội đen.

Mà xã hội đen...

Ngay cả áo chống đạn còn không có, làm sao mà có thiết bị nhìn đêm được?

Xem ra...

Tỷ lệ thành công trong lần rút lui này lại tăng lên vài phần.

Keng!

Một âm thanh của cánh cửa sắt bị cạy mở vang lên từ xa.

“Là cửa Tây.”

Trương Huyền kéo kính nhìn đêm xuống, ngay lập tức, mọi thứ trước mắt trở nên rõ ràng dưới ánh sáng xanh.

Bên cạnh hắn, John và những người khác cũng nhanh chóng kéo kính nhìn đêm của họ xuống, bước vào trạng thái chiến đấu.

Vì thiếu liên lạc và tầm nhìn từ trên cao, tất cả mũ chiến thuật của họ đều được bật đèn nhấp nháy hồng ngoại (IR).

Loại đèn nhấp nháy này chỉ có thể nhìn thấy khi được trang bị kính nhìn đêm, nên trong tình huống này, dùng để phân biệt địch ta là lựa chọn hợp lý nhất.

“Người và những người trong hai chiếc xe đều lên xe trước, nhưng đừng bật đèn pha!”

Trương Huyền nói với Hà thúc và những người khác: “Ta, John và Reeves sẽ mở đường cho các người!”

“Hiểu rồi!”

Hà thúc và ba người khác lên xe, theo chỉ thị của Trương Huyền, John và Reeves nhanh chóng tiến sát về phía Trương

Huyền.

Ba người hướng về phía cổng nhà xưởng, dù cổng nhà xưởng không thể đóng kín, nhưng vì ở trong nhà nên vị trí của Trương Huyền và đồng đội là một vùng tối hoàn toàn, không thể nhìn thấy gì.

Ba người đến hai bên cánh cửa, nhờ vào chức năng nhìn đêm của kính, họ thấy rõ ràng ở vị trí cổng Tây xa xa, một nhóm tay súng đang cạy cửa chuẩn bị xông vào.

Vì cửa Tây không phải là hướng họ chọn để đột phá, và không rõ phía cửa Đông và cửa Nam có ai đến hay không, Trương Huyền dù đã bật đèn chỉ dẫn laser IR, nhắm vào một mục tiêu, nhưng không khai hỏa ngay lập tức mà ra hiệu cho John và Reeves lên ra, kiểm tra hướng cửa Nam và cửa Đông.

Chương 462: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tuy trời đã tối, nhưng những tay súng kia không ngóc đến mức mò mẫm xông thẳng vào trong bóng tối.

Khi tia sáng đầu tiên từ đèn pin lóe lên, Trương Huyền biết rằng không thể mạo hiểm nữa!

Không do dự, hấn bóp cò!

Biubiubiubiu...!!!

Với tiếng súng nổ, John và Reeves bên cạnh cũng không đứng im, tham gia vào cuộc tàn sát!

Chỉ trong vòng hai giây, bảy tám tên vừa vào cửa đã ngã xuống như lúa bị gặt, bị ba người tiêu diệt hoàn toàn!

Tốc độ nhanh đến mức, không nói là bắn vào đầu từng tên, nhưng cũng không để chúng kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết nào!

Sau khi tiêu diệt kẻ địch, Trương Huyền xác định bên ngoài tạm thời không có kẻ địch, rồi dùng khẩu súng có đèn chỉ dẫn laser IR chỉ vào cửa đối diện, hơi nâng lên rồi hạ súng xuống, chỉ vào góc tường của mình, ra hiệu cho John và Reeves.

John, ở vị trí tiên phong, gật đầu hiểu ý, nhanh chóng đổi vai chiến thuật, chuẩn bị ra ngoài.

Giây tiếp theo, Trương Huyền và John bước ra đồng thời, cả hai thực hiện một động tác đẹp mắt, nhanh chóng kiểm tra hai bên cửa.

Trương Huyền tiến về hướng cửa Nam, trong khi John đứng lại cảnh giới.

Reeves ngay sau đó vỗ vai John, rồi giương súng theo bước chân của Trương Huyền.

Nhận được tín hiệu, John thu súng, rút lui vào, cảnh giới cửa Tây.

Trương Huyền và Reeves di chuyển men theo tường, bước đi nhanh nhưng nhẹ nhàng, nhờ mái vòm trên cao che chắn, tránh được tầm nhìn của Drone, nhanh chóng đến góc nhà xưởng và đứng lại.

Reeves phía sau bóp vai Trương Huyền ra hiệu mình đang ở phía sau, rồi giương súng, đèn laser IR chiếu thẳng vào cửa Nam.

Không thấy ai xuất hiện ở cửa Nam, nhưng từ phía cửa Đông, có tiếng động mơ hồ.

Trương Huyền nghiêng tai lắng nghe một lúc, rồi không do dự, nhanh chóng bước tới một bước, thu súng lên vai, để lộ một nửa thân người, giương súng hướng về cửa Đông!

Tại vị trí cửa Đông, vài tay súng đang dọn dẹp những vật cản ở cửa, bên ngoài chiếc xe tải nhỏ đang bật đèn pha.

Có vẻ chúng định lái chiếc xe tự hủy vào, định nổ tung toàn bộ nhà xưởng?

Trương Huyền đã nhìn thấy, tất nhiên không để chúng thực hiện được.

Bóp cò!

Biubiubiubiu...!!!

Vài loạt đạn nhanh chóng tiêu diệt mấy tay súng ở cửa Đông.

Với cái chết của những tay súng này, Lư đội trưởng ở phía sau cửa Tây ngay lập tức nhận ra có điều gì đó không ổn.

Nhưng chưa kịp nghĩ ra, thì Trương Huyền đã bắt đầu cuộc rút lui!

Dọn dẹp xong các mối đe dọa còn sót lại trong nhà xưởng, Trương Huyền ra tín hiệu, bật đèn pin chiến thuật nháy về phía cửa sổ nhà xưởng.

Nhận được tín hiệu, Hà thúc mắt sáng lên, biết rõ thời điểm rút lui chính là bây giờ!

Quyết đoán khởi động xe, đạp ga!

Vroom một tiếng!

Chiếc xe lao đi như ngựa hoang thoát cương!

Chiếc xe của Hà thúc là của Choi Dong Uk, một chiếc Jaguar XEL đời cũ, công suất cũng khá, cộng thêm là xe dẫn động cầu sau, đúng loại xe mà Hà thúc giỏi nhất.

Ra khỏi cửa, một cú drift đẹp mắt tại góc Trương Huyền đang đứng, rồi lao thẳng tới lỗ hổng ở cửa Nam do vụ nổ tạo ra!

Chiếc xe phía sau của Chí Vĩ là chiếc Nissan SUV mà John lấy được trước đó, công suất không bằng chiếc Jaguar nhưng cũng đủ dùng.

Dù kỹ năng lái xe không bằng Hà thúc, nhưng có Hà thúc mở đường phía trước, cũng lái được ổn định.

Vroom!!!

Hà thúc lái xe vượt qua lỗ hổng, đâm lật hai tay súng xui xẻo, chạy thẳng lên đường lớn.

Chí Vĩ theo sát phía sau, xe đè qua cơ thể hai tay súng xui xẻo, phát ra tiếng kêu răng rắc ghê rợn của xương vỡ.

Hai chiếc xe đã ra ngoài, chiếc còn lại là John lái.

Tiếng bánh xe nghiền qua con đường rải đá vang lên, John lái chiếc bán tải tới bên cạnh Trương Huyền và Reeves.

“Lên xe!”

John gọi lớn.

Trương Huyền và Reeves nhanh chóng ngồi vào ghế sau.

“Nhanh, đuổi kịp Hà thúc!” Trương Huyền vỗ lưng John thúc giục.

“Rõ, thưa ngài.”

John đạp ga, chiếc bán tải cũng lao ra khỏi lỗ hổng ở cửa Nam.

Đến đây, ba chiếc xe đều thoát khỏi nhà xưởng an toàn.

Phát hiện động thái của Trương Huyền, Lư đội trưởng không chần chừ, lập tức ra lệnh cho đám đàn em lên xe, bắt đầu truy đuổi!

Một cuộc rượt đuổi trên đường khó tránh khỏi.

Nhưng không ai biết rằng, ở một góc khuất của chiến trường, trên nóc một ngôi nhà dân thường không mấy nổi bật, có một người đàn ông khỏe mạnh mặc vest kẻ sọc, đeo tai nghe Bluetooth, tay cầm ống nhòm, nhìn ba chiếc xe lao vút trên đường cao tốc.

Âm thanh từ tai nghe vang lên:

“Ngọc Quỷ, ta không quan tâm người dùng cách gì, nhất định phải đưa Soo Jung và Trương Min Hyeon trở về, còn Choi Dong Uk, nếu có thể cứu thì cũng mang theo.”

Ngọc Quỷ nghe xong, nhướn mày: “Điều này làm khó ta rồi, Chi Anh tiểu thư, cô không có mặt tại hiện trường có lẽ không biết, những người trong đội Thần Tinh mạnh mẽ như

quái vật, đặc biệt là đội trưởng, hẳn chính là quái vật trong số quái vật, một mình ta không thể đối phó với họ, chưa kể, còn có một đám sát thủ không muốn sống.”

“Đội cơ động của khách sạn đã lên đường rồi, đến lúc đó người chỉ cần cứu người là được. Ngoài ra, để bù đắp, khách sạn sẽ trả thêm cho người một khoản hoa hồng bảy con số và một món ân tình từ khách sạn Green Star. Đây là ý của quản lý chúng ta.”

Chương 463: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Sir.....”

Ngọc Quỷ suy nghĩ một lát, rồi nói: “Vậy thì ta nhận việc này, nhưng nói trước, nếu không cứu được, các người không được trách ta.”

“Yên tâm.”

Nói xong, điện thoại bị ngắt.

Ngọc Quỷ cũng đặt ống nhòm xuống, leo xuống thang từ mái nhà.

Đi tới một chiếc Porsche 911 đỗ bên lề đường, ấn chìa khóa xe.

Đèn xe nhấp nháy, cửa xe mở khóa.

...

Ừ!!!

Trên đường cao tốc, ba chiếc xe phóng nhanh về phía trung tâm thành phố.

Dù không rõ nhóm này dùng cách gì để mua chuộc cảnh sát, khiến họ không can thiệp vào trận đánh ở nhà máy.

Nhưng một khi họ vào thành phố, cảnh sát dù không muốn cũng không thể không can thiệp.

Như vậy, bên thứ ba sẽ tham gia, và cuộc hỗn chiến này cơ bản sẽ kết thúc.

Khi Trương Huyền và mọi người rời khỏi phạm vi nhà máy khoảng một cây số, họ vui mừng phát hiện mạng điện thoại đã khôi phục, và liên lạc vô tuyến cũng trở lại bình thường.

Đó là một tin tốt.

Chí Vĩ giờ phải bận lái xe, trước đó đã cất điều khiển máy bay không người lái, không thể thử tìm lại hai chiếc máy bay đã mất.

Nhưng có liên lạc là Trương Huyền và mọi người đã rất hài lòng rồi.

“A1, đây là xe số một, phía trước có chướng ngại vật cản đường.”

“Đâm qua!”

“A1, phát hiện có người vũ trang không rõ lai lịch truy đuổi.”

“Để chúng ta giải quyết.”

“.....”

Với sự phối hợp ăn ý, các phương thức cản trở thông thường không thể làm khó được đoàn xe của Trương Huyền và mọi người.

Lúc này, họ đã gần tới thành phố.

Nhưng dường như bên đối phương không định để Trương Huyền và mọi người dễ dàng rời đi.

“A1, có một chiếc trực thăng đang tới gần, chưa xác định được địch hay ta!”

Ầm ầm.....!!!

Trong tiếng động cơ trực thăng ầm ỉ.

Một chiếc trực thăng đen nhanh chóng bay đến từ trên cao!

“Chết tiệt... Thế này thì còn chơi bởi gì nữa?” Chí Vĩ nhìn chiếc trực thăng ở đằng xa, không khỏi há hốc mồm, trong mắt hiện lên sự kinh hãi.

Dù có đạp nát chân ga cũng không thể chạy nhanh hơn trực thăng.

May thay, Trương Huyền vẫn bình tĩnh, ấn nút liên lạc: “Ba chiếc xe lập tức tản ra! Chạy trốn riêng lẻ!”

Ngay cả hắn cũng không chắc chắn có thể dùng một khẩu súng ngắn chống lại một chiếc trực thăng có khả năng trang bị súng máy.

Bây giờ cách duy nhất là tản ra, vì trực thăng chỉ có một chiếc, chạy nhanh sẽ có người sống sót.

Hiểu ý của Trương Huyền, Hà thúc và Chí Vĩ không chút do dự, nhanh chóng lái xe vào hai ngõ khác, biến mất.

Nhưng lúc này, trong xe của Trương Huyền và mọi người.

“Đến lúc rồi... BOSS?”

John vừa cầm vô lăng, vừa châm một điếu thuốc, hút sâu một hơi, mắt lóe lên chút quyết tâm.

Reeves mỉm cười: “Đến lúc chơi liều rồi, tạo cơ hội cho anh em thôi.”

“Có lẽ vậy.....”

Trương Huyền nhắc khẩu súng trường của John có gắn kính ngắm, điều chỉnh một chút rồi thò ra cửa sổ, nhắm vào chiếc trực thăng trên trời.

Reeves cũng làm tương tự.

Đúng vậy, ba người họ đồng lòng quyết định, bắn để thu hút sự chú ý của trực thăng, tạo cơ hội sống sót cho hai xe còn lại.

Dù sao, ba người này đều là lực lượng chiến đấu cao nhất trong đội, họ ra tay có thể kéo dài thời gian thêm chút.

Nhưng khi Trương Huyền chuẩn bị bóp cò, trong đầu cũng mở giao diện hệ thống, chuẩn bị sử dụng thẻ hỗ trợ đặc công.

Nhưng đúng lúc này!

Xẹt.....!!!

Một loạt đạn dẫn đường từ trực thăng bắn xuống!

Nhưng chuỗi đạn dày đặc như mưa này không nhằm vào Trương Huyền và mọi người, mà bắn về phía đám sát thủ băng đảng đang đuổi theo từ xa!

Bùm bùm.....!!!

Một loạt vụ nổ bùng lên từ phía sau, ánh lửa thậm chí còn soi sáng khuôn mặt của Trương Huyền!

“Đây... là viện quân!?” Reeves kêu lên, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Trương Huyền cũng thở phào, rút lại vào trong xe.

“Chắc là người của Roy gọi đến.” Trương Huyền nói, rút điện thoại định gọi cho Roy hỏi thăm tình hình.

Nhưng lúc đó, tiếng nói đứt quãng vang lên trong tai nghe!

“Đây là xe số một... Chúng ta bị tấn công bởi những kẻ vũ trang không rõ lai lịch... Hà thúc bị thương rồi...”

Nghe vậy, Trương Huyền biến sắc: “John!”

“Rõ.”

Không cần Trương Huyền nói nhiều, John bẻ lái, rời khỏi đường chính, đuổi theo hướng của Hà thúc và mọi người!

...

Cùng lúc đó, tại xe số một.

Tạch tach tach...!

Một loạt đạn bắn vào tường, tung ra vô số mảnh đá và bụi!

Nấp sau tường, Mạo Khoa không dám thò đầu ra, chỉ bắn vài phát ra ngoài để ngăn địch tiến tới.

“Ôi da...”

Ngồi sau lưng Mạo Khoa, Hà thúc run rẩy dùng kéo cắt quần, nhìn chân mình bị gãy biến dạng, không nhìn được mà rít lên vì đau đớn.

“Hà thúc, người thế nào rồi?” Nghe thấy tiếng, Mạo Khoa lập tức quay lại hỏi.

“Gãy xương rồi.”

Hà thúc nghiến răng nói: “Không sao, nhưng chắc đi không nổi, người đi trước đi, ở lại đây chúng ta cả hai đều chết!”

Nghe vậy, Mạo Khoa im lặng hai giây, không nói gì, quay lại tiếp tục bắn ra ngoài.

Rõ ràng, đó là thái độ của hắn.

Thấy vậy, Hà thúc tức giận: “Người sao mà cứng đầu vậy? Lát nữa ta sẽ đầu hàng, có khi chúng còn tha cho ta một mạng, khi đó người gọi Trương ca tới cứu ta chẳng phải được sao?”

Chương 464: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nhưng người làm sao chắc chắn chúng sẽ giữ tù binh?”

Mạo Khoa bất ngờ thốt ra một câu, làm Hà thúc không biết nói gì.

“Hà thúc, đừng khuyên nữa.”

Mạo Khoa vừa bắn vừa nói, giọng bình thản:

“Ta dù đầu óc không thông minh bằng người, miệng không linh hoạt như Chí Vĩ, sức mạnh càng không bằng đại ca... Nhưng ta là người, một người biết ơn, năm xưa là người và đại ca cho ta tiền chữa bệnh cho chị, cũng là người và đại ca giữ ta lại, cho ta công việc nuôi sống gia đình, giờ đại ca bảo ta bảo vệ người, ta nhất định không để người gặp chuyện, dù có chết, ta cũng chết trước người.”

“Người...”

Không hiểu sao, Hà thúc cười khúc khích, dù cười nhưng mắt lại ướt.

“Thật là... Vậy thì chết chung ở đây vậy!”

Dường như cuối cùng cũng nghĩ thông, Hà thúc cầm súng, kéo chốt đạn, dù khó khăn nhưng vẫn giờ súng ra ngoài bắn liên tục!

Pằng pằng pằng...

Nhưng nhóm tấn công này rất thông minh, kỹ năng chiến đấu hoàn toàn khác hẳn đám sát thủ băng đảng.

Thấy hai người phản kháng, chúng không vội tiến lên, ném hai quả lựu đạn khói, rồi chia làm hai người vòng sang phía khác, chuẩn bị đánh úp.

Nhưng ngay lúc này.

Két!!!

Một chiếc xe bán tải lao đến, phanh gấp dừng lại!

Trương Huyền trong xe nhanh chóng giương súng qua cửa sổ, bóp cò!

Pằng pằng...!!!

Một loạt đạn bắn ra, ngay lập tức hạ gục vài người!

Ở phía bên kia xe, Reeves và John cũng nhanh chóng xuống xe, lợi dụng thân xe làm chỗ chắn, bắn liên tục vào địch!

Sau khi hạ hết đám địch, hai người chia nhau tiến lên, Trương Huyền cũng xuống xe, thấy chiếc Jaguar đâm vào tường không xa, bấm nút liên lạc:

“Đây là A1, chúng ta đang ở vị trí chiếc xe Jaguar của các người, địch đã bị tiêu diệt hết, A3, các người đâu?”

“Chúng ta ở đây!”

Thấy Trương Huyền và mọi người kịp thời tới cứu, Mạo Khoa mừng rỡ hét lên, đứng dậy từ chỗ ẩn nấp, vỗ tay.

Ba người nhanh chóng chạy tới chỗ Mạo Khoa, thấy Hà thúc vẫn ngồi dưới đất.

“Xin lỗi, ta bị va chạm.”

Hà thúc cười gượng, chỉ vào chân trái.

“Ngươi va hơi mạnh đẩy Hà thúc?”

Reeves nói, cúi xuống lấy bộ y tế ra, chuẩn bị kiểm tra và sơ cứu cho Hà thúc.

Trương Huyền thấy Hà thúc chỉ bị thương nhẹ, thở phào, hỏi Mạo Khoa:

“Có chuyện gì xảy ra? Đám người này là ai?”

Khi vừa qua mấy xác của đám sát thủ, Trương Huyền đã nhận ra.

Trang bị của đám này rõ ràng không phải sát thủ bằng đẳng bình thường.

Vũ khí tự động và trang bị chiến thuật đồng bộ với kính nhìn đêm...

Đây rõ ràng là một nhóm khác.

Mạo Khoa lập tức nói:

“Khi người bảo chúng ta tản ra, Hà thúc rẽ vào đường này, thấy trực thăng càng lúc càng xa, tưởng đã an toàn.

Nhưng không ngờ, trên đường lại có một chiếc phá lớp, Hà thúc phanh gấp không kịp, đâm thẳng vào tường.

Lúc đó chúng ta không kịp phản ứng, đám người này từ góc khuất lao ra, ta kéo Hà thúc nấp vào đây, mới có thời gian báo cáo người.”

“Vậy sao?” Trương Huyền nhíu mày: “Chúng có tự khai danh không?”

“Không.” Mạo Khoa lắc đầu: “Chúng vừa tới đã nổ súng, rõ ràng là muốn giết chúng ta, làm gì có chuyện khai danh.”

“Vậy sao...”

Đúng lúc này, John kiểm tra chiếc xe Jaguar hét lên: “BOSS, Trương Min Hyeon và Choi Dong Uk biến mất rồi!”

“Cái gì?”

Nghe vậy, Trương Huyền nhú mày, nhanh chóng bước tới.

John chỉ vào ghế sau trống rỗng và vết máu trên mặt đất:

“Có vẻ chúng lợi dụng hỗn loạn để trốn thoát, nhìn vết máu, chúng chạy về phía đó, nhưng bị thương, chắc không chạy xa được, hơn nữa xung quanh còn có lực lượng vũ trang không rõ... BOSS, thế nào?”

Trương Huyền quay lại nhìn Hà thúc và mọi người, suy nghĩ một lát, rồi nói:

“Người đưa Hà thúc và mọi người lên xe rời khỏi đây, tìm cách hội ngộ với Chí Vĩ, ta sẽ đuổi theo, dù bắt được hay không, ta sẽ quay lại ngay.”

John nhú mày: “Chỉ mình người không an toàn đâu? Để ta theo người?”

“Xe cần người lái, Hà thúc cần người bảo vệ, nếu gặp tấn công lần nữa, chỉ Reeves và Mạo Khoa không đủ, John, họ cần người hơn ta.”

John vẫn nghi ngờ: “Nhưng người cũng có thể không mạo hiểm chứ? Người biết chúng có bao nhiêu người mà.”

“Chỉnh lại nhé, John, người mạo hiểm không phải là ta.”

Trương Huyền thay băng đạn mới, giọng lạnh lùng:

“Trước mặt ta... họ, cùng đồng xác dưới đất này, mới là những kẻ đang thách thức đại ma vương.”

...

Bịch, bịch...

“Hù, hù...”

Trong con hẻm.

Tiếng thở nặng nhọc và bước chân nặng nề vang lên.

Choi Dong Uk bước đi loạng choạng, mồ hôi đầm đìa trên trán, cõng Trương Min Hyeon trên lưng. Đôi tay vô lực của Trương Min Hyeon thả xuống vai Choi Dong Uk, máu tươi từ tay Trương Min Hyeon không ngừng nhỏ xuống.

“Chết tiệt... Trương Min Hyeon, người thực sự nên giảm cân đi... Mười mấy năm không gặp, sao người lại nặng như vậy!?”

Choi Dong Uk miệng không ngừng phàn nàn, nhưng mỗi khi Trương Min Hyeon có dấu hiệu trượt xuống, hắn lại cố gắng nhấc lên, dù sức lực đã cạn kiệt, hắn vẫn không có ý định bỏ rơi Trương Min Hyeon.

“Dong Uk ca...”

Đầu óc Trương Min Hyeon bắt đầu mơ màng vì mất máu, ý thức dần dần mờ nhạt, hắn tựa vào vai Choi Dong Uk, mắt nhắm mắt mở, miệng thì thào:

Chương 465: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Xin lỗi... Năm đó... Ta nên nghe lời người... Nếu ta chậm một chút... Sung Joon hẳn...”

“Chết tiệt, người còn nói mấy chuyện đó làm gì!?”

Choi Dong Uk mắt kiên nhẫn mắng:

“Người giữ tỉnh táo cho ta, nếu người chết, ta sẽ không bao giờ tha thứ cho người, Sung Joon cũng sẽ không tha thứ cho người, người biết không!”

Nói xong, Choi Dong Uk cảm thấy mình nói hơi nặng lời, lập tức thay đổi giọng điệu:

“Min Hyeon à, người nghe rõ, bây giờ điều người cần làm là tỉnh táo, dù thế nào cũng không được ngủ!

Người nghĩ xem, hôm nay nếu không phải ta gọi người ra ngoài, người sẽ không gặp chuyện này, người có cam tâm chết như vậy không?

Người không định chữa khỏi rồi đánh ta một trận sao? Đúng không? Người nói xem, làm gì có người làm anh như ta...”

Nói đến đây, giọng Choi Dong Uk bắt đầu ghen ngào.

Có lẽ hẳn hối hận vì đã khiến Trương Min Hyeon bị thương nặng, hoặc có lẽ hẳn nhớ lại những ngày tháng đã qua...

Phải, dù đã bao năm trôi qua, hẳn vẫn là anh của Min Hyeon...

Choi Dong Uk cố gắng hít thở, rồi nói: “Được rồi, ta không nói nữa, ngươi cố gắng chịu đựng, chúng ta sắp đến rồi...”

Nhưng vừa dứt lời, phía trước liền vang lên tiếng bước chân.

“Mau! Bọn chúng chạy về phía này!”

“Tìm cho ta, không tìm thấy chúng thì đừng mong quay về!”

Nghe thấy động tĩnh, Choi Dong Uk liền thấy cửa sân một căn nhà bên cạnh không đóng.

Hắn nhanh chóng công Trương Min Hyeon chạy vào.

Đặt Trương Min Hyeon ngồi dựa vào tường, Choi Dong Uk quay lại đóng cửa sân, nhìn quanh một vòng, rồi nhặt hai viên gạch, đứng dựa vào tường, ánh mắt hung dữ nhìn ra cửa.

Rất nhanh, tiếng bước chân tiến lại gần, đi ngang qua.

Khi Choi Dong Uk nghĩ rằng bọn họ đã đi, hắn thở phào nhẹ nhõm thì tiếng bước chân lại quay trở lại.

Và dừng ngay ngoài sân.

Choi Dong Uk mở to mắt, tay cầm chặt viên gạch.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng nói:

“Trương Min Hyeon, chúng ta biết ngươi ở trong đó, bỏ vũ khí xuống và ra ngoài, chúng ta là người của Chi Anh tiểu thư!”

Chi Anh tiểu thư?

Đó là ai?

Choi Dong Uk không hiểu, không biết địch hay bạn nên không dám nói.

Bên ngoài người kia dường như mất kiên nhẫn, sau khi trao đổi nhỏ tiếng, người vừa nói lại tiếp:

“Người bên trong là Choi Dong Uk phải không? Chúng ta không phải kẻ địch! Chúng ta là đồng nghiệp của Trương Min Hyeon, đến cứu hắn! Chúng ta sẽ vào, đừng tấn công, chúng ta có súng.”

Đồng nghiệp sao?

Choi Dong Uk từ từ thả lỏng cơ bắp căng thẳng.

Đúng vậy, đối phương có súng, nếu muốn giết họ thì đã nổ súng từ ngoài cửa rồi.

Không cần nói nhiều như vậy.

Nghĩ vậy, Choi Dong Uk quay lại nhìn Trương Min Hyeon.

Nhưng vừa quay lại, hắn giật mình khi thấy một bóng đen đứng sau lưng!

Ngay lập tức, đồng tử Choi Dong Uk co rút, định hét lên, một bàn tay chặt xuống!

Bốp!

Choi Dong Uk lập tức bị đánh ngất.

Lúc này, ngoài sân, nghe thấy động tĩnh, hai người mặc đồ đen chuẩn bị mở cửa dừng bước.

Một người đứng đầu lớn tiếng hỏi: “Bên trong không sao chứ?”

“Không sao, ta mở cửa đây, đừng bắn!”

Vừa dứt lời, cửa sân mở.

‘Trương Min Hyeon’ giơ cao hai tay, từ từ bước ra.

“Xác minh danh tính.”

Bên ngoài, sáu người trang bị đầy đủ, cầm súng đứng rải rác.

Hai khẩu súng trường gắn đèn pin chiến thuật nhắm vào ‘Trương Min Hyeon’, ánh đèn làm hắn chói mắt.

Một người có vẻ là đội trưởng lấy ra một bức ảnh, so sánh với ‘Trương Min Hyeon’, nhướn mày hỏi: “Người là Trương Min Hyeon?”

‘Trương Min Hyeon’ gật đầu: “Không sai.”

“Người trông trẻ hơn trong ảnh, vì cạo râu sao?”

Đội trưởng cất ảnh, ra hiệu cho người phía sau.

Hai người cầm súng mới hạ nòng súng, bước vào sân.

Đội trưởng rút hai chiếc dây, định trói ‘Trương Min Hyeon’.

Vì đèn pin không chiếu vào mặt ‘Trương Min Hyeon’, đội trưởng không để ý thấy ánh mắt đầy sát ý của hắn khi nhìn vào trang bị của họ.

Đúng vậy, ‘Trương Min Hyeon’ này không ai khác chính là Trương Huyền.

Trương Huyền nhớ rõ trang bị của nhóm tấn công Hà thúc giống hệt những người này.

Trương Huyền thản nhiên hỏi: “Này, Chi Anh phái các người tới, ngoài cứu ta, còn nhiệm vụ khác không? Ví dụ... giết ai đó?”

Đội trưởng không để ý, trả lời tùy ý:

“Kẻ cản đường, người biết chuyện, tất cả đều phải chết, đó là quy tắc, ta nghĩ người ở Green Star khách sạn lâu rồi, nên hiểu.”

“Đúng vậy... quy tắc là quy tắc.”

Trương Huyền hiểu ra.

“Đưa tay ra, theo quy trình, ta phải khống chế người, không liên quan đến tư thù, chỉ là công việc.”

Đội trưởng ra hiệu cho Trương Huyền đưa tay ra.

Ngay khi Trương Huyền hạ tay xuống...

Trong sân vang lên tiếng kêu:

“Đội trưởng! Trong sân còn một người...”

Chưa dứt lời, Trương Huyền hành động!

Bốp!

Tay trái đâm vào mặt đội trưởng, tay phải nhanh chóng rút súng sau lưng!

Pằng!

Một viên đạn trúng ngay chân đội trưởng!

Đau đớn khiến hắn la lên, cúi người xuống!

Trương Huyền không dừng lại, bước sang phải, nhanh chóng nhắm súng!

Pằng pằng!!!

Hai phát bắn nhanh!

Hai người đối diện bị bắn trúng mặt, chết ngay tại chỗ!

Pằng!!!

Một phát nữa giết người thứ ba đang quay đầu lại vì tiếng súng.

Đến lúc này, mới hơn hai giây trôi qua!

Hai người trong sân nhận ra có chuyện.

Chương 466: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng họ không tin đồng đội lại bị tiêu diệt nhanh như vậy.

Vì vậy.

Họ quyết định lao ra, cố gắng hỗ trợ đồng đội!

Pằng!

Một phát đạn bay mũ bảo hiểm của người đi trước!

Pằng!!

Phát thứ hai, nổ tung đầu người phía sau!

Pằng!!!

Phát thứ ba, bắn vào trán người may mắn sống sót vì mũ bảo hiểm!

Lúc này, đội trưởng mới tỉnh ra, nhìn Trương Huyền đầy kinh hãi: “Người...”

Chưa kịp nói xong.

Pằng!

Một phát đạn vào đầu!

Tổng cộng bảy phát, tiêu diệt toàn bộ đội sáu người, quá trình chỉ trong sáu, bảy giây.

Nhìn đôi mắt không nhắm của đội trưởng, Trương Huyền bình tĩnh nói: “Xin lỗi, đây là tư thù.”

Nói rồi, Trương Huyền quay lại sân.

Nhưng ngay lúc đó, hần đột nhiên dừng bước.

Lách cách.

Tiếng nạp đạn vang lên từ xa.

Bên trái Trương Huyền khoảng ba mươi mét, dưới ánh đèn đường nhấp nháy, một khoảng không gian nhỏ được chiếu sáng.

Trong bóng tối ngoài vùng sáng.

Một đốm lửa lóe lên.

“Xi... Hù...”

Ngọc Quỷ từ từ bước ra khỏi bóng tối, đứng dưới đèn đường, tay phải cầm một khẩu súng đã nạp đạn.

Ngọc Quỷ nhả khói, mắt nheo lại, nhìn Trương Huyền từ xa.

Cả hai không nói lời nào.

Vài giây trôi qua.

Đột nhiên!

Pằng pằng...!

Hai khẩu súng gần như nổ cùng lúc!

Trương Huyền vừa bắn liên lùi về sân, nhả băng đạn, không kịp thu lại, nhanh chóng nạp băng đạn mới.

Hần chắc chắn, dù bắn vội nhưng đã trúng, có lẽ là vùng ngực bụng đối phương!

Nhưng...

Pằng!!!

Nhìn viên đạn trúng cửa sân, mảnh gỗ bay tứ tung, Trương Huyền nhú mày.

Đối phương mặc áo chống đạn? Nhưng vừa rồi không thấy? Áo mềm sao?

Dựa lưng vào tường, Trương Huyền lắng nghe...

Hmm? Không có tiếng thở hay bước chân?

Không tiến gần sao? Hay là...

Đối phương là cao thủ?

Nghĩ vậy, Trương Huyền đè nén ý muốn tấn công, hạ thấp nhịp thở.

Tập trung lắng nghe!

Ngay lập tức, Trương Huyền nghe rõ nhịp tim mình, tiếng gió, tiếng lá cây và...

Tiếng cọt xát nhẹ của giày trên sỏi!

Chính lúc này!

Trương Huyền lập tức lao ra, đụng thẳng vào Ngọc Quỷ!

Pằng pằng! Pằng pằng!!!

Hai người gần như bắn cùng lúc, vì Trương Huyền thấp người trước, đạn của Ngọc Quỷ không trúng.

Trương Huyền lại bắn trúng ngực Ngọc Quỷ!

Nhưng vẫn bị áo chống đạn chặn lại.

Ở khoảng cách này, độ chính xác không quan trọng, quan trọng là nhanh!

Chỉ cần nhanh hơn đối phương một chút, cơ hội sống sẽ lớn hơn!

Rõ ràng, Trương Huyền nhanh hơn Ngọc Quỷ một chút!

Soạt!

Trương Huyền cúi người, nắm lấy cà vạt Ngọc Quý, kéo mạnh!

Pằng pằng...!!!

Trong tình thế khẩn cấp, Ngọc Quý liên tục bóp cò, đạn bay ra liên tục!

Trương Huyền không chệ cánh tay của hắn, không cho hắn cơ hội đưa nòng súng về phía mình.

Rắc!

Một tiếng xương gãy vang lên.

Ngọc Quý không khỏi rên lên vì đau đớn!

Cẳng tay cầm súng của hắn đã bị Trương Huyền bẻ gãy, súng rơi xuống đất. Ngay khi Trương Huyền chuẩn bị kết liễu hắn.

Ngọc Quý chớp lấy cơ hội, đạp một chân vào tường bên cạnh, mượn lực này, thoát khỏi sự khống chế, lăn mấy vòng rồi đứng dậy.

Nhưng vừa đứng dậy.

Nòng súng trong tay Trương Huyền đã nhắm thẳng vào đầu hắn.

Giây tiếp theo!

Cạch!

Cò súng bóp xuống, nhưng không có đạn.

Súng của hắn bị kẹt!

Nhìn Ngọc Quý rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, Trương Huyền nhướng mày, từ từ hạ súng xuống.

Ngọc Quý thấy Trương Huyền không vội xử lý sự cố, liếc nhìn súng của mình rơi trên mặt đất, không nói gì, cũng không

có động tác gì.

“Người là ai?” Trương Huyền hỏi.

“Ngọc Quỷ.”

“Đây là biệt danh?”

“Ừm, nếu là tên thật, cha mẹ ta có hơi... nói theo tiếng Long Quốc là quá thiếu suy nghĩ.”

“Người Long Quốc?”

“Không rõ ràng sao?”

“Thật sự không rõ ràng lắm.”

Câu này, Trương Huyền nói bằng tiếng Long Quốc.

“Người cũng là người Long Quốc?”

Ngọc Quỷ nhìn Trương Huyền với vẻ ngạc nhiên, mặt hắn khá giống Trương Min Hyeon:

“Lúc trước khi ta nhìn thấy ngươi, còn tưởng ngươi là anh em sinh đôi của Trương Min Hyeon, cũng là người Nam Hàn?”

“Ngươi còn mắng người, ta sẽ xử lý xong sự cố rồi giết người đấy.”

“Haha, quả nhiên là đồng hương...”

Ngọc Quỷ cười, giờ tay trái còn nguyên vẹn lên.

“Được rồi, nếu đều là đồng hương... tha cho ta một con đường sống thế nào? Ta là Thi Hành Giả của Ark, lần này đến đây chỉ để cứu người, nếu ngươi tha cho ta một con đường sống, sau này có chuyện gì, ta cũng có thể giúp ngươi.”

“Ngươi...”

Trương Huyền vừa định nói gì đó thì từ xa bỗng truyền đến tiếng bước chân.

Hai người nhìn về hai phía con hẻm.

“Người của người?” Trương Huyền hỏi.

“Ta còn muốn hỏi người đây.” Ngọc Quỷ chạm vào cánh tay bị Trương Huyền bẻ gãy, đau đớn nhăn nhó.

“Vậy thì là kẻ địch rồi.”

Trương Huyền rút băng đạn, kéo chốt đạn, đẩy viên đạn bị kẹt ra ngoài, sau đó nạp lại băng đạn, kéo chốt đạn.

Cạch!

Nghe tiếng đạn lên nòng, ánh mắt Trương Huyền đã thấy Ngọc Quỷ nhặt súng của mình lên.

Ừ, dùng tay trái.

“Mau, bọn họ đang ở trong hẻm!”

“Giết chúng!”

“.....”

Nghe động tĩnh từ xa truyền tới, Ngọc Quỷ nghiêm túc nói:

“Xem ra số lượng không ít, phải hợp tác thôi.”

Chương 467: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn không để ý đến ánh mắt của Trương Huyền, giờ súng lên, nhắm chặt vào đầu con hẻm bên trái.

Còn Trương Huyền, xác định Ngọc Quỷ không định chơi xấu, nhặt một khẩu súng trường dưới đất lên.

Một khẩu AR15 có nòng dài.

Kiểm tra một chút, xác định trong súng có đạn, Trương Huyền vỗ vai Ngọc Quỷ: “Người định đứng đây đấu súng với bọn chúng sao?”

Nói xong, hắn quay trở lại trong sân.

Ngọc Quỷ cũng nhanh chóng theo sau.

Thấy thi thể một binh sĩ chiến đấu đầy đủ trang bị bên cạnh, hắn nghĩ một chút, rồi thu súng lại, lấy một quả lựu đạn từ người thi thể.

Nắm chặt tay cầm an toàn, Ngọc Quỷ đưa lựu đạn đến trước mặt Trương Huyền.

Trương Huyền sững sờ, đưa tay rút chốt.

Rồi thấp giọng nói: “Một lát nữa người ném lựu đạn ra ngoài, lựu đạn nổ, ta sẽ leo tường ra ngoài vòng phía sau tấn công bọn chúng, rồi người bắn thêm vài phát.”

Ngọc Quỷ gạt đầu, đứng trước Trương Huyền.

Trương Huyền nhìn bức tường.

Không cao lắm, chỉ hơn hai mét, hắn vừa mới leo qua một lần.

Rất nhanh, khi tiếng bước chân ngày càng gần, một nhóm tay súng băng đảng dừng lại ngoài sân, nhìn những thi thể nằm la liệt, ai nấy đều kinh hãi.

Lòng can đảm vừa mới được khích lệ, giờ lại có chút nhụt chí.

Nhưng...

Bọn chúng đành phải đợi.

Ngọc Quỷ không đợi được.

Cạch!

Tay cầm an toàn bật lên, lựu đạn ném qua tường!

“Cẩn thận lựu đạn!”

Bên ngoài truyền đến tiếng hét kinh hãi!

Nhưng giây tiếp theo!

Ầm!!!

Lựu đạn nổ!

Trương Huyền chớp lấy cơ hội, nhanh chóng leo qua tường!

Lúc này, mười mấy tay súng băng đảng nằm rạp trên đất, có người bị lựu đạn nổ trúng, có người bị dọa sợ.

Nhưng, dù vậy, Trương Huyền cũng không tha cho bọn chúng.

Tút tut tut...!!!

Khẩu súng trường trong tay hắn liên tục phun lửa!

Kết hợp với súng của Ngọc Quỷ bên trong bắn thêm, chẳng mấy chốc, nhóm tay súng này đã bị tiêu diệt hết!

Pằng!

Đi ra từ trong sân, Trương Huyền bắn thêm một phát vào đầu kẻ xấu số dưới đất, Ngọc Quỷ nói: “Xong rồi.”

Trương Huyền nhìn Choi Dong Uk và Trương Min Hyeon trong sân, nói: “Nếu người đến cứu người, thì mau cứu đi, Trương Min Hyeon mất máu nhiều quá nên hôn mê, Choi Dong Uk thì không sao.”

“Ừm...”

Ngọc Quỷ kiểm tra tình trạng của hai người, quả nhiên như Trương Huyền nói.

Đúng lúc Ngọc Quỷ quay lại muốn hỏi gì đó.

Thì thấy Trương Huyền đã quay đi, sắp biến mất ở đầu hẻm.

Thấy vậy, Ngọc Quỷ đứng dậy gọi:

“Này, người tên gì?”

“...Bán Thần.”

“Đây là biệt danh?”

“.....”

.....

Trước cửa đồn cảnh sát Gyeongyang, Incheon.

“Hai người nhất định phải bình tĩnh, con tin vô tội! Chuyên gia đàm phán của chúng ta sẽ đến ngay!”

Viên cảnh sát trưởng khản cả giọng kêu lên.

Xung quanh, hàng chục cảnh sát với vẻ mặt căng thẳng giờ súng nhắm vào phòng bảo vệ.

Lúc này, trong phòng bảo vệ, hai tên cướp bịt mắt đang cầm súng, đứng tựa lưng vào nhau, bắt giữ hai con tin, lớn tiếng ra lệnh cảnh sát không tiến lại gần.

Hai con tin, một là cô gái trẻ xinh đẹp, một là thanh niên chán nản.

Nếu loại bỏ ánh mắt láo liên như đang tính toán gì đó của cô gái trẻ...

Cảnh tượng trông cũng có chút đáng sợ.

Trong chiếc xe bán tải ngoài hàng rào cảnh sát.

Reeves đưa tay ôm trán: “Ai bảo bọn họ trốn vào đồn cảnh sát?”

Đúng vậy, không sai.

Hai con tin bị bắt đó chính là Lee Soo Jung và tên sát thủ nhỏ kia.

Còn hai tên cướp bịt mắt...

Chính là Chí Vĩ và Chris.

Lúc này John nói với giọng điệu ngượng ngùng đến mức không chịu nổi:

“Vừa rồi người không đeo tai nghe nên không nghe thấy, hai tên này nói, đồn cảnh sát là nơi an toàn nhất trong thành phố, một là không sợ bị trực thăng bắn, hai là không sợ bị sát thủ truy sát...”

Reeves: “Thế bọn họ có nói, nếu bị cảnh sát bắt, chúng ta phải làm sao để cứu họ không?”

John nghe vậy cũng đưa tay ôm trán không dám nhìn.

Hai người cùng động tác thở dài, đồng thanh nói:

“Thiên tài thật...”

“Ít nhất...”

Hà thúc nhìn bên kia, cười khỏ nói:

“Bọn họ còn biết đeo mặt nạ.”

“Haizz...”

Lần này, cùng với Hà thúc, ba người lại thở dài.

Lúc này, trong tai nghe vang lên tiếng nói:

“Đây là A1, ta thấy xe của các người đang bao quanh đồn cảnh sát, chuyện gì vậy?”

Nghe tiếng Trương Huyền, John lập tức nhìn quanh một vòng.

Nhưng trong đám người xem náo nhiệt, không thấy bóng dáng Trương Huyền.

Rõ ràng, Trương Huyền đang trốn ở một nơi bí mật.

Reeves nhấn nút liên lạc: “Chuyện là thế này, Chí Vĩ bọn họ...”

Sau khi kể lại toàn bộ sự việc, trong liên lạc im lặng một lúc lâu.

“...Suy nghĩ vẫn đúng, dù sao họ cũng không bị trực thăng bắn, cũng không bị sát thủ truy sát.”

“Vậy BOSS, bây giờ cứu họ thế nào? Xông vào giết? Nhưng đội đặc nhiệm cũng sắp đến rồi?” Reeves nói.

“Ừm... người nói, bọn họ đã xem ‘Shawshank Redemption’ chưa?”

Rõ ràng, Trương Huyền cũng không có cách nào hay.

Khi mọi người đang bế tắc.

Một bóng người chen qua đám đông, đến bên xe bán tải.

Gõ nhẹ vào cửa kính xe.

“Chặn bọn chúng lại!”

“Cứu mạng...!”

“Đừng, đừng lại đây, a!!!”

Tút tut tut...!

Pằng pằng!!!

Tiếng súng, tiếng nổ, tiếng kêu thảm thiết...

Như ngọn lửa máu đỏ, chiếu sáng bầu trời đêm!

Chương 468: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chợ hải sản Tân Phố Trạm Đầu ban ngày nhộn nhịp, giờ đã trở thành một lò mổ khổng lồ!

Mùi tanh của cá trong không khí bị khói thuốc súng và mùi máu tanh át đi, làm người ta buồn nôn!

Ngồi trên “ngai vàng” của mình, Kim Khánh Bắc cầm một cây gậy vàng, mặt không biểu cảm.

Dù nhắm chặt mắt, nhưng thấy mí mắt nhấp nháy, có thể thấy nội tâm hắn không hề bình tĩnh như bề ngoài.

Một lúc sau, tiếng súng và tiếng kêu thảm bên ngoài dần lắng xuống, chỉ còn tiếng nổ lộp độp của lửa cháy gỗ, không ngừng vang vào tai Kim Khánh Bắc.

Cạch.

Cửa từ từ mở ra.

Con trai hắn, Tiểu Kim, bước đi run rẩy, mắt mở to nhưng nước mắt giàn giụa, hai chữ “kinh hoàng”, lúc này đã thể hiện sâu sắc trong ánh mắt hắn.

“Cha...”

Pằng!!!

Tiểu Kim vừa mở miệng, một viên đạn bắn vào sau đầu hắn, làm bật nắp đầu!

Máu và não bắn tung tóe, phần lớn rơi xuống bàn trước mặt Kim Khánh Bắc, phần ít thì bắn vào mặt Kim Khánh Bắc!

Bịch!

Thi thể quy xuống.

Kim Khánh Bắc từ từ mở mắt, nhìn thi thể con trai, con người co rút run rẩy, ngực phập phồng dữ dội, trên mặt đầy máu cuối cùng cũng xuất hiện một chút động lòng.

Cộp.

Bên ngoài cửa, một lão quý ông tóc trắng, râu trắng, dáng người cao lớn, mặc bộ đồ Anh quốc bước vào.

Đôi mắt lạnh như dao quét qua căn phòng, cuối cùng dừng lại trên người Kim Khánh Bắc.

“Phù...”

Thổi làn khói trên nòng súng, lão quý ông tháo mũ tròn trên đầu xuống, giọng bình thản nói:

“Người chính là Kim Khánh Bắc?”

Kim Khánh Bắc không nói gì, lão quý ông nhân búa gõ của khẩu súng quay, vào trạng thái sẵn sàng bắn.

“Về cái chết của con người, ta rất tiếc, nhưng, ta cũng là người nhận ủy thác, nếu không, ta cũng không đặc biệt đưa đứa trẻ đã lên máy bay, gần như sống sót này trở lại...”

Nghe lão quý ông có vẻ mang chút áy náy.

Kim Khánh Bắc cuối cùng run rẩy nói ra câu đầu tiên trong đêm nay: “Ta vốn không có ý muốn đổi đầu với Ark...”

“Ark công bằng, cũng rộng lượng, sẽ không dễ dàng sử dụng quyền lực vì một việc nào đó, nhưng... người đã đắc tội với người không nên đắc tội.”

Lão quý ông nói:

“Mạng sống của các người, đổi lấy một ân tình của quản lý khách sạn Green Star... rất đáng, ít nhất, trong mắt ta là vậy.”

Nói rồi, lão quý ông chậm chậm chĩa nòng súng vào đầu Kim Khánh Bắc:

“Sau đêm nay, giới ngầm Incheon sẽ phải tái tổ chức lại.”

Đối diện với nỗi sợ tử vong, Kim Khánh Bắc nghiêng răng hỏi:

“Arthur đâu? Chính hắn mới là kẻ chủ mưu, đúng không?”

“Hắn ư? Người không cần quan tâm đến hắn...”

Lời vừa dứt.

Pằng!!!

Lửa súng lóe lên.

Lão quý ông thu súng, đội mũ lên và quay người bước ra khỏi căn phòng.

Lúc này, bên ngoài, hơn chục nhân viên chiến đấu được trang bị đầy đủ đang dọn dẹp chiến trường, tìm kiếm những kẻ có thể đã thoát khỏi lưới.

Thấy lão quý ông bước ra, hai người lính bên ngoài mang hai thùng xăng vào trong và bắt đầu đổ xăng ra khắp phòng.

Bật.

Không ngoảnh lại, lão quý ông lấy điện thoại ra và gọi:

“Alo, là ta, Bạch Sư... Đúng, tất cả đã được giải quyết, ta chờ sự báo đáp của người...”

...

Khách sạn Green Star.

Tối nay, khách sạn Green Star hiếm khi đóng cửa, sảnh vốn khá sôi động giờ tối đen như mực.

Chỉ có một góc sofa trong góc phòng.

Một ông già thân hình vạm vỡ, tựa lưng vào sofa, gương mặt kiên nghị ẩn trong bóng tối, tay cầm điện thoại nghe cuộc gọi.

“Ừ... Ta biết rồi, cảm ơn người.”

Nói xong, hắn cúp máy, cất điện thoại, cơ thể chậm chậm nghiêng về phía trước, gương mặt ẩn trong bóng tối hiện ra dưới ánh nền chập chờn.

Lee Ok Dang.

Quản lý hiện tại của khách sạn Green Star, đồng thời là ông của Lee Soo Jung, người mà Trương Huyền gọi là... Lee đại thúc.

“Vậy thì...”

Lee Ok Dang từ từ nói: “Chúng ta nói chuyện về việc của chúng ta thôi, Trương Huyền, Trương tiên sinh.”

Chuyển cảnh, người ngồi đối diện Lee Ok Dang không ai khác chính là Trương Huyền!

Lúc này, trong sảnh chỉ còn hai người bọn họ, không có bất kỳ vệ sĩ hay nhân viên phục vụ nào.

Nhìn gương mặt quen thuộc của người đã từng dạy mình kỹ năng cận chiến và CQC cao cấp trong phó bản trước, Trương Huyền dù bình tĩnh nhưng trong lòng không khỏi dấy lên những gợn sóng.

Lee đại thúc à...

Hai mươi năm trôi qua, sự thay đổi của hắn thực sự lớn hơn bất kỳ ai khác.

“Lee tiên sinh...”

Trương Huyền vừa mở lời, Lee Ok Dang đã ngắt lời:

“Người đã cứu cháu gái ta, đó là sự thật, nhưng... đồng thời, các người cũng đã đặt nàng vào nguy hiểm. Ta có thể giết tên họ Kim đó, cũng có thể giết người.”

Trương Huyền gật đầu: “Ta không nghi ngờ khả năng của ông, Lee tiên sinh, nhưng... ông có vẻ hơi tự tin về khả năng của mình.”

“Hiểu lắm sao?”

Lee Ok Dang cười khẽ:

“Người thật sự nghĩ ta chưa điều tra người sao? Ông chủ của công ty an ninh Thần Tinh, dẫn một nhóm người liều mạng đi khắp thế giới, các người giống như những ngọn lửa, nơi nào đi qua, luôn thắp lên những đám cháy lớn... Thay vì nói rằng rắc rối luôn bám theo các người, chi bằng nói các người chính là rắc rối.”

“Đúng, thành tích cá nhân của người khá xuất sắc, ta không phủ nhận điều đó. Nhưng còn đồng đội của người thì sao? Nếu ta dùng mạng sống của họ để đe dọa người, người sẽ làm gì? Sẽ cam chịu bị giết? Hay... chiến đấu đến cùng?”

Chương 469: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nói đến đây, Lee Ok Dang chăm chú nhìn Trương Huyền, từ những tài liệu về lý lịch của Trương Huyền.

Ông đã đại khái hiểu được người trẻ trước mặt là loại người gì.

Một con thú hoang khó kiểm soát, một binh sĩ điên không bao giờ sợ chiến đấu, một xạ thủ thiên tài...

Nếu cho hắn thêm mười năm nữa để phát triển, có lẽ hắn thực sự có thể trở thành một nhân vật đỉnh cao thống trị cả một thời đại...

Nhưng bây giờ... hắn vẫn còn quá trẻ.

Với phong cách hành động của hắn... có lẽ sẽ chọn tấn công mình trực tiếp chẳng?

Nhưng... không có súng, người có thể làm được gì?

Trong khi Lee Ok Dang nghĩ rằng Trương Huyền sẽ trực tiếp ra tay...

Trương Huyền lại không hề tỏ ra có chút sát khí nào, ngón tay nhẹ nhàng gõ vào tay ghế sofa, một lúc sau mới mở lời:

“Con gái ông đâu? Luôn nghe ông nhắc đến cháu gái, sao không thấy nhắc đến con gái?”

Hả?

Lee Ok Dang nheo mắt: “Người biết ta có một cô con gái?”

“Lee Mi Sook.”

Trương Huyền gật đầu nhẹ:

“Hồi đó, nàg có mối quan hệ khá tốt với anh em nhà họ Choi, thời điểm đó ở chợ Ba, ông luôn đuổi đánh hai anh em bọn họ phải không?”

Dù hai anh em họ chẳng ra gì, nhưng ông luôn nhắm mắt làm ngơ trước việc họ ghi nợ.

Có lần Choi Dong Uk hiểm hỏi trả tiền, ông cũng không đòi thu lại các khoản nợ cũ.

Nếu đoán không sai, anh em nhà họ Choi và Trương Min Hyeon sống đến ngày nay mà không bị Kim Khánh Bắc giết chết... chắc là nhờ ông đứng sau bảo vệ...

Lee đại thúc.”

Lee đại thúc...

Cách gọi này giống như chìa khóa đánh thức ký ức, Lee Ok Dang dường như ngay lập tức trở về những ngày điều hành cửa hàng nhỏ của mình.

Con gái đứng ở quầy thu ngân tiếp đón khách, hai anh em nhà họ Choi ngồi ngoài cửa cười đùa...

Người ta nói.

Ký ức quá khứ giống như một cuốn sách cũ, hầu hết các chữ trên đó sẽ phai nhạt theo thời gian.

Nhưng có một phần nhỏ các chữ sẽ ngày càng đậm lên theo năm tháng...

Ký ức là một con dao, có thể làm ra những món ăn ngon, cũng có thể trở thành vũ khí gây thương tích.

“Ngươi... là ai?”

Lee Ok Dang im lặng một lúc lâu, cuối cùng cũng hỏi ra câu này.

“Một người qua đường.”

Trương Huyền không muốn nói nhiều, chậm rãi đứng dậy, kéo tay áo lên:

“Thôi nào, chúng ta giải quyết chuyện này.”

Thấy vậy, Lee Ok Dang đột nhiên cười, cười rất nhẹ nhàng.

Ông đã hiểu, người trước mặt mình, rốt cuộc hiểu mình đến mức nào.

Và trong mắt ông, cuối cùng cũng xuất hiện một tia chiến ý đã lâu không gặp:

“Vậy thì tới đi!”

Ông đứng dậy, cởi áo vest, mở hai nút áo sơ mi, lộ ra cơ ngực vạm vỡ.

Xấn tay áo lên, lộ ra hai cánh tay to như cột sắt, siết nắm đấm, hai cánh tay dang ra như vượn không lồ!

Rắc rắc rắc!!!

Xương sống như rỗng, khớp xương phát ra tiếng nổ!

Hai người bước vào giữa sảnh trống rỗng, đứng đối diện nhau.

Nhìn Lee Ok Dang đối diện, Trương Huyền như quay lại lòng đầu quen thuộc trong phó bản, trên gương mặt nở một nụ cười nhẹ.

“Thật hoài niệm... Lee đại thúc!”

Vút!

Ngay lập tức, Trương Huyền hành động!

Thân hình nhanh nhẹn như khi, trong nháy mắt vọt ra hơn mười mét!

Ngón tay phải chụm lại như kiếm sắc, đâm thẳng vào cổ Lee Ok Dang!

“Ý đồ quá rõ ràng!”

Trương Huyền nhanh, Lee Ok Dang cũng không chậm, nghiêng đầu tránh đòn đồng thời giờ tay trái chắn cánh tay phải đang định biến chiêu của Trương Huyền!

Nắm đấm phải siết chặt, như quả búa nặng từ dưới đập lên, nhắm thẳng vào cằm Trương Huyền!

Nhưng...

Trương Huyền như đã đoán trước chiêu của ông, đột ngột trượt bước tránh né, quay người tung ra một cú đá cao!

Vút!!!

Gót giày lướt qua mặt, Lee Ok Dang tuy ngửa mặt tránh né kịp thời nhưng vẫn bị rạch ra một vết máu trên má!

Trong khoảnh khắc này, Lee Ok Dang mở to mắt!

Bước một bước tới, tay trái nắm lại mang theo sức mạnh khủng khiếp, đâm mạnh vào ngực Trương Huyền!

Bùm!!!

Dù nhanh chóng bắt chéo tay đỡ, nhưng Trương Huyền vẫn bị cú đâm này đẩy lên không trung, trượt đi vài mét mới dừng lại!

“Xi...”

Trương Huyền siết chặt nắm đấm, đôi tay dù đau đớn nhưng ánh mắt chiến ý không những không giảm mà càng thêm cuồng nhiệt!

Đối diện, Lee Ok Dang đưa tay lau vết máu trên má, gương mặt cũng hiện lên một nụ cười hung hãn.

“Nhóc con, tới lượt ta rồi!”

Lời vừa dứt, Lee Ok Dang cũng hành động!

Chỉ vài bước đã đến gần Trương Huyền!

Vù vù vù!!!

Cú móc trái! Cú đâm phải! Cú chỏ trái!

Một loạt đòn tấn công nhưng đều bị Trương Huyền linh hoạt né tránh!

Đúng vậy, trong phó bản, Trương Huyền thực sự không phải đối thủ của Lee đại thúc.

Nhưng, một phần lớn là do Trương Huyền lúc đó sử dụng cơ thể của Trương Min Hyeon, thể chất vốn yếu kém.

Hơn nữa, thời điểm đó Lee đại thúc đang ở độ tuổi sung sức, thể lực đáng sợ!

Còn trong thực tế, cơ thể Trương Huyền mạnh hơn nhiều so với trong phó bản, và Lee đại thúc cũng đã bước vào tuổi già, không còn như xưa có thể dựa vào sức mạnh mà nghiền nát tất cả.

Thêm vào đó.

Trong thực tế, Lee Ok Dang không quen thuộc với các chiêu thức của Trương Huyền, trong khi Trương Huyền lại cực kỳ quen thuộc với chiêu thức của ông!

Bùm!!!

Hai người lại va chạm, lần này, Trương Huyền lùi bảy bước, Lee Ok Dang cũng lùi hai bước!

Chương 470: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hừ... hừ...”

Trong không khí se lạnh của mùa thu, Lee đại thúc thở ra vài hơi trắng, mắt hơi nheo lại, nhìn Trương Huyền nói:

“Nhóc con, kỹ năng không tồi đấy? Ta tưởng ngươi chỉ giỏi bắn súng... ai dạy ngươi vậy?”

Trương Huyền lúc này tuy chưa thở dốc nhưng vẫn không nhận được xoa đôi tay đau đớn, trả lời:

“Chuyện đó ngươi không cần biết, tiếp tục chứ? Ông già?”

“Ông già?”

Lee Ok Dang cười: “Không muốn nói cũng không sao, để ta, ‘ông già’ này, dạy dỗ ngươi cho thầy ngươi một chút nhé!”

Lời vừa dứt, Lee Ok Dang hai tay nắm lấy áo sơ mi, dùng sức mạnh!

Rách!!!

Áo sơ mi lập tức bị ông xé tan, lộ ra cơ bắp cuộn cuộn!

Khi những mảnh vải rơi xuống, Lee Ok Dang lại xông tới!

Lần này...

Ông thay đổi chiêu thức!

Một bên giả vờ, một bên lừa gạt, lợi dụng lúc Trương Huyền tránh né, ông nắm lấy cổ áo Trương Huyền, rồi mạnh mẽ nhấc lên!

Phịch một cái, Trương Huyền bị nhấc bổng lên bằng một tay!

Trương Huyền kinh hoàng, vội vàng dùng hai tay gỡ tay Lee Ok Dang đang nắm cổ áo mình, đồng thời nâng chân trái quăn quanh cánh tay Lee Ok Dang, chân phải đá mạnh vào mặt ông!

Nhưng cú đá này bị Lee Ok Dang chặn lại!

“Haa!!!”

Lee Ok Dang hét lớn!

Bùm một cái, Trương Huyền bị đập lưng xuống đất mạnh mẽ!

“Khục...!”

Ho một tiếng đau đớn, gương mặt Trương Huyền co rúm lại.

Cú va chạm mạnh này suýt nữa làm Trương Huyền bất tỉnh tại chỗ!

Trương Huyền cố gắng giữ cho cơ thể không kiệt sức, nhanh chóng lật người, chân phải quét một cái!

Bốp một tiếng, đánh vào cổ phải của Lee Ok Dang!

Ngay lập tức, Lee Ok Dang bị đánh trúng, chân trái cong lại, một chân quỳ gối xuống đất!

Trương Huyền cố gắng giữ chặt cánh tay phải của Lee Ok Dang, dồn toàn lực, cố gắng bẻ gãy nó!

Dù sức mạnh của Lee Ok Dang rất lớn, nhưng dưới sự áp đảo của Trương Huyền, khớp xương cẳng tay vẫn bắt đầu bị bẻ cong từng chút một!

“A...!!!”

Lee Ok Dang hít sâu một hơi, tay trái nắm chặt chân phải của Trương Huyền đang đề lên cổ mình, ánh mắt lóe lên vẻ hung ác, dồn hết sức mạnh!

Vút một cái, hất từ từ đứng dậy từ mặt đất!

Và cùng với đó, Trương Huyền cũng bị hất nâng lên!

“Cút cho ta!!!”

Hét lên một tiếng!

Lee Ok Dang dùng lực ở eo!

Rắc!

Toàn thân Trương Huyền bị ném văng ra ngoài!

Rầm! Trương Huyền đập vào một cái bàn trà và vài cái ghế mới dừng lại.

“Ngươi...”

Lee Ok Dang vừa bước lên trước thì dừng lại, cau mày nhìn cánh tay phải đang vô lực rũ xuống một bên cơ thể.

Lúc này, khớp cánh tay phải của hắn đã bị biến dạng bất thường.

Trong khoảnh khắc hắn dùng lực ném Trương Huyền ra, Trương Huyền cũng đã lợi dụng lực đó mà bẻ gãy khớp tay của Lee Ok Dang!

“Nhóc con, kỹ năng của ngươi thật không tồi...”

Lee Ok Dang nghiêng răng, nắm nắm cánh tay phải, nhìn về phía Trương Huyền đang nằm bất động trên đất:

“Nhưng tiếc thay... trận này, ta đã thắng.”

Thắng rồi sao?

Vừa dứt lời.

Cơ thể Trương Huyền nằm trên đất đột nhiên run lên, mắt mở to!

Mặc dù chịu đựng đau đớn khắp cơ thể, hắn cố gắng đứng dậy.

“Ông chú...”

Trương Huyền cắn răng, nghiêng đầu nhỏ một ngụm máu, nhìn Lee Ok Dang không xa:

“Trận chiến này, vẫn chưa kết thúc đâu!”

Vừa nói dứt lời, Trương Huyền dồn hết sức lực, lao tới tấn công!

Thấy cảnh này, Lee Ok Dang ngẩn ra, nhìn Trương Huyền, trong lòng không khỏi xuất hiện một cảm giác kỳ lạ...

Cảnh tượng này... thật quen thuộc?

Suy nghĩ thoáng qua trong giây lát, Lee Ok Dang lập tức tỉnh táo lại, khoe miệng nhếch lên nụ cười tàn ác:

“Đúng vậy, vẫn chưa kết thúc!”

Nói xong, hắn nắm chặt tay trái, bước lên!

Cuộc chiến đẫm máu, chỉ vừa mới bắt đầu!

.....

Bên ngoài cửa chính khách sạn Green Star.

Một nhóm nhân viên vũ trang khách sạn đứng bên trái, bên phải là đội của Trương Huyền.

Đúng vậy, cả Chí Vĩ và Chris cũng có mặt ở đây.

Hiển nhiên, Lee Ok Dang đã dùng danh nghĩa của Ark để giải cứu hai người họ từ cảnh sát.

Về phần Lee Soo Jung và sát thủ nhỏ bị bắt làm con tin...

Lee Soo Jung không có mặt, còn sát thủ nhỏ thì ngồi ở bậc thềm khách sạn, mặt đầy ám ức nhìn hai bên đối đầu.

Nghe những tiếng động, Reeves cầm khẩu MCX liên tục liếc nhìn, lo lắng nói:

“Bên trong... thật sự không có vấn đề gì chứ?”

“Đừng phân tâm.”

John quỳ một gối trên đất, nắp sau nắp xe, khẩu súng không rời mắt khỏi đối phương, mắt vẫn chăm chăm khóa chặt kẻ địch trước mặt, không ngẩng đầu nói với Reeves:

“BOSS đã nói hắn có thể giải quyết, thì chúng ta phải tin tưởng hắn.”

“Nhưng vừa nãy hình như ta nghe thấy tiếng hét của BOSS mà?” Reeves nói.

Chí Vĩ và Chris nhìn nhau, cũng giơ tay nói: “Ta cũng nghe thấy.”

“Nhưng người hét không chỉ có BOSS đúng không?”

John cau mày, mặc dù trong lòng cũng lo lắng, nhưng hắn hiểu rõ, lúc này tinh thần đội ngũ không thể sụp đổ.

Vì vậy, từ đầu đến cuối hắn không thể hiện chút căng thẳng nào.

Lúc này, đám đông đối diện tản ra.

Một người phụ nữ trung niên mặc váy công sở, đeo kính, mặt nghiêm nghị, mang giày cao gót, từng bước tiến tới.

Đối mặt với họng súng của John và nhóm, Lâm Chi Anh vẫn giữ phong độ, khuôn mặt bình tĩnh nói:

Chương 471: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Các vị, vết thương của Hà thúc, bác sĩ của chúng ta đã xử lý, chỉ là gãy xương thôi, sẽ nhanh chóng hồi phục. Các vị có muốn tạm nghỉ ngơi một chút không, vì...”

Nói xong, Lâm Chi Anh liếc nhìn cửa khách sạn, tiếp tục:

“Đội trưởng của các vị, có vẻ cần thêm chút thời gian mới có thể bước ra... tất nhiên, với điều kiện là hẳn thực sự có thể ‘bước’ ra.”

“Ý người là gì?” John cau mày hỏi.

“Ý trên mặt chữ.”

Lâm Chi Anh thản nhiên nói:

“Có lẽ ông chưa hiểu rõ về BOSS của chúng ta, nhưng ta có thể nói rằng, nếu không dùng vũ khí tầm xa, người có thể thắng được hẳn một đối một trên thế giới này không nhiều.”

“Giỏi vậy sao?”

Ánh mắt Reeves lạnh lùng lại:

“Vậy không biết lát nữa ta có cơ hội lĩnh giáo không?”

“Reeves·Tris, ta đã nghe danh ông.”

Lâm Chi Anh nhìn Reeves, trong mắt lộ vẻ đánh giá và ngưỡng mộ:

“Theo ta được biết, ông từng xuất thân từ cơ quan an ninh tình báo quân sự Italy, từng là lính hải quân, sau đó gia nhập SISMI, làm đặc vụ SISMI, rồi mới trở thành lính đánh thuê

quốc tế... liệu có hơi phí tài không? Nếu ông có hứng thú, ta có thể giới thiệu cho ông một công việc tốt.”

“Người...!?” Reeves biến sắc.

Quá khứ của mình, thậm chí hẳn chưa bao giờ kể với Trương Huyền, người phụ nữ này sao lại biết?

Như đoán được sự kinh ngạc của Reeves, Lâm Chi Anh mỉm cười:

“Ark biết hết mọi thứ.”

Reeves bị Lâm Chi Anh chọc cười: “Còn biết hết mọi thứ? Vậy hỏi Ark biết ta sắp bắn một phát vào đầu người không?”

“Nếu ông muốn đồng đội của ông cũng giống ta... thì cứ việc.” Lâm Chi Anh đối mặt với họng súng, không chút sợ hãi.

Được rồi, lần này Reeves hoàn toàn bị người phụ nữ thông minh này làm cho khó xử.

Lúc này.

Cạch!

Âm thanh của khóa cửa từ phía cửa chính vang lên.

Nghe thấy tiếng động, tất cả mọi người đều nhìn về phía cửa, chờ đợi ‘người chiến thắng cuối cùng’ xuất hiện.

Khạch...

Khi cánh cửa gỗ dày nặng từ từ mở ra.

Lee Ok Dang mặt mày bầm tím, máu chảy khắp người, tay ôm cánh tay, thở dốc từng hơi, bước ra khỏi cửa.

Thấy cảnh này, mặt John và nhóm liền biến sắc, tay nắm chặt báng súng.

Còn Lâm Chi Anh, mặc dù hiện lên chút ngạc nhiên, dường như kinh ngạc tại sao Lee Ok Dang lại bị thương nặng

như vậy.

Nhưng dù sao kết quả cuối cùng cũng đúng như dự đoán của nàng.

Nàng mỉm cười định bước lên đỡ Lee Ok Dang, nhưng khi nhìn thấy một bóng dáng xuất hiện, nét mặt cô đột nhiên đông cứng, khó tin nhìn người vừa xuất hiện.

“Tránh ra chút, đại thúc, người che ta rồi...”

Trương Huyền, cũng toàn thân bị thương, ngay cả lưng cũng không thẳng được, một tay vịn cửa, bước ra từ, đứng cạnh Lee Ok Dang.

Lúc này, mặt John và nhóm từ tối chuyển sáng, đều lộ vẻ vui mừng!

“Đại ca!”

Chí Vĩ và Chris vội vàng chạy lên, mỗi người một bên đỡ Trương Huyền xuống bậc thềm.

“Ủm! Chậm thôi... ta gãy vài cái xương sườn...” Trương Huyền bị hai người đụng vào, đau đến méo mặt.

Lâm Chi Anh hơi chậm một bước, cũng lập tức phản ứng, chạy vài bước đỡ lấy Lee Ok Dang: “Thưa ngài, ngài không sao chứ?”

“Không sao, chỉ gãy một cánh tay, chỉ là vết thương ngoài da thôi.”

Lee Ok Dang mặt không đổi sắc, nhìn Trương Huyền đang từng bước chậm rãi xuống bậc thềm nói:

“Này, nhóc họ Trương.”

Nghe thấy, Trương Huyền dừng bước, quay đầu nhìn Lee Ok Dang: “

Gì thế?”

Lee Ok Dang mặt không biểu cảm, một áp lực vô hình, bao trùm lên tất cả mọi người.

Cảm giác căng thẳng như trời sắp đổ mưa, khiến mọi người đều nắm chặt vũ khí, sẵn sàng chiến đấu!

Nhưng...

“Người làm tốt lắm.”

Lee Ok Dang nở nụ cười, áp lực và căng thẳng lập tức tan biến.

Thấy vậy, Trương Huyền ngẩn ra, rồi cũng mỉm cười:

“Người cũng vậy, Lee đại thúc.”

Nói xong, trở về bên nhóm đồng đội.

“BOSS, người của Green Star đã đưa Hà thúc đi chữa trị, Mạo Khoa đi theo, chắc sẽ không có vấn đề...”

“Đại ca, Roy vừa gọi điện nói có chuyện...”

“Đại ca...”

Trên bậc thêm, nhìn Trương Huyền và nhóm đang nói chuyện.

Lee Ok Dang nhìn Lâm Chi Anh bên cạnh: “Thế nào rồi.”

“Trương Min Hyeon mất máu quá nhiều.” Lâm Chi Anh nói: “Nhưng bây giờ đã được cứu sống, không biết khi nào tỉnh lại, Choi Dong Uk không sao, bây giờ đã về nhà...”

“Ta hỏi họ à?” Lee Ok Dang hừ lạnh: “Ta hỏi Soo Jung, con bé có bị hoảng sợ không?”

Lâm Chi Anh cười: “Ngài còn không hiểu cháu gái mình sao? Nó từ nhỏ đã gan lì, chuyện hôm nay không làm nó sợ đâu, vừa rồi nó còn gọi điện hỏi tiếp chuyện cơ mà.”

“Chả giống mẹ nó chút nào, lại giống cha nó, nhưng cha nó đã nằm thực vật hơn chục năm rồi... Quả nhiên là di truyền thật sao?”

Lee Ok Dang lắc đầu, liếc nhìn Trương Huyền và nhóm, rồi hỏi: “Đúng rồi, chuyện ta giao cho người...”

“Xin lỗi, thưa ngài.” Mặt Lâm Chi Anh hiếm khi lộ vẻ xin lỗi: “Người của chúng ta đã tới nhanh nhất, nhưng... người của Tập đoàn Worle đến trước, đã mang người đi.”

“Vậy sao?” Lee Ok Dang ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng thở phào: “Đúng vậy, bắt hấn cũng không có ích gì với chúng ta, bọn họ mang đi thì cứ mang đi.”

Nói xong, Lee Ok Dang quay lại khách sạn, để lại một câu:

Chương 472: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Gọi bác sĩ đến, ta cần nối lại cánh tay.”

Lâm Chi Anh cúi người sâu trước bóng lưng Lee Ok Dang, cung kính nói:

“Vâng, thưa ngài.”

.....

Sáng hôm sau.

Trong phòng VIP của một bệnh viện tư nhân cao cấp ở Incheon.

“Thằng nhãi Arthur, vừa đến bến tàu, đã bị ta và người của ta khống chế, theo hẩn khai nhận, bác sĩ Wang và tài liệu thực sự bị hẩn cướp đi.

Tối qua, khoảng mười giờ, đội hành động của công ty đã xuất phát, khoảng nửa giờ trước, ta nhận được tin, họ đã tìm lại được cả người lẫn tài liệu, tức là, chuyện này đến đây là kết thúc...”

Ngồi bên giường Trương Huyền, Roy bận rộn gọt táo, một lúc sau, gọt xong đưa cho Trương Huyền đang nằm nghỉ mắt nói:

“Dù không phải các ngươi tìm lại, nhưng Scott tiên sinh nói rằng, công lao và nỗ lực của các ngươi là lớn nhất.”

“Vì vậy, ngoài việc chi trả toàn bộ chi phí y tế cho ngươi và Hà thúc, tám trăm ngàn cũng sẽ được phát như thường lệ.

Ngoài ra, nghe nói chuyện này đã kết thúc, Park tổng giám đốc của công ty CJ Biotechnology đã đặc biệt gọi điện đến.

Hắn nói rằng, theo như đã hứa từ ban đầu, hắn sẽ thêm hai trăm ngàn nữa như một lời cảm ơn cá nhân.”

“Park tổng giám đốc à...”

Trương Huyền mở mắt, nhận lấy quả táo mà Roy vừa gọt, cắn một miếng rồi nói: “Thành thật mà nói, ta vẫn cảm thấy hắn có vấn đề.”

“Hắn thực sự có vấn đề.”

Roy gật đầu:

“Nhiều tài sản của hắn có nguồn gốc không rõ ràng. Hôm qua, khi ta đến gặp nhóm điều tra bí mật, ta đã nhận được một thông tin.

Dường như hắn đang sử dụng các kênh của công ty để buôn lậu một số loại thuốc cấm.

Chỉ có điều, vì người từng nói với ta rằng, trong nhóm điều tra bí mật có thể có người của hắn.

Vì vậy công ty đã nói với ta rằng, thời gian này cứ tạm thời không động đến hắn.

Chờ một thời gian nữa, sẽ sắp xếp người đáng tin cậy hơn để điều tra kỹ lưỡng chuyện này.”

“Ừm, vậy là chuyện này không liên quan đến chúng ta đúng không?” Trương Huyền nhướn mày, cười khẩy.

“Không nói trước được, biết đâu khi đó Wilson lại gọi các người đến điều tra?” Roy cười đùa.

“Hahaha...”

Khi hai người đang cười nói, cửa phòng bệnh mở ra.

Chí Vĩ và Khoa mỗi người xách một túi lớn, từ bên ngoài đi vào.

“Yo, Roy, đến sớm vậy?” Chí Vĩ giơ tay chào Roy đang ngồi bên giường.

“Ta vội đến thăm một anh hùng bệnh nhân mà.” Roy cười.

Trương Huyền bên cạnh bắt lực xoa trán: “Bệnh nhân thì bệnh nhân, đừng thêm hai chữ anh hùng được không?”

“Haha, ta phải nói rằng, người xứng đáng với danh hiệu này, anh bạn.”

Roy vỗ vai Trương Huyền, đứng dậy: “Được rồi, ta không có nhiều thời gian, lát nữa còn có việc phải giải quyết, không thể ở lại lâu.”

Nói rồi, hắn thuận tay lấy hai quả chuối từ giỏ trái cây mang theo rồi rời khỏi phòng bệnh.

“Không ăn sáng rồi đi à? Ta mua nhiều đồ ăn nhẹ lắm.” Chí Vĩ gọi với theo Roy.

“Không, các người cứ từ từ mà thưởng thức.”

Thấy Roy rời đi, Chí Vĩ đặt túi đồ lên đầu giường, nói với Trương Huyền:

“Đại ca, ta vừa hỏi ở quầy y tá rồi, họ nói có thể kê thêm một giường ở đây, đến lúc đó chuyển Hà thúc sang, hai người ở chung một phòng bệnh sẽ an toàn hơn, hơn nữa chúng ta cũng đỡ phải chạy qua chạy lại hai nơi.”

“Được thôi, các người sắp xếp là được rồi...”

Trương Huyền vừa nói, vừa lấy từ túi ra hai hộp sữa: “Gãy xương thì phải bổ sung canxi trước.”

“Haha...” Chí Vĩ nhìn Trương Huyền cười hề hề.

Thấy vậy, Trương Huyền không khỏi trêu đùa: “Sao vậy? Cười vui thế? Nhìn ta bị thương thấy thích à?”

“Đâu có~”

Chí Vĩ cười toét miệng: “Chỉ là nhìn người bị thương, ta lại nhớ đến chuyện trước kia, đại ca người còn nhớ khi chúng ta mới gặp nhau không?”

Trương Huyền gật đầu: “Đất nước Miến Điện mà, sao có thể không nhớ, lúc đó chúng ta còn là ‘bạn tù’ mà.”

“Đúng vậy, thực lòng mà nói, đại ca, lần đầu tiên gặp người, ta thực sự có chút không tin tưởng.”

“Ồ? Thế sao sau này lại tin?”

“Vì lúc đó không còn cách nào khác.”

Chí Vĩ nhún vai:

“Ta không muốn thực sự phải ở lại cái địa ngục đó đến chết...”

Đám người đó thật vô nhân đạo!

Đại ca, người còn nhớ khi ta gặp người lần đầu, người toàn thân đều là vết roi đánh không?

Khi đó ta thấy mà kinh hãi, nghĩ rằng sau này có thể ta cũng sẽ rơi vào tình cảnh đó.”

Chí Vĩ nhớ lại mà vẫn sợ hãi.

Trương Huyền bật cười: “Haha...”

“Vì vậy, lúc đó ta cũng mất trí một chút... Haha, đại ca đừng nhìn ta như vậy, ta nói thật đấy.

Lúc đó nghe người nói có cách rời đi, ta mới quyết định đánh cược một phen.

Dù sao, chỉ dựa vào bản thân ta, thực sự là không thể nào thoát được.

Dù sao thì cũng bị đánh, chỉ bằng đánh cược một lần...

Nhưng sau đó, sự thật chứng minh rằng, ta đã đánh cược đúng.”

Nói rồi, Chí Vĩ nháy mắt và giơ ngón cái lên với Trương Huyền.

“Haha... nói nghe mà buồn nôn...” Trương Huyền xua tay: “Dù sao, mọi chuyện đã qua rồi.”

“Đúng vậy, tất cả đã qua rồi.”

Hai người nhìn nhau cười.

Khoảnh khắc sinh tử hôm qua, đã để lại trong lòng mọi thành viên đội một chút ảnh hưởng.

Chương 473: Tiêu Đề 《Ẩn》

Như lời Chí Vĩ vừa nói.

Trong từng câu chữ đều toát lên một thông điệp duy nhất...

Sống, thật tốt.

“Ồ đúng rồi!”

Chí Vĩ đột nhiên đập vào trán, bật dậy từ chỗ ngồi:

“Suýt chút nữa thì quên, mấy thứ này có một phần là mua cho Hà thúc, ta phải mang qua cho hắn ngay!”

Mạo Khoa, người ở lại chăm sóc đại ca! Ta đi một lát sẽ quay lại!”

Nói rồi, hắn xách một túi đồ, vội vàng chạy ra cửa.

“Tiểu tử này...”

Trương Huyền nhìn theo bóng lưng vụng về của Chí Vĩ, bất lực cười và lắc đầu.

Sau đó, quay sang Khoa, nói: “Mạo Khoa, vừa rồi người hình như không nói gì... sao vậy, trong lòng có chuyện gì?”

Khoa gật đầu, nhưng nhanh chóng lắc đầu, nói: “Đại ca, ta không có gì.”

“Từ khi quen người, ta đã biết người không biết nói dối.”

Trương Huyền cười mắng: “Có chuyện gì thì nói thẳng.”

“Cái này...”

Khoa ngượng ngùng gãi đầu, hỏi Trương Huyền: “Đại ca, vết thương của người... khoảng bao lâu thì khỏi?”

“Không biết.”

Trương Huyền lắc đầu: “Trước giờ ta chưa từng bị thương nặng như vậy, nên cũng không rõ khả năng hồi phục của cơ thể ra sao, sao vậy? Chuyện của người có liên quan đến vết thương của ta sao?”

“Ừm...”

Khoa lưỡng lự nói:

“Là thế này, ta đã ra ngoài khá lâu rồi, dù thường xuyên gọi điện về cho mẹ, nhưng trong lòng vẫn không yên, nên ta muốn hỏi xem, có thể về Bangkok một chuyến, thăm mẹ và chị gái ta không.”

“Thì ra là chuyện này, người muốn ta đi cùng người một chuyến, được thôi...”

Chưa nói hết câu, Khoa đã liên tục xua tay:

“Không không, đại ca người hiểu lắm rồi, ý ta là muốn nhân lúc người dưỡng thương xin nghỉ phép vài ngày, không nhiều, chỉ ba đến năm ngày, ta đi nhanh rồi về.”

Trương Huyền hiểu ra, liền gật đầu:

“Thế à, vậy không sao, người nên về thì cứ về, nhưng... thế này đi, lát nữa ta sẽ nói với Reeves, để hắn đi cùng người một chuyến.”

Nghe vậy, Khoa định từ chối, nhưng Trương Huyền nói:

“Đường xa, lại thêm Bangkok bên đó chúng ta cũng không thiếu kẻ thù, nếu chỉ có mình người, ta không yên tâm.

Được rồi, cứ quyết định vậy đi!

Người xuống lầu gặp Hà thúc một chuyến, nói chuyện này với hắn.

Chỗ ta không cần phải trông, dù ta có bị thương, cũng không phải người bình thường có thể đối phó được.”

“VẬY... cảm ơn đại ca.” Khoa mỉm cười.

Nhìn theo bóng lưng Khoa rời khỏi phòng bệnh, Trương Huyền đột nhiên chú ý thấy, góc áo của Khoa có hai sợi chỉ lòi ra.

Suy nghĩ một lúc, hắn rút điện thoại ra, gọi cho Hà thúc.

“Alo? Trương ca? Dậy sớm vậy? Đúng rồi, tiểu tử Chí Vĩ vừa đến chỗ ta, mang theo nhiều đồ ăn lắm, chỗ người đủ không? Nếu không đủ để ta bảo nó mang thêm lên?”

“Đủ rồi, vừa rồi Roy còn mang đến một giỏ trái cây, dù chuối đã bị hắn ăn hết... Hà thúc à, tình hình thương tích của người thế nào? Có di chuyển được không?”

Hà thúc cười: “Thương tích của người nặng hơn ta nhiều, ta chỉ là chân tay có chút khó khăn, trong thời gian ngắn không thể xuống giường đi lại, tinh thần thì không tệ, sao vậy, có chuyện gì?”

“Đúng, Hà thúc, Mạo Khoa dự định mấy ngày tới sẽ về Bangkok, lát nữa người đưa hắn ít tiền, trừ vào tài khoản của ta, bao nhiêu người quyết định.

Tiểu tử này, mỗi lần tính tiền đều keo kiệt không dám tiêu, ngay cả mua hai bộ quần áo đắt tiền cũng không chịu.”

“Được, ta biết rồi, còn gì nữa không?”

“Còn nữa, phía Tập đoàn Worle đã xác nhận, nhiệm vụ của chúng ta đến nay coi như đã hoàn thành.

Ngoài tám trăm ngàn tiền thưởng cơ bản, tổng giám đốc Park của công ty CJ Biotechnology còn thêm hai trăm ngàn.

Lát nữa người tính toán xem, sau khi trừ thuế mỗi người được bao nhiêu, nhanh chóng chuyển vào tài khoản của họ...”

...

Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Chớp mắt đã hai ngày trôi qua.

Trong hai ngày này, Khoa và Reeves đã bay về Bangkok, mỗi tối đều gọi điện báo bình an.

Theo lời Khoa, tình trạng của chị gái hẳn đã khá hơn nhiều so với trước, nhưng mẹ hẳn lại gầy đi đáng kể.

Tuy nhiên, khi nghe nói con trai mình theo một ông chủ rất lợi hại, bà lập tức phấn chấn hẳn lên, cương quyết đòi nói chuyện với Trương Huyền để cảm ơn.

Trương Huyền không còn cách nào, đành phải cẩn răng trò chuyện với mẹ Khoa hơn một giờ đồng hồ.

Nếu không phải Khoa nói chị gái cần nghỉ ngơi, có lẽ mẹ hẳn còn kéo Trương Huyền nói chuyện thêm một lúc nữa.

Nói chung, sau khi họ trở về Bangkok, mọi thứ đều ổn.

Hơn nữa, theo lời Khoa, hình như nhà họ Tiền ở Bangkok đã phá sản cách đây một tháng.

Dù không có thông tin cụ thể, nhưng có vẻ như, đó là do một tập đoàn nước ngoài mạnh mẽ gây ra...

Ban đầu suy đoán... là Tập đoàn Worle đã thực hiện cấm vận kinh tế đối với nhà họ Tiền.

Nghĩ lại cũng đúng, tuy Scott tiên sinh là người hòa nhã khiêm tốn, nhưng chưa bao giờ là người lương thiện.

Nhà họ Tiền trước đó đã gây khó dễ cho hấn như vậy, làm sao hấn có thể không trả đũa?

Với năng lực của Tập đoàn Worle, dù Scott tiên sinh không trực tiếp ra tay, chỉ cần dặn dò Wilson vài câu, cũng đủ để nhà họ Tiền gặp khó khăn rồi.

Dù sao, theo lời Chí Vĩ, nhà họ Tiền đáng bị trừng phạt, phá sản đã là nhẹ rồi.

Nếu đổi lại là họ, có lẽ không chỉ đơn giản là phá sản.

Chương 474: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền cũng đồng ý với điều đó.

Ngoài những chuyện này ra.

Trương Huyền khá ngạc nhiên khi nhận thấy, tốc độ hồi phục của mình nhanh hơn nhiều so với dự kiến.

Ngay cả bác sĩ phụ trách Trương Huyền cũng không khỏi kinh ngạc khi nhìn thấy hắn.

Chỉ mới hai ngày.

Từ chỗ nằm trên giường bệnh, đi vệ sinh cũng khó khăn, giờ hắn đã có thể xách giá treo dịch truyền đi khắp bệnh viện.

Còn tại sao phải xách cái giá treo đó...

Chủ yếu vì y tá không cho phép xách súng trường, nên Trương Huyền đành chọn một thứ có chiều dài và trọng lượng tương đương.

Dù bây giờ dùng lực vẫn còn đau nhói cục bộ, nhưng cơ bản đã có thể tự do di chuyển.

“Hà thúc, chân ngươi bao giờ mới khỏi?”

Nhìn Trương Huyền đang tập luyện phục hồi, lần nữa đi ngang qua cửa phòng bệnh, Chí Vĩ chống cằm vào tủ đầu giường, không nhìn được hỏi Hà thúc đang nằm trên giường đọc báo.

Hà thúc co giật khóe mắt, đầy đầu hắc tuyến.

Trong hai ngày qua, mỗi ngày hắn đều nghe những câu hỏi tương tự.

John, người giúp lấy nước: “Hà thúc, chân ngươi vẫn chưa khỏi à?”

Chris, người tập chống đẩy bên giường bệnh: “Hà thúc, đều uống cùng một loại sữa, tại sao đại ca hồi phục nhanh vậy? Ngươi uống thêm vài chai nữa đi? Ta nhường cả phần của ta cho ngươi.”

Y tá thay băng mỗi ngày: “Hà tiên sinh, bạn của ông hồi phục nhanh thật, so với ông thì ông đúng là người bình thường.”

Là người bình thường thật là có lỗi quá...

Nói tóm lại, rất phiền.

Vì vậy, Hà thúc lật người, định làm như không nghe thấy.

“Hà thúc, Hà thúc?”

Chí Vĩ gọi hai tiếng, thấy Hà thúc không để ý đến mình, hắn cười khì khì.

Nói đùa, làm sao hắn không biết vấn đề này rất đậm tâm Hà thúc?

Hắn vừa hỏi như vậy là có ý đồ cả!

“Ừm ~ để ta xem, hôm nay có chuyện gì mới mẻ không nào...”

Chí Vĩ mở điện thoại, đăng nhập vào trang web của Ark, duyệt qua những bí mật thế giới gần đây.

Dù bọn họ không mấy ưa thích Ark, thái độ từ đầu đến cuối đều là đối địch.

Nhưng không thể phủ nhận rằng, Ark rất đáng hài lòng về độ kịp thời và phong phú của thông tin.

Nhiều vụ án lớn trên thế giới, ở đây, cơ bản đều có thể tìm thấy người trong cuộc hoặc các tin đồn khác nhau.

“He, đây chẳng phải là ngôi sao Oscar nào đó sao? Hóa ra đằng sau lại lộn xộn thế này?”

“Trời đất, tổng thống của một quốc gia phát triển lại có những chuyện thế này à?”

“Á, đây không phải là...”

Khi Chí Vĩ đang mải mê lướt qua những tin đồn và sự kiện thú vị, hần bỗng nhìn thấy một thông báo mới cập nhật.

“Về việc hủy bỏ chi nhánh ‘Vườn Nam Bộ’ tại Incheon, Nam Hàn”

“Vườn Nam Bộ? Bị hủy bỏ rồi à? Hóa ra chi nhánh của Ark không phải là vĩnh viễn?”

Nhìn thông báo này, Chí Vĩ kinh ngạc.

Nghe thấy chuyện này, Hà thúc quay lại, ghé mắt nhìn vào điện thoại của Chí Vĩ: “Đúng là vậy.”

Chí Vĩ nói: “Trước đây đại ca không nói, hần có quen biết người ở Vườn Nam Bộ sao? Việc này có liên quan đến người quen của đại ca không?”

Đang nói, Trương Huyền từ bên ngoài bước vào.

“Đại ca, nhìn cái này đi!”

Chí Vĩ đưa điện thoại cho Trương Huyền.

Trương Huyền nhìn qua một cái rồi nói: “Chuyện này ta biết từ lâu rồi.”

“Ồ?”

“Câu lạc bộ Vườn Nam Bộ này, trước đây đã xảy ra một số chuyện...”

Trương Huyền ngồi xuống giường bệnh, rót một cốc nước ấm, từ từ kể lại chuyện đã xảy ra cách đây hai mươi năm cho Chí Vĩ nghe.

Tuy nhiên, vì dòng lịch sử trong phó bản và dòng lịch sử thực tế khác nhau, nên Trương Huyền không kể chi tiết, chỉ kể sơ lược một số chuyện đã xảy ra năm đó.

“Có chuyện như vậy à.”

Chí Vĩ ngạc nhiên: “Vậy thì xem ra Ark cũng không phải là vững chắc một khối nhỉ? Nhưng nghĩ lại cũng đúng, trên thế giới có nhiều chi nhánh như vậy, mỗi chi nhánh đều có một quản lý, Ark làm sao quản lý nổi.”

“Đúng vậy.” Trương Huyền gật đầu: “Vì thế, quyền lực của các quản lý khu vực này phần lớn không nhỏ, hơn nữa, khi họ đã trở thành quản lý, cũng không dễ dàng từ bỏ quyền lực này trong nhiều năm.”

Hà thúc nghe vậy, dường như hiểu ra điều gì đó, hỏi: “Vậy đại ca đã nghe thấy gì sao?”

“Ừm... phải nói sao nhỉ, đúng là ta có biết một chút.”

Trương Huyền nhìn đồng hồ trên tường: “Chắc là sắp đến giờ rồi, chút nữa ta phải ra ngoài, đi gặp... có lẽ là một người bạn cũ, nhìn hắn lần cuối.”

Dù nói, Trương Huyền và Chesterton không có nhiều giao thoa.

Nhưng dù gì, Chesterton dù trong phó bản hay thực tế, cũng đã thực sự giúp đỡ ta.

Hiện giờ thông báo của Ark đã được phát hành, điều này cũng có nghĩa là, người của Ark chắc đã bắt đầu hành động.

Bây giờ chạy qua đó... có lẽ có thể giúp được Chesterton một chút, tiện thể tiễn đưa hắn.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền mở tủ quần áo bên cạnh, lấy ra một chiếc áo chống đạn mềm.

Thấy vậy, Hà thúc nhú mày nói:

“Trương ca? Người này... thương tích chưa lành hẳn, bây giờ chạy ra ngoài e rằng không thích hợp lắm, bạn cũ của người có nguy hiểm gì không?”

“Nguy hiểm à...” Trương Huyền suy nghĩ, lắc đầu: “Không tính là nguy hiểm, cho dù thật sự có nguy hiểm, đó cũng là do hắn tự tạo ra.”

Chương 475: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Vậy người qua đó làm gì?”

“Yên tâm đi.”

Trương Huyền vừa cởi bộ đồ bệnh nhân ra, vừa mặc áo chống đạn, rồi thay đồ thường:

“Ta biết tự lượng sức mình, có thể không động thủ, tuyệt đối không động thủ, lần này qua đó, phần lớn là chỉ để xem một màn pháo hoa.”

“Cái này...”

Thấy Trương Huyền đã quyết tâm, Hà thúc và Chí Vĩ nhìn nhau, cũng không nói gì thêm.

Họ biết tính của Trương Huyền, chuyện đã quyết định, chưa bao giờ từ bỏ vì sự can ngăn của người khác.

Nhìn Trương Huyền nhét một khẩu súng vào bao súng giấu ở thắt lưng, lại nhét vài băng đạn vào túi áo...

Hà thúc lấy điện thoại ra, gửi cho John một tin nhắn.

...

“Thời gian... gần đến rồi.”

Đứng trong sảnh cầu lạc bộ trống trải, Chesterton chống gậy, nhìn quanh mọi thứ.

Như muốn khắc sâu vào lòng từng viên gạch, từng bức tranh ở đây.

“Thưa ông, nhân viên trong khách sạn đã rời đi hết.”

Trợ lý đi đến bên cạnh Chesterton, cung kính nói: “Ngoài ra, tất cả các vị trí trong câu lạc bộ đã được đặt pháo hoa và thuốc nổ.”

“Cảm ơn người...”

Chesterton quay lại, nhìn trợ lý với khuôn mặt cũng đầy nếp nhăn: “Người theo ta... đã ba mươi năm rồi nhỉ?”

“Ba mươi một năm, một tháng, bảy ngày, thưa ông.”

Khóe mắt trợ lý ngấn lệ, nhưng động tác và giọng nói vẫn giữ nguyên vẻ lịch sự thường ngày.

“Vậy xem ra, ta làm quản lý câu lạc bộ này cũng đã ba mươi một năm rồi à...”

Chesterton thở dài, nhìn lên mái vòm của sảnh, dưới ánh đèn chùm rực rỡ, ánh lên đôi mắt đầy mệt mỏi:

“Những năm qua... thật mệt mỏi.”

Thời gian trôi nhanh, chẳng mấy chốc đã đến buổi chiều.

Vườn Nam Bộ, đã lạnh lẽo và yên tĩnh nhiều năm, nay lại đông đúc trở lại.

Hơn mười chiếc xe sang đậu trước cửa, dưới tấm biển khắc chữ Vườn Nam Bộ, hai mươi mấy người nam nữ mặc vest sang trọng, tụ tập ở đó.

Trên khuôn mặt mỗi người đều nở nụ cười, ly rượu vang trong tay phản chiếu ánh sáng đỏ rực rỡ.

“Từ khi Vườn Nam Bộ được thành lập đến nay, đã có ba mươi một năm, và với tư cách là quản lý Vườn Nam Bộ, Chesterton cũng đã ngồi ở vị trí này suốt ba mươi một năm.”

“Ngay cả trong Ark, không có nhiều quản lý có nhiệm kỳ dài hơn Chesterton, nhưng...”

“Hôm nay, chúng ta sẽ chứng kiến một lão nhân về hưu, chứng kiến dấu chấm hết của một thời đại.”

“Quý ông và quý bà, hãy nâng cốc chúc mừng nào.”

Một chàng trai trẻ có gương mặt khôi ngô đứng dưới tấm biển, nâng cao ly rượu trong tay.

Xung quanh, nam nữ đồng loạt hò reo, uống cạn ly rượu.

Đây là sự tôn trọng cuối cùng mà Ark dành cho Chesterton.

So với việc kết thúc trong im lặng, có lẽ...

Tổ chức một buổi lễ tiễn đưa như thế này, dễ chấp nhận hơn?

Chỉ là...

Những tiếng cười vui vẻ như thế này, trong tai Chesterton, thật chói tai.

Đứng trên tầng cao nhất của cầu lạc bộ, nhìn xuống đám người ngu ngốc bên dưới nâng cốc chúc tụng mình, khuôn mặt già nua của Chesterton tràn đầy u ám.

“Còn hơn nửa giờ nữa, thưa ông.”

Trợ lý đứng sau Chesterton, giọng điệu bình tĩnh: “Bom hẹn giờ đã được cài đặt, chỉ chờ đến phút cuối cùng trước khi cầu lạc bộ bị hủy bỏ.”

“Ừm...” Chesterton từ từ quay người lại, cơ thể già nua suy yếu khiến hắn chỉ đứng thôi cũng đã bắt đầu run rẩy.

Thấy vậy, trợ lý bước tới, đỡ Chesterton ngồi xuống ghế sofa.

“Họ chẳng biết gì, cũng chẳng quan tâm gì, giẫm lên xác Cụ Nhân mà chúc mừng? Họ uống không phải là rượu vang, mà là máu, máu của ta...”

Đôi mắt của Chesterton mờ mịt, miệng không ngừng lẩm bẩm, tố cáo sự độc ác của đám người bên dưới.

Còn trợ lý thì lặng lẽ lắng nghe bên cạnh.

Một lúc lâu sau, Chesterton thở dốc, ngừng chửi rủa.

Không biết có phải vì biết mình sắp chết, cơ thể của Chesterton trong ba ngày ngắn ngủi đã yếu đi trông thấy.

Chỉ nói chuyện trong chốc lát đã mệt mỗi thở hỗn hển.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Chesterton hỏi: “Bạch Sư đó đâu rồi? Nghe nói, gần đây hắn làm được một chuyện lớn? Là giúp Green Star à?”

“Bạch Sư tiên sinh vẫn giữ lời hứa.” Trợ lý nói: “Những ngày gần đây không hề tới gần chúng ta, còn chuyện của Green Star... là vì cháu gái của Ông Lee Ok Dang bị bắt cóc, nên Lee tiên sinh mới tìm đến Bạch Sư tiên sinh.”

“Hừ.” Chesterton khinh miệt hừ lạnh: “Gã đó chỉ được cái to xác vô dụng...”

Thực ra, Chesterton và Lee Ok Dang không hơn kém nhau bao nhiêu tuổi, về cơ bản là cùng thế hệ.

Chỉ có điều, hiện giờ Chesterton đã già yếu, còn Lee Ok Dang vẫn mạnh mẽ như trâu.

“Ngay cả người thân của mình cũng không bảo vệ được...” Chesterton lạnh lùng nói: “Nếu đặt vào hai mươi năm trước, cả Incheon ai dám động đến người thân cận của ta?”

“Đó là đương nhiên.” Trợ lý gật đầu: “Danh tiếng của ngài năm đó, cả Nam Hàn đều vang dội.”

“Hừ hừ...”

Khi Chesterton đang hồi tưởng về những vinh quang trong quá khứ của mình, dưới lầu lại truyền đến tiếng ồn ào.

“Bọn họ uống rượu cũng không yên được sao?” Chesterton bực mình phàn nàn.

Trợ lý bước tới nhìn ra ngoài, một chiếc SUV màu trắng từ cổng lớn lái vào, dừng lại bên cạnh đám người.

Cửa xe mở ra.

Bốn bóng người từ trên xe bước xuống, dẫn đầu chính là Bạch Sư!

Chương 476: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đây là...”

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Bạch Sư và ba người đi cùng, sắc mặt trợ lý lập tức thay đổi!

Với tư cách là tâm phúc của Chesterton, mặc dù đã lâu không tiếp xúc với các vấn đề của Ark, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn không quan tâm đến một số tin tức và thông báo của Ark.

“Ngọc Quỷ, Nhện Xanh và... Tận Thế Cự Nhân!”

Ngoài Bạch Sư ra, ba người kia đều là Thi Hành Giả của Ark.

Mặc dù danh tiếng và thực lực không bằng Bạch Sư, nhưng chỉ cần là Thi Hành Giả, nhất định phải có chút thực lực.

Mặc dù biểu hiện hơi kinh ngạc, nhưng hắn vẫn nhanh chóng chạy về, báo cáo tình hình này cho Chesterton.

“Cái gì?”

Quả nhiên, ngay cả Chesterton, khi nghe thấy có tới bốn Thi Hành Giả đến, sắc mặt cũng lập tức đen lại.

“Bạch Sư khốn kiếp này... không giữ lời!”

Chesterton nghiêng răng nghiêng lợi, con mắt còn lại mơ hồ bắt đầu đau nhức, tất cả...

Như quay trở lại đêm hôm đó hai mươi năm trước.

“Thưa ông, ta sẽ gọi điện ngay.”

“Đợi đã!”

Khi trợ lý đang vội vã gọi điện cho người, Chesterton lên tiếng ngăn lại.

Trợ lý khó hiểu quay lại nhìn, chỉ thấy Chesterton mặt mày lạnh lùng:

“Gọi lũ vô dụng đó tới cũng vô ích, họ là Thi Hành Giả, người thật sự nghĩ rằng, lực lượng hiện tại của chúng ta, có thể đồng thời ngăn cản bốn Thi Hành Giả sao?”

“Nhưng...”

Mắt trợ lý ánh lên sự thất vọng, nhưng vẫn không cam lòng: “Chẳng lẽ chúng ta chỉ biết đứng nhìn sao?”

“Gọi cặp song sinh trở về, ngoài ra... mời bốn người đó lên.” Chesterton phát tay, ngồi trên sofa, mặc dù cơ thể khom khom, nhưng lại toát ra vẻ mạnh mẽ.

Dường như...

Hắn đã trở lại thời thanh niên oai hùng, không sợ hãi bất cứ điều gì.

Khi thấy Chesterton tự tin ngạo mạn như vậy, trợ lý vốn có chút hoảng loạn cũng bất ngờ trở nên bình tĩnh, hít thở sâu vài hơi để trấn tĩnh lại, rồi cúi người nói: “Vâng, thưa ông.”

Nói xong, trợ lý liền quay người đi xuống lầu.

...

“Tin tức có chính xác không, Ngọc Quỷ?”

Liếc nhìn nhóm người Ark đang bối rối trước mặt, gã đàn ông da trắng cao lớn như tòa tháp, khoanh tay trước ngực, chẳng thèm để ý đến họ mà quay sang nhìn Ngọc Quỷ đứng cạnh, thấp hơn hẳn hai cái đầu.

Ngọc Quỷ cười nhẹ, giơ tay chào vài cô gái trong đám đông, không thèm ngẩng đầu lên nói:

“Hắn không hiểu Chesterton rồi, Titan, hắn là người cương trực, dù cho trụ sở chính có cho hắn đủ thể diện, hắn cũng sẽ coi đó là sự sỉ nhục. Bắt hắn ngoan ngoãn chờ bị tước đoạt mọi thứ, thà giết hắn đi còn dễ hơn... đúng không? Lão sư tử?”

Bạch Sư đứng yên lặng, nhìn vào tấm bia giả sơn khắc chữ “Vườn Nam Bộ” phía xa.

Lần cuối cùng hắn đến đây đã là hai mươi năm trước, giờ trở lại nơi này, không tránh khỏi những ký ức ứa về.

Thấy Bạch Sư không để ý đến mình, Ngọc Quỷ nhún vai, không bận tâm, cười bước lên trước, nói với đám nhân viên:

“Các vị, tạm đặt ly rượu xuống đi, việc ở đây đã xong, bây giờ là phần việc của chúng ta. Các người có thể về rồi, Nhện Xanh, cho họ xem lệnh điều động tạm thời của trụ sở chính.”

Vừa dứt lời, Nhện Xanh đứng im lặng nãy giờ liền lấy ra một tấm thẻ nhỏ từ túi áo, lắc lắc rồi thu lại.

Dù không thấy rõ tấm thẻ ghi gì, nhưng đám nhân viên này không ngốc.

Bốn Thi Hành Giả cùng xuất hiện, rõ ràng là sắp có chuyện lớn xảy ra.

Vì vậy, họ không hỏi nhiều, vội vã lên xe rời khỏi.

Rất nhanh, sân vườn trở nên trống trải.

Chỉ còn lại Bạch Sư và ba người kia.

“Bạch Sư tiên sinh.”

Trợ lý bước ra từ cửa câu lạc bộ, nhìn bốn người trước mặt, bình tĩnh nói: “Còn có Ngọc Quỷ tiên sinh, Nhện Xanh tiên

sinh, và Tận Thế Cự Nhân tiên sinh... Ông nhà ta mời các vị lên lầu.”

“Ngươi là trợ lý mà Ark phái cho Chesterton năm đó à?”

Ngọc Quỷ cười như không cười nhìn trợ lý: “Ta đã nghe nói về ngươi, chỉ là... ngươi hình như quên ai mới là chủ nhân thực sự của ngươi.”

...

Nụ cười trên mặt trợ lý dần tắt, liếc nhìn Ngọc Quỷ, không đáp lại, quay sang chào Bạch Sư:

“Bạch Sư tiên sinh, đã mấy ngày không gặp, Chesterton tiên sinh muốn gửi lời hỏi thăm ngài, sức khỏe ngài dạo này thế nào?”

Ồ?

Ngọc Quỷ và hai người kia ngạc nhiên nhìn Bạch Sư.

Hóa ra Bạch Sư còn có tiếp xúc riêng với Chesterton?

Nhưng... trụ sở chính chẳng phải đã cấm họ đến Vườn Nam Bộ trước hôm nay sao?

Trước ánh mắt nghi ngờ của ba người, có lẽ vì khinh thường, Bạch Sư không giải thích, lạnh lùng nói: “Dẫn đường đi.”

“Vâng, mời các vị.”

...

“Ta đây không bị lộ chứ nhỉ...”

Nhìn Bạch Sư và ba người đi vào Vườn Nam Bộ, Trương Huyền đặt ống nhòm xuống, nói.

“Không ngờ Bạch Sư lại đang ở Incheon, chuyện này thật khó xử... Hy vọng lão Chesterton không bị tức chết.”

Thật ra, Trương Huyền không ngờ Bạch Sur là người hay di chuyển, vừa mới ở Ấn Độ đã chạy sang Nam Hàn.

Trương Huyền muốn thầm khen Bạch Sur là người chăm chỉ nhất thế giới.

“Cả Ngọc Quý cũng ở đây, xem ra hai người kia cũng là Thi Hành Giả? Chuyện này không dễ giải quyết rồi...”

Trương Huyền đã quan sát từ trước.

Ngoài kho vũ khí ngầm và bãi đỗ xe mà hắn không thấy được, còn lại Vườn Nam Bộ là một “thành phố trống”.

Chương 477: Tiêu Đề 《Ẩn》

Không biết lão Chesterton có thể ứng phó được không.

Thật ra, Trương Huyền hồi hận vì không mang theo đủ thiết bị.

Hiện tại hắn chỉ có áo chống đạn mềm và một khẩu súng lục, bốn băng đạn dự phòng.

Chùng đó thiết bị làm hắn cảm thấy thiếu an toàn.

“Hay là... thôi về đi.”

Nói rồi, Trương Huyền lại cầm ống nhòm lên.

Trong ống kính.

Người đàn ông già nua ngồi trên ghế sofa, cố gắng thẳng lưng, giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng.

Như đang thầm nói điều gì đó...

...

“Thưa ông, Bạch Sư tiên sinh đã đến.”

Giọng của trợ lý khiến Chesterton từ từ mở mắt, nhìn bóng người bước ra từ thang máy.

Khác với lần trước gặp Bạch Sư, lần này trong mắt Chesterton chỉ còn lại sự lạnh lẽo.

“Chesterton...”

Bạch Sư nhận thấy sự hận thù của Chesterton đối với mình, bước chân khựng lại một chút, nhưng nhanh chóng trở lại bình

thường, ngồi thẳng trên ghế sofa đối diện Chesterton.

“Wow... xem ai đây? Đây không phải là Thi Hành Giả của Ark, Bạch Sư tiên sinh sao? Bạch Sư tiên sinh, hôm nay đến đây có việc gì? Tìm ta để hỏi thông tin vô dụng nào đó... hay là để lấy đi con mắt còn lại của ta? Lần này, có cần ta tự mình ra tay không?”

Sự chế giễu của Chesterton không làm Bạch Sư dao động.

Hắn lấy ra hai tờ giấy in biểu tượng Ark, đặt lên bàn, đẩy về phía Chesterton:

“Theo quyết định của hội đồng, Chesterton tiên sinh, chi nhánh Vườn Nam Bộ sẽ chính thức đóng cửa lúc sáu giờ chiều hôm nay, nhưng vì một số lý do, phải đóng cửa sớm hơn nửa giờ. Ông, với tư cách là quản lý chi nhánh, cũng sẽ từ chức cùng lúc. Xét đến tuổi tác của ông, tổ chức quyết định cấp cho ông một thỏa thuận nghỉ hưu, các điều kiện đều ghi trên đó, ông xem và ký đi.”

Chesterton không thèm nhìn hai tờ giấy đó, liếc sang Ngọc Quỷ và ba người kia, cười lạnh:

“Vậy... đây là nghi thức cuối cùng các người chuẩn bị cho ta? Bốn Thi Hành Giả... Haha, đúng là không nhỏ, thực ra, ta không thích đám người ồn ào dưới lầu, tất nhiên, ta cũng không thích các người.”

Thấy Chesterton rõ ràng không muốn hợp tác, Tận Thế Cự Nhân trầm giọng:

“Lão già, ký đi, nếu ta phải ép tay ông ký, thì ông sẽ mất đi chút thể diện cuối cùng.”

“Thể diện cuối cùng?”

Chesterton thu lại nụ cười, ngón tay cái bật nắp cây gậy, lộ ra một nút đỏ, ánh mắt trở nên lạnh lẽo: “Thể diện cuối cùng

của ta, ta sẽ tự mình giành lấy, không cần ai ban ơn!”

Nhưng...

Bạch Sư và ba người kia chỉ im lặng nhìn Chesterton, không để ý đến ngón tay cái đang đặt trên nút đỏ của hắn.

Vài giây trôi qua.

“Phụt...”

Tiếng cười vang lên, mọi người nhìn về phía phát ra tiếng cười.

“À, xin lỗi.”

Ngọc Quỷ che miệng cười: “Ta chỉ nghĩ đến vài chuyện vui, tiếp tục đi, Chesterton tiên sinh, tiếp tục đi.”

Nghe vậy, mắt Chesterton giật giật, vô thức nhìn về phía Bạch Sư.

Dù sao hắn cũng đã tiết lộ kế hoạch cho “Bạch Sư”, giờ Bạch Sư xuất hiện, khó mà không khiến hắn nghi ngờ liệu Bạch Sư có làm gì trong quá trình này không.

Nhưng, không đúng.

Người chịu trách nhiệm đặt thuốc nổ không phải là người ngoài, chính là trợ lý của hắn, hơn nữa hắn đã kiểm tra trước rồi mà...

Nghĩ đến đây, mắt Chesterton mở to, ánh nhìn chuyển sang trợ lý đứng bên cạnh.

Lúc này, trợ lý không giấu nổi sự hối hận: “Xin lỗi... thưa ông.”

Àm!

Trong đầu Chesterton, một tia sét đột ngột vang lên!

“Người... người...”

Chesterton run rẩy chỉ tay vào trợ lý của mình, mặt đầy vẻ không thể tin được.

“Ta cứ nghĩ họ sẽ cho ông một cơ hội cuối cùng, thưa ông, ta cứ nghĩ họ sẽ thương xót ông...”

Trong mấy chục năm qua, Chesterton đã trải qua không ít lần phản bội.

Có lúc hắn phản bội người khác, có lúc người khác phản bội hắn.

Với những chuyện như vậy, hắn đã quen rồi.

Theo hắn, phản bội chỉ là chọn lợi ích tốt hơn mà thôi.

Nhưng...

Hắn không thể ngờ rằng.

Trong nửa giờ cuối cùng của đời mình, hắn lại bị phản bội bởi người đã theo hắn mấy chục năm, thậm chí sẵn sàng chết cùng hắn...

“Tại sao... Bill...”

Từ lúc Bạch Sư đến, Chesterton luôn cố gắng giữ thẳng lưng, duy trì hình ảnh của mình, lần đầu tiên hắn cảm thấy như bị rút đi một đoạn xương sống.

Lúc này, hắn không kìm được mà cúi gập lưng.

Bill, đó là tên của trợ lý hắn.

Thật ra, nhiều năm qua hắn ít khi gọi tên Bill, vì hắn đã quen với cảm giác Bill luôn ở trong tầm mắt của mình.

Chỉ cần một ánh mắt, một cử chỉ, Bill sẽ hiểu hắn muốn gì.

Nhưng...

Không hiểu sao, giờ nhìn Bill, hắn lại cảm thấy xa cách và lạ lẫm đến sợ.

“Xin lỗi, thưa ông...”

Bill cũng không dễ chịu hơn Chesterton là bao.

Sự trung thành của hắn với Chesterton là thật, nhưng chính vì sự trung thành đó, hắn không đành lòng nhìn Chesterton chết đi.

Vì vậy, khi Chesterton quyết định kết thúc cuộc đời huyền thoại của mình bằng ngọn lửa bùng nổ...

Hắn đã tìm đến hội đồng Ark.

Hắn nghĩ rằng, chỉ cần quỳ xuống, nghiền nát lòng tự tôn của mình, trình bày tất cả mọi thứ.

Các nghị viên sẽ cho Chesterton một cái kết xứng đáng, nhưng...

Khi thấy Bạch Sư và bốn Thi Hành Giả khác xuất hiện, hắn biết...

Hắn đã đánh cược sai.

Lòng tự tôn của con người, trong mắt họ, chẳng có giá trị gì.

Chương 478: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn là vậy, Chesterton cũng vậy.

“Vậy... ông còn gì muốn nói không?”

Bạch Sư lấy ra một cây bút, đưa cho Chesterton.

Nhìn người đàn ông già nua trước mặt, bỗng chốc như đã già thêm mấy chục tuổi, gần như sắp chết, lòng hắn cũng có chút cảm thán.

Nếu nhớ không nhầm...

Chesterton và hắn cùng tuổi.

Nhìn hai tờ giấy trên bàn, Chesterton run rẩy cầm lấy cây bút Bạch Sư đưa.

Nhưng khi hắn định cầm hai tờ thỏa thuận đó.

Bill cuối cùng không thể kìm nén cảm xúc!

“Không!”

Hắn giật lấy hai tờ thỏa thuận, tức giận vò nát trong tay, đôi mắt đỏ ngầu nhìn Bạch Sư và ba người:

“Các ngươi không thể làm vậy! Chesterton tiên sinh đã làm việc cho Ark mấy chục năm, các ngươi không thể đối xử với hắn như vậy! Ta muốn gặp Ludwig...”

Lúc này, Bill hoàn toàn vứt bỏ lễ nghi của một quý ông mà hắn đã giữ gìn suốt mấy chục năm qua.

Hắn như một kẻ điên, điên cuồng lớn tiếng tố cáo sự bất công của Ark.

“Tên này đúng là điên rồi.”

Tên Tận Thế Cự Nhân đã hơi mất kiên nhẫn và cuối cùng quyết định không chờ đợi thêm.

Hắn bước tới, chuẩn bị đè Bill xuống đất.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc này!

Pằng!!!

Một tiếng súng vang lên!

Lời mắng nhiếc của Bill cũng ngay lập tức im bật, toàn thân hắn ngã sầm xuống đất!

Không kịp để mọi người phản ứng!

Pằng!!!

Lại thêm một phát súng nữa!

Ngực của Tận Thế Cự Nhân như bị một cú đâm nặng, hắn ngã ngửa ra sau!

“Có tay súng!”

Bạch Sư phản ứng nhanh nhất, ngay lập tức xác định được vị trí của tay súng.

Hắn cúi rạp người xuống, đồng thời kéo lấy cổ áo của Chesterton đối diện, ép người hắn xuống thấp để đảm bảo hắn không bị lộ trong tầm ngắm của tay súng.

Cùng lúc đó, Ngọc Quỷ và Nhện Xanh đứng cạnh cũng nhanh chóng tìm chỗ ẩn nấp, rút súng và bắn liên tiếp về hướng viên đạn vừa bắn tới!

“Mau! Rời khỏi đây!”

Bạch Sư hét lớn, nhân lúc Ngọc Quỷ và Nhện Xanh che chắn, kéo theo Chesterton chạy về phía cửa thang bộ!

“Thằng khốn, nếu người chưa chết thì mau đứng dậy cho ta!”

Ngọc Quỷ vừa bắn vừa rút lui, hét về phía Tân Thế Cự Nhân đang nằm trên đất.

“Hự... viên đạn này đau thật đấy...”

Tân Thế Cự Nhân bị tiếng hét của Ngọc Quỷ làm cho tỉnh lại, hấn lặn một vòng, trốn sau cái ghế sofa, xoa ngực và nghiến răng chịu đau.

Hiển nhiên, hấn cũng mặc áo chống đạn.

Nhện Xanh quỳ nửa gối sau góc tường, rút ra một cái gương nhỏ để quan sát.

Qua tầm nhìn của cái gương, hấn thấy một bóng người cầm súng trường trên mái của một tòa nhà nhỏ ngoài Vườn Nam Bộ.

Pằng!!!

Lại một viên đạn nữa bắn tới, đập vào tường gần Nhện Xanh, buộc hấn phải thụt người lại!

“Đã tìm thấy vị trí tay súng.”

Nhện Xanh hét lên, rồi ném một chiếc chìa khóa xe về phía Ngọc Quỷ đang lui vào cửa thang bộ:

“Trong bãi đậu xe ngầm có một chiếc Kia màu xanh không biển số, trong xe có vũ khí.”

Ngọc Quỷ bắt lấy chìa khóa, không nói gì thêm, quay người chạy xuống cầu thang.

Lúc này, tay súng trên tòa nhà nhỏ dường như cũng nhận ra rằng ở lại đây sẽ không có kết quả gì, liền thu súng và xuống lầu.

Sau một hồi lâu, khi thấy tiếng súng ngừng, Nhện Xanh mới dám cẩn thận giờ súng lên thăm dò.

Xác nhận nguy hiểm tạm thời qua đi, Nhện Xanh nói với Tận Thế Cự Nhân: “Đừng nằm nữa, tay súng biến mất rồi.”

Nghe vậy, Tận Thế Cự Nhân bật dậy từ dưới đất.

“Tay súng đó là ai? Nhắm vào ai?”

“Không rõ, nhưng chắc không phải nhắm vào người, nếu không phát đầu đã bắn vào đầu người rồi.”

“Cũng có thể tay súng đó bắn tệ, phát vừa rồi cũng đâu trúng mục tiêu đâu?”

“...”

Hai người nói chuyện, nhưng biết không nên mất thời gian, liền quay người rời khỏi chỗ, chạy xuống dưới lầu.

Nhưng họ không biết, ngay sau khi họ rời đi vài giây, Bill - người bị bắn ngã xuống đất - từ từ bò dậy.

Hắn thở hổn hển vài hơi để giảm bớt cơn đau do cú sốc của viên đạn.

Kéo áo ra, lộ rõ chiếc áo chống đạn mềm màu trắng.

Nhìn lại vị trí tay súng đã bắn, Bill thu ánh mắt lại.

Hắn quay lại nhìn cây gậy mà Chesterton để lại trên mặt đất.

...

Cùng lúc đó, ở một phía khác.

Tay súng không quá giỏi bắn súng cũng đã xuống từ tòa nhà nhỏ.

Vừa xuống lầu, cửa xe của một chiếc xe địa hình bên dưới cũng mở ra.

Một thanh niên vô cảm ngồi ở ghế lái ra hiệu cho tay súng.

Tay súng nhảy lên xe, ném súng trường ra ghế sau, tháo mũ trùm đầu, lộ ra gương mặt giống hệt tài xế.

Đúng vậy, đây chính là cặp sát thủ song sinh mà Chesterton đã nuôi dưỡng.

“BOSS bị bắt đi rồi, bốn người kia đều có vũ khí và áo chống đạn, mau về câu lạc bộ!”

Người anh ở ghế phụ kéo ra một chiếc ba lô, lấy ra một khẩu súng P90 và một khẩu FN57.

Người em không nói một lời, khởi động xe, một cú xoay đuôi đưa xe ra đường, rồi lao về phía cổng Vườn Nam Bộ.

Nhanh chóng, xe địa hình lao qua cổng chính vào sân trước và dừng lại, hai người lập tức nhảy xuống, giơ súng tiến vào cổng.

Không lâu sau khi họ vào, Trương Huyền ló đầu ra từ góc ngoài cổng chính.

Trước đó hắn còn cân nhắc liệu có nên leo tường vào, không ngờ có người giúp mở cổng cho hắn.

Ừm, thật tiện lợi.

Chương 479: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hai đứa này... bắn ba phát, không biết có hạ được ai không?”

Trương Huyền đến bên xe địa hình.

Vì hai người nhảy xuống xe quá vội, cửa xe vẫn còn mở.

Trương Huyền nhìn thấy khẩu súng trường trên ghế sau.

Hắn nhặt lên xem.

Đó là một khẩu M16 cũ kỹ.

“Tiếc là băng đạn không nhiều, và đã quá cũ...”

Chỉ nhìn thoáng qua, Trương Huyền liền bỏ khẩu súng cũ kỹ đó.

Dù hắn đang thiếu hỏa lực, nhưng không phải thứ đồng nát nào hắn cũng dùng.

Rút khẩu Glock của mình ra, Trương Huyền bước vào sảnh.

...

“Chesterton, tay súng vừa rồi là ai? Vừa xuất hiện đã bắn trợ lý của ngươi... chẳng lẽ là kẻ thù của ngươi?”

Kéo Chesterton đến cầu thang tầng ba, Bạch Sư dừng lại, nhíu mày nhìn Chesterton đang thở dốc.

Nhưng Chesterton rõ ràng không định trả lời.

Mắt hắn mở to, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trông rất tệ.

“Người làm sao vậy?”

Bạch Sư lúc này cũng nhận ra sự khác thường của Chesterton, nhìn hấn thể này...

Có vẻ như bệnh hen suyễn đã phát.

“Thuốc xịt của người đâu?”

Bạch Sư lập tức lục tìm trên người Chesterton.

Lúc này, Chesterton không thể chịu nổi nữa, ngồi phịch xuống đất, yếu ớt nói:

“Văn phòng... thuốc...”

“Thuốc của người ở văn phòng sao?”

Bạch Sư lại gần, mới nghe rõ được lời Chesterton.

Nhưng Chesterton không còn sức để nói rõ ràng, mặt đỏ bừng rồi nhanh chóng chuyển sang trắng bệch.

Lúc này, Ngọc Quỷ từ trên lầu chạy xuống, thấy Chesterton như vậy cũng giật mình.

Dù sao lần này họ không đến để giết Chesterton.

Nhiệm vụ chỉ là để Chesterton ký vào thỏa thuận, nếu hấn chết, nhiệm vụ coi như thất bại.

“Ngọc Quỷ, đến văn phòng của Chesterton, tìm thuốc của hấn.”

Bạch Sư nói, đẩy cửa phòng cháy, tiến vào hành lang tầng ba, nhìn xung quanh, đá tung cửa một phòng.

Xác định bên trong có ghế sofa, Bạch Sư quay lại, bế Chesterton lên.

Ngọc Quỷ giúp mở lại cửa phòng cháy tự động đóng, đưa Chesterton vào phòng, đặt hấn nửa nằm trên sofa và lập tức tiến hành cấp cứu.

Ngọc Quý không chân chừ, đáp lại một tiếng rồi chạy nhanh xuống văn phòng của Chesterton ở tầng một.

Sau khi hắn rời đi, cửa phòng cháy tự động đóng lại.

...

“Chết tiệt, hai người đó dẫn lão già đi đâu rồi?”

Nhện Xanh và Tận Thế Cự Nhân xuống từ tầng thượng, chuẩn bị tìm Bạch Sư và những người khác.

Nhưng từ tầng sáu xuống, họ không thấy bóng dáng Bạch Sư.

“Có nên gọi điện hỏi không?” Tận Thế Cự Nhân hỏi.

“... Không cần.”

Nhện Xanh không rõ Bạch Sư và Ngọc Quý có để điện thoại ở chế độ im lặng không.

Hắn đoán tay súng đã vào Vườn Nam Bộ.

Gọi điện vào lúc này chẳng khác gì đẩy họ vào nguy hiểm.

Lúc này, hai người đã đến cửa tầng hai.

Đang định xuống tiếp, một loạt tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên từ phía dưới.

Nghe thấy tiếng động, cả hai dừng lại, giơ súng nhắm xuống dưới.

Bước chân càng lúc càng gần.

Nhưng đúng lúc này!

Pằng! Vù! Rầm!

Một loạt tiếng động lớn từ dưới vang lên, kèm theo tiếng kéo lê vật nặng.

Sột soạt... sột soạt...

Nghe thấy tiếng động, cả hai nhú mào.

Nhìn nhau, gật đầu, rồi cẩn thận nhắc súng tiến xuống dưới.

Một bước, hai bước, ba bước...

Đi đầu, Nhện Xanh nhận thấy cửa tầng một đang khép lại!

Không chần chừ, hấn lập tức bóp cò súng vào cánh cửa!

Pằng pằng pằng...!!!

Liên tiếp bảy tám phát, đạn xuyên qua cánh cửa, để lại lỗ đạn!

Nhưng, người đóng cửa dường như đã rời đi, ngoài âm thanh đạn vỏ rơi, không có âm thanh nào khác.

Nhện Xanh ra hiệu.

Tận Thế Cự Nhân đi vòng qua Nhện Xanh, nhắm vào cửa, tiến xuống.

Nhện Xanh thay băng đạn để đảm bảo đầy đủ đạn dược.

Hai người một trước một sau, đến cửa, đứng hai bên.

Nhện Xanh ra hiệu.

Tận Thế Cự Nhân đá tung cửa!

Rầm!!!

Cửa mở, hai người lao vào!

Nhưng...

Không có gì cả.

Từ cửa ra là hành lang thang máy.

Một bên là hành lang phòng, một bên là đại sảnh và công chính.

Đứng đây, họ có thể thấy xe địa hình đậu ngoài cửa.

Nhưng... chỉ có vậy.

Khi họ đang nghi ngờ.

Từ một phòng trong hành lang phát ra tiếng động.

Cả hai lập tức cảnh giác!

Theo chỉ dẫn của Nhện Xanh, Tận Thế Cự Nhân đứng lại, giữ vị trí đại sảnh và cửa chính.

Nhện Xanh cẩn thận tiến về phía phòng có tiếng động.

Đến gần cửa, nghe tiếng nói: “Nhện Xanh? Là người sao?”

Là Ngọc Quý.

Nhện Xanh thở phào, nhìn vào, thấy Ngọc Quý với một cái lọ nhỏ, bước ra hỏi:

“Ta vừa nghe tiếng súng... chuyện gì vậy?”

“Ta và Tận Thế Cự Nhân từ trên xuống, không thấy các người, tường...”

“Tận Thế Cự Nhân? Hắn đâu?”

“Hắn? Ở ngay phía sau... ừm? Hắn đâu rồi?”

Thời gian quay lại một phút trước.

{Người ở đây giữ vị trí, ta đi xem phòng đó.}

Nhìn thấy Nhện Xanh ra hiệu, Tận Thế Cự Nhân không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, rồi quay người chĩa súng về hướng cổng chính.

Dù từ góc nhìn của hắn, rõ ràng thấy chiếc xe bên ngoài chỉ là một chiếc xe trống, tám phần không có ai trốn ở đó.

Nhưng vì cẩn trọng, hắn vẫn từ từ di chuyển, cố gắng tiếp cận phía bên phải, quan sát kỹ góc khuất trong xe.

Ngay lúc hắn bước tới cửa thang máy.

Thang máy đột nhiên mở ra!

Chương 480: Tiêu Đề

《Ẩn》

Ong~~~

Dù là thang máy kiểu cũ, không có tiếng ‘đình~’ báo hiệu khi mở cửa.

Nhưng vì là sản phẩm của Ark, đương nhiên không thể là hàng rẻ tiền kém chất lượng, nên tiếng mở cửa thang máy không lớn.

Nhưng, lúc này Tận Thế Cự Nhân đứng ngay cạnh thang máy, sao có thể không để ý?

Khi cửa thang máy mở ra, hắn lập tức chuyển hướng súng, ánh mắt khóa chặt vào cánh cửa mở ra.

Nhưng...

Khi cửa thang máy hoàn toàn mở, bên trong không có ai.

Cẩn thận quan sát hai góc bên trong thang máy, Tận Thế Cự Nhân còn ngó lên trần thang máy.

Xác nhận thang máy không có ai trốn, hắn có chút nghi hoặc, nhưng vẫn chuẩn bị quay lại tiếp tục hành động trước đó.

Ngay khi hắn quay đầu lại!

Một bóng người nhanh chóng từ dưới bàn lễ tân trong sảnh lao ra!

Chỉ trong vài bước, nòng súng đã chĩa vào sau đầu Tận Thế Cự Nhân!

Tận Thế Cự Nhân cứng đờ người, không dám lên tiếng, chỉ từ từ giơ tay lên.

Khi khẩu súng trong tay bị lấy đi, nòng súng sau đầu hắn cũng nhẹ nhàng đẩy hắn.

Hiển nhiên, người đó muốn hắn vào trong thang máy.

Ánh mắt lướt qua hành lang về phía phòng của Nhện Xanh, ánh mắt Tận Thế Cự Nhân thoáng hiện lên sự lạnh lùng, sau đó bước vào thang máy.

Ong~~~

Khi cửa thang máy đóng lại, Tận Thế Cự Nhân nghe thấy tiếng động phía sau.

Cạch, đinh, rào rào...

Là tiếng băng đạn bị tháo ra, đạn trong buồng súng bị lấy ra.

“Anh bạn, không biết ngươi là ai, có chuyện gì cứ nói, ta là nhân viên của Ark, có lẽ, có thể giúp ngươi gì đó?”

Tận Thế Cự Nhân bình tĩnh nói, đồng thời, ánh mắt lướt nhanh qua bên trong thang máy.

Có lẽ lời hắn có tác dụng, người phía sau cuối cùng cũng lên tiếng:

“Người của Chesterton đâu?”

Ừm, giọng nghe rất trẻ, không biết là thiếu kinh nghiệm hay vì tự tin, hắn không che giấu âm sắc của mình.

“Ta cũng đang tìm hắn đây, hắn đi cùng một đồng nghiệp của ta, nhưng vừa rồi, chúng ta không thấy họ nữa, trong túi áo bên phải của ta có một chiếc điện thoại, ngươi có thể lấy ra, trong đó có số của đồng nghiệp ta, ngươi gọi cho hắn, ta có thể hỏi giúp ngươi.”

Nói đến đây, Tận Thế Cự Nhân lại hỏi: “Anh bạn, không phiền thì có thể nói cho ta biết người tìm Chesterton làm gì không? Người nổ súng bên ngoài... là người sao?”

“Người hỏi nhiều quá.”

“Chỉ là hỏi thôi, người không muốn trả lời cũng không sao.” Tận Thế Cự Nhân nhún vai.

Người phía sau im lặng một lúc, có vẻ thật sự định thò tay lấy điện thoại của Tận Thế Cự Nhân.

Tận Thế Cự Nhân mắt hơi nheo lại, ánh mắt nhìn xuống, toàn thân bắt đầu căng lên!

Ngay lúc này, nòng súng rời khỏi sau đầu hắn!

Chính là lúc này!

Mắt mở to, Tận Thế Cự Nhân lập tức hành động!

Đầu quay mạnh sang trái, cố tránh đạn đạo, cánh tay phải vồn gió cao nhanh chóng và mạnh mẽ đập xuống sau, cố gắng đánh rơi khẩu súng của kẻ sau lưng!

Thang máy chật hẹp, hắn tự tin tuyệt đối, cú này đôi phương không thể tránh được!

Nhưng...

Khi cánh tay phải của hắn đập vào không khí, vẻ dữ tợn trên mặt hắn đông cứng lại!

Dù hành động của hắn, đối với một sát thủ chuyên nghiệp, đã rất nhanh!

Nhưng... rõ ràng người phía sau, nhanh hơn hắn!

Vụt! Bụp bụp!!!

Trong chưa đầy một giây, hắn bị đánh vào vùng hạ bộ và cổ họng!

Là khẩu súng vừa chĩa vào sau đầu hắn!

Cơn đau dữ dội từ trên xuống dưới, khiến Tận Thế Cự Nhân không tự chủ há miệng, trợn mắt, ôm hạ bộ cúi xuống!

Lúc này, hắn, đừng nói là phát ra âm thanh, thậm chí thở cũng không được!

Nhưng...

Lúc này hắn cũng kịp nhìn rõ gương mặt kẻ tấn công!

Là một người châu Á trông còn rất trẻ, mặt có sắc trắng bệnh, giống như bệnh nhân trong bệnh viện.

Nhưng...

Đó là ý nghĩ cuối cùng của hắn!

Bụp!!!

Một cú đánh vào thái dương khiến hắn ngã gục trong thang máy!

“Chắc... thằng này phối hợp thật đấy, nhưng gan cũng lớn thật. Ta còn tưởng có thể moi thêm chút thông tin hữu ích...”

Dù Trương Huyền đã đoán được kẻ này sẽ đánh úp, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

Ngồi xuống kiểm tra, chắc chắn hắn chỉ ngất tạm thời, Trương Huyền rút thắt lưng của hắn, quần quanh cổ, đầu gối đè lên lưng hắn.

Sau đó...

Hai tay bắt đầu siết chặt!

Dù bị đánh ngất, nhưng thân thể hắn vẫn phản xạ giãy giụa!

Nhưng, sự giãy giụa này chỉ kéo dài vài giây.

Nhanh chóng, hắn hoàn toàn im lặng.

“Đừng trách ta, ta cũng muốn cho người một cái chết nhanh chóng, nhưng ta không mang ống giảm thanh.”

Xác nhận hắn đã chết, Trương Huyền rút thắt lưng ra, đứng lên.

Ngay lúc đó, thang máy bắt đầu di chuyển!

“Ừ?”

Trương Huyền nhìn lên camera trong thang máy.

Bụp!

Đầu thắt lưng kim loại ném trúng, làm hỏng camera.

Nhìn số tầng thang máy dần tăng lên, Trương Huyền nhìn quanh, trong thang máy không có chỗ trốn, chỉ có...

Trương Huyền nhìn xuống, tập trung vào xác Tận Thế Cự Nhân.

...

Cạch cạch...!

Bill nhấn mạnh nút gọi thang máy, lo lắng nhìn thang máy từ từ đi lên.

Vừa rồi Bạch Sư và nhóm hắn đều đi cầu thang bộ xuống, giờ mà xuống đó, chín phần mười sẽ gặp họ.

Nên giờ hắn không có lựa chọn, chỉ có thể đi thang máy.

‘Chết tiệt, không biết hai anh em đã... ta phải nhanh chóng mở cửa kho vũ khí, chỉ có vậy, mới có thể có cơ hội lật ngược tình thế!’

Chương 481: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đúng vậy, hai anh em không chỉ là chỗ dựa duy nhất hiện tại của Chesterton, mà còn là lá bài tẩy của Bill.

Trước đó hắn đã dặn hai anh em, để một người từ xa, bắn về phía này.

Và viên đạn đầu tiên phải trúng lưng hắn.

Viên thứ hai nhắm người khác, phải thật nhanh!

Chỉ có vậy, hắn mới có cơ hội giả chết.

Khi Bạch Sur và nhóm hắn rời khỏi tầng thượng, chỉ còn lại hắn, hắn sẽ có cơ hội tới kho vũ khí dưới tầng.

Dĩ nhiên, vũ khí thông thường không thể giúp hắn biến thành siêu nhân, đơn độc đấu với bốn Thi Hành Giả.

Nhưng...

Thứ hắn cần không phải vũ khí thông thường.

Trước đó, hắn nghe lệnh của Chesterton, chôn đủ thuốc nổ để san bằng nơi này.

Nhưng cũng vì muốn bảo vệ Chesterton, hắn nghe lệnh Ark, không chỉ hủy bỏ chế độ nổ hẹn giờ, mà còn tráo đổi gậy điều khiển thuốc nổ của Chesterton.

Và chiếc gậy bị tráo...

Giờ nằm trong kho vũ khí mà Chesterton chưa từng đặt chân tới trong hơn mười năm qua.

“Chỉ cần lấy được cây gậy...”

Nhìn số tầng thang máy dần đến gần, Bill cố gắng bình tĩnh lại, điều chỉnh nhịp thở.

Rất nhanh, thang máy dừng lại.

Ong~~~

Khi cửa thang máy mở ra!

Một thân ảnh quen thuộc hiện ra trước mặt Bill!

...

“Cự Nhân đâu?”

Bước ra từ văn phòng Chesterton, Ngọc Quý quét mắt một vòng hành lang, nhưng không thấy Tận Thế Cự Nhân.

Điều này khiến Nhện Xanh hơi hoảng.

Lẽ nào bị tấn công? Không đúng, với khả năng của Tận Thế Cự Nhân, dù bị đánh úp, cũng không thể không phát ra tiếng động chứ?

Hay là hấn tự rời đi?

Đang băn khoăn suy nghĩ, Ngọc Quý chỉ vào số tầng thang máy đang thay đổi: “Xem ra, Cự Nhân đang lên tầng? Hay là tầng thượng?”

“Hả?”

Nhện Xanh nhìn theo hướng Ngọc Quý chỉ, quả thật thấy thang máy dừng ở tầng thượng.

Nhưng...

Ta vừa bảo hấn đứng im, sao hấn lại chạy lung tung?

Nghĩ vậy, Nhện Xanh quay sang nhìn Ngọc Quý.

Cả hai đều thấy trong mắt đối phương một điều.

Có chuyện rồi...!

“Đi! Lên tầng!”

Không nói thêm, hai người trực tiếp đi theo cầu thang thoát hiểm lên trên.

Nhưng khi tới tầng ba, Ngọc Quỷ nói phải đưa thuốc cho Bạch Sư, sợ Chesterton chết thật.

Không còn cách nào, Nhện Xanh không muốn đơn độc, đành theo cùng.

Nhưng khi họ vừa ra khỏi cầu thang thoát hiểm, thang máy ở tầng thượng lại bắt đầu di chuyển xuống.

“Rốt cuộc là ai?”

Một cảm giác bất an dâng lên trong lòng hai người.

...

“Tận Thế Cự Nhân!?”

Khi thấy bóng dáng quen thuộc, mặt Bill biến sắc, theo phản xạ kêu lên, đồng thời lùi lại.

Nhưng...

Khi Tận Thế Cự Nhân ngã xuống, ánh mắt Bill cũng theo xuống.

Bụp!

Xác hắn nặng nề rơi xuống cửa thang máy, Trương Huyền cảm sùng bước ra!

Xác nhận hai bên không có ai trốn, Trương Huyền nhìn Bill, nhướn mày.

“Người là ai!?”

Nhìn kẻ xa lạ nghi là đã giết Tận Thế Cự Nhân, Bill không khỏi nuốt nước bọt hỏi.

“Người ở đây... Vậy người của Chesterton đâu?”

Trương Huyền không trả lời mà hỏi lại.

Nghe tên Chesterton, Bill lập tức cảnh giác: “Người tìm ngài Chesterton làm gì?”

“Có chuyện cần.”

“Tìm để trả thù?”

“Không.”

“Vậy là để trả ơn?”

“Cũng không.”

“Vậy...”

“Người là trợ lý, hỏi nhiều làm gì?”

Trương Huyền chìa súng vào Bill:

“Người chỉ cần trả lời ta, ở đây xảy ra chuyện gì, người của Chesterton đâu, và thuốc nổ khi nào sẽ nổ là đủ.”

Người này... thậm chí biết cả chuyện thuốc nổ!?

Bill kinh ngạc, hẳn tưởng chuyện này trong Ark cũng là bí mật nhiệm vụ cơ mà?

Sao giờ có vẻ ai cũng biết?

“Anh bạn, chúng ta không phải kẻ thù, thậm chí có thể là bạn.”

Trương Huyền thấy Bill không muốn hợp tác, nhẹ nhàng trấn an:

“Người cũng thấy rồi, tên to con này là ta giết, hung khí là dây lưng của hắn, mà hắn, chắc chắn không phải bạn của các người, đúng không? Ta tìm Chesterton chỉ vì biết hắn định tự thiêu, nên mới đến gặp lần cuối thôi. Tất nhiên, lần này ta có thể không gặp, nhưng nếu người không cho ta gặp hắn, chắc chắn sau này người sẽ hối hận.”

Ánh mắt Bill vẫn còn ngờ vực, nhưng trước nòng súng của Trương Huyền, hắn dường như không còn lựa chọn nào khác.

“Chesterton bị bọn chúng bắt đi rồi, ta đang định đi cứu hắn...”

“Người nói dối, Bill.”

Trương Huyền lập tức nhận ra tên trợ lý này đang nói dối, ánh mắt càng trở nên nguy hiểm hơn:

“Sếp của người bị bắt đi, mà người lại đứng đây bình an vô sự... Bill, ta có nên hiểu rằng người đã phản bội sếp của mình không?”

“Không đời nào...” Bill phản đối một cách tự nhiên, nhưng lời vừa thốt ra lại không có sức thuyết phục.

“Xem ra là đúng rồi.”

Trương Huyền không thay đổi sắc mặt, nhưng ngón trỏ đã đặt lên cò súng: “Bill, nhiều năm trước, ta từng gặp người, thật lòng mà nói, từ lúc đó ta luôn nghĩ người là người trung thành. Đến bây giờ, người đã theo Chesterton hàng chục năm, nhưng thật không ngờ, người lại phản bội hắn...”

“Không phải vậy!” Bill nghiêng răng phản bác: “Ta chỉ là... không muốn thấy hắn chết như vậy!”

Nghe những lời này, Trương Huyền đại khái đã hiểu tại sao nhóm Bạch Sư lại đến đây.

“Vậy là người đã tiết lộ kế hoạch của Chesterton cho Ark?”

Bill cúi đầu, hai nắm tay siết chặt, nhưng không nói thêm lời nào.

Chương 482: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Không ngờ, người theo Chesterton bao nhiêu năm, mà vẫn không hiểu hẩn chút nào...”

Ánh mắt Trương Huyền lộ vẻ thất vọng:

“Năm đó, hẩn có thể đứng thẳng đối mặt với sự trừng phạt của Ark, dù bị móc mất một mắt, dù Vườn Nam Bộ không còn huy hoàng, hẩn cũng chưa từng nghĩ đến việc cúi đầu trước ai đó...”

“Một người kiêu ngạo như hẩn, làm sao có thể quỳ xuống, như một con chó già bị xích, sống một cách nhục nhã được?”

“Chết một cách oanh liệt, đối với hẩn, chưa bao giờ là kết cục tồi tệ.”

Những lời này như một chiếc búa nặng nề, đập thẳng vào tâm can của Bill.

Cười khỏ hai tiếng, Bill ngẩng đầu lên, đối diện với nòng súng của Trương Huyền:

“Dù ta không biết người là ai, thưa ông... nhưng, người nói đúng.”

“Ta đã phạm một sai lầm không nên phạm, và sai lầm này...”

“Có lẽ chỉ có thể trả bằng mạng sống của ta.”

“Hít... hít... hít...”

Hít vài ngụm khí dung, Chesterton cuối cùng cũng thoát khỏi cơn đau gần như sắp chết.

“Có vẻ ngươi đã không sao rồi.”

Nhìn sắc mặt không còn tái nhợt đến đáng sợ của Chesterton, Bạch Sư cũng nhẹ nhõm đôi chút.

“Ngươi không nên cứu ta, Bạch Sư...”

Ngồi bệt trên ghế sofa, Chesterton thở yếu ớt: “Chỉ cần ta còn sống, chuyện này vẫn chưa kết thúc.”

“Có lẽ vậy.”

Bạch Sư đứng đó, nhìn xuống Chesterton như một con chó bệnh, giọng điệu bình thản:

“Nhưng trước khi ngươi ký tên, việc ngươi sống hay chết, ngươi nói không tính, ta nói cũng không tính.”

“Haha, đúng là một con chó trung thành... Ark rốt cuộc đã cho ngươi cái gì, khiến ngươi trung thành đến vậy?”

“Đó không phải việc ngươi nên hỏi.”

Hai người đàn ông trò chuyện.

Dù vốn là kẻ thù, bầu không khí lại trở nên kỳ lạ và hài hòa.

“Này, lão sư tử.”

Tiếng Ngọc Quỷ vọng vào từ ngoài cửa: “Có vẻ chúng ta lại có việc phải làm rồi.”

“Biết rồi.”

Bạch Sư đáp, liếc nhìn Chesterton gần như mất khả năng hành động, rồi quay người bước ra khỏi phòng.

Lúc này, ngoài cửa thang máy, Ngọc Quỷ và Nhện Xanh đứng hai bên, tay cầm súng.

Nhìn tầng thang máy từ từ hạ xuống, Ngọc Quý nói: “Giờ chặn lại vẫn còn kịp, thế nào? Lão sư tử?”

Bạch Sư nhìn thoáng qua cửa thang máy.

Trước đó, Ngọc Quý và Nhện Xanh đã kể cho hắn nghe về việc Tận Thế Cự Nhân biến mất.

“Bấm đi.”

“Rõ.”

Khi thang máy sắp đến tầng ba, Ngọc Quý nhấn nút xuống.

Đèn nút xuống sáng lên, thang máy bị chặn lại ở tầng hiện tại.

Nhìn thang máy dừng lại, Bạch Sư rút súng bên hông, ngón tay cái đè vào búa, ánh mắt sắc bén như chim ưng đầy tập trung!

Cả Ngọc Quý và Nhện Xanh cũng thu lại biểu cảm trên mặt.

Một luồng sát khí ngút trời bốc lên!

Vù~~~

Cửa thang máy từ từ mở.

Trước mặt ba người là Bill, quần áo dính chút bụi, trông có chút lồi thối.

“Là người?” Thấy Bill, Ngọc Quý hạ súng xuống, cau mày: “Người chưa chết?”

“Ta phải chết sao?”

Bill nhìn thấy ba người ngoài thang máy, ánh mắt thoáng qua vẻ kinh hãi, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, nói: “Ta mặc áo chống đạn, viên đạn đó không xuyên qua áo của ta...”

“Ừ, vận may của người thật tốt.”

Dù Bill không phải là đồng đội của họ, nhưng cũng chưa phải kẻ thù, nên họ không có lý do để ra tay.

Bill bước ra khỏi thang máy, hỏi: “Ngài đâu?”

“Ông chủ người may mắn lắm, chai khí dung đó nằm ngay trên bàn, nếu ta tìm chậm một chút, giờ người chỉ có thể thấy xác hân thôi.”

Ngọc Quỷ vừa dẫn Bill đến phòng của Chesterton vừa nói đùa.

Khí dung?

Bill đang ngẩn người, định nói gì đó.

Đi phía trước, Bạch Sư đột nhiên dừng lại.

Theo đó, Ngọc Quỷ và Nhện Xanh cũng nhận thấy điều gì, lập tức quay lại nhìn cửa thang máy.

Chỉ thấy cửa thang máy vốn dĩ tự động đóng lại, lúc này vẫn mở.

“Nhện...”

Nhện Xanh vừa mở miệng!

Pằng!!!

Một viên đạn từ trong thang máy bắn ra!

Trúng ngay vai trái của Nhện Xanh!

Ngay sau đó, một bóng người từ thang máy lao ra!

Tay cầm súng Glock liên tục khai hỏa!

Pằng pằng pằng...!!!

Trong chớp mắt!

Nhện Xanh trúng ba phát đạn, Ngọc Quỷ trúng hai phát!

Cùng lúc hai người ngã xuống, Bạch Su đã đập cửa một căn phòng gần đó trốn vào!

“Tránh ra!”

Trương Huyền lớn tiếng quát Bill đang đứng sững lại không động đậy, định đuổi theo Bạch Su.

Nhện Xanh bị bắn ngã đột nhiên cử động!

Khoảng cách giữa hai người chỉ ba, bốn mét, Nhện Xanh di chuyển rất nhanh, trong nháy mắt đã áp sát Trương Huyền!

Không ngờ người trúng ba phát đạn vẫn có thể di chuyển, Trương Huyền không kịp lùi lại, chỉ có thể nhanh chóng điều chỉnh súng, bắn vào Nhện Xanh!

Pằng!!!

Một viên đạn bắn ra, thẳng vào đầu Nhện Xanh!

Nhưng Nhện Xanh đã giơ tay chắn trước mặt!

Phập!!!

Trương Huyền nhìn rõ, viên đạn bắn trúng tay áo của hắn không xuyên qua, đầu đạn biến dạng, mắc kẹt ở đó!

Chết tiệt?

Áo giáp chống đạn?

Không kịp nghĩ nhiều, Nhện Xanh lao tới đâm sầm vào Trương Huyền!

Cú va chạm mạnh khiến Trương Huyền lùi lại mấy bước!

Vốn đã bị thương, Trương Huyền suýt ngã, nhưng kịp chống chân vào cửa để đứng vững!

Pằng pằng!!!

Bắn thêm hai phát vào lưng Nhện Xanh, như trước, đạn bị áo chặn lại!

Dù không xuyên qua, động năng của đạn vẫn chưa giảm nhiều.

Trương Huyền cảm nhận rõ ràng, khi đạn bắn trúng, lưng Nhện Xanh không tự chủ mà căng lại.

Chương 483: Tiêu Đề 《Ẩn》

Rõ ràng, vẫn rất đau.

Vút! Phập!

Nhện Xanh phản công bằng một cú đầu gối vào ngực Trương Huyền, đẩy lùi hắn hai bước!

Đồng thời rút từ thắt lưng ra một con dao ngắn, cầm ngược, đâm thẳng vào cổ Trương Huyền!

Tránh né, bắn ngay!

Pằng pằng!

Hai phát trúng ngực!

Nhện Xanh khựng lại.

Chưa kịp bắn tiếp, Ngọc Quý đã bò dậy, nhặt súng bắn về phía Trương Huyền!

Pằng pằng pằng...!!!

Nhận thấy Ngọc Quý có súng, Trương Huyền đạp cửa trốn vào cầu thang bộ.

Quay lại bắn hai phát về phía cửa! Đẩy lùi Nhện Xanh!

Dựa lưng vào tường, Trương Huyền rút băng đạn, lắp băng mới đầy đạn, kéo nhẹ băng để kiểm tra.

Lúc này, Trương Huyền không còn sự coi thường và tùy tiện ban đầu, ánh mắt đầy nghiêm túc.

Thấy viên đạn 9mm không xuyên qua áo khoác mỏng, Trương Huyền biết cuộc tấn công này đã thất bại.

Thêm nữa, Bill còn ở ngoài, nếu Bạch Sư nhận ra Bill cũng tham gia, hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Vì vậy...

“Chỉ còn cách đối đầu trực diện...”

Trương Huyền dán người vào tường, giảm thiểu diện tích lộ diện, tay giữ súng, bước về cửa.

Lúc này, hắn nghe rõ tiếng thở gấp ngoài cửa.

Điều này nghĩa là hắn và đối thủ ngoài cửa chỉ cách nhau hai bước!

Đúng như dự đoán.

Ngoài cửa, Ngọc Quỷ đứng sau, Nhện Xanh đứng trước, cả hai cầm súng, đứng sát tường.

Nhện Xanh cẩn thận thăm dò bằng chân, nhưng không dám tiến tới!

Nếu không nhờ áo giáp bảo vệ, Nhện Xanh đã chết từ cú chạm mặt đầu tiên.

Tên bắn lén này quả thực lợi hại, nhưng hắn đã mất lợi thế!

Nhện Xanh với ánh mắt tràn đầy sát khí, xoay người bắn vào trong cửa!

Pằng!!

Viên đạn vừa bắn ra!

Một cú đá quét từ dưới lên, đập vào tay hắn!

Phập, khẩu súng của Nhện Xanh bị đá văng!

Ngay sau đó, Trương Huyền tóm lấy cánh tay hắn, kéo mạnh vào trong!

Lập tức có hai tiếng súng!

Pằng pằng!

Ngọc Quỷ thấy tình thế nguy hiểm, lập tức di chuyển, giờ súng nhắm vào cửa!

Nhưng đúng lúc đó!

Pằng!!!

Viên đạn xượt qua mặt Ngọc Quỷ, mang theo cái tai của hắn!

Là Trương Huyền bắn!

Không phải không muốn bắn vào đầu, nhưng trong khoảnh khắc đó, Nhện Xanh vung tay trúng tay Trương Huyền!

Mặc dù không thể bắn rơi súng của Trương Huyền, nhưng cũng gián tiếp cứu Ngọc Quỷ một mạng!

BÙM!

Trương Huyền đột ngột dí khẩu súng vào ngực Nhện Xanh, đẩy hắn lùi lại hai bước!

Ngay sau đó nhắc súng nhắm bắn!

PĂNG!!!

Một viên đạn trực tiếp xuyên qua đầu Nhện Xanh ngay tại chỗ!

Thực tế, dù không có phát súng này, Nhện Xanh cũng không sống được bao lâu.

Ngay khi Trương Huyền vừa kéo Nhện Xanh vào, một trong hai phát súng đã tạo ra một lỗ hổng trên cổ hắn.

Hắn vẫn còn có thể hoạt động, ngoài tác dụng của adrenaline, còn nhờ vào bản năng sát thủ đủ mạnh mẽ.

Tuy nhiên...

Điều này chỉ giúp hấn sống thêm một giây mà thôi.

Trận chiến vẫn tiếp tục!

Chứng kiến cảnh đầu Nhện Xanh bị bắn thủng, Ngọc Quỷ muốn phản công nhưng tốc độ không thể so với Trương Huyền!

Đúng vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc!

Một viên đạn từ đầu hành lang bắn tới!

BÙM một phát, trúng vai trái Ngọc Quỷ, làm hấn loạn choạng!

Gần như đồng thời với phát súng đó, Trương Huyền trong phòng cũng bóp cò!

PẮNG!

Nhưng chính viên đạn đột ngột kia đã “đẩy” Ngọc Quỷ, giúp hấn tránh được đòn chí mạng của Trương Huyền!

Mà phát súng đó, không ai khác, chính là của Bạch Sư!

Vừa rồi, khi Nhện Xanh bất ngờ tấn công Trương Huyền, Bạch Sư đã nhận ra Bill có thể cùng một phe với Trương Huyền.

Vì vậy, suy nghĩ đầu tiên của hấn là phải tiêu diệt Bill!

Để đề phòng bị tấn công từ sau lưng.

Tuy nhiên, mặc dù Bill không phải là Thi Hành Giả, cũng không phải sát thủ chuyên nghiệp.

Nhưng, làm nghề này lâu rồi, ít nhiều cũng học được một số thứ.

Dĩ nhiên, điều này không có nghĩa Bill giỏi đánh đấm hay bắn súng giỏi...

Thấy Bạch Sư muốn ra tay với mình, hấn lập tức bỏ chạy!

Trón vào phòng gần nhất, khóa cửa lại.

Thấy Bill quả quyết như vậy, Bạch Sư cũng đành im lặng.

Trong tình thế này, rõ ràng không phù hợp để xử lý Bill.

Vì vậy, hấn tập trung trở lại vào vị trí của Trương Huyền.

Lúc đó, Nhện Xanh và Ngọc Quỷ đang tấn công!

Nhìn thấy Nhện Xanh bị bắn nát đầu, Bạch Sư liền biết tình hình không ổn.

Hấn lập tức ra tay, bắn một phát vào Ngọc Quỷ!

Dù gì Ngọc Quỷ cũng mặc áo chống đạn, phát súng này không giết được hấn.

Đúng như hấn dự đoán, ngay khi hấn vừa bắn, một viên đạn khác bay tới chỗ đầu Ngọc Quỷ trước đó!

Một mình đôi đầu hai Thi Hành Giả, giết một người, suýt giết người còn lại...

Thật mạnh!

Người này chắc chắn là sát thủ hàng đầu!

Tay súng trên nóc nhà vừa rồi... là hấn sao?

Chưa từng nghe nói ở Incheon có nhân vật lợi hại như vậy?

Trong lúc suy nghĩ, Bạch Sư đã di chuyển đến ngoài cửa thoát hiểm.

Ngọc Quỷ lúc này cũng đã sẵn sàng trở lại.

Hai người một trái một phải, chĩa súng vào cửa thoát hiểm đã tự động đóng lại.

Nhưng không ai ngờ rằng...

Lúc này, dưới tầng hầm đỗ xe, một bóng người đang từ từ xuất hiện.

...

“Ồ... a... hừ...”

Chống tay lên đầu gối, Chesterton đứng đó, mồ hôi ướt đẫm, nhìn cánh cửa kho vũ khí phía trước, tầm nhìn mờ đi.

Chương 484: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn đưa tay lau mồ hôi trên trán, rồi tiếp tục bước đi, chân phải khập khiễng.

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy bên ngoài bắp chân phải của Chesterton sưng tấy rõ ràng, do ngã mà ra.

Với cơ thể gầy như kiệt quệ này, hắn vẫn cần răng chịu đựng vết thương ở chân để đến đây, ý chí của người đàn ông này mạnh mẽ hơn người thường rất nhiều.

“Gần rồi... sắp tới rồi...”

Khó nhọc lắm mới đến được trước cửa kho vũ khí, Chesterton thở hổn hển, run rẩy đưa tay ấn vào khóa vân tay!

BÍP! CÁCH!

Khóa vân tay thông qua, cửa kho vũ khí mở ra!

CẠCH CẠCH CẠCH...!

Cánh cửa từ từ mở ra.

Chesterton nhìn vào căn phòng quen thuộc nhưng lại có chút xa lạ.

Khắp tường và kệ đều đầy ắp súng đạn như xưa.

Ở một góc kho, một cây gậy quen thuộc dựa vào tường.

Không chần chừ, Chesterton tiến tới chỗ cây gậy.

Nhưng ngay lúc đó, có tiếng nói vang lên phía sau:

“Thưa ngài...”

Quay lại, hắn thấy Bill.

“Bill...”

Chesterton nhìn trợ lý đã theo mình bao năm, ánh mắt đầy phức tạp: “Người giấu đồ không giỏi, ta đoán một cái là biết ngay.”

“Ngài luôn nhạy bén như vậy, nhưng...”

Bill bước tới, vượt qua Chesterton, đến góc phòng, lấy cây gậy, quay lại nhìn Chesterton đang cau mày:

“Ngài già rồi, thưa ngài, mấy việc nhỏ để ta làm thay, ngài còn việc quan trọng hơn cần làm.”

Nói xong.

Một chiếc xe SUV lao tới, phanh gấp, dừng lại gần đó.

Hai anh em sinh đôi từ trên xe nhảy xuống, một trái một phải đỡ lấy Chesterton.

“Các người làm gì vậy!? Tạo phản à?” Chesterton quát lớn.

Nhưng hai anh em cúi đầu, không dám nhìn hắn.

“Ta đã liên lạc với một người bạn cũ của ngài ở Đức, hắn sẽ giúp ngài tái xuất, khi đó, ngài có thể làm mọi thứ ngài muốn, báo thù, hoặc... tìm đến cái chết.”

Bill vừa nói vừa mở một cái tủ, lấy ra một cái hộp.

Chesterton chưa kịp nói thêm gì, đã bị anh em sinh đôi đẩy lên xe.

Nhưng trước khi đi, hắn vẫn kịp nhìn thấy thứ trong hộp.

Đó là một bộ quần áo và vài món phụ kiện.

Giống hệt những gì hắn đang mặc.

PĂNG!!!

Trong hành lang hơi tối!

Một ánh lửa súng lóe lên!

Trương Huyền và Bạch Sư đang giằng co, cả hai tay trái giữ chặt tay phải cầm súng của đối phương, cố gắng không để nòng súng chĩa vào mình!

Sức mạnh của lão Bạch Sư ngoài dự đoán, Trương Huyền với vết thương chưa lành hoàn toàn, nhất thời không đủ lực đối phó.

Thấy Bạch Sư di chuyển tay phải, Trương Huyền nhìn thấy Ngọc Quỷ đang cố bò dậy, lòng quyết tâm thêm mạnh!

Hắn thả tay phải cầm súng, để súng rơi xuống, xoay cổ tay, ngón tay bấu chặt cổ tay Bạch Sư, mạnh mẽ bẻ ra, thoát khỏi sự khống chế!

Phản ứng của Bạch Sư cũng nhanh không kém, nhận ra ý định của Trương Huyền, tay phải hắn cố gắng bóp cò súng bắn vào thân Trương Huyền!

Nhưng Trương Huyền cũng không chậm, sau khi thoát ra, tay phải kéo cơ thể lách qua dưới cánh tay Bạch Sư, tạo thành khóa tay ngược lên cổ tay Bạch Sư!

Dù sức mạnh tay đơn của hắn không bằng Bạch Sư, nhưng cả hai tay thì khác!

Chân trái hắn nhấc lên, mũi chân đá vào khoeo chân phải của Bạch Sư, khiến lão phải quỵ xuống một gối, đồng thời hai tay hắn bẻ mạnh!

RẮC!

“À...!”

Bạch Sư kêu lên đau đớn, cổ tay phải bị Trương Huyền bẻ gãy, súng cũng rơi xuống đất!

Quá trình này diễn ra nhanh như chớp, trong khi đó, Ngọc Quỷ đã bò dậy, nhanh chóng với lấy súng của Trương Huyền!

Nhưng Trương Huyền nhanh chân, đá khẩu súng của Bạch Sư, làm nó bay trúng súng của mình, cả hai rơi xuống cầu thang!

Lúc đó, Bạch Sư cũng nắm lấy cơ hội khi Trương Huyền đứng không vững, giật mạnh thoát ra, quay lại đá mạnh vào đùi Trương Huyền!

Dù không làm Trương Huyền ngã, nhưng cũng tạo ra khoảng cách giữa hai người!

Dù Bạch Sư đã lùi lại, nhưng Ngọc Quỷ lao tới!

Một cú đâm móc phải nhắm vào Trương Huyền!

Trương Huyền chặn lại bằng tay phải!

Ngọc Quỷ tấn công tiếp bằng cú đâm thọc trái!

Trương Huyền uốn cong cánh tay trái thành cú đánh chỏ, đập vào trong cánh tay trái của Ngọc Quỷ, rồi nhanh chóng đâm móc phải vào mặt hắn!

BÙM!

Ngọc Quỷ phun ra hai cái răng dính máu, đầu đập vào tường bên cạnh!

Lúc đó, Bạch Sư lại lao tới!

Tay phải bị bẻ gãy nhưng tay trái hắn từ đâu rút ra con dao, đâm về phía Trương Huyền!

Trương Huyền bỏ qua Ngọc Quỷ đang choáng váng, liên tục lùi bước tránh lưỡi dao!

Cầu thang khá rộng nhưng không thể lùi mãi được.

Chỉ sau vài bước, Trương Huyền bị dồn vào góc tường!

Không còn đường lùi, hắn nhanh chóng rút thất lung, tay phải nắm đầu thất lung, tay trái quấn vài vòng, mắt chăm chú nhìn con dao đang tới gần!

Tập trung cao độ, động tác của Bạch Sư như chậm lại, lưỡi dao rõ ràng trong mắt Trương Huyền!

SOẠT!

Nắm bắt cơ hội, Trương Huyền không chần chừ, vung thất lung!

Thất lung quấn vào cổ tay Bạch Sư, Trương Huyền xoay tay phải, thất lung siết chặt cổ tay trái của Bạch Sư, đồng thời đá mạnh vào bụng hắn, kéo mạnh xuống!

SOẠT!

Thất lung kẹt vào khoảng trống giữa dao và tay Bạch Sư, như lột áo, dao rơi khỏi tay!

KENG KENG!

Dao văng trúng tường rồi rơi xuống, kêu vang tiếng kim loại!

Bạch Sư bị cú đá của Trương Huyền đẩy lùi vài bước!

“Phù... phù...”

Trương Huyền dựa vào tường, hít thở nhanh, ánh mắt sắc bén lướt qua Bạch Sư và Ngọc Quỷ, tìm kiếm điểm đột phá.

Chương 485: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thông thường, kỹ năng của Ngọc Quỷ thấp hơn Bạch Sư, nhưng Bạch Sư đã bị phế một tay...

Có thể sẽ dễ hơn.

Trong khi Trương Huyền quan sát Bạch Sư và Ngọc Quỷ, họ cũng đang theo dõi Trương Huyền.

Từ đầu trận đến giờ, người bí ẩn này đã thể hiện kỹ năng bắn súng và chiến đấu vượt trội.

Nếu không nhờ trang bị tốt và kỹ năng chiến đấu, có lẽ họ không chỉ bị thương nhẹ như bây giờ.

Khi cả ba đang giằng co.

Đèn trong tòa nhà đột ngột đổi màu!

Đèn hành lang âm áp chuyển sang đỏ!

Một giọng nói vang lên từ trên cao.

“Xè... xè... Chương trình tự hủy... đã khởi động, đếm ngược... một phút... xè...”

Là hệ thống phát thanh trong tòa nhà?

Chương trình tự hủy?

Cả ba mặt biến sắc.

Nhìn đồng hồ, rồi nhìn đối phương.

Trương Huyền mở lời trước: “Cuộc đấu này, hay để lần sau đi? Ta không muốn bị nổ tung chết ở đây... Tất nhiên, nếu các

ngươi muốn, ta cũng sẵn sàng.”

Nói xong, Trương Huyền liếc nhìn qua một cửa sổ ở tầng dưới.

Dù đây là tầng ba, nhưng nếu nhảy xuống... chắc cũng chưa chết được.

Nhưng việc tiêu diệt Bạch Sur và Ngọc Quỷ trong một phút, e rằng có chút khó khăn.

Tuy nhiên, Bạch Sur và Ngọc Quỷ rõ ràng cũng không muốn giao mạng sống của mình ở đây.

Hai người nhìn nhau, Bạch Sur lạnh lùng nói: “Vậy thì để lần sau.”

“Lựa chọn sáng suốt.”

Nói xong, Trương Huyền bắt đầu di chuyển chậm chạp, thử bước xuống cầu thang.

Trong suốt quá trình, ánh mắt của hắn không rời khỏi Bạch Sur và Ngọc Quỷ.

Còn Bạch Sur và Ngọc Quỷ cũng vậy, nhìn theo Trương Huyền đi xuống cầu thang, rồi mở cửa thoát hiểm, rút vào hành lang tầng ba.

Đến khi xác định đối phương thật sự không tấn công bất ngờ, Trương Huyền liền nhanh chóng tăng tốc.

“Chết tiệt, tên Bill này có vấn đề gì không? Đã nói là mười phút, sao lại kích hoạt chương trình tự hủy nhanh vậy?”

Trên đường, Trương Huyền nhặt lại khẩu súng của mình, rồi nhanh chóng lao xuống tầng một.

Khi hắn đẩy cửa thoát hiểm, cánh cửa thang máy đối diện cũng mở ra cùng lúc!

Lại là Bạch Sur và Ngọc Quỷ.

Ba người bắn nãng muốn giờ súng lên, nhưng ngay lập tức hạ nòng súng xuống.

Một phút trôi qua trong chớp mắt, nếu loạt đạn đầu không giết được đối thủ, tiếp tục lãng phí thời gian ở đây thì không chừng sẽ phải chôn thây cùng Vườn Nam Bộ.

Vì vậy, cả hai bên đều đồng lòng cất súng, chạy vào sảnh.

Dù trong quá trình này, ánh mắt của họ vẫn không rời khỏi đối phương.

Trong sảnh.

Khi đi qua quây lễ tân, Trương Huyền tiện thể liếc nhìn xuống phía dưới quây.

Không ngoài dự đoán, hai anh em song sinh bị hấn đánh ngất đã biến mất.

Không nghĩ nhiều, ba người chạy ra ngoài.

Trương Huyền chọn rời khỏi cửa trước, còn Bạch Sur và Ngọc Quỷ chọn cửa sau.

Cuối cùng, hai bên chia tay nhau ở đây.

Khi Trương Huyền rời khỏi Vườn Nam Bộ, trở lại con đường lớn, hấn vô thức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên đỉnh tòa nhà, một bóng người chống gậy, đang nhìn xa xăm về phía này.

Trương Huyền nhìn rõ đó là Bill.

Chính xác hơn là Bill mặc trang phục của Chesterton.

“Hóa ra là vậy...”

Trương Huyền bừng tỉnh, hấn đã hiểu vì sao Bill trước đó lại hỏi thăm về hai anh em song sinh.

Dường như cũng nhìn thấy ánh mắt của Trương Huyền.

Bill trên đỉnh tòa nhà vẫy tay từ xa, cúi người chào, miệng hình như đang nói...

“Cảm ơn...”

Chưa kịp để Trương Huyền phản ứng, Bill ấn nút đỏ trên gậy!

Giây tiếp theo!

BÙM!!!

Vụ nổ bắt đầu từ tầng hầm hai của bãi đậu xe!

Tiếp theo là tầng hầm một, tầng một, tầng hai...

ẦM ẦM!!!

Lửa từ vụ nổ bốc lên từ dưới lên trên, trong chớp mắt đã bao trùm cả tòa nhà!

Trong ngọn lửa, hàng trăm tia lửa bay lên trời!

Đó là pháo hoa!

Khi các tầng cháy, pháo hoa như những ngôi sao trên bầu trời bùng nổ!

Rõ ràng là ngọn lửa hủy diệt tất cả, nhưng lúc này lại có thêm một chút vẻ đẹp lộng lẫy.

Trương Huyền đứng xa, dù bị cơn gió nóng thổi không mở nổi mắt, nhưng không bị ảnh hưởng gì.

“Vườn Nam Bộ... đến hôm nay, xem như hoàn toàn trở thành lịch sử...”

Ánh mắt Trương Huyền phức tạp, nhìn lần cuối tòa nhà trong biển lửa dần dần hóa thành tro bụi, rồi quay lưng rời đi.

...

Thời gian trôi qua, đã là một ngày sau.

“Mạo Khoa và Reeves chiều nay bốn giờ sẽ đến sân bay, John, người có rảnh thì đi đón họ được không?”

Trên giường bệnh, Trương Huyền vừa đọc báo vừa nói với John đang ngồi gần đó xem điện thoại.

“Được.”

John đáp, nhìn lên Trương Huyền với phần thân trên quần băng:

“BOSS, người không định giải thích tại sao vết thương của người lại xấu đi à? Ta nghe nói hôm qua người ra ngoài dự tiệc?”

“Ừm... một buổi tiệc pháo hoa.”

Trương Huyền nhún vai: “Tiệc hơi sôi động, các cô gái rất nhiệt tình, ừm... người hiểu mà.”

Khi Trương Huyền đang nói.

TV trong góc phòng bệnh phát đoạn tin tức, nữ phóng viên xinh đẹp trên màn hình nghiêm túc nói:

“Chiều qua lúc năm giờ bốn mươi ba phút, tại một khu hội quán tư nhân cao cấp ở quận Quế Dương, đã xảy ra một vụ nổ kinh hoàng... Theo nguồn tin, trước khi vụ nổ xảy ra, nhiều lần nghe thấy tiếng súng... Hiện tại, cảnh sát đang điều tra hiện trường...”

Chương 486: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ừm hừm, ít nhất... người vẫn còn sống khỏe mạnh.”

John nhìn Trương Huyền với gương mặt lúng túng mà lịch sự, đứng lên, đội mũ cao bồi, không nói gì thêm, cầm chìa khóa xe rồi ra khỏi phòng bệnh.

“Trương ca.” Hà thúc trên giường bên cạnh xem tin tức, kinh ngạc nói: “Anh làm việc động trời thật đấy, ta còn tưởng anh đến đó chỉ để xem pháo hoa.”

“Không còn cách nào.” Trương Huyền lắc đầu: “Lúc đó mà ta không ra tay, pháo hoa chắc cũng không xem được.”

Hà thúc gật đầu nhẹ, im lặng một lúc rồi hỏi:

“VẬY... người đã gặp bạn cũ lần cuối chưa?”

Trương Huyền lắc đầu, rồi lại gật đầu, nhìn bức ảnh phết tích Vườn Nam Bộ trên bản tin, thở dài:

“Sao nói nhỉ... lần này nhân vật chính là một người bạn khác.”

Hà thúc không hiểu Trương Huyền nói gì, nhưng nhìn sắc mặt của hắn, dường như hiểu ra một phần, nên không hỏi thêm.

“Được rồi, ít nhất mấy ngày tới, người không cần cầm cái gài sắt đi khắp bệnh viện nữa, người không biết, y tá Lý trước phụ trách phòng chúng ta không ít lần phàn nàn với ta.”

“Ồ? Nàng nói gì?”

“Nàng nói người nhìn cao to, đẹp trai cấm dục, sao đầu óc lại không bình thường.”

“Ha ha ha...”

Cả phòng bệnh rộ lên tiếng cười.

...

Nam Hàn, cảng Incheon.

Hai chiếc xe dừng lại ở khu vực chứa container.

Một người đàn ông trung niên đeo kính râm, mặc vest đang ngồi trên nắp capo một chiếc xe, nhìn xa xăm.

Xung quanh hẳn, có vài tay súng mang vũ khí.

Một chiếc Sedan màu đen chậm chậm tiến vào khu chứa container.

“Người đến rồi...”

Người đàn ông đeo kính râm rời khỏi nắp capo, tiến lên hai bước, cười.

Chiếc Sedan màu đen dừng lại không xa phía trước.

Cửa xe mở ra, bốn người bước xuống.

Ba người trong số đó là những gã cao to mặc thường phục.

Người họ áp giải là một người đàn ông bị còng tay chân, toàn thân bị thương, trông có vẻ thê thảm.

“Hey, Tom, rất vui được gặp người...”

Người đàn ông đeo kính râm cười tiến lên, mở rộng cánh tay: “Các người rất đúng giờ.”

“Người là Xà Đầu?”

“Đúng vậy~”

Gã tên Tom cau mày, nhưng không từ chối cái ôm lịch sự của hắn, nói:

“Theo chỉ thị của ông Roy, ta đã đưa người đến, người đưa đến London, sẽ có người liên hệ.”

“Ừm hừm, vậy, vị này chính là nhiệm vụ của chúng ta?”

Người đàn ông đeo kính râm đặt tay lên vai Tom, nhìn người đàn ông bị áp giải với ánh mắt thích thú:

“Hắn tên gì?”

“Arthur.”

“OK~Arthur...”

Người đàn ông đeo kính râm bước đến trước mặt Arthur, cúi xuống, nhìn mặt Arthur.

“Tsk tsk tsk... Nhìn người xem, sao lại bản thể này? Lên tàu rồi, đừng để máu dây ra khắp nơi...”

Nói rồi, hắn nâng tay Arthur lên, trong tay không biết từ lúc nào đã có một chiếc chìa khóa.

Cạch một tiếng!

Chìa khóa mở còng tay!

Thấy vậy, mặt Tom biến sắc, theo bản năng đưa tay sờ túi mình.

Quả nhiên, lúc ôm vừa rồi, chìa khóa đã bị người đàn ông đeo kính râm lấy mất.

“Người...”

Chưa kịp nói xong!

Mấy tay súng bên cạnh đã nâng súng lên!

Đoàng đoàng đoàng...!!!

Loạt súng vang lên!

Cả ba người áp giải, bao gồm cả Tom, bị bắn chết tại chỗ!

Người đàn ông đeo kính râm không hề để ý, tự mình mở còng tay và chân cho Arthur, phủi bụi trên người hắn, cười nói:

“Được rồi, chúc mừng ngươi, Arthur, ngươi tự do rồi, ồ phải rồi, giám đốc An bảo ta gửi lời chào đến ngươi.”

Nói rồi, hắn rút từ túi ra một cặp kính mới, đưa cho Arthur.

Arthur chậm chậm ngẩng đầu, từ từ đón lấy kính từ tay người đàn ông, đeo lên, rồi hỏi:

“Người của giám đốc An? Ngươi là Xà Đầu?”

“Xà Đầu? Nếu ngươi có việc tìm hắn... thì ta xin lỗi.”

Người đàn ông đeo kính râm cười, tránh sang một bên.

Lúc này, một tên tay sai mở cửa xe.

Bên trong xe, rõ ràng là mấy cái xác!

Cầu vượt biển Incheon.

Dài 21,38 km, phần trên biển dài 12,3 km.

Cây cầu này là một trong hai đường dẫn đến sân bay quốc tế Incheon.

Trương Huyền và đồng bọn đã đến Nam Hàn qua cây cầu này.

Hôm nay, Reeves và Mạo Khoa trở về Incheon từ Bangkok.

Lái một chiếc xe bán tải màu xám trên cầu, John nghe nhạc rock trong xe, nhịp nhàng theo điệu nhạc.

Rút một điếu thuốc từ hộp thuốc, John hít sâu một hơi: “Phù...”

Nhìn đồng hồ trong xe, còn khoảng ba tiếng nữa Reeves và Mạo Khoa mới hạ cánh.

Nếu hành trình bình thường, John còn khoảng nửa tiếng nữa đến sân bay.

“Có vẻ phải đợi rồi.”

John nhún vai, không bận tâm, không có nhiệm vụ gì, như một người trung niên, hẳn khá thích thời gian thư giãn này.

Nghĩ xem có nên tìm một chỗ gần biển đậu xe, nghỉ ngơi một chút cũng không tệ.

Đang suy nghĩ xem có nên tìm nhà hàng ăn chút gì không.

Phía trước, xe bắt đầu di chuyển chậm lại.

Vài cảnh sát giao thông đang chỉ đạo xe chuyển sang làn khác để kiểm tra.

“Wow...”

John cau mày, hẳn có giấy phép lái xe quốc tế, nhưng...

Hắn không rõ luật giao thông Nam Hàn lắm, kiểm tra xe trên cầu có hợp pháp không?

Xe phía trước lần lượt di chuyển qua, cảnh sát chỉ kiểm tra giấy tờ rồi cho qua.

Có nghi ngờ, nhưng John vẫn lái xe theo hướng dẫn của cảnh sát.

Lúc này, trên cầu không nhiều xe, nên nhanh chóng đến lượt John.

“Kiểm tra định kỳ, vui lòng xuất trình giấy tờ.” Một cảnh sát giao thông đứng bên xe John chào.

Chương 487: Tiêu Đề 《Ẩn》

John hạ cửa sổ, nhìn qua số hiệu cảnh sát, nói bằng tiếng Anh: “Ta là công dân Mỹ, không hiểu tiếng Hàn.”

Thấy John là người Mỹ, cảnh sát nói bằng tiếng Anh: “Xin chào ngài, chúng ta đang kiểm tra, vui lòng xuất trình hộ chiếu và giấy phép lái xe quốc tế.”

“OK...”

John vừa mở ví tìm giấy tờ, vừa kín đáo quan sát xung quanh.

Điều kỳ lạ là các cảnh sát giao thông ở đây đều có số hiệu rất lạ, trong đó có vài người còn có số hiệu liên tiếp.

Không chỉ vậy, dưới đồng phục của họ rõ ràng có một lớp gù đó, trông giống như áo chống đạn.

Hơn nữa, khi xe của ta dừng lại, tất cả các cảnh sát xung quanh đều nhìn về phía này.

Có hai người thậm chí còn đi vòng qua đuôi xe.

Điều cuối cùng là...

Cảnh sát giao thông Nam Hàn cũng được trang bị súng sao?

Mặc dù phát hiện vài điểm đáng ngờ, nhưng John không để lộ.

Sau khi lục lọi một lúc, ta rút giấy tờ từ ví, tay trái đưa giấy tờ cho cảnh sát giao thông này, đồng thời tay phải lạng lẽ mở

khóa dây an toàn.

Sự chú ý của cảnh sát tập trung hoàn toàn vào giấy tờ, không nhận ra động thái của John.

Hắn nhìn giấy tờ, rồi nhìn mặt John, như đang xác nhận điều gì đó, lông mày tự nhiên nhíu lại, hô hấp cũng trở nên gấp gáp.

Đây là biểu hiện của sự căng thẳng cực độ.

Sau đó, hắn quay đầu nhìn một cảnh sát giao thông khác, người có vẻ là sếp, không xa lắm, tay cũng không tự chủ mà đưa ra sau lưng.

John liếc nhìn cảnh sát giao thông ở phía xa.

Thị lực mạnh mẽ của hắn ngay lập tức phát hiện vài chi tiết.

Người đó mặc đồng phục nhưng cài sai một khuy áo, miệng nhai trầu rất bất cần, cổ áo hé lộ một lớp hình xăm.

Nhận thấy ánh mắt của cấp dưới, cảnh sát giao thông đó nhìn vào trong xe John.

Ánh mắt của hai người chạm nhau.

Ngay lập tức, hắn bước tới.

“Thưa ngài, giấy tờ của ngài có vấn đề, phiền ngài hợp tác với chúng ta...”

Có lẽ vì quá căng thẳng, tên ‘cảnh sát’ đứng bên cửa xe John khi nói chuyện đã rút súng ra!

Ngay lúc này!

Rầm!!!

Cửa xe đột ngột mở, đập vào người hắn!

Vút!

John đã tháo dây an toàn trước, nhanh chóng ra khỏi xe và rút súng từ sau lưng bắn!

Đoàng đoàng!!!

Hai phát súng bắn trúng đầu một trong những tên ‘cảnh sát’ vòng ra sau xe, giết chết tại chỗ!

Tên còn lại sợ hãi cúi xuống nấp sau xe.

John nhanh chóng xoay súng, một phát súng bắn nổ đầu tên ‘cảnh sát’ bị cửa xe đập ngã!

Ba phát súng đầu tiên, bốn tên ‘cảnh sát’ phía trước xe cũng đã phản ứng kịp, nhanh chóng rút súng bắn về phía John!

Đoàng đoàng đoàng...!!!

Tiếng súng không ngừng vang lên, đạn bắn vào thân xe tạo thành các lỗ đạn, kính xe cũng lần lượt bị bắn vỡ!

John không ở lại chỗ cũ, mà lợi dụng cửa xe che chắn tầm nhìn, cúi người lao về phía sau xe!

Vừa chạy, vừa bắn trả ngược ra sau!

Nhưng chỉ chạy vài bước, hắn đã đụng mặt tên núp sau xe bán tải!

Tên này nhanh chóng giơ súng bắn!

Đoàng!

Nhưng trước khi tiếng súng vang lên, tay trái của John nhanh chóng thò ra nắm lấy cánh tay phải của hắn, đồng thời nhanh chóng hạ súng xuống!

Đoàng!!!

Một phát đạn bắn xuyên qua chân tên này!

“A!!!”

Tiếng thét đau đớn, hấn mất thăng bằng, bị John kéo ngã xuống đất, đè lên người John như một tấm chắn!

Nằm dưới đất, John không quan tâm tiếng thét, mắt theo dõi theo họng súng, qua gầm xe nhắm vào bốn tên phía trước xe!

Đoàng đoàng đoàng cạch!!!

Ba phát súng liên tiếp, mỗi phát đạn đều trúng vào chân của một tên ‘cảnh sát’.

Nhưng cũng lúc đó, đạn trong súng đã hết.

Không chỉ vậy, tên bị đè lên người John cũng bắt đầu vùng vẫy.

Cánh tay phải bị John khống chế liên tục cố gắng thoát ra.

Không còn cách nào khác, đã muốn chết thì ta đành giúp hấn.

John dùng đầu gối đè mạnh, hai người nhanh chóng đổi vị trí!

Đầu gối đè lên ngực tên này.

John nâng khẩu súng Glock đã hết đạn, đập mạnh xuống đầu hấn!

Bốp!

Chỉ một cú đập, mắt hấn đã bị nổ toác!

Nhưng chưa hết!

Bốp bốp bốp!!!

Ba cú đập nhanh và mạnh liên tiếp!

Hấn đã mất hết sức phản kháng, thở hỏn hển.

Thấy hấn mất khả năng chống cự.

John dừng lại, dùng ngón tay cái tay phải nhấn nút tháo băng đạn, trong khi rút băng đạn đầy đạn mới từ phía sau lưng bằng tay trái, thay đạn.

Cạch!

Đoàng!!!

Một phát súng vào đầu kết liễu hẳn, John dựa vào cửa xe, thở sâu để ổn định nhịp tim.

Ánh mắt cũng liên tục quét xung quanh, quan sát tình hình.

Qua kính chắn gió của một chiếc xe con phía trước, hẳn nhận thấy hai tên ‘cảnh sát’ đang tiến tới từ hai bên xe!

Một tên bước đi khập khiễng, rõ ràng là một trong ba tên bị bắn vào chân trước đó.

Tên kia bước đi vững vàng, nhìn cách cầm súng và phối hợp của họ, rõ ràng đã qua huấn luyện quân sự.

Thêm nữa.

Dù hai người cùng tiến tới, nhưng tên bị thương bước đi không thể nhanh bằng.

Nhận biết thông tin này, John bắn vỡ kính xe, ngay lập tức nghĩ ra chiến thuật.

Hắn nhặt lại băng đạn rỗng vừa rơi trên đất, ném về phía tên ‘cảnh sát’ khập khiễng!

Đồng thời nhanh chóng nằm xuống, súng hướng về phía tên ‘cảnh sát’ không bị thương bắn liên tiếp!

Đoàng!!!

Tên ‘cảnh sát’ không bị thương luôn chú ý đến thân xe bán tải, không ngờ John tấn công từ dưới!

Chương 488: Tiêu Đề 《Ăn》

Chỉ một phát đạn, đầu hấn bị nổ toác, ngã gục tại chỗ!

Tên ‘cảnh sát’ khập khiễng, dù đã bị bắn một lần, thần kinh căng thẳng, nghe tiếng súng thì giật mình, thấy một vật đen đen bay về phía mình, liền cúi xuống tránh.

Hành động này khiến đồng đội hấn mất đi sự che chắn, bị John bắn chết tại chỗ!

Nhưng hấn không cần cảm thấy tội lỗi nữa.

John chuyển hướng súng, bắn từ gầm xe!

Đoàng!!!

Một phát đạn bắn xuyên qua chân còn lại của tên ‘cảnh sát’ khập khiễng!

Hấn ngã xuống đất!

Đầu xuất hiện trong tầm ngắm của John!

Đoàng!

Một phát đạn vào đầu!

Đến lúc này.

Bảy tên đã bị John giết năm!

Còn lại hai tên!

Đã đến lúc chủ động tấn công!

John nhấc một xác chết lên làm lá chắn, nhanh chóng lao ra khỏi chỗ nấp!

Một tay cầm ‘lá chắn’, một tay cầm súng bắn!

Đoàng đoàng đoàng...!!

Lúc này, hai tên còn lại đứng sau một xe cảnh sát, nhìn thấy đồng đội chết hết, liền muốn chạy trốn!

Nhưng một tên vừa chạy, bị John bắn ba phát liên tiếp giết chết!

Tên còn lại, chính là tên nhai trầu, cũng bị John bắn trúng tay, ngã xuống!

Rầm!

John bỏ lá chắn xuống, nhanh chóng tiến lên, đá bay khẩu súng khỏi tay tên xăm trổ.

Rồi bóp cò súng!

Đoàng, một phát đạn trúng cánh tay còn lại của hắn.

Tên xăm trổ hét lên đau đớn: “A... chết tiệt...”

Đoàng!!!

Một phát đạn bắn xuống đất gần đầu hắn.

Tiếng súng lớn và mảnh vụn từ viên đạn khiến hắn ngừng la hét.

John kiểm tra xe cảnh sát, chắc chắn không có ai nấp, rồi trở lại bên cạnh tên xăm trổ, súng chĩa thẳng vào đầu hắn, lạnh lùng nói:

“Name.”

Tên xăm trổ khá gan dạ, dù bị bắn ba phát, vẫn cắn răng chịu đựng, không khuất phục.

Đoàng!!!

Một phát đạn bắn gãy một ngón tay của hắn!

“A...!”

Tiếng hét vừa vang lên, lại một phát đạn bắn trúng mặt bên của hắn!

John đưa tay rút ra một băng đạn đầy từ sau lưng, trưng ra trước mặt người đàn ông, cho thấy hắn còn rất nhiều đạn, có thể từng viên từng viên bắn gãy ngón tay của hắn. Sau đó, John cúi xuống, giọng nói trầm hơn và lạnh lùng hơn:

“Tên của ngươi.”

Lúc này, trong mắt của người đàn ông có hình xăm, John dường như là ác quỷ từ địa ngục, gương mặt đáng sợ!

Một người có thể không sợ chết, nhưng những đau khổ trước khi chết thường đáng sợ hơn cái chết nhiều.

Và rõ ràng, hắn không thể chịu nổi điều đó.

“Choi... Choi Yu Ho...”

Đôi môi tái nhợt run rẩy thốt ra tên của mình, tâm lý của Choi Yu Ho đã hoàn toàn sụp đổ.

“Ai phái ngươi đến?”

“Phó tổng Hàn... Hàn thứ trưởng.”

“Hàn thứ trưởng nào?”

“Phòng quản lý an ninh của tập đoàn Yangda...”

“Tập đoàn Yangda?”

Thấy sự nghi ngờ của John, Choi Yu Ho nhìn xuống ngực mình.

Nhận thấy điều này, John liền dầm mạnh lên tay phải của Choi Yu Ho, không để ý đến tiếng rên rỉ đau đớn của hắn, rồi cúi xuống, đưa tay xé toạc chiếc áo cảnh sát của hắn.

Trong túi áo khoác cảnh sát, có một chiếc thẻ chứng minh.

Trên thẻ có tên và ảnh của Choi Yu Ho, mặt sau của thẻ là biểu tượng của tập đoàn Yangda!

John đứng dậy, rút chân khỏi tay của Choi Yu Ho.

Nhìn vào biểu tượng trên thẻ, John nhíu mày suy nghĩ.

Hắn không nhớ mình và đội của hắn đã từng đắc tội với cái tên tập đoàn này bao giờ.

Trong khi John đang suy nghĩ.

Choi Yu Ho nằm trên đất cũng đang vùng vẫy, cố gắng bò ra khỏi nơi này.

Và theo bước đi của hắn, trên mặt đất cũng xuất hiện một vết máu dài!

John cất chiếc thẻ vào túi, vừa lấy điện thoại gọi cho Trương Huyền, vừa quay lại xe của mình.

“Alo, BOSS, người có biết tập đoàn Yangda không?”

Vù!

Hắn cầm chìa khóa, xe khởi động, từ từ lăn bánh.

“Oh? Người biết à?”

John hơi nhướn mày, xoay vô lăng sang phải.

Rắc rắc!

Bánh xe dường như nghiền nát thứ gì đó, phát ra tiếng động kỳ lạ!

“Là thế này, ta vừa gặp trên đường...”

Khi chiếc xe dần rời đi, một vết bánh xe dính máu kéo dài thẳng tắp về phía trước.

Và điểm bắt đầu của vết máu này.

Là một cái xác với cổ và ngực bị nghiền nát, tứ chi trúng đạn.

...

“Ừ... Ta hiểu tình hình rồi. Người hãy tìm cách xử lý chiếc xe, ta sẽ gọi cho Reeves báo tình hình... Ừ, người nhớ cẩn thận nhé.”

Gác máy.

Trương Huyền vẻ mặt nghiêm trọng.

Hà thúc bên cạnh hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“John bị tập kích.”

Trương Huyền vén chăn, đứng dậy khỏi giường.

“Cái gì? Hắn không sao chứ?” Hà thúc kinh ngạc, hỏi: “Ai tập kích hắn?”

“Hắn không sao, người tập kích hắn là người của tập đoàn Yangda.”

Trương Huyền hoạt động vai, cảm nhận mức độ hồi phục của cơ thể:

“Ta biết tập đoàn này, nhưng... Chúng ta không có mâu thuẫn gì với họ. Dù sao đi nữa, ta đã bảo John xử lý chiếc xe trước, Hà thúc hãy gọi Chí Vĩ và Chris quay lại, ta sẽ thông báo cho Reeves...”

Khi Trương Huyền đang nói chuyện, điện thoại lại reo lên.

Anh nhìn vào màn hình hiển thị, là Roy gọi.

“Cái gì? Người nói Arthur trốn thoát rồi!?”

Nghe lời Roy nói ở đầu dây bên kia, Trương Huyền hơi giật mình.

Trong đầu anh lập tức liên hệ việc John bị tập kích với chuyện này.

“Chính xác mà nói, là có người cứu hắ đi.”

Roy nói với giọng hơi bất lực:

Chương 489: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta cũng vừa mới biết, theo điều tra, có vẻ như bên người vận chuyển Arthur tới London đã gặp trục trặc.”

“Có một thuộc hạ của hắn không biết bằng cách nào, sau khi nhận được tin tức đã bán thông tin này đi.”

“Sau đó, trong cuộc gặp gỡ hôm nay, một nhóm vũ trang đã xuất hiện, trước tiên giả danh người của chúng ta để gặp gỡ bọn họ, sau đó bất ngờ ra tay giết chết bọn họ.”

“Rồi hắn giả làm người vận chuyển để gặp gỡ người của chúng ta, rồi dùng cách tương tự giết chết người của chúng ta, cứu Arthur đi.”

“Hiện giờ vẫn chưa xác định được vị trí của Arthur, ta gọi đề cảnh báo người phải cực kỳ cẩn thận trong thời gian này.”

“Nếu cần thiết, ta vẫn khuyên các người tạm thời rời khỏi Nam Hàn.”

Lời khuyên của Roy không nghi ngờ gì là một trong những lựa chọn tốt nhất.

Dù sao hiện tại địch ở trong bóng tối, còn ta ở ngoài sáng, John bị tập kích là ví dụ điển hình.

Mặc dù họ đã đánh giá sai sức mạnh của John, kẻ tấn công bị John một mình phản kích, toàn bộ tiêu diệt.

Nhưng không ai biết, ai sẽ là người tiếp theo bị tấn công, cũng không biết lần tấn công tiếp theo có còn đơn giản như vậy không.

Nghĩ đến điều này, Trương Huyền hỏi: “Vậy các người có điều tra được ai đứng sau giúp đỡ Arthur không?”

“Đối tượng nghi ngờ ban đầu là một người Nam Hàn tên là An Jea Woo.”

“An Jea Woo?”

Trương Huyền ngạc nhiên.

Nghe tên này, anh cảm thấy rất quen thuộc, bởi vì vụ trước vừa mới kết thúc không lâu, anh nhanh chóng nhớ ra đó là ai.

Gã này trong vụ trước, là một trưởng phòng của tập đoàn Yangda, Kim Khánh Bắc và đám người hắn lập ra, Khánh Bắc Phái, chính là con chó săn dưới trướng hắn.

Trong giai đoạn đầu và giữa của vụ việc, hắn miễn cưỡng có thể được coi là một tiểu BOSS, nhưng sau đó chết quá nhanh, nên Trương Huyền không đặt quá nhiều tâm trí vào hắn.

Vì không phải gặp mặt trực tiếp, Roy không thể thấy sự thay đổi sắc mặt của Trương Huyền, tiếp tục nói:

“Đúng, hắn tên là An Jea Woo, là giám đốc một công ty con của tập đoàn Yangda, tập đoàn này là một doanh nghiệp gia đình lớn ở Incheon, chủ tịch là một người tên là Lưu Chính Hách, còn An Jea Woo là tâm phúc của hắn.”

“Thì ra là vậy, Roy, vừa rồi...”

Sau khi xác định Arthur có thể được tập đoàn Yangda giúp đỡ, Trương Huyền liền kể lại cho Roy về việc John bị người của tập đoàn Yangda tấn công:

“... Sự việc là như vậy, ta đã yêu cầu người của mình nhanh chóng trở về, nhưng không loại trừ khả năng sẽ bị tấn công lần thứ hai.”

“Bọn chúng hành động thật nhanh chóng...”

Roy suy nghĩ một lúc rồi nói: “VẬY NHÉ, NGƯỜI VẪN ĐANG Ở BỆNH VIỆN PHẢI KHÔNG? TA SẼ DẪN NGƯỜI ĐẾN ĐÓ, VÀ CÓ CẦN TA CỬ NGƯỜI ĐÓN CÁC THÀNH VIÊN KHÁC CỦA NGƯỜI KHÔNG?”

“BÊN TA KHÔNG SAO, CƠ THỂ TA CHƯA YẾU ĐẾN MỨC KHÔNG CẦM NỔ SÚNG... NHƯNG NẾU NGƯỜI TIỆN, HÃY ĐẾN SÂN BAY QUỐC TẾ INCHEON ĐÓN MẠO KHOA VÀ REEVES, MÁY BAY CỦA HỌ SẼ HẠ CÁNH TRONG CHƯA ĐẦY BA GIỜ NỮA, HỌ KHÔNG CÓ VŨ KHÍ, NẾU LÀ MỤC TIÊU CỦA LẦN TẤN CÔNG THỨ HAI, HỌ SẼ GẶP NGUY HIỂM.”

“ĐƯỢC, TA SẼ XUẤT PHÁT NGAY BÂY GIỜ.”

Cúp máy.

Trương Huyền nhìn Hà thúc bên cạnh: “Hà thúc, người thấy sao?”

Vì Trương Huyền để loa ngoài nên Hà thúc cũng hiểu rõ tình hình hiện tại, nghiêm nghị nói:

“TRƯƠNG CA, NGƯỜI VẪN CHƯA KHỎI HẸN, CÁ NHÂN TA KHÔNG KHUYẾN NGƯỜI Ở LẠI INCHEON ĐỐI ĐẦU TRỰC DIỆN VỚI BỌN CHÚNG, VÌ CHÚNG TA KHÔNG BIẾT CHÚNG CÓ BAO NHIÊU NGƯỜI, VŨ KHÍ TRANG BỊ MẠNH ĐẾN Đâu, NẾU MẠO HIỂM... TA SỢ THẨM KỊCH CỦA LÃO MÃ SẼ LẶP LẠI.”

Rõ ràng, Hà thúc vẫn chủ trương “còn người, còn cửa”.

Trương Huyền xoa ngực, cảm nhận cơn đau âm ỉ, suy nghĩ rồi gật đầu nói:

“Hà thúc nói có lý, tình hình hiện tại không phù hợp để tiếp tục chiến đấu, chỉ sợ... Arthur không định buông tha chúng ta.”

“Dù sao, việc đầu tiên hấn làm khi được tự do là tấn công John, rõ ràng hấn đã đổ lỗi cho chúng ta về thất bại trước đó và bắt đầu trả thù. Hấn ẩn giấu quá sâu.”

“Nếu không xử lý hẩn sớm, ta lo rằng những lần trả thù sau sẽ càng dữ dội và không thể kiểm soát.”

Khi hai người đang nói chuyện.

Bên ngoài phòng bệnh đột nhiên vang lên tiếng bước chân gấp gáp.

Nghe thấy tiếng động, Trương Huyền nhanh chóng rút khẩu súng dưới gối ra.

Cạch!

Kéo cò, đạn đã lên nòng!

Rầm!

Cửa phòng bị đẩy mở, Trương Huyền nhanh chóng chĩa súng vào đầu người vừa bước vào, nhưng ngay sau đó hạ nòng xuống.

Người bước vào không ai khác chính là Chí Vĩ và Chris.

“Chuyện gì vậy?”

Thấy Trương Huyền và Hà thúc trong phòng bệnh như đang gặp nguy hiểm, Chí Vĩ sợ hãi hỏi: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Arthur trốn thoát rồi.”

Trương Huyền nhường đường cho Chí Vĩ và Chris vào phòng, sau đó nhìn ra ngoài, quan sát hành lang bệnh viện hai bên, xác nhận không có ai theo dõi, liền đóng và khóa cửa.

“Arthur?” Chí Vĩ ngạc nhiên: “Ta tưởng Roy đã giết hẩn từ lâu rồi chứ?”

“Không, có vẻ như bên Wilson còn có chút chuyện muốn hỏi Arthur, nên hôm nay Roy định đưa hẩn về London, nhưng chưa lên thuyền đã bị cứu đi.”

Trương Huyền kể lại ngắn gọn việc Arthur bị cứu và John bị tập kích.

“Cái gì, cha ta bị tấn công?! Ai mà liều lĩnh vậy?”

Chương 490: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghe thấy cha mình bị phục kích, Chris cũng hoảng hốt.

“Chris người nói chuyện kiểu gì vậy...”

Chí Vĩ ngạc nhiên nhìn Chris: “Sao người có vẻ không lo lắng chút nào?”

“Chuyện nhỏ này có gì phải lo lắng.”

Chris nói với vẻ hiển nhiên:

“Bị tấn công đối với hắc đã là chuyện bình thường rồi, hồi ta cùng hắc chạy khắp thế giới, những tình huống như thế này đã trải qua không ít lần.”

“Người biết sát thần rừng rậm Đông Nam Á chứ? Sáu năm trước, hắc bị bọn buôn d-ma túy truy sát, lần trốn trong một khu rừng ở miền đông Siam, trong nửa tháng, một mình giết chết hàng chục kẻ truy đuổi, khiến đối thủ sợ hãi.”

“Lần này chỉ có vài người và vài khẩu súng lục... Thật ra người nên lo lắng phải là bọn chúng.”

“Wow, John còn có quá khứ huy hoàng như vậy.”

Chí Vĩ thốt lên: “Ta cứ tưởng cha con người trước đây chỉ rảnh rồi là hút thuốc, uống rượu và uốn tóc thôi, nên không dám hỏi.”

“Người nói linh tinh gì vậy, tóc ta là tự nhiên xoắn!”

“Ha, đùa thôi đùa thôi... Vậy, đại ca, người đã bàn bạc với Hà thúc xem chúng ta nên làm gì tiếp theo chưa?”

Thấy hai người nhìn mình, Trương Huyền nói:

“Hà thúc cho rằng tình hình hiện tại không thích hợp để chúng ta ở lại Incheon tiếp tục chiến đấu, cá nhân ta... các người cũng biết tính ta rồi.”

“Arthur thù dai, không thể biết hắn sẽ làm gì tiếp theo, trước đây hắn đã dùng xe tải tự sát và người đánh bom liều chết, ta không nghi ngờ hắn sẽ nghĩ cách cho nổ cả bệnh viện này, vì vậy, không thể để hắn sống lâu hơn nữa.”

Nghe vậy, Chí Vĩ gãi đầu: “VẬY... giờ chúng ta làm gì cụ thể?”

“Ừm... không vội, đợi Roy đưa Reeves và những người khác về rồi tính. Chí Vĩ, người thả máy bay không người lái ra, luôn theo dõi tình hình xung quanh bệnh viện và các động thái bất thường.”

“Rõ.”

.....

Tập đoàn Yangda, trong phòng họp số 17.

“Ha ha ha... Arthur, người và cha người thật sự giống nhau như đúc. Đúng là hổ phụ sinh hổ tử. Nếu con trai ta có được một nửa khả năng của người, ta cũng chẳng phải lo lắng cho nó suốt ngày rồi.”

An Jea Woo, mặc bộ đồ thể thao rộng rãi, dựa lưng vào ghế sofa, tay cầm tách trà, trên mặt đầy nụ cười âm áp.

Arthur ngồi đối diện, mặc dù đã thay một bộ quần áo sạch sẽ, vết thương trên người cũng đã được băng bó, nhưng sắc mặt vẫn nhợt nhạt, đầy vẻ bệnh tật.

“An chủ tịch đùa rồi...”

Arthur bình tĩnh nhìn An Jea Woo trước mặt:

“Thủ đoạn của ta trước mặt ngài chẳng khác gì trò chơi trẻ con, không đáng nhắc tới. Ngài biết đấy, đêm đó ta và Kim tiên sinh đã chờ đợi viện binh của ngài, nhưng thật tiếc... buổi tối ở Incheon dường như rất dễ bị kẹt xe.”

Nghe thấy lời trách móc và oán giận trong giọng nói của Arthur, An Jea Woo không tỏ vẻ giận dữ, đặt chân đang bắt chéo xuống, thân thể nghiêng về phía trước:

“Người hiểu lầm ta rồi, Arthur. Đêm đó ta thật sự đã phái người ra ngoài, nhưng người phải biết rằng đối thủ của chúng ta không chỉ có nhóm Thần Tinh.”

“Đội hành động của Tập đoàn Worle và Ark’s Enforcer cũng tham gia, cả Incheon trở nên hỗn loạn!”

“Người của ta có xông vào thì cũng chẳng tạo nên được gì, thà là giữ lực lượng sống sót còn hơn là hi sinh vô ích...”

“Hơn nữa, ta đã sớm đoán rằng người sẽ không dễ dàng bị xử tử. Người xem, ta đã tìm được cơ hội cứu người ra rồi đấy thôi.”

“Mặc dù người đã chịu khổ vài ngày, nhưng những khổ đó đều xứng đáng.”

Dù An Jea Woo nói chuyện rất chân thành, nhưng trong mắt Arthur, người này chẳng khác nào một con cáo già.

Tuy nhiên... lúc này cũng không cần thiết phải trở mặt với cáo già này.

“Có lẽ vậy...”

Arthur nhẹ nhàng nói, rồi chuyển chủ đề:

“Vậy lần này An chủ tịch cứu ta ra, có phải muốn tiếp tục hợp tác như trước không? Nếu vậy, ta chỉ có thể nói xin lỗi, Wang tiến sĩ đã được đưa đến London, đó là địa bàn của Tập đoàn Worle, ta không thể đưa người ra khỏi đó.”

Nghe vậy, An Jea Woo cười cười, ẩn ý nói:

“Mặc dù Wang tiến sĩ đã mất, nhưng người chắc chắn đã giữ lại tài liệu, phải không? Ta nghe nói, trong thời gian bị người bắt cóc, Wang tiến sĩ dường như đã có một số đột phá trong nghiên cứu...”

Nghe vậy, mắt Arthur lóe lên một tia lạnh lẽo:

“Có vẻ như An chủ tịch của ngài thông tin rất nhạy bén?”

“Cả hai chúng ta đều vậy...”

Hai con cáo lớn nhỏ nhìn nhau cười, trong nụ cười ẩn chứa sát khí.

Đúng lúc đó, cửa phòng họp bị gõ.

“Mời vào.”

Cạch.

Cửa mở, một thanh niên đeo bảng tên trợ lý xuất hiện ngoài cửa, mặt có chút kỳ lạ.

“Ồ, thật đúng lúc.”

Thấy thanh niên đó, An Jea Woo cười nói với Arthur: “Người của ta đã trở về rồi, trước đó ta còn nói Arthur người tự do trở lại, phải có một sự ngạc nhiên, ta suy nghĩ mãi...”

Nhưng chưa nói hết câu, trợ lý đã lo lắng ra hiệu cho An Jea Woo.

“Hử?” An Jea Woo thu lại nụ cười, hỏi: “Có chuyện gì?”

Trợ lý liếc nhìn Arthur đang ngồi trên sofa với vẻ bình thản, do dự không nói.

“Có gì thì nói, Arthur là khách của ta, không phải người ngoài, cứ ứng xử như vậy làm gì!” An Jea Woo trầm giọng quát.

“Dạ... là thế này, thưa chủ tịch, việc ngài giao có vấn đề.”

Chương 491: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Vấn đề?”

“Sức mạnh của mục tiêu vượt xa dự kiến, toàn bộ người của chúng ta đều chết.”

“Cái gì!?”

Sắc mặt An Jea Woo biến đổi.

Còn Arthur, lúc này cũng đoán được cái gọi là ‘sự ngạc nhiên’ mà An Jea Woo nói tới là gì.

Khóe miệng Arthur nở một nụ cười không dễ nhận thấy:

“Có vẻ như sự ngạc nhiên của An chủ tịch không còn, chỉ còn lại sự kinh hãi. Để ta đoán xem... người đã ra tay với người của nhóm Thần Tinh phải không?”

Thấy An Jea Woo không nói gì, Arthur cười nhẹ:

“Có vẻ đúng rồi. Ngài không có mặt đêm đó, nên ngài có thể nghĩ rằng Kim tiên sinh thất bại là do Ark và Tập đoàn Worle. Nhưng...”

“Thực tế là, trước khi Ark và Tập đoàn Worle ra tay, Kim tiên sinh đã điều động hơn nửa số người và vũ khí của mình để đối phó với nhóm Thần Tinh. Nhưng người biết kết quả không?”

“Nhóm Thần Tinh không chỉ thoát khỏi vòng vây mà còn giết chết hàng chục tay súng của Kim tiên sinh. Nếu người nghĩ rằng chỉ với lực lượng của người có thể đối phó với họ, thì người đã hoàn toàn sai lầm...”

“Để ta đoán xem, người đã ra tay với ai trong số họ... Trương Huyền? Không, nếu là hắn, giờ này hắn đã ở trước mặt người rồi. Reeves? Cũng không phải... Vậy là John... Nhìn sắc mặt người, chắc là hắn.”

“Ta đã điều tra từng người trong nhóm Thần Tinh, người tên John đó là một cựu binh, từng phục vụ trong lực lượng mũ nồi xanh của quân đội Mỹ. Sau khi giải ngũ, hắn hoạt động như một lính đánh thuê tự do ở khu vực Đông Nam Á, danh tiếng không nhỏ, danh tiếng không phải là hư danh...”

“Đủ rồi.”

Không đợi Arthur nói xong, An Jea Woo trầm giọng ngắt lời, ra hiệu cho trợ lý:

“Đưa Arthur về nghỉ ngơi, và gọi Hàn thứ trưởng đến đây.”

“Vâng, thưa chủ tịch. Arthur, mời theo ta.”

Arthur cười nhẹ, đứng dậy đi theo trợ lý ra cửa.

Nhưng trước khi ra ngoài, Arthur đột nhiên quay đầu lại nói:

“Một lời khuyên, nếu ta là người, ta sẽ lập tức tập hợp lực lượng để đối phó với sự trả thù điên cuồng của Trương Huyền.”

Roy và nhóm của hắn đến nhanh hơn dự đoán của Trương Huyền.

Chỉ mới hơn ba tiếng, máy bay không người lái của Chí Vĩ đã thấy Roy cùng vài nhân viên mặc thường phục đưa Reeves và Mạo Khoa đến bệnh viện.

“Bên này.”

Trong hành lang bệnh viện, Trương Huyền đã thay đồ thường phục, mặc bên trong là một chiếc áo giáp mềm, vấy tay

chào Reeves và những người khác vừa từ thang máy bước ra.

Reeves: “BOSS.”

Khoa: “Đại ca, chúng ta đã trở về.”

Nhìn thấy hai người không bị thương tổn, Trương Huyền hơi thở phào nhẹ nhõm, nhìn sang Roy nói: “Cảm ơn người, bạn bè.”

Nói xong, Trương Huyền quét mắt nhìn ba người đi cùng Roy.

Một người da trắng cao lớn, hơn mét chín, mặc áo khoác mỏng dù trời đang lạnh, không biết có lạnh hay không.

Đứng sau người da trắng này là một nam và một nữ.

Nam cũng là người da trắng, nhưng gầy hơn so với Cự Nhân kia, chiều cao cũng không quá cao, nhìn tổng thể cũng gần giống Trương Huyền.

Nữ là người châu Á, khuôn mặt không tệ, có chút nét Đông Nam Á, nhưng dáng người bình thường, hơi phẳng.

Có vẻ nhận ra ánh mắt của Trương Huyền, người phụ nữ nhìn lại hắn.

Nhưng lúc đó Trương Huyền đã quay đi.

“Có vẻ như sức khỏe của người đã tốt hơn. Đúng rồi, để ta giới thiệu...”

Roy cười, vỗ nhẹ vai Trương Huyền, rồi chỉ vào người đàn ông cao lớn:

“Antonio, trưởng nhóm 2 của đội ngoại vụ chúng ta. Hắn và tám thành viên của hắn được điều đến đây giúp đỡ ba ngày trước.”

Nói xong, Roy quay sang Antonio nói: “Đây là Trương Huyền, đội trưởng của nhóm Thần Tinh.”

“Xin chào.”

Hai người bắt tay, coi như chính thức quen biết.

Trong mắt Trương Huyền, Antonio tuy có vẻ ngoài to lớn nhưng không giống một binh sĩ chuyên nghiệp.

Dù nói rằng khi vừa bắt tay, Trương Huyền thực sự cảm nhận được trên lòng bàn tay người này có vết chai do thường xuyên cầm súng.

Nhưng... phải nói sao đây, vết chai này quá mờ nhạt.

Vết chai quá mờ nhạt.

Người này hoặc là đã rất lâu không đụng đến súng, hoặc là không thường xuyên dùng súng.

So với người phụ nữ Nam Á bên cạnh, hẳn thậm chí còn không giống một binh sĩ bằng nòng.

Nhưng nghĩ lại.

Trương Huyền cũng hiểu ra.

Tổ ngoại vụ, không nhất thiết phải chuyên làm những công việc như của họ.

Dù có là như vậy, nếu đã là một nhóm, cũng không nhất thiết mọi người đều chuyên xử lý nhiệm vụ chiến đấu, biết đâu trong nhóm cũng có vị trí của tình báo viên và chỉ huy viên?

Nhóm của họ chẳng phải cũng có Chí Vĩ và Hà thúc, những người hỗ trợ sao.

Là tổ trưởng điều phối công việc của các thành viên trong nhóm, ở tuyến sau chỉ huy, ừm, rất hợp lý.

“Đã sớm nghe danh Trương Huyền tiên sinh, hôm nay cuối cùng cũng được gặp mặt.”

Antonio tháo kính râm xuống, biểu hiện rất nhiệt tình: “Nghe nói Trương Huyền tiên sinh là người Long quốc, không biết là người ở đâu của Long quốc? Trước đây ta từng đi du lịch Long quốc, đã đến rất nhiều thành phố...”

“Khụ khụ...”

Lời vừa ra khỏi miệng Antonio đã có phần không dừng lại được, Roy bên cạnh vội ho khan hai tiếng cắt ngang, nói: “Có chuyện gì, chúng ta vào phòng rồi nói, đứng ở hành lang không tiện lắm...”

Chương 492: Tiêu Đề

《Ăn》

“Đúng đúng.”

Trương Huyền nói: “Đi nào, vào trong phòng, trong phòng có ghế sofa, cứ tự nhiên mà ngồi.”

Một nhóm người đi vào trong phòng bệnh.

Dù nói phòng bệnh VIP này khá rộng rãi, nhưng nhiều người cùng vào một lúc, nhìn qua vẫn có chút chật chội.

“Hà thúc, tình hình thế nào rồi?”

Vừa vào cửa, Roy đã chào hỏi Hà thúc đang nằm trên giường bệnh gần cửa.

“Roy.” Hà thúc cười khách sáo: “Khá hơn nhiều rồi, chỉ là một cái chân thôi.”

Mọi người ngồi xuống ghế sofa, với tư cách là ‘mối liên kết’ giữa hai đội, Roy tự nhiên đảm nhận vai trò chủ trì cuộc họp nhỏ này, mặt nghiêm túc nói:

“Trương, trước đây người phụ trách áp giải Arthur đến bến cảng chính là thành viên của tổ Antonio, tổng cộng ba người, toàn bộ đã hy sinh. Sau khi họ chết, hai thành viên tình báo dưới quyền Antonio lập tức điều tra đến tập đoàn Yangda, và từ đó xác định được nghi phạm chính, An Jea Woo. Hiện tại, hai thành viên này đã bắt đầu chuẩn bị công việc giám sát toàn diện tập đoàn Yangda.”

“Lần này muốn xác nhận ý kiến của các bạn, tất nhiên, trước đây ta cũng đã nói qua, đề nghị các bạn tạm thời rời khỏi

Nam Hàn, tránh đi sự chú ý, nhưng ta nghĩ, điều này vẫn cần hỏi ý kiến của bạn, dù sao ta cũng đã nói, đây chỉ là một gợi ý.”

“Hiện tại có thể xác định rằng, nhiệm vụ hiện tại của chúng ta là phải bắt lại Arthur và tìm cách đưa hắn đến London một cách an toàn, nhưng...”

“Theo điều tra của chúng ta, An Jea Woo không yếu, những năm qua hắn đã làm nhiều chuyện sau lưng chủ nhân của mình, có người và súng, ở địa phương cũng là một nhân vật khá lợi hại.”

“Dù cá nhân ta hy vọng bạn có thể ở lại giúp ta, ta vẫn hy vọng các bạn cân nhắc cẩn thận, dù sao chuyện này vốn không liên quan đến các bạn.”

“Nếu các bạn cần rời khỏi Nam Hàn, ta có thể ngay lập tức sắp xếp máy bay hoặc tàu thuyền cho các bạn.”

“Nhưng nếu các bạn đồng ý ở lại giúp ta, ta cũng tuyệt đối không để các bạn thiệt thòi, những năm qua, ta vẫn có chút tích lũy...”

Roy đưa ra hai lựa chọn rõ ràng cho Trương Huyền.

“Ừm...”

Trương Huyền khẽ gật đầu, nói:

“Ta vừa rời cũng đang bàn bạc với người của mình... Nói thật, Roy, lần này các bạn xử lý chuyện này, ngoài tổ trưởng Antonio, còn có hỗ trợ nào khác không?”

Roy:

“Dù ta đã báo cáo tình hình khẩn cấp này cho tổng bộ, nhưng nhân sự bên đó cần điều phối, ít nhất... hôm nay sẽ không có hỗ trợ đến.”

“Hiểu rồi...”

Trương Huyền lại nhìn sang Antonio: “Tổ trưởng Antonio, xin mạo muội hỏi, tổ của các bạn hiện tại còn bao nhiêu nhân viên chiến đấu?”

Antonio mặt nghiêm túc và chân thành:

“Tính cả ta, tổ của chúng ta còn ba người, Trương tiên sinh, ba thành viên đã hy sinh đều là bạn của ta, dù đối thủ là ai, ta cũng nhất định phải đòi lại công bằng cho họ...”

Ừm, vậy là còn hai người nữa.

Trương Huyền hiểu ra, không nghe thêm lời phẫn nộ của Antonio, ánh mắt lướt qua Reeves và Khoa, những người như đang xem kịch.

Cảm nhận được ánh mắt của ông chủ, Reeves nhún vai tỏ ý: “Vậy thì làm thôi, coi như nhận thêm một công việc, dù sao cũng có thù lao phải không?”

Khoa bên cạnh mặt thật thà: “Ta đều được, nghe đại ca.”

“Ừm...”

Trương Huyền lại nhìn sang Hà thúc trên giường bệnh.

Thấy Trương Huyền nhìn mình, Hà thúc cười gượng: “Thực ra muốn làm cũng được, nhưng, ta nghĩ vẫn phải lên kế hoạch trước, anh thấy sao Trương ca?”

“Đúng vậy!”

Không đợi Trương Huyền nói, Antonio đã lớn tiếng nói:

“Người của ta đã sớm tìm ra vị trí và địa chỉ gia đình của An Jea Woo, thêm chút thời gian, chúng ta thậm chí có thể lấy được thông tin chi tiết về thành viên gia đình hắn và sơ đồ cấu trúc nhà của hắn!”

Nghe vậy, Trương Huyền không khỏi nhìn Antonio thêm một cái:

“Lại mạo muội hỏi một câu, tổ trưởng Antonio, trước đây ông làm nghề gì?”

“Trước đây ta là cảnh sát.”

Antonio không hề che giấu, vỗ ngực mình rồi chỉ vào chàng trai da trắng bên cạnh có vẻ mặt hơi lúng túng:

“Tiểu tử này tên Alexsandro, là cấp dưới của ta khi ta còn làm cảnh sát, thường thích nghịch mấy thứ công nghệ cao, ta không hiểu lắm, nhưng hẳn thực sự là một thành viên quan trọng trong nhóm chúng ta.”

Sau đó hẳn chỉ vào người phụ nữ Nam Á ngồi một mình trên ghế không biểu cảm:

“Đây là Nguyễn Trân, người An Nam, là một nữ binh sĩ rất giỏi, trước đây là sát thủ.”

“Chào các bằng hữu.”

Trương Huyền lịch sự cười với hai người, rồi lại nói với Antonio:

“Tổ trưởng Antonio thật sự có nhiều nhân tài... Vậy, ngoài người và Nguyễn Trân nữ sĩ, thành viên tác chiến còn lại hiện đang ở đâu?”

“Hắn đang canh gác dưới lầu, anh có muốn gặp không? Nếu muốn thì ta để cô Nguyễn Trân xuống thay hắn.”

“Không cần...”

Trương Huyền phát tay, trong lòng đã có ý niệm.

Khả năng tình báo của những người này rất đáng tin.

Chỉ trong vài giờ mà có thể điều tra ra nhiều thông tin như vậy, đã là rất đáng nể.

Chỉ là khả năng chiến đấu...

Có lẽ do ba thành viên đã hy sinh trước đó đều là nhân viên chiến đấu, nên những người còn lại... có lẽ không đủ mạnh.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền nhìn Roy nói:

“Roy, ta nghĩ thế này, Arthur đối với chúng ta là một mối đe dọa lớn, chuyện John bị tấn công vài giờ trước, đã chạm đến giới hạn của đội chúng ta, nên dù thế nào, chúng ta cũng không thể để hắn tiếp tục như vậy.”

Chương 493: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tất nhiên, ta nói vậy không phải là coi thường khả năng của các bạn, chủ yếu là...”

“Chuyện này, chúng ta làm, có lẽ thực sự sẽ tiện lợi và dễ dàng hơn tổ trưởng Antonio một chút, dù sao họ hiện tại cũng thiếu người mà?”

“Nên ta nghĩ, việc đối phó An Jea Woo và bắt giữ Arthur, vẫn để chúng ta làm đi, dù sao sinh tử ta cũng quen rồi, tổ trưởng Antonio bọn họ, giúp đỡ hỗ trợ là được.”

Dù Trương Huyền đã cố gắng nói vòng vo, nhưng lời này vẫn khiến sắc mặt Alexsandro và Nguyễn Trân thay đổi.

Trong tai họ, lời này của Trương Huyền rõ ràng là coi thường khả năng của họ.

Nhưng chưa đợi hai người nói gì, Antonio đã cười ha hả:

“Haha... Trương Huyền tiên sinh quả nhiên sáng khoái, thực ra ta cũng nghĩ vậy, ta cũng đã nghe qua một số chuyện trước đây của Trương Huyền tiên sinh, công việc này, thực sự các bạn làm sẽ thích hợp hơn chúng ta...”

Nói đến đây, Antonio lại thở dài:

“Nếu ba anh em đã hy sinh của ta có được một nửa khả năng của anh, chắc cũng không đến mức bị một đám khốn nạn ám sát chết...”

“Xin chia buồn...”

Trương Huyền liếc nhìn Alessandرو và Nguyễn Trân, không nói thêm:

“Vậy thì có thể bàn bạc cụ thể kế hoạch hành động, à đúng rồi... các bạn chắc đều mang theo trang bị chứ?”

...

Việc thương thảo bên Trương Huyền khá suôn sẻ, nhưng bên An Jea Woo thì không được như vậy.

“Đáng chết... một đám vô dụng, bảy người, còn giả làm cảnh sát, kết quả là không giết nổi một người, mỗi năm ta tốn nhiều tiền như vậy, chẳng lẽ chỉ nuôi một đám rợ thịt?”

Nhìn hình ảnh trên video, thấy Choi Yu Ho bị bánh xe nghiền qua cổ.

An Jea Woo không kìm nén nổi cơn giận đang bùng cháy trong lòng, đập mạnh lật tung chiếc bàn trước mặt!

Trợ lý trẻ tuổi bên cạnh cúi đầu, không dám lên tiếng.

Đợi một lúc lâu, thấy An Jea Woo không nói gì, trợ lý mới dám mở miệng: “Thực ra, Trưởng phòng Choi và họ đã cố gắng hết sức, những lần trước họ cũng dùng cách này, không lần nào thất bại, chỉ có điều, lần này đối thủ... có lẽ ngoài dự đoán.”

“Ý ngươi là, quyết định của ta có vấn đề!?” Đôi mắt lạnh lẽo như quạ của An Jea Woo đột nhiên dừng lại trên người trợ lý.

“Không không, ý ta là...”

Trợ lý trẻ kinh hãi, vừa định giải thích thì bị An Jea Woo lạnh giọng cắt ngang: “Được rồi, ta vừa bảo ngươi gọi Hàn thứ trưởng đâu rồi? Sao hửn chưa đến?”

“Hửn...”

Đang nói, cửa phòng họp bị gõ.

Một người đàn ông trung niên mặc vest xanh, chải tóc bóng mượt, mặt mày cau có, một tay dứt túi quần, một tay đẩy cửa bước vào.

“Chủ tịch.”

“Hàn thứ trưởng...”

Nhìn thấy người đến, sắc mặt An Jea Woo dịu lại: “Chuyện ông đều nghe nói rồi chứ?”

“Ừm.” Hàn thứ trưởng gật đầu: “Tên Choi Yu Ho đã chết.”

“Đúng vậy.”

An Jea Woo nói: “Ta nhớ dưới quyền ông có một nhóm thanh niên phải không? Ta muốn dùng bọn chúng, có vấn đề gì không?”

Hàn thứ trưởng nhún vai, nhún vai: “Ông là chủ tịch, tất nhiên ông nói gì cũng được.”

“Tốt, ông nghe đây...”

Mặt An Jea Woo dần trở nên hung dữ, quăng ra một chồng ảnh:

“Ta không cần biết các người dùng cách gì, trong vòng ba ngày, ta muốn những người này chết!”

...

Nửa giờ sau.

Hàn thứ trưởng mặc vest xanh bước ra khỏi tòa nhà văn phòng của tập đoàn Yangda, vừa gọi điện thoại vừa lên một chiếc xe hơi màu trắng.

Còn ở cửa một tiệm bánh ngọt gần đó.

Tách!

Bật lửa kêu lên, ngọn lửa bùng lên.

“Xì... Phù...”

John đã thay một bộ trang phục khác, tay xách một túi bánh nhỏ từ trong tiệm bước ra, châm một điếu thuốc, hít sâu một hơi.

Khói thuốc phả ra, mắt hắn nheo lại dưới làn khói trắng.

Ánh mắt từ chiếc xe hơi màu trắng dời đi, dừng lại dưới một gốc cây bên kia đường.

Lúc này dưới gốc cây, có một thanh niên đội mũ lưỡi trai, tay giơ điện thoại, nhìn như đang tự sướng.

Nhưng John nhìn rõ ràng.

Màn hình điện thoại của thanh niên này từ đầu đến cuối đều không rời khỏi Hàn thứ trưởng.

“Có vẻ thú vị...”

Nhìn hình ảnh trên điện thoại dường như chụp rõ cả biển số xe.

John hít sâu một hơi thuốc, sau đó dập tắt điếu thuốc và bước về phía thanh niên kia.

“Dựa trên thông tin hiện tại mà chúng ta nắm được, chủ tịch tập đoàn Yangda, Lưu Chính Hách, hiện đang ở Úc và khó có thể trở về trong thời gian ngắn.”

“Tất nhiên, nhiệm vụ của chúng ta không phải là đối đầu với toàn bộ tập đoàn Yangda. Chỉ riêng An Jea Woo thì không thể đại diện cho cả Yangda được.”

“Nếu tập đoàn Yangda thực sự muốn bảo vệ An Jea Woo và đối phó với chúng ta... Scott tiên sinh sẽ chịu trách nhiệm xử lý.”

“Tập đoàn này có thể được coi là một thế lực lớn ở Incheon, nhưng so với tập đoàn Worle của chúng ta, họ vẫn kém xa.”

“Hiện tại, An Jea Woo đang ở trong tòa nhà văn phòng của tập đoàn Yangda. Để an toàn, chúng ta tốt nhất không nên tùy tiện vào tòa nhà đó.”

“Vì như vậy rất dễ làm kinh động đến cảnh sát, và nếu bị chặn trong tòa nhà, sẽ khó mà thoát ra được.”

“Vì vậy, chúng ta chỉ cần chờ An Jea Woo rời khỏi tòa nhà, sau đó hành động trên đường là được.”

“Một điều cần lưu ý nữa là phương tiện thường dùng của An Jea Woo là một chiếc Cadillac chống đạn, vũ khí thông thường khó có thể gây hại cho người bên trong xe.”

Chương 494: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chúng ta có thể tấn công khi hấn lên hoặc xuống xe, hoặc sử dụng vũ khí và đạn dược có sức công phá lớn như súng bắn tỉa chống vật liệu, tên lửa cá nhân... tất nhiên, những thứ này chúng ta không có, nếu muốn phải tốn thêm thời gian.”

“Còn một phương án khác là chờ hấn tại nhà.”

“Hấn có một biệt thự ở quận Yeonsu, sống cùng vợ con. Đây là khu biệt thự cao cấp nhưng an ninh không cao, ngoài vệ sĩ riêng của An Jea Woo, chỉ có một điều đáng chú ý là cách đó khoảng hai dãy phố về phía đông là đồn cảnh sát Yeonsu Incheon.”

Trong phòng bệnh, Trương Huyền cùng Roy và mọi người bàn bạc kế hoạch hành động.

Trên bàn trà, trải rộng một tấm bản đồ thành phố Incheon, trên đó đánh dấu các vòng tròn và đường kẻ.

Do chưa biết vị trí của Arthur, họ phải bắt đầu từ An Jea Woo.

Muốn bắt được một tổng giám đốc lớn thường đi lại bằng xe chống đạn, có nhiều vệ sĩ theo kèm, rõ ràng cần phải cẩn thận nhiều điều.

Roy nói:

“Đến lúc đó, Antonio ngụy cho người tạo sự hỗn loạn, dẫn cảnh sát ra khỏi đồn, rồi Trương Huyền ngụy và đội ngụy

tiền vào biệt thự, đưa An Jea Woo đến bến tàu. Ta đã thuê một chiếc thuyền đánh cá, sẽ đợi các người ở đó.”

Antonio chỉ tay vào một con đường trên bản đồ và nói:

“Theo tốc độ phản ứng trung bình của cảnh sát Incheon và phạm vi trách nhiệm của từng đồn, ta sẽ cho người gây ra một vụ xả súng trên con đường này. Từ khi đặc nhiệm xuất phát đến khi tới nơi, sẽ mất khoảng mười lăm phút.”

“Nhưng nếu Trương Huyền tiên sinh làm quá lớn động tĩnh, họ có thể quay lại ngay lập tức, vậy nên ta nghĩ chúng ta chỉ có thể tranh thủ được khoảng hai mươi phút, và trong thời gian đó, cũng không loại trừ khả năng có cảnh sát tuần tra đến hiện trường.”

“Dù cảnh sát thường không trang bị tốt, nhưng xét về thân phận của chúng ta, trừ khi bắt đắ dĩ, tốt nhất không nên đụng độ với cảnh sát để tránh hậu quả không kiểm soát được.”

Trương Huyền cau mày gật đầu, xem xét kỹ bản đồ rồi chỉ vào một khu đất trống phía đông khu biệt thự và hỏi: “Đây là gì?”

“Đây là công viên trẻ em Cheongnyang, bên cạnh là trường tiểu học Cheongnyang,” Antonio đáp.

“Công viên này buổi tối có đóng cửa không?”

“Tất nhiên, thường thì khoảng bảy giờ rưỡi tối công viên sẽ đóng cửa, và sẽ mở lại vào khoảng sáu giờ rưỡi sáng hôm sau.”

“Cũng khá sớm đấy.” Trương Huyền gật đầu suy nghĩ.

Roy nhìn Trương Huyền: “Người có ý tưởng gì à?”

“Ta nghĩ chúng ta có thể giấu phương tiện rút lui vào ban ngày trong công viên. Chúng ta chắc chắn sẽ hành động vào buổi tối, và một công viên không có người có thể trở thành

một điểm đệm an toàn khi rút lui. Dĩ nhiên, đây chỉ là phương án dự kiến, chi tiết chúng ta sẽ kiểm tra kỹ khi đi do thám khu biệt thự sau.”

Roy nghe vậy đồng ý: “Ý kiến hay... nhưng lộ trình rút lui chắc chắn không thể chỉ có một.”

“Đúng vậy.”

Trương Huyền nói:

“Khu biệt thự có ba cổng ở phía đông, tây và nam. Trong đó, cổng phía tây là cổng cứu hỏa, thường ít người qua lại. Nếu có thể có chìa khóa, hoặc mang theo thiết bị mở khóa, đây cũng có thể là một lối thoát tốt.”

Nói rồi, Trương Huyền cầm bút đỏ vẽ một vòng tròn tại cổng tây của khu biệt thự và kẻ một đường kéo dài đến bến tàu.

Ngoài tuyến đường chính này, Trương Huyền còn vạch ra một vài tuyến đường dự phòng khác.

Nhưng không phải tất cả các tuyến đường đều dẫn thẳng đến bến tàu, vì làm việc này không thể chỉ chuẩn bị một ‘điểm đến’ duy nhất.

“Ừm...” Nhìn vào các tuyến đường trên bản đồ, Antonio xoa cằm suy nghĩ trong hai giây rồi nói:

“Hiện tại phương án rút lui đã có, còn kế hoạch tác chiến thì sao?”

“Điều đó còn tùy thuộc vào việc người có thể lấy được sơ đồ cấu trúc nhà của An Jea Woo hay không.”

Trương Huyền đặt bút xuống: “Nếu có thể thì tốt, nếu không... cũng không sao, ta và người của ta sẽ xử lý được.”

“Ừm? Khoan đã...” Antonio nghe ra ý của Trương Huyền, ngạc nhiên nói: “Người đang nói rằng hành động xâm nhập biệt thự không cần sự giúp đỡ của chúng ta sao?”

Nói rồi, Antonio nhìn sang Nguyễn Trân bên cạnh:

“Dù ta chỉ còn hai thành viên tác chiến, nhưng họ đều là những tay thiện chiến.”

“À cái này...”

Trương Huyền gãi đầu:

“Ta không có ý coi thường người và người của người, Antonio tổ trưởng, chỉ là cách chiến đấu và phong cách của đội chúng ta... có thể khác với các người.”

“Nhưng mà...”

Antonio còn muốn nói gì đó, nhưng Nguyễn Trân đứng bên cạnh, khoanh tay nói:

“Tổ trưởng, người không cần nói nữa. Người cũng biết họ là loại đội ngũ gì, đội tác chiến đặc biệt chuyên nghiệp về giết người, không giống chúng ta. Hơn nữa... hắn cũng chưa tin tưởng chúng ta đủ để giao phó việc bảo vệ lưng của mình cho chúng ta.”

“Ta không có ý đó, Nguyễn Trân tiểu thư.” Trương Huyền nhún vai, cười với Nguyễn Trân:

“Các người là người của Roy, cũng là người của tập đoàn Worle, ta tất nhiên tin tưởng các người.”

“Ừ, có thể thế.” Nguyễn Trân nhún vai.

Thực tế, từ lúc trước khi Trương Huyền tỏ ý nghi ngờ năng lực của họ, lòng Nguyễn Trân đã có chút không thoải mái. Bf mở miệng chỉ để trêu tức Trương Huyền một chút.

“Nguyễn Trân, người làm gì thế...”

Chương 495: Tiêu Đề 《Ẩn》

Antonio nhìn thành viên của mình một cách bất đắc dĩ, rồi xin lỗi Trương Huyền: “Xin lỗi, Trương Huyền tiên sinh, nàng còn trẻ, nóng tính, nói chuyện không suy nghĩ, mong người đừng để ý.”

Trương Huyền cười gật đầu: “Ta cũng còn trẻ, có thể hiểu được. Nhưng Antonio tổ trưởng, người đừng hiểu lầm, ta thực sự không có ý gì khác.”

“Tất nhiên, tất nhiên...”

Roy thấy bầu không khí có chút không ổn, liền nói: “Được rồi, nếu không có ý kiến gì nữa thì nhiệm vụ lần này cứ quyết định như vậy. Chi tiết, chúng ta sẽ tạo một nhóm chat, từng đội khi sắp xếp xong sẽ báo cáo trong nhóm. Ngoài ra...”

Roy lấy từ túi áo ra một chiếc hộp cỡ bằng quyển sách.

Mở hộp ra, bên trong có ba hàng tai nghe không dây được sắp xếp gọn gàng.

Những chiếc tai nghe này nhìn rất nhỏ, vừa vặn nhét vào tai, nhìn từ phía trước gần như không thấy.

Ba hàng tai nghe có viền màu khác nhau.

Ba hàng tai nghe chia làm ba màu đỏ, xanh, vàng.

“Hành động lần này, chúng ta sẽ sử dụng những tai nghe này để liên lạc. Mỗi tai nghe đều có mã số, Trương, Antonio, các người lấy cho từng thành viên đội mình, tai nghe số một

của ba màu khác nhau có thể liên lạc với nhau, các người mỗi người một cái.”

“OK, ta lấy màu xanh.” Antonio lấy hàng tai nghe màu xanh ở giữa.

Trương Huyền chọn màu đỏ, tai nghe màu vàng còn lại thuộc về Roy.

Antonio cầm tai nghe không dây tinh xảo, vuốt ve đường viền màu xanh: “RED, BLUE, YELLOW... màu sắc này đúng là có thể dùng làm mã đội cho hành động lần này.”

“Đúng vậy.”

Trương Huyền gật đầu, đưa thêm vài chiếc tai nghe cho Chí Vĩ để phân phát cho mọi người.

Lúc này, điện thoại trong túi Trương Huyền đột nhiên rung lên.

Ong~ ong~ ong...

Hắn lấy điện thoại ra xem, hiển thị là cuộc gọi từ John.

Bắt máy:

“John? Người đang ở đâu?”

...

Bên ngoài cửa hàng tiện lợi gần tòa nhà văn phòng tập đoàn Yangda.

John đang ngồi trên ghế dài bên cạnh một thanh niên.

John cầm điện thoại bằng tay trái, tay phải thò vào áo, nếu nhìn kỹ sẽ thấy tay áo của hắn đang cầm một thứ gì đó.

Thanh niên ngồi cạnh John chỉ ngồi một nửa mông lên ghế, lưng thẳng tắp, trán đầy mồ hôi, mắt đảo quanh, như ngồi trên đồng lửa.

“Ồ? Vậy à... để ta chuyển máy cho hấn.”

John đưa điện thoại cho thanh niên bên cạnh.

Thanh niên đón điện thoại bằng cả hai tay, kính cẩn đặt lên tai: “Đúng, tổ trưởng, là ta. Ta vừa gặp ông John trên đường... ồ ồ, được rồi.”

Nói xong, hấn đưa điện thoại lại cho John.

John cầm điện thoại nghe một lát, sau đó cúp máy, tay giấu trong áo lục lọi gì đó rồi rút ra.

“Xin lỗi, thanh niên, hóa ra người là người của chúng ta, chắc bị dọa sợ rồi phải không?” John vỗ vai thanh niên, nụ cười lạnh lùng và sát khí trên khuôn mặt biến mất.

“Hehe, không sao, không sao...” thanh niên cười gượng: “Tổ trưởng của ta cũng chỉ mới gặp Trương Huyền tiên sinh, ngài không nhận ra ta cũng là bình thường.”

“Ừm... đúng rồi, người nói người tên gì nhỉ?” John hỏi.

“Cứ gọi ta là Thomas.” Thomas đáp.

“Thomas... hiểu rồi.”

John đưa tay ra: “Bắt tay nào, Thomas.”

Thomas cẩn thận bắt tay John, sau đó hỏi: “John tiên sinh, sao ngài lại ở đây?”

“Nếu ta nói là đi lang thang thì người sẽ không tin.”

John lấy từ túi ra thẻ của Choi Yu Ho: “Ta đi theo thứ này, muốn xem đằng sau người này là thế lực nào.”

“Vậy... ngài đã thấy gì chưa?”

“Chưa.”

John cất thẻ, nhìn Thomas:

“Còn người, dường như người đã thấy nhiều thứ mà ta chưa thấy... vừa rồi người chụp trộm ai vậy?”

“Ồ~ người đó tên là Han Jung Gi, thứ trưởng bộ phận an ninh của tập đoàn Yangda.” Thomas đáp: “Chúng ta đã điều tra từ trước, hắn là một tay ác độc dưới trướng của An Jea Woo, từng làm trong băng đảng, giết người, ngồi tù.”

“Ừm, còn gì nữa không?” Mặt John không đổi sắc.

“Ừm... hắn chỉ có từng đó kinh nghiệm, với ngài có lẽ không là gì.”

Thomas nói: “Tuy nhiên, người này có không ít kẻ liều lĩnh dưới trướng. Những kẻ tấn công người vài giờ trước rất có thể là người của hắn.”

“Oh?” John hứng thú: “Vậy ta đã tìm đúng người rồi?”

“Có thể nói vậy. Nhưng người ra lệnh chắc chắn là An Jea Woo.”

“Ừm...”

John gật đầu suy nghĩ một lúc, sau đó đứng lên, cầm lấy túi đồ ngọt bên cạnh: “Được rồi, ta cũng nên quay lại. Người đã theo dõi ở đây thì cứ tiếp tục, nhớ cẩn thận.”

“Được.”

Nhìn theo John rời đi, Thomas lau mồ hôi lạnh trên trán, thở dài: “Phù... Vị đại thúc này ngoài đời còn đáng sợ hơn trong ảnh...”

Nghĩ đến việc mình vừa bị vị đại thúc này không chế trong nháy mắt, Thomas vẫn còn kinh hãi.

Nếu không phải mình đã xem qua ảnh của đội Trương Huyền, kịp nhận ra John, có lẽ mình đã bị tiêu diệt rồi.

Khẩu súng kia thật đáng sợ...

...

“Ông Arthur, thời gian này, ngài tạm thời ở trong phòng này. Ở đây có nhà vệ sinh và giường, lát nữa ta sẽ mang bữa tối đến... Đúng rồi, sẽ có người canh giữ bên ngoài, ngài khi nào suy nghĩ kỹ thì cứ nói.”

Tại một tầng bỏ hoang trong tòa nhà.

Trợ lý trẻ đưa Arthur vào một căn phòng nhỏ, dọn dò vài bảo vệ ở cửa, rồi rời đi.

Trong phòng.

Arthur quét mắt nhìn hệ thống giám sát không góc chết trên trần, lại nhìn căn phòng sạch sẽ nhưng quá đơn giản, lắc đầu, đi tới cửa sổ lớn nhìn ra ngoài.

Lúc này, Incheon đã vào cuối thu, đầu đông, có lẽ trận tuyết đầu tiên sẽ sớm đến.

Chương 496: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trong cái lạnh của Incheon, thành phố vẫn sáng đèn như mọi khi.

“Không biết dưới ánh đèn neon rực rỡ này... đang ẩn giấu những con quái vật kinh khủng nào...”

Khi John quay lại bệnh viện, Trương Huyền đã nói kế hoạch với hắn.

Do hành động lần này khá gấp gáp.

Nên Trương Huyền tạm thời chưa định ra tay với An Jea Woo.

Bọn họ cần thời gian buổi tối để khảo sát trước, xác nhận vị trí mục tiêu, làm quen với lộ trình và các tòa nhà xung quanh.

Thời gian hành động cuối cùng phải chờ An Jea Woo rời công ty mới xác định được.

Có thể là tối mai, cũng có thể là rạng sáng...

Trong bãi đỗ xe ngoài tòa nhà bệnh viện.

Trương Huyền mặc áo khoác dài màu đen, đội mũ lưỡi trai, bên cạnh là các thành viên trong đội mặc thường phục.

“Kiểm tra liên lạc.”

Mọi người bật tai nghe không dây, xác nhận độ rõ và độ trễ của liên lạc.

Theo Roy, bộ tai nghe này là sản phẩm mới nhất của một công ty Militech do tập đoàn Worle đầu tư phát triển.

Âm minh tốt, ổn định cao, khó bị thiết bị nào phá sóng và nghe trộm.

Trong trận phòng thủ nhà máy trước đó, liên lạc của Trương Huyền bị phá sóng, khiến việc phòng thủ gặp chút rắc rối.

Giờ có thiết bị này, vấn đề đó không còn phải lo nữa.

“Thử âm... OK.”

Xác nhận liên lạc không vấn đề gì.

Antonio đưa chìa khóa xe cho Trương Huyền, chỉ vào hai chiếc Buick GL8 màu đen bên cạnh:

“Chúng ta trên đường tới đây tiện lấy vài chiếc xe, tuy không phải xe chống đạn nhưng ít ra không sợ bị truy ra sau này.”

“Cảm ơn, tổ trưởng Antonio, vậy... Hà thúc và Chí Vĩ giao cho người.”

Trương Huyền nhận chìa khóa, giọng nghiêm túc nói.

Hà thúc chân đi lại khó khăn, ở lại bệnh viện cũng không an toàn.

Nên Trương Huyền để Antonio đưa Hà thúc và Chí Vĩ đi vòng quanh thành phố.

Antonio chủ yếu thu thập tình báo và hỗ trợ, Chí Vĩ cũng có thể điều khiển Drone để trinh sát từ trên cao.

Một nhóm người chạy MPV khắp nơi, thường không gặp nguy hiểm.

Nếu có nguy hiểm, với hỏa lực trong xe, chắc đủ chống đỡ đến khi Trương Huyền tới cứu viện.

“Yên tâm, có chúng ta ở đây, người của người sẽ không sao.”

Antonio giờ ngón tay cái cười lớn.

“Ừm...”

Trương Huyền đưa chìa khóa cho Chris, quay sang đội viên đã chuẩn bị sẵn sàng nói:

“Xuất phát thôi.”

“Rồ!”

Mọi người chia nhau lên hai xe, đi tới các điểm đến khác nhau.

Nhưng vừa đi, một chiếc minibus đã vào bệnh viện.

Vài thanh niên mặc vest, cầm đồ trong tay bước xuống.

“Đại ca, chính là bệnh viện này.”

Một tên tóc vàng nói với tên cầm đầu.

“Ừ, đi, lên xem sao.”

Tên cầm đầu lạnh lùng nhìn hai bảo vệ ở cửa, bước lên bậc thang.

Nhanh chóng, họ đến tầng bệnh viện nơi Trương Huyền nằm.

Trước đó, họ đã biết vị trí phòng bệnh của Trương Huyền, nên đi rất “quen thuộc”.

Nhưng khi tới cửa phòng, qua ô kính nhìn vào, chỉ thấy một y tá đang dọn dẹp phòng.

Còn Trương Huyền và mọi người đã không thấy bóng dáng.

“Hửm?” Tên cầm đầu ngẩn ra, đẩy cửa bước vào.

“Các người là!?” Y tá nhìn thấy nhiều người không giống người tốt, hoảng sợ.

“Bệnh nhân trong phòng này đâu?” Tên cầm đầu hung dữ hỏi.

“Họ... ta không biết...” Y tá hoảng loạn.

“Hừm!?”

“Họ vừa ra ngoài, ta thực sự không biết...”

Y tá vừa nói vừa khóc: “Các người là ai, tránh xa ta, ta sẽ gọi bảo vệ!”

“Vừa ra ngoài?”

Tên cầm đầu cau mày, rồi quay người rời phòng, rút điện thoại, gọi một cuộc:

“Alo? Thứ trưởng...”

Nhưng không ai biết.

Dưới TV, một đèn đỏ nhỏ chột lóe lên.

...

“Xem ra bọn họ tìm tới rồi, cũng nhanh thật.”

Trong một chiếc MPV màu đen đang chạy trên đường.

Alexsandro đặt laptop có nhiều màn hình nhỏ trên đùi.

Một màn hình hiển thị cảnh phòng bệnh của Trương Huyền.

“Tổ trưởng, đã nhận diện được bọn người này, là thuộc hạ của Han Jung Gi.” Alexsandro nói với Antonio ở ghế phụ.

“Ừ, ta biết rồi, sẽ thông báo cho Roy.” Antonio gật đầu.

Chí Vĩ ngồi cạnh nhìn cảnh này, tò mò hỏi:

“Thiết bị giám sát này của các người khá hữu dụng, nhận diện được cả khuôn mặt, nhưng góc đặt có chút... lệch phải không?”

“Khá ổn rồi.”

Alexsandro gật đầu: “Chủ yếu không tìm được chỗ khác. Phòng bệnh của các người sạch quá.”

“Đúng vậy...” Chí Vĩ nói, cũng bắt đầu mở hộp Drone.

“Cái này...”

Alexsandro nhìn Drone của Chí Vĩ, chỉnh kính:

“Ta nghe nói công ty công nghệ của tập đoàn ta đang phát triển Drone quân sự nhỏ, sao các người không dùng? Công ty người là đối tác của Worle, có thể nhận miễn phí mà.”

“Ta nghe Arthur nói, nhưng chưa về London... Mà nhận miễn phí thì ngại quá.” Chí Vĩ cười, mắt lóe sáng.

Alexsandro không hiểu sự khách sáo của Chí Vĩ, nhưng vẫn rút thẻ từ túi đưa:

“Sau việc này, có thể gọi số này, báo tên công ty người, nếu muốn mua cũng được giá ưu đãi.”

“Thanks, anh bạn.” Chí Vĩ nhận thẻ, bắt đầu chuẩn bị Drone.

...

Còn Trương Huyền.

“Ừ, ta biết rồi, tạm thời không cần quan tâm bọn chúng.”

Trương Huyền biết có người vào phòng bệnh.

Nhưng chỉ là mấy kẻ lật vạt, không đáng để ý.

Dù sao tới nay họ cũng không về nghỉ, ngày mai chắc sẽ tiêu diệt lão đại của chúng.

“Chuyện gì?” Reeves ngồi sau hỏi.

“Chút việc nhỏ... Có người vào phòng bệnh chúng ta, vừa mới.”

“Ồ? Vậy họ may mắn nhỉ?” Reeves cười.

Chương 497: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mọi người trong xe cùng cười.

“Nhắc mới nhớ...”

Trương Huyền nhìn gương chiếu hậu: “Hai người chuyển đi Bangkok thế nào? Mạo Khoa, chị và mẹ người sao rồi?”

“Haiz...”

Khoa lắc đầu:

“Mẹ ta ổn, vì ta gửi tiền hàng tháng, sống tốt hơn nhiều so với ở Shan, sức khỏe cũng tốt. Nhưng chị

ta... Bác sĩ nói, tình trạng hiện giờ, nhiều nhất chỉ sống được một năm.”

“Vậy sao...”

Trương Huyền im lặng một lúc: “Người nên về thăm chị nhiều hơn, cần gì cứ nói, tiền hay gì khác... đều giúp được.”

“Cảm ơn đại ca.” Khoa gật đầu.

Lúc này, Chris lái xe chỉ về phía trước: “Đến rồi, đại ca, trước mặt là khu biệt thự của lão An.”

“Ừ.”

Trương Huyền nhìn theo chỉ tay của Chris.

Một công vòm phong cách châu Âu cổ điển hiện ra.

Khu biệt thự này không phải cao cấp nhất Incheon, nhưng cũng là nơi người thường khó với tới.

Là nơi ở của người giàu, an ninh khu này rất nghiêm ngặt.

Biển báo cấm xe lạ chỉ là một phần.

Theo tài liệu trên mạng, khu này không cho người lạ vào, phải có chủ nhà dẫn mới được.

Hmm...

Khá phiền phức.

Leo tường... mở chiến đấu thì được, nhưng theo dõi thì không phù hợp.

Không thể giết bảo vệ ngay cửa được?

Cũng hơi liều lĩnh.

Chris đỗ xe bên đường, nhìn về cổng, hỏi Trương Huyền:

“Đại ca, giờ làm sao?”

“Ừ... hành động riêng lẻ, kiểm tra cả hai cổng khác.”

Trương Huyền nhìn John và mọi người:

“Vậy, ta ở đây điều tra, các người kiểm tra hai cổng kia, có gì báo ngay.”

“Hiểu rồi.”

Xuống xe, đợi Chris lái đi, Trương Huyền mở bản đồ, xác định vị trí, rồi đi đến quán bar tên ‘Uống Đi’ gần đó.

Quán bar kiểu này yên tĩnh hơn bar thông thường, không nhạc lớn, không nhảy múa điên cuồng.

Cạch, ding...

Khi Trương Huyền đẩy cửa bước vào.

“Hoan nghênh quý khách~”

Một cô gái cao ráo mặc váy đỏ bước lên với giọng nói nhẹ nhàng:

“Thưa ngài, ngài đến một mình sao?”

Nhân viên phục vụ sao?

Trương Huyền quét một vòng quan sát môi trường và nhân viên trong quán.

Cách trang trí với tông màu đỏ xanh, không có nhiều khách nhưng cũng không quá vắng vẻ. Một cô gái nghệ sĩ với tóc ngắn và kính, đang ôm một cây guitar nhỏ, ngồi trên ghế trên sân khấu nhỏ và hát một bài hát Nga nhẹ nhàng.

Thu ánh mắt về, Trương Huyền nói với cô gái:

“Đúng, ta đến một mình, có thể ngồi ở quầy bar không?”

“Tất nhiên, mời ngài theo ta~”

Giọng nói nhẹ nhàng của cô nhân viên khiến Trương Huyền cảm thấy không thoải mái, nhưng may mắn là nàng chỉ phụ trách việc đón tiếp khách vào cửa.

Sau khi Trương Huyền ngồi xuống ở một góc của quầy bar, một bartender cao gầy đang lau ly cười nói với hắn:

“Thưa ngài, lần đầu tiên ngài đến đây phải không?”

“Ừ.” Trương Huyền gật đầu: “Cho ta một ly đồ uống không cồn... có nước cam không?”

“Ừm~” Bartender hơi ngạc nhiên: “Nhìn ngài không giống người không uống được rượu.”

Trương Huyền không nói gì, rút vài tờ tiền mệnh giá năm mươi nghìn won Hàn Quốc, kẹp giữa ngón tay đưa qua.

Bartender mắt sáng lên: “Nhìn có vẻ, ngài đến đây không phải để uống rượu... xin ngài chờ một chút.”

Nói rồi, bartender nhận lấy tiền từ tay Trương Huyền.

Bartender tự tay chuẩn bị một ly nước cam tươi và đặt trước mặt Trương Huyền: “Nước cam của ngài...”

Gương mặt hắn nở một nụ cười bí ẩn:

“Nói thật, kiểu khách như ngài, ta gặp hàng ngày... nói đi, ngài để ý cô gái nào trong quán này? Hay là... mấy cô gái? Nói trước, chúng ta chỉ cung cấp số điện thoại, còn muốn gì thêm thì giá cả khác đây.”

Trương Huyền lườm bartender một cái, nói:

“Ta không đến đây vì chuyện đó... ta chỉ muốn hỏi, khu biệt thự đối diện quán các người, nếu người ngoài muốn vào, có cách nào không?”

“Ngài là...”

Bartender thu lại nụ cười, nhìn Trương Huyền từ trên xuống dưới với vẻ nghiêm túc.

“Ta là cảnh sát.”

Trương Huyền rút từ túi áo ra một thẻ chứng minh, giơ lên trước mặt hắn.

Dù ngón tay cái của Trương Huyền che mất ảnh trên thẻ, nhưng bartender vẫn thấy được tên, đơn vị và chức vụ trên đó.

Choi Dong Uk, Cục cảnh sát trung tâm Incheon, đội trưởng đội điều tra hình sự.

“Ồ~ ra là ngài cảnh sát.”

Bartender thu lại vẻ mặt giễu cợt, trở nên căng thẳng hơn, hạ thấp giọng:

“Cảnh sát Choi, ngài đang... điều tra vụ án sao?”

“Chuyện này người không cần quan tâm.” Trương Huyền cất thẻ: “Người chỉ cần trả lời câu hỏi của ta.”

“Chuyện này...”

Bartender nhìn xung quanh, nhỏ giọng:

“Nếu cảnh sát Choi muốn vào khu đó, thực ra không khó, chỉ cần có người dẫn vào là được. Nhưng như ngài thấy, ta không mua nổi nhà ở đó. Tuy nhiên...”

Bartender chỉ vào cô gái đang hát không xa:

“Cô bé đó là ca sĩ mới ở quán, nhà nàng ở trong đó, có lẽ nàng có thể dẫn ngài vào.”

“Ồ?”

Trương Huyền nhìn về phía cô gái trẻ một lần nữa.

Cô gái này nhiều lắm cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi, đeo kính, trông rất nhỏ nhắn, dù cố gắng trang điểm cho chừng chạc nhưng khí chất thư sinh không thể che giấu được, lập tức làm lộ ra nàng vẫn còn là học sinh.

Dù từ cách ăn mặc không thể nhận ra nàng có nhiều tiền hay không, nhưng có một điều kỳ lạ là...

Trương Huyền mơ hồ cảm thấy cô gái này có chút quen thuộc.

“Nàng tên gì?” Trương Huyền hỏi.

“Park Mi Na.”

Đúng lúc này, bản nhạc kết thúc.

Chương 498: Tiêu Đề 《Ẩn》

Park Mi Na đứng dậy, cúi chào khách mời có mặt.

Tiếng vỗ tay lác đác, nhưng vẫn có người ủng hộ.

“Mi Na!”

Bartender gọi Park Mi Na khi cô bước xuống sân khấu:

“Qua đây một chút, có chuyện muốn nói với em.”

“Hào Hiền ca.”

Park Mi Na mang hương thơm nhẹ nhàng của nước hoa bước ngang qua Trương Huyền.

“Hi hi, Mi Na, hôm nay em biểu diễn ngày càng tốt đấy, anh vừa thấy dưới khán đài có mấy cậu nhóc nhìn em chảy nước miếng kìa, sao, có thấy ai vừa mắt không?” Bartender cười tươi, miệng léo mép.

“Hào Hiền ca thật là...”

Park Mi Na hơi đỏ mặt, nói: “À, lát nữa anh nói với chủ quán giúp em, ngày mai em xin nghỉ một hôm, có việc cần làm.”

“Được thôi~”

Bartender nói, liếc nhìn Trương Huyền, rồi hạ giọng nói nhỏ vào tai Park Mi Na vài câu.

Park Mi Na nghe xong, nhìn Trương Huyền vài lần, lông mày khẽ nhíu lại.

“...Tóm lại, chuyện là thế, giao cho em đây.” Nói xong, bartender quay người rời đi, tiếp tục phục vụ khách hàng khác.

Park Mi Na nhìn Trương Huyền vài giây, rồi tiến lại gần nói: “Cảnh sát Choi đúng không?”

Trương Huyền gật đầu: “Vừa rồi... Hào Hiền ca nói với người việc gì sao?”

Park Mi Na không trả lời, giọng có chút xa cách: “Mặc dù không biết cảnh sát Choi đến tìm ta vì chuyện gì, nhưng ta không biết gì cả, cũng không muốn biết...”

Hả?

Cô nhóc này nói gì vậy?

Trương Huyền hơi khó hiểu, nhưng vẫn nói:

“Không cần người phải biết gì cả, ta tìm người chỉ là muốn nhờ người giúp một việc, yên tâm, không giúp không công đâu.”

Nói rồi, Trương Huyền đặt ví tiền của mình lên bàn và vỗ nhẹ.

Mặc dù phần lớn tiền của Trương Huyền đều do Hà thúc quản lý, nhưng khi ra ngoài, trong túi hắn vẫn luôn mang theo một số tiền không nhỏ.

Là để đối phó với tình huống như hiện tại.

“Ta nghĩ... cảnh sát Choi hiểu làm gì rồi.”

Park Mi Na chỉ liếc nhìn ví tiền trên bàn, rồi thu ánh mắt về:

“Trước hết, ta không thiếu tiền, thứ hai, ta cũng không muốn giúp người, hơn nữa, người muốn vào khu dân cư, chỉ cần xuất trình thẻ cảnh sát là được rồi, hà tất phải làm điều này.”

Trương Huyền tất nhiên không thể nói thẻ cảnh sát này không phải của mình, cũng không muốn trong hành động lần này để lại dấu vết có thể truy tìm, nên chỉ mập mờ nói:

“Có vẻ... người có ác cảm với cảnh sát nhỉ?”

“Không có ác cảm, ta chỉ không muốn dính dáng đến các người.”

“Ừm...”

Trương Huyền im lặng vài giây, sau đó hỏi: “Nói thật, ta thấy người có chút quen mặt? Trước đây chúng ta từng gặp ở đâu chưa?”

“Thúc thúc à, có ai từng nói với người rằng kỹ năng tán tỉnh của người thật tệ không?” Park Mi Na cười nhẹ, rồi quay người định đi.

“Người họ Park... bố người cũng họ Park nhỉ?”

Bước chân Park Mi Na khựng lại.

Thấy vậy, Trương Huyền càng khẳng định suy đoán và trực giác của mình:

“Có lẽ, ta và bố người là bạn cũ, coi như giúp một trường bối, được không?”

Park Mi Na quay lại, nhanh chóng bước tới trước mặt Trương Huyền, ánh mắt vốn mềm yếu bỗng trở nên sắc bén:

“Trường bối? Người chỉ lớn hơn ta vài tuổi thôi? Đã tốt nghiệp đại học chưa? Incheon có đội trưởng đội cảnh sát trẻ vậy sao? Dù ta không biết người lấy thẻ này từ đâu, nhưng khuyên người tốt nhất mau trả lại, tránh rắc rối lớn hơn khi chủ nhân thực sự tìm đến.”

Giọng cô gái này đầy lạnh lùng, nhưng khi Trương Huyền nghe xong, trong đầu bỗng hiện lên một hình ảnh.

“Park Dong Chung?”

Lời này như một quả pháo nổ, ánh mắt Park Mi Na thoáng qua sự hoảng loạn.

Dù nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhưng Trương Huyền vẫn bắt được khoảnh khắc thay đổi trong ánh mắt cô.

“Rốt cuộc người muốn làm gì?” Giọng Park Mi Na bắt đầu có chút lúng túng.

Đúng là vậy...

Trương Huyền nhận ra, thì ra là con gái của hắn.

Trong ký ức của Trương Huyền, Park Dong Chung khi đối mặt với bất cứ chuyện gì cũng luôn giữ được bình tĩnh và lý trí, dù dưới họng súng của hắn, vẫn đưa ra lựa chọn có lợi nhất cho mình.

Nói thật, trong lần nhiệm vụ đó, lý do Trương Huyền chọn Park Dong Chung làm người đại diện cho giới xã hội đen, chính là vì phẩm chất này của hắn.

Còn Park Mi Na...

Có thể nói đúng là cha con không nhỉ?

Cô gái này đúng là thừa hưởng một số ưu điểm của Park Dong Chung.

Không biết Trương Huyền đang nghĩ gì, lúc này trong lòng Park Mi Na cũng có chút hoang mang.

Do nghề nghiệp của bố, từ nhỏ cô đã phải tiếp xúc với đủ loại người.

Bị cảnh sát tìm đến, không phải lần đầu.

Bị giả cảnh sát tìm đến, cũng không phải lần đầu.

Và trong quá khứ, cách cô xử lý những chuyện này...

Trong mắt Park Mi Na thoáng qua sự do dự, nhưng nhanh chóng trở nên bình tĩnh.

Bình tĩnh... lộ ra chút sát khí.

Cô gái này... đã giết người rồi?

“Ta không cần gì cả, ta chỉ muốn nhờ người một việc nhỏ...”

Trương Huyền là ai chứ.

Người sống lâu năm trên bờ vực giữa sự sống và cái chết.

Đã gặp không ít người nguy hiểm?

Đã giết không ít kẻ giết người tàn ác?

Chút sát khí của Park Mi Na, trong mắt Trương Huyền, tuy không đáng kể nhưng rất rõ ràng.

Ừm... có vẻ những năm qua Park Dong Chung sống hơi u mê rồi?

Một cô con gái tốt, sao lại dạy dỗ thành thế này...

Hừ, cô nhóc này.

Trương Huyền nở nụ cười nhạt: “Người chỉ cần dẫn ta vào khu dân cư đó là được, chỉ đơn giản vậy thôi.”

Chương 499: Tiêu Đề 《Ẩn》

Không biết có phải ảo giác của mình không.

Park Mi Na cảm thấy, nụ cười của chàng trai trẻ đội mũ trước mặt, hình như có chút...

Khinh thường?

Dập tắt suy nghĩ kỳ lạ này, Park Mi Na nói: “Dẫn người vào được, nhưng... nhà ta ở trong đó, để an toàn cho ta và gia đình, anh phải nói cho ta biết, người vào để làm gì?”

“Yên tâm, chắc chắn không liên quan đến em và gia đình em.”

Trương Huyền vậy tay, không có ý định nói nhiều.

Nhưng Park Mi Na cứ nhìn chăm chăm vào mắt Trương Huyền không nói gì, bộ dạng ‘anh không nói, ta không giúp’.

“Được thôi...”

Trương Huyền nhún vai, thu lại nụ cười, hạ giọng: “Em... đã giết người chưa?”

Vừa nói xong, Park Mi Na run lên, đồng tử co lại, môi mất đi sắc thái.

“Ta định vào để giết vài người, câu trả lời này đủ chưa?”

Trương Huyền nói, nụ cười lại hiện lên.

“...Chém gió.”

Dù không biết Trương Huyền có đùa hay không, nhưng lúc này Park Mi Na cũng không muốn hỏi nhiều, quay người nói:

“Ta phải về nhà, người tự liệu mà làm, bảo vệ ở cổng... thường rất ít hỏi.”

Thấy vậy, Trương Huyền hiểu ra, đặt ly xuống, cất ví, theo Park Mi Na ra ngoài cửa.

“Hoan nghênh lần sau lại đến~”

Giọng khàn của nhân viên phục vụ của... vẫn đáng sợ như vậy.

...

Tòa nhà văn phòng tập đoàn Yangda.

Rmmm~~~

Tiếng động cơ rền vang.

Một chiếc xe Cadillac đen dày đặc chạy ra từ bãi đỗ xe ngầm.

Cách không xa bên đường.

Thomas, đã thay bộ đồ khác, mở chiếc camera mini gắn dưới cổ áo.

Ông kính không rời chiếc Cadillac.

Cho đến khi nó hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn, Thomas nhấn nút liên lạc:

“Gọi B7, gọi B1, đây là B6, mục tiêu đã rời tòa nhà, hình ảnh video đã đồng bộ tới thiết bị chiến thuật, B7 phóng to xem mục tiêu có trong xe không, nếu có, lập tức kích hoạt chương trình theo dõi.”

“B7 nhận, đang xác nhận... xác nhận xong, mục tiêu ở trong xe.”

“Đây là B1, B6 ở lại vị trí, B7 tiến hành theo dõi.”

“Rõ!”

...

Sự xuất hiện của An Jea Woo.

Giống như một làn gió nhẹ thổi qua mặt hồ yên tĩnh, gây ra từng gợn sóng.

Các tổ hành động nhận được tin, lập tức vào trạng thái cảnh giác cao độ.

Sau khi đưa Reeves và Khoa đến cổng thoát hiểm phía tây.

Chris đã lái xe đến công viên trẻ em phía đông, đỗ xe bên lề đường, cùng John xuống xe.

“Không biết tay An đó có về nhà ngay không, chỗ này vẫn chưa chuẩn bị xong...”

Vừa quan sát xung quanh, Chris vừa lẩm bầm.

“Khi làm việc thì giữ im lặng, bất kỳ biến số nào, cũng là một thử thách đối với kỹ năng nghề nghiệp của cậu.”

Tiện miệng dạy con trai một bài học, John cho tay vào túi áo ngoài, kéo thấp vành mũ, đi về phía cổng công viên trẻ em.

Công viên này không rộng lắm, đứng ở cổng nhìn qua hàng rào sắt cũng có thể thấy rõ phần lớn các cơ sở và môi trường.

Tất nhiên, chỉ là phần lớn, vẫn có một phần bị che khuất bởi dải cây xanh trên dốc.

Vì trời tối, công viên đã đóng cửa sớm, bên trong tối đen như mực, ngoài vài chiếc đèn đường, chỉ còn ánh đèn ấm áp từ phòng bảo vệ ở cổng.

John nhìn rõ, trong phòng bảo vệ chỉ có một ông bảo vệ lớn tuổi.

Lúc này, ông bảo vệ tay cầm cốc giữ nhiệt, say sưa xem phim truyền hình phát trên tivi treo tường.

Phòng bảo vệ cách âm kém, đứng cách hơn mười mét John cũng có thể nghe thấy tiếng nhạc phim mờ mờ.

Đề theo kế hoạch, giấu xe ở đây...

Thì phải giải quyết ông bảo vệ này và mở cổng ra.

Ánh mắt John di chuyển đến bức tường cạnh cửa phòng bảo vệ.

Ở đó, có một chiếc đinh ba chống bạo động và một tấm khiên trong suốt đặt gọn gàng.

Nhưng không kịp để John xem kỹ, ông bảo vệ ngồi trên ghế bành đã đứng dậy, kéo rèm cửa sổ gần cổng lại.

“Sao rồi? Có cách nào không?” Chris tiến đến bên John, mặt đầy háo hức.

“Ừ.” John gật đầu: “Vừa rồi khi ông bảo vệ đứng lên, có một chùm chìa khóa đeo bên hông, rất có thể là chìa khóa cổng.”

“Vậy phải...?” Chris làm động tác tay cắt cổ thử.

“Không cần... cậu ra xe lấy súng gây mê, lát nữa hấn đến gần cửa thì cậu ra tay.”

“Được thôi.”

John lấy từ trong túi ra một chiếc điện thoại dự phòng, bước lên phía trước vài bước, tìm một góc độ thích hợp rồi ném chiếc điện thoại qua khe hở của cổng sắt.

Chiếc điện thoại vẽ một đường parabol trên không trung và rơi xuống thảm cỏ không xa cửa phòng bảo vệ.

Sau đó, John lấy điện thoại của mình ra và gọi vào số điện thoại của chiếc điện thoại dự phòng.

Đinh đong, đinh đong...!

Ánh sáng từ điện thoại bật lên, chuông reo vang.

Nhưng cho đến khi cuộc gọi tự động ngắt, bên trong phòng bảo vệ vẫn không có động tĩnh gì.

John cũng không vội, gọi lại số điện thoại dự phòng một lần nữa.

Và lần này...

Chỉ đợi khoảng mười giây.

Cửa phòng bảo vệ mở ra.

Một ông bảo vệ lớn tuổi khoác áo ngoài bước ra, theo hướng âm thanh, nhìn thấy chiếc điện thoại rơi trên thảm cỏ.

“À~ ai đây, bất cẩn quá, lại làm rơi điện thoại ở đây, thật là gây phiền phức...”

Mặc dù ông bảo vệ lắm bầm than phiền, nhưng vẫn tiến lên nhặt điện thoại và trả lời cuộc gọi: “Alo? Có phải chủ nhân của chiếc điện thoại này không?”

Vì ông bảo vệ nói tiếng Hàn, John hoàn toàn không hiểu được.

Nhưng cũng không cần hẳn hiểu.

Chương 500: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vừa nói bằng tiếng Anh, vừa đi về phía cổng.

“Hmm? Là người nước ngoài à?”

John vừa đến gần, ông bảo vệ đã nghe thấy giọng của hắn.

Nhìn thấy John đang tiến lại gần, ông bảo vệ vừa đi về phía cổng vừa nói: “A~ thưa ông, đồ đạc mang theo cần giữ cẩn thận...”

Tất nhiên, vẫn là tiếng Hàn.

John dù không hiểu hắn nói gì, nhưng cũng đoán được ý hắn, vừa liên tục xin lỗi vừa đeo găng tay vào.

“Cũng may là ta nhặt được, nếu người khác nhặt được, không chừng điện thoại này đã không còn thuộc về ông nữa...”

Ông bảo vệ nói, tiến đến trước mặt John, định đưa điện thoại qua khe cửa.

Nhưng ngay khi John đưa tay ra nhận!

Biu!

Một viên đạn gây mê từ trong bóng tối bắn ra!

Trúng chính xác vào cổ ông bảo vệ!

“U...”

Ông bảo vệ theo phản xạ đưa tay kia lên ôm cổ mình.

Không kịp nói thêm gì, John nhanh chóng không chế tay hấn, và thò tay vào cửa, nhanh chóng lấy chìa khóa ở thắt lưng ông bảo vệ.

Ông bảo vệ lúc này cảm thấy toàn thân vô lực, mắt tối sầm lại, nhanh chóng ngất xỉu.

Nhưng nhờ John đỡ lấy hấn, hấn không ngã xuống đất ngay lập tức.

John ném chìa khóa cho Chris, người đang chạy tới.

Chris mở khóa cửa, đẩy cổng ra, rồi nhanh chóng quay lại xe và lái xe vào trong công viên.

John thì đỡ ông bảo vệ, đưa hấn vào phòng bảo vệ và đặt hấn lên ghế dài.

Sau khi tắt và xóa dữ liệu camera giám sát trong phòng bảo vệ, John tắt đèn và bước ra ngoài.

“Xong rồi.” Từ xa, Chris giơ tay làm ký hiệu ‘OK’ với John khi bước ra từ công viên.

John bấm nút liên lạc:

“Đây là R2, xe đã giấu trong công viên xong.”

...

Mọi việc diễn ra suôn sẻ với John, nhưng Reeves lại gặp chút rắc rối.

“Cái camera này cao quá...”

Đứng một bên cửa thoát hiểm, tay cầm túi dụng cụ, Reeves nhìn ổ khóa trên cửa và nhìn lên camera ở trên cao.

Khoa nói: “Phải tìm cách tắt camera, nếu không thì khó mà mở cửa được.”

“Ta biết.”

Reeves gật đầu: “Phải chờ xem BOSS thế nào... không biết hần đã tìm được cách vào khu dân cư chưa.”

Vừa dứt lời.

Giọng của Trương Huyền vang lên trong tai nghe:

“Đây là R1, ta đã vào được khu dân cư mục tiêu.”

Quá trình vào khu dân cư rất suôn sẻ.

Trương Huyền đi bên cạnh Park Mi Na, thái độ bình thản, rất tự nhiên.

Vì vậy, bảo vệ cổng chỉ liếc nhìn rồi cho qua.

“Được rồi, đến đây thôi.”

Park Mi Na nhìn Trương Huyền đầy cảnh giác: “Người muốn làm gì thì làm, ta không cản, nhưng cũng đừng đi theo ta.”

Nàng không muốn người đàn ông thần bí này biết nhà mình ở đâu.

Dù hần có quen bố nàng đi chăng nữa.

Trương Huyền gật đầu, hần cũng không định bám theo nàng, liền hỏi: “Ừm... cho ta hỏi, văn phòng quản lý ở đâu vậy?”

“Ở đằng kia, đi thẳng tới cuối rồi rẽ phải là thấy.”

“Cảm ơn.”

Nhìn bóng lưng Trương Huyền rời đi, Park Mi Na mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nàng đứng đó, đợi đến khi Trương Huyền hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn, mới quay người nhanh chân về nhà.

Chẳng mấy chốc, nàng đã về đến trước cổng một căn biệt thự ba tầng có sân trước.

“Tiểu thư về rồi.”

Một người phụ nữ mặc tạp dề, trông như người giúp việc, mở cổng cho Park Mi Na.

“Ừ...” Park Mi Na nhìn quanh sân, hỏi: “Bố ta đâu?”

“Ông ấy đang...” Người giúp việc chưa kịp nói hết.

Cửa nhà đã có tiếng động:

“Mi Na về rồi à...”

Một người đàn ông trung niên ngồi trên xe lăn, khuôn mặt đầy dấu vết thời gian từ từ xuất hiện.

...

Trong khi đó.

Trương Huyền đã tìm thấy văn phòng quản lý.

Nhưng có vẻ đã hết giờ làm việc, nên cửa văn phòng đóng chặt.

Tuy nhiên, khi đến đây, hắn phát hiện không xa phía trước chính là cửa thoát hiểm.

Từ đây, Trương Huyền còn nhìn thấy Reeves và Khoa đứng bên ngoài cửa.

Ba người trao đổi ánh mắt, không ai nói gì.

Trương Huyền đứng tại chỗ quan sát một lúc, cố tìm xem có phòng điều khiển camera hoặc hộp điện nào không.

Dù sao cũng là hành động đột nhập, việc đầu tiên là phải kiểm soát được hệ thống camera và nguồn điện, có thiết bị nhìn đêm sẽ dễ dàng hơn.

Nhưng Trương Huyền không biết nhiều về khu dân cư này, mò mẫm như vậy rõ ràng là không khả thi.

Khi Trương Huyền đang cân nhắc có nên bắt một người để hỏi hay không.

Antonio lên tiếng qua tai nghe:

“R1, đây là B1, người của ta báo lại, An Jea Woo đang trên đường trở về khu biệt thự.”

“R1 nhận rõ.”

Nhận được thông tin, Trương Huyền lập tức báo cho các đồng đội của mình.

Thực ra, nếu muốn hành động, đây là cơ hội tốt.

John: “Xe đã giấu xong, ta và R4 sẽ mang thiết bị tới... R3, cửa thoát hiểm đã xong chưa?”

Reeves: “Tạm thời chưa có cơ hội, camera quá cao chúng ta không với tới.”

John: “Dùng súng bắn có được không?”

Reeves: “Bắn trúng thì được, nhưng sợ gây động tĩnh lớn.”

Chris: “R1, nếu không thì tấn công trực tiếp? Bảo vệ ở đây không có súng, ta dùng súng dọa, bọn họ sẽ ngoan ngoãn mở cửa cho chúng ta.”

Trương Huyền: “Cũng được, nhưng làm vậy dễ gây chú ý, không cần thiết thì đừng thu hút cảnh sát.”

Chris: “Nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác.”

Trương Huyền ngẫm nghĩ một lát: “Thế này đi, R2, người và R4 đến cổng chính, ta xem có thể đưa các người vào không.”

Chương 501: Tiêu Đề 《Ẩn》

John: “Rõ.”

Chẳng mấy chốc, John và Chris mỗi người kéo một vali hành lý, đến cổng chính.

Bảo vệ cổng đã chú ý đến hai người.

“Dừng lại, ở đây không được vào...” Một bảo vệ bước lên ngăn hai người lại.

Lúc này, Trương Huyền từ xa chạy lại, lớn tiếng nói: “Ở đây, ở đây, cuối cùng các ngươi cũng tới, tiểu thư chờ lâu rồi.”

Mọi người nhìn sang, thấy Trương Huyền vẻ mặt đầy lo lắng chạy tới, giải thích với bảo vệ:

“Tiểu thư nhà ta hôm nay muốn tổ chức một bữa tiệc nhỏ tại nhà, họ là những nghệ sĩ biểu diễn mà chúng ta mời đến...”

“Ngươi...” Bảo vệ có chút do dự nhìn Trương Huyền.

Dù hắn vừa thấy người này đi cùng Park Mi Na vào khu dân cư, nhưng hắn chưa từng thấy Trương Huyền trước đây, nên cũng không chắc chắn.

Thấy vẻ mặt hắn như vậy, Trương Huyền biết rằng lời nói của mình đã có tác dụng, bèn trầm giọng thêm lửa:

“Ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Ngươi chỉ là một bảo vệ, sao lại dám quản chuyện của chúng ta là chủ nhà? Có phải lần sau tiểu thư của chúng ta mở tiệc cũng phải báo cáo với các ngươi không? Ngươi tin không, lát nữa ta sẽ khiếu nại các ngươi với đội trưởng của các ngươi!?”

Nói xong, Trương Huyền còn lạnh lùng nhìn qua mặt mấy bảo vệ khác.

Lúc này, trong đầu Trương Huyền vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống:

【Chúc mừng, nhờ nỗ lực không ngừng của người, kỹ năng Ngôn Ngữ Lừa Đảo của người đã tự động nâng cấp, cấp độ hiện tại: LV2.】

Tốt thật đấy.

Nếu không nhờ hệ thống nhắc nhở, Trương Huyền cũng suýt quên mất kỹ năng này.

Kỹ năng lừa đảo cấp 2...

Trương Huyền suy nghĩ kỹ, nhưng không thấy có gì mới xuất hiện trong đầu.

Hiển nhiên, lần nâng cấp kỹ năng này hoàn toàn là sự tự nhiên mà thôi.

Suy nghĩ của Trương Huyền chỉ diễn ra trong một khoảnh khắc.

Còn mấy bảo vệ này, không suy nghĩ nhiều, thấy Trương Huyền có vẻ giận dữ, họ cũng sợ rằng hấn thật sự đi khiếu nại.

Nhìn nhau một cái, rồi họ mở cửa cho John và Chris đi vào.

“Cảm ơn các anh em.” Khi Chris đi ngang qua một bảo vệ, hấn còn cười cảm ơn, ngón tay khẽ vung lên, một đồng xu xuất hiện trên tay.

Ừm, ảo thuật.

“Đi thôi.”

“Khoan đã...”

Khi Trương Huyền vừa dẫn hai người định rời đi, một bảo vệ bất ngờ gọi lại.

Ba người dừng bước, Chris thu lại nụ cười, tay thò vào áo khoác.

“Các người đi nhầm hướng rồi, nên đi hướng kia.” Bảo vệ chỉ về hướng nhà Park Mi Na.

Trương Huyền quay đầu, bất ngờ mỉm cười: “Cảm ơn, người không nói ta cũng quên mất.”

Nói xong, ba người đi theo hướng bảo vệ chỉ.

Đi được một đoạn, John lấy điện thoại ra, mở bản đồ điện tử của khu biệt thự.

Trên bản đồ, vị trí biệt thự của An Jea Woo đã được đánh dấu.

“Chúng ta qua đó xem thử.” Trương Huyền nhìn vào bản đồ trong tay John.

“Ừ.”

Biệt thự của An Jea Woo nằm ở trung tâm khu, gần bể bơi và vườn trung tâm.

Tầm nhìn rộng, trang trí xa hoa.

Khi Trương Huyền và hai người đi vòng quanh đến gần, họ ngay lập tức thấy trước cửa biệt thự năm tầng sang trọng có hai bảo vệ mặc vest đen đứng đó.

Nhìn vòng eo căng phồng của họ, hiển nhiên là có mang theo vũ khí.

Ba người Trương Huyền giả làm người qua đường, đi ngang qua cổng biệt thự.

Tiện thể, quan sát sơ lược tình hình.

Từ cổng nhìn vào, là một vườn trước có non bộ và đình, trong vườn cũng có vài bảo vệ mặc vest, dưới đình còn có hai con chó đen lớn.

Có vẻ là Rottweiler.

“Có vẻ họ đã đoán được chúng ta sẽ đến, lén lút vào e rằng không thực tế.” Trương Huyền nói.

“Ừm.” John gật đầu: “Vậy sao đây, đợi người về rồi ra tay?”

“Nếu có cơ hội thì...”

Nhưng khi ba người Trương Huyền đang suy tính xem liệu có nên tấn công trực tiếp khi An Jea Woo từ xe bước xuống hay không.

Một tình huống bất ngờ xuất hiện trong tầm mắt của họ.

Chỉ thấy vài bảo vệ trong biệt thự dường như nhận được tin gì đó.

Lập tức nhanh chóng đi vào trong nhà.

Một lát sau, họ bảo vệ một phụ nữ trung niên phong độ và một thanh niên tóc vàng bước ra từ biệt thự.

Một chiếc xe Lincoln màu đen từ xa tới, dừng trước cổng.

“Đó là vợ con của An Jea Woo.” John nhận ra hai người đó ngay lập tức.

“Sao họ lại ra ngoài?” Chris nghi ngờ.

Trương Huyền bấm máy liên lạc: “Gọi B1, đây là R1, ta phát hiện gia đình mục tiêu dường như sắp ra ngoài, mục tiêu hiện ở đâu? Có rời khỏi lộ trình dự kiến không?”

“Mục tiêu vẫn đang trên đường về nhà, chưa chuyển hướng... nhưng tốc độ rất chậm.”

Nghe vậy, Trương Huyền nhíu mày: “Nghĩa là có thể tình hình đã thay đổi, mục tiêu có thể đã phát hiện điều gì đó, đang chuẩn bị chuyển gia đình đi... Y1, chúng ta sẽ thay đổi kế hoạch, hành động trước thời hạn, người đã sẵn sàng chưa?”

Roy trả lời: “Thuyền đã sẵn sàng, có thể ra khơi bất cứ lúc nào.”

“Rõ... B1, nhà mục tiêu có một chiếc Lincoln màu đen, biển số là: *... xe này có chống đạn không?”

“Đây là B1, R1, chiếc xe người nói không phải xe chống đạn.”

“R1 đã rõ.”

Trương Huyền nhìn John bên cạnh: “Báo cho Reeves và những người khác, phá hoại hệ thống giám sát, chuẩn bị hành động.”

“Nhưng mục tiêu chưa về.” John nhíu mày.

“Không thể đợi nữa, mục tiêu rất có thể chuẩn bị chạy trốn, trước hết khống chế gia đình hắn, rồi xem phản ứng của hắn.”

Chương 502: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Rõ.”

Nhận thấy tình hình thay đổi, Trương Huyền đề ngăn chặn sự việc vượt khỏi tầm kiểm soát, buộc phải thay đổi kế hoạch.

Dù An Jea Woo chưa về, nhưng vợ con hắn đang ở đây, nếu để họ chạy thoát, thì An Jea Woo thật sự muốn đi đâu cũng được.

Vì vậy, bất kể An Jea Woo định làm gì, họ phải hành động trước, chiếm thế chủ động!

Nói là làm.

Trương Huyền và hai người tìm một góc không có camera, lấy thiết bị từ vali ra, bắt đầu trang bị.

Do thời gian gấp rút, họ không kịp thay đồ hoàn chỉnh.

Chỉ mặc áo giáp chiến thuật và đội mũ trùm đầu.

Về vũ khí.

Lần này Trương Huyền và John sử dụng súng tiểu liên MPX có lắp giảm thanh.

Còn Chris không mang theo vũ khí chính, chỉ cầm thêm một khẩu súng ngắn P226 có lắp giảm thanh.

Dù sao họ không định gây ra quá nhiều tiếng động.

Súng MPX sử dụng đạn 9mm, khi lắp giảm thanh, âm thanh nhỏ hơn nhiều so với MCX.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong.

Lúc này, vợ con An Jea Woo đã lên xe, và xe cũng đã rời khỏi sân.

Từ trong góc đi ra, Chris giương súng bắn hạ camera xung quanh, Trương Huyền và John một trái một phải, nâng súng bắn về phía biệt thự An.

Biubiu...!!!

Hai viên đạn xuyên qua kính cửa xe, tài xế và bảo vệ ghé trước bị bắn chết ngay tại chỗ!

Những bảo vệ xung quanh chưa kịp rút súng đã bị tiêu diệt hết!

“Woof woof...!”

Hai con chó trong sân bị hoảng sợ kêu lên liên tục.

Trương Huyền và John vượt qua chiếc xe Lincoln, đột nhập vào sân, bắn chết hai con chó, John bắt đầu lục soát bảo vệ còn lại.

Trương Huyền quay lại, giương súng nhắm vào mẹ con ngồi ghế sau.

Lúc này, Chris nhanh chóng tiến lên!

Tay cầm súng, tay kia mở cửa xe!

Trương Huyền mới quay lại vào sân, cùng John lục soát.

Mẹ con trong xe sợ hãi kêu lên, nhưng dưới sự đe dọa của Chris, họ không dám kêu nữa.

“An toàn.”

Trương Huyền và John kéo xác hai bảo vệ vào sân.

Dù vết máu không thể xóa, nhưng trời đã tối, người bình thường không nhìn thấy gì, nên Trương Huyền không cần “dọn dẹp”.

“Lấy hết trang bị còn lại, lên xe đi!”

Quan sát xung quanh, xác định chưa ai phát hiện tình hình.

John và Trương Huyền lên xe, John lái, Trương Huyền ngồi ghế phụ.

Chris ngồi cùng mẹ con ở ghế sau.

Vroom!

Xe nổ máy, John lái xe nhanh chóng về phía cổng cứu hỏa.

“Người... các người là ai!”

Vợ An Jea Woo, lo lắng cho con, run giọng hỏi.

Nhưng Trương Huyền không định trả lời.

“Aish...”

Con trai An Jea Woo, Tiểu An, run rẩy, nhưng tính cách ngạo mạn do được chiều chuộng, nên nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nói to:

“Cha ta là tổng giám đốc cao cấp của tập đoàn Yangda, các người có biết...”

Chưa nói hết câu, Chris đập súng vào mặt hắn!

Bốp, gãy một chiếc răng cửa, Tiểu An im lặng.

“Đừng!”

Vợ An hét lên, ôm chặt Tiểu An, hoảng sợ nói:

“Các người đừng động thủ, chúng ta sẵn sàng hợp tác! Các người cần tiền đúng không? Nhà ta có nhiều tiền, chỉ cần các người đừng làm hại chúng ta, chồng ta nhất định sẽ cho các người một khoản tiền chuộc lớn!”

Tuy nhiên.

Ba người Trương Huyền không ai nói gì.

Lúc này, xe đã đến cổng cứu hỏa.

Reeves và đồng đội đã phá hỏng camera và mở cổng.

Xe chạy thông suốt ra khỏi khu.

Khi đi qua Reeves, John mở cửa sổ, ném chìa khóa xe MPV cho hắn.

Trương Huyền liên lạc: “R3, đây là R1, lái xe đến tuyến đường rút lui số ba đợi chúng ta, chúng ta đang đến.”

“Rõ.”

“R6, cần hỗ trợ Drone.”

“R6 rõ, Drone đang trên đường.”

Trên một con đường ở Incheon.

Một chiếc Cadillac hãm hốt dừng lại trước đèn đỏ.

“Aish... một lũ vô dụng, ngay cả khi người đến cũng không thấy!?”

Trong xe, An Jea Woo cầm một chiếc tablet, mặt cực kỳ khó coi.

Nhìn màn hình, ba kẻ đột nhập nhà, giết bảo vệ và bắt cóc vợ con hắn.

An Jea Woo không kìm nổi cơn giận, tay nắm chặt đầm mạnh vào cửa xe!

Bốp!

Cửa xe không hề hấn, nhưng tay hắn thì rớm máu.

Trợ lý bên cạnh mặt tái mét, chưa bao giờ thấy ông chủ giận dữ như vậy.

“Gọi ngay cho Hàn thứ trưởng!”

Sau khi chút giận, An Jea Woo nghiêng răng:

“Xe ta có định vị, bảo hấn lập tức mang súng đuổi theo, nếu vợ con ta có chuyện gì...!”

“Dạ!” Trợ lý rùng mình, vội lấy điện thoại gọi Hàn thứ trưởng.

An Jea Woo thở dòn, nhìn tài xế phía trước, rồi đạp mạnh!

Bốp!

Giày hấn đạp vào ghế lái!

“Sao người dừng ở đây? Lúc này còn không vượt đèn đỏ!?”

An Jea Woo giận dữ: “Còn không mau lái xe ra cảng?!”

“Dạ dạ...”

Tài xế vội vàng nổ máy.

Khi xe di chuyển.

Trên trời, một Drone nhỏ đang thực hiện nhiệm vụ theo dõi.

...

BZZZZZ~~~

Trên cao, một Drone nhỏ bay nhanh.

Phía dưới, chiếc Lincoln Continental chạy nhanh trong dòng xe.

Lúc này, trong xe.

Trương Huyền ngồi ở ghế phụ, tai nghe vang lên giọng nói của Chí Vĩ:

“R1, đây là R6, Drone đã đến vị trí của người, tầm nhìn từ trên cao đã mở.”

“R1 nhận, báo cáo vị trí của R3.”

“Họ đang di chuyển dọc theo phố 112, dự kiến khoảng năm phút nữa sẽ đến giao điểm của tuyến rút lui số một và số ba trên đường 113.”

“Hiểu rồi... Gọi R3, đây là R1, sau đó dừng lại trên đường 113 và chờ chúng ta, chúng ta có chút việc phải xử lý.”

“R3 nhận.”

Sau khi xác nhận tình hình, Trương Huyền quay đầu nhìn về phía hai mẹ con An phu nhân đang khóc nức nở trên ghế sau nhưng không dám phát ra tiếng lớn.

Chương 503: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Xin lỗi, đã làm phiền người, An phu nhân.”

Trương Huyền nói bằng tiếng Hàn địa phương lưu loát, giọng điệu mềm mỏng, cố gắng tỏ ra thân thiện:

“Đừng lo lắng, chúng ta không có ác ý với các người, mặc dù chúng ta đã bắn bảo vệ của các người, nhưng đó là việc bắt buộc... Có thể cho ta biết các người vừa rồi định đi đâu không?”

Nhưng rõ ràng, Trương Huyền vẫn đánh giá thấp sức uy hiếp của bộ trang phục kẻ cướp này, An phu nhân nhìn hắn bằng ánh mắt sợ hãi, ấp úng nói:

“Thưa ông, ta... ta cũng không biết, là quản gia bảo chúng ta rời khỏi biệt thự, chính là người lái xe mà các người vừa giết, lúc đó ta còn chưa kịp hỏi chuyện gì đã xảy ra...”

Từ ánh mắt của An phu nhân, Trương Huyền có thể xác định rằng nàng không nói dối.

Nàng tám phần là không biết thật.

Mặc dù không thể hỏi ra nguyên nhân, nhưng Trương Huyền cũng không giận, khẽ gật đầu rồi hỏi tương lại bản đồ trong đầu, đột nhiên hỏi:

“Vậy An phu nhân, người biết lái xe chứ?”

“Biết...”

Lời vừa ra khỏi miệng, biểu cảm của An phu nhân từ mơ hồ dần chuyển sang kinh hoàng!

Lúc này, xe đã đến vị trí mà Trương Huyền dự đoán.

“Dừng lại.”

Theo chỉ dẫn của Trương Huyền, John đỗ xe bên lề đường.

Họ đang ở trên một con phố chuyên về đồ kim khí, hầu hết các cửa hàng đã đóng cửa, đường phố cũng không có nhiều người qua lại.

Trương Huyền xuống xe, mở cốp xe, lấy ra hai vali trang bị.

John và Chris cũng xuống xe.

“Xuống xe! Xuống xe ngay!” Chris lôi Tiểu An đang co rúm bên mẹ xuống xe!

Hành động này làm cho hai mẹ con la hét không ngừng!

“Câm miệng! Ta bảo câm miệng!” Chris trừng mắt dữ tợn nhìn hai người, dùng khẩu súng trong tay gõ mạnh lên đầu họ!

“Xin lỗi, An phu nhân, anh bạn này của ta tính tình không được tốt, hấn mà nổi giận, thường hay bắn vài phát vào những con vật nhỏ...”

Trương Huyền kéo vali đến bên cửa xe, nói với An phu nhân bên trong:

“Nhưng đừng lo, tâm trạng của hấn hiện tại vẫn khá tốt, phải không?”

Nói rồi, Trương Huyền nhìn sang Chris.

Chris nghe vậy, ánh mắt hiện lên vẻ hung ác, cười lạnh khàn giọng: “Hê hê...”

“Vậy bây giờ...”

Trương Huyền nhìn Tiểu An bị kéo ra khỏi xe, tiến lên hai bước, tự tay đưa điện thoại của An phu nhân mà Chris vừa thu

được cho nàng:

“Người tự do rồi, An phu nhân, người nên cảm thấy may mắn vì chúng ta chỉ có ba người, không thể chăm sóc hai người cùng lúc... Xin nhắc nhở, chồng người hiện không xa đây, chiếc xe này để lại cho người, coi như là chút thiện ý của ta.”

“Không!”

An phu nhân hiểu ngay rằng Trương Huyền định mang con trai mình đi, nàng vội vàng cầu xin:

“Xin đừng mang con ta đi... Ta sẽ đi cùng các người, ta hứa sẽ rất nghe lời...”

“Ừ~ đề nghị không tồi, nhưng tiếc là... Con trai người còn quá nhỏ, đoán không nhầm thì hẳn vẫn chưa có bằng lái xe đúng không?”

Trương Huyền cười: “Người có thể không tin, nhưng chúng ta rất tuân thủ luật giao thông, xúi giục trẻ vị thành niên lái xe? Nghe thật đáng sợ.”

Nói xong, Trương Huyền kéo vali đi vào con hẻm nhỏ bên cạnh.

Chris áp giải Tiểu An theo sau.

An phu nhân muốn chạy theo nói gì đó, nhưng John lúc này đang cầm một khẩu súng giảm thanh.

Nòng súng lạnh như lưỡi hái tử thần lơ lửng trên không, khiến cơ thể An phu nhân không thể nhúc nhích, mắt tròn tròn, hồi lâu không thể tỉnh táo lại.

Đến khi bốn người hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của nàng.

An phu nhân giật mình, run rẩy móc điện thoại ra.

Nhưng vì quá căng thẳng, nàng nhập sai mật khẩu liên tục, khiến điện thoại bị khóa tạm thời.

Điều này khiến nàng suýt nữa đập vỡ điện thoại.

Khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, chờ cho thời gian đếm ngược trên màn hình điện thoại kết thúc, nàng mở khóa điện thoại, lập tức gọi cho chồng, An Jea Woo:

“Alo! Người ở đâu!? Họ mang con đi rồi, họ mang con ta đi rồi...”

Cảm xúc của nàng trở nên kích động, quên cả giải thích trước sau, chỉ liên tục lặp lại câu nói này.

Hoảng loạn!

An Jea Woo ở đầu dây bên kia nghe thấy giọng vợ, cũng có chút ngạc nhiên.

Nhưng nhanh chóng hấn hiểu ra, đám người đó chủ động thả vợ mình?

Không kịp nghĩ nhiều, hấn nói ngay:

“Vợ à, đừng kích động, ta đã cho người đến tìm người, hãy ở yên đó đừng đi đâu!”

...

Vù!

Một chiếc MPV phóng nhanh qua, dừng lại ở con hẻm giữa hai tòa nhà.

Trong hẻm, Trương Huyền cùng đồng bọn đang tiến nhanh đến!

Vụt, cửa xe mở, một người ngồi ở ghế sau cầm khẩu súng giảm thanh nhảy xuống cảnh giác hai bên đường.

Không ai nói gì.

Ngay khi người đó xuống xe, Trương Huyền lập tức ném vali vào xe, nhanh chóng ngồi vào ghế phụ.

“Lên xe!” Chris áp giải con tin, cũng lên ghế sau.

Đến khi John lên xe cuối cùng, người canh gác bên cửa mới quay lại xe.

Vụt, cạch!

Cửa xe đóng lại, xe lập tức nổ máy, rời khỏi hiện trường!

Bốp!

Vừa khi xe khởi động, Chris ở ghế sau dấm mạnh làm Tiểu An ngất đi.

“Phù... BOSS, mọi việc thuận lợi chứ?”

Reeves lái xe, nhìn sang Trương Huyền ở ghế phụ nói: “Còn người nữa? Không phải nói còn một phụ nữ sao?”

“Thả rồi.” Trương Huyền vừa lấy điện thoại ra vừa nói.

“Thả rồi?”

Reeves nhướn mày, cười gian: “An phu nhân đó có sức hấp dẫn lớn thế sao? Đến nỗi người cũng thương hoa tiếc ngọc?”

Chương 504: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đúng, cũng khá xinh a.” Trương Huyền nhếch mép: “Nếu người quan tâm, ta sẽ cho số điện thoại của nàng.”

“Không không không... đùa thôi mà, ha ha...”

“Ừ hừ, ta cũng vậy...”

Nói rồi, Trương Huyền mở ứng dụng trên điện thoại.

Một bản đồ thành phố hiện lên trên màn hình.

Trên bản đồ, một chấm tròn màu đỏ liên tục nhấp nháy.

Ở góc phải dưới, có một đoạn ghi âm mới nhất.

Trương Huyền mở đoạn ghi âm, lập tức nghe thấy tiếng khóc của An phu nhân và giọng của An Jea Woo.

Trước đó, khi kiểm tra trang bị trong bệnh viện, Antonio đã tặng Trương Huyền một món đồ công nghệ cao.

Một con chip có khả năng theo dõi và nghe lén là một trong số đó.

Con chip này hiện được giấu ở mặt sau của ốp điện thoại của An phu nhân.

Lúc ngồi trên xe, Trương Huyền đã nghĩ đến chuyện này.

Hắn biết việc họ xâm nhập vào biệt thự của An Jea Woo, bắt cóc vợ con hắn chắc chắn không thể giấu diếm.

Dù sao, họ không thể chắc chắn trong khu biệt thự có camera ẩn hay không.

Cũng không chắc xe Lincoln có thiết bị nghe lén và định vị hay không.

Nếu cứ mang theo hai con tin chạy ngoài đường, bị tay sai của An Jea Woo chặn lại chỉ là chuyện thời gian.

Vì vậy, Trương Huyền nghĩ ra một cách.

Hắn đang đánh cược, cược rằng An Jea Woo khi nhận được điện thoại của vợ sẽ đến cứu.

Tất nhiên, qua điện thoại có thể nghe thấy, An Jea Woo không có ý định tự mình đến cứu, mà cho người đến...

Nhưng không sao, Trương Huyền không tin rằng khi họ an toàn rồi sẽ không gặp nhau.

Càng không tin rằng khi gặp nhau, An Jea Woo sẽ lạnh lùng đuổi vợ mình ra ngoài!

Đúng, hiện giờ An Jea Woo rõ ràng coi chiếc xe chống đạn này là nơi an toàn nhất.

Nếu không tìm cơ hội để hắn mở cửa, với vũ khí và trang bị hiện tại, Trương Huyền chưa chắc trong thời gian ngắn có thể đánh bại chiếc xe này.

“R6, đây là R1, báo cáo vị trí hiện tại của mục tiêu.” Trương Huyền nhấn nút liên lạc.

Chí Vĩ nhanh chóng đáp: “Mục tiêu hiện tại ở đường 217.”

Trương Huyền nhìn vào chấm đỏ trên bản đồ điện thoại, ánh mắt lóe lên: “Vậy là cá sắp cắn câu rồi...”

Nói rồi, Trương Huyền lấy điện thoại của Tiểu An ra.

Điện thoại này không có mật khẩu, Trương Huyền mở ngay được và tìm thấy số của An Jea Woo trong danh bạ.

Không chần chừ, Trương Huyền nhấn nút gọi cho An Jea Woo!

“Alo?”

...

“Ta biết ngươi là ai, Trương Huyền, ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám động đến một sợi tóc của con ta, ta đảm bảo, ngươi và gia đình, người thân, bạn bè của ngươi... sẽ chết rất thảm, đừng nghi ngờ, ta hoàn toàn có khả năng làm điều đó!”

Ngồi trong xe Cadillac, An Jea Woo nhìn vào màn hình điện thoại với tên của con trai mình, giọng lạnh lẽo.

Ở đầu dây bên kia, Trương Huyền im lặng vài giây, rồi nói:

“An tiên sinh, mặc dù ta không rõ thứ gì đã cho ngươi dũng khí để nói những lời này... nhưng ngươi có quên rằng, ta vừa mới thả vợ ngươi? Hay là, ngươi nghĩ rằng ta sợ? Hay là... tiêu tử tóc vàng này không phải con ruột của ngươi?”

“Hừ...” An Jea Woo giận quá hóa cười:

“Ta biết ngươi định nói gì, nhưng hãy nghe đây, ta không sợ ai dùng người bên cạnh để uy hiếp ta! Vợ mất có thể cưới lại, con chết có thể sinh lại... Còn ta, sẽ dùng mọi thủ đoạn để trả thù!”

“Ta biết, ngươi và đội của ngươi đều là chuyên gia, quả thật có bản lĩnh, nhưng trên đời này, luôn có những người mà các ngươi không thể chọc vào.”

Nói đến đây, An Jea Woo cười lạnh:

“Nói thật, nếu ngươi ra tay với ta cách đây vài ngày, ta có thể còn sợ hãi vài phần, nhưng hôm nay, hừ, không sợ nói cho ngươi biết... Nửa năm trước, ta đã nộp đơn xin vào Ark, và vài ngày trước, đơn của ta đã được chấp thuận, hôm nay, ta sẽ trở thành quản lý thứ ba của Ark ở Incheon, còn ngươi và đồng bọn sẽ trở thành vật tế cho ta lên ngôi này!”

Nói xong, An Jea Woo cúp máy.

Lúc này, xe đã đến bến cảng Incheon.

Người lái xe điều khiển xe, quen thuộc đi vào khu bãi container bên cạnh bến cảng.

Lúc này, ở bãi container.

Hàng chục tay súng mặc vest, mang theo vũ khí đã đợi sẵn từ lâu.

Vị trí đứng đầu hàng là Hàn thứ trưởng, nhìn thấy chiếc Cadillac quen thuộc.

Ông dẫn đầu mọi người tiến vài bước.

Rất nhanh, chiếc xe dừng lại trước mặt họ, cửa sổ xe hạ xuống.

Lộ ra khuôn mặt lạnh lùng của An Jea Woo.

Hàn thứ trưởng cúi chào sâu: “Thưa ngài.”

Đám tay súng mặc vest phía sau cũng ngay lập tức cúi chào đồng thanh:

“Thưa ngài!”

Quản lý của Ark?

Ha, không ngờ cuộc điện thoại này lại mang đến một tin tình báo bất ngờ.

Ban đầu, Trương Huyền chỉ muốn qua cuộc điện thoại này thử xem An Jea Woo coi trọng gia đình mình đến đâu...

Tất nhiên, điều đó đã được chứng minh.

Trương Huyền không hiểu nhiều về An Jea Woo, nhưng trong phó bản, hẳn cũng đã nghe Kim Khánh Bắc nói vài câu.

Xuất thân từ tầng lớp thấp kém, không có địa vị, không có bối cảnh.

Hoàn toàn nhờ vào sự tàn nhẫn và dám nghĩ dám làm mà hấn đứng vững ở tập đoàn Yangda.

Nhưng đừng nhìn hấn ra vẻ uy phong trước mặt Kim Khánh Bắc, thực ra trước những nhân vật thực sự lớn.

Hấn cũng chỉ là một con tốt có thể bị vứt bỏ bất cứ lúc nào, nhưng con tốt này đã đi đến bước này.

Chương 505: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sự tàn nhẫn của hắn, có thể tưởng tượng được.

Một người như vậy, làm sao có thể bị ràng buộc bởi vợ con của mình?

Nếu hôm nay không có Trương Huyền.

Chưa biết chừng, hắn thật sự đã nhảy ra khỏi bàn cờ, trở thành một trong những người chơi cờ ở thành phố Incheon này rồi.

Chỉ tiếc là...

Quản lý của Ark?

Nếu là trong phó bản, người còn phải gọi ta là tiền bối đấy.

Trương Huyền nhếch miệng cười lạnh, cất điện thoại đi.

Bên cạnh, Reeves thấy cuộc gọi kết thúc khá nhanh, hỏi: “Tình hình thế nào?”

Trương Huyền lắc đầu cười: “Nghe được một chuyện cười... nhưng từ thái độ của vị Chủ tịch An này, việc chúng ta bắt cóc con tin, tám phần là không thể ép hắn khuất phục rồi.”

“Vậy có nghĩa là...”

Reeves nhìn về phía vị trí hàng ghế thứ ba phía sau, nơi Tiểu An vẫn còn đang hôn mê: “Tiểu tử này không còn giá trị?”

“Không hẳn.”

Trương Huyền nói:

“Hắn có thể không quan tâm đến sống chết của con mình... nhưng đám tay chân dưới trướng hắn thì chưa chắc.”

“Nói chung, cứ giữ lại, không chừng sẽ có lúc hữu dụng, trước mắt, lái xe đến vị trí 217 đi.”

“Cảng Incheon... thật trùng hợp, nơi đó cũng là điểm rút lui của chúng ta.”

...

Tin An Jea Woo hiện đang ở cảng Incheon, Trương Huyền không giấu các đồng đội của mình.

Kế hoạch ban đầu là, đội Trương Huyền sẽ chiến đấu ở tuyến đầu, đảm nhận nhiệm vụ nguy hiểm nhất, Antonio sẽ hỗ trợ, dù cũng nguy hiểm nhưng vẫn ổn.

Còn Roy, phụ trách rút lui cuối cùng, là an toàn nhất.

Nhưng giờ, trong ba đội, ngược lại Roy lại gần nguy hiểm nhất.

Tại một điểm neo đậu tàu ở phía bắc cảng.

Roy đang đứng trong buồng lái của một chiếc thuyền đánh cá nhỏ, kiểm tra bản đồ chi tiết bên trong cảng.

Lông mày khẽ nhíu lại.

Bởi vì anh phát hiện, vị trí hiện tại của mình cách An Jea Woo không quá vài trăm mét.

Nếu muốn, chỉ cần đi bộ vài phút, anh thậm chí có thể nhìn rõ nếp nhăn trên mặt An Jea Woo.

“Chuyện gì thế này...”

Roy gõ ngón tay lên đầu gối, trong mắt suy nghĩ không ngừng.

Một mặt, trên thuyền anh có trang bị vũ khí, và vài thuyền viên đều là người đáng tin cậy.

Nếu là trước đây, anh có thể dẫn người ra tay, phối hợp với đội của Trương Huyền đang đến, cho An Jea Woo một bất ngờ lớn.

Nhưng mặt khác...

Nếu Roy thực sự muốn mạo hiểm ra tay, anh đã không chủ động đề nghị phụ trách tìm điểm rút lui trong cuộc họp nội bộ trước đó.

Dù sao...

Hắn sắp nghỉ hưu rồi.

Roy không phải là người cổ hủ, năm nay anh chưa đến bốn mươi, tất nhiên, những trò đùa nổi tiếng trên mạng anh cũng biết.

Mọi người đều biết, trên TV, trong tiểu thuyết, các câu chuyện thường có một nhân vật phụ nói ra những câu như:

“Làm xong lần này ta sẽ rửa tay gác kiếm...”

“Vợ ta sắp sinh rồi...”

“Hôm nay là ngày cuối ta làm việc...”

Những người nói những lời này, không nói đến trăm phần trăm, ít nhất tám chín mươi phần trăm sẽ gặp chuyện.

Và Roy... hắn cũng từng nói.

“Shit...” Nghĩ đến đây, lòng Roy có chút không yên.

Khi hắn đang suy nghĩ xem có nên ra tay giúp đỡ hay không.

Phía Trương Huyền bên kia lại không để hắn khó xử.

Sau khi xác định vị trí của Roy gần An Jea Woo, Trương Huyền lập tức nói qua bộ đàm:

“Đây là R1, gọi Y1, vị trí hiện tại của các người quá gần mục tiêu, hãy ở lại trên thuyền, đảm bảo thuyền luôn sẵn sàng xuất phát, nhớ không được manh động, chúng ta sẽ xử lý mục tiêu ngay.”

Roy thở phào nhẹ nhõm đáp: “Y1 đã nhận, R1, cẩn thận, đối phương có nhiều người và đều có vũ khí nóng.”

“Rõ.”

Xác định mình không cần mạo hiểm, Roy cảm thấy nhẹ nhõm hơn, đứng dậy nhìn thuyền trưởng đang điều khiển thuyền:

“Tất cả chú ý, khởi động thuyền, khi người tới, lập tức ra khơi!”

“Vâng!”

Nhưng, khi Roy vừa hành động.

Phía An Jea Woo lại có chút thay đổi.

...

“Thằng nhãi này muốn chạy?”

Nhìn màn hình giám sát của máy bay không người lái, thấy chiếc Cadillac đang chạy dọc bên cảng.

Chí Vĩ không khỏi sốt ruột.

Alexsandro bên cạnh nhìn qua, thấy ngay một du thuyền lớn ở rìa cảng.

“Hử? Đó là...”

“Đó là gì?” Chí Vĩ thắc mắc.

Alexsandro chỉ vào dòng chữ tiếng Anh bên cạnh du thuyền:

“Ta biết chiếc thuyền này, gọi là Lan Hải Tinh, là một du thuyền sang trọng xuyên đại dương... nhưng lạ thật, sao nó lại ở đây?”

Nói rồi, Alexsandro lập tức tìm kiếm thông tin về du thuyền Lan Hải Tinh trên máy tính.

Rất nhanh, hắn đã tra được lịch trình gần đây của nó.

“Theo thông tin công bố trên mạng, chiếc thuyền này hiện đang hoạt động ở khu vực eo biển Tsushima, sao lại đậu ở đây?”

Trên ghế phụ, Antonio nghe động tĩnh quay lại hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Đội trưởng, ngài xem cái này...”

Alexsandro cho Antonio xem hình ảnh máy bay không người lái và lịch trình du thuyền trên mạng.

Antonio nhìn tình hình có vẻ không ổn, lập tức nói: “Để ta gọi điện hỏi.”

Nói rồi, Antonio lấy điện thoại, gọi một cuộc.

Rất nhanh, sau cuộc gọi ngắn gọn, Antonio cúp máy nói: “Ta hỏi một người bạn chuyên về tình báo, hắn nói, du thuyền Lan Hải Tinh hiện đang ở khu vực eo biển Tsushima, chiếc du thuyền này... người chắc chắn đó là Lan Hải Tinh chứ? Alexsandro?”

“Ta chắc chắn.”

Alexsandro nghiêm túc gật đầu:

Chương 506: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Vì bạn gái ta tháng trước đã nói, khi chúng ta kết hôn, tuần trăng mật nhất định phải trên một du thuyền sang trọng, và du thuyền Lan Hải Tinh này, từ nội thất, tiện nghi giải trí đến hành trình, đều rất phù hợp với yêu cầu của chúng ta, nên đây là lựa chọn hàng đầu của chúng ta, tháng trước ta đã xem vô số ảnh và video, tuyệt đối không thể nhận nhầm.”

“Nếu vậy, có nghĩa là, chiếc thuyền này có vấn đề rồi...”

Antonio không do dự, lập tức thông báo tình hình cho Trương Huyền.

Đối với điều này, Trương Huyền chỉ nói:

“Bình tĩnh đã.”

...

Bãi container tại cảng Incheon.

Dưới sự dẫn dắt của Hàn thứ trưởng, đám tay súng nhanh chóng lên từng chiếc xe.

Đoàn xe gồm hơn chục chiếc xe đen hướng ra ngoài cảng.

Khí thế và cảnh tượng lớn, thu hút không ít người chú ý.

Lúc này, ba chiếc Kia nhanh chóng đi vào cảng, vừa vặn chạm mặt đoàn xe của Hàn thứ trưởng.

Sau khi hai đoàn xe dừng lại.

Hàn thứ trưởng bước xuống xe, nhanh chóng đi tới cửa sổ xe phía sau của chiếc xe ở giữa, cúi mình:

“Phu nhân.”

Đúng vậy, ba chiếc xe này chính là do An Jea Woo phải đi đón vợ.

Cửa sổ xe hạ xuống, An phu nhân với khuôn mặt đã khóc nhòe lớp trang điểm, giọng nghẹn ngào: “An Jea Woo đâu? Con trai gặp chuyện mà hấn làm cha lại đâu rồi!?”

Hàn thứ trưởng vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh: “Ông chủ đang gặp một người quan trọng, hấn đặc biệt dặn chúng ta đảm bảo an toàn cho bà và đốc toàn lực cứu thiếu gia.”

Tất nhiên An Jea Woo không hề nói những lời này, đây hoàn toàn là Hàn thứ trưởng bịa ra để an ủi An phu nhân.

“Tên khốn này...”

An phu nhân biết rõ tính cách chồng mình, ngay lập tức nhận ra lời nói dối của Hàn thứ trưởng, nhưng lúc này bà không vạch trần, chỉ có thể tự an ủi bản thân, đồng thời tha thiết nói với Hàn thứ trưởng:

“Hàn thứ trưởng, làm ơn cứu con ta, bọn chúng là kẻ điên, nói giết là giết, ta lo lắng...”

“Bà đừng lo.” Hàn thứ trưởng nhìn đoàn xe phía sau.

Hơn chục chiếc ‘xe quân sự’ đầy ắp tay súng, đủ để đánh một trận chiến nhỏ.

Có lực lượng như vậy trong tay, ông không tin đội của Trương Huyền có thể làm nên sóng gió gì.

Hít thở sâu vài hơi, bình tĩnh lại, An phu nhân hỏi: “Chồng ta đâu? Ta muốn gặp hấn.”

“Chuyện này...” Hàn thứ trưởng có chút do dự.

“Ta nói, hấn đâu!?”

Giọng An phu nhân cứng rắn, nhưng nhanh chóng nhận ra mình cần dựa vào lực lượng của Hàn thứ trưởng, liền hạ giọng: “Ta không có ý với ông, Hàn thứ trưởng, ta chỉ muốn ở bên chồng.”

“Ta hiểu.” Hàn thứ trưởng không nói nhiều, cho An phu nhân biết vị trí của An Jea Woo.

Sau đó dẫn người rời khỏi cảng.

Còn An phu nhân, dưới sự bảo vệ của vài vệ sĩ, đi tới du thuyền Lan Hải Tinh.

Tất nhiên, cảnh này cũng bị máy bay không người lái của Chí Vĩ nhìn thấy rõ ràng.

...

“Mỗi sắp gặp mục tiêu, các người cần nhanh chóng hơn, ngoài ra, tay chân của mục tiêu đang hướng về phía các người, hiện chưa rõ chúng có nhận ra xe của các người không, nhưng hãy cảnh giác.”

Nghe giọng Chí Vĩ trong tai nghe, Trương Huyền nhìn hàng xe đang xếp hàng phía trước, quay sang Reeves:

“Còn bao lâu nữa chúng ta mới vào trong?”

“Có thể cần vài phút nữa...” Reeves nắm vô lăng, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi.

Kỹ năng lái xe của hắn vốn không bằng Hà thúc, đi một vòng mà vẫn theo kịp đã là không dễ dàng.

Nếu vào cảng không cần xếp hàng, chưa biết chừng họ đã không bị lạc...

Chỉ tiếc, trên đời này, không có nếu như.

“Không thể đợi nữa.”

Nhìn mấy chiếc xe đang kiểm tra phía trước.

Ánh mắt Trương Huyền lóe lên quyết đoán.

Một khi mồi bị cá nuốt trọn, kế hoạch của hắn coi như thất bại hoàn toàn.

John ngồi ở ghế sau của xe, lấy khẩu MCX của mình ra từ trong hộp trang bị.

Hắn nạp băng đạn vào và kéo cần lên đạn!

Rắc!

Đạn đã lên nòng!

Reeves gạt đầu, vẻ mặt có phần khó coi: “Chỉ là ở đây có nhiều dân thường quá... nhưng cũng không còn cách nào khác.”

Đang nói, John và Khoa đã đưa vũ khí trang bị cho mọi người.

Nhanh chóng, năm người được trang bị đầy đủ, theo lệnh của Trương Huyền.

Mở cửa xe, nhanh chóng xuống xe!

Lúc này, các tài xế xếp hàng quanh đó vẫn đang phàn nàn về tình trạng tắc nghẽn hôm nay, bàn tán về bữa khuya chút nữa, và tán gẫu về những chuyện vui ngày hôm qua...

Mặc dù hiện tại là ban đêm, nhưng đèn đường và đèn xe đã chiếu sáng môi trường xung quanh.

Năm người trang bị đầy đủ, đội mũ bảo hiểm có thiết bị nhìn đêm, tay cầm súng trường tấn công và súng tiểu liên, ăn mặc giống như lính đặc nhiệm trên TV vừa xuất hiện.

Lập tức khiến mọi người hoảng sợ.

“Ôi trời... sợ chết khiếp, chuyện gì đang xảy ra vậy!?”

“Ở đây đang quay phim sao?”

“Mẹ ơi, họ có phải là cảnh sát không?”

“Xin chào...”

Nam Hàn vốn là quốc gia cấm súng, nên người dân ở đây rất nhạy cảm với các vụ việc liên quan đến súng đạn.

Mặc dù có một số ít người đã nhận ra điều gì đó, nhưng bây giờ muốn chạy thì rõ ràng đã quá muộn.

Trương Huyền một tay nắm chặt báng khẩu MCX, giờ súng dọc theo dòng xe, tay kia ra hiệu cho các xe xung quanh hạ thấp âm lượng.

Ra hiệu cho dân thường xung quanh giữ im lặng.

John đã nhanh chóng tiến đến trạm kiểm tra, giờ súng chĩa vào mấy nhân viên đang biến sắc.

Chương 507: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ra hiệu cho họ nâng thanh chắn lên.

Họ cũng ngoan ngoãn làm theo, mặc dù bị giật mình.

Nhưng cũng nhanh chóng nâng thanh chắn lên.

“Các người, nhanh chóng lái xe qua, rẽ trái, nhanh lên!”

Trương Huyền chỉ huy hai chiếc xe cá nhân phía trước, để họ nhanh chóng qua trạm kiểm tra, rời khỏi khu vực dự định giao chiến.

Phía sau, Chris và Khoa nhanh chóng sơ tán dân thường xung quanh.

Trong tai nghe, giọng Chí Vĩ vang lên:

“Đoàn xe địch đã tiếp cận, dự kiến còn 30 giây nữa sẽ xuất hiện trong tầm nhìn của các người.”

Nghe vậy, Trương Huyền ra hiệu OK với John ở trạm kiểm tra không xa.

John lập tức hiểu ý, bảo mấy nhân viên tắt đèn ở trạm kiểm tra, sau đó đuổi hết họ đi.

30 giây nghe thì ngắn, nhưng cũng đủ để Trương Huyền và đồng đội sơ tán gần hết dân thường, chỉ còn lại một số người chưa kịp xuống xe...

Trương Huyền cũng đành chịu, chỉ mong họ không bị trúng đạn lạc.

“R1, R5 đã vào vị trí.” Trương Huyền cùng Khoa nhanh chóng chạy đến ẩn nấp sau một chiếc xe tải.

John và Chris ẩn nấp trong trạm kiểm tra: “R2, R4 đã vào vị trí.”

Reeves ở phía đối diện trạm kiểm tra: “R3 đã vào vị trí.”

Thợ săn đã vào vị trí.

Còn con mồi... cũng đang tới!

“Dù sao cũng phải chúc mừng người, An Jea Woo.”

Trên boong tàu Lan Hải Tinh vắng lặng.

Một thanh niên da trắng mặc áo đuôi tôm, mặt trắng không râu, tay cầm ly rượu sâm banh, mỉm cười với An Jea Woo đang ngồi đối diện:

“Y tiên sinh không hài lòng lắm với lý lịch của người, nhưng nói chung, thân phận và năng lực của người cũng tạm chấp nhận được.”

An Jea Woo ngồi đối diện thanh niên này, trên mặt lộ vẻ khiêm tốn lâu ngày không thấy, cười nói:

“Vâng, rất cảm ơn Y tiên sinh đã cho ta cơ hội này, cũng rất cảm ơn ngài Ron đã nói giúp ta trước mặt Y tiên sinh, Ngài yên tâm, ta nhất định không phụ sự kỳ vọng của Y tiên sinh và ngài.

À, đúng rồi, ta đã chuẩn bị một ít quà đặc sản địa phương cho ngài và An tiên sinh trên xe, lát nữa ta sẽ cho người mang lên...”

“Ha ha...”

Ron cười cười, lắc đầu:

“Ta không làm gì cả, An tiên sinh, mấy cái đặc sản đó... người tự giữ lấy đi, mới trở thành quản lý, chắc chắn có nhiều

chỗ phải dùng tiền, người nói xem?”

“Cái này...”

An Jea Woo liếc mắt nói:

“À đúng rồi, ngài Ron, sao vẫn chưa thấy Y tiên sinh, ta tưởng lần này ngài ấy sẽ tự mình tới trao hợp đồng cho ta?”

“Ngài ấy đã đến rồi.”

Ron liếc nhìn ra sau:

“Y tiên sinh luôn ở trên tàu, chỉ là... An tiên sinh, Y tiên sinh bây giờ bận chút việc, nên bảo ta đến trao hợp đồng cho người, dù sao cũng chỉ là tờ giấy trắng, ai trao chẳng được? Chắc là... người không để ý chứ?”

“Ngài nói gì thế, ta tất nhiên không để ý, ta vừa hỏi vậy thôi...”

Đang nói, dưới thuyền đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào.

“Các người cản ta làm gì? An Jea Woo đâu, ta muốn gặp hắn...”

An Jea Woo vừa nghe đã nhận ra, đó là giọng của vợ mình.

Sắc mặt An Jea Woo hơi thay đổi, khó xử nhìn Ron.

Ron nhún vai cười, làm động tác ‘tùy người’.

An Jea Woo cười gượng gạo, sau đó nhanh chóng chạy ra boong tàu, nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy bên cạnh chiếc Cadillac của mình, vợ hắn đang la hét, cố gắng buộc mấy vệ sĩ chặn ở lối ra vào nhường đường.

“Ôi trời... con mụ điên này...”

An Jea Woo mặt không vui, xin lỗi Ron rồi nhanh chóng xuống tàu.

An Jea Woo vừa ra khỏi lối ra vào liền bị An phu nhân trông thấy.

Nhưng bà chưa kịp nói gì đã bị An Jea Woo giận dữ mắng: “Người hốt hoảng làm gì? Ta đang gặp một nhân vật quan trọng, nếu bị người làm hỏng, xem ta xử lý người thế nào!”

An phu nhân hiếm khi thấy chồng mình giận dữ như vậy, lúc đó bị dọa choáng váng, nhưng nhanh chóng phản ứng lại:

“Nhân vật quan trọng gì? Có gì quan trọng hơn mạng sống của con trai người chứ?”

“Tiểu tử đó? Ta đã bảo Hàn thứ trưởng đi cứu rồi mà? Người không thể kiên nhẫn đợi một chút được sao?”

Thực lòng mà nói, An Jea Woo thực sự muốn tát vợ mình một cái, nhưng lo ngại hành động đó có thể để lại ấn tượng xấu với người trên.

Nên hắn đành kéo An phu nhân sang một bên, thấp giọng nói:

“Người mau trở về công ty ngay, nhân vật lớn ở đây chỉ cần một câu có thể quyết định số phận cả gia đình chúng ta, ta không đùa với người đâu!”

An phu nhân môi mấp máy, trong mắt lóe lên một tia thất vọng, nhưng cũng không nói gì thêm.

Nhưng ngay khi bà quay đi chuẩn bị rời khỏi, ở xa bên cảng đột nhiên vang lên tiếng súng nổ dữ dội!

Tạch tach tach...!

“Cái gì...?”

Mặt mọi người ở hiện trường biến sắc.

Các vệ sĩ xung quanh phản ứng rất nhanh, lập tức rút súng bảo vệ khu vực xung quanh.

“An tiên sinh, có vẻ như các người gặp rắc rối rồi?”

Trên boong tàu, Ron tay chống lan can, vẻ mặt đầy thú vị nhìn xuống An Jea Woo:

“Cần ta giúp một chút không?”

“Ngài Ron nói đùa rồi, chỉ là chút phiền phức nhỏ, chúng ta sẽ nhanh chóng giải quyết xong thôi.”

“Ừm~ hi vọng là vậy... nhưng bên ngoài gió biển khá lớn, tốt hơn hết là lên tàu tránh một chút.”

Nói xong, Ron quay người rời khỏi lan can.

An Jea Woo nhìn quanh, trong lòng cảm thấy lo lắng.

Mặc dù không rõ chuyện gì đang xảy ra ở xa, nhưng bây giờ, có vẻ lên tàu là lựa chọn an toàn nhất.

Chương 508: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Các người ở lại canh gác.”

Ra lệnh cho các vệ sĩ ở lại, An Jea Woo nắm tay vợ mình, đưa bà lên du thuyền.

...

Bên ngoài bến cảng.

Hai bên Trương Huyền và Hàn thứ trưởng đã bắt đầu giao chiến dữ dội.

Lúc giao chiến vừa bắt đầu, bên Hàn thứ trưởng thiếu cảnh giác, vừa đến gần trạm kiểm tra liền bị Trương Huyền và đồng đội phục kích.

Mặc dù đã cố gắng phản kháng và tránh né.

Nhưng chỉ trong thời gian ngắn, đã có gần một nửa tay súng bị bắn chết hoặc bị thương!

Tạch tach tach...!!!

“Yểm trợ ta!”

Núp sau một chiếc xe, Hàn thứ trưởng cầm khẩu súng trường tấn công M4 hô to.

Hai tay súng quỳ một gối bên cạnh lập tức giương súng, quét đạn về phía trạm kiểm tra không xa!

Mặc dù bị phục kích, nhưng dù sao họ vẫn có lợi thế về số lượng và hỏa lực.

Sau khi lấy lại phản ứng, họ dùng màn đạn dày đặc đẩy lui Trương Huyền và đồng đội!

Mang theo vài tay súng, Hàn thứ trưởng xông lên trước, vừa bắn vừa di chuyển về phía chiếc xe buýt đậu cạnh trạm kiểm tra!

Lúc này, tiếng súng ngoài trạm kiểm tra đã không còn dữ dội như lúc đầu.

Theo Hàn thứ trưởng, dưới màn đạn loạn xạ đó, ít nhiều cũng đã gây thương vong cho địch.

Chỉ không biết, phía đối phương còn bao nhiêu người sống sót.

Khi Hàn thứ trưởng cùng vài tay súng di chuyển đến ẩn nấp sau chiếc xe buýt nhỏ, quan sát tình hình bên ngoài.

Hai vật hình ống lăn từ bên ngoài vào!

“Lựu đạn!”

Không biết ai đã hét lên.

Hàn thứ trưởng lập tức cúi đầu, cắn chặt răng, dựa lưng vào chỗ ẩn nấp!

Bùm! Bùm!!!

Hai tiếng nổ vang lên!

Hai quả lựu đạn chỉ là lựu đạn gây choáng đơn giản, và vị trí của Hàn thứ trưởng cũng tương đối xa, nên không bị ảnh hưởng gì.

Khi Hàn thứ trưởng thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị phản công.

Hắn đột nhiên thấy gì đó qua khóe mắt.

Ở bức tường căng tối đen, hai đôi ‘mắt’ phát ra ánh sáng xanh yếu ớt xuất hiện!

Thiết bị nhìn đêm!?

Ngay khi nhận ra, Hàn thứ trưởng vừa định hét lên!

Biubiu...!!!

Vài tiếng súng có giảm thanh vang lên từ bóng tối!

Vài viên đạn xé không bắn tới!

Hàn thứ trưởng ngay lập tức bị bắn trúng đầu, máu bắn tung tóe!

Những tay súng đi cùng hắn cũng không có cơ hội phản ứng.

Chỉ trong chớp mắt, họ bị tiêu diệt hoàn toàn!

Trong bóng tối.

Trương Huyền và Khoa. mặc áo giáp chiến thuật đen, đội mũ bảo hiểm có thiết bị nhìn đêm, từ tường ngoài trèo vào, di chuyển đến vị trí xe buýt!

Biubiu!!!

Thêm vài phát súng nữa, hai tay súng quay lưng về phía Trương Huyền ngã gục, hắn tính toán số đạn còn lại trong băng đạn.

Còn 12 viên đạn.

Lúc này, các tay súng đã phát hiện ra Trương Huyền và Khoa đang vòng qua bên sườn tấn công.

“Bên phải! Bên phải có hai người!”

“Hàn thứ trưởng đã chết!”

Vài tay súng vừa định bắn về phía Trương Huyền và Khoa.

Nhưng ngay khi ló đầu ra, đã bị Trương Huyền bắn hạ!

“Thay đạn!”

Trương Huyền nhanh chóng giữ súng trong tư thế sẵn sàng, chạy tới nắp sau xe buýt nhỏ, dựa vào xe, rút băng đạn ra thay.

Khoa cũng nhanh chóng theo sau Trương Huyền, trong lúc Trương Huyền thay đạn, gương súng bắn liên tục về phía tay súng không xa!

Nhanh chóng, Trương Huyền thay đạn xong.

Hắn vỗ vai Khoa. ra hiệu rút lui, nhưng không lập tức tấn công.

Nghe tiếng đạn va vào xe phát ra tiếng đing tai, Trương Huyền nói vào bộ đàm:

“Đây là R1, gọi R3, từ góc của người có thể nhìn thấy địch bên trái không?”

“Đây là R3, có thể thấy.”

“Tốt, ta có hai quả lựu đạn phá mảnh, chuẩn bị cho chúng bất ngờ, cần người phối hợp.”

“Rõ.”

Nói xong, Trương Huyền và Khoa mỗi người rút ra một quả lựu đạn mảnh, rút chốt an toàn, sau khi nhìn nhau xác nhận.

Liên lần lượt ném ra ngoài!

“Lựu đạn!!!”

Những tay súng đã có phòng bị từ trước thấy đối diện lại chơi trò này, lập tức né tránh!

Nhưng hành động này lại tạo ra cơ hội cho Reeves đã di chuyển đến bên ngoài tường bên trái!

Bùm! Bùm!!!

Tiếng nổ làm bắn tung những mảnh kim loại lớn!

Và ngay sau tiếng nổ!

Reeves cũng bắt đầu tấn công!

Bù bù...!!!

Trong chuỗi tiếng súng liên tiếp, ít nhất đã tiêu diệt được năm, sáu người!

Lúc này những tay súng còn lại đã không thể ứng phó.

Thiếu sự chỉ huy của Hàn thứ trưởng, những tay súng đã trở thành một đám hỗn loạn, chỉ có thể bắn loạn vào bóng tối phía xa!

Và Trương Huyền cùng Khoa, lúc này cũng bắt đầu hành động!

Bù bù...!!!

Lại tiếp tục bắn hạ vài người!

John và Chris trong trạm kiểm soát cũng đồng thời đứng lên từ chỗ ẩn nấp!

Trương Huyền cùng đồng đội đã nạp đầy đạn, bắt đầu cuộc thanh trừng cuối cùng!

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi.

Trừ nhóm Trương Huyền, không còn ai đứng vững.

“Dọn dẹp chiến trường!”

Trương Huyền bước ra khỏi chỗ ẩn nấp, tiện tay bắn thêm vài phát vào những kẻ xui xẻo nằm trên đất để chắc chắn đã giết chết họ.

Rất nhanh, sau khi dọn dẹp chiến trường xong, nhóm Trương Huyền tụ họp lại.

Vừa rồi, họ đã nhận được tin An Jea Woo lên chiếc du thuyền kia.

Dù không rõ trên chiếc du thuyền đó có những ai.

Có thể khiến An Jea Woo từ bỏ chiếc xe chống đạn quý giá của mình.

Nhưng Trương Huyền cùng đồng đội đến đây không phải để du lịch.

Chương 509: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hành động đã bắt đầu, dù đối diện là ai, họ cũng phải tiếp tục.

Tuy nhiên, tấn công một chiếc du thuyền với số lượng vũ trang không rõ, Trương Huyền không định đơn thân độc mã.

“Y1, ta cần sự trợ giúp của ngươi.”

Trong lúc đồng đội đang đưa xe vào, Trương Huyền ôm súng bước ra một bên, nâng kính nhìn đêm, đôi mắt sắc như dao nhìn ra xa bờ biển:

“Chúng ta chỉ có năm người, quá ít, bên ngươi có bao nhiêu người có thể sử dụng?”

“Tính cả ta, tổng cộng có bốn người có thể tham gia chiến đấu, sao? R1?”

“Các ngươi cách vị trí du thuyền gần hơn chúng ta, lát nữa các ngươi tiếp cận, tìm cách tiêu diệt những kẻ canh giữ lối ra vào du thuyền, chúng ta sẽ đến sau, khi đó cùng nhau lên thuyền bắt người.”

“VBSS?”

“Đúng, chính là VBSS.”

Cái gọi là VBSS, là viết tắt của Visit Board Search Seizure.

Ý là, thăm viếng, lên tàu, tìm kiếm và thu giữ.

Đây là một chiến thuật đặc biệt đối phó với tàu thuyền, dù cũng là cận chiến.

Nhưng do tính phức tạp và chức năng của nội bộ tàu, điểm cần chú ý của VBSS thường nhiều hơn so với chiến đấu trên mặt đất.

Dù Trương Huyền không có nhiều kinh nghiệm VBSS, thậm chí có thể nói là rất ít.

Nhưng, hẳn không lo lắng mình không ứng phó được.

Sự tự tin vào sức mạnh bản thân là một phần, sự tin tưởng vào đồng đội cũng là một phần.

Chris và Khoa có thể chưa đủ giỏi.

Nhưng John và Reeves, một là xuất thân từ lực lượng đặc nhiệm, một là cựu hải quân kiêm điệp viên.

Hai người họ đủ mạnh để đối phó.

Hơn nữa, để đề phòng bất trắc, Trương Huyền còn gọi thêm nhóm Roy.

Lần này, nếu An Jea Woo muốn chạy, trừ khi du thuyền khởi hành khẩn cấp, nếu không chỉ có thể nhảy xuống biển.

“BOSS!”

Một tiếng xe lăn tới, Reeves lái chiếc MPV tới bên cạnh Trương Huyền gọi.

Trương Huyền không chần chừ, quay người lên xe.

Khi xe dần đi xa.

Chỉ còn lại xác chết đầy đất, cùng tiếng còi cảnh sát ngày càng gần.

...

“Ahh... thời tiết này lạnh quá...”

Ở lối vào du thuyền.

Vài bảo vệ mặc vest đen tụ tập lại.

“Làm sao không lạnh được, người không xem dự báo thời tiết à? Vài ngày nữa sẽ có tuyết rơi.”

“Thật không? Năm nay tuyết rơi sớm vậy à?”

“Lừa người làm gì? Không tin tự lên mạng xem...”

Họ vừa trò chuyện nhàn nhã, không lo lắng về an ninh nơi này.

Khi tiếng súng vang lên vừa rồi họ đã đoán được.

Phần lớn là Hàn thứ trưởng gặp địch.

Mà Hàn thứ trưởng là ai, đó là kẻ máu lạnh đã giết hàng chục mạng người.

Một người như vậy, dẫn theo vài chục người, vài chục vũ khí tự động, dù thế nào cũng nên lo cho đối phương hơn.

“Hả? Tiếng súng hình như ngừng rồi?” Một bảo vệ quay đầu nhìn ra xa.

“Ngừng rồi... chưa tới mười phút, trận chiến kết thúc quá nhanh.”

“Đến lát nữa Hàn thứ trưởng có gọi chúng ta đi xử lý xác chết không? Nói trước, ta chỉ lau sàn, không vác xác đâu.”

“Hahaha...”

Trong tiếng cười vui vẻ.

Một chấm đỏ đột nhiên xuất hiện trên trán một bảo vệ!

Không chỉ người này, ba bảo vệ khác cũng xuất hiện một chấm đỏ trên trán!

“Cẩn thận...!”

Bù bù...!!!

Không kịp phản ứng!

Bốn bảo vệ ngay lập tức bị bắn trúng đầu!

Còn lại vài bảo vệ khác cũng không kịp rút súng, bị bắn hạ ngay tại chỗ!

Dưới ánh đèn đường hai bên.

Bốn binh sĩ vũ trang đầy đủ nhanh chóng tiếp cận.

Không dừng lại lâu tại lối vào, bốn người lập tức tiến vào bên trong du thuyền rực rỡ ánh đèn.

Một binh sĩ đi sau cùng nhấn nút liên lạc:

“Đây là Y1, ta đã vào.”

“Dựa theo thông tin mới nhất, du thuyền Lan Hải Tinh dài 314 mét, rộng 36 mét, cao nhất 68 mét, có mười lăm tầng, tính cả phòng thủy thủ và phòng khách, tổng cộng có 2157 phòng.”

“Cơ sở vật chất bên trong du thuyền rất phức tạp, ngoài KTV, nhà hàng, sòng bạc, còn có nhiều khu vực rộng lớn.”

“Hiện tại, theo quan sát của Drone, tại boong ngầm cảnh phía trước tầng trên cùng, có bảy nhân viên an ninh vũ trang và một người không rõ danh tính.”

“Người này từng có trao đổi ngắn với mục tiêu, sau đó mục tiêu xuống tàu, đưa vợ hắn lên tàu, chúng ta tạm thời không thấy vị trí hiện tại của mục tiêu.”

“Nhưng theo thiết bị theo dõi gắn vào điện thoại vợ mục tiêu, mục tiêu hiện đang ở khu vực đầu tàu, nhưng cụ thể ở tầng nào, chúng ta chưa xác định được.”

“Người của ta đang cố gắng hack vào hệ thống giám sát bên trong du thuyền, có thông tin gì sẽ báo ngay cho các người.”

B1 chi tiết nói rõ thông tin về du thuyền và tình hình hiện tại cho Trương Huyền qua thiết bị liên lạc.

Thật ra, tình thế hiện tại có chút rắc rối cho nhóm Trương Huyền.

Kích thước và môi trường bên trong du thuyền này quá lớn và phức tạp.

Nhóm của họ, kể cả bốn người bên Roy, cũng không đủ.

Nếu không định vị chính xác vị trí của An Jea Woo, họ có thể mất rất nhiều thời gian để tìm thấy hắn.

Tuy nhiên...

“B1, người nói, có người từng có trao đổi ngắn với mục tiêu?” Trương Huyền hỏi.

“Đúng.” Antonio đáp: “Chúng ta không xác định được thân phận của nhóm này, nhưng theo thông tin từ công ty sở hữu du thuyền Lan Hải Tinh, tuần trước, du thuyền này được một người bí ẩn bao trọn, nghe nói... để tổ chức xây dựng đội ngũ, nhưng cụ thể là công ty nào, chúng ta chưa rõ.”

Chương 510: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hiểu rồi.” Trương Huyền nói: “Lát nữa ta định lên boong trên, các người giúp ta giám sát, nếu có gì bất thường báo ngay.”

Antonio: “Rõ.”

Khi Trương Huyền đang nói chuyện với Antonio, xe hắc đã đến bên cạnh du thuyền Lan Hải Tinh.

Ngồi trên xe, Trương Huyền đã thấy chiếc Cadillac chống đạn đồ không xa.

Để tránh bị bắn từ du thuyền, Reeves không đỗ xe quá gần.

Hắn tìm một góc khuất đỗ xe.

“Xuống xe thôi.”

Trương Huyền mở cửa xe, kéo kính nhìn đêm xuống, nhìn về phía du thuyền.

Lúc này, tại lối vào, một tia laser IR chiếu tới, vẽ một vòng tròn trên không trung phía trên nhóm Trương Huyền.

Đồng thời, trong tai nghe vang lên tiếng Roy: “R1, đây là Y1, những người xuống xe kia là các người?”

“Đúng.”

Trương Huyền bật laser IR, cũng chiếu về phía đó: “Chúng ta chuẩn bị tiếp cận vị trí của các người.”

“Rõ.”

Khi Trương Huyền chuẩn bị dẫn người qua, Chris chỉ vào Tiểu An bị trói chặt trong xe:

“Làm sao với gã này? Đưa hắn lên cùng không?”

Lúc này, Tiểu An đã tỉnh lại từ cơn hôn mê, miệng bị bịt, tay chân bị trói, hắn chỉ có thể cựa quậy như một con sâu, ánh mắt đầy sợ hãi, miệng phát ra tiếng ư ư.

Trương Huyền suy nghĩ, nói: “Đưa hắn theo, có thể có ích, R4, người lo việc này.”

“Rõ.”

Chris lấy kéo cắt dây trói chân Tiểu An, sau đó lôi hắn ra khỏi xe, đe dọa:

“Câm lặng, nếu không muốn bị bắn vỡ đầu.”

Nhưng, vừa dứt lời, hắn ngửi thấy mùi khai.

Nhìn xuống, Tiểu An đã sợ tới mức tiêu ra quần.

“Ồ... ta hối hận rồi.” Chris tỏ vẻ ghê tởm.

Nhìn Khoa bên cạnh, muốn đổi việc, nhưng Khoa thấy vậy, lập tức quay mặt đi, cúi đầu kiểm tra vũ khí.

Như thể nói: Ta bận lắm.

“Được rồi, ta đi trước, phía sau yểm trợ theo sau.”

Trương Huyền không để ý nhiều, sau khi bỏ sung đạn, kiểm tra vũ khí, liền chạy nhanh về phía lối vào du thuyền, vừa di chuyển, vừa giơ súng nhắm vào các tầng boong tàu phía trên, đề phòng tấn công bất ngờ.

Nhưng, ngoài dự liệu, cho đến khi người cuối cùng của đội chạy đến lối vào.

Họ không gặp bất kỳ tấn công nào.

Nếu không biết trước trên boong trên có người vũ trang, nhóm Trương Huyền chắc nghĩ du thuyền này không có ai.

“Vất vả rồi.”

Roy nhìn Trương Huyền, nói: “Nghe tiếng súng bên các người khá lớn, sao rồi, không ai bị thương chứ?”

“Chút phiền nhỏ thôi.” Trương Huyền vẫy tay, ra hiệu không đáng kể, sau đó hỏi: “Các người đến đây bao lâu rồi?”

“Chúng ta chỉ đến trước vài phút.”

Roy nói: “Ngoài mấy bảo vệ ngoài cửa, chúng ta chưa gặp tấn công nào, có gì đó không ổn.”

“Vậy sao?” Trương Huyền nhíu mày: “Có vẻ tàu này giấu thứ gì đó lớn...”

Nói rồi, Trương Huyền nhìn về lối vào dài của du thuyền.

Lúc này, lối vào này như một con rắn khổng lồ há miệng chờ con mồi tự bước vào...

Trương Huyền suy nghĩ trong hai giây rồi nói:

“Chia ra hành động không phải là ý hay. Y1, người dẫn người của mình đi cùng chúng ta, trước tiên tìm cách lên tầng trên, trên đường đi có thể tiện thể kiểm tra xem mục tiêu có ở các tầng này không.”

“Được.”

Mặc dù Trương Huyền rất rõ Roy cũng là một cao thủ, từ khi ở Thái Lan, hắn đã chứng kiến sức mạnh của Roy.

Nhưng hiện tại, chiếc du thuyền này thực sự có chút kỳ lạ.

Trương Huyền thà tốn thêm chút thời gian để tìm kiếm toàn bộ con tàu từ trên xuống dưới, cũng không muốn để các thành viên trong đội bị tách ra và bị tấn công từng người một.

Sau khi xác định quy tắc hành động, Trương Huyền và Roy dẫn đầu, tiến lên phía trước.

Hai đội nhỏ chia làm hai bên, nhanh chóng tiến vào bên trong chiếc du thuyền yên tĩnh một cách quá mức này.

...

“Bọn họ thực sự dám vào...” Lúc này, trên tầng thượng của đầu tàu.

Ron, người đang cầm một chiếc máy tính bảng, nhìn chín người trên màn hình đang tiến lên phía trước, ánh mắt lộ ra một tia thích thú.

Lúc này, một vệ sĩ tiến đến gần Ron và thì thầm: “Thưa ngài, ông An và phu nhân đã được sắp xếp xong, thêm nữa, Y tiên sinh đã tỉnh.”

“Ồ? Hẳn ngủ hơi nhẹ thì phải.”

Ron đặt máy tính bảng xuống, đứng dậy, chỉnh lại trang phục rồi nói:

“Đi thôi, gặp hấn một lát.”

Vệ sĩ bối rối hỏi: “VẬY... những kẻ đột nhập thì sao?”

Ron cười khẽ, nhìn vệ sĩ và nói:

“Trên tàu này, ngoài chúng ta ra chẳng lẽ không còn ai khác sao?”

“Vừa hay, thời gian còn sớm, coi như là một trò giải trí, báo cho khách biết, họ sẽ biết phải làm gì.”

Vệ sĩ hiểu ra, cúi đầu nói:

“Vâng, ta sẽ sắp xếp ngay.”

Ron mỉm cười gật đầu, sau đó không nói gì thêm, quay người đi về phía cửa không xa.

...

Ở phía bên kia.

Antonio và những người khác vẫn đang lái xe quanh thành phố, cố gắng điều tra xem ai đã thuê du thuyền Lan Hải Tinh.

Mặc dù họ đã sử dụng tất cả các kênh có sẵn, nhưng vẫn không thể tìm ra thông tin gì.

Không chỉ vậy, Alexsandro, người chịu trách nhiệm phá giải hệ thống giám sát bên trong du thuyền, cũng không thành công.

Theo lời của hắn, nếu không kết nối máy tính của mình vào mạng nội bộ của du thuyền, thì ngay cả hắn cũng không thể phá được tường lửa của hệ thống giám sát.

Trong lúc mọi người đang rối rắm, điện thoại của Chí Vĩ đột nhiên reo lên.

Chí Vĩ lấy điện thoại ra, thấy một số điện thoại ảo hiện lên trên màn hình.

Chương 511: Tiêu Đề 《Ẩn》

Dù có chút bối rối, Chí Vĩ vẫn nhắc máy.

“Xin chào?” Vừa nhắc máy, Chí Vĩ nghe thấy một giọng nói kỳ lạ qua xử lý điện tử:

“Bảo ông chủ của người lập tức rút người ra khỏi con tàu đó!”

Nghe vậy, Chí Vĩ biến sắc, lập tức bật loa ngoài và ra hiệu cho Alessandros bên cạnh.

Alessandros lập tức hiểu ý, mở phần mềm truy tìm số điện thoại.

Lúc này, Chí Vĩ cẩn thận hỏi: “Người là ai?”

“Người không cần biết ta là ai, chỉ cần biết rằng, con tàu này là nơi tổ chức hội họp sát thủ cuối năm của Ark, bây giờ trên tàu toàn là sát thủ của Ark và Thi Hành Giả, nếu ông chủ của người tiếp tục hành động, chắc chắn sẽ chết!”

Nói xong, không đợi Chí Vĩ hỏi thêm, đối phương đã cúp máy.

Alessandros lắc đầu: “Thời gian quá ngắn, ta chỉ có thể xác định cuộc gọi được thực hiện tại Incheon, không rõ địa điểm cụ thể.”

Antonio ngồi phía trước nhú mày nói: “Tên này chắc là người trong nội bộ Ark? Tin tức này ngay cả trên trang web của Ark cũng không có... hẳn thông báo cho chúng ta có mục đích gì?”

Nhưng, tất cả những điều trên không quan trọng nữa.

Quan trọng là câu nói vừa rồi của người đó.

“Rắc rối rồi...”

Chí Vĩ ánh mắt loé lên, khuôn mặt vô cùng nghiêm trọng:
“Bất kể tin tức này thật hay giả, và mục đích của người gọi là gì, chúng ta phải lập tức thông báo cho đại ca.”

Nói rồi, Chí Vĩ bấm nút liên lạc:

“Gọi R1, gọi R1, ta nhận được một tin tức quan trọng...”

...

Bùm!!!

Cửa một căn phòng khách bị đá bật ra!

Hai binh sĩ trang bị đầy đủ nhanh chóng xông vào!

Trong phòng, một bà lão tóc bạc, mặc áo khoác mỏng, đeo kính lão, đang ngồi bên giường đan len.

Có vẻ bị bất ngờ, bà lão ngồi bất động trên giường, ngây ngốc nhìn hai người này.

Một binh sĩ ngay lập tức chĩa súng vào bà lão.

Người còn lại kiểm tra phòng tắm, xác nhận không có ai ẩn nấp: “An toàn!”

Xác định trong phòng chỉ có bà lão, binh sĩ hạ súng, tiến lên hai bước, dùng súng đẩy cây kim đan len trong tay bà lão ra và hỏi:

“Thưa bà, bà là khách trên tàu này sao?”

“À?”

Bà lão nghiêng đầu như đang lắng nghe, có vẻ tai không tốt.

Không còn cách nào, binh sĩ phải tiến gần hơn một chút, lớn tiếng nói: “Ta nói...”

Nhưng ngay khi hấn vừa mở miệng.

Bà lão, vốn nhìn có vẻ ngờ ngác, đột nhiên ánh mắt lộ ra sát khí đáng sợ, cổ tay khẽ động, một con dao găm bật ra từ tay áo!

Tiếp đó, bà ta di chuyển, dùng cơ thể binh sĩ làm lá chắn, lưỡi dao nhanh chóng đâm vào cổ hấn!

Biu! Pằng!!!

Một viên đạn từ ngoài cửa bắn tới, trúng chính xác con dao trong tay bà lão!

Con dao rơi ra, xoay trong không trung!

Biu!!!

Một viên đạn khác bắn tới!

Phụt!!!

Vai của bà lão lập tức nổ tung một vệt máu!

“A!!!”

Tiếng hét chói tai vang lên, bà lão bị đẩy lùi vài bước!

Lúc này, binh sĩ cuối cùng cũng phản ứng kịp, lập tức giơ súng lên!

Biu biu!!!

Hai phát đạn nổ tung đầu bà lão!

“Hô... hô...”

Nhìn xác bà lão, binh sĩ thở hỗn hển, lòng vẫn còn sợ hãi.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng nói: “Người là Y3, phải không?”

Hắn quay lại, ánh mắt chạm vào ánh mắt lạnh lùng của Trương Huyền.

Trương Huyền từ từ hạ súng xuống, bình tĩnh nói với Y3:

“Giữ tinh thần, nâng cao cảnh giác.”

Nói xong một câu, Trương Huyền quay người rời đi.

Dù chỉ là một trận đụng độ ngắn, nhưng Trương Huyền đã thấy rõ chất lượng cơ bản của ba binh sĩ mà Roy mang theo.

Phải nói rằng.

Ba người này thực sự đã được huấn luyện chuyên nghiệp, từ các động tác CQB tiêu chuẩn đến phối hợp trong không gian hẹp, đều có thể coi là ‘xuất sắc’.

Nhưng...

Dù họ có kỹ năng chiến đấu tốt, lại thiếu kinh nghiệm thực chiến.

Nếu không phải Trương Huyền nhanh chóng bắn, Y3 có lẽ đã chết trong cuộc tấn công này.

Tuy nhiên, lần này, không thể hoàn toàn trách Y3.

Rốt cuộc ai có thể nghĩ một bà lão trông yếu đuối, lưng còng, đã bảy mươi tám mươi tuổi lại có thể nhanh nhẹn như vậy?

Có vẻ...

Chiếc du thuyền này quả nhiên có chút kỳ lạ.

Khi Trương Huyền chuẩn bị tìm kiếm phòng tiếp theo, tai nghe đột nhiên vang lên tiếng của Chí Vĩ:

“Gọi R1...”

Chí Vĩ truyền đạt lại thông tin vừa nhận được cho Trương Huyền:

“Tình hình hiện tại không tốt, các người không đủ người để đối phó với toàn bộ sát thủ trên tàu, có lẽ nên rút lui?”

“Ừm... có thể không kịp rồi...”

Bước chân của Trương Huyền đột nhiên dừng lại, ánh mắt xuyên qua hành lang dài của các phòng khách, nhìn thấy thang máy ở cuối hành lang.

Lúc này, cửa thang máy từ từ mở ra.

Trong đêm, một chiếc Drone nhỏ bay quanh chiếc du thuyền, cuối cùng dừng lại bên ngoài một cửa sổ ở giữa tàu.

Camera dưới Drone xoay tròn, hướng về cửa sổ của du thuyền.

Lúc này, trong du thuyền liên tục vang lên tiếng súng dữ dội, qua ban công của vài phòng khách, thậm chí có thể thấy ánh sáng chớp nháy của nòng súng và lửa nổ!

“Tiến lên! Tiến lên!”

Tự tự tự...!!!

“Cẩn thận lựu đạn!”

Bùm!!!

Lúc này, trong hành lang của tầng bảy, Trương Huyền và các thành viên đội của hắn đang dựa vào các phòng khách hai bên làm vật chắn, liên tục tiến lên phía trước!

Ở cuối hành lang, cửa thang máy mở, vài thi thể nằm rải rác trong và ngoài thang máy.

Chương 512: Tiêu Đề 《Ẩn》

Biu biu!!!

Hai phát đạn nhanh chóng hạ gục một sát thủ ẩn nấp ở góc, định tấn công bất ngờ. Trương Huyền bước ra khỏi phòng, chĩa súng về phía trước, lớn tiếng hô:

“Y1, R2, theo ta!”

Lời vừa dứt, Roy và John từ hai phòng khác nhau nhanh chóng lao ra.

Roy bước nhanh hơn, tiến lên song song với Trương Huyền.

Hành lang của phòng khách hẹp, chỉ đủ chỗ cho hai người đi cùng lúc.

John hơi chậm một chút, đi theo sát phía sau với tư thế cao để giữ súng.

Rầm!!!

Cánh cửa một phòng bên phải bật mở, một phụ nữ dọn vệ sinh hét lên chạy ra!

Dù tay bà ta chỉ có một chiếc khăn và không có dấu hiệu vũ khí.

Nhưng lúc này, Trương Huyền và mọi người đều đang trong tình trạng căng thẳng cao độ.

Không ai có thể lãng phí thời gian hoặc mạo hiểm để xác định xem bà ta có phải là sát thủ hay không.

Vì vậy.

Biu biu...!!!

Vài viên đạn lập tức từ súng của Trương Huyền và Roy bắn ra!

Khi xác bà ta ngã xuống, Trương Huyền nhanh chóng tiến lên, nghiêng người kiểm tra bên trong căn phòng mà bà ta vừa chạy ra, để xác định không còn nguy hiểm.

Xác nhận không có nguy hiểm, Trương Huyền bước vào phòng, kiểm tra kỹ lưỡng.

Roy tiếp tục giữ súng chĩa về phía trước.

John lập tức tiến lên, thay vị trí của Trương Huyền.

Sau khi xác nhận phòng an toàn, Trương Huyền bước ra:

“Phòng an toàn.”

Lúc này, các thành viên khác trong đội cũng đã tiến đến.

Biu biu...!!!

Phía trước lại xảy ra đụng độ ngắn, rõ ràng, có rất nhiều sát thủ trong các phòng trên tầng này.

Nhóm nhanh chóng tiến đến gần cuối hành lang.

Trước mặt là cửa thang máy, cố gắng đóng nhưng bị các thi thể ngăn lại.

Hai bên thang máy là hai hành lang, theo biển chỉ đường phía trên, hành lang bên trái dẫn đến phòng giặt, bên phải là thư viện.

Một ngã ba điển hình.

John và Roy không phải là những người yếu kém, họ biết phải làm gì trong tình huống này.

Hai người nhanh chóng kiểm tra, xác nhận không có mối đe dọa nào từ hai bên, rồi lập tức nhảy ra, súng chĩa về hai phía hành lang.

“Có thể mục tiêu không xa trước mặt chúng ta... Nhưng trước mặt là thang máy.”

Chris mở bản đồ điện tử phía sau, trên đó hiển thị vị trí của máy theo dõi.

Mặc dù mục tiêu rất có thể ở các tầng khác, nhưng thang máy không phải là cách di chuyển an toàn.

Một khi đối phương ở phòng điều khiển tắt nguồn điện của thang máy, hoặc ném vài quả bom từ trục thang máy xuống, thì những người trong thang máy sẽ gặp rắc rối lớn.

Vì vậy, họ chỉ có thể chọn đi bộ lên xuống cầu thang.

Mặc dù thang máy trên du thuyền này không được đặt cùng với cầu thang, nhưng họ đã nhận được bản vẽ cấu trúc nội bộ của du thuyền từ Antonio trước đó.

Do đó, họ biết vị trí của cầu thang, nó ở cạnh phòng giặt.

Tuy nhiên, hiện tại có một vấn đề là cả hai hành lang đều dài và có nhiều không gian chưa biết.

Bây giờ, đội phải chia thành hai nhóm, loại bỏ các mối đe dọa tiềm tàng từ hướng thư viện để đảm bảo an toàn phía sau.

“R2, R3 và R4 đi theo ta tìm kiếm trong thư viện.”

Trương Huyền chủ động nhận nhiệm vụ này: “Những người khác đi giữ cầu thang trước, chúng ta sẽ đến sau.”

“Hiểu rồi.” Roy gật đầu, dẫn đội của mình cùng với khoa hướng về phía cầu thang.

Trương Huyền thì dẫn John và những người khác nhanh chóng chạy về hướng thư viện.

Hướng thư viện không còn phòng khách nào khác.

Nhưng đi không bao xa, họ phải đi qua một cây cầu bắc ngang qua khu vực hồ bơi.

Cầu này có lan can hai bên, nhưng lan can không thể dùng làm vật chắn hay che chắn.

Nếu có kẻ thù dưới khu vực hồ bơi, Trương Huyền và ba người trên cầu sẽ rất dễ trở thành mục tiêu.

“R2, người theo dõi thư viện đối diện.”

Trương Huyền ở bên phải phía trước, nắm chặt tay nắm súng trường, hít sâu một hơi rồi cẩn thận nhìn ra ngoài.

Nhưng vừa thò đầu ra!

Phịch!!!

Một viên đạn bắn trúng tường bên ngoài gần Trương Huyền!

Tay súng bắn tĩa!?

Rắc rồi rồi.

Mặc dù Trương Huyền chỉ nhìn lướt qua dưới cầu, không phát hiện thấy kẻ thù ở bên phải cầu.

Nhưng viên đạn vừa rồi rõ ràng bắn từ bên phải tới.

Nghĩa là tay súng bắn tĩa này đang ẩn nấp ở một vị trí Trương Huyền không nhìn thấy được.

Là phòng nào đó trên tầng? Hay góc nào đó của khu vực hồ bơi?

Không ai biết.

“R4, ném lựu đạn khói.” John nhanh chóng quyết định, lấy ra một quả lựu đạn khói, kéo chốt, ném lên cầu!

Chris cũng nhanh chóng ném thêm một quả lựu đạn khói.

Hai quả lựu đạn khói rơi xuống cầu, phun ra lượng lớn khói, nhanh chóng bao phủ gần như toàn bộ cây cầu.

Reeves bật kính ngắm nhiệt trên súng trường.

“R2, yểm trợ ta.”

Sau khi Trương Huyền đổi chỗ với John, John quỳ một gối, giương súng sẵn sàng bắn.

Trương Huyền ném súng trường ra sau, sẵn sàng lao chạy!

“Chuẩn bị... 3, 2, 1... 0!”

Đếm ngược nhanh chóng!

Tạch tach tach...!!!

John lập tức thò súng ra, bắn không phân biệt ra ngoài!

Cố gắng dùng tiếng súng dày đặc và đạn để ép tay súng bắn tĩa rút lui.

Trương Huyền cũng ngay lập tức cúi đầu lao vào khói!

Có lẽ chiêu này hiệu quả, hoặc tay súng bắn tĩa không nhìn thấy qua khói.

Trương Huyền chạy ba bốn giây mà không bị tấn công!

Nhưng không may, khi Trương Huyền đến giữa cầu, một bóng dáng to béo đột nhiên từ thư viện lao ra!

Chương 513: Tiêu Đề 《Ăn》

“Ha ha!!!”

Gã mập vung vẩy thân hình béo ú, lao thẳng vào Trương Huyền!

Biu biu!!!

Mặc dù Reeves đã thấy gã qua kính ngắm nhiệt và đã bắn kịp thời.

Viên đạn xuyên qua bên hông bụng gã mập!

Nhưng sức lao của gã quá mạnh, dù đã trúng nhiều phát đạn, phần bụng và hông bị bắn bay một mảng thịt lớn.

Gã vẫn lao thẳng vào Trương Huyền!

Không phải Trương Huyền không muốn tránh.

Chủ yếu là không thể, thân hình của gã như bức tường, một người chiếm cả lối đi.

Trương Huyền không thể tránh khỏi!

Rầm một cái, cả hai lẫn lộn thành một khối, làm lan can cũng bị bật ra!

Ngay lúc này!

Phịch!!!

Một viên đạn bắn tia lại bắn tới!

Phụt!!!

Một đám máu bắn tung trong khói!

Sau đó, hai bóng dáng lớn nhỏ rơi thẳng xuống!

Phịch, phịch, rơi xuống hồ bơi phía dưới!

“BOSS!!!”

Reeves thấy cảnh này, đồng tử co lại, không quan tâm nhiều nữa, lập tức lao lên cầu, nhảy xuống hồ bơi!

Lúc này, trong quầy bar của một quán nướng cạnh khu vực hồ bơi.

Một người đàn ông trung niên đội mũ cao bồi, khuôn mặt lạnh lùng nhíu mày rời mắt khỏi khẩu súng, nhìn về phía Reeves vừa rơi xuống.

Do góc nhìn, hắn có thể thấy mặt nước hồ bơi nơi Trương Huyền vừa rơi xuống.

Nhưng khu vực hồ bơi không bật đèn, hắn chỉ thấy mơ hồ dòng máu trào ra, không thấy ai nổi lên.

Khi hắn cầm bộ đàm định gọi các sát thủ khác kiểm tra hồ bơi!

Biu!!!

Một tiếng súng vang lên, trán hắn nổ tung một đám máu!

Phịch!

Xác rơi vô lực.

Trương Huyền vừa ngoi đầu lên khỏi nước từ từ hạ nòng súng MCX, phun nước ra, thở hỗn hển.

Reeves cũng ngoi lên, thấy Trương Huyền không sao, liền thở phào, lập tức quan sát xung quanh, kiểm tra nguy hiểm.

Trương Huyền bơi tới bờ hồ, do cú va chạm vừa rồi, mũ bảo hiểm của hắn rơi, chìm xuống đáy hồ.

Hắn vuốt tóc, vốc một nắm nước.

“Người xuống làm gì?”

Trương Huyền quỳ một gối bên bờ hồ, cầm súng trường cảnh giác nhìn quanh, nhỏ giọng hỏi Reeves đang cố leo lên từ hồ.

“Ta tưởng người trúng đạn.” Reeves chống tay vào bờ hồ, dùng lực, leo lên.

“Dễ thế sao.” Trương Huyền nói: “Phát đạn vừa rồi ta né được, chỉ bắn trúng gã mập.”

“Ha, né đạn? Thật mới lạ.” Reeves cười.

Giơ súng, dựa lưng vào Trương Huyền, quét mắt quan sát xung quanh.

Lúc này, Trương Huyền bỗng phát hiện điều gì trong tầm mắt!

Không do dự, Trương Huyền giơ súng bắn!

Biu biu!!!

Phịch!

Tiếng súng vang lên, theo sau là tiếng xác đổ.

“Rút lui, không ở đây lâu.”

Trương Huyền không định làm bia trong môi trường trống trải này, liền dẫn Reeves vào một nơi trông như cửa hàng.

Đúng lúc này, tai nghe truyền đến giọng John: “Đây là R2, R1, các người ổn chứ?”

“Chúng ta ổn.” Trương Huyền trả lời: “Nhưng tạm thời không lên được, chúng ta sẽ yểm trợ, các người qua thư viện trước, rồi chúng ta sẽ tìm cách hội hợp.”

“Rõ.”

Nói xong, Trương Huyền thay băng đạn đầy, vỗ vai Reeves:

“Hành động!”

Cả hai liền rời cửa hàng!

Nhanh chóng di chuyển theo bóng tối.

Dưới sự yểm trợ của Trương Huyền và Reeves, John và đồng đội nhanh chóng qua cầu, vào thư viện.

Dù thư viện rộng nhưng không phức tạp.

Ngoài giá sách, chỉ có vài dãy ghế băng và ghế nằm tắm nắng.

John và đồng đội không mất nhiều thời gian để tiêu diệt hết sát thủ trong thư viện.

Báo qua liên lạc với Trương Huyền xong, họ quay lại hành lang trước đó.

Hoàn thành nhiệm vụ yểm trợ, Trương Huyền và Reeves chuẩn bị tìm đường hội hợp.

“Kia là rạp chiếu phim, qua sảnh ra cửa bên thì tới lối an toàn, từ đó lên sẽ gặp họ.”

Trương Huyền nhỏ giọng nói với Reeves.

Cả hai nhanh chóng chạy vào hành lang dẫn đến rạp chiếu phim.

Dọc đường không gặp tấn công.

Nhưng khi họ gần đến rạp chiếu phim, tiếng súng vang lên từ cánh cửa rạp khép hờ!

Phịch phịch...!!!

Phản xạ tức thì, Trương Huyền và Reeves lập tức tựa vào tường, nửa quỳ nhìn cửa rạp.

Reeves định bắn vào cửa, Trương Huyền liền ngăn lại.

“Chờ đã...”

Trương Huyền giương súng cẩn thận tiến tới, đến bên cửa rạp.

Lúc này, tiếng súng trong rạp dừng lại, có tiếng nói:

“Này! Sử Đan, ngươi làm gì thế? Hắn chết rồi.”

“Nhưng hắn làm hỏng áo của ta...”

Trương Huyền mở cửa rạp.

Cùng Reeves nhanh chóng xông vào.

Bên trong trống trơn, chỉ có màn hình lớn chiếu một bộ phim cổ điển.

‘Leon: The Professional?’

Trương Huyền nhìn gã cảnh sát biến thái trên màn hình, nhíu mày.

Rạp trống trải không một bóng người.

Nhưng không hiểu sao lại chiếu phim...

“Đi thôi.”

Trương Huyền không muốn ở lâu, ra hiệu Reeves rời đi.

Ngay lúc đó.

Màn hình đột ngột tắt, âm thanh cũng biến mất.

Như có ai đó tắt máy chiếu.

Tiếp theo.

Một cột sáng chiếu từ phía trên màn chiếu xuống.

Tấm màn phía dưới từ từ mở ra.

Một người đàn ông run rẩy, khuôn mặt đầy kinh hoàng, bước ra từ sau màn và đứng dưới ánh sáng!

“Chào mừng ngài đến... Trương tiên sinh.”

“Chào mừng... Trương tiên sinh.”

Loa trên trần vang lên giọng nói mang chút chế nhạo và thích thú.

Trương Huyền không để ý đến giọng nói, mà nhìn người đàn ông đứng dưới ánh sáng, có chút kinh ngạc.

Người này không ai khác, chính là mục tiêu của họ, An Jea Woo!

Chương 514: Tiêu Đề 《Ẩn》

An Jea Woo lúc này dù quần áo xộc xệch, nhưng trông không bị thương gì.

Nếu bỏ qua vẻ mặt kinh hoàng của gã kia, Trương Huyền chắc còn tưởng rằng gã định lên sân khấu biểu diễn một tiết mục cho họ xem.

Giọng nói trên loa vẫn tiếp tục:

“Dũng khí và sự can đảm của ngươi thật đáng ngưỡng mộ. Dù ở trong nội bộ Ark, tên tuổi của ngươi cũng nổi như cồn, đặc biệt là ở Đế Quốc Anh.”

“Có lẽ ngươi không biết, hiện giờ không ai dám đến London để đảm nhận chức vụ quản lý mới. Mọi người đều biết, ở London có một nhóm điên rồ, nhóm này lấy việc săn lùng các quản lý của Ark làm thú vui... đúng vậy, không ai khác chính là ngươi và đội Thần Tinh của ngươi.”

“Nhiều người nghĩ rằng ngươi là một kẻ khát máu, nhưng theo ta thì không phải vậy. Ngươi biết tại sao không?”

“Bởi vì ta hiểu ngươi, ta rất rõ, ngươi nhiều lần đối đầu với Ark không phải vì ngươi có ác cảm với Ark. Ta đã điều tra, hầu như mỗi lần ngươi đều bị ép phải ra tay.”

“Dù mỗi lần ngươi ra tay đều gây ra những thiệt hại và giết chóc ngoài sức tưởng tượng, nhưng không thể phủ nhận rằng ngươi chưa bao giờ là người thích chiến tranh và giết chóc.”

“Ta biết mục tiêu của ngươi lần này là An Jea Woo, đúng không? Chúng ta thử làm một giao dịch thế nào?”

“Ta sẽ giao An Jea Woo cho ngươi, để ngươi tùy ý xử trí. Tất cả những gì xảy ra trên tàu hôm nay, ta cũng có thể bỏ qua, và ngay cả đồng đội của ngươi, ta cũng sẽ cho họ một con đường sống.”

Bỏ qua sao?

Cho một con đường sống sao?

Trương Huyền ánh mắt lóe sáng, nhìn chằm chằm An Jea Woo trên sân khấu hai giây rồi chậm rãi nói:

“Nghe có vẻ không tệ, vậy... cái giá là gì?”

Nói xong, Trương Huyền nhìn thẳng vào một chiếc camera giám sát nằm ở góc đại sảnh rạp chiếu phim.

Lúc này, đèn đỏ của camera vẫn đang nhấp nháy.

“Cái giá? Không không, không có cái giá nào cả.”

Người kia cười cười, giọng điệu vô cùng thoải mái nói:

“Nói thật, ta rất khâm phục năng lực của ngươi. Một sát thủ đẳng cấp như ngươi, ngay cả trong nội bộ Ark cũng hiếm có.”

“Không nói chuyện xa xôi, chỉ nói trận chiến ở Vườn Nam Bộ, ngươi dù bị thương nhưng vẫn có thể một đấu ba mà không thua kém, thậm chí còn phản sát được một kẻ. Bạch Sư, Ngọc Quỷ và Nhện Xanh... ba người họ không phải là kẻ tầm thường.”

“À đúng rồi, còn Tận Thế Cự Nhân nữa, hehe... Là một Thi Hành Giả, cái chết của hắn thật sự là một sự sỉ nhục. Lúc đó ngươi rõ ràng không cần tiết kiệm viên đạn đó.”

“Tóm lại, dù ta không rõ ngươi và lão Chesterton có quan hệ gì, cũng không rõ tại sao ngươi lại giúp hắn, nhưng...

những điều đó ta không quan tâm.”

“Điều ta quan tâm là ngươi, Trương tiên sinh, ngươi có bao giờ nghĩ đến việc tìm một ông chủ đáng tin cậy hơn không?”

“Ta không nói xấu đâu, nhưng Scott Worle chỉ là một thương nhân, hẳn không thể hiểu ngươi, cũng không thể hiểu các đồng đội của ngươi. Hẳn không đáng để ngươi và đồng đội liều mạng vì hắn.”

Nghe đến đây, Trương Huyền đã hiểu ra.

Hắn gật đầu nhẹ, im lặng một lúc rồi đột nhiên nói:

“Giả sử... ta nói giả sử, nếu ta từ chối thì sao?”

“Ngươi sẽ không từ chối.”

Lời vừa dứt, màn hình lớn vốn đã tắt đột nhiên sáng lên lần nữa.

Nhưng lần này không phải là cảnh trong phim mà là cảnh từ nhiều camera giám sát.

Hình ảnh hiển thị rõ ràng các tầng và khu vực trên du thuyền.

Trong tất cả các khu vực đó, từng nhóm sát thủ vũ trang đầy đủ đang ào ào tiến về một vị trí nào đó!

Mặc dù Trương Huyền không thấy rõ có bao nhiêu người trong các hình ảnh đó, nhưng ít nhất cũng có hai, ba trăm người!

Hai, ba trăm sát thủ...

“Đây đúng là hang sói...”

Reeves nhìn những hình ảnh trước mắt, ánh mắt đầy kinh ngạc và lo lắng.

Trương Huyền cũng im lặng khi nhìn thấy những hình ảnh đó.

Điều khiến Trương Huyền im lặng hơn là anh có thể nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài rạp chiếu phim.

“Ta nghĩ... người nên biết phải chọn gì.”

Giọng nói của người kia tràn đầy sự tự tin của kẻ nắm chắc phần thắng.

Lúc này, Trương Huyền giống như Tôn Ngộ Không trong lòng bàn tay của Phật Như Lai.

Dù con khỉ này có nhảy nhót thế nào, cũng không thể thoát ra được!

Tuy nhiên, khi người kia nghĩ rằng Trương Huyền sẽ lựa chọn đầu hàng.

Trương Huyền đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào chiếc camera giám sát: “Trước tiên, ta phải cảm ơn người.”

“Ồ?” Giọng nói ngạc nhiên.

Ngón tay cái của Trương Huyền nhẹ nhàng bật khóa an toàn của khẩu súng trường, giọng điệu mang theo chút khó hiểu:

“Cảm ơn người đã đưa con mồi của ta đến gần miệng ta, để ta có thể cắn bất cứ lúc nào. Thứ hai, ta muốn chinh lại một nhận định của người về ta...”

Nói đến đây, khóe miệng Trương Huyền hơi nhếch lên, một nụ cười điên loạn hiện ra trên mặt, một luồng sát khí điên cuồng dường như xuyên thấu cơ thể anh:

“Chiến tranh và giết chóc... ta rất thích!”

Lời vừa dứt!

Cánh cửa mà Trương Huyền và Reeves vừa vào bị đẩy mạnh!

Reeves lập tức xoay người!

Biubiu...!!!

Một loạt đạn dội ra ngay lập tức!

Nhưng không chỉ có cánh cửa này.

Cửa bên và cửa sau cùng của hàng ghế khán giả cũng bị đẩy mạnh!

Chương 515: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền hành động cực nhanh, lập tức nổ súng!

Biubiu!!!

Hai phát súng hạ gục hai sát thủ từ cửa bên lao vào!

Ngay sau đó, anh nhanh chóng quay súng về phía cửa sau!

Lúc này, ba người đã xông vào cửa sau!

Cả ba người đều cầm súng tự động, vừa vào cửa, chưa kịp nhìn rõ mục tiêu, đã bắn xối xả vào phòng!

Trương Huyền vừa cúi người vừa di chuyển sang một bên của sân khấu, vừa bóp cò!

Biubiu!!!

Hai sát thủ không kịp tìm chỗ ẩn nấp liền bị bắn xuyên qua đầu!

Tên chạy nhanh nhất lúc này đã lợi dụng các hàng ghế làm chỗ ẩn nấp, nhanh chóng nằm xuống để tránh tầm nhìn của Trương Huyền,

Nhưng những hàng ghế này rõ ràng không thể chống đạn!

Trương Huyền đã sớm phát hiện vị trí của hắn, dù tạm thời ra khỏi tầm nhìn nhưng chắc chắn không thể thoát khỏi tầm bắn của Trương Huyền!

Biubiu...!!!

Một loạt đạn xuyên qua ghế, bắn chết tên nằm dưới đất ngay tại chỗ!

Lại bắn thêm vài phát về phía cửa sau, ép những kẻ đang định xông vào phải lùi lại, Trương Huyền vài bước nhảy lên sân khấu, đá mạnh An Jea Woo đang đứng chờ người xuống đất!

Lúc này, cửa bên lại bị đập mở, ngay sau đó, một quả lựu đạn từ bên ngoài ném vào!

Trương Huyền lập tức nâng súng nhắm, nhưng người ngoài dường như đã đoán được ý định của Trương Huyền, lập tức đóng cửa lại!

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó!

Biu!!!

Một viên đạn sượt qua bề mặt lựu đạn, tạo ra tia lửa khi kim loại va chạm.

Quả lựu đạn bị viên đạn thay đổi quỹ đạo, rơi xuống giữa hàng ghế khán giả!

“Lựu đạn choáng!”

Trương Huyền không kịp nghĩ nhiều, hét lên một tiếng rồi ngay lập tức nấp dưới hàng ghế đầu tiên!

Bùm!!!

Có lẽ do cuộc chiến vừa rồi đã khuấy lên không ít bụi bặm.

Quả lựu đạn vừa chạm đất phát nổ, tạo ra một làn sóng xung kích có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Sóng xung kích quét qua toàn bộ rạp chiếu phim, dù Trương Huyền đã tránh được xung kích trực diện nhưng âm thanh chói tai vẫn khiến tai anh đau nhói!

Không kịp suy nghĩ nhiều, Trương Huyền gắng gượng đứng dậy, giương súng bắn vài phát về phía cửa bên!

Biubiu... kịch!

Bắn hết đạn!

Ngay lúc đó, Trương Huyền cảm nhận một cơn rung mình, một cảm giác nguy hiểm tột độ ập đến!

Không hề suy nghĩ, theo bản năng, Trương Huyền lập tức cúi đầu!

Phụp!!!

Một viên đạn sượt qua phía trên sau đầu Trương Huyền!

Vút!

Trương Huyền cúi đầu rút súng ngắn ở thắt lưng, quay người bắn hai phát nhanh!

Phụp phụp!!!

Ở cửa chính, một sát thủ đang định ám sát ngã gục!

Trương Huyền không kịp xem hai phát đạn của mình có trúng đầu hay không, nhưng giờ không có thời gian để xác nhận!

“Reeves!!!”

Trương Huyền vừa hét vừa lùi về phía cửa bên, hai tay cầm chặt khẩu súng lục Glock bắn liên tục!

Lại giết thêm bốn sát thủ từ cửa bên và cửa sau lao vào!

Có lẽ vì bên ngoài không còn ai phục kích, hoặc vì e ngại khả năng của Trương Huyền.

Lúc này bên ngoài không còn ai xông vào nữa.

Reeves lúc này đang nằm trên đất, ôm đầu, cố gắng bò dậy, quỳ một chân trên đất.

Rõ ràng, quả lựu đạn choáng vừa rồi đã ảnh hưởng không nhỏ đến anh.

Cố gắng chịu đựng cơn đau ở đầu, Reeves theo bản năng cầm súng bắn vài phát về phía cửa chính!

“Người ồn chứ?”

Trương Huyền hét lên.

“Yeah...”

Reeves thở hỗn hển vài hơi, gạt đầu đáp.

Trương Huyền nhìn anh một cái, ừ, chắc là không bị thương.

“Đưa người đi, chúng ta rút!”

Nhấn nút nhả băng đạn, Trương Huyền vung tay đẩy băng đạn gần hết ra khỏi súng, đồng thời nhanh chóng lấy một băng đạn mới từ áo giáp chiến thuật thay vào.

Cảnh giác nhìn xung quanh, Trương Huyền bước lên vài bước, đỡ Reeves dậy.

“Ôi, BOSS, người nên nói sớm hơn câu đó...” Reeves vừa thở vừa đùa một câu.

Không khí căng thẳng cũng phần nào được giải tỏa bởi câu nói này.

“Lần sau ta sẽ ghé Thánh Tọa, xem có học được tiên đoán thuật không, khi đó chắc chắn sẽ nói trước với người.”

Trương Huyền cười đáp.

Đột nhiên, một âm thanh nhỏ truyền vào tai Trương Huyền!

Trương Huyền phản ứng nhanh, quay người bắn ngay!

Phụp!!!

“Á!!!”

Tiếng kêu thảm thiết từ miệng An Jea Woo phát ra.

Reeves quay lại nhìn, thấy An Jea Woo đã bò đến gần cửa bên, tay phải bị bắn thủng, miệng kêu đau đớn.

Cách An Jea Woo một tầm tay.

Một khẩu súng có gắn giảm thanh, nằm trên đất.

“Lão già, không ngoan ngoãn hả?”

Reeves vài bước tiến lên, đá vào bụng An Jea Woo!

Lần này, An Jea Woo không còn kêu được tiếng nào.

“Đi thôi.”

Trương Huyền liếc nhìn ba cánh cửa đã trở lại yên tĩnh, ánh mắt cuối cùng dừng lại ở chiếc camera vẫn nhấp nháy ánh sáng đỏ.

“Đồ chó chết.”

Nói một câu chửi thề, Trương Huyền giơ ngón tay giữa về phía camera rồi cùng Reeves nhanh chóng rời khỏi cửa bên.

.....

“.....”

Trong một căn phòng nào đó.

Nhìn vào hình ảnh Trương Huyền để lại lời chửi thề và ngón tay giữa trên màn hình, Ron nheo mắt, mặt tối sầm.

Nhưng sau một lúc im lặng, Ron không nổi giận, mà đột nhiên cười khẽ.

“Thú vị, thật là thú vị...”

Mười mấy sát thủ từ ba hướng khác nhau tấn công mà vẫn không làm gì được người đàn ông này...

Chương 516: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn hiện tại càng ngày càng có hứng thú với Trương Huyền.

Tuy nhiên, chỉ vì ngón tay giữa mà Trương Huyền vừa giờ lên, Ron quyết định sẽ tiếp tục chơi đùa với hắn.

Vì thế, hắn nhắc máy bộ đàm trên bàn, nhấn nút nói chuyện:

“Tất cả nghe đây, dốc toàn lực tiêu diệt kẻ xâm nhập, giết một người thưởng hai triệu đô la Mỹ, ai giết được Trương Huyền sẽ thưởng hai mươi triệu đô la Mỹ!”

Lời này vừa dứt, đám sát thủ trong màn hình giám sát ngay lập tức phát điên, từng người một như tiêm thuốc kích thích, xông về phía vị trí của Trương Huyền và những người khác!

Cứ như sợ đến muộn sẽ bị người khác lấy mất phần thưởng vậy.

Đặt bộ đàm xuống, Ron định tiếp tục thưởng thức màn đuổi giết này.

Cửa đột nhiên bị gõ.

Cộc cộc cộc.

“Vào đi.”

Lời vừa dứt, một người hầu bước vào:

“Ron tiên sinh, Y tiên sinh tìm ngài.”

“Oh?” Ron hơi ngạc nhiên, hỏi: “Tìm ta có việc gì?”

“Ngài chỉ cần qua đó sẽ biết.”

Nghe vậy, Ron nhú mào, do dự một lát, rồi đứng dậy:

“Ta biết rồi, ta sẽ qua ngay.”

.....

Trong một hành lang phức tạp.

Ratatatata... lách cách!!

Trương Huyền bắn hết băng đạn súng trường, nhìn thấy đám sát thủ xuất hiện lần nữa ở góc trước mặt, không kịp thay đạn, lập tức rút súng ngắn ở thắt lưng ra!

Bùm bùm!!

Hai phát đạn hạ gục hai người, chưa kịp bắn thêm, một cánh cửa bên cạnh đột ngột mở ra!

Một bóng dáng to lớn lao vào với cú đâm!

Mặc dù Trương Huyền thu súng rất nhanh, nhưng vẫn bị hắn ta đâm trúng khóa trượt súng!

Tuy nhiên, cảnh tượng súng của Trương Huyền bị đánh rơi đã không xảy ra!

Bùm!!!

Tiếng súng vang lên!

Một viên đạn bắn xuyên qua bắp chân của tên to lớn!

Chưa kịp kêu thét, Trương Huyền lập tức túm lấy tai trái của hắn, dùng lực đập mạnh sang phải!

Bùm!

Đầu của tên to lớn đập mạnh vào khung cửa bên phải!

Bùm!!!

Tay trái giữ đầu hấn, tay phải giờ súng qua vai hấn, một phát súng bắn nổ đầu tên sát thủ đang định tấn công lần hai, Trương Huyền xoay cổ tay!

Nòng súng chĩa vào cằm tên to lớn!

Bùm, một phát súng, trực tiếp mở một lỗ trên đỉnh đầu hấn.

Buông tay, để mặc xác hấn ngã xuống đất.

Đúng lúc này, giọng của Roy vang lên trong tai nghe:

“Đây là Y1, chúng ta đang cố gắng tiến tới điểm rút lui nhưng bị một lượng lớn kẻ địch bao vây, hiện đang chuẩn bị tới điểm rút lui số hai!”

Trước khi lên tàu, Trương Huyền và đồng đội đã bàn bạc kỹ về cách rút lui và các điểm rút lui.

Cách thông thường nhất là quay trở lại theo lối cũ, rời khỏi tàu du lịch qua lối vào chính, sau đó lên thuyền cá để rời đi, hoàn thành nhiệm vụ.

Xét rằng tàu du lịch chỉ có một lối ra vào, dường như không còn cách nào khác.

Nhưng hiện tại, số lượng kẻ địch trên tàu vượt xa dự đoán ban đầu của họ.

Họ không thể mạo hiểm vượt qua hàng trăm sát thủ để tới lối ra.

Vì thế, họ chỉ còn lựa chọn con đường thứ hai.

“R1, ta thấy định vị mũ bảo hiểm của người không di chuyển, có chuyện gì xảy ra sao?”

Trong tai nghe, giọng của Y1 Roy vang lên.

“Đúng vậy...”

Lúc này, Trương Huyền đã dẫn Reeves vào một căn phòng nhỏ trông như kho chứa đồ.

Vừa thay băng đạn cho vũ khí, Trương Huyền vừa nói:

“Mũ bảo hiểm của ta rơi xuống nước, nhưng người có thấy định vị của R3 không? Ta hiện đang ở cùng hắn.”

“Ta có thấy.”

Giọng của Roy có vẻ hơi thở gấp và vội vã, rõ ràng hắn đang trong trạng thái chạy:

“Ta đã gọi tài công của thuyền cá đưa thuyền đến, tạm thời định vị ở mạn trái tàu du lịch, ta sẽ dẫn các thành viên khác tới trước, sau đó sẽ chọn vị trí gần các người để đón các người, nhưng trong lúc này, các người tốt nhất nên tìm một vị trí thoát hiểm phù hợp, đừng mạo hiểm sâu thêm nữa, chúng ta chỉ cần biết vị trí cụ thể của Arthur, không cần phải dây dưa với đám khốn này.”

“Yên tâm, ta hiểu rồi... Chúc các người may mắn.”

“Người cũng vậy.”

Đúng vậy, Trương Huyền và đồng đội định sử dụng thuyền cá nhỏ và linh hoạt để tiếp cận trực tiếp tàu du lịch.

Lúc đó, họ có thể nhảy từ tàu du lịch sang thuyền cá.

Tuy rằng cách này cũng có rủi ro nhất định.

Với số lượng sát thủ trên tàu, không thể chắc chắn rằng sẽ không có ai phát hiện thuyền cá đang tiếp cận và nổ súng ngăn cản.

Nhưng so với việc đối đầu trực diện với nguy cơ cao, thử nghiệm này là cần thiết.

Sau khi giao tiếp với Roy xong, Trương Huyền nhìn về phía An Jea Woo bị Reeves trói chặt:

“An tiên sinh, người cũng nghe rồi, chúng ta sẽ sớm rời khỏi đây, ta có thể cho người một cơ hội nữa, chỉ cần người nói ra vị trí hiện tại của Arthur, ta sẽ tha cho người, để người đoàn tụ với vợ con, ta nói là làm...”

Thấy An Jea Woo vẫn cắn răng không chịu nói, giọng Trương Huyền dần lạnh lẽo:

“Ta biết người là một kẻ vị kỷ cực đoan, vợ con có thể không quan trọng với người, nhưng ta nghĩ người nên phân biệt được giữa chút tiền không đáng kể và mạng sống quý giá của mình chứ?”

“Nếu người vẫn giữ hy vọng, ta chỉ có thể nói, đám sát thủ ngoài kia tuyệt đối không thể cứu người sống sót khỏi tay ta.”

“Một khi ta mang người đi, ta thề rằng người sẽ hối hận vì sự cứng đầu của mình!”

Rõ ràng, những lời này khiến An Jea Woo có chút động lòng.

Chương 517: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thật vậy, từ rạp chiếu phim tới đây, hắn đã tận mắt chứng kiến Trương Huyền gần như đồ sát, dễ dàng giết chết hai ba chục người.

Bất kể là bắn từ xa hay cận chiến, không ai có thể chống đỡ được một chiêu của hắn.

Nếu những kẻ chết kia chỉ là đám ô hợp, An Jea Woo có lẽ không đến mức sợ hãi như vậy.

Vấn đề là, những ‘con mồi’ yếu đuối như gà trước mặt Trương Huyền, bên ngoài đều là những sát thủ chuyên nghiệp khiến người bình thường kinh sợ!

“Ta...” An Jea Woo khẽ mở cái họng khô khốc của mình, định nói gì đó.

Trương Huyền tai giật giật, đột nhiên giơ tay, ra hiệu An Jea Woo im lặng.

Còn hắn, bước chân không tiếng động di chuyển đến bên cửa phòng chứa đồ đang đóng chặt.

Reeves nhú mày, vì ảnh hưởng của quả bom choáng trước đó, thính lực của hắn bị giảm nên không nghe thấy gì bên ngoài.

Nhưng theo bản năng, hắn vẫn phối hợp với Trương Huyền, đến phía bên kia của cửa chuẩn bị sẵn sàng đối phó.

Lúc này, Trương Huyền nghe rõ bên ngoài có ba tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Ba người nhanh chóng tiếp cận cửa phòng chứa đồ.

Họ không có bất kỳ trao đổi nào, chỉ có tiếng vải quần áo ma sát rất nhẹ, và, có thứ gì đó được dán lên tường bên ngoài...

!!!

Trương Huyền đồng tử co lại, nhanh chóng túm lấy tay áo của Reeves, mạnh mẽ kéo hắn về phía sau, đồng thời hét lớn:

“Cẩn thận!”

Bùm!!!!

Một vụ nổ lớn!

Bức tường nơi Reeves đứng vừa rồi bị nổ tung!

Liền sau đó, hai quả lựu đạn từ hai hướng khác nhau đồng thời ném vào trong phòng!

Không kịp với tới súng trường!

Trương Huyền phản ứng nhanh, rút súng ngắn, bắn trúng một quả lựu đạn đang bay cao, đẩy nó ra khỏi cửa sổ phòng chứa đồ!

Quả còn lại lăn vào phòng, Trương Huyền không kịp xử lý ngay!

Nhưng Reeves nhanh tay lẹ mắt, kéo một tủ kim loại gần đó đè lên!

Bùm!!!

Lựu đạn nổ!!!

Chiếc tủ kim loại dày cộm rung lên bần bật trên sàn nhà!

Rõ ràng, đây là một quả bom choáng.

Nhưng lúc này, Trương Huyền và đồng đội không có thời gian để ý đến điều đó.

Ngoài cửa, một bóng đen lao vào ngay khi tiếng nổ vang lên!

Bùm!!!

Trương Huyền nhanh tay bắn một phát vào đầu kẻ dẫn đầu!

Hắn chết ngay tại chỗ!

Nhưng trước khi Trương Huyền kịp điều chỉnh nòng súng, tên thứ hai đã xông vào, và hắn đã chuẩn bị sẵn sàng.

Khi nghe tiếng súng, hắn cúi xuống, dùng xác đồng bọn làm lá chắn, cố tránh phát đạn thứ hai của Trương Huyền, di chuyển vào phòng để tấn công.

Trương Huyền nhìn thấu ý đồ của hắn, lập tức bắn liên tục vào xác người trước mặt!

Bùm bùm bùm...!!!

Thông thường, những phát đạn này đủ để xuyên qua cơ thể người và trúng kẻ địch phía sau.

Thậm chí để phòng trường hợp kẻ đó mặc áo chống đạn, Trương Huyền còn bắn vào tay và chân của hắn.

Nhưng thật bất ngờ, những viên đạn này không đạt được hiệu quả mong muốn!

Không những không làm tổn thương kẻ địch, mà thậm chí không xuyên qua được áo ngoài của xác chết.

Thi Hành Giả!?

Loại áo chống đạn này, Trương Huyền đã từng thấy trong trận chiến ở Vườn Nam Bộ.

Tuy nhiên, khi đó Trương Huyền không có nhiều thời gian nghiên cứu chất liệu và điểm yếu của loại áo này, vì phải đối đầu với Bạch Sư và đồng bọn.

Và vì hệ thống tự hủy của Vườn Nam Bộ được kích hoạt sau đó, Trương Huyền không kịp lấy một bộ áo để mang đi.

Khi Trương Huyền nhanh chóng thu súng về ngực, chuẩn bị lùi lại để tìm góc bắn, Reeves bất ngờ xông lên!

Vút!!!

Hai luồng sáng lạnh lóe lên!

Hai con dao găm đã trong tay!

Ngay sau đó!

Phập!!!

Tên Thi Hành Giả thứ hai bị Reeves đâm một nhát vào ngực!

Thật nực cười, áo của hắn có thể chống đạn, nhưng lại không thể chống lại một lưỡi dao!

Không để kẻ địch phản ứng.

Reeves nhanh chóng vung tay trái tạo ra một vết sáng!

Swoosh!!!

Lưỡi dao cắt đứt động mạch cổ của hắn, kết liễu hắn ngay lập tức!

Bụp!!!

Một cú đá mạnh khiến xác của tên Thi Hành Giả thứ hai bay ra khỏi chỗ tường bị nổ.

Kẻ thứ ba ngoài cửa chưa kịp vào, nhanh chóng lùi lại hai bước, giờ súng!

Nhưng Trương Huyền đã xác định được vị trí chính xác của hắn qua tiếng bước chân nặng nề.

Hắn đang ở cửa!

Trương Huyền lập tức tung một cú đá, đập cửa tung ra!

Bùm một cái!

Tên Thi Hành Giả hoàn toàn bất ngờ, bị cửa đập vào tường, súng rơi xuống đất!

Reeves cũng nhân cơ hội này, hạ thấp thân mình, như một con báo sẵn môi hung dữ, lao lên tấn công!

Tuy nhiên, tên Thi Hành Giả trước đó rõ ràng không giỏi cận chiến và quá phụ thuộc vào áo chống đạn, nên bị Reeves giết ngay khi tiếp cận.

Còn tên thứ ba này mạnh hơn nhiều.

Dù bị cú đá của Trương Huyền làm rối loạn nhịp độ, nhưng khi thấy Reeves lao tới, hắn nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng ứng phó!

Hai người nhanh chóng giao chiến!

Chỉ trong hai ba giây ngắn ngủi, hai bên đã giao đấu gần mười hiệp!

Kỹ năng cận chiến của Reeves rất mạnh, điều này đã được đội của Trương Huyền công nhận ngay từ đầu.

Ngay cả Trương Huyền, người đã đạt đến cấp bốn cận chiến, cũng chỉ có thể đảm bảo tỷ lệ thắng thua năm năm khi đối mặt với Reeves cầm song đao.

Nhưng người này có thể đấu ngang ngửa với Reeves trong tình trạng tay không, cho thấy thực lực của hắn không thể coi thường.

Chương 518: Tiêu Đề 《Ẩn》

Có lẽ, người này bên ngoài cũng là một nhân vật có danh tiếng không nhỏ.

Chỉ tiếc rằng...

Đồng đội bên cạnh hắn hiện tại đã chết sạch, trong khi bên cạnh Reeves...

Vẫn còn Trương Huyền!

Từ trong phòng bước ra, Trương Huyền cầm trong tay khẩu súng lục Glock, nhìn hai người đang vật lộn.

Không do dự, hắn nâng tay bắn một phát!

Pằng!!!

Viên đạn xuyên qua hộp sọ!

Xác chết nặng nề ngã xuống!

“Hừ...”

Reeves thở hổn hển, nhìn đối thủ nằm trên mặt đất, lắc đầu, miệng vẫn còn chút không phục:

“Phát bắn này quá sớm, thêm vài hiệp nữa là ta đã hạ gục hắn rồi.”

“Thật sao? Nhưng ta thấy ngươi như muốn đánh với hắn ba trăm hiệp vậy?”

“...BOSS.”

“Sao?”

“...Không có gì.”

Trương Huyền và Reeves trở về phòng, nhưng ngay lập tức nhìn thấy An Jea Woo nằm co giật trong góc phòng.

“Hả!?”

Trương Huyền ra hiệu Reeves canh giữ cửa, tự mình bước nhanh tới, cúi xuống kiểm tra tình trạng của An Jea Woo.

Nhưng tay vừa chạm vào ngực An Jea Woo, hắn đã cảm thấy ướt nhẹp.

Ngẩng lên nhìn, tay hắn đã dính đầy máu.

Hóa ra, vụ nổ phá tường vừa rồi không phải là không có tác dụng gì.

Trương Huyền và Reeves tuy tránh được lực tác động từ vụ nổ.

Nhưng An Jea Woo trong phòng lại bị mảnh vỡ từ vụ nổ tường bắn trúng người.

Hắn không có áo chống đạn như Trương Huyền và Reeves, cũng không có áo chống đạn công nghệ cao như Thi Hành Giả.

Chỉ một chiếc áo khoác mỏng, lập tức bị mảnh vỡ xuyên qua, kim loại và đá vụn cắm vào người An Jea Woo, khiến hắn trọng thương.

Nếu bây giờ tiến hành cấp cứu chuyên nghiệp ngay lập tức, có lẽ hắn còn cứu được.

Nhưng rõ ràng, Trương Huyền không thể gọi xe cứu thương cho hắn.

“Chết tiệt...”

Trương Huyền trông có vẻ khó chịu, nhìn An Jea Woo đầy vết thương, không biết bắt đầu từ đâu.

Trong lúc Trương Huyền đang bối rối.

An Jea Woo gắng gượng với chút hơi tàn, run rẩy nói:
“Arthur...”

“Hả? Người nói gì?”

Trương Huyền cúi xuống, ghé sát miệng An Jea Woo.

“Arthur... trong tòa nhà... tầng hai mươi sáu...”

An Jea Woo gắng nói xong câu này, đột nhiên giơ tay, nắm chặt lấy cánh tay Trương Huyền, nhìn hắn bằng đôi mắt đầy máu:

“Vợ ta... trong tay bọn chúng...”

Nói xong, tay buông lỏng, đầu cũng gục sang một bên.

Trương Huyền nhìn ngực An Jea Woo không còn phập phồng, ánh mắt lóe lên, không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc này, tai nghe lại truyền đến tiếng của Roy:

“Đây là Y1, gọi R1, chúng ta đã lên thuyền, hiện đang tiến về phía các người, kẻ địch tấn công dữ dội, chúng ta không thể tiếp cận du thuyền, các người... biết bơi không?”

Khi Roy đang nói, Trương Huyền cũng đã nghe thấy tiếng súng liên tục vang lên ngoài cửa sổ.

Và không chỉ thế, Reeves đang canh cửa cũng quay đầu nói với Trương Huyền: “Có một đám sát thủ đang đến, BOSS!”

Nghe vậy, Trương Huyền liếc nhìn xác An Jea Woo lần cuối, đứng dậy, nói với Reeves: “Đi thôi, chúng ta rút ngay bây giờ.”

“Rút?”

“Đúng.”

Trương Huyền đi đến cửa sổ.

Dù chỉ là một phòng kho, nhưng cửa sổ đủ lớn cho một người trưởng thành bình thường chui qua.

Hắn thò đầu nhìn xuống, sóng biển vỗ vào thân du thuyền dưới ánh gió biển đen ngòm... trông thật bí ẩn và đáng sợ.

Ở không xa ngoài biển, một chiếc thuyền đánh cá không ngừng lóe lên ánh sáng từ nòng súng, nhắc nhở Trương Huyền rằng họ không còn nhiều thời gian.

Reeves đi đến bên cạnh Trương Huyền hỏi: “An Jea Woo vừa nói gì sao?”

“Ừ.”

Trương Huyền gật đầu: “Arthur hiện đang ở trong một phòng nào đó trên tầng hai mươi sáu của tòa nhà Yangda.”

“Chỉ đơn giản vậy thôi?” Reeves ngạc nhiên: “Hắn không nói gì khác à?”

Trương Huyền ngập ngừng một lúc, rồi nói: “Hắn có vẻ muốn ta giúp hắn cứu vợ.”

“Chỉ hắn thôi?”

Reeves cười khẩy: “Người có nghe lầm không? Làm sao hắn có thể nói ra điều đó.”

Trương Huyền lắc đầu: “Có lẽ... nhưng thôi, chúng ta cũng không thể làm gì bây giờ, rút trước đi, người nhảy trước hay ta nhảy trước?”

“Đại ca trước.”

“Được.”

Nói xong, Trương Huyền trèo qua cửa sổ, nhảy thẳng xuống nước!

Bùm!!!

Nước biển lạnh buốt bao trùm lấy Trương Huyền!

Đoàng đoàng đoàng...!

Pằng! Pằng! Pằng...!

Ở khu giữa du thuyền, trong một căn phòng xa hoa màu đỏ thẫm.

Trên màn hình treo tường, đang phát một đoạn video giám sát.

Trong video, Trương Huyền và Reeves phối hợp giết từ rạp chiếu phim, vượt qua từng trạm, cuối cùng dừng lại ở cảnh ba Thi Hành Giả bị giết.

Một ông lão ngồi trên xe lăn, cổ tay phải đang truyền dịch, bên cạnh có một y tá xinh đẹp chăm sóc, lặng lẽ nhìn màn hình giám sát trước mặt.

Đôi mắt đục ngầu nhưng sâu thẳm không hề biểu lộ cảm xúc.

Nếu không phải thỉnh thoảng ho hai tiếng, người ta có lẽ nghĩ ông lão này đang mở mắt ngủ.

“Chạy rồi à...”

Ông lão chậm rãi mở miệng nói:

“Nhiều sát thủ thế, mà không giữ được bọn chúng? Ron, nguoi nghĩ, đây là lỗi của ai?”

Bụp.

Phía sau ông lão phát ra âm thanh.

Chỉ thấy Ron, kẻ trước đó còn thoải mái tùy tiện, giờ mồ hôi đầm đìa, mặt trắng bệch, quỳ sụp xuống đất, đôi mắt đã tràn ngập nỗi sợ hãi.

Hắn run rẩy giải thích: “Thưa ngài, nguyên nhân của rắc rối này thực ra là do An Jea Woo gây ra...”

“Ta không hỏi ngươi điều đó.”

Chương 519: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nữ y tá bên cạnh đẩy xe lăn của ông lão, xoay lại đối diện với Ron đang quỳ trên mặt đất.

“Ta hỏi, đây là lỗi của ai?”

Mặc dù ông lão trông yếu đuối và già nua, nhưng lại tỏa ra khí thế mạnh mẽ của người đứng đầu, dù giọng điệu không thay đổi chút nào, Ron vẫn cảm thấy toàn thân dựng đứng, như bị một kẻ săn mỗi hàng đầu nhìn chăm chăm.

Khoảnh khắc này, Ron không dám đùn đẩy trách nhiệm nữa, ngoan ngoãn thừa nhận: “Là... là lỗi của ta, ta không nên tùy tiện sử dụng quyền lực ngài giao để can thiệp vào ân oán cá nhân của quản lý...”

Nhưng nói xong, Ron vội vàng bổ sung:

“Tuy nhiên, ta làm vậy cũng là vì sự an toàn của ngài, ngài cũng thấy, bọn chúng là một lũ liều mạng nguy hiểm, nếu để chúng tự do đi lại trên thuyền, khó đảm bảo chúng sẽ không gây nguy hiểm cho ngài...”

“Nói vậy, ta là phải cảm ơn người sao?”

“Không dám không dám...”

Ron lúc này không dám nói thêm, chỉ quỳ trên đất, cắn răng chịu đựng, chờ đợi phán quyết của ông lão trước mặt.

Không khí im lặng vài giây, ông lão mới mở miệng:

“Ron, nể tình cha người, ta đưa người theo bên mình, hy vọng người có thể lợi dụng cơ hội này để học hỏi, trưởng

thành, sau này không phụ lòng mong mỏi của cha người trước khi chết, nhưng xem ra, ta quá nuông chiều người rồi...”

Nói xong, ông lão phát tay:

“Xuống tàu đi, từ hôm nay, người không còn là trợ lý của ta nữa.”

Nghe vậy, Ron hoảng hốt: “Chú Yetur...”

Nhưng Yetur không có ý định nghe lời biện giải của hắn, ra hiệu cho y tá xoay người mình lại, giọng không thể chối cãi:

“Sự trưởng thành của con người cần sự rèn luyện, và tầng cơ sở, là nơi rèn luyện con người tốt nhất. Ron, từ bây giờ, người là một nhân viên bình thường của chi nhánh Ark ở Incheon, sáng mai đi Green Star khách sạn báo danh, trợ lý quản lý ở đó sẽ sắp xếp cho người một công việc phù hợp.”

Tính cách của chú mình, Ron biết rất rõ, thấy tình thế đã không thể cứu vãn, dù không cam lòng, lúc này hắn cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Nhưng, trong lòng hắn đang tính toán.

Rõ ràng, mình giờ mất đi chiếc ô khổng lồ là chú Yetur, không thể như trước mà làm mưa làm gió.

Nhưng mình dù sao vẫn là cháu của Yetur, và vẫn là thành viên của gia tộc Clemens.

Dù nghe nói quản lý khách sạn Green Star có tính khí kỳ quặc, nhưng chắc cũng sẽ nể mặt gia tộc Clemens...

Nhưng.

Có lẽ tiếng tính toán trong lòng quá lớn, Yetur đột nhiên bổ sung:

“Đúng rồi, nếu ta nhớ không nhầm, đây là lần đầu tiên người phải tự lập sống đúng không? Ra ngoài, luôn có nguy

hiểm...”

Nghe vậy, Ron vui mừng, tưởng rằng chú sẽ giúp mình gì đó, Yetur tiếp tục nói:

“Vậy từ bây giờ, người đừng tự xưng mình là người của gia tộc Clemens nữa, dù sao họ Clemens cũng có không ít kẻ thù.”

“Khi nào người có năng lực độc lập, ta sẽ cho người trở lại gia tộc, trở lại bên cạnh ta. Tất nhiên, nếu người chẳng may chết yếu... ta sẽ đích thân tới mộ cha người xin lỗi.”

Lúc này, Ron hoàn toàn tê liệt, không có gia tộc Clemens bảo hộ, ra ngoài sẽ bị người ta giết chết sao!?

Chú của ta ời, chú muốn rèn luyện ta hay muốn giết ta đây!?

Nhưng chuyện đã đến nước này, dù sợ hãi, không cam lòng, Ron cũng không còn lựa chọn nào khác.

Hắn có thể ở lại thuyền.

Nhưng...

Lần này vì lệnh của hắn mà chết nhiều sát thủ, thậm chí Thi Hành Giả cũng chết vài người, những kẻ sống sót này chắc chắn trong lòng oán hận mình lắm.

Một khi biết mình bị Yetur tước bỏ chức vụ và thân phận...

Ron không dám tưởng tượng sẽ bị đối xử thế nào.

Không còn cách nào, Ron xin lỗi rồi rời khỏi căn phòng.

Sau khi Ron đóng cửa lại, nữ y tá vẫn chăm sóc Yetur lo lắng hỏi:

“Y tiên sinh, Ron thiếu gia... sẽ không sao chứ? Có cần phái người bảo vệ bí mật không?”

Yetur thản nhiên:

“Điều hấn cần nhất bây giờ không phải là bảo vệ, mà là sự kính sợ thế giới này, chỉ khi biết sợ hãi, con người mới đi xa được.”

“Nhưng lỡ hấn gặp chuyện gì...”

“Thì ta sẽ xin lỗi.”

Nữ y tá chớp mắt, không nói thêm gì.

Nhưng, Yetur suy nghĩ, cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ.

Ông cầm điện thoại lên, ra lệnh tước bỏ và phong tỏa tất cả tài sản của Ron, bao gồm nhà cửa, xe cộ, công ty, tiền mặt và thẻ ngân hàng.

Khi Ron xuống tàu, hấn sẽ phát hiện mình đã trở thành một kẻ trắng tay.

Làm xong mọi việc, Yetur lại nhìn vào màn hình giám sát đang dừng hình.

Ông kéo thanh tiến độ, màn hình nhanh chóng nhảy đến cảnh Trương Huyền từ trong bể bơi bước ra, tháo mũ trùm đầu bị nước làm ướt.

Nhìn khuôn mặt rõ ràng của Trương Huyền trong video, Yetur hơi nheo mắt, lẩm bẩm:

“Trương Huyền... Trương Huyền...”

Không hiểu vì sao, khi nhìn vào khuôn mặt Trương Huyền, trong lòng hấn luôn có một cảm giác thân quen khó tả.

Dường như... rất lâu rất lâu trước đây, hấn đã từng gặp người này.

Nhưng dù tìm kiếm khắp ký ức của mình, hấn cũng không thể nào nhớ ra được điều gì.

Im lặng một lúc lâu, Yetur lại nhắc điện thoại lên, gọi một cuộc điện thoại:

“Alo? Là ta đây, ta muốn phát hành một thông báo treo thưởng... mục tiêu: Trương Huyền... số tiền thưởng: 25 triệu đô la Mỹ... yêu cầu: Bắt sống.”

...

Trụ sở tập đoàn Yangda.

Dù đã đến đêm khuya, trong tòa nhà trụ sở vẫn có nhiều tầng còn sáng đèn, một nhóm nhân viên vẫn đang miệt mài làm thêm giờ.

Chương 520: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ở tầng hai mươi sáu, chỉ có một căn phòng duy nhất còn sáng đèn.

Qua khung cửa sổ hơi mở, trong phòng, Arthur đang ngồi xếp bằng trên giường, mặc chiếc áo mỏng, để gió lạnh bên ngoài thổi vào mà không chút động đậy.

Không điện thoại, không máy tính, thậm chí không có cả TV.

Không có việc gì để làm, hắn đã ngồi ở đó từ rất lâu rồi.

Cộc cộc cộc.

Tiếng gõ cửa từ bên ngoài khiến Arthur tỉnh táo lại từ cơn mơ màng.

“Arthur tiên sinh, bữa khuya của ngài đây.”

Một nhân viên an ninh trong bộ vest bước vào, tay cầm một hộp thức ăn mang đi.

Đặt hộp thức ăn lên bàn, nhân viên an ninh ngáp và phàn nàn:

“Arthur tiên sinh, lần sau nếu không có việc gì thì hãy nghỉ sớm, ngài không ngủ nhưng chúng ta cũng cần nghỉ ngơi.”

“Xin lỗi.”

Arthur nở một nụ cười xin lỗi với nhân viên an ninh: “Ta chỉ là quá đói thôi.”

Nghe vậy, nhân viên an ninh lườm: “Nếu ngài giao tài liệu sớm hơn, An tổng nhất định sẽ trả lại tự do cho ngài, sao phải vất vả ăn bát mì vào giờ này?”

Arthur chỉ cười mà không nói gì thêm.

Nhân viên an ninh cũng không nói nhiều, quay lưng bước ra khỏi phòng.

Nhưng ngay khi cửa sắp đóng lại.

Bên ngoài bất ngờ vang lên vài tiếng vang giòn!

Biubiu...!!!

Đình đình đình...!

Đó là tiếng súng giảm thanh kèm theo tiếng vỏ đạn rơi trên nền gạch!

Ngay sau đó, vài tiếng cơ thể ngã xuống rồi những bước chân yếu ớt dần tiến đến gần.

Arthur đang định cầm hộp thức ăn trên bàn thì dừng lại, dường như hắn đã nhận ra điều gì.

Arthur lắc đầu, giơ hai tay lên, đảm bảo toàn thân đều hướng về phía cửa.

Giây tiếp theo!

Rầm!!!

Cánh cửa bị đá mạnh mở ra!

Một người phụ nữ đeo mặt nạ với đôi mắt lạnh lùng, tay cầm một khẩu súng giảm thanh, lao vào từ bên ngoài!

Nhìn thấy Arthur đã sẵn sàng đầu hàng, người phụ nữ hơi ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng quét qua tất cả các góc trong phòng.

Sau khi chắc chắn không còn ai trốn, người phụ nữ đứng sau lưng Arthur, tay cầm súng chĩa vào đầu hắn, rồi nhấn nút liên lạc:

“Đây là B3, mục tiêu đã được tìm thấy.”

Trong tai nghe, giọng Antonio vang lên: “B1 đã nhận, ta sẽ để B4 lên đón người, người tạm thời kiểm soát hiện trường.”

“Đã nhận.”

Người phụ nữ này chính là Nguyễn Trân, thành viên nhóm của Antonio.

Sau khi Trương Huyền báo cáo vị trí của Arthur, Antonio đã nhận nhiệm vụ bắt lại Arthur.

Dù Trương Huyền và Roy có chút nghi ngờ về năng lực chiến đấu của nhóm Antonio lúc này.

Nhưng trước mắt, họ không thể trở lại đất liền trong thời gian ngắn.

Vì vậy, dù là thử nghiệm cũng tốt, nên họ đã đồng ý để Antonio nhận nhiệm vụ.

May mắn thay, An Jea Woo vì lý do bảo mật đã không để lại quá nhiều người canh giữ, chỉ một mình Nguyễn Trân đã dễ dàng giải quyết hết tất cả.

Và thành công bắt giữ Arthur đang bị giam giữ ở đây.

“Quỳ xuống!”

Nguyễn Trân đá vào khoeo chân của Arthur, buộc hắn phải quỳ xuống đất.

Sau đó, nàng dùng một phương pháp gần như thô bạo để trói tay Arthur lại.

Sức mạnh của nàng không nhỏ, dây trói thậm chí còn làm cổ tay Arthur chảy máu.

Nhưng Arthur không nói gì thêm, chỉ thấp giọng: “Nguyễn Trân tiểu thư đúng không? Ta rất tiếc về cái chết của bạn trai người...”

“Câm miệng!”

Nguyễn Trân lạnh lùng cắt lời Arthur, trói cả ngón cái của hắn lại.

Nhưng Arthur rõ ràng không định im lặng:

“Tom là người tốt, hắn chưa từng tham gia vào việc tra khảo ta, khi áp giải ta cũng không làm khó dễ ta, ta thực sự rất có ấn tượng tốt về hắn, và ta thực sự không ngờ rằng hắn lại chết dưới tay những kẻ đó...”

“Ta bảo người câm miệng!”

Nguyễn Trân giận dữ đá vào lưng Arthur, làm hắn ngã xuống đất, sau đó dùng gót giày giẫm mạnh lên sau đầu hắn.

Tuy nhiên, cách thức phát tiết này không làm cho cảm xúc của Nguyễn Trân dịu lại.

“Người hận ta, ta có thể hiểu, nếu điều này làm người cảm thấy tốt hơn, ta sẵn lòng chịu đựng sự tức giận của người...”

Arthur vẫn nhẹ nhàng nói: “Nhưng, kẻ mà người thực sự nên oán hận vẫn còn sống, kẻ đã tự tay giết Tom...”

“Người nói gì?”

Nghe thấy vậy, động tác của Nguyễn Trân dừng lại, nổi buồn trong mắt cô lập tức bị thay thế bởi sự giận dữ và thù hận. Cô kéo Arthur lên, hỏi dồn: “Người nói ai vẫn còn sống!?”

“Kẻ thù của người...”

Arthur thở nhẹ: “Ta nhớ rõ hình dáng của hắn và cả tên hắn...”

Nhưng ngay lúc này, từ bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân: “B3? Người có ở trong đó không?”

Nghe thấy tiếng nói, Arthur im lặng không nói gì thêm.

Nguyễn Trân đáp lại cửa: “Ta ở đây.”

Ngay lập tức, một chàng trai trẻ mặc áo hoodie đen, đeo khẩu trang bước vào, trên tay cũng cầm một khẩu súng giảm thanh giống Nguyễn Trân.

“Thông tin của đội R quả thật đúng...”

Khi nhìn thấy Arthur, ánh mắt chàng trai rạng rỡ: “Tên khốn này thật sự ở đây, lần này, dù sao cũng không thể để hắn chạy thoát!”

“Ừm...” Nguyễn Trân lặng lẽ gật đầu.

“Đi thôi, xe của đội trưởng đã chuẩn bị xong, mang tên khốn này xuống.”

Nguyễn Trân mở miệng, nhưng cuối cùng không nói gì, dẫn Arthur theo, cùng với B4 xuống lầu.

Lúc này, xe của Antonio đã đến gần tòa nhà.

Nhìn ra ngoài qua cửa sổ, Antonio nhấn nút liên lạc:

“Đây là B1, gọi Y1, gọi R1, Arthur đã bị bắt, người của ta đang hội tụ với ta, tình hình bên các người thế nào? Có thể thoát không? Có cần ta liên hệ với tổng bộ không?”

Chương 521: Tiêu Đề 《Ẩn》

Rất nhanh, liên lạc được hồi đáp:

“Đây là Y1, cảnh sát biển đang truy đuổi chúng ta, B1, liên hệ với mỗi quan hệ của chúng ta ở địa phương, chúng ta không thể bị cảnh sát bắt!”

Àm àm...!!!

Tiếng trực thăng vang vọng.

Một tia sáng rơi từ trên trời xuống, chiếu thẳng vào một chiếc tàu đánh cá đang “phóng điện cuồng” dưới mặt biển.

“Các người đã hết đường chạy rồi! Lập tức ngừng kháng cự vô ích, hạ vũ khí đầu hàng, tranh thủ sự khoan hồng...”

Tiếng loa từ trực thăng vang lên trên mặt biển.

Phía sau, nhiều tàu tuần tra cũng đang đuổi theo từ xa.

Thực tế, chỉ với động cơ của chiếc tàu đánh cá này, hoàn toàn không thể thoát khỏi sự truy đuổi của cảnh sát, chưa kể, chỉ cần một trong số những tàu tuần tra đó dám liều lĩnh một chút, là có thể bao vây chiếc tàu đánh cá trong vòng một phút.

Nhưng họ không dám tiếp cận, đơn giản vì trên tàu đánh cá có một xạ thủ thần sầu bắn không trượt phát nào.

Mỗi lần họ muốn tiến gần tàu, một viên đạn sẽ bắn thẳng vào kính chắn gió trước mặt người lái.

Dù chưa gây thương vong gì.

Nhưng không ai là kẻ ngốc, chỉ cần nhìn vào điểm đạn tập trung gần như cùng một vị trí là đủ hiểu.

Xạ thủ trên tàu đánh cá mà thật sự muốn giết họ thì trận chiến đã kết thúc từ lúc bắt đầu rồi.

Lúc này, trên chiếc tàu đánh cá “phóng điên cuồng”.

“Chỉ cần kiên trì một chút nữa, người của chúng ta đang liên hệ với các mối quan hệ chính trị ở địa phương, chúng ta sẽ sớm thoát thân thôi, trong thời gian này, trừ khi cần thiết, đừng giết cảnh sát, nếu không chuyện sẽ không thể thu xếp được...”

Roy sốt ruột chờ đợi phản hồi từ Antonio, đồng thời cũng không quên dặn dò Trương Huyền và những người khác.

Trương Huyền lúc này đang cầm súng, quỳ một gối trên boong tàu, lợi dụng phòng lái trước mặt và mái che trên đầu làm chỗ ẩn nấp, ánh mắt lạnh lùng và khẩu súng không ngừng di chuyển giữa các tàu tuần tra phía sau và trực thăng trên đầu.

Đúng vậy, xạ thủ thần sầu liên tục đẩy lùi cảnh sát, trên tàu này chỉ có một mình hắn.

Tuy nhiên, nhiệm vụ ngăn chặn không chỉ có mình hắn, các thành viên khác đã phân tán ở các vị trí khác nhau trên tàu.

Dù Trương Huyền lợi hại đến đâu cũng chỉ có một mình, phạm vi bắn hạn chế, vì vậy vẫn cần có người hỗ trợ xử lý những góc mà hắn không thể nhìn thấy.

“Nếu có thêm hai chiếc trực thăng nữa...”

Giọng Trương Huyền trở nên nghiêm trọng: “Ta sẽ không thể nhẹ tay được.”

Hiện tại chỉ có một chiếc trực thăng cảnh sát trên trời, ngoài một vài cảnh sát đặc nhiệm thì không trang bị vũ khí hạng nặng.

Đây cũng là một trong những lý do khiến Trương Huyền vẫn có thể thoải mái.

Nhưng tình hình này sẽ không kéo dài lâu.

Một khi cảnh sát tăng cường viện trợ, dù hắn không muốn cũng phải hạ thủ.

Bởi vì thân phận của họ đặc biệt, thực chất, bây giờ họ là người của Tập đoàn Worle.

Nếu không bị bắt, Tập đoàn Worle có thể giúp họ thương lượng với chính quyền, xử lý êm đẹp sự việc tối nay.

Nhưng một khi bị cảnh sát bắt, hoặc có tin tức lớn gây chấn động xã hội Nam Hàn...

Thì Tập đoàn Worle sẽ không còn cơ hội xoay xở.

Lúc đó, nếu họ còn sống, thì kết cục cũng chỉ có thể là trở thành tội phạm quốc tế, hoặc... trở thành tù nhân.

“Ta nghe nói ở châu Á có tử hình, ví dụ như ở Long Quốc... nói xem Nam Hàn có không?”

Reeves, người đang cố bắn đèn pha trên trực thăng nói.

Chris đáp: “Không có, ta đã kiểm tra rồi, cùng lắm là bị giam mười mấy hai mươi năm, nhưng ta và bố ta là người Mỹ, không biết có bị trục xuất về nước không.”

“Đừng mơ nữa, hộ chiếu và danh tính của chúng ta đều là giả... cẩn thận!”

Trên bầu trời, trực thăng lại vòng sang phía khác của tàu đánh cá, cố gắng quan sát số lượng và vị trí của những người có vũ trang trên tàu.

Có lẽ họ đã dựa vào hướng bắn của đạn để xác định vị trí của Trương Huyền.

Họ chọn hướng này, vừa vặn là góc chết trong tầm bắn của Trương Huyền!

Điều này dẫn đến việc một số vị trí lực lượng vũ trang trên tàu bị lộ!

Túttúttút...!!!

Trong khoang trực thăng, một vài cảnh sát đặc nhiệm nhận được lệnh khai hỏa, vừa nhìn thấy người liền lập tức tấn công!

Người lái tàu dù có kinh nghiệm, nhưng trong tình huống này, không thể phản ứng kịp thời!

Rầm rầm...!!

Kính phòng lái tàu bị đạn bắn vỡ, khiến người lái vội vã quay bánh lái, tàu đánh cá lập tức quay ngoắt!

Nhiều người trên tàu bị rung lắc không thể đứng vững, không thể tổ chức phản công hiệu quả!

May mà vị trí của Roy không tệ, vừa quay ngoắt, liền thấy cơ hội phản công!

Thế là hắn không do dự, nâng súng trường lên bắn liên tục vào trực thăng xa xa!

Túttúttút...!!

Đạn bay tứ tung.

Trực thăng lại nâng độ cao, dường như không muốn đối đầu trực diện.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, phi công và đặc nhiệm trên trực thăng này đều là những thợ săn chuyên nghiệp có kinh nghiệm.

Giống như những người nguyên thủy săn thú lớn.

Họ thường không ngay lập tức lao vào đánh nhau, chơi trò bốn giết vòng chiến, mà sẽ liên tục di chuyển quanh con mồi, liên tục làm nó chảy máu.

Cho đến khi con mồi kiệt sức, họ mới tiến lên thu hoạch con mồi...

Chương 522: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Lái ổn định, đừng lao sang trái nữa!”

Roy lớn tiếng quát tháo người lái tàu, đồng thời thay băng đạn đầy vào, rồi giương súng bắn về phía chiếc trực thăng đã bay xa, cố gắng đẩy lùi đối phương!

Đúng lúc này, một bàn tay từ bên cạnh vươn ra, ấn xuống nòng súng của hắn.

“Đề ta.”

Trương Huyền nhanh chóng chuyển vị trí bắn, ổn định thân hình rồi đến bên cạnh Roy:

“Người đối phó với những chiếc xuồng cao tốc kia, chiếc trực thăng này giao cho ta.”

Nói xong, Trương Huyền lấy khẩu HK416 từ tay Roy, nghiêng súng kiểm tra tình trạng súng và kính ngắm, sau đó nhấc súng lên, nhắm mắt nhìn qua kính ngắm phóng đại trên thanh dẫn hướng, quan sát chiếc trực thăng đang chuẩn bị quay lại từ xa.

Lúc này, chiếc trực thăng cách vị trí của Trương Huyền khoảng sáu bảy trăm mét.

Khoảng cách này thực sự rất nguy hiểm, vì với một khẩu súng trường bình thường, khoảng cách này đã đủ để gây sát thương lớn.

Tuy nhiên, do cả hai đều di chuyển với tốc độ cao và thay đổi góc độ không đều, nên khoảng cách này thường không

phải là thứ mà tay bắn bình thường có thể bắn trúng chính xác, nhưng...

Trương Huyền rõ ràng không phải là tay bắn bình thường.

Sau khi đại khái phán đoán quỹ đạo di chuyển và tốc độ của trực thăng...

Hắn nhẹ nhàng bóp cò, một phát bắn thử!

Biu!!!

Một viên đạn tức khắc rời khỏi nòng!

Xuyên qua khoảng cách hàng trăm mét, viên đạn bắn trúng đuôi trực thăng, tóe lửa!

Góc độ không sai, nhưng phán đoán tốc độ sai.

Dù phát bắn này không trượt, nhưng với Trương Huyền, đây đã là lần hiếm hoi không trúng mục tiêu.

Nhưng Trương Huyền không nản lòng, tiếp tục tìm góc độ... bắn!

Biu biu!!!

Lần này, hai phát bắn liên tục!

Trong khoang trực thăng, một cảnh sát đặc nhiệm đang ngồi ở mép trực thăng cầm súng muốn phản công đã bị bắn nằm xuống đất!

Và trực thăng cũng một lần nữa nâng độ cao, rời xa chiếc tàu đánh cá.

Dù hai viên đạn này không phải là đạn vạch đường, Trương Huyền không thể nhìn thấy vị trí đạn trúng.

Nhưng ngay từ đầu Trương Huyền đã nhắm vào áo chống đạn của đối phương.

Có phát bắn thử đầu tiên... hai phát này không thể bắn lệch được.

Nhưng nếu áo chống đạn của đối phương bị đạn xuyên qua, hoặc đạn không trúng vào áo chống đạn...

Thì Trương Huyền chỉ có thể nói xin lỗi.

Lúc này, trong tai nghe của Roy cuối cùng cũng vang lên giọng nói của Antonio:

“Đây là B1, các người ổn chứ? Ta bên này đã xong, cảnh sát sẽ không thể tiếp viện nhanh như vậy đâu, các người chỉ cần trong mười phút thoát khỏi sự truy đuổi của cảnh sát, rồi hướng về đảo Linh Hung. Sẽ có người tiếp ứng các người, khi đó giao tàu cho họ, họ sẽ lo việc hậu cần.”

“Y1 đã rõ.” Roy đáp lại một câu, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trương Huyền dù vẫn chưa hạ súng, nhưng dây thần kinh căng thẳng đến cực điểm trong lòng hắn cũng cuối cùng đã được thư giãn.

Có sự trợ giúp từ phía Antonio, chuyện tiếp theo trở nên đơn giản hơn nhiều.

Những cảnh sát truy đuổi rõ ràng cũng đã nhận được chỉ thị nào đó.

Ban đầu họ còn truy đuổi Trương Huyền ráo riết, nhưng bây giờ, chỉ cần Trương Huyền bắn vài phát, họ liền ‘sợ’ mà ‘lùi’ lại.

Chẳng cần đến mười phút, chưa đầy năm phút sau.

Trương Huyền và nhóm của hắn thậm chí không còn nhìn thấy bóng dáng chiếc trực thăng nữa.

“Có ai bị thương không? Tình trạng tàu thế nào?”

Roy tạm thời an toàn, cuối cùng có thời gian kiểm tra tình hình của đồng đội.

May mắn thay, dù bị tấn công một lượt, nhưng trên tàu ngoài một vài lỗ đạn, không ai bị thương.

Tình trạng tàu cũng không bị ảnh hưởng bởi những lỗ đạn này.

“Phù...”

Roy trở lại phòng lái, ngồi phịch xuống ghế sofa, để súng bên cạnh.

Trương Huyền bước vào theo, nhìn quanh một lượt, cũng ngồi xuống bên cạnh Roy: “Vừa rồi ta và Reeves vừa lên tàu, đã bị cảnh sát biển theo dõi, vẫn chưa có cơ hội hỏi... trên tàu này, hình như thiếu người?”

Roy im lặng một lúc, gật đầu:

“Y3 đã chết, khi nhảy xuống biển rút lui, hấn bị một tay bắn tỉa theo dõi, lúc đó người và Reeves vẫn còn ở trên du thuyền.”

Nói đến đây, Roy không nói thêm nữa.

Trương Huyền cũng không truy hỏi, vỗ vai Roy tỏ ý an ủi.

Làm nghề này là vậy, không ai đảm bảo mình có thể sống đến khi nghỉ hưu.

Hơn nữa, trận chiến trên du thuyền lần này, mức độ nguy hiểm vượt xa mọi trận chiến trước đó.

Ngay cả Trương Huyền, cũng không ít lần trải qua nguy cơ sinh tử trong gang tấc.

Lần này đội của Roy chỉ tổn thất một người, đã là khá may mắn rồi.

“Thôi, không nhắc chuyện này nữa...” Trương Huyền chuyển chủ đề: “Lần này về, người cũng gần nghỉ hưu được rồi chứ?”

Roy gật đầu: “Chỉ cần Arthur được ta đưa đi an toàn.”

Trương Huyền nói: “Hiện tại Arthur ở đây không còn ai giúp đỡ, An Jea Woo đã chết, Ark cũng không thể ra tay giúp hắn, chỉ cần các người canh chừng nghiêm ngặt, không có vấn đề gì... Nói nghe, người có định tìm nơi nghỉ hưu mới không?”

“Hy vọng vậy.”

Roy cười khô, tháo mũ trùm đầu, mạnh mẽ chà xát mặt:

“Nói thật, ta bây giờ có tâm lý sợ hãi với nơi này rồi, sau khi nghỉ hưu, chết cũng không định cư ở đây.”

“Thế người muốn đi đâu? Có nghĩ đến việc ở lại London không?”

Chương 523: Tiêu Đề 《Ẩn》

“London nhiều kẻ thù quá, ta không muốn sau khi cởi bỏ đồng phục của Tập đoàn Worle, lại bị bắn chết khi ra ngoài...”

Roy suy nghĩ một lúc: “Nói nghe, Trương, người thấy Long Quốc thế nào? Ta nhớ người gốc là người Long Quốc, ta muốn nghe ý kiến của người.”

“Tốt lắm, nói thật, nếu không phải không còn lựa chọn nào khác, ta có lẽ thật sự sẽ về nước, đó là quốc gia an toàn nhất mà ta biết.”

Trương Huyền nhún vai:

“Người có thể thấy lời ta nói hơi quá, nhưng ít nhất, trong hơn hai mươi năm đầu đời của ta, ta chưa bao giờ gặp phải một vụ cướp đường hoặc vụ bắn giết nào.”

“Ừm... nghe cũng ổn...”

Roy suy nghĩ gật đầu.

Thời gian trôi qua trong cuộc trò chuyện.

Khoảng nửa giờ sau.

Cuộc liên lạc của Roy cuối cùng cũng vang lên:

“Là đội R và đội Y phải không? Tàu của ta hiện đang ở vị trí cách các người khoảng ba hải lý, chiếc tàu bật đèn vàng đó.”

“Rõ, ta đang tiến tới.”

.....

{...Tôi qua, tại cảng Incheon, một nhóm tội phạm nước ngoài đã đột nhập và xảy ra một trận đấu súng dữ dội với một băng nhóm xã hội đen địa phương, gây ra thương vong nghiêm trọng và ảnh hưởng rất xấu, cảnh sát thành phố đã kịp thời can thiệp, qua đó dập tắt cuộc hỗn loạn...}

Trong sảnh chờ sân bay, chiếc TV treo trước cửa hàng tiện lợi đang phát bản tin sáng.

“Đây là tiền thừa của ngài, cảm ơn đã mua hàng.”

Cô thu ngân mỉm cười trao lại mấy tờ tiền thừa cho chàng thanh niên đội mũ và đeo khẩu trang.

Chàng thanh niên lúc này chú ý hoàn toàn vào chiếc TV, không phản ứng lại.

Cô thu ngân thấy vậy, đành lặp lại: “Đây là tiền thừa của ngài...”

“À xin lỗi.”

Chàng thanh niên phản ứng lại, vội vàng nhận tiền thừa, gật đầu cảm ơn: “Cảm ơn.”

Nói xong, nhận tiền thừa rồi, cầm theo túi mua hàng đựng mấy chai nước bước ra khỏi cửa hàng.

Lúc này, ở bên ngoài không xa.

Vài người đàn ông cao lớn đang tụ tập nói chuyện phiếm.

Trong số đó, có một người đàn ông trung niên ngồi trên xe lăn, một chân bó bột.

“Chí Vĩ.”

Trong đám người, một người đàn ông đeo kính, mặc bộ vest xám, vẫy tay gọi chàng thanh niên.

“Đại ca.”

Đúng vậy, chàng thanh niên này chính là Chí Vĩ.

Và người đàn ông đeo kính kia cũng chính là Trương Huyền.

Chí Vĩ trao đồ cho Trương Huyền: “Thật đáng sợ... vừa nhìn thấy tin tức, ta còn tưởng chúng ta sẽ bị truy nã.”

Trương Huyền vẫy vẫy tám hộ chiếu mới trong tay:

“Yên tâm đi, chúng ta đã làm mới hộ chiếu và danh tính... và Roy cũng nói sẽ không bị truy ra đâu.”

Chí Vĩ gật đầu: “Ừ... nhưng nói gì thì nói, chúng ta cũng lâu rồi chưa về Bangkok, lần này về, không biết phải ở bao lâu.”

“Xem tình hình thôi, xem khi nào... chuyện lắng xuống.”

Dù Antonio đã liên hệ người giúp đỡ Trương Huyền và nhóm của hắn che đậy vụ việc.

Nhưng tới qua họ làm lớn quá, đến nỗi người lớn mà Antonio liên hệ cũng có chút không giữ nổi.

Dù đã sắp xếp người chịu tội thay, nhưng một số quan chức cấp cao của Nam Hàn vẫn quyết định điều tra đến cùng.

Để bảo vệ bản thân, đồng thời ngăn ngừa biến cố, người lớn kia mạnh mẽ yêu cầu Trương Huyền và nhóm của hắn rời khỏi Nam Hàn ngay lập tức.

Thực ra, không cần yêu cầu đó, Trương Huyền và nhóm của hắn cũng đã dự định rời khỏi nơi này.

Về lý do chính...

“Hai triệu năm trăm ngàn đô... đại ca, ngài thật đáng giá.”

Chris nhìn danh sách thưởng mới nhất trên trang web của Ark, không khỏi trầm trồ.

Dù trên danh sách này, có nhiều người đáng giá hơn Trương Huyền không thiếu.

Nhưng những người này, phần lớn là nhân vật quan trọng đại diện cho các tổ chức và chính phủ lớn.

Không ít người, thậm chí là gương mặt quen thuộc trên các tin tức quốc tế.

Chí Vĩ liếc nhìn danh sách, đùa: “Nếu ta đáng giá như vậy, có lẽ không cần chờ người đến bắt, ta tự nộp mình rồi, chết tiết hai triệu năm trăm ngàn, yêu cầu nhiệm vụ lại là bắt sống, ai chịu nổi chứ...”

Trương Huyền lắc đầu, không định bình luận gì về giá trị hiện tại của mình.

“Chúng ta lần này đến Nam Hàn, vốn là để tránh gió, không ngờ mới mấy ngày đã phải đổi chỗ tránh cơn gió lớn hơn...”

Chú Hà trên xe lặn thở dài:

“Nói thật, ta vừa mới quen giường bệnh viện đó.”

“Làm nghề của chúng ta, nay đây mai đó, bốn biển là nhà là chuyện thường... hơn nữa, chúng ta vốn xuất phát từ Bangkok, lần này về, coi như là về ‘thăm quê’.”

Reeves thì không có nhiều cảm xúc, hắn đã quen với cuộc sống này rồi.

“Thăm quê...” Trương Huyền nghe từ này, cảm thấy hơi lạ, nhưng nói lạ chỗ nào... hắn thực sự không nói ra được lúc này.

Tối qua Roy báo tình hình cho họ, để họ chọn địa điểm, đội của họ đã thảo luận kỹ lưỡng.

Dù là Nhật Bản hay Nam Hàn, bây giờ đều không phải là nơi lý tưởng để tránh gió.

Hiện tại với toàn đội, nơi quen thuộc và không quá nguy hiểm, dường như chỉ còn lại Bangkok.

Dù trước đây họ cũng không phải không có kẻ thù ở Bangkok.

Nhưng họ đã nghe từ lâu, gia đình duy nhất có thể gây nguy hiểm cho họ, gia đình Tiên, đã bị Tập đoàn Worle chơi đến sụp đổ rồi.

“Nhưng nói đến...”

Reeves bất ngờ nhìn Trương Huyền: “Arthur bây giờ thế nào rồi?”

Câu hỏi này ngay lập tức thu hút sự chú ý của vài đồng đội xung quanh.

Chương 524: Tiêu Đề 《Ẩn》

Dù sao, họ bận rộn cả đêm, chỉ vì tên này mà.

Sau khi tách ra khỏi Roy, họ luôn bận rộn ngay trang và trốn cảnh sát, ngoại trừ Trương Huyền vì một số việc phải hành động cùng Arthur, nên nghe được một số tin tức, còn lại đều không biết gì về tình trạng của Arthur.

“Nói đến việc này, Roy vừa nhắn tin cho ta.”

Trương Huyền nhìn tin nhắn trên điện thoại:

“Bây giờ Arthur đã hoàn thành giao nhận, hẳn xuất phát sớm hơn chúng ta, đêm qua đã lên máy bay, giờ chắc đã gần đến nơi rồi.”

“Cuối cùng cũng xong.” Chí Vĩ cười: “Tiểu tử này mà còn chạy nữa, ta thật sự chịu thua.”

“Ha ha ha...”

Nghe vậy, mọi người cũng cười theo.

“Thế còn Roy thì sao...”

So với Arthur, Hà thúc quan tâm đến tình hình của Roy hơn: “Bây giờ hắn thế nào?”

Trương Huyền đáp: “Sáng nay hắn tách ra khỏi ta, nói là còn vài việc cần giải quyết, chắc mai sẽ về London. Sau khi hoàn tất công việc còn lại ở đó, hắn sẽ chính thức nghỉ hưu.”

Nói đến đây, Trương Huyền không khỏi mỉm cười.

Roy, người bạn chiến đấu nhiều lần, có thể rút lui an toàn, khiến hắn từ tận đáy lòng cảm thấy vui mừng.

Đặc biệt khi nghe Roy dự định sang Long Quốc du lịch, Trương Huyền càng vui hơn.

“Hy vọng cuộc sống hưu trí của hắn không quá nhàm chán.” Trương Huyền cười và lắc đầu.

Đang nói chuyện thì tiếng phát thanh sân bay vang lên, chuyến bay của Trương Huyền đã bắt đầu kiểm vé lên máy bay.

Trương Huyền và mọi người không nói chuyện nữa, sau khi hoàn thành các thủ tục, cuối cùng cũng lên chuyến bay đến Bangkok, Thái Lan.

Chuyến bay khoảng sáu tiếng, chỉ cần chớp mắt một lát là đến nơi.

...

“A Trân, người chắc chắn thông tin nhận được là đúng chứ? Arthur đầy dối trá, rất có thể hắn đang lừa ngươi.”

Antonio khuyên nhủ Nguyễn Trân, người đang cúi đầu không nói lời nào:

“Tôi qua người không đến hiện trường, Trương Huyền và đội của hắn ở cổng vào bến cảng đã giết hàng chục người, ngay cả Hàn thứ trưởng cũng chết. Kẻ người nói đã giết Tom rất có thể cũng đã chết trong trận đó rồi.”

“Trưởng nhóm...”

Nguyễn Trân từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt không chút dao động:

“Khi ta vừa gia nhập đội ngoại vụ số hai, chính Tom đã dạy ta tiếng Anh từng chút một. Cũng chính Tom đã tốn nhiều

công sức để giúp ta hòa nhập vào nhóm nhỏ này. Ta yêu hấn sâu sắc, cái chết của hấn như một vết thương trong tim ta, dù chỉ có một phần trăm khả năng, ta cũng tuyệt đối không thể để tên hung thủ đáng chết đó tiếp tục sống trên thế giới này!”

Antonio bắt lực xoa trán: “Ta đau lòng như người về cái chết của Tom, nhưng thù hận đã che mờ lý trí của người. Người bây giờ rất không tỉnh táo...”

“Ta rất tỉnh táo!”

Ánh mắt của Nguyễn Trần kiên định: “Hơn nữa lần này ta sẽ không dựa vào sức mạnh của các người. Tên hung thủ này, ta tự mình giải quyết!”

“Đây không phải chuyện người nói tự giải quyết là có thể giải quyết được...”

Antonio kích động nói đến đây, cắn răng, cuối cùng cũng nói ra điều trong lòng:

“Kẻ đó, không phải là người mà một mình người có thể đối phó được!”

Nghe vậy, sắc mặt Nguyễn Trần lập tức thay đổi, khó tin nhìn Antonio: “Ý người là... đã biết danh tính của kẻ đó từ lâu rồi!?”

Antonio thở dài một hơi, nhưng cuối cùng cũng gật đầu nói: “Ngay sau khi Tom gặp chuyện, ta đã điều tra được danh tính của tất cả những người có mặt hôm đó. Kẻ đó là thủ lĩnh của một băng đảng lớn ở Incheon, tên là Lý Xán Hồng...”

“Tại sao người không nói cho ta biết!?”

Nguyễn Trần kích động, nắm lấy cổ áo của Antonio:

“Người biết mọi thứ, tại sao lại không nói gì!? Người không phải đã từng nói Tom là anh em tốt nhất của người sao?”

Anh em người chết rồi, người lại không có ý định báo thù sao!?”

“Người nghĩ ta không muốn sao?”

Antonio nhìn chăm chăm vào mắt Nguyễn Trân:

“Nhưng người phải biết rằng, nhóm của chúng ta hiện giờ đã giảm quân số nghiêm trọng. Nếu không có sự hỗ trợ từ bên ngoài, tùy tiện khai chiến với băng đảng này, chúng ta có thể sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng. Ta như thế nào cũng không quan trọng, nhưng có rất nhiều thành viên không chiến đấu trong nhóm, người định để họ rơi vào tay những tên giết người máu lạnh này sao!?”

Nói xong, Antonio hạ giọng:

“Nghe này, A Trân, ta đã báo tình hình này cho Roy rồi. Hắn sẽ giúp chúng ta xin hỗ trợ từ tập đoàn, chúng ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, thù của Tom nhất định sẽ được trả...”

“Ta biết, bây giờ người không tin ta, thậm chí muốn đâm ta một cú, nhưng điều đó không quan trọng. Người chỉ cần tin Roy và mọi người. Người thử nghĩ mà xem, tối qua Roy và Trương Huyền đã thực hiện những nhiệm vụ nguy hiểm và khủng khiếp thế nào. Với khả năng của họ, giải quyết vấn đề này chỉ là chuyện nhỏ.”

Nghe lời khuyên của Antonio, bàn tay đang nắm áo của Nguyễn Trân dần buông ra.

Nguyễn Trân ngồi xuống, im lặng rất lâu mà không nói gì.

Antonio thấy vậy, cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng lời tiếp theo của Nguyễn Trân lại khiến hắn lo lắng:

“Sáng nay ta nghe người gọi điện.”

Nguyễn Trân chậm rãi nói, giọng khàn khàn: “Trương Huyền sáng nay đã ra sân bay, chuẩn bị rời khỏi đây rồi, còn

Roy... hắ cũng sắp trở về London để nghỉ hưu.”

“Chuyện này...” Antonio đổ mồ hôi: “Nghe ta nói, tình hình là như thế này...”

Chương 525: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ngay lúc Antonio định nói tiếp.

Có tiếng gõ cửa.

Alexander mở cửa, thò đầu vào nói: “Trưởng nhóm, Roy đến rồi.”

“À?” Antonio ngạc nhiên: “Ta cứ tưởng hắn đã về London rồi... lẽ chuyển bay sao?”

Nói rồi, Antonio đứng dậy chuẩn bị đi đón.

Nhưng ngay lúc đó.

Có tiếng bước chân vang lên từ hành lang,

Rất nhanh, Roy xuất hiện ở cửa.

Chỉ thấy bộ vest của Roy hơi lộn xộn, đầu gối, lưng và tay áo dính đầy bụi.

Áo sơ mi trắng bên trong cũng có vài vết máu.

Có vẻ như...

Hắn vừa trải qua một trận chiến.

“Roy, ngài làm sao vậy!?”

Antonio ngạc nhiên nhìn Roy, vội tiến đến kiểm tra.

“Không sao, không bị thương.”

Roy đẩy tay Antonio ra, sau đó lấy điện thoại từ túi ra, đưa cho Antonio, rồi ngồi xuống ghế sofa, xoa cổ:

“Chuyện đã xong, ngoài ra, Wilson nói với ta rằng nhóm của các người cần tái tổ chức, để các người cùng ta về London báo cáo công việc, chuyến bay sáng mai, các người chuẩn bị đi.”

“À... chuyện này...” Antonio bối rối nhìn điện thoại Roy đưa.

Lúc này, trên màn hình điện thoại hiện lên một giao diện video call.

Trong video, một gã bị trói tay treo lơ lửng, toàn thân trần trụi, sắc mặt tái nhợt.

Nhìn thấy lớp sương lạnh trên lông mi của hắn, chắc hẳn hắn đang ở trong một kho lạnh hoặc xe đông lạnh.

“Đây không phải là...”

Antonio dí sát vào màn hình, nheo mắt nhìn kỹ, rồi đột nhiên nhận ra: “Lý Xán Hồng!? Chính là hắn!?”

Nghe tên kẻ thù, Nguyễn Trân lập tức đứng dậy tiến tới.

“Đúng, chính là hắn...”

Roy uống một ngụm trà, bình tĩnh nói: “Người của người là nhận lệnh ta mới đi áp giải Arthur, họ gặp chuyện, ta cũng có trách nhiệm. Vì vậy, ta phải tốn chút công sức, tiểu tử này vô công tâm thường, chỉ là đám đàn em nhiều, ta dùng hết hai băng đạn mới bắt được hắn.”

Nói rồi, Roy chỉ ra ngoài cửa sổ:

“Hắn rất trơn, nên ta cắt đứt gân tay gân chân của hắn, giờ đang nhốt trong xe đông lạnh dưới lầu, lão Tứ của nhóm người đang cầm điện thoại giám sát hắn.”

Nghe vậy, Nguyễn Trân vội chạy ra ngoài, nhưng chưa đến hai giây đã quay lại, lục lọi trong tủ lấy một con dao gọt trái

cây, sau đó cúi đầu thật sâu với Roy, rồi lại chạy xuống lầu.

Thấy vậy, Roy có chút bất ngờ, nhướn mày: “Có vẻ tên Lý này sẽ chịu khổ rồi, hy vọng hắn chết nhanh.”

“Roy...”

Antonio ngồi xuống trước mặt Roy, thở dài, giọng cảm kích pha chút cảm thán:

“Thực ra ngài có thể hành động, nói trước với chúng ta một tiếng, có sự giúp đỡ của chúng ta, ngài... sẽ không bản như thế này.”

Roy cười: “Ta không đi một mình, một tiểu tử họ Trương giúp xong, vội vàng đến mức bữa sáng cũng không kịp ăn.”

“Trương tiên sinh?” Antonio lập tức hiểu ra.

Roy nhìn ra cửa sổ bên cạnh sofa:

“Tính thời gian, máy bay của họ cũng gần cất cánh rồi nhỉ?”

Có lẽ là trùng hợp, Roy đột nhiên chú ý thấy một chiếc máy bay đang từ từ bay lên trời cao.

Đi tới cửa sổ, nhìn theo chiếc máy bay đang cất cánh, Roy cầm tách trà, giống như đang nâng ly chúc rượu, hướng về phía chiếc máy bay:

“Kết thúc rồi, nhóc. Hy vọng người mọi điều tốt đẹp, nghỉ hưu bình an.”

...

Khi trở lại Bangkok, Trương Huyền đã lâu lắm rồi mới có được cuộc sống chậm rãi như vậy.

Họ tìm lại được chủ trường bán trước đây và thuê lại “căn cứ” của họ.

Còn đến cửa hàng súng Kelly, mua một số vũ khí và trang bị phòng thân.

Mặc dù lúc đầu vì khoản tiền thưởng 25 triệu đô, Trương Huyền thực sự lo lắng suốt một thời gian dài.

Trong tuần đầu tiên, hắn thậm chí còn ngủ trên mái nhà, khẩu súng ngắn không rời người 24 giờ, súng trường cũng chỉ thả ra khi ăn và tắm.

Nhưng theo thời gian, dần dần, ngoài việc duy trì cường độ huấn luyện đủ mạnh mỗi ngày, hắn cũng cùng Chí Vĩ ra ngoài dạo chơi, ngắm nhìn cảnh sắc Bangkok, tiện thể tìm chỗ uống vài ly.

Chớp mắt đã ba tuần trôi qua.

“Hà thúc, nhìn xem, ta mua nhiều đồ ăn lắm, tối nay phải để các người nếm thử tay nghề đỉnh của ta ở phố người Hoa Bangkok!”

Dưới lầu, Chí Vĩ lớn tiếng.

Còn Trương Huyền ở trong phòng trên lầu, hiếm khi không ôm khẩu súng trường lên mái nhà.

Lúc này, nằm trên giường, hắn từ từ nhắm mắt lại.

Một tia sáng xanh lóe lên trước mắt hắn.

【Phó bản đang tải, xin chờ trong giây lát...】

...

Năm 2024, tại Nhật Bản, trong một toa tàu Shinkansen hướng tới Tokyo.

“Logan, thực ra ta đã nghĩ kỹ rồi, ta, một ông già vô dụng, dù có trở về Thánh Toà, cũng không giúp được gì cho Cha xứ Ernst. Hay là người báo với Cha xứ rằng ta bệnh rồi, bệnh nặng, không thể đi đường dài được...”

Một lão cha xứ mặc áo lễ, với vẻ mặt bất lực, lắc nhai với người đàn ông bên cạnh có đôi lông mày nhú chặt, râu tóc bạc trắng.

Có lẽ vì bị cha xứ làm phiền hoặc quá mệt mỏi, Logan xoa thái dương, giọng nói kiên quyết:

“Martin, chúng ta quen biết nhau nhiều năm rồi, người không cần giở trò này với ta. Người cũng biết ta không thể trái lệnh cấp trên, nói phải đưa người về, thì nhất định phải đưa người về.”

“Tất nhiên, người cũng có thể thử chạy trốn, nếu người làm được... Thôi, ta phải đi rửa mặt, người cứ ngồi đó.”

Nói xong, mặc kệ cha xứ nói gì, Logan đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh của toa tàu.

Vào nhà vệ sinh, Logan mở vòi nước, tạt một ít nước lên mặt, mạnh mẽ xoa bóp, cố gắng tỉnh táo hơn.

Chương 526: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hừ...”

Logan chống tay lên bồn rửa, nhìn chính mình trong gương, bỗng nhiên cảm thấy một cơn choáng váng, mí mắt đột nhiên nặng trĩu.

Ngay khi sắp chìm vào giấc ngủ, đôi mắt hần nhắm lại rồi mở ra!

Đôi mắt lập tức lóe lên một tia sắc bén đầy sát khí!

“Đây là...”

‘Logan’ nhìn vào người đàn ông da trắng mặc bộ vest đen, sơ mi trắng và thắt cà vạt đen trong gương, ánh mắt có chút kinh ngạc.

“Logan...?”

Đúng vậy, bây giờ Logan đã đổi sang họ Trương.

Nhìn khuôn mặt trong gương, dù đã già đi nhiều nhưng vẫn rất quen thuộc, Trương Huyền vô cùng kinh ngạc.

Thành thật mà nói, trước đây hần từng nghĩ rằng có lẽ mình sẽ không bao giờ gặp lại những người quen ở phó bản Lake Moore.

Bởi vì sau khi rời khỏi phó bản, hần đã tra cứu thông tin về thị trấn Lake Moore và Ngày Đen Tối trên mạng, nhưng không thu được gì cả.

Dường như trên thế giới này, không hề tồn tại một nơi tên là ‘Lake Moore’.

Những tin đồ cuồng tín của Ngày Đen Tối năm đó cũng dường như chưa bao giờ xuất hiện.

Phải nói rằng, có lẽ phó bản thị trấn Lake Moore không phải là phó bản khó khăn nhất mà Trương Huyền từng trải qua.

Nhưng quy trình của phó bản này chắc chắn là một mối nhất mà Trương Huyền từng trải qua.

Hàng trăm tin đồ đen tối đông như kiến đã khiến Trương Huyền giết đến kiệt sức.

Nếu không có sự giúp đỡ của ‘cao bồi thị trấn’ Trencke, ‘Kỵ Sĩ Thánh Điện’ Logan, và đội cảnh sát đặc nhiệm D ở phó bản tân thủ, Trương Huyền thực sự khó có thể nói liệu mình có thể tiêu diệt hết đám tin đồ đen tối đó hay không.

Tóm lại, gặp lại người bạn cũ Logan theo cách này, Trương Huyền vừa cảm thấy vui mừng, vừa thấy có chút phi lý.

“Logan... cũng đã đến tuổi già rồi...”

Trương Huyền chạm vào khuôn mặt già nua và mái tóc bạc trong gương, không khỏi cười nhẹ hai tiếng.

Đồng thời, hắn cũng nhìn vào giao diện thông báo của hệ thống.

...

[Vào ngày cuối cùng của năm 2023, Giáo hoàng của Thánh Tòa vì lý do gì đó đã qua đời. Hiện tại, Thánh Tòa cần một vị Giáo hoàng mới lãnh đạo, và trong số tất cả các Cha xứ đủ điều kiện kế vị, Cha xứ Ernst và Cha xứ Nolan là hai ứng viên sáng giá nhất cho vị trí này. Một cuộc đấu tranh quyền lực là không thể tránh khỏi. Trong cuộc đấu tranh quyền lực khổng

lò đủ để ảnh hưởng đến cả thế giới này, người sẽ hộ tống một nhân vật quan trọng trở lại Rome. Liệu người có trở thành nạn nhân tiếp theo...?]

...

Cái gì!?

Giáo hoàng đã qua đời?

Ngày cuối cùng của năm 2023!?

Nạn nhân!?

Thông tin trong đoạn phó bản này rất nhiều, Trương Huyền phải mất một lúc mới tiêu hóa hết nội dung.

Lý do Trương Huyền phản ứng chậm lại là... thời gian.

Trương Huyền rút điện thoại từ túi ra, bật màn hình.

Rõ ràng ghi ngày:

Ngày 1 tháng 1 năm 2024!

Trong thế giới thực, mặc dù cũng là cuối năm 2023, nhưng mới giữa tháng mười hai, còn mười ngày nữa mới đến ngày 31 tháng 12.

Điều đó có nghĩa là, dòng thời gian trong phó bản hiện tại... là tương lai!?

Lần đầu tiên Trương Huyền biết rằng dòng thời gian của phó bản không chỉ giới hạn ở quá khứ mà còn có thể bao gồm tương lai.

“Chuyện này thật thú vị...”

Trương Huyền có chút hưng khởi, dù chỉ là mười ngày sau, nhưng mười ngày cũng là tương lai.

Hắn hoàn toàn có thể sử dụng dòng thời gian phó bản hiện tại để thu thập nhiều thông tin và tin tức quan trọng trong

tương lai!

Nhưng...

“Bình tĩnh lại đã...”

Trương Huyền điều chỉnh lại cảm xúc của mình, so với thông tin về tương lai, nội dung của phó bản rõ ràng quan trọng hơn.

Từ đoạn văn này, Trương Huyền đã biết rằng Logan hiện tại cần hộ tống một nhân vật quan trọng trở về Rome.

Và ba chữ ‘nạn nhân’ ở cuối đoạn văn này đã đủ để chứng minh rằng nhiệm vụ hộ tống lần này không hề đơn giản.

Chắc chắn sẽ có những sự thật và nguy hiểm tiềm ẩn nào đó không thể biết trước.

Trước tiên phải xác định rõ mục tiêu hộ tống là ai đã.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền nhanh chóng lục soát trên người.

Thật đáng tiếc, Logan không mang theo vũ khí trang bị nào.

Nhưng điều này không phải là vấn đề với Trương Huyền, người sở hữu thẻ hỗ trợ trang bị của nữ tu Joanna.

Trong túi quần áo, Trương Huyền tìm thấy một vé tàu Shinkansen, trên đó ghi rõ toa tàu và số ghế của Logan.

Toa số 11, ghế số 065.

Trong túi quần, Trương Huyền tìm thấy một thẻ phòng khách sạn và một chìa khóa xe Audi RS.

Về điện thoại...

Trương Huyền muốn kiểm tra xem trong điện thoại của Logan có thông tin quan trọng nào không.

Nhưng ai ngờ rằng, Logan đã đặt mật khẩu mở khóa!

Trương Huyền không có ký ức của Logan, nên không thể mở được.

“Có lẽ phải tìm một cửa hàng điện thoại sau khi xuống tàu...”

Nghĩ vậy, Trương Huyền mở cửa phòng vệ sinh và bước ra ngoài.

Shinkansen của Nhật Bản giống như tàu cao tốc trong nước, ít nhất là về cách bố trí chỗ ngồi, khá giống nhau.

Trương Huyền đi vào toa số 11, toa rất trống trải, hành khách rất ít, chỉ có vài người.

Hắn nhìn thấy ngay vị trí của ghế số 065.

Và ngay lập tức, hắn nhìn thấy cha xứ Martin ngồi ở ghế số 064.

Cha xứ Martin này không phải ai khác, chính là cha xứ của Nhà thờ Thánh Joseph ở San Diego trong phó bản thị trấn Lake Moore.

Chương 527: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng... sao hắn lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Có liên quan gì đến sự kiện ở thị trấn Lake Moore không?

Trương Huyền, với nhiều câu hỏi trong đầu, không để lộ cảm xúc và đi tới.

Lúc này, cha xứ Martin đang mỉm cười hiền từ, nói chuyện nhẹ nhàng với một cậu bé ngồi bên cạnh.

Mẹ của cậu bé ngồi bên cạnh, cũng mỉm cười nhẹ nhàng, thỉnh thoảng chen vào vài câu.

Tuy nhiên, vì họ nói tiếng Nhật, mà Logan rõ ràng không biết tiếng Nhật, nên Trương Huyền chỉ hiểu được vài từ thường nghe thấy, còn lại hoàn toàn không hiểu họ đang nói gì.

“Ah~ Logan, người về rồi à? Người rửa mặt lâu quá đấy...”

Thấy ‘Logan’ trở lại, cha xứ Martin gật đầu với Trương Huyền, chuyển sang tiếng Anh:

“Ta đã suy nghĩ, người nói đúng, ta không thể yêu cầu người làm trái giáo lý, ta phải xin lỗi người, Logan, là ta quá ích kỷ.”

Trương Huyền gật đầu, không nói gì, liếc nhìn mẹ con ngồi bên cạnh.

Vừa rồi đứng xa, Trương Huyền không nhìn rõ nhiều, bây giờ tiến lại gần...

Trương Huyền rõ ràng cảm thấy có điều gì đó không ổn với hai mẹ con này.

Cậu bé khoảng mười một, mười hai tuổi, mặc đồng phục học sinh, ánh mắt lơ đãng, quầng mắt có chút xanh xao, dường như đã lâu không ngủ.

Vừa rồi khi cha xứ Martin nói chuyện với cậu bé, cậu bé luôn cúi đầu không trả lời.

Dưới tay áo lộ ra chút vết bầm tím, dường như trước đó cậu đã bị trói bằng dây thừng hoặc thứ gì đó.

Còn người phụ nữ bên cạnh cậu bé...

Trang phục cho thấy bà ta là một bà nội trợ có chút tiền bạc, khuôn mặt không quá nổi bật, nhưng là một người phụ nữ Nhật điển hình, dịu dàng.

Hai tay đeo găng tay lụa, không thấy rõ vết trên tay.

Tay trái cầm điện thoại, trên đùi đặt một hộp gỗ, ngón tay lơ đãng đặt trên cạnh nắp hộp.

Vì chưa kích hoạt nhiệm vụ mục tiêu, Trương Huyền không hành động tùy tiện, gật đầu với cha xứ Martin, rồi ngồi xuống vị trí của mình.

Lúc này, vị trí của bốn người là:

【Cửa sổ | Phụ nữ, cậu bé | Lối đi | Trương Huyền, Martin | Cửa sổ】

Lúc này, loa trong toa vang lên.

Sau một đoạn tiếng Nhật, lại tiếp tục bằng tiếng Anh:

“... Ga Nagoya đã đến, hành khách xuống ga hãy chuẩn bị...”

Nagoya?

Trương Huyền nhìn ra ngoài cửa sổ.

Và khi quay đầu lại, đúng lúc chạm phải ánh mắt của cha xứ Martin.

Trương Huyền nhướn mày: “Sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là có chút hoài niệm...”

Cha xứ Martin cười:

“Mười năm, giống như mười ngày, luôn cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, gặp lại, ta già đi, người cũng già đi, ta nghe nói người sắp nghỉ hưu, đây là nhiệm vụ cuối cùng của người?”

“Ừ.” Trương Huyền tiết kiệm lời nói.

Nhưng sự lạnh lùng của Trương Huyền không ảnh hưởng đến sự nhiệt tình của Martin, hắn vẫn tiếp tục nói:

“Nói về lần gặp trước... không biết người còn nhớ cha xứ York của thị trấn Lake Moore không?”

Nghe vậy, Trương Huyền gật đầu, biểu thị nhớ.

Dù sao đó cũng là người mà hắn nhập vai trong phó bản thị trấn Lake Moore, làm sao hắn có thể quên.

“Ài...” Nhắc đến cha xứ York, cha xứ Martin thở dài:

“Nói đến cha xứ York, thật lòng ta rất khâm phục hắn, hắn mới thực sự là người được Chúa chọn. Hắn biết rõ những gì mình làm sẽ dẫn đến phán xét, nhưng vẫn chọn làm như vậy, chỉ để tiêu diệt những tín đồ của quỷ dữ, cứu những người vô tội... Nếu ta không nhầm, khi hắn bị Thánh Tòa giao cho cảnh sát, ta nhớ người đã từng cầu xin cho hắn phải không? Chỉ tiếc rằng...”

“Tiếc gì?”

“Tiếc rằng, tội ác và công lao không thể bù trừ cho nhau. Những gì hấn làm, đối với nhiều người lúc đó, là tội ác đáng sợ, chẳng khác gì tội ác chiến tranh.”

Cha xứ Martin nói đến đây, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc này, tàu đã vào ga, trên sân ga đã đứng đầy những hành khách chờ đợi.

“Đến hôm nay, hấn đã bị giam trong tù mười năm rồi, nếu hấn còn có cơ hội được tự do, có lẽ... hấn cũng sẽ giống như những người ngoài kia, ngồi trên tàu, ngắm nhìn phong cảnh của thời đại mới.”

Trương Huyền không đáp lời.

Nhưng trong lòng, đã nổi lên sóng lớn.

Các phó bản liên thông với nhau, điều này Trương Huyền đã sớm nghi ngờ, nhưng khi xác nhận được nghi ngờ của mình, hấn vẫn không thể kiềm chế được sự xao động trong cảm xúc.

Sau khi hấn trở lại thực tại... lại xảy ra nhiều chuyện như vậy?

Cha xứ York bị cảnh sát bắt giam!?

Lại còn bị giam đến mười năm!?

Thông tin quá nhiều, Trương Huyền nhất thời không biết đáp lại thế nào.

Cha xứ Martin thấy ‘Logan’ không nói gì, tưởng hấn cũng đang chìm vào ký ức, nên cũng hiếm khi im lặng, ngồi nhìn ra cửa sổ.

Và khi tàu dừng lại, cửa tàu mở ra, hành khách từng nhóm từng nhóm bước vào.

Toa tàu vốn trống trải, lập tức trở nên chật chội hơn nhiều.

“Ồ~ xin lỗi...”

Một thanh niên mặc quần yếm, tóc chẻ ngôi giữa khi đi qua Trương Huyền, ba lô trên tay vô tình chạm vào cánh tay Trương Huyền.

Trương Huyền nhìn thanh niên này từ trên xuống dưới, gật đầu, không đáp lại.

Thật trùng hợp, chỗ ngồi của thanh niên này, ngay sau lưng Trương Huyền.

Trong vài phút tiếp theo, từng người một đi qua Trương Huyền và nhanh chóng lấp đầy các chỗ ngồi xung quanh.

Từ khi người đầu tiên bước vào toa xe, Trương Huyền đã bắt đầu quan sát và nghĩ thấy một chút không khí bất thường.

Chương 528: Tiêu Đề

《Ẩn》

Trương Huyền đứng dậy, cởi áo khoác, quay người và đặt áo khoác lên giá hành lý phía trên ghế.

Hành động này ngay lập tức thu hút không ít ánh mắt.

Trong những ánh mắt đó.

Có sự tò mò, có sự nghi hoặc, cũng có... ác ý.

Nhân cơ hội này, Trương Huyền nhìn quanh toa xe, ánh mắt lướt qua tất cả mọi người trong đó.

Nhiều người bị ánh mắt của Trương Huyền quét qua liền cúi đầu xuống nhanh chóng.

“Cũng đông người thật...”

Ngồi lại vào ghế, Trương Huyền thầm cảm thán, đồng thời liếc mắt nhìn cha xứ Martin bên cạnh.

Không biết gã này đang nắm giữ điều gì mà lại thu hút nhiều sát thủ đến vậy...

“Sao vậy? Người nóng lắm à?”

Thấy Trương Huyền cởi áo, cha xứ Martin hỏi.

Đúng lúc đó, trong đầu Trương Huyền vang lên âm Meisong báo của hệ thống.

【Nhiệm vụ đã kích hoạt!】

【 Mục tiêu nhiệm vụ: Hộ tống cha xứ Martin trở về Rome! 】

【 Thành tựu nhiệm vụ: Một Mình Chống Lại Tất Cả (Đánh bại mọi kẻ địch dám tấn công cha xứ Martin), Già Mà Dẻo Dại (Tự tay hoặc sử dụng vũ khí lạnh giết ít nhất 30 kẻ địch), Kỵ Sĩ Vinh Quang (Tuân thủ tám điều răn của kỵ sĩ)!】

Nhiệm vụ này...

Khi nhiệm vụ kích hoạt, trong lòng Trương Huyền vừa vui mừng nhưng nhanh chóng nhận ra một vài vấn đề.

Đầu tiên là mục tiêu nhiệm vụ, Trương Huyền không có ý kiến gì, chỉ là hộ tống người thôi, đây không phải lần đầu tiên.

Mấu chốt là ba thành tựu nhiệm vụ này...

Thành tựu “Một mình chống lại tất cả” khá đơn giản, ngăn chặn kẻ địch, Trương Huyền tự nhận mình có chút kinh nghiệm trong việc này.

Nhưng thành tựu “Già mà dẻo dai”...

Giết ba mươi người với Trương Huyền không khó, thậm chí có thể nói là khá dễ, nhưng vấn đề là phải tự tay hoặc sử dụng vũ khí lạnh để giết... trời ạ, điều này buộc hẳn phải hạn chế việc sử dụng súng.

Dù kỹ năng cận chiến của hắn khá ổn, nhưng đối mặt với nhiều sát thủ chuyên nghiệp thì không dùng súng có thể thực sự gặp rắc rối.

Còn về thành tựu thứ ba...

Kỵ sĩ vinh quang? Tám điều răn của kỵ sĩ?

Đó là cái gì vậy?

Ngay cả cái gọi là tám điều răn đó là gì hắn còn không biết, thì làm sao mà tuân thủ được?

Khi Trương Huyền vừa suy nghĩ, vừa tháo cà vạt trên cổ, cha xứ Martin bên cạnh thấy vậy liền nói:

“Xem ra người thật sự rất nóng, phải chăng là do máy điều hòa trong toa xe bật quá cao?”

Trương Huyền liếc nhìn cha xứ Martin, không đáp lại, chỉ kéo mạnh cà vạt, thử độ bền của nó.

Dù cái gọi là tám điều răn của kỵ sĩ là gì, hiện tại vẫn còn nhiều rắc rối phải giải quyết.

Cứ bước từng bước một thôi.

Chẳng mấy chốc, tàu lại chuyển bánh.

Khoảng cách đến điểm đến cuối cùng là ga Tokyo còn hơn một giờ nữa.

Khi tàu càng lúc càng tăng tốc, trong toa xe cũng bắt đầu xuất hiện tiếng động.

Có người nhỏ giọng nói chuyện với người đồng hành, có người thì mở điện thoại xem video...

Ngay từ khi hành khách mới lên tàu, Trương Huyền đã đại khái đánh giá.

Phần trước và phần sau của toa xe phần lớn là người dân bình thường, nhưng xung quanh chỗ ngồi của Trương Huyền, sát thủ chiếm đa số.

“Phía sau có khoảng bảy đến mười người, phía trước cũng tầm đó...”

Trương Huyền vừa chơi với cà vạt của mình vừa ngồi yên lặng.

Mặc dù nhìn thẳng về phía trước, nhưng trong đầu hắn đã vẽ ra toàn cảnh của toa xe, từng chỗ ngồi như mạng nhện, những kẻ tình nghi là sát thủ thì phát sáng đỏ như con mồi rơi vào mạng nhện...

Và con mồi... cũng nên hành động rồi.

Một người đàn ông trung niên mặc vest, bụng phệ ngồi mấy hàng ghế phía trước Trương Huyền bỗng đứng dậy, tay cầm một chiếc bình giữ nhiệt đã mở nắp, bốc hơi nóng, tiến về phía phòng trà ở cuối toa xe.

Khi hắn gần đến chỗ của Trương Huyền, một thanh niên mặc áo khoác bò ngồi phía sau Trương Huyền cũng đứng dậy.

Dường như vô tình, thanh niên này va vào người đàn ông trung niên.

“Ôi chao!”

Người đàn ông trung niên kinh ngạc kêu lên, chiếc bình giữ nhiệt trên tay bị va đổ, nửa cốc nước nóng bên trong văng ra!

Ngay khi nước nóng sắp đổ lên người Trương Huyền, hắn dường như đã dự liệu từ trước, đứng dậy tránh qua một bên.

Ừa!

Nước nóng đổ lên ghế của Trương Huyền, làm ướt đầm chiếc ghế vải.

“Ôi chao, xin lỗi, xin lỗi...”

Thanh niên vội lấy ra một chiếc khăn tay, vừa xin lỗi liên tục, vừa cúi xuống lau ghế của Trương Huyền đã ướt sũng.

Người đàn ông trung niên thì giơ tay chỉ vào thanh niên, mặt đầy bất mãn, nói gì đó bằng tiếng Nhật, dường như đang trách móc sao thanh niên này đi đường không cẩn thận.

Trương Huyền đứng bên cạnh, mặt bình tĩnh nhìn toàn bộ vở kịch, ánh mắt không thay đổi.

Rồi bất ngờ, thanh niên đang lau ghế Trương Huyền bỗng vấp chân, như không đứng vững, lao về phía cha xứ Martin vẫn đang ngồi chưa hiểu chuyện gì.

Ngay khi hắn sắp va vào cha xứ Martin, cổ áo sau của hắn bất ngờ bị kéo chặt!

Biểu cảm trên mặt hắn lập tức cứng đờ, còn người đàn ông trung niên cũng đột ngột im bặt!

Nhìn sang, chỉ thấy Trương Huyền đang giơ tay nắm cổ áo sau của hắn, hỏi một cách ân cần:

“Trẻ tuổi mà vụng về quá, sao lại bất cẩn thế?”

Nói rồi, Trương Huyền nhắc bổng gã thanh niên với vẻ mặt ngơ ngác.

Chương 529: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ngay lúc đó, ánh mắt của thanh niên lóe lên một tia ác ý, tay cầm khăn tay hơi động, một lưỡi dao sắc bén hiện ra trong tay, lóe sáng lao tới cổ tay của Trương Huyền!

Cùng lúc, người đàn ông trung niên cũng vung bình giữ nhiệt đập vào mặt Trương Huyền!

Hai mặt giáp công!

Tuy nhiên, Trương Huyền đã chuẩn bị sẵn!

Nhanh chóng thả tay khỏi cổ áo của thanh niên, tránh lưỡi dao, đồng thời giơ tay trái bắt lấy cổ tay của người đàn ông trung niên đang vung tới!

Cùng lúc đó, tay phải của Trương Huyền nhanh chóng vòng qua cánh tay trái của người đàn ông trung niên, đặt lòng bàn tay lên má phải của hắn và đập mạnh!

Bùm!!!

Đầu của người đàn ông bị bàn tay của Trương Huyền đập vào ngực của thanh niên!

Nhưng chuyện chưa dừng lại!

Buông tay trái, Trương Huyền dùng tay phải giữ chặt mặt của người đàn ông, ép cả hai người xuống ghế, tay trái nắm chặt, tạo ra một cơn gió mạnh, đập thẳng vào cổ bên phải của ông ta!

Bùm bùm bùm!!

Liên tiếp ba cú đấm, không hề nương tay!

Thanh niên bị đè dưới cũng phản ứng, vung dao về phía Trương Huyền, cố gắng ngăn hấn tiếp tục ra tay!

Trương Huyền thật sự dừng lại việc tấn công người đàn ông trung niên.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, Trương Huyền đã nắm lấy cổ tay của thanh niên cầm dao!

Rắc!!!

Âm thanh xương gãy khiến người nghe rùng mình!

Cổ tay của thanh niên bị Trương Huyền bẻ gãy!

Ngay sau đó, Trương Huyền kéo hấn từ ghế lên, bắt chập tiếng kêu đau đớn của hấn, tay phải nắm chặt, gầm một tiếng!

Nắm đấm thẳng vào trán hấn!

Bùm!!!

Thanh niên bị cú đấm mạnh mẽ hạ gục, ngã ngửa và ngất xỉu ngay tại chỗ!

So với người đàn ông trung niên, kết cục của hấn còn tốt hơn.

Người đàn ông trung niên bị ba cú đấm vào cổ, mất đồ ngầu, mặt đỏ bừng, toàn thân co giật.

Dưới lực đánh mạnh, cổ hấn đã bị sưng phù và xuất huyết nghiêm trọng, đường thở bị ép và ngập máu, lúc này, ngay cả hô hấp cũng trở nên xa xỉ.

Sau vài giây vùng vẫy, hấn trợn mắt, như một con cá chết, chết ngay tại chỗ!

Toàn bộ toa xe im lặng.

Trương Huyền nắm chặt nắm đấm, các khớp xương kêu răng rắc, nhìn quanh một lượt, giọng trầm thấp:

“Trạm tiếp theo, còn ai muốn xuống không?”

Ngay khi ra tay, Trương Huyền đã nhận ra.

Dù Logan giờ đã bắt đầu bước vào tuổi già, các chức năng cơ thể đã bắt đầu suy giảm.

Nhưng có lẽ do luyện tập lâu dài trong Kỳ Sĩ Thánh Điện.

Cơ thể hẳn không yếu như Trương Huyền tưởng, ngược lại còn đầy sức mạnh!

So với cơ thể của Trương Huyền, còn hơn cả mong đợi!

“Oh my god...”

Cha xứ Martin nhìn ‘Logan’ trước mắt tiêu diệt hai người nhanh chóng, ngạc nhiên đến không nói nên lời!

“...còn ai muốn xuống không?”

Với câu nói đầy thách thức của Trương Huyền, giống như tia lửa châm vào đồng cỏ khô!

Toàn bộ toa xe trở nên náo loạn!

Những người dân vô tội hét lên muốn rời đi!

Còn các sát thủ ẩn nấp trong đó, thì ngược dòng lao tới!

Keng!!!

Một ánh sáng lạnh lẽo từ phía sau Trương Huyền lao tới!

Là một con dao găm sắc bén!

Trương Huyền nhanh chóng né đầu tránh, lùi một bước, tiến sát vào sát thủ, đồng thời dùng cựa vọt nhanh chóng quần quanh cổ hắn!

Vút!!!

Sát thủ bị đẩy từ phía sau, không thể lùi lại tránh, cổ bị cà vạt của Trương Huyền quấn chặt!

Trương Huyền cúi người, kéo mạnh cả hai tay!

Vút bùm!!!

Sát thủ bị Trương Huyền dùng chiêu qua vai đập mạnh xuống đất!

Ngay sau đó, một sát thủ khác cầm điện kích lao tới Trương Huyền!

Trương Huyền nhanh chóng né tránh điện kích, lùi lại bên cạnh sát thủ, đồng thời tung cú đấm trái vào mặt hắn!

Nhưng, mục tiêu chính của sát thủ vẫn là cha xứ Martin!

Khi Trương Huyền bị cản trở, một thanh niên mặc quần yếm ngồi sau hắn đứng bật dậy.

Tay cầm một khẩu súng có gắn giảm thanh!

Nòng súng nhắm thẳng vào cha xứ Martin!

Cha xứ Martin mở to mắt, hít thở gấp!

Biu!!!

Tiếng súng vang lên!

Cha xứ Martin theo phản xạ nhắm mắt lại!

Nhưng viên đạn chết chóc lại không tới!

Ngay khi thanh niên mặc quần yếm nổ súng, Trương Huyền đã quay lại, đá mạnh vào eo hắn.

Hắn bị đá văng xuống đất, bắn trượt!

Trương Huyền không tiếp tục tấn công hắn.

Bùm bùm bùm!

Một chuỗi đòn liên hoàn hạ gục thêm một sát thủ nữa, Trương Huyền cảm nhận phía sau có kẻ tấn công, không kịp quay lại, hấn lập tức khuỷu tay thành nắm đấm, mạnh mẽ đập ngược ra sau!

Bùm!!!

Cú đấm trúng đầu sát thủ định tấn công lên!

Sát thủ ngã xuống đất, thanh niên mặc quần yếm trước mặt Trương Huyền cũng vùng vẩy đứng dậy, tức giận giơ súng lên đối diện Trương Huyền!

Tuy nhiên, hành động của hắn ta không nhanh bằng Trương Huyền!

Vụt!!!

Bước chân thay đổi, tránh được nòng súng, Trương Huyền lao tới!

Tay phải hấn giữ lấy báng súng, ngăn không cho nổ súng, tay trái chém mạnh vào cổ đối thủ!

Bốp!

Thanh niên quần yếm khựng lại, ôm lấy cổ mình!

Trương Huyền nhanh chóng rút tay trái về, chặt mạnh vào cổ tay cầm súng của hắn ta!

Rắc!

Trương Huyền đoạt súng!

Dù tay không, Trương Huyền vẫn như hổ vào bầy sói, xông lên không ai cản nổi!

Có súng trong tay, hấn càng như hổ thêm cánh!

Biu biu...!!!

Hấn quay lại bắn nhanh vài phát!

Chương 530: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bốn sát thủ ở phía phải bị bắn nát đầu tại chỗ!

Nhanh chóng chuyển hướng nòng súng!

Ngay lúc này, một sát thủ hơi béo từ phía trái lao tới!

Rầm!!!

Trương Huyền không kịp né tránh, bị hấn đâm mạnh vào người!

Cả hai lăn lộn dưới ghế Trương Huyền!

Hai trăm cân, ngay cả Trương Huyền cũng không thể đẩy hấn ra ngay!

Cha xứ Martin co rúm lại, hoảng loạn lấy cuốn kinh thánh đập mạnh vào lưng kẻ béo: “Dậy dậy...!”

Lúc này, sát thủ khác bắt đầu rút súng ra.

Bị đè chặt dưới kẻ béo, mắt Trương Huyền lóe lên sự tàn nhẫn, điều chỉnh góc tay!

Biu biu!!!

Hai lỗ máu bắn tung tóe sau lưng kẻ béo!

“Lên nào...!!!”

Dùng đầu gối đẩy kẻ đang kêu la đau đớn, Trương Huyền cuối cùng có thể duỗi tay ra, bắn hạ sát thủ định tiếp cận!

Rồi dí nòng súng vào trán kẻ béo!

Biu!!!

Thi thể ngã xuống!

Máu tươi bắn lên người Trương Huyền!

Trương Huyền đẩy thi thể ra, vừa ngồi dậy đã kéo cha xú Martin xuống!

Biu biu...!!!

Một loạt đạn từ hai bên toa xe bắn tới!

Hai sát thủ cầm súng giảm thanh, từ hai bên bắn về phía Trương Huyền!

Trương Huyền đè Martin xuống, thu mình lại để giảm diện tích trúng đạn.

Rất nhanh, tiếng súng dừng lại.

Cùng lúc đó, tiếng bước chân nhẹ nhàng dần tiến tới!

Chính là lúc này!

Không nhìn, Trương Huyền giơ tay bắn về phía hành lang bên phải!

Biu!!!

Sát thủ vừa đi tới bị bắn trúng chân!

Trương Huyền nhanh chóng đứng dậy, bắn về phía sát thủ bên trái!

Biu!!!

Đạn trúng đầu!

Chưa hết, Trương Huyền xoay người, hai tay cầm súng, bắn nhanh!

Biu biu!!!

Sát thủ bị bắn trúng chân không kịp phản ứng đã bị hạ gục tại chỗ!

Đến lúc này, trong tầm mắt Trương Huyền, không còn sát thủ nào đứng vững.

“Hừ... hừ...”

Dưới cường độ chiến đấu cao, nhịp tim Trương Huyền đập nhanh, hơi thở dồn dập.

Lúc này trong toa xe đã chẳng còn mấy người.

Ở hai bên toa, vài kẻ gan dạ giờ điện thoại quay phim chụp ảnh.

Trước mặt Trương Huyền...

Hai mẹ con nọ, do ở sát bên Trương Huyền, từ đầu đến cuối không có cơ hội chạy trốn.

Người phụ nữ hoảng sợ co ro trên ghế, không dám nhìn Trương Huyền.

Nhưng cậu bé lại không tỏ ra chút sợ hãi nào.

Ngồi yên tại chỗ, ngậy ngốc nhìn Trương Huyền.

“...”

Trương Huyền cúi nhìn cậu bé, không nói gì, quay lại kéo tay cha xứ Martin:

“Đi thôi, trạm tới chúng ta sẽ xuống.”

“Xuống xe? Phải, xuống xe thôi...”

Cha xứ Martin có vẻ không tập trung, hiển nhiên bị ảnh hưởng không nhỏ khi chứng kiến cảnh máu me tàn bạo này.

Nhận ra không thể ở lại trên tàu lâu, cha xứ Martin lập tức đứng dậy, lấy hành lý và túi xách trên giá xuống.

Đúng lúc đó.

Rắc!!!

Tiếng xương cổ gãy vang lên sau lưng Martin.

Quay đầu lại, ông thấy Trương Huyền lạnh lùng đâm gãy cổ một sát thủ bất tỉnh!

“Oh my God, Logan, ngươi làm gì thế? Hắn đã không còn sức chống cự rồi.”

Martin kêu lên kinh ngạc.

Trong lúc ông nói, Trương Huyền lại nhanh chóng giết thêm một sát thủ bị thương nặng.

Lại vặn gãy cổ, lần này bằng tay.

“Chúng một phút trước còn muốn giết ta, Martin.”

Trương Huyền nhíu mày nhìn Martin: “Nếu ta không giết chúng ngay bây giờ, ngươi nghĩ chúng sẽ cảm ơn ta, hay sẽ tìm cơ hội báo thù?”

“Nhưng ngươi là một Kỵ Sĩ Thánh Điện, ngươi khác biệt hoàn toàn với những kẻ này!”

Martin không nhượng bộ, nghiêm nghị nói lớn:

“Ngươi nhìn ngươi bây giờ đi, ngươi đã trải qua những gì suốt những năm qua? Thay vì là một Kỵ Sĩ Thánh Điện, ngươi bây giờ giống như một...”

Đến đây, Martin thấy mắt Logan hơi nheo lại, dù không có sát khí, nhưng Trương Huyền toàn thân dính máu vẫn khiến hắn sợ hãi.

“Ta giống cái gì? Đao phủ sao?”

Trương Huyền tiến tới trước mặt Martin, vết máu trên mặt hiện rõ.

Rồi hắn dùng ngón tay dính máu chạm vào áo cha xứ Martin:

“Đừng quên, Martin, cha xứ, những kẻ này đều nhắm vào người, nếu không vì người, có lẽ họ đã không chết dưới tay ta, nên người cũng có trách nhiệm.”

Nói xong, Trương Huyền quay người đi, không để ý đến Martin nữa, nhưng cũng không còn tâm trạng đi giết từng kẻ còn sống sót.

Ánh mắt lạnh lùng quét qua hành lang toa xe.

Những người tò mò thấy Trương Huyền nhìn lại, vội vàng rời đi.

‘Chắc không còn sát thủ nữa...’

Trương Huyền không thấy ai khả nghi trong đám đông, yên tâm phần nào.

Biu biu...!!!

Hắn bắn liên tục, kết liễu vài sát thủ chưa chết.

Martin bất lực không thể ngăn cản, đành đau đớn nhắm mắt, làm dấu thánh và lẩm bẩm:

“Chúa ơi, xin hãy tha thứ cho ta, tha thứ cho Logan...”

Bốp.

Trương Huyền rút khẩu súng hết đạn, cúi xuống nhặt một khẩu súng còn đạn!

Bùm bùm!!!

Tim đột ngột đập mạnh, ngực như bị đá đè, đau nhói!

Khó thở, chóng mặt!

Cảm giác đau đớn chưa từng có khiến chân Trương Huyền mềm nhũn!

“Ah...!”

Ôm ngực, hấn loạn choạng, nắm lấy ghế bên cạnh, suýt ngã, nhưng cơn đau tim càng lúc càng mạnh.

“Logan?”

Cha xứ Martin nghe tiếng kêu đau, mở mắt, thấy Trương Huyền run rẩy, ôm ngực, quỵ xuống.

“Người sao thế? Bị thương à!”

Lo lắng, cha xứ Martin chạy tới kiểm tra.

Nhưng không thấy vết thương nào, ông đoán ngay ra tình hình của Trương Huyền.

“Đau tim!?”

Martin quen thuộc với bệnh nhân yếu đuối, ngay lập tức nhận ra tình trạng giống bệnh tim.

Chương 531: Tiêu Đề

《Ẩn》

“Thuốc của người đâu?” Martin lấy áo khoác của Trương Huyền trên giá, nhưng không tìm thấy thuốc.

Ông lục túi xách của Logan, đổ hết đồ ra.

Quả nhiên, trong đồng đồ lặt vặt, ông tìm thấy một lọ thuốc nhỏ.

Không có thuốc khác, Martin chỉ có thể liều.

Ông đổ vài viên thuốc, đưa đến miệng Trương Huyền.

Lúc này, ý thức của Trương Huyền đã bắt đầu bị nổi đau bao phủ, mắt trước mắt đã trở nên mờ mịt. Theo bản năng, hắn nuốt viên thuốc xuống, rồi ngồi phịch xuống đất, dựa vào ghế ngồi cố gắng kiểm soát hơi thở của mình.

Nhìn Trương Huyền mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh tuôn như mưa, cha xứ Martin vội lấy một chai nước bên cạnh, mở nắp chai, đưa đến miệng Trương Huyền. Vừa cho Trương Huyền uống nước, vừa vỗ nhẹ lưng hắn:

“Từ từ thôi, uống một chút nước, rất nhanh sẽ ổn thôi...”

Theo việc viên thuốc trôi xuống, Trương Huyền nhanh chóng khôi phục lại ý thức bình thường. Mặc dù tim vẫn còn đau nhói nhưng đã không còn quá dữ dội như trước.

Tuy nhiên, sắc mặt của Trương Huyền lúc này không khá hơn bao nhiêu, ngược lại còn chuyển từ trắng sang đen.

Bệnh tim?

Logan có bệnh tim?

Trước đó khi chiến đấu, Trương Huyền đã cảm thấy tim đập hơi nhanh, nhưng hắn không để ý lắm.

Dù sao khi một người hưng phấn, dưới tác động của adrenaline, tim sẽ đập nhanh hơn.

Hắn chỉ nghĩ rằng cơ thể Logan thích nghi với chiến đấu và giết chóc tốt hơn mà thôi.

Nhưng không ngờ...

“Ta đã biết nhiệm vụ này không đơn giản như vẻ bề ngoài...”

Trương Huyền chống ghế đứng dậy.

Hắn vốn nghĩ rằng khó khăn của phó bản này chủ yếu nằm ở thành tựu cuối cùng, nhưng không ngờ bệnh tim của Logan mới là thử thách thực sự của phó bản này.

“Logan, ngươi cảm thấy thế nào? Có cần uống thêm hai viên thuốc nữa không?” Cha xứ Martin đưa tay vẫy trước mặt Trương Huyền.

Trương Huyền lắc đầu, ra hiệu mình đã không còn nguy hiểm, nhưng do dự một chút, hắn vẫn nói:

“Cảm ơn, cha xứ.”

Cha xứ Martin nhìn Trương Huyền với ánh mắt phức tạp, lắc đầu, không nói gì thêm, chỉ đưa lọ thuốc nhỏ trong tay cho Trương Huyền và nói:

“Loại thuốc cứu mạng này, ngươi tốt nhất nên mang theo bên mình, và... cố gắng tránh các hoạt động mạnh. Khi xuống tàu, chúng ta sẽ tìm một bệnh viện gần đó kiểm tra, đừng để lại di chứng gì...”

Trương Huyền gật đầu, mặc lại áo vest, đặt lọ thuốc vào túi trong.

Tuy nhiên, trong lòng Trương Huyền cũng có chút nghi ngờ.

Logan đã mang thuốc, chứng tỏ hẳn hiểu rõ tình trạng bệnh của mình.

Nhưng, nếu đã biết mình có bệnh, tại sao không mang thuốc theo bên người mà lại để trong hành lý?

Rất kỳ lạ.

Khi Trương Huyền đang suy nghĩ, tàu bắt đầu chậm lại.

Phía trước, bóng dáng của nhà ga đã hiện lên.

Trương Huyền nhìn thấy một tấm biển lớn bên ngoài nhà ga, trên đó viết “Tân Yokohama” bằng ba chữ lớn.

Tuy nhiên, trên sân ga lúc này không có nhiều người, thậm chí, không có một nhân viên nhà ga nào.

Chỉ có một nhóm người mặc vest đen, áo sơ mi đen, khuôn mặt hung dữ, đứng rải rác trên sân ga.

Những người này trông không giống sát thủ, vì ngoài những cây gậy bóng chày và dao thường dùng trong các cuộc ẩu đả trên đường phố, chỉ có vài khẩu súng ngắn.

Ở trung tâm của đám người đó, có một kẻ mặc áo khoác dài và đeo kính râm, ôm trong tay một thanh kiếm katana vỏ đen.

Chỉ nhìn khí thế, Trương Huyền đã cảm thấy kẻ này rất “làm màu”.

“Có vẻ như chúng ta không thể xuống ở ga này.”

Trương Huyền nhìn qua số người trên sân ga, khoảng hai ba chục người.

Dù trông giống như một đám người không được huấn luyện quân sự chuyên nghiệp.

Nhưng dù sao họ cũng đông người, Trương Huyền chỉ có một mình, không có ba đầu sáu tay, nếu bọn chúng ồ ạt xông lên, Trương Huyền cũng khó mà chống đỡ nổi.

Huống chi...

Trương Huyền cau mày, đưa tay xoa ngực đã dần bình tĩnh lại.

Cố gắng không vận động mạnh nữa, nếu đột nhiên tái phát trong trận chiến thì chết thật oan ức.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền gọi hệ thống ra trong lòng, ánh mắt rơi vào “Thẻ hỗ trợ trang bị của nữ tu Joanna”.

Mỗi phó bản có thể sử dụng thẻ hỗ trợ trang bị một lần... có nên dùng lúc này không?

Nếu trong tay có một khẩu MCX, dù chỉ có một băng đạn, giết đám rác rưởi đứng trên sân ga kia dễ như bắn tên chỉ điểm.

Nhưng...

“Chưa phải lúc...”

Trương Huyền đè nén sự bồn chồn trong lòng.

Con đường phải đi trong phó bản này còn dài, nếu gặp chút khó khăn đã sử dụng thẻ hỗ trợ, sau này nếu gặp tình huống khó khăn hơn thì làm sao?

Huống chi...

Trương Huyền nhìn xuống những vũ khí rơi vãi từ tay đám sát thủ.

Ta còn chưa đến bước đường cùng.

Khi tàu chưa vào ga hoàn toàn, Trương Huyền nhanh chóng kéo rèm cửa sổ lại, bảo cha xứ Martin trốn dưới ghế ngồi, sau đó nhanh chóng thu thập những trang bị vừa rơi ra từ đám quái vật.

Quan trọng nhất là súng ngắn và băng đạn.

Khi Trương Huyền đang thu thập trang bị, tàu cũng từ từ dừng lại trong ga.

Không cần ai nhắc nhở, khi cửa tàu mở ra, hành khách trên tàu lập tức chạy ào ra ngoài.

Đám người mặc đồ đen không ngăn cản, chỉ đứng yên tại chỗ, để mặc những người dân thường rời đi.

“Này, nhóc, sao ngươi còn ở đây?”

Chương 532: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền quay lại, thấy cậu bé ngồi bên cạnh, vẫn ngồi ngơ ngác trên ghế.

Còn mẹ của cậu bé... có vẻ như đã chạy mất tăm khi Trương Huyền vừa phát bệnh tim.

“Mau xuống tàu đi!” Trương Huyền nghiêm giọng.

Nhưng cậu bé chỉ lặng lẽ nhìn Trương Huyền, ánh mắt từ đầu đến cuối đều là một mảnh trống rỗng.

Ánh mắt này, Trương Huyền đã thấy nhiều lần.

Trong đám xác chết dưới đất, có vài kẻ chết không nhắm mắt, mắt cũng giống như vậy.

“Chẳng lẽ là một đứa ngốc?”

Trương Huyền nhíu mày, đưa tay vẫy trước mặt cậu bé.

Lúc này, hành khách trong toa tàu dường như đã đi gần hết.

Đám người mặc đồ đen cuối cùng cũng di chuyển, tiến về các cửa toa tàu.

Và tàu dường như đã bị ai đó kiểm soát.

Khi cửa tàu đóng lại, tàu Shinkansen tiếp tục lăn bánh về phía trước.

Cạch!

Trương Huyền kéo nhẹ khóa trượt của khẩu Glock gắn giảm thanh trong tay, xác nhận đạn đã lên nòng, đứng dậy, ánh mắt quét qua hai lối đi của toa tàu.

“Con à, đến đây nào...”

Cha xứ Martin kéo cậu bé vào ẩn dưới ghế ngồi.

Trương Huyền cũng không quan tâm đến chuyện này.

Hai tay cầm súng, đứng yên tại chỗ, mắt đảo qua đảo lại, chờ đợi kẻ địch sắp tới.

Nhưng, cuộc tấn công dữ dội dự đoán không lập tức xảy ra.

“Logan tiên sinh...”

Trong loa toa tàu, vang lên một đoạn tiếng Anh có chút giọng điệu:

“Cảm giác phát bệnh tim, không dễ chịu phải không?”

“Hả?”

Trương Huyền nhíu mày, ánh mắt quét qua đỉnh toa tàu.

Thấy mấy camera giám sát đang nhắm thẳng vào mình.

Giọng nói trong loa tiếp tục:

“Ngài là cỗ máy giết chóc đỉnh cao được Tòa Thánh đào tạo kỹ lưỡng, vừa rồi những sát thủ đó không phải đối thủ của ngài, điều này ta cũng đã dự liệu trước. Nói thật, lần đầu tiên ta thấy một màn bạo lực mỹ học đẹp đến vậy.”

“Nói thật, ta không muốn đối đầu với ngài, dù sao, ta chỉ là một kẻ nhỏ bé, nếu Tòa Thánh truy cứu thì ta không gánh nổi. Hay là thế này, chúng ta làm một giao dịch?”

“Ngài giao cha xứ Martin cho ta, ta sẽ để ngài rời đi, thế nào?”

“Nhưng ngài cũng đừng lo, ta không có ý định làm hại cha xứ Martin, còn về đám sát thủ vừa rồi không phải người của ta, điều này ta có thể thề trước Chúa.”

Nghe vậy, nét mặt Trương Huyền không thay đổi chút nào, ngược lại, hắn bắn mấy phát súng lên phá tan mấy camera phía trên.

Hắn không đàm phán với kẻ thù, đặc biệt là, đối phương lại là một tên xảo quyệt.

“Có vẻ như ngài chưa hiểu rõ tình hình.”

Đối với sự từ chối của Trương Huyền, giọng nói này không có vẻ gì là tức giận:

“Bí mật trên người cha xứ Martin rất quan trọng, nếu hắn đồng ý giao bí mật này cho chúng ta, ta có thể đảm bảo sự an toàn của hắn ở mức độ nhất định. Nhưng, chúng ta nghĩ vậy, người khác chưa chắc đã nghĩ vậy.”

“Nói thật với ngài, hiện tại trên chuyến tàu này có chúng ta là nơi an toàn nhất mà các ngài có thể tìm thấy.”

“Nhưng, sự an toàn này cũng có giới hạn thời gian, hai mươi sáu phút nữa, tàu sẽ đến ga Shinagawa, còn đến đó các ngài sẽ gặp gì... ta cũng không biết.”

Tàu tử thần...

Nghe lời này, Trương Huyền đã hiểu rõ tình cảnh hiện tại của mình.

Tiếp tục ở trên tàu, chỉ sẽ bị kẻ địch tràn ngập mà thôi. Với tình trạng cơ thể của Logan, không thể nào chịu nổi trận chiến dài lâu cường độ cao.

Không thể ở lại lâu.

Có lẽ vì không nhận được câu trả lời từ Trương Huyền, người nói cũng mất kiên nhẫn.

“Nếu Logan tiên sinh ngài kiên quyết... thì ta chỉ có thể nói xin lỗi.”

Lời vừa dứt.

Trong lối đi hai bên toa tàu vang lên tiếng bước chân.

Giây tiếp theo!

Biubiu!!!

Keng keng!!!

Phát hiện kẻ địch xuất hiện, Trương Huyền lập tức bắn hai phát súng.

Nhưng theo tiếng va chạm của đạn và kim loại vang lên.

Đồng tử của Trương Huyền co rút mạnh!

Trước mắt hắn, một tấm khiên kim loại lớn đang từ từ tiến về phía hắn!

Trên khiên, dấu vết hai viên đạn trắng của Trương Huyền rõ ràng!

Qua ô quan sát trên khiên, một tên nhóc đầu đỏ đang cười nham hiểm nhìn mình.

Phía sau hắn, là một hàng tay chân cầm đủ loại vũ khí.

“Chết tiệt?”

Trương Huyền ngạc nhiên, bọn chúng thậm chí mang cả khiên chống đạn?

Và, không chỉ một tấm!?

Ngoài hướng Trương Huyền đang nhìn, lối đi phía bên kia cũng có một tấm khiên chống đạn ở phía trước, phía sau là một hàng người.

Tình hình hiện tại, giống như hai bức tường đồng vách sắt không ngừng ép không gian sống của Trương Huyền, cố gắng ép hắn chết tại đây.

Tuy nhiên...

Dù phòng thủ có chắc chắn đến đâu, khi di chuyển cũng không thể không có điểm yếu!

Biubiu!!!

Trương Huyền bắn hai phát xuống dưới!

Trực tiếp bắn xuyên chân tên cầm khiên bên trái!

“A!!!”

Tiếng hét thảm thiết vang lên.

Khiên đổ!

Trực tiếp lộ ra đám người phía sau cho Trương Huyền bắn!

Biubiu...!!!

Tốc độ bắn của Trương Huyền cực nhanh, trong chớp mắt đã bắn chết ba tay súng mà hắn có thể thấy!

Thậm chí còn tiện tay giết thêm hai tên tay chân phía trước, dùng xác chúng cản trở bước tiến của đám người này!

Tuy nhiên, dù Trương Huyền nhanh đến đâu, tất cả những việc này đều cần thời gian.

Khi Trương Huyền tấn công phía trái.

Lối đi bên phải đã nhanh chóng tiếp cận Trương Huyền khoảng bốn năm mét!

Chương 533: Tiêu Đề 《Ẩn》

Khoảng cách này, chỉ vài bước là đến gần!

“Giết!!!”

Tiếng hô dữ tợn vang lên.

Hai bên khiên là hai tay kiếm nhanh nhẹn. Bọn chúng rất nhanh và rất linh hoạt.

Một tay chống đỡ, vượt qua hai ghề, lưỡi kiếm trong tay lao thẳng xuống Trương Huyền đang quay người!

Biu!

Trương Huyền nhanh chóng bắn một phát, giết tên tay kiếm bên phải!

Tránh né lưỡi kiếm bên trái, sau đó quét cao một cú đá, đập tên tay kiếm bên trái vào ghề bên cạnh!

Chưa kịp bắn thêm, một tấm khiên đã áp sát trước mặt Trương Huyền!

Bụp!!!

Trương Huyền đập mạnh vào mặt khiên, tuy hấn lùi lại hai bước nhưng cũng thành công làm ngã tên cầm khiên, thuận tiện dè lên một tay súng phía sau.

Biubiu...!!!

Lại là vài phát súng nhanh chóng!

Vừa giết được năm sáu người, một trận gió mạnh phía sau truyền đến!

Một tên tay chân cầm gậy bóng chày đã vượt qua xác chết, lao về phía Trương Huyền, gậy trong tay quét thẳng vào sau đầu Trương Huyền!

Trương Huyền cúi thấp người tránh đòn, lui lại đập vai vào khoảng trống trước ngực tên này, tay cầm súng uốn cong, đánh một cú khuỷu tay ra sau!

Bụp!

Đầu bị lực mạnh đập, tên tay chân lập tức choáng váng, loạng choạng lùi lại va vào cửa sổ tàu.

Thật tình cờ, vị trí của hắn lại đúng là nơi cha xứ Martin và cậu bé đang ẩn náu.

Khó khăn lắm hắn mới hồi phục lại, liếc mắt một cái đã nhìn thấy hai người trốn dưới ghế, liền đưa tay chuẩn bị kéo cha xứ Martin ra khỏi chỗ ẩn nấp!

Lúc này, mặc dù Trương Huyền đã toàn lực giết địch, nhưng đối mặt với nhiều kẻ thù cận chiến như vậy, hắn cũng khó tránh khỏi bị quá tải.

Nhanh chóng lùi lại.

Hắn nhảy lên một chiếc ghế, một chân đá ngã một tên địch đang tiến lại gần, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng kêu cứu của cha xứ Martin.

Biu biu crack!!!

Hai phát súng nhanh chóng, trực tiếp đóng đinh tên cầm gậy bóng chày vào cửa sổ.

Trên kính cũng xuất hiện hai lỗ đạn.

Nhưng.

Hai phát súng này bắn ra, băng đạn đầu tiên của Trương Huyền cũng đã hết.

Nhìn thấy khẩu súng của Trương Huyền không còn đạn, những tên côn đồ còn lại như được tiêm thêm năng lượng, đồng loạt xông lên muốn lấy mạng hắn!

Nhưng...

Hắn thuận tay ném khẩu súng Glock trong tay.

Ngay sau đó, Trương Huyền rút ra một khẩu súng dự phòng từ sau lưng!

Vì để tiện mang theo, khẩu súng này thậm chí không có bộ giảm thanh.

Pằng pằng!!!

Hai phát súng nổ, hạ gục hai tên địch lao tới từ bên trái.

Phía bên phải lại có kẻ lao đến trước mặt Trương Huyền, vung lưỡi dao về phía hắn!

Trương Huyền không thể tránh né, đành dùng tay trái che đầu, dồn lực vào chân, toàn thân mạnh mẽ lao tới, mang theo lực xung kích khủng khiếp, đâm thẳng vào tên cầm dao!

Bịch một tiếng!

Tên cầm dao bị cú đâm của Trương Huyền làm cho cả người bay lên không!

Nặng nề đập vào tên bị hắn bắn chết đóng đinh trên cửa sổ!

...

Lúc này, trong toa ăn của đoàn tàu.

Một ông lão mặc vest màu hồng, đeo kính, tóc bạc trắng, đang cầm tách cà phê nhấp từng ngụm nhỏ, nhìn ra phong cảnh yên bình ngoài cửa sổ, lặng lẽ chờ đợi gì đó.

Bỗng!!!

Tiếng kính vỡ vang lên!

Ngay sau đó, một tiếng hét thảm thiết vang lên từ xa đến gần!

Hai bóng đen lướt qua ngoài cửa sổ!

Một vết máu đỏ thẫm bắn thẳng lên cửa sổ cạnh ông lão!

Cảnh tượng này khiến mặt ông lão tối sầm lại.

Nhưng do tất cả các camera giám sát đã bị Trương Huyền phá hủy, hắn không thể biết được điều gì đang xảy ra trong toa số 11.

Vì vậy, hắn cầm bộ đàm lên, nhấn nút liên lạc: “Tiểu Mộc, tình hình hiện tại thế nào rồi?”

Nhưng đợi mãi một lúc lâu, bên kia không có phản hồi.

Đang lúc hắn nhú mào, cuối cùng tiếng của Tiểu Mộc cũng vang lên:

“Thưa ngài, đối phương rất mạnh, người của ngài không thể ngăn hắn lại.”

“Gì cơ?”

Ông lão lập tức giật mình.

Hơn hai mươi người, lại không làm gì được một người sao?!

Đúng lúc đó, bộ đàm lại vang lên tiếng nói:

“Thưa ngài, mặc dù thật có lỗi khi phải nói điều này, nhưng... ngài có lẽ nên chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.”

“Người nói gì?!” Sắc mặt ông lão thay đổi, nhấn nút liên lạc: “Tiểu Mộc, người mau trở lại cho ta, đây là mệnh lệnh!”

Nhưng, lúc này bộ đàm đã hoàn toàn im lặng.

Lúc này.

Trong toa số 11...

...

Gió mạnh từ cửa sổ bị vỡ ập vào toa, quét sạch mùi máu tanh.

Tuy nhiên, không khí lạnh lẽo không thể xua đi bầu không khí giết chóc.

Ngược lại, làm tăng thêm sự kinh hoàng cho chiến trường!

“Hộc... hộc...”

Xác chết la liệt khắp lối đi trong toa, máu chảy lênh láng, gần như không còn chỗ nào để đặt chân.

Ở trung tâm đồng xác chết, một bóng người đầm máu, một tay cầm khẩu súng đã hết đạn, tay kia ôm ngực thở hổn hển.

Trương Huyền với bộ râu quai nón ban đầu đã bạc, giờ bị máu nhuộm thành màu đỏ sẫm.

Cảm giác khó chịu ở ngực khiến Trương Huyền thở khó khăn.

Trước mặt hắn.

Hai tên cầm dao kinh hãi nhìn hắn, dù chúng còn cách hắn cả chục mét.

Nhưng chúng vẫn run rẩy lùi lại, như thể ngay giây sau, kẻ sát nhân trước mặt sẽ bắn nát đầu chúng!

“Đúng là một lũ vô dụng.”

Một giọng nói vang lên phía sau hai tên cầm dao.

Ngay giây sau!

Vút!!!

Một tia sáng lạnh lẽo kèm theo tiếng gió rít qua trước mắt hai người!

Chương 534: Tiêu Đề 《Ẩn》

Phụt!!!

Hai tên cầm dao trợn to mắt, ôm cổ họng phun máu, ngã xuống đất.

Soạt...!

Người đàn ông mặc áo khoác dài và đeo kính râm không thèm nhìn hai kẻ vô dụng, nhấc chân bước qua xác chúng, chậm rãi tra thanh kiếm dính máu vào vỏ.

“Ta tên là Chisanaki Isama.”

Chisanaki Isama dừng lại cách Trương Huyền mười mét.

Dù đôi giày đã thấm đẫm máu, hắn vẫn thản nhiên cất tiếng:

“Ngài Logan, sự dũng mãnh và ý chí của ngài thật đáng khâm phục, ngài là một binh sĩ thực sự.”

Trương Huyền nhìn kẻ cầm thanh kiếm, không nói gì, quét mắt nhìn cha xứ Martin và cậu bé vẫn an toàn dưới ghế.

“Từ trận chiến vừa rồi, ta đã hiểu được lòng ngài. Giết người, không phải mục đích cuối cùng của ngài. Trái tim ngài chắc chắn khao khát một trận chiến thực sự, một trận chiến mãnh liệt, chỉ tiếc là ngài đang bệnh...”

Chisanaki Isama nói, chậm rãi vào tư thế rút kiếm:

“Xin thứ lỗi, ta muốn mời ngài uống thêm hai viên thuốc nữa, ta sẽ rất vinh hạnh nếu có thể đấu với một binh sĩ như

ngài.”

Trương Huyền lạnh lùng nhìn người này.

Dù nhịp tim đập nhanh khiến hắn thấy khó chịu, nhưng chưa đến mức phát bệnh.

Uống thuốc?

Nói thật, Trương Huyền không tin kẻ này.

Hắn không nghi ngờ gì, nếu hắn lấy lọ thuốc ra, kẻ này sẽ lao đến chém hắn.

Mười mét...

Khi lao tới, chỉ mất vài bước.

Thời gian chỉ một hai giây.

Ngấn ngùi thế...

Liệu có kịp không?

Lúc đó, đầu tàu đã vào hầm!

Khi bóng tối ập đến!

Giống như một tín hiệu!

Cả hai đồng thời hành động!

Trương Huyền nhấn nút nhả băng đạn.

Cạch!!!

Ngay khi nhấn nút nhả băng, băng đạn trống rỗng rơi ra khỏi súng!

Tiếng kim loại ma sát với băng đạn phát ra âm thanh xào xạc.

Trong khi nhấn nút nhả băng, Trương Huyền đã rút băng đạn dự phòng từ túi quần!

Cùng lúc đó!

Vút!

Thanh kiếm lóe lên!

Chisanaki Isama lao tới như một mũi tên, thẳng về phía Trương Huyền!

Khoảng cách mười mét, chỉ trong nháy mắt!

Pằng!!!

Vút!!!

Tiếng súng nổ, ánh sáng trắng lóe lên!

Ngay giây sau.

Đèn cảm ứng trong hầm sáng lên, toa tàu lại sáng trở lại.

Có lẽ đã lâu không nghe thấy động tĩnh.

Cha xứ Martin cẩn thận thò đầu ra từ dưới ghế.

Chỉ thấy Trương Huyền tay phải cầm súng, tay trái ôm cổ, ngồi trên một chiếc ghế không xa.

Máu tươi rỉ ra từ kẽ ngón tay.

“Ôi Chúa ơi...”

Cha xứ Martin lồm cồm bò ra khỏi ghế.

Nhanh chóng tiến đến kiểm tra vết thương của Trương Huyền.

“Ta không sao...”

Trương Huyền buông tay trái, lộ ra cổ của mình.

Một vết cắt nhỏ chảy máu.

Tuy nhiên, quá trình này không nhanh, dù nhìn khá đáng sợ nhưng vết cắt rõ ràng không sâu, ít nhất không chạm vào mạch máu.

Thấy Trương Huyền không bị gì nghiêm trọng, cha xứ Martin thở phào.

Phịch.

Tiếng ngã vang lên không xa sau lưng cha xứ Martin.

Quay đầu lại, cha xứ nhìn thấy Chisanaki Isama với lỗ đạn ở giữa trán đã ngã xuống đất.

Trên mặt hắn vẫn còn vết dử tợn, tay phải vẫn nắm chặt thanh kiếm.

Soạt!

Trương Huyền xé một mảnh vải từ xác chết dưới đất, quấn quanh cổ mình để cầm máu, sau đó chống gối đứng lên.

“Logan...”

Cha xứ Martin thấy Trương Huyền đứng dậy, vẻ mặt phức tạp nói:

“Người bây giờ không thích hợp để tiếp tục chiến đấu.”

“Ta biết...”

Trương Huyền hít sâu mấy hơi, ánh mắt lại trở nên kiên định:

“Nhưng kẻ địch, sẽ không dừng lại chỉ vì ta muốn nghỉ ngơi.”

Nói xong, Trương Huyền quay người bước đi.

Hắn biết, kẻ vừa nói trên loa chắc chắn đang ở trên tàu.

Hắn phải tìm ra hắn, rồi... giết hắn.

...

Cùng lúc đó.

Tại nhà ga Shinagawa trên tuyến đường của đoàn tàu Trương Huyền đang đi.

Giống như ở ga Shin-Yokohama, tất cả thường dân tại ga Shinagawa đều đã được sơ tán.

Nhưng khác với ga Shin-Yokohama.

Trên sân ga, xác chết nằm ngổn ngang, những xác chết này mặc đồng phục đen che mặt, nhìn vào vũ khí họ sử dụng...

Giống như ninja trên TV.

Biu biu!!!

Hai tiếng súng giảm thanh vang lên.

Tên ninja cuối cùng bị tiêu diệt.

Một đội đặc nhiệm trang bị đầy đủ nhanh chóng tập hợp lại.

Đội này không đông, chỉ có sáu người, nhìn vào trang phục đồng bộ của họ, rõ ràng là cùng một tổ chức.

Tuy nhiên, họ không đeo bất kỳ phù hiệu nhận diện nào, có vẻ như không muốn ai biết danh tính của mình.

“Đây là đội Delta, gọi chỉ huy, hiện trường đã được dọn dẹp.”

Một binh sĩ râu ria tiến đến cạnh sân ga, nhìn về phía xa trên đường ray, nhấn nút liên lạc:

“Mục tiêu hiện tại đang ở đâu?”

Hai mươi phút sau.

Đoàn tàu cuối cùng cũng đến ga Shinagawa.

Trên sân ga, các thành viên đội Delta đã chia thành hai nhóm, nấp sau các chương ngại vật hai bên tàu.

Khi tàu từ từ dừng lại, cửa mở.

Đội trưởng đội Delta nhấn nút liên lạc:

“Tàu mục tiêu đã đến nơi, chỉ huy, ta cần biết vị trí của mục tiêu chính.”

“Delta, toàn bộ camera trên tàu đã bị phá hủy, chúng ta không thể quan sát tình hình, nhưng theo vị trí cuối cùng của camera, mục tiêu hiện đang ở nửa sau của đoàn tàu.”

“Nhận lệnh, chúng ta sẽ chuẩn bị tiến vào, đội máy bay không người lái tiếp tục quan sát bên ngoài, đội bắn tỉa và xe cứu hộ chuẩn bị sẵn sàng.”

Sau khi xác định kế hoạch.

Đội trưởng kêu gọi các thành viên, theo kế hoạch ban đầu, tiến hành hành động.

Chương 535: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vì đoàn tàu đang ở trạng thái tĩnh nên đội không vào toàn bộ.

Phía bên phải tàu đã có đội bắn tỉa ẩn nấp sẵn.

Phía trái gần sân ga là hướng cửa mở, do góc độ nên không thể quan sát toàn cảnh bên trong tàu từ xa.

Vì vậy đội sáu người, bốn người vào tàu kiểm tra, hai người còn lại di chuyển bên ngoài tàu.

Lúc này, bên trong đoàn tàu hơi tối, đèn không tự động bật lên.

Nhiều cửa sổ bị kéo rèm, dù có một số không kéo nhưng ánh sáng bên ngoài lọt vào không đủ để soi rõ bên trong toa.

“Di chuyển!”

Với sự dẫn đầu của lính tiên phong cầm khiên, bốn người nhanh chóng tiến vào kiểm tra các toa phía sau.

Hai người phụ trách kiểm tra bên ngoài cũng di chuyển theo, cảnh giác với những cửa mở.

Vừa ngăn người bên trong chạy ra.

Vừa kiểm tra các góc khuất mà đội bên trong không nhìn thấy.

“Chết tiệt...!”

Khi đội đến trước toa số 11.

Nhìn cảnh tượng xác chết la liệt, máu me khắp nơi.

Dù đã quen thuộc với các chiến trường và cảnh tượng máu me, đội Delta vẫn phải hít một hơi lạnh.

Đây đâu phải toa tàu? Nếu thay xác chết dưới đất, họ thậm chí nghĩ đây là lò mổ di động.

Bịch.

Giày tác chiến bước vào toa, giẫm lên sàn đầy máu, bước chân của lính tiên phong rõ ràng chậm lại.

Một phần vì kinh ngạc trước cảnh tượng này, phần khác vì không biết đặt chân vào đâu.

Xác chết khắp nơi chiếm hết lối đi, hấn phải phân tâm để đảm bảo bước chân không giẫm lên bụng ai đó.

Thấy cửa sổ bị vỡ, những mảnh kính vỡ còn lại, một tấm rèm bị gió thổi bay.

Đội trưởng nhân nút liên lạc: “Cửa sổ thứ 6 bên phải toa số 11 bị vỡ, đội bắn tỉa, các người có thấy không?”

Cách đoàn tàu khoảng trăm mét bên phải.

Một tay súng bắn tỉa và người quan sát đang nằm sấp.

Người quan sát cầm ống nhòm, nhấn nút liên lạc đáp lại:

“Nhìn thấy rồi, nhưng chúng ta vừa rồi không phát hiện ai trốn ra từ cửa sổ đó, mục tiêu hiện tại hấn là vẫn ở trong xe.”

“Đã rõ.”

Đội nhỏ tiếp tục tiến lên, khó khăn lắm mới qua được toa số mười một, mấy toa còn lại cuối cùng cũng dễ đi hơn.

Không có thi thể và vết máu đầy đất, cũng không có lỗ đạn và vũ khí khắp nơi, nhìn qua cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tuy nhiên, họ vẫn nhanh chóng phát hiện một số dấu vết còn sót lại trên mặt đất mà chưa kịp xử lý.

“Có dấu chân máu, hai lớn một nhỏ, chỉ có hướng về phía trước, không có ngược lại... Mục tiêu chắc hẳn ở phía trước, phía trước đó là... toa ăn?”

Nghe thấy câu này, tất cả thành viên trong đội đều đã nâng cao cảnh giác tối đa.

Hiện trường kinh hoàng ở toa số mười một vừa rồi đã khiến họ nhận thức sâu sắc rằng nhiệm vụ lần này có lẽ không đơn giản như họ nghĩ ban đầu...

Tuy nhiên.

Khi nhóm hai người bên ngoài áp sát thân xe, nòng súng chĩa thẳng vào cửa sổ phía trước, nhóm bốn người bên trong tiến đến gần cửa toa ăn đóng kín, bày trận hình đột kích, chuẩn bị vào cửa!

Pằng!!!

Một tiếng súng vang lên trong toa ăn!

Có động tĩnh!

Nhận thức được tình hình này, đội trưởng lập tức ra hiệu cho đội tạm dừng việc vào.

Sau một lúc ngắn suy nghĩ, đội trưởng ra hiệu lần nữa.

Hai người trong nhóm bốn người rời khỏi toa từ cửa gần nhất.

Lúc này, bên trong chỉ còn hai người, bên ngoài bốn người.

Tuy nhiên, lính tiên phong cầm khiên chống đạn và một tay súng vẫn còn ở bên trong toa.

Một lính Delta cẩn thận đi đến bên ngoài cửa sổ toa ăn gần nhất.

Bởi vì lúc này tất cả các cửa sổ của toa ăn đều đã được kéo rèm và do tính chất xuyên sáng của rèm.

Người lính Delta này không đứng ngay trước cửa sổ, mà dựa lưng vào thân xe bên cạnh cửa sổ.

Đặt nhẹ khẩu súng trường tấn công trong tay xuống eo, rút ra một quả bom dính nhựa, thiết lập xong, dán vào trung tâm cửa sổ, sau đó nhanh chóng rút về bên cạnh đồng đội.

Khi việc chuẩn bị phá cửa sổ hoàn tất.

Hai lính Delta bên cạnh cửa toa ăn cũng đã sẵn sàng mở cửa.

3, 2, 1... 0!

Đếm ngược kết thúc!

Bùm!!!

Tiếng nổ vang lên, cửa sổ bị phá tan tành!

Gần như cùng lúc cửa sổ bị nổ tung.

Hai lính Delta còn lại bên trong cũng nhanh chóng mở cửa toa ăn, lính tiên phong cầm khiên xông vào!

Nhóm bên ngoài cũng không chậm trễ.

Một thành viên nhanh chóng bắn súng qua cửa sổ bị nổ, quan sát toàn bộ, bổ sung góc nhìn cho lính tiên phong bên trong toa!

Ba thành viên khác tranh thủ cơ hội này, nhanh chóng lao đến cửa sau của toa ăn, hai người vào bên trong từ phía sau để tấn công.

Người cuối cùng thì bắn súng từ cửa, cảnh giác với các cửa bên ngoài của những toa còn lại.

Họ hành động rất nhanh, cách bố trí chiến thuật cũng vượt trội hơn nhiều so với những đối thủ hạng hai.

Tấn công từ ba phía đủ để dẹp yên hầu hết các mối đe dọa có thể tồn tại bên trong toa ăn.

Trước khi vào trong toa ăn, đội trưởng đội Delta này đã nghĩ đến nhiều khả năng.

Có thể bên trong ẩn giấu nhiều tay súng, cũng có thể có người bắt giữ con tin, hoặc có thể ngay khi họ phá cửa sổ, sẽ bị tấn công dữ dội...

Nhưng, anh không ngờ...

“An toàn.”

“An toàn!”

“Bên trong toa ăn mọi thứ đều an toàn...”

Trong toa ăn, một chiếc ghế đặt ở giữa lối đi.

Một lão già mặc vest đỏ thẫm, cúi đầu ngồi trên ghế.

Chương 536: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tay hắn vẫn cầm một khẩu súng lục còn ấm.

Nhìn vào cái lỗ máu ở thái dương của hắn...

Có vẻ là tự sát.

Một lính Delta lấy khẩu súng lục trong tay lão già, chụp một bức ảnh chính diện của hắn, tải lên thiết bị đầu cuối chiến thuật.

Đội trưởng đứng bên cạnh nhú mào, ánh mắt quét qua khắp nơi trong toa ăn, cố gắng tìm kiếm thông tin hữu ích.

Nhưng...

Đừng nói là thông tin hữu ích, ngay cả dấu chân máu cũng không còn thấy như ở các toa trước.

Giống như...

Mục tiêu biến mất trong không khí vậy.

“Kết quả so sánh đã có, người này là đầu lĩnh của một băng đảng xã hội đen địa phương ở Nhật Bản, lần này cũng đến vì mục tiêu, trước đó ở toa số mười một, một phần thi thể trên sàn cũng là người của hắn.”

Thông tin từ sở chỉ huy truyền đến trong tai nghe.

Đội trưởng gật nhẹ đầu:

“Ở đây không phát hiện tung tích mục tiêu... có thể ở những toa sau, ta sẽ tiếp tục hành động.”

Hiện tại, chỉ còn ba toa nữa.

Quầy bar trên tàu, bếp trên tàu...

May mà trước khi hành động, họ đã nhớ kỹ cấu trúc bên trong của từng toa.

Chỉ cần làm theo kế hoạch là được.

Nói rồi, đội trưởng ra hiệu cho các thành viên, chuẩn bị tiếp tục tiến lên.

Nhưng.

Đúng lúc này.

Pằng, pằng, pằng!!!

Ba tiếng súng liên tiếp vang lên bên ngoài toa!

Mọi người lập tức cúi người núp sau chỗ ẩn nấp gần nhất và nhanh chóng xác định vị trí tiếng súng phát ra là từ bên ngoài toa bên phải, và họ không phải là người bị tấn công.

“Nhóm bắn tỉa! Chuyện gì xảy ra vậy!?”

Đội trưởng ngay lập tức nhấn nút liên lạc hỏi nhóm bắn tỉa phụ trách hướng đó.

Nhưng đợi một lúc, không có phản hồi nào trong tai nghe.

Tình hình không ổn!

Nhận ra có vẻ như tình huống đã vượt ngoài tầm kiểm soát, đội trưởng lập tức gọi nhóm máy bay không người lái để quan sát vị trí của nhóm bắn tỉa và bắt đầu gọi đội phụ trách yểm trợ rút lui tiến vào.

Chỉ nửa phút trước!

“Thỏ con, trốn ở đâu rồi...”

Nằm ở một điểm phòng thủ tạm thời, tay súng bắn tỉa thân hình ẩn trong bóng tối liên tục di chuyển nòng súng, mắt nhìn qua ống ngắm, quét qua ba toa phía sau.

Khác với toa ăn, rèm cửa sổ của ba toa còn lại cơ bản đều không kéo.

Từ góc hiện tại, nhóm bắn tỉa có thể nhìn rõ một phần tình hình bên trong toa qua cửa sổ.

“Ta dám chắc, mục tiêu hiện tại chắc chắn ở toa cuối cùng.”

Người quan sát bên cạnh nói: “Họ giờ đã hết đường chạy rồi.”

“Có lẽ vậy.”

Tay súng bắn tỉa cười:

“Tuy nhiên, người phụ trách hộ tống là Logan, cũng là Kỳ Sĩ Thánh Điện như ta, ta không nghĩ hắn sẽ co rúm trong góc cuối toa chờ chết, điều đó không phù hợp với phong cách của hắn, cũng không phù hợp với niềm tin của hắn.”

“Nhưng hắn có bệnh mà?”

Người quan sát nói: “Biết đâu hắn đã phát bệnh rồi ngã xuống?”

“Ừ, có thể...”

Trong lúc hai người nói chuyện.

Không ngờ, tử thần đã âm thầm đến gần!

Cửa sau toa cuối cùng đột ngột mở, một bóng đen lao ra với tốc độ cực nhanh!

Khoảng cách hơn trăm mét chỉ trong chốc lát đã rút ngắn gần hai mươi mét!

“Có người! Hướng mười một giờ!”

Người quan sát phát hiện đầu tiên, lập tức hét lớn!

Tay súng bắn tia phản ứng rất nhanh, ngay lập tức chuyển góc bắn.

Tuy nhiên, tốc độ của hắn chưa đủ nhanh!

Chỉ nghe vài tiếng súng nổ!

Pằng pằng pằng!

Cả hai bị bắn chết ngay tại chỗ!

Và bóng đen kia bước chân không ngừng, vẫn nhanh chóng tiến gần đến vị trí của họ.

“Phát hiện kẻ địch không rõ, nghi ngờ là Logan, nhóm bắn tia bị hắn giết, hình ảnh từ máy bay không người lái đã đồng bộ!”

Một chiếc máy bay không người lái nhanh chóng tiếp cận bóng đen đang chạy.

Đúng vậy, người đó chính là Trương Huyền mà đội Delta tìm mãi không thấy!

Đúng như bọn họ dự đoán, Trương Huyền thực sự đã trốn trong toa xe phía sau.

Hắn chạy như điên vào trận địa phòng thủ tạm thời của nhóm bắn tia.

Một phát súng tiện tay kết liễu người quan sát đã trúng đạn nhưng chưa chết hẳn.

Trương Huyền liếc nhìn chiếc máy bay không người lái trên trời, rồi nhanh chóng nhặt vũ khí của tay bắn tia dưới đất.

Đó là một khẩu súng bắn tia chính xác mk11-0.

Toàn thân súng màu đen, ngoài ống giảm thanh, giá đỡ và kính ngắm tiêu chuẩn, không gắn thêm phụ kiện nào khác.

Vừa cầm khẩu súng, Trương Huyền chỉ kiểm tra qua một chút, rồi quỳ một gối, nâng súng, nhắm vào chiếc máy bay không người lái trên cao!

Bóp cò!

Pằng!!!

Tiếng súng vang lên, ống giảm thanh cũng không thể che giấu!

Chỉ trong chớp mắt, chiếc máy bay không người lái, nhận ra ý định của Trương Huyền và cố gắng né tránh, lập tức nổ tung, thân máy bay xoáy tròn rơi xuống đất.

Tạch tach tach...!!!

Lúc này, đội Delta trên tàu cũng đã biết vị trí và tình hình của Trương Huyền.

Họ đập vỡ kính toa xe, nổ súng điên cuồng về phía Trương Huyền!

Phải nói rằng, vị trí mà hai gã dưới đất chọn thật tốt.

Một số đồ lật vật xếp xung quanh tạo thành một tấm chắn khá lớn.

Dù tấm chắn không thể chặn đạn, nhưng cũng có thể gây rối loạn tầm nhìn của địch.

Trừ phi đối thủ là tay bắn tỉa hàng đầu như Trương Huyền, nếu không thì khó mà tìm ra vị trí của người nấp sau tấm chắn trong chớp mắt.

Chương 537: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ngoài lợi thế tấn công và phòng thủ hiệu quả, phía sau tấm chắn chính là tường rào của ga Shinagawa.

Leo qua... không khó lắm.

Tiến có thể tấn công, lùi có thể phòng thủ, nếu không được thì có thể chạy.

Không tận dụng tốt thì thật là tội lỗi.

Và Trương Huyền, chính là đang nghĩ như vậy.

Hắn phớt lờ tiếng đạn va vào xung quanh.

Nhanh chóng nằm xuống đất.

Giương súng, nhắm vào toa tàu cách đó trăm mét!

Pằng!!!

Một viên đạn vàng rực rời khỏi nòng!

Thân tàu nhìn có vẻ khá chắc chắn nhưng không chịu nổi nửa giây, lập tức bị bắn xuyên qua!

Người lính Delta đang canh giới tại vị trí cửa sổ sau vụ nổ, giờ đang quỳ dùng bệ cửa làm lá chắn, đầu lập tức nổ tung!

“Logan đã lấy súng của tay bắn tỉa của chúng ta!”

Không biết ai đó đột nhiên hét lên.

Những thành viên Delta còn lại, bao gồm cả đội trưởng, ngay lập tức ngừng tấn công, nấp sau tấm chắn.

Tuy nhiên, họ cũng không ngóc ngách đứng yên.

Họ nhanh chóng phân tán, chuyển vị trí.

Nhưng, có một vấn đề.

Logan ở đây... vậy Martin đâu?

Pằng pằng pằng... tạch tạch tạch...!

Tiếng súng liên tục vang lên ở không xa.

Trong khi Trương Huyền đang giao chiến với đội Delta.

Tại cửa toa cuối cùng.

“Con, nghe này, lát nữa ta sẽ cống con chạy ra ngoài, nếu ta ngã xuống, đừng lo cho ta, cứ chạy thẳng tới cửa ra, đừng dừng lại, hiểu không?”

Cha xứ Martin cúi xuống trước mặt cậu bé, dặn dò liên tục.

Cậu bé nhìn Cha xứ Martin, ngoan ngoãn gật đầu.

Lúc này, cậu bé dường như đã có chút dáng vẻ của một đứa trẻ bình thường, dù vẫn còn chút ngơ ngác, nhưng giờ cậu bé cũng nhận ra rằng, người đàn ông già trước mặt thực lòng muốn tốt cho mình.

“Được rồi...”

Cha xứ Martin đứng lên, cởi áo chùng thả xuống, nhìn cánh cửa nhỏ cách đây hơn hai trăm mét, không khỏi nuốt nước bọt.

“Chỉ cần chạy, chỉ cần chạy qua đó là được...”

Cha xứ Martin vẫn nhớ lời dặn của Trương Huyền trước đó.

Một khi ra khỏi toa tàu, bước chân tuyệt đối không được dừng lại, dừng lại là chết!

“Được rồi con, ta sẽ bắt đầu đếm ngược...”

Nói rồi, Cha xứ Martin cẩn thận đặt cậu bé lên vai.

Cha xứ Martin đã gần bảy mươi tuổi, dù cơ thể còn khỏe, nhưng công một đứa trẻ nặng mấy chục ký chạy hai trăm mét...

Nói thật, ông cũng không chắc mình có thể làm được.

Nhưng...

Cũng không thể để đứa trẻ này ở lại đây.

Những kẻ sát thủ đó không có tình người, nếu đứa trẻ này bị phát hiện, có lẽ sẽ không giữ được mạng sống.

Ông không thể ngăn cản Trương Huyền giết những người đó, nhưng ít nhất...

‘Chúa ơi, xin hãy để con cứu đứa trẻ này...’

3, 2, 1...

Khi đếm ngược trong lòng kết thúc, đôi mắt Cha xứ Martin trở nên kiên định.

0!

Gần như ngay lập tức!

Cha xứ Martin bật dậy, lấy hết sức lực, chạy ra khỏi toa tàu!

Có lẽ trong vô hình, Chúa thực sự đang dõi theo vị mục tử này.

Lúc này, đội Delta đã bị Trương Huyền dùng một khẩu súng bắn tỉa chính xác hoàn toàn áp đảo!

Một tay bắn tỉa hàng đầu, dù chỉ một mình.

Cũng giống như tử thần bay lượn trên đầu đội Delta, sẵn sàng vung lưỡi hái cướp đi mạng sống!

Đội Delta tập trung toàn bộ tâm trí để đối phó với Trương Huyền.

Giờ đây không thể phân tâm tìm hiểu động tĩnh của Cha xứ Martin.

Và có lẽ cũng đã nhận ra hành động của Cha xứ Martin, Trương Huyền càng bắn dữ dội hơn!

Nếu ban đầu cả hai bên chỉ đối đầu, tìm cơ hội bắn phát chết người.

Giờ đây, Trương Huyền như phát cuồng, dù không thấy vị trí địch, chỉ cần có chút động tĩnh, hắn sẽ bắn ngay lập tức!

Pằng pằng pằng...!!!

Từng viên đạn dễ dàng xuyên qua thân tàu mỏng manh như tờ giấy!

Bên trong toa tàu, mảnh vỡ bay tán loạn, khói bụi mù mịt!

Các thành viên đội Delta đều bị những phát bắn liên tục áp đảo, không thể ngẩng đầu lên.

Tuy nhiên...

Không phải tất cả đều ở trong toa tàu.

Trước đó, người lính Delta canh giới ở cửa sau toa ăn uống, không bị ảnh hưởng nhiều.

Định chuyển vị trí, tìm cơ hội phản công, hắn bất ngờ thấy Cha xứ Martin đang chạy như bay!

Nhưng, lúc đầu hắn không nhận ra Cha xứ Martin.

Thông tin rõ ràng nói rằng, Cha xứ Martin mặc bộ áo chùng, đó là dấu hiệu nhận dạng rõ ràng.

Nhưng giờ Cha xứ Martin đã cởi áo ngoài, chỉ còn lại áo sơ mi trắng và quần tây đen.

Tuy nhiên...

Khi Cha xứ Martin chạy được nửa đường, ánh đèn trên trần nhà ga chiếu vào ngực ông.

Một tia phản quang màu xanh lam sáng lấp lánh, khiến người lính Delta nhận ra ngay lập tức!

“Đó là...”

Thấy dây chuyền đá quý màu xanh lam trên ngực Cha xứ Martin, người lính Delta nhận ra ngay, thấy Cha xứ Martin sắp chạy thoát, hấn lập tức hét lớn:

“Mục tiêu ở đây!”

Tiếng hô lớn khiến tất cả đồng đội trong toa tàu giật mình.

Nhưng cùng lúc đó, lời nói của hấn cũng tiết lộ vị trí của mình!

Pằng!!!

Một viên đạn từ phía bên kia toa tàu bắn tới!

Viên đạn xuyên qua các lớp chắn, pằng một tiếng, ngực người lính Delta lập tức xuất hiện một lỗ lớn!

Tuy nhiên, cái chết của hấn không còn quan trọng nữa.

“Đừng lo Logan nữa, bắt người quan trọng!”

Đội trưởng ngay lập tức muốn rời toa tàu để bắt Cha xứ Martin, nhưng Trương Huyền bắn quá chặt.

Chương 538: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhanh chóng thay băng đạn đầy mới, lại tiếp tục nã đạn vào toa tàu.

Không tìm được cơ hội, đội trưởng lập tức bấm liên lạc:

“Đây là Delta, gọi tổng chỉ huy, mục tiêu đã được phát hiện, nhưng đang chạy thoát, chúng ta bị Logan cản lại, mất hai người, không thể truy đuổi, yêu cầu đội hỗ trợ rút lui vào bắt người!”

“Tổng chỉ huy nhận được, đội hỗ trợ đang trên đường.”

Nghe câu này, đội trưởng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Logan cản họ ở đây, nhưng họ cũng đang cản Logan ở đây.

Giờ đây Cha xứ Martin không còn sự bảo vệ của Logan, tự mình... không thể nào thoát được.

Nghĩ vậy, đội trưởng không vội phản công, cứ ẩn nấp, thỉnh thoảng bắn vài phát, tạo áp lực cho Logan.

Khi đội hỗ trợ rút lui bắt được người, nhiệm vụ lần này coi như hoàn thành.

Dù sao, nhiệm vụ không yêu cầu họ phải liều mạng với Logan mà?

Nhưng...

Hử?

Sao ngừng bắn rồi?

Hết đạn à?

Khi đội trưởng còn mơ mộng, tiếng súng bên kia đã ngừng vài giây rồi.

Nhìn ba đồng đội còn lại.

Họ đều là những thợ săn giàu kinh nghiệm, nhanh chóng nhận ra, đối phương có lẽ chuẩn bị hành động tiếp theo.

Ngay lập tức, mọi người đều cảnh giác, giương súng, nhắm vào các hướng, đề phòng đột tấn công tiếp theo.

Sự im lặng sau trận bắn dữ dội thật ngọt ngào.

Mọi âm thanh như phát ra tiếng ù ù, rõ ràng không nghe thấy gì, nhưng lại tạo cảm giác ồn ào không chịu nổi.

Vỗ cánh...

Tiếng vỗ cánh từ trên cao, một con quạ toàn thân đen nhánh nhưng phản chiếu ánh sáng xanh lam nhạt, đáp xuống tường rào không xa.

“Cạc cạc~”

Tiếng quạ không quá khó nghe, nhưng khi nó cất tiếng kêu.

Như một điềm báo xuất hiện!

Pằng!!!

Một tiếng súng vang lên!

Một thành viên dựa vào cửa sau toa tàu không chú ý khe hở dưới cửa, để lộ vị trí, lập tức bị bắn chết!

Nhưng, không ai có thời gian thương tiếc.

Phát súng này như tín hiệu, ba người còn lại đứng bật dậy, giương súng nhắm ra ngoài theo hướng tiếng súng!

Tạch tach tach...!!!

Tiếng súng vang lên!

Con quạ bị giật mình, vỗ cánh bay lên cao!

Pằng pằng pằng!!!

Ba tiếng súng, ba phát nhanh!

Ba người đứng dậy định phản công, như bị điếm danh, ai bị gọi tên đều ngã xuống.

Mỗi người một viên, đều bị bắn vào đầu!

“Hà... hà...”

Hạ súng xuống, Trương Huyền thở đều, vai hơi rung theo nhịp thở.

Bước lên hai bước, pằng một tiếng, một báng súng đập vỡ tấm kính còn lại ít ỏi, Trương Huyền lộn vào bên trong toa tàu.

Lúc này, bên trong toa tàu, đã là một mớ hỗn độn.

Mảnh kính và mảnh tàu văng khắp nơi, ánh sáng từ bên ngoài chiếu qua các lỗ đạn tròn nhỏ.

Tạo thành những cột sáng nhỏ.

Kẹt.

Nhặt một khẩu súng trường tấn công SCAR rơi dưới đất, kiểm tra tình trạng vũ khí.

Trương Huyền chuẩn bị tiếp tục gom thiết bị, phòng khi cần thiết.

Nhưng, khi anh đang bận rộn, đột nhiên nghe thấy tiếng động nhỏ.

Nghe theo âm thanh nhìn lại.

Là một trong những kẻ vừa bị bắn vào đầu.

Đừng hiểu lầm, hắn đã chết.

Âm thanh phát ra từ tai nghe chiến thuật của hắn.

Trương Huyền bước tới, nhặt tai nghe lên, đặt vào tai nghe thử.

Bên kia nói tiếng Anh, anh có thể hiểu.

“...mục tiêu đã bị đội hỗ trợ rút lui bắt được, đã cử hai người áp giải lên xe, các binh sĩ còn lại đang tiến về vị trí của các người...”

Martin bị bắt rồi!?

Trương Huyền giật mình.

“Delta? Tình hình của các người thế nào?... Delta? Nghe thấy ta nói không?”

Có lẽ vì lâu không nhận được phản hồi, bên kia bắt đầu nghi ngờ, hỏi dồn.

Đợi một lúc vẫn không thấy phản hồi, tai nghe phát ra tiếng hỏi dò:

“Logan?”

Nghe vậy, Trương Huyền tháo bộ đàm trên ngực xác chết dưới đất, nhấn nút liên lạc:

“Mày là ai?”

Bên kia im lặng một lúc.

Rõ ràng, thực tế toàn bộ đội Delta bị tiêu diệt khiến họ khó mà chấp nhận.

Tuy nhiên, sự im lặng không kéo dài, nhanh chóng, giọng nói lại vang lên:

“Logan, mày đã lựa chọn sai lầm.”

Trương Huyền nghe vậy, hứng thú: “Ồ? Sai lầm gì?”

Nhưng lần này, đối phương không trả lời câu hỏi của Trương Huyền: “Chạy đi, Logan, khi mày còn thời gian...”

Nói xong, liên lạc bị ngắt.

Chạy sao...?

Trương Huyền ném bộ đàm xuống, nhanh chóng thu gom vũ khí trang bị cần thiết.

Bước ra khỏi toa tàu, chạy về phía cửa ra!

Nhìn cửa ra ở xa, Trương Huyền đầy sát khí trong mắt.

Phải chạy rồi... nhưng tao nói là bọn mày.

.....

“Xi... tiểu tử đó cắn thật là đau... Lên xe, chúng ta đi trước!”

Cha xứ Martin, toàn thân bị bọc trong một chiếc vải đen, trông có vẻ như đã ngắt xiu, bị thô bạo ném lên ghế sau của một chiếc SUV.

Một gã đàn ông thô kệch lắc lắc cánh tay của mình, nhìn vào dấu răng gần như đổ máu trên bàn tay phải của hắn, rồi tiện tay đóng cửa xe, leo lên ghế phụ.

Người lái xe, một gã cao gầy, nhìn vào gương chiếu hậu, thấy dường như vẫn còn người chưa quay lại, liền nghi hoặc hỏi:

“Lucius đâu rồi?”

“Không biết, ta và hắn không đi cùng một đường, nhưng hắn vừa nói chúng ta cứ đi trước.”

“Nhưng mà...”

Chưa nói hết câu, gã thô kệch đã cắt ngang, vẻ mặt có chút nghiêm trọng:

“Ta biết người muốn nói gì, nhưng tổng chỉ huy vừa thông báo cho ta, đội Delta đã bị Logan tiêu diệt hoàn toàn. Chúng ta

không phải là lực lượng chiến đấu chủ chốt, vũ khí trang bị và khả năng chiến đấu đều kém xa Lucius, ở lại chỉ thêm phiền.”

Chương 539: Tiêu Đề

《Ẩn》

“Được rồi...” Gã cao gầy gật đầu, cũng hiểu rằng bây giờ không phải lúc để bàn cãi, liền khởi động xe:

“Bây giờ chúng ta đi thẳng đến nhà thờ à?”

“Đúng, thẳng đến nhà thờ.”

Nhưng, hai người không biết rằng.

Cha xứ Martin lúc này đã tỉnh lại và nghe được cuộc đối thoại của họ.

‘Lucius?’

Cha xứ Martin trong lòng kinh ngạc.

Ông đã lường trước được những gì xảy ra hôm nay, và ông cũng đoán ra được thân phận của những kẻ bắt cóc ông.

Nhưng khi nghe đến cái tên ‘Lucius’, ông không khỏi kinh hãi.

Bởi vì cái tên này thường đi kèm với nhiều danh xưng.

Lucius, Đao Phủ, Bất Khuất, Thanh Gươm của Chúa, và...
Kỵ Sĩ Thánh Điện Huyền Thoại!

‘Nếu thật sự là Lucius mà ta biết... Logan... đừng tìm ta nữa...’

Cha xứ Martin nắm chặt chiếc Thập Tự Giá bằng ngọc bích trong tay, thầm cầu nguyện.

Toàn bộ ga tàu Shinagawa đã bị dọn sạch.

Trương Huyền chạy nhanh ra khỏi ga tàu, không gặp phải bất kỳ kẻ tấn công nào, thậm chí không thấy cả một nhân viên.

Khi Trương Huyền chuẩn bị chạy ra khỏi nhà ga để tìm dấu vết của Cha xứ Martin.

Hắn lại thấy một cảnh tượng bất ngờ ở góc quẹo.

Chỉ thấy cậu bé vừa được Cha xứ Martin bảo vệ.

Giờ đang nằm bất tỉnh bên cạnh một thùng rác, sống chết không rõ.

“Hả?”

Trương Huyền bước nhanh tới, tiện tay đeo súng trường ra sau lưng, quỳ một gối xuống đất, kiểm tra tình trạng của cậu bé.

Đầu bị va đập, rơi vào trạng thái hôn mê, nhìn vào vết thương trên người cậu bé, có lẽ trước khi ngất đi, cậu bé đã bị đánh một trận.

“...”

Trương Huyền đưa tay lay nhẹ cậu bé, cố gắng gọi cậu tỉnh dậy.

Nhưng ngay lúc đó.

“Thả cậu bé đó ra!”

Một giọng nói mạnh mẽ, như tiếng chuông đồng vang lên trong đại sảnh trống trải!

Trương Huyền lập tức theo phản xạ đưa tay tới bao súng ở thắt lưng!

Pằng!!!

Một viên đạn sượt qua bao súng của Trương Huyền, bắn vào mặt đất bên cạnh.

Nhanh quá...

Đây là ai?

Tại sao ta không cảm nhận được hắn đến gần?

Trương Huyền trong mắt lộ vẻ nghiêm trọng.

“Đứng dậy, để ta thấy tay ngươi, và bước ra xa khỏi cậu bé.”

Giọng nói lại vang lên.

Trương Huyền mở hai tay, chậm rãi đứng lên, quay người lại.

Cách mình hơn hai mươi mét, đứng đó một gã đàn ông cao lớn, mặc quần âu áo sơ mi trắng và một chiếc áo vest chiến thuật.

Gã này hai tay cầm một khẩu súng lục màu bạc, khi thấy mặt Trương Huyền, rõ ràng hắn ngạc nhiên:

“Logan?”

“Logan?”

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Trương Huyền, trong mắt Lucius hiện lên sự kinh ngạc và nghi hoặc.

Nhưng nòng súng lục trong tay hắn, từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi ngực Trương Huyền.

Còn Trương Huyền, lúc này cũng đang đánh giá gã đàn ông cắt tóc ngắn trước mặt.

Logan vốn đã thuộc dạng cường tráng, nhưng đứng trước người này vẫn cảm thấy nhỏ bé.

Gã cao gần hai mét, nặng hơn hai trăm cân, cánh tay hấn cơ bắp đến mức gần như làm bung cả tay áo sơ mi.

Khẩu súng lục bạc lớn trong tay hấn, trông như một khẩu súng nước nhỏ bé trong bàn tay to lớn đó.

Thông thường, những binh sĩ chuyên nghiệp không luyện cơ bắp quá lớn.

Bởi vì cơ bắp quá cường tráng không chỉ không phù hợp cho chiến đấu trong không gian hẹp, mà còn khó sử dụng một số trang bị vũ khí linh hoạt.

Nhưng người này...

Nhìn Lucius, Trương Huyền có thể cảm nhận rõ ràng toàn thân người này tỏa ra một luồng khí nguy hiểm cực độ.

Luồng khí này khiến Trương Huyền không thể không cân trọng.

Người có thể tạo ra áp lực lớn như vậy trong cuộc đối đầu một chọi một...

Trong tất cả các đối thủ, dường như chỉ có U Lang.

“Ngươi là người hộ tống tội nhân đó à? Logan.”

Lucius không biết suy nghĩ trong lòng Trương Huyền, giọng trầm nhưng lớn, nghiêm nghị như một bậc tiền bối:

“Tổng chỉ huy nói ngươi đã ám sát đội Delta... Tại sao ngươi lại làm vậy? Bọn họ và ta đều là Kỵ Sĩ Thánh Điện, ngươi đối xử với đồng đội của mình như thế sao!?”

Gì chứ?

Đội Delta?

Những kẻ ta vừa giết?

Kỵ Sĩ Thánh Điện?

Chỉ có mấy tên đó?

Trương Huyền không vui vẻ gì:

“Ý người là các người muốn giết ta, ta không được phản kháng à?”

Câu nói này làm Lucius á khẩu không trả lời được, hắn trâm mặc một lúc, rồi rút một cặp còng tay, ném trước mặt Trương Huyền:

“Dù sao đi nữa, đội Delta bị người tiêu diệt là sự thật, và tội nhân Martin cũng đã bị bắt, người phải theo ta trở về Thánh Điện, chấp nhận sự xét xử.”

Cúi đầu nhìn chiếc còng tay trước mặt, Trương Huyền không động đậy.

“Người vẫn còn hy vọng à?”

Ngón tay của Lucius đặt trên cò súng khê siết, mắt lộ ra tia lạnh lùng:

“Dù chúng ta từng là bạn, nhưng... tình cảm không thể đặt trên trách nhiệm.”

Trương Huyền khê gật đầu, vô tình hay cố ý, hơi động đậy chân trái, đồng thời nói khê: “Trước khi người thực hiện trách nhiệm... ta có một câu hỏi.”

“Câu hỏi gì?”

“Người tên là gì?”

“Cái gì?” Lucius cảm thấy buồn cười.

Người suy nghĩ hồi lâu, chỉ để hỏi một câu như vậy?

“Không trả lời à?”

“...Lucius.”

“Cảm ơn người, Lucius.”

Lời vừa dứt, Trương Huyền đột nhiên động!

Suốt!!!

Nghiêng người!

Rút súng!

Pằng pằng!!!

—

Xoàn xoạt...

Tiếng nước chảy bên tai Trương Huyền.

Chương 540: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn mở mắt, nhìn vào gương thấy khuôn mặt quen thuộc, đưa tay lau mặt còn ướt.

“Thật là một khẩu súng nhanh... Lucius à?”

Trương Huyền cảm thán.

Dù lần này bắn súng thua cuộc, nhưng Trương Huyền không thấy thất vọng.

Hắn hiểu rõ mình không phải vô địch.

Hơn nữa lúc đó khẩu súng của Lucius đã nhắm vào mình, chỉ cần bóp cò là bắn, chiếm ưu thế trước, còn súng của mình thì vẫn còn trong bao.

Trong tình huống đó.

Dù kỹ năng bắn súng của mình đã đạt đến Lv 5, cũng không thể trong tình huống cảnh giác cao độ như vậy, trước một cao thủ cùng cấp, rút súng ra, mở khóa an toàn, rồi ngắm bắn.

Điều đó không thực tế.

“Phải thay đổi chiến lược.”

Nhìn vào gương, Trương Huyền không dừng lại lâu trong nhà vệ sinh, mở cửa bước ra.

Giống như lần trước, vừa trở về toa tàu, Trương Huyền đã thấy Cha xứ Martin đang cố gắng trò chuyện với cậu bé.

Bước tới.

“Nhanh thế đã rửa mặt xong rồi? Logan?” Cha xứ Martin thấy Trương Huyền trở lại, chào hỏi.

Trương Huyền gật đầu, ngồi xuống rồi hỏi:

“Martin, ta nghĩ, ngươi có điều gì đó giấu ta.”

Cha xứ Martin ngạc nhiên: “Ta giấu gì?”

Trương Huyền chỉ vào màn hình điện tử ở đầu toa tàu, rõ ràng hiển thị điểm đến tiếp theo và thời gian dự kiến đến:

“Còn khoảng năm phút nữa là chúng ta đến Nagoya, khi đến nơi sẽ có một nhóm sát thủ lên tàu, nhóm sát thủ này đến để giết ngươi, và sau khi qua Nagoya, cũng sẽ có một nhóm người lên tàu, nhóm này đến để bắt cóc ngươi...”

“Đợi đã đợi đã...”

Không đợi Trương Huyền nói hết, Cha xứ Martin nghi hoặc cắt lời:

“Ngươi đang nói gì vậy Logan? Chúng ta đi từ đầu đến giờ không gặp nguy hiểm nào, ngươi đột nhiên nói nào sát thủ, nào bắt cóc... đầu ta rối tung, ngươi chắc chắn ngươi không đùa chứ?”

“Ta có vẻ đang đùa không?”

“Không.”

“Ừ?”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trương Huyền, Cha xứ Martin xoa xoa sống mũi, vẻ mặt bất đắc dĩ:

“Được rồi, ngươi nói đi, ngươi muốn biết gì? Trước hết phải nói, ta không giấu ngươi điều gì, nếu có, thì cũng là ngươi chưa hỏi ta.”

“Ngươi biết Lucius không?”

“Tất nhiên là biết.”

Martin ngạc nhiên:

“Hắn là bạn của người, trước đây ta nghe người nói rồi, khi đó người nói, hắn là bạn, đồng thời cũng là một Kỵ Sĩ Thánh Điện rất mạnh, mạnh hơn người.”

“Vậy người biết không, trong những người bắt người hôm nay, cũng có hắn.”

“Cái gì!?”

Cha xứ Martin kinh hãi, lập tức đứng bật dậy, nhưng nhanh chóng nhận ra sự thất thố, liền vội cười xin lỗi những hành khách xung quanh, rồi ngồi xuống, hạ giọng nói:

“Người nói thật sao? Lucius nói với người à?”

“Chuyện đó người đừng bận tâm, người chỉ cần trả lời ta, rốt cuộc người đã làm gì, tại sao Thánh Điện lại phái một cao thủ như vậy đến bắt người, thậm chí, cao thủ này còn gọi người là... tội nhân.”

“Ta không làm gì cả!”

Cha xứ Martin quả quyết: “Ta chỉ là một cha xứ, mấy năm qua ta thậm chí ẩn cư ở Nhật Bản.”

Nghe vậy, Trương Huyền nhíu mày: “Người không làm gì, tại sao người ta lại muốn bắt người?”

“Ta làm sao biết được!”

Cha xứ Martin giờ tay: “Nếu ta biết, ta đã không đồng ý về Thánh Điện cùng người.”

Ừm, có lý.

Trương Huyền gật đầu, lại hỏi:

“Vậy nếu người không làm gì... có thể người mang theo thứ gì đó rất quan trọng đối với nhiều người?”

“Quan trọng...?”

Cha xứ Martin nghĩ một lúc, bỗng nhớ ra, mở nút áo, lấy ra chiếc Thập Tự Giá bằng ngọc bích đeo trên cổ:

“Thứ giá trị nhất ta mang theo bây giờ, là cái này.”

“Đây là gì?”

Trương Huyền cầm lấy chiếc Thập Tự Giá từ tay Cha xứ Martin.

“Như người thấy, là một chiếc Thập Tự Giá... đây là quà tặng của giáo hoàng tiền nhiệm cho ta bốn mươi năm trước, khi đó ta còn rất trẻ, giáo hoàng cũng vừa mới lên ngôi...”

Trong khi Cha xứ Martin giới thiệu, Trương Huyền kỹ lưỡng xem xét chiếc Thập Tự Giá.

Dây chuyền và thân chính đều làm bằng bạc nguyên chất, có lẽ vì Cha xứ Martin thường xuyên lau chùi, nên không có nhiều dấu hiệu oxy hóa.

Viên ngọc bích trên Thập Tự Giá không lớn, chỉ bằng móng tay út, dưới ánh nắng từ cửa sổ xe, cả viên ngọc bích lấp lánh rực rỡ.

Dù viên ngọc bích làm chiếc Thập Tự Giá trở nên quý giá.

Nhưng...

Thánh Điện không thể kéo kiệt đến mức giáo hoàng chết, lại phải cất công lấy lại thứ này chứ?

Thật là phi lý.

Trương Huyền nghĩ mãi không ra lý do khác, đành nhét chiếc Thập Tự Giá vào túi trước ánh mắt kinh ngạc và ghê tởm của Cha xứ Martin.

“Logan, người làm ta thấy kinh tởm.”

“Cảm ơn.”

Lúc này, giống như lần trước, tàu đã vào ga.

Nhìn đám đông trên sân ga, Trương Huyền dễ dàng nhận ra những sát thủ tham gia trận chiến lần trước.

Nhưng lần này, anh không định tái diễn cảnh chiến đấu trong toa tàu tốn thời gian và công sức.

“Đi thôi.”

Trương Huyền đứng lên, lấy túi hành lý trên giá:

“Xuống tàu nào.”

Cha xứ Martin lúc này vẫn chìm đắm trong lời nói trước đó của Trương Huyền rằng sẽ có nhiều sát thủ lên tàu ở trạm này, mất đảo quanh đám đông trên sân ga, có phần lơ đãng.

“Martin?”

“Ồ...”

Cha xứ Martin như bừng tỉnh, vội đứng dậy, lấy hành lý và khẽ nói: “Ngoài kia ai là sát thủ? Chúng ta cứ xuống tàu thế này có vấn đề gì không? Liệu có gây ra hỗn loạn làm tổn thương người vô tội không? Có cần tìm chỗ nào để trốn không?”

Chương 541: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tiếp tục ở lại trên tàu còn phiền phức hơn... lát nữa người cứ bám sát ta là được.”

Có nhiều cách để trở về Rome, bay từ Tokyo chỉ là một trong số đó.

Nếu như bình thường, ta tám phần sẽ lựa chọn dùng thực lực mạnh mẽ của mình, đánh thẳng tới sân bay, nhưng làm vậy có vẻ quá mệt mỏi.

Không nói đến việc Martin lão đầu có thể bị thương hoặc thậm chí chết trong trận chiến dẫn đến thất bại nhiệm vụ, chỉ riêng thân thể của ta, có thể cũng không chịu nổi.

Dù sao bệnh tim của ta vẫn còn đó, cho dù là Trương Huyền cũng không dám đảm bảo rằng sẽ không đột ngột phát bệnh trong lúc chiến đấu...

Phải dùng trí mới được.

Trương Huyền tiện tay kéo rèm cửa sổ lại, bảo Cha xứ Martin cởi bộ đồ tu sĩ ra, rồi từ trong túi hành lý của mình lấy ra một chiếc áo khoác đưa cho ông mặc vào.

Hai người bèn đi về phía cửa toa tàu.

Trong trận chiến lần trước, Trương Huyền đã rõ ràng.

Những sát thủ này trong lúc chiến đấu không có nhiều sự phối hợp, phần lớn chắc không cùng một nhóm.

Hơn nữa, nhiều người trong số họ không mang theo súng, nếu có cũng đều gắn ống giảm thanh.

Rõ ràng, họ vẫn nghiêng về việc ám sát mà không gây ra hỗn loạn.

Và bây giờ, bên ngoài lại có rất nhiều người bình thường và camera.

Chỉ cần ta và Cha xứ Martin nhanh chóng hòa vào đám đông, dù họ có phát hiện ra cũng không dám ra tay ngay lập tức...

“Xin hãy cẩn thận dưới chân~”

Cửa tàu từ từ mở ra, nữ nhân viên tàu bên cạnh cửa lớn tiếng nói.

Trương Huyền và Cha xứ Martin đã bước ra khỏi toa tàu.

Không ngoài dự đoán, ngay khi hai người xuất hiện, lập tức thu hút sự chú ý của không ít sát thủ.

Việc Trương Huyền đột ngột xuống tàu, rõ ràng đã phá vỡ kế hoạch của những sát thủ này.

Trong đám đông, một thanh niên mặc quần yếm đang xếp hàng chờ lên tàu, thấy Trương Huyền hai người chuẩn bị đi xa, lập tức rời khỏi hàng theo sát họ.

Không chỉ có hắn.

Hơn mười sát thủ đang xếp hàng cũng đồng thời làm điều tương tự.

Ngay lập tức, hàng người giảm đi một nửa!

Nữ nhân viên tàu bên cạnh cửa thấy vậy liền ngạc nhiên, vội hô lớn:

“Tàu sắp khởi hành, xin hành khách đừng đi lung tung, hãy nhanh chóng lên tàu...”

Tuy nhiên, không ai đáp lại cô.

“Hình như có người đang theo dõi chúng ta...” Cha xứ Martin chú ý đến đám đông theo sát phía sau, lập tức căng thẳng.

“Đừng quay đầu lại.” Trương Huyền thản nhiên: “Không cần để ý đến họ.”

Mặc dù nói vậy, nhưng Trương Huyền vẫn tăng tốc, dẫn Cha xứ Martin băng qua đám đông xuống tàu, nhanh chóng tiến tới cổng ra của nhà ga.

Phải nói rằng, đám sát thủ này thật kiên nhẫn.

Thấy Trương Huyền rời đi, không ai dám bắn lên.

Hơn nữa, khi phát hiện ra xung quanh cũng là sát thủ, họ liền tản ra.

Một mặt lo lắng mục tiêu chạy thoát, mặt khác lại lo đồng nghiệp cướp mất thành quả...

Thật khó cho họ.

Nhưng mục tiêu của họ vẫn thống nhất, thấy Trương Huyền sắp rời khỏi nhà ga.

Rất nhanh, đã có người không chịu nổi.

Một người đàn ông mặc vest, đeo kính, trông như một nhân viên văn phòng, cầm cặp tài liệu, nhìn xung quanh rồi lặng lẽ đưa tay vào túi, nắm lấy khẩu súng giấu.

Một tiếng động nhẹ vang lên, hắn mở khóa an toàn.

Vì súng nằm trong túi, không thể nhắm chính xác, hắn phải bắn theo cảm giác.

Nhưng trước mặt hắn có hai sát thủ đang đi song song, chặn đường ngắm bắn của hắn.

Trong lúc căng thẳng, hắn vội chạy lên vài bước, đổi góc bắn.

Tuy nhiên, ngay khi hắn chuẩn bị ra tay.

Một người đàn ông trung niên cầm cốc giữ nhiệt bất ngờ bước tới, vô tình va vào cặp tài liệu của hắn.

Rào!

Nước từ cốc giữ nhiệt đổ vào người nhân viên văn phòng.

“Ah, xin lỗi...”

Người trung niên lùi lại vài bước, thu hút sự chú ý của nhân viên văn phòng, lúc này một thanh niên đi theo bên cạnh đã vòng qua bên cạnh hắn.

“Bố, sao lại bất cẩn thế...”

Vừa nói, thanh niên vừa lấy khăn tay lau cho nhân viên văn phòng.

Nhân viên văn phòng biết hai người này cũng là sát thủ, nhưng phản ứng vẫn chậm một nhịp.

Xoẹt!

Lưỡi dao giấu dưới khăn tay liền rạch cổ nhân viên văn phòng, máu phun ra thấm đẫm khăn tay.

“Ông à? Có phải ông mệt không?”

Thanh niên một tay giữ khăn tay trên cổ nhân viên văn phòng để máu không chảy ra ngoài quá nhanh, một tay đỡ hắn ngồi lên ghế dài bên cạnh.

Nhân viên văn phòng trước khi chết, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào thanh niên mưu mô trước mặt.

Đúng là chó cắn chó thật sao?

Động tĩnh phía sau, tất nhiên không thoát khỏi sự chú ý của Trương Huyền.

Thấy sát thủ đã bắt đầu tranh đấu lẫn nhau, Trương Huyền rất hài lòng.

Nhân cơ hội này, hắn đẩy Cha xứ Martin ra khỏi nhà ga.

Quan sát xung quanh, ánh mắt hắn nhanh chóng dừng lại ở một trạm xe buýt gần đó và chiếc xe buýt đang tới.

Không do dự, hắn vỗ nhẹ lưng Cha xứ Martin, chỉ vào chiếc xe buýt và nói:

“Chạy nhanh lên xe đó, không cần quan tâm tài xế có lái hay không, ta sẽ tìm cách đuổi kịp người.”

Dù không hiểu Trương Huyền có kế hoạch gì, nhưng Martin biết rằng, lúc này phải nghe theo Trương Huyền mới có cơ hội sống sót.

Thế là ông chạy nhanh về phía trạm xe buýt.

Trương Huyền nhìn theo Martin rời đi, lùi lại vài bước, quay người, ngược dòng người, đi nhanh về phía cổng nhà ga.

Chương 542: Tiêu Đề 《Ẩn》

Những sát thủ không ngờ Trương Huyền lại quay lại.

Vừa ra khỏi nhà ga, họ liền thấy Cha xứ Martin đang chạy nhanh về phía xe buýt.

Một sát thủ kéo vali thấy mục tiêu sắp trốn thoát, không thể chần chừ, liền rút súng định bắn Cha xứ Martin!

Nhưng ngay lúc này, hai người đi trước hấn đột nhiên né đường.

Trương Huyền ngay lập tức xuất hiện trước mặt sát thủ!

Sát thủ giật mình, đồng tử co rút, thần kinh căng thẳng!

Nhưng trước khi hấn kịp phản ứng, Trương Huyền đã tiến tới!

Tay trái như móng vuốt rồng, mang theo lực mạnh mẽ, nắm chặt tay cầm súng của sát thủ, ngón út ấn vào chốt trượt của súng, ngăn cản phát bắn!

Đồng thời, tay phải nắm chặt, dấn mạnh vào cổ họng hấn!

Rắc!

“U!!!”

Sát thủ mắt tròn tròn, súng trong tay bị Trương Huyền cướp mất!

Ngay sau đó, Trương Huyền dùng đầu gối thúc mạnh vào hạ bộ hấn!

Đau đớn, sát thủ tay ôm cổ, tay ôm hạ bộ, cúi gập người!

Súng trong tay Trương Huyền như hoa bay bướm lượn, đổi từ tay trái sang tay phải, ống ngắm thanh chĩa vào đầu sát thủ!

Biu!!!

Viên đạn xuyên thẳng qua não hấn!

Trương Huyền thuận tay kéo áo sau của sát thủ, đặt hấn ngồi lên vali.

Một cú đẩy nhẹ, vali lăn qua khe hở đám đông, nhẹ nhàng đụng vào tường.

Cảnh này giống như một người mệt mỏi ngồi nghỉ trên vali.

Cả quá trình Trương Huyền ra tay không gây ra động tĩnh lớn, ngay cả những người đi bên cạnh cũng không nhận ra điều gì bất thường.

Tuy nhiên, vẫn có sát thủ nhạy bén nghe thấy tiếng súng, quay ánh mắt cảnh giác về phía này!

Vút!

Trương Huyền nhanh chóng cởi áo khoác ngoài, quần quanh súng.

Biu biu!!!

Hai phát súng gọn gàng hạ gục hai sát thủ gần nhất, Trương Huyền lập tức quay người, tiện tay lấy mũ của một người đi đường phía trước đội lên đầu mình.

Người đi đường vừa bước đi, đột nhiên thấy đầu mát lạnh, theo phản xạ đưa tay lên đầu, mới nhận ra ai đó đã trộm mũ của mình.

Vội quay đầu tìm kẻ trộm.

Nhưng, Trương Huyền đã nhận lúc hấn quay đầu, tránh khỏi tầm nhìn, vài bước đã lẫn vào đám đông.

“A!!!”

Tiếng hét vang lên, hai sát thủ bị Trương Huyền bắn chết đã bị người đi đường phát hiện.

Dù sao, một người đang đi trên đường, đột nhiên ngã xuống, máu chảy ra ướt đầm đầu.

Ai cũng sẽ sợ hãi.

Ngay lập tức, đám đông hoảng loạn.

Những người ở xa chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đều hướng về phía tiếng hét.

Nhân lúc đó, Trương Huyền tìm cơ hội, bắn thêm ba sát thủ lẻ tẻ khác!

Trang phục trên người hắn thay đổi liên tục khi di chuyển.

Cà vạt, khăn quàng cổ, áo khoác...

Ngay cả mũ cũng đổi đến ba lần.

Dù có người phát hiện hành động trộm cắp của Trương Huyền, nhưng hắn luôn nhanh chóng giơ súng, ngăn không cho họ kêu cứu.

Cùng lúc, số lượng xác chết tăng lên, ngày càng nhiều người nhận ra có chuyện gì đó, vội vàng tăng tốc rời khỏi đây.

Còn đám sát thủ, bắt đầu sợ hãi.

Khi thấy Cha xứ Martin một mình lên xe buýt, họ đã nghi ngờ Logan đi đâu.

Và khi thấy đồng nghiệp lần lượt bị giết, họ hiểu rằng Logan, chính là Trương Huyền, đang ẩn mình trong đám đông!

“Hắn là ma quỷ...”

Một sát thủ đã sợ hãi tột độ, thấy đồng nghiệp ngay trước mặt bị Trương Huyền bắn chết, máu và não văng lên mặt mình, hắn may mắn thoát chết vì góc độ bắn.

Đôi mắt hắn hoảng loạn nhìn xung quanh, tâm trạng càng lúc càng bất an và sợ hãi!

Dưới áp lực tâm lý lớn, hắn đã không còn lòng dạ nào tiếp tục nhiệm vụ.

Không màng đến đồng nghiệp, hắn hoảng hốt đẩy đám đông, cố gắng chạy trốn!

Tuy nhiên...

Trương Huyền không lên xe buýt cùng Cha xứ Martin ngay.

Mục đích, là để loại bỏ hậu họa!

Bất kỳ mối đe dọa tiềm tàng nào, Trương Huyền cũng không bỏ qua!

Khi sát thủ đang cố gắng thoát thân, đẩy đám đông trước mặt, hắn bất ngờ va phải một ngực rắn như thép.

Hắn ngược mắt, nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo đến tột cùng!

Ngay lập tức, một bàn tay to tóm lấy tóc sau đầu hắn, đầu súng nóng hổi chĩa vào cằm!

Biu!!!

Tiếng súng vang lên, Trương Huyền buông xác, quay người rời đi.

Đến lúc này, toàn bộ sát thủ dám đuổi theo đều đã bị tiêu diệt!

Có lẽ vì sự hỗn loạn quá lớn.

Rất nhanh, cảnh sát tuần tra quanh đó đã lập tức có mặt!

Cạch cạch...

Trương Huyền vừa đi về phía cảnh sát, vừa tháo rời khẩu súng: Băng đạn, ống giảm thanh, chốt súng, nòng súng, lò xo...

Những mảnh súng rơi khỏi tay hắn, bị đám đông đá văng khắp nơi, cuối cùng chỉ còn lại một băng đạn.

Trương Huyền dùng tay phải nắm chặt băng đạn, ngón tay cái đẩy ra những viên đạn cuối cùng trong băng đạn. Khi đi ngang qua một biển quảng cáo, ta tiện tay đặt băng đạn dưới mép biển quảng cáo. Vị trí này không mấy ai để ý, nhưng nếu nhìn kỹ, cũng chỉ cần một cái nhìn thoáng qua là thấy.

Đáng tiếc, khi mấy cảnh sát chạy qua Trương Huyền, họ vẫn không nhận ra băng đạn nằm dưới mép biển quảng cáo đó. Nhân lúc cảnh sát chưa phản ứng phong tỏa hiện trường, ta chặn một chiếc taxi, mở cửa và ngồi vào.

“Chào buổi sáng, ông,” tài xế nở nụ cười lịch sự và kính cẩn nói bằng tiếng Anh khi thấy khách là người nước ngoài. “Ông muốn đi đâu?”

Trương Huyền mỉm cười lịch sự, tháo mũ xuống: “Thế này, ta vừa mới đến Nhật không lâu, rất hứng thú với phong cảnh nơi đây... Hay là để ta chỉ đường, người chỉ cần lái xe là được?”

Chương 543: Tiêu Đề 《Ẩn》

Khi xe khởi động, Trương Huyền rời khỏi hiện trường an toàn.

Ga Shinagawa.

“Những ninja này từ đâu ra vậy...”

Đội Delta dễ dàng tiêu diệt toàn bộ đám ninja mặc đồ đen mai phục ở đây, giống như lần trước. Hiện tại, họ đang rà soát các góc khuất có thể còn sót lại ai đó. Đội trưởng ấn nút liên lạc: “Gọi chỉ huy, chúng ta đã vào... Tình hình mục tiêu ra sao?”

Phía liên lạc im lặng vài giây, rồi trả lời: “Delta, tình hình có biến, mục tiêu đã không còn trên xe.”

“Gì cơ?” Đội trưởng biến sắc: “Chuyện gì xảy ra?”

“Ở ga Nagoya có sát thủ lên xe, làm Logan giật mình, hắn đã đưa mục tiêu xuống xe. Hiện tại, chúng ta không thể tiếp tục theo dõi...”

“Chết tiệt...” Đội trưởng đen mặt: “Bây giờ phải làm gì?”

“Rời ga Shinagawa trước đi, chúng ta đang liên lạc với mạng lưới tình báo địa phương, nếu phát hiện mục tiêu, sẽ thông báo ngay.”

Đội trưởng thở dài bất đắc dĩ, dường như cũng chỉ có thể như vậy. Đúng lúc đó, một bóng dáng cao lớn xuất hiện phía xa.

“Lucius...” Đội trưởng nhẹ giọng gọi khi thấy Lucius, đồng thời ấn nút liên lạc: “Được rồi, có gì thông báo lại sau nhé.”

“OK.”

Nói xong, đội trưởng dẫn một thành viên tiến về phía Lucius. Lucius, đứng ở lối ra vào, nhìn đám xác ninja, nhúu mày.

“Lucius,” đội trưởng chào.

“White.” Lucius gật đầu với đội trưởng, tên là White: “Đã xử lý xong chưa?”

“Xong rồi, dù so với người, chúng ta chỉ là một đám tân binh, nhưng chúng ta cũng là Kỵ Sĩ Thánh Điện đẳng hoàng, mấy kẻ này dù có thủ đoạn quái dị, cũng không phải đối thủ của chúng ta...”

White nói với vẻ hoài nghi: “Nhưng Lucius, không phải người không tham gia trực tiếp lần này sao? Sao lại đến đây? Chẳng lẽ người nghĩ chúng ta không xử lý được bọn này?”

Lucius lắc đầu: “Ta không có ý đó, chỉ đến xem thôi, White, người suy nghĩ nhiều quá.”

“Ừ.”

White nhún vai, dễ dàng chuyển chủ đề: “Nhưng dù xử lý xong cũng vô ích, mục tiêu sẽ không đến đây.”

“Ừ? Sao vậy?”

“Logan đã đưa Martin chạy rồi, khi ở Nagoya, họ bị một đám sát thủ bám đuôi, bây giờ, họ chắc đang chạy loạn trong thành phố.”

“Có thể xác định vị trí của họ không?”

“Chỉ huy đang cố gắng, nhưng... người biết đây, ở đây chúng ta không có nhiều tài nguyên, nếu không, đã không phải vội vã điều chúng ta từ Úc tới đêm qua.”

“Ừ...” Lucius gật đầu, im lặng.

Thấy vậy, White nhướn mày: “Ta nghe nói người từng là bạn của Logan?”

Lucius do dự, nhưng rồi cũng gật đầu, bổ sung: “Trước kia thôi.”

White không quan tâm lắm tới mối quan hệ đó, hắn lập tức hỏi: “Vậy theo hiểu biết của người về ‘người bạn cũ’, có cách nào tìm được họ không?”

Lucius lắc đầu.

Tuy nhiên, khi thấy ánh mắt thất vọng của White, Lucius nói: “Nhưng ta có thể thử.”

White vui mừng: “Vậy thì tốt, trước khi chỉ huy xong việc, chúng ta tự hành động, Lucius, nhờ người!”

“Trung tâm mua sắm Sunshine City, mời hành khách chuẩn bị xuống xe...”

Ngồi trên ghế cạnh cửa sổ xe buýt, Cha xứ Martin lo lắng, mắt nhìn quanh đầy sợ hãi. Trên xe đông người, ngay cả bên cạnh hắn cũng đứng mấy người. Không có Trương Huyền ở đây, hắn cảm thấy rất thiếu an toàn.

Lúc này hắn luôn có cảm giác trong đám người xung quanh có sát thủ. Có thể là bà lão tóc bạc ngồi phía trước, có thể là cô gái trẻ đứng bên cạnh, hay gã đàn ông đeo kính sau lưng cô gái...

“Logan...”

Cha xứ Martin co mình lại, cầu nguyện Logan xuất hiện sớm.

Xe buýt chậm rãi dừng lại tại một trạm. Không chủ ý, Cha xứ Martin nhìn ra ngoài. Ngoài đám người chờ lên xe, một người đàn ông trung niên mặc vest, dáng cao lớn, gương mặt lạnh lùng, nở nụ cười nhẹ và nhắc mũ chào.

“Logan!?”

Thấy người đó, Cha xứ Martin vui mừng khôn xiết, lập tức đứng dậy, kéo vali xuống xe.

“Ta tưởng người định ngồi đến bên cuối rồi xuống chứ.” Trương Huyền thuận tay lấy hành lý của mình từ vali của Cha xứ Martin.

“Oh god...”

Đứng bên cạnh Trương Huyền, Cha xứ Martin thở phào, vai cứng nhắc cũng thả lỏng: “Ta tưởng không gặp lại người nữa, Logan.”

“Như người thấy, người gặp lại ta rồi.”

Trương Huyền cầm hành lý, cùng Cha xứ Martin đi dọc theo lối đi bộ dưới ánh nắng chiếu rọi phía trước: “Loại bỏ đám phiền phức đó mất chút thời gian, nhưng tin tốt là không ai theo dõi chúng ta, tạm thời chúng ta an toàn.”

“Thật sao... Vậy tiếp theo, chúng ta đi đâu?”

“Rome.”

“Lại về Rome?”

“Phải, đó là nhiệm vụ của ta.”

“Về Rome, hoặc đi tàu, hoặc đi máy bay.”

“Đi tàu quá lâu, đến nơi chắc tân giáo hoàng đã nhậm chức.”

“Đi máy bay... Chúng ta có hai vé từ Tokyo đến Rome, nhưng không thể dùng được, kế hoạch ban đầu đã lộ, nếu không chúng ta đã không bị bám đuôi trên xe.”

“Thật ra đi thẳng tới sân bay, chưa chắc máy bay kịp cất cánh, chúng ta đã bị bắt...”

Trong một quán mì bên đường.

Ngồi ở góc cạnh cửa sổ, Trương Huyền và Cha xứ Martin đã thay trang phục mới, vừa ăn mì vừa bàn kế hoạch hành động và lộ trình tiếp theo.

“Ừm... Hay là chúng ta đi tàu biển sang nước khác, rồi chuyển sang máy bay?” Cha xứ Martin gợi ý.

“Được,” Trương Huyền gật đầu, “nhưng quan trọng là giấy tờ của chúng ta chín phần mười đã bị giám sát, dù ở khách sạn hay làm gì, người truy tìm chúng ta sẽ biết ngay.”

Đang nói, hai chiếc xe cảnh sát hú còi lao qua. Trương Huyền nhìn theo hướng xe, uống thêm chút nước dùng rồi lau miệng: “Không còn nhiều thời gian, ta phải đi nơi khác thôi.”

Chương 544: Tiêu Đề 《Ẩn》

Để thuận tiện hành động, khi gặp lại Cha xứ Martin, Trương Huyền đã mua quần áo mới ở trung tâm mua sắm gần đó, xử lý hết những đồ đạc dư thừa và hành lý. Thậm chí, họ còn đổi điện thoại mới. Nhìn hướng xe cảnh sát, chính là nơi họ vừa mua quần áo.

Trương Huyền không lo lắng, vụ giết người ở trạm xe đã lộ diện, cảnh sát dễ dàng tìm ra hắn và Cha xứ Martin. Nhưng với hắn, thêm một mối đe dọa cũng không thành vấn đề, hắn đã quen rồi.

Khi Trương Huyền đứng dậy, Cha xứ Martin cũng đặt đĩa xuống. Dù được nhắc nhở ăn nhiều, vì cơ hội ngồi ăn bình yên sẽ hiếm hoi, nhưng hắn vẫn để lại nhiều mì, căng thẳng khiến hắn không ăn nổi. Trương Huyền không nói gì, dù đói, hắn cũng không chết được.

Cả hai rời khỏi quán mì, đi theo hướng xe cảnh sát.

“Chúng ta cần làm giấy tờ giả sao?” Cha xứ Martin hỏi.

Trương Huyền nhìn Cha xứ Martin: “Người sống ở đây vài năm, chắc có quen ai làm giấy tờ giả?”

“Không.”

“Thế thì thật trùng hợp, ta cũng không.”

Hai người nhìn nhau, Trương Huyền lắc đầu: “Cũng chưa chắc cần giấy tờ giả, đồ đó làm xong cũng không qua mặt được ‘chó săn’, có khi còn không tốt bằng dùng giấy tờ thật...”

Chúng ta có thể thử vượt biên, tìm tàu qua Đông Nam Á nơi kiểm soát không chặt, chỉ cần có tiền là có tàu.”

“Nhưng vượt biên cũng cần mối quan hệ...”

Cha xứ Martin cau mày: “Ta sống ở đây vài năm, nhưng luôn sống bình thường, không dính tới người hay ngành gì lạ.”

“Vượt biên không khó, hỏi bọn giang hồ, chắc chắn có đường.”

“Giang hồ?”

“Hắc bang hoặc Ark, hỏi chúng là phù hợp nhất.”

Đáng nói, ở Nhật Bản, hắc bang là tổ chức xã hội hợp pháp. Người có thể tìm địa chỉ, tên tuổi trùm trên mạng, thậm chí có trang web giới thiệu và tuyển dụng của một số bang.

“Nhưng ta không rõ Ark có căn cứ ở đâu, còn hắc bang...”

Trương Huyền mở bản đồ trên điện thoại mới mua, tìm kiếm và hiện ra nhiều địa chỉ. “Cái này thì dễ.”

Theo thống kê, ở Nhật Bản hiện có khoảng ba nghìn băng nhóm lớn nhỏ. Trong số đó, mạnh nhất và nổi tiếng nhất không ai khác ngoài Yamaguchi-gumi. Với gần bốn vạn thành viên, hoạt động của họ đã lan rộng ra nhiều quốc gia.

“Giang hồ quốc tế? Hmm?”

Tại một tòa nhà văn phòng phía nam công viên Tsuruma, Nagoya. Trương Huyền và Cha xứ Martin đứng tại thang máy, nhìn bảng chỉ dẫn tầng.

Ở tầng 26 của tòa nhà, có một tấm biển đen ghi: “Kishida-gumi... Sáu đại băng Yamaguchi hệ, ba đại băng Kodokai hệ, hai đại băng Kishida căn cứ. Đây chắc chắn là chỗ này.”

Cha xứ Martin nhìn vào thông tin địa chỉ trên điện thoại, so sánh với tên trên biển báo, rồi nói:

“Băng Kishida này là một chi nhánh nhỏ của băng Yamaguchi. Theo thông tin công khai, chỉ có tổ trưởng Kishida Ōno và thủ lĩnh trẻ Ito Teru. Nhưng đã là chi nhánh nhỏ, chắc không có nhiều người đâu...?”

Trương Huyền gật đầu. Thật lòng mà nói, ta cũng không rõ những chi nhánh này tính toán ra sao.

Nhưng đây là trụ sở băng đảng gần nhất từ vị trí trước của họ, không còn cách nào khác, chỉ có thể xem như họ xui xẻo.

“Đi thôi.”

Trương Huyền ấn nút lên tầng của thang máy.

Nhìn thang máy từ từ đi xuống.

Trong lúc đợi thang máy, ba thanh niên mặc vest đen và áo sơ mi hoa đi tới, cũng đứng chờ thang máy bên cạnh Trương Huyền và Martin.

Trương Huyền không hiểu họ nói gì, nhưng nhìn cách ăn mặc và phong thái của họ, ta có thể đoán họ không phải người làng hoang.

Đình~

Với một tiếng kêu nhẹ, thang máy cuối cùng cũng tới tầng một.

Cửa thang máy từ từ mở ra, Cha xứ Martin định bước vào thì một thanh niên áo hoa đụng vai vào ông, liếc mắt độc ác về phía Trương Huyền và Martin, lầm bầm chửi rủa:

“Tránh xa ra, mấy ông già, không là chết với tụi ta đó!”

Cha xứ Martin biết tiếng Nhật, nghe vậy sắc mặt hơi thay đổi.

Nhưng ông không nói gì thêm, nhường đường, đợi ba thanh niên vào thang máy trước rồi mới cùng Trương Huyền

bước vào.

Khi Trương Huyền và Martin vào thang máy, nhìn thấy ba người kia đã bấm tầng muốn đi.

Tầng 26.

“Trùng hợp quá nhỉ?” Trương Huyền mỉm cười.

Dù không hiểu tiếng Nhật, nhưng nghe giọng chửi rủa, hẳn cũng đoán được ý.

Cha xứ Martin thì thào vào tai Trương Huyền: “Họ hình như là người của băng Kishida?”

“Có thể.” Trương Huyền gật đầu: “Ông hỏi thử xem.”

“À?” Cha xứ Martin ngạc nhiên.

“Cứ hỏi thẳng.” Trương Huyền nói: “Coi như là đặt lịch hẹn trước, hỏi xem ông chủ của họ có ở đó không.”

“Đặt lịch hẹn... được rồi.”

Cha xứ Martin biết khả năng của Trương Huyền, ba tên côn đồ này chắc chắn không phải đối thủ của hắn, nên cũng không nói thêm, quay sang hỏi ba thanh niên vẫn đang nói chuyện ồn ào:

“Xin chào, cho hỏi các người có phải thành viên băng Kishida không?”

“Hả?”

Thanh niên đeo khuyên tai liếc nhìn Cha xứ Martin và Trương Huyền, khinh bỉ nói:

“Phải thì sao? Ta cảnh cáo các người, đừng tưởng là người nước ngoài mà tụi này không dám đánh, tránh xa ra, đừng làm tụi này khó chịu!”

Cha xứ Martin không đáp, nhìn sang Trương Huyền, ra hiệu.

Trương Huyền gật đầu, bước tới trước mặt họ.

Logan vốn là người đàn ông to cao điển hình của phương Tây, dù không bằng Lucius cơ bắp cuộn cuộn, nhưng cũng là người cao lớn, đầy sức mạnh. Đứng trước ba tên này, như người lớn nhìn trẻ con, cúi nhìn họ.

Chương 545: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ba tên này giật mình.

“Này! Người định làm gì!?”

Một tên trong số họ hét lên, rõ ràng là sợ hãi nhưng cố gắng tỏ vẻ mạnh mẽ.

“Biết nói tiếng Anh? Hoặc tiếng Long Quốc cũng được?”

Trương Huyền bình tĩnh nhìn ba người.

Nhưng xem ra, trình độ văn hóa của họ không cao, chẳng biết tiếng Anh, cứ ồn ào nói không ngừng, Trương Huyền nghe mà không hiểu gì.

Nghe chán, Trương Huyền giơ tay, tay trái nhanh chóng nắm chặt cổ của tên vừa chửi, nhấc bổng hẳn lên, chân hẳn rời khỏi mặt đất!

Bị tấn công bất ngờ, ba người dù có chút hoảng loạn, nhưng vốn cũng là dân giang hồ, ít nhiều có kinh nghiệm đánh nhau đường phố.

Thấy bạn bị khống chế, tên gần nhất giơ tay đánh vào mặt Trương Huyền!

Tên thứ ba từ phía sau rút ra một con dao lò xo.

Khắc một cái, lưỡi dao bật ra!

Bốp!

Một cái tát ngược lại khiến tên vung tay đánh ngã xuống đất, tiếp đó nhanh chóng thu tay, năm ngón tay như gọng kìm,

nắm chặt tay tên cầm dao!

Rắc!!!

Âm thanh xương gãy khiến người nghe lạnh sống lưng, Trương Huyền chỉ cần xoay nhẹ, làm gãy cổ tay tên cầm dao!

“A!!!”

Bốp!!!

Trong tiếng kêu thảm thiết, Trương Huyền đấm mạnh, khiến tên đó lệch miệng, ngất xỉu tại chỗ.

“U...ư...”

Tên bị Trương Huyền nắm cổ, mặt đỏ bừng, mắt trắng dã, hai tay không ngừng kéo tay Trương Huyền nhưng sức lực càng lúc càng yếu.

Hắn gần như không thể chịu nổi nữa.

Trương Huyền buông tay.

Tên đó ngã xuống đất, hai tay ôm cổ, ho sặc sụa.

Trương Huyền nhìn Cha xứ Martin.

Cha xứ Martin hiểu ý, bước tới, ngồi xuống, hỏi tên mặt tím:

“Bạn ta muốn biết ông chủ của các người, Kishida Ōno, có ở trụ sở không? Chúng ta có việc muốn gặp.”

Tên mặt tím sợ hãi, mãi mới lắp bắp nói ra vài lời.

Cha xứ Martin bắt đầu nhìn Trương Huyền: “Cậu mạnh tay quá.”

“Trước đó họ nói lớn tiếng như vậy, ta tưởng họ cứng rắn, ai ngờ chạm nhẹ đã vỡ, như thạch vậy.” Trương Huyền nhún vai.

Thật tình mà nói, sự áp đảo về sức mạnh này thật đã.

Một cái tát có thể đánh ngất người, một cú đấm có thể khiến người ta gần như chết...

Hắn hiểu vì sao Lee đại thúc lại phản kích khi đánh nhau đến vậy.

“Được rồi...”

Không quan tâm đến ba tên yếu ớt nằm trên đất, Cha xứ Martin đứng dậy, nhìn vào cửa thang máy.

Đình~

Tầng 26, tới nơi.

Cửa thang máy từ từ mở ra.

Một người đàn ông vạm vỡ, mặc vest xám, đeo kính râm xuất hiện trước cửa thang máy.

“Hử?”

Người đàn ông nhìn vào ba tên xui xẻo trong thang máy, rồi nhìn Trương Huyền và Martin.

Chỉ trong chớp mắt, hắn nhận ra điều gì đó!

Soạt!!!

Một con dao ngắn xuất hiện trong tay hắn!

Cả người hắn như báo săn, lao thẳng tới Cha xứ Martin gần nhất!

“Tránh ra!”

Trương Huyền đẩy Cha xứ Martin sang một bên, nhanh chóng bước lên chiếm khoảng trống trước ngực hắn!

Bốp!!!

Người đàn ông lao vào nhanh bao nhiêu, bay ra nhanh bấy nhiêu!

Hắn đâm mạnh vào tường hành lang ngoài thang máy!

“Ito đại ca!!!”

Ngoài thang máy vang lên tiếng kêu thất thanh.

Trương Huyền đá vào tên mặt tím, làm hắn ngất cùng hai đồng bọn, sau đó bảo Cha xứ Martin chờ trong thang máy và ấn nút đóng cửa, rồi bước ra ngoài.

Từ một văn phòng bên trái thang máy.

Bảy, tám tên tay chân của băng đảng xông ra, thấy Ito Teru ngã, lập tức giận dữ.

“Phiền phức thật...”

Trương Huyền không kiên nhẫn, lắc đầu, siết nắm đấm, vẩy tay về phía đám tay chân:

“Ta vội, cùng lên đi.”

“Koroiya...!”

Bọn tay chân cùng nhau lao vào Trương Huyền.

Đối diện với đám đông ngày càng tiến gần, Trương Huyền lùi chân trái một bước, chuẩn bị thế đơn giản, nhưng ánh mắt vẫn không đổi.

Vút! Bốp! Bốp...!

Chỉ trong chưa đầy nửa phút ‘đánh nhau kịch liệt’.

Trương Huyền dễ dàng đánh ngã tất cả kẻ địch!

Đám tay chân đồ gục, người thì gãy tay, người thì gãy chân, nằm trên đất ôm chặt chỗ bị thương, rên rỉ đau đớn.

Trương Huyền ấn nút mở thang máy.

Bảo Cha xứ Martin:

“Lại đây, phiền dịch.”

Dù là chi nhánh của băng Yamaguchi.

Nhưng băng Kishida không thể nào thuê cả tầng văn phòng này.

Trụ sở của họ thực ra chỉ là một văn phòng hơn trăm mét vuông trong tầng này.

Dù diện tích nhỏ, nhưng thực tế, tầng này ngoài văn phòng của họ, các văn phòng khác đều trống rỗng.

Không rõ có phải vì sợ bị thu phí bảo kê mà không có ai thuê không.

Trước cửa văn phòng băng Kishida, ngoài biển hiệu băng Kishida, còn có bảng ghi Kishida Detective Agency.

Rõ ràng, ngoài công việc băng đảng, họ còn làm thêm nghề khác.

Trong văn phòng, với vài cái bàn nhưng vẫn trống trải.

Trương Huyền ngồi trên ghế sofa, trên bàn trà trước mặt là một cốc trà nóng, vẫn bốc khói.

Trên sàn trước bàn trà, nhiều người đang quỳ.

“Ừm...”

Cha xứ Martin nghe lời người đàn ông đeo kính râm.

Vừa rồi, họ đã biết người đàn ông này chính là thủ lĩnh trẻ của băng Kishida, tức là người thứ hai của băng Kishida, Ito Teru.

“Hắn nói, ông chủ của họ sáng nay bị ông chủ lớn gọi đi họp, chưa về.”

Cha xứ Martin chuyển lời của Ito Teru cho Trương Huyền.

Trương Huyền gật đầu: “Nếu ông chủ không ở đây, hỏi hắn xem có biết đầu mối làm chứng giả không? Và có đầu mối về

bạn đưa người di cư lậu không?”

Chương 546: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ừm.”

Cha xứ Martin lại hỏi Ito Teru, hai người nói chuyện một lúc, Ito Teru cẩn thận nhìn Trương Huyền, đột nhiên cúi đầu:

“Gomenasai!”

Sao lại cúi đầu?

Trương Huyền chớp mắt, Cha xứ Martin nhanh chóng giải thích:

“Hắn nói, không biết đầu mối di cư lậu, nhưng có biết người làm chứng giả.”

“Ồ~”

Trương Huyền hơi thất vọng nhưng không nản.

Mục đích chính đến đây là tìm đầu mối di cư lậu, chứng giả chỉ để tiện đi lại trong nước Nhật.

Dù không đạt được mục đích chính, đạt được mục đích phụ cũng tạm được.

Trương Huyền bảo Cha xứ Martin hỏi số điện thoại người làm chứng giả.

Ito Teru nhanh chóng cung cấp, còn cam đoan rằng người này khá đáng tin, anh em của họ từng cần bỏ trốn ra nước ngoài cũng nhờ người này.

Tất nhiên, Trương Huyền không hoàn toàn tin, nên bảo Cha xứ Martin gọi số này ngay.

Sau một cuộc nói chuyện ngắn, Cha xứ Martin che loa điện thoại, nói với Trương Huyền:

“Họ nói có thể làm hộ chiếu, bảo chúng ta đến tiệm ảnh ở công viên Shirasui trước 6 giờ chiều để chụp ảnh và đặt cọc, giao dịch hoàn thành trong ba ngày.”

“Ba ngày? Hỏi xem có gấp được không.”

“Ừm.”

Cha xứ Martin hỏi thêm vài câu, rồi nói với Trương Huyền: “Có thể, nhưng phải thêm tiền.”

“Được, tiền không thành vấn đề.”

Sau đó, Cha xứ Martin lại giao tiếp với đối phương thêm một chút nữa, rất nhanh, họ đã đạt được thỏa thuận.

“Bên kia nói rằng, nhanh nhất họ có thể làm chứng minh cho chúng ta vào tối mai trước 8 giờ, nhưng vì chúng ta cần gấp cho hai người, nên họ sẽ thu 5 triệu yên.”

“Nhiều thế sao?” Trương Huyền cũng ngạc nhiên khi nghe thấy con số này.

Chuyển đổi ra thì cũng hơn ba mươi ngàn đô la Mỹ.

Mặc dù Logan mang theo không ít tiền mặt, nhưng chắc chắn không có tới ba mươi ngàn đô la.

“Đúng là đắt thật, tiền của ta trước đây đã dùng gần hết để mua quần áo và điện thoại, bây giờ chỉ còn khoảng hai ngàn đô la, nhưng trong tài khoản ngân hàng vẫn còn chút tiền, gom góp lại chắc cũng đủ...”

Cha xứ Martin đưa toàn bộ số tiền mặt mà mình có cho Trương Huyền, và còn lấy ra cả thẻ ngân hàng của mình.

“Không cần dùng thẻ ngân hàng...”

Trương Huyền không ngốc đến mức đi rút tiền ở ngân hàng trong tình huống này.

Hơn nữa...

Chẳng phải đã có sẵn một cái ví tiền sao?

Trương Huyền nhìn về phía Ito Teru đang quỳ trước mặt.

Lúc này, Ito Teru tuy không hiểu tiếng Anh do trình độ văn hóa hạn chế, nhưng từ cuộc trò chuyện vừa rồi giữa Cha xứ Martin và kẻ làm giả giấy tờ, cùng với hành động lấy tiền của Cha xứ Martin, hắn đã đoán được đại khái tình hình.

Hắn vội nói: “Thưa ngài, ta cũng có chút tiền mặt, nếu ngài không chê thì cứ lấy đi...”

Dĩ nhiên câu này vẫn là tiếng Nhật, do Cha xứ Martin dịch lại.

Sau đó, Ito Teru được Trương Huyền cho phép, đi tới một góc văn phòng, mở một cái két sắt bằng cách nhập mật khẩu.

Cạch!

Khi két sắt mở ra, Ito Teru nhìn vào hai chồng tiền mặt bên trái, và một khẩu súng lục đen đã lên đạn bên phải, ánh mắt hắn lóe lên một tia sáng, rồi lén lút liếc nhìn Trương Huyền đang ngồi trên ghế sofa cách đó không xa.

Lúc này, Trương Huyền dường như không chú ý đến tình hình bên này, vẫn đang nói chuyện với Cha xứ Martin.

Vì vậy, tay của Ito Teru đang định cầm tiền cũng chậm rãi chuyển sang khẩu súng bên phải...

Tuy nhiên, ngay lúc đó, bên ngoài văn phòng đột nhiên vang lên tiếng đập cửa:

“Này, ban ngày ban mặt, ai đóng cửa vậy? Ito? Người có ở trong đó không?”

Một giọng thô lỗ vang lên.

Ngay khi giọng nói này vang lên, mặt Ito Teru lập tức trở nên hung dữ, tay nhanh chóng nắm lấy khẩu súng!

Rồi hắn quay phắt lại, giơ súng lên!

Bùm!!!

Một bóng đen lớn lao thẳng vào mặt hắn!

Đó là cái bàn trà trước mặt Trương Huyền!

Trương Huyền đã dùng chân đá tung cái bàn trà, ném vào người Ito Teru đang định quay lại!

Ito Teru hoàn toàn không ngờ Trương Huyền sẽ làm vậy, bị cái bàn trà đập trúng ngay giữa người!

Nhưng chưa hết!

Ngay khi cái bàn trà bay lên, Trương Huyền cũng hành động.

Nhanh nhẹn như một con hổ, hắn xông lên vài bước, rồi nhảy lên đá ngang!

Bùm!!!

Cái bàn trà bằng gỗ vốn không chắc chắn ngay lập tức bị Trương Huyền đá vỡ làm đôi, đế giày của hắn in lên ngực Ito Teru!

“Aaa!!!”

Ito Teru bị đá văng xa vài mét, trượt dài trên sàn nhà trước khi dừng lại!

Lúc này, ngực của Ito Teru đã lõm sâu, máu phun ra từ miệng và mũi, rõ ràng là không thể sống sót.

Còn khẩu súng lục đã rơi vào góc tường.

Tình hình diễn ra quá nhanh, nhiều người có mặt không kịp phản ứng.

Nhưng người bên ngoài không thấy cảnh này, nghe thấy tiếng hét thảm, lập tức nhận ra có chuyện, liền không đập cửa nữa, mà dùng chân đạp mạnh!

“Ito đại ca!”

Đám tay sai đang quỳ trên sàn thấy Ito Teru bị Trương Huyền đá chết, gương mặt ai cũng hiện lên nỗi phẫn uất cực độ.

Trước đó bị Trương Huyền đánh gục, họ biết mình không địch nổi, Trương Huyền cũng không có ý định giết họ, nên khi thấy Ito Teru đầu hàng, họ cũng không chống cự nữa.

Nhưng bây giờ Ito Teru chết dưới tay Trương Huyền, họ không thể nào tiếp tục làm rùa rụt cổ, hơn nữa...

Đại ca của họ đã trở về!

Chương 547: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Giết hân!!!”

Mặc dù đa số bọn chúng đều bị thương, nhưng vẫn cố gắng gượng dậy, vài người lao về phía Trương Huyền, số khác nhanh chóng mở cái tủ trong góc, lấy ra mấy thanh kiếm Nhật!

Lần này, Trương Huyền không nương tay nữa!

Giải quyết nhanh gọn mấy tên định cản trở hân.

Bốn tên còn lại đã rút kiếm ra khỏi vỏ!

Đối diện với bốn kẻ cầm kiếm, Trương Huyền không hoảng sợ, nhưng cũng bắt đầu nghiêm túc.

“Martin!”

Hắn lạnh lùng ra hiệu cho Cha xứ Martin nấp sau lưng mình.

Trương Huyền liếc nhìn khẩu súng rơi ở góc xa.

Ừm, hơi xa, không với tới.

Hắn liền cầm lấy một cái bình hoa trên bàn, tay phải lắc lắc xem nặng nhẹ.

“Yaaa!!!”

Một tên cầm kiếm hét lên, giơ cao thanh kiếm Nhật, lao về phía Trương Huyền!

Vì một tay của hân đã bị Trương Huyền đánh gãy trước đó, nên giờ chỉ có thể dùng một tay vung kiếm.

Điều này làm giảm tốc độ và linh hoạt của hắn đáng kể!

Trương Huyền nhìn ra điểm yếu trong đòn tấn công của hắn, bước chân chệch hướng, né tránh nhất chém từ trên xuống!

Đồng thời, bình hoa trong tay hắn đập mạnh ra!

Rầm!!!

Bình hoa đập thẳng vào sau đầu tên cầm kiếm, vỡ tan tành!

Tay trái của Trương Huyền cũng ngay lập tức chộp lấy cổ tay cầm kiếm của hắn!

Lúc này, một tên cầm kiếm khác từ bên phải xông tới!

Trương Huyền hơi xoay tay trái!

Tay phải liền đoạt lấy thanh kiếm trong tay tên đầu tiên!

Keng!!!

Kiếm trong tay, Trương Huyền quay lại chặn đòn tấn công từ tên bên phải!

Thực ra, Trương Huyền không thạo sử dụng vũ khí lạnh, nếu là dao găm ngắn thì hắn còn biết chút ít.

Nhưng với những loại kiếm truyền thống này thì hắn hoàn toàn mù tịt.

Tuy nhiên, mặc dù không biết kỹ thuật kiếm pháp...

Nhưng, sức mạnh có thể tạo ra kỳ tích.

Trương Huyền có tốc độ, sức mạnh và phản xạ vượt trội hơn hắn so với những tên côn đồ gầy gò này!

Chỉ cần dùng chút sức lực, hắn đã đẩy lùi tên cầm kiếm trước mặt!

Vù!!!

Một đòn phản công, thanh kiếm dài đâm thẳng vào bụng tên côn đồ, xuyên qua người hắn!

Oanh!!!

Trương Huyền đá vào bụng tên này, rút kiếm ra, máu phun ra ồ ạt, kéo theo một đoạn ruột!

Cảnh tượng máu me này khiến hai tên còn lại hoảng sợ, tạm thời không dám tiến tới!

Nhưng, khi đã bắt đầu ra tay, Trương Huyền không để cho bọn chúng có cơ hội nữa.

Hắn lao lên, vài nhát chém mạnh và nhanh, liền giết chết hai tên côn đồ còn lại!

Có lẽ cửa văn phòng này thực sự rất chắc chắn.

Cho đến khi Trương Huyền kết thúc trận chiến, cửa mới bị một cú đập mạnh từ bên ngoài bật mở.

Người bước vào là một người đàn ông trung niên đầu trọc mặc vest, và một kẻ trông như thuộc hạ.

“Chuyện gì...”

Nhìn cảnh tượng thảm khốc trong văn phòng, gã đàn ông đầu trọc kinh hãi đến dựng tóc gáy!

Lúc này, một tên thuộc hạ chưa chết trên sàn đau đớn giơ tay lên, run rẩy nói: “Aniki...”

“Ngươi đã làm gì?”

Nhìn Trương Huyền đang đứng giữa đồng xác, gã đàn ông đầu trọc hét lên giận dữ, rồi lập tức giơ khẩu súng trong tay lên!

Pằng!!!

Tiếng súng vang lên!

Trương Huyền đã rời khỏi chỗ cũ từ lâu, một cú lăn mình, lợi dụng sự che chắn của bàn ghế xung quanh, nhanh chóng di chuyển vị trí!

Pằng pằng pằng!!!

Lại thêm vài phát súng nữa vang lên, nhưng tên này bắn rất kém, không thể nào bắn trúng Trương Huyền đang di chuyển!

“Logan!”

Ngay lúc này, tiếng hét của Martin vang lên!

Trương Huyền liếc nhìn qua.

Thì ra, trong lúc Trương Huyền đang chiến đấu, cha xứ Martin đã lén lút đi nhặt khẩu súng rơi ở góc phòng.

Thấy Trương Huyền không có súng, dường như có chút khó khăn trong việc phản công, cha xứ Martin hét lên một tiếng rồi ném khẩu súng vừa nhặt được về phía Trương Huyền!

Mặc dù cha xứ Martin cũng có thể tự mình bắn vào tên đó.

Nhưng thứ nhất, ông không tự tin vào khả năng bắn súng của mình, lỡ bắn trượt, tên đó chắc chắn sẽ phản công lại, tiêu diệt mối đe dọa lớn nhất tại hiện trường.

Thứ hai, ông là một cha xứ, Trương Huyền giết người trước mặt ông, ông có thể coi như không thấy, nhưng tự mình ra tay...

Ôi Chúa ơi, xin hãy tha thứ cho con.

Không nói nhiều nữa.

Thấy cha xứ Martin ném khẩu súng qua, Trương Huyền đưa tay bắt lấy, rồi lập tức nổ súng!

Pằng!!!

Đáng thương cho lão đại Kishida vừa mới lộ mặt ra, chưa kịp bắn phát thứ năm đã bị một viên đạn bắn nổ đầu!

Pằng!!!

Lại một phát nữa, hạ gục tên đàn em đứng bên cạnh Kishida đang sợ hãi đến đờ đẫn, sau đó Trương Huyền cầm súng bằng cả hai tay, nhanh chóng và cẩn thận di chuyển về phía cửa chính.

Vì trước đó hắn đã biết, Kishida dẫn theo hai người, nghĩa là bên ngoài rất có thể còn một tên nữa.

Tuy nhiên.

Sau khi Trương Huyền kiểm tra xung quanh, hắn không phát hiện thấy dấu vết của tên thứ ba.

Và bây giờ, vì tiếng súng đã vang lên, chỉ cần vài phút là chắc chắn cảnh sát sẽ đến hiện trường.

Không thể nán lại lâu.

Trương Huyền từ bỏ việc tiếp tục tìm kiếm, nhặt lấy một chiếc túi rác màu đen ở cửa, đổ hết rác bên trong ra rồi ném cho cha xứ Martin đang đi tới:

“Đứng tiền vào, chúng ta đi.”

Động cơ kêu vang...

Bên trong xe, tiếng nhạc DJ nhịp nhàng và đinh tai nhức óc vang lên.

Chương 548: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tên tóc bóng lộn ngồi ở ghế lái lắc lư theo nhạc, thỉnh thoảng còn bắt nhịp, hò hét theo điệu nhạc.

Tít tít tít...

Đang tự giải trí, đột nhiên điện thoại trong túi hất reo lên.

Không còn cách nào, hấn giảm âm lượng nhạc, rút điện thoại ra xem, thấy tên người gọi hiện lên, gương mặt lập tức hiện lên vẻ khó chịu, bắt máy:

“Alo? Sao lại là người nữa? Ta đã nói không mua bảo hiểm rồi, người không hiểu à? Người làm ở công ty nào? Tin ta khiêu nại người không?”

Nói xong, hấn lập tức cúp máy.

“Thật là, mấy tên bán bảo hiểm này ngày càng quá đáng...”

Bị làm phiền tâm trạng, hấn không định nghe nhạc nữa, mở cửa xe bước ra, rút thuốc lá định hút một điếu.

Ngay lúc đó, từ tòa nhà văn phòng phía xa, hai bóng người vội vã bước ra.

Một người cầm một chiếc túi đen lớn, không biết bên trong đựng gì, trông có vẻ khá nặng.

Người kia lấy chìa khóa xe ra, nhấn mở khóa xe.

Tút tut!

Đèn của một chiếc Honda SUV màu trắng nhấp nháy.

Hai người mở cửa xe, không nán lại lâu, lập tức lái xe rời đi.

Tên tóc bóng lộn ngơ ngác nhìn chiếc xe đi xa, lẩm bẩm:

“Chiếc xe này... sao trông quen thế?”

Nhìn kỹ biển số xe, không sai, đây chính là xe của băng Kishida bọn họ.

Nhưng vừa rời hai người đó hẳn hoàn toàn không nhận ra, tại sao họ lại có chìa khóa xe của bọn họ?

Cảm thấy bất an, hẳn lập tức rút điện thoại, gọi cho lão đại.

Nhưng đợi một lúc lâu, điện thoại vẫn không có người nghe máy.

Không hiểu sao, lúc này hẳn cảm thấy rất lo lắng, có cảm giác như có chuyện gì đó không hay đã xảy ra.

Hắn không còn tâm trí hút thuốc nữa, vội vã chạy vào tòa nhà văn phòng.

Hắn chạy thẳng lên tầng 26 bằng thang máy, khi cửa thang máy mở ra, mùi máu tanh nồng nặc xộc vào mũi!

Bước ra khỏi thang máy, hẳn mở cửa văn phòng bị khóa hỏng và hé mở, cảnh tượng trước mắt khiến hẳn sững sờ, mặt tái mét!

Xác chết nằm la liệt trên sàn, máu tươi vung vãi khắp mọi góc phòng.

Tường, trần nhà, thậm chí cả bàn ghế, đều đầy dấu vết của cuộc chiến đấu!

“Không... không...”

Chân hẳn lúc này như bị đồ chì, rõ ràng muốn di chuyển, nhưng không thể nào nhấc chân lên.

Đúng lúc này, tiếng còi cảnh sát inh ỏi vang lên từ dưới lầu!

Tiếng còi như đánh thức hấn khỏi cơn sợ hãi tột cùng.

Hấn run rẩy rút điện thoại, gọi một số:

“Alo? Fujita đại ca à? Chủ tịch có ở đó không? Ta có chuyện quan trọng...”

... ..

Ừa ủa ủa...!

Một chiếc xe cảnh sát hú còi, lao nhanh từ làn đường bên cạnh.

“Đến cũng nhanh thật...”

Trương Huyền nhìn qua cửa sổ xe, sau đó nói với cha xứ Martin đang lái xe:

“Lái xe đến ga Nagoya phía Đông rồi bỏ xe lại, sau đó chúng ta sẽ đi bộ đến công viên Shirasui, chiếc xe này là của băng Kishida, không thể đảm bảo không có thiết bị định vị trên xe.”

“Ừm...” Cha xứ Martin có vẻ tâm trạng không yên.

Trương Huyền chỉ cần nhìn một cái đã biết cha xứ Martin đang nghĩ gì.

Dù là trong game hay ngoài đời, hấn đã không ít lần tiếp xúc với những người trong giới tôn giáo này.

Có lẽ vì may mắn, hầu hết những cha xứ này đều là người tốt, mặc dù có nhiều khuyết điểm, nhưng ít nhất vẫn nằm trong giới hạn chấp nhận được của hấn.

“Nếu người cảm thấy áy náy, có thể cầu nguyện cho bọn họ.”

Trương Huyền nói:

“Thực ra, nếu tên đó không cầm súng, ta có lẽ còn tha cho bọn họ một con đường sống, chỉ tiếc... hắn đánh giá quá cao khả năng của mình và quá thấp khả năng của ta.”

“Logan, làm ơn để ta yên tĩnh một chút, OK?”

Cha xứ Martin lúc này không muốn nói nhiều, tâm trạng rối bời, mở đài radio trên xe.

“Ok ok... tùy người.” Trương Huyền nhún vai, không nói thêm gì.

Lúc này, radio trong xe đang phát một bài hát tiếng Nhật chậm rãi.

Trương Huyền cảm thấy bài hát này hơi quen, nhưng không nhớ được tên.

Cứ như vậy, xe tiếp tục di chuyển, hai người trong xe không nói thêm gì với nhau.

Trương Huyền cũng thấy yên tĩnh, nhân lúc này kiểm tra lại chiến lợi phẩm vừa rồi.

Trước tiên, tất nhiên là vũ khí.

Vì Trương Huyền không quen dùng kiếm, nên hắn không mang theo, nhưng súng thì hắn lấy hai khẩu.

Một khẩu là M36, súng lục ổ quay, lấy từ lão đại Kishida.

Tính cả viên đạn còn lại trong súng, tổng cộng hắn tìm được 20 viên đạn trên người Kishida.

Đáng tiếc là đạn đều rời rạc.

Còn một khẩu là CZ75, súng lục bán tự động, chính là khẩu trước đó để trong két sắt.

Không có băng đạn dự trữ, hiện tại trong súng còn 14 viên đạn.

Giống như khẩu M36, cả hai khẩu súng này đều có vẻ cũ kỹ.

Khẩu M36 còn trong tình trạng khá tốt, vì súng lục ổ quay không cần bảo dưỡng nhiều cũng có thể duy trì đủ độ ổn định.

Nhưng khẩu CZ75 thì không được tốt lắm, rãnh súng bị mòn, khi kéo nòng súng, Trương Huyền cảm thấy hơi rít, có lẽ không được tra dầu thường xuyên.

Hơn nữa, vì băng đạn bị nén quá lâu, lò xo băng đạn có lẽ cũng gần đến giới hạn.

Mặc dù vừa rồi chỉ bắn một phát và cũng phát nổ bình thường, nhưng nếu bắn liên tục, có lẽ không đến mức nổ súng, nhưng kẹt đạn là chắc chắn.

Vì vậy...

Khẩu súng lục ổ quay M36, loại súng mà Trương Huyền ít khi dùng, lại thích hợp hơn cho trận chiến gần sắp tới.

“Tặc...”

Trương Huyền mở ổ đạn của M36, lần lượt nạp từng viên đạn.

Chương 549: Tiêu Đề 《Ẩn》

Khẩu súng này chỉ chứa được 5 viên đạn, hơi ít.

Nên, nếu có cơ hội, vẫn phải tìm thêm vũ khí tốt hơn.

Kiểm tra xong vũ khí, Trương Huyền lại cầm túi nhựa đen lên.

Lúc đó, toàn bộ tiền mặt trong két sắt đã được mang đi, mặc dù còn một hộp mã số, chắc chắn chứa những thứ giá trị hơn.

Nhưng vì hộp mã số gắn liền với két sắt, mà họ lại không biết mã số, nên đành bỏ qua.

Dù sao hai xấp tiền mặt này cũng đã đủ cho họ rồi.

“Đây chắc khoảng năm mươi triệu yên.” Martin bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

“Năm mươi triệu?”

Trương Huyền ước lượng, đúng là khoảng đó.

Quy đổi ra, cũng tầm hơn ba trăm ngàn đô la Mỹ.

Vậy thì, cũng không ít.

“Vậy là chúng ta có đủ tiền mua giấy tờ giả rồi, cả tiền vượt biên cũng đủ.”

Trương Huyền nói: “Chỉ tiếc là không có lối đi vượt biên... Lúc đó nên hỏi kỹ hơn, xem có cách nào khác không.”

“Vậy...” Cha xứ Martin nhìn Trương Huyền: “Chúng ta còn phải tìm thêm một băng đảng khác để hỏi không?”

“Ừ... chắc không cần.”

Trương Huyền nói: “Bọn chúng sẽ tìm chúng ta.”

Giờ mình đã tiêu diệt băng Kishida, băng Yamaguchi chắc chắn sẽ có động thái.

Không thể không truy lùng ra hành tung của họ thông qua tên làm giấy tờ giả đó.

Tuy nhiên, Trương Huyền không lo lắng về điều này.

Chỉ là một đám xã hội đen thôi, giỏi lắm cũng không thể so với sát thủ chuyên nghiệp hay thậm chí là Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Đừng nói là giết vài tên ở chi nhánh băng Yamaguchi, ngay cả lão đại của băng Yamaguchi, nếu cần thiết, Trương Huyền cũng dám ra tay.

Dù sao...

Trong game, Trương Huyền có đủ khả năng thử nghiệm.

“Logan... những năm qua người đã trải qua những gì? Ta cảm thấy, người đã thay đổi nhiều.”

Martin đột nhiên nói.

Nghe vậy, Trương Huyền nhướn mày, không nói gì.

“Nhưng dù chúng ta đã quen biết nhiều năm, ta vẫn cảm thấy như chưa hiểu rõ người.”

“Chẳng hạn như năm đó, người đột nhiên muốn giúp cha xứ York xử lý những tin đồ hắc ám... nói thật, khi đó ta không ngờ.”

“Điều gì khiến người trở thành như vậy? Hận thù? Chuyện năm đó, người vẫn chưa buông bỏ sao? Ta tưởng người chọn trở thành một Kỵ Sĩ Thánh Điện, là đã từ bỏ quá khứ đó rồi...”

Cha xứ Martin cứ nói một mình, Trương Huyền cũng lắng nghe.

Có vẻ Logan đã trải qua nhiều chuyện.

Nhưng...

Cha xứ Martin không nói rõ.

Lâu sau, Trương Huyền mới nói: “Sắp đến rồi, tìm chỗ không có camera đậu xe đi.”

“Ừ.”

Chỉ mất hơn hai mươi phút lái xe.

Bây giờ họ đã đến gần ga Nagoya phía Đông.

Nơi này hẻo lánh, gần khu công nghiệp nên ít người qua lại.

Tìm một chỗ vắng vẻ không có camera, họ đậu xe.

Trương Huyền và cha xứ Martin mang theo đồ, xuống xe, đi về hướng công viên Shirasui.

... ..

“Khốn kiếp... Hai người này rốt cuộc là ai?”

Tại trụ sở chính của băng Yamaguchi.

Một người đàn ông trung niên mập mạp nhìn khó chịu vào hai bức ảnh trên màn hình.

Hai bức ảnh này chính là mặt Trương Huyền và cha xứ Martin.

Nhìn bối cảnh, có lẽ là khi vào thang máy của tòa nhà.

“Kosan lão đại, ta đã thông báo cho các anh em khác, để họ tìm kiếm tung tích của hai người này khắp thành phố, tin rằng không lâu nữa sẽ có kết quả.” Một người đàn ông một mắt đứng bên cạnh nghiêm túc nói:

“Dám động vào người của chúng ta, chắc chắn họ đã chuẩn bị tâm lý bị chúng ta xé xác, Kosan lão đại, chuyện này giao cho ta xử lý, ta đảm bảo sẽ dùng máu của họ để rửa sạch nỗi nhục của Kishida!”

Lão đại Kosan nhìn người đàn ông độc nhãn bên cạnh, nói:

“Vậy thì chuyện này giao cho người, Watanabe. Hy vọng người sẽ không làm ta thất vọng, anh em trong nhóm đều đang trông chờ vào người đây.”

“Vâng, ngài cứ yên tâm!” Watanabe cúi đầu chín mươi độ, tỏ ý tuân lệnh.

Ngay lúc họ đang nói chuyện, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, một thanh niên bước vào, sau khi cúi chào hai người, hắn đi đến bên cạnh lão đại Kosan và thì thầm vài câu.

“Gì cơ? Bọn họ hiện giờ là con mồi của Ark?”

Nghe xong báo cáo của người này, sắc mặt lão đại Kosan lập tức thay đổi: “Người chắc chứ?”

“Chắc chắn ạ.”

Thanh niên mặt nghiêm nghị: “Hiện tại không chỉ Ark mà ngay cả cảnh sát cũng đã phát lệnh truy nã bọn họ.”

Nghe vậy, ánh mắt lão đại Kosan lộ vẻ kinh ngạc, lẩm bẩm: “Hai người này rốt cuộc là ai, sao giống như cả thế giới đều đang tìm họ...”

Watanabe độc nhãn đứng bên cạnh ngờ vực hỏi: “Lão đại Kosan? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Lão đại Kosan trầm ngâm một lúc rồi bất ngờ giơ tay lên, nói:

“Watanabe, chuyện tìm bọn họ tạm thời không vội. Gọi anh em quay về hết, người thay ta đến cửa hàng mì soba

Yokogawa một chuyến, đến đó hỏi thăm tình hình một số lệnh truy nã gần đây của Ark. Nhớ chuyến lời hỏi thăm của ta đến ông chủ Sakaki ở đó.”

“Vâng!”

Watanabe đọc nhãn không dám chậm trễ, sau khi nhận lệnh liền quay người rời khỏi văn phòng.

Lúc này, lão đại Kosan nhìn chăm chăm vào bức ảnh của Trương Huyền và Martin trên màn hình, mày nhú chặt, không biết đang suy nghĩ điều gì.

... ..

Công viên Shirasui, nằm ở phía nam Đại học Kyo-eiken.

Vì gần khuôn viên Đại học Kyo-eiken, công viên Shirasui thường khá nhộn nhịp.

Nhiều cặp đôi sinh viên thường đến đây chơi bóng và dạo bộ trong những lúc rảnh rỗi.

Chương 550: Tiêu Đề 《Ẩn》

Quanh công viên Shirasui còn có một con phố ẩm thực.

Theo thông tin trong cuộc gọi trước, Trương Huyền và Martin cần đến hiệu ảnh trong công viên Shirasui trước sáu giờ chiều để chụp ảnh.

Nhưng khi hai người họ đến nơi, mới phát hiện ở đây không chỉ có một hiệu ảnh.

“Cái này...”

Nhìn ba cửa hiệu ảnh liên kế nhưng mang các biển hiệu khác nhau, Martin cũng dò người ra.

“Sao vậy?”

Trương Huyền hỏi: “Trong cuộc gọi trước có nói rõ là hiệu nào không? Người đừng nói là chưa hỏi tên đấy nhé?”

“Thật ra đúng là chưa hỏi...” Cha xứ Martin cười khò, rồi lấy điện thoại ra: “Hay để ta gọi lại hỏi?”

“...” Trương Huyền nhìn cha xứ Martin với ánh mắt không hài lòng, rồi gật đầu đồng ý.

Tuy nhiên, khi cha xứ Martin gọi lại số đó, lần này lại không ai nghe máy.

Gọi ba lần liên tiếp cũng không có ai bắt máy.

“Không được rồi, chúng ta phải trực tiếp vào hỏi thôi.” Trương Huyền hết cách, điện thoại không gọi được thì chỉ còn cách vào cửa hiệu hỏi thăm.

Ba hiệu ảnh này, trong đó có một hiệu rất nhộn nhịp, chỉ cần nhìn từ bên ngoài cũng biết hiệu này trang trí rất hiện đại, bên trong đông người, chủ tiệm là một thanh niên đẹp trai, xung quanh có nhiều cô gái trẻ. Rõ ràng đây không phải là nơi làm việc cho băng đảng.

Vì vậy, hiệu đầu tiên họ chọn là một hiệu ảnh có vẻ vắng vẻ, trang trí cổ điển, chủ tiệm là một người đàn ông trung niên với gương mặt đen sạm.

Nhưng khi Trương Huyền và Martin nói họ đến để đặt cọc, người đàn ông trung niên không tỏ ra biết gì về việc này.

Rõ ràng, họ đã chọn sai nơi.

Hiệu thứ hai cũng không phải nơi họ cần tìm.

Hiệu thứ ba...

“Không thể nào?”

Khi Trương Huyền đứng trước cửa hiệu ảnh trông giống như một tiệm nổi tiếng trên mạng, trong lòng dấy lên một suy nghĩ hoang đường.

Thời buổi này, làm những việc phi pháp lại không cần tránh né ai sao?

“Kobayashi-san, mắt của người thật đẹp~ Ta mới mua máy ảnh Sony, để ta chụp cho người một tấm nhé?”

“Đây là bánh ta mới làm, người thử xem có ngon không?”

“Kobayashi-san, người thấy bộ váy này của ta thế nào?”

Bên trong tiệm ảnh tên là Kobayashi, vài cô gái đang vây quanh một thanh niên tuấn tú, không ngừng tỏ ra nồng nhiệt.

Thanh niên này đã quen với cảnh này, ứng phó rất thành thạo.

Chỉ cần vài câu nói đã khiến các cô gái xung quanh cười rộ lên.

Đình linh linh...!

Cửa tiệm bị đẩy mở, chiếc chuông phía trên cửa reo lên.

“Ah, chào mừng, khách hàng cần gì thì cứ xem nhé...”

Kobayashi liếc nhìn hai người đàn ông trung niên bước vào tiệm.

Trương Huyền dẫn cha xứ Martin bước vào tiệm, nhìn quanh một lượt. Thực lòng mà nói, hắn vẫn khó tin rằng nơi này lại làm giấy tờ giả.

Nhưng đã hỏi hai tiệm còn lại không có kết quả, nên dù nơi này có khác biệt thế nào, họ cũng phải hỏi thử.

Theo ám hiệu của Trương Huyền, cha xứ Martin tiến lên hỏi Kobayashi đang bị vây quanh:

“Xin chào, thanh niên, ngươi là chủ tiệm ở đây sao? Chúng ta đã liên lạc qua điện thoại, giờ đến để đặt cọc.”

Nghe vậy, Kobayashi quay lại nhìn cha xứ Martin một lúc rồi mỉm cười nói: “Ngài chờ chút...”

Kobayashi chấp tay trước ngực, xin lỗi các cô gái:

“Xin lỗi mọi người, hôm nay ta còn chút việc, liệu mọi người có thể ngày mai quay lại không?”

Các cô gái tuy có hơi thất vọng nhưng vẫn tỏ ra hiểu và chấp nhận rời đi.

Trước khi đi, họ còn nhìn Martin với ánh mắt không thiện cảm, rõ ràng là trách hắn đã cản trở buổi gặp gỡ với Kobayashi-san của họ.

“Rất xin lỗi, tiệm đông khách quá...”

Kobayashi bước lên, đưa tay bắt tay cha xứ Martin:

“Xin tự giới thiệu, ta là Kobayashi Heigo, cứ gọi ta là Kobayashi.”

“Hmm... Kobayashi tiên sinh, phong cách trang trí ở đây thật sự rất hiện đại.” Cha xứ Martin nói.

Kobayashi cười:

“Haha, tiệm này mới được sửa lại vài tháng, dù sao ta cũng là người trẻ mà, phong cách cổ điển của Nhật Bản không hợp với ta lắm. Nói thêm, tiếng Nhật của ngài rất tốt, bạn của ngài không nói được tiếng Nhật à?”

Cha xứ Martin gật đầu.

Thấy vậy, Kobayashi chuyển sang tiếng Anh, nói với Trương Huyền:

“Xin lỗi ngài, ta không biết ngài không nói được tiếng Nhật. Ta là Kobayashi... còn ngài là?”

Trương Huyền chỉ gật đầu với Kobayashi mà không nói tên, cũng không định nghĩ ra tên giả, mà trực tiếp hỏi:

“Kobayashi tiên sinh, kỹ thuật của ngài thế nào? Dù sao, phí dịch vụ của ngài không rẻ, ta phải biết chất lượng sản phẩm của ngài xứng đáng với số tiền bỏ ra.”

Kobayashi cười nhẹ: “Ta biết trông ta không khiến người khác yên tâm... nhưng ta có thể cho ngài xem một số tác phẩm trước đây của ta, cũng như quá trình làm việc của ta.”

Nói rồi, Kobayashi mở cánh cửa nhỏ phía sau và ra hiệu cho Trương Huyền và Martin bước vào.

Trương Huyền nhìn vào phía sau cửa, chắc chắn rằng không có ai phục kích, rồi ra hiệu cho Kobayashi đi trước.

Kobayashi cũng không nói gì thêm.

Dù sao hắn cũng biết rõ, những người đến đây làm giấy tờ giả thường có thân phận nguy hiểm.

Cẩn thận như vậy cũng không có gì lạ.

Vì vậy, hắn đi đầu, dẫn Trương Huyền và Martin vào trong, qua một hành lang dài.

Vừa đi, Kobayashi vừa nói:

“Năm năm trước, ta tiếp nhận tiệm ảnh này từ sư phụ của ta, cùng với truyền thống công việc này từ người. Ban đầu, những khách hàng cũ của sư phụ ta cũng nghi ngờ tay nghề của ta.”

Chương 551: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta không biện minh mà dùng hành động thực tế, dùng những tác phẩm hoàn hảo của mình, thuyết phục họ thành công.”

“Ta không dám nói tay nghề của mình là đỉnh cao thế giới, nhưng ở Nhật Bản, ta chắc chắn là một trong những thợ giỏi nhất...”

Cạch.

Tới cuối hành lang, Kobayashi mở một cánh cửa gỗ.

Trước mắt họ là một phòng làm việc không lớn lắm.

Trên tường, trên bàn, thậm chí trên sàn, đầy những tấm ảnh và các loại giấy tờ.

Kobayashi dọn dẹp vài quyển sách giáo trình trên bàn, rồi trưng bày một số tác phẩm của mình:

“Chứng minh nhân dân Long Quốc, bằng lái xe Mỹ, thẻ bảo hiểm Nhật Bản... thậm chí cả chứng nhận sát thủ của Ark, ta đều có thể làm. Bất kỳ loại giấy tờ nào ngài cần, dù ta chưa từng thấy, chỉ cần ngài đưa một mẫu, ta có thể làm giả y như thật trong thời gian ngắn.”

Nhìn những giấy tờ đa dạng trước mặt, Trương Huyền cũng phải công nhận.

Tiểu tử này, quả thật có tài.

Ít nhất, bằng mắt thường, Trương Huyền không thể phân biệt được những giấy tờ này là giả hay thật.

Thấy Trương Huyền có vẻ hài lòng, Kobayashi biết rằng giao dịch này đã thành công.

Hắn nở một nụ cười tự tin: “VẬY... hai vị muốn chụp ảnh ngay bây giờ chứ?”

Trương Huyền gật đầu, lấy ra hai triệu yên Nhật từ túi nilông và đặt lên bàn: “Đây là tiền đặt cọc.”

“CẢM ƠN CHIẾU CỐ.”

... ..

Chụp ảnh làm giấy tờ, mất khá nhiều thời gian.

Theo gợi ý của Kobayashi, Trương Huyền và Martin thay vài bộ trang phục, chụp vài tấm ảnh khác nhau để sử dụng sau này.

Chụp xong, khi rời khỏi tiệm ảnh.

Cha xứ Martin cuối cùng cũng nói: “TÊN KOBAYASHI NÀY, THẬT SỰ RẤT CHUYÊN NGHIỆP.”

Trương Huyền cũng gật đầu tán thành: “CHỈ CẦN ĐỢI ĐẾN NGÀY MAI LẤY GIẤY TỜ NỮA THÔI.”

“VẬY TÔI NAY CHÚNG TA NGỦ Ở ĐÂU?”

“HMM... HAY LÀ NGỦ TẠM TRÊN GHẾ DÀI TRONG GÓC CÔNG VIÊN?”

“...”

Khi hai người đang bàn xem tối nay sẽ ngủ ở đâu.

Trương Huyền đột nhiên cảm thấy gì đó, ánh mắt quét qua khu rừng bên trái công viên.

Ở phía bên kia khu rừng, có một sân bóng chày, một nhóm thanh niên đang tụ tập đánh bóng.

“SAO VẬY?” Cha xứ Martin hỏi.

Trương Huyền cau mày, mắt lướt qua những người đó nhưng không phát hiện điều gì bất thường.

Suy nghĩ một lúc, Trương Huyền nói: “Chúng ta rời khỏi đây trước đã.”

Cha xứ Martin tuy thấy kỳ lạ nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Hai người nhanh chóng rời khỏi công viên.

Khi Trương Huyền và Martin vừa rời đi không lâu.

Một bóng đen lướt qua trong rừng.

Một người đàn ông dáng vẻ bình thường, thân hình thấp bé từ từ xuất hiện, nhìn theo hướng Trương Huyền và Martin vừa đi.

Lâu sau, hắn quay người, đi về phía tiệm ảnh Kobayashi.

... ..

“Hôm nay phải đóng cửa sớm...”

Kobayashi vừa hát nhỏ vừa dọn dẹp một số đồ trang trí ở cửa, mang chúng vào trong tiệm.

Vừa nhận được một đơn hàng lớn, tâm trạng Kobayashi rất tốt.

Hắn phải tranh thủ thời gian, nhanh chóng làm xong những gì khách hàng yêu cầu.

Dù chỉ là vài giấy tờ bình thường, nhưng người luôn theo đuổi sự hoàn hảo như hắn, tất nhiên sẽ không qua loa.

Ít nhất, cũng phải xứng đáng với năm trăm nghìn yên chứ?

Đینگ linh linh...!

Chuông cửa lại vang lên.

“Kobayashi tiên sinh.”

Một giọng nói vang lên dưới chuông.

Kobayashi quay lại, thấy một khuôn mặt lạ, theo nguyên tắc khách đến là thượng đế, hắn nở nụ cười mời khách:

“Ah~ Chào ngài, ngài muốn chụp ảnh phải không? Rất tiếc, hôm nay tiệm đã đóng cửa, ngài có thể đến sớm vào ngày mai không? Ta mở cửa lúc tám giờ sáng.”

Người đàn ông tiện tay đóng cửa lại, nhẹ giọng nói: “Ta không đến để chụp ảnh, Kobayashi tiên sinh. Ta muốn hỏi ngài một việc.”

“Ồ? Xin hỏi là chuyện gì?”

Không biết vì sao, khi nhìn thấy đôi mắt trống rỗng của người đàn ông này, Kobayashi không tự chủ được mà sinh ra một cảm giác sợ hãi, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Nhưng người đàn ông này rõ ràng không định để ý đến cảm xúc của Kobayashi, tự nhiên nói: “Hai người vừa này, đến đây đặt làm gì?”

Vừa nghe câu này, Kobayashi lập tức nhận ra mình đã bị kẻ thù của khách hàng tìm đến!

Hắn nhanh chóng lùi lại hai bước, cảnh giác nói:

“Thưa ngài, ngài muốn biết gì, ta có thể nói cho ngài, nhưng, xin ngài đừng làm khó ta, dù sao, ta cũng chỉ là nhận tiền làm việc thôi...”

Có lẽ câu nói này của Kobayashi có tác dụng, người đàn ông đó thực sự dừng lại, không tiến gần hơn nữa.

Thấy vậy, Kobayashi thở phào nhẹ nhõm.

Trước đây, khi theo sư phụ, hắn cũng đã từng trải qua những chuyện như thế này.

Nhiều người cần giấy tờ giả để trốn chạy, thường trong quá trình làm giả giấy tờ, sẽ dẫn theo kẻ thù của họ đến đây.

Nhưng sư phụ của hắn là người có kinh nghiệm, luôn có thể xử lý tốt những tình huống như vậy.

Và hắn theo bên cạnh, tự nhiên cũng học được không ít.

Thông thường, những người nhận tiền làm việc như họ, chỉ cần làm rõ lập trường và thân phận, kẻ thù của khách hàng cũng sẽ không làm khó họ nhiều.

Dù sao, ai cũng không dám đảm bảo, sau này mình có cần đến những người như họ không.

Nhưng, ngay khi Kobayashi lơ lửng cảnh giác.

Người đàn ông đột nhiên nói:

“Thôi, không quan trọng là gì... chỉ cần phá hủy kế hoạch của họ là được rồi, phải không?”

Chương 552: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lời vừa dứt!

Vút!

Một con dao kunai đen bóng, không biết từ lúc nào, đã xuất hiện trong tay hắn!

Ngay sau đó, hắn chuyển động, nhanh như một bóng ma, lao tới Kobayashi!

Tốc độ nhanh, sát khí mạnh!

Kobayashi thậm chí không kịp kêu cứu!

Bùm!!!

Một tiếng súng trầm đục vang lên, kính vỡ!

Một viên đạn bắn từ ngoài vào!

Trong tích tắc, người đàn ông cầm kunai không kịp né tránh, bị bắn trúng ngực tại chỗ!

Bụp!

Người đàn ông trúng đạn, lực chưa tiêu hết, ngã nhào vào một đồng khung ảnh ở góc tường!

Kobayashi quay đầu nhìn, cửa tiệm mở ra, chuông cửa kêu vang.

Trương Huyền và Martin quay lại!

“Đóng cửa, kéo rèm lại.”

Trương Huyền nói với cha xứ Martin.

Tay cầm khẩu M36, Trương Huyền bước nhanh tới người đàn ông, khi đi qua một cái bàn, tiện tay cầm lấy một con dao rọc giấy.

Lúc này, người đàn ông ngã trong đống đồ lộn xộn, mắt nhắm nghiền, ngực không ngừng chảy máu, nhìn như đã chết.

Vì lo lắng tiếng súng liên tiếp có thể gây chú ý cho cảnh sát, Trương Huyền không định bắn thêm phát nào.

Vút!

Con dao rọc giấy giờ lên, lưỡi dao lóe lên tia sáng lạnh!

Ngay lúc đó, người đàn ông vốn ngã trên đất không động dậy đột nhiên mở mắt!

Hắn bật dậy, hai tay đâm về phía Trương Huyền!

Trương Huyền nhìn rõ, trong tay áo hắn rõ ràng giấu vũ khí, khi động thủ, hai lưỡi dao đã từ tay áo rơi vào tay!

Nhưng, Trương Huyền đã chuẩn bị sẵn!

Ngay khi hắn ra tay, tốc độ của Trương Huyền đột nhiên tăng lên!

Phập!

Con dao rọc giấy cắm thẳng vào cổ hắn!

Rồi một cú đá bay!

Bịch!!!

Hắn lại bay ra!

Nhưng lần này, hắn không còn may mắn nữa.

Phát súng trước vì có kính cản, Trương Huyền để tránh đạn lệch hướng nên không bắn vào đầu.

Nhưng nhát dao này, Trương Huyền nhắm thẳng vào động mạch!

Khi lưỡi dao rút ra, máu từ cổ hấn phun ra như suối!

Hấn ngã xuống đất giã giữa một hồi, cuối cùng im bật.

“Trúng một phát đạn vào ngực mà vẫn còn động đây, gã này cũng khá lắm...”

Trương Huyền cất khẩu súng, xoay con dao rọc giấy trên tay, rồi ném mạnh!

Vút! Phập!

Lưỡi dao cắm thẳng vào sau đầu hấn!

Lần này, hấn hoàn toàn bất động.

“Đây... đây...”

Nhìn cảnh trước mắt, Kobayashi sợ đến ngậy người.

“Kobayashi tiên sinh, không sao chứ?”

Cha xứ Martin bước tới an ủi: “Xin lỗi, có vẻ như hấn là do chúng ta dẫn đến, chúng ta không phát hiện ra hấn...”

Trong khi đó, Trương Huyền đã kéo xác hấn vào nhà vệ sinh.

Thuận tiện, lấy ra cây lau nhà, dung dịch tẩy rửa và xô nước, chuẩn bị lau sạch vết máu trên sàn.

Kobayashi nuốt nước bọt, nhìn Trương Huyền hành động thuần thục, nói: “Chỉ... chỉ có một mình hấn thôi sao?”

Rõ ràng, hấn lo lắng sẽ còn có người khác tìm đến.

“Điều này...” Cha xứ Martin ngập ngừng.

Thật ra ông cũng không biết.

Trương Huyền lại tỏ ra rất bình tĩnh, nói: “Được rồi, giờ nghĩ nhiều cũng vô ích, vừa rồi nổ súng, khả năng cảnh sát đến không lớn, nhưng để xác ở đây thì không tốt lắm, tốt nhất chúng ta nên rời khỏi đây...”

Nhưng, Trương Huyền vừa nói xong, Kobayashi đã lấy điện thoại ra: “Xác chết, ta có cách!”

Dù gì làm nghề này, hắn cũng quen biết không ít người.

Và những người như ‘người dọn dẹp’, hắn thực sự quen biết.

Rất nhanh, một cuộc gọi được thực hiện, liên lạc xong, Kobayashi nhanh chóng dọn dẹp phòng làm việc của mình.

Nhìn hắn hành động thuần thục, rõ ràng không phải lần đầu.

...

Kobayashi đỗ xe ngay sau cửa hậu của tiệm ảnh.

Hắn vừa xếp hai thùng lớn ‘bằng chứng phạm tội’ lên xe, vừa ngồi vào ghế lái.

Cửa ghế phụ và ghế sau cùng mở ra.

Nhìn Trương Huyền và Martin im lặng ngồi vào xe, Kobayashi ngạc nhiên nói: “Các người...?”

Ta định chạy trốn, các người lên xe là sao?

“Lái xe đi.”

“Hả?”

“Ta nói lái xe.”

“... Được thôi.”

Dù trong lòng rất không muốn mang theo hai kẻ gây rối này, nhưng dưới áp lực của Trương Huyền, Kobayashi vẫn chọn nghe lời.

Chiếc xe khởi động, nhanh chóng rời khỏi công viên Bạch Thủy, tiến vào đường lớn.

Có lẽ chưa đến giờ cao điểm tan tầm, lúc này xe cộ trên đường không nhiều.

Vừa lái xe, Kobayashi vừa thỉnh thoảng liếc nhìn Trương Huyền ngồi ghế phụ, trông có vẻ muốn nói gì đó.

Sự im lặng khó xử này không kéo dài lâu.

Trương Huyền chủ động hỏi: “Người còn chỗ trú ẩn nào khác không?”

“Chỗ trú ẩn...”

Với cách gọi này, Kobayashi rõ ràng không quen, nhưng vẫn thành thật nói:

“Nếu nói về phòng làm việc dự phòng... thì đúng là ta có.”

“Vậy bây giờ người đang đến một trong những phòng làm việc dự phòng đó phải không?”

Trương Huyền lại hỏi.

Lần này, Kobayashi không trả lời.

Dù sao, hắn không thể nói mình đang lái xe lòng vòng trên đường, không hề muốn dẫn họ về phòng làm việc dự phòng của mình chứ?

Nghĩ đến việc Trương Huyền giết người dọn xác như chuyện thường ngày...

Hắn dù thế nào cũng không dám nói ra điều đó.

Một lúc sau, không khí trong xe lại rơi vào im lặng.

Lúc này, cha xứ Martin chủ động phá vỡ sự im lặng đầy kỳ lạ này:

“À, Kobayashi tiên sinh, thật xin lỗi, người vừa nãy, chắc là nhầm vào chúng ta...”

“À~ không sao không sao, làm nghề này, chuyện như vậy cũng không phải lần đầu gặp.”

Kobayashi vội khách sáo: “Dù sao cũng đã nhận tiền của các người, chi phí rủi ro tương ứng là điều chắc chắn phải chịu, hai người không cần lo lắng gì.”

Chương 553: Tiêu Đề 《Ăn》

“VẬY Ạ...”

Martin cười gượng hai tiếng, rồi hỏi tiếp: “Nói thật, chúng ta rời đi như thế này, thật sự không có vấn đề gì chứ? Người mà người gọi đến để xử lý xác chết là ai...?”

Kobayashi giải thích:

“Ta vừa liên hệ với một ‘người dọn dẹp’ có uy tín trong thế giới ngầm, trước đây ta từng làm việc với hắn vài lần, dù chưa từng gặp mặt trực tiếp, nhưng ta rất tin tưởng hắn, ngày mai khi ta trở lại, cửa tiệm của ta sẽ trở lại bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra.”

“Ồ~”

Martin hiểu ra, sau đó không còn gì để nói, chỉ ngồi đó như một khúc gỗ.

Qua gương chiếu hậu, nhìn chằm chằm Martin mấy lần, thấy ông già dễ nói chuyện này không nói gì, Kobayashi cuối cùng chủ động lên tiếng:

“À... hai người bây giờ muốn đi đâu? Có cần ta đưa đến đó không?”

Rõ ràng, đây là lời đuổi khéo.

Nhưng, Trương Huyền họ đâu có chỗ nào để đi.

Trước khi quay lại, họ thậm chí đã nghĩ đến việc liệu tối nay có nên ngủ tạm trên ghế dài trong công viên không.

“Người không sợ lại có sát thủ tìm đến?”

Trương Huyền nhìn Kobayashi:

“Nhìn người, rõ ràng không có khả năng chiến đấu, một gã mập không qua huấn luyện cũng có thể dễ dàng giết người, nếu chúng ta đi, lại có sát thủ tìm đến, vậy thì giấy tờ của chúng ta coi như mất rồi?”

“Ha ha...”

Người nghĩ những sát thủ đó là do ai dẫn tới à!

Kobayashi cười gượng:

“Hai người không cần lo lắng, phòng làm việc dự phòng của ta ngoài ta ra, không ai biết, ta chắc chắn ngày mai có thể giao lại đồ của hai người hoàn chỉnh.”

“Thật sao?”

Trương Huyền mỉm cười bí ẩn, mở cửa sổ xe, tay dựa vào thành cửa, nhìn vào gương chiếu hậu:

“Không biết Kobayashi tiên sinh có nhận ra, chúng ta đang bị theo dõi không?”

“Hả?!”

Kobayashi kinh hoàng, nhìn vào gương chiếu hậu, tay lái run rẩy.

Nếu không có Trương Huyền kịp thời giữ tay lái, xe có lẽ đã lệch khỏi làn đường.

Lúc này, sau xe họ, hai chiếc xe không có biển số đang nhanh chóng tiếp cận, một chiếc thậm chí chuẩn bị vượt qua bên phải.

“Từ khi chúng ta rời công viên, họ đã theo sau, không biết thuộc phe nào... nhưng chắc không phải nhóm ta lo nhất.”

Trương Huyền rút khẩu súng M36, mở nòng lấy một viên đạn ra, thay bằng một viên khác, rồi đóng nòng lại.

Khi phát hiện bị theo dõi, Trương Huyền đã quan sát kỹ.

Những kẻ này không có kỹ năng theo dõi cao siêu, thậm chí có thể nói là vụng về, vì vậy có thể loại trừ khả năng họ là Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Còn sát thủ... thường thì sát thủ chuyên nghiệp dù không bằng Kỵ Sĩ Thánh Điện, cũng không đến mức kém như vậy.

Vậy... chỉ còn lại một khả năng.

‘Là tên chơi dao kia sao...?’

Trương Huyền chăm chú nhìn chiếc xe đang cố vượt.

Ánh mắt xuyên qua kính chắn gió phía trước, thấy rõ số người và trang bị.

Bốn người, không có vũ khí dài.

Hai người ngồi ghế sau đều có súng lục, súng có ống giảm thanh.

Chắc là họ sẽ tấn công trước...

Đánh giá sơ bộ kế hoạch đối phương có thể thực hiện.

Trương Huyền nói với cha xứ Martin: “Người nằm xuống dưới ghế, không có lệnh của ta, đừng tùy tiện ngồi dậy.”

“Được!”

Cha xứ Martin không do dự, lập tức làm theo lời Trương Huyền.

Xong cha xứ Martin, Trương Huyền nhìn Kobayashi.

Lúc này Kobayashi dù vẫn đạp ga, giữ xe chạy bình thường.

Nhưng mồ hôi lạnh không ngừng chảy trên trán, tốc độ xe càng lúc càng nhanh, rõ ràng tâm trạng hắn không bình tĩnh như vẻ ngoài.

“Thả lỏng, người trúng đạn, rất nhanh sẽ chết, nếu là chỗ chí mạng, thậm chí không cảm thấy đau đớn, nên không cần sợ.”

Trương Huyền trấn an:

“Đừng lo lắng, mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Nhưng Kobayashi rõ ràng không nghĩ Trương Huyền đang an ủi mình, hắn nghiến răng, từ kẽ răng thốt ra một câu:

“Bây giờ ta trả lại tiền cọc cho các người vẫn kịp chứ?”

“Không kịp nữa rồi.”

Lúc này, chiếc xe định vượt đã đến sát phía sau bên phải xe của họ. Với tốc độ tăng lên, chiếc xe đó chuẩn bị chạy song song với xe của họ.

Trong xe, hai tay súng ngồi ở ghế sau kéo nòng súng, đạn đã lên nòng, mặt lộ ra nụ cười hiểm ác, một tay súng khác bên cửa sổ cũng đang hạ kính xuống.

“Một lát nữa ta bảo người phanh xe, người phải phanh ngay lập tức, nếu không muốn chết.”

Trương Huyền nói xong câu này, liền tháo dây an toàn ra. Hắn nhanh chóng quay người, giơ súng lên!

Pằng!

Chưa kịp để hai tay súng kia tìm được góc bắn, Trương Huyền đã nổ súng trước!

Phát đầu tiên trúng ngay đầu tài xế, giết chết tại chỗ!

Két!!!

Chiếc xe mất lái, tốc độ giảm đột ngột, đâm sầm vào chiếc xe phía sau!

“Dừng lại!”

Trương Huyền hét lớn!

Dù rất sợ hãi, Kobayashi theo bản năng đạp phanh mạnh! Chiếc xe lập tức dừng gấp giữa đường!

Trương Huyền vì đã chuẩn bị trước, nên không bị ảnh hưởng bởi cú phanh gấp này. Nhưng cha xứ Martin thì gặp nạn, đang nằm dưới ghế, ông bị nảy lên đập đầu vào ghế, làm trán sưng u một cục.

Không ai quan tâm đến chỗ đau của ông lúc này. Trương Huyền vừa ra khỏi xe, đã lập tức cầm súng bắn nhanh!

Pằng! Pằng! Pằng!!!

Ba phát bắn nhanh! Tài xế xe kia, cùng hai tay súng ngồi ghế sau, bị Trương Huyền bắn xuyên qua kính, gục chết tại chỗ!

Còn một chiếc xe nữa, nhưng trên xe có khoảng bốn đến năm người...

Chương 554: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền vừa suy tính, vừa cúi người, lùi lại, chạy vòng qua đầu xe sang bên kia. Trong quá trình di chuyển, hắn mở nòng súng, vỏ đạn nóng hổi rơi xuống leng keng. Hắn lấy đạn từ túi áo khoác, dù ít khi sử dụng súng ổ quay, nhưng với khả năng kiểm soát súng cấp độ năm, hắn có thể nạp đạn mà không cần nhìn.

Chỉ trong hai giây, nòng súng đã được nạp đầy! Trương Huyền đã di chuyển đến bên trái xe. Do góc độ, chiếc xe đầu tiên chắn giữa họ và chiếc xe thứ hai, kính và thân xe che chắn, nên Trương Huyền không thể ngay lập tức quan sát tình hình trong xe thứ hai, cũng không thể biết vị trí của tay súng.

Pằng! Pằng!

Một loạt đạn bắn tới! Nhưng tất cả đều lệch hướng, không gây nguy hiểm cho Trương Huyền. Rõ ràng, đối phương cũng không thấy hắn. Những tay súng tưởng rằng Trương Huyền vẫn ở vị trí cũ, nên tất cả đều bắn vào ghế phụ của xe Kobayashi.

Tuy nhiên, những phát đạn này không chỉ không hạ được Trương Huyền, mà còn tiết lộ vị trí của tay súng! Trương Huyền nhanh chóng nhắm bắn!

Pằng! Pằng!!!

Hai phát đạn bắn ra! Phát đầu tiên phá tan kính chắn trước, phát thứ hai bay thẳng, trúng ngay đầu tay súng ghế phụ của

xe thứ hai, giết chết tại chỗ! Không còn kính che, Trương Huyền đã thấy rõ tình hình phía sau xe.

Pằng!

Một phát bắn trúng tài xế! Ba người còn lại ở ghế sau!

Hai bên đã thấy rõ vị trí của nhau! Bây giờ chỉ còn là xem ai bắn nhanh và chính xác hơn!

Và về điểm này...

Trương Huyền có chút tự tin.

Pằng! Pằng!!!

Hai phát nhanh chóng, hai tay súng ghế sau chưa kịp phản ứng, đã bị Trương Huyền giết chết tại chỗ! Người cuối cùng sợ hãi tột độ, không nhận ra Trương Huyền đã hết đạn!

Hắn hoảng sợ, mở cửa xe, cố gắng chạy trốn, nhưng tay hắn vẫn cầm súng, nghĩa là vẫn là mối đe dọa!

Khi tay súng mở cửa, nửa người đã ra ngoài, Trương Huyền đã lao tới!

Bịch!!!

Cửa xe bị Trương Huyền đá mạnh, đóng sập vào, kẻ thù kêu thảm thiết, cả người bị đẩy trở lại. Tay súng cũng đánh rơi súng.

Trương Huyền nhanh chóng tiến tới, nắm lấy cánh tay phải hắn, đè xuống khung cửa, dùng lực, một tiếng “rắc” vang lên, cánh tay bị bẻ gãy!

“Aaa!!!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, nhưng Trương Huyền không để tâm, kéo hắn ra khỏi xe, đè xuống đất. Hắn đã hoàn toàn sợ hãi, không còn sức kháng cự. Trương Huyền quỳ một chân lên

lưng hắn, kiểm tra toàn thân, không tìm thấy vũ khí khác, nhưng có hai băng đạn dự phòng.

Trương Huyền nhặt khẩu súng giảm thanh trên đất, dí vào sau đầu hắn, lạnh lùng hỏi: “Các người là ai? Thủ lĩnh các người là ai?”

Nhưng hắn không hiểu tiếng Anh, chỉ nói lảm nhảm, Trương Huyền không hiểu được gì.

Trong khi Trương Huyền thăm vãn, xung quanh đường phố đã có nhiều dân thường chứng kiến. Người nhát gan thì hét lên chạy trốn, nhưng cũng có người dũng cảm đứng nhìn từ xa.

“Cảnh sát đang làm nhiệm vụ! Chúng ta đang bắt giữ những kẻ khủng bố cực kỳ nguy hiểm, trên xe của chúng có thể có bom, xin mọi người không tụ tập ở đây, hãy rời đi ngay lập tức!”

Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Trương Huyền quay lại nhìn, thấy Kobayashi đã ra khỏi xe, cầm một thẻ cảnh sát, giả vờ bình tĩnh, lớn tiếng kêu gọi dân thường rời khỏi hiện trường.

Thấy có cảnh sát kiểm soát tình hình và nghe nói có bom, ngay cả những người dũng cảm cũng không dám nán lại. Đám đông tan dần, Kobayashi thở phào, nhìn Trương Huyền.

Lúc này, Trương Huyền đã kéo tên kia lên, đẩy hắn lên xe của Kobayashi.

“Ài... sao các người không tự tìm một chiếc xe khác mà đi...”

Dù không muốn dính líu đến Trương Huyền và cha xứ Martin, Kobayashi hiểu rằng bây giờ họ đã cùng chung một chiếc thuyền.

“Các người rốt cuộc là ai?”

Đến nước này, dù Kobayashi không muốn liên quan, nhưng cũng không còn lựa chọn nào khác. Hắn biết rằng kẻ thù của Trương Huyền cũng đã liệt mình vào danh sách mục tiêu.

Sắc mặt Kobayashi rất xấu, Trương Huyền kiểm tra khẩu Glock 17 vừa nhặt được, hắn rất quen thuộc với loại súng này nên nhanh chóng xác định được chất lượng.

“Băng Yamaguchi.”

Trương Huyền nói, tháo băng đạn ra, kéo nòng, làm rỗng súng, rồi tháo ống giảm thanh.

“Cái gì!?”

Kobayashi suýt nữa đạp nhầm ga đâm vào tường khi nghe nhắc đến băng Yamaguchi. Ai ở Nhật Bản mà không biết đến băng Yamaguchi? Đặc biệt là những người như Kobayashi, làm việc trong ngành công nghiệp xám, có rất nhiều giao dịch với băng Yamaguchi.

“Nếu biết trước, ta đã không dính vào chuyện này...” Kobayashi lầm bầm bằng tiếng Nhật, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Hắn có thể tưởng tượng cảnh bị băng Yamaguchi tra tấn và giết chết tàn bạo.

“Đừng lo, chỉ là đám xã hội đen thôi, ngoài việc đông người, chúng không phải mối đe dọa lớn.”

Trương Huyền an ủi Kobayashi: “Khi người đối mặt với những kẻ thù mạnh hơn, sẽ thấy rằng băng đảng dù mạnh đến đâu cũng chỉ là một nhóm nhỏ nếu thiếu chiến thuật và binh sĩ chuyên nghiệp.”

“Người không hiểu, chuyện này vốn không liên quan gì đến ta!”

Kobayashi gần như phát điên, sau khi hít thở nặng nề vài lần, đột ngột xoay vô lăng, dừng xe bên lề đường. Điều chỉnh

lại cảm xúc, hắn bình tĩnh nói:

“Bất kể thế nào, xin hai người xuống xe trước. Ta sẽ trả lại tiền cho các ngươi. Ta quen biết một tên đầu mục nhỏ của băng Yamaguchi, ta sẽ đi giải thích với hắn, có lẽ họ sẽ tha cho ta...”

Chương 555: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cái này...”

Cha xứ Martin nghe vậy, tuy có chút khó xử, nhưng lúc này không tiện ép buộc, liền đưa tay định mở cửa.

Nhưng lúc này, Trương Huyền quay đầu nhìn Kobayashi một cái, đột nhiên nói:

“Vậy người bây giờ có thể làm xong giấy tờ cho chúng ta không?”

“.....” Kobayashi không nói gì, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Hai bộ giấy tờ này đâu dễ dàng làm được như vậy, nếu chỉ cần nói vài lời là xong thì tiền này cũng không đến lượt hắn kiếm.

Trương Huyền lắp lại băng đạn vừa tháo ra vào khẩu súng, kéo khóa nòng một cái!

Cạch!

Chỉ nghe một tiếng vang thanh thúy, viên đạn đã lên nòng.

“Kobayashi.”

Trương Huyền từ từ xoay ống ngắm thanh lên nòng súng:

“Người chắc cũng đã nhìn ra rồi, ta không phải là người nhân từ. Người muốn đi hòa giải với băng Yamaguchi, không sao cả, nếu người có thể sống sót an toàn, ta cũng rất vui mừng, nhưng...”

“Người nghĩ, nếu người không đưa ra bằng chứng thực tế nào, người của băng Yamaguchi thật sự sẽ tin tưởng người sao? Lúc đó, họ sẽ tra hỏi người về tung tích của chúng ta và lý do tìm người, còn người, để sống sót, chắc chắn sẽ nói ra tất cả những gì người biết...”

“Lúc đó, mục tiêu của chúng ta bị lộ, chắc chắn sẽ dẫn đến sự truy sát toàn lực của băng Yamaguchi, thậm chí có thể còn dẫn đến sự truy sát của kẻ thù mạnh hơn. Ta đương nhiên không sợ những điều này, nhưng... ai cũng không thích một đám ruồi vo ve quanh mình suốt ngày.”

“Để giảm bớt phiền toái không cần thiết... ta không ngại sử dụng một số biện pháp nhỏ. Người muốn biết biện pháp nhỏ đó là gì không, Kobayashi?”

Trên người Trương Huyền không hề lộ ra chút sát khí nào, nhưng lời nói lại chứa đựng không ít khí vị máu tanh không thể che giấu.

“Logan...” Cha xứ Martin nhìn Trương Huyền đầy lo lắng, sợ rằng Trương Huyền sẽ làm điều gì mà hắn không dám nghĩ tới.

Nhìn Trương Huyền đã lắp xong ống giảm thanh, kiểm tra khẩu súng, Kobayashi không ngừng co rút khuôn mặt, đó là phản ứng bản năng trong sự sợ hãi.

Có lẽ Trương Huyền lúc này quá dễ nói chuyện, khiến hắn nhầm tưởng rằng Trương Huyền là người tốt...

Liên tưởng đến sự quả quyết và bình tĩnh của Trương Huyền khi giết người lúc này, Kobayashi bây giờ đã có thể đoán ra thân phận của họ...

Sát thủ quốc tế!

Hai người này chắc chắn là những siêu sát thủ nổi tiếng quốc tế!

“Ta...”

Kobayashi mở miệng, giọng hơi run rẩy, lúc này, hắn mới phát hiện, cổ họng của mình không biết từ lúc nào đã khô rất khó chịu.

Ho khan hai tiếng, nuốt một ngụm nước bọt làm ẩm cổ họng, Kobayashi cố gắng tỏ ra vô hại, nhếch miệng cười gượng:

“Ta có một xưởng làm việc gần đây, chúng ta... bây giờ đi qua đó? Các người đói không, hay là ta gọi trước một ít đồ ăn? Các người muốn ăn gì?”

“Ramen, cảm ơn.”

Trương Huyền cười nhẹ, đưa tay ra với Kobayashi:

“Người cũng đã nghe rồi, ta tên là Logan, người phía sau là Martin, là một cha xứ. Ta và hắn đều là người của Giáo hội. Người có thể gọi chúng ta thế nào cũng được, tóm lại, bây giờ chúng ta là người cùng một thuyền. Ta có thể đảm bảo rằng, có ta ở đây, không ai, kể cả băng Yamaguchi hay Haikou, có thể động đến người dù chỉ một sợi tóc.”

“Ha...”

Kobayashi cười gượng gạo.

Nhân viên giáo hội?

Chẳng lẽ các người thờ phụng tà giáo Satan sao?

Không biết suy nghĩ của Kobayashi, Trương Huyền cũng không nhìn hắn nữa, quay đầu nhìn về phía ghế sau, nơi người bị hắn đánh ngất và trói lại.

“Lái xe đi, đến xưởng của người trước... À đúng rồi, xưởng của người có nhà vệ sinh chứ?”

...

Mặc dù quá trình có chút không vui, nhưng Kobayashi không còn đường nào khác, đành tạm thời gia nhập vào nhóm của Trương Huyền.

Trương Huyền nhiệt liệt chào đón thành viên mới.

Buổi chào đón được tổ chức tại xưởng của Kobayashi, Trương Huyền mời bữa ăn ramen.

...

“Đúng vậy, chính là Logan...”

Trong một nhà thờ ở Nagoya, Lucius với chiếc ba lô quân đội màu xanh lá cây lớn nhìn vào màn hình giám sát trước mặt.

Lúc này, trên màn hình rõ ràng hiển thị cảnh ‘Logan’ phản kích kẻ truy đuổi trên đường.

Nhìn các động tác chiến thuật và kỹ thuật bắn của ‘Logan’ trôi chảy như mây trôi nước chảy, Lucius không khỏi ngạc nhiên.

Với người bạn cũ này, Lucius tự nhận là rất hiểu rõ.

Trong ấn tượng của hắn, Logan là một Kỵ Sĩ Thánh Điện, hơn nữa còn là một trong những tinh anh của Kỵ Sĩ Thánh Điện, khả năng chiến đấu bản thân đích thực không tầm thường.

Nhưng dường như cũng không đến mức phóng đại như vậy chứ?

Hai chiếc xe đang chạy ở tốc độ cao, một phát bắn trúng đầu tài xế, hơn nữa rất tự tin không bắn phát thứ hai...

“Sao vậy? Lucius?”

White, người ăn mặc giống Lucius, nhìn Lucius với vẻ mặt ngạc nhiên và nghiêm trọng.

Lucius nói: “Logan hình như mạnh lên nhiều.”

White lại không để ý: “Sao? Chỉ là giết vài tên băng đảng, thay ta cũng có thể làm được, tuy rằng... không nhất định xử lý nhanh như hấn.”

“Không giống nhau...” Lucius lắc đầu, định nói thêm gì đó.

Đột nhiên, cửa nhà thờ mở ra.

Một người đàn ông mặc trang phục cha xứ bước vào.

“Cha xứ Harry.”

Hai người khề gật đầu chào người đến.

Chương 556: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chúa phù hộ...”

Ánh mắt của cha xứ Harry lúc này có chút phức tạp, nói:

“Ta đã liên hệ với phía cảnh sát, họ cho biết sẽ hỗ trợ một phần hành động sắp tới của các người, nhưng một số đặc quyền cần thiết, họ không thể cung cấp.”

“Oh?” White nhíu mày nói: “Người không nói với họ rằng mục tiêu này nguy hiểm thế nào sao?”

“Nói rồi, nhưng họ...”

Cha xứ Harry có chút ngập ngừng, thờ dài lắc đầu:

“Họ nói, đây là việc xảy ra trên đất nước của họ, họ có đủ khả năng giải quyết, hơn nữa, họ cũng có đủ tự tin đưa tội phạm ra trước pháp luật.”

“Dù Logan thế nào đi nữa, hắn cũng là người của Giáo hội. Để xử phạt hắn, cũng nên do chúng ta làm, nhưng...”

Giọng White trở nên lạnh lùng: “Thôi, nếu họ muốn tự tay giải quyết, thì để họ thử xem, ta muốn xem ai sẽ bắt được Logan và Martin trước.”

Nói xong, White nhấn nút liên lạc trên tai nghe:

“Đội tập hợp, chuẩn bị xuất phát.”

Rất nhanh, các thành viên của đội Delta bố trí quanh nhà thờ đã tập hợp.

Mọi người bắt đầu mở ba lô, mặc trang bị, kiểm tra vũ khí ngay tại chỗ.

“Cha xứ Harry, phải mượn xe của ngài dùng, tuy rằng... không chắc sẽ trả lại.”

White nhìn cha xứ Harry với ánh mắt nghiêm nghị.

Cha xứ Harry gật đầu, trao chìa khóa xe cho White: “Hy vọng các người thuận lợi.”

“Chúng ta sẽ thế.”

White gật đầu, nhìn Lucius vẫn đang chăm chú xem lại băng giám sát.

Hắn không nói gì, với vị Kỵ Sĩ Thánh Điện huyền thoại này, hắn luôn kính trọng.

Nhưng, lý do lần này không để Lucius tham gia vào nhiệm vụ chiến đấu tuyến đầu là lo ngại Lucius sẽ do dự vì tình bạn với Logan trong quá khứ.

‘Phải nhanh chóng hoàn thành... nhiệm vụ của Cha xứ.’

...

Xưởng dự phòng của Kobayashi nằm trong một khu dân cư ở phía đông nam Nagoya.

Là một căn nhà nhỏ hai tầng có sân vườn, tuy không lớn, nhưng ở khu vực này có một căn nhà như vậy đã là rất tốt rồi.

Lúc này, trong nhà vệ sinh trên tầng hai của căn nhà nhỏ.

Ào ào...!

Vòi sen mở, nước nóng chảy xuống, rửa sạch vết máu trên sàn nhà.

Một người toàn thân trần truồng, da dẻ đầy máu, mắt mờ màng, hơi thở yếu ớt, bị trói tay sau lưng, nằm nghiêng trong

bồn tắm.

Trương Huyền mặc áo mưa và ủng, cầm vôi sen, bình tĩnh rửa sạch vết máu trên áo mưa.

Còn ở cửa, Kobayashi ngồi trên một cái ghế nhỏ, cố nhịn để không nôn ra hết ramen vừa ăn, bóp mũi để ngăn mùi máu nồng nặc xông vào, khó khăn nói:

“Hắn nói, tuy rằng họ là thành viên của băng Yamaguchi, nhưng lần này, thuần túy chỉ vì nhận được giải thưởng của Ark nên mới tổ chức tấn công chúng ta, chỉ muốn kiếm một khoản tiền mà thôi. Theo hắn khai, hiện tại toàn bộ thành viên của băng Yamaguchi đang giữ im lặng, dường như đang e dè điều gì đó, nên chưa hành động ngay lập tức...”

“Vậy nên, bọn này chỉ là một đám cá con thấy tiền là lao vào?” Trương Huyền nhìn Kobayashi.

Kobayashi gật đầu.

“Ra là vậy...”

Trương Huyền lắc đầu.

Nguyên tưởng có thể lấy được thông tin quan trọng từ miệng người này, không ngờ lại là tình huống như vậy.

Trương Huyền nói: “Hỏi hắn, tiền thưởng là bao nhiêu, đáng để bọn họ liều mạng như vậy.”

“Ừ.”

Kobayashi nói vài câu với tên tù nhân trong bồn tắm, sau đó sắc mặt rõ ràng có chút kinh ngạc, quay lại nói với Trương Huyền:

“Mười hai triệu đô la Mỹ, hai người các ngươi là gói chung, tổng cộng mười hai triệu đô la.”

Mười hai triệu đô la Mỹ quy đổi ra, có tổng cộng hơn tám triệu nhân dân tệ, khoảng mười bảy mươi tám tỷ yên!

Số tiền lớn như vậy, cả đời Kobayashi cũng chỉ nhìn thấy trên tin tức.

Không có gì lạ khi bọn họ dù chỉ tụ tập được một nhóm nhỏ nhưng vẫn dám thử vận may.

Số tiền lớn như vậy, nếu là hắn, cũng chưa chắc có thể kiếm chế được...

Nghĩ đến đây, Kobayashi theo phản xạ nhìn Trương Huyền đang thay gắng tay cao su với vẻ mặt vô cảm...

Ừ, hắn có thể kiếm chế được.

“Cái cần hỏi đã hỏi xong...”

Trương Huyền nói với Kobayashi: “Người biết chi nhánh Ark ở Nagoya ở đâu không?”

“Biết, nhưng chưa từng đến.” Kobayashi thành thật gật đầu.

“Biết là được rồi.”

Trương Huyền tháo gắng tay cao su ra, cầm khẩu súng giảm thanh trên bồn rửa tay, chĩa vào đầu tên tù nhân trong bồn tắm.

Lúc này, tù nhân ngược nhìn nòng súng của Trương Huyền, mặt không hề tỏ ra sợ hãi, ngược lại, có chút nụ cười giải thoát.

Biu!!!

Tiếng súng vang lên, vỏ đạn vàng rơi xuống đất.

Trương Huyền nhặt vỏ đạn lên, rửa sạch bằng nước, rồi ném vào tay Kobayashi:

“Tặng người, làm kỷ niệm.”

Kobayashi tuy không muốn, nhưng lúc này cũng không dám nói gì, chỉ cười khô, nhìn xác chết trong bồn tắm.

Không biết có phải đã quen mắt hay không, mà bây giờ nhìn cảnh máu chảy đầu vỡ này, hẳn không hề thấy ghê tởm hay buồn nôn.

“Có cần ta gọi người đến dọn dẹp không?”

Kobayashi nhìn bóng lưng Trương Huyền bước xuống lầu.

“Không cần, cứ để đó, lát nữa sẽ có người tới giúp dọn.”

Trương Huyền không quay đầu lại nói:

“Lát nữa ta sẽ tìm chỗ ở mới cho các người, tối nay người cứ làm gấp đi, một lát nữa... có thể ta phải ra ngoài.”

“Mưa rồi...”

Mở cửa ra, mưa nhỏ lẫn vài hạt băng mỏng rơi từ trời xuống, thổi ra một hơi, một luồng hơi trắng ẩm bốc lên.

Chương 557: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền siết chặt áo khoác vest trên người, nhưng vẫn cảm thấy hơi lạnh thấm vào da.

Từ giá ô ở góc sảnh, hắn rút ra một chiếc ô dài trông còn khá mới, mở ra, bước ra khỏi nhà.

Cánh cổng sân không cao lắm, chỉ đến ngực Trương Huyền. Hắn đưa tay đẩy cổng, cảm nhận rõ ràng độ trơn ướt trên tấm gỗ, ngay cả khi đang đeo găng tay.

“Chúng ta vừa mới ngồi ấm chỗ đã lại phải ra ngoài à?” Tiếng nói run rẩy vì lạnh của Cha xứ Martin vang lên từ phía sau.

“Nơi này không an toàn.” Trương Huyền nhìn qua hai bên đường ngoài sân.

Mặc dù đây là khu dân cư, nhưng không có nhiều camera giám sát.

Ít nhất là Trương Huyền hiện tại, chỉ thấy một cái duy nhất.

“Thân phận của Kobayashi, đối với một số thế lực địa phương, chắc không phải là bí mật. Một đám tay súng băng đảng không biết sống chết còn lần ra được chúng ta, thì không lý nào người khác lại không tìm thấy.”

Trương Huyền nói vậy, Cha xứ Martin đã đến bên cạnh hắn, vẻ mặt lo lắng: “Nhưng ông Kobayashi vừa nói rằng nơi này rất an toàn mà?”

“Ta không tin hắn.”

“Người nghĩ hấn lừa người sao?”

“Không, ta có thể thấy hấn không lừa ta, nhưng ta nghĩ với khả năng của hấn, không thể có một nơi trú ẩn tuyệt đối an toàn.”

Nói rồi, Trương Huyền tháo nút áo khoác, rút khẩu súng lục M36 từ trong áo, đưa cho Cha xứ Martin và dặn dò:

“Người và Kobayashi ở đây đợi một chút, đừng đi lung tung, ta sẽ quay lại nhanh thôi. Nếu có kẻ khả nghi tiến lại, nhớ bắn ngay lập tức.”

Cha xứ Martin cầm khẩu súng lục với vẻ căng thẳng, nói: “Nhưng ta không rành sử dụng súng...”

“Người biết bóp cò không?”

“... Biết.”

“Biết là được.” Trương Huyền nói: “Không quan trọng có bắn trúng hay không, điều quan trọng là tiếng súng.”

Nói rồi, Trương Huyền chỉ tay lên trời: “Ngắm bắn lên trời một phát, ta nghe thấy sẽ lập tức quay lại.”

“Nhưng mà...” Cha xứ Martin vẫn chưa tự tin: “Nếu người không kịp thì sao...?”

“Sẽ không đâu.”

Trương Huyền chỉ vào ổ đạn của khẩu M36: “Trong này có năm viên đạn, sau khi bắn một phát cảnh báo, bốn viên còn lại người bắn từ từ, đã đủ để lũ chuột trong bóng tối sợ không dám tiến lại gần.”

Cha xứ Martin gật đầu hiểu nhưng vẫn chưa thực sự an tâm, không nói gì thêm.

Dặn dò xong, Trương Huyền rời khỏi sân, bước theo con đường bên phải.

Cha xứ Martin nhìn theo bóng Trương Huyền rời đi, cảm giác an toàn tụt giảm mạnh, ông nhìn xung quanh hai bên đường rồi co người lại, khoá cổng sân lại.

Dù cánh cổng mỏng manh và thấp bé này có thể không ngăn nổi một con chó to, nhưng Cha xứ Martin vẫn cố gắng làm tốt nhất có thể công việc phòng thủ.

...

Biu!

Một viên đạn bắn ra, camera giám sát cách đó hàng chục mét bị Trương Huyền bắn rơi.

“Gần xong rồi...”

Trương Huyền đếm thầm, trên đường đi, hắn đã phá gần mười cái camera.

Camera giám sát lộ thiên trong cả khu dân cư đã bị loại bỏ bảy tám phần.

Những cái còn lại đều không quan trọng.

Như vậy, cho dù kẻ địch xâm nhập hệ thống giám sát ở đây, cũng không thể nắm bắt được hành tung của bọn hắn.

“Bây giờ cần tìm một ngôi nhà không có người.”

Trương Huyền nhìn đồng hồ.

Hiện đã hơn sáu rưỡi chiều.

Lúc này, mặt trời đã lặn, đèn đường sáng lên, ánh sáng từ các ngôi nhà và khói bếp đã bốc lên.

Đi dọc con đường hẹp giữa các bức tường, Trương Huyền có thể ngửi thấy mùi thức ăn từ nhiều nhà xung quanh.

Đi một lúc lâu, Trương Huyền nhìn kỹ các ngôi nhà hai bên đường.

Phần lớn ngôi nhà ở đây có người ở, nhưng cũng có một số ít đến giờ này vẫn chưa bật đèn.

Trương Huyền không dám khẳng định những nhà không bật đèn là không có người, nhưng ít nhất có thể chắc chắn, những ngôi nhà này có thể sử dụng được.

Chọn một ngôi nhà ba tầng gần đường chính, Trương Huyền nhanh chóng để mắt tới ngôi nhà này.

Ngôi nhà này tương tự như nhà của Kobayashi, cũng có sân trước và sau, nhưng có thêm một tầng.

Quan trọng hơn, ngoài một hộ ở phía tây bắc đang bật đèn, các nhà xung quanh đều tắt đèn.

Đứng trước cổng, Trương Huyền nhìn biển tên.

{Nhà Nakamura}

Hộp thư bên cạnh cổng đã đầy thư và tờ rơi, có vẻ chủ nhà đã lâu không về.

‘Vậy thì là người rồi, Nakamura.’

Trương Huyền nhìn quanh xác nhận không có ai, lùi lại vài bước, chạy đà rồi nhảy vào sân.

Cẩn thận, Trương Huyền rút súng, xác định xung quanh, rồi theo con đường đá trong sân đi vòng ra phía sau.

Không có cổng riêng ở sân sau, nhưng cửa sau nhà có thể vào thẳng.

Hắn thử xoay nắm cửa.

Không ngoài dự đoán, cửa đã khoá.

Nhưng...

Trương Huyền nhìn cửa sổ bếp bên cạnh cửa sau.

Đi tới, hắn kéo thử cửa sổ!

Vẫn khoá.

Trương Huyền quan sát xung quanh, rồi lấy báng súng đập mạnh!

Rầm!!!

Cửa sổ kính bị đập vỡ.

Hắn thò tay vào trong sờ mó, cánh tay dài vừa đủ, và nhanh chóng, hắn chạm vào nắm cửa sau.

Cạch một tiếng, cửa mở.

Bước vào trong, giày da dẫm lên sàn gỗ, phát ra tiếng kêu.

Cạch!

Hắn thử bật công tắc đèn cạnh cửa sau, may mắn thay, nhà này chưa cắt điện, ánh sáng chiếu rọi, hiện ra một căn bếp phong cách châu Âu.

Trương Huyền nhìn sơ qua bố cục nhà bếp, đóng cửa lại rồi đi sâu vào trong.

Chương 558: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một phòng khách, hai phòng tắm, bốn phòng ngủ và một phòng chứa đồ, đó là tất cả ngôi nhà.

Hoàn thành kiểm tra sơ bộ, Trương Huyền đi từ tầng ba xuống, lấy điện thoại gọi cho Cha xứ Martin, thông báo vị trí và bảo họ đến ngay.

Gọi xong, Trương Huyền vào phòng khách, ngồi xuống ghế sofa.

Dựa lưng vào ghế, hắn nhắm mắt chờ đợi, chân trái nhịp nhẹ xuống sàn.

“Ừm?”

Trương Huyền mở mắt, gơ chân dậm mạnh xuống sàn.

Bịch bịch!

Hai tiếng vang lên.

Trương Huyền không chắc chắn, đứng dậy đi ra hành lang, dậm lên sàn.

“Rỗng?”

Dù âm thanh và cảm giác tương tự, nhưng Trương Huyền vẫn cảm thấy, dưới phòng khách, hoặc dưới ghế sofa, dường như có... thứ gì đó?

Phòng bí mật?

Trương Huyền cảnh giác, quan sát kỹ xung quanh.

Bỗng hắn chú ý đến đầu thu dưới TV.

Cạch.

Hắn tắt đèn.

Trong bóng tối, một góc của đầu thu không cắm dây điện phát ra ánh sáng đỏ mờ.

Bật đèn trở lại, Trương Huyền kéo đầu thu ra, lật qua lật lại, rồi đập mạnh vào tường!

Bốp, đầu thu vỡ tan!

Các linh kiện rơi xuống sàn.

Trong đồng linh kiện, có một camera mini gắn thẻ nhớ!

Tiến lại gần, Trương Huyền rút dây kết nối, lấy thẻ nhớ và thẻ sim, bỏ vào túi.

Sau đó, hắn đẩy ghế sofa ra.

Không ngoài dự đoán, dưới sofa là một tấm ván có khoá.

“Chà, cái quái gì thế này...”

Trương Huyền nhíu mày.

Camera mini, cửa ầm, chủ nhà này không phải người bình thường.

Trước đó khi kiểm tra các phòng, hắn nghĩ chủ nhà là dân thường, nên không kiểm tra kỹ.

Nhưng giờ thì...

Có lẽ trong nhà còn nhiều camera mini khác.

“Không ổn, rất không ổn...”

Nhìn tấm ván dưới chân, Trương Huyền suy nghĩ rồi đi vào phòng chứa đồ dưới cầu thang, lấy một cái xà beng.

Đặt xà beng vào khe cửa, hắn dùng lực!

Cạch, khoá cửa hỏng, tấm ván mở ra.

Nhắc tám ván, một cầu thang dẫn xuống dưới hiện ra.

Trương Huyền giơ súng, hướng xuống dưới.

Trong bóng tối của cầu thang, có ánh sáng mờ.

Ngoài ánh sáng, còn có mùi máu nhạt nồng vào mũi hắn.

Tay nghề cao, Trương Huyền không sợ.

Cẩn thận đi xuống, ánh sáng mờ từ phòng khách chiếu rọi giúp Trương Huyền thấy công tắc đèn trên tường cầu thang.

Cạch, đèn bật.

Một căn phòng rộng bằng nửa phòng khách hiện ra trước mắt Trương Huyền.

Hai bên phòng đều là tranh sơn màu tối, chủ yếu là chân dung trù tượng.

Các nhân vật trong tranh khác nhau, nhưng điểm chung là đều là phụ nữ.

Dù phong cách tranh kỳ quái, nhưng đôi mắt đều rất sống động!

Hàng chục đôi mắt cùng nhìn về cuối phòng, trông thật rùng rợn.

Theo ánh mắt, Trương Huyền nhìn về cuối phòng.

Nơi đó chỉ có một cái bàn, và vài màn hình hiển thị trên bàn.

Các màn hình vẫn hoạt động.

Trương Huyền tiến tới, hình ảnh trên màn hình chia thành nhiều khung nhỏ, mỗi khung hiển thị một góc nhà!

Rõ ràng, mỗi khung đại diện cho một camera mini ẩn.

Ngoại trừ phòng khách bị Trương Huyền phá hoại nên tối đen, các góc còn lại đều hoạt động.

“Chà...”

Nhìn một khung hiển thị hình ảnh chính mình đang đứng trước màn hình.

Trương Huyền có cảm giác khó chịu không nói nên lời.

Đúng rồi.

Mùi máu!

Lúc này khi xuống, hắn đã ngửi thấy mùi máu nồng nặc trong phòng.

Giống như...

Nơi đây từng có nhiều người chết.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền kiểm tra lại các bức tranh trên tường.

Dù đèn mờ và màu ẩm, nhưng khi tới gần, hắn vẫn phát hiện điều kỳ lạ.

Chạm tay lên một bức tranh.

Trương Huyền kinh hoàng nhận ra màu vẽ... có pha máu!

Hít hà...!

Vậy thì... các tranh khác cũng vậy!?

Trương Huyền nhìn quanh, nhiều tranh thế này, màu vẽ chắc chắn không chỉ từ một người!

Hắn đã thấy nhiều sát thủ, nhưng kẻ giết người hàng loạt như thế này... là lần đầu tiên.

“Chết tiệt... kẻ biến thái nào vậy?”

Dù là kẻ giết người không ít, Trương Huyền cũng không khỏi ghê tởm nhìn màn hình.

Lúc này, trên một khung hình hiển thị, Cha xứ Martin và Kobayashi đang mặc áo khoác, mang hành lý, vội vã tiến đến cửa nhà, Cha xứ Martin lấy điện thoại gọi.

Điện thoại trong túi Trương Huyền rung lên.

“Alo?” Trương Huyền nghe máy.

“Chúng ta vào bằng cách nào? Cửa khoá rồi.”

“Các người đợi chút, ta ra ngay.”

Trương Huyền nhìn lại mọi thứ trong phòng, rồi quay bước lên cầu thang.

.....

Trong căn phòng tối.

Một người đàn ông cao gầy với mái tóc bù xù và khuôn mặt u ám, không biểu lộ cảm xúc nhìn vào màn hình máy tính trước mặt.

Trên màn hình máy tính, một người đàn ông da trắng cao lớn đang đứng trong phòng trưng bày “tác phẩm nghệ thuật” của hắn.

“Không thể tha thứ...”

Người đàn ông u ám run rẩy, không biết là vì lạnh hay vì tức giận.

Ngay khi hắn thấy người đàn ông da trắng kia đưa tay chà lên “tác phẩm nghệ thuật” của mình!

“Không thể tha thứ!!!”

Một tiếng gầm lớn!

Người đàn ông u ám ném mạnh cốc nước trên bàn xuống đất!

Khuôn mặt không biểu cảm ban đầu giờ đã đầy sự giận dữ!

Hắn không thể chấp nhận hành vi phá hoại nghệ thuật này, người này... phải trả giá cho điều đó!

Nghĩ đến đây, người đàn ông u ám đứng phắt dậy, cầm lấy chiếc vali gỗ bên cạnh, quay người và nhanh chóng rời khỏi phòng.

...

“Nhà Nakamura... đúng rồi, chắc chắn là đây.”

Chương 559: Tiêu Đề 《Ẩn》

Kobayashi nhìn lên tòa nhà.

Cha xứ Martin bên cạnh hỏi: “Người có quen gia đình này không?”

“Không, ta không sống ở đây thường xuyên.” Kobayashi nhún vai.

Thấy vậy, Cha xứ Martin cũng không nói thêm gì, chỉ lặng lẽ chờ Logan ra mở cửa.

Nhưng lúc này, một người đàn ông đội mũ trùm, tay cầm một chiếc vali, từ góc phố xa xa đi tới.

Cha xứ Martin liếc nhìn người này, mặc dù không nói gì nhưng bản năng khiến hắn cảnh giác.

Tay phải nhét trong túi áo khoác cũng đã nắm lấy khẩu súng lục mà Trương Huyền đưa cho hắn.

Tuy nhiên, người đàn ông đội mũ trùm chỉ liếc nhìn họ một cái, rồi vội vàng đi qua.

Lúc này, cửa nhà mở ra.

Trương Huyền bước ra ngoài.

Cạch.

Trương Huyền mở cổng trước.

Cha xứ Martin và Kobayashi đã đứng ở cửa.

“Chỗ này trông cũng được, chủ nhà chắc đã lâu không về rồi.”

Kobayashi vừa thấy Trương Huyền, liền đưa ra nhận xét.

“Vào trong rồi nói.” Trương Huyền nhường đường cho hai người vào.

Nhưng khi hấn chuẩn bị đóng cổng, hấn bỗng nhiên dừng lại.

Ánh mắt?

Trương Huyền cảm thấy có gì đó, ngược nhìn lên.

Trong ngõ nhỏ mưa nhẹ, không có ai.

Ánh mắt đảo qua, Trương Huyền không nói thêm gì, quay lại đóng cửa.

“Sao vậy?” Cha xứ Martin nhận ra sự khác thường của Trương Huyền.

“Có chút vấn đề, ta chưa kịp báo các người, các người đã đến...”

Trương Huyền lắc đầu, dẫn hai người vào trong nhà, chỉ vào cánh cửa sần trong phòng khách chưa kịp đóng:

“Một tin tốt và một tin xấu, người muốn nghe tin nào trước?”

Hai người nhìn Trương Huyền không hiểu, Kobayashi chủ động lên tiếng: “Ồ, nghe tin tốt trước đi?”

Trương Huyền nói: “Tin tốt là, căn nhà này tốt hơn ta tưởng, không chỉ vị trí hẻo lánh, diện tích cũng không nhỏ, quan trọng hơn là, căn nhà này được trang bị hệ thống camera giám sát ẩn toàn bộ trong và ngoài nhà, từ ‘phòng giám sát’ có thể thấy mọi góc cạnh, không có điểm mù.”

“Đúng là tin tốt!”

Kobayashi vui mừng khôn xiết, dù sao hấn cũng là người từng làm trong ngành, một căn nhà an toàn với hệ thống giám

sát toàn bộ quan trọng thế nào, hẳn hiểu rõ hơn ai hết.

“Nào, tin xấu là gì?”

Cha xứ Martin không nhạy cảm với chuyện này lắm, nên không quá phấn khích, lúc này hắn đang tò mò nhìn xuống cầu thang tối om.

Không biết có phải là ảo giác không, khi nhìn cầu thang này, hắn có cảm giác rờn rợn.

Như thế...

Hắn nhìn thấy sinh vật kỳ lạ nào đó.

“Tin xấu là, người có hệ thống giám sát toàn bộ nhà như vậy, cũng không thể là người tốt.”

Nói rồi, Trương Huyền dẫn hai người tới trước cánh cửa sán, đi xuống cầu thang.

Khi ba người tiến sâu vào, một luồng lạnh thấu xương xuyên qua áo khoác, len lỏi vào đầu Cha xứ Martin và Kobayashi!

“Hừ...!!!”

Khi hai người nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, ngay cả Cha xứ Martin cũng hít một hơi lạnh!

Dưới ánh đèn mờ, những đôi mắt trong tranh như sống động hẳn lên, trở nên cực kỳ sắc sảo!

“Chúa ơi...!” Cha xứ Martin là người tôn giáo mà còn vậy, Kobayashi càng không chịu nổi.

Kobayashi mặt tái nhợt ngồi bệt xuống cầu thang, mùi máu nhẹ trong tranh khiến đôi chân hắn run rẩy.

“Chúa ơi... đây... đây là cái gì vậy...”

Cha xứ Martin bước lên trước, nhìn những bức tranh, mặt đầy sự kinh ngạc.

“Vẽ bằng máu người.”

Trương Huyền đến bên Cha xứ Martin, nhìn lướt qua những khuôn mặt trong tranh:

“Ta có thể chắc chắn, chủ nhà này là kẻ sát nhân biến thái, có thể điều tra những vụ mất tích hoặc giết người gần đây ở khu vực này, có lẽ sẽ có manh mối.”

Đang nói, Cha xứ Martin đã nhắm mắt lại, làm dấu thánh và đọc kinh thánh.

“Logan...”

Kobayashi ngồi trên cầu thang một lúc lâu, cuối cùng đã vượt qua nỗi sợ hãi, run rẩy bước tới:

“Chúng ta thực sự phải ở đây sao? Nếu chủ nhà quay lại...?”

“Vậy thì tốt quá.” Trương Huyền cười khẩy: “Ta muốn xem, trong đầu những kẻ tâm thần này nghĩ gì.”

“À...” Kobayashi đau khổ xoa mặt: “Nhưng ta sợ lắm, những bức tranh này như sống, dù ở góc độ nào, ta đều cảm giác chúng đang nhìn ta, ta không thể tập trung làm việc trong môi trường này.”

“Vậy ngươi lên lầu, trên tầng ba có một phòng làm việc, ngươi có thể lên đó làm việc.” Trương Huyền không ép Kobayashi ở lại.

Dù sao Kobayashi đang làm những thứ Trương Huyền và mọi người cần, Trương Huyền phải đảm bảo Kobayashi làm đúng chất lượng và số lượng.

“Ừ... được...” Kobayashi nhìn mấy màn hình giám sát, xác nhận chúng có thể bao quát toàn bộ căn nhà rồi mới chần chừ bước lên cầu thang, vừa đi vừa quay lại nói:

“Người xem giám sát nhớ để ý kỹ, có chuyện gì nhớ báo ta ngay nhé?”

“Biết rồi.” Trương Huyền không quay đầu lại, vẫy tay.

Kobayashi đi rồi, trong tầng hầm chỉ còn tiếng quạt máy tính và tiếng Cha xứ Martin đọc kinh.

Một lúc lâu sau, Cha xứ Martin mở mắt, thở dài:

“Nguyện Chúa phù hộ những linh hồn vô tội này, giúp họ được giải thoát...”

“Nhưng đây là châu Á, không phải địa phận của Chúa, chà à, có lẽ người nên cầu nguyện vị thần khác, tất nhiên, nếu người không sợ Chúa trách phạt.”

Lúc này, Trương Huyền đã ngồi trước máy tính, chuyển màn hình sang chế độ bàn làm việc.

“Logan...” Cha xứ Martin lắc đầu bất lực: “Niềm tin của người không còn kiên định như trước nữa.”

“Có lẽ vậy.”

Chương 560: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền không ngần đầu đáp lại.

Hắn bắt đầu kiểm tra lịch sử duyệt web và các thư mục trên máy tính.

Phải nói, máy tính này rất sạch sẽ, không có lịch sử duyệt web, cũng không có dấu vết trong các thư mục.

Nhưng, Trương Huyền vẫn tìm được các đoạn video giám sát lưu trữ cục bộ từ phần mềm giám sát.

Phần mềm này dường như tự động xóa bộ nhớ sau mỗi ba tháng, nên không có dữ liệu trước đó.

“Chỉ có dữ liệu tháng mười một gần đây...”

Trương Huyền mở các tệp giám sát tháng mười một, ba mươi tệp video giám sát 24 giờ hiện lên trước mặt.

“Ừ?” Cha xứ Martin bất ngờ chỉ tay vào màn hình, mắt hắn bỗng tỉnh táo khác thường, nhìn thấy một khung hình ngày 15 tháng 11 khác với các tệp khác.

Trương Huyền mở video.

Khi video phát, Trương Huyền tua qua đoạn đầu không có gì, nhanh chóng thấy điều gì đó.

Trên màn hình giám sát, một người đàn ông mặc đồ bảo hộ, đang đẩy một chiếc bàn kim loại hình chữ nhật đến giữa tầng hầm.

Sau đó, hắn kéo các tấm nhựa lên, che các bức tranh xung quanh rồi vội vã rời đi.

Thực ra, không cần xem tiếp, Trương Huyền cũng đoán được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Nhưng Cha xứ Martin lúc này vẻ mặt nghiêm trọng, lấy chuột từ tay Trương Huyền, tua nhanh khoảng nửa giờ sau.

Rất nhanh, hình ảnh người đàn ông mang một cô gái trẻ mặc đồng phục JK quay lại.

Nhìn qua màn hình giám sát, cô gái này còn rất trẻ, khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, gương mặt xinh xắn, dù đang hôn mê nhưng vẫn không che giấu được vẻ tươi trẻ.

Người đàn ông đặt cô gái lên bàn, sau đó đi lên lầu, chỉ vài phút sau, hắn quay lại với một chiếc vali gỗ.

Hắn đặt vali bên cạnh đầu cô gái.

Khi vali mở ra, nhiều hàng dao mổ lấp lánh hiện lên trên màn hình!

“Cha biết chuyện gì sắp xảy ra đúng không?” Trương Huyền thiện ý nhắc nhở.

Cha xứ Martin không đáp, chỉ tua nhanh video.

Tiếp theo...

“Ôi Chúa ơi... tên ác quỷ này!”

Cha xứ Martin không chịu nổi, dừng video đầm máu, nhắm chặt mắt, khuôn mặt đầy đau khổ.

Trương Huyền chỉ gật đầu.

Dù hắn đã thấy nhiều cảnh tượng đầm máu kể từ lần đầu tiên giết người, nhưng lần đầu vẫn khó thích ứng.

Giết người, chỉ là một viên đạn mà thôi.

Nhưng, khi hắn thấy tên kia dùng cơ thể người như đồ chơi, tùy ý vặn vẹo...

Trong lòng hắn vẫn dâng lên ngọn lửa giận dữ.

“Hừ...”

Cha xứ Martin lẩm nhẩm vài câu thánh ngôn, thở dài, mở mắt ra, điều chỉnh cảm xúc, nhìn lại video.

Lúc này, hắn chợt nhận thấy, cái vali bên cạnh cô gái... quen thuộc.

“Đây là...” Cha xứ Martin nhớ lại, hình ảnh định hình trong đầu nửa giờ trước!

Khi họ mới đến cửa nhà, có một người qua đường cầm chiếc vali y hệt đi qua!

Lúc đó lo ngại người này là sát thủ nên Cha xứ Martin đã nắm chặt súng.

Khi nắm súng, Cha xứ Martin tự nhủ, nếu phải bắn, không được do dự.

Chính vì vậy, hắn nhớ rất rõ người qua đường này!

“Logan!”

Cha xứ Martin đột nhiên kêu lên.

“Người gặp Chúa sao?” Trương Huyền ngạc nhiên nhìn hắn.

Cha xứ Martin trở mắt, chỉ vào người đàn ông trong video: “Ta... ta vừa thấy người này! Khi đợi người mở cổng!”

“Ừ?” Trương Huyền nheo mắt: “Người chắc chắn? Người thấy mặt hắn?”

“Ta không thấy mặt... nhưng dáng người hắn giống hệt người ta nhớ, và, quan trọng là chiếc vali này!”

Cha xứ Martin phóng to hình ảnh, chỉ vào chiếc vali trong video: “Chiếc vali này, khi ta thấy người kia, hắn cũng cầm chiếc vali y hệt.”

Trương Huyền không nói, nhận chuột, quay lại kiểm tra giám sát công.

Đúng như Cha xứ Martin nói.

Trước khi Trương Huyền ra cổng vài giây.

Một người đàn ông cầm vali từ ngõ đông đi tới, khi đi qua Martin và Kobayashi, hắn còn ngoảnh nhìn họ một cái.

Chính trong khung hình này, Trương Huyền bấm dừng lại.

Người này đeo khẩu trang, không thấy rõ mặt, nhưng đúng như Cha xứ Martin đã nói.

Dù là vóc dáng hay chiếc vali trong tay hắn, đều giống hệt tên sát nhân biến thái trong video vừa rồi.

“Một chiếc vali giống hệt, trên thế giới này có lẽ còn nhiều, và vóc dáng tương tự cũng chẳng phải chuyện hiếm. Nhưng, dáng đi cũng giống hệt thì quả là quá trùng hợp rồi...”

Trương Huyền tua lại cảnh người này đi bộ.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, dáng đi của hắn, thậm chí cả những động tác vô thức nhỏ, đều giống hệt tên sát nhân biến thái kia!

Không, không phải là giống.

Hắn chính là tên sát nhân biến thái đó!

“Hắn biết chúng ta ở đây, và... chỗ ẩn náu khác của hắn, ở ngay gần đây!”

Trương Huyền liếc nhìn màn hình giám sát phía trên.

Nếu đúng như dự đoán của hắn, thì màn hình giám sát này còn có một màn hình đồng bộ khác!

“Thì ra là muốn làm thợ săn một lần nữa sao...?”

Ánh mắt Trương Huyền lóe lên sự lạnh lùng, nhanh chóng rút điện thoại và dây cáp ra, bắt đầu sao chép đoạn video này.

Dĩ nhiên, Trương Huyền không phải cảnh sát, giết người cũng chẳng cần bằng chứng gì.

Hắn làm như vậy, chỉ vì không muốn đề tên này chết quá đơn giản.

Bắn nổ tung đầu hắn thì sướng tay thật, nhưng bí mật của căn hầm này có thể sẽ bị chôn vùi mãi mãi.

Như vậy đối với loại người này... quá nhân từ rồi.

Sau khi sao chép xong, Trương Huyền gửi cho Cha xứ Martin một bản, rồi đứng dậy: “Ta ra ngoài một lát, người ở lại đây canh chừng, nếu có gì xảy ra...”

Chương 561: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Bản, ta biết rồi.”

Khuôn mặt già nua của Cha xứ Martin thêm phần mệt mỏi, ánh sáng của đức tin trong mắt cũng không còn chói lòa như ban đầu.

“Ừ... cha, có một chuyện ta muốn hỏi người từ lâu.”

Trương Huyền suy nghĩ một lát, rồi quyết định hỏi Cha xứ Martin.

“Gì vậy?” Cha xứ Martin ngược lên nhìn Trương Huyền với vẻ nghi hoặc.

“Người có biết, tám điều răn của kị sĩ là gì không?” Trương Huyền hỏi.

“Tám điều răn của kị sĩ?”

Như thể nghe thấy điều gì lạ lùng, Cha xứ Martin nghi ngờ nhìn Trương Huyền: “Logan, người mất trí nhớ rồi sao?”

“Người đừng lo, trả lời đi.”

“Chắc...” Cha xứ Martin lắc đầu: “Thành thật mà nói, ta không biết nhiều về các người, Kị Sĩ Thánh Điện, nhưng tám điều răn của kị sĩ chắc là...”

“Đó là: Khiêm tốn, danh dự, hy sinh, dũng cảm, lòng trắc ẩn, trung thực, tinh thần, công bằng.”

“Thực ra, ta phải chỉnh lại, thay vì nói đó là tám điều răn, nên nói đó là một giới hạn, Logan, đó là giới hạn của một Kị

Sĩ Thánh Điện.”

Giới hạn sao...?

Nghe xong, Trương Huyền vẫn thấy có chút mơ hồ, nhưng cụ thể mơ hồ ở đâu, hẳn nhất thời không rõ.

Gật đầu với Cha xứ Martin xong.

Trương Huyền liền rời khỏi hầm.

Việc tiếp theo phải làm... không thể quá ồn ào.

Nếu không, một số vị khách nào đó sẽ kéo đến.

“Chỉ có ba tên thôi sao? Thật không biết sống chết là gì...”

Lang thang vô định trong các ngõ ngách, người đàn ông u ám mặc áo phao, đội mũ trùm, để mặc cho cơn mưa lạnh buốt làm ướt áo.

Đôi tay đầy sẹo dao liên tục lướt trên điện thoại, hệ thống giám sát hẳn bố trí trong nhà vốn được kết nối mạng, nên dù ở đây, hẳn vẫn có thể nhìn rõ mọi cảnh giám sát qua điện thoại.

Nhìn vào màn hình giám sát, thấy một thanh niên đang ngồi trong phòng làm việc của hẳn, không biết đang làm gì, một ông già ngồi trong phòng trưng bày nghệ thuật nhìn vào màn hình giám sát, và một ông chú da trắng cầm súng...

“Hử? Muốn ra ngoài à?”

Người đàn ông u ám nhíu mày khi thấy Trương Huyền rời khỏi nhà.

Hắn không lo Trương Huyền sẽ báo cảnh sát, vì căn nhà đó vốn không phải của hẳn, thêm nữa, khi vẽ tranh, hẳn luôn cẩn thận xóa dấu vết tại hiện trường.

Dù cảnh sát có đến, cũng khó mà tìm ra manh mối liên quan đến hẳn ngay lập tức.

Nhưng, điều khiến hắn cảm thấy kỳ lạ là...

Ba người này rốt cuộc là ai?

Lúc trước thấy Trương Huyền phá cửa vào, hắn còn nghĩ đó chỉ là một tên trộm muốn ăn cắp hoặc một tên cướp định vào nhà.

Nhưng khi thấy ba người vào nhà mà không động đến bất kỳ món đồ có giá trị nào, hắn không hiểu nổi.

Tuy nhiên...

“Nhện không quan tâm, con mồi đã lọt vào mạng nhện, dù định đi dạo hay đi chợ...”

Bất kể ba người này là ai, một khi đã phát hiện dấu vết phạm tội của hắn và phá hoại những tác phẩm nghệ thuật mà hắn quý trọng, thì bọn họ đáng chết!

“Giết bọn chúng như thế nào đây... thôi thì cứ theo cách cũ đi, đúng lúc, phòng trưng bày của ta cũng cần một bức tranh đa nhân vật.”

Nghĩ đến đây, khóe miệng người đàn ông u ám không tự giác nhếch lên một đường cong tà ác.

Bỗng nhiên, khi hắn đang cúi đầu nhìn màn hình giám sát, không chú ý, bất ngờ va vào một người đi đường.

“À... xin lỗi...” Người đàn ông u ám theo phản xạ xin lỗi.

Tuy nhiên, không nhận được phản hồi.

Ngẩng đầu lên, hắn thấy người mà hắn vừa va phải là một người đàn ông da trắng, dáng người thẳng tắp, dẻo dai, mặc dù đang đeo kính râm vào buổi tối và mang theo một chiếc vali màu nâu.

Bên cạnh người đàn ông da trắng này còn có một người đàn ông da đen đầu trọc, mặc bộ vest đen, cũng cầm một chiếc

vali giống hệt.

Hai người chỉ liếc nhìn người đàn ông u ám một cái rồi tiếp tục bước đi.

“Thật là bất lịch sự...” Người đàn ông u ám lắm bầm một cách khó chịu.

Nhưng chỉ với âm lượng nhỏ như tiếng muỗi kêu, lại khiến người đàn ông mặc vest dừng bước.

“Xin lỗi, ta không nói tiếng Nhật, vừa rồi ngài nói gì với ta sao?” Người đàn ông đeo kính râm quay lại, tháo kính râm xuống.

Ngay khi hắn tháo kính râm, con ngươi của người đàn ông u ám lập tức co lại.

Thì ra, mắt phải của người đàn ông này không có con ngươi, chỉ toàn là lòng trắng!

Người đàn ông u ám nhìn chằm chằm vào mắt người đàn ông này một lúc lâu, rồi mới gật đầu, chuyển sang nói tiếng Anh: “À... ta vừa nói, xin lỗi.”

“Không sao.” Người đàn ông đeo kính râm lại đeo kính vào, lịch sự gật đầu rồi quay người tiếp tục bước đi cùng người đồng hành.

Nhìn theo bóng lưng của hai người, khóe miệng của người đàn ông u ám nhếch lên một nụ cười thích thú.

‘Lâu lắm rồi mới gặp được một tác phẩm nghệ thuật thú vị như vậy...’

Nghĩ đến đây, đầu hắn nhanh chóng nảy ra một ý tưởng.

Tuy nhiên, hắn không chọn cách bám theo hai người, mà quay người, tiếp tục đi theo hướng ban đầu của mình.

Tuy nhiên, sau khi hắn đi xa, ở góc đường, hai người da trắng và da đen lại liếc nhìn bóng lưng của người đàn ông u ám.

“Người này có mùi máu, Justin.” Người đàn ông da đen lạnh lùng nói.

“Ta cũng ngửi thấy rồi, nhìn tay hắn là biết kẻ thường dùng dao, không biết, hắn có phải là đồng nghiệp không.”

Justin vừa đi vừa lấy điện thoại ra, mở một ứng dụng.

Chương 562: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trên giao diện của ứng dụng, hiển thị rõ một thông tin treo thưởng.

“Một triệu hai trăm nghìn đô la Mỹ, số tiền này đủ để thu hút các sát thủ đứng kín một sân bóng đá, chỉ có điều, mục tiêu lần này là người của giáo hội, nhiều cao thủ có thể sẽ nể mặt giáo hội mà chọn cách đứng ngoài.”

“Nếu mục tiêu chỉ là người bình thường, thì không đến lượt chúng ta ra tay rồi, đúng không?” Người đàn ông da đen cười.

Justin gật đầu: “Đúng vậy... sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này, điểm của ta đủ để thăng cấp thành Thi Hành Giả, Vogel, người thì sao?”

“Ta còn thiếu một chút...”

Vogel thở dài: “Ta vào nghề muộn hơn ngươi, chuyện này cũng chẳng có cách nào, nhưng thật lòng mà nói, ta không muốn làm Thi Hành Giả, ngươi biết đấy, sau khi trở thành Thi Hành Giả, ta đã quen tự do rồi, những quy tắc của Thi Hành Giả đối với ta là một loại ràng buộc khó chịu, thật ra, làm một sát thủ tự do cũng tốt mà.”

“Ừ.” Justin không phản đối, mặc dù hai người là đối tác lâu năm, nhưng về kế hoạch cuộc sống, cả hai có những quan điểm khác nhau.

Hắn không định can thiệp vào lựa chọn của đồng nghiệp, cũng như đồng nghiệp sẽ không can thiệp vào lựa chọn của hắn.

Vogel thở dài:

“Thôi, chuyện sau này để sau hẵng nói, trước mắt cứ tập trung vào hiện tại đã, một Kỵ Sĩ Thánh Điện, không dễ đối phó đâu, theo thông tin mới công bố trên bảng tin tức, người này là cao thủ, ít nhất cũng là cấp Thi Hành Giả.”

“Thi Hành Giả thì cũng chết được thôi?”

Justin cười nhạt: “Đều là máu thịt, ta không tin đầu hấn cứng hơn người thường.”

“Ha...” Vogel cười: “Cũng đúng, đầu dù cứng đến đâu, cũng có loại đạn phù hợp.”

Nói rồi, Vogel vỗ vỗ chiếc vali của mình:

“Chỉ cần chờ những người khác xác định vị trí của mục tiêu trước, chúng ta sẽ tìm một vị trí cao để quan sát.”

“Ừ, đi thôi.”

...

“Xem ra tên đó không đi xa...”

Trương Huyền vừa đi dưới mưa, vừa tìm kiếm dấu vết của tên sát nhân biến thái quanh khu vực ẩn náu của họ.

Từ ánh mắt của tên đó nhìn Cha xứ Martin và Kobayashi, có thể chắc chắn rằng, hắn đã chú ý đến họ.

Nói là diệt trừ hậu họa cũng được, nói là vì dân trừ hại cũng xong.

Dù sao, Trương Huyền cũng không thể để tên này sống đến ngày mai.

Tìm hắn, rồi giết hắn.

Tuy nhiên...

“Nhiều gương mặt lạ quá...”

Dù Trương Huyền không phải người địa phương, không quen biết ai ở đây, nhưng hẳn không phải kẻ ngốc.

Một khu dân cư ở Nhật Bản, sao lại có nhiều người nước ngoài đến vậy.

Vừa đi, Trương Huyền đã gặp ít nhất ba, bốn người da trắng hoặc da đen.

Ánh mắt của họ không giấu nổi sát khí, diện mạo thì rõ ràng không phải dân thường.

Dù Trương Huyền luôn kịp tránh trước khi bị những sát thủ này tiếp cận, nhưng chỉ từ mức độ dày đặc này...

Khu dân cư này ít nhất đã bị xâm nhập bởi hơn chục, hai mươi, thậm chí còn nhiều sát thủ hơn nữa.

Chưa kể những người còn trên đường, chưa đến.

Thấy hai sát thủ khác đi tới từ ngã tư phía trước, Trương Huyền liền rẽ vào một cửa hàng tiện lợi.

“Chào mừng quý khách~”

Cô nhân viên thu ngân thấy người bước vào là một người đàn ông nước ngoài đẹp trai, liền đứng dậy cúi chào, nở nụ cười ngọt ngào, nói bằng tiếng Anh ngượng ngịu:

“Hôm nay có thử ăn miễn phí đây ạ? Ngài muốn ăn thử pudding không?”

Nói rồi, cô gái đưa một khay đựng mấy hộp pudding màu dâu, trông rất mềm mịn.

Trương Huyền nhìn cô gái một lát, rồi nhìn khay pudding.

Lắc đầu nói: “Không cần đâu, ta không thích đồ ngọt, cảm ơn.”

“Vậy chúc ngài mua sắm vui vẻ~”

Trong tiếng Anh chưa thạo của cô gái thu ngân.

Trương Huyền đi vào sâu trong cửa hàng, giả vờ chọn hàng, đồng thời nhìn qua khe hở giữa các kệ hàng, quan sát tình hình bên ngoài.

Không may, một người đàn ông Đông Nam Á, mặc áo da, đi qua cửa hàng tiện lợi, nói gì đó với người bạn bên cạnh, rồi cũng bước vào.

“Chào mừng quý khách~ ngài cần gì ạ?”

“Một cốc cà phê nóng...”

Người này nói tiếng Nhật, lấy ví từ túi ra, bắt đầu đếm tiền ở quầy thu ngân.

Trương Huyền nhìn qua khe hở kệ hàng, thấy hắn trả tiền, lấy thuốc lá, rồi ra khỏi cửa...

Tuy nhiên, khi hắn vừa cầm cốc cà phê nóng từ tay cô thu ngân, vừa đẩy cửa định ra ngoài.

“À đúng rồi, ta cũng cần mua chai nước, hơi khát, anh bạn, trả tiền giúp ta nhé?”

Người bạn đứng ngoài cười nói rồi bước vào.

“Người đứng là... lần sau đi làm nhiệm vụ mang theo tiền mặt đi...” Người đàn ông lắc đầu, nhưng cũng không nói gì, quay lại quầy thu ngân, đặt cốc cà phê nóng lên quầy, lấy ví ra, chuẩn bị trả tiền.

Người bạn của hắn đi vào trong cửa hàng, bắt đầu chọn đồ ở tủ lạnh.

Và vị trí của hắn, chỉ cách Trương Huyền một kệ hàng!

Với dáng người của Trương Huyền, chỉ cần hắn quay đầu, sẽ nhìn thấy ngay.

Trương Huyền không muốn xung đột với bọn chúng ở đây, nên lùi lại hai bước, cầm một gói khoai tây chiên lớn, che trước mặt, giả vờ đọc thành phần.

Rất nhanh chóng, đồng bọn của hắn cũng đã chọn xong đồ uống.

“Ồ đúng rồi, ta vừa nhớ ra, hình như ta mang theo tiền rồi...”

Người này vừa lấy một chai nước từ tủ lạnh ra, vừa tự vỗ đầu như mới nhớ ra, vừa tự nói với mình bằng tiếng Anh, vừa đưa tay vào ngực áo.

Chương 563: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng, chính câu nói này khiến Trương Huyền đột ngột hành động!

BÙM!!!

Một cú đá vào kệ hàng trước mặt!

XOẢNG!!!

Kệ hàng nặng nề cùng với vô số hàng hóa trên đó đổ ập xuống người hắn!

Khi bị kệ hàng đè lên, tay hắn đã rút ra một khẩu súng lắp giảm thanh!

Nhưng ngay lúc này, hắn bị kệ hàng đè, trong khoảnh khắc đó, hắn không kịp mở khóa an toàn!

VỤT!

BIU!!!

Trương Huyền nhanh chóng rút súng, một phát đạn thẳng vào đầu hắn!

Sau đó, hắn nhanh chóng xoay người, di chuyển nòng súng!

Nhưng hai người này quả thực là sát thủ dám nhắm vào mục tiêu giá 1,2 triệu đô la.

Thấy đồng bọn hành động, tên mặc áo da kinh nghiệm dày dặn lập tức nhảy vào sau quầy thu ngân!

Hắn vốn định dựa vào quây thu ngân làm vật chắn để tấn công, nhưng không ngờ đồng bọn của hắn vừa vào đã bị hạ gục.

“Á!!!”

Một tiếng hét vang lên.

Khi Trương Huyền quay lại, tên mặc áo da đã đứng sau lưng cô thu ngân, bắt cô làm con tin.

“Không được động đây, nếu người dám nổ súng, ta sẽ giết nàng!”

Tên áo da lớn tiếng, một tay kẹp cổ cô thu ngân, tay kia nhanh chóng rút súng của mình ra.

Phải nói rằng, người này đáng người rất nhỏ, dường như sinh ra để bắt người làm con tin.

Hắn đứng sau lưng cô thu ngân rõ ràng chỉ là một học sinh, nhưng lại không lộ chút sơ hở nào.

Dù Trương Huyền mắt sắc như chim ưng, trong khoảnh khắc này cũng không tìm được góc bắn phù hợp.

“Đứng im đó!”

Tên áo da la hét, kéo cô thu ngân che chắn tầm nhìn của Trương Huyền, nhưng hắn vừa rút súng ra mới nhận ra súng của mình chưa lên đạn.

“Không, đừng giết ta, xin người...” Cô thu ngân nhìn Trương Huyền với ánh mắt đầy sợ hãi, khóc lóc nức nở, giơ hai tay lên, giọng nói đầy run rẩy.

Tất nhiên.

Có lẽ vì quá sợ hãi, cô thu ngân thậm chí quên nói tiếng Anh.

Khiến Trương Huyền hoàn toàn không hiểu nàng đang nói gì.

Lúc này, Trương Huyền đã chuẩn bị bóp cò.

‘Viên đạn 9mm, bắn ở cự ly gần, có thể xuyên qua cơ thể và trúng người phía sau... chỉ cần góc bắn đúng, hoàn toàn có thể giết hắn chỉ bằng một phát đạn!’

Nghĩ vậy, Trương Huyền bắt đầu tìm góc bắn tốt nhất qua cơ thể cô thu ngân.

Chỉ cần bắn vào ngực phải của cô thu ngân, viên đạn sẽ xuyên qua cơ thể cô, trúng vào đầu tên áo da phía sau.

Nếu may mắn, xe cứu thương đến kịp, có thể cô thu ngân vẫn còn sống...

Nhưng.

Nếu không may thì sao...?

Suy nghĩ chỉ trong chớp mắt, ngón tay Trương Huyền vừa bắt đầu bóp cò liền thả lỏng.

Có lẽ nhận ra Trương Huyền không bắn ngay lập tức, mặt tên áo da lộ vẻ đắc ý:

“Hừ hừ... đứng im đó, nếu không muốn cô gái này chết...”

Nói rồi, hắn nhanh chóng rút tay, chuẩn bị lên đạn.

Hắn tính rất hay, chỉ cần lên đạn xong, sẽ lập tức bắn, làm một mũi tên trúng hai đích!

Nhưng ngay lúc đó!

BIU!

BÙM!!!

Tiếng cốc giấy vỡ tung!

Một luồng chất lỏng nóng hồi bắn vào mặt cô thu ngân và tên áo da!

“Xi!!!”

Chất lỏng nóng bỏng khiến hắn theo phản xạ nhắm một mắt lại!

Gần như cùng lúc, một mùi thơm nồng nặc xộc vào mũi hắn!

Mùi này là cà phê!

Là cốc cà phê hắn vừa mua!

Tuy nhiên...

Đó là suy nghĩ cuối cùng của hắn!

BIU BIU!!!

Double Tap hai phát súng nhanh!

Tên áo da ngã gục tại chỗ!

Viên đạn xuyên qua cốc cà phê, cốc giấy chưa mở nắp bị lực tác động mạnh lập tức nổ tung!

Cà phê nóng hồi như bóng bay vỡ tung, bắn ra khắp nơi!

Dưới nhiệt độ cao, không chỉ tên áo da bị ảnh hưởng, mà cô thu ngân cũng vậy.

Dù nổi sợ hãi làm cô không để ý đến gì khác, nhưng bị nước nóng tạt vào mặt, cô vẫn hét lên, theo bản năng né tránh!

Chính cú né này đã tạo ra góc bắn hoàn hảo cho Trương Huyền!

Khi thấy đầu tên áo da hiện ra trong tầm ngắm.

Trương Huyền bắn hai phát nhanh!

Ngay lập tức, đầu tên áo da nổ tung!

Phịch!

Thi thể đổ xuống.

Máu chảy ra nhiều, hòa với cà phê đổ trên sàn, tỏa ra một mùi khó chịu.

Trương Huyền tiến lên hai bước, nhìn xác chết thảm hại của tên áo da, rồi cất súng.

Phải thừa nhận, phát súng bắn vào cốc cà phê vừa rồi, hắn thực sự đã đánh bạc.

Trong tình huống lúc đó, dù là xạ thủ tài ba như hắn, cũng không thể giết mục tiêu mà không gây hại cho con tin.

Nếu khi cốc cà phê nổ tung không đạt được hiệu quả như Trương Huyền mong muốn...

Hắn sẽ phải thực hiện theo kế hoạch ban đầu.

“Đừng la to như vậy, kéo ‘sói’ đến.”

Trương Huyền mở tủ lạnh gần đó, lấy ra một chai nước đá, ném cho cô thu ngân.

Cô thu ngân lúng túng bắt lấy chai nước, mặt vẫn còn chút kinh hoàng, nhưng trong sự kinh hoàng đó lại có chút bối rối.

Ta... sống sót rồi?

“Chỉ bị bỏng nhẹ thôi, dùng nước đá chườm đi.”

Trương Huyền nói, ngồi xuống, bắt đầu lục soát trên người hai tên sát thủ.

Tiền thì hắn không thiếu.

Số tiền lấy được từ tổng bộ băng Kishida đủ để hắn dùng đến khi kết thúc nhiệm vụ.

Lấy nhiều hơn chỉ là gánh nặng.

Còn về vũ khí đạn dược...

Khi chưa dùng thẻ hỗ trợ trang bị, hẳn thực sự rất cần chúng.

Hai tên này không mang theo vũ khí dài, chỉ có hai khẩu súng ngắn, nhưng đạn thì khá nhiều.

Rất nhanh, hẳn thu gom được hai khẩu súng và tám băng đạn, bỏ vào một túi mua sắm màu đen.

Sau khi cất xong vũ khí, Trương Huyền lấy thêm vài chiếc bánh mì và mì gói từ kệ.

Chương 564: Tiêu Đề 《Ăn》

Cha xứ Martin và Kobayashi cả ngày chưa ăn gì, lát nữa hẳn sẽ mang đồ về cho họ.

“À...”

Giọng nói nhỏ nhẹ của cô thu ngân vang lên bên tai:

“Ngài có phải cảnh sát không?”

Trương Huyền chỉ lo lấy đồ, không định trả lời.

“Vậy ngài là sát thủ sao?”

Cô thu ngân hỏi tiếp, lần này giọng điệu cẩn trọng hơn: “Ngài đi đi, ta sẽ báo cảnh sát sau.”

Nói rồi, có lẽ sợ Trương Huyền hiểu lầm, cô thu ngân vội vàng giải thích: “Ta không có ý gì khác, nhưng ngài cũng thấy đó, hai cái xác này... ta không thể không báo cảnh sát.”

Trương Huyền mang đồ đến quầy thu ngân, nhìn cô thu ngân vẫn còn ngẩn ngơ đứng đó, rồi tự cầm máy quét mã.

BÍP, BÍP, BÍP...

Quét xong tất cả hàng hóa, nhìn số tiền tổng cộng, Trương Huyền lấy ví, rút hai tờ tiền, đặt lên quầy.

“Thôi lại.”

Ngắn gọn.

“Ồ ồ...”

Cô thu ngân lúng túng chạy tới.

Cho đến khi cầm tiền của Trương Huyền đưa, nàng mới phản ứng lại, vội vàng hai tay trả lại, cúi người chín mươi độ, bồi rối giải thích:

“Xin lỗi xin lỗi, cái này... những thứ này không cần trả tiền, ta sẽ lo liệu. Người đã cứu ta, sao ta có thể nhận tiền của người được...”

Nàng giữ nguyên tư thế cúi người, nhắm chặt mắt, nhẹ cắn môi.

Nhưng, đợi một lúc lâu, vẫn không nghe thấy tiếng trả lời.

Nàng cẩn thận ngẩng đầu lên, nhưng phát hiện, người đàn ông đẹp trai vừa đứng trước mặt, đã biến mất từ bao giờ.

Cùng với hân biến mất...

Còn có một hộp pudding dâu tây trên khay bên cạnh.

...

“Pudding pha cà phê, nhưng vẫn quá ngọt... không thích.”

Đi trong con hẻm, khi đi ngang qua một thùng rác, Trương Huyền tùy tiện ném cái hộp nhựa đã hết vào trong.

Giết người, đối với hắn chẳng khác gì việc thường ngày.

Đối với hai sát thủ vừa chết dưới tay mình, trong lòng Trương Huyền không có chút gợn sóng.

Nhưng điều làm hắn để ý là...

“Kỵ sĩ danh dự à...”

Trương Huyền nhìn bàn tay mình, đầu ngón tay, dường như vẫn còn vương lại chút hương thơm của dâu tây.

“Nhân từ, một trong tám điều cấm... không biết như vậy có tính là giữ gìn không.”

Lắc đầu, không suy nghĩ thêm nữa, Trương Huyền nhìn thẳng về phía trước.

Bây giờ, khi đã ra tay giết người, những sát thủ khác chắc chắn sẽ có phản ứng nhanh chóng.

Bọn chúng đã tìm được đến đây, chắc chắn sẽ lần ra được hành tung của mình.

Từ manh mối này mà tìm đến nơi ẩn náu của Trương Huyền bọn họ, có lẽ cũng không mất nhiều thời gian.

‘Phải bảo Kobayashi tăng tốc độ mới được...’

Nghĩ vậy, Trương Huyền đã đến một ngã tư.

Đình linh linh đình linh linh...!

Tiếng chuông trong trẻo vang lên từ con đường bên trái.

Một ông chú đội mũ mềm, đang đạp xe chậm rãi xuất hiện trong tầm nhìn của Trương Huyền.

Còn bên phải, ba người đàn ông mặc vest, trông như những nhân viên công sở, đang vừa nói cười vừa tiến tới.

Chậc...

Trương Huyền liếc nhìn những người này bằng ánh mắt lạnh lùng.

Ông chú đạp xe nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã đến gần Trương Huyền!

Nhưng chưa kịp chạm mặt.

Ông chú đột nhiên trượt chân!

Kít!

Đế giày rời khỏi bàn đạp, bánh xe cũng xiêu vẹo!

Rầm!

“Ái chà~”

Một tiếng kêu đau đớn.

Ông chú ngồi bệt trước mặt Trương Huyền, ôm eo kêu đau liên tục.

“Chạy...”

Một giọng nói nhỏ lọt vào tai Trương Huyền.

“Hử?” Trương Huyền có chút ngạc nhiên nhìn ông chú trước mặt.

Ông chú quay lưng về phía ba người kia, nhỏ giọng nói với Trương Huyền: “Bọn họ là sát thủ, Logan người mau chạy, chạy về đường cũ!”

Nói xong, không đợi Trương Huyền trả lời, ông chú lại ôm eo rên rỉ.

Hử? Ý là...

Trương Huyền khẽ nhú mày, tỏ ra hứng thú.

Sự việc bất ngờ này nhanh chóng thu hút sự chú ý của ba người ‘nhân viên công sở’ kia.

Đồng bọn? Hay cướp công?

Ba người liếc nhau, sau đó dừng lại cuộc trò chuyện, rất ăn ý đưa tay chuẩn bị rút súng!

Ra tay trước để chiếm lợi thế!

Trong mắt ba người cùng lúc lóe lên sát ý mãnh liệt!

Nhưng, hành động của họ làm sao qua mắt được Trương Huyền?

Những sát thủ này nhanh, nhưng Trương Huyền còn nhanh hơn!

Vút!

Biubiubiu!!!

Từ lúc rút súng, đến khi bóp cò.

Từ trái sang phải, tổng cộng ba phát súng!

Ba người kia như những hạt ngô trong nồi bỏng, đầu nổ tung một chùm máu, không kịp lên tiếng đã đồng loạt ngã xuống.

Toàn bộ quá trình chỉ mất hơn hai giây!

Giải quyết xong ba người, Trương Huyền chĩa súng vào ông chú dưới đất.

Khi Trương Huyền vừa nổ súng, ông chú đã theo bản năng rút tay vào trong áo, nhưng chưa kịp rút súng ra, Trương Huyền đã kết thúc trận chiến.

Tiếng kêu đau của hắn cũng như bị ai đấm một cái, kẹt lại trong cổ họng.

Nhìn ông chú dưới họng súng, Trương Huyền khẽ cười nhạt:

“Mánh lới cũng nhiều thật, suýt nữa thì ta tin ngươi rồi...”

Biu!!!

...

{Đình~ Thông báo truy nã đã được cập nhật, một trong các mục tiêu đã xuất hiện, phạm vi khoanh vùng ở khu vực số 13, cảnh sát sẽ đến trong khoảng mười lăm phút, xin mọi người nắm bắt cơ hội!}

Khi thi thể của sát thủ bị phát hiện, tất cả các sát thủ nhận nhiệm vụ đều nhận được một tin nhắn như vậy trên điện thoại.

Ngay lập tức, các sát thủ ở gần đó liền hành động, kéo đến vị trí của Trương Huyền!

Chương 565: Tiêu Đề 《Ẩn》

...

Bốp!!!

Cây dù dài đã thu lại trong tay bất ngờ vung lên, đâm thẳng vào mặt một sát thủ xuất hiện đột ngột ở góc quẹo trước mặt!

Trương Huyền một tay cầm cán dù, liền ấn nút mở dù!

Bùm một tiếng, dù mở ra.

Khi nước mưa bắn lên khỏi mặt dù, Trương Huyền đã rút súng cầm trong tay!

Biubiu...!!!

Tiếng súng vang lên!

Viên đạn xuyên qua mặt dù, bắn chết sát thủ tại chỗ!

Nhưng đó chỉ là khởi đầu.

Trương Huyền ném cây dù sang một bên, đổi sang tư thế cầm súng hai tay, lao tới trước!

Trước mặt, bốn sát thủ cầm vũ khí đang xông đến!

Biubiu...!!

Tiếng súng nổ!

Trương Huyền không chọn đấu trực diện, mà lập tức thu người lại!

Đạn bắn trúng mặt đất và tường, phát ra những tiếng vang rền.

Quay người chạy vài bước, Trương Huyền bất ngờ nhảy lên, lao thẳng vào sân một ngôi nhà bên cạnh.

Không dừng lại, tiếp tục chạy nước rút, Trương Huyền leo qua bức tường đối diện trong sân!

Phía bên ngoài bức tường, chính là nơi bốn sát thủ đang ở!

Vút rầm!!!

Từ trên tường nhảy xuống, Trương Huyền đề lên sát thủ đi sau cùng!

Đồng thời, hấn nhanh tay móc chân một tên sát thủ phía trước, dùng lực kéo ngã xuống!

“Phía sau!”

Một tên hét lên!

Hai tên còn lại lập tức quay người, định bắn!

Nhưng Trương Huyền đã tính trước, đoán được phản ứng của chúng.

Bốp!!!

Một cú đá mạnh vào ngực tên bị kéo ngã, khiến hắn trượt đi!

Như một quả bowling, hắn đâm vào chân tên thứ hai, làm tên này cũng ngã xuống đất!

Một tay nắm tóc tên bị đề ngã, kéo đầu hắn lên làm tám chấn, đồng thời né sang một bên!

Biu!!!

Một viên đạn từ súng của tên thứ nhất bắn ra!

Trúng ngay đầu đồng bọn của hắn!

Viên đạn xuyên qua sọ, sượt qua người Trương Huyền!

Và khẩu súng Glock trong tay Trương Huyền đã tìm được góc bắn!

Biubiu!!!

Hai phát đạn!

Tên thứ nhất chưa kịp đau buồn vì giết nhầm đồng đội, đã bị Trương Huyền nhân từ bắn chết!

Biubiu!

Lại hai phát đạn nữa.

Hai tên “bowling” cũng bị Trương Huyền bắn gục.

“Phù...”

Đứng dậy, phủi nước dính trên người.

Trương Huyền nhìn về phía trước, hẳn có thể rõ ràng nghe thấy tiếng bước chân từ xa vọng lại:

“Chúng thật sự ùn ùn kéo đến, lộ nhanh như vậy...”

Pằng!!!

Một tiếng súng lúc này làm sắc mặt Trương Huyền thay đổi, quay đầu nhìn.

Hướng tiếng súng, chính là phía của cha xứ Martin!

Sao lại nổ súng?

Có chuyện gì rồi?

Sao lại nhanh vậy?!

Trương Huyền không dám tiếp tục ở lại, ngay cả việc kiểm tra thi thể cũng không kịp, lập tức chạy về hướng nơi ẩn náu.

Tuy nhiên, lúc này các sát thủ đã biết được vị trí đại khái của Trương Huyền.

Chẳng cho Trương Huyền cơ hội thở dốc!

Vừa chạy được vài bước, lại gặp một nhóm sát thủ nữa.

Mặc dù trong số này không có cao thủ nào mà Trương Huyền coi trọng, nhưng số lượng nhiều, mảnh khóc cũng theo đó mà tăng lên.

Đang lúc Trương Huyền dùng tốc độ nhanh nhất liên tiếp tiêu diệt được mấy đợt sát thủ...

Vút!!!

Một ống nghiệm chứa chất lỏng màu xanh lá bị ném từ xa tới!

Nguy hiểm!

Trương Huyền run lên, theo bản năng giơ súng lên!

Piu!!!

Một phát đạn trúng ngay ống nghiệm màu xanh lá!

Bùm, ống nghiệm nổ tung!

Chất lỏng màu xanh bên trong khi tiếp xúc với nước mưa lập tức phát ra tiếng xèo xèo, như dầu đổ vào chảo nóng, bốc hơi và tạo thành một làn sương mờ!

Vì khoảng cách còn khá xa và không có gió, nên làn sương chưa kịp tiếp cận Trương Huyền.

Nhưng Trương Huyền thấy rõ ràng, một sát thủ đứng gần đó không kịp tránh, hít phải mấy hơi.

Chính mấy hơi này!

“Ừc!!!”

Mắt sát thủ tròn tròn, súng trong tay rơi xuống đất, hai tay cố bóp cổ mình, miệng và mũi bắt đầu chảy máu!

Bịch!

Trong cơn đau đớn dữ dội, tên sát thủ khụy xuống, chết trong vòng vài giây.

Trương Huyền chứng kiến cảnh tượng này, vừa kinh hãi vừa cảm thấy may mắn.

May mà khả năng cảm nhận nguy hiểm lại phát huy tác dụng, nếu không trong tình huống không biết gì, Trương Huyền thực sự không dám chắc mình có thể sống sót qua đám khí độc này.

“Thậm chí còn dùng cả khí độc... là Độc Sư à?”

Trương Huyền nhìn về hướng ống nghiệm bị ném đến, nhưng do bị tòa nhà che chắn, không nhìn thấy bóng dáng kẻ thù.

Rõ ràng, người này chơi chiêu ám sát từ xa bằng khí độc, không định như những người khác cầm súng xông lên.

Hơn nữa, dường như để ngăn Trương Huyền lần theo hướng ném ống nghiệm mà tìm ra vị trí của hắn.

Gã này không ném thêm ống nghiệm thứ hai.

Trương Huyền cũng không có cách nào khác.

Nếu hắn vòng qua tòa nhà chắn phía trước, tên kia không ngốc thì chắc chắn đã chạy rồi.

“Có chút rắc rối rồi...”

Trương Huyền nhấn nút thả băng đạn, thay một băng đạn đầy.

Đúng lúc đó.

Tiếng còi cảnh sát vang lên từ xa tới gần!

“Cuối cùng cũng đến rồi...”

Nghe tiếng còi, Trương Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Tình hình hiện tại, sự tham gia của cảnh sát chắc chắn sẽ khiến các sát thủ dè dặt hơn.

Dù rằng, chính bản thân hắn cũng là mục tiêu của cảnh sát.

Nhưng ít nhất, đoạn đường tiếp theo, có lẽ sẽ dễ đi hơn một chút... phải không?

Quay lại mười phút trước.

Vù vù vù...!

Dưới màn mưa lạnh lẽo, vài chiếc máy bay không người lái nhỏ linh hoạt bay thấp, nhanh chóng luồn lách qua các con phố.

Chương 566: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mỗi lần bay qua một tòa nhà, chúng đều vòng quanh vài lần để đảm bảo không bỏ sót góc chết nào.

Tin tức về việc vị trí của Logan, Kỵ Sĩ Thánh Điện bị lộ, đã khiến nhiều sát thủ đổ xô tới, nhưng cũng có không ít sát thủ thông minh.

Trong khi Trương Huyền đang sát phạt dữ dội, nhiều người đã nhận ra, bên cạnh hắn không có Cha xứ Martin, một trong những mục tiêu.

Nếu Cha xứ Martin không ở cùng Trương Huyền...

Thì hắn ở đâu?

Không ai biết.

Nhưng tất cả đều biết, hắn chắc chắn không xa Trương Huyền.

Bên trong một chiếc xe tải nhỏ ở phía bắc khu dân cư.

Vài nhân viên điều khiển máy bay không người lái đang làm việc.

“Khu vực 09 không phát hiện gì, đang tiến hành kiểm tra lại.”

“Dựa vào quỹ đạo di chuyển hiện tại của mục tiêu, có vẻ đang hướng tới khu vực 17, đi tiếp nữa thì sẽ rời khỏi khu dân cư hiện tại, nhưng không loại trừ khả năng mục tiêu đang cố ý dẫn chúng ta theo hướng ngược lại...”

“Máy bay không người lái số 4 đang tiến tới khu vực 17 kiểm tra.”

“Máy bay không người lái số 6 đang tìm kiếm theo hướng ngược lại...”

Hiệu quả làm việc của những người này rất cao, chẳng mấy chốc, nhân viên điều khiển máy bay không người lái số 4 đã nhanh chóng điều khiển máy bay đến nơi ẩn náu của Cha xứ Martin và nhóm của ông.

“Có phát hiện!”

Nhân viên điều khiển số 4 lớn tiếng: “Cửa sổ phía sau tòa nhà này có dấu vết bị phá, một phòng trên tầng ba cũng có ánh sáng!”

“Lập tức thông báo đội đi kiểm tra!”

“Đã nhận.”

Những người trong xe làm việc không ngừng nghỉ, bên ngoài xe cũng có người đang bận rộn.

Tay cầm súng giảm thanh, đầu đội kính nhìn đêm, mặc trang bị chiến thuật, đội Delta đã lặng lẽ tiếp cận nơi này.

Piu piu!!!

Hai phát đạn hạ gục vệ sĩ đứng gác bên ngoài xe.

Theo lệnh ra hiệu của đội trưởng White.

Vài thành viên nhanh chóng tiếp cận!

Một thành viên vòng ra trước xe, chĩa súng vào tài xế đang ngồi chưa kịp phản ứng!

Không nói lời nào, nhưng ánh mắt sắc lạnh từ nòng súng trong bóng đêm đã khiến tài xế kinh hoàng giơ tay lên.

Bùm!!!

Thiết bị phá cửa sổ vừa lên, các thành viên khác nhanh chóng đột nhập, vào cửa sổ vào cửa chính.

Sau khi bắn hạ hai người vừa ló đầu ra, đội nhanh chóng kiểm soát toàn bộ nhân viên trong xe.

“Sát thủ nhóm Red Demon à?”

White bước lên xe, kéo kính nhìn đêm lên, tiện tay cầm một tấm thẻ vẽ hình màu đỏ trên nền đen trên bàn.

Nhân viên điều khiển ngồi co rúm trước mặt hấn không dám lên tiếng, chỉ cúi đầu nhẹ gật.

“Không ngờ, lúc trước ta còn thắc mắc, nhiều máy bay không người lái như vậy là của ai... Xem ra, các người đã có thu hoạch?” White cầm lên một điều khiển máy bay không người lái trên bàn.

Lúc này, trên màn hình camera của máy bay không người lái, một chiếc SUV màu đen đang nhanh chóng tiến gần biệt thự Nakamura.

“Đây là đâu?” White đưa màn hình đến trước mặt nhân viên điều khiển.

Nhân viên không dám giấu giếm: “Đây là tòa nhà số 126, khu vực 17.”

“Lại cái thuật ngữ của Ark...” White không hài lòng dùng điều khiển gõ vào đầu nhân viên.

Thực ra, là một Kỵ Sĩ Thánh Điện dưới quyền của Thánh Toà, hấn khinh thường nhất là đám sát thủ sống trong bóng tối này.

Vì lợi ích, việc gì cũng dám làm, người nào cũng dám giết...

Hoàn toàn không có chút văn minh.

Tuy nhiên...

Đã tham gia vào “bữa tiệc” này, đương nhiên sẽ không phải là không làm bài tập gì.

“Khu vực 17... vậy chắc là ở phía nam.”

White tính toán sơ qua.

Ngay cả khi mình và đội ngay lập tức lái xe đến đó, chắc cũng phải mất khoảng mười phút.

Chưa kể trên đường có thể gặp sát thủ khác chặn đường.

Đến nơi, e rằng Martin đã bị người của Red Demon giết rồi.

Thế là không ổn...

Một thành viên đội nhắc: “Đội hỗ trợ bây giờ chắc cũng không xa chỗ đó, có thể để họ đi.”

White cau mày.

Bây giờ Lucius đang ở trên xe của đội hỗ trợ, có hẳn ở đó, xử lý đám sát thủ này không khó.

Nhưng...

“Chậc, cũng không còn cách nào khác.”

White cuối cùng vẫn đồng ý với phương án này, nhấn nút liên lạc:

“Gọi tổng chỉ huy, mục tiêu chính của chúng ta hiện tại chắc chắn đang ở khu vực 17 theo sơ đồ của Ark, số nhà cụ thể là 126, bây giờ có vài sát thủ của Red Demon đang tiến gần tòa nhà, chúng ta có thể không kịp đến, nhưng đội hỗ trợ đang gần vị trí đó hơn.”

Hắn không trực tiếp đề nghị đội hỗ trợ lên, mà cung cấp thông tin để tổng chỉ huy quyết định.

Và không ngoài dự đoán, tổng chỉ huy nhanh chóng có phản hồi.

“Tổng chỉ huy đã nhận, đội hỗ trợ hiện đang trên đường, đội Delta, để phòng ngừa bắt trắc, các người lập tức lên đường đến vị trí mục tiêu, hội ngộ với đội hỗ trợ.”

“Vậy mục tiêu khác thì sao?”

White tất nhiên đang nói đến Logan.

“Kỵ Sĩ đang bị sát thủ bao vây, các người không cần đề ý.”

“Đã nhận.”

Vì tổng chỉ huy đã quyết định không quan tâm đến Logan nữa, White cũng chẳng muốn phí công.

“Được rồi, chiếc xe này chúng ta sẽ trưng dụng, đội xuất phát, mục tiêu: Tòa nhà số 126.”

Mệnh lệnh được ban ra, vài tiếng súng vang lên.

Xe tải vút xác xuống, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

...

Lúc này, trong nơi ẩn náu.

“Hả?!”

Thấy có người lạ tiếp cận biệt thự.

Chương 567: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cha xứ Martin đang theo dõi qua camera lập tức cảnh giác.

Khi thấy mấy người trong màn hình rút súng, nhanh chóng tiếp cận công biệt thự.

Ông lập tức nhận ra, họ đã bị lộ!

“Chết tiệt... Logan sao còn chưa quay lại?!” Dù khó mà kiềm chế nổi sự lo lắng, Cha xứ Martin vẫn làm theo kế hoạch ban đầu.

Tắt đèn, rút súng, chuẩn bị gửi tín hiệu âm thanh cho Trương Huyền.

“Ồ đúng rồi...”

Chợt nhớ tới Kobayashi vẫn đang miệt mài trên lầu, Cha xứ Martin vội cầm điện thoại, gọi cho Kobayashi.

Khi biết có người đang tiếp cận biệt thự, Kobayashi cũng hoảng sợ.

Nhưng anh vốn không phải là người chiến đấu, không biết đánh nhau cũng không biết dùng súng, nên lúc này cũng chẳng có cách nào.

Chỉ biết tắt đèn trong phòng, trốn vào tủ quần áo, cầu nguyện mình sẽ bị phát hiện muộn hơn.

Còn Cha xứ Martin thì quyết đoán hơn.

Không biết từ đâu mà có một luồng máu nóng, hấn cầm súng, lên phòng khách, giơ súng bắn ra ngoài cửa sổ!

Đoàng!!!

Tiếng súng vang lên kèm theo khói thuốc súng!

Mấy sát thủ chưa kịp vào sân đều giật mình!

Hoàn toàn không biết mình bị lộ như thế nào, lập tức tản ra, tìm kiếm chỗ nấp, có chút nghi ngờ nhìn biệt thự.

“Chuyện gì thế? Kỵ Sĩ Thánh Điện không phải bị sát thủ khác cầm chân rồi sao? Tiếng súng này là thế nào?”

Một sát thủ của Red Demon trông có vẻ căng thẳng, gương mặt trẻ trung đầy lo lắng.

Danh tiếng của Kỵ Sĩ Thánh Điện Logan, mặc dù mới nghe lần đầu hôm nay.

Nhưng trong lòng hắn đã sớm có cảm giác sợ hãi.

“Đừng căng thẳng, có người nổ súng, nhưng không có nghĩa là Kỵ Sĩ Thánh Điện nổ súng.”

Một sát thủ già đứng gần đó khá bình tĩnh, nhấn nút liên lạc:

“Chỉ huy xe, chỉ huy xe, chúng ta đang ở ngoài tòa nhà số 126, vừa rồi nghe có tiếng súng, máy bay không người lái có thấy được tình hình bên trong không?”

Nhưng, chờ vài giây, liên lạc không có phản hồi.

“Chỉ huy xe, chỉ huy xe, nghe rõ không?” Lần thứ hai gọi mà không có phản hồi, sát thủ già bắt đầu nhận ra có điều không ổn.

“Hông rồi, có chuyện rồi...”

Sát thủ già đảo mắt, nhìn sát thủ trẻ:

“Chỉ huy xe có thể đã bị sát thủ khác tấn công, những người trên xe không biết giữ bí mật, chắc chắn có người đã

biết tình hình ở đây, chắc chắn không bao lâu sẽ có người đến, chúng ta nên đi thôi.”

Là một sát thủ dày dạn kinh nghiệm, sống lâu trong nghề này, phong cách hành sự của hắn là thận trọng.

Một khi có biến động, thà bỏ qua phi vụ này, cũng không mạo hiểm tính mạng.

Sát thủ trẻ vừa định đồng ý.

Không xa đó, một sát thủ nấp sau cột điện lạnh lùng nói:

“Các người ngu ngốc à? Bây giờ chắc chắn Kỵ Sĩ Thánh Điện không có trong đó, điều này có nghĩa là bên trong chỉ có hai tên vô dụng không thể chống đỡ, chỉ cần vào là lấy được vài triệu đô la mà chẳng tốn mấy công sức, bây giờ người lại nói từ bỏ?”

“Đúng vậy...”

Một sát thủ khác ngập ngừng nói: “Chỉ cần chúng ta hành động nhanh, số tiền này sẽ vào túi chúng ta, sao phải nhường cho người khác?”

Lời của hai người nhanh chóng nhận được sự đồng tình của sát thủ thứ ba.

Ba người nhất trí cho rằng dù hai người kia có muốn rút lui, bản thân họ nhất định phải vào trong.

Chưa nói hết, một tên đã cúi người chạy đến trước cổng sân, ngồi xổm xuống và lấy dụng cụ ra để mở khóa.

“Các người...” Sát thủ già nhìn họ với chút bất đắc dĩ, nhưng nhất thời không biết nói gì.

Cản đường tài lộc của người khác như giết cha mẹ họ.

Dù là đồng đội của mình, cũng tuyệt đối không thể nghe theo lời khuyên của mình.

Không còn cách nào, nhân lúc chưa có ai đến, sát thủ già nhìn sát thủ trẻ: “Tiểu Chu, ngươi nói sao?”

“Ta...”

Sát thủ được gọi là Tiểu Chu do dự một chút, nhưng vẫn nắm chặt khẩu súng giảm thanh trong tay, cúi đầu nói:

“Ta muốn thử.”

“Haiz...”

Sát thủ già thở dài: “Nếu đã vậy, các ngươi cứ tiếp tục, ta không theo nữa, chúc các ngươi thành công.”

Nói xong, hắn quay người rời đi nhanh chóng.

Nhìn bóng lưng sát thủ già, một trong ba sát thủ khinh miệt hừ lạnh:

“Lão già này càng sống càng hèn nhất, gan nhỏ thế này thì làm gì được nữa? Tiểu Chu, nghe ta, sau này ít qua lại với hắn... Ồ không, chỉ cần kiếm được vụ này, không có người chia chác, mỗi người chúng ta ít nhất cũng được một triệu đô, có tiền rồi ai còn làm sát thủ nữa?”

Tiểu Chu không phản bác, chỉ im lặng gật đầu.

Trong lúc họ nói chuyện, sát thủ lo mở khóa đã hoàn thành công việc.

Két một tiếng, khóa cổng sân mở ra.

Hắn quay đầu giơ ngón tay cái lên với những người khác.

Mọi người lập tức im lặng, tập trung vào công việc.

Dù đội ngũ không đủ người, nhưng họ đã hợp tác một thời gian dài, tự nhiên có sự phối hợp nhất định.

Vài người cẩn thận mở cổng sân, cầm súng tiến vào trong.

Sát thủ đi sau cùng sau khi vào còn tiện tay đóng lại cổng sân.

Chú ý thấy cửa sổ phòng khách mở hé, một sát thủ tiến tới, đứng bên cửa sổ, giơ súng cảnh giới.

Bốn người không nói nhiều, theo sự sắp xếp của sát thủ già hơn, họ quyết định chia thành hai nhóm, ba người đi cửa chính vào phòng khách để giết, Tiểu Chu thực lực yếu hơn thì vòng ra cửa sau canh chừng, phòng ngừa có người chạy ra.

Như vậy sẽ không lo mục tiêu chạy thoát bằng đường khác.

Chương 568: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tất nhiên, nhảy cửa sổ thì không tính.

Tuy nhiên, khi mọi người trong ngoài căng thẳng thực hiện nhiệm vụ, không ai, kể cả Cha xứ Martin đang trốn trong phòng khách, chú ý đến.

Một góc sân biệt thự, đèn hồng ngoại của camera đột nhiên tắt ngấm.

Toàn bộ điện trong biệt thự lúc này đều bị cắt.

Nhưng do trong biệt thự không bật đèn, nên không ai nhận ra tình huống này.

Ngoài tường sau biệt thự.

Người đàn ông u ám đặt kim điện xuống, nhìn biệt thự chìm trong bóng tối, không tự chủ được nở nụ cười lạnh:

“Thời cơ rất thích hợp...”

Trước đó, khi khu dân cư đột nhiên nổ ra đấu súng, không hề biết hôm nay sát thủ Ark tập hợp đấu BOSS, hẳn chỉ nghĩ rằng có cuộc giao tranh giữa các băng đảng ở đây.

Nhưng hẳn không những không sợ, mà còn có chút hưng phấn.

Đây chẳng phải là cơ hội trời cho sao?

Nhân lúc này giết vài người, cảnh sát cũng chỉ nghĩ là sự cố ngoài ý muốn trong cuộc giao tranh giữa các băng đảng!

Dù không biết kẻ dám động vào tác phẩm nghệ thuật của mình đã chạy đi đâu, nhưng trong nhà vẫn còn hai tên kia.

Giết họ trước, rồi xử lý kẻ đó...

Nghĩ đến đây, mặt hắn xuất hiện một chút hưng phấn bất thường.

“Thật sự, càng ngày càng mong chờ tác phẩm nghệ thuật mới ra đời!”

Nghĩ là làm, hắn lập tức nhanh chóng leo tường vào sân.

Tuy nhiên...

Thật trùng hợp, hắn vừa leo tường vào, vừa đặt chân xuống, đã chạm mặt ngay Tiểu Chu đang cầm súng giảm thanh.

Ừm...

Nhìn nhau ngạc nhiên, thật là lúng túng.

Người đàn ông u ám giật giật khóe mắt, không động đậy quay người muốn leo tường ra ngoài.

“Đứng lại!”

Tiểu Chu tuy phản ứng chậm một chút, nhưng vẫn lập tức giơ súng hỏi danh tính đối phương: “Người là ai!?”

Trong tình huống này, ai đến đây chắc chắn đều là sát thủ, mà họ Red Demon, cũng có nhiều bạn bè trong giới sát thủ, không thì cũng không thể lập đội lớn như vậy.

Tiểu Chu không bắn ngay lập tức, một là thiếu kinh nghiệm, hai là sợ nhỡ đâu đối phương là người quen, nếu bắn chết người thì thật xấu hổ.

Bị chĩa súng vào, người đàn ông u ám đầy phần nộ trong lòng, nhưng bên ngoài lại tỏ vẻ lo lắng sợ hãi, thả vali trong tay xuống đất, giơ tay lên, từ từ quay người lại nói:

“Đừng, đừng giết ta, ta là chủ của căn nhà này...”

“Chủ nhà?” Tiểu Chu không tin.

Chủ nhà ai lại leo tường về nhà chứ?

Đùa quỷ chắc?

Sát thủ đứng bên cửa sổ lặng lẽ kéo mở cửa sổ và rèm cửa, rồi dùng đèn gắn trên súng chiếu vào phòng khách để quan sát kỹ lưỡng.

Nhưng lúc này, phòng khách yên ắng, nhìn không có ai.

Dù đang gấp rút, sát thủ không định tốn thời gian quan sát nhiều.

Xác định không có người, hắn lập tức leo vào.

Hai sát thủ khác theo sau.

Ba người vào trong nhà, ngay lập tức phát hiện căn hầm dưới sàn phòng khách.

Sát thủ dẫn đầu ra hiệu bằng tay, chỉ một người đi xuống kiểm tra, người khác ở lại canh chừng.

Không ai phản đối sắp xếp này.

Dù sao hầm này trông rất bí ẩn, Cha xứ Martin có thể đang trốn ở dưới đó.

Sát thủ ở lại canh chừng, nhìn hai đồng đội cẩn thận đi xuống bậc thang, rồi quay người, dùng đèn súng quét quanh hành lang và lối lên cầu thang, cảnh giác với những cuộc tấn công bất ngờ.

Lúc này, trong hầm đột nhiên có tiếng kinh hãi:

“Lạy chúa, đây là cái quái gì thế...?”

Nghe tiếng đồng đội, sát thủ canh chừng vô thức quay đầu nhìn, muốn xem có chuyện gì.

Tất nhiên, đứng ở vị trí này, hắn không thể nhìn thấy bên trong hầm, nên chỉ nhìn vào khoảng không.

Nhưng, đúng lúc này!

Bùm!

Một tiếng nổ lớn vang lên trong hành lang!

“Hả?!”

Trong đêm tối, phòng khách yên tĩnh, bất kể âm thanh nhỏ đều bị khuếch đại nhiều lần.

Chưa kể âm thanh này.

Sát thủ lập tức cảnh giác, giơ súng bước tới rìa phòng khách, hướng súng và đèn về phía bếp cuối hành lang.

Cửa bếp không đóng, đứng đây, hắn có thể nhìn thấy hầu hết bếp, bao gồm cửa sổ bị Trương Huyền đập vỡ từ bên ngoài.

“Tiểu Chu là người sao?” Sát thủ cầm súng, một tay nhấn nút liên lạc trước ngực.

Nhưng, không có phản hồi.

Lúc này.

Ngoài cửa sau nhà bếp.

Tiểu Chu bị người đàn ông u ám dùng dây mỏng siết cổ, ghì chặt xuống đất!

“Hộc... hộc...”

Người đàn ông u ám mặt đầy hung phấn, tay siết dây càng mạnh.

Tiểu Chu bị ghì chặt, không thể dùng sức, mắt tròn to, cổ vươn tay với khẩu súng vừa bị đánh rơi.

Nhưng hành động này không thoát khỏi mắt người đàn ông u ám.

‘Dùng sức, đấu tranh, rồi... chết đi!!!’

Nhìn con mồi giẫy giụa trước khi chết, với hắn, đó là niềm vui khó tả.

Giống như nước đá dưới ánh mặt trời, làm hắn mê mẩn!

Khôn thay, sát thủ Tiểu Chu không thể nắm lấy cơ hội sống cuối cùng.

Bị người đàn ông u ám siết chết.

Nhưng nói thật, không phải do hắn siết chết, mà do sự bất cẩn của Tiểu Chu.

Cảm nhận người dưới không còn giẫy giụa, người đàn ông u ám thở hổn hển, buông tay, nhặt khẩu súng trên đất lên, ngắm nghía.

Hắn đã giết nhiều người.

Nhưng súng thật, đây là lần đầu tiên.

Cảm nhận sự lạnh lẽo của súng, và thiết kế bạo lực cho việc giết chóc, người đàn ông u ám nở nụ cười tà ác.

Sau đó, hắn từ từ đứng dậy!

“Ngươi là ai!?”

Chương 569: Tiêu Đề 《Ẩn》

Biu!!!

Một tiếng hét giận dữ, cùng lúc, một viên đạn rời nòng!

Phập!!!

Viên đạn trúng vai người đàn ông u ám!

“A!” Hắn đau đớn ngã xuống, trong mắt hiện lên sự kinh hoàng.

Dù là sát thủ giàu kinh nghiệm, khi đối mặt với cái chết cũng không thể bình thản.

Cái chết cận kề, kích thích bản năng sinh tồn của hắn.

Đúng, hắn là kẻ giết người hàng loạt.

Nhưng không phải kẻ ngu.

Thấy đối phương đông người, lại có súng, trong tình huống chưa tuyệt vọng, hắn không muốn ở lại.

Tránh đối đầu!

Biu biu...!!!

Dù chưa từng dùng súng, nhưng việc bóp cò hắn biết.

Bắn vài phát bừa bãi, hòng dọa đối phương, hắn cố gắng đứng lên, khom người, định vòng ra cửa trước thoát.

Không phải không muốn leo tường quay lại.

Chủ yếu do vai bị thương, một tay cầm súng, leo tường khó khăn.

Biu biu...!!!

Vài viên đạn từ trong nhà bắn ra, làm cánh cửa thùng nhiều lỗ nhỏ.

Ngay sau đó!

Bùm!!!

Sát thủ đá cửa sau, lao ra ngoài.

Cầm súng quét quanh, hắn lập tức thấy Tiểu Chu nằm trên đất.

“Chết tiệt, Tiểu Chu, Tiểu Chu?!”

Hắn cúi xuống, lật người Tiểu Chu lại, thấy gương mặt đáng sợ và đôi mắt mở trừng trừng của Tiểu Chu, hắn nổi giận.

Dù không biết ai giết Tiểu Chu, nhưng đối phương trúng một phát đạn của hắn, chắc chắn không thể chạy xa!

“Chờ đó...” Mặt sát thủ hiện lên sát ý dữ dần!

Đứng dậy, định vào nhà thông báo hai đồng đội.

Nhưng vừa quay người!

Một cái bóng đen to lớn ập vào mặt hắn!

Choang!!!

Tiếng sứ vỡ vang lên!

Bịch một tiếng!

Sát thủ trắng mắt, ngã gục xuống đất, bất tỉnh.

“Ôi Chúa ơi, xin tha thứ cho bạo lực của con...”

Đúng vậy, người tấn công hắn là Cha xứ Martin.

Cha xứ Martin tay vẫn cầm mảnh sứ, người run bần bật.

Dù đã quyết tâm sống sót, nhưng khi thực sự đánh người, ông vẫn rất hoảng sợ.

Trước đó.

Khi Cha xứ Martin nhận ra có người định vào qua cửa sổ, ông thực sự đã nghĩ đến việc ra cửa sau như dự đoán của đám sát thủ.

Nhưng vừa tới bếp, ông nghe tiếng sát thủ và người lạ nói chuyện ngoài cửa.

Tiến thoái lưỡng nan, ông đành núp dưới đảo bếp.

Gọi là may mắn.

Sát thủ nghe động tĩnh vào kiểm tra, chú ý ngoài trước, tập trung cao độ, không để ý Cha xứ Martin dưới đảo bếp.

Khi sát thủ bắn súng, lao ra ngoài kiểm tra Tiểu Chu, Cha xứ Martin cuối cùng đã có đủ dũng khí đứng dậy.

Nhặt vội cái bình sứ nặng trên bồn rửa, ông đã nắm bắt cơ hội tuyệt vời để tấn công!

“Chuyện gì xảy ra? Ai bắn súng...”

Tiếng vọng từ trong nhà.

Rõ ràng, hai sát thủ xuống hầm đã lên.

Không thể ở lại lâu!

Cha xứ Martin lập tức nhận ra điều này, chuẩn bị chạy trốn.

Dù Kobayashi vẫn ở trên lầu, nhưng trong tình cảnh nguy hiểm này, Cha xứ Martin chỉ có thể cầu nguyện cho hắn không gặp chuyện.

Ông chạy nhanh tới tường, thử vươn tay nắm mép tường để trèo ra.

Nhưng, bức tường này với thanh niên hay người trung niên khỏe mạnh có thể không đáng gì.

Nhưng với Cha xứ Martin già yếu, gần như không thể vượt qua.

Cố gắng mấy lần, ông vẫn không trèo lên nổi.

Xong rồi...

Cha xứ Martin mặt tái nhợt, nhưng càng lo lắng lại càng dễ mắc sai lầm.

Trời mưa đất trơn, trong sân lại không có đèn, ta không để ý, chân dẫm phải cạnh của một cái hộp gỗ xách tay!

Xì lụp một tiếng!

Cha xứ Martin kêu lên một tiếng, rồi ngã ngòl xuống đất!

“Là tên cha xứ kia!”

Một tiếng reo vui sảng vang lên trong nhà!

Hai tên sát thủ ngay lập tức nhìn thấy Martin ngòl bệt trên đất.

Hai tên liền hớn hờ chạy ra khỏi nhà!

Trong mắt chúng, Martin bây giờ không phải là một người sống nặng hơn một trăm cân nữa.

Đó là một đồng hơn một trăm cân đô la Mỹ!

Là hy vọng cho cuộc sống sung túc nửa đời sau của chúng!

“Đừng giết ta! Đừng giết ta...”

Cha xứ Martin lúc này hoàn toàn không còn ý chí phản kháng, trong lòng vừa âm thầm cầu nguyện Logan có thể mau chóng trở về, vừa giơ hai tay lên liên tục van xin.

Tuy nhiên, hai tên sát thủ không thêm quan tâm.

“Hahaha, không tốn chút công sức nào cả, mau, mở camera quay lại!”

Một tên sát thủ bất chức năng quay phim trên điện thoại, tên còn lại giờ súng lên, nhếch mép cười độc ác với Cha xứ Martin:

“Tiền, là của chúng ta!”

Pằng!!!

Một tiếng súng vang lên!

Đầu nổ tung!

Máu thịt lẫn mảnh xương và não bắn tung tóe khắp nơi!

Nụ cười trên mặt tên sát thủ quay phim chụp ảnh cứng đờ lại.

Trong màn hình điện thoại, Cha xứ Martin ngồi dưới đất ôm đầu mình, không một chút tổn thương.

Còn đầu của tên sát thủ giờ súng chuẩn bị bắn lúc này đã không cánh mà bay!

Cạch!

Tiếng nạp đạn của khẩu súng săn bom vang lên!

Một vỏ đạn nhựa bốc khói trắng từ khe đạn rơi xuống đất.

“Martin?”

Một giọng nam trầm ấm và từ tính vang lên.

Chỉ thấy ở góc nối giữa sân sau và sân trước.

Một bóng hình cao lớn vạm vỡ, mặc đồ đen và tay cầm khẩu súng săn Remington đứng sừng sững trên bãi cỏ.

“Người là ai?”

Tên sát thủ cầm điện thoại dường như mới hoàn hồn từ cơn sợ hãi, vội vàng ném điện thoại, định lấy súng!

Pằng!!!

Lại một tiếng súng lớn vang lên!

Tên sát thủ này cũng nói gót đồng bọn!

“Lucius...?”

Cẩn thận ngẩng đầu lên, Martin nhận ra người đến, thì thầm một câu.

Chương 570: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lucius không quan tâm đến những xác chết dưới đất, bước lên trước, đến trước mặt Cha xứ Martin, trầm giọng nói:

“Martin Ellens, ta là Kỵ Sĩ Thánh Điện Lucius, đại diện cho giáo hội mà đến.”

Có lẽ vì trải qua sinh tử, Cha xứ Martin không nói gì, mà thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt cũng khôi phục được chút huyết sắc.

Sống sót, thật tuyệt vời...

“Đứng dậy đi.” Lucius đưa tay ra với Cha xứ Martin: “Người cần đi theo ta một chuyến, có một số việc cần người phối hợp.”

Cha xứ Martin lặng lẽ gật đầu, không nói gì, đưa tay nắm lấy tay Lucius, bị Lucius nhắc bổng lên khỏi đất như nhắc một con gà con.

Khi hai người chuẩn bị rời đi.

Lucius đột nhiên lướt mất một cách vô tình về phía cửa sổ một căn phòng trên tầng ba.

Lúc này, ở phòng sách trên tầng ba, Kobayashi đang cẩn thận quan sát tình hình dưới lầu qua cửa sổ, bị Lucius nhìn thấy, lập tức sợ hãi mặt tái nhợt, lùi lại mấy bước.

Nhưng, Lucius dù thấy Kobayashi trên lầu, cũng không nói gì, mà giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, dẫn Cha xứ Martin rời đi.

Đợi đến khi Kobayashi bình tĩnh lại, quay lại cửa sổ nhìn xuống lần nữa, thì đã không thấy bóng dáng hai người đầu nữa.

“Rắc rối rồi, rắc rối rồi...” Kobayashi liên tục lẩm bẩm câu này, sau đó vội rút điện thoại ra, định gọi cho Trương Huyền.

Nhưng tín hiệu điện thoại trong khu vực này đã bị người của Ark chặn từ lâu, không thể gọi đi được.

Khi Kobayashi không biết phải làm sao.

Một loạt đèn xanh đỏ chớp nháy từ xa tới gần!

Một chiếc xe cảnh sát nhanh chóng dừng lại trước cổng biệt thự.

Và từ trong xe, một người đàn ông cao lớn mặc đồng phục cảnh sát, đội mũ cảnh sát bước xuống.

Người đàn ông cao lớn vừa xuống xe, liền mở cửa sau, kéo ra một người đàn ông vai đầy máu, đang trong trạng thái hôn mê.

Nhưng Kobayashi lúc này không quan tâm đến điều đó, thân tâm mệt mỏi của hắn không nhìn thấy tương lai của mình.

Chạy trốn?

Đừng đùa, với cái cơ thể ốm yếu của hắn, chạy đi đâu được?

“Thôi, bị cảnh sát bắt còn tốt hơn là chết ở đây...”

Kobayashi tự an ủi mình, giơ hai tay lên, hướng xuống lầu gọi: “Thưa sĩ quan, ta đầu thú, trên người ta không có vũ khí!”

Viên cảnh sát dưới lầu nghe tiếng, ngẩng đầu lên:

“Người giờ trò gì vậy, Kobayashi? Cha xứ Martin đâu?”

“O?”

Kobayashi sững sờ, viên cảnh sát dưới lầu đó không phải chính là Logan sao?!

Đúng vậy.

Vì trên đường bị sát thủ quấy nhiễu quá nhiều, Trương Huyền trở về chắc chắn cũng sẽ mang theo một đám sát thủ.

Nên, khi cảnh sát Nhật Bản vào cuộc, hắn đã nghĩ ra một cách.

Cướp xe cảnh sát, cướp quần áo, giả làm cảnh sát Nhật!

Phải nói, cách này rất hiệu quả.

Trên đường lái xe cảnh sát trở về, dù gặp sát thủ ven đường.

Nhưng những sát thủ đó vừa thấy xe cảnh sát, liền tránh ánh đèn, không dám nhìn cảnh sát trên xe.

Ban đầu định nhân lúc chưa bị lộ, lái xe đưa Cha xứ Martin đi...

“Người vừa nói, hắn bị ai đưa đi?”

Trương Huyền cau mày nhìn Kobayashi chạy xuống lầu, còn thở dốc.

“T800!”

Kobayashi nói chắc nịch, nhưng nhanh chóng nhận ra dùng từ không đúng, vội bổ sung:

“Là một người đàn ông trông giống Schwarzenegger, rất cao to, mặc đồ đen, cầm súng săn...”

Nghe vậy, trong đầu Trương Huyền hiện lên hình ảnh một người.

Lucius sao...

Nghe Kobayashi miêu tả, Trương Huyền lập tức đoán ra người đưa Cha xứ Martin đi là ai.

Dù đến giờ, hắn vẫn chưa hiểu mục đích của chúng khi bắt Cha xứ Martin là gì.

Nhưng ít nhất theo tình hình hiện tại, bên cạnh Lucius, Cha xứ Martin tạm thời an toàn.

Tại sao nói vậy?

Chỉ riêng nhiệm vụ chưa thất bại khởi động lại đã nói lên điều đó.

Lucius chắc không có ý định giết Cha xứ Martin.

Nếu không lần trước hắn đã giết mình rất nhanh chóng, Cha xứ Martin đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Suy nghĩ vài giây nhưng vẫn không có manh mối, Trương Huyền lắc đầu nói:

“Cha xứ Martin chắc tạm thời không sao, Kobayashi, người thay đồ đi, rồi mang theo đồ, đi với ta rời khỏi đây.”

Nói xong, Trương Huyền lấy từ xe ra một bộ đồng phục cảnh sát lộn xộn ném cho Kobayashi.

Nhìn bộ đồng phục rõ ràng bị xé rách này...

Kobayashi nuốt nước bọt, không dám nghĩ chiếc áo này từ đâu mà có: “Cũng chỉ có thể làm vậy... đúng rồi, Logan...”

Nói đến đây, Kobayashi nhìn người đàn ông dựa vào bánh xe cảnh sát, đầu cúi thấp, đang hôn mê.

Từ lúc này, Kobayashi đã muốn hỏi.

“Người này là...?”

Trương Huyền liếc nhìn người dưới chân, nhướng mày:

“Một tên xui xẻo.”

...

Vài phút trước, Trương Huyền vừa cướp được xe cảnh sát, thay đồng phục.

Lái xe cảnh sát, hắn chẳng cần phải kín đáo chút nào.

Đèn cảnh sát bật, còi hú inh ỏi...

Kẻ nào có tật giật mình đều tránh xa hắn.

Trên đường về, hắn tình cờ gặp người đàn ông u ám bị thương chạy trốn.

“Hmm? Người này...?”

Lái xe qua người đàn ông, Trương Huyền nhìn dáng đi của hắn qua cửa sổ xe.

Với nhãn lực tuyệt đối không sai của mình, chỉ một cái nhìn, Trương Huyền khẳng định, đây chính là tên sát nhân biến thái trong camera giám sát.

Dù sao mục tiêu chính của hắn lần này cũng là loại bỏ quả bom hẹn giờ này.

Nên Trương Huyền lập tức phanh gấp, chuyển sang số lùi!

Chương 571: Tiêu Đề 《Ẩn》

Rẹt một tiếng!

Xe nhanh chóng lùi lại.

Người đàn ông u ám nghe tiếng còi quay lại, mặt vốn đã tái nhợt vì mất máu, lập tức trở nên trắng bệch hơn!

Hắn bước nhanh hơn!

Nhưng, dù có chạy, hắn cũng không thể nào chạy nhanh hơn chiếc xe bốn bánh.

Dù Trương Huyền đang lùi xe, chỉ trong nháy mắt, hắn đã đuổi kịp!

Rầm một tiếng!

Đuôi xe va chạm mạnh với chân của người đàn ông u ám!

Trương Huyền rút súng, mở cửa xe bước ra!

Nhưng, khi hắn đến đuôi xe, người đàn ông này đã ngất xỉu.

Sau khi lấy hết vũ khí trên người hắn, Trương Huyền kiểm tra sơ qua, có lẽ là do mất máu quá nhiều và kích thích tinh thần mà ngất xỉu.

“Đề người chết không đau đớn, chẳng phải quá rẻ cho người sao...?”

Tinh thông kỹ thuật khớp xương, Trương Huyền thuận tay tháo nốt cánh tay và hai chân còn lại của hắn, cơn đau thấu

xương khiến dù đang hôn mê, hắn cũng bản năng kêu rên, biểu cảm cực kỳ đau đớn.

“Lên xe đi, nhóc.”

Nắm cổ áo sau của hắn, mở cửa sau, ném hắn vào ghế sau.

Lúc này.

Pằng!

Một tiếng súng sấm vang lên từ xa.

Trương Huyền nhìn về hướng đó, mặt hơi thay đổi, không dám chân chừ, lên xe, đạp ga tăng tốc về nơi trú ẩn.

...

Tiếng động cơ rền vang trong xe.

Khi lái xe, Trương Huyền ít khi nghe nhạc, đặc biệt là khi đang chạy trốn.

Dù sao, trên đường chạy trốn mà còn tự mình tạo nhạc nền, cảm giác có chút kỳ quái.

Một tay giữ vô lăng, Trương Huyền nhìn Kobayashi im lặng trên ghế phụ, phá tan sự im lặng: “Đồ làm tới đâu rồi?”

“Ừm... còn chút công đoạn nữa, nhưng sắp xong, nếu có môi trường phù hợp, chắc cần khoảng nửa tiếng, vì còn phải xử lý một số thứ trên mạng...”

“Thế thì tốt.”

Trương Huyền gật đầu, hỏi tiếp: “Khi làm xong đồ, chúng ta chia tay, người theo chúng ta quá nguy hiểm.”

Kobayashi nghe vậy, tự giấu cười:

“Đúng là nguy hiểm, sống hơn hai mươi năm, chưa bao giờ gặp chuyện kích thích như hôm nay, giống như đang chơi Call of Duty vậy, dù ta đóng vai dân thường... buồn cười thật, lúc

này ta còn tưởng tượng mình làm nhân vật chính đại khai sát giới.”

“Call of Duty...”

Trương Huyền nghe vậy cảm thấy buồn cười, lắc đầu.

“Nói mới nhớ, Logan đại ca.”

Kobayashi nhìn Trương Huyền:

“Kỵ Sĩ Thánh Điện các người có phải cuộc sống thường ngày cũng đầy rẫy đạn lửa? Mỗi ngày đều phải đối đầu với những kẻ như sát thủ Ark? Chuyện hôm nay chỉ là chuyện vặt? Vì ta thấy người trải qua nhiều như vậy mà không hề bận tâm...”

Nếu người cũng có thể khởi động lại, người cũng sẽ không bận tâm.

Trương Huyền trầm nghĩ, đồng thời cũng trả lời một cách chính thức:

“Thực ra Kỵ Sĩ Thánh Điện, sát thủ Ark Thi Hành Giả, hoặc những nghề liên quan khác... ở một mức độ nào đó, tính chất công việc đều tương tự, người nói cuộc sống thường ngày đầy rẫy đạn lửa... thật ra, mỗi người đều có trải nghiệm riêng, chỉ có thể nói, trải nghiệm của ta có lẽ nhiều hơn người thường một chút.”

“Vậy à...”

Kobayashi gật đầu hiểu chưa thông.

Sau đó cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

Có lẽ là vì câu hỏi của Kobayashi đã kích hoạt một số công tắc trong lòng Trương Huyền, khiến hắn hiếm khi nói nhiều hơn một chút:

“Chiến đấu đối với ta quả thật là chuyện thường ngày. Nói thật, ta cũng rất thích cuộc sống này, ít nhất là hiện tại ta thích. Nói ra có thể người không tin, đừng nhìn ta đã già như vậy, nhưng trong lòng ta vẫn còn rất trẻ.”

“Cách đây không lâu, một người bạn của ta đã nghỉ hưu. Trước khi nghỉ hưu, ta đã cùng hắn thực hiện một hành động kỷ niệm nghỉ hưu. Lúc đó, để báo thù cho vài người dưới trướng của hắn, hai chúng ta đã giết hơn mười người trong một băng đảng... Tất nhiên, ta nói là ta đã giết hơn mười người, còn hắn giết bao nhiêu thì ta không biết.”

“Nghe đến đây, có phải người nghĩ chúng ta là một đám kẻ cuồng sát không? Tuy nhiên, ta có thể vỗ ngực mà nói, đến nay, tất cả những người ta đã giết không có ai là vô tội. Ít nhất, ta biết là vậy. Nếu có những người bị giết oan mà ta không biết... thì ta cũng không có cách nào khác.”

“Suy cho cùng, ta cũng chỉ muốn sống, cũng chỉ muốn những người bên cạnh ta sống... Chỉ là không may, cuộc sống của ta là như vậy, hoặc là kẻ thù chết, hoặc là ta chết! Nhưng ta luôn may mắn, vì mỗi lần ta đều là người sống sót...”

Trên đường đi, Trương Huyền vừa lái xe vừa nói những điều lạ lùng, Kobayashi không ngắt lời, chỉ ngồi yên lặng nghe.

Khoảng nửa tiếng sau.

Trương Huyền đã lái xe đến một nhà thờ nhỏ.

“Đến rồi, xuống xe đi, người lấy cái túi ở cốp xe ra.”

Dừng xe bên đường, Trương Huyền tắt máy, kéo phanh tay, tháo dây an toàn và xuống xe.

Kobayashi tuy không hiểu nhưng vẫn nghe theo.

Xuống xe, đi đến trước cốp.

Rắc!

Khi cốp xe mở ra, một túi hành lý đầy súng ống và đạn được hiện ra trước mắt Kobayashi.

“Trời ơi...”

Nhìn vào túi đầy vũ khí và băng đạn, Kobayashi nhất thời không thể rời mắt.

Két!

Tiếng đóng cửa vang lên.

“Kobayashi?”

“Đến đây!”

Kobayashi đáp lại, kéo khóa túi hành lý lại, xách chiếc túi nặng nề rời khỏi cốp xe.

Lúc này, Trương Huyền đang cầm thắt lưng của người đàn ông u ám, đi đến trước cửa nhà thờ.

Chương 572: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thử mở cửa.

Ngoài dự đoán, cửa nhà thờ không khóa, Trương Huyền đẩy một cái, cửa mở ra với tiếng kêu kéo kẹt.

Trong phòng lễ, sạch sẽ và có chút trang nghiêm, Chúa Giê-su đang treo trên Thập Tự Giá, dường như đang nhìn hai người xâm nhập.

Các hàng ghế bên trái và bên phải rất sạch sẽ, Trương Huyền tùy tiện đặt người đàn ông đang cầm trên tay lên hàng ghế cuối cùng bên trái.

Máu bắn lập tức làm bẩn chiếc ghế dài sạch sẽ.

“Đẻ súng ở đây, sau đó đến đó, làm xong việc.”

Khi Kobayashi bước vào, Trương Huyền chỉ vào góc phòng xung tội của nhà thờ và nói.

Kobayashi không nói lời nào, đưa túi hành lý cho Trương Huyền rồi đeo túi công cụ của mình, bước vào phòng xung tội.

Trong phòng xung tội có bàn, ghế và đèn bàn, rất tiện cho Kobayashi hoàn thành công việc cuối cùng.

“Phù...”

Trương Huyền ngồi xuống ghế bên cạnh người đàn ông u ám.

Lưng cứng nhắc dựa vào lưng ghế gỗ lạnh lẽo, cảm giác thư giãn và thoải mái quen thuộc khiến hắn thở ra một hơi dài.

Rắc.

Cửa nhỏ bên phòng xung tội mở ra.

Một cha xứ da đen đầu trọc, mặc thường phục, tuổi tác tương đương với Logan, cầm chổi bước ra.

Thấy có người lạ trong nhà thờ, cha xứ da đen rõ ràng ngạc nhiên.

Nhưng, dường như ông không ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Trương Huyền, bước chân chỉ dừng lại một hai giây rồi tiếp tục đặt chổi vào góc tường đối diện với cửa nhỏ.

Phủi bụi trên tay, cha xứ da đen bước về phía bục đọc kinh, làm dấu Thập Tự Giá trước ngực, đọc thầm vài câu, rồi cung kính lấy Kinh Thánh trên đó.

“Cha xứ.”

Trương Huyền bình tĩnh nhìn ông ta:

“Ta có việc muốn hỏi ông, nhưng hiện tại ta không có tiền xu thánh, không biết nơi này có chấp nhận trả chậm không? Đừng lo, ta có uy tín tốt, luôn trả nợ đầy đủ...”

Cha xứ da đen không nói gì, ôm Kinh Thánh, lặng lẽ bước vào cửa nhỏ.

Biu!!!

Một viên đạn bắn ra!

Chính xác làm đứt một cây nến trên cánh cửa nhỏ!

Ngon lửa đang cháy rơi xuống trước mặt cha xứ da đen cùng với nửa cây nến bị đánh rơi.

Ngon lửa chỉ lung lay nhẹ rồi tắt.

Tay Trương Huyền đặt trên đầu gối, cầm một khẩu súng giảm thanh còn bốc khói, nói tiếp:

“Nếu không chấp nhận trả chậm, thì trả tiền mặt cũng được, ta nghĩ, ta có thể đưa ông một con số thỏa đáng.”

Lần này, cha xứ da đen cuối cùng cũng lên tiếng, quay lại, nhìn thẳng vào mắt Trương Huyền:

“Dùng tiền cướp được để hối lộ cha xứ, đây không phải là việc mà một Kỵ Sĩ Thánh Điện nên làm, Logan.”

“Ông quả nhiên nhận ra ta.”

Ánh mắt Trương Huyền hiện lên một vẻ hiểu biết.

Cha xứ da đen cười nhẹ: “Sao ta có thể không nhận ra ngươi? Nhưng ngươi... ta thật không ngờ ngươi lại quên ta.”

Nói xong, cha xứ da đen bước đến trước mặt Trương Huyền, nhìn lướt qua người đàn ông u ám vẫn đang hôn mê bên cạnh, không nói gì thêm.

Ông chỉ ngồi xuống bên cạnh Trương Huyền.

Ánh mắt cha xứ da đen nhìn lên Thập Tự Giá phía trước, nhưng ánh mắt lại có vẻ mơ màng, như thể ông đang nhìn thấy thứ gì khác, chẳng hạn như...

Quá khứ.

“Nhưng cũng đúng, bao năm qua, ngươi chắc cũng nên quên đi rồi? Ha, tốt thôi, có lẽ chỉ có ta vẫn còn sống trong quá khứ...”

Hóa ra là người quen cũ của Logan...

Trương Huyền không nói gì, nhưng trong lòng đã hiểu ra điều gì đó.

Cha xứ da đen không biết suy nghĩ của Trương Huyền, vẫn tiếp tục nói:

“Logan, ta biết mục đích của ngươi, dù ta và ngươi từng có giao tình, nhưng ta phải nói, lần này ngươi sai rồi, sai hoàn

toàn... Vì vậy, người hãy rời khỏi đây, không ai ở đây có thể giúp người.”

Nghe vậy, Trương Huyền im lặng một lúc, sau đó di chuyển hòng súng, nhắm vào đầu cha xứ da đen:

“Vậy... ông có muốn tự giúp mình không?”

Nhưng điều bất ngờ là.

Cha xứ da đen quay lại, ánh mắt bình thản nhìn Trương Huyền, khẩu súng trên đầu ông như một món đồ chơi, nói:

“Nếu người muốn tự tay giết người bạn cũ, thì hãy bắn đi.”

Bạn cũ... sao?

Ánh mắt Trương Huyền lóe lên một tia cảm xúc khó tả.

Hai người nhìn nhau một lúc, Trương Huyền từ từ hạ hòng súng, cười nhẹ một tiếng:

“Được rồi, bạn cũ... Ít nhất, hãy để ta mượn chỗ này một lúc, không lâu đâu, nửa tiếng thôi, ta sẽ đi.”

Cha xứ da đen không đáp, đứng dậy, vòng qua Trương Huyền, bước về phía cửa nhỏ của mình.

Khi gần vào cửa, cha xứ da đen đột nhiên dừng bước, hơi nghiêng đầu, nhìn Trương Huyền:

“Giáo hội Kanda ở Tokyo, người có thể tìm thấy câu trả lời ở đó, nhưng phải nhanh, trước khi mặt trời ngày mai ló dạng.”

Nói xong, cha xứ da đen bước vào cửa nhỏ của mình.

Keng một tiếng, cửa đóng lại.

Trương Huyền nhìn thời gian.

Bây giờ đã là tám giờ tối.

Trước khi trời sáng sao...

Ánh mắt Trương Huyền vốn đang thư thái, dần trở nên sắc bén và nghiêm trọng.

Một lúc lâu sau, trong nhà thờ trống trải vang lên một tiếng thì thầm nhẹ nhàng:

“Không thể chậm trễ...”

【Khung chat】

【Kobayashi: Ảnh.JPG】

【Kobayashi: Đây là ảnh thẻ, lần này vẫn giá cũ?】

【Tiểu Lam: Từ từ đã, ta vừa thấy lệnh truy nã của ngươi, nói rằng ngươi đang bị cả hắc bạch đạo truy sát?】

【Kobayashi: Ảnh mèo gãi đầu.JPG】

【Kobayashi: Một chút rắc rối thôi, lần này tìm ngươi, ngoài việc nhờ làm thẻ, còn muốn nhờ ngươi sắp xếp, ta định tự thú, bên ngươi có mối quan hệ nào có thể giúp ta không?】

Chương 573: Tiêu Đề 《Ẩn》

【Tiểu Lam: Không thành vấn đề, ta đã điều tra rồi, lần này người không phải tội phạm chính, chỉ cần khi ra tòa, người khẳng định mình cũng bị ép buộc, chắc chỉ phải ngồi ba đến năm năm, sắp xếp một chút thì hai năm rưỡi là ra rồi.】

【Kobayashi: Vậy làm phiền người rồi, tiền ta chuyển vào tài khoản người luôn hay sao?】

【Tiểu Lam: Sao cũng được, tùy người tiện... Đúng rồi, phí này ta tính người 80% nhé? Người gửi vị trí cho ta, ta tìm một cảnh sát quen biết, để họ bắt người, tiện gửi người ta một nhân tình?】

【Kobayashi: ... Thật sự cảm ơn người.】

【Tiểu Lam: Điều là anh em cả.JPG】

Đóng máy tính lại, Kobayashi thở dài.

Dù vào tù với những người làm nghề như hắn cũng coi như đi học thêm.

Nhưng lần đầu tiên, hắn không khỏi cảm thấy lo lắng.

“Hy vọng người anh Lam tìm được đáng tin...”

Vừa nghĩ về cuộc sống trong tù sau này, Kobayashi vừa thu dọn công cụ trên bàn một cách thuần thục.

Nhưng vừa bước ra khỏi phòng xưng tội.

Một tiếng kêu đau đớn nhưng rất nhỏ vang lên trong tai hắn.

“Nước... ta muốn uống nước...”

Trong cơn mơ màng, Nakamura Ken dần tỉnh lại, cơ thể mất nước do mất máu khiến hắn khát kinh khủng.

Nhưng khi mở mắt, hắn không thấy gì, dù có ánh sáng trước mắt nhưng vẫn mờ mịt.

Giống như... có một tấm vải che mắt vậy.

Không, không phải giống, mà thật sự có một tấm vải.

“Ta không hiểu tiếng Nhật, nhưng... người muốn uống nước phải không?”

Một giọng nói lạ vang lên bên tai hắn.

“Đúng... nước...” Nakamura Ken với đầu óc mơ màng không thể suy nghĩ, bản năng cơ thể khiến hắn chỉ muốn bổ sung nước, vội vàng cầu xin bằng tiếng Anh.

Có lẽ “Chúa” đã hiểu lời cầu nguyện của hắn.

Ngay sau đó.

Rào rào...!

Dòng nước lạnh trong lành từ trên dội xuống, làm ướt tấm vải trên mặt hắn.

Ban đầu, Nakamura Ken còn há miệng, để nước thấm qua vải chảy vào miệng.

Nhưng chỉ sau vài giây, khi nước thấm vào mũi, muốn thở nhưng khó khăn vô cùng.

Hắn bắt đầu ngạt thở.

“Khụ khụ... đủ rồi, đủ rồi... xin người... dừng lại...”

Nhưng, dòng nước không dừng lại theo lời cầu xin của hắn.

Hắn cố gắng vùng vẫy, nhưng ngoài cánh tay bị thương không thể cử động, các chi khác như biến mất, không nghe

theo.

Khoảng một phút sau, khi Nakamura Ken sắp ngạt thở lần nữa.

Dòng nước cuối cùng dừng lại, tấm vải trên mặt cũng được gỡ ra.

Đôi mắt trống rỗng và sợ hãi của hắn dần lấy lại tiêu điểm.

Tường đá chạm khắc tinh xảo, trần nhà bằng kính màu.

Ở trung tâm trần nhà, hai đứa trẻ có cánh đang mỉm cười nhìn hắn.

“Tỉnh chưa? Nước ngon không?”

Giọng nói đó lại vang lên bên tai.

Khó nhọc quay đầu nhìn theo tiếng nói.

Một khuôn mặt quen thuộc lập tức xuất hiện trước mắt.

“Ngươi...!”

Đồng tử Nakamura Ken co lại, như thấy quái vật kinh hoàng: “Ngươi là...!”

Trương Huyền đặt thùng nước xuống, ngồi xổm xuống trước mặt Nakamura Ken:

“Sao? Nhanh như vậy đã không nhận ra? Có phải những camera giám sát quá mờ không thấy rõ mặt? Cũng không đúng, ta nhớ lúc xem rất rõ ràng mà?”

Nakamura Ken run rẩy đôi môi, không nói gì.

Trương Huyền không để ý đến những điều đó, hắn lấy điện thoại từ trong túi ra, mở một đoạn video và đặt trước mặt Nakamura Ken:

“Đây là ngươi, đúng không?”

Trong đoạn video, một người đàn ông mặc đồ nhựa đang thành thạo mổ xẻ một thi thể.

Các bộ phận nội tạng và xương được hẩn tháo rời, giống như đang triển lãm, từng cái một được sắp xếp gọn gàng trên bàn.

“Đúng là một tên đồ tể lão luyện...”

Trương Huyền cảm thán, sau đó tắt video và mở chức năng quay phim trên điện thoại, đưa camera hướng về mặt Nakamura Ken:

“Nào, tự giới thiệu một chút đi?”

Nhưng Nakamura Ken lúc này chỉ kinh hãi nhìn mặt Trương Huyền, hoàn toàn không có ý định nói gì.

Thấy vậy, gương mặt Trương Huyền vốn còn bình tĩnh liền tối sầm lại.

Bốp!!!

Một cái tát mạnh vào mặt khiến hai chiếc răng to dính máu bay ra ngoài!

“Ta bảo ngươi tự giới thiệu ngươi không nghe rõ à? Ngươi có nghiêm túc học không, tiếng Anh đơn giản vậy mà không hiểu!?”

Đối mặt với sự sỉ nhục và tra hỏi của Trương Huyền, ngực Nakamura Ken đập phồng dữ dội, sự giận dữ trong mắt hẩn gần như thiêu đốt đồng tử.

Thấy vậy, Trương Huyền cũng không lãng phí lời lẽ, lạnh lùng cười rồi lại đập tám vãi lên mặt hẩn: “Kính không uống chỉ thích uống phạt...”

Hẩn lại nhấc xô nước lên, lần này, Trương Huyền không định dễ dàng tha cho hẩn.

Nửa xô nước còn lại từ từ đổ xuống.

Cơ thể Nakamura Ken ban đầu còn có sức giãy giụa, dần dần không thể động đậy nổi.

Đặt xô nước xuống, Trương Huyền lại gỡ tấm vải ra.

Lần này, Nakamura Ken rõ ràng không thể chịu nổi.

Khi Trương Huyền chuẩn bị vào nhà vệ sinh lấy thêm một xô nước.

Hắn cuối cùng không dám kiên trì nữa.

“Ta nói, ta nói, người hỏi gì ta cũng nói...!”

Hắn gào lên, dù đã dùng hết sức nhưng do cơ thể quá yếu, âm thanh vẫn rất nhỏ.

Lúc này, Kobayashi cũng từ phòng xung tội bước ra.

Nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Nakamura Ken, Kobayashi một lúc cũng không dám lại gần.

Trương Huyền liếc nhìn Kobayashi, không gọi hắn lại, mà đi tới bên cạnh Nakamura Ken, lấy điện thoại ra và đưa lên mặt hắn.

Chương 574: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nakamura Ken đối diện với ống kính, tỏ ra ngượng ngùng, ánh mắt vô thức né tránh.

Trương Huyền cảm thấy kỳ lạ.

Người này trước đây trong video không phải rất thành thạo sao?

Sao bây giờ lại ngượng ngùng?

Ồ~

Trương Huyền hiểu ra.

Xoạt!!!

Một con dao găm xuất hiện trong tay Trương Huyền.

Thấy lưỡi dao sắc bén trong tay Trương Huyền, mắt Nakamura Ken lại hiện lên nỗi kinh hoàng: “Ta đã đồng ý trả lời rồi, ngươi còn muốn làm gì!?”

“Ngươi cứ nói đi, ta bận việc của ta, đừng để ý...”

Trương Huyền nói rồi xé toạc chiếc áo sơ mi mỏng cuối cùng trên người hắn.

Làn gió lạnh lẽo thổi qua ngực Nakamura Ken, dù nhiệt độ hôm nay đã xuống một con số, cũng không lạnh bằng cảm giác lạnh lẽo từ lưỡi dao của Trương Huyền!

Đưa lưỡi dao áp sát ngực Nakamura Ken, camera hướng về mặt hắn, Trương Huyền nói nhỏ:

“Có thể bắt đầu rồi, tự giới thiệu đi.”

Cảm nhận lưỡi dao lạnh lẽo, Nakamura Ken không dám chậm trễ, vội vàng mở miệng lắp bắp:

“Ta, ta tên Nakamura Ken... a!!!”

Vừa nói được một câu, cơn đau nhói lập tức ập tới!

Chỉ thấy lưỡi dao trong tay Trương Huyền đã rạch qua da Nakamura Ken, từ trái sang phải, để lại một vết cắt dài và thẳng trên ngực hắn!

“Ta thật sự tên là Nakamura Ken, ta không nói dối...!” Nakamura Ken cố gắng chịu đựng cơn đau nói.

“Ta không nghi ngờ người nói dối.”

Trương Huyền nhẹ giọng nói: “Ta đã nói rồi, người cứ nói, ta bận việc của ta...”

Lúc này trong mắt Nakamura Ken, Trương Huyền đã trở thành một kẻ điên còn biến thái hơn hắn!

Trước đây hắn là người phẫu thuật người khác, giờ tới lượt hắn nằm trên “bàn mổ”, nỗi sợ hãi trong lòng hắn đã được phóng đại vô hạn!

Nhưng, dưới nỗi sợ hãi, cũng đã kích thích bản năng sinh tồn mạnh mẽ của hắn.

Để khiến Trương Huyền dừng tay, hắn tăng tốc độ nói, khai ra mọi thông tin có thể nhớ về mình.

Thậm chí bao gồm cả nhà ở và số người trong gia đình...

Nhưng rõ ràng, những thứ này không phải điều Trương Huyền muốn nghe.

Khi hắn nói càng nhiều, động tác của Trương Huyền chỉ thi thoảng mới dừng lại.

Dù Trương Huyền đã thẩm vấn nhiều người, nhưng chuyện này, cũng là lần đầu tiên.

“Tháng 11 năm 2017...” Nakamura Ken cuối cùng không thể giấu được nữa.

“Cô gái đó tên Alice... tất nhiên, đó là cái tên nàng nói với ta, ta cũng không biết tên thật của nàng...”

“Ta đã dùng thuốc mê để nàng bất tỉnh, rồi đưa tới hầm nhà anh trai ta...”

“Ta đã giết nàng, dùng máu nàng vẽ một bức tranh...”

“Từ đó ta thích cảm giác này, và nhanh chóng có lần tiếp theo...”

“Tháng 12 năm 2017...”

“Tháng 2 năm 2018...”

Theo lời khai của Nakamura Ken về các vụ án của mình, Trương Huyền đếm sơ qua.

Cho đến nay, hắn đã giết hơn hai mươi cô gái vô tội.

Trương Huyền không hiểu cảnh sát Nhật Bản đã làm gì mà mất nhiều thời gian như vậy vẫn không bắt được tên giết người hàng loạt biến thái này.

Nhưng... ít nhất từ hôm nay.

Sẽ không có ai chết dưới tay tên khốn này nữa.

“Hô... xong rồi.”

Cuối cùng hoàn thành “tác phẩm” của mình, Trương Huyền dùng tay áo lau trán, đứng dậy, hài lòng gật đầu.

Lúc này, Kobayashi, người luôn tránh xa không dám lại gần, cuối cùng không kiềm chế được sự tò mò, cẩn thận tiến tới.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Kobayashi giật mình hoảng sợ.

Trước ngực Nakamura Ken, từ ngực đến bụng, có một vết cắt sâu hình chữ thập màu máu!

“Hí...” Kobayashi hít một hơi lạnh, nhìn Trương Huyền như nhìn một kẻ biến thái.

“Nhìn gì? Ta có thật sự mờ xẻ hấn không? Ta không phải quỷ dữ.”

Trương Huyền liếc nhìn Kobayashi, nói:

“Chỉ là cho hấn một bài học sâu sắc thôi, đây gọi là sự trừng phạt của Thánh Kỵ Sĩ.”

Kobayashi giật giật khoe miệng, gãi gãi đầu một cách khó chịu, giơ tay lên.

Được rồi, người vui là được.

“Được rồi, người đã khai hết tội lỗi, cũng đến lúc tiễn người lên đường, dù ta muốn hành hạ người thêm một lúc... nhưng ta không có thời gian, nên không chơi nhiều nữa.”

Nói rồi, Trương Huyền nhắc Nakamura Ken lên, ném xuống sàn nhà chính giữa nhà thờ.

Trước ngực hấn, vết cắt chữ thập vẫn đang rỉ máu.

Dù Trương Huyền hạ dao rất chính xác, chỉ cắt vào da thịt, không thực sự muốn lấy mạng hấn bằng cách này.

Nhưng phải biết, Nakamura Ken đã từng mất máu quá nhiều mà ngất, giờ lại bị tra tấn như vậy, lượng máu còn lại đã cạn kiệt.

Biết mình không sống nổi nữa, Nakamura Ken mở miệng định chửi mắng Trương Huyền, nhưng Trương Huyền đã đạp một chân lên miệng hấn, ép âm thanh trong cổ họng hấn quay lại.

Ngước mắt nhìn lên Thập Tự Giá trước mặt, Trương Huyền rút khẩu súng, đặt vào trán Nakamura Ken, nhẹ giọng nói:

“Công việc của ta đến đây là xong, Chúa Jesus, làm phiên ngài báo với Satan, đừng để tên này dưới đó sống tốt quá, đúng rồi, công đức không cần ghi vào Logan, cảm ơn.”

Pằng!!!

.....

Uỳnh uỳnh...!

Trong tiếng còi báo động, hàng chục xe cảnh sát tụ tập tại nhà thờ.

Nghi phạm Kobayashi Pingwu giơ cao hai tay, liên tục nhấn mạnh rằng mình đang đầu thú.

Một thám tử với gương mặt chính trực đang trả lời phỏng vấn của truyền thông.

Nội dung phỏng vấn chủ yếu là về việc hấn anh dừng ra sao và đã phá được vụ án giết người hàng loạt này như thế nào...

Chương 575: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ở góc phố xa nhà thờ, Trương Huyền mặc áo khoác đen, đội một chiếc mũ cao bồi mượn từ nhà thờ, rút tay vào túi, nhìn theo Kobayashi lên xe cảnh sát.

“Đã đến lúc xuất phát rồi...”

Trương Huyền rút tay từ túi ra.

Trong tay, hắn đang cầm một chiếc hộ chiếu mới tinh, in hình ảnh của “hắn”.

Nhìn hộ chiếu một lúc, Trương Huyền cất đi, quay lưng rời khỏi.

.....

“Giỏi lắm, Lucius.”

Đội Delta cuối cùng cũng gặp lại đội tiếp viện của Lucius.

Nhìn cha xứ Martin trên xe, White đưa tay về phía Lucius: “Cảm ơn người anh em, đưa ta chìa khóa xe, người này giao cho chúng ta hộ tống, các người có thể trở về trước.”

Nhưng, điều bất ngờ là Lucius lại lắc đầu:

“Chúng ta cũng phải tới Tokyo, đi cùng luôn, dù sao đích đến cuối cùng cũng là giáo hội Kanda, phải không?”

Nghe vậy, ánh mắt White thoáng thay đổi, nhưng không thể hiện gì, mà nói:

“Lucius, ta nghe nói, khi người bắt được Cha xứ Martin, người không gặp Logan đúng không?”

“Đúng.”

“Tức là Logan vẫn còn sống, và rất có thể hắn sẽ tấn công để cứu Cha xứ Martin...”

“Có ta ở đây.” Lucius vừa bước về phía xe vừa nói: “Hắn không thể cứu được.”

Nghe vậy, White im lặng một lúc, rồi lại nhíu mày nói: “Nhưng, ta nghĩ có thể người không biết, bây giờ Ark đã nâng tiền thưởng cho Cha xứ Martin và Logan lên hai mươi triệu đô la, số tiền này, e rằng cả Thi Hành Giả cũng tham gia, người...”

Nhưng chưa nói xong, Lucius đã cắt ngang:

“Ta đã nói rồi, có ta ở đây.”

Lucius nhìn White.

Trong ánh mắt, lộ rõ sự tự tin đặc trưng của một huyền thoại sống!

O o o...!

Mưa dần tạnh, tầm nhìn của máy bay không người lái được cải thiện đáng kể, không còn cần bay thấp cũng có thể nhìn rõ tình hình dưới mặt đất.

Lúc này, một chiếc máy bay không người lái thuộc Ark chính thức đang lơ lửng trên bầu trời, camera trung thực ghi lại một trận chiến trên mặt đất.

Biubiu...!!!

Trong con hẻm, tiếng súng liên tục vang lên!

Năm sát thủ mặc áo chống đạn bao vây trước cửa chính của một tòa nhà, liên tục bắn vào cánh cửa đóng kín!

Sau loạt đạn dày đặc, cánh cửa đầy lỗ thủng, lung lay sắp đổ.

“Ngừng bắn ngừng bắn!”

Năm sát thủ ngừng bắn.

Nhìn cánh cửa có thể sập bất cứ lúc nào, sự yên tĩnh sau tiếng súng dày đặc thật đáng sợ.

“Thay đạn!”

Người đầu tiên bắt đầu thay băng đạn, các sát thủ khác cũng nhanh chóng tháo băng đạn gần hết ra.

Sau khi tất cả thay xong đạn, hai sát thủ tiến gần cửa, một sát thủ bên phải nâng khẩu MP5, nòng súng có gắn ống giảm thanh chạm vào cửa, nhẹ nhàng ấn.

Kéo kẹt...!

Rầm!

Cánh cửa vốn lung lay, không chịu nổi lực nhỏ, sập xuống, bụi bay mù mịt!

Nhìn từ ngoài vào, bên trong tối om.

Cạch!

Một sát thủ rút chốt quả lựu đạn choáng, ra hiệu cho đồng đội rồi ném vào trong bóng tối!

Nhưng ngay lúc đó!

Biubiu!!!

Hai tiếng súng vang lên!

“A!!!”

Một tiếng hét đau đớn, sát thủ ném lựu đạn ôm tay, mặt đầy đau khổ!

Một viên đạn xuyên qua bàn tay, để lại lỗ máu đáng sợ!

Viên đạn còn lại...

“Cẩn thận lựu đạn!”

Ai đó hét lớn!

Mọi người dưới ánh trăng thấy cảnh tượng kinh hoàng!

Quả lựu đạn vừa ném vào bị viên đạn bắn ra!

Tất cả vội vàng núp sau chỗ ẩn nấp!

Nhưng không phải ai cũng kịp trốn!

Bùm!!!

Lựu đạn phát nổ!

Hai sát thủ đứng gần cửa không kịp tránh, bị choáng tại chỗ!

Chưa kịp lùi lại, trong bóng tối, Trương Huyền cầm súng, bước ra!

Biu!!!

Vừa ra khỏi cửa, anh bắn chết sát thủ bị thương tay bên trái!

Rồi giơ súng chéo, bắn vào cánh tay phải của sát thủ bên phải!

Đau đớn và cú sốc khiến khẩu súng tiểu liên rơi khỏi tay, sát thủ gần như ngã!

Biu!

Lại một phát đạn, giết chết sát thủ!

Lúc này, ba sát thủ còn lại đã phản ứng, định bắn trả!

Nhưng Trương Huyền đã dự đoán được ý định của họ.

Chuyển sang tư thế hai tay cầm súng, ngón tay bóp cò liên tục!

Biubiu...!!!

Dù khẩu súng ngắn cỡ 9mm không mạnh, nhưng nếu người sử dụng có ý thức và kỹ năng tốt, hoàn toàn có thể tạo ra sức mạnh áp đảo!

Bảy tám viên đạn bắn ra!

Chính xác hạ gục một sát thủ định bắn trước, ép hai sát thủ còn lại vào chỗ nấp.

Dù biết Trương Huyền sắp hết đạn, hai sát thủ cũng không dám lộ đầu!

Trương Huyền không cần tìm chỗ ẩn nấp!

Bắn thêm vài phát, anh tiến lên hai bước, cất súng, nhặt khẩu MP5, nhìn qua rồi quỳ gối bắn!

Tút tut tut...!!!

Nghe tiếng súng khác, hai sát thủ thầm kêu khổ.

Đôi thủ cầm súng ngắn đã ép họ đến vậy, giờ đổi sang súng tự động...

Không thể đánh lại!

Bắn vài phát vào chỗ nấp, Trương Huyền rút thêm băng đạn từ xác sát thủ, đứng dậy, giơ súng lên!

Tút tut tut, tut tut tut...!!!

Giữ nhịp ba phát một, Trương Huyền di chuyển sang trái.

Sát thủ bên trái nghe tiếng súng càng gần, hoảng loạn nhưng quyết tâm.

Thà liều mạng còn hơn bị ép chết!

Hắn giơ súng, đứng lên khỏi chỗ nấp!

Nhưng chưa kịp bóp cò!

Tút tut tut!!!

Ba phát đạn, ba lỗ thủng trên mặt!

Sát thủ cuối cùng thấy đồng đội chết, hoảng sợ, giơ súng bắn loạn về phía Trương Huyền!

Tút tut tut...!!!

Phải nói, kiểu tấn công này cũng hiệu quả.

Trương Huyền không dỗi đầu trực diện, nhanh chóng cúi người chạy tới chỗ nấp phía trước.

Chương 576: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đồng thời đếm ngược số đạn còn lại của đối thủ.

...15...10...5...0!

Cạch!

Sát thủ bắn phát cuối!

Trương Huyền bật dậy!

Biubiu!!!

Hai tiếng súng!

Sát thủ hết đạn, chưa kịp rút tay về, bị bắn trúng hai tay!

“Á!!!”

Tiếng hét đau đớn, Trương Huyền lao tới!

Dù bị thương, sát thủ vẫn rút súng ngắn ra.

Nhưng lúc này, hắn không thể làm gì, không thể bóp cò, thậm chí cầm súng không vững.

Trương Huyền đã giơ súng!

Biu!!!

Nhanh như chớp, bắn rơi súng!

Giơ súng nhắm vào đầu sát thủ!

Sát thủ đối mặt nòng súng đen ngòm, tuyệt vọng nhắm mắt.

Nhưng đúng lúc đó, cách một tiếng, khi Trương Huyền bóp cò.

Không có đạn.

Hóa ra, súng của Trương Huyền cũng hết đạn.

Sát thủ nhận ra, mở to mắt, thở dốc, bản năng sinh tồn khiến hắn lăn mình, cố gắng rời đi.

“Chắc...”

Trương Huyền không thay đổi sắc mặt, tiến lên đạp xuống, ghì chặt sát thủ!

Cạch!

Lắp đạn, đẩy băng đạn, tay vồ mạnh.

Cạch!

Đạn lên nòng!

Tút tut!!!

Hai phát đạn vào đầu!

“Phù...”

Giải quyết đám sát thủ, Trương Huyền thở phào.

Vị trí của mình bị lộ quá nhanh.

Vừa rời khỏi nhà thờ đã bị sát thủ bao vây.

Không còn cách nào, Trương Huyền chọn cách trực tiếp nhất...

Giết hết!

Cho đến lúc này, số sát thủ chết dưới tay hắn. Trương Huyền cũng không nhớ rõ.

Có lẽ là ba mươi, có lẽ là bốn mươi...

Nhưng điều đó không quan trọng với Trương Huyền.

Cứ đến đi, càng nhiều càng tốt... Ta muốn xem, chết nhiều người rồi, còn ai dám tới nữa!

Trương Huyền cúi xuống, chuẩn bị lấy ít đồ, kiểm bộ áo chống đạn.

O o.

Tiếng điện thoại rung nhẹ từ xác dưới chân vang lên.

Tò mò, Trương Huyền mò mẫm.

Lấy ra một chiếc điện thoại từ túi quần.

May mắn là điện thoại không khóa, anh bật lên thấy giao diện của Ark.

“Đây là giao diện của Ark, lệnh truy nã... Ta và Cha xứ Martin trị giá hai mươi triệu đô la? Cũng khá đấy, gần bằng ngoài đời thật của ta rồi...”

Nhìn lệnh truy nã kèm ảnh của Logan và Cha xứ Martin, Trương Huyền nhướng mày.

Khi kéo xuống, một thông báo thay đổi lệnh truy nã hiện lên.

Hắn nhấn vào.

Giao diện lệnh truy nã ngay lập tức làm mới.

Thông tin tổng thể không thay đổi.

Nhưng ảnh truy nã của Logan có viền đỏ, trông hơi quái dị.

Dưới ảnh có thêm chú thích:

[Mục tiêu cực kỳ nguy hiểm, đã có 42 sát thủ chết dưới tay, hãy cẩn trọng khi nhận nhiệm vụ!]

Ngoài ra, số tiền thưởng cũng thay đổi.

Dưới số tiền hai mươi triệu đô la, có thêm một lệnh truy nã riêng cho cái chết của Trương Huyền.

Số tiền là sáu trăm ngàn đô la.

Nghĩa là, ai giết được Trương Huyền, dù Cha xứ Martin bị người khác giết, vẫn nhận được mười sáu triệu đô la!

Tương đương hơn một tỷ một trăm bốn mươi triệu RMB!

Đủ để một người bình thường ở biệt thự, lái xe sang, sống xa xỉ hết nửa đời sau.

“Được a... treo thưởng cho hai người mà cũng có thể tăng thêm riêng lẻ sao?”

Trương Huyền nhìn con số trên màn hình, không khỏi lắc đầu cảm thán.

Tuy nhiên, hiện tại không phải là lúc để bận tâm về những chuyện này.

Để có thể cập nhật liên tục tình hình treo thưởng, Trương Huyền cất điện thoại, cúi xuống, chuẩn bị gỡ áo chống đạn của kẻ nằm dưới đất.

Ngay lúc này.

Trương Huyền đột nhiên có cảm giác báo động trong đầu!

Theo bản năng, Trương Huyền cúi đầu thật nhanh!

“Phành!!!”

Bức tường trước mặt bỗng chốc nổ tung một lỗ lớn!

Có tay súng bắn tĩa sao!?

Chiếc SUV lướt êm trên đường cao tốc.

Lucius ngồi ở ghế phụ lái, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng về phía trước.

Có lẽ vì sợ đắc tội với Thánh Tòa.

Kể từ khi Cha xứ Martin rơi vào tay bọn họ, không có sát thủ nào dám tấn công họ nữa.

Dù sao, những sát thủ thông thường cũng không ngu ngốc.

Ngay cả khi họ dùng một số thủ đoạn để hạ gục đội hộ tống Cha xứ Martin và nhận thưởng, họ cũng khó có thể thoát khỏi sự truy đuổi của Thánh Tòa.

Khi đó, có tiền mà không có mạng để tiêu thì thật đáng tiếc.

“U... ư...”

Tỉnh dậy từ hiệu quả của thuốc mê, Cha xứ Martin với tấm vải đen che mắt không khỏi cựa quậy đôi tay tê dại.

Động tác này khiến Lucius ngồi phía trước nghe thấy.

Hắn quay lại nhìn Martin đang bị kẹp giữa hai đội viên, lạnh lùng hỏi: “Tỉnh rồi à?”

“Lucius?” Martin không thấy người nhưng vẫn nhận ra giọng nói và hoàn cảnh.

Mình đang... trên xe sao?

Quả nhiên...

Logan vẫn chưa đến cứu mình...

Dù hơi thất vọng vì không được Logan cứu, nhưng Martin vẫn cảm thấy có chút may mắn.

Dù sao, đây là Lucius. Nếu Logan đến cứu mình, e rằng sẽ chỉ là tự đưa đầu vào miệng cọp.

Không đến là tốt nhất...

Lucius hỏi tiếp:

“Thực ra, khi nhận nhiệm vụ này, ta đã thấy có gì đó lạ lùng. Martin, người rút cuộc là ai? Hoặc nói cách khác, người đã làm gì khiến cho Thánh Điện phải cử nhiều Kỵ Sĩ đến bắt người, và cả Ark cũng treo thưởng lớn như vậy để lấy mạng người?”

Nghe vậy, Martin cười khở lắc đầu:

“Logan cũng hỏi ta câu này, nhưng ta thực sự không biết gì cả...”

“Vậy sao...”

Lucius im lặng một lúc rồi nói: “Ta nghe nói người ra lệnh bắt người là Cha xứ Nolan...”

Vừa dứt lời.

Sắc mặt các đội viên trong xe lập tức thay đổi.

Chương 577: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trong thời điểm then chốt của cuộc bầu chọn Giáo Hoàng mới, bất cứ chuyện gì liên quan đến Cha xứ Nolan và Cha xứ Ernst đều rất nhạy cảm.

Một đội viên cẩn thận nhắc nhở: “Lucius, chuyện này chỉ nói riêng với nhau thôi, đừng để đội Delta nghe thấy. Họ là trực thuộc dưới tay Cha xứ Nolan...”

“Họ không đi cùng xe với chúng ta.”

Lucius không để ý, bình thản nói: “Ta vừa nhận thấy, dường như Whit rất muốn đưa người đi. Ta không chắc liệu họ có nhận thêm lệnh bí mật nào không, nhưng... hiện tại xem ra, nhiệm vụ này có vấn đề.”

Đúng vậy, Lucius là một tín đồ trung thành của Chúa, và sẵn sàng cống hiến mọi thứ cho Thánh Tòa.

Nhưng đồng thời, hắc cũng không cho phép một số người lợi dụng quyền lực được Chúa ban để làm những việc bẩn thỉu...

Martin không nói gì.

Nhưng trong lòng đã bắt đầu có suy đoán.

Lúc này, chiếc xe phía trước đột nhiên dừng lại.

Nhìn lên, thấy vài chiếc xe cảnh sát và mười mấy cảnh sát đang kiểm tra các xe qua đường.

Khi xe dừng lại, bộ đàm truyền đến giọng của Whit:

“Xe số hai chú ý, phía trước có cảnh sát chặn đường, chuẩn bị giấy tờ. Ta đang liên hệ với Sở cảnh sát để họ cho qua.”

Tài xế nhắc bộ đàm, ấn nút: “Xe số hai đã rõ.”

Nói xong, hắn đặt bộ đàm xuống, quay lại nói với đồng đội:

“Có lẽ do chúng ta gây ồn ào quá lớn trong thành phố, giờ cảnh sát phải kiểm tra chặn đường cũng là bình thường. Một lát nữa, giấu kỹ đồ của các người, đừng để họ thấy. Chúng ta có giấy phép đặc biệt, chỉ cần không quá lộ liễu, cảnh sát sẽ không gây khó dễ cho chúng ta.”

Nói chưa dứt lời.

Chiếc xe đầu tiên của đội Delta đã đến lượt kiểm tra.

Một vài cảnh sát tiến tới đàm phán.

Chỉ trong vài câu ngắn ngủi.

“Tạch tạch tạch...!!!”

Tiếng súng đột nhiên vang lên!

“Phành!!!”

Một viên đạn mang lực va chạm kinh khủng đã xuyên thủng bức tường trước mặt!

Những mảnh vỡ và khói bụi khiến Trương Huyền không khỏi nheo mắt.

Tay súng bắn tĩa!?

Phía sau sao?!

Chỉ trong chốc lát, Trương Huyền đã xác định được đại khái hướng viên đạn bắn tới.

Và ngay lập tức phản ứng!

Một tay nắm chặt báng súng MP5, hướng về phía viên đạn bắn tới mà bắn trả không ngừng.

Việc có bắn trúng hay không là một chuyện, làm cho tay súng bắn tĩa bên kia mất tập trung lại là chuyện khác.

Đồng thời, Trương Huyền di chuyển, lao tới, nấp sau một ki-ốt báo bên đường.

Dù viên đạn vừa rồi đã xuyên thủng tường bê tông, không biết ki-ốt này có thể chống đỡ nổi không...

“Phành!!!”

Một viên đạn nữa bắn tới!

Ki-ốt trước sau đều bị xuyên thủng!

Dù viên đạn không trúng trực tiếp Trương Huyền, nhưng nhìn cái lỗ đạn cách mình chưa tới nửa mét, Trương Huyền không khỏi hít một hơi lạnh:

“Xi... Súng bắn tĩa chống vật liệu sao?”

Rõ ràng, ki-ốt này không phải chỗ ẩn nấp tốt.

Dù kích thước ki-ốt đủ lớn, tay súng bắn tĩa bên kia trong thời gian ngắn chắc sẽ không phát hiện ra mình.

Nhưng đó chỉ là trong thời gian ngắn, bắn nhiều rồi thì chỗ này cũng không trụ nổi.

“Phành!!!”

Lại một viên đạn nữa bắn tới, xuyên thủng ki-ốt!

Lần này, Trương Huyền đã bình tĩnh lại.

“Chưa đến một giây...”

Dù đây không phải khu dân cư, nhưng các tòa nhà cao tầng cũng không nhiều.

Đặc biệt, hai bên con hẻm mình đang đứng đều là nhà dân, theo tầm nhìn bắn tia thông thường.

Vị trí của tay súng này cách mình chắc chắn không quá xa.

Nghĩ vậy, Trương Huyền bắt đầu nhớ lại môi trường xung quanh.

Ngoài cửa hẻm, quả thực có một tòa nhà bốn tầng, nhưng tòa nhà đó quá gần.

Khoảng cách này, dù mình tránh được viên đạn đầu tiên, viên thứ hai e rằng không dễ dàng...

Nghĩa là... phía sau tòa nhà này sao?

Kéo rộng tầm nhìn trong đầu, phía sau tòa nhà bốn tầng... khoảng cách tầm hai trăm đến ba trăm mét.

Nhưng...

Nghĩ vậy, số lượng tòa nhà phù hợp quá nhiều.

“Chậc... không được, phải để hấn bắn thêm một phát nữa mới xác định được, và... phải đổi súng.”

Trương Huyền không hy vọng một khẩu súng trường không có kính ngắm có thể đấu với một tay súng bắn tia ở khoảng cách hai ba trăm mét.

Không thực tế.

Dù khả năng bắn của mình đã đạt cấp năm, cũng không thể.

Vì vậy...

‘Hệ thống, sử dụng ‘thẻ hỗ trợ trang bị của nữ tu Joanna’...’

Cùng lúc đó, cách hẻm Trương Huyền đứng khoảng hai trăm mét ở một tòa nhà khác.

Hai chiếc bàn dài ghép lại, tạo thành một bệ bắn, trên đó đặt một khẩu súng bắn tỉa Barrett màu đen.

Nằm trên bệ bắn, mắt không rời khỏi ống ngắm nhiệt, Justin khẽ lẩm bẩm:

“Không hổ danh là mục tiêu cả chục triệu đô... vừa rồi hắn né được đạn của ta sao?”

Do ống ngắm nhiệt, hắn không thấy rõ.

Khi bắn phát đầu tiên, trong lòng hắn đã nghĩ viên đạn này chắc chắn là trí mạng.

Nhưng người đàn ông tên Logan này, dường như đã cúi đầu né được phát bắn chí mạng?

Trùng hợp? Hay...

Justin không muốn suy nghĩ nhiều.

Dù sao, hắn đã bắn hai phát, do vấn đề tầm nhìn, không rõ phát thứ hai có trúng mục tiêu hay không.

Nếu không trúng.

Thì phát thứ ba phải thật cẩn thận.

Hắn biết đối phương là một cao thủ như thế nào.

Nếu bị đối phương phát hiện vị trí của mình, thì phiền toái lớn...

Chương 578: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghĩ vậy, Justin nhấn nút liên lạc: “Này, ta còn một cơ hội bắn nữa, người đang ở đâu? Ta cần tầm nhìn.”

Rất nhanh, trong tai nghe vang lên giọng của đồng đội Vogel: “Máy bay không người lái đang tới gần... không thấy máu dưới đất, người chắc chưa chết... ta thấy vị trí của hắn rồi!”

Vogel vừa vui mừng nói xong thì ngay lập tức bị ngắt lời!

“Biu!!!”

Một âm thanh nhỏ đến khó nghe vang lên trong tai nghe.

“Chết tiệt, máy bay không người lái bị bắn hạ rồi! Nhưng hắn đang ở giữa chỗ ẩn nấp! Sao hắn làm được? Trời tối thế mà cũng bắn trúng máy bay không người lái của ta...?”

“Hiểu rồi.” Không để ý đến lời phàn nàn của đồng đội, Justin lạnh lùng chỉnh lại góc bắn, bóp cò!

“Phành!!!”

Ánh lửa lóe lên từ nòng súng!

Một viên đạn bay ra khỏi nòng!

Mang theo nhiệt độ cao bay ra cửa sổ, xuyên qua một tòa nhà phía trước, và từ cửa sổ phía đối diện bay ra!

Bay xa gần ba trăm mét!

Chính xác trúng vào vị trí giữa ki-ốt!

Bức tường tưởng như chắc chắn, dưới sức mạnh xuyên thấu và lực va chạm kinh hoàng của viên đạn, yếu ớt như tờ giấy, ngay lập tức bị xuyên thủng!

“Phành!” Viên đạn xuyên qua hai lớp tường, cắm sâu vào nền bê tông!

“Không trúng?”

Chỉ trong chớp mắt, nhưng Justin vẫn qua lỗ hổng trên tường ki-ốt nhìn thấy viên đạn bị lạc.

Và ngay lúc đó!

Từ nóc ki-ốt, từ một góc độ hoàn toàn bất ngờ!

Trương Huyền nhô đầu ra, tay cầm khẩu MCX gắn ống ngắm đỏ và ống giảm thanh, nòng súng hướng thẳng về phía này!

“Biu biu...!!!”

Thực tế, Trương Huyền không thấy vị trí bắn.

Nhưng thông qua âm thanh viên đạn thứ ba và đường đạn xuyên tường, hắn đã nắm bắt cơ hội phản công!

“Xẹt xẹt xẹt...”

Liên tiếp các viên đạn bay tới!

Cửa sổ vỡ tan, Justin theo bản năng, lăn khỏi bệ bắn, tránh làn đạn!

“Ta bị lộ rồi!”

Justin nhấn nút liên lạc: “Vogel, chặn hắn lại, ta cần chuyển vị trí!”

Nói xong, hắn muốn với tay lấy khẩu Barrett trên bàn.

Nhưng ngay khi vừa vươn tay, một cơn đau nhói ập tới.

Nhìn xuống, thấy cánh tay phải đầy máu!

Trúng đạn!?

Mặt Justin tái nhợt, cúi áo nhìn, thấy một vết máu lớn chạy dọc cánh tay.

Rõ ràng, hắn vẫn may mắn.

Viên đạn không trúng trực tiếp, mà chỉ suýt qua.

Nếu không, đừng nói cử động, cánh tay này chắc chắn không giữ được.

“Chết tiệt...”

Hắn cố gắng dùng tay còn lại lấy khẩu súng.

Nhưng rõ ràng, Trương Huyền không cho hắn cơ hội đó.

Dù là đêm tối, dù cách hai trăm mét, dù giữa chừng có tòa nhà chắn...

Trương Huyền vẫn thấy rõ khẩu súng ẩn trong bóng tối cửa sổ!

Liên tục bóp cò, dù chỉ là bắn bán tự động, Trương Huyền vẫn giữ nhịp bắn đủ để áp chế tay súng bắn tỉa không thể cử động.

Justin nhìn không có cơ hội lấy súng, liền quyết định bỏ luôn khẩu súng.

Nằm rạp xuống sàn, bò ra khỏi phòng.

Rất nhanh, Trương Huyền thay xong băng đạn.

Thả lỏng chân, Trương Huyền nửa người nằm trên nóc ki-ốt, nhảy xuống.

“Rẹt, cạch!”

Dựa lưng vào tường, từ dây đai rút ra một băng đạn mới.

Trương Huyền nhìn vào góc tường của ki-ốt phía trước, hít sâu một hơi, nới lỏng ngón giữa, ngón áp út và ngón út của tay

trái đang nắm chặt thanh dẫn hướng, chỉ để lại hai ngón tay giữ chặt trên thanh dẫn.

Hắn nghiêng người, nhô ra nửa đầu và mũi súng, ngón giữa tay trái chạm vào tường phía trước, tay hổ khẩu ép chặt để ổn định súng.

Biubiu!!!

Hắn bắn thử hai phát vào cửa sổ của tay súng bắn tỉa ở xa, sau khi xác nhận không bị tấn công nữa, Trương Huyền bước ra khỏi chỗ ẩn nấp, bắt đầu di chuyển.

Trương Huyền chuyển lại tư thế cầm súng chữ C, bước chân tiến về phía trước một cách bình tĩnh.

Vừa đi, hắn vừa bắn hai phát vào cửa sổ ở xa.

Nhanh chóng, Trương Huyền ra khỏi con hẻm, xác định không có kẻ thù ở hai bên đường, liền tăng tốc, chạy nhanh về phía bức tường trước mặt!

Sột sột sột!

Bức tường cao hơn hai mét, trước mặt Trương Huyền không phải là chướng ngại vật.

Hắn nhẹ nhàng đặt mũi chân lên tường, dùng một tay bám vào đầu tường, và nhanh chóng trèo vào trong sân.

Sau đó, Trương Huyền không dừng lại, vòng ra sân trước, và nhảy ra ngoài.

Lúc này, chỉ còn cách cửa sổ của tay súng bắn tỉa không xa, chỉ khoảng vài chục mét.

Khoảng cách này, Trương Huyền chỉ cần chưa đầy nửa phút là đến được.

Tất nhiên, với điều kiện là không có ai chặn đường...

Rít!

Khi Trương Huyền vừa nhảy ra khỏi sân và chạy được vài bước.

Tiếng phanh xe vang lên từ con đường bên phải!

Là Vogel!

Vogel lái một chiếc xe Jeep dừng ngay giữa đường.

Hắn nhắc khẩu súng máy nhẹ M249 từ ghế phụ và nhắm vào Trương Huyền bóp cò!

Tút tut tut...!!!

Khi tiếng súng vang lên, Trương Huyền đã chuẩn bị từ trước, nhanh chóng nằm xuống đất, tránh được loạt đạn, đồng thời di chuyển mũi súng, bắn vài phát!

Biubiu...!!!

Chiếc xe Jeep không phải là xe chống đạn, không thể chịu nổi đạn 5.56mm từ súng trường!

Pang pang pang...!

Liên tiếp vài tiếng kim loại bị đạn xuyên thủng, trong xe bùng lên nhiều làn khói máu!

Vogel bị bắn trúng nhiều chỗ, chết tại chỗ, khẩu M249 cũng im tiếng.

Trương Huyền đứng dậy, nhanh chóng tiến tới chiếc xe Jeep, nhìn qua cửa sổ xe, xác nhận không có người thứ hai, nhìn người da đen đã chết trong xe.

Chương 579: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhận thấy bộ đàm trên ngực và tai nghe của người da đen, Trương Huyền tháo chúng ra rồi tiếp tục chạy về phía mục tiêu!

Lần này, không có ai cản đường hắn.

Trương Huyền đến một tòa nhà trông giống như nhà hàng.

Nhìn cánh cửa mở toang, Trương Huyền không do dự, nhanh chóng đi đến bên cạnh cửa.

Nhưng khi vừa đến đó, hắn nhận thấy có vài giọt máu đỏ tươi trên mặt đất.

Sau một khoảnh khắc suy nghĩ, để đề phòng đối phương bày mưu, Trương Huyền quyết định kiểm tra tòa nhà.

Di chuyển bước chân, đi ra ngoài cửa tạo thành hình chữ U, xác nhận không có kẻ thù trong góc lớn của phòng, thay đổi tư thế, báng súng đặt lên vai trái.

Sau đó hắn bước nhanh về phía trước, mũi súng nhanh chóng nhắm vào góc bên.

Chỉ trong chốc lát, xác nhận không có ai ở góc trước mặt, mũi súng lại quét từ dưới lên trên góc phía sau.

Sau khi chắc chắn tầng một không có kẻ thù, Trương Huyền chuyển lại cầm súng bằng tay thuận.

Nhà hàng nhìn tổng thể khá sạch sẽ và ngăn nắp.

Từ vị trí bàn ghế, có thể thấy nơi này trước đó không hoạt động.

Đi vào nhà bếp kiểm tra, xác nhận không có ai trốn, Trương Huyền nhìn qua cửa sau đóng kín, rồi lên tầng hai.

Rất nhanh, hắn tìm thấy phòng của tay súng bắn tỉa trước đó.

Nhìn khẩu Barrett trên bệ bắn và vết máu trên sàn.

Trương Huyền hơi nheo mắt.

Quả nhiên, tên này đã bị thương...

Lúc này, Trương Huyền nghe thấy một tiếng động nhẹ từ tai nghe mà hắn vừa lấy từ người da đen.

Đặt tai nghe lên tai.

Một giọng nói hơi gấp gáp vang lên trong tai nghe:

“Vogel? Người ở đâu? Ta mất súng rồi, cánh tay cũng bị thương, nhiệm vụ lần này không thể tiếp tục, mau lái xe tới đón ta... Vogel? Người nghe thấy không?”

Trương Huyền nghĩ một lúc, rồi nhấn nút liên lạc: “Hello?”

“...F**K!”

Tiếng bùm vang lên, rồi chỉ còn tiếng nhiễu loạn.

Rõ ràng, người bên kia đã đập nát bộ đàm.

Trương Huyền vứt bộ đàm và tai nghe, mang khẩu MCX ra sau lưng, cầm khẩu Barrett trên bệ bắn.

Bây giờ hắn chắc chắn rằng tay súng bắn tỉa đã chạy thoát, không còn trong tòa nhà này, nếu không tiếng đập bộ đàm vừa rồi hắn không thể không nghe thấy.

Hơn nữa, có thể chắc chắn rằng, đối phương không ở ngoài cửa trước.

Nếu không, hắn đã chạm mặt đối phương rồi...

Chỉ còn một khả năng.

Trương Huyền đi tới một phòng khác ở phía sau tầng ba.

Sột!

Hắn kéo rèm ra, ánh trăng chiếu rọi!

...

“Chết tiệt! Chết tiệt...”

Lúc này, Justin vô cùng hối hận.

Nếu hắn báo cho Vogel rút sớm hơn, có lẽ Vogel đã không chết!

Kỵ Sĩ Thánh Điện đó... là quái vật gì vậy?

Khi đang đi trên đường, Justin bỗng nhận thấy có người phía trước đang đến gần.

Hắn chỉnh lại mũ, che mặt, cố gắng kiểm soát nhịp thở và cách đi để trông như một người qua đường bình thường.

Khu vực này đã bị các sát thủ khác cắt điện, trong bóng tối, hắn không lo bị nhìn thấy cánh tay bị thương...

Tuy nhiên, hắn quên mất rằng, trên khẩu Barrett của hắn có gắn ống ngắm nhiệt!

Pang!!!

Một viên đạn bắn tới, nửa đầu và vai của Justin nổ tung như pháo hoa!

Trong nhà hàng cách đó hơn hai trăm mét.

Trương Huyền từ từ hạ súng, thổi nhẹ vào nòng súng.

“Phù...”

Khói trắng nhẹ nhàng bay ra ngoài cửa sổ.

Bịch, bịch, bịch...

Một bóng dáng cao lớn mặc áo vest xanh đậm đang bước đi cô đơn trên con đường tối.

Đôi giày da cứng đập lên mặt đường ẩm ướt, phát ra tiếng động rõ ràng.

Sạt sạt!

Lửa bật lên, tia lửa lóe sáng, ngọn lửa bùng lên.

Một điều thuốc trắng dài châm lửa, ngọn lửa thiêu đốt thuốc lá, khói trắng bốc lên.

“Xi~ hù...”

Gập bật lửa lại, người đàn ông đeo áo vest, ngậm điều thuốc, nhắm mắt nhìn về phía trước trong bóng tối.

Ở khoảng cách chừng hai mươi mét, một bóng dáng đang bị thương, đi lảo đảo tiến đến.

Mặc dù cách xa như vậy, hắn vẫn có thể nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề của người này, ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc...

Là sát thủ sao...?

Người đàn ông cởi nút áo khoác, rút từ bao súng dưới nách giấu dưới áo khoác ra một khẩu súng lục, sau đó lấy từ túi ra một ống giảm thanh.

Cạch...

Chậm rãi vặn ống giảm thanh lên nòng súng, ngay khi hắn chuẩn bị hành động!

Bùm!!!

Một tiếng nổ lớn vang lên!

Tên sát thủ đã tiến đến cách hắn chưa đầy mười mét, đầu, cổ và cả một bên vai nổ tung!

Máu tươi trộn lẫn với thịt vụn và mảnh xương bắn tung tóe khắp nơi, vài giọt máu rơi trên mặt người đàn ông, khiến hắn ngẩn người.

Quay đầu nhìn về hướng viên đạn bắn tới, ở tầng ba của một nhà hàng màu đỏ cách hơn hai trăm mét, một làn khói xanh lơ lửng bay ra...

Mặc dù trong nhà hàng tối đen như mực, nhưng hắn vẫn nhìn thấy một bóng dáng lạnh lùng và kiên định quay người rời đi.

Khi nhìn thấy bóng dáng đó.

Người đàn ông hít một hơi thuốc, sau đó nhổ ra một tiếng “phì”, vút đầu thuốc đi, rồi cúi đầu đi về phía trước trong làn khói.

...

Tạch tách tách...!!!

Ngay khi tiếng súng nổ lên, Lucius biến sắc.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Sao tự nhiên lại nổ súng!?”

Nhìn đội Delta trong xe số một phía trước bất ngờ nổi dậy, giết sạch các cảnh sát xung quanh, nhanh chóng xuống xe tìm chỗ ẩn nấp, những người trong xe số hai đều tỏ ra khó hiểu.

Chương 580: Tiêu Đề

《Ẩn》

Lúc này, các cảnh sát đặc nhiệm cầm súng ở trạm kiểm soát cũng nhanh chóng phản ứng, lập tức tạo thành đội hình, dùng xe làm lá chắn, bắn về phía đội Delta!

“Lùi xe lại!”

Lucius ra lệnh, tài xế vội vàng cài số lùi, lái xe đâm vào một chiếc xe nhỏ đang xếp hàng phía sau, húc văng rào chắn, lái ra khỏi đường lớn.

“Giết bọn chúng!”

White cầm súng trường tấn công SCAR, ánh mắt lạnh lùng, không chút khoan nhượng đối với những cảnh sát đặc nhiệm Nhật Bản chỉ trang bị áo giáp chống đạn nhẹ và súng tiểu liên.

Các thành viên đội Delta đều được huấn luyện bài bản, phối hợp ăn ý, mạng lưới hỏa lực của họ dễ dàng dồn những cảnh sát đặc nhiệm này vào đường cùng.

Nếu không có chiếc xe bọc thép của cảnh sát làm lá chắn, e rằng những cảnh sát đặc nhiệm này sẽ sớm hy sinh.

Nhưng dù vậy, trong số họ cũng nhanh chóng có người bị thương!

“Đây là trạm kiểm soát B-137, chúng ta bị tấn công bởi lực lượng vũ trang không xác định, nhắc lại, đây là...”

Lúc này, đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm đã cầm bộ đàm lên, bắt đầu gọi chi viện.

Nhưng ngay lúc này!

Cạch!

Không thể ngồi nhìn đồng đội đơn độc chiến đấu, Lucius đẩy cửa xuống xe, rút từ trong túi ra một khẩu súng trường AR ba đoạn gấp!

Thao tác thành thạo và nhanh chóng mở rộng tay cầm và báng súng, kéo tay lên đạn, đạn đã lên nòng!

Soạt một tiếng, báng súng tỳ vào vai, bắt đầu bắn!

Piu piu!!!

Đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm cầm bộ đàm hét lên một tiếng, tay phải và vai trái trúng đạn ngã xuống!

Lucius không giết hấn, mà nhanh chóng chuyển hướng khẩu súng, liên tiếp bắn nhanh!

Những cảnh sát đặc nhiệm còn lại đối mặt với cuộc tấn công bất ngờ từ phía bên, không kịp phản ứng, trong chớp mắt đã bị Lucius lần lượt bắn gục!

Nhưng cũng như lúc đầu, Lucius từ đầu đến cuối không nhắm vào chỗ hiểm của các cảnh sát đặc nhiệm.

Mỗi phát đạn đều khiến đối phương mất khả năng hành động, nhưng không đến mức mất mạng.

Dù sao, trận chiến này quá đột ngột, đến mức hấn không kịp phản ứng xem chuyện gì đang xảy ra.

Hấn phải làm rõ, tại sao đội Delta lại đột ngột nổi dậy...

Nhưng, khi Lucius muốn tiến lên kiểm tra chiến trường.

White bất ngờ dẫn theo hai thành viên nhanh chóng tiến tới!

“Đội đã...!”

Lời ngăn cản của Lucius vừa thốt ra, White đã bóp cò!

Mấy phát súng, những cảnh sát đặc nhiệm đều bị giết chết!

“White! Người đang làm gì vậy!?”

Sắc mặt Lucius khó coi: “Chúng ta có thỏa thuận hợp tác với đơn vị thực thi pháp luật ở đây!”

“Bọn họ muốn kiểm tra xe của chúng ta, chúng ta buộc phải phản kháng.”

White tỏ ra rất bình tĩnh:

“Hơn nữa, đừng quá lo lắng, Lucius, ở đây không ai biết danh tính của chúng ta, chỉ cần rời khỏi trước khi cảnh sát chỉ viện đến, chúng ta hoàn toàn có thể đổ mọi chuyện lên đầu Ark.”

“Người đang nói gì vậy?!”

Khó mà tin được nhìn White, lần đầu tiên Lucius cảm thấy, người ‘đồng đội’ trước mặt lại xa lạ đến vậy.

Nhưng lúc này White không hề có ý định giải thích nhiều với Lucius, ra hiệu cho các thành viên lên xe, xe lại khởi động, đâm vào hai chiếc xe cảnh sát chắn đường phía trước.

Nhưng vừa đi được vài chục mét, xe đột ngột phanh gấp, dừng lại giữa đường.

Cửa sổ ghế phụ mở ra, White thò đầu ra:

“Các người không định lên xe sao? Chúng ta không còn nhiều thời gian lãng phí ở đây.”

Nói xong, hắn lại thụt đầu vào trong xe.

Ong~

Xe số hai tiến đến bên cạnh Lucius với gương mặt tối sầm, người lái xe lo lắng nhìn Lucius:

“Thưa ngài?”

Lucius im lặng một lúc, rồi mở cửa lên xe.

Đoàn xe lại tiếp tục đi tới.

Trên xe, Lucius không cất súng trường đi, im lặng nhìn cha xứ Martin ngồi ở ghế sau.

‘Có vấn đề... Nhiệm vụ này, chắc chắn có vấn đề!’

...

Ong~

Một chiếc Mazda 3 màu đỏ len lỏi trong con phố hẹp.

Trên ghế lái, người đàn ông trẻ tuổi mặc đồ công sở, đeo kính liên tục trấn an vợ con ngồi ghế sau.

Thành phố này tối nay xảy ra nhiều vụ đấu súng như vậy, dân thường đã lo lắng bất an.

Như bao người khác, gia đình này cũng quyết định tạm rời khỏi đây, về quê tránh nạn...

Đúng lúc này.

Ở góc phố phía trước!

Pằng! Pằng pằng!

Ba tiếng súng!

Một bóng người liên tục lùi lại, xuất hiện trên đường!

Người đàn ông lái xe không kịp phản ứng, đạp phanh, nhưng đầu xe vẫn đâm vào bóng người đó, khiến hắn ngã xuống đường!

“A!”

Trong xe, vợ con hấn hoảng sợ hét lên.

Người đàn ông ngồi ghế lái ngẩn người một lúc, theo bản năng mở cửa xuống xe, muốn kiểm tra tình trạng của người bị

hắn đâm.

Nhưng ngay lúc này!

Pằng!!!

Một tiếng súng nữa vang lên, một viên đạn bắn vào bức tường ở góc phố bật ra!

Viên đạn bật ra làm lồm nấp capo chiếc Mazda.

Tiếng động này lại làm cả ba người giật mình.

“Hù... hù...”

Trương Huyền tay cầm súng trường tấn công MCX, hai bước nhảy ra khỏi ngõ, nòng súng chĩa thẳng về phía này, mào nhú chặt, thở dốc nặng nề.

Phía sau hắn, trong con ngõ đen kịt, mấy xác sát thủ nằm la liệt.

Đèn xe chiếu vào người Trương Huyền, chiếc áo sơ mi nhuộm đầy máu trông đặc biệt đáng sợ.

Ánh đèn chiếu tới, Trương Huyền nheo mắt, nhìn xuyên qua kính chắn gió, thấy rõ người phụ nữ và đứa trẻ trong xe.

Chương 581: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đôi mắt đầy sát khí khiến cả gia đình run rẩy, không biết làm sao.

Người đàn ông hoảng sợ, giơ hai tay lên: “Xin ngài đừng giết chúng ta, con ta còn nhỏ, ít nhất, xin ngài đừng giết con trai ta...”

Mặc dù nói bằng tiếng Nhật, Trương Huyền không hiểu.

Nhưng hắn vẫn đoán được ý của người này từ hành động của đối phương.

Sát khí trong mắt dần nhạt đi, chém giết cường độ cao trong thời gian dài đã khiến thần kinh Trương Huyền căng thẳng cao độ.

Bất kỳ động tĩnh nào cũng có thể khiến Trương Huyền bộc phát tấn công.

Thấy Trương Huyền vẫn không hành động hay nói gì, người đàn ông vội lùi về phía cửa xe sau, mở cửa để vợ con xuống xe.

Hắn đứng chắn trước mặt vợ con, cúi đầu liên tục trước Trương Huyền, rồi cả gia đình nhanh chóng rời khỏi nơi đầy rẫy nguy hiểm này.

Nhìn theo ba người rời đi, Trương Huyền từ từ hạ súng xuống.

Tim đập thành thịch, khiến hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Đôi tay run rẩy thò vào áo, lấy ra chai thuốc, đổ vài viên và nuốt xuống với nước bọt.

“Khụ khụ...!”

Ho khan vài tiếng, Trương Huyền lão đảo bước đến cửa xe Mazda.

Ngồi phịch xuống ghế lái, hần hít thở gấp gáp một hồi rồi mới dần bình tĩnh lại.

“Thật là... tệ quá...”

Vò mạnh mặt mũi, Trương Huyền kéo gương chiếu hậu trong xe, nhìn khuôn mặt hơi nhợt nhạt của mình dưới ánh đèn trong xe.

Lắc lắc chai thuốc, bên trong chỉ còn lại ít thuốc, đủ cho hần dùng thêm hai lần nữa.

“Phải tìm một hiệu thuốc hoặc bệnh viện để lấy thêm thuốc mới được...”

Hít một hơi, Trương Huyền đóng cửa xe, đặt khẩu súng trường ở ghế phụ, rồi khởi động xe.

Đạp ga một cái, xe lao về phía ngã ba cuối đường.

Nhưng, đúng lúc này, đằng sau bỗng lóe sáng đèn pha!

Một chiếc xe địa hình màu cam bật đèn pha xa, lao tới với tốc độ kinh hoàng!

Qua gương chiếu hậu, Trương Huyền thấy rõ ràng, trên ghế lái chiếc xe địa hình là một gã đàn ông mắt chứa đầy sát khí, mặc bộ vest màu xanh đậm!

Không xong rồi!

Đường hẹp, với tay lái của Trương Huyền, hoàn toàn không thể tránh kịp.

Rầm một tiếng!

Đầu xe địa hình đâm thẳng vào đuôi xe Mazda!

Trương Huyền đạp mạnh phanh, nhưng xe vẫn bị đẩy đi tiếp!

Sắp đâm vào bức tường phía trước.

Trương Huyền quyết định, đẩy mạnh cửa xe, lăn mình ra ngoài!

Rầm!!!

Chiếc Mazda đỏ tội nghiệp bị chiếc xe địa hình đâm mạnh, dính chặt vào tường, không còn hy vọng gì nữa.

Pằng pằng pằng...!

Trương Huyền vừa lăn ra khỏi xe, chưa kịp đứng dậy, đã nhanh chóng rút súng lục từ thắt lưng, nhắm vào ghế lái xe địa hình mà bắn!

Nhưng, gã đàn ông trong bộ vest đã sớm chuẩn bị, hắn không ở lại ghế lái.

Trong khoảnh khắc Trương Huyền rút súng, hắn đã đẩy cửa ghế phụ, lao ra từ phía bên kia xe!

Pằng pằng!!

Hai phát súng, đạn sượt qua nắp capô!

Nhưng gã đàn ông không có ý định lộ mặt, cúi mình trốn ở bên cạnh bánh trước, khiến Trương Huyền không thể xác định mục tiêu.

Tuy nhiên, Trương Huyền cũng không đứng ngây ra đây mà bắn.

Hắn di chuyển về phía sau xe, đồng thời bắn liên tục về phía nắp capô!

Không cần giết, chỉ cần áp chế!

Nhưng đạn trong súng lục của Trương Huyền không đầy.

Nhanh chóng, sau phát cuối cùng, tiếng “cạch” vang lên, đạn hết, nòng súng trống rỗng!

Vào lúc này, gã đàn ông trong bộ vest cũng chớp cơ hội, đứng bật dậy, tay cầm súng giảm thanh, bóp cò!

Biu biu...!!!

Đạn bay tới, để lại các lỗ đạn trên thân xe, cửa kính xe cũng bị bắn vỡ liên tiếp!

Trương Huyền cúi người, di chuyển quanh xe để tránh tầm bắn của địch, đồng thời nhấn nút nhả băng đạn.

Tay trái nhanh chóng rút băng đạn mới từ túi đạn trên thắt lưng.

Băng đạn trượt ra, cổ tay trái vung nhẹ, băng đạn cũ văng ra, đúng lúc băng đạn mới vào khe băng!

Soạt!

Băng đạn lắp vào khe!

Cạch, nòng súng đầy đạn!

Chân phải đạp mạnh, thân người bật lên, theo hướng đạn của địch, hai phát nhanh chóng!

Pằng pằng!!!

Bụp bụp!!!

Nghe thấy tiếng trúng mục tiêu, Trương Huyền lại rút súng, cúi xuống.

Tay trái chạm vào cửa sau xe Jeep, hai tay nâng súng trước ngực, dừng nửa giây rồi tiến một bước mạnh.

Thân người theo súng di chuyển, nòng súng chỉ thẳng vào cửa ghế phụ!

Nhưng, cảnh tượng kẻ địch trúng đạn ngã xuống không xuất hiện, thậm chí kẻ địch cũng không thấy đâu nữa!

Không ổn!

Trương Huyền trong lòng giật mình!

Chính trong khoảnh khắc này!

Một bóng dáng cao lớn bước vài bước trên nóc xe, thân hình như núi Thái Sơn đổ ập xuống Trương Huyền!

Trương Huyền phản ứng nhanh, quay người rút lui!

Nhưng kẻ địch cũng không chậm chút nào!

Dù Trương Huyền tránh khỏi đòn trực diện, nhưng vẫn bị đối phương tóm lấy tay phải!

Người này thân hình cao lớn, độ dẻo dai lại đáng kinh ngạc!

Hai tay kẹp lấy tay Trương Huyền, còn có thể dựa vào lực của Trương Huyền rút tay, xoay mình, đá chân, một cú đá quật mạnh vào cổ Trương Huyền!

Cú đánh này cực kỳ mạnh mẽ!

Nếu để hắn đánh trúng, Trương Huyền e rằng sẽ mất khả năng phản kháng ngay lập tức!

Nhưng, Trương Huyền cũng không dễ đối phó, hắn nhanh chóng rút tay trái, gấp cánh tay chặn đòn!

Bụp một tiếng, chặn được cú đá quật, đồng thời quay ngược giữ chặt chân đối phương, nhanh chóng di chuyển nòng súng!

Chương 582: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bóp cò!

Pằng pằng!!!

Nhưng khi thấy hai viên đạn cắm vào áo đối phương mà không xuyên qua, Trương Huyền lập tức nhận ra!

“Người là... Thi Hành Giả!”

...

Khi giao đấu với nhau, Trương Huyền đã cảm nhận rõ ràng.

Đối thủ này hoàn toàn khác biệt so với những kẻ vô danh trước đây!

Kẻ có thể khiến Trương Huyền bắn nhiều phát mà chưa gục, chắc chắn không phải người tầm thường.

Giờ thấy áo đối phương là áo chống đạn, càng khẳng định phán đoán của Trương Huyền.

Mặc dù đạn không xuyên qua áo đối phương, nhưng với khoảng cách gần như vậy, lực xung đột của đạn cũng khiến gã đàn ông phải kêu lên một tiếng.

Ngay lập tức hắn xoay mình, một cú đá vào người Trương Huyền, giật chân ra khỏi tay Trương Huyền và lợi dụng lực đẩy lùi để tránh xa nòng súng của Trương Huyền.

Nhưng tay hắn vẫn không buông tay phải của Trương Huyền, tay giữ chặt cổ tay Trương Huyền, rồi đập mạnh vào

thân xe địa hình!

Rầm! Rầm!

Liên tiếp hai cú đánh mạnh!

Tay Trương Huyền rách da chảy máu!

Sức mạnh của người này không hề yếu hơn Trương Huyền, bây giờ còn dùng cả hai tay không chế một tay của Trương Huyền.

Thấy không thể giật tay ra, Trương Huyền bèn dùng ngón cái nhấn nút nhả băng đạn, sau đó bóp cò!

Pằng!

Đạn trong nòng bắn ra, Trương Huyền bỏ súng rút tay!

Đồng thời khuỷu tay trái đập mạnh vào trán đối phương.

Có lẽ nhận thấy đã đạt mục đích, gã đàn ông cũng không giữ tay Trương Huyền nữa.

Buông tay, giơ tay lên đỡ.

Chặn đòn khuỷu tay của Trương Huyền, rồi lùi lại vài bước, kéo giãn khoảng cách!

Hai người đứng cách nhau vài mét, bốn mắt nhìn nhau.

“Danh tiếng không hề hão, Kỵ Sĩ Thánh Điện Logan, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Gã đàn ông nói:

“Mười sáu triệu đô la tiền thưởng cho người, vẫn còn thấp, có lẽ ta nên đợi thêm, khi đó người có thể còn giá trị hơn nữa...”

Trương Huyền cười lạnh: “Tiền thưởng dù cao, nhưng người phải có mạng để lấy.”

“Thì thử xem.”

Gã đàn ông giãn cơ tay, vai phát ra tiếng lách cách của xương cốt!

Rồi hắn giơ hai tay như vuốt, một trước một sau, thân mình như chiếc cung căng ra!

Khóa bắt?

Thấy động tác của đối phương, Trương Huyền nhận ra ngay chiêu thức võ thuật của hắn.

Vậy thì tốt, thử xem nào.

Một ý nghĩ lóe lên, Trương Huyền nắm chặt nắm đấm, các khớp ngón tay cũng phát ra tiếng lách cách!

Dựng thế quyền, tiến một bước!

Ngay khi Trương Huyền bộc lộ ý đồ tấn công, gã đàn ông cũng lập tức động thân!

Hắn cúi thấp người như mãnh hổ, lao thẳng vào chỗ trống dưới Trương Huyền!

Vút! Bốp!!!

Trương Huyền đá bật lên, thẳng vào mặt đối phương!

Tốc độ nhanh đến nỗi, tiếng vải quần ma sát phát ra tiếng bùm!

Nhưng gã đàn ông không phải kẻ tầm thường, kẻ có thể đấu tay đôi với Trương Huyền không phải hạng xoàng, tất nhiên không dễ bị chiêu thức đơn giản này hạ gục!

Hắn né sang một bên, thân hình như con rồng, lướt sát đùi Trương Huyền lên trước!

Nhưng không ngờ rằng.

Cú đá của Trương Huyền chỉ là hư chiêu!

Một cú đấm từ phía sau, gã đàn ông cúi người né!

Nhưng ngay sau đó, Trương Huyền tấn công mạnh mẽ hơn!

Cú móc! Đắm ngang! Cú đánh khuỷu tay quay...!

Trong khoảng cách gần thế này, gã đàn ông không thể tránh nổi loạt tấn công dồn dập của Trương Huyền, chỉ có thể liên tục giơ tay chặn đỡ!

Sau loạt đòn liên tục, cánh tay hắn tê liệt!

Nhưng, ngay sau đó, Trương Huyền nắm lấy cơ hội khi hắn đỡ đòn, trượt bước sang bên.

Cú đâm tay trái, búp một tiếng trúng vào eo đôi phương!

Đau đớn, gã đàn ông xoay nhanh, tay lớn túm lấy cổ tay trái của Trương Huyền!

Nhưng khi ánh mắt hai người giao nhau, hắn kinh ngạc phát hiện, trên mặt Trương Huyền nở nụ cười nham hiểm!

Bụp!!!

Cú đâm mạnh vào ngực!

Gã đàn ông bị Trương Huyền đâm lui mấy mét, lưng đập mạnh vào thân xe địa hình!

“Khụ...!”

Một ngụm máu nóng phun ra!

Gã đàn ông ôm ngực, quỳ một gối xuống đất, mặt đầy đau đớn.

Đúng vậy.

Trương Huyền sử dụng toàn bộ chiêu thức mà trước đây Lee đại thúc từng dùng để đánh hắn.

Chỉ có điều, khi đó Lee đại thúc không ra tay chí mạng, còn Trương Huyền thì không hề nương tay!

Cú đấm vừa rồi, chắc chắn khiến gã đàn ông gãy vài xương sườn!

Bây giờ...

Tranh thủ hấn bị thương, Trương Huyền không ngu ngốc đứng đợi đối phương hồi phục.

Một bước nhanh như tên, chân đạp mạnh vào đầu đối phương!

Gã đàn ông cũng cứng rắn, bị đánh đến mức này mà vẫn có thể động đậy.

Hấn lắc đầu né tránh, liên tục lùi lại, cố kéo dài khoảng cách!

Nhưng Trương Huyền như hình với bóng, đuổi sát không tha!

Sau mười mấy hiệp đấu tay đôi.

Gã đàn ông bị thương chồng chất, tình trạng cơ thể đã xuống đến cực điểm.

Thực ra, kỹ năng chiến đấu của hấn không yếu, trong mắt Trương Huyền, ít nhất cũng là cấp bốn.

Nhưng Trương Huyền vốn rất giỏi khóa bắt.

Được Lee đại thúc chỉ dạy, càng biết rõ cách đối phó với những cao thủ giỏi loại kỹ năng này.

Nên, hấn ta ngay từ đầu đã bị Trương Huyền chiếm lợi thế.

Bây giờ, hấn ta đã kiệt sức!

Lại bị Trương Huyền đấm mạnh vào mặt, gã đàn ông hét lên giận dữ, tay sờ vào thắt lưng!

Chương 583: Tiêu Đề 《Ẩn》

Xoẹt!!!

Một tia sáng lạnh lóe lên, đâm thẳng vào mặt Trương Huyền!

Đồng tử Trương Huyền đột nhiên giãn rộng!

Chân bước một cái, thân hình ngả về sau tránh né, đồng thời hai tay hợp lại giữa trung tâm!

Bốp một tiếng, trực tiếp nắm chặt cánh tay gã kia!

Tay phải xoay lại nắm lấy cổ tay hắn!

Xoay ngược bẻ cổ tay!

Rắc!!!

Đình đang!

Một tiếng kim loại rơi xuống đất!

Một con dao găm rơi xuống!

Tiếp theo, cánh tay trái trượt tới trước nắm lấy vai hắn, chân đơn bước tới, hai tay mạnh mẽ kéo!

Gã kia liền bị Trương Huyền kéo ngã xuống đất!

Một tay đè vai, một tay nắm cổ tay, mạnh mẽ bẻ!

Rắc!

Cánh tay gãy!

“Á!”

Gã đàn ông mặc vest nghiêng răng đến bật máu, đau đớn đến mức không thể kêu la!

Nhưng, nỗi đau không kéo dài lâu.

Trương Huyền dùng hai tay quần quanh cổ hắn, hai bên cùng dồn lực!

Rắc!

Xương cổ gãy!

Gã đàn ông mặc vest chết ngay!

Chống tay đứng lên, Trương Huyền hít thở đều, sau đó cúi xuống nhặt khẩu súng lục và băng đạn của mình lên.

Soạt!

Đưa băng đạn vào khe nạp.

Kéo thanh trượt, rắc một tiếng, viên đạn vào nòng.

Khóa an toàn, cất súng vào bao.

Trương Huyền bước đến chiếc Mazda bị đâm nát, qua cửa sổ vỡ, kéo khẩu MCX của mình ra.

Kiểm tra kỹ lưỡng súng, may mắn là cú đâm vừa rồi tuy mạnh nhưng ghé lái và ghé phụ không bị biến dạng hư hại nhiều.

Và khẩu MCX nhỏ nhắn đáng yêu của Trương Huyền tự nhiên cũng không bị chèn ép.

Đeo súng lên vai.

Trương Huyền vừa định rời đi, bất ngờ dừng bước.

Nhìn bộ vest trên người gã đàn ông nằm dưới đất, lại nhìn chiếc xe địa hình bên cạnh...

Ừm, đến lúc thu thập chiến lợi phẩm rồi.

...

Tokyo, nhà thờ Kanda, được xây dựng vào năm 1874.

Là một trong những nhà thờ cổ kính nhất ở Tokyo.

Dù bây giờ là một điểm du lịch, nhưng thời gian mở cửa lại không dài.

Thông thường, chỉ từ mười giờ sáng đến bốn giờ chiều.

Nhưng hiện giờ trời còn chưa sáng, bên ngoài nhà thờ đã đậu hơn chục chiếc xe.

Nhiều người đàn ông và phụ nữ ăn mặc khác nhau tụ tập thành từng nhóm.

Mọi người đều đang bàn luận điều gì đó, nhưng giọng nói rất nhỏ.

Ngay lúc này.

Két~~~

Cánh cửa nhà thờ mở ra từ từ.

Một cha xứ đầu trọc với vẻ mặt nghiêm trọng bước ra.

Vừa thấy cha xứ xuất hiện, mọi người đều ngừng nói chuyện, cùng nhìn về phía hắn.

Trong những ánh mắt đó, có thiện ý, có ác ý, cũng có sát khí...

Cha xứ đầu trọc nhìn quanh, thấy đám người lạ mặt này, mi mắt nháy lên, lớn tiếng nói: “Các vị, vì Chúa, nếu không có việc gì thì xin đừng tụ tập ở đây.”

Nhưng rõ ràng, không ai nghe lời hắn.

Lúc cha xứ đầu trọc đang khó xử.

Từ con đường nhỏ bên cạnh tượng Đức Mẹ Maria trong nhà thờ.

Lộc cộc lộc cộc...!

Tiếng móng ngựa vang lên.

Một con ngựa trắng xuất hiện trước mặt mọi người.

Trên lưng con ngựa trắng, một nữ tu cao ráo, đeo kính, khuôn mặt tinh tế lạnh lùng đang ngồi.

Nữ tu này cầm một khẩu Winchester M1887 bằng một tay, ngẩng cao cầm trắng ngà, lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người xung quanh.

Bỗng nhiên, cô giơ khẩu súng lên chỉ vào trời!

Pằng!!!

Tiếng súng vang lên chói tai, phá vỡ sự yên tĩnh của buổi sớm!

Cạch!

Khẩu súng trong tay xoay vòng, nạp đạn xong.

“Cút!”

Nữ tu quát lạnh một tiếng.

Mọi người đồng loạt biến sắc.

Có người sợ thế lực của giáo hội, chọn cách rút lui.

Dù có những kẻ cứng đầu, cũng phải lùi lại vài chục mét, không dám tiếp tục vây quanh đây.

Thấy vậy, nữ tu cười lạnh:

“Một đám chuột cống bản thủ, mặc quần áo vào thật sự coi mình là người à?”

Cha xứ đầu trục bên cạnh thấy vậy, cười khò: “Hầy, Angelina, đã bảo không được nổ súng trong nhà thờ mà...”

Nhưng nữ tu tên Angelina chỉ liếc nhìn hắn, lại hừ lạnh một tiếng, kéo cương, giục ngựa quay lại đường cũ.

Nhìn bóng lưng Angelina, cha xứ lắc đầu bất đắc dĩ:

“Đứa trẻ này... thật sự là học trò của sơ Joanna sao? Chẳng giống chút nào...”

Nói xong, cha xứ bắt đầu đóng cửa nhà thờ lại.

Nhưng đúng lúc này.

Tiếng động cơ ô tô vang lên.

Hai chiếc xe lần lượt tiến vào con đường này, rất nhanh dừng trước cửa nhà thờ.

Keng!

Từ trên xe bước xuống, White tiến tới trước mặt cha xứ đầu trọc, đưa ra một Thập Tự Giá bằng bạc:

“Cha xứ Howard, ta là White, đội trưởng đội Delta của Thánh Điện, chúng ta đến theo lệnh.”

“À~ hóa ra là kỵ sĩ White...”

Nhìn thấy Thập Tự Giá đặc trưng của Kỵ Sĩ Thánh Điện, cha xứ Howard vội nói:

“Hôm qua ta đã nhận được lệnh từ Thánh Điện, xin mời đưa xe vào trong, hôm nay bên ngoài không yên bình, vừa rồi có nhiều sát thủ của Ark tụ tập bên ngoài.”

“Ừ.”

White không nói nhiều, ra hiệu cho đội viên lái xe.

Hai chiếc xe lần lượt lái vào sân nhà thờ.

Xuống xe, Lucius mở cửa sau.

Đội viên của đội hỗ trợ đưa cha xứ Martin xuống xe.

“Cuối cùng cũng đến nơi...”

Nhìn nhà thờ cổ kính trước mặt, Lucius có vẻ phức tạp, sau đó giờ tay kéo chiếc túi đen che đầu cha xứ Martin xuống.

Cha xứ Martin qua chuyện đi xóc nảy, cộng thêm áp lực tinh thần nặng nề, đã suy sụp không chịu nổi.

Bây giờ được thấy ánh sáng, gương mặt hắn không những không nhẹ nhõm mà còn thêm phần sợ hãi.

Chương 584: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ông biết.

Thời gian của mình đã hết.

“Cha xứ Martin?”

Không xa, cha xứ Howard thấy tình cảnh của cha xứ Martin, lập tức kinh ngạc.

“Howard?” Cha xứ Martin ngẩng đầu tìm kiếm.

Vài năm trước, khi mới đến Nhật Bản, muốn ẩn cư, ông từng đến thăm cha xứ Howard vì một số chuyện.

Trong thời gian tạm trú ở đây, hai người đã trở thành bạn bè.

Mỗi năm, họ thậm chí còn dành thời gian gặp gỡ.

Nhưng...

Nhìn cha xứ Martin bị trói tay, giống như một tù nhân, cha xứ Howard muốn tiến tới.

Nhưng bị White giơ tay ngăn lại:

“Đây là tội nhân của Thánh Điện, người nguy hiểm, không phải cha xứ, xin ngài đừng tùy tiện tiếp cận, tiếp theo, chúng ta cần mượn phòng ở đây để thẩm vấn, sau thẩm vấn, chúng ta cần ngài chủ trì lễ, tước bỏ chức cha xứ của tội nhân này.”

“Cái gì?” Cha xứ Howard không tin nhìn White, nói: “Có nhầm lẫn ở đâu không? Cha xứ Martin hử...”

“Ta nói rồi, hử không còn là cha xứ nữa!”

White cắt lời cha xứ Howard, trầm giọng nói: “Vì lợi ích của ngài, ta khuyên ngài đừng nói thêm.”

“Được rồi...”

Nhìn ánh mắt áp đảo của White, cha xứ Howard phải cúi đầu thỏa hiệp.

Nhìn tình hình bên White.

Lucius nói với cha xứ Martin bên cạnh: “Đi thôi.”

Nhưng vừa nói xong, một đội viên đội Delta tiến đến trước mặt họ:

“Xin lỗi, Lucius tiên sinh, việc thẩm vấn tiếp theo chúng ta sẽ đảm nhận, những gì liên quan đến tội nhân này đều là bí mật.”

“Bí mật?”

Nghe vậy, Lucius nhú mào: “Nhưng nhiệm vụ không có điều này.”

“Là lệnh bí mật của Cha xứ Nolan.”

Chỉ một câu đã chặn họng Lucius.

Đội viên giữ cha xứ Martin nhìn Lucius, chờ chỉ thị.

Sau một lúc im lặng, Lucius gật đầu: “Ta biết rồi.”

“Cảm ơn vì hợp tác.”

Nhìn đội Delta dẫn cha xứ Martin đi, trong mắt Lucius tràn đầy nghi hoặc và không hiểu.

“Cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một chút.”

Một đội viên đội hỗ trợ vắn người, cảm thán:

“Cả đường đi không có thời gian ăn uống... Chắc, thật muốn mua cái bánh mì ăn, ta nhớ, ở đầu phố vừa qua có một cửa hàng tiện lợi 24 giờ?”

“Khi thực hiện nhiệm vụ, không được tự ý rời đội.” Một đội viên lớn tuổi hơn quát mắng.

Nhưng lúc này.

Lucius bỗng lên tiếng:

“Ta cũng hơi đói, các người cùng đi mua ít đồ ăn thức uống, ta ăn nhiều, mua nhiều một chút.”

“Lucius tiên sinh tại sao đột nhiên bảo chúng ta ra mua đồ?”

Ba đội viên đội hỗ trợ bước ra khỏi cửa nhà thờ, đóng cửa lại, đi về phía cửa hàng tiện lợi dưới dốc.

Lúc này, cửa hàng tiện lợi vẫn sáng đèn.

“Được rồi, đừng hỏi nhiều về chuyện này, không phải việc của chúng ta.”

Một gã thô kệch vén áo, rút một khẩu súng ngắn từ bao súng giấu kín, nhẹ kéo thanh trượt, kiểm tra đạn đã lên nòng.

Khi họ đi qua, đã phát hiện quanh đây có không ít sát thủ của Ark.

Những kẻ này vì tiền mà làm mọi thứ.

Hơn nữa, đó là một triệu đô la.

Bây giờ chưa tấn công nhà thờ, có lẽ còn e ngại sức mạnh chiến đấu của Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Nhưng, lòng tham của con người không suy giảm theo thời gian, ngược lại, càng phình to.

Hắn cũng không chắc bây giờ họ ra ngoài có bị sát thủ phục kích không.

Vì vậy, phải cẩn thận.

Ba người đi xuống dốc, đến trước cửa hàng tiện lợi.

Lúc này, trên hàng ghế trong cửa hàng đã có ba người ăn mặc khác nhau ngồi.

Và trong giá hàng, còn có vài khách hàng đang chọn hàng.

Ba Kỵ Sĩ Thánh Điện vừa đẩy cửa bước vào.

Mọi người trong cửa hàng đều nhìn về phía họ.

Những ánh mắt này, có vẻ thích thú, có cả sát khí...

Có thể nói, trong cửa hàng nhỏ bé này, ngoài nhân viên ra, không ai là người bình thường.

Ánh mắt quét qua những sát thủ, gã thô kệch mặt không đổi sắc, đi thẳng đến quầy thu ngân, rút ví, định mua một bao thuốc.

“Ồ ồ ồ~ đây không phải các kỵ sĩ của Thánh Điện sao? Các người kia còn chờ gì nữa? Thấy các ngài kỵ sĩ không nhanh quỳ xuống chào?”

Ngồi ở góc, một phụ nữ trang điểm đậm, mặc áo khoác đỏ, tay kẹp điều thuốc, giọng điệu châm biếm.

Một kỵ sĩ trẻ tuổi cao gầy trong ba người kia sắc mặt thay đổi, tay đã chạm vào súng dưới áo.

Nhưng vừa động, những sát thủ xung quanh cũng nhanh chóng rút súng.

Trong lúc trận chiến sắp bùng nổ!

“Đủ rồi.”

Gã thô kệch lên tiếng ngăn cuộc chiến, mắt quét qua phụ nữ châm biếm, trầm giọng nói:

“Chúng ta không đến gây chuyện, các vị, dù các ngươi đông, nhưng thật sự đánh, ai sống sót đến cuối cùng cũng chưa chắc.”

Không ai phản bác lời này.

Mọi người đều biết, Kỵ Sĩ Thánh Điện cũng có mạnh yếu.

Nhưng, dù là Kỵ Sĩ Thánh Điện yếu nhất, cũng không thua một sát thủ Ark mạnh một chút.

Huống chi, Kỵ Sĩ Thánh Điện không giỏi đánh đơn.

Dù số sát thủ trong phòng gấp đôi các kỵ sĩ.

Nhưng thật sự đấu, ba người phối hợp ăn ý vẫn có thể cười cuối cùng.

Nhưng, sát thủ là sát thủ.

Chúng tự tin với khả năng của mình, không dễ dàng chịu thua.

Vì vậy, dù biết không phải đối thủ, những sát thủ này cũng không rời cửa hàng.

Gã thô kệch nhìn quanh, thấy không ai nói nữa, rút một tờ tiền đặt lên quầy thu ngân:

“Cho ta một bao thuốc, cảm ơn.”

Nhân viên thu ngân đứng run rẩy, mặt tái nhợt.

Vừa rồi hẳn thấy, những người này đều mang súng.

Chương 585: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn còn đang thắc mắc, sao hơn bốn giờ sáng lại có nhiều khách thế này?

Hóa ra, sắp có chuyện lớn xảy ra...

“Một bao thuốc, cảm ơn!”

Thấy nhân viên thu ngân đứng ngẩn ngơ, gã thô kệch nhíu mày, lớn giọng.

“À! Xin lỗi, xin lỗi...”

Nhân viên bán hàng giật mình nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, quay người lấy từ kệ hàng xuống một bao thuốc lá, cung kính đưa qua.

Ngay lúc này.

Ngoài cửa tiệm, một tiếng phanh xe rõ ràng vang lên từ xa!

Ngay sau đó, một tiếng va chạm vang dội!

Đây là... tai nạn giao thông?

Đình đông, đình đông, đình đông...!

Khi tất cả mọi người chưa kịp phản ứng lại chuyện gì xảy ra.

Điện thoại di động của tất cả sát thủ trong tiệm đều rung lên hoặc phát ra tiếng thông báo.

Ngay khi sát thủ đầu tiên cầm điện thoại lên xem.

Sắc mặt hắn đột ngột thay đổi!

Không chỉ hần, tất cả những người khác trong tiệm sau khi nhìn vào thông báo trên điện thoại, sắc mặt đều biến đổi.

Có người lộ vẻ kinh hoàng, có người lại hiện lên vẻ hưng phấn!

“Thật không ngờ đã tăng lên hai triệu ba trăm nghìn! Số tiền này là của ta!”

Một người đàn ông sắc mặt tái nhợt cười nham hiểm, một tay nhấc lên chiếc hộp bên chân.

Cạch một tiếng, chiếc hộp mở ra, một khẩu súng ngắn bán tự động xuất hiện!

Hần lấy khẩu súng ra, đứng dậy đẩy cửa bước ra ngoài.

Ngoài hần ra, còn có vài người khác cũng rút vũ khí của mình ra và đi theo sau.

Người phụ nữ trang điểm đậm trước đó đã nói khiêu khích lại không có động tĩnh gì.

Lúc này, nàng ngồi ở chỗ của mình với vẻ không yên, trên mặt đã không còn vẻ thoải mái và vô tư lúc đầu.

Đôi mắt đầy lo lắng, chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, nắm tay siết chặt đến mức các khớp xương trở nên trắng bệch.

Thấy vậy, người kỵ sĩ thô kệch do dự một chút, tiến lên vài bước.

“Người định làm gì!?”

Người phụ nữ trang điểm đậm giống như chim sợ cành cong, đứng bật dậy, vén áo khoác lên, tay đã đặt lên chuôi khẩu súng giảm thanh trong bao súng ở đùi.

Nhưng, động tác của nàng nhanh, hai kỵ sĩ phía sau người đàn ông thô kệch rõ ràng nhanh hơn.

Hai người nhanh chóng rút súng, một người chĩa súng vào người phụ nữ trang điểm đậm, người kia thì chĩa súng vào một sát thủ khác trong tiệm chưa rời đi.

Người đàn ông thô kệch liếc nhìn khẩu súng trên đùi người phụ nữ chưa kịp rút ra, đưa tay hạ nòng súng của đồng đội bên cạnh, không tiến thêm mà nói:

“Xin lỗi, ta chỉ muốn biết, đã xảy ra chuyện gì? Những người kia tại sao đột nhiên chạy ra ngoài, còn người, tại sao lại ngồi yên ở đây?”

Nói xong, người đàn ông thô kệch lại liếc qua sát thủ khác trong tiệm.

Nghe vậy, người phụ nữ trang điểm đậm cau mày: “Người không biết?”

“Không biết.” Người đàn ông thô kệch lắc đầu.

“Hừ, thật buồn cười...”

Như thể nghe thấy chuyện hài hước, người phụ nữ trang điểm đậm nở nụ cười, mắt nheo lại, ánh mắt lướt qua ba kỵ sĩ:

“Ta cứ tưởng, các người sẽ quan tâm đến đồng đội của mình hơn chứ.”

Nghe vậy, sắc mặt người đàn ông thô kệch thay đổi nhẹ: “Là Logan?”

“Người không ngốc.”

Người phụ nữ ném điện thoại của mình về phía người đàn ông thô kệch:

“Người Kỵ Sĩ Thánh Điện tên Logan này, đã có lần thứ hai tặng thưởng, cộng với mức thưởng ban đầu, mạng hắn đã có giá hai triệu ba trăm nghìn đô la.”

“Gì chứ!?”

Nhận lấy điện thoại, nhìn thông tin về mức thưởng, người đàn ông thô kệch kinh ngạc kêu lên: “Hai triệu ba trăm nghìn!?”

Không chỉ hấn, hai đồng đội kỵ sĩ bên cạnh khi nghe thấy vậy cũng đều kinh ngạc không kém.

“Lần tăng thưởng đầu tiên là sáu trăm nghìn, bởi vì người này đã giết quá nhiều sát thủ, thực lực đủ mạnh, việc tăng thưởng cũng là hợp lý, nhưng lần tăng thưởng thứ hai là bảy trăm nghìn, điều này có nghĩa là số lượng sát thủ chết dưới tay hấn đã vượt quá giới hạn chịu đựng của Ark...”

“Thêm vào đó, có một tin nội bộ mà ít người biết, khi mức tăng thưởng thứ hai cao hơn lần đầu, thường có nghĩa là đã có Thi Hành Giả chết dưới tay hấn!”

Người phụ nữ trang điểm đậm nói đến đây, sát thủ còn lại trong tiệm lạnh lùng bổ sung:

“Tình huống tăng thưởng lần hai không nhiều, mà tăng thưởng lần hai cao hơn lần đầu lại càng hiếm thấy hơn, hai triệu ba trăm nghìn... chắc chắn không phải là giới hạn thực lực của hấn, ta không muốn như đám ngu ngốc kia, đi nộp mạng.”

Lúc này, người đàn ông thô kệch không còn tâm trạng để nói chuyện nữa.

Nhìn thông tin về vị trí mới nhất của Logan trên lệnh truy nã...

Tokyo!

Hấn thật sự đã vượt qua vòng vây của những sát thủ, giết một đường từ Nagoya đến Tokyo, hơn hai trăm km, chỉ để cứu một người sắp bị tước đoạt thân phận cha xứ?

Ngay từ khi họ nhận nhiệm vụ này, đã nắm được toàn bộ thông tin về Logan.

Và những thông tin này tất nhiên bao gồm cả chiến tích và mức độ thực lực của Logan.

Mười năm trước, Logan từng tham gia sự kiện hủy diệt ngày đen tối của thị trấn Lake Moore cùng với ‘cha xứ sắt đá’ huyền thoại đó.

Có thể thoát ra khỏi hàng trăm tin đồ hắc ám của cả thị trấn mà vẫn nguyên vẹn, đã là chuyện rất đáng kinh ngạc.

Và bây giờ...

Một mình hắn vượt qua vòng vây, từ Nagoya giết đến Tokyo, hơn hai trăm km, chỉ để cứu một người sắp bị tước bỏ thân phận cha xứ?

Chương 586: Tiêu Đề 《Ẩn》

Khoảnh khắc này.

Ba Kỵ Sĩ Thánh Điện im lặng, trong mắt ngoài sự kinh ngạc, còn có sự khâm phục.

Nếu Logan có thể sống sót hôm nay...

Họ sẽ chứng kiến sự ra đời của một huyền thoại mới!

—

Rầm!!!

Chiếc xe địa hình màu cam lao thẳng, hất tung hai sát thủ không kịp né tránh vào tường!

Pằng, pằng!!!

Nắm chặt khẩu súng, hai phát bắn liên tiếp, thổi bay đầu của hai tên sát thủ xấu số.

Cạch một cái!

Trương Huyền đẩy cửa xe, nhảy xuống!

Thu súng lại, hạ thấp người nhanh chóng di chuyển đến vị trí bánh xe trước, đồng thời rút khẩu MCX từ sau lưng ra phía trước, báng súng tì vào vai, ngón tay bật chế độ bắn tự động!

Sau đó, đứng bật dậy, nghiêng nhẹ khẩu súng, nhìn qua kính ngắm đỏ, ngắm thẳng qua nắp ca-pô xe.

Tụp sụp sụp...!!!

Ngón tay bóp cò, những viên đạn như con rồng giận dữ phóng ra từ nòng súng!

Ba sát thủ không kịp tìm chỗ ẩn nấp, bị Trương Huyền tiêu diệt trong nháy mắt!

Hạ gục ba người, Trương Huyền tiếp tục cúi thấp người, di chuyển về phía sau xe.

Pằng, pằng...!

Tụp sụp sụp...!

Liên tục có đạn từ xa bắn tới, đập vào thân xe tạo ra tiếng vang leng keng.

Nhưng Trương Huyền vẫn giữ nhịp, bật chế độ bắn từng phát.

Di chuyển đến vị trí bánh xe sau, hấn ló nửa người ra, lại bóp cò!

Biubiu...!!!

Sau vài phát bắn tĩa, hai sát thủ núp sau chỗ ẩn nấp bị tiêu diệt ngay lập tức!

Lực lượng áp chế của những sát thủ còn lại giảm đột ngột.

Một sát thủ trong số đó sợ hãi, ném ra hai quả lựu đạn khói, lợi dụng khói mù để rút lui.

Áp lực giảm, Trương Huyền không chần chừ, lợi dụng khoảng trống ngắn trong đợt bắn, lao ra khỏi chỗ ẩn nấp, chạy đến phía bên kia đường, men theo tường, hai tay nắm chặt súng tiến tới!

Dưới sự che chắn của khói mù.

Những sát thủ còn lại không nhìn thấy Trương Huyền, nhưng hấn đã nhớ rõ vị trí của chúng.

Chỉ trong vòng nửa phút, hắn đã tìm được cơ hội từng tên một, tiêu diệt hết!

Trong làn khói, Trương Huyền dựa lưng vào một cột điện, quỳ một chân xuống đất.

Cạch!

Tháo băng đạn đã cạn, thay vào một băng đạn mới đầy đạn.

Trương Huyền kéo xác một sát thủ gần đó, bắt đầu lục soát nhanh chóng.

Rất nhanh, hắn tìm thấy hai quả lựu đạn mảnh.

Pằng pằng pằng...!!!

Không đợi Trương Huyền nghỉ ngơi, lại một tràng súng vang lên!

Trương Huyền cất lựu đạn, nhanh chóng quay người, nghe âm thanh nhận biết vị trí, rồi bắn hai phát!

Biubiu!!!

Bịch!

Tiếng xác đổ vang lên, Trương Huyền đứng dậy, tiếp tục tiến tới.

Nhanh chóng, hắn bước ra khỏi làn khói, nhẹ nhàng bóp cò!

Lại hai phát bắn tía, tiêu diệt một sát thủ chưa kịp chạy trốn.

Lúc này, Trương Huyền đã đến con đường bên ngoài nhà thờ lớn.

Nhìn con đường dài ba trăm mét thẳng tới nhà thờ, cùng hàng chục chiếc xe đậu hai bên, Trương Huyền rõ ràng cảm nhận được.

Trong bóng tối, có không ít sát thủ đang chờ đợi mình.

“Xì... phì... xì... phì...”

Hít thở sâu vài lần, bình tĩnh lại nhịp tim đập mạnh.

Trong mắt Trương Huyền lóe lên sát ý mãnh liệt.

Sợ hãi? Không, không bao giờ.

Điều này không tồn tại với hắn.

Đã giết qua rất nhiều người.

Số sát thủ chết dưới tay Trương Huyền đã lên đến ba con số.

Nhìn mục tiêu gần ngay trước mắt, Trương Huyền tuyệt đối không thể bỏ cuộc lúc này!

“Logan!”

Ngay khi Trương Huyền chuẩn bị bước vào con đường dài đầy sát khí.

Tiếng gọi phát ra từ cửa hàng tiện lợi gần đó.

Trương Huyền nhìn theo hướng khẩu súng.

Trong tiệm.

Ba người đàn ông vẻ mặt căng thẳng, đang núp sau các vật che chắn, chú ý đến hắn.

Kỵ Sĩ Thánh Điện?

Nhưng... không có địch ý?

Chỉ cần nhìn thoáng qua, Trương Huyền đã nhận ra thân phận của họ.

Lúc này, khoảng cách giữa hai bên khoảng ba bốn chục mét.

Khoảng cách này đối với người bình thường có thể vẫn an toàn.

Nhưng với Trương Huyền, khoảng cách này không khác gì cận chiến.

Đề giết họ, chỉ cần bóp cò là xong.

“Logan, chúng ta là người của đội Lucius, chúng ta có chuyện muốn nói với người!”

Người đàn ông thô kệch nhìn Trương Huyền từ xa.

Dưới ánh mắt của Trương Huyền, hẳn rõ ràng cảm nhận được một áp lực kinh khủng không thể tưởng tượng nổi đang không ngừng tăng lên!

Sát khí đáng sợ như hiện hữu, giống như người đứng đó không phải là Kỵ Sĩ Thánh Điện...

Mà là một ác quỷ từ địa ngục, đầy máu tanh!

Đinh! Cạch!

Lò vi sóng mở ra.

Một mùi hương nóng hổi bốc lên.

Nhân viên đeo găng tay cách nhiệt lấy hộp cơm trong lò vi sóng ra, đặt lên khay đã có sẵn đôi đũa dùng một lần.

“Suất cơm gà teriyaki của ngài...”

Nhân viên run rẩy đưa khay đồ ăn đến bàn trước mặt một người đàn ông trung niên mặc bộ vest xanh đậm hơi bẩn, trông có vẻ mệt mỏi.

“Cảm ơn.”

Trương Huyền đặt ly cà phê nóng xuống, nhẹ gật đầu với nhân viên.

“Không có gì!”

Nhân viên cúi đầu chín mươi độ, sau đó liền lo lắng quay lại quây thu ngân.

Lúc này trong tiệm.

Ba Kỵ Sĩ Thánh Điện đứng cạnh nhau, nhìn Trương Huyền đang ngồi ăn cơm như không có chuyện gì, mỗi người đều mang theo chút kỳ lạ.

Người sát thủ nam và nữ co rúm trong góc, không dám thở mạnh.

Lúc này, Trương Huyền đang ăn cơm, trông không hề nổi bật, nếu bỏ qua bộ vest rõ ràng đắt tiền kia, hẳn chỉ như một công nhân bình thường.

Chương 587: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chỉ có điều.

Khẩu MCX dựng bên cạnh bàn, báng súng nhuốm chút máu, rõ ràng nói cho tất cả biết, chủ nhân của nó là người như thế nào.

“Gù gù... ha...”

Trương Huyền uống cạn cà phê, thở dài một hơi.

Đặt ly xuống, đáy ly chạm vào bàn tạo ra tiếng kêu khẽ.

“Xin phiền người, rót cho ta thêm một ly nữa, lần này để nguội thôi, không đường, cảm ơn.”

Trương Huyền giữ phong thái và lễ phép, trông thân thiện và ấm áp.

Nhân viên bị Trương Huyền làm cho cảm động, ban đầu còn rất lo lắng sợ hãi, bây giờ cũng dần thoải mái hơn.

Lại rót cho Trương Huyền một ly cà phê, ánh mắt tò mò của nhân viên nhìn vào khẩu MCX dựng cạnh Trương Huyền.

“Người biết về nó?”

Trương Huyền nhận ra ánh mắt của hắn.

Nhân viên liên tục gật đầu: “Đây là sản phẩm mới của công ty SIG Sauer ra mắt đầu năm 2013, MCX súng trường tấn công, hình như... là cỡ đạn .300BLK? Không đúng, không đúng, khẩu này có vẻ là phiên bản 5.56?”

“Ừm.” Trương Huyền nói: “Là phiên bản 5.56.”

“Đúng là một tác phẩm nghệ thuật...”

Hơi cúi người xuống, hắn nhìn từ trên xuống dưới thân súng trường tinh xảo, ánh mắt lóe sáng rực rỡ.

Nhưng khi hắn định đưa tay ra chạm vào, đột nhiên hắn nhận ra, vội vàng nói: “À, xin lỗi, ta là một người yêu thích trò chơi War Game, lần đầu thấy hàng thật, có chút kích động. Ngài cứ dùng bữa đi, ta không làm phiền nữa.”

Nói xong, hắn vội vàng trở lại quầy thu ngân.

Trương Huyền cũng không nói gì thêm.

Tỉ mỉ ăn hết hạt cơm cuối cùng trong hộp cơm.

Hắn cầm lấy cốc, một lần nữa uống cạn ly cà phê.

Cảm thấy cơ thể thoải mái hơn nhiều, Trương Huyền vươn vai, cử động cánh tay và vai.

Những khớp ngón tay cứng đờ trong mùa đông lạnh giá giờ đã linh hoạt trở lại.

“Ngài Logan.”

Thấy Trương Huyền cuối cùng cũng ăn xong.

Người đàn ông thô kệch lấy hết can đảm, tiến lên nói:

“Nhiệm vụ lần này, ngài Lucius chắc đã phát hiện ra vấn đề gì đó. Ngài ấy đã đẩy chúng ta ra, chắc là muốn tự mình điều tra.”

“Ừ.” Trương Huyền gật đầu với vẻ mặt thản nhiên, không biểu lộ suy nghĩ.

Người đàn ông thô kệch tiếp tục nói:

“Mặc dù chúng ta cũng tham gia nhiệm vụ này, nhưng ta muốn nói rằng chúng ta không phải là cùng một nhóm với đội

Delta thực hiện nhiệm vụ trực tiếp. Họ nhận lệnh trực tiếp từ Cha xứ Nolan, điều này chúng ta hoàn toàn không biết...”

Cứ như đang cố gắng tách mình ra khỏi sự việc này, người đàn ông thô kệch luôn tìm cách rút lui khỏi vấn đề.

Nhưng Trương Huyền từ đầu đến cuối, không hề quan tâm đến lập trường của họ.

Dù sao, lần trước khi tái khởi động, chính Lucius đã giết hắn.

Nói không thù hận là không thể.

Trương Huyền tuy rộng lượng và không câu nệ tiểu tiết, nhưng cũng không phải là người chịu thiệt.

Nếu có cơ hội, hắn sẽ không ngại tạo một lỗ trên đầu Lucius.

“VẬY, NGƯỜI TÊN LÀ GÌ?”

Trương Huyền hỏi.

Người đàn ông thô kệch đáp: “Ta là Doyle-Crowder, ngài Logan.”

“VẬY TA SẼ GỌI NGƯỜI LÀ DOYLE.”

Trương Huyền quay sang nhìn Doyle: “Doyle, người biết những gì? Có thể nói cho ta không?”

Doyle chỉ do dự chưa đến hai giây, rồi gật đầu mạnh: “Tất nhiên!”

Khi cảm nhận được sát khí đáng sợ của Trương Huyền, Doyle đã có một dự cảm mơ hồ.

Trừ khi Lucius tự mình ra tay, nếu không thì trong hàng triệu người ở Tokyo, không ai có thể đánh bại hay thậm chí giết chết người đàn ông trước mặt này.

Ba người bọn họ không làm được, những sát thủ kia không làm được, ngay cả tất cả thành viên đội Delta cộng lại...

Cũng không làm được!

Sau đó.

Doyle không chần chừ nữa, rất nhanh chóng kể lại toàn bộ nội dung nhiệm vụ mà hắn biết cho Trương Huyền nghe một cách chi tiết.

Cuộc tranh giành quyền lực nội bộ của Thánh Tòa...

Ân oán giữa Cha xứ Nolan và Cha xứ Ernst...

Các phe phái trong Kỵ Sĩ Thánh Điện...

Tóm lại.

Hiện tại, Cha xứ Nolan đã áp đảo Cha xứ Ernst, chỉ cần thêm chút thời gian thì cha xứ Nolan sẽ trở thành giáo hoàng tiếp theo!

Nhưng, Cha xứ Ernst cũng không phải là không có cơ hội.

Chỉ cần hắn sẵn sàng bởi móc những bí mật đen tối của Cha xứ Nolan, hoặc tìm lại những thánh vật bị mất của Thánh Tòa...

Cũng có thể giành được sự ủng hộ của một số người trung lập.

Chỉ là, Cha xứ Ernst dường như đang bận rộn với việc khác, rõ ràng không quá tích cực với những việc này.

Không nói gì khác, chỉ riêng nhiệm vụ lần này.

Logan đến Nhật Bản để tìm Cha xứ Martin.

Thực ra là nhận được lệnh bí mật từ Hội đồng Bảo vệ của Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Nhưng nội dung cụ thể của lệnh, chỉ có Logan và một số bảo vệ biết.

Bề ngoài mà nói.

Phần lớn các thành viên của Hội đồng Bảo vệ dường như đứng về phía Cha xứ Ernst.

Nhưng, ‘phần lớn’ không có nghĩa là tất cả.

Vẫn có một số ít bảo vệ đã phản bội lại tinh thần chung của hội đồng, bí mật ủng hộ Cha xứ Nolan.

Sau đó.

Lệnh bí mật bị rò rỉ, cơn thịnh nộ của Cha xứ Nolan, sự xuất động của đội Delta...

Là người thực hiện lệnh bí mật, Logan tự nhiên trở thành vật hy sinh dưới quyền lực.

Còn về lý do tại sao Hội đồng Bảo vệ không cử viện trợ cho Logan...

Theo lời Doyle, là vì:

Bây giờ họ cũng không tự lo được, làm sao mà lo cho Logan?

Chương 588: Tiêu Đề 《Ẩn》

Kể từ khi biết được lập trường của Hội đồng Bảo vệ, Cha xứ Nolan đã bắt đầu một loạt các hoạt động ‘chính trị’.

Chỉ trong vài ngày, quyền lực trong tay Cha xứ Nolan đã tăng lên đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Nhiều người thậm chí đã bắt đầu coi hắn như là giáo hoàng mới.

Dưới quyền lực này, ngay cả Kỵ Sĩ Thánh Điện vốn luôn tự quản lý cũng phải cúi đầu.

Còn về Hội đồng Bảo vệ?

Nói hay thì họ là những người bảo vệ, nói không hay thì họ chỉ là những tay chân dưới trướng của giáo hoàng.

Chỉ cần Cha xứ Nolan lên ngôi giáo hoàng, một câu nói có thể khiến cả Hội đồng Bảo vệ bị cách chức và thay người!

Vì vậy.

‘Vẫn phải tự dựa vào mình...’

Trương Huyền thâm cảm thán trong lòng.

Thực ra, khi nhìn thấy thành tựu đầu tiên của nhiệm vụ ‘Một người giữ vững cửa ải’, Trương Huyền đã chuẩn bị tâm lý để đối mặt với tất cả kẻ thù một mình.

Nhưng khi biết được tình hình nội bộ của Thánh Tòa như thế này, trong lòng hắn không tránh khỏi có chút băng khuâng.

“..... Tóm lại, tình hình là vậy, ngài Logan, ta cá nhân khuyên ngài đừng tiếp tục nữa, dù ngài có cứu được Cha xứ Martin, thế giới rộng lớn, nhưng các ngài cũng không có đường lui.”

Doyle nói, ánh mắt chăm chú nhìn vào biểu cảm của Trương Huyền.

Có lẽ do một chút ghen tuông mơ hồ trong lòng, hẳn thực sự muốn thấy trên khuôn mặt người đàn ông này chút sợ hãi và lùi bước.

Nhưng.

Khiến hẳn thất vọng nhưng lại có chút vui mừng.

Trương Huyền nghe xong lời hẳn nói, chỉ bình thản lắc đầu:

“Nhiệm vụ của ta là đưa Cha xứ Martin trở về Thánh Tòa sống sót, còn những thứ khác, không nằm trong phạm vi cân nhắc của ta.”

Nói xong, Trương Huyền đứng dậy, cầm lấy khẩu súng trường bên cạnh, đẩy cửa tiệm tiện lợi, ánh mắt nhìn thẳng vào bóng tối phía trước.

Không biết tại sao, khi Trương Huyền nhìn về phía nhà thờ xa xa.

Một tia nắng nhạt nhòa từ chân trời đang dần ló dạng.

Trời sắp sáng rồi.

Doyle và hai Kỵ Sĩ Thánh Điện khác trở mắt nhìn bóng lưng Trương Huyền.

Tâm chí kiên định, dũng mãnh phi thường, quyết tâm không lùi bước của người đàn ông này...!

Sức hấp dẫn cá nhân khó diễn tả bằng lời này, đã ảnh hưởng sâu sắc đến họ!

“Ngài Logan!”

Doyle không kìm được gọi lớn.

Bước chân của Trương Huyền khựng lại.

Doyle rút súng, ánh mắt kiên định muốn đi theo bước chân của Trương Huyền: “Ta sẽ đi cùng ngài!”

“Cút.”

“À?”

Doyle lập tức đờ người, bước chân cũng dừng lại tại chỗ.

Trương Huyền quay đầu lại, giọng nói bình thản nhưng cực kỳ lạnh lùng: “Đừng đi theo ta làm vương chân vương tay.”

“A???!!!”

Cho đến khi Trương Huyền đi xa, Doyle vẫn còn đứng ngơ ngác tại chỗ, mãi không thể tỉnh lại tinh thần.

“Đùa thôi, để người theo sau, ta không biết liệu mình có hoàn thành được thành tựu này không.

Đến lúc đó ít được một điểm nghề nghiệp thì người đền cho ta sao?

Tất nhiên, suy nghĩ của Trương Huyền thì chẳng ai biết được.

Nắm chặt khẩu súng trường trong tay, hắn đã sẵn sàng tinh thần để tiếp tục cuộc chiến.

...

Chói!

Ánh đèn chói lóa chiếu thẳng vào khuôn mặt già nua của Cha xứ Martin.

“Ta thực sự không biết gì cả, dù các người có tra tấn ta cũng vô ích thôi...”

Cha xứ Martin cố gắng chịu đựng sự khó chịu khi bị ánh sáng mạnh chiếu thẳng vào mắt, cố gắng mở mắt nhìn thẳng vào White ở phía đối diện.

White vẫn giữ vẻ mặt bình thản, chỉ mở miệng hỏi một cách điềm nhiên: “Người không biết tại sao Cha xứ Ernst lại tìm người sao?”

“Người tìm ta không phải là Cha xứ Ernst, mà là Hội đồng bảo vệ của các người... chuyện này các người nên biết rõ hơn ta chứ?”

Cha xứ Martin có chút bối rối và bực bội nói:

“Hơn nữa, Hội đồng bảo vệ muốn ta giúp Cha xứ Ernst, điều này không sai, nhưng ta chỉ là một cha xứ đã nghỉ hưu, cha xứ như ta trên thế giới không biết có bao nhiêu người, dù các người giết ta, ta cũng không thể nói ra lý do.”

“Ha...”

Rõ ràng, White không tin, hắn đã chọn tra khảo Cha xứ Martin thì chắc chắn trong tay có chút bằng chứng.

“Năm 1982, khi Giáo hoàng tiền nhiệm vừa kế vị, lúc đó, người và ngài ấy còn là những người bạn tốt...”

Mở một túi tài liệu, White đặt một bức ảnh cũ mờ màu trước mặt Cha xứ Martin.

Bức ảnh chụp Giáo hoàng tiền nhiệm và Cha xứ Martin đứng bên nhau.

Hai người trong bức ảnh mỉm cười ấm áp, khuôn mặt cũng còn khá trẻ, cả hai khoác vai nhau như những người anh em thân thiết.

Một người là Giáo hoàng, một người là cha xứ.

Thật khó tưởng tượng, hai người có địa vị chênh lệch như vậy lại từng có mối quan hệ tốt đẹp như thế.

Nhìn vào bức ảnh, ánh mắt Cha xứ Martin thoáng chút buồn bã, lắc đầu:

“Đó đã là chuyện quá khứ rồi...”

White mỉm cười: “Quá khứ sao? Có lẽ vậy, hiện giờ Giáo hoàng tiền nhiệm đã về với Chúa, thật đáng tiếc...”

Nói rồi, White chỉ tay vào cổ tay trái của Giáo hoàng tiền nhiệm trong bức ảnh.

Chỉ thấy trên cổ tay đó đeo một chiếc dây chuyền bạc với mặt dây chuyền bằng đá sapphire tinh xảo.

Điều này...!?

Khi nhìn thấy mặt dây chuyền đó, Cha xứ Martin ngẩn người, nhưng nhanh chóng lắc đầu nói:

Chương 589: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta biết người muốn nói gì, nhưng, chiếc dây chuyền này thực sự chỉ là một món trang sức bình thường không có tên tuổi, không phải là thánh vật gì cả. Năm xưa ngài ấy tặng ta chiếc dây chuyền này, chỉ mong ta không quên đi nguyên tắc ban đầu...”

Nhưng còn chưa nói hết câu, White đã rút ra từ túi tài liệu một bức ảnh khác.

Trong bức ảnh là một chiếc hộp bạc với thiết kế cổ điển, trên đỉnh có đính một viên đá ruby lớn bằng cỡ một quả trứng chim.

“Đây là...?”

Nhìn chiếc hộp bạc, Cha xứ Martin ngỡ ngác.

“Đây là thứ mà Hội đồng bảo vệ đã tìm thấy trong phòng ngủ của Giáo hoàng tiền nhiệm.”

White chỉ vào bức ảnh:

“Mà bên trong chiếc hộp này dường như có cơ chế chống trộm, theo chuyên gia nếu mở hộp bằng vũ lực, rất có thể sẽ kích hoạt cơ chế, tự hủy toàn bộ vật phẩm bên trong...”

“Vì vậy, muốn mở được chiếc hộp này, bắt buộc phải sử dụng chìa khóa nguyên bản của nó. Đáng tiếc là, chúng ta đã tìm khắp Tòa Thánh mà không thấy bất cứ chìa khóa nào. Nhưng trùng hợp thay...”

“Theo chuyên gia, chiếc chìa khóa này có hình dạng như một cây Thánh giá, hơn nữa, trung tâm của Thánh giá còn được gắn một viên đá quý!”

Nghe White nói.

Cha xứ Martin càng lúc càng khó tin: “Người nói là...?!”

“Đúng vậy, chiếc dây chuyền Thánh giá mà người đã đeo hơn bốn mươi năm, chính là chìa khóa để mở chiếc hộp này!”

“Điều đó không thể nào...”

Cha xứ Martin lẩm bẩm: “Không thể nào... không thể nào...”

“Thực ra, trước đó Cha xứ cũng đã thử chế tạo một chiếc giả, dù gì cũng có hình ảnh mà, dựa vào tỷ lệ, thử vài lần sẽ thành công.”

“Chỉ là, kích thước của Thánh giá thì đúng rồi, nhưng viên sapphire ở trung tâm Thánh giá lại không cách nào làm ra được...”

Giống như kim cương vậy.

Dù là kim cương nhân tạo, nhưng các mặt cắt và vân của nó đều rất phức tạp.

Viên sapphire này cũng vậy.

Chỉ cần một chút hoa văn không khớp, cũng không thể khớp với ổ khóa.

Không khớp với ổ khóa, đương nhiên, cũng không thể mở chiếc hộp này.

“Ta đã lục soát thân thể người rồi, nhưng không tìm thấy chiếc dây chuyền đó.”

White đặt hai tay lên góc bàn, hạ thấp người, ép sát nhìn vào Cha xứ Martin ngồi trên ghế:

“Nói đi, người giấu nó ở đâu? Hay đã bị ai đó lấy mất?”

Ai có thể lấy?

Ngoài Logan còn ai nữa... ôi đúng rồi, còn Lucius.

Dù gì người bắt được Cha xứ Martin cũng là Lucius, nếu hắn biết gì đó, không thể không...

Nghĩ đến đây, trong lòng White dâng lên một ý nghĩ không mấy tốt đẹp.

Nếu thật sự là Lucius lấy đi... vì Giáo hoàng tương lai, dù không đối phó nổi, hắn cũng phải gặp Lucius hỏi rõ.

“Không biết!”

Cha xứ Martin khẳng khái:

“Chiếc dây chuyền đó đã mất từ lâu, ta còn nghi là bị ai đó trộm mất, nếu các người có thời gian thì giúp ta tìm nó, ta cũng muốn biết kẻ trộm không biết trời cao đất rộng đó trông ra sao.”

Chỉ có điều, hắn thật sự không giỏi nói dối, khi nói câu này mặt mũi đỏ bừng.

Đừng nói là một chuyên gia dày dạn kinh nghiệm như White, ngay cả một người bình thường cũng có thể nhận ra ngay hắn đang nói dối!

“Ha ha ha...”

White không tức giận, chỉ lắc đầu cười lạnh:

“Xem ra, người thực sự không hiểu tình cảnh của mình chút nào.”

“Người thực sự nghĩ rằng, người không nói gì thì chúng ta không tra ra được sao?”

“Không thể nào, chỉ là chúng ta mất thêm chút thời gian, người chịu thêm chút đau đớn mà thôi.”

“Nhìn người da dẻ mềm mại, từ nhỏ đến lớn chắc chưa từng chịu khổ nhĩ?”

“Người biết không, để trở thành một Kỵ Sĩ Thánh Điện, cần phải trải qua một kỳ kiểm tra đau đớn kéo dài một tháng không?”

“Người muốn biết, trong bài kiểm tra đau đớn đó có những gì không?”

Nói đến đây, trên khuôn mặt White xuất hiện một nụ cười quái dị, dưới ánh đèn, trông đặc biệt ghê rợn.

Cha xứ Martin dù quyết tâm giữ bí mật, nhưng lúc này, trong lòng hắn cũng không ngừng dâng lên nỗi sợ hãi.

Như White đã nói, hắn chưa từng trải qua đau khổ trong cuộc đời này.

Dù sao, người có thể làm bạn với Giáo hoàng tiền nhiệm, gia thế không thể là tầm thường.

Khi nhỏ thì là cậu chủ, lớn lên làm cha xứ.

Cuộc đời thong thả của hắn, liệu có thể chịu nổi sự tra tấn của White...

“Đủ rồi.”

Khi Cha xứ Martin sắp ngất vì sợ hãi, cửa phòng tra tấn bất ngờ mở ra.

Lucius, thân hình cao lớn vạm vỡ, cúi đầu bước vào.

“Lucius...”

Trong lòng White, nghi ngờ về Lucius vẫn chưa được xóa bỏ.

Hắn ngẩng đầu, cau mày không hài lòng nhìn gã đàn ông cao to bước vào:

“Người đang làm gì? Lucius, ta đang tra hỏi, người của ta không ngăn người lại sao?”

Nói rồi, hắn nghiêng đầu, nhìn ra cửa.

Chỉ thấy hai thành viên đội Delta đứng gác ở cửa lúc trước, giờ đã ngồi dưới đất, cúi đầu, rõ ràng là đã bất tỉnh từ lâu.

Sao có thể!?

Con người của White co rút lại.

Trong suốt quá trình tra khảo, hắn không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào từ bên ngoài.

Lucius có thể hạ gục hai Kỵ Sĩ Thánh Điện dày dạn kinh nghiệm của hắn mà hắn hoàn toàn không hay biết!?

Sức mạnh của hắn... đã đến mức này sao?

Nghĩ đến đây, trong mắt White hiện lên sự e dè sâu sắc.

Lucius nhìn chằm chằm đầy giận dữ: “Chỉ vì một chiếc hộp mà các người còn không biết bên trong chứa gì, các người dám tra tấn một cha xứ vô tội...”

Chương 590: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Vì tư lợi của người khác mà lạm dụng quyền lực, White, ngươi có còn là một Kỵ Sĩ Thánh Điện đủ tiêu chuẩn không?!”

Đối mặt với sự chất vấn của Lucius.

White cũng thu lại biểu cảm, lạnh giọng nói: “Đừng mang những lý lẽ cao siêu đó ra để nói với ta, Lucius, ngươi nghĩ ngươi tốt hơn ta sao?”

“Năm xưa trong trận chiến ở Mosul, nếu không phải ngươi tham sống sợ chết, phản bội mấy đồng đội của mình, ngươi có được hôm nay? Ngươi có sống sót được đến hôm nay!?”

“Ta không có!”

Lucius nghiêng răng, muốn biện giải: “Chuyện đó là vì...”

Nhưng hắn nói đến một nửa, như nhớ ra điều gì, không thể tiếp tục.

Và sự yếu thế này, lập tức để White bắt được cơ hội.

Hắn cười lạnh nhìn Lucius, chế giễu:

“Lẽ ra với thực lực và chiến tích của ngươi, ngươi đã sớm nên được thăng chức thành Người bảo vệ. Nhưng lãng phí bao năm, ngươi chỉ đạt được cùng cấp bậc với ta, Lucius, ngươi dám nói điều này không phải vì quá khứ của ngươi sao?”

“Một kẻ có tội, đừng giả vờ đạo mạo mà khuyên bảo người khác. Nếu ta là ngươi, ta sẽ quay đầu bỏ đi ngay, tìm chỗ không người mà lén lau khô nước mắt!”

“Ngươi?!”

Lucius bất ngờ nổi giận, túm lấy cổ áo White, dùng lực nâng hắn lên bằng một tay!

Tuy nhiên, White không sợ hãi: “Sao? Bị ta vạch trần? Giận quá hóa điên rồi?”

Lucius lần này không nói gì, biểu cảm trên mặt cũng dần trầm xuống.

Thấy vậy, lòng White chợt hoảng.

Hồng rồi, hình như đã chọc giận gã to xác này...

Dù White tự nhận không sợ Lucius, nhưng hắn cũng rất hiểu rõ thực lực của mình.

Đừng nói là tay không, ngay cả khi có súng, hắn cũng chưa chắc đánh lại Lucius.

Loại quái vật hình người này, căn bản không phải là thứ con người bình thường có thể đối phó.

Khi hắn định nói vài lời mềm mỏng để giảm bớt căng thẳng.

Bên ngoài, đột nhiên vang lên tiếng súng dồn dập!

...

Thực ra đến lúc này.

Sát thủ bình thường dám tiếp tục nhắm vào Trương Huyền đã không còn nhiều.

Hiện tại ẩn nấp trên con phố dài, hầu hết đều là những kẻ có chút thực lực trong tay và đủ tự tin vào bản thân.

Và trong số họ, cũng ẩn chứa vài Thi hành giả giàu kinh nghiệm sẵn sẵn!

Nói thật.

Sát thủ, đa số tính cách đều có chút cô độc, hành xử hàng ngày đều tùy ý, dù bề ngoài có vẻ như một người bình thường.

Trong lòng, cũng chắc chắn ít nhiều có chút tự mãn.

Đúng vậy.

Không sai, chính là tự mãn.

Dù tham gia nghề này vì tiền, hay đơn thuần vì thích giết chóc, họ rất khó hợp tác chặt chẽ với người khác.

Thực lực không đủ, cần dựa vào sức mạnh của người khác để cùng hạ gục một mục tiêu, trong mắt nhiều người họ...

Là một sự sỉ nhục.

Nhưng hôm nay.

Sự sỉ nhục này đã bị họ bỏ lại phía sau.

Đối mặt với kẻ đáng sợ đã một mình giết chết hàng trăm đồng nghiệp của họ.

Lần đầu tiên họ cảm thấy một nỗi sợ không thể diễn tả.

Và nỗi sợ này thúc đẩy họ, khiến họ vượt qua ranh giới của sự sỉ nhục trong lòng, cùng những sát thủ khác xung quanh.

Bắt đầu hợp tác chiến đấu!

Tạch tach tach...!!!

“Thay đạn! Thay đạn!”

Hơn mười sát thủ lợi dụng hơn chục chiếc xe dừng bên đường làm chỗ ẩn nấp, tạo thành một tuyến hỏa lực khó vượt qua!

Hơn chục khẩu súng cùng khai hỏa, ngay cả Trương Huyền cũng phải tạm lánh!

Nấp sau đầu một chiếc xe Jeep, nghe tiếng đạn dồn dập bắn vào thân xe phát ra những âm thanh leng keng.

Hắn không thể nào ngáng đầu lên nổi.

‘Khốn thật, đám này còn biết phối hợp nữa?’

Không thể tìm ra khoảng trống hỏa lực, Trương Huyền đừng nói là tiến lên, ngay cả lùi lại cũng là một khó khăn.

Dù sao, con phố dài này có độ dốc nhất định.

Dù không rõ ràng, nhưng độ dốc nhỏ cũng đủ để đám sát thủ này chiếm lợi thế địa hình.

Hơn nữa, nhìn trời sắp sáng rồi.

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa...

Ba điều này Trương Huyền không chiếm được điều nào!

Bất lợi trùng trùng!

‘Không ổn, không thể tiếp tục thế này, nếu tiếp tục như vậy, e rằng chưa đợi đám khốn này hết đạn, đám Delta kia đã giết Cha xứ Martin bịt đầu mối rồi!’

Trương Huyền quyết tâm, chuẩn bị dùng bộ quần áo trên người chống đỡ vài phát đạn 9mm, mở đường sống.

Tuy nhiên, Trương Huyền vội vàng.

Đám sát thủ này cũng vội không kém!

Đúng như Trương Huyền nghĩ, đạn của bọn họ cũng không phải là vô hạn.

Nếu cứ tiếp tục bắn như thế này, sớm muộn gì cũng sẽ có người hết đạn và bị kẻ đáng sợ đối diện tìm được cơ hội.

Lúc đó, dù có thắng được, cũng chắc chắn phải trả giá bằng vài mạng người!

Hai tên sát thủ xung phong, giương súng, từ hai bên chiếc xe của Trương Huyền di chuyển qua.

Hai mặt bao vây, Trương Huyền nếu dám ló đầu lên, những tay bắn tỉa ở phía sau sẽ bắn ngay vào đầu hắn!

Chúng thông minh.

Trương Huyền cũng không ngu.

Dù tiếng súng rất dày đặc, hắn vẫn nghe được hai tiếng bước chân từ hai hướng khác nhau.

Bao vây?

Nhận ra mưu kế của đối phương, Trương Huyền không những không sợ mà còn mừng.

Nếu thao tác tốt, có lẽ hắn sẽ chỉ phải chịu vài viên đạn!

Lúc này, hai tên sát thủ bao vây đã đến bên chiếc xe, nhìn nhau qua cửa sổ xe rồi đồng loạt bước lên!

Chương 591: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng đúng vào khoảnh khắc đó!

Cạch đình đình...!

Một quả lựu đạn mảnh vụn bay ra, rơi thẳng vào giữa nhóm sát thủ!

Ngay sau đó!

Biu biu...!!!

Một loạt đạn từ dưới gầm xe quét tới!

Tên sát thủ bên trái không kịp tránh né, trúng đạn vào chân, la lên đau đớn và ngã gục!

Còn tên sát thủ bên phải vừa bước tới đầu xe, nòng súng bị Trương Huyền chộp lấy!

Trương Huyền tay nắm chặt khẩu MCX không hề do dự, đẩy tên sát thủ lao ra khỏi chỗ ẩn nấp!

Tụ tụ tụ...!!!

Cò súng được bóp, nòng súng chĩa vào ngực tên sát thủ, bắn liên tục!

Để đảm bảo hỏa lực mạnh mẽ, Trương Huyền thậm chí còn chuyển sang chế độ tự động hoàn toàn.

Đạn ngay lập tức xuyên qua người tên sát thủ, bắn thẳng vào nhóm sát thủ phía sau!

Do lo ngại sức mạnh của lựu đạn, nhiều sát thủ trốn lại sau các chỗ ẩn nấp của mình.

Nhưng cũng có vài tên liều lĩnh và tàn nhẫn, thấy đồng đội bị kiểm soát, không hề đếm xỉa đến “tình đồng đội”, bắn vào tên xui xẻo bị Trương Huyền bắt giữ!

Bùm!!!

Khi tiếng nổ vang lên, Trương Huyền không giữ tên xui xẻo này lâu.

Đẩy hắn lên phía trước khoảng mười mấy mét rồi lập tức buông tay, lao vào một con hẻm bên cạnh.

“Không ổn! Không thể để hắn chạy thoát! Nếu để hắn rời khỏi đây, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm!”

Nhận thức sâu sắc sự nguy hiểm của Trương Huyền, hai tên Thi Hành Giả hét lớn: “Vài người theo ta!”

Những tòa nhà xung quanh nhà thờ, họ đã thăm dò hết rồi.

Con hẻm mà Trương Huyền vào là ngõ cụt.

Trừ khi Trương Huyền biết bay, bằng không không thể nào thoát ra!

Trương Huyền tất nhiên không biết bay.

Nhưng, đã là tòa nhà thì chắc chắn có cửa sổ.

Cửa sổ tầng hai tuy cao, nhưng Trương Huyền không phải hoàn toàn không với tới.

Hắn lao nhanh, thấy một cửa sổ gần thùng rác phía trước, giơ súng lên, bắn vài phát!

Biu...!!!

Đạn lần lượt xuyên qua cửa sổ, làm vỡ tan tành!

Trương Huyền lập tức lao mạnh lên!

Tạch tach tach!!!

Một chân đặt lên mép thùng rác làm điểm tựa, thân người vọt lên!

Một tay nắm lấy mép cửa sổ, hấn dùng lực, phóng vào trong!

Trương Huyền vừa lọt vào cửa sổ, vài sát thủ đã đến.

Tụ tụ tụ...!!!

Họ bắn liên tục vào cửa sổ nhưng không dám nhảy vào như Trương Huyền.

Dù sao, họ vẫn nắm quyền chủ động, nhưng một khi cố gắng vào theo lối đó, quyền chủ động sẽ chuyển sang tay Trương Huyền.

“Đi, ra cửa trước!”

Vài sát thủ không dừng lại đây, nhanh chóng rời đi.

Trong khi đó, Trương Huyền vừa vào trong đã tựa lưng vào tường, lắng nghe động tĩnh bên ngoài, sẵn sàng chiến đấu.

Nghe tiếng bước chân bên ngoài rời xa, Trương Huyền mới hơi thả lỏng.

Dựa vào ánh sáng từ cửa sổ và mùi hôi thoang thoang, Trương Huyền biết mình đang ở trong nhà vệ sinh.

May mắn là cửa sổ không đối diện bồn cầu, nếu không hấn đã phát điên rồi.

“Hừ...”

Nhìn tay trái của mình, hấn thở phào nhẹ nhõm, đôi găng tay chiến thuật chống cắt đã bảo vệ, dù có hơi đau nhưng không bị thương.

Tháo băng đạn, nạp đạn lại.

Hiện tại, khẩu MCX chỉ còn lại băng đạn cuối cùng và đã được thay vào.

Thực ra, khi rời khỏi Nagoya, Trương Huyền đã bổ sung đạn được.

Nhưng bổ sung sao kịp tiêu thụ?

Vừa phải trốn tránh cảnh sát, vừa phải đối phó với từng đợt sát thủ liên tiếp.

Dù Trương Huyền đã cố gắng lấy đạn từ xác địch, vẫn không đủ đạn được.

Lắc mạnh cánh tay, Trương Huyền cầm súng rời khỏi nhà vệ sinh.

Nhưng không thể phủ nhận, đám sát thủ này hành động rất nhanh.

Trương Huyền vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh, đã nghe thấy tiếng bước chân nhỏ từ đầu hành lang.

“Bọn này đúng là chó dại, bám chặt như vậy?”

Trương Huyền chửi thề, rút quả lựu đạn cuối cùng, bật chốt, cầm trong tay, chờ cơ hội.

Ném về phía cầu thang!

Lúc này, vài sát thủ đang cẩn thận chuẩn bị lên.

Bỗng nghe tiếng chốt lựu đạn bật!

“Cẩn thận lựu đạn!!!”

Bùm!!!

Tiếng nổ vang khắp tòa nhà, vọng lại trong hành lang trống trải.

Mảnh kim loại bay khắp nơi, khiến hành lang trở nên hỗn loạn.

Máu bắn tung tóe khắp nơi, cảnh tượng ghê rợn.

“Chết tiệt...!”

Một sát thủ lão đảo đứng dậy.

Khi lựu đạn được ném tới, hắn vội chạy ngược lại.

Nhưng môi trường hẹp, dù cố gắng hết sức cũng không thể chạy xa.

Vai và lưng bị mảnh kim loại xuyên qua, hắn gần như không còn khả năng chiến đấu.

Gắng gượng rời đi, nhưng Trương Huyền sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội tấn công nào!

Ngay sau tiếng nổ, Trương Huyền chạy qua hành lang, giờ súng, ló dạng!

Biu biu!!!

Hai phát đạn bắn vào đầu sát thủ muốn trốn thoát.

Nòng súng di chuyển, bắn từng phát vào những người còn lại trên sàn.

Chuẩn bị bước xuống cầu thang thì...

Một tiếng động nhỏ của quần áo ma sát vang lên!

Trương Huyền nhanh chóng rút súng, lùi lại, ẩn sau góc tường!

Bùm!!!

Một phát súng nổ!

Góc tường ngay bên cạnh Trương Huyền bị bắn vỡ!

Là súng ngắn chiến thuật!

Dù quả lựu đạn trước đó đã gây sát thương lớn, nhưng không phải tất cả đều bị giết.

Một vài kẻ may mắn thoát chết vì chưa bước lên cầu thang.

Bùm! Bùm! Bùm!!!

Sát thủ cầm súng ngắn chiến thuật vừa di chuyển lên cầu thang vừa bắn liên tục vào chỗ Trương Huyền!

Chương 592: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tiếng súng vang vọng trong tai Trương Huyền.

Hắn dùng âm thanh để xác định vị trí chính xác của sát thủ.

Một bước, hai bước, ba bước...!

Khi sát thủ tiến gần, Trương Huyền đặt khẩu MCX xuống, rút khẩu súng lục Glock từ bao đeo hông.

Nhưng ngay khi Trương Huyền chuẩn bị phản công...

Trên lầu bỗng vang lên tiếng kim loại va chạm tường!

Đình!

Một quả lựu đạn đen tròn từ trên lầu ném xuống, bật vào tường, rơi vào chỗ Trương Huyền!

Có người trên lầu!?

Trương Huyền co rúm con người!

Sọt! Bùm!!!

Nhanh chóng rút súng, bắn nhanh!

Quay người chạy!

Keng!!!

Viên đạn sượt qua lựu đạn, lựu đạn bị bắn bay!

Nhưng ngoài dự tính của Trương Huyền, quả lựu đạn vừa bị bắn bay chưa đến một giây thì nổ tung!

Bùm!!!

Tiếng nổ lớn và ánh sáng chói lòa bùng lên!

Lựu đạn chớp!?

Không kịp nghĩ.

Dù chạy xa mấy mét, Trương Huyền vẫn chịu ảnh hưởng của vụ nổ.

Đầu óc choáng váng, mắt tạm thời thị giác và thính giác, Trương Huyền theo trí nhớ, bản năng giờ súng bắn mấy phát về phía sau!

Bùm bùm bùm...!!!

Dù bị ảnh hưởng bởi lựu đạn chớp, không chỉ mình Trương Huyền.

Tên sát thủ cầm súng ngắn chiến thuật do khoảng cách gần, bị Trương Huyền bắn trúng, làm lựu đạn nổ gần hắn!

Dù lựu đạn chớp không có tính sát thương, nhưng nổ gần như vậy, hắn ngã xuống cầu thang, không còn động tĩnh.

Trên lầu, một người đàn ông mặc vest, đeo kính, cầm súng lục có giảm thanh bước xuống.

Nhìn đồng nghiệp xui xẻo, hắn không chút thương xót!

Tiến lên lầu hai, bắn vào lưng Trương Huyền hai phát!

Biu biu!

Trương Huyền không có chỗ né tránh, trúng hai phát, ngã xuống đất.

“Chậc chậc... không ngờ lại để ta hời thế.”

Người đàn ông đeo kính cười lạnh, điều chỉnh góc quay của camera trước ngực, rồi giờ súng nhắm vào đầu Trương Huyền.

Nhưng ngay lúc này!

Bùm bùm bùm!!!

Trương Huyền vốn nằm im không động đậy, bỗng giờ tay bắn liên tục vào người đeo kính!

Viên đạn khiến người đeo kính rung mạnh, như đang nhảy múa.

Trương Huyền lật người, bắn tiếp vài phát vào bóng dáng mờ ảo trước mắt!

Bùm bùm bùm...!!!

Sợ hấn mặc áo chống đạn, Trương Huyền bắn thêm ba phát vào đầu hấn.

Không phải để trả thù.

Mà vì Trương Huyền nhìn không rõ.

Dù thị giác có chút phục hồi, nhưng vẫn rất mờ, như bị cận thị.

Khi người đeo kính ngã ngửa, tựa lưng vào tường, đầu gục xuống.

Trương Huyền cũng đứng dậy.

Đứng thẳng lưng, gõ mạnh vào đầu, chớp mắt liên tục.

“Chết tiệt... đau thật...”

Dù áo giáp ngăn đạn, nhưng lực đạn khiến lưng Trương Huyền đau điếng.

Muốn chạm vào nhưng do cơ bắp quá phát triển, tay không với tới.

Nhẹ thì chắc chắn bầm tím.

Nhưng không có thời gian nghĩ ngợi.

Thay đạn xong, Trương Huyền cầm khẩu súng trường tiến về phía cầu thang.

Rút kinh nghiệm vụ lựu đạn chộp trước đó, Trương Huyền cẩn thận hơn nhiều.

Vừa đề ý dưới lầu, vừa cảnh giác trên lầu.

Nhiều việc hơn.

.....

“Đây là sở chỉ huy, gọi Delta.”

“Logan đã tiếp cận vị trí của các người, sát thủ bên ngoài đang cản trở hấn, nhưng có vẻ họ không cản được lâu.”

“Còn hai tên Thi Hành Giả Ark chưa rời đi... đợi đã, chỉ còn hai tên, Logan vừa giết thêm một.”

“Delta, nói ta biết, các người có xử lý được Logan không? Ta cần một câu trả lời chính xác...”

Trong tai nghe, giọng sở chỉ huy vang lên.

Đứng cạnh cửa sổ, nhìn qua khe rèm quan sát tình hình bên ngoài, sắc mặt của White khó coi vô cùng.

Còn phía sau hấn, Lucius đang yên lặng tháo dây trói cho cha xứ Martin.

“Lucius.”

White quay đầu nhìn Lucius, hỏi một câu cuối cùng:

“Người chắc chắn muốn làm vậy sao? Cho dù không có mệnh lệnh bí mật của Cha xứ Nolan, chúng ta cũng cần phải giải cứu Cha xứ Martin và đưa hấn về Rome. Người làm vậy là phản bội!”

Lucius không nói gì. Thấy vậy, White nghiến răng nói tiếp:

“Nếu bây giờ người cùng chúng ta đưa Martin về, ta có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra, và người vẫn là một thành viên của Kỵ Sĩ Thánh Điện. Nhưng nếu người khẳng khẳng

muốn đưa hắn đi... ta sẽ phải báo cáo tình hình thực tế với chỉ huy. Đến lúc đó, người sẽ bị truy đuổi như Logan, cho đến khi chết!”

Lucius liếc nhìn White một cái, lạnh lùng nói: “Vậy thì cứ đến mà làm.”

Nói xong, Lucius liền dẫn Martin rời khỏi phòng.

White đứng lại trong phòng, im lặng, không nói gì.

“... Đúng là một tên cứng đầu!”

White giận dữ, đập mạnh chiếc đèn bàn xuống đất.

Sau đó, hắn nhấn vào tai nghe: “Đây là Delta, Lucius đã phản bội.”

“Gì cơ?” Phía bên chỉ huy rõ ràng rất ngạc nhiên.

White nói: “Nhắc lại, Lucius đã phản bội, hắn mang theo mục tiêu rời đi, chúng ta không thể ngăn hắn, hai thành viên bị hắn đánh ngất, ta cần liên lạc trực tiếp với Cha xứ Nolan.”

“... Chỉ huy đã nhận được, Delta, hãy chờ tại chỗ.”

Chẳng mấy chốc, chưa đến một phút sau.

Giọng nói trong tai nghe lại vang lên, nhưng lần này, giọng nói khác hẳn so với giọng của nhân viên trực chỉ huy trước đó:

“White? Bạn của ta, là người sao?”

Giọng nói này trầm và giàu từ tính, nghe rất điềm tĩnh.

White tôn kính nói: “Là ta, thừa Cha xứ, xin lỗi, nhiệm vụ của chúng ta có thể đã thất bại, Lucius đã phản bội giữa chừng, mang theo mục tiêu đi, và chúng ta cũng không lấy được chìa khóa từ mục tiêu.”

Chương 593: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghe vậy, Cha xứ Nolan im lặng một lúc, rồi nói:

“Không sao, điều này không phải lỗi của các người... Thôi vậy, việc ở đây các người không cần lo nữa, bây giờ hãy tới sân bay quốc tế Tokyo, ta đã sắp xếp máy bay cho các người, hãy trở về trước đi.”

Nghe vậy, White thở phào nhẹ nhõm.

Logan thì không sao.

Dù Logan đã thể hiện nhiều thành tích và hành động khiến hấn kinh ngạc trong suốt ngày đêm vừa qua.

Nhưng là một Ky Sĩ Thánh Điện ưu tú, chỉ huy một đội chiến thuật, hấn không đến nỗi sợ một người từng cùng đẳng cấp với mình.

Nhưng.

Lucius thì khác.

Dù hấn dám khiêu khích Lucius bằng lời nói, nhưng thực sự đánh nhau thì hấn vẫn e ngại.

Trừ khi tấn công bất ngờ bằng thủ đoạn xấu, hấn không nghĩ đội của mình có thể đấu lại Lucius.

Vì vậy, khi biết mình không phải liều mạng với con quái vật hình người đó, hấn tự nhiên thấy nhẹ nhõm.

Nhưng dù thở phào, hấn vẫn cảm thấy áy náy với lòng khoan dung của Cha xứ Nolan, nói: “Thực sự rất xin lỗi, thưa

Cha xứ, đã làm ngài thất vọng...”

Nhưng chưa nói hết câu, Cha xứ Nolan đã ngắt lời: “White, không cần xin lỗi ta, khả năng của một người là có hạn, ta sẽ không trách người vì không hoàn thành nhiệm vụ... Thôi, vậy đi, ta còn có việc cần giải quyết, các người hãy nghĩ cách rút lui đi.”

“Vâng, thưa Cha xứ.”

Kết thúc liên lạc.

White bước ra khỏi phòng, nhìn hai thành viên vẫn đang ngủ say trên sàn, hấn tức giận đá một cái:

“Còn ngủ?! Súng đã chĩa vào đầu rồi!”

Hai thành viên giật mình tỉnh dậy, thấy sắc mặt giận dữ của đội trưởng White, cả hai vội đứng lên giải thích:

“Xin lỗi, đội trưởng, chúng ta vừa bị Lucius tấn công bất ngờ...”

“Được rồi, ta biết rồi.”

White phát tay ngắt lời, nói: “Thu dọn đồ đạc, đi tới sân bay quốc tế Tokyo, chuẩn bị rút lui.”

“Rõ...”

“Đội đã.”

Bất ngờ nhớ ra điều gì đó, White nói: “Những người trong đội hỗ trợ đâu?”

Hai người nhìn nhau, đều tỏ vẻ bối rối.

“Chậc...”

White thở dài: “Thôi, không cần quan tâm họ nữa, đi chuẩn bị xe.”

“Rõ!”

.....

Rome, một góc vườn thánh.

Cha xứ Nolan trong trang phục giáo hội, đang đứng bên một đài phun nước.

Nhìn chăm chú vào mặt nước lấp lánh, Nolan hạ điện thoại xuống, không biết đang suy nghĩ gì.

Hơn mười phút sau, Nolan lại cầm điện thoại lên, gọi một cuộc:

“Alo? Là ta.”

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói nhiệt tình: “Ah~ là Cha xứ, nếu ta không nhầm, giờ này ở Rome là ban đêm nhỉ? Ngài vẫn chưa nghỉ sao? Có chuyện gì làm ngài phiền lòng ư?”

Cha xứ Nolan không nói nhiều, chỉ bình tĩnh nói:

“Ta muốn đăng một lệnh truy nã nữa.”

“Oh?”

Giọng nói bên kia có vẻ ngạc nhiên: “Là đăng thêm một lệnh truy nã, chứ không phải tăng thêm tiền thưởng sao?”

“Đúng.”

“Xem ra ai đó sắp gặp rắc rối lớn... Vậy, kẻ xui xẻo đó là ai?”

Giọng nói bên kia cười khẽ hai tiếng, tỏ vẻ không để ý.

Nhưng câu nói tiếp theo của Cha xứ Nolan lại khiến hắn im lặng:

“Người người cũng biết, là Lucius.”

“Lucius?”

Nghe tên này, giọng nói bên kia im lặng hồi lâu, rồi mới mở miệng:

“Nếu là hần, ngài có lẽ phải tốn nhiều tiền rồi, hơn nữa ta không thể đảm bảo người của chúng ta có thể hoàn thành nhiệm vụ... Ngài biết đấy, trong sự kiện U Lang năm năm trước, chúng ta mất gần một nửa số Thi Hành Giả hàng đầu trên thế giới. Một người ở cùng đẳng cấp với U Lang... Ta cũng không chắc lắm.”

“Ta biết.”

Nhưng Cha xứ Nolan rõ ràng không quan tâm, chỉ nhạt nhẽo nói: “Người chỉ cần đăng lệnh truy nã, hoàn thành hay không, Chúa sẽ trả lời.”

“Được rồi~ nếu ngài đã kiên quyết...”

Giọng nói trong điện thoại lại trở nên thoải mái: “VẬY, ngài định trả bao nhiêu?”

“Một tỷ hai trăm triệu đô la Mỹ.”

“Đã nhận, sẽ xử lý ngay... Xong rồi, lệnh truy nã đã được tạo, ngài là hội viên cao cấp nhất của chúng ta, được miễn giảm phí bảo đảm không giới hạn, nên lần này như trước, ngài có thể thanh toán sau khi nhiệm vụ hoàn thành. Nhưng, ta cần nhắc lại, khi nhiệm vụ hoàn thành và được xác nhận, chúng ta sẽ tự động trừ tiền từ tài khoản cá nhân của ngài, hãy đảm bảo tài khoản đủ tiền, ta không muốn gọi điện thúc giục ngài đâu.”

Nói xong, điện thoại ngắt.

Cắt điện thoại, Cha xứ Nolan nhìn lên bầu trời, đôi mắt sâu thẳm không biết chứa đựng điều gì...

.....

“Tại sao?”

Cha xứ Martin, bị Lucius dẫn ra ngoài, cuối cùng không kìm được hỏi: “Ta cứ tưởng các ngươi là một phe?”

Trước đó Lucius và White tranh cãi trong phòng thẩm vấn, hẳn tự nhiên nghe rõ ràng.

Nhưng hẳn vẫn không hiểu lắm, vì sao vì một người như hẳn mà Lucius lại bị Kỵ Sĩ Thánh Điện khai trừ... Thật sự đáng sao?

Lucius lắc đầu, không định trả lời câu hỏi này.

Tranh thủ lúc chưa ra ngoài, Lucius nhét chìa khóa xe vào tay Cha xứ Martin, nói nhanh:

“Logan đang ở bên ngoài, lát nữa ta sẽ mở cửa cho hẳn vào nhà thờ, người dùng xe của ta, ra cửa sau của nhà thờ, Cha xứ Howard đang chờ người ở đó, hẳn sẽ sắp xếp đường rời khỏi Nhật Bản...”

.....

Năm mới rồi, năm mới rồi~ mọi người đã vất vả cả năm qua, năm mới hãy tiếp tục cố gắng nhé!

Chưa đầy mười phút sau khi Cha xứ Nolan ngắt điện thoại.

Tin tức chấn động này đã lan truyền khắp thế giới!

Mục tiêu có mức thưởng cơ bản lên tới một tỷ hai trăm triệu đô la Mỹ!

Chương 594: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đứng thứ hai trên bảng truy nã Ark, chỉ sau U Lang!

Mà nhân vật đứng đầu U Lang là ai?

Đặc vụ hàng đầu của MI6 Đế Quốc Anh!

Siêu vũ khí hình người, tự xưng là người đứng thứ nhất sau “Night Hawk”!

Chỉ dựa vào sức mạnh cá nhân và vô số chiến tích, hắn đã được treo thưởng một tỷ hai trăm năm mươi triệu đô la Mỹ trên bảng truy nã Ark.

Những ai biết về bảng truy nã Ark đều biết, con số trên của U Lang đã lâu không thay đổi.

Điều này có nghĩa là, trong Ark, đã lâu không ai dám đụng đến U Lang.

Trong mắt nhiều Thi Hành Giả của Ark, một tỷ hai trăm năm mươi triệu đô la Mỹ, không khác gì một lời cảnh báo.

Một lời cảnh báo đủ để hủy hoại cả cuộc đời!

Nhưng với một người như U Lang, con số ban đầu không đến mức này.

Hắn cũng phải đánh bại, thậm chí tiêu diệt nhiều sát thủ và Thi Hành Giả của Ark, mới từng bước nâng mức thưởng lên cao.

Như Lucius, ngay từ đầu đã vượt qua một tỷ...

Trong vài chục năm gần đây, thật sự rất ít khi thấy.

.....

Trên một đỉnh núi tuyết thuộc dãy Himalaya.

Một người đàn ông mặc đồ leo núi, mang ba lô, cầm gậy leo núi, đang đơn độc trèo lên.

Đing đong!

Chiếc máy liên lạc trong túi hắt đột ngột rung hai lần.

Tần số rung độc đáo này khiến hấn dừng chân.

Lấy máy liên lạc ra, bật màn hình.

Ngón tay đeo găng lau nhẹ tuyết rơi trên màn hình.

“Kỵ Sĩ Thánh Điện, Lucius?”

Nhìn thấy tên, ảnh và số tiền thưởng trên lệnh truy nã, hấn sửng sò, rồi ngạc nhiên nói:

“Một tỷ hai trăm triệu đô la Mỹ, thật quá đáng. Người đăng lệnh truy nã là ai?”

Nhưng Ark rõ ràng sẽ không tiết lộ thông tin của bên thuê.

“Chắc... Xem ra phải về rồi.”

Hấn cất máy liên lạc, lấy ra một điện thoại vệ tinh, gọi một số:

“Alo, là ta, kỳ nghỉ kết thúc sớm... Đến đón ta, ta phải về Incheon.”

Kết thúc cuộc gọi, không lâu sau, một chiếc trực thăng nhanh chóng bay tới.

Vù vù...!

Tiếng cánh quạt xoay tạo ra những đợt tuyết bay, cũng thổi bay chiếc mũ của hấn.

Khuôn mặt châu Á, ánh mắt mang vẻ thư sinh nhưng ẩn chứa sự sắc bén.

“Min Hyeon ca , trực thăng Sung Joon đã tới, có cần thang dây không?”

Trong buồng lái trực thăng, một người đàn ông tinh thần phấn chấn cười rạng rỡ, giờ ngón cái chào.

.....

Như sự kiện U Lang năm xưa.

Một tỷ hai trăm triệu đô la Mỹ đã thúc đẩy đáng kể nội bộ Ark.

Nhiều sát thủ và Thi Hành Giả trên khắp thế giới nhận lệnh truy nã, bắt đầu đến Nhật Bản.

Ở Tokyo, một số sát thủ đang do dự cũng không cưỡng lại được sức hút, bắt đầu chuẩn bị vũ khí và trang bị, tiến về nhà thờ Kanda...

.....

Bùm!!!

Tiếng súng Shotgun vang lên!

Cửa kính bị bắn vỡ nát!

Một sát thủ ngoài cửa kính bị bắn ngã ngựa, không rõ sống chết!

Bùm! Bùm! Bùm!!!

Từ ngoài cửa kính vỡ bước vào, tay cầm một khẩu Shotgun chiến thuật Benelli M4, Trương Huyền tăng tốc!

Súng trong tay liên tục bắn ra hàng loạt viên đạn!

Trong chớp mắt, hắn đã giết bốn sát thủ!

Bùm!!

Lại bắn một phát, bắn ngã kẻ định tấn công nhưng lộ một phần vai.

Nhưng phát bắn này rõ ràng không đủ chết.

Trương Huyền biết rõ điều này, nên sau phát bắn, hắn lập tức buông tay phải cầm súng.

Shotgun trong tay trái nắm chặt, rơi dọc cơ thể.

Tay phải rút khẩu súng ngắn từ bao đeo bên hông, bắn nhanh:

Đoàng đoàng!!!

Một cú bắn đôi tốc độ cao, tạo lỗ hồng trên đầu sát thủ!

Lúc này, trên sân vẫn còn những sát thủ khác sống sót!

Đoàng đoàng đoàng...!!!

Bắn trả, áp chế hỏa lực của sát thủ khác.

Trương Huyền nhanh chóng di chuyển đến nắp sau đầu xe Hummer, nửa quỳ trên mặt đất.

Hắn cất súng ngắn vào bao, tay trái nắm chặt thân khẩu Shotgun, đặt chéo lên vai.

Rút ra một viên đạn 12 gauge từ phía bên trái thân súng, hắn nhét vào khe nạp đạn của Shotgun.

Nhấn nút thả đạn, viên đạn được nạp vào nòng.

Nhưng chưa dừng lại ở đó.

Trương Huyền tiếp tục rút từ túi đạn ở thắt lưng vài viên đạn lẻ, lần lượt nhét nhanh vào súng.

Chẳng mấy chốc, súng đã được nạp đầy 7+1 viên đạn.

Sau khi nạp đạn, trong đầu Trương Huyền bắt đầu nhanh chóng nhớ lại vị trí của các sát thủ mà hắn nhìn thấy trước khi vào vị trí ẩn nấp.

Dựa vào trang phục, trang bị và nhận thức chiến thuật của bọn chúng, Trương Huyền có thể phân biệt ai là sát thủ bình thường, ai là Thi Hành Giả.

Xác định xong mục tiêu đầu tiên, Trương Huyền nhanh chóng điều chỉnh tư thế quỳ.

Sau vài giây chờ đợi ở tư thế thấp, hắn tìm thấy một khe hở để bắn, lập tức đứng dậy, ló ra từ bên phải xe!

Bùm!!!

Một phát đạn trúng ngay ngực trái của một Thi Hành Giả đang chuẩn bị di chuyển đến vị trí ẩn nấp!

Mặc dù mặc áo giáp chống đạn, nhưng hắn không thể chịu nổi cú bắn này!

Ngực hắn nổ tung, trái tim bị bảo vệ bởi xương sườn cũng tan nát ngay tại chỗ!

Cái chết của một Thi Hành Giả không làm Trương Huyền dao động chút nào.

Không lãng phí dù chỉ nửa giây bên cạnh xác chết, Trương Huyền lập tức chuyển hướng súng!

Bùm bùm bùm...!!!

Khi hắn tiến lên, từng sát thủ gục ngã dưới nòng súng của hắn!

Chỉ trong chưa đầy năm phút, tất cả sát thủ còn lại đã bị Trương Huyền quét sạch!

‘Chính là chỗ này...’

Men theo bức tường ven đường, Trương Huyền lần tới bên cạnh cổng chính của nhà thờ.

Chương 595: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trong khi nạp đạn nhanh chóng, Trương Huyền cẩn thận quan sát các tòa nhà xung quanh.

Vừa đề phòng những kẻ bắn lén, vừa quan sát cấu trúc bên trong của nhà thờ.

Nhà thờ này không nhỏ, nếu muốn tìm kiếm thì có lẽ sẽ tốn khá nhiều thời gian.

Điều khiến Trương Huyền bất ngờ là nhà thờ này dù cửa chính đóng kín, nhưng bên trong lại không có lính gác, đội Delta mà hắn dự đoán cũng không có mặt.

Chuyện này thật kỳ lạ.

Khi Trương Huyền đang phân vân liệu có nên kiểm một chiếc xe để đâm vỡ cửa chính không, thì Lucius dẫn cha xứ Martin từ một cánh cửa nhỏ bên cạnh bức tượng Đức Mẹ Maria bước ra.

Thấy tình hình này, phản ứng đầu tiên của Trương Huyền là Lucius đang bắt giữ cha xứ Martin, hắn ngay lập tức giơ khẩu Shotgun nhắm vào Lucius.

Nhưng do lo ngại đạn bắn sẽ gây nguy hiểm cho cha xứ Martin, Trương Huyền không bắn ngay lập tức.

Khi nhìn thấy Trương Huyền, cha xứ Martin vui mừng nói: “Logan!”

Lucius theo sau cũng phức tạp nói: “Logan...”

Lúc này, Trương Huyền nhìn cha xứ Martin không bị ràng buộc và Lucius không hạn chế hành động của ông, dường như hiểu ra điều gì đó, hấn nheo mắt, hạ thấp nòng súng.

“Ta tưởng người không đến kịp.”

Lucius không để ý đến sự đe dọa của Trương Huyền, hấn vòng qua cha xứ Martin, tiến tới cửa chính và mở khóa.

Két, rầm rầm...!

Khi cửa từ từ mở ra, Trương Huyền chân chừ một chút rồi bước vào bên trong nhà thờ, tiến về phía cha xứ Martin.

“Logan, người cuối cùng cũng đến, thứ người lấy trước đó còn ở trên người không?”

Vừa thấy Trương Huyền, cha xứ Martin lập tức hỏi về chiếc dây chuyền Thập Tự Giá bằng ngọc bích xanh.

“Tất nhiên.”

Trương Huyền liếc qua Lucius, thấy hấn không rút súng, nên hấn cũng không nhắm súng vào Lucius nữa.

“Tốt quá, ta nói với người, nếu không có Lucius cứu ta trước đó, thì cái gã White...”

Cha xứ Martin kể hết mọi chuyện đã xảy ra khi bị tra khảo cho Trương Huyền nghe.

Ông nhấn mạnh rằng chiếc dây chuyền Thập Tự Giá bằng ngọc bích xanh là chìa khóa mở ra một chiếc hộp bảo vật.

Nghe tới đây, Trương Huyền cảm thấy ngạc nhiên nhưng không quá sốc.

Trước đó hấn đã đoán rằng vấn đề không nằm ở bản thân cha xứ Martin mà ở thứ khác.

Không ngoài dự đoán.

May mắn là Trương Huyền có thói quen giữ các vật dụng nhiệm vụ, dù thay đồ cũng không quên mang theo những vật quan trọng bên mình.

“Việc cấp bách bây giờ là phải về Rome, giao chiếc dây chuyền này cho cha xứ Ernst, có sự bảo vệ của hắn, ta tin rằng chúng ta sẽ sớm được an toàn...”

Cha xứ Martin nói về kế hoạch của mình.

Lucius bên cạnh lại lên tiếng phá đám:

“Điều này không dễ đâu, hiện tại đội Delta cũng đã chuẩn bị trở về Rome, nếu các người quay lại, chắc chắn sẽ chạm trán với họ, thậm chí gặp phải nhiều kẻ thù hơn.”

Nghe vậy, sắc mặt cha xứ Martin tái nhợt.

Thực sự, kế hoạch này quá lý tưởng.

Từ lời của White, hắn đoán rằng Rome bây giờ có lẽ đã nằm trong tay cha xứ Nolan.

Nếu họ quay lại, chẳng phải là tự chui đầu vào rọ?

Hiện tại ở Nhật Bản, họ đã gặp phải quá nhiều sát thủ tấn công.

Một đội Delta đã suýt giết chết hắn.

Nếu có thêm nhiều sát thủ, thậm chí là nhiều Kỵ Sĩ Thánh Điện hơn đến tấn công...

Thì việc quay về chẳng khác gì tự tìm đến cái chết?

“Ôi~ Chúa ơi...”

Cha xứ Martin mặt mày đau khổ, không biết phải làm gì, đành hướng ánh mắt cầu cứu về phía Trương Huyền.

Trương Huyền chỉ bình tĩnh gật đầu, nói: “Chúng ta phải về Rome, và phải về ngay.”

Lucius bên cạnh nghe thấy vậy, ngạc nhiên nói:

“Người biết rằng dù ta đã giúp các người, nhưng ta không thể cùng các người trở về Rome, đúng không?”

Lucius thực sự không quan tâm ai làm giáo hoàng, hắn chỉ là một kỵ sĩ, và đời này cũng chỉ là một kỵ sĩ.

Những gì hắn làm chỉ là thực hiện ý chí và niềm tin của mình.

Hắn biết rõ, việc giúp cha xứ Martin thoát nạn sẽ khiến hắn bị cha xứ Nolan trả thù.

Mất đi danh phận Kỵ Sĩ Thánh Điện, thậm chí có thể mất mạng.

Nhưng hắn không quan tâm.

Trương Huyền nhìn Lucius, biết rằng hắn đã cứu cha xứ Martin, cứu mình một cơ hội sống sót.

Nhưng, có lẽ do cảm xúc tiêu cực từ lần trước bị hắn giết, Trương Huyền chỉ gật đầu, không nói lời cảm ơn:

“Người không đi cũng không sao, ta tự lo được, tất nhiên, nếu cha xứ Howard mà Martin đề cập có thể giúp chúng ta tìm đường về Rome...”

Khi hai người đang nói chuyện.

Bùm!

Một tiếng nổ nhỏ vang lên từ xa!

Trương Huyền và Lucius đồng thời cảnh giác, nhìn về phía âm thanh phát ra!

Chỉ thấy trên bầu trời, nhiều ống nghiệm xanh lè đang bay tới từ xa!

Nhìn quỹ đạo và độ cao của chúng, có vẻ như được bắn ra từ một loại thiết bị nào đó.

Ngay khi nhìn thấy những ống nghiệm này, đồng tử của Trương Huyền co rút lại!

Trước đó hắn đã thấy sự nguy hiểm của thứ này.

Một người bình thường chỉ cần hít hai hơi khí độc này sẽ chết ngay lập tức!

Trương Huyền tự biết mình cũng là người bình thường, nên không thể để những ống nghiệm này nổ trong nhà thờ!

Ngay lập tức, hắn hét lớn: “Bắn!”

Đồng thời, nhanh chóng giơ khẩu Shotgun lên!

Bùm!!!

Khi Trương Huyền bắn phát đầu tiên.

Chương 596: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lucius cũng không chần chừ, rút nhanh khẩu súng lục ổ quay từ bao!

Bùm bùm bùm...!!!

Một loạt tiếng súng vang lên nhanh chóng và liên tục!

Trên bầu trời, những ống nghiệm đang bay tới lập tức nổ tung!

Dù bây giờ trời đã tạnh mưa.

Nhưng dưới tác động của đạn, những ống nghiệm vỡ ra, tạo thành một làn mưa mù như ‘mưa axit’ rơi xuống đất.

Vào lúc này, từ phía sau nhà thờ, đột nhiên vang lên tiếng súng!

Tạch tach tach...!

Bùm bùm...!

“Chuyện gì xảy ra!?”

Lucius biến sắc, nhìn về phía đó.

Tiếng súng phát ra từ cửa sau nhà thờ, chính là nơi cha xứ Howard đang ở.

Rõ ràng, cha xứ Howard đã gặp chuyện!

“Đi!”

Trương Huyền quả quyết, nhìn một cái vào làn mưa mù xanh rồi xách súng chạy về hướng cửa sau.

“Ê! Xe! Logan, lấy xe!”

Cha xứ Martin cầm chìa khóa xe, hét lớn về phía bóng lưng của Trương Huyền.

...

Chúc mừng năm mới các đồng chí!

Bùm!!!

Angelina, cầm khẩu Shotgun Winchester M1887, đứng bên cạnh cửa, quỳ một gối, bắn về chiếc xe Honda đang đậu ở ngã tư!

Chiếc xe đó không phải là xe chống đạn, một phát bắn khiến cửa kính bị đạn nổ tung!

Thân xe Honda mỏng manh cũng bị thủng lỗ chỗ!

Tên sát thủ nấp sau xe không ngờ mình lại trở thành mục tiêu tiếp theo, bị bắn gục ngay lập tức!

Cạch!

Báng súng dựa vai, tay phải đẩy cần nạp đạn!

Vỏ đạn vẫn còn nóng bắn ra, một viên đạn mới được nạp vào nòng!

Angelina chuyển hướng súng, bắn thêm một phát vào tên sát thủ đang tiếp cận từ xa!

Bùm!

Tên sát thủ ngã gục ngay tại chỗ.

Lúc này, súng của nàng đã hết đạn.

Angelina lùi vào vị trí ẩn nấp, dựa vào tường, diêm tĩnh lấy ra vài viên đạn từ túi, nhét từng viên vào súng.

Trong quá trình này, có lẽ bọn sát thủ nhận ra khoảng trống trong loạt bắn của Angelina, chúng liền tấn công.

Một loạt tiếng súng dồn dập vang lên, đạn bắn trúng tường sau cửa nhà thờ, bắn tung đá vụn và bụi mù.

“Ôi Chúa ơi... bọn này thật điên cuồng...”

Cách Angelina không xa.

Cha xứ Howard cúi rạp người trong một góc khuất, kinh hãi nghe tiếng súng, cẩn thận nhòm ra xem tình hình Angelina.

Nhưng vừa nhòm ra, hắn thấy Angelina ra hiệu liên tục.

Không hiểu gì, cha xứ Howard ngơ ngác, cho đến khi Angelina sốt ruột hét lên: “Nhanh rút vào trong nhà thờ đi!”

“Ồ ồ!”

Cha xứ Howard vội đáp lại, rồi quay người chạy về phía cửa trước nhà thờ.

Dù đội Delta vừa rời đi, nhưng ít nhất vẫn còn Lucius ở đó.

Ông ta định đi kêu cứu viện.

“Hự...”

Angelina nhét viên đạn cuối cùng vào súng, đuổi cha xứ Howard đi, rồi bực bội kéo chiếc khăn choàng không tiện hành động xuống.

Nàng đứng dậy, nhưng vì hỏa lực bên ngoài quá mạnh nên không dám thò đầu ra bắn.

Bùm!

Angelina bắn một phát ra ngoài, rồi cúi đầu chạy nhanh theo hướng cha xứ Howard rời đi!

Lúc này, bọn sát thủ bên ngoài nhận ra Angelina sắp không trụ nổi.

Một đội sát thủ năm người đã liên kết xông vào cửa sau nhà thờ.

Vừa bắn vừa đuổi theo Angelina.

Nhanh chóng chạy vào sân nhà thờ.

Angelina lướt mình vào hành lang tu viện bên trái, dựa lưng vào tường hành lang, lặng lẽ chờ đợi.

Rất nhanh.

Đội sát thủ nhanh chóng thay phiên nhau tiến vào sân.

Sau khi quan sát tình hình sân, vì lo ngại mục tiêu bỏ trốn, ba tên sát thủ chuẩn bị băng qua bãi cỏ ở giữa sân để vào nhà thờ.

Do lo sợ có phục kích trong hành lang, hai tên sát thủ khác tiến vào hành lang kiểm tra nguy hiểm.

Sau khi phân công, ba tên sát thủ chịu trách nhiệm tấn công lập tức gia tăng tốc độ, chạy thẳng đến cửa nhà thờ.

Cảm thấy tình hình có biến, Angelina định nhắm qua cửa sổ bắn ra ngoài để thu hút sự chú ý của bọn sát thủ.

Hai tên sát thủ khác đã đến cửa hành lang.

Rầm!

Cửa hành lang khép hờ bị một tên sát thủ đá tung!

Bùm!

Tiếng súng nổ vang lên!

Angelina cầm khẩu Winchester, bắn một phát đạn vào tên sát thủ đá cửa!

Tên sát thủ bị đẩy lùi mấy bước, ôm khẩu súng trường, ngã ngửa ra sau.

Ngay khi Angelina nổ súng, tên sát thủ khác liền phản ứng ngay!

Hắn quật khẩu súng trường, hất văng mũi súng của Angelina đang xoay lại.

Tiếp theo, hắn quật súng từ trên xuống!

Rầm!

Khẩu Winchester của Angelina bị đánh rơi xuống đất!

Tên sát thủ cười gằn, nhanh chóng chĩa súng định tiến Angelina về gặp Chúa!

Nhưng hắn không ngờ Angelina cố tình buông súng để hắn đánh rơi!

Khi khẩu Winchester rơi xuống, Angelina nhanh chóng đâm ngón tay vào cổ hắn!

Lợi dụng khoảnh khắc hắn khựng lại, nàng nắm tay đâm vào hai bên đùi hắn!

Đau đớn, tên sát thủ kêu lên, buộc phải cúi người xuống.

Cùng lúc đó, Angelina đứng thẳng dậy, quét chân phải trúng súng trường của hắn, hất văng khẩu súng ra xa.

Rồi nàng dùng chân phải làm trục, quay người đá xoáy, bùm!

Chiếc boots da đen quét vào mặt tên sát thủ.

Hắn ngã gục xuống đất, không kịp kêu lên một tiếng.

Angelina thu chân về, đứng thẳng, tay nhẹ nhàng vuốt váy đen, trông vô cùng uyển chuyển và mạnh mẽ!

Nhưng.

Vừa giải quyết xong hai tên sát thủ, Angelina chưa kịp thở.

Ba tên sát thủ ngoài hành lang đã chú ý đến tiếng súng!

Không thể liên lạc được với đồng bọn, một tên sát thủ lập tức nổ súng!

Tạch tach tach...!!!

Một loạt đạn bắn tới!

Kính cửa sổ vỡ tan, mảnh kính rơi xuống, buộc Angelina phải lăn người tránh đạn, đồng thời nhặt lại khẩu súng của mình.

Chương 597: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cạch!

Nạp đạn!

Bùm!

Angelina quỳ một gối bắn ra ngoài!

Không cần biết trúng ai hay không, nàng nhanh chóng đứng lên, khom người, chạy nhanh rời khỏi vị trí.

Quả nhiên.

Khi Angelina nổ súng, hai tên sát thủ khác cũng tìm chỗ nấp, bắn liên tục, kính hành lang bị bắn vỡ tan!

Bị ba tên sát thủ áp đảo, Angelina không thể ngẩng đầu lên, chỉ có thể bắn cầu may!

Nhưng.

Đạn trong súng nàng đã gần hết.

Vừa bắn hai phát, đạn trong súng đã hết sạch.

Không còn khả năng phản kháng, Angelina chỉ có thể dựa vào một cột đá trong hành lang, lặng lẽ chờ đợi sự phán xét của Chúa!

Lúc này, ba tên sát thủ nhận ra Angelina không còn bắn trả, cũng hiểu rằng nàng đã hết đạn!

Ba tên nhìn nhau, gật đầu, rồi nhanh chóng tiến về phía Angelina!

Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc!

Ừ ù ù...!!!

Bên ngoài sân, tiếng động cơ xe vang lên!

Một chiếc SUV đen lao vào như con bò tót!

Một tên sát thủ không kịp tránh, bị xe tông bay mấy mét!

Rầm! Bùm!!!

Không kịp để hai tên sát thủ còn lại phản ứng!

Cửa xe mở ra, kèm theo tiếng súng Shotgun nổ!

Tên sát thủ gần xe nhất bị bắn nát đầu!

Trương Huyền từ xe bước ra, nhanh chóng di chuyển đến đầu xe, dùng xe làm lá chắn, ánh mắt nhanh chóng khóa mục tiêu bên kia xe!

Bùm! Lại một phát súng nổ!

Tên sát thủ thứ ba cũng bị bắn chết!

Lúc này, tên sát thủ bị xe tông bay đang cố gắng bò đi.

Nhưng vừa cử động.

Bùm! Một phát súng nữa, đầu hấn nổ tung!

“Xuống xe!”

Trương Huyền đã đến bên cửa xe, vừa cảnh giác xung quanh, vừa vỗ mạnh vào thân xe.

Cửa xe mở ra.

Martin thần sắc tái nhợt bước xuống, miệng lắp bắp:

“Ôi Chúa ơi, ta vừa giết người sao...”

Trương Huyền không quay đầu nói:

“Người là ta giết, người chỉ là đồng phạm, còn Chúa có tha thứ cho người không... thì tùy vào tâm trạng của ngài.”

“Logan...” Martin sắp khóc.

Trương Huyền không có thời gian nói chuyện, dặn Martin theo sát, rồi cầm súng tiến về phía cửa sổ hành lang.

Khi chiếc xe xông vào, hắn đã thấy rõ.

Ba tên sát thủ dường như đang bao vây ai đó...

“Đừng bắn, ta không phải kẻ thù.”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Angelina bước ra từ chỗ nấp, ánh mắt đối diện Trương Huyền.

“Hử?”

Thấy người bước ra là một nữ tu, Trương Huyền ngạc nhiên.

Nhưng có lẽ vì Angelina thay đổi quá nhiều, khí chất lạnh lùng khác xa cô bé sợ hãi đứng sau lưng sơ Joanna ngày xưa, nên hắn không nhận ra nàng ngay.

“Nữ tu sao... Cha xứ Howard đâu?”

Trương Huyền hỏi, hắn không quên mục đích mình đến đây.

Lúc này, Angelina nhìn về hướng mình vừa đến.

Không chỉ nàng, Trương Huyền cũng nhìn về phía đó.

Tiếng bước chân nhỏ nhẹ vang lên từ hướng đó.

“Giải quyết xong bọn chúng rồi tính.” Angelina nhìn Trương Huyền đang đeo khẩu MCX sau lưng.

Trương Huyền chú ý đến ánh mắt nàng, suy nghĩ rồi ném khẩu súng Shotgun cho nàng.

Hắn rút khẩu MCX ra phía trước.

Dù MCX chỉ còn một băng đạn cuối cùng, nhưng đạn vẫn nhiều hơn Shotgun.

Với kỹ năng bắn của Trương Huyền, súng này phù hợp hơn.

Angelina không câu nệ, nhận lấy khẩu Benelli M4, kiểm tra súng, nạp ba viên đạn.

“Martin, vào trong đi.”

Theo chỉ dẫn của Trương Huyền, Martin ngoan ngoãn chui vào hành lang, nấp sau cột đá gần Angelina.

Trương Huyền chạy đến đầu xe SUV, quỳ một gối, thấp người nấp sau đầu xe, chờ địch vào tầm bắn.

Angelina vẫn giữ nguyên vị trí, hạ người xuống, đặt súng lên cửa sổ, lợi dụng bóng tối trong hành lang để ẩn nấp.

Cả hai cách nhau hơn mười mét, tầm bắn chéo nhau, đủ bao quát toàn bộ sân!

Tiếng bước chân ngoài sân ngày càng gần.

Sáu tên sát thủ trang bị đầy đủ xuất hiện trong tầm mắt Trương Huyền.

Bọn chúng rất cẩn thận, lảng vảng ngoài sân một lúc, rồi mới rón rén tiến về cửa hành lang.

Nhưng khi bọn chúng vừa tiếp cận!

Biu biu...!!!

Bùm bùm!!!

Trong chưa đầy hai giây, sáu tên sát thủ chưa kịp phản ứng đã bị tiêu diệt trong đợt phục kích này!

Giết xong đội sát thủ này.

Angelina trong hành lang kinh ngạc nhìn Trương Huyền quỳ sau xe.

Lý do nàng kinh ngạc rất đơn giản.

Sáu tên sát thủ đều bị Trương Huyền giết!

Dù nàng cũng bắn hai phát, nhưng mục tiêu của nàng đều bị Trương Huyền hạ trước!

Trương Huyền không để ý đến Angelina, đứng dậy.

Ra hiệu cho Angelina ở lại che chắn, hắn nhanh chóng tiến đến chỗ sáu tên sát thủ.

Vì không quen thuộc với nội thất nhà thờ, Trương Huyền rất cẩn thận, ánh mắt nhanh chóng quan sát xung quanh.

Nhớ kỹ môi trường và các điểm lợi thế, Trương Huyền tiến đến chỗ sáu tên bị phục kích.

Nhìn các xác chết, Trương Huyền không dừng lại lục soát, tiếp tục tiến lên.

Sau khi xác định không còn sát thủ bên ngoài, hắn đến cửa sau.

Nhìn con đường chéo phía ngoài cửa, Trương Huyền nhận thấy vẫn còn sát thủ quanh quẩn.

Suy nghĩ một chút, hắn đóng cửa rồi quay lại sân.

“Bọn sát thủ này điên rồi, dám tấn công nhà thờ...”

Lúc này, Cha xứ Howard đã xuất hiện.

Nhìn Howard bên cạnh có Lucius, biết rằng ông đã gặp Lucius trên đường đến đây và cùng trở lại.

“À, người là Logan phải không...”

Howard nhìn Trương Huyền trở lại, liền mỉm cười, lịch sự nói: “Ta nghe Martin kể nhiều về anh.”

Trương Huyền gật đầu: “Chào cha xứ Howard, nghe nói cha có thể giúp chúng ta rời khỏi Nhật Bản bằng máy bay hoặc tàu thủy?”

Chương 598: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vẫn phong cách quen thuộc, Trương Huyền đi thẳng vào vấn đề.

“À, đúng vậy.” Howard gật đầu: “Vì công việc, ta thỉnh thoảng tiếp xúc với một số người đặc biệt, trong đó có vài người có khả năng, việc đi du lịch ngắn hạn không khó...”

Trong cuộc trò chuyện, Howard cho biết hắn có cách để đưa Trương Huyền và đồng đội rời khỏi, bằng du thuyền.

Nhưng không thể đến thẳng Rome.

Họ phải đến quốc gia khác, rồi tìm cách bay tiếp.

Quốc gia nào thuận tiện...

“Nhanh nhất là đến Nam Hàn.”

Howard nói: “Tới Nam Hàn, rồi tìm cách bay đến Rome, chỉ cần không lộ thân phận, Thánh Tọa cũng không làm gì được.”

Nam Hàn sao...?

Trương Huyền ngần ra.

Trong thực tế, vừa rời Nam Hàn, không ngờ trong nhiệm vụ lại phải quay lại sao?

“Nhưng, Logan, như một người bạn của Martin, ta muốn khuyên ngươi một câu, ta biết ngươi có sứ mệnh, nhưng Martin là người vô tội, bị cuốn vào cuộc tranh giành quyền lực đã đủ khổ, còn phải theo ngươi mạo hiểm... Có lẽ ngươi quen

với mưa bom bão đạn, nhưng hắn chỉ là người bình thường, ít nhất là một cha xứ bình thường.”

Cha xứ Howard nói với giọng đầy chân thành, Trương Huyền vì thế mà trầm mặc.

Thực tế, hắn cũng rất rõ, nhiệm vụ lần này đối với Cha xứ Martin, vô cùng bất công.

Nhưng, trên thế giới này, làm gì có công bằng hay không công bằng.

Trương Huyền đương nhiên biết Cha xứ Martin chỉ là một con cò bị cuốn vào, thậm chí ngay cả Logan cũng vậy.

Thế nhưng hiện tại, hai người đang chìm sâu trong cơn bão, hoặc là dốc hết sức mình để thoát ra, hoặc chỉ có thể bị cơn bão này xé thành từng mảnh.

Ở một mức độ nào đó, Logan và Cha xứ Martin đều như nhau, từ trước đến nay chưa bao giờ có lựa chọn khác.

Nhưng... Trương Huyền lắc đầu, không nói nhiều, chỉ bình tĩnh đáp:

“Nhiệm vụ của ta là như vậy, hộ tống Cha xứ Martin trở về Rome, ta có sứ mệnh của mình, và Cha xứ Martin cũng có sứ mệnh của hắn.”

Vì hệ thống đã chỉ rõ nhiệm vụ là đưa Cha xứ Martin về đến Rome, chứ không phải chiếc chìa khóa Thập Tự Giá kia.

Điều này có nghĩa là, nhiệm vụ lần này chắc chắn còn có một tầng ý nghĩa sâu xa hơn liên quan đến Cha xứ Martin.

Bất kể kết quả ra sao, Trương Huyền đều phải hoàn thành con đường này.

“Được thôi...”

Cha xứ Howard nhìn Cha xứ Martin bên cạnh, thấy hắn từ đầu đến cuối không đưa ra ý kiến gì, đành lắc đầu bất lực nói:

“Nếu người đã kiên quyết... ta cũng không nói gì thêm.”

Đúng lúc đó, từ hành lang phía xa, đột nhiên vang lên tiếng súng!

Pằng!!!

Hả!?

Trương Huyền và Lucius đồng thời nhìn về hướng phát ra tiếng súng.

Trương Huyền lập tức chuyển chế độ trên khẩu MCX trong tay.

Nhưng chỉ hai giây sau, cơ bắp căng thẳng của hắn dần thả lỏng.

Chỉ thấy Angelina bước ra từ cánh cửa hành lang, tay cầm khẩu Benelli M4, nòng súng vẫn còn khói xanh nhẹ nhẹ.

Thấy mọi người nhìn mình, Angelina nhướn mày tinh tế: “Bắn thêm một phát, sao nào?”

Thật vậy, người khác đi dậm phẩn, còn nàng thì đi bắn thêm phát đạn?

Cha xứ Howard bất lực xoa trán:

“Angelina, ta nghĩ ta cần phải nói với Sơ Joanna về hành vi của người, bà ấy để người đến đây, là hy vọng người học cách trở thành một nữ tu đúng mực, nhưng người nhìn xem...”

Sơ Joanna?

Khi nghe đến cái tên quen thuộc này, Trương Huyền bỗng sững sờ, nhìn lại khuôn mặt có chút quen thuộc của Angelina.

Lập tức nhớ ra.

Người chị em trước mắt này.

Không phải là người đồng hành bên cạnh Sơ Joanna, người mà hắn đã cứu trong vụ điều tra vụ hủy diệt nhà thờ ở thị trấn Lake Moore trước đây sao?

Dù rằng nữ mười tám thay đổi.

Nhưng mới mười năm, cô nữ tu nhỏ bé ngày nào nay lại biến thành thế này... thật là phi thường.

Trời biết nàng đã trải qua những gì trong những năm qua...

Khi Trương Huyền đang cảm thán thời gian như một con dao khắc nghiệt, Angelina nhận thấy ánh mắt ngấm nghĩa của hắn.

Angelina liếc nhìn Trương Huyền: “Đẹp không?”

“Cũng được.” Trương Huyền thật thà gật đầu.

“Cũng được thì nhìn ít thôi, dù sao nữ tu cũng không thể lấy chồng.” Angelina rõ ràng không quan tâm.

Trương Huyền: “...”

“Angelina...” Cha xứ Howard gần như chịu thua nàng: “Ta đang nói chuyện với người, người có nghe không?”

“Được rồi, Howard.”

Angelina rõ ràng có chút phiền phức: “Đừng tỏ vẻ bề trên trước mặt ta, người nói thêm chút nữa, ta sẽ kể chuyện người giấu ảnh của Sơ Joanna...”

“Ôi! Người... người... người đang nói vớ vẩn gì vậy? Ai giấu ảnh của Sơ Joanna chứ...”

Cha xứ Howard đỏ mặt, lớn tiếng nhưng lắp bắp phản đối.

Lời đi lời lại, chẳng qua muốn nói rằng, chuyện của cha thì không gọi là giấu.

Không muốn xem tiếp cảnh hài kịch này, Lucius lắc đầu:

“Được rồi, ta còn chút việc, sẽ không ở lại đây với các người.”

Vài phút trước, Lucius đã biết giá trị của mình hiện tại là một tỷ hai trăm triệu đô la từ miệng của một sát thủ lên vào.

Hắn rất rõ, nếu tiếp tục ở lại đây, chắc chắn sẽ thu hút thêm nhiều sát thủ.

Dù hắn rất tự tin vào khả năng của mình, nhưng dù mạnh đến đâu, hắn cũng chỉ là người phàm.

Không thể giống như thần, bảo vệ được mọi người xung quanh.

Vì vậy, hắn phải chọn rời đi.

Chương 599: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sau khi để lại câu “hãy tự bảo trọng”, Lucius quay lưng, đi về phía cửa sau của nhà thờ.

Nhìn theo bóng lưng Lucius, Trương Huyền biết, chờ đợi hắn, sẽ là một cơn bão dữ dội.

Dù sao, những cơn bão như vậy, hắn cũng đã trải qua không chỉ một lần.

“Cha xứ Howard.”

Trương Huyền lên tiếng, nhẹ nhàng cứu ông già này khỏi tình cảnh khó xử:

“Ngươi có biết đội Delta hiện giờ ở đâu không?”

“White và bọn họ sao?”

“Đúng.”

Cha xứ Howard thu lại cảm xúc, nhúu mày suy nghĩ:

“Trước đó Tòa Thánh có nói với ta, sau khi mọi chuyện kết thúc sẽ điều xe đưa họ đến sân bay quốc tế Tokyo để rời đi... nếu kế hoạch không thay đổi, họ chắc đang trên đường đến sân bay.”

“Sân bay à...”

Trương Huyền nhìn Cha xứ Martin.

Cha xứ Martin nhận ra ánh mắt của Trương Huyền, lập tức hiểu hắn định làm gì, vẻ mặt kỳ lạ: “Ngươi không phải định chiếm máy bay đó chứ?”

“Ừ.”

Trương Huyền nở một nụ cười ‘đúng là người hiểu ta’.

Bay qua Nam Hàn rồi chuyển tiếp đến Rome cũng được, nhưng như vậy tốn quá nhiều thời gian và có nhiều yếu tố bất định giữa chừng.

Giờ có con đường tắt, tại sao không thử chứ?

Dù sao, nếu thất bại, cùng lắm là chọn lại lần nữa.

“Các người...”

Cha xứ Howard ngơ ngác nhìn hai người: “Thật sự định làm vậy sao?”

“Thử xem.”

Trương Huyền khoác khẩu súng trường lên vai, sau đó giơ tay về phía Angelina.

Angelina không nói gì, nhún vai, trao lại khẩu súng ngắn cho Trương Huyền.

“Lạy Chúa, Logan, người đúng là điên...”

Cha xứ Howard rõ ràng không lạc quan về hành động điên rồ này: “Đừng nói đến đội Delta khó đối phó, dù các người có chiếm được máy bay, bay đến Rome an toàn, nhưng vừa hạ cánh, lập tức sẽ bị Kỵ Sĩ Thánh Điện thậm chí quân đội bao vây!”

“Nếu Cha xứ Nolan còn muốn làm Giáo hoàng, hẳn sẽ không ra tay ở Rome với chúng ta, ít nhất, không ra tay công khai.”

Trương Huyền lấy từ trong túi áo ra sợi dây chuyền Thập Tự Giá bằng ngọc bích xanh.

Có lẽ là trùng hợp.

Thời điểm này vừa đúng, một tia nắng sớm chiều từ xa tới, khi ánh sáng vàng chói lọi chiếu vào viên ngọc bích xanh trên dây chuyền.

Ánh sáng rực rỡ đột ngột tỏa ra, chói lọi vô cùng!

“Cũng đẹp thật, làm đồ trang trí cũng không tồi...”

Trương Huyền nhìn dây chuyền ngọc bích lấp lánh trong tay, nói với Cha xứ Martin bên cạnh: “Sau khi mở được chiếc hộp, sợi dây chuyền này có thể tặng ta không?”

Tặng? Người cũng không định trả lại mà...

Khóe miệng Cha xứ Martin giật giật.

Lúc này, Cha xứ Howard nhìn dây chuyền ngọc bích trong tay Trương Huyền, im lặng một lúc, cuối cùng thở dài:

“Ta đã biết, không ai có thể thuyết phục được các người...”

Nói rồi, ông liếc nhìn Angelina đứng bên cạnh, ôm tay, cúi đầu dùng giày ủi trên cổ, cố gắng làm sạch vết máu trên giày.

“Được thôi.”

Cha xứ Howard lấy từ trong túi ra một chùm chìa khóa: “Các người theo ta, con đường phía trước đầy khó khăn, không có đủ vũ khí đạn dược thì không được.”

“Ồ?” Trương Huyền nhướn mày.

Cha xứ Howard mỉm cười: “Dù ta không thể gọi viện trợ, nhưng cung cấp trang bị cho các người thì không vấn đề gì.”

Nói rồi, ông dẫn mọi người băng qua sân, đi vào bên trong nhà nguyện.

Trong một góc của phòng xưng tội, ông lật một tấm ván gỗ, lộ ra một bậc thang dẫn xuống dưới lòng đất.

Chà, quốc gia này có vấn đề gì vậy?

Sao ai cũng có một tầng hầm?

Trương Huyền nghĩ ngợi.

Khi họ bước vào tầng hầm, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc.

Một tầng hầm lớn bằng sân bóng rổ, sắp xếp hơn mười tủ kính lớn nhỏ.

Trong tủ kính, các loại súng ngắn dài khác nhau, dưới ánh sáng lạnh lẽo của đèn phía trên, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo đáng sợ!

Angelina đứng cuối cùng, nhìn Cha xứ Howard với ánh mắt không thể tin nổi.

Ánh mắt như hỏi:

Lão già đáng khinh này, có thứ này sao không lấy ra sớm? Nếu có mấy thứ này, lúc trước ta cần gì phải đánh vật vả như vậy?

Cha xứ Howard hoàn toàn không biết oán giận của Angelina, chỉ vào phía trước nói:

“Lần bỏ sung kho gần đây nhất cũng đã bảy tám năm rồi, súng ở đây có thể không phải kiểu mới nhất, nhưng chắc chắn đủ đáng tin cậy.”

Khi ông nói, Trương Huyền đã bước lên trước, bắt đầu lựa chọn một cách thành thạo.

Dù khẩu MCX của mình đã đủ dùng.

Nhưng nếu có thể chọn thêm vài vũ khí vừa tay hơn, phù hợp cho việc tấn công tầm trung và xa, thì Trương Huyền cũng rất sẵn lòng.

Vút!

Mở tủ súng AR, Trương Huyền ngay lập tức chú ý đến một khẩu AR-15 với nòng dài và đường viền, trông có vẻ “thon gọn”.

Lấy khẩu súng xuống.

Phía trên khay đạn bên cạnh thân súng, có khắc logo của công ty BCM.

Sau khi kiểm tra tình trạng súng một cách thành thạo, Trương Huyền quyết định chọn khẩu súng này.

Và tiến đến tủ phụ kiện, bắt đầu chọn các phụ kiện chiến thuật.

Trước hết, Trương Huyền thay điểm ngắm đỏ của MCX bằng điểm ngắm toàn cảnh, lấy ra một ống ngắm nhìn đêm hai mắt, lắp IR laser chỉ thị vào thanh ray phía trước.

Còn khẩu AR-15 của BCM, lắp một ống ngắm nhanh và một IR laser cùng bộ giảm thanh.

Chọn xong hai khẩu súng chính.

Trương Huyền thay khẩu Glock 19 trên người, lấy một khẩu FN-57.

Chương 600: Tiêu Đề

《Ẩn》

Không phải vì Glock không tốt, mà vì những kẻ địch hẳn có thể đổi mặt sau này, có lẽ sẽ có nhiều Thi Hành Giả mặc giáp hoặc giống như Kỵ Sĩ Thánh Điện như Lucius.

Dù một phát vào đầu cũng có thể kết liễu, nhưng trong số đó, chắc chắn sẽ có những cao thủ tồn tại.

Giống như những nhân vật lão luyện như Bạch Sư.

Kỹ năng chiến đấu, kinh nghiệm chiến trường, phản xạ đều vượt xa người thường.

Dù khả năng bắn của mình cực kỳ chuẩn, cũng không dám nói chắc chắn bắn vào các điểm yếu chí mạng.

Và lúc này, khẩu FN-57 sử dụng đạn súng ngắn SS190 5.7×28 mm, sẽ phát huy tác dụng.

Dù thế nào đi nữa, với những người mặc áo chống đạn mềm như Thi Hành Giả, chắc chắn sẽ xuyên thấu một cách dễ dàng.

Vút!

Kéo khay trượt hai lần, kiểm tra kho đạn, cảm nhận độ căng của lò xo.

Trương Huyền hài lòng đặt súng xuống tủ, bắt đầu lấy đạn và phụ kiện.

Đèn súng chiến thuật dưới nòng, bộ giảm thanh...

Ừm? Đợi chút.

Trương Huyền lắp phụ kiện xong, khước mắt đột nhiên nhìn thấy một khẩu súng trường.

Trong tủ súng bên phải, có một khẩu MCX đang nằm yên lặng.

Hình dáng gần giống khẩu MCX hắn đang cầm, chỉ có điều, khẩu súng trong tủ... dường như có cỡ nòng khác.

Trương Huyền lấy khẩu MCX trong tủ ra xem.

Quả nhiên là cỡ nòng .300.

“Các người có đạn giảm thanh không?”

Trương Huyền quay đầu hỏi Cha xứ Howard.

“Dường như có đấy...”

Cha xứ Howard dừng lại một lúc, bước vài bước lên phía trước, nhìn khẩu súng trong tay Trương Huyền, rồi đến tủ đạn tìm kiếm.

Không ngoài dự đoán, ông thật sự tìm thấy vài hộp đạn .300 Blackout và băng đạn phù hợp.

Đúng vậy, loại đạn này là một dạng đạn giảm thanh đặc biệt, được thiết kế để sử dụng với ống giảm thanh.

Giảm lượng thuốc súng, tăng đầu đạn, tuy làm giảm tầm bắn và khả năng xuyên phá, nhưng sức sát thương lại không giảm, ngược lại còn tăng lên khá nhiều.

Nhận hộp đạn, Trương Huyền gật đầu: “Thử xem sao...”

Mặc dù khẩu MCX hiện tại cũng đã có ống giảm thanh, nhưng hiệu quả giảm thanh thực sự không lý tưởng.

Nếu đổi sang cỡ .300, có lẽ sẽ phát huy hiệu quả tốt hơn...

Dĩ nhiên, Trương Huyền chưa từng sử dụng loại đạn này, hiệu quả cụ thể ra sao, phải chờ thực chiến kiểm chứng.

Tokyo International Airport.

“Đi thôi, đừng nhìn nữa.”

Đang chuẩn bị vào sân bay, White nhìn đồng đội phía sau vẫn không cam lòng nhìn lại thành phố.

“Vâng, đội trưởng...”

Tên đội viên Delta quay lưng lại, đeo ba lô, theo bước White, nhưng giọng vẫn đầy bức tức nói:

“Nếu không phải Lucius phản bội vào phút cuối, nhiệm vụ lần này chúng ta đã không thất bại, thật không thoải mái chút nào.”

Một đội viên phía trước nghe vậy, lập tức cười trêu chọc:

“Nếu người không vui, có thể ở lại mà. Ta vừa xem trên trang web của Ark, họ đã đăng thông tin truy nã hần, một tỷ hai triệu đô la, nếu người ở lại và hạ gục hần, số tiền đó là của người, ha ha ha, nhiều tiền như vậy... đến lúc đó giàu lên, đừng quên chúng ta nhé.”

“Ta...” Bị ghen lời, tên đội viên đầy bức tức không nói thêm gì nữa.

Thật ra, trong đội Delta, kể cả White, ai cũng cảm thấy không cam lòng.

Họ đã đi một chặng đường suôn sẻ, nhiệm vụ sắp hoàn thành, cuối cùng lại bị ‘người nhà’ bán đứng.

Hơn nữa, ‘người nhà’ này họ không thể làm gì được, điều này làm ai cũng không thoải mái.

“Thôi nào.” White, đội trưởng, lên tiếng ổn định tâm trạng đội viên: “Khi về đến Rome, ta sẽ mời mọi người đi câu lạc bộ Ky sĩ chơi một bữa, quên hết thất bại hôm nay đi.”

“Yeah~”

“Đội trưởng thật tuyệt!”

Cả đội reo hò vui vẻ.

Dù ai cũng không thiếu tiền, nhưng niềm vui vẫn có thể làm vui đi chút cảm xúc tiêu cực.

Vì đã được hậu cần của Thánh tọa sắp xếp trước, họ rất thuận lợi vượt qua các trạm kiểm soát, vào sân bay.

Lúc này, tại một đường băng nào đó trong sân bay, một chiếc máy bay tư nhân màu trắng sang trọng đã chờ sẵn.

Ở bên cạnh cầu thang lên máy bay, một phụ nữ đeo kính, mặc trang phục công sở OL, ăn mặc rất chín chắn và tinh tế, mỉm cười đón tiếp:

“Mọi người đã vất vả rồi, ta là trợ lý bay được Kỵ sĩ đoàn sắp xếp, cứ gọi ta là Aiko, nếu cần gì, cứ nói với ta.”

“Xin chào, trợ lý Aiko.” White đưa tay ra bắt tay Aiko, cười nói: “Đội viên của ta bây giờ chỉ muốn uống vài ly, trên máy bay có quầy bar chứ?”

“Dĩ nhiên.” Aiko gật đầu, sau đó chỉ dẫn: “Trên máy bay đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, mời mọi người theo ta...”

Nói xong, cô dẫn đầu bước lên cầu thang, eo thon thả uyển chuyển, rất đẹp mắt.

Nhưng đúng lúc này.

Vút! Bụp!!!

Một viên đạn bắn xa tới!

Một đội viên Delta đi sau cùng bị đạn xuyên qua sau đầu ngay lập tức!

Máu và não bắn tung tóe, các đội viên còn lại sắc mặt thay đổi, nhanh chóng tản ra tìm chỗ ẩn nấp.

Nhưng xung quanh trống trải, chỗ ẩn nấp duy nhất là dưới cầu thang máy bay và càng máy bay không che hết người.

Vút! Bụp!!!

Trong tiếng xé gió, một đội viên khác bị bắn chết ngay lập tức!

“Lấy trang bị! Phản kích!”

Vì lo lắng việc mang súng trên phố gây ra rắc rối, họ đã cất hết trang bị vào ba lô trước khi vào sân bay.

Chương 601: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ngoài súng ngắn mang theo, họ thậm chí không mặc áo chống đạn.

Hiển nhiên, chỉ với một khẩu súng ngắn, không thể tạo ra sự kháng cự hiệu quả.

Lúc này, ở cách đó hàng trăm mét, từ một chiếc xe tải logistics bên cạnh máy bay vận tải, Trương Huyền bước xuống.

Hắn mặc đồng phục nhân viên sân bay, đội mũ lưỡi trai, trên tay cầm khẩu AR-15 dài nòng có gắn ống ngắm nhanh.

Không đi qua đầu xe, Trương Huyền vòng qua thùng xe, đi đến phía sau.

Khi qua thùng xe, hắn còn dùng sức gõ mạnh thùng xe, phát ra tiếng thùng thùng.

Đến phía sau, Trương Huyền dựng súng lên, khóa mục tiêu, bóp cò!

Biu!!!

Vút!!!

Viên đạn xuyên qua hàng trăm mét, một phát đâm xuyên cầu thang lên máy bay!

Sau cầu thang, một đám máu bắn tung tóe, một đội viên Delta ngã xuống tại chỗ, không rõ sống chết.

Liên tục mất ba người, ba người còn lại cuối cùng cũng lấy vũ khí từ ba lô ra.

Tạch tách tách...!!!

Lúc Trương Huyền vừa bắn xong, cửa thùng xe phía sau đã mở, Cha xứ Martin đeo ba lô, tay xách vali nhảy xuống.

Sau đó, theo chỉ thị của Trương Huyền, ông nấp sau xe để tránh đạn lạc.

Trương Huyền không bắn nữa, sau khi hạ gục thêm một người, thấy Cha xứ Martin đã an toàn, nhanh chóng thu súng, lùi về sau xe.

Lúc này, phía White.

“Chết tiệt!”

Nhìn đồng đội ngã xuống trước mắt, mắt White đỏ ngầu, cầm khẩu SCAR tấn công súng trường, điên cuồng bóp cò!

Đạn trong băng liên tục bắn về phía xe tải xa xa!

Xe bị bắn đầy lỗ đạn!

Nhanh chóng, hết đạn, White hét lớn: “Thay đạn!”

Nói xong, hắn thu mình vào chỗ nấp, nhấn nút thả băng đạn, chuẩn bị thay đạn.

Nhưng đúng lúc này!

Vút!!!

Bụp một tiếng, đội viên cuối cùng đang bắn phụ trợ bên cạnh hắn cũng bị bắn chết ngay lập tức!

Vốn dĩ White đang kích động, đột nhiên sững sờ.

Ngơ ngác nhìn xác đồng đội, một lúc sau, hắn lắp băng đạn mới, cách một tiếng, thả chốt.

Sau đó, không quan tâm đến an toàn bản thân, hắn bước ra khỏi chỗ nấp, tiến về phía xe tải, vừa đi vừa bắn!

Tạch tách tách! Tạch tách tách!...

Giữ nhịp bắn ba phát, mặt White dữ tợn, hét lên giận dữ:

“Ai!? Cút ra đây cho ta!!!”

Lúc này, ở đầu xe, Trương Huyền đẩy Cha xứ Martin lên ghế lái, còn mình đứng ở mép cabin, đơn tay cầm AR-15 lên, đặt súng ở khe hở giữa đầu xe và thùng xe.

Mắt phải nhắm qua kính ngắm, mắt trái hơi nheo lại.

Khi tâm ngắm nằm trên người White, Trương Huyền bình tĩnh bóp cò!

Biu!!!

Viên đạn bắn ra!

White ngã ngửa ra đất!

“Lái xe.”

Trương Huyền không xuống xe, gõ vào nóc xe.

Cha xứ Martin không nói gì, lập tức khởi động xe, chạy thẳng về phía máy bay tư nhân.

Khi xe lướt qua xác White, Trương Huyền chỉ liếc nhìn đôi mắt không nhắm của hắn, rồi không nhìn nữa.

Lúc này, có lẽ bị tiếng súng dọa sợ.

Phi công điều khiển máy bay đã bắt đầu khởi động máy bay.

Nhìn máy bay đang di chuyển chậm chạp, và có người chuẩn bị thu cầu thang, đóng cửa khoang, rõ ràng họ chuẩn bị cất cánh.

Trương Huyền không khách sáo, ném một quả lựu đạn choáng, trực tiếp ném vào cửa khoang!

Bùm một tiếng nổ!

Xe tải đã lao đến cạnh máy bay, quay đầu, chạy song song với máy bay.

Vì máy bay mới khởi động, tốc độ chưa quá nhanh, Trương Huyền cầm AR-15, nắm lấy cơ hội, nhảy lên, bám vào cửa khoang!

“A!!!”

Mấy nữ tiếp viên hét lên hoảng sợ khi Trương Huyền bắt ngờ nhảy lên.

Trương Huyền giơ súng trường, bước vào khoang, lớn tiếng hét: “Giảm tốc! Ngay lập tức!!!”

Không ngờ Trương Huyền lại nhảy lên máy bay, phi hành đoàn chưa kịp đóng cửa buồng lái.

Dưới sự uy hiếp của nòng súng Trương Huyền, phi công buộc phải tuân lệnh, dừng máy bay.

Xác nhận máy bay đã dừng, Trương Huyền thu tay trái cầm súng, nhấn nút liên lạc: “Lên máy bay! Nhanh lên!”

“Đến đây...!”

Ngoài cửa khoang, giọng Cha xứ Martin thở hổn hển.

Cha xứ Martin đeo ba lô, tay xách vali nặng, bước lên khoang.

Trương Huyền quay đầu nhìn.

Thấy một người phụ nữ mặc đồ công sở, lúc nãy còn ngồi bệt xuống sàn vì sợ hãi, bây giờ thấy Cha xứ Martin, khuôn mặt trở nên ác độc!

Nàng nhanh chóng rút ra khẩu súng nhỏ!

Pằng!!!

Không kịp xoay súng, Trương Huyền nhanh chóng rút súng ngắn ở hông, bắn một phát!

Người phụ nữ mặc đồ công sở giấu mình rất kỹ, nhưng tốc độ cuối cùng vẫn quá chậm.

Nhìn người phụ nữ bị Trương Huyền bắn vào đầu, máu văng khắp khoang, mấy tiếp viên hét lên kinh hoàng, từng người hoảng sợ cầu xin.

Trương Huyền liếc nhìn Cha xứ Martin mặt mày bàng hoàng, chỉ tay vào mấy tiếp viên: “Khiêng xác xuống.”

Thấy có đường sống, mấy tiếp viên không dám nói nhiều, khiêng xác người phụ nữ, chuẩn bị đi xuống.

Nhưng khi tiếp viên cuối cùng chuẩn bị rời khỏi máy bay.

Trương Huyền đột nhiên nói: “Khoan đã.”

Tiếp viên giật mình, đứng im tại chỗ, không dám cử động, sợ bị Trương Huyền bắn chết.

Trương Huyền tiến lại gần, chỉ vào cửa khoang: “Làm sao thu thang này lại? Còn cửa này, đóng thế nào?”

“Hả?”

Tiếp viên ngơ ngác, run rẩy chỉ vào một cần gạt: “Kéo cần này để thu thang, khi thấy đèn sáng là được, còn cửa là...”

Đang nói dở, tiếng còi báo động vang lên.

Trương Huyền nhìn ra ngoài cửa, thấy mấy xe cảnh sát đang nhanh chóng lao tới.

Chương 602: Tiêu Đề 《Ẩn》

Rõ ràng, đội bảo vệ sân bay nghe thấy động tĩnh chạy đến.

“Đừng căng thẳng, nói từ từ, cửa khoang đóng thế nào?”

Trương Huyền vừa nói, vừa đi đến cửa khoang, giờ AR-15, khóa mục tiêu!

Biu biu!!!

Hai phát đạn bắn ra!

Hai lớp xe bên phải của chiếc xe cảnh sát đầu tiên lập tức bị bắn thủng!

Xe rung lắc, giảm tốc độ.

Vì xe này giảm tốc, mấy xe phía sau phải tách ra, vòng qua hai bên.

“Chỉ cần đóng cửa, rồi khóa cần này là xong.”

Tiếp viên nói xong, nhìn Trương Huyền đầy lo lắng.

Trương Huyền không làm khó cô, gật đầu nói: “Người xuống đi, nhớ giờ tay cao, bước chậm, đừng để họ tưởng người là kẻ xấu, à, cảm ơn.”

“Cảm ơn, cảm ơn nhiều...”

Tiếp viên cúi đầu cảm ơn Trương Huyền, sau đó giờ tay lên, bước xuống máy bay.

Nhân lúc các cảnh sát sợ bắn vào ‘con tin’, Trương Huyền thu thang, đóng cửa khoang.

“Đi thôi.”

Trương Huyền lớn tiếng gọi về phía buồng lái.

Mặc dù nhìn thấy cảnh sát đến, cơ trưởng và cơ phó đều có chút vui mừng, nhưng khi thấy vẻ mặt không hề có ý định thương lượng của Trương Huyền.

Hai người chỉ có thể cười khỏ nhìn nhau, sau đó khởi động máy bay.

Không bao lâu sau.

Khi máy bay tăng tốc, thu bánh đáp, máy bay cuối cùng cũng cất cánh thành công.

Qua cửa sổ, nhìn thấy đội xe cảnh sát dưới mặt đất ngày càng nhỏ, Trương Huyền thở phào nhẹ nhõm, chống súng trường, tìm một chỗ ngồi xuống.

“Logan...”

Cha xứ Martin ngồi đối diện Trương Huyền, vẻ mặt phức tạp: “Chuyến đi lần này của chúng ta, thật sự không có vấn đề gì chứ?”

“Ta không thể cho người một câu trả lời chắc chắn.”

Trương Huyền lắc đầu: “Ta chỉ có thể nói, ta sẽ cố hết sức bảo vệ an toàn cho người, trước khi ta chết, người tuyệt đối sẽ không sao.”

“Được rồi... cảm ơn.” Cha xứ Martin thở dài.

“Không có gì.”

Trương Huyền nói xong, lại đứng lên, đi về phía buồng lái.

Trong buồng lái, hai vị cơ trưởng và cơ phó thấy Trương Huyền bước vào, mặt đều tái nhợt, ngồi yên như chim cút, không dám thở mạnh.

“Đừng căng thẳng, hai vị, chỉ cần các người ngoan ngoãn, không làm trò gì, các người sẽ không sao, vì vậy...”

Trương Huyền đeo súng trường lên lưng, hai tay chống lên lưng ghế của hai cơ trưởng, nhìn họ, nói: “Xin hai vị hợp tác, được không?”

“Tất nhiên, tất nhiên...” Cơ trưởng kéo ra một nụ cười khó coi: “Chúng ta tất nhiên sẽ hợp tác với ngài, thưa ông... Vậy, bây giờ chúng ta muốn đi đâu?”

“Rome, tìm một sân bay gần nhất với Tòa Thánh để hạ cánh.”

“Cái này...”

Hai người cơ trưởng nhìn nhau.

Dù sao mục đích ban đầu của họ cũng là Rome, nên khi nghe Trương Huyền cũng định tới đó, họ đều ngẩn ra.

“Sao vậy, có vấn đề gì không?”

“Không, không có!”

Hai người vội vàng lắc đầu: “Chúng ta không có vấn đề gì, ngài ngồi đợi một lát, máy bay sẽ đến trong mười hai giờ nữa.”

“Rất tốt.”

Trương Huyền quay lại khoang hành khách.

Nhìn thấy bên cạnh một chỗ ngồi có một tủ lạnh âm tường, hắn liền mở cửa tủ lạnh.

Trong tủ lạnh, đầy ắp các loại rượu và đồ uống màu sắc khác nhau.

Hắn rút ra một chai cà phê đá, kiểm tra xem có vấn đề gì không, rồi mở nắp chai, chuẩn bị uống.

Nhưng ngay lúc đó, một giọng nói vang lên trong khoang máy bay:

“Ngài Logan, chào ngài, chúng ta có thể nói chuyện không?”

Giọng nói này là...?

Trương Huyền nhìn về phía Cha xứ Martin không xa.

“Là Cha xứ Nolan...” Mặt Cha xứ Martin tái nhợt, khẽ nói.

Giọng Cha xứ Nolan tiếp tục:

“Ngài Logan, ta biết, ngài là một người chính trực, ít nhất là chính trực hơn rất nhiều người trong toàn bộ Kỵ Sĩ Thánh Điện đoàn của các ngài.”

“Khi nhận lệnh, phải thi hành vô điều kiện, đây là lời tuyên thệ trung thành khi ngài gia nhập Kỵ Sĩ Thánh Điện đoàn, ngài đã làm được, suốt những năm qua, ngài chưa từng vi phạm lời tuyên thệ của mình.”

“Nói thật, về cá nhân, ta có lòng tôn kính ngài, vì người như ngài, ta thật sự rất hiếm gặp.”

“Vì vậy đôi khi ta thật sự tự hỏi, tự hỏi bản thân, tại sao ta lại không thể so được với Cha xứ Ernst, tại sao Cha xứ Ernst lại có được sự ủng hộ của người như ngài...”

“Chỉ có điều, thật đáng tiếc... Có lẽ Chúa luôn dõi theo ta, các người có thể chưa biết, chiếc rương báu mà Giáo hoàng đã giấu hàng chục năm, vừa rồi đã được thợ khóa chuyên nghiệp nhất của chúng ta mở ra.”

“Ừm~ những thứ trong rương rất tốt, ta cũng rất thích, ít nhất, có thứ này, tất cả những nỗ lực của ta đều không uổng phí.”

“Lễ đăng quang kế nhiệm Giáo hoàng, ta muốn mời hai vị tham gia, mặc dù thời gian chưa định rõ, nhưng chắc sẽ trong vài ngày tới.”

“Vì vậy, mặc dù rất tiếc, nhưng ta vẫn muốn nói cho các người biết, các người đã thất bại.”

“Nhưng ta là người không bao giờ thù hận, thế này đi, ngài Logan, ta dự định giải tán và tái tổ chức lại toàn bộ Kỵ Sĩ Thánh Điện đoàn, hủy bỏ hệ thống hội đồng bảo vệ Tòa Thánh trước đây, và đoàn Kỵ Sĩ Thánh Điện mới này cần một người lãnh đạo, nếu ngài không ngại, ta hy vọng ngài có thể gánh vác trách nhiệm này.”

“Ta tin rằng, với khả năng của ngài, nhất định có thể dẫn dắt đoàn Kỵ Sĩ Thánh Điện mới này, đi trên con đường vinh quang hơn.”

Chương 603: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Còn Cha xứ Martin, ngài và cựu Giáo hoàng là bạn thân, ta tin vào mắt nhìn người của cựu Giáo hoàng, hẳn chưa bao giờ sai, hơn nữa những năm qua, ngài đã đóng góp không ít cho sự nghiệp tín ngưỡng của Tòa Thánh, ta đều thấy cả, đúng lúc, sau khi ta kế nhiệm Giáo hoàng, vị trí cha xứ này sẽ trống.”

“Nếu ngài không ngại, ta hy vọng ngài có thể kế thừa vị trí của ta, trở thành cánh tay trái của ta, cùng ta nỗ lực vì sự nghiệp tín ngưỡng.”

“Tất nhiên, ta biết, kết quả này, đối với hai vị có thể khó chấp nhận, nên các ngài không cần vội trả lời ta, dù sao, các ngài còn mười hai giờ nữa mới đến Rome, trong thời gian này, các ngài có thể uống vài ly, bàn bạc kỹ càng.”

Cha xứ Nolan nói xong, loa trong khoang im lặng.

Trương Huyền và Cha xứ Martin rơi vào im lặng lâu dài.

Một lúc lâu sau, Cha xứ Martin nuốt khó khăn một ngụm nước bọt: “Logan? Chúng ta tiếp theo... làm sao đây?”

Trương Huyền lắc đầu im lặng.

Chiếc rương báu đã bị mở ra, và Cha xứ Nolan đã tuyên bố chiến thắng, từ một góc độ nào đó, kết cục cuối cùng của nhiệm vụ này đã được định sẵn.

Dù vậy, sau khi đưa Cha xứ Martin trở lại Rome, nhiệm vụ của hắn cũng sẽ hoàn thành.

Nhưng như vậy, tất cả những nỗ lực chiến đấu của hắn trên đường, chẳng phải là một trò cười sao?

Nhưng...

Trương Huyền vò mạnh mặt mình, cố gắng giữ bình tĩnh để suy nghĩ vấn đề.

Nhưng... hắn bình tĩnh lại, có thể thay đổi được gì đây?

Hắn lấy ra chiếc dây chuyền Thập Tự Giá sapphire từ trong túi, nhìn viên sapphire sáng rực, Trương Huyền rơi vào sự bối rối và nghi ngờ sâu sắc.

“Ôi...”

Cha xứ Martin nhìn chiếc dây chuyền trong tay Trương Huyền, buồn bã dựa vào ghế, qua cửa sổ nhìn phong cảnh mây trời bên ngoài, nhẹ giọng nói:

“Chỉ vì một chiếc dây chuyền vô dụng, trên đường này đã chết bao nhiêu người? Chúng ta chạy đôn chạy đáo, rốt cuộc là vì cái gì...”

Đúng vậy, rốt cuộc là vì cái gì...

Trương Huyền cũng thở dài nhẹ, đột nhiên bất giác hỏi:

“Trong chiếc rương đó, rốt cuộc là thứ gì?”

Cha xứ Martin mơ màng quay đầu: “Làm sao ta biết được, có lẽ là một thánh vật quan trọng nào đó chẳng?”

“Thánh vật quan trọng...?”

Trong đầu Trương Huyền lóe lên một tia sáng, đột nhiên đứng lên từ ghế:

“Không đúng, không đúng, thánh vật quan trọng gì mà có thể quyết định ai ngồi trên ngai Giáo hoàng? Không thể, tuyệt đối không thể...!”

Nghĩ đến đây, Trương Huyền lớn tiếng gọi về phía loa: “Cha xứ Nolan, ngài có nghe không? Có thể nói cho chúng ta biết, rốt cuộc thứ gì trong rương đó không!?”

Nhưng, không có phản hồi từ loa.

Mặc dù Trương Huyền không nhận được câu trả lời, lòng hắn đã yên ổn lại.

Hắn biết, Cha xứ Nolan nhất định đang theo dõi họ, trong khoang có vài chiếc camera, Trương Huyền chưa kịp phá hủy.

Nếu không, Cha xứ Nolan sẽ không liên lạc với họ ngay sau khi họ cất cánh.

Nếu suy nghĩ của hắn là đúng.

Chiếc rương đó, nhất định chưa bị mở ra!

Và Cha xứ Nolan, căn bản chưa lấy được thứ bên trong!

Vừa rồi là để tẩy não họ rằng hắn đã thành công, vừa vẽ ra bánh vẽ về thăng chức tăng lương...

Tất cả đều là mưu kế để lấy chiếc chìa khóa này!

Trước đó Trương Huyền đã biết từ Kỵ Sĩ Thánh Điện Dawler rằng, Cha xứ Nolan đã vượt qua Cha xứ Ernst, trở thành người có triển vọng nhất kế nhiệm Giáo hoàng.

Vì vậy, hắn chỉ cần giữ nguyên hiện trạng, là có thể dễ dàng lên ngai cao nhất.

Căn bản không cần phải tăng thêm cái gọi là “chính trị” điểm cộng bằng việc tìm lại thánh vật.

Còn chiếc rương...

Từ miệng Cha xứ Martin, hắn biết, chiếc rương do Hội đồng Bảo vệ Tòa Thánh tìm thấy, và người có thể mở chiếc rương là Cha xứ Martin với chiếc chìa khóa này.

Vì vậy, ngay từ đầu họ đã âm thầm muốn tìm lại Cha xứ Martin, có lẽ cũng cần nhắc đến khả năng rò rỉ thông tin.

Vì vậy, khi giao nhiệm vụ cho Logan, chỉ bảo hắn đưa Cha xứ Martin trở lại, mà không đề cập đến chiếc dây chuyền.

Nhưng Hội đồng Bảo vệ Tòa Thánh không ngờ, thông tin lại bị rò rỉ triệt để như vậy, có kẻ phản bội trong số họ!

Cha xứ Nolan phát hiện Hội đồng Bảo vệ Tòa Thánh đang âm mưu, liền nhanh chóng tiến hành, không chỉ cử một đội đến ra lệnh xét xử Cha xứ Martin.

Còn bí mật ra lệnh cho đội Delta trong nhóm đó giết Cha xứ Martin và cướp chìa khóa...

Như đã nói trước đó, Cha xứ Nolan hiện tại, căn bản không cần thêm bất cứ điểm cộng nào để củng cố vị trí của mình.

Vậy thì, chiếc rương đó, tám phần không phải là thánh vật có thể tăng thêm cơ hội thắng lợi.

Mà là một thứ có thể hoàn toàn hủy diệt tất cả những gì Cha xứ Nolan hiện có, đẩy hắn vào vực thẳm không đáy!

Thứ đó là...

Trong đầu Trương Huyền nhanh chóng tua lại một đoạn ký ức đã mờ nhạt.

Nhớ lại khi mình và đội ngũ vừa đến London, chuẩn bị gặp Scott tiên sinh.

Bất ngờ gặp Cha xứ Ernst trong hầm để xe của tòa nhà Tập đoàn Worle.

Lúc đó, Cha xứ Ernst được cho là đến Westminster Abbey để tìm kiếm kỳ tích.

Nhưng sau đó, Trương Huyền biết từ Scott tiên sinh rằng, kỳ tích đó thực chất là cái bẫy!

Một cái bẫy lớn đủ để loại bỏ Cha xứ Ernst!

Sau này, chuyện Trương Huyền dẫn người cứu Cha xứ Ernst thành công thì không nói nữa.

Chương 604: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng lúc đó, trong cuộc trò chuyện giữa Trương Huyền và Scott tiên sinh, Scott tiên sinh đã nói một tin đồn:

‘... Cha xứ Nolan rất có thể là con rơi của Giáo hoàng...!’

Nếu tin đồn này là thật, thì trong chiếc rương đó rất có thể chứa chứng cứ quan trọng chứng minh Cha xứ Nolan là con rơi của cựu Giáo hoàng!

Ví dụ như...

“Là báo cáo xét nghiệm ADN, hoặc những thứ liên quan!” Trương Huyền khẳng định nói.

Phải, theo quy định của Tòa Thánh, Giáo hoàng không được phép cưới vợ sinh con.

Và mọi người trong Tòa Thánh, bao gồm tất cả các tín đồ trên thế giới, tuyệt đối không cho phép biến vị trí Giáo hoàng thành ngai vàng thừa kế của một gia đình nào đó!

Nếu chứng minh được Cha xứ Nolan là con của cựu Giáo hoàng.

Vậy thì bất kể Cha xứ Nolan đã đi lên bằng năng lực bản thân hay không, hẳn sẽ bị coi là nỗi nhục của Tòa Thánh mà bị trục xuất, thậm chí là bí mật xử lý!

Nghĩ đến đây, Trương Huyền bước tới trước, nhấn một nút.

“Chế độ ngủ đã được kích hoạt.”

Theo âm thanh nhắc nhở của khoang máy bay, đèn trong khoang đều tắt, rèm cửa sổ tự động kéo lại.

Trương Huyền từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía loa phát ra tiếng.

Trong bóng tối, một chấm đỏ yếu ớt đang nhấp nháy.

Thấy chấm đỏ đó, Trương Huyền mỉm cười xấu xa:

“Cha xứ, ngài bị ta phát hiện rồi.”

Lúc này, trong một căn phòng nhỏ tại vườn Tòa Thánh.

Ngồi trên ghế nhìn vào màn hình giám sát, Cha xứ Nolan và mấy kẻ tâm phúc bên cạnh đều rơi vào sự im lặng đầy ngượng ngập.

Những kẻ tâm phúc lúc này đều cúi đầu, ước gì mình không có tai, mỗi người đều thở rất nhẹ nhàng, sợ làm ra tiếng động mà bị cha xứ ngồi trước mặt chú ý.

“...Hóa ra, là vậy sao?”

Lâu sau, Cha xứ Nolan gật đầu nhẹ, như vừa hiểu ra điều gì đó.

Thực tế, chính hắn cũng chỉ vừa nghe câu nói của Trương Huyền mà bừng tỉnh, hiểu ra tại sao Hội đồng Bảo vệ lại dốc sức bảo vệ cái rương đó đến vậy.

Thực ra, khi biết về sự tồn tại của chiếc rương, hắn đã nghi ngờ. Họ cố gắng lấy được chiếc chìa khóa để mở rương và xác minh nghi ngờ trong lòng mình...

Nhưng dù sao đi nữa.

Giờ đây, khi những bí mật trong lòng bị người khác vạch trần.

Cha xứ Nolan bất đắc dĩ thở dài, đưa tay cầm lấy micro trên bàn, bật nút phát biểu:

“Logan tiên sinh, ta phải cảm ơn người. Cảm ơn người đã giúp ta giải tỏa khúc mắc bấy lâu nay. Ban đầu, trong lòng ta còn chút hy vọng, hy vọng rằng thứ bên trong rương là thứ khác. Nhưng giờ... ha, thôi, không quan trọng nữa.”

Nói xong, Cha xứ Nolan tắt micro, ném nó xuống rồi đứng dậy.

Khi Cha xứ Nolan đứng lên, mấy kẻ tâm phúc xung quanh lập tức cúi đầu, mở đường.

Nhìn vào một người đàn ông cao lớn mặc áo chống đạn đứng bên cạnh, Cha xứ Nolan bình thản nói:

“Bằng mọi giá, giết sạch tất cả các người bảo vệ, trước bình minh ngày mai, để cái rương và những thứ bên trong biến mất khỏi thế giới này. Ngoài ra, liên lạc với tướng Carl để hắn hành động.”

“Vâng!”

Người đàn ông cao lớn cúi đầu chào: “Giáo hoàng bệ hạ anh minh.”

Lời vừa dứt, mọi người xung quanh lập tức phản ứng, đồng loạt cúi chào và hô lớn:

“Giáo hoàng bệ hạ anh minh!”

Trong tiếng hô vang, Cha xứ Nolan chỉ bình thản bước ra khỏi phòng, để lại một bóng lưng mệt mỏi.

...

Cạch!

Dẫn nát một cái máy nghe lén từ góc tủ lạnh, Trương Huyền vẫn chưa yên tâm, giật đứt dây nối micro.

“Xong rồi...”

Quay người nhìn khắp các góc của khoang máy bay, Trương Huyền cơ bản có thể chắc chắn rằng mọi thiết bị nghe lén và giám sát trên máy bay này đã bị phá hủy.

Lúc này, Cha xứ Martin không kiềm chế được, hỏi: “Logan, người thật sự chắc chắn rằng thứ trong rương là bằng chứng Cha xứ Nolan là con rơi của cựu Giáo hoàng sao?”

“Ta không chắc chắn.”

Trương Huyền nhún vai:

“Người đã nghe về con mèo của Schrödinger chưa? Trước khi mở rương, thứ bên trong có thể là bất cứ thứ gì, có thể là một báo cáo xét nghiệm ADN, hoặc chỉ là một cái cốc bình thường, hay thậm chí là album ảnh người đẹp mà Giáo hoàng giấu kín... Tất cả chỉ là suy đoán.”

“...” Martin khòe miệng co giật: “Vậy mà người vẫn dám chắc chắn?”

“Ta chắc chắn, không có nghĩa nó chắc chắn là thế.”

Trương Huyền nói: “Nếu ta không nói vậy, chẳng lẽ người muốn đợi chúng ta tới Rome rồi người làm giám mục, còn ta làm Kỵ Sĩ Vương? Ta đâu có mọc lông sư tử.”

Cha xứ Martin khó chịu vẫy tay: “Nếu ta muốn làm giám mục, ta đã làm từ hàng chục năm trước rồi, đâu cần chờ đến bây giờ?”

“Đúng vậy.”

Trương Huyền chỉ vào chiếc rương bên cạnh Cha xứ Martin: “Lấy hết vũ khí ra đi, khi hạ cánh, chúng ta sẽ có một trận đấu lớn... Hy vọng ta còn đủ thời gian.”

Vừa nói xong.

Từ buồng lái, giọng nói run rẩy của cơ trưởng vang lên:
“Thưa ông, ta e rằng chúng ta không thể đến Rome được?”

Trương Huyền quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy cơ trưởng chỉ vào màn hình radar, mặt mày khổ sở nói: “Có hai máy bay chiến đấu không rõ đang đuổi theo chúng ta, ta đã thử gửi tín hiệu nhưng... không có phản hồi.”

“Cái gì?”

Trương Huyền kinh ngạc.

Ngay lúc đó.

Trên bầu trời cách máy bay tư nhân vài cây số.

Hai chiếc tiêm kích F-16 của quân đội Mỹ đang phá mây bay nhanh!

Chương 605: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một phi công của chiếc F-16 nhìn vào mục tiêu đã bị khóa trên màn hình, mở liên lạc: “Mục tiêu đã bị khóa, xin phép khai hỏa.”

“Cho phép khai hỏa.”

Lệnh được ban ra, phi công nhấn nút phóng tên lửa trên cần điều khiển!

Giây tiếp theo!

Một quả tên lửa không đối không từ cánh phải của chiến đấu cơ lao vút ra!

Chỉ trong nháy mắt, tên lửa đã đuổi kịp mục tiêu!

ẦM một tiếng!!!

【Nhân vật đã chết, nhiệm vụ bắt đầu khởi động lại!】

Rầm rầm rầm...!

“Là bạn của... ta vẫn muốn khuyên ngươi một câu...”

Tiếng nổ đinh tai nhức óc dường như vẫn vang vọng bên tai, ý thức từ thời gian đảo ngược vẫn đang dần hồi phục.

Cảm giác đau đớn dữ dội khi cơ thể bị xé nát, lửa cháy trong mắt trong khoảnh khắc đó, tất cả đều trở nên yên bình.

“Xi... a...!”

Đôi mắt dường như vẫn còn đau, Trương Huyền vô thức nhắm chặt mắt, dùng tay xoa mạnh mắt.

“Logan tiên sinh?”

Trên bãi cỏ, Cha xứ Howard nhìn Trương Huyền có vẻ kỳ lạ: “Người ồn chứ?”

Cha xứ Martin bên cạnh thấy vậy, tưởng Trương Huyền bị đau tim, liền hỏi: “Logan, thuốc của người có mang theo không?”

Lucius đứng gần đó cau mày.

Pằng một tiếng!

Tiếng súng vang lên từ hành lang không xa.

Angelina, vừa bắn xong, bước tới và nghiêng đầu hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Không có gì.”

Tĩnh táo lại từ cảm giác khó chịu do khởi động lại, Trương Huyền đẩy tay Cha xứ Martin ra, ngẩng đầu nhìn Cha xứ Howard nói:

“Cha xứ Howard, ta đã quyết định, xin hãy giúp chúng ta sắp xếp, đến du thuyền Nam Hàn.”

Dù không muốn thừa nhận, nhưng Trương Huyền đã nhận ra quyền lực của Cha xứ Nolan lớn đến thế nào.

Hắn có thể điều động máy bay chiến đấu quân sự và thậm chí ra lệnh phóng tên lửa giết người.

Thật là quá đáng... làm sao hắn làm được điều này?

Dù sao, không quan trọng là hắn làm thế nào.

Trương Huyền không muốn đón thêm quả tên lửa thứ hai, vì vậy, kế hoạch đánh úp đội Delta, cướp máy bay bay thẳng tới Rome đã không còn khả thi.

Giờ trước mắt Trương Huyền chỉ còn một con đường.

Là nhờ mối quan hệ của Cha xứ Howard, lên du thuyền rời khỏi Nhật Bản, sau đó đến Nam Hàn rồi đổi máy bay đến Rome.

Dù sẽ mất nhiều thời gian hơn, nhưng ít nhất đảm bảo nhiệm vụ hoàn thành suôn sẻ.

“Du thuyền ta đã liên lạc xong rồi.”

Cha xứ Howard lấy từ ví ra một tấm danh thiếp, đưa cho Trương Huyền.

Mặt trước danh thiếp in hình trái đất lớn, trên đó là một chiếc thuyền buồm nhỏ đang vượt sóng.

“Công ty du thuyền Eurasia Global...?”

Nhìn tên công ty trên logo, Trương Huyền lật mặt sau danh thiếp.

Mặt sau danh thiếp in một cái tên, số điện thoại và chức vụ.

“Đặng Gia Kiệt, quản lý câu lạc bộ du thuyền Coralendo?”

“Đúng vậy.”

Cha xứ Howard chỉ vào cái tên trên danh thiếp nói:

“Đặng Gia Kiệt tiên sinh là người Hoa có quốc tịch Anh, đã làm việc ở công ty này hơn mười năm rồi. Hắn là tín đồ sùng đạo của Chúa, đồng thời là bạn tốt của ta, con trai hắn còn là con đỡ đầu của ta.”

“Khoảng nửa giờ trước, ta đã liên lạc với hắn, nhờ giúp đưa hai người rời khỏi Nhật Bản... tất nhiên, ta không đề cập đến thân phận của các người, vì vậy khi gặp hắn, các người cũng đừng tiết lộ thân phận và tên thật của mình.”

“Theo thông tin hắn cung cấp, du thuyền Coralendo sẽ có một chuyến đi xuyên quốc gia bảy ngày sáu đêm, giữa chừng

sẽ ghé đảo Jeju của Nam Hàn, và trước đó sẽ ghé bến cảng phía Bắc Yokohama vào lúc ba giờ chiều nay.”

“Lúc đó, du thuyền sẽ tổ chức một chuyến du ngoạn trên đất liền cho khách du lịch trên tàu. Các người chỉ cần đến điểm hẹn gặp hấn, hấn sẽ giúp các người lần vào nhóm khách du lịch trở về tàu, lên du thuyền Coralendo.”

“Về thời gian cụ thể đến đảo Jeju... du thuyền sẽ rời Yokohama lúc tám giờ tối, ngày hôm sau đến Kobe. Tại Kobe cũng sẽ có một chuyến du ngoạn trên đất liền, tất nhiên, điều này không liên quan đến các người, trừ khi các người thực sự muốn xuống tàu chơi...”

“Ngày thứ ba, sẽ đến đảo Jeju, thời gian cụ thể chưa xác định nhưng chắc chắn là vào buổi chiều. Khi đến đảo Jeju, các người chỉ cần theo nhóm khách du ngoạn xuống tàu rồi thoát thân.”

“Khi đến đảo Jeju, nếu các người trốn thoát được khỏi sự theo dõi của Tòa Thánh và Ark, thì phần còn lại sẽ dễ dàng hơn.”

“Trên đây là toàn bộ quy trình ta có thể giải thích rõ ràng.”

Cha xứ Howard đã nói rõ toàn bộ quy trình.

Còn lại là tùy thuộc vào Trương Huyền và nhóm của hấn.

“Cảm giác như chuyến đi khá dài...”

Cha xứ Martin cảm thán.

Trương Huyền lắc đầu, không nói thêm, vừa cảm ơn Cha xứ Howard xong.

Lucius, như lần trước, chuẩn bị cáo từ: “Ta còn việc cần giải quyết, không thể đi cùng các người...”

Nhưng hắn chưa nói xong, đã bị Trương Huyền ngắt lời: “Cha xứ Howard, ta từng nghe một người bạn nói, nhà thờ Kanda ở Tokyo có một kho vũ khí bí mật? Không biết có thật không?”

“Đúng là có chuyện đó...”

Cha xứ Howard ngăn ra, rồi nói: “Người không nói ta cũng suýt quên mất. Các người chuẩn bị khởi hành, con đường phía trước sẽ gập ghềnh, không mang thêm vũ khí tự vệ thì không ổn, Lucius, người cũng đi cùng.”

Nói rồi, hắn lấy chìa khóa, dẫn mọi người đi về phía nhà nguyện.

Chương 606: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lucius do dự một chút, rồi cũng không nói thêm, bước theo.

Như lần trước, khi vừa thấy kho vũ khí ẩn dưới phòng xưng tội, mọi người đều sửng sốt.

Chỉ có Trương Huyền là bình thản, vì hắn đã từng thấy trước đó.

Lợi dụng lúc mọi người do dự, hắn bước tới, mở từng ngăn tủ, lấy ra vũ khí và đạn dược.

Với động tác thuần thục như vậy, ai không biết có thể tưởng hắn mới là chủ nhân của kho vũ khí này.

Vừa lấy một khẩu FN-57 từ tủ súng, đặt trên tủ phía sau, thấy mọi người nhìn mình nghi ngờ, Trương Huyền nhướng mày:

“Còn đứng đó làm gì? Cần gì thì tự lấy đi.”

“Hoan hô!”

Angelina hô to, cũng tham gia vào việc quét sạch kho vũ khí cùng Trương Huyền.

Lucius hành động nhanh hơn, trong chốc lát đã thay cả áo giáp chiến thuật.

Cha xứ Howard mấp máy môi muốn nói gì đó nhưng không thốt nên lời.

Cha xứ Martin vỗ vai Cha xứ Howard, dù không nói gì nhưng ánh mắt đồng cảm của ông khiến Cha xứ Howard cảm thấy đau lòng.

“Martin, đến tủ bên kia lấy cho ta vali và túi du lịch, lấy màu đen.”

“Có ngay!”

Cha xứ Martin đáp lời, không đứng đó nữa, xắn tay áo bắt đầu làm việc.

Nửa tiếng sau, nhìn Trương Huyền và nhóm của hắn thu hoạch đầy đủ, và kho vũ khí phía sau như vừa bị bão cuốn qua, Cha xứ Howard giờ tay, mãi mới nói được một câu:

“Logan, người đã ăn trộm từ đây khi nào?”

...

Mang theo đủ đạn dược bổ sung.

Lái xe của Lucius, Trương Huyền và Cha xứ Martin lại lên đường trốn chạy.

“Tự do thật là tốt...”

Cha xứ Martin ngồi trên ghế phụ lái, cảm thán nhìn con đường buổi sáng sớm.

Sau lần bị bắt cóc này, sự căng thẳng trên người ông cũng giảm bớt nhiều.

Ít nhất trong mắt Trương Huyền, sự thay đổi này là tốt.

“Martin.”

Trương Huyền lái xe, mắt nhìn thẳng con đường phía trước: “Thực ra ta luôn muốn hỏi...”

“Hỏi gì?” Cha xứ Martin nghi hoặc nhìn Trương Huyền.

Trương Huyền nhún vai: “Ta ép buộc người rời khỏi cuộc sống nghỉ hưu yên bình, mang người trải qua bao nhiêu gian khổ, người có cảm thấy, ta và những kẻ như White chẳng khác gì nhau? Người có trách ta không?”

“Ừm... câu hỏi hay đấy.”

Cha xứ Martin đặt tay lên cửa sổ xe, hiếm khi im lặng một lúc lâu, dường như đang suy nghĩ cách trả lời, cũng như đang hồi tưởng điều gì đó.

Một lúc lâu sau, Cha xứ Martin mới thở dài nói:

“Nói thật nhé, nếu nói không có chút oán hận thì chắc chắn là không đúng, nhưng ta cũng hiểu, nếu không có người, có lẽ ta đã chết dưới tay White hoặc những sát thủ đó rồi. Logan, mặc dù người luôn tỏ ra lạnh lùng, bất kể đối với kẻ thù hay bạn bè...”

“Nhưng ta luôn cho rằng người là một người tốt, là một người bảo vệ xứng đáng, tất nhiên, người bảo vệ này chỉ là theo nghĩa đen, không phải... người hiểu đây, không phải những người trong Kỵ Sĩ Thánh Điện các người...”

“Ừm... dù sao thì, Chúa đã để ta trải qua những gian khổ này, ta không có gì để oán trách, chấp nhận là được rồi, người cũng vậy, Logan, người không cần phải có gánh nặng tâm lý vì những chuyện lật vật này.”

Cha xứ Martin nói một cách chân thành.

Trương Huyền nghe xong, chỉ lặng lẽ gật đầu, không nói gì thêm.

Có lẽ vì bầu không khí trong xe quá u ám, Cha xứ Martin bật radio trong xe, điều chỉnh một lúc rồi nhanh chóng tìm được một kênh nhạc.

Khi âm nhạc nhẹ nhàng và giàu nhịp điệu vang lên trong xe, bầu không khí trầm lắng trong xe lập tức tan biến.

Ngay cả Trương Huyền, người thường hiếm khi nghe nhạc khi lái xe, cũng hiếm hoi nhịp nhịp ngón tay theo nhịp điệu trên vô lăng.

Khoảng vài phút sau, một bài hát kết thúc.

Trên đoạn đường phía trước, hai chiếc xe cảnh sát chặn giữa đường, vài chiếc xe dân dụng đang xếp hàng chờ một số cảnh sát kiểm tra.

Thấy vậy, Trương Huyền theo phản xạ giảm tốc độ, liếc nhìn vào gương chiếu hậu, muốn xem liệu có cơ hội quay đầu chạy thoát không.

Nhưng vừa nhìn, hắn phát hiện, phía sau đã có xe bám theo, khiến hắn không có cơ hội quay đầu.

Tất nhiên, những chiếc xe bám theo này không phải là sát thủ hay gì cả.

Ít nhất, hiện tại Trương Huyền chưa cảm thấy có điều gì bất thường.

“Hết cách rồi... chuẩn bị đi, lát nữa ta sẽ lái xe xông ra, nếu không thoát được, ta sẽ xuống xe yểm trợ người, người từ cửa sau xuống, tiện thể lấy đồ trên ghế sau, chúng ta rời đi từ con đường phía đông.”

Trương Huyền vừa nói, vừa rút khẩu súng FN-57 từ thắt lưng ra.

Mở khóa trượt, xác nhận đạn đã lên nòng, rồi hắn cầm súng bằng tay phải, giữ sát cửa xe, giấu trong bóng đèn.

Tay trái cầm vô lăng, chân đạp ga, sẵn sàng hành động.

Rất nhanh, khi chiếc xe phía trước hoàn tất kiểm tra, hai cảnh sát mặc áo chống đạn tiến tới xe của Trương Huyền, một trái một phải.

Có lẽ vì qua cửa sổ xe thấy người trong xe là người nước ngoài, cảnh sát đi phía bên phải, tức là phía Trương Huyền, tăng tốc bước đến, chào và nói bằng tiếng Anh:

“Chào người, đây là kiểm tra định kỳ...”

“Chào cảnh sát.”

Trương Huyền tỏ ra rất bình tĩnh, khước mắt liếc nhìn cảnh sát đang vòng qua bên kia xe.

“Làm phiền hai người xuất trình...”

Viên cảnh sát vừa nói, vừa mở đèn pin chiếu vào trong xe.

Nhưng hắn chưa kịp nói hết câu, một sĩ quan cảnh sát với vẻ căng thẳng bước tới.

Chương 607: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn đẩy viên cảnh sát ra, ra hiệu cho cảnh sát bên kia rời đi, rồi sĩ quan này nở một nụ cười ngượng ngùng và có chút nhột nhạt với Trương Huyền:

“Xin lỗi, kiểm tra của người đã hoàn tất, chúng ta sẽ để người đi ngay.”

Nghe vậy, viên cảnh sát bên cạnh vẻ mặt đầy nghi hoặc: “Sếp, nhưng chúng ta chưa kiểm tra giấy tờ của hai người này...”

“Giấy tờ của hắn không phải vừa rồi người đã kiểm tra rồi sao?!”

Viên sĩ quan tức giận lườm viên cảnh sát: “Nếu hắn đã qua kiểm tra rồi, còn không mau để họ đi!?”

Viên cảnh sát dù bị mắng oan ức nhưng cũng chỉ có thể cúi đầu: “Vâng, ta sẽ đi ngay.”

Trương Huyền ngạc nhiên nhìn viên sĩ quan, từ ánh mắt của đối phương. Hắn bắt được một tia sợ hãi.

Hắn, nhận ra ta?

“Ha ha... xin lỗi, anh bạn, mấy tiểu tử này đều là lính mới, không biết điều, người yên tâm, hai người chưa từng đi qua đây, ta và thuộc hạ của ta cũng chưa từng gặp hai người, các người cứ đi đi.”

Viên sĩ quan cúi đầu, thái độ gần như nịnh nọt, liên tục cúi chào xin lỗi Trương Huyền.

Thấy vậy, Trương Huyền cũng không nói gì thêm, chỉ khề gật đầu rồi từ từ khởi động xe, chuẩn bị qua chốt kiểm tra.

Đúng lúc này, viên sĩ quan như chợt nhớ ra điều gì, vội bước tới: “Xin lỗi, ông chờ chút.”

Trương Huyền dừng xe.

“Xin lỗi, xin lỗi, trí nhớ của ta thật tệ...”

Viên sĩ quan cười gượng, từ túi áo lấy ra một tấm danh thiếp, hai tay đưa qua cửa sổ:

“Là thế này, vì chuyện tối qua, thành phố đã lập rất nhiều chốt chặn, ta sợ các người gặp rắc rối khi bị kiểm tra tiếp. Đây là danh thiếp của ta, nếu các người gặp kiểm tra, chỉ cần đưa danh thiếp này là được, không cần phải kiểm tra nữa, mong người nhận lấy.”

Trương Huyền nhìn hẩn.

Nhìn mấy giây, chiếc áo sau lưng viên sĩ quan cũng trong vài giây ngắn ngủi, bị mồ hôi thấm ướt.

“Vậy cảm ơn người, cảnh sát.”

Một lúc lâu sau, Trương Huyền cuối cùng cũng lên tiếng, ra hiệu cho Cha xứ Martin nhận danh thiếp, sau đó kéo kính xe lên, trực tiếp qua chốt kiểm tra.

Nhìn theo chiếc xe của hai người rời đi, viên sĩ quan thở phào nhẹ nhõm, mặt đầy vẻ mừng rỡ.

Đúng lúc này, từ đoàn xe đang chờ kiểm tra vang lên một trận ồn ào, dường như có ai đó đang tranh cãi với cảnh sát kiểm tra.

Viên sĩ quan ưỡn ngực, vẻ mặt đầy chính khí bước tới: “Làm gì đấy!? Muốn tạo phản à!?”

Con đường tiếp theo còn suôn sẻ hơn dự đoán.

Có “giấy thông hành” của viên sĩ quan đó, trên đường họ hầu như không gặp phải bất kỳ trở ngại nào từ phía cảnh sát.

Còn những sát thủ của Ark cũng hiếm khi xuất hiện trước mặt Trương Huyền, tại sao thì...

Ừa! Ừa!

Đỗ xe bên lề, nhìn vài chiếc xe cảnh sát hú còi lao qua đường, Trương Huyền đã đoán ra.

“Xem hướng này... có lẽ là phía Lucius, hắn đã dụ bọn khốn đó đi?” Trương Huyền lấy ra một chiếc điện thoại, bật màn hình.

Lúc này, trên trang web chính thức của Ark, số tiền thưởng cho Trương Huyền và nhóm của hắn đã không tăng thêm nữa.

Lần cuối cùng cập nhật vị trí cũng là hai giờ trước.

Còn Lucius...

Gần như mỗi phút, trang web chính thức của Ark sẽ làm mới vị trí hiện tại của hắn và số lượng sát thủ bị hắn giết.

Chỉ một lúc không nhìn, đã có hai con số sát thủ bị Lucius hạ gục, và con số này vẫn đang tăng lên.

“Thật là... hắn giúp ta thu hút hỏa lực, chỉ không biết bao lâu bọn sát thủ mới nhận ra, khúc xương trị giá 1.2 tỷ đô la này, nếu không có răng thép lớn, sợ là không nhai nổi.”

Trương Huyền không chú ý đến thông tin trên đó nữa, thay vào đó lấy ra danh thiếp mà Cha xứ Howard đã đưa, và tìm ra một chiếc điện thoại khác.

Theo số điện thoại trên danh thiếp, hắn gọi tới.

Rất nhanh, điện thoại kết nối, một giọng nói đầy khí phách vang lên:

“Alo, ai đây?”

“Xin chào, có phải là Đặng Gia Kiệt tiên sinh không, Cha xứ Howard bảo ta liên hệ với người, hẳn nói người có thể giúp ta một chút việc.” Trương Huyền nói thẳng vào vấn đề.

“Ồ~”

Bên kia Đặng Gia Kiệt nghe xong, ngạc nhiên nói: “Người là người bạn mà Cha xứ Howard nhắc đến? Xin hỏi, tên người là gì?”

“Ta...”

Trương Huyền ngập ngừng, lấy ra cuốn hộ chiếu giả mà Kobayashi đã làm.

Không biết có phải là trùng hợp không, tên trên hộ chiếu rõ ràng là:

Shineite·Dawson

“... Cứ gọi ta là Shineite.” Nhìn tên trên hộ chiếu, Trương Huyền khẽ cười.

“Được rồi, Shineite tiên sinh, ta nghe nói, bên người có hai người?”

“Đúng.”

“Ừm, hai người thì không có vấn đề gì, như đã nói ban đầu, trước ba giờ chiều nay, hai người phải đến bến cảng phía bắc Yokohama, đến lúc đó ta sẽ sắp xếp cho các người lên thuyền.”

“Không vấn đề gì, còn điều gì cần chú ý hoặc chuẩn bị không? Ví dụ như, tiền?”

Cha xứ Howard có lẽ có chút giao tình với Đặng Gia Kiệt tiên sinh này, nhưng giao tình là giao tình, Trương Huyền cũng không định để Đặng tiên sinh này phải bận lòng miễn phí.

Nếu hành trình này thực sự đáng tin cậy, Trương Huyền không ngại tặng Đặng Gia Kiệt một khoản thù lao xứng đáng.

Tuy nhiên, Đặng Gia Kiệt dường như không có ý định theo hướng Trương Huyền nghĩ:

“Ừm~ nếu các người định tiêu xài ở sông bạc của câu lạc bộ, ta khuyên các người chuẩn bị một ít tiền mặt, tất nhiên, không cần quá nhiều, đánh nhỏ vui vẻ, đánh lớn hại thân.”

Chương 608: Tiêu Đề 《Ẩn》

Rõ ràng, hắn không có ý định thu phí của Trương Huyền và nhóm của hắn.

Nói xong câu đó, hắn nói mình còn công việc, rồi cúp máy.

“Sao vậy?” Cha xứ Martin hỏi.

“Không có gì.”

Trương Huyền lắc đầu, tiện tay lấy ra một cuốn hộ chiếu khác đưa cho Cha xứ Martin: “Đây là sản phẩm của Kobayashi, nhưng trước khi bị cảnh sát bắt, hắn đã dặn dò kỹ, giấy tờ này không nên sử dụng nhiều lần, nếu không sẽ tăng nguy cơ lộ diện.”

“Hiểu rồi...”

Nhận lấy giấy tờ, nhìn bức ảnh và tên trên đó, Cha xứ Martin nhẹ giọng đọc:

“Colin·Berger... Ừm, cái tên tạm được.”

“Đi thôi.”

Trương Huyền khởi động xe:

“Chúng ta cách đích không xa, lát nữa tìm chỗ ăn gì đó, tiện thể mua hai ly cà phê, một đêm không ngủ chạy khắp nơi giết người, tiếp tục nữa thì ngay cả thân thể của ta cũng chịu không nổi.”

...

Thời gian nhanh chóng trôi qua buổi chiều.

Một chiếc du thuyền sang trọng lớn neo đậu ở một góc cảng phía bắc Yokohama.

Theo lịch trình, lát nữa, nhân viên trên du thuyền sẽ tổ chức cho những du khách có hứng thú xuống tàu tham quan mua sắm.

Vì điểm xuất phát của du thuyền là ở Hương Cảng của Long Quốc, nên hơn sáu mươi phần trăm du khách trên tàu là người Long Quốc, và trong số đó, phần lớn là người trung niên và cao tuổi.

“Xin mời các vị xuống tàu trật tự, không cần vội, ta là hướng dẫn viên chính dẫn các vị tham quan lần này, mọi người có thể gọi ta là Tiểu Lý, bên cạnh là trợ lý của ta, Tiểu Dư...”

Một nữ hướng dẫn viên ăn mặc gọn gàng, đội mũ lưỡi trai màu vàng, cầm một lá cờ nhỏ trong tay, đang dùng loa gọi to nhưng dịu dàng.

Hơn trăm du khách theo sự hướng dẫn của cô, trật tự xuống du thuyền.

Có lẽ nhiều người lần đầu đến Nhật Bản, vừa xuống tàu, không ít người đã cầm máy ảnh chụp khắp nơi.

Lúc này, trên boong tàu tầng trên...

Một người đàn ông có khuôn mặt trông khoảng hơn ba mươi tuổi đang dựa vào lan can, nhìn phong cảnh dưới con tàu:

“Mỗi lần du thuyền cập bến, đều là một trải nghiệm hoàn toàn mới mẻ... Mặc dù nơi này, ta đã đến rất nhiều lần rồi.”

Đứng bên cạnh hắn là một người đàn ông da trắng mặc áo sơ mi và áo vest, cười nói: “Đặng quản lý vẫn đa cảm như vậy... Nghe nói tổng bộ chuẩn bị điều người về rồi? Lần này là thăng chức phải không?”

“Đúng.” Đặng Gia Kiệt gật nhẹ đầu, đưa tay vuốt ve lan can gỗ, tiếc nuối nói: “Nói thật, ta thật sự có chút không nỡ rời xa nơi này, Pearson.”

“Ngọc rơi xuống đĩa bạc, là không thể giữ được, Đặng quản lý thăng chức rồi, đừng quên chúng ta, những người bạn cũ cùng người đánh bại khó khăn.”

Người đàn ông da trắng được gọi là Pearson đưa tay nhẹ nhàng đám vai Đặng Gia Kiệt.

“Hahaha...”

Sau khi cả hai cười một lúc, Đặng Gia Kiệt mở miệng hỏi: “Đúng rồi, việc ta nhờ người sắp xếp...?”

“Yên tâm, Tiểu Lý không phải lần đầu làm việc này, nàng biết phải làm gì, một lát người gửi thông tin liên lạc của hai người đó cho nàng là được.”

“Vậy thì tốt...” Đặng Gia Kiệt gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Sau một lúc im lặng, Pearson đột nhiên hỏi: “Vậy... lần này người kiếm được bao nhiêu?”

“Không kiếm được gì, miễn phí mà.”

“Ồ?” Pearson nhìn Đặng Gia Kiệt có chút bất ngờ: “Mặt trời mọc từ hướng Tây rồi? Ta còn tưởng lần này người định kiếm thêm chút ngoài trước khi thăng chức chứ.”

“Ừ, ta cũng muốn thế, nhưng lần này không giống, ta nợ người ta một ân tình, phải trả lại.”

“Chả trách...”

Khi hai người đang nói chuyện, bộ đàm trong túi Đặng Gia Kiệt đột nhiên vang lên:

“Đăng quản lý có ở đó không? Có khách say rượu đang gây rối ở sông bạc, phiền ngài qua xử lý gấp.”

Lấy bộ đàm ra, ấn nút liên lạc: “Nhận, nhận, ta sẽ qua ngay.”

Nói xong, vỗ vai Pearson: “Được rồi, ta đi làm việc đây.”

“Ok~”

Pearson vẫy tay một cách tùy tiện.

Chờ sau khi Đăng Gia Kiệt đi không lâu, Pearson lấy điện thoại ra, gọi một cuộc điện thoại:

“Alo? Tiểu Lý à, là ta đây, lại có việc rồi, một lát nữa khi người đón bạn của Đăng quản lý, tiện thể giúp ta đón thêm bốn người nữa, ta sẽ gửi thông tin liên lạc cho người ngay... Đúng, như cũ, một người một ngàn năm trăm đô la...”

...

“Cứ để xe ở đây, chìa khóa để trên xe, nếu có gì bất ngờ, chúng ta dễ chạy.”

Dừng chiếc SUV đen tại bãi đỗ công cộng.

Trương Huyền xách túi du lịch, cha xứ Martin kéo vali, hai người một trước một sau rời bãi đỗ xe, đến bên đường lớn.

“Bọn họ nói sao? Chúng ta phải gặp ở đâu?”

Có lẽ do rời khỏi xe, cha xứ Martin có chút căng thẳng, mắt không ngừng liếc xung quanh.

“Bình tĩnh nào, lão bằng hữu, người là cha xứ, Chúa sẽ che chở người mà.”

Trương Huyền nhìn cha xứ Martin một cái, lấy điện thoại ra.

Lúc này, trên điện thoại có một tin nhắn mới.

Tin nhắn từ số lạ, nội dung cũng rất đơn giản, chỉ có một đường dẫn định vị.

Dùng trình duyệt mở liên kết, trên đó hiển thị rõ ràng thông tin địa điểm và tuyến đường dẫn đường do hệ thống tự động thiết lập.

“Một trung tâm mua sắm cao cấp sao? Thật trùng hợp, chỗ này cách chúng ta vài trăm mét thôi, đi bộ tới là đủ.”

Trương Huyền không nói nhiều, dẫn cha xứ Martin theo chỉ dẫn, đi thẳng đến địa điểm mục tiêu.

Chương 609: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tuy nhiên, khi hai người dần tiến gần trung tâm mua sắm, đám đông xung quanh cũng bắt đầu đông dần lên.

Rõ ràng, đây là khu vực thương mại sầm uất.

“Ồ~ Thật không ổn...” Nhìn đám đông xung quanh, cha xứ Martin cẩn thận tránh né những người đi đường bên cạnh.

Kể từ sau vụ ám sát hôm qua, ánh mắt hắn nhìn bất kỳ người lạ nào đều mang theo một chút căng thẳng.

Sợ rằng người đi đường trông có vẻ vô hại nào đó đột nhiên rút súng ra bắn hắn.

Trương Huyền đi phía trước, cũng nheo mắt, ánh mắt cảnh giác liên tục quét xung quanh.

Mặc dù trên trang web của Ark, thông tin về tiền thưởng dành cho họ đã lâu không cập nhật.

Nhưng trong lòng Trương Huyền vẫn có chút không yên tâm.

Dù sao, không phải tất cả sát thủ đều chỉ dựa vào thông tin của Ark.

Nhưng may mắn là, trên đường đi, Trương Huyền không gặp ai nghi ngờ là sát thủ.

Đến tầng một của trung tâm mua sắm, họ mới thư giãn một chút.

“Hành lý để đây ta trông, người đi gọi cho ta một ly cà phê.”

Trương Huyền chọn một chỗ gần góc, có thể quan sát toàn bộ quán cà phê, rồi bảo cha xứ Martin ra quầy gọi cà phê.

Vì là người duy nhất trong hai người biết tiếng Nhật, cha xứ Martin không ít lần giúp Trương Huyền giao tiếp với người địa phương.

Nên việc gọi đồ, đương nhiên là do hắn làm.

Nhân lúc cha xứ Martin ra quầy gọi đồ, Trương Huyền lấy điện thoại, nhấn cho số lạ một tin:

{Chúng ta đã đến, hiện đang ở quán cà phê bên ngoài cửa tầng một trung tâm mua sắm, hai người, ta mặc bộ vest xanh đậm, không đeo cà vạt, không đội mũ.}

Rất nhanh, số lạ đó trả lời: {Nhận được, chờ một lát.}

Ngay lúc này, cửa quán cà phê lại mở.

Một người đàn ông đeo ba lô lớn, mặc áo khoác dày bước vào từ bên ngoài.

Phía sau hắn là một cô gái tóc đỏ và hai người đàn ông có ánh mắt sắc bén.

Vì bốn người này đều là người nước ngoài, ba người da trắng, một người da đen, trông rất nổi bật.

Luôn theo dõi cha xứ Martin, Trương Huyền tự nhiên chú ý ngay đến họ.

Nhưng có lẽ vì vị trí của Trương Huyền khá khuất, lại có hành lý che chắn, nên họ không nhìn rõ mặt hắn.

Bốn người này vào quán, liền bản năng quét nhìn môi trường xung quanh.

Vị trí camera, lối thoát hiểm, những người có mặt...

“Mans, người muốn uống gì?”

Cô gái tóc đỏ nhìn menu: “Có vẻ ở đây không có cà phê Ý?”

“Cái gì cũng được.”

Người đeo ba lô, đầu cắt ngắn tên Mans nhìn quanh, rồi đi thẳng đến chỗ gần vị trí của Trương Huyền ngồi xuống.

Người đàn ông da đen trông hơi mập mạp cười nói với cô gái tóc đỏ mình muốn ăn món ngọt gì, rồi cũng theo Mans ngồi xuống.

Người thanh niên da trắng còn lại nhún vai, chọn ở lại xếp hàng gọi đồ cùng cô gái tóc đỏ.

Vị trí của hai người này, ngay sau lưng cha xứ Martin.

‘Sát thủ, hay là...?’

Trương Huyền nhìn bốn người này, hẳn rõ ràng cảm nhận được, bọn họ không phải người bình thường, tay chắc chắn đã dính máu.

Nhưng vì nơi này đông người, mà người đón họ lên thuyền sắp đến, nên trừ khi bắt buộc dĩ, Trương Huyền không muốn gây ra động tĩnh gì.

Lấy điện thoại gọi cho cha xứ Martin.

Rung rung...

Đang xếp hàng, cha xứ Martin cảm thấy điện thoại trong túi rung, lấy ra xem, là số tạm thời của Trương Huyền.

Gọi điện gần như vậy?

Nhưng, dù sao đã trải qua nhiều chuyện, cha xứ Martin dù có ngốc cũng nhận ra tình huống không ổn.

Hắn bắt máy, áp điện thoại lên tai: “Alo?”

Nói rồi, hắn khẽ liếc mắt về phía Trương Huyền.

Trương Huyền không nhắc điện thoại lên, mà nhẹ nhàng đặt úp trên bàn.

Cha xứ Martin thấy động tác này liền giật mình, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, tiếp tục nói vào điện thoại: “Ồ ồ, được, ta biết rồi, ta sẽ gửi tài liệu ngay...”

Nói xong, hắn cúi đầu bước ra khỏi hàng, chuẩn bị rời khỏi vị trí, tránh xa hai người phía sau.

Tuy nhiên, lúc này, ngoài trung tâm mua sắm, ba chiếc xe buýt hai tầng dừng bên đường.

Một nhóm du khách xuống xe.

Hướng dẫn viên Tiểu Lý nói với mọi người:

“Đã đến trung tâm mua sắm, các bạn có thể theo trợ lý Tiểu Dư đi dạo, hoặc tự do hoạt động, nhưng đừng đi lạc nhé, một tiếng sau tập trung tại đây để đến điểm tham quan tiếp theo, nếu có ai lạc đường, có thể gọi cho ta hoặc trợ lý Tiểu Dư nhé~”

Cạch.

Nhìn điện thoại, xác nhận không có tin nhắn mới, Mans tắt màn hình, đặt trên bàn gỗ.

Sau đó lấy ra một gói thuốc lá và một chiếc bật lửa bạc tinh xảo từ áo khoác.

“Ở đây hình như không hút thuốc được, Mans.”

Người da đen ngồi đối diện chỉ vào biển cấm hút thuốc treo trên tường, nheo mắt, nở nụ cười Phật Di Lặc.

“Quy tắc là chết.” Mans chỉ liếc nhìn biển cấm, rồi tự nhiên mở hộp thuốc, lấy một điếu đặt lên miệng.

Đinh!

Nhắc bật lửa, ngón cái nhẹ bấm, nắp bật lửa bật ra với âm thanh rõ ràng.

Xoẹt xoẹt...

“Ừ?”

Liên tiếp thử vài lần, đầu phun bật lửa chỉ thấy tia lửa, không có ngọn lửa.

“Hông? Hay hết dầu rồi?” Người da đen thấy vậy, không khỏi cười lớn: “Thấy chưa, ta đã nói ở đây không hút thuốc được, bật lửa của người còn quý củ hơn người.”

“Im đi, Miles.” Mans cau mày đóng nắp bật lửa.

Sờ sờ mấy túi trên người, phát hiện không mang bật lửa dự phòng.

Chương 610: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cơn nghiện thuốc lá khiến hắn khó chịu, ngẩng lên nhìn Miles đối diện.

Nhưng Miles biết ý trước, chỉ nhún vai: “Đừng nhìn ta, người biết ta không hút thuốc, nên không có bật lửa.”

“Ừ.”

Mans không đáp, lúc này, một ông già da trắng đi qua.

“Xin lỗi, thưa ông.” Mans ngẩng đầu, nhìn ông già: “Có bật lửa không? Cho xin một lửa?”

Ông già da trắng chính là cha xứ Martin.

Đang đi tới gần chỗ Trương Huyền, đột nhiên bị gọi lại, vai cha xứ Martin run lên.

Tuy nhiên, có lẽ vì khoảng cách với Trương Huyền không xa, cha xứ Martin nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, quay lại nói: “Xin lỗi, ta không mang bật lửa.”

“Được, xin lỗi đã làm phiền...”

Nhìn cha xứ Martin, Mans lấy điều thuốc ra khỏi miệng, đặt lại vào hộp.

Biết cha xứ Martin quay lại chỗ ngồi, Miles nheo mắt, ánh nhìn lướt qua người cha xứ Martin, nhỏ giọng nói với Mans:

“Người có cảm thấy ông già này, trông quen không?”

Mans nghe vậy, nhíu mày, nhưng không quay lại nhìn, chỉ nói: “Không thấy... Người phát hiện gì?”

Miles nhếch môi: “Chỉ là trông quen, như đã gặp ở đâu.”

Đang nói.

Cô gái tóc đỏ và thanh niên da trắng đã gọi đồ xong quay lại.

“Đang nói gì thú vị à?”

Cô gái tóc đỏ kéo ghế ngồi, nở nụ cười quyến rũ: “Cho ta nghe với được không?”

“Doris.”

Mans ngồi gác chân, tay đặt lên lưng ghế: “Miles gặp người quen.”

“Ồ?”

“Đừng nói bậy, ta chỉ nói người ta trông quen, không phải quen...”

Miles ngao ngán, nhìn thanh niên da trắng cười không nói gì: “Tooker, người đi đường không cảm thấy ai đó quen sao?”

“Không.” Tooker cười: “Người biết đó, trí nhớ ta tốt, chỉ cần gặp người là nhớ.”

“Người...”

Thấy Miles bị chọc tức, ba người còn lại đều cười.

Trong khi họ nói chuyện.

Không xa, cha xứ Martin lau mồ hôi trên trán sau khi trở về chỗ ngồi, nói nhỏ với Trương Huyền đối diện:

“Chuyện gì vậy?”

“Thấy vài kẻ không ổn.”

Trương Huyền nói: “Vừa rồi người xếp hàng, phía sau người có một nam một nữ, và cả hai kẻ vừa hỏi mượn bật lửa nữa, không giống người bình thường. Ta sợ có chuyện ngoài ý

muốn, đứng quá xa sẽ không cứu được người, nên gọi người về trước.”

Nghe rằng mình vừa thoát chết trong gang tấc, cha xứ Martin còn sợ hãi: “Là sát thủ sao?”

“Không biết, nhưng vừa rồi bọn chúng không nhận ra người... nếu là sát thủ, có lẽ không nhằm vào chúng ta.”

Trương Huyền nói, ánh mắt một lần nữa quét qua bốn người đó.

Dù bọn họ che giấu rất tốt, nhưng Trương Huyền vẫn thấy được, trên người họ một số vị trí giấu vũ khí.

Lúc này, Tooker ngồi bên phải Miles vừa cười vừa dựa lưng vào ghế, mắt nhìn về phía Trương Huyền.

Ánh mắt họ chạm nhau.

Trong khoảnh khắc nhận ra Trương Huyền, nụ cười trên mặt Tooker lập tức đông cứng, đồng tử co rút lại, toàn thân dựng đứng lông tóc!

‘Bị nhận ra rồi...’

Ngay khi nhận ra ánh mắt thay đổi của người thanh niên đó, Trương Huyền biết mình đã bị lộ.

Sắp lên thuyền rời khỏi nơi quỷ quái này, Trương Huyền thật không muốn động thủ.

Nhưng, Trương Huyền chưa bao giờ là kẻ bị động, ngồi chờ chết không phải phong cách của hắn.

“Ngồi vào chỗ bên phải ta.”

Nói với cha xứ Martin xong, Trương Huyền chỉnh lại tư thế để đảm bảo có thể rút súng bất cứ lúc nào.

Dù đối phương có bốn người.

Nhưng ở khoảng cách này, với sự chuẩn bị sẵn sàng.

Trương Huyền tự tin có thể trong vòng hai giây giết hết bọn họ, rồi đưa cha xứ Martin rời khỏi đây.

Đúng lúc này, cửa quán cà phê bỗng mở ra.

Trong khoe mắt, Trương Huyền chú ý thấy một cô gái trẻ mặc áo khoác hướng dẫn viên, đội mũ có logo của ‘Công ty Du thuyền Âu Á’ bước vào.

Là nàng sao?

Hướng dẫn viên Tiểu Lý vừa vào cửa, ánh mắt đã rơi ngay vào Trương Huyền ở góc quán.

Người đàn ông to lớn da trắng, bộ vest xanh đậm, không mũ và cà vạt...

Ừ, đúng là hắn rồi.

Với nụ cười chuyên nghiệp trên mặt, Tiểu Lý bước tới.

“Chào cô gái.”

Không chỉ Trương Huyền nhận ra Tiểu Lý mà cả Mans và đồng bọn cũng nhận ra.

Mans giơ tay chào: “Chúng ta ở đây.”

“Ồ~” Tiểu Lý ngạc nhiên.

Thật trùng hợp? Hai nhóm người cần đón lại vào cùng một quán cà phê.

Cảm thấy công việc dễ dàng hơn nhiều, Tiểu Lý vui vẻ gật đầu chào Trương Huyền, rồi quay sang Mans và đồng bọn:

“Chào các vị, ta được quản lý cử đến đón các vị, xin hỏi ai là Mans tiên sinh?”

“Ta đây.”

Mans đáp: “Pearson tiên sinh vẫn khỏe chứ? Cũng mấy năm rồi ta chưa gặp hần.”

“Đương nhiên, ông chủ vẫn thường xuyên tới phòng gym mà.”

Tiểu Lý nói, thấy bốn người không mang nhiều hành lý, liền hỏi: “Các vị còn hành lý nào khác không? Chúng ta không có nhiều thời gian, nếu có thì xin lấy nhanh để chúng ta xếp lên xe.”

“Chỉ có thế này thôi.” Mans vỗ vào chiếc túi lớn bên cạnh.

Tiểu Lý gật đầu: “Được, các vị chờ một chút, còn hai người nữa sẽ đi cùng các vị.”

“Ồ?”

Ánh mắt bốn người hướng về phía Tiểu Lý.

Tiểu Lý, khi nói xong, đã bước tới trước Trương Huyền và cha xứ Martin, cười nói:

“Chào hai vị, ai là...?”

Trương Huyền nhìn bốn người kia một lần, rồi gật đầu: “Ta là Shineite, đây là toàn bộ hành lý của chúng ta.”

Chương 611: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Được rồi...”

Tiểu Lý nhìn qua vali và túi du lịch bên cạnh bàn:

“Nếu hai vị đã sẵn sàng, xin mời đi theo ta. Chúng ta lên xe trước, hoặc nếu hai vị cần mua thêm gì để mang lên thuyền thì có thể tự do mua sắm, nhưng xin đừng đi xa, chúng ta chỉ có một giờ thôi.”

“Không cần, chỉ thế này là đủ rồi.”

Trương Huyền đứng dậy, xách túi du lịch.

Cha xứ Martin cũng đứng dậy, lễ phép cười với Tiểu Lý rồi kéo vali tới bên cạnh.

Tiểu Lý quay lại nhìn Mans và đồng bọn: “Nếu các vị cũng đã sẵn sàng thì chúng ta lên xe thôi.”

“Đương nhiên.” Mans tỏ vẻ không quan tâm.

Nhưng Tooker bên cạnh, sắc mặt vẫn nhợt nhạt, môi mấp máy nhưng không dám nói gì.

Nhận thấy sự bất thường của đồng bọn, Doris thắc mắc: “Tooker? Người ổn chứ?”

“À... ổn...” Tooker cố nở một nụ cười gượng gạo.

Lúc này, Tiểu Lý đã đến cửa quán, quay đầu nhìn họ.

Mans liếc nhìn Tooker, rồi nhìn Trương Huyền và cha xứ Martin vẫn đứng yên tại chỗ như đang chờ họ, cau mày nhưng vẫn nói:

“...Đi thôi.”

Khi Mans và đồng bọn di chuyển, Trương Huyền mới bước theo sau.

Cứ thế, Tiểu Lý dẫn đầu, bốn người Mans ở giữa, Trương Huyền và cha xứ Martin ở cuối.

Đội hình kỳ lạ bảy người rời khỏi quán cà phê, đi về phía bãi đỗ xe.

“Tooker.” Miles khoác vai Tooker, vẻ mặt nghiêm trọng nói nhỏ: “Sắc mặt ngươi không ổn, hai người kia là ai?”

Miles vốn đã thấy cha xứ Martin quen quen, bây giờ thấy Tooker biến sắc khi gặp hai người kia, khiến hắn cảm thấy bất an.

“...Ta thấy một rắc rối lớn.”

Tooker hạ giọng, nhưng nỗi sợ hãi trong giọng nói không thể giấu được:

“Hai người này không phải loại đơn giản, ta đã thấy ảnh treo thưởng của họ trên trang web Ark!”

“À?”

Không để Miles hỏi thêm.

Họ đã tới bãi đỗ xe.

Ba chiếc xe buýt hai tầng đỗ ngay cửa ra vào.

“Hành lý của các vị có thể mang theo hoặc để dưới khoang hành lý.” Tiểu Lý ra hiệu tài xế mở cửa xe, nhìn về vali của cha xứ Martin.

“Chúng ta sẽ mang theo.” Trương Huyền nói.

“Được, xin mời lên xe, tầng một xe số ba còn nhiều chỗ trống, các vị tùy ý chọn.”

Nói xong, mọi người đều lên xe.

Có lẽ do vào cùng một không gian nhỏ, tần suất quan sát lẫn nhau của hai nhóm tăng lên rõ rệt.

Đứng giữa lối đi, chờ mọi người ngồi xuống, Tiểu Lý mới cười nói:

“Chắc các vị cũng biết, việc đi theo cách không chính thức lên thuyền không thể đăng ký sử dụng phòng khách, vì chuyện này không tiện để nhiều người biết, nên quản lý sắp xếp cho các vị hai phòng thuyền viên.”

“Đừng lo, phòng thuyền viên có đủ tiện nghi cơ bản như nhà vệ sinh, giường đệm, dù diện tích nhỏ nhưng chỉ hai ngày thôi, các vị có thể chấp nhận chứ?”

Mans gần Tiểu Lý nhất gật đầu: “Chúng ta không sao, cũng không phải lần đầu.”

“Vậy là tốt...”

Nói xong, Tiểu Lý nhìn sang Trương Huyền và cha xứ Martin.

“Chúng ta cũng không vấn đề gì, sắp xếp sao cũng được.”

Có phòng thuyền viên là vượt mong đợi của Trương Huyền rồi.

Nhớ lần trước hẳn cùng Chí Vĩ Hà thúc rời Miến Điện trên chiếc thuyền lậu.

Hàng chục người chen chúc trong một không gian, không ánh sáng, không gió, ăn uống và vệ sinh đều tại chỗ, chỉ có một lỗ thông khí để hít thở, khó chịu không tả nổi...

Giờ có phòng, có giường, có nhà vệ sinh riêng.

So với lần trước, lần này đúng là thiên đường.

“Nếu không ai có ý kiến...”

Tiểu Lý vừa định nói tiếp, thì Doris - người phụ nữ duy nhất trong nhóm sáu người - lên tiếng: “Chỉ có hai phòng thôi sao?”

Tiểu Lý hiểu ngay ý Doris, hơi khó xử nói:

“Đúng vậy, thưa cô, vì yếu tố kín đáo, chúng ta không thể sắp xếp nhiều phòng, nhưng yên tâm, mỗi phòng thuyền viên có vài giường, cô không phải lo thiếu chỗ nghỉ...”

“Ừ~”

Doris cười: “Đừng căng thẳng, ta hiểu công việc của các bạn, nhưng là phụ nữ, ta cần chút không gian riêng tư chứ?”

Nói rồi, Doris liếc sang Trương Huyền và cha xứ Martin, giọng ngọt ngào:

“Không biết hai quý ông có thể nhường phòng cho ta không? Đừng nhìn ba người bạn ta trông dữ dằn, họ rất dễ chịu...”

Nhưng chưa kịp nói hết câu, Trương Huyền đã nhìn cô một chút, rồi nói cắt ngang:

“Xin lỗi, chúng ta không tiện.”

Lúc này, Tooker đang tìm kiếm trên điện thoại, vừa thấy bức ảnh treo thưởng cùng con số lớn, liền hít một hơi lạnh, vội nói:

“Doris! Chúng ta là một đội, tách ra thì không tiện nói chuyện, chỉ hai ngày thôi, chịu đựng một chút...”

“Được rồi.”

Lúc này, Mans nhìn Trương Huyền một chút, rồi nhìn Doris: “Giờ không phải lúc đòi hỏi, tạm chấp nhận đi.”

“Được rồi~ nếu Mans đã nói thế...”

Doris che miệng cười, như thể vừa đề nghị một yêu cầu không quan trọng.

—

Tới chập tối, bầu trời dần tối lại, nhưng một góc bên cảng, chiếc du thuyền xa hoa vẫn rực rỡ ánh đèn.

“Thưa quý ông quý bà, hãy nâng ly chúc mừng tự do!”

Người dẫn chương trình điện tử ăn mặc rực rỡ đứng trên sân khấu, giơ cao micro, hét to:

Đùng tùng ùng tùng ùng...!

Nhạc mạnh mẽ và nhịp nhàng vang vọng khắp boong tàu.

Nam nữ trong và ngoài sàn nhảy hăng hái theo điệu nhạc, rượu trên tháp champagne lấp lánh dưới ánh đèn màu.

Bên cạnh bàn buffet ở một góc sàn nhảy.

Chương 612: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền và cha xứ Martin mỗi người cầm một đĩa và một cái nĩa, đang mạnh tay xoi đủ loại bít tết và hải sản trên bàn.

Cảm nhận âm nhạc đỉnh tai nhức óc xung quanh, cùng với nhịp điệu DJ gần như đập cùng nhịp tim.

Dù thỉnh thoảng bản thân cũng lén uống vài ly rượu, nhưng cha xứ Martin vẫn cảm thấy có chút không quen, lớn tiếng nói với Trương Huyền: “Này, Shineite, người không thấy chỗ này quá ồn ào sao?!”

Đúng vậy, theo yêu cầu của Trương Huyền, bây giờ hai người họ phải gọi nhau bằng tên giả, cũng là những cái tên ngẫu nhiên trên hộ chiếu mà Kobayashi đã đặt cho họ.

Trương Huyền cắm nĩa vào một miếng bít tết, trực tiếp nâng cả miếng lên, không quan tâm đến lễ nghi bàn ăn, đứng tại chỗ mà gặm luôn.

Từ sau khi gặp hướng dẫn viên Tiểu Lý, họ vẫn phải theo xe du lịch lang thang bên ngoài suốt mấy tiếng đồng hồ.

Bây giờ mới khó khăn lắm lên được thuyền, Trương Huyền và đồng đội đều đã đói không chịu nổi.

Từ miệng Tiểu Lý biết được tối nay trên tầng thượng du thuyền có một bữa tiệc sàn nhảy, Trương Huyền liền kéo cha xứ Martin tìm tới đây.

Du thuyền du lịch xa hoa này tốt ở chỗ, hầu như phần lớn ăn uống đều không cần trả tiền.

Ngoại trừ một số ít hai nhà hàng cao cấp cần thẻ căn cước du khách để đặt chỗ, Trương Huyền và đồng đội có thể nói là hoàn toàn tự do ra vào.

Tuy nhiên, nếu không phải vì ở phòng thuyền viên không thể như du khách bình thường, gọi điện cho bếp để yêu cầu giao đồ ăn miễn phí đến tận phòng, Trương Huyền có lẽ đã ăn uống và giải quyết mọi thứ trong phòng cho đến khi họ đến đảo Jeju.

“Ồn thì có ồn, nhưng no bụng là được rồi, người vẫn nên tranh thủ thời gian ăn nhiều vào, ăn xong nhớ đóng gói một ít mang về phòng, hai ngày tới có thể không ra ngoài thì đừng ra ngoài.”

Trương Huyền vừa ăn miếng bít tết trên nĩa, vừa đảo mắt, quét nhìn xung quanh.

Trước đó Tiêu Lý đã riêng nói với hắn rằng, Đặng Gia Kiệt tiên sinh sẽ đến tìm họ nói chuyện một chút sau.

Nên Trương Huyền cũng luôn cảnh giác.

Dù sao hắn và đồng đội cũng được đi nhờ thuyền miễn phí, thể hiện chút cảm ơn vẫn là cần thiết.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, Trương Huyền cũng muốn nhân cơ hội này xem Đặng Gia Kiệt tiên sinh là người như thế nào, có mục đích gì khác không...

Không chỉ Trương Huyền và đồng đội.

Nhóm Mans cũng đang ở một góc khác của sàn nhảy.

“Chết tiệt...”

Mans lúc này sắc mặt rất khó coi, bởi hắn đang cầm chiếc điện thoại mà Tooker đưa cho, trên màn hình là thông tin chi tiết mới cập nhật của tám lệnh truy nã Trương Huyền:

“Kỳ Sĩ Thánh Điện từ Tòa Thánh? Phần thưởng đơn lẻ là ba mươi ba triệu đô la?! Hắn đã giết chết hàng trăm sát thủ, thậm chí cả Thi Hành Giả của Ark cũng bị hắn giết vài người?! Đây là đùa sao?”

Đọc toàn bộ thông tin, trong lòng Mans chỉ có một suy nghĩ về Trương Huyền.

Quái vật!

Một quái vật hình người chân chính!

Không chỉ Mans, ba người bên cạnh cũng rơi vào im lặng kéo dài.

Dù họ không phải là sát thủ của Ark.

Nhưng là người làm việc phi pháp, chỉ cần không phải kiểu đóng cửa sáng tác và hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ, chắc chắn ít nhiều cũng sẽ biết một số chuyện của Ark.

Sát thủ, nghề này tất nhiên không cần nói nhiều.

Người trong nhóm này, nếu không có bản lĩnh, sợ là đã chết từ lâu.

Nếu vì một số lý do nào đó, khiến một sát thủ hoặc thậm chí một nhóm sát thủ nhắm vào họ.

Thì dù không bỏ trốn ngay, họ chắc chắn cũng phải đề cao cảnh giác tới hai trăm phần trăm.

Bởi đây không phải trò chơi trẻ con, một chút sai lầm có thể khiến họ mất mạng thật sự.

Thi Hành Giả lại càng không cần nói.

Với họ, đó là nhân vật tồn tại trong truyền thuyết.

Nhưng...

Nhìn Trương Huyền và đồng đội đang hăng say ăn uống ở bên kia sàn nhảy.

Mans và đồng đội cảm thấy điều này thật phi lý và nực cười.

“Ba mươi ba triệu đô la...”

Miles nhìn con số gần như kinh khủng trên lệnh truy nã, lẩm bẩm:

“Nếu đổi hết số tiền này thành vàng... chết tiệt, sẽ nặng gần nửa tấn! Đây không phải người nữa, mà là một tượng vàng di động!”

“Thôi đi... Miles, người đừng nói nữa.”

Tooker cố gắng xoa bóp thái dương, cố gắng bình tĩnh lại: “Chắc ta điên rồi, chỉ nghĩ tới tượng vàng mà Miles nói, ta đã thấy hứng thú?!”

Doris bên cạnh không còn giữ được bình tĩnh và thờ ơ như thường lệ, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc, lẩm bẩm:

“Một nhân vật như vậy... lại ở ngay phòng bên cạnh chúng ta... ta không phải đang mơ chứ?”

Mans nói: “Không phải mơ, nhưng ta khuyên các người tốt nhất đừng mơ mộng hão huyền.”

Lúc này, Mans đang suy nghĩ xem trước đây họ có xúc phạm gì đến vị này không.

Dù trước đó Doris đã đưa ra yêu cầu hơi quá đáng, nhưng lời nói không có ý xúc phạm, chỉ là một trò đùa thôi, nghĩ lại, chắc họ không để bụng... phải không?

Khi Mans đang đau đầu không biết làm thế nào để giảm thiểu tối đa rủi ro cho đội mình.

Doris đột nhiên đứng dậy và cởi áo khoác ra, lộ ra thân hình gợi cảm.

Có lẽ vì rất hứng thú với buổi khiêu vũ ngoài trời này, Doris trước đó trong phòng đã thay một bộ váy đỏ ôm sát cơ thể rất nổi bật.

Chương 613: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chỉ vì thời tiết quá lạnh, sợ bị cảm lạnh nên cô khoác một chiếc áo ngoài.

Nhưng bây giờ, cô đột nhiên cảm thấy toàn thân nóng rực, chiếc áo khoác trên người thực sự quá nóng.

Cô lè lưỡi nhẹ nhàng liếm đôi môi đỏ, trên mặt hiện lên vẻ hồng hào phấn khích: “Một nhân vật như vậy, nếu không thể tiếp xúc sâu, thì thật đáng tiếc.”

“Doris...”

Mans nheo mắt nhìn Doris: “Đừng nói với ta, người đang có ý định với người đó?”

“Ừm.”

Doris cười quyến rũ, đưa tay khẽ chạm vào cánh tay Mans: “Đừng ghen, Mans, ta chỉ có dục vọng với hắn, còn với người là tình yêu thật sự.”

“Tha đi, mang tình yêu thật sự của người đi xa chút, thật rẻ mạt.” Mans không nhịn được lườm một cái.

“Haha...” Doris không giận, rõ ràng loại đùa này, họ không ít lần đùa.

“Vậy thì, ba quý ông, các người hãy lên kế hoạch trước, làm thế nào để lấy được thứ đó, ta đi đây... ồ không, hôm nay có lẽ sẽ về muộn~”

Nói xong, Doris lắc hông bước về phía Trương Huyền.

“Nữ nhân điên...”

Mans lắc đầu, không quan tâm nữa.

Nếu Doris muốn làm PR, tự nhiên hẳn không có lý do gì để phản đối.

Nếu Doris có thể chinh phục được Cự Nhân vàng này trị giá ba mươi ba triệu đô la... có lẽ đó cũng là điều tốt cho họ.

Nhưng, đúng như Doris đã nói, bây giờ họ còn có việc quan trọng hơn cần suy nghĩ.

Nghĩ vậy, Mans nhìn về phía Tooker: “Tooker, đã có sơ đồ cấu trúc du thuyền chưa?”

Tooker sắc mặt nghiêm túc: “Tất nhiên, ngoài sơ đồ, ta cũng đã tìm hiểu được phòng của mục tiêu.”

Nghe vậy, Miles có tinh thần: “Dụng cụ ta đã kiểm tra rồi, khi nào chúng ta hành động?”

Mans nói: “Ừ... một tiếng trước khi cập bến, nếu bị phát hiện, chúng ta sẽ không đi được...”

.....

“Đặng quản lý, người cao to nhất bên đó là Shineite tiên sinh, bên cạnh là bạn của hắn, tự xưng là Colin.”

Ngoài sàn nhảy, Tiểu Lý dẫn Đặng Gia Kiệt đi tới.

Nhìn thấy Trương Huyền nổi bật trong đám đông, Đặng Gia Kiệt gật đầu: “Được rồi, ta biết rồi, cảm ơn người Tiểu Lý.”

Tiểu Lý cười nói: “Ngài khách sáo quá, phục vụ ngài là vinh dự của ta.”

Đặng Gia Kiệt gật đầu với Tiểu Lý, sau đó bước về phía Trương Huyền.

Nhưng lúc này, ông đột nhiên chú ý đến một cô gái trong bộ váy đỏ gọi cảm, đã tới bên Trương Huyền trước.

Dù Đặng Gia Kiệt đã gặp không ít phụ nữ, nhưng phải thừa nhận, cô gái trong bộ váy đỏ này có dung mạo và khí chất tuyệt vời.

Khi ông đang ngạc nhiên về vận may của Shineite tiên sinh.

Cô gái váy đỏ đến trước Trương Huyền, chưa nói được vài câu thì đã mặt mày xám xịt rời đi.

Thấy vậy, Đặng Gia Kiệt có chút bất ngờ tiếp tục tiến lên, mở lời chào:

“Shineite tiên sinh, hôm nay ngài không có hứng sao? Mỹ nhân trước mặt, mà ngài vẫn không động lòng? Thật kỳ lạ...”

“Đặng tiên sinh?”

Nhìn người tới, Trương Huyền đoán ngay được thân phận của đối phương.

“Là ta.”

Đặng Gia Kiệt cười đưa tay, bắt tay Trương Huyền:

“Cha xứ Howard trước đây nói với ta, chỉ cần gặp ngài một lần, nhất định sẽ nhận ra ngay, lúc đầu ta không tin, nhưng bây giờ phải thừa nhận, hắc đúng.”

Trương Huyền bắt tay Đặng Gia Kiệt, nói: “Ta nghe nói, Đặng tiên sinh gốc người Long Quốc?”

“Ừ, tổ tiên từ Hương Cảng Long Quốc, năm chín bảy, theo gia đình di cư sang Anh.”

Đặng Gia Kiệt gật đầu: “Shineite tiên sinh đã từng tới Long Quốc chưa?”

Trương Huyền nói bằng tiếng Long Quốc: “Nói là từng tới... có lẽ cũng được.”

Nghe Trương Huyền nói tiếng Long Quốc lưu loát như người bản địa, Đặng Gia Kiệt ngạc nhiên, cũng đổi sang tiếng Long Quốc nói:

“Tiếng Long Quốc của ngài, còn chuẩn hơn cả ta? Nếu không nhìn người, ta đã tưởng ngài cũng là người Long Quốc... Ngài từng sống ở Long Quốc phải không? Nghe giọng, chắc là người miền Nam.”

Giống nhiều người Hương Cảng ở nước ngoài, tiếng phổ thông của Đặng Gia Kiệt cũng mang chút âm điệu tiếng Quảng Đông.

Tuy nhiên, Trương Huyền không thấy có gì lạ.

Dù sao hẳn cũng biết chút tiếng Quảng Đông.

Sau vài câu chuyện bằng tiếng phổ thông, Đặng Gia Kiệt nhìn về phía cha xứ Martin: “Đây chắc là Colin tiên sinh?”

“Chào ngài, Đặng tiên sinh.”

Cha xứ Martin nở nụ cười thân thiện kiểu cha xứ: “Chúa phù hộ ngài.”

Trước đó Howard đã nói Đặng tiên sinh cũng là tín đồ sùng đạo.

Nên lời chào này cũng không phải bất ngờ.

Khi biết Martin cũng là cha xứ, Đặng Gia Kiệt lập tức hứng thú, kéo hẳn trò chuyện về tôn giáo.

Dù trước đây Trương Huyền cũng từng làm cha xứ, suốt ngày ôm cuốn Kinh Thánh đi đi lại lại.

Nhưng hẳn khi đó chủ yếu dùng Kinh Thánh để đánh người.

Nên loại chủ đề này, đối với hắn có phần khó.

Nhân lúc hai người trò chuyện, Trương Huyền chú ý nhiều hơn tới nhóm Mans.

Trước đó trong quán cà phê, hắn đã đoán về thân phận nhóm này.

Ban đầu, khi nhận ra bốn người này đều có dính máu, hắn tưởng họ chỉ là nhóm sát thủ nhỏ.

Nhưng khi người phụ nữ tên Doris kia tiến lại gần, hắn đã bác bỏ suy đoán này.

Một ‘sát thủ’ biết rõ thân phận và thủ đoạn của hắn, tuyệt đối không dám đứng trước mặt hắn ve vãn.

Nếu không phải sát thủ...

“Shineite tiên sinh.”

Chương 614: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền quay đầu nhìn.

Đặng Gia Kiệt đang mỉm cười nhìn hắn:

“Là thế này, tối nay sau khi ra khơi, câu lạc bộ chúng ta sẽ có một trận đấu võ tư nhân rất thú vị, không biết hai vị có muốn xem không?”

Mặc dù Trương Huyền không biết nhiều về những cái gọi là trận đấu võ thuật.

Dù sao, tất cả những kỹ năng của hắn đều được đúc kết từ thực chiến.

Những cuộc đấu có đủ loại hạn chế và quy tắc đối với Trương Huyền thực sự không có nhiều giá trị tham khảo.

Tuy nhiên, khi Đặng Gia Kiệt nói rõ rằng trận đấu lần này không có quy tắc và thậm chí cho phép xảy ra thương vong.

Trương Huyền vẫn thấy hứng thú.

Đặc biệt là khi Đặng Gia Kiệt nói rõ rằng có thể sắp xếp cho họ một phòng quan sát, không cần phải chen chúc ở khán đài phổ thông với những người khác.

Trương Huyền vẫn nhận hai vé vào cửa từ tay Đặng Gia Kiệt.

“Không có quy tắc, bất chấp sống chết... ôi trời, thật dã man, đây thật sự là chương trình có trên du thuyền sao? Quá đáng rồi...”

Nhìn hình ảnh có phần đẫm máu in trên vé vào cửa, cha xứ Martin nhú mồm không ngừng.

Nghe vậy, Trương Huyền chọc ghẹo: “Người đã thấy không ít người chết rồi, trò trẻ con này người cũng không chịu nổi sao?”

“Không phải không chịu nổi.”

Cha xứ Martin lắc đầu: “Chỉ là, vừa mới cảm thấy chút an toàn trên con tàu này, tưởng có thể tận hưởng hai ngày hòa bình và văn minh, không ngờ nơi này cũng chẳng khác gì bên ngoài...”

“Dù sao, ít nhất ở đây tạm thời không phải đối mặt với đạn bay đạn lạc, không phải dạo chơi bên bờ sinh tử.”

Trương Huyền nhún vai.

Lúc này hai người đã ăn uống no đủ, rời khỏi buổi khiêu vũ, đến đầu kia của boong tàu, ngồi trên ghế dài, hưởng làn gió biển mát rượi, thật thoải mái.

Mặc dù ở đây vẫn có thể nghe thấy tiếng nhạc vang vọng từ xa.

Nhưng có lẽ vì không có nhiều người, Trương Huyền hiếm khi cảm nhận được một chút yên tĩnh và bình an.

U~~~!

Trong tiếng còi tàu kéo dài, dưới màn đêm buông xuống, chiếc du thuyền cuối cùng rời cảng, hướng về phía đại dương sâu thẳm.

Nghe tiếng sóng biển vỗ vào thân tàu, Trương Huyền đứng dậy từ ghế dài, đi đến lan can, hít một hơi sâu bầu không khí mang hương vị biển cả.

Chờ khoảng nửa giờ.

“Phù... Đã đến lúc rồi, đi thôi, trận đấu chắc đã bắt đầu rồi, không biết có nhân vật lợi hại nào không, có khi, còn học được vài chiêu...”

Gọi cha xứ Martin một tiếng, Trương Huyền nhét vé vào túi, tay trái đút vào túi, bước về phía thang máy.

....

Tầng dưới của du thuyền.

“Wow!”

“Lên đi! Năm Đám Sắt! Hạ hấn đi!”

“Xích Dạ Xoa mới là mạnh nhất!”

Nơi gọi là sân đấu võ thuật nghe có vẻ hoành tráng, nhưng thực tế chỉ là một đấu trường đầm máu!

Trong không gian không lồ không cửa sổ ở trung tâm, một lồng kim loại tròn lớn.

Hai ‘đấu sĩ’ cỡi trần, không sử dụng bất kỳ bảo hộ nào, đang diễn ra một trận chiến đầm máu và bạo lực!

Hai người đều đặt cược mạng sống của mình, dùng hết sức lực, không tiếc bất cứ điều gì, sử dụng đủ loại chiêu thức giết người, quyết tâm tiêu diệt đối thủ!

Và bên ngoài lồng.

Những ‘người văn minh’ ăn mặc bảnh bao, bình thường lịch sự dưới ánh nắng mặt trời, giờ đây giống như một đám điên, hét lên và chửi bới điên cuồng.

Hầu hết trong tay họ đều nắm chặt một tờ ‘phiếu’ có in số tiền.

Rõ ràng, trận đấu này cũng là để kiếm tiền.

“Hai vị có thể vào rồi, phòng của các vị ở tầng hai, phòng số 15, nếu cần đặt cược, có thể đến quầy dịch vụ bên kia, hoặc sử dụng điện thoại cố định trong phòng gọi nhân viên đến để đặt cược, chúc hai vị xem trận đấu vui vẻ.”

Trương Huyền và cha xứ Martin đưa vé vào cửa, qua kiểm tra cửa, ngay lập tức bị tiếng ồn ào làm khó chịu.

May mắn là lối lên tầng hai nằm ngay bên cạnh lối vào, Trương Huyền và cha xứ Martin không dừng lại lâu ở tầng một, mà trực tiếp lên lầu.

Dưới sự chỉ dẫn của nhân viên phục vụ, Trương Huyền và cha xứ Martin cuối cùng cũng tìm thấy phòng của mình.

Phòng số 15 không lớn, chỉ khoảng bằng kích thước của một căn bếp gia đình bình thường, chứa hai ghế và một bàn trà là đã đầy.

“Lạy Chúa...”

Vừa vào cửa, cha xứ Martin đã đến cửa sổ phòng nhìn xuống.

Qua cửa sổ kính trong suốt, họ có thể thấy rõ tình hình chiến đấu trong lồng kim loại.

Nhìn đám đông bên dưới như đang phát điên, cha xứ Martin gần như nghĩ mình đang ở địa ngục của quỷ Satan.

“Ồ~ khá hoành tráng.”

Trương Huyền cũng đến bên cạnh cha xứ Martin, nhìn hai võ sĩ đang đánh nhau bên dưới.

Nữ phục vụ trước đó dẫn họ vào cầm hai tờ giấy bước tới, nói với họ:

“Thưa các ngài, có cần gọi đồ uống hay thức ăn không? Và sau trận đấu này, trước khi bắt đầu trận tiếp theo sẽ có mười

phút nghỉ. Các ngài có muốn đặt cược không?”

Trương Huyền nhận lấy hai tờ giấy từ tay nàng nhìn qua.

Tờ thứ nhất là thực đơn đồ uống bình thường, không có gì đáng chú ý.

Tờ thứ hai thì đặc biệt hơn.

Trên đó ghi lại thứ tự lên sân của tất cả các võ sĩ trong trận đấu, lý lịch cá nhân và biệt danh của họ.

Dù sao cũng là lần đầu đến đây, Trương Huyền chỉ biết về những võ sĩ này qua tờ giấy đó.

Chương 615: Tiêu Đề

《Ẩn》

Trương Huyền suy nghĩ một chút rồi nói: “Ừm, giữ lại tờ giấy này, tạm thời chúng ta không cần gì, còn về đặt cược... để sau hãy tính, cảm ơn sự phục vụ của cô.”

“Ngài khách sáo rồi, nếu có nhu cầu, hãy gọi ta bất cứ lúc nào, ta sẽ ở ngay ngoài cửa.”

Nữ phục vụ khẽ cúi người, rồi ra khỏi phòng, còn giúp Trương Huyền đóng cửa lại.

Trương Huyền ngồi xuống ghế, tiện thể nhìn quanh một lượt phòng.

Trong phòng không có camera giám sát, dù không biết có thiết bị nghe lén không, nhưng Trương Huyền hiện tại cũng không định kiểm tra kỹ.

Lúc này, trận đấu giữa hai võ sĩ trong lồng kim loại đã gần đến hồi kết.

Một người có khuôn mặt Nam Á, chân trần, đầu và tay đều quấn băng, sử dụng kỹ thuật Muay Thái.

Đầu gối và cùi chỏ sử dụng cực kỳ thuần thục, dù đã chiến đấu lâu, thể lực rõ ràng giảm sút, kỹ thuật cũng bắt đầu biến dạng.

Nhưng người đối diện với hắn, rõ ràng mạnh hơn nhiều.

Đó là một người đàn ông da đen, thân hình không quá cường tráng, nhưng tổng thể vẫn lớn hơn một chút so với người Nam Á kia.

Người này sử dụng kỹ thuật đâm bóc bình thường kết hợp với một số kỹ năng đường phố, nhưng dường như không dám ra tay mạnh, lực có thừa nhưng sự hung hãn thì không đủ.

Thấy mình đã rơi vào thế yếu, võ sĩ đâm bóc người da đen cố gắng tăng lực, nhưng phát hiện đã hết sức.

Chỉ trong vài hiệp ngắn ngủi, hắn cuối cùng không còn sức chịu đựng, bị một cú đá cao của người Nam Á đánh trúng đầu, lập tức nằm trên sàn, mất đi ý thức.

Nhìn mấy nhân viên y tế thành thạo mở cửa mang cáng vào.

Trương Huyền lắc đầu.

Hai người này có khả năng chiến đấu khoảng cấp ba, kỹ năng cơ bản không chênh lệch nhiều.

Nhưng do khác biệt về thể chất, võ sĩ đâm bóc người da đen có sức mạnh tổng thể cao hơn một chút.

Nhưng, hắn vẫn thua trước người Nam Á có sức mạnh yếu hơn.

Không liên quan đến may mắn, trong trận chiến ở mức độ này, may mắn không thể quyết định cán cân thắng lợi.

Trương Huyền có thể thấy, họ có một sự khác biệt rõ ràng.

Sự khác biệt đó là...

Người Nam Á chắc chắn đã giết người, ra tay rất tàn nhẫn, bắt được cơ hội liền không buông tha.

Còn võ sĩ đâm bóc người da đen thì rõ ràng là chưa từng dính máu.

Dù có tâm lý muốn giết chết đối thủ bước lên võ đài, nhưng trong tâm lý, vẫn không dễ dàng vượt qua được ranh giới đó.

Đây chính là nguyên nhân chính khiến võ sĩ da đen thất bại.

“Tên da đen đó không chết chứ?” Cha xứ Martin nhìn võ sĩ da đen nằm trên cát, dường như không còn thở nữa, hỏi.

Trương Huyền đáp: “Không chết, nhưng có lẽ cũng không còn bao xa, cũng may có bác sĩ ở đây cứu chữa, nếu không chẳng bao lâu nữa hẳn sẽ không tỉnh lại.”

Nói rồi, Trương Huyền nhìn người Nam Á đứng trên võ đài, giơ cao hai tay, nhận tiếng hò reo của đám đông.

Hắn rõ ràng thấy, người Nam Á dù còn đứng được, nhưng trạng thái đã gần như kiệt quệ.

“Trận đấu tuyệt vời!!!”

Giọng nói đầy khí thế và nhiệt huyết vang lên trong loa, một người dẫn chương trình mặc bộ đồ đỏ chói chạy ba bước lên võ đài, nắm lấy tay người Nam Á hét lớn:

“Xích Dạ Xoa không phụ sự mong đợi, sau nhiều lần đối đầu, cuối cùng đã hoàn toàn đánh bại kẻ thù Năm Đám Sắt, hãy cổ vũ cho chiến thắng đẹp này!”

“Wow!”

Trong chốc lát, không khí trong sân cực kỳ sôi động, người thắng tiền reo hò, người thua tiền thì chửi rủa lớn tiếng.

“Dựa theo danh sách, người tiếp theo sẽ lên sân là một tân binh đến từ Nhật Bản, chuyên gia karate, biệt danh: Thanh Lang!”

“Dù là tân binh nhưng Thanh Lang đã tham gia nhiều cuộc thi karate cấp quốc gia, giành được vô số huy chương, thực lực cá nhân tuyệt đối không thể xem nhẹ!”

“Theo quy định của giải đấu, nếu có thể tiếp tục thắng trận, không chỉ tiền thưởng sẽ tăng gấp đôi, nếu biểu hiện xuất sắc thậm chí giành chức vô địch, còn có thể nhận được phần lớn lợi nhuận của giải đấu!”

“Vậy, ta muốn hỏi Xích Dạ Xoa, ngươi có muốn giữ võ đài, chấp nhận thách thức từ Thanh Lang không!?”

Nói rồi, người dẫn chương trình đưa micro tới trước mặt người Nam Á, trên mặt đầy mong đợi và khích lệ.

Ở bên kia võ đài, một người đàn ông trung niên cao lớn, mặc một bộ đồ karate trắng, nhìn người Nam Á trên võ đài đầy chiến ý.

Tuy nhiên, người Nam Á không bị tiền bạc và adrenaline làm mờ mắt.

Biết cơ thể mình không thể chịu được trận đấu tiếp theo, hắn chủ động nhường sân, chỉ lấy tiền thưởng cơ bản của lần thắng này.

Quyết định của hắn như dội một gáo nước lạnh vào ngọn lửa.

Nhiệt huyết của khán giả cũng giảm đi rõ rệt.

Nhưng người dẫn chương trình rõ ràng đã dự đoán trước tình huống này, không đợi khán giả chửi rủa, liền rút lại micro, tiễn Xích Dạ Xoa xuống võ đài, rồi hô to:

“Mặc dù thật tiếc, Xích Dạ Xoa không thể tiếp tục mang đến trận đấu hấp dẫn cho mọi người, nhưng ta vừa nhận được một tin sốc từ hậu trường!”

“Một vị khán giả bí ẩn quyết định lên sân thi đấu!”

“Có lẽ những người gần đó đã biết vị khách bí ẩn này là ai.”

“Người đàn ông này xuất hiện như một ngôi sao cuối trận đấu cuối cùng của năm 2021, với thực lực cực mạnh, đã đánh chết năm người và đánh bị thương ba người!”

Chương 616: Tiêu Đề 《Ăn》

“Đánh bại tất cả đối thủ trên võ đài, hấn giành chiến thắng cuối cùng của năm 2021, trở thành nhà vô địch cuối cùng của năm, nhận được hàng triệu đô la tiền thưởng và phần trăm lợi nhuận, hoàn toàn thay đổi cuộc sống khó khăn trước đây!”

“Giờ đây, đã là triệu phú, hấn quay lại nơi này, trở lại sân khấu nơi hấn từng tỏa sáng!”

“Giờ đây, hãy hô vang biệt danh của hấn... Xà Vương!!!”

Với tiếng hét gần như khản của người dẫn chương trình.

Đèn chiếu trên đầu nhanh chóng di chuyển, chiếu vào một vị trí ở hàng ghế đầu của khán đài.

Trong tiếng hoan hô và reo hò.

Một người đàn ông râu rậm, cơ bắp cuồn cuộn bật đứng dậy, hét lớn rồi xông lên võ đài!

Người dẫn chương trình đã rời khỏi lồng kim loại, đến bên ngoài lồng.

Về phần Thanh Lang, giờ đây đã mở cửa bước vào võ đài.

Đối mặt với Xà Vương râu rậm kia.

Từ trán đầm mồ hôi có thể thấy, vị chuyên gia karate này đã bắt đầu sợ hãi.

Không có lời nào thừa, theo tiếng hô to và tiếng chuông của người dẫn chương trình.

Trận đấu chính thức bắt đầu!

Nhưng...

Chỉ trong ba giây!

Tiếng chuông kết thúc trận đấu vang lên!

Thanh Lang ngã xuống đất với một tiếng “đùng”, không rõ sống chết.

Có lẽ vì trận đấu kết thúc quá đột ngột nên nhiều khán giả thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng trên bốn màn hình lớn xung quanh, cảnh quay chậm đã bắt đầu.

Ngay khi trận đấu bắt đầu, Xà Vương lao về phía trước như một chiếc xe tăng hạng nặng, tung một cú đấm xuống!

Không chút hoa mỹ hay kỹ thuật nào, Thanh Lang thậm chí không kịp tránh né, cú đấm trúng ngay vào trán.

Cả người Thanh Lang mất khả năng chiến đấu ngay lập tức.

“Quả thật lợi hại...”

Trương Huyền có chút ngạc nhiên nhìn Xà Vương.

Kỹ thuật tạm thời chưa thấy rõ, nhưng tốc độ và sức mạnh của hắn chắc chắn vượt trội hơn hẳn.

Có lẽ...

Tương đương với Lee đại thúc ở giai đoạn trung niên trong phó bản.

Với thể trạng như vậy, dù chỉ vung nắm đấm bừa bãi, cũng không phải người thường có thể đối phó được.

“Thật là trận đấu mãnh liệt, sức mạnh của Xà Vương không hề suy giảm theo năm tháng, thậm chí còn tiến bộ. Hãy cùng hô vang chúc mừng chiến thắng của hắn nào!”

“Và tiếp theo sẽ là...”

Người dẫn chương trình nhìn vào tấm thẻ trong tay, lập tức kinh ngạc:

“Ôi trời ơi, người thách đấu tiếp theo cũng là một tân binh! Mật danh là... Cha xứ? Quả là một mật danh kỳ lạ...”

“Hồ sơ cá nhân của ‘Cha xứ’ này hoàn toàn trống rỗng...”

“Thôi được, không nhiều lời nữa, mười phút nữa trận đấu sẽ bắt đầu, hãy cùng chờ đón màn trình diễn của người chiến chiến của Chúa!”

Lời nói vừa dứt.

Một người đàn ông trung niên râu ria xồm xoàm chậm rãi xuất hiện từ cánh cửa sắt phía sau.

Vừa nhìn thấy người này, Trương Huyền giật mình, đứng bật dậy, thất thanh kêu lên:

“Chúa ơi? Trencke!?”

Bụp bụp bụp...!

Chạy! Chạy! Chạy nhanh!!!

Tiếng súng như một cơn ác mộng, cái chết đến gần, sự hoảng loạn trong tuyệt vọng...

Keng!!!

Cùng với âm thanh khóa cửa mở rõ ràng bên tai.

Trencke bừng tỉnh, đôi mắt đỏ ngầu, kinh hoàng vẫn còn nguyên vẹn.

Thở dốc nặng nề, Trencke ngồi trên băng ghế một lúc lâu.

Tách!

Đèn sáng lên, một phục vụ nói: “Linh Mục, đến lượt ngài lên sân.”

Ánh đèn mờ ảo nhưng có chút chói mắt, Trencke nheo mắt lại, im lặng một lúc rồi đứng dậy.

Chiếc áo T-shirt dài tay màu xám dính bụi của hắn đã ướt đầm mồ hôi phía sau.

Không nói một lời, hắn bước ra khỏi cửa sắt, đi thẳng theo con đường dài.

Càng tiến gần hơn, tiếng hò hét như sóng biển càng rõ rệt.

“Xà Vương! Xà Vương!!!”

“Giết hắn! Giết cái thằng cha đó!”

“Ha ha ha, lần này chắc chắn kiếm được lớn!”

Những âm thanh điên cuồng vang vào tai Trencke, dù hắn không dừng bước nhưng đôi mắt vẫn không ngừng quan sát xung quanh.

Dường như hắn đang cảnh giác điều gì đó.

Rất nhanh, Trencke bước ra khỏi lối đi, leo lên bậc thang.

Hai nhân viên mở cửa sắt, một võ đài lồng kim loại rộng lớn hiện ra trước mắt Trencke.

Lúc này, trên võ đài, một số nhân viên y tế đang đặt một người không rõ sống chết lên cáng, chuẩn bị đưa xuống.

Ở giữa võ đài, một gã đàn ông Nga cao to, mặt đầy râu ria, đang nhìn hắn cười nham hiểm.

“Xà Vương...”

Trencke đứng ở lối vào.

Nhân viên đã khóa cửa sắt lại, hoàn toàn cắt đứt đường lui của hắn.

“Ta sẽ xé xác ngươi như xé một con gà con!”

Xà Vương nhìn chăm chăm vào người đàn ông thấp hơn mình một cái đầu, hắn rất rõ khán giả muốn gì, nên không ngại nói những lời kích thích sự hưng phấn của họ.

Quả nhiên, khi nghe Xà Vương nói vậy, không ít người càng trở nên phấn khích.

Bên bàn cược, đám đông đã chen chúc giờ tiền và thẻ tín dụng.

Trong mắt họ, kết quả trận đấu này đã rõ ràng.

Dù tỷ lệ cược không cao, nhưng chỉ cần đặt cược Xà Vương thắng trước, chắc chắn sẽ có lời!

Trencke có thể cảm nhận được áp lực khổng lồ từ Xà Vương.

Nhưng không hiểu sao, cảm xúc của hắn không hề bị ảnh hưởng, nhìn quanh, nhìn vào những khuôn mặt gần như điên cuồng.

Hắn lại cảm thấy yên tâm hơn.

Chương 617: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hừ, thật là ngạo mạn...”

Nhìn thấy Trencke đứng trước mặt mình mà còn dám phân tâm nhìn chỗ khác, ánh mắt Xà Vương lóe lên vẻ hung ác.

Đột nhiên, Xà Vương bước tới, đôi chân to lớn di chuyển nhanh chóng, chỉ trong nháy mắt đã đứng trước mặt Trencke.

Nhưng chưa đến lúc bắt đầu trận đấu, trọng tài dưới võ đài gõ chuông đồng.

Khi tiếng chuông vang lên, trọng tài lớn tiếng cảnh báo, cố gắng khiến Xà Vương trở về vị trí.

Nhưng Xà Vương không hề để ý đến cảnh báo, hấn đứng trước mặt Trencke, hai người chỉ cách nhau chưa đến nửa mét.

Nhìn xuống Trencke từ trên cao, Xà Vương cười lạnh:

“Nhìn kia, cái tên tội nghiệp gầy còm này, ngươi không có nổi một bộ quần áo tử tế sao? Ngươi bị cướp trên đường đến đây à?”

Đám khán giả cười phá lên.

Cũng phải thôi, giờ nhìn Trencke quả thật rất lêu lêu, trông chẳng giống một võ sĩ chút nào.

Trencke khẽ ngẩng đầu, nhìn lên Xà Vương, không nói gì, nhưng ánh mắt đầy sát khí của hắn không hề che giấu.

Xà Vương cảm nhận được sát khí mãnh liệt từ Trencke, sự chế nhạo trên mặt dần thu lại, ánh mắt bắt đầu nghiêm túc hơn.

Lúc này, trọng tài cuối cùng cũng mở cửa, chạy lên võ đài, đứng giữa hai người, tách họ ra, ngăn chặn cuộc xung đột có thể nổ ra bất cứ lúc nào.

Theo quy định, trong mười phút trước khi trận đấu bắt đầu, không được phép giao đấu.

Nếu đánh quá nhanh, sẽ có nhiều khán giả không kịp đặt cược, mà không có người đặt cược, ban tổ chức sẽ mất rất nhiều tiền.

“Có vẻ như Xà Vương và Linh Mục đều đã rất mong chờ!”

Người dẫn chương trình đã rời khỏi võ đài, cầm micro hét lớn đầy phấn khích:

“Có lẽ nhiều khán giả không nhận ra, trong ánh mắt đối đầu vừa rồi, đối mặt với áp lực khổng lồ từ Xà Vương, Linh Mục không hề tỏ ra sợ hãi, ánh mắt không chút run rẩy!”

“Và trước đối thủ không chút sợ hãi này, Xà Vương cũng hiếm khi thu lại sự khinh thường, xem ra lần này đối thủ của hắn hoàn toàn khác biệt với những người trước!”

“Vậy chúng ta có thể thấy Xà Vương tung hết sức mạnh của mình không!?”

“Bây giờ, hãy bắt đầu đếm ngược!”

“10, 9, 8... 3, 2, 1... Trận đấu bắt đầu!”

Keng keng keng!!!

Tiếng chuông vừa vang lên!

Trận đấu chính thức bắt đầu!

Trong khoảnh khắc đó!

Xà Vương đã lùi về phía bên kia võ đài, bắt đầu di chuyển!

Giống như khi đối phó với Thanh Lang, hấn tấn công trực diện, thân hình to lớn mang theo lực lượng kinh hoàng, một cú đấm nặng nề lao về phía trán Trencke!

Cảm nhận luồng gió khủng khiếp đang tới gần, đồng tử của Trencke co lại ngay lập tức, cơ thể cũng di chuyển theo!

Một cú xoay người né tránh, chân trái trượt qua, tay trái nắm chặt, đấm từ dưới lên vào nách Xà Vương!

Bốp!!!

Cú đấm trúng ngay nách Xà Vương!

Người bình thường nếu bị đánh như vậy, cả cánh tay có lẽ sẽ tê liệt mất sức!

Nhưng cơ thể Xà Vương mạnh mẽ ngoài sức tưởng tượng, bị đánh trúng nhưng không đau không ngứa!?

Ngược lại, cánh tay phải thu lại, dùng khuỷu tay đỡ đòn của Trencke, sau đó là một cú móc trái!

Lại cúi đầu né tránh, Trencke nhanh chóng thay đổi chiến thuật, cúi người xuống, hai tay ôm chặt chân Xà Vương, chuẩn bị kéo hấn xuống đất, sử dụng kỹ thuật sấn đầu.

Xà Vương rõ ràng không đề phòng chiêu này, bị Trencke ôm chặt chân, mất thăng bằng.

Trencke dùng sức, đẩy ngã Xà Vương xuống đất!

Nhưng rõ ràng, Trencke đã đánh giá thấp phản ứng của Xà Vương!

Xà Vương dang rộng tay, chộp lấy vai Trencke!

Cùng với một tiếng hét giận dữ!

“Ha!!!”

Cả người Trencke bị Xà Vương ném văng ra ngoài!

Bịch!

Ngã lăn mấy vòng trên võ đài, Trencke vừa định đứng dậy, Xà Vương như một con hổ dữ, lao tới với sức mạnh kinh người!

Một cú móc của Xà Vương!

Trencke lại né tránh!

Nhưng tránh được một cú, không tránh được cú thứ hai!

Xà Vương bị chọc giận hoàn toàn, tốc độ tấn công tăng vọt!

Một cú đâm chưa kịp thu lại, cú thứ hai đã tiếp theo!

Lần này, Trencke không kịp né tránh, chỉ kịp giơ tay lên đỡ!

Bốp!!!

Cánh tay bị đánh đau nhói, Trencke bị đâm văng, lưng đập vào lưới sắt ở rìa võ đài!

Nhưng chuyện chưa kết thúc!

Đợt tấn công của Xà Vương như cơn lốc, không ngừng nghỉ!

Nắm lấy cơ hội, hấn tung liên tiếp những cú đâm mạnh mẽ!

Trencke đã không thể chống đỡ, liên tục trúng đòn nặng!

Bịch!!!

Lại một cú móc, cằm của Trencke bị trúng, cả người bị lực mạnh kéo ngã xuống đất!

“Wow!!!!”

Với sự ngã xuống của Trencke, bầu không khí trên sân đấu một lần nữa được đẩy lên cao trào!

Áo sơ mi đất tiền của Xà Vương đã ướt đầm mồ hôi, chỉ thấy hằn hết lớn, hai tay nắm chặt áo trước ngực, một lực mạnh!

Xẹt!!!

Cả chiếc áo sơ mi bị hằn xé rách!

Với áo sơ mi rách nát, cơ thể to lớn, lưng hùm vai gấu của Xà Vương hiện ra trước mắt mọi người.

Khán giả đồng loạt reo hò.

Như thể đang ăn mừng chiến thắng của Xà Vương... không, trận đấu chưa kết thúc.

“Hà... hà...”

Trencke chống tay, thở hồn hển cố gắng đứng dậy.

Nhưng chưa kịp đứng lên, Xà Vương đã tới bên cạnh, giẫm chân lên lưng hắn, đè chặt xuống.

“Đúng là đồ tội nghiệp.”

Chương 618: Tiêu Đề 《Ẩn》

Xà Vương chế nhạo: “Dám nhìn ta bằng ánh mắt đó? Người có thể làm gì?”

Nhưng Trencke không trả lời, hắn vẫn cố gắng dùng lực, muốn đứng dậy.

Nhưng sức mạnh của hắn và Xà Vương không cùng đẳng cấp, dù hắn nỗ lực cũng khó thoát khỏi chân Xà Vương.

Khi mọi người nghĩ rằng, Xà Vương sẽ ra đòn kết liễu tên Linh Mục này.

Trong đám đông!

Pằng!!!

Một tiếng súng vang lên!

Khi tiếng súng vang lên, đám đông đang reo hò bất ngờ im lặng.

Nhưng chỉ hai giây sau, tiếng hét chói tai xé toạc sự im lặng!

Tiếng hò reo chuyển thành tiếng la hét, mọi người hoảng loạn muốn rời khỏi đây.

“Chuyện gì xảy ra!?”

“Sao lại có tiếng súng?”

Trong hậu trường, những người chịu trách nhiệm tổ chức cũng bị một phen kinh hãi.

Nhưng tiếng súng bất ngờ xuất hiện, hiện trường lại cực kỳ hỗn loạn, họ không thể tìm ra vị trí người nổ súng chỉ qua camera giám sát.

Trên võ đài, Xà Vương cũng bị tiếng súng làm cho giật mình, rút chân khỏi lưng Trencke, hoang mang nhìn về phía tiếng súng.

Trong đám đông hỗn loạn, một người đàn ông đội mũ lưỡi trai đứng bất động, không hề bị ảnh hưởng bởi sự hỗn loạn xung quanh.

Lúc này, người đàn ông đó đang nhìn chăm chăm vào Xà Vương trên võ đài, ánh mắt không có gì đặc biệt.

Nhưng Xà Vương lại bất giác lùi lại một bước, hoang mang nhìn người đàn ông này.

Khoảng hai ba giây sau, người đàn ông kia kéo mũ xuống, quay người hòa vào dòng người đang chạy trốn, biến mất ngay lập tức.

‘Ta... đang sợ hãi!?’

Xà Vương nuốt nước bọt, trong lòng không dám tin tưởng, tự hỏi mình.

Trong khoảnh khắc đối diện với người đàn ông kia, hắn như một con nai con hoảng sợ, khi uống nước bất ngờ phát hiện ra một con hổ khổng lồ ẩn nấp trong rừng.

Nỗi sợ hãi từ sâu trong linh hồn, thậm chí khiến nhịp tim của hắn chậm lại nửa nhịp!

“Shuka...”

—

Hít sâu vài hơi, Xà Vương cố gắng bình tĩnh lại để ổn định cảm xúc đang dâng trào trong lòng, vô thức muốn nhìn xem

tình hình của đối thủ.

Nhưng khi hắn nhìn qua, hắn phát hiện rằng, Trencke vốn dĩ phải đang nằm trên mặt đất, nay đã biến mất không còn dấu vết.

Ở rìa sàn đấu không xa đó, một cánh cửa sắt nửa khép đang từ từ đóng lại.

...

“U... hừ...”

Trencke ôm chặt vết thương của mình, bước chân khập khiễng tiến vào một hành lang.

Bên cạnh hắn, những khán giả hoảng loạn liên tục chạy ngang qua, nhưng vì mãi lo chạy trốn, họ hoàn toàn không để ý tới trạng thái bất ổn của hắn.

“Trencke tiên sinh.”

Một giọng nói vang lên phía trước.

Trencke ngẩng đầu nhìn.

Cha xứ Martin đang đứng không xa phía trước, ánh mắt thoáng chút lo lắng nhìn hắn.

“Ngươi là...?”

Có lẽ vì cha xứ Martin hiện giờ đang mặc thường phục, lại không đeo sợi dây chuyền xanh nổi bật trước ngực nên Trencke nhất thời không nhận ra ông.

“Mười năm trước, chúng ta từng gặp nhau ở quán bả ‘SEE YOU’.” Cha xứ Martin giải thích.

Nghe vậy, Trencke lập tức tỉnh ngộ: “Ông là... vị cha xứ kỳ lạ hôm đó?”

Cha xứ kỳ lạ? Ta có gì kỳ lạ chứ?

Trong lòng cha xứ Martin thầm than một câu, rồi hấn lắc đầu nói: “Đây không phải chỗ để nói chuyện, người đi theo ta.”

Nói xong, cha xứ Martin quay lưng bước về hướng phòng nhân viên.

Trencke chỉ do dự một chút, rồi nhanh chóng bước theo.

Cả hai không trao đổi thêm nhiều lời, nhanh chóng tới tầng có phòng nhân viên.

Thật trùng hợp, nhóm bốn người Mans cũng vừa quay lại từ bên ngoài. Hai nhóm người trực tiếp chạm mặt nhau trong hành lang có chút chật chội này.

Cha xứ Martin mỉm cười thân thiện gật đầu chào bốn người.

Nhóm Mans cũng không dám chậm trễ, mỗi người đều kéo ra một nụ cười gượng gạo.

Mặc dù nhìn thấy bên cạnh cha xứ Martin đi cùng một người lạ, cả bốn đều cảm thấy kỳ lạ, nhưng không ai dám hỏi thêm gì, rồi họ mở cửa và quay về phòng mình.

Cha xứ Martin đi đến trước cửa phòng mình, đưa tay đẩy cửa.

Cánh cửa chỉ khép hờ dễ dàng bị đẩy mở.

Cùng lúc cánh cửa mở ra,

Cạch!

Tiếng lên đạn của súng ngắn lập tức vang lên rõ ràng!

Ngay khi nghe thấy tiếng động này, Trencke lập tức biến sắc, nhanh chóng tóm lấy cổ áo cha xứ Martin, kéo ông ra khỏi phòng.

Nhưng vào lúc này,

“Trencke.”

Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Động tác của Trencke lập tức dừng lại.

Hắn đưa mắt nhìn vào phòng.

Một thân ảnh cao lớn đang đứng sau bàn ở giữa phòng.

Trên bàn, bày đầy các loại súng dài ngắn, và trong tay bóng dáng cao lớn đó cũng đang cầm một khẩu súng ngắn FN-57.

Soạt!

Băng đạn được tháo ra, hắn kéo lại cò súng, viên đạn trong nòng bật ra.

Đặt khẩu súng rộng lên bàn, người đàn ông nhìn ra phía cửa nơi Trencke đang đứng:

“Đã lâu không gặp, không vào ngồi chơi sao?”

Xoẹt.

Cùng với tiếng quần băng cuối cùng, với sự giúp đỡ của cha xứ Martin, Trencke đã đơn giản xử lý vết thương trên người mình.

Trencke khẽ gật đầu với cha xứ Martin: “Cảm ơn.”

Cha xứ Martin chỉ cười, rồi thu dọn các loại thuốc vào hộp y tế.

“VẬY... có thể kể cho ta nghe những gì người đã trải qua trong những năm qua được không?”

Ngồi đối diện với Trencke, Trương Huyền nhìn hắn từ trên xuống dưới.

Hắn có thể nhận ra, quần áo trên người Trencke đều là đồ rẻ tiền mua ngoài chợ, và có lẽ vì đã lâu không tắm rửa, cơ thể hắn luôn phát ra mùi khó chịu.

Chương 619: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trên khuôn mặt không còn gọn gàng, rõ ràng hiện lên dấu vết của năm tháng khắc nghiệt.

Mặc dù đã mười năm trôi qua, Logan cũng đã già đi khá nhiều, thậm chí còn mắc bệnh tim.

Nhưng có lẽ vì không thiếu tiền, khi mới vào phó bản nhìn vào gương, Trương Huyền vẫn cảm thấy Logan trong thân thể này tràn đầy sức sống.

So với hiện trạng của Trencke bây giờ, hẳn mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Trong ký ức của mình, Trencke từng rất giàu có, trước khi sự kiện “Ngày đen tối” xảy ra, gia đình hắn là giàu nhất thị trấn Lake Moore.

Khi đó, Trencke xây dựng nhà thờ cứ như một trò đùa, vậy mà bây giờ...

Sao hắn lại sa sút đến mức này?

Nghe Trương Huyền hỏi, Trencke ngồi trên ghế im lặng rất lâu, cuối cùng chỉ lắc đầu, ngả lưng vào ghế, khẽ nói:

“Chỉ là vài chuyện vụn vặt thôi.”

“Được rồi...”

Trương Huyền khẽ gật đầu.

Hắn có thể thấy rõ, những năm qua Trencke sống không tốt, thậm chí, rất có thể đã trải qua những điều khủng khiếp.

Nhưng vì hấn không muốn nói, Trương Huyền cũng không hỏi thêm.

Dù sao, việc khơi lại vết thương lòng của người khác là một điều rất tàn nhẫn.

Trencke nhìn quanh căn phòng nhỏ hẹp, chuyển chủ đề: “Các người đang lẩn trốn sao?”

“Không hấn.”

Trương Huyền nói:

“Chỉ là có một số việc nhất định phải làm, có một số nơi nhất định phải đến.”

“Vậy sao...”

Giống như Trương Huyền, Trencke cũng không hỏi thêm về những gì Trương Huyền và mọi người đang gặp phải.

Hấn rất hiểu tình cảnh hiện tại của mình.

Dù thực sự Trương Huyền và nhóm gặp chuyện gì, hấn cũng chẳng giúp được gì.

Nói xong câu đó, căn phòng lại trở nên yên lặng.

Lúc này, Trencke thò tay vào túi, nhưng không tìm thấy gì, cảm thấy có chút lúng túng, hấn nhìn về phía Trương Huyền:

“Có thể cho ta một liều thuốc không?”

Bản thân Logan có thói quen hút thuốc, nhưng Trương Huyền thì không.

Vì vậy, mặc dù thường mang theo bật lửa như một công cụ đa năng, nhưng nếu không có việc gì đặc biệt, hấn sẽ không mang theo gói thuốc.

Tuy nhiên, dù không có thuốc, Trương Huyền cũng không từ chối trực tiếp Trencke, mà đứng lên, mở cửa bước ra khỏi

phòng.

Hắn đi đến cửa phòng bên cạnh.

Cốc cốc cốc.

Gõ nhẹ vào cửa phòng bên cạnh.

Trương Huyền có thể nghe thấy, trước khi hắn gõ cửa, trong phòng vẫn có người đang nói chuyện.

Nhưng sau khi hắn gõ cửa, tiếng nói chuyện bên trong liền ngừng lại.

“Là ta.” Trương Huyền lên tiếng.

Sau vài giây khi giọng nói của anh vang lên.

Cánh cửa cẩn thận mở ra một khe hở nhỏ.

Mans nhìn Trương Huyền với ánh mắt cẩn trọng và có chút e sợ: “Có chuyện gì sao?”

“Cho mượn gói thuốc.” Trương Huyền đưa tay ra.

“À?”

Nghe thấy yêu cầu này, Mans thoáng ngần ra, nhưng dường như có ai đó vỗ nhẹ vào hắn từ phía sau, hắn liền nhanh chóng phản ứng, lấy từ trong túi ra một gói thuốc chưa mở, đưa cho Trương Huyền.

“Cảm ơn, sẽ trả lại sau.”

Trương Huyền nói xong, quay về phòng mình, để lại Mans với khuôn mặt ngơ ngác đứng ở cửa.

Trương Huyền đặt gói thuốc mượn được và bật lửa của mình trước mặt Trencke, rồi trở lại chỗ ngồi.

Nhìn Trencke châm một điếu thuốc và hít một hơi thật sâu, Trương Huyền suy nghĩ một chút, rồi nói: “Ta có ít tiền mặt ở đây, nếu ngươi cần thì...”

“Không cần.”

Chưa nói hết câu, Trencke đã ngắt lời.

“Ta... ta không cần tiền của người, Logan.”

Trencke đau khổ vò đầu vốn đã rối bù của mình: “Ta chỉ là... Haiz, ta không biết phải nói thế nào...”

“Được rồi...”

Trương Huyền suy nghĩ một chút, quyết định đổi hướng câu chuyện: “Người còn nhớ York không?”

“York...”

Nghe thấy cái tên này, Trencke dường như ngẩn ra, trong mắt như đang hồi tưởng lại điều gì đó.

Sau vài giây, Trencke mới gật đầu nói: “Tất nhiên là nhớ, làm sao ta có thể quên được hấn.”

“Ừ...” Trương Huyền mỉm cười:

“Ta đã nghe hấn... nói về người, Trencke, hấn nói, người là người duy nhất ở thị trấn Lake Moore mà hấn có thể hoàn toàn tin tưởng.”

“Ta còn nhớ lần đầu gặp người, khi ta và hấn lái xe đến trước nhà người, trong vài câu ngắn ngủi, người đã cùng chúng ta lên xe, cùng cầm súng, chống lại những tín đồ hắc ám.”

Những lời của Trương Huyền khiến Trencke nhớ lại cảnh tượng buổi chiều hôm đó.

Khi cha xứ York đứng trước mặt hấn đọc câu thần chú, yêu cầu Đồng Xu Thánh Sith.

Và khi hấn hỏi liệu có thể tin tưởng York không, cha xứ chỉ nói một câu:

“Giống như ta tin người vậy.”

Câu nói ngắn gọn này đã tác động sâu sắc đến hắn.

Đến nỗi, cho đến tận hôm nay, mười năm sau, hắn vẫn nhớ rõ hình ảnh người đàn ông không cao lớn nhưng toàn thân tắm trong ánh hoàng hôn vàng rực đó.

Chính người đàn ông đó đã kéo hắn ra khỏi vực sâu không đáy, cũng chính người đó lần đầu tiên khiến hắn có ý định muốn đi theo.

Chỉ tiếc rằng...

Mười năm trôi qua.

Chỉ mấy chữ ngắn ngủi, nhưng lại chứa đựng quá nhiều.

Người đàn ông đó bị bắt giam, hắn muốn cứu nhưng bất lực.

Hắn vẫn nhớ, khi chia tay tại quán rượu, hắn đã nói ra nguyện vọng của mình trước mặt người đàn ông đó.

Lúc đó hắn còn trẻ, đầy hoài bão, muốn trở thành thị trưởng của thị trấn Lake Moore, rồi xây dựng một nhà thờ lộng lẫy nhất ngay giữa trung tâm thị trấn, biến thị trấn thành nơi không bao giờ bị bóng tối xâm phạm.

Chương 620: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng...

“Chỉ là vài chuyện vụn vặt... vụn vặt thôi.”

Dường như hắn đang tự nhủ với bản thân, cũng như đang nói với Trương Huyền.

Trencke một lần nữa lặp lại câu trả lời mà hắn đã đưa cho Trương Huyền lúc trước.

Chỉ là, lần này, trong giọng điệu của hắn, đã chứa đựng rất nhiều cảm xúc khác...

Qua đôi mắt của Logan, Trương Huyền nhìn người chiến hữu xưa kia, lòng đầy mâu thuẫn.

Hắn muốn giúp đỡ Trencke, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Thậm chí vì vấn đề thân phận, hắn không thể, và cũng không có cách nào đưa ra những lời an ủi.

Trương Huyền luôn coi các phó bản như một trò chơi, có thể thoải mái bắt đầu lại, lần đầu tiên cảm thấy bất đắc dĩ.

“Có phải ta đã quá nhập vai rồi không...”

Hắn lắc đầu, cố gắng kìm nén cảm xúc trong lòng, rồi hỏi:

“Trencke, có thể cho ta biết, ngươi lên sàn đấu là vì điều gì không?”

Trương Huyền không hỏi nguyên nhân, anh chỉ muốn biết Trencke đấu vì mục đích gì.

Nếu Trencke muốn đạt được điều gì đó, hoặc hoàn thành một việc nào đó, nếu không ảnh hưởng đến nhiệm vụ, Trương Huyền sẵn sàng cung cấp một chút giúp đỡ trong khả năng của mình.

“Ta phải giành chức vô địch.”

Trencke không giấu diếm: “Sau đó, với tư cách là nhà vô địch, ta sẽ giết một người.”

“Giết ai?”

“Không biết.”

“Không biết?”

Trương Huyền ngơ ngác, người thậm chí còn không rõ mục tiêu là ai, làm sao mà giết?

“Logan, người là người của Kỵ Sĩ Thánh Điện, chắc hẳn người hiểu rõ về ‘Ngày đen tối’ hơn ta.”

Trencke nói:

“Vì vậy, người cũng biết rằng, mặc dù thánh tọa đã thực hiện một cuộc thanh trừng vài năm trước, tiêu diệt hoàn toàn trụ sở chính của hội ‘Ngày đen tối’, nhổ tận gốc tổ chức ‘Ngày đen tối’... Nhưng, trên thế giới này vẫn tồn tại những tín đồ lẻ tẻ, tin vào ‘Ngày đen tối’, giống như... ở đây vậy.”

Nói rồi, hắng nhẹ nhàng gõ ngón tay lên bàn.

Nghe tới đây, Trương Huyền hiểu ra:

“Vậy nên... trên con tàu này, thực sự có tồn tại một hoặc nhiều tín đồ của ‘Ngày đen tối’? Và chỉ có nhà vô địch mới có thể tiếp cận bọn chúng?”

“Đúng vậy.”

Trencke gật đầu, ánh mắt kiên định:

“Tín đồ của hắc ám đáng chết, dù là vì mối thù cá nhân của ta, hay vì lý tưởng mà cha xứ York đã theo đuổi... Dù thế nào, khi ta đã biết được thông tin này, ta phải làm gì đó.”

“Nhưng tiếc thay... người đã thua.”

Trương Huyền hồi tưởng lại trận đấu vừa qua.

Trencke không phải là người yếu kém về kỹ thuật đấu võ, nhưng cũng không phải là đối thủ mạnh mẽ. Trong suốt trận đấu, hắn hoàn toàn bị áp đảo bởi Xà Vương. Nếu không phải Trương Huyền đã bắn một phát súng để gây rối loạn, có lẽ Trencke đã bị Xà Vương đánh chết ngay tại chỗ.

Khi Trương Huyền chỉ ra thất bại của mình, Trencke không phủ nhận, chỉ thở dài:

“Ta không ngờ đối thủ Xà Vương lại mạnh như vậy. Nếu biết trước, có lẽ ta sẽ chuẩn bị kỹ lưỡng hơn, ít nhất... cũng phải đăng ký một khóa học đấu võ gì đó.”

Nói đến đây, Trencke cười tự giễu.

Trương Huyền lặng lẽ gật đầu.

Mặc dù Trencke nói như vậy, nhưng Trương Huyền, với tư cách là người quan sát, hiểu rõ tình hình hơn. Sức mạnh của Xà Vương gần như ngang ngửa với Lee đại thúc. Nếu hắn nắm vững nhiều kỹ thuật hơn những gì Trương Huyền đã thấy, thì ngay cả khi Trương Huyền sử dụng thân hình mạnh mẽ của Logan, cũng không chắc có thể đánh bại hắn khi không có vũ khí.

Do đó, dù Trencke có thực sự dành một thời gian để luyện tập đấu võ nghiêm túc, thì khi đối mặt với Xà Vương, hắn vẫn có tới tám phần khả năng sẽ thua.

Dĩ nhiên, những lời làm nhụt chí như vậy, Trương Huyền sẽ không đại dột mà nói ra.

“Bây giờ trận đấu bị gián đoạn, nhưng với số tiền có thể kiếm được từ việc tổ chức các trận đấu này, ta tin rằng sau khi hỗn loạn lắng xuống, ban tổ chức chắc chắn sẽ khởi động lại trận đấu sớm thôi.”

Trencke đứng dậy:

“Vì trọng tài chưa tuyên bố ta thua, nên khi trận đấu tiếp tục, ta vẫn có thể trở lại sàn đấu. Ta sẽ quay về nghiên cứu, hy vọng tìm ra được điểm yếu của Xà Vương để có thể đối phó với hắn.”

Khác với Trương Huyền và đồng bọn, Trencke lên tàu theo con đường hợp pháp, vì vậy hắn có phòng riêng trên tàu. Dù nhìn hắn có vẻ bệ rạc, nhưng ban tổ chức chắc chắn không keo kiệt đến mức không cung cấp chỗ nghỉ ngơi cho các đấu thủ.

“Chờ đã.”

Trương Huyền giơ tay ra hiệu cho Trencke dừng lại, nhú mồm nói: “Người vẫn muốn quay lại đấu?”

“Nếu không, ta không thể tiếp cận những người đó...”
Trencke nhẹ nhàng lắc đầu.

Trương Huyền trầm ngâm một lúc, rồi nói: “VẬY ĐI, NGƯỜI CỨ NGỒI ĐÂY ĐÃ, XÀ VƯƠNG TA SẼ LO LIỆU, CÒN NHỮNG ĐẤU THỦ KHÁC...”

Nói xong, Trương Huyền lấy từ trong túi ra một tờ giấy trắng đã gấp lại.

Khi mở ra, đó chính là danh sách các đấu thủ mà nhân viên phục vụ đã đưa cho hắn lúc ở trong phòng VIP.

Vì thân phận nhạ cảm, nếu Trương Huyền trực tiếp tham gia thi đấu, chắc chắn sẽ bị những kẻ có ý đồ chú ý. Dù hiện tại không còn bị sát thủ truy đuổi, nhưng nếu thật sự bại lộ,

khó tránh khỏi rắc rối. Trước khi đến được Nam Hàn, Trương Huyền không muốn gây quá nhiều sự chú ý.

Chương 621: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vì vậy...

Cần phải có một chiến thuật không chính thống.

“Ngươi muốn...?”

Nhìn thấy danh sách trong tay Trương Huyền, Trencke nhanh chóng hiểu ra ý định của hắn và vội vàng ngăn lại:

“Nếu tất cả các đấu thủ đều gặp vấn đề, ban tổ chức chắc chắn sẽ nhận ra có người đang nhắm vào họ, và có thể sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Trương Huyền cười:

“Yên tâm, ta không có ý định triệt để như vậy... Với năng lực của ngươi, chẳng lẽ không thể đánh bại một ai trong danh sách này? Ta chỉ cần giữ lại những kẻ yếu nhất hoặc dễ bảo nhất thôi.”

“Nhưng mà...”

Trencke do dự một chút: “Liệu có được không? Liệu có quá...”

“Thử thì sẽ biết.”

Trương Huyền và Trencke đang nói chuyện thì đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Cộc cộc cộc.

Hả!?

Cả ba người trong phòng đều giật mình.

Vì không nghe thấy tiếng mở cửa từ phòng bên cạnh, người đứng ngoài chắc chắn không phải là nhóm bốn người kia!

Soạt!

Nhìn nhau, Trencke và Trương Huyền nhanh chóng hành động!

Trương Huyền ra hiệu cho Martin cha xừ thu dọn những thứ thừa thãi trên bàn, đồng thời cầm lấy khẩu FN-57, lắp băng đạn và kéo cần nạp đạn, sẵn sàng chiến đấu.

Trencke cũng cầm lấy khẩu MCX trên bàn, làm tương tự như Trương Huyền, lắp băng đạn và kéo cần nạp đạn.

Khi cả hai đã cầm vũ khí, khí chất của họ thay đổi hoàn toàn.

Như trở về đêm của mười năm trước ở thị trấn nhỏ, hai người phối hợp nhịp nhàng, họ giơ súng bắt chéo và đứng yên ở hai bên cửa.

Trương Huyền đứng ở vị trí mở cửa, một tay cầm súng giấu sau hông, sử dụng cơ thể làm lá chắn để tránh lộ khẩu súng, nhưng vẫn có thể bắn ngay lập tức nếu cần.

Trencke, tay cầm khẩu MCX, đặt súng vào tư thế sẵn sàng, nhắm súng vào cửa từ phía đối diện.

Hai người nhìn nhau, Trencke khẽ gật đầu.

Trương Huyền đặt tay trái lên nắm cửa và bắt đầu ấn xuống.

Cạch.

Nắm cửa hạ xuống, cánh cửa mở ra!

“À~ Shineite tiên sinh, ngài ở trong phòng à...”

Giọng nói quen thuộc vang lên, người đứng ngoài cửa chính là Đặng Gia Kiệt, Đặng quản lý.

“Là Đặng quản lý.”

Trương Huyền giấu khẩu súng ra sau lưng.

Thấy vậy, Trencke cũng nhẹ nhàng hạ súng xuống, giữ súng sát nách trong tư thế cảnh giác cao.

Có lẽ vì Trương Huyền không mở cửa hoàn toàn, Đặng Gia Kiệt cảm thấy hơi lạ và hỏi:

“Shineite tiên sinh... trong phòng ngài có khách à?”

Thời gian trở lại nửa tiếng trước.

Do ảnh hưởng của tiếng súng, toàn bộ khán giả và nhân viên không liên quan đều bị sơ tán khỏi đấu trường. Còn lại chỉ là một số nhân viên nội bộ của sự kiện.

Lúc này, một nhân viên mặc đồng phục đang báo cáo công việc với hai người đàn ông kỳ lạ đứng ở rìa sàn đấu:

“...Sự việc diễn ra như vậy, chúng ta đã kiểm tra camera, nhưng không phát hiện điều gì bất thường. Không có ai bị thương và cũng không ai thấy ai đã nổ súng. Hiện trường không có vỏ đạn, chỉ có một viên đạn găm vào trần nhà...”

Có lẽ vì công việc điều tra không tiến triển suôn sẻ, nhân viên này nói với giọng thận trọng, dường như sợ bị khiển trách.

Tuy nhiên, trái với dự đoán của hắn. hai người trước mặt sau khi nghe xong báo cáo đã không để ý đến hắn.

“Lạy Chúa... không phải bóng đèn nổ, cũng không phải bóng bay phát nổ, mà thực sự có người đã bắn một phát súng ở hiện trường, và khoảng cách tới sàn đấu chỉ có mười mấy mét thôi!”

Một người đàn ông mặc áo choàng tẩm, hành động có phần yếu điệu, nhìn vào viên đạn vừa được ai đó lấy ra từ trần nhà,

nói với vẻ ngạc nhiên.

Bên cạnh hắn, một người đàn ông trung niên có vẻ ngoài khá đẹp trai, cầm lấy viên đạn từ tay hắn và quan sát:

“Đạn xuyên giáp 5.7x28mm? Có vẻ như tay súng đã sử dụng một khẩu súng do công ty FN sản xuất... loại đạn này không hề tầm thường đâu.”

Người yếu điệu liếc nhìn người đàn ông kia: “Biết là người rành về vũ khí rồi... Vậy có manh mối gì không?”

“Tay súng này không rõ nhắm vào ai, bắn một phát rồi lại không làm bị thương ai...”

Người đàn ông lắc đầu: “Không hiểu nổi, không hiểu nổi.”

Khi hai người đang nói chuyện, Đặng Gia Kiệt cũng vội vàng chạy tới: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Ồ, không phải là Đặng quản lý đây sao?”

Người đàn ông yếu điệu vừa nhìn thấy Đặng Gia Kiệt đã lên giọng châm chọc: “Đặng quản lý này sắp được thăng chức rồi mà còn tận tâm vậy sao? Nếu là ta, giờ này chắc đã ngủ khò rồi.”

Đối mặt với sự mỉa mai của người đàn ông yếu điệu, Đặng Gia Kiệt không hề để ý, thậm chí không thèm đáp lại. Nhưng khi nhìn thấy viên đạn trong tay người đàn ông, mắt hắn lóe lên một chút kinh ngạc: “Viên đạn này?”

“Đúng vậy.”

Người đàn ông kia gật đầu, sau khi kể lại toàn bộ sự việc cho Đặng Gia Kiệt, hắn đưa viên đạn cho Đặng Gia Kiệt:

“Đặng quản lý, mặc dù đầu trường này không phải là mảng kinh doanh của Công ty Âu Á Toàn Cầu, nhưng nó vẫn nằm trong phạm vi quản lý của câu lạc bộ du thuyền. Ngài là quản

lý của câu lạc bộ du thuyền, nên chuyện này phải để ngài điều tra;

Nhưng, dù sao chúng ta cũng có trách nhiệm, nên chúng ta vẫn sẽ báo cáo sự việc này lên cấp trên. Nếu điều này ảnh hưởng đến công việc của ngài... ta chỉ có thể nói lời xin lỗi.”

Chương 622: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đặng Gia Kiệt không nói gì, chỉ ra hiệu cho một thuộc hạ mang đến một túi nhỏ và cẩn thận bỏ viên đạn vào.

Sau đó, ông mới nói với hai người: “Hai vị yên tâm, việc đã xảy ra, ta nhất định sẽ điều tra đến cùng để cho các vị một câu trả lời.”

“Tốt, vậy chúng ta giao cho ngài.”

Nói xong, hai người kia rời đi.

Đặng Gia Kiệt ở lại, nhìn viên đạn trong tay với nét mặt căng thẳng, suy nghĩ miên man.

Trước hết, tất cả hành khách trên tàu đều phải qua kiểm tra an ninh trước khi lên tàu, nên ngoại trừ một vài trường hợp rất hiếm hoi, hầu như không thể có ai lén lút mang súng lên tàu.

Ngoài hành khách, còn có nhân viên trên tàu.

Mặc dù chỉ là quản lý câu lạc bộ, nhưng Đặng Gia Kiệt cũng có chút hiểu biết về việc sắp xếp và quản lý nhân sự trên tàu.

Quả thật, nếu là nhân viên, có nhiều cách để lách kiểm tra và mang vũ khí lên tàu.

Nhưng...

Nếu thật sự có nhân viên nào lén lút vi phạm, mang súng lên tàu.

Thì tại sao hắn lại bắn một phát súng trong đấu trường?

Tại sao lại chọn hôm nay để bắn?

Và tại sao sau khi bắn lại không giết chết hay làm bị thương ai?

Nghĩ mãi cũng không thấy hợp lý...

Đang lúc đó, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Đặng Gia Kiệt.

Trên tàu này ngoài hành khách và nhân viên... còn có vài người không được ghi nhận trong hồ sơ!

“Không thể nào...”

Mặt Đặng Gia Kiệt dần trở nên khó coi, suy nghĩ một lúc, ông quyết định gọi một cuộc điện thoại:

“Alo? Là ta, ta sẽ gửi cho anh một bức ảnh, anh giúp ta tra xem người này là ai...”

Chỉ sau chưa đầy mười phút kể từ khi Đặng Gia Kiệt cúp máy, một tin nhắn đã đến điện thoại của ông.

Nội dung tin nhắn rất đơn giản.

Đó là thông tin truy nã của Trương Huyền và Martin cha xứ trên trang web của Ark.

“Chết tiệt!”

Khi thấy số tiền thưởng và danh tính thực sự của hai người, Đặng Gia Kiệt không khỏi chửi thề.

Trước đó vì tin tưởng vào cha xứ Howard, ông không điều tra ngay thân phận của hai “người nhập cư trái phép” này.

Người ta cứ tưởng họ chỉ là hai gã nước ngoài đã phạm tội ở Nhật Bản, phải đi đường biển về nước.

Ai mà ngờ được, chuyện này lại...

Thực ra, Trương Huyền và đồng bọn đúng là đã phạm tội và phải lên lút trở về Rome.

Nhưng điều đó không quan trọng.

Nếu để hai kẻ rắc rối này tiếp tục chạy nhảy trên tàu, công việc của ông sẽ không còn.

“Ugh...”

Đặng Gia Kiệt vò đầu bứt tóc một cách khó chịu, suy nghĩ một hồi, cuối cùng quyết định che giấu thân phận của hai người và tự mình gặp họ để nói chuyện.

Dù sao, chính ông là người đã cho họ lên tàu.

Nếu có chuyện xảy ra, dù ông vô tội thế nào cũng sẽ bị liên lụy.

Vì vậy...

Không lâu sau, Đặng Gia Kiệt đã đến trước cửa phòng của Trương Huyền.

“Shineite tiên sinh, trong phòng ngài có khách sao?”

Lúc này, khi thấy Đặng Gia Kiệt đến, Trương Huyền liền giấu khẩu súng ra sau lưng, hỏi lại: “À, là Đặng quản lý. Muộn thế này rồi, có chuyện gì không?”

Đặng Gia Kiệt nghe câu hỏi này, không nhịn được cười: “Ngài hỏi vậy không phải là hơi thừa sao?”

Nói xong, ông lấy ra từ túi chiếc túi nhỏ đựng viên đạn và giơ lên trước mặt Trương Huyền: “Ngài có nhận ra thứ này không?”

“Đây là gì, kẹo sao?”

Trương Huyền hoàn toàn là đang nói dối trắng trợn. Ta không để lại dấu vết nào tại hiện trường, ngoại trừ viên đạn này. Ngay cả vỏ đạn ta cũng đã thu gom hết. Ta không tin rằng những kẻ nghiệp dư trên tàu có thể nhanh chóng lần ra manh mối về ta trong thời gian ngắn như vậy.

Tất nhiên, điều quan trọng hơn là:

Nếu bọn họ thực sự tìm ra bằng chứng gì then chốt, người đến gặp ta sẽ không chỉ là Đặng Gia Kiệt.

Thấy Trương Huyền nhất quyết không chịu thừa nhận, Đặng Gia Kiệt cảm thấy bối rối. Ông tiến lên, hạ giọng nói:

“Ngài Logan, ta đã biết thân phận thật sự của các người rồi. Nếu còn tiếp tục giả vờ thì thật vô ích. Ngài nên hiểu rằng ta đang giúp các người, nói thẳng ra sẽ tốt cho cả đôi bên!”

“Oh~”

Trương Huyền tỏ vẻ như vừa bừng tỉnh: “Thì ra ngài đã sớm biết thân phận thật của chúng ta.”

“Vừa mới biết thôi.” Đặng Gia Kiệt nhú mày: “VẬY, chúng ta sẽ nói chuyện ở hành lang này sao?”

“Được thôi, mời vào.” Trương Huyền nhường đường, đồng thời nói thêm: “Nhưng trước hết, ta phải nói rõ, ta không hề biết gì về viên kẹo này đâu.”

“... Tùy ngài thôi.”

Đặng Gia Kiệt mệt mỏi bước vào phòng.

Vừa vào cửa, ông đã thấy Martin cha xứ đang ngồi cười gượng trên một chiếc giường tầng dưới. Trên tầng trên còn có một người đang nằm, nhưng vì được chăn phủ kín nên ông không thấy rõ đó là ai.

Nhận thấy ánh mắt của Đặng Gia Kiệt, Trương Huyền, vừa khép cửa, nói: “Đừng bận tâm, chỉ là một người quen thôi. Ngài có gì cứ nói thẳng.”

“Được rồi...”

Đặng Gia Kiệt chọn một chiếc ghế ngồi xuống, nói: “Dù các người có thừa nhận hay không, tình hình bên đầu trường

hiện tại rất không ổn. Cấp trên yêu cầu ta điều tra kỹ lưỡng. Dù ta có thể tìm cách qua mặt một lần, nhưng không chắc có thể làm được lần thứ hai...”

Khi nói điều này, Đặng Gia Kiệt chăm chú quan sát biểu cảm của Trương Huyền, nhưng rõ ràng, ông đã thất vọng.

Mặc dù Trương Huyền diễn xuất tâm thường, nhưng khả năng giữ gương mặt vô cảm của hắn rất thành thạo.

Chương 623: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nói ngắn gọn là.”

Đặng Gia Kiệt tiếp tục: “Ta có một đề nghị. Chỉ cần các người không gây thêm rắc rối trên tàu, ta sẽ đảm bảo các người được đưa đến đảo Jeju. Khi các người xuống tàu, mọi chuyện sẽ kết thúc êm đẹp. Nhưng nếu các người tiếp tục làm náo loạn, một khi cảnh sát can thiệp, không chỉ công việc của ta mà ngay cả an toàn của các người cũng sẽ gặp nguy hiểm.”

Cách đàm phán của Đặng Gia Kiệt là thẳng thắn trình bày lợi hại.

Mặc dù đơn giản, nhưng thực sự rất hiệu quả.

Chỉ cần không phải là loại người liều lĩnh đến mức bất chấp tất cả, hầu hết ai cũng sẽ cân nhắc kỹ lưỡng đề nghị của ông.

Và Trương Huyền, rõ ràng đang suy nghĩ.

Sau khi Đặng Gia Kiệt nói xong, Trương Huyền nhìn vào viên đạn mà ông đặt trên bàn, cân nhắc vài giây rồi nhẹ gật đầu:

“Thực ra, chúng ta cũng không muốn gây ra rắc rối gì. Vậy nên, ta có thể cam đoan với ngài rằng trong hai ngày tới, ta sẽ giữ thái độ kín đáo, không để ngài phải khó xử.”

“Vậy thì tốt quá.”

Đặng Gia Kiệt thở phào khi thấy Trương Huyền nhượng bộ: “Ngày mai tàu sẽ cập cảng Kobe. Khi đó ta sẽ tìm cách

giải quyết rắc rối này.”

Trương Huyền chỉ mỉm cười, không nói gì thêm.

Khi Đặng Gia Kiệt chuẩn bị rời đi, Trương Huyền đột nhiên hỏi: “Đặng quản lý, có thể cho ta biết, khi nào cuộc thi đấu võ lại bắt đầu? Ta thấy... nó khá thú vị.”

Đặng Gia Kiệt lắc đầu: “Điều đó không phải do ta quyết định... Nhưng ít nhất là cho đến tối mai, chắc chắn sẽ không có thi đấu nữa. Hôm nay nhiều du khách đã bị tiếng súng làm hoảng sợ, chắc chắn sẽ có người báo cảnh sát. Sau khi giải quyết xong với cảnh sát vào ngày mai, có thể mới có thể tiếp tục.”

“Được thôi, cảm ơn ngài.”

Trương Huyền tiễn Đặng Gia Kiệt ra khỏi phòng.

Ngay khi Đặng Gia Kiệt vừa rời đi, Trencke từ trên giường tầng trên đột ngột vén chăn, nhảy xuống:

“Đó là ai vậy?”

“Đặng Gia Kiệt, quản lý của câu lạc bộ du thuyền. Chính hắn đã sắp xếp để chúng ta lên tàu.”

“Đặng quản lý...?”

Trencke hơi nhíu mày: “Hắn đã biết người nổ súng ở hiện trường, người thật sự không cần làm gì sao?”

“Không cần.”

Trương Huyền vẫy tay: “Hắn chỉ là một nhân viên muốn giữ việc làm của mình, không đủ để uy hiếp chúng ta.”

“Được thôi...” Trencke gật đầu.

“Được rồi, chúng ta hãy lên kế hoạch cho mục tiêu sắp tới. Nếu ngày mai trận đấu được tổ chức lại, chúng ta cần phải tính toán xem nên hành động như thế nào.”

Ban đầu, họ đã lên kế hoạch thực hiện một thủ đoạn để Trencke giành chức vô địch, sử dụng danh hiệu vô địch để tiếp cận và tiêu diệt tín đồ Hắc Ám ẩn nấp phía sau.

Nhưng vì Đặng Gia Kiệt đã đến gặp, họ cần phải hành động kín đáo hơn.

“Trencke, người đã gặp những đấu thủ khác chưa? Có ai mà người cảm thấy khó đối phó không?”

...

Thời gian trôi qua nhanh chóng, ngày hôm sau đã đến.

Khi tàu cập bến cảng Kobe.

Một nhóm cảnh sát đã chờ sẵn ở bến tàu, lập tức lên tàu.

Đêm qua có quá nhiều người nghe thấy tiếng súng, dù Đặng Gia Kiệt và nhân viên có che giấu đến đâu, vẫn không tránh khỏi việc có người báo cảnh sát.

Tuy nhiên, Đặng Gia Kiệt đã lường trước tình huống này.

Để tránh bị phát hiện thêm những việc làm phi pháp, ông đã sắp xếp nhân viên làm việc cả đêm để dọn dẹp lại hiện trường.

Họ đã xóa hết các vết đạn và sử dụng các mối quan hệ tại địa phương.

Khi cảnh sát lên tàu kiểm tra, họ chỉ qua loa một chút rồi tuyên bố rằng tiếng súng đêm qua chỉ là hiểu lầm.

Còn tiếng động đó thực sự là gì...

Ai mà biết được, có lẽ chỉ là một quả bóng bay nổ.

...

Đến buổi chiều.

Trương Huyền, người vẫn ở trong phòng, nhận được cuộc gọi từ Trencke:

“Alo? Logan, có vẻ tình hình không ổn. Số lượng người trở lại từ bên ngoài đã tăng lên.”

“Ý người là sao? Nói rõ hơn đi.”

“Buổi trưa hôm nay, hướng dẫn viên đã sắp xếp cho khách xuống tàu đi chơi. Ta thấy rất rõ, số khách xuống tàu không quá một trăm, nhưng khi trở lại, lại có đến khoảng một trăm hai, ba mươi người, tăng thêm hai, ba chục người.”

“Cái gì?”

Nghe tin này, Trương Huyền đang nằm trên giường lập tức ngồi dậy: “Người chắc là mình không nhìn nhầm? Có phải giữa chừng có đợt khách thứ hai xuống tàu không?”

“Không thể nào, người đã dẫn ta tìm những đối thủ có thể đánh bại ta. Ta đã theo dõi suốt cả ngày hôm nay.”

“... Hiểu rồi, người trở lại đây đi. Có thể tình hình đã thay đổi, chúng ta cần lên kế hoạch lại.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Trương Huyền bắt đầu kiểm tra lại vũ khí của mình.

Những người lạ này, hoặc là sát thủ, hoặc là tín đồ Hắc Ám.

Dù là ai, điều này cũng không có lợi cho họ.

Nói vậy thì, phải đổi hướng hành động thôi...

Thời gian trôi nhanh đến chiều tối.

Khi tàu một lần nữa ra khơi, điểm đến tiếp theo là đảo Jeju, mục tiêu cuối cùng của Trương Huyền và nhóm của hắn.

Hít thở không khí biển, trong một nhà hàng Tây trên tầng thượng.

“Ngươi là cô gái Nhật Bản đẹp nhất mà ta từng gặp...”

Xà Vương với vẻ ngoài lịch lãm, nở nụ cười tự mãn, tay cầm ly rượu vang, chăm chú nhìn cô gái xinh đẹp đối diện.

Có lẽ vì ánh mắt quá sức táo bạo của Xà Vương, hoặc có lẽ vì lời tán tỉnh ngọt ngào của hắn, mà cô gái đỏ mặt, ánh mắt thoáng chút e thẹn.

Chương 624: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhìn thấy biểu hiện của cô gái, Xà Vương biết rằng tối nay mình sẽ không phải ngủ một mình.

Khi hắn chuẩn bị tiến thêm một bước, thử tiếp xúc gần hơn với cô gái.

Điện thoại trên bàn đột nhiên rung lên.

“Hm?”

Nhìn số gọi đến, là một dãy số không có trong danh bạ nhưng lại rất quen thuộc.

Hắn nhíu mày, do dự vài giây, rồi xin lỗi cô gái và rời khỏi nhà hàng để nghe điện thoại.

Khi ra khỏi cửa nhà hàng, hắn mới nhắc máy: “Morton tiên sinh?”

Giọng nói hơi khàn phát ra từ đầu dây bên kia: “Xà Vương, có người đang theo dõi ngươi.”

“Hả?”

Nghe vậy, Xà Vương giật mình, bản năng ngẩng đầu lên, định nhìn quanh.

Nhưng giọng nói trong điện thoại lại vang lên: “Đừng nhìn lung tung, bây giờ, ngươi lập tức về phòng, đừng đi thang máy.”

“Hiểu rồi.”

Cúp điện thoại, mặt Xà Vương sa sầm. Nhìn vào trong nhà hàng, thấy cô gái Nhật Bản đang tự sướng, hấn thâm nghĩ, thật xui xẻo.

Mặc dù không biết ai đang theo dõi mình, nhưng đã đến rồi... thì đừng hòng thoát.

Ánh mắt Xà Vương lóe lên một tia dữ tợn.

Ngay lập tức, hấn bước về phía cầu thang của tàu.

Không lâu sau khi Xà Vương rời đi.

Một người phục vụ bước ra từ nhà hàng.

Nhìn theo bóng lưng của Xà Vương, hấn nhún vào tai nghe không dây: “Ta có vẻ đã bị lộ, cẩn thận một chút, chuyển người đi trước.”

“Rõ.”

Tiếng đáp lại trong tai nghe.

Người phục vụ này chính là Trương Huyền.

Sau khi cảm nhận thấy bầu không khí trên tàu có vẻ không bình thường, Trương Huyền đã gọi Trencke về để bàn bạc.

Cuối cùng, họ quyết định từ bỏ kế hoạch hành động ban đầu và tập trung vào mục tiêu Xà Vương.

Dù sao, Xà Vương trước đây cũng đã từng giành chức vô địch, nếu may mắn, hấn chắc chắn có liên quan đến các tín đồ Hắc Ám của Ngày Đen Tối.

Tuy nhiên, khả năng cận chiến của Xà Vương quá mạnh, nên không thể sử dụng các phương pháp thông thường để khống chế hấn.

Ban đầu, kế hoạch là tìm cơ hội khi Xà Vương ở một mình rồi dùng súng khống chế hấn.

Nhưng...

Từ hành động bất thường của Xà Vương, rõ ràng là hắn đã phát hiện ra điều gì đó.

Trương Huyền liếc nhìn một camera giám sát trong nhà hàng, rồi quan sát đám đông xung quanh.

Bị nhận ra rồi sao...

Nhìn Xà Vương sắp khuất khỏi tầm nhìn, Trương Huyền chỉ do dự trong hai giây, rồi lập tức bám theo.

Cùng với hành động của Trương Huyền, một số “người đi đường” bình thường quanh nhà hàng cũng bắt đầu theo dõi hắn.

...

Trong khi đó, trong một văn phòng sang trọng trên tàu.

Một ông già tóc bạc, mặc áo sơ mi và gilet, đang hút xì gà và nhìn màn hình giám sát trước mặt.

Nhìn thấy bóng dáng Trương Huyền trên màn hình, ông lão tóc bạc nhếch mép cười lạnh:

“Không ngờ lại có món hời này, chim sẻ theo sau châu chấu sao? Ha ha, thú vị thật...”

Nói xong, ông lão tóc bạc ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông đang đứng trước bàn làm việc, lo lắng đến mức run rẩy:

“Pearson quản lý, thật sự phải cảm ơn người. Nếu không, ta đã không biết rằng trên tàu của ta lại có một con chuột trà trộn vào... Người vừa nói rằng, cùng với Logan còn có một người nữa phải không?”

Pearson vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, Morton tiên sinh, cùng với ngài Logan còn có một ông lão khoảng bảy mươi

tuổi. Theo những gì ta tìm hiểu được, người này chính là cha xứ Martin trong danh sách truy nã của Ark.”

“Ừ~”

Morton gật đầu, không hỏi thêm, mà trực tiếp mở máy tính, tìm kiếm thông tin liên quan.

Vì là danh sách truy nã nóng gần đây, hắn không mất nhiều công sức để tìm ra thông tin của Trương Huyền và Martin.

Nhìn dãy số thưởng khá lớn trên danh sách truy nã, Morton không tỏ vẻ ngạc nhiên.

Sau một lúc trầm ngâm, hắn quay sang Pearson: “Được rồi, người có thể rời đi, Pearson quản lý. Người có thể về.”

Pearson thở phào nhẹ nhõm, cúi chào Morton: “Cảm ơn lòng tốt của ngài, Morton tiên sinh!”

Nói xong, hắn vội vàng rời khỏi.

Sau khi Pearson rời đi, Morton từ ngăn kéo bàn làm việc lấy ra một chiếc điện thoại phím cũ kỹ. Ông tìm trong lịch sử cuộc gọi và gọi một số điện thoại quen thuộc.

Khi cuộc gọi được kết nối, nét mặt của Morton ngay lập tức trở nên kính cẩn: “Thưa ngài, là ta đây. Chuyện là thế này, ta gặp phải...”

Cạch!

Cánh cửa khu vực cầu thang bật mở. Xà Vương mạnh mẽ bước ra từ cầu thang, liền đóng sầm cửa lại. Vừa định men theo hành lang trở về phòng, hắn đột nhiên dừng lại. Một nụ cười hung ác hiện lên trên gương mặt, hắn đứng ở lối vào, chuẩn bị sẵn sàng, dự định sẽ bắt người theo dõi hắn một cách bất ngờ.

Nhưng ngay lúc hắn đang háo hức, chuẩn bị cho một trận đánh tàn khốc, thì một tiếng súng vang lên, khiến sắc mặt hắn thay đổi ngay lập tức!

Trong cầu thang, Trương Huyền bước nhanh, men theo bậc thang đi xuống. Hắn rút ra khẩu FN-57 đã gắn sẵn bộ giảm thanh từ dưới áo khoác. Giờ đây, anh chỉ còn cách tầng của Xà Vương ba tầng. Trên đầu, khoảng bốn tầng, năm người đàn ông mặc thường phục đã bắt đầu tăng tốc đuổi theo. Họ chẳng buồn che giấu gì cả.

Trương Huyền chậm lại, đến tầng tiếp theo, anh giờ súng lên, nhắm vào khoảng trống giữa các bậc thang. Thấy bóng người xuất hiện, hắn không ngần ngại bóp cò!

Biubiubiu...

Một loạt đạn nổ ra!

Hai gã đi nhanh bị Trương Huyền hạ gục tại chỗ!

Chương 625: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một gã đi chậm hơn cũng trúng hai phát đạn, ngã xuống.

“Á...!!!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, hai tay súng còn lại vội vàng rút súng bắn trả.

Biubiubiubiu...

Những tiếng súng giảm thanh vang lên. Rõ ràng, vũ khí của họ cũng được gắn bộ giảm thanh. Nhưng khi họ vừa bắt đầu phản công, Trương Huyền đã không còn ở đó để giao chiến. Anh nhanh chóng đẩy cửa bên cạnh, tiến vào tầng lầu hiện tại.

Tầng này là tầng bảy, hai tầng trên tầng của Xà Vương. Điều này không phải do Trương Huyền hoảng loạn mà đi nhầm. Ngược lại, anh đã có kế hoạch chiến thuật rõ ràng. Khi đã bị phát hiện, nếu tiếp tục đuổi theo Xà Vương, rất có thể anh sẽ rơi vào ổ phục kích của hắn. Vì vậy, Trương Huyền quyết định sử dụng một chiến thuật khác, một cách đánh vòng ngoặt mục.

Trương Huyền giơ súng trước ngực, bước ra khỏi cửa cầu thang, nhanh chóng bắn nổ camera giám sát phía trên. Sau khi xác định không còn camera nào khác ở hai bên hành lang, anh chạy nhanh đến gần thang máy.

Nhìn qua vị trí thang máy hiện tại, hắn ước tính thời gian thang máy đến và nhấn nút gọi thang máy xuống. Trong khi chờ đợi thang máy, Trương Huyền không đứng im mà nép vào

sau một thùng rác gần đó để quan sát cửa thang máy và cửa cầu thang.

Không lâu sau, cửa cầu thang mở ra, hai tay súng còn có khả năng di chuyển chạy ra ngoài.

Biubiubiubiu!!!

Núp sau thùng rác, Trương Huyền bắn hạ hai kẻ địch bằng những phát đạn chính xác vào đầu!

Sau khi tiêu diệt xong, thang máy cũng vừa đến tầng nơi Trương Huyền đứng. Khi cửa thang máy mở ra, anh nhanh chóng xuất hiện bên cạnh.

Đình...

Trương Huyền cẩn thận kiểm tra bên trong thang máy không có ai, rồi bước vào thang máy và nhấn nút lên tầng năm. Sau đó, anh quay lại và bắn nổ camera trong thang máy!

Nhưng thay vì để thang máy xuống, Trương Huyền chạy ra ngoài trước khi cửa thang máy đóng lại. Hắn vội vàng trở lại cầu thang và nhanh chóng lao xuống tầng năm!

Tại tầng năm lúc này, Xà Vương đã được hai tay súng hộ tống, chuẩn bị rời đi. Có bốn tay súng khác đứng canh ở cửa thang máy. Họ chỉ biết Trương Huyền đã vào thang máy, có khả năng hắn đã xuống đây. Theo dõi số tầng trên màn hình thang máy, cả bốn tay súng đều cảnh giác cao độ.

Đình...

Thang máy đến tầng, cửa mở ra! Bốn tay súng lập tức giương súng chuẩn bị bắn! Nhưng khi họ thấy bên trong thang máy trống rỗng, tất cả đều cảm thấy ớn lạnh!

Cạch!

Cửa cầu thang bật mở! Một quả lựu đạn nổ tung được ném ra!

Bùm!!!

Tiếng nổ lớn vang lên!

Trương Huyền lao ra từ cửa, súng trong tay nhanh chóng quét qua hành lang để xác định vị trí của kẻ địch, rồi lập tức khai hỏa!

Biubiubiubiubiubiubiubiu...

Chỉ vài phát súng, hắn đã hạ gục bốn tay súng bị lựu đạn choáng làm choáng váng!

Hắn cũng bắn trúng một tay súng khác đang cố chạy thoát khỏi tầm nhìn cùng với Xà Vương ở cuối hành lang!

“Chết tiệt!!!”

Thấy một trong hai tay súng hộ tống mình bị bắn ngã, Xà Vương tức giận chửi thề và cúi xuống định nhặt khẩu súng rơi bên cạnh. Nhưng biao một phát đạn bắn trúng khẩu súng, làm nó bay xa!

Trương Huyền, tay súng không ngừng, bước qua xác bốn kẻ địch, tiếp tục truy đuổi Xà Vương!

Khi Trương Huyền đến được giữa hành lang, cánh cửa một phòng bất ngờ mở ra. Một người phụ nữ hoảng loạn, ăn mặc lộn xộn chạy ra và lao vào lòng Trương Huyền. Nhưng đôi mắt tinh tường của Trương Huyền phát hiện ra một lưỡi dao sắc bén giấu trong tay cô, cùng một tay súng khác đang giương súng bên trong phòng!

Rầm!

Trương Huyền đá mạnh vào bụng cô gái, khiến cô bật ngược trở lại phòng, đồng thời, anh bắn hai phát súng!

Đạn xuyên qua cơ thể người phụ nữ, rồi tiếp tục xuyên qua tên tay súng bên trong!

Biubiubiubiubiubiubiu...

Trương Huyền bắn thêm vào đầu cả hai người, sau đó tiến vào phòng kiểm tra kỹ lưỡng. Không thấy ai khác trong phòng, hắn tiến hành thay đạn một cách chuyên nghiệp.

Hắn cất băng đạn cũ còn vài viên đạn và thay bằng một băng đạn mới đầy. Sau đó, Trương Huyền rời khỏi phòng và tiếp tục truy đuổi Xà Vương!

Tuy nhiên, vì chậm trễ trong vài giây, Xà Vương đã biến mất. Đến khúc cua, Trương Huyền nhìn hành lang dài phía trước và các cánh cửa phòng đóng kín hai bên. Hắn lướt mắt qua từng cánh cửa.

Mặc dù hắn đã chậm một chút, nhưng chỉ trong vài giây, Xà Vương không thể nào ra khỏi tầng này được. Vì không nghe thấy tiếng bước chân ở phía trước hành lang, điều đó có nghĩa là hắn rất có thể đang trốn trong một trong những phòng phía trước.

Cạch!

Hắn đá mạnh cánh cửa phòng gần nhất. Bên trong là hai cô gái ăn mặc hở hang, ôm nhau và nhìn Trương Huyền với ánh mắt kinh hãi. Hắn chỉ nhìn lướt qua họ, xác nhận họ là người thường, rồi tiếp tục kiểm tra sâu bên trong phòng, đảm bảo không có ai khác trước khi rời đi để kiểm tra phòng kế tiếp.

Lúc này, trong một căn phòng ở phía trước hành lang, Xà Vương đứng tựa lưng vào tường, lắng nghe tiếng phá cửa liên tục từ bên ngoài. Sợ hãi và tức giận lẫn lộn trong lòng hắn. Hắn đã nhìn thấy khuôn mặt người truy đuổi mình, chính là người đàn ông lạ mặt đã tạo áp lực lớn cho hắn dưới võ đài ngày hôm qua.

“Xà Vương tiên sinh, ngài nên ở lại đây, để ta đi thu hút hắc.”

Chương 626: Tiêu Đề 《Ẩn》

Gã tay súng trốn cùng Xà Vương cắn răng, đề nghị sau khi cân nhắc tình huống. Xà Vương cảm kích nhìn tay súng: “Các người là người của Morton đúng không? Morton hiện ở đâu?”

Tay súng kia chỉ lắc đầu, không định nói thêm điều gì, rồi chỉ vào chiếc tủ quần áo bên cạnh: “Ngài trốn vào trong đó đi, ta sẽ chuẩn bị xông ra ngoài ngay bây giờ.”

“Cũng được.”

Xà Vương gật đầu mạnh mẽ, rồi quay người chuẩn bị mở tủ.

Nhưng ngay khi hắn quay lưng lại, trong mắt tay súng lóe lên vẻ độc ác.

Khẩu súng trong tay cũng được nâng lên, nhắm thẳng vào lưng Xà Vương!

Nhiệm vụ của hắn là ngăn cản Xà Vương rơi vào tay mục tiêu, để tránh bí mật của họ bị lộ.

Bình thường, họ chắc chắn sẽ bảo vệ Xà Vương rời khỏi đây, dù sao hắn cũng còn giá trị sử dụng.

Nhưng, nhìn thấy kẻ địch sắp sửa bao vây họ ở đây rồi.

Khả năng hộ tống rời khỏi gần như bằng không.

Để tránh bí mật bị lộ, bây giờ hắn phải giết chết Xà Vương!

Nhưng ngay lúc đó, động tác mở tủ của Xà Vương đột nhiên ngừng lại!

Bên cạnh tủ, trong một góc của chiếc gương trang điểm không mấy nổi bật, Xà Vương đã nhìn thấy rõ ràng hành động nâng súng của tay súng.

“Người... muốn giết ta?”

Ngay khi Xà Vương vừa hỏi, tay súng giật mình, lúc này hắn mới để ý đến sự hiện diện của chiếc gương!

Bắn!

Ý nghĩ đó vừa lóe lên trong đầu hắn, thì một lực lượng khó tưởng tượng ập vào cánh tay cầm súng của hắn với một tiếng “bốp”!

Cú đánh này khiến khẩu súng của hắn bay ra xa, cánh tay cũng tê liệt ngay lập tức!

“Ugh!”

Tiếng kêu đau đớn vừa thoát ra, thì bị chặn lại khi một bàn tay to lớn nắm chặt cổ hắn!

Khuôn mặt hung tợn của Xà Vương, cánh tay vung mạnh lên, một tay bóp chặt cổ tay súng, nhắc bổng hắn lên!

Cơ thể nặng nề của tay súng như một con gà con nhẹ bẫng trong tay Xà Vương, không có chút sức phản kháng nào.

Dù tay súng cố sức nắm lấy bàn tay của Xà Vương, nhưng bất kể hắn dùng lực thế nào, cũng không lay chuyển được Xà Vương chút nào!

“Ta thật sự nghĩ người định tranh thủ thời gian cho ta, không ngờ...”

Nhìn tay súng trong tay mình đang từ từ mất sức, mặt chuyển sang tím tái.

Ánh mắt Xà Vương lạnh lẽo và tàn nhẫn.

Sau khi bóp chết tay súng, Xà Vương ném xác hắn lên giường với một động tác nhẹ nhàng.

“Hừ...”

Xà Vương lạnh lùng liếc nhìn xác chết của tay súng với đôi mắt mở trừng trừng, rồi tiến lên hai bước, nhặt khẩu súng vừa bị hắn đánh bay.

Tuy nhiên, khi nhặt khẩu súng lên, hắn mới nhận ra tiếng phá cửa bên ngoài...

Hình như đã ngừng lại một lúc rồi?

Sự tĩnh lặng bất thường, luôn là dấu hiệu của nguy hiểm.

Dù tự nhận mình vô địch trong chiến đấu gần, Xà Vương cũng không dám thả lỏng cảnh giác.

Dù sao, trước họng súng, không có gì là vô địch cả.

Hắn nâng súng, nhắm vào cửa, cẩn thận từng bước tiến về phía phòng tắm.

Ngay lúc đó!

biubiu...!!!

Một loạt đạn xuyên qua cánh cửa!

Xà Vương, hoàn toàn không ngờ điều này, bị trúng mấy phát đạn, ngã xuống đất kêu thảm thiết!

Phịch!!!

Cánh cửa không mấy vững chắc bị đá bật ra!

Trương Huyền xông vào với khẩu súng!

Biu!!!

Ngay cú bắn đầu tiên, viên đạn đã xuyên qua cổ tay cầm súng của Xà Vương!

Biubiubiu!!!

Liên tiếp ba phát đạn nữa bắn ra, khiến tay chân của Xà Vương hoàn toàn tê liệt, sau đó Trương Huyền mới tiến lên với khẩu súng giờ cao.

Đá khẩu súng khỏi tay Xà Vương, Trương Huyền chĩa nòng súng thẳng vào trán Xà Vương.

Xà Vương nằm dưới đất, cảm giác đau đớn khắp cơ thể khiến mặt hắn méo mó.

Tuy nhiên, khi hắn đối diện với ánh mắt lạnh lùng như coi sinh mạng người khác như cỏ rác của Trương Huyền,

Câu chữ rửa đang định thoát ra khỏi miệng Xà Vương bị chặn lại nơi cuống họng!

Đặt một chân lên vai Xà Vương, Trương Huyền cúi xuống, lục soát các túi áo của hắn.

Nhanh chóng, Trương Huyền tìm thấy một chiếc thẻ phòng và một chiếc điện thoại trên người Xà Vương.

Nhìn thoáng qua chiếc thẻ, Trương Huyền nhét nó vào túi áo mình.

Rồi đưa chiếc điện thoại lên trước mặt Xà Vương, giọng bình tĩnh nhưng đầy sát khí:

“Mật mã, và người vừa gọi cho ngươi là ai?”

Xà Vương cũng thẳng thắn, biết rằng nếu người của Morton muốn giết mình, thì mình không cần phải che giấu gì nữa.

Dù sao, mạng sống của mình mới là quan trọng nhất.

Sau khi nói mật mã điện thoại cho Trương Huyền, hắn tiếp tục:

“Là Morton!”

Xà Vương cắn răng, chịu đựng cơn đau, nói: “Vừa rồi hắn gọi điện báo cho ta biết có người đang theo dõi ta, bảo ta nhanh chóng rời đi, mấy tay súng này cũng là người của Morton!”

“Morton? Hắn là ai?” Trương Huyền vừa kiểm tra điện thoại của Xà Vương, vừa lật xem album ảnh của hắn.

“Hắn là thuyền trưởng của con tàu này.”

Thuyền trưởng?

Trong album ảnh của Xà Vương, chủ yếu là những bức ảnh hắn chụp chung với các cô gái, hầu như không có gì hữu ích.

“Đúng, thuyền trưởng, nhưng hắn không chỉ là thuyền trưởng của con tàu này, mà còn là thủ lĩnh của một giáo phái kỳ lạ.”

Khi Xà Vương nói điều này, Trương Huyền cũng tìm thấy một bức ảnh có hình ảnh quen thuộc trong album của hắn.

Đó là một ngôi sao sáu cánh được tạo thành từ nền và các đường vẽ đỏ.

Chương 627: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền nhớ rõ rằng, trước đây khi ở trong nhiệm vụ tại thị trấn Lake Moore, hắn cũng đã từng thấy một thứ tương tự.

“Ngày Đen Tối sao?”

Nhìn bức ảnh, Trương Huyền nhíu mày.

“Đúng vậy, chính là Ngày Đen Tối!”

Dù cảm thấy có chút kỳ lạ khi Trương Huyền có thể gọi tên giáo phái đó, nhưng Xà Vương không có thời gian để nghĩ nhiều.

Với máu đang chảy dần ra từ cơ thể, cùng với tổn thương nghiêm trọng đến các cơ quan nội tạng, dù mạnh mẽ như hắn, giờ cũng không chịu nổi.

“Cầu xin người, gọi bác sĩ giúp ta, ta nghĩ... ta vẫn còn cơ hội cứu chữa...”

Đối diện với lời cầu xin của Xà Vương, Trương Huyền không đáp lại, mà tiếp tục hỏi: “Tên thuyền trưởng Morton hiện giờ ở đâu?”

“Trong văn phòng thuyền trưởng, ai mà biết được...”

Văn phòng thuyền trưởng...

Trương Huyền thật sự không biết nơi đó ở đâu, vì bản đồ của con tàu không có đánh dấu địa điểm này.

Đứng dậy, Trương Huyền cất điện thoại của Xà Vương đi, giờ súng nhắm thẳng vào đầu hắn.

“Chết tiệt...” Biết rằng không thể thoát chết, Xà Vương chỉ kịp chửi một câu.

Biu!!!

Một viên đạn nhanh chóng xuyên qua trán hắn!

Khi bước ra khỏi phòng, Trương Huyền nhấn vào tai nghe:

“Xà Vương đã chết, kẻ đứng sau là thuyền trưởng Morton. Trencke, tình hình bên người thế nào?”

...

‘Bên ta không tốt lắm...’

Trencke đang núp trong một ngăn của phòng vệ sinh công cộng, tay cầm khẩu súng trường tấn công MCX của Trương Huyền.

Martin cha xứ đứng cạnh hắn, với vẻ mặt lo lắng.

Cả hai không phát ra tiếng động nào.

Bởi vì bên ngoài ngăn,

Hai tay súng cầm súng lục giảm thanh đang cẩn thận kiểm tra từng ngăn một.

Nòng súng của Trencke nhắm thẳng vào cửa ngăn, tay trái nắm chặt báng súng, bắt đầu đổ mồ hôi.

Xoẹt, xoẹt, xoẹt.....

Tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Trencke đã chú ý đến cái bóng ló ra từ phía dưới cửa ngăn.

Đúng lúc này.

Xào xạc!

Âm thanh xả nước từ bồn cầu vang lên ở phòng bên cạnh!
Cạch.

Theo sau tiếng mở khóa của cửa phòng ngăn bên cạnh.

“Mẹ ơi, các người là ai vậy!?”

Một giọng nói lộ vẻ sợ hãi vang lên!

Ngay khoảnh khắc đó, Trencke không còn chần chừ nữa!

Biubiu...!!!

Hắn bắn loạt đạn vào cánh cửa trước mặt!

Viên đạn xuyên qua tấm ván gỗ, tạo ra một vụ nổ lớn của các mảnh gỗ!

Đã nổ súng thì việc ở lại đây chỉ là tự tìm chết!

Sau khi bắn vài phát, Trencke quả quyết đập tung cánh cửa không khóa của buồng vệ sinh, gương súng xông ra ngoài!

Biubiu!!!

Hai phát đạn hạ gục tên tay súng đứng trước cửa nhà vệ sinh!

Trencke liếc nhìn vào buồng vệ sinh bên cạnh.

Một tiểu tử tóc vàng đang giơ tay, sợ hãi ngồi bệt xuống đất.

Không để tâm đến hắn, Trencke gọi Cha xứ Martin, chuẩn bị đưa ông rời khỏi đây.

Nhưng đúng lúc đó, từ bên ngoài nhà vệ sinh, một loạt tiếng súng vang lên!

Tự tự tự...!!!

Một khẩu súng tiểu liên UZI từ bên ngoài thò vào, bắn xối xả!

“Chết tiệt!”

Bị ép phải rút đầu lại, Trencke vừa bắn trả vừa lùi lại vào buồng vệ sinh.

Có lẽ vì đã trải qua nhiều chuyện tương tự khi theo Trương Huyền, Cha xứ Martin không cần đợi Trencke kêu gọi mà tự động tìm một chỗ an toàn ở góc đối diện để ẩn nấp.

Thấy Cha xứ Martin không bị thương, Trencke mới thở phào nhẹ nhõm, rồi ấn vào thiết bị liên lạc:

“Ta bị kẹt ở đây rồi, toilet công cộng khu Đông tầng ba, anh có thể đến đây không?!”

“Rõ, cố gắng cầm cự một chút, ta sẽ đến trong năm phút.” Trương Huyền bình tĩnh đáp lại từ phía đầu dây bên kia.

Năm phút...

Trencke rút ra một quả lựu đạn khói từ túi, kéo chốt và ném về phía cửa nhà vệ sinh.

Ting! Xèo!!!

Khói mù lan tỏa, Trencke dựng súng lên và bắn xối xả ra ngoài!

Tuy nhiên, theo thời gian, càng có nhiều tay súng gia nhập cuộc tấn công.

Đạn bay tứ tung, Trencke hoàn toàn không còn cơ hội phản công nữa.

“Chết tiệt... Cha, lựu đạn!”

Trencke lớn tiếng gọi Cha xứ Martin.

Cha xứ Martin đáp lại: “Ngay đây!”

Trong khi nói, Cha xứ Martin đã mở ba lô, lấy ra vài quả lựu đạn.

Nhưng nhìn những quả lựu đạn, ông hoàn toàn không biết nên ném quả nào.

Lúc này, Trencke đang cố gắng bắn trả để áp chế đối phương lại kêu lên: “Cứ ném đại hai quả ra ngoài!”

“Được!” Học theo cách Trencke vừa làm, Cha xứ Martin cầm lấy một quả lựu đạn, mạnh mẽ kéo chốt ra!

Cạch!

Chốt được kéo ra, tay cầm bật lên!

“Ném mau!”

Theo tiếng hét của Trencke, Cha xứ Martin vung tay ném mạnh quả lựu đạn ra ngoài!

Ngay sau đó, Trencke nhanh chóng đẩy Cha xứ Martin nằm rạp xuống đất!

Bùm!!!

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, mọi người đều rơi vào trạng thái ù tai trong chốc lát.

Vài giây sau.

Biubiu...!!!

Bên ngoài cửa nhà vệ sinh vang lên vài tiếng súng giảm thanh.

“Trencke?”

Giọng của Trương Huyền vang lên từ bên ngoài.

Nghe thấy giọng Trương Huyền, Trencke hét lớn: “Ở đây! Chúng ta ở đây!”

Bên ngoài.

Sau khi hạ gục vài tay súng, Trương Huyền bước vào nhà vệ sinh đầy đồ nát này.

“Cậu cuối cùng cũng đến rồi...”

Trencke mệt mỏi đứng dậy, lắc đầu để xua tan cảm giác chóng mặt: “Suýt nữa chúng ta không chống nổi nữa rồi!”

“Không cần nói lớn như vậy đâu.”

Chương 628: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền tiến đến đỡ Cha xứ Martin đang choáng váng: “Cậu có nghe thấy những gì ta nói trong liên lạc không?”

“Nghe rồi, thuyền trưởng đúng không.”

Trencke đáp: “Giờ chúng ta đi thẳng đến đó chứ?”

“Không cần gấp.”

Trương Huyền liếc nhìn Trencke vẫn chưa hoàn toàn hồi phục: “Nghỉ ngơi chút đi, dù sao hấn cũng không thể chạy thoát khỏi tàu.”

“Được.”

Trencke đồng ý, ngồi phịch xuống một cái bồn cầu đã đầy nắp, nhắm mắt lại và xoa trán.

Nhìn hấn như vậy, Trương Huyền nhướn mày:

“Cậu ổn chứ?”

“Ta ổn, chỉ là hơi... mệt.”

Trencke lắc đầu.

Mệt ư?

Trương Huyền nhìn Trencke, thực ra nói là mệt, đúng hơn là già rồi.

Trencke và Logan có lẽ cùng tuổi nhau.

Bây giờ, có lẽ đã khoảng năm mươi tuổi.

Nếu là mười năm trước.

Trương Huyền có thể dẫn Trencke xông pha cả đêm mà không cần nghỉ ngơi.

Nhưng bây giờ thì không thể.

Trencke và Logan cộng lại cũng đã hơn trăm tuổi rồi.

Nếu tính cả Cha xứ Martin, thì gần hai trăm.

Ba ông già tụ tập với nhau...

“Ha...” Trương Huyền bật cười.

Trencke khó hiểu nhìn Trương Huyền: “Cười gì vậy?”

“Không có gì.” Trương Huyền cười: “Chỉ là cảm thấy thời gian không chờa một ai, nhớ lại cậu ngày xưa đánh trận như cơn bão, giờ thì...”

“Ừm hừm.”

Trencke nhún vai: “Già rồi, cậu cũng già rồi... York cũng già rồi, nếu hấn ở đây, có lẽ còn tệ hơn ta.”

“Ha ha ha, có lẽ vậy...”

Trong lúc hai người đang nói chuyện, bỗng một âm thanh lạ vang lên.

“Ôi trời ơi...”

Tiểu tử tóc vàng bị choáng vì sóng nổ từ quả lựu đạn lúc trước, giờ mới tỉnh dậy.

“Này nhóc, chỗ này không an toàn đâu, mau rời đi đi.” Trencke nhắc nhở.

“Chúa ơi...” Tiểu tử tóc vàng vừa tỉnh lại đã nhìn thấy mấy cái xác nằm ở cửa nhà vệ sinh.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Có lẽ vì lời nhắc nhở thiện ý của Trencke, tiểu tử không sợ Trương Huyền và những người khác, mà căng thẳng hỏi:

“Các người là cảnh sát à? Mấy người này là ai? Khủng bố à?!”

Trương Huyền liếc nhìn hắn: “Bảo đi thì đi nhanh lên, không thì lát nữa sẽ không đi được đâu.”

Tiểu tử lưỡng lự, đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Trương Huyền, không dám nói thêm gì, vội vã chạy đi.

“Martin, đưa ta cái ba lô.”

Trương Huyền lấy từ tay Cha xứ Martin cái ba lô đồ đạc.

Rút ra một cái đai chiến thuật, anh đeo lên eo.

Sau đó, hắn lấy ba băng đạn súng trường, cài vào túi đựng đạn trên đai.

Tiện thể, hắn cũng bỏ sung thêm băng đạn súng ngắn và hai quả lựu đạn.

Vì phải đi gấp, và không tiện mang theo nhiều.

Cha xứ Martin chỉ kịp mang súng trường của Trương Huyền và một ít đạn dự phòng, cái hòm trang bị lớn vẫn còn ở phòng.

Trong hòm đó chứa áo giáp chống đạn và các thiết bị chiến thuật khác.

Vì vậy, Trương Huyền quyết định phải quay lại phòng thuyền viên của họ trước.

Sau khi mang đủ trang bị, sẽ tiến tới tìm chỗ của thuyền trưởng.

Nhưng, thời gian luôn gấp rút, kẻ địch sẽ không cho họ quá nhiều thời gian nghỉ ngơi.

Rất nhanh, Trương Huyền nghe thấy tiếng bước chân vọng lại từ bên ngoài.

“Lại có khách đến.”

Trencke đứng dậy.

Trương Huyền cầm lấy khẩu BCM AR-15 từ tay Cha xứ Martin.

Kéo chốt nạp đạn.

Xẹt!

Đạn đã lên nòng!

“Tiến lên!”

Hai người lập thành đội hình chiến thuật CQB (cận chiến trong môi trường kín), phối hợp ăn ý tiến ra ngoài!

“Chúng ở đó! Giết chúng!”

“Lên nào!!!”

Trong tiếng hét như điên của kẻ địch, nhiều tay súng của tổ chức Ngày Đen Tối ập đến!

Và đáp lại họ, là những viên đạn nhắm bắn chính xác!

Biubiu...!!!

Trên đường quay lại phòng thuyền viên lấy trang bị, mọi chuyện diễn ra một cách bất ngờ.

Mặc dù Trương Huyền và nhóm của anh đi cẩn thận, nhưng không gặp thêm bất kỳ kẻ địch nào.

Sau khi lấy trang bị và được trang bị đầy đủ, Trương Huyền lập tức tiến thẳng tới văn phòng thuyền trưởng.

Dù không biết chính xác vị trí văn phòng thuyền trưởng, nhưng trên tàu có nhiều thủy thủ.

Chỉ cần hỏi một người là có thể biết ngay.

Rất nhanh, khi đến ngoài văn phòng thuyền trưởng, nhóm của Trương Huyền nhanh chóng chuẩn bị phá cửa.

“3, 2, 1... 0!”

Bùm bùm!!!

Theo hai tiếng nổ vang!

Trencke dùng một khẩu Shotgun đặc biệt để phá cửa, bắn hỏng ổ khóa!

Tiếp theo là một cú đập mạnh vào cửa!

Trương Huyền đã sẵn sàng, lập tức giương súng xông vào phòng!

Căn phòng thuyền trưởng rộng lớn trống rỗng.

“Phòng an toàn.”

Sau khi kiểm tra các góc khuất, Trương Huyền hạ súng xuống.

Khi nhóm của Trương Huyền đến mà không gặp bất kỳ kẻ địch nào, Trương Huyền đã nghi rằng Morton có thể đã di chuyển.

Giờ nhìn lại, quả thật là vậy.

“Giờ tìm hắn ở đâu đây?”

Trencke bảo vệ Cha xứ Martin bước vào phòng.

“Không nói trước được, tàu này lớn thế, hắn có thể trốn bất cứ đâu.”

Trương Huyền tiến đến bàn làm việc của Morton, lật tìm vài thứ.

Lúc này, Cha xứ Martin đề xuất một ý tưởng: “Trên tàu... chắc chắn có thuyền cứu sinh, phải không? Có khả năng hắn

sẽ dùng thuyền để trốn không?”

“Cũng có thể lắm.”

Trencke nghiêm túc gật đầu: “Nếu đúng vậy, thì ta coi như công cốc rồi.”

Chương 629: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đó là điều không thể tránh khỏi, kế hoạch ban đầu của Trencke là giành chức vô địch trong cuộc thi đấu, tiếp cận mục tiêu ẩn giấu.

Ai ngờ, giữa chừng lại xuất hiện một đối thủ mạnh mẽ như Xà Vương.

Nếu không nhờ phát súng kịp thời của Trương Huyền làm gián đoạn trận đấu.

Có lẽ Trencke dù không bị Xà Vương đánh chết ngay tại võ đài, thì cũng bị thương nặng và không thể thực hiện nhiệm vụ.

Dù vì tình nghĩa, Trương Huyền đã quyết định giúp Trencke.

Nhưng do thời gian gấp rút, thiếu người, và thiếu thông tin, kế hoạch kỹ lưỡng.

Đến được bước này đã là rất tốt rồi.

Khi Trencke cảm thấy thất vọng.

Trương Huyền, đang lật tìm trên bàn làm việc, bất chợt phát hiện một điều gì đó.

“Hử?”

Giữa đồng tài liệu, Trương Huyền tìm thấy một bản vẽ kỳ lạ.

Tờ giấy vẫn còn mùi mực, rõ ràng vừa được in ra từ máy in.

Và nội dung của bản vẽ rất đơn giản.

Nó in rõ ràng một hình Thập Tự Giá, trên Thập Tự Giá có một viên đá quý.

Bên cạnh đó là một dãy số dài không rõ ý nghĩa.

“Đây chẳng phải...”

Nhìn thấy Thập Tự Giá, Trương Huyền lập tức nhận ra, đây chính là sợi dây chuyền Thập Tự Giá đá sapphire của Cha xứ Martin.

Trương Huyền hơi ngạc nhiên và rút sợi dây chuyền từ túi ra để so sánh.

Quả nhiên, chính là nó.

“Sao vậy?”

Thấy vẻ mặt khác lạ của Trương Huyền, Trencke hỏi.

“Martin, lại đây xem cái này.”

Không trả lời Trencke, Trương Huyền gọi Cha xứ Martin: “Nhìn xem này, có quen không?”

Cha xứ Martin tiến tới, nhận ra bản vẽ cũng ngạc nhiên và bối rối như Trương Huyền:

“Sao lại có cái này ở đây? Những con số này là... kích thước à!?”

Đừng nhìn Cha xứ Martin là một tín đồ sùng đạo, nhưng trước khi làm cha xứ, hắn cũng đã từng học đại học chính quy.

Mặc dù không rõ dữ liệu trên bản vẽ này có chính xác hay không, nhưng so sánh một chút thì vẫn có thể tính ra, dữ liệu về cây Thập Tự Giá chủ thể không có vấn đề gì.

Nhưng, ngoài dữ liệu về cây Thập Tự Giá chủ thể, bên dưới còn có một đoạn thông tin dữ liệu khá phức tạp.

Trông có vẻ như là...

Kích thước và dữ liệu cắt mặt của viên lam bảo thạch này.

Nếu những dữ liệu này đều đúng, thì có nghĩa là, bất kỳ ai có được những dữ liệu này, đều có thể sử dụng thiết bị khoa học để hoàn toàn tái tạo một sợi dây chuyền Thập Tự Giá lam bảo thạch y hệt!

Trương Huyền hiểu rõ hơn bất kỳ ai về tầm quan trọng của cây Thập Tự Giá lam bảo thạch này.

Trong nhiệm vụ lần trước, Trương Huyền đã đại khái đoán ra thứ gì nằm trong cái hộp đó.

Chỉ là trong vòng luân hồi trước, Cha xứ Nolan đã bị Trương Huyền phá vỡ tâm kết, cuối cùng quyết định lấy cái hộp từ tay người bảo vệ và hủy nó đi.

Nhưng lần này, cái hộp vẫn còn nguyên vẹn.

Nếu bản vẽ và dữ liệu này lọt vào tay Cha xứ Nolan, không chừng hẳn thật sự sẽ mở cái hộp đó ra.

“Rốt cuộc chuyện này là thế nào... Tại sao lại có bản vẽ và dữ liệu của cây Thập Tự Giá ở đây? Tên thuyền trưởng Morton này rốt cuộc là ai?”

Mặt Cha xứ Martin đầy vẻ mơ hồ.

Trước đây bọn họ cho rằng, tên thuyền trưởng Morton này thực ra chỉ là một kẻ còn sót lại của Ngày Đen Tối.

Nhưng bây giờ xem ra... hình như thân phận của người này không đơn giản như vậy.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, người này cố tình để lại thứ này ở đây, chắc chắn có mục đích nào đó.

Còn về mục đích gì...

Trương Huyền nhất thời cũng chưa nghĩ ra.

Ngay lúc Trương Huyền và Cha xứ Martin rơi vào im lặng, Trencke, người đứng bên cạnh không biết gì về nội tình, ngạc nhiên nói:

“Các cậu ơi, ta đã bỏ lỡ chuyện gì à? Có ai có thể giải thích tại sao chúng ta vẫn đứng ngốc ở đây không?”

“Chuyện này dài lắm, sau này có thời gian sẽ từ từ giải thích cho người.”

Trương Huyền lắc đầu, rút bật lửa ra, đốt cháy bản vẽ.

Dù Trương Huyền biết rõ, bản vẽ này chỉ là bản sao in ra từ máy in.

Có một bản thì chắc chắn sẽ có bản thứ hai, thứ ba, vô số bản.

Nhưng Trương Huyền vẫn không định giữ nó lại.

“Đi thôi, rời khỏi đây trước đã.”

Trương Huyền dẫn hai người rời khỏi phòng, trong mắt hiện rõ sự lo lắng sâu sắc.

Lúc này, hắn đã suy nghĩ đến cách nhanh chóng đưa Cha xứ Martin đến Rome.

Vũng nước đục này ngày càng sâu, càng ngày càng đen tối.

Tiếp tục mò mẫm, ngay cả Trương Huyền cũng không chắc chắn, lần tới sẽ mò ra thứ gì kỳ quái.

...

Ở phía bên kia.

“Chết tiệt... Ta đã sớm biết, hai tên kia lên tàu này, chắc chắn sẽ mang lại rắc rối...”

Ở một góc trên boong tàu tầng trên.

Ba người đàn ông trong nhóm bốn người của Mans đã thay đổi trang phục, tụ tập ở một góc gần lan can.

Bọn họ mặc đồng phục hành động màu đen, đang kiểm tra thiết bị của mình.

“Các người không có mặt lúc đó, có hai tên tay súng vừa đi ngang qua ta, lúc đó nếu ta không nhanh trí, giả làm du khách bình thường để trốn qua, có lẽ giờ ta đã không gặp lại các người rồi...”

Miles than phiền với Mans và Tooker đứng bên cạnh.

Tooker an ủi: “Ít nhất người đã thực sự sống sót trở về, đừng phàn nàn nữa.”

“Ta không phàn nàn được sao!?”

Miles nghe vậy lập tức không vui: “Nếu không phải vì tên Kỵ Sĩ Thánh Điện và cha xứ kia, chúng ta đã không phải hành động sớm, càng không phải mạo hiểm lớn như vậy để làm việc này!”

Chương 630: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mans sau khi kiểm tra xong thiết bị hạ xuống, hoàn toàn không để ý đến sự phàn nàn của Miles, ấn vào bộ đàm nói:

“Gọi Mèo Hoang, đây là Mèo Vương, chúng ta đã sẵn sàng, bên người thế nào rồi?”

Rất nhanh, giọng của Doris vang lên từ đầu dây bên kia: “Đã xong, tên này ngủ như chết, ta đã tăng liều thuốc, đảm bảo hắn ngủ đến trưa ngày mai.”

“Hiểu rồi, mở cửa sổ ra, ta chuẩn bị vào.”

“Nhận lệnh.”

Nói xong, Mans nhìn về phía Miles: “Trực thăng người liên lạc đâu?”

Miles dừng phàn nàn, giơ tay làm dấu OK: “Khi chúng ta tiếp cận vùng biển Nam Hàn, họ sẽ đến đón chúng ta, khoảng ba giờ sau.”

“Được, ta sẽ xuống gặp Mèo Hoang, các người ở đây canh chừng.”

Nói xong, Mans mặc đồ hạ xuống, trèo qua lan can, hướng xuống dưới.

Rất nhanh, hắn đã đáp xuống ban công của một căn phòng nào đó trên tầng cao.

Doris, mặc đồ mát mẻ gợi cảm, ngồi tựa vào sofa trên ban công, nhìn Mans rơi xuống ban công với vẻ không hài lòng:

“Người chậm quá, ta suýt nữa ngủ quên rồi.”

“Xin lỗi.”

Dù nói lời xin lỗi, nhưng trên mặt Mans không hề có chút áy náy.

Tháo thiết bị hạ xuống.

Vì thói quen nghề nghiệp, Mans đeo găng tay kiểm tra ban công, chắc chắn không có camera giấu kín, rồi mới cẩn thận bước vào phòng.

Lúc này, trong căn phòng được trang hoàng lộng lẫy, trên chiếc giường kiểu Âu, một người đàn ông trung niên đẹp trai chỉ mặc mỗi quần lót đang nằm sấp trên đó.

Hơi thở đều đặn, trông hẳn ngủ rất say.

“Ta mất khá nhiều công sức để tiếp cận hẳn.”

Doris bước vào, tiếc nuối nhìn người đàn ông đẹp trai trên giường: “Chỉ tiếc là chúng ta đang vội, nếu không ta thật sự sẽ ngủ với hẳn một lần.”

“Nếu người muốn ở lại đây, ta cũng không ngại, ta sẽ báo với đồng đội rằng người quyết định nghỉ hưu rồi.”

Mans bật đèn pin, mở mắt người đàn ông kiểm tra trạng thái đồng tử, rồi hỏi: “Két sắt đâu?”

“Kia, dưới tủ quần áo.”

Doris chỉ vào tủ quần áo đã mở ở dưới góc.

Một cái két sắt bằng kim loại nằm ngay ở tầng dưới của tủ quần áo.

Mans cầm hộp công cụ của mình tiến tới.

Khóa két sắt là khóa bảo mật kép, gồm vân tay và mật mã cơ học tám ký tự.

Vân tay thì không cần lo, đã có sẵn.

Còn về mật mã cơ học.

“Hai phút.”

Mans lấy công cụ ra, bắt đầu mở khóa.

Trong khi Mans bận rộn, Doris cũng lấy các công cụ nhỏ từ hộp công cụ của Mans, bắt đầu xóa các dấu vết của mình tại hiện trường.

Khi cả hai đang bận rộn.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa có phần vội vàng!

Cộc cộc cộc!

Ngay sau đó, một giọng nam có vẻ ảo lả vang lên ngoài cửa: “Cole! Mau mở cửa! Là ta đây!”

Nghe thấy tiếng động, cả hai giật mình, lập tức ngừng tay.

Mans nhìn Doris, đưa ngón tay trở lên môi, làm động tác ra hiệu im lặng.

Cả hai giữ im lặng.

Rất nhanh, tiếng gõ cửa dừng lại.

Nhưng ngay khi họ nghĩ rằng người ngoài cửa đã đi, tiếng chìa khóa cắm vào ổ khóa và bắt đầu xoay vang lên!

Chết tiệt!

Mans lập tức thu dọn công cụ, trốn vào tủ quần áo.

Còn Doris thì nhảy lên giường, nằm bên cạnh người đàn ông, và kéo chăn che cả hai người lại.

Cạch!

Cửa mở.

Tên ẻo lả từ bên ngoài bước vào, vừa đi vừa lo lắng nói: “Chúng ta phải đi ngay, bên ngoài đã loạn lên rồi, thuyền trưởng Morton cũng đã mất tích, ở lại đây sẽ rất nguy hiểm...”

Nhưng, khi hắn vừa bước vào thấy Cole đang ngủ cùng một người phụ nữ, lập tức tức giận:

“Thế giới đã tận thế rồi mà ngươi vẫn còn tâm trí chơi đàn bà?! Tiếng súng ngoài kia cũng không đánh thức được ngươi sao!? Được rồi...”

Nói rồi, hắn tiến đến giường, định kéo người phụ nữ bên cạnh Cole xuống.

Nhưng ngay khi hắn túm lấy tóc Doris, định lật chăn lên.

Tủ quần áo phía sau đột nhiên mở ra, Mans cầm súng chĩa vào gáy tên ẻo lả!

Tên ẻo lả lập tức đứng yên, cẩn thận giơ tay lên: “Đừng bắn, ta không mang vũ khí.”

Mans không nói gì, đột nhiên giơ tay lên, nhắm vị trí, một cú đập mạnh!

Bốp!

Báng súng đập vào gáy tên ẻo lả, làm hắn ngất xỉu ngay.

Bịch.

Tên ẻo lả ngã xuống, Doris cũng thò đầu ra khỏi chăn, mắt nhìn Mans đầy mê đắm:

“Ngươi thật quyến rũ, cưng à~”

“Câm miệng.”

Mans cầm súng ra cửa, nhìn thấy bên ngoài không có ai, liền đóng cửa lại.

Sau đó quay lại tiếp tục mở két sắt.

“Thật phiền phức, ban đầu có thể làm xong trong im lặng, không bị phát hiện trong mười ngày nửa tháng, giờ thì tên ẻo lả này gây rối, chúng ta sẽ sớm gặp rắc rối.”

Doris ngồi dậy trên giường, nhìn tên ẻo lả dưới đất với vẻ không hài lòng.

“Rắc rối của chúng ta đã đủ nhiều rồi.”

Đang nói, Mans đã mở được két sắt.

Trong két sắt, chủ yếu là tiền mặt và vàng thỏi.

Nhưng mục tiêu của Mans lần này không phải là những thứ này.

Hắn thò tay vào tìm, rất nhanh, một chiếc huy hiệu tròn đã được hắn lấy ra.

Trên huy hiệu có một hình đơn giản, nền đỏ, đường nét đen tạo thành ngôi sao sáu cánh, ở giữa ngôi sao là một mặt trời nhỏ màu đen.

So sánh với bức ảnh, Mans gật đầu: “Chính là nó...”

Doris ghé vào, tò mò nhìn huy hiệu: “Thứ nhỏ bé này đáng giá hai triệu đô la? Đây là cái gì?”

“Những năm qua chúng ta trộm không ít thứ kỳ quặc rồi phải không? Kệ nó là cái gì, chúng ta làm việc vì tiền, chỉ cần giao hàng đúng hạn là được.”

Chương 631: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ừ, đúng là vậy, thế giới của người giàu thật kỳ lạ.”

Nói rồi, Mans thu dọn công cụ, cất huy hiệu trị giá hai triệu đô la vào hộp.

Xong xuôi mọi việc, Mans dẫn Doris ra ban công, chuẩn bị quay về đường cũ.

Mặc lại thiết bị hạ xuống, Mans ôm Doris, ấn vào bộ đàm: “Nhiệm vụ đã hoàn thành, Mèo Đen, kéo chúng ta lên.”

“...Nhận lệnh.”

Có lẽ do thiết bị truyền thông, giọng của Miles nghe có vẻ trầm lắng.

Cạch, ù ù...

Dây thừng được cơ chế máy móc kéo lên.

Hai người nhanh chóng trở lại boong tàu tầng trên.

Nhưng khi vừa lên.

Một giọng nói vang lên bên tai họ:

“Ta nghe nói, các người gọi trực thăng? Có thể tiện đường chở chúng ta không?”

“Xin quý khách ở lại trong phòng, khóa trái cửa, không đi lại lung tung trên hành lang...”

Giọng phát thanh vang vọng khắp góc tàu du lịch.

Theo kế hoạch khẩn cấp, nhân viên cố gắng trấn an hành khách trên tàu.

Dù hầu hết mọi người chọn nghe theo sắp xếp.

Nhưng vẫn có những kẻ lanh lợi, chọn xuống boong dưới, định dùng thuyền cứu sinh rời khỏi.

“Mau để chúng ta lên thuyền! Nếu những tên khùng bỏ kia giết đến đây các người chịu trách nhiệm được không!”

“Ta vừa nghe thấy nhiều tiếng súng, thậm chí còn có tiếng nổ...”

“Trời ơi, chúng sẽ không làm nổ tàu chứ?”

“Gọi thuyền trưởng ra! Ta không muốn ở lại tàu chờ chết!”

Nhiều người tụ tập ở hành lang ngoài thuyền cứu sinh, phần nộ, không ít người còn mắng chửi tại chỗ.

Vài nhân viên toát mồ hôi, cố gắng thuyết phục mọi người quay lại, liên tục đảm bảo họ đã liên hệ với cảnh sát, tình hình trên tàu sẽ sớm được kiểm soát.

Nhưng họ ít người, giọng nói nhanh chóng bị tiếng la hét của hành khách át đi.

“Xin mọi người yên lặng!”

Dưới sự dẫn dắt của hai nhân viên, người quản lý khu vực này cầm loa chạy từ xa tới:

“Chúng ta đã phong tỏa các lối đi giữa các boong tàu, cố gắng cắt đứt khả năng di chuyển của những tên khùng bỏ có vũ trang đến khu vực khác, mong mọi người hãy bình tĩnh!”

Dù có loa phóng thanh hỗ trợ, giọng hấn tạm thời át được tiếng ồn của mọi người.

Nhưng hấn không phải thuyền trưởng, cũng không phải đại phó, lời hấn nói khó mà khiến mọi người ở đó bình tĩnh lại.

Nhìn thấy cuộc cãi vã sắp nổ ra lần nữa.

Đột nhiên, tiếng phát thanh vang lên:

“Xin chào tất cả mọi người, ta là thuyền trưởng Morton của chiếc du thuyền này. Hiện tại, chúng ta đã tiến vào vùng lãnh hải của Hàn Quốc. Năm phút trước, chúng ta đã liên lạc với đội bảo vệ bờ biển của Hàn Quốc. Họ cho biết sẽ cử đội phản khủng bố đến trong vòng mười lăm phút để tiêu diệt các phần tử khủng bố có vũ trang trên tàu. Vì vậy, mong mọi người không quá lo lắng, trở về phòng hoặc nơi tạm trú gần đó và chờ đợi cứu viện!”

Giọng của “thuyền trưởng Morton” mang theo sự bình tĩnh, khiến tâm trạng của mọi người có phần được an ủi.

Dần dần, họ cũng theo sự sắp xếp của nhân viên, di chuyển đến nơi tạm trú gần nhất.

Nhìn đám người dần rời đi.

Người quản lý không khỏi lau mồ hôi trên trán, cảm bộ đàm lên: “Phòng phát thanh, vừa rồi là thuyền trưởng Morton đang nói phải không?”

Đợi một lúc lâu, tiếng trả lời mới vang lên từ bộ đàm:

“Hành khách đều rời đi hết chưa?”

“Đều đã rời đi.”

“Rất tốt, bây giờ hãy quay về vị trí làm việc của người.”

Câu hỏi của quản lý không được giải đáp, khiến hắn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Hắn quay đầu nhìn số lượng thuyền cứu sinh gần đó, chắc chắn không thiếu cái nào, rồi cũng lo lắng rời khỏi nơi này.

...

“... Thuyền trưởng Morton... chờ đợi cứu viện.”

Trên boong tàu tầng trên.

Trương Huyền nghe giọng nói trong phát thanh, sắc mặt kỳ lạ.

Nếu nghe không nhầm, giọng này không phải là Đặng Gia Kiệt - quản lý sao?

Khi nào hắn trở thành Morton rồi?

“Giọng này nghe quen lắm... Ta nhớ rồi, đây không phải là vị quản lý đã đến phòng người tìm người sao?”

Bên cạnh, Trencke cũng nhận ra người nói trong phát thanh.

Martin gật đầu: “Đúng là hắn.”

Trương Huyền nói: “... Có vẻ Morton thực sự mất tích rồi, công việc trấn an hành khách lại giao cho một quản lý câu lạc bộ làm.”

Nói vậy, Trương Huyền đã nhìn về phía trước.

Lúc này, nhóm bốn người của Mans đã bị Trương Huyền tước vũ khí.

Bốn người xếp thành hàng, tay vốn vì mệt mỏi mà hơi hạ xuống, nhưng khi ánh mắt của Trương Huyền quét qua, họ lại giơ cao tay lên.

Thấy vậy, Trương Huyền giơ tay lên, chỉ chỉ: “Được rồi, hạ tay xuống đi, không cần quá căng thẳng, ta không có ác ý, tước súng của các người chỉ để đảm bảo an toàn cho cả hai bên.”

Bốn người của Mans hạ cánh tay đã hơi tê mỏi xuống, sau khi trao đổi ánh mắt với nhau, cuối cùng, Mans, người đứng đầu nhóm, bước lên đàm phán với Trương Huyền.

Hắn bước một bước về phía trước, dưới ánh mắt của Trương Huyền và Trencke, khẽ ho một tiếng:

“Khụ... Thưa ông, xin đừng hiểu lầm, mặc dù chúng ta mang theo súng, nhưng chúng ta không phải là sát thủ, cũng không có ý định đối với tiền thưởng trên người ông và đồng đội, vì vậy...”

“Ta biết các ngươi không phải sát thủ.”

Trương Huyền nhẹ nhàng ngắt lời Mans: “Nếu các ngươi là sát thủ, ta không thể để các ngươi sống đến bây giờ.”

Chương 632: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thật vậy, từ khi lên tàu tại Yokohama đến hiện tại, trong suốt hơn hai mươi giờ đồng hồ, Trương Huyền có đủ cơ hội để loại bỏ nhóm bốn người này.

Lý do hắn không động đến họ, một là không muốn gây thêm rắc rối và thu hút kẻ thù.

Hai là vì nhóm bốn người này từ đầu đến cuối không hề có ý định gây nguy hiểm cho Trương Huyền và Martin.

Chỉ cần họ có chút biểu hiện đe dọa hoặc có ý nghĩ gây hại đến Trương Huyền và Martin, Trương Huyền sẽ không do dự mà ném họ xuống biển.

Hiện tại, Trương Huyền cũng cảm thấy may mắn vì không giết nhóm Mans.

Nếu không, giờ đây hắn chắc chắn sẽ lo lắng về cách tránh đội bảo vệ bờ biển Hàn Quốc để thoát khỏi tàu.

“Trục thăng của các người khi nào sẽ đến? Chỗ ngồi trên trục thăng có đủ không?” Trương Huyền hỏi.

“Cái này...”

Mans nhìn về phía Miles.

Dù sao thì việc liên lạc với máy bay rút lui là do hắn phụ trách.

Chú ý đến ánh mắt của Trương Huyền, Miles giật mình, vội nói:

“Chỗ ngồi trên máy bay chắc chắn là đủ, nhưng theo như kế hoạch ban đầu, máy bay sẽ đến trong khoảng hai tiếng rưỡi nữa. Tuy nhiên, chúng ta dự tính sẽ mất hai giờ để vào lãnh hải Hàn Quốc, nhưng vừa rồi trong phát thanh nói là đã đến trước...”

“Hai tiếng rưỡi? Đến trước?”

Nghe vậy, Trương Huyền không khỏi ngạc nhiên: “Nếu đã đến trước lãnh hải Hàn Quốc, máy bay của các người có thể đến kịp không?”

“Cái này...” Miles suy nghĩ một chút, rồi chỉ vào điện thoại vệ tinh trên ba lô: “Hay để ta liên lạc hỏi xem.”

“Được.”

Được Trương Huyền cho phép, Miles vội chạy đến, cầm điện thoại vệ tinh và gọi một số.

Trong khi Miles đang gọi điện, Trương Huyền cũng lấy điện thoại di động ra.

Nhưng có lẽ do trận đấu súng trước đó, mạng trên tàu đã bị cắt.

Sau khi thử làm mới trang vài lần, Trương Huyền đành cắt điện thoại.

Lúc này, Martin nói: “Logan, trước khi mạng bị cắt, ta đã kiểm tra trên Ark về mức tiền thưởng của chúng ta.”

“Sao rồi?”

“Mức tiền thưởng của chúng ta lại tăng lên, và họ cũng đã cập nhật vị trí hiện tại của chúng ta, tức là chiếc du thuyền này. Ta lo rằng...”

Martin nói đến đây, ngừng lại, ánh mắt lo lắng.

Trương Huyền hiểu điều hấn lo lắng.

Hắn lo lắng rằng sau khi họ lên bờ, sẽ tiếp tục bị sát thủ truy đuổi. Khi đó, vị trí của họ đã bị lộ, liệu họ có thể trốn đến Rome được không?

Trương Huyền vỗ vai Martin: “Đừng lo, mặc dù họ biết chúng ta ở trên tàu, nhưng họ không biết chúng ta sắp đi trực thăng rời khỏi. Chúng ta cẩn thận, sẽ không bị phát hiện... Nếu cuối cùng bị lộ, ta cũng sẽ bảo vệ ngươi cho đến khi nhiệm vụ kết thúc. Ngươi có thể luôn tin vào lời hứa của ta.”

Martin nghe vậy, gật đầu: “Ta chưa bao giờ nghi ngờ lời hứa của ngươi, Logan. Trong lòng ta, ngươi giống như một kỵ sĩ, một Kỵ Sĩ Thánh Điện.”

“Giống gì chứ, ta chính là Kỵ Sĩ Thánh Điện.”

“Ha...”

Khi họ đang nói chuyện, Trencke đã tìm một bậc thang ngồi xuống.

Dựa vào khẩu súng trường, hắn nhìn bóng dáng của Trương Huyền, ánh mắt hơi mờ đi.

Không biết vì sao, hắn lại thấy bóng dáng của Cha xứ York trên người Trương Huyền.

Hắn vẫn nhớ, Cha xứ York năm đó cũng kiên định như Logan, quyết làm những việc đã quyết định, dù bị người khác cản trở hay khuyên nhủ, cũng sẽ hoàn thành, dù phải vượt qua núi đao biển lửa, cũng không bao giờ lùi bước.

Nghĩ đến đây, Trencke lấy ra gói thuốc mà Trương Huyền đưa cho hắn trước đó.

Trong hộp thuốc vẫn còn nửa gói.

Hắn rút ra một điếu, châm lửa và hít một hơi sâu.

“Phù...”

Thở ra một làn khói, đôi mắt hơi nheo lại vì khói, nhìn chăm chăm vào biển tối xa xăm.

Có lẽ là trùng hợp, hướng mà Trencke nhìn, chính là hướng của Mỹ.

“Trencke?”

Chú ý thấy sự khác thường của Trencke, Trương Huyền hỏi: “Sao vậy? Bị thương à?”

Trencke lắc đầu: “Không, ta chỉ cảm thấy... có lẽ ta đã già rồi.”

“Người thực sự đã già.” Trương Huyền cười, rồi bổ sung: “Chúng ta đều đã già.”

“Người già rồi, không muốn lẫn lộn nữa... Ta đang nghĩ, sau lần này, có nên nghỉ hưu không?”

Trencke nói, rồi lấy chiếc đồng hồ cũ kỹ từ tay mình.

Chiếc đồng hồ này không phải là loại đắt tiền như Rolex, chỉ là một chiếc Timex bình thường.

Ném chiếc đồng hồ cho Trương Huyền đang bơi rồi, Trencke nói: “Đây là Cha xứ York tặng ta trước khi vào tù, bên trong có một số thứ, ta nghĩ người cần nó hơn ta.”

Trương Huyền nhìn chiếc đồng hồ bằng dây da, kiểu dáng cổ điển.

Nhưng trong ký ức của hắn, không có hình ảnh chiếc đồng hồ này.

Ít nhất, trong phụ bản, Trương Huyền không thấy chiếc đồng hồ này trong đồ vật cá nhân của Cha xứ York.

Lúc này, Miles đã gọi điện xong, nói với Trương Huyền:

“Ta đã hỏi rồi, thực ra tàu của chúng ta chưa vào lãnh hải Hàn Quốc, người nói trong phát thanh vừa rồi đang nói dối, có

lễ để trấn an hành khách...”

“Nói vào trọng điểm.”

“Ồ, được rồi, nói chung là, trực thăng đang trên đường đến, vì xuất phát sớm nên sẽ đến trong khoảng một giờ nữa.”

Một giờ nữa à?

Trương Huyền gật đầu.

Không nói thêm gì nữa.

Hắn cất chiếc đồng hồ mà Trencke đưa vào túi, rồi tìm chỗ ngồi xuống.

Sau khoảng bốn mươi phút chờ đợi.

Trên trời, tiếng ù ù của trực thăng ngày càng gần.

“Đến rồi.”

Trương Huyền nheo mắt nhìn chiếc trực thăng đang đến gần.

“Chuẩn bị sẵn sàng, chuẩn bị lên máy bay!”

Nhưng khi mọi người chuẩn bị đồ đạc và đón trực thăng hạ cánh.

Chiếc trực thăng lại bay thẳng qua đầu họ, hướng về phía boong tàu trước.

Có vẻ như đang hạ cánh ở đó?

“Ừ? Chuyện gì thế?”

Mans ngạc nhiên nhìn về hướng chiếc trực thăng biến mất, quay đầu hỏi: “Miles, người không nói với họ vị trí của chúng ta à? Hay chúng ta phải đến boong tàu trước?”

Dù từ đây đến boong tàu trước không mất nhiều thời gian, nhưng rõ ràng ở đây cũng có thể hạ cánh, tại sao lại phải đến phía trước?

Đây chẳng phải là làm việc không cần thiết sao?

Lúc này, Miles đã cầm điện thoại vệ tinh liên lạc với bên kia.

Rất nhanh, khuôn mặt kỳ lạ của Miles thả điện thoại xuống:

“Họ nói... máy bay của họ chưa đến.”

“Chưa đến? Vậy chiếc máy bay kia là...?”

Lúc này, Trương Huyền thay đổi sắc mặt, lớn tiếng kêu:

“Tất cả ần nấp!”

Vừa dứt lời, chiếc trực thăng vừa rồi quay lại!

Cửa cabin mở rộng, một khẩu súng máy nhẹ đã nhắm vào phía này!

Tạch tach tach...!!!

Một loạt đạn dồn dập bắn ra!

Trương Huyền lập tức giơ khẩu súng trường lên, chuẩn bị phản công!

Nhưng qua ống ngắm, hắn phát hiện một bóng dáng già nua trong cabin trực thăng đang nhìn xuống hắn!

Hôm qua khi lên tàu, Trương Huyền đã thấy bức ảnh của người này trên bảng thông báo của tàu!

Hắn chính là thuyền trưởng Morton!

“Là Morton!”

Trương Huyền ngay lập tức bóp cò!

Bùm bùm...!

Liên tiếp vài viên đạn bắn ra.

Nhưng vì trực thăng đang bay nhanh ra xa.

Trương Huyền không bắn trúng mục tiêu.

Nhìn chiếc trực thăng dần bay xa, Trương Huyền nhú mày.

Lúc này, tiếng của Trencke vang lên từ bên cạnh: “Logan?”

Trương Huyền quay đầu lại, thấy Trencke đang dựa vào một bậc thang.

Khẩu súng MCX nghiêng trên người hắn, hai tay ôm chặt đùi, máu chảy nhiều làm ướt sàn gỗ dưới hắn.

“Trencke?!” Trương Huyền lập tức tiến tới kiểm tra vết thương của Trencke.

Viên đạn xuyên qua đùi của Trencke, không chỉ làm gãy xương mà còn bắn trúng động mạch chân.

Trong tình huống này, nếu không có biện pháp y tế chuyên nghiệp kịp thời cứu chữa thì chắc chắn sẽ chết.

“Thật sơ suất, không nên nói đến chuyện nghỉ hưu vào lúc này...”

Trencke cười khổ, khuôn mặt dần tái nhợt.

Trương Huyền ngồi xổm bên cạnh Trencke, im lặng một lúc rồi lắc đầu:

“Lần sau người mà còn nói đến chuyện nghỉ hưu, ta sẽ đâm người một cú.”

“Ha...” Trencke biết mình không còn đường sống, chỉ coi Trương Huyền đang nói đùa.

Nhưng rất nhanh, nụ cười của hắn trở nên cứng ngắc.

Chỉ thấy Trương Huyền rút khẩu súng ngắn từ eo, chĩa vào cằm mình.

Bùm!!!

Thời gian quay ngược lại!

Gió biển gào thét, lá cờ treo trên tháp quan sát trên boong tàu bay phấp phới dưới ánh đèn pha, như cành cây của yêu quái đang múa may.

Rầm!!!

Cửa cabin mở ra.

Dưới sự hộ tống của ba tay súng, thuyền trưởng Morton và phó thuyền trưởng xách theo một túi lớn đã ra tới boong tàu.

“Thời gian sắp đến rồi, chờ một lát trực thăng sẽ đến.”

Một tay súng tiện tay đóng cửa cabin lại, cùng với hai đồng đội khác phân tán xung quanh, cảnh giác với mọi ngõ ngách có thể xuất hiện kẻ thù.

Phó thuyền trưởng đã thay một bộ đồ chiến đấu, nhìn đồng hồ rồi lấy ra một thiết bị đầu cuối chiến thuật bấm vài cái, màn hình nhanh chóng hiện lên một đoạn hình ảnh giám sát.

Trong hình, Trương Huyền, Trencke và Cha xứ Martin đột nhập vào văn phòng thuyền trưởng và phát hiện tám bản đồ Thập Tự Giá trên bàn làm việc, nhưng sau một lúc ngẩn ngui họ đã rời đi.

“Có vẻ như họ đã phát hiện món quà nhỏ ta để lại.”

Thuyền trưởng Morton nhìn hình ảnh giám sát, trên mặt lộ ra một nét khó hiểu, sau đó hỏi: “Bây giờ có thể xác định được vị trí của họ không?”

“Chắc là được...”

Phó thuyền trưởng kiểm tra nhanh thiết bị đầu cuối, rồi nói với vẻ mặt kỳ lạ:

“Thưa ngài, họ hiện đang ở ngay phía sau chúng ta?”

“Phía sau?”

“Chính là khu vực đuôi tàu.”

Phó thuyền trưởng chỉ về phía sau boong tàu, nhưng từ boong tàu trước đến boong tàu sau phải qua nhiều khu vực như bể bơi ngoài trời và quán nướng dưới ánh mặt trời, nên không thể nhìn thấy nhau.

“Thật là khéo.” Morton nghe vậy, liền nhướn mày: “Họ chắc không biết chúng ta ở đây.”

“Chắc là không, dù họ đã phá hủy camera giám sát ở boong tàu sau, nhưng camera ẩn ở bể bơi ngoài trời mà chúng ta đã lắp đặt trước vẫn chưa phát hiện họ đi về hướng này.”

“Ừ...”

Thuyền trưởng Morton gật đầu hiểu ý, rồi ngồi thẳng lên một chiếc ghế dài trên boong tàu.

Họ không phải đợi lâu, chỉ khoảng hai mươi phút sau, tiếng trực thăng đã vang lên từ bầu trời.

“Đến nhanh thật.”

Thuyền trưởng Morton cầm ống nhòm, nhìn trực thăng đang tới từ chân trời, nét mặt hần thoải mái hơn nhưng vẫn đầy lo lắng.

Thực lòng mà nói, nếu có thể chọn lựa, hẳn thật sự muốn làm thuyền trưởng tàu du lịch này đến khi nghỉ hưu.

Nhưng trời không chiều lòng người.

Chương 633: Tiêu Đề 《Ẩn》

Gã tên Trencke đó thật như chó săn, cứ ngửi thấy mùi là tìm đến.

Mặc dù mình đã cố gắng hết sức để che giấu danh tính, nhưng lại bị lộ sơ hở bởi Xà Vương.

Giờ đây mình bị giáo hội triệu hồi, không biết có còn được yên ổn tận hưởng tuổi già hay không...

Suy nghĩ của hắn trở nên lộn xộn, nhìn theo trực thăng hạ cánh trên khu đất trống phía trước.

Người lái trực thăng ra hiệu cho thuyền trưởng Morton.

Cửa máy bay mở, một người đeo tai nghe chống ồn, mặc áo chống đạn, ôm một khẩu súng tiểu liên nhảy xuống, lớn tiếng nói với mọi người:

“Ta vừa thấy vài người có vũ trang ở khu vực đuôi tàu, đó là người của các ông à?”

“Họ không phải, lên máy bay trước!”

Phó thuyền trưởng lớn tiếng đáp lại, cùng với một tay súng cúi người, xách theo túi lớn chạy tới.

Nhưng ngay lúc đó.

Rầm!!!

Tất cả đèn trên boong tàu đều tắt!

Ngoại trừ ánh sáng từ trực thăng, xung quanh đều chìm vào bóng tối như đại dương mênh mông!

Biubiubiu...!!!

Một loạt đạn từ xa bắn tới!

Rầm rầm rầm!!!

Kính buồng lái trực thăng bị đạn xuyên thủng tạo thành nhiều lỗ!

Máu bắn tung tóe, người lái và phụ lái run lên bần bật, rồi tắt thở ngay lập tức!

“Địch tấn công!!”

Người vũ trang vừa xuống trực thăng hét lên, giơ khẩu súng tiểu liên bắn liên tiếp về hướng đạn bắn tới, đồng thời lùi lại!

Biu!!!

Một viên đạn nữa bắn tới, trực tiếp hất tung đỉnh đầu người vũ trang này!

“Thưa ngài!”

Phó thuyền trưởng nhanh chóng ấn thuyền trưởng Morton đang bàng hoàng xuống dưới ghế dài.

Hắn rút súng ngắn ra, cố gắng sử dụng lưng ghế không có khả năng bảo vệ để phản công!

Pằng pằng...!!!

Tiếng súng vang lên, một tay súng nữa gục xuống!

Lúc này, từ trong bóng tối của lối đi bên trái.

Hai quả lựu đạn gây choáng lẫn ra, lẫn về phía này!

Bùm! Bùm!!!

Tiếng nổ vang lên!

Đội trưởng Trương Huyền đeo mũ bảo hiểm chiến thuật có ống ngắm đêm, toàn thân vũ trang, bước ra từ bóng tối.

Cầm khẩu súng trường tấn công MCX cỡ .300, hắn xuất hiện và bắt đầu tấn công!

Biubiubiu...!!!

Tiếng súng không rõ ràng xen lẫn tiếng viên đạn xé gió.

Hai tay súng còn lại lần lượt bị Trương Huyền bắn hạ!

Lúc này, phó thuyền trưởng trung thành vẫn muốn chống trả, một viên đạn từ xa bắn tới, bắn trúng tay hắn. khiến hắn ngã nhào xuống đất!

Trương Huyền bước tới không vội vã, bắn thêm một phát vào tay kia của phó thuyền trưởng, rồi đá khẩu súng khỏi tay hắn!

Biubiubiu!!!

Trương Huyền xoay nòng súng, bắn thêm hai phát vào đầu người lái và phụ lái trực thăng, rồi tiến đến bên ghế dài.

Hạ súng trường xuống bên, rút súng ngắn từ thắt lưng, Trương Huyền tiến lên một bước.

“Đứng dậy!”

Hắn quát lớn, rồi kéo thuyền trưởng Morton ra khỏi ghế.

Tên già này vẫn không chịu ngoan ngoãn, nhìn hắn giãy giụa, Trương Huyền nắm chặt tay cầm súng!

Bùm!

Phụt!

Hắn đập khẩu súng vào mũi hắn.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Morton bị choáng váng, mũi và miệng chảy máu.

Trương Huyền đá vào đùi hắn, làm hắn ngã xuống đất.

Hắn rút dây cột tay Morton ra sau, rồi kéo hắn dậy.

“Phù... phù...” Thuyền trưởng Morton thở hổn hển, trừng mắt nhìn Trương Huyền.

Dường như đang hỏi làm sao họ biết mình ở đây?

Trương Huyền chỉ cười lạnh, rồi giơ ngón cái về phía tháp quan sát.

“Tốt lắm...”

Trên tháp quan sát.

Trencke cất súng trường AR dài rồi nhanh chóng chạy tới.

Thấy Morton bị Trương Huyền khống chế, phó thuyền trưởng nằm đau đớn dưới đất, mặt Trencke đầy hưng phấn.

“Làm tốt lắm.” Trương Huyền giơ ngón cái với Trencke.

Pha bắn tia tầm trung vừa rồi rất chuẩn, không có sai sót, đã giết đúng người và giữ lại những người cần thiết.

Trencke cười, vỗ vai Trương Huyền, không nói gì.

Hắn kiểm tra thương tích của phó thuyền trưởng, chắc chắn rằng hắn không còn sức chống trả, rồi kéo hắn đến bên Morton.

“Vậy... bây giờ giới thiệu đi, ai sẽ bắt đầu trước?”

Trương Huyền ngồi xổm trước hai người, dí súng vào vết thương trên vai phó thuyền trưởng, chỉ cần ấn nhẹ đã khiến hắn rên rỉ đau đớn.

“Logan...”

Thuyền trưởng Morton nhìn Trương Huyền, giọng trầm:
“Ta cứ tưởng ngươi sẽ hiểu chuyện khi thấy tám bản đồ đó.”

“Hừ.”

Trương Huyền cười lạnh: “Nếu không thấy tấm bản đồ đó, ta có lẽ không đeo bám ngươi chặt đến vậy... Vậy, thuyền trưởng, ngươi có muốn giải thích xem làm sao có được tấm bản đồ giả đó không?”

Bản đồ giả?

Morton cười giận dữ: “Ngươi chưa kiểm tra dữ liệu sao? Mọi thứ trên tấm bản đồ đó đều thật!”

“Được rồi được rồi...”

Trương Huyền chỉ phẩy tay: “Vậy ngươi nói xem, làm sao có được tấm bản đồ thật đó?”

Nhưng khi câu hỏi vừa dứt, Morton lại im lặng như một gã câm.

“Nói thật, ta không thích tự mình thâm vấn, vì dễ làm bản tay. Nếu ngươi tự nói rõ ràng, sẽ bớt chịu đau đớn, ta cũng tiết kiệm sức lực.”

Trương Huyền dờn súng khỏi vết thương của phó thuyền trưởng, dí vào chân Morton.

Hắn nhìn vào mắt Morton, chờ đợi hai giây.

Bùm!!!

Một viên đạn bắn xuyên chân thuyền trưởng!

“A!!!”

Morton kêu thảm, lăn ra đất.

Chương 634: Tiêu Đề 《Ăn》

Trương Huyền đứng lên, đập vào vết thương trên chân Morton, như lần trước Morton làm trên trục thẳng, nhìn xuống gã già không ngoan ngoãn.

“Thực lòng mà nói, ta kiên nhẫn có hạn, và cũng không quá tò mò. Nếu người không muốn nói, ta sẽ không tốn nhiều thời gian và công sức.”

Đúng như Trương Huyền nói, hắn thực sự muốn biết tâm bản đồ đã đến tay Morton như thế nào.

Nhưng sự tò mò này chỉ giới hạn trong trường hợp Morton chịu hợp tác.

Chỉ vài phút nữa, trục thẳng của đội Mans sẽ đến.

Khi trục thẳng đến, Trương Huyền sẽ chấm dứt sự tò mò của mình như đã làm với Morton.

Trương Huyền thường xuyên đe dọa như vậy, thường rất hiệu quả, ít người chịu được nỗi sợ hãi trước cái chết và đau đớn.

Nhưng hôm nay, thuyền trưởng Morton lại rất kiên cường.

Dù một chân bị bắn xuyên, hắn vẫn nghiêng răng chịu đựng.

“Được, người cũng cứng cỏi đấy.”

Trương Huyền không do dự, bắn tiếp một phát!

Bùm!!!

Chân kia của Morton cũng bị bắn gãy, hắn rên rỉ đau đớn.

Rồi hắn bắt đầu chửi bới, không che giấu sự thù hận, nước mắt tràn ra.

Không biết là vì đau hay vì sợ.

Lúc này, có lẽ vì chứng kiến cảnh thảm của Morton, phó thuyền trưởng run rẩy, co người lại.

“Wall.”

Trencke giữ chặt phó thuyền trưởng: “Ta không biết tám bản đồ đó là gì, nhưng ta khuyên ngươi nên thành thật. Vết thương của ngươi, nếu cứu chữa kịp thời, có thể sống sót, nhưng nếu muộn... ta không đảm bảo được đâu.”

Nói rồi, Trencke dí súng vào chân phó thuyền trưởng.

Khi ngón tay Trencke chuẩn bị bóp cò.

Phó thuyền trưởng cuối cùng không chịu nổi nỗi sợ, hét lên: “Đừng bắn! Ta nói, ta sẽ nói hết!”

Nhìn thấy phó thuyền trưởng trung thành của mình có vẻ sắp đầu hàng, thuyền trưởng Morton ban đầu lộ ra vẻ mặt khó tin, sau đó lớn tiếng quát:

“Câm miệng! Ngươi là kẻ vô dụng, ngươi có quên gia đình ngươi vẫn còn trong tay bọn họ không? Ngươi chết đi thì họ còn sống, nhưng nếu ngươi nói ra, họ...”

Chưa kịp nói xong, Trương Huyền đã đá một phát vào bụng thuyền trưởng Morton.

Cơn đau dữ dội từ cơ bụng co thắt đã khiến Morton không thể nói tiếp.

Trencke cũng đã nâng phó thuyền trưởng dậy, nhìn vào gương mặt hồn xiêu phách lạc của hắn, nói: “Vậy thì, nói đi?”

“Ta... ta có thể xin một liều thuốc được không?” Phó thuyền trưởng không trả lời ngay.

Trencke nhún vai, không nói gì, rút hộp thuốc, lấy một điếu rồi đặt vào môi phó thuyền trưởng.

Tách!

Ngọn lửa từ bật lửa bùng lên.

Trencke cầm bật lửa trong một tay, tay kia che chắn ngọn lửa.

Phó thuyền trưởng cúi đầu, đưa đầu điếu thuốc gần ngọn lửa, khi sợi thuốc bốc cháy, những tia lửa nhỏ cũng lóe lên.

“Hít... phì...”

Hít sâu một hơi thuốc, sắc mặt phó thuyền trưởng dường như bớt căng thẳng hơn.

“Cảm ơn...”

Có lẽ vì đang ngậm điếu thuốc trong miệng nên giọng phó thuyền trưởng nghe hơi mơ hồ.

Ngay lúc đó, Trương Huyền đột nhiên thay đổi sắc mặt, bước hai bước lên trước, tát mạnh vào cằm phó thuyền trưởng!

Điếu thuốc bị đánh bay, đồng thời làm môi hắn nứt ra!

Một mảng thịt đậm máu phun ra từ miệng phó thuyền trưởng, máu tươi ồ ạt chảy ra!

Hắn vừa rồi đã cắn đứt lưỡi mình!?

“Chết tiệt...”

Trencke thấy cảnh đó cũng không khỏi rùng mình.

Mặc dù những năm qua đã tiếp xúc nhiều với những kẻ điên cuồng của giáo hội Ngày Đen Tối, nhưng tình huống này vẫn khiến hắn lạnh người.

“Hừ... hừ...”

Phó thuyền trưởng ngã xuống đất, thở hỗn hển, máu chảy ròng ròng từ miệng, trông thật thảm thương.

“Hubert...” Thuyền trưởng Morton nhìn cảnh đó, miệng khẽ gọi tên phó thuyền trưởng, ánh mắt phức tạp, cuối cùng không nói gì thêm, nhắm mắt chờ chết.

Lúc này, từ trên trời lại vang lên tiếng trực thăng.

“Vậ à...”

Nhìn hai người nằm trên đất, Trương Huyền siết chặt khẩu súng trong tay, cuối cùng lắc đầu.

Đoàng! Đoàng!!!

Hai tiếng súng vang lên.

Hiện trường chỉ còn lại những xác chết.

Khó khăn chỉ là tạm thời, rắc rối cũng không mãi kéo dài.

Sau khi lên trực thăng, trên đường đến đảo Jeju, Trương Huyền và nhóm của hắn không gặp phải sự cố gì thêm.

Cho đến khi họ hạ cánh an toàn tại một bãi biển vô danh và tiến trực thăng rời đi.

Lúc này, nhóm Trương Huyền mới thực sự thở phào nhẹ nhõm.

“May mà trên đường không gặp cảnh sát chặn đường, nếu không thì trốn thoát thật không dễ dàng.”

Trencke nhìn quanh bãi biển, xác nhận không có gì nguy hiểm, rồi quay sang Trương Huyền nói:

“Trước đây các người nói muốn đến Rome, giờ đã có cách chưa?”

Trương Huyền ngần ngừ một chút, rồi gật đầu: “Có thì có, nhưng chưa biết có được không, cứ thử đã.”

“Ừm...”

Trencke im lặng gật đầu, không nói thêm gì.

Nhóm bốn người của Mans cũng tiến đến, Mans với vẻ thận trọng nói:

“Ba vị, giờ nơi đây chúng ta đã tới, chúng ta còn nhiều việc phải làm nên đành tạm biệt.”

Nói đến đây, Mans quan sát sắc mặt Trương Huyền.

Dù sao thì người này mới gây ra hành động lớn như vậy, nói không sợ là nói dối.

Hắn thậm chí đã nghĩ đến việc nếu Trương Huyền muốn giết người diệt khẩu thì phải làm sao để sống sót.

Nhưng may thay, Trương Huyền luôn giữ lời hứa, đã nói không động đến họ thì sẽ không thay đổi ý định.

Chương 635: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền gật đầu cảm ơn rồi nói:

“Chuyến đi này cảm ơn các người... à, ta còn một ít yên Nhật...”

“Không cần không cần!”

Nghe vậy, Mans vội xua tay từ chối: “Chỉ là chuyện thuận tiện thôi, lấy gì mà trả, ta còn chưa cảm ơn các người bảo vệ an toàn cho chúng ta suốt chặng đường.”

Ngoài Mans, mấy người bạn của hắn cũng nói lỏng về căng thẳng trên mặt.

Dù lệnh truy nã miêu tả người đàn ông này như một kẻ giết người không ghê tay.

Nhưng sau khi tiếp xúc, họ cảm nhận được sức hút cá nhân của hắn...

“Không, người hiểu lầm rồi, ta muốn nói, các người đến Nam Hàn chắc sẽ đổi sang won, ta muốn dùng yên Nhật đổi với các người, tình hình của chúng ta, đến ngân hàng thật không tiện, các người nếu thuận tiện thì...”

Trương Huyền vừa giải thích vừa cười, ra hiệu cho Martin lấy tiền ra.

Nhóm Mans: “?”

Dù trong lòng hàng vạn lời chửi rủa, nhưng trên mặt Mans vẫn là nụ cười gượng gạo nhưng không mất đi sự lịch thiệp: “Được thôi.”

“Haha...”

Nhìn cảnh đó, Trencke không nhịn được cười.

Tiếng cười này càng khiến nhóm Mans cảm thấy xấu hổ.

Sau khi đổi tiền, Trương Huyền cũng không làm khó họ thêm, cho họ rời đi.

“Nhóm này cũng thú vị đấy.”

Nhìn bóng dáng nhóm Mans rời đi, Trencke nói: “Sau này có thể sẽ cần đến họ.”

Vừa nói, hắn vừa dùng hai ngón tay kẹp một tấm danh thiếp đưa trước mặt Trương Huyền.

“Người lấy ở đâu ra?” Trương Huyền tò mò hỏi: “Ta không thấy các người trao đổi gì mà?”

“Trộm từ tên nhóc da trắng kia.”

Trencke đáp: “Trong bốn người đó, cảnh giác nhất thấp, hắn chỉ là kỹ thuật viên, không tham gia hành động trực tiếp.”

“Tsk tsk, không ngờ người cũng có tài ăn trộm.”

Trương Huyền cầm danh thiếp, ghi nhớ số điện thoại rồi trả lại cho Trencke.

Trencke không nói gì, cất danh thiếp rồi nói:

“Rời khỏi đây trước đi, cảnh sát sẽ tuần tra dọc bờ biển và bờ biển trước khi trời sáng, danh tính của các người không chịu nổi kiểm tra, bị bắt sẽ rắc rối đấy.”

“Ừ.”

Trương Huyền quay đầu nhìn con đường tối tăm trước mặt, mặc dù không biết tiếp theo sẽ đi đâu, nhưng bây giờ, họ chỉ có thể tiến lên.

Sau khi chuẩn bị lại đồ đạc và thay trang phục thường dân.

Nhóm Trương Huyền rời khỏi bãi biển.

...

Thời gian trôi qua, đã vài giờ trôi qua.

Khi mặt trời mọc từ đường chân trời, một ngày mới đã bắt đầu.

Đúng như Trencke dự đoán, cảnh sát tuần tra khắp đảo Jeju cũng tăng lên theo thời gian.

“Xin chào, cà phê của ngài~”

Tại một góc của khu chợ dân gian gần sân bay quốc tế Jeju.

Nhóm Trương Huyền đã thay trang phục du khách, đang ngồi trong một phòng riêng tại tầng hai của quán cà phê.

“Cảm ơn.”

Nhận cà phê từ tay phục vụ, tiếng Hàn lưu loát của Trương Huyền khiến Trencke và Martin ngạc nhiên.

“Trên taxi ta đã muốn hỏi... người còn biết tiếng Hàn à?” Martin ngạc nhiên.

Trương Huyền chỉ nhấp một ngụm cà phê: “Ngạc nhiên gì chứ, chỉ là biết chút tiếng Hàn thôi mà? Không phải chỉ cần có miệng là được à?”

Martin: “...”

“...Thôi, vào việc chính đi.”

Trencke không muốn nhìn Trương Huyền khoe khoang nữa, cầm cà phê lên uống một ngụm, rồi kéo ghế lại gần hơn, hạ giọng nói:

“Vừa rồi các người cũng thấy, giờ sân bay có rất nhiều cảnh sát, còn nhiều thường phục nữa, nếu đi thẳng qua đó, chắc chắn sẽ bị bắt, ta có thể không sao, vì ta không bị truy nã,

cùng lắm chỉ là nhập cảnh trái phép, vài ngày sau về nước được, nhưng các người thì không.”

Đúng vậy, lý do Trương Huyền và Martin còn có thể thừa ngồi uống cà phê là vì họ không còn cách nào khác.

Hiện giờ cả sân bay đã bị cảnh sát Nam Hàn kiểm soát.

Rõ ràng, đó là vì Trương Huyền và Martin.

Hai người có giá trị truy nã tổng cộng hơn bốn mươi triệu USD chạy loạn trên địa bàn của mình, chỉ cần quản lý an ninh địa phương không ngu ngốc, chắc chắn sẽ đề cao cảnh giác.

Nửa giờ trước, khi họ đến cổng sân bay.

Nếu không phải Trương Huyền và Martin nhanh trí, tìm có đề tài xé tránh camera, có lẽ họ đã bị hàng chục cảnh sát vũ trang chĩa súng vào rồi.

“Tin tốt là, hành tung của chúng ta chưa bị lộ, ngay cả Ark cũng chỉ biết chúng ta ở đảo Jeju, không biết vị trí cụ thể.”

Trương Huyền mở điện thoại, kiểm tra lệnh truy nã của mình.

Thông tin vị trí trên lệnh truy nã cập nhật vài giờ trước, và vị trí là đảo Jeju.

Dù không biết có sát thủ nào ở địa phương hay không, nhưng không thể ở lại lâu.

“Máy bay không được rồi, phải tìm cách khác để rời đi.”

Trương Huyền nhìn Trencke: “Người có ý tưởng gì không?”

Trencke nhún vai: “Người biết tiếng Hàn còn không có cách, ta làm sao có?”

“Tsk...”

Trương Huyền gãi đầu, lâm vào trầm tư.

Lúc này, Martin đưa ra ý tưởng: “Hay là tìm người quen ở đây? Chẳng hạn như nhà thờ?”

Trương Huyền lắc đầu: “Ta nói trước, ta không quen nhiều cha xứ, trước khi đến đảo Jeju, ta thậm chí không biết ở đây có nhà thờ hay không... hay người quen cha xứ ở đây?”

Martin: “Không, nhưng nếu chúng ta có Đồng Xu Thánh Sith, cũng có thể nhờ nhà thờ giúp đỡ.”

“Vậy người có Đồng Xu Thánh Sith không?”

“Không.” Martin lắc đầu.

“Thế thì hết chuyện.”

Nhưng, Martin ngần ngại một chút, vẽ dấu Thánh giá trên ngực, rồi nhỏ giọng và ngượng ngùng nói:

Chương 636: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta tuy không có, nhưng nhà thờ địa phương chắc sẽ có một hai đồng, ta vừa tra rồi, trên đảo có vài nhà thờ. Chúng ta có thể đến nhà thờ A cướp một đồng, rồi đến nhà thờ B nhờ cha xứ khác giúp...”

Chết tiệt!

Trương Huyền và Trencke nhìn Martin với vẻ mặt kinh ngạc như nhìn thấy quái vật.

Bị ánh mắt hai người nhìn chằm chằm, Martin đỏ mặt, nói: “Chỉ cần chúng ta không làm ai bị thương, chắc Chúa sẽ tha thứ cho chúng ta.”

Nghe vậy, Trương Huyền không kìm được vỗ tay: “Tuyệt, trước giờ ta không nghĩ người lại có âm mưu thế này, tiểu tử White vẫn còn quá ngây thơ, nếu nó gian xảo như người, đã sớm lấy được Thánh giá rồi.”

“Người... à, Chúa tha thứ, Chúa tha thứ...”

Không để ý đến Martin đang cầu nguyện, Trương Huyền thu lại vẻ đùa giỡn, bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về kế hoạch này.

Lúc này, Trencke đột nhiên ngắt đầu: “Có khi... chúng ta không cần mạo hiểm.”

“Oh?”

Chỉ thấy Trencke tháo chiếc đồng hồ Timex trên cổ tay ra.

Trong lần luân hồi trước, Trencke đã giao chiếc đồng hồ này cho Trương Huyền.

Lần này, vì Trương Huyền chọn cách khác, nên chiếc đồng hồ vẫn ở tay Trencke.

“Đây là...”

Trương Huyền nhìn vào chiếc đồng hồ Trencke đang cầm trong tay.

Hắn biết đây là món quà của Cha xứ York tặng hắn mười năm trước, dù hắn không còn nhớ rõ, nhưng hiện tại, một chiếc đồng hồ có thể có ích gì?

“Đây là món quà Cha xứ York tặng ta trước khi vào tù...”

Sau khi giải thích về nguồn gốc của chiếc đồng hồ, Trencke lật mặt sau của nó ra.

Lấy dao nhỏ, hắn cạy nắp lưng đồng hồ, và một đồng xu ánh vàng lấp lánh - Đồng Xu Thánh Sith hiện ra trước mặt ba người.

“Đây là... Đồng Xu Thánh Sith?”

“Ta cũng chỉ nhớ ra sau khi nghe Cha xứ York kể...”

Trencke lấy đồng xu ra khỏi đồng hồ, rồi đóng nắp lại.

Cầm đồng xu lên, Trencke nói:

“Thật ra, đồng xu này cũng có một câu chuyện. Người còn nhớ lần Cha xứ York đến nhà ta tìm người không? Lúc đó, hắn đã xin ta một đồng xu.”

“Chính là cái này?”

Trương Huyền ngạc nhiên, cầm đồng xu từ tay Trencke để xem kỹ.

Ừm... Thôi được rồi, Trương Huyền không nhận ra.

Dù sao thì, mấy thứ này đều giống nhau, không có dấu hiệu gì đặc biệt, qua bao nhiêu năm mà còn nhận ra được mới là lạ.

“Đúng là nó.”

Trencke cảm thán: “Đây là món quà của một lão cha xứ ở thị trấn Lake Moore tặng ta. Vào đêm thị trấn, ta giao nó cho Cha xứ York, hẳn lại trả lại cho ta và nói rằng đồng xu này sẽ giúp ta trong tương lai... Thật không ngờ, mười năm sau, chúng ta phải dùng đến nó.”

“Với đồng xu này, chúng ta có thể thoát khỏi đây.”

Trương Huyền nói: “Bình thường, một đồng bạc đã đủ để nhà thờ giúp chúng ta rời đi. Giờ là một đồng vàng, có lẽ họ sẽ làm nhiều hơn nữa?”

Nói đến đây, Trương Huyền nhìn sang Cha xứ Martin.

Dù sao, Cha xứ Martin đã làm việc này nhiều lần, chắc chắn không xa lạ gì.

Cha xứ Martin gật đầu: “Chỉ cần cha xứ ở đây làm đúng quy tắc, một đồng vàng đủ để chúng ta rời khỏi đảo Jeju, thậm chí là Hàn Quốc. Còn việc có thể đến Rome hay không... điều này khó nói.”

“Thử xem sao.”

Trương Huyền bật ngón tay cái, đồng xu rơi vào lòng bàn tay của Trencke.

“Vậy thì... nhà thờ lớn nhất gần đây ở đâu?”

...

“Kim tiên sinh, ông có đồng ý lấy cô Linh Yalyn làm vợ, dù giàu sang hay nghèo khó...”

“Ta đồng ý!”

“Cô Linh Yalyn...”

Trong nhà thờ trắng muốt, một lễ cưới nhộn nhịp đang diễn ra.

Dưới sự chứng giám của cha xứ, đôi uyên ương kết thành phu thê, bạn bè và gia đình phía dưới đều chúc phúc.

Sau khi hoàn thành công việc, cha xứ nhanh chóng rời khỏi nhà nguyện và đi ra phía sau nhà thờ.

Lúc này, trên một chiếc ghế dài trong vườn, hai người đàn ông mặc vest, trông như những người đi làm, đã đợi từ lâu.

“Thưa Cha.”

Thấy cha xứ ra, cả hai lập tức đứng dậy.

“Ta đã nói rồi, hãy đến vào chiều nay.” Về mặt cha xứ không vui: “Nếu các người bị phát hiện, không sao, nhưng đừng làm liên lụy đến ta!”

Một người gầy cười gượng nói: “Chúng ta cũng không muốn, nhưng giờ cảnh sát đầy đảo, chúng ta không thể ở lâu, ngài thấy đấy, chúng ta mặc vest để tránh gây rắc rối cho ngài.”

Cha xứ khó chịu ra hiệu cho hai người ngồi xuống, quan sát xung quanh, chắc chắn không có ai, rồi nói:

“Được rồi, đã đến đây rồi... lấy đồ ra đi.”

“Vâng.”

Một trong hai người mở cúc áo vest, lấy ra một túi tài liệu đầy, đưa cho cha xứ.

Cha xứ nhận túi, mở ra xem, rồi nói: “Ta còn việc phải làm, tối nay kiểm tra xong nếu không có vấn đề, ta sẽ chuyển tiền cho các người.”

Nghe vậy, hai người không vui: “Đây không phải là thỏa thuận ban đầu, ngài...”

Đang nói, cửa sau bỗng vang lên tiếng gọi:

“Thưa Cha, có người tìm!”

Nghe động, hai người lập tức cúi đầu, sợ bị phát hiện.

Cha xúr lạnh lùng nhìn hai người: “Nếu các người không tin tưởng, cứ mang đồ về, giờ ta không thể trả tiền.”

Nói xong, hắn ném túi đồ lên ghế dài, quay người rời đi.

“Nhà thờ ở Hàn Quốc trông thật keo kiệt, so với cái ta từng xây ở thị trấn thì kém xa...”

Ngoài nhà thờ, ba người Trương Huyền mặc đồ bình thường, đeo khẩu trang, đứng ở cửa nói chuyện nhỏ.

Vì trong nhà thờ đang có lễ cưới, Trương Huyền và hai người không vào làm phiền, mà nhờ người thông báo.

Chương 637: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Trencke, lớn hay nhỏ đều là nơi phục vụ Chúa, cần phải giữ lòng kính sợ.”

Có lẽ vì cảm giác tội lỗi từ kế hoạch cướp trước đó, Cha xứ Martin vẫn còn lúng túng, nên lên tiếng phản bác.

“Hê...” Trencke nghe vậy bật cười, định trêu chọc Cha xứ Martin về kế hoạch cướp, nhưng bị Trương Huyền ho hai tiếng ngăn lại.

Lúc này, cha xứ từ lối đi bên hông nhà thờ, mỉm cười tiến đến.

“Chào buổi sáng các ngài, có chuyện gì muốn gặp ta?” Cha xứ hỏi, giọng điệu mang vẻ của một mục sư của Chúa.

Trương Huyền quan sát cha xứ Hàn Quốc, ánh mắt lấp lánh.

Dù biết rằng có người châu Á làm cha xứ, nhưng đây là lần đầu hắn gặp, nên không khỏi nhìn kỹ hơn.

“Chào Cha.” Vì Trương Huyền và Martin không tiện nói chuyện, Trencke đảm nhận việc này:

“Xin lỗi đã làm phiền ngài trong lúc bận rộn, nhưng chúng ta có việc cần ngài giúp.”

Nói xong, Trencke làm dấu Thánh giá trên ngực, rồi lấy ra đồng Xu Thánh Sith, đưa cho cha xứ xem.

“Ồ?”

Thấy đồng Xu Thánh Sith, cha xứ vốn còn hờ hững, bỗng trở nên nghiêm túc hơn.

Ánh mắt lướt qua ba người Trương Huyền.

Dù cả ba đều đeo khẩu trang, nhưng vì đặc điểm khuôn mặt rõ ràng, nên cha xứ nhận ra họ là người nước ngoài.

Đảo Jeju là khu du lịch nổi tiếng, và đây là nhà thờ, nên việc gặp nhiều người ngoại quốc là bình thường.

Nhưng...

Đồng Xu Thánh Sith?

Cha xứ đã làm việc nhiều năm, từng thấy đồng bạc, nhưng đồng vàng thì đây là lần đầu.

“Các ngài có đồng Xu Thánh Sith, theo lời thề xưa, ta có trách nhiệm giúp các ngài trong khả năng... Nhưng không biết các ngài cần giúp gì?”

Đang nói, vài khách dự lễ cười ra cảm ơn và khen ngợi cha xứ.

Cuối cùng, thoát khỏi họ, cha xứ mồ hôi nhễ nhại đề nghị: “Đây không phải chỗ nói chuyện, mời các ngài đến văn phòng ta.”

“Được.”

Bốn người đi vào nhà thờ, xuyên qua hành lang phải.

Khi đi qua vườn, Trương Huyền thấy hai người đàn ông mặc vest.

Nhưng vì cha xứ đi nhanh, Trương Huyền không thấy rõ.

Chẳng mấy chốc, họ vào một văn phòng trang trí kiểu Âu.

Phòng không lớn, hai bên tường là hai kệ sách chiếm gần nửa không gian.

Một bàn làm việc bằng gỗ lớn đặt ở cuối phòng.

Bốn người vào làm chật phòng.

“Xin lỗi, phòng không có nhiều chỗ ngồi, chúng ta nói nhanh thôi. Nhưng trước hết, ta phải kiểm tra đồng xu thật hay giả... Dù không nghi ngờ các ngài, nhưng đây là thủ tục.”

Cha xứ ngồi xuống ghế, hỏi ý kiến ba người, rồi lấy Đồng Xu Thánh Sith từ Trencke.

Mở ngăn kéo, lấy ra cuốn sách cũ và bộ dụng cụ, đặt đồng xu lên khăn sạch.

Mở sách, xem quy trình kiểm tra, cha xứ dùng dụng cụ đo kích thước và trọng lượng đồng xu.

Nhưng sau một lúc, hấn vẫn không chắc.

Thấy động tác của cha xứ có phần nghiệp dư, sợ tốn thời gian, Cha xứ Martin nhắc:

“Nếu kích thước và trọng lượng ổn, chỉ cần kiểm tra lời thề và hoa tử kinh trên Thánh giá là đủ. Hàng giả thường khác biệt ở hai chỗ này.”

Cha xứ ngạc nhiên nhìn Cha xứ Martin: “Ông biết nhiều thật.”

Trương Huyền ngăn Cha xứ Martin nói thêm, giải thích: “Hấn lớn lên trong nhà thờ, là tín đồ sùng đạo.”

“Vậy à...”

Cha xứ không nói gì, cúi đầu kiểm tra hai điểm Martin nói.

Chẳng mấy chốc, hấn đặt kính lúp xuống, cười: “Đồng xu này là thật, giờ các ngài có thể nói nhu cầu của mình.”

Trencke nhìn Trương Huyền rồi nói: “Chúng ta cần ngài giúp rời khỏi Hàn Quốc.”

“Điều này không khó.” Cha xứ gật đầu: “Còn gì nữa không?”

“Ta cần đến Mỹ, bất kỳ bang nào. Họ cần đến Ý.”

Đúng vậy, nếu có thể, Trương Huyền và Trencke sẽ phải chia tay.

Đi Rome rất nguy hiểm.

Chưa kể hoàn thành nhiệm vụ rồi, Logan sẽ lấy lại cơ thể.

Ngay cả Trương Huyền cũng không dám chắc có thể sống sót trong cuộc đấu với cả đoàn Kỵ Sĩ Thánh Điện ở Rome.

Vì thế, hắn không muốn kéo bạn già vào cuộc.

Thêm vào đó, Trencke không còn phù hợp cho cuộc hành trình dài.

“Đi Mỹ thì ta có quan hệ, không khó, nhưng đi Ý...”

Cha xứ bối rối: “Nói thật, khả năng của ta có hạn, không thể làm được, nhưng ta biết một người, hắn làm trong ngành vận tải quốc tế, có đường dây đến Ý. Nếu không phiền, ta có thể giới thiệu, nhưng không đảm bảo... Dù sao, hắn là người kinh doanh.”

Lời cha xứ có vẻ khách sáo, nhưng Trương Huyền và đồng đội hiểu rằng người này không dễ đối phó và mối quan hệ với cha xứ không tốt lắm.

Chắc chắn vấn đề nằm ở tiền.

Trencke ánh mắt u ám: “Cha xứ Tea, một đồng Xu Thánh Sith có giá trị quý báu như thế nào, hắn người rõ hơn ta, nếu người chỉ có thể cung cấp sự giúp đỡ thế này, thì thật không hợp lý.”

“Ta tất nhiên biết, nhưng chẳng phải ta cũng hết cách sao? Nếu thực sự không được, người cũng có thể đổi sang đồng bạc

Thánh Sith.”

Cha xứ Tea vô tội giờ tay: “Dù là một đồng bạc Thánh Sith, ta cũng có thể cung cấp cùng một mức độ giúp đỡ như vậy mà.”

“Người...” Trencke muốn nói tiếp.

Trương Huyền giờ tay ngăn lại, nói: “Cha xứ Tea, thế này đi, chuyện bạn ta đi Mỹ, người không cần lo, chỉ cần giúp chúng ta giới thiệu chủ công ty vận chuyển là được.”

“Ồ? Vậy thì đồng xu vàng này của các người có chút không đáng rồi, cá nhân ta thì không sao, nhưng người chắc hẳn đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Cha xứ Tea nhìn Trương Huyền, ánh mắt có phần tránh né.

Chương 638: Tiêu Đề 《Ẩn》

Không biết tại sao, mỗi khi nhìn thẳng vào mắt người đàn ông này, luôn có một cảm giác kinh hoàng không giải thích được.

Trương Huyền mỉm cười nhẹ, cầm đồng xu vàng trên bàn lên, đồng thời bảo Martin cha xứ lấy một bọc tiền mặt, đặt lên bàn.

Trong khi tháo giấy da bao bọc tiền, Trương Huyền bình tĩnh nói: “Thực ra, ý ta là người giúp chúng ta việc này, ta sẽ trả người một khoản phí giới thiệu khá ớn.

Dù sao người cũng đã nói, sự giúp đỡ của người không đáng giá bằng một đồng Xu Thánh Sith, vậy tại sao không đổi ra tiền mặt?

Như vậy, người thực sự nhận được tiền, chúng ta cũng không làm phiền người về ‘dịch vụ hậu mãi’, không phải tốt hơn sao?”

Cha xứ Tea nhìn lướt qua bọc tiền trên bàn.

Nhìn sơ qua, có khoảng gần hai mươi triệu won.

Mười mấy ngàn đô la, thực sự không ít.

Dù sao theo quy định của Tòa Thánh, khi nhận được đồng bạc Thánh Sith, các tu sĩ phải giao nộp lại.

Vậy nên, theo lẽ thường, đề nghị của Trương Huyền là có lợi nhất cho cha xứ Tea.

Dù sao, tài sản của giáo hội luôn là của giáo hội, chỉ có tiền vào túi mình mới thực sự là của mình.

Tuy nhiên...

Cha xứ Tea không phải là tu sĩ chính trực.

Chỉ suy nghĩ vài giây, cha xứ Tea đã cười đầy bực tiền về phía Trương Huyền, nói giọng khó hiểu:

“Chúa nhân từ, ban cho ta danh phận và quyền lợi này, ta sao có thể lạm dụng quyền lực để mưu lợi riêng? Các người hãy thu tiền về đi, ta không cần.”

Không cần? Ta thấy người muốn nhiều hơn thì có!

“Cha xứ Tea, tham lam quá không phải chuyện tốt đâu.”

Trương Huyền giọng không vui, lại lấy ra một bọc tiền nhỏ hơn từ mình, đặt lên bàn.

Bọc tiền này ít hơn, khoảng vài triệu won.

Nhưng hai bọc gộp lại, có tới hai mươi ngàn đô la.

Đây đã là hầu hết số tiền mặt Trương Huyền và nhóm có thể mang ra lúc này.

Tuy nhiên, cha xứ Tea vẫn không động lòng, chỉ mỉm cười nhìn Trương Huyền, không nói một lời.

“Có vẻ như thành ý của chúng ta chưa đủ.”

Trương Huyền bảo Martin cha xứ thu lại tiền, nói: “Nếu vậy, chúng ta sẽ thử ở nhà thờ khác, cha xứ Tea, cáo từ.”

Nói xong, Trương Huyền dẫn theo Trencke và Martin cha xứ mặt không vui rời đi.

Sau khi họ rời đi, cha xứ Tea cười khẩy, lắc đầu nói:

“Chỗ ta không làm được, đến chỗ khác lại làm được?”

Nói rồi, cha xứ Tea lấy điện thoại, mở nhóm chat các nhà thờ địa phương, gửi thông tin về đặc điểm và tình huống của Trương Huyền ba người, nhanh chóng nhận được phản hồi.

Mấy cha xứ địa phương đều nói sẽ không giúp Trương Huyền, bảo cha xứ Tea yên tâm.

Nhìn mấy phản hồi lo lắng trong nhóm, cha xứ Tea cười:

“Ở đây, lời ta vẫn có trọng lượng đấy.”

...

“Sao rồi, khi nào thì xử hắn?”

Vừa ra khỏi nhà thờ, Trencke giận dữ nói:

“Thằng nhãi Nam Hàn này quá đáng, bộ dạng hắn vừa rồi, nào giống cha xứ, đúng là một tên gian thương hèn hạ, hừ, ta muốn xem, khi hòng súng chĩa vào đầu hắn, liệu hắn còn kiêu ngạo không!”

“Đừng nóng vậy, Trencke.”

Trương Huyền an ủi: “Cứ động tí là giết giết chóc chóc, đâu có ra gì? Đừng quên, chúng ta còn có một cha xứ ở đây, người nói vậy chẳng phải làm mất mặt hắn sao?”

Martin cha xứ ngược ngùng:

“Đừng lôi ta vào, Logan, lần này ta đồng ý với Trencke.”

“Ha ha...”

Trương Huyền cười, đổi giọng: “Nói thật, thằng cha này có chút không bình thường, nếu không phải ngại làm phiền đám cưới, ta đã không ngăn Trencke.”

“Vậy khi nào chúng ta dạy hắn một bài học?” Trencke cau mày nói.

“Đợi chút.”

Trương Huyền nhìn qua cửa sổ hành lang, ngắm khu vườn nhà thờ.

Hai gã đàn ông mặc vest vẫn chưa đi.

Trương Huyền cảm thấy khí chất của hai người đó rất lạ.

Cảm giác như đã gặp ở đâu đó.

“Hử?”

Nhìn theo ánh mắt Trương Huyền, Trencke vừa nhìn thấy hai người đã thốt lên: “Sao lại có hai con nghiện ở đây?”

“Con nghiện?”

“Đúng vậy, nhìn hai gã này là biết.”

Trencke nhếch mép: “Ta chưa kể người nghe, hồi còn trong quân đội, ta từng hai lần làm nhiệm vụ ở Mexico, gặp nhiều người như vậy.”

Nghe vậy, Trương Huyền mới hiểu ra, vì sao thấy hai người đó quen quen.

“Chúa ơi, trong vườn nhà thờ sao lại có con nghiện?”
Martin cha xứ ghé tởm nhìn hai người.

Dù trước đây ở Mỹ, ông cũng thường phải tiếp xúc với loại người này.

Nhưng chính vì tiếp xúc nhiều, ông càng có ác cảm với họ.

Không biết có phải cảm thấy ánh mắt của ba người hay không, hai người đó cũng quay lại nhìn.

Thấy ba người nước ngoài, họ liền lộ vẻ dữ tợn, cố dọa nạt.

Nhưng khi thấy ba người không sợ, còn bước tới...

Một dự cảm xấu xuất hiện.

“Quái, ba thằng Tây này muốn gì?”

Nhìn Trương Huyền và hai người tới, một gã trong đó gạt bỏ điều thuốc.

Vốn đã không vui vì chuyện vừa rồi, giờ lại có người dám tới gần.

Gã to con hơn, xắn tay áo, lộ hình xăm, bước lên trước, hất cằm, cổ tỏ ra hung dữ.

“Các ngươi, lại đây, ta có chuyện muốn hỏi.”

Cách vài mét, Trương Huyền giơ tay vẫy gọi hai người.

Hành động khiêu khích này khiến hai người nổi giận.

Gã xăm mình tiến lên, chỉ tay vào Trương Huyền, vừa chửi rủa:

“Chết tiệt, các ngươi điên rồi à, không biết chúng ta là ai sao...”

Nhưng chưa nói hết, Trương Huyền đột ngột bắt lấy ngón tay chỉ vào mình, vặn mạnh!

Chương 639: Tiêu Đề 《Ẩn》

Rắc!

Một tiếng giòn tan.

Gã xăm mình sờ mặt, nhìn ngón tay vặn ngược không bình thường, cơn đau mới truyền đến não.

“A...!”

Nhưng chưa kịp hét, Trương Huyền đã tát mạnh vào mặt hắn!

Bốp, hắn bị đánh ngất, ngã xuống đất như cá chết, không nhúc nhích.

“Các người...?!”

Chuyện xảy ra quá nhanh, gã còn lại ngơ ngàng nhìn bạn mình, rồi nhìn Trương Huyền.

“Chết tiệt!”

Không muốn ngồi chờ chết, hắn rút ra một con dao lò xo.

Xoẹt!

Lưỡi dao lóe sáng sắc lạnh!

“Dừng tay!”

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một giọng nói tức giận vang lên.

Cha xứ Tea vội vã tới, lúc trước từ văn phòng thấy Trương Huyền tiến tới hai người đó, đã cảm thấy không ổn.

Dù vội vàng, vẫn chậm một bước.

Nhìn người bị Trương Huyền đánh ngất, cha xứ Tea tiến nhanh lại, xác nhận chỉ ngất rồi, tức giận đứng dậy, hướng Trương Huyền:

“Các ngươi làm gì vậy?!”

Trương Huyền vẫn thản nhiên, nhìn cha xứ Tea vừa rồi còn tự tin:

“Cha xứ Tea, hai người này là bạn của ngươi sao?”

Nghe vậy, cha xứ Tea cảnh giác, cố giành quyền chủ động:

“Không cần biết họ có phải bạn ta không, các ngươi tự ý động thủ ở đây, thật quá đáng, không sợ ta báo cảnh sát sao?”

“Báo cảnh sát?”

Trương Huyền cười lạnh, tiến thêm bước: “Được, báo đi, ta muốn xem, cảnh sát tới sẽ bắt ai.”

Lúc này, Trencke đã vòng qua, tới trước gã còn lại, lấy túi tài liệu trong người hắn.

“Các ngươi!?”

Cha xứ Tea tái mặt, không dám ngăn, sợ bị lộ.

Trencke đưa túi tài liệu cho Trương Huyền, Trương Huyền cầm nhưng không mở, cân lên, lắc lắc trước mặt cha xứ Tea:

“Trong này nặng khoảng ba bốn cân? Cảm giác như bột? Cha xứ Tea, ngươi biết trong này là gì không?”

Cha xứ Tea lạnh lùng nhìn gã còn lại, rồi nhìn Trương Huyền, giọng lạnh băng:

“Ta không biết trong đó là gì, ta cũng không quen hai người này. Thưa ngài, nếu ngài tiếp tục gây rối ở đây, ta sẽ báo cảnh sát, lúc đó, không chắc ai sẽ gặp rắc rối đâu.”

Lúc hắn nói, gã kia cũng nhanh nhẹn lớn tiếng:

“Ta và bạn chỉ tình cờ đi qua nhà thờ, thấy có đám cưới nên vào ngồi, không quen cha xứ này, các người dám cướp đồ của ta!? Thật ngỗ ngược người Hàn Quốc dễ bị bắt nạt sao?!”

Trương Huyền không để ý hắn, chỉ hơi nheo mắt, nhìn cha xứ Tea.

Miệng cứng như vậy, không sợ cảnh sát? Có hậu thuẫn sao...

Lúc này, trong lễ đường đã có người chú ý tới.

Vài người gan dạ đã tiến lại.

“Cha xứ Tea, sao vậy? Gặp băng đảng à? Cần chúng ta báo cảnh sát không?”

Thấy đã có người chú ý, cha xứ Tea an tâm, bớt căng thẳng, nhìn thẳng Trương Huyền, đợi lời tiếp theo.

Trương Huyền quét mắt qua đám người hiếu kỳ đang tụ lại, suy nghĩ một chút, nhưng cũng không mở túi tài liệu trong tay ra.

Dù sao, thứ này dù có phơi bày ra, chỉ cần hai tên đàn ông mặc vest kia cố gắng không thừa nhận có quen biết cha xứ Tea, thêm vào đó cha xứ Tea ngấm ngầm vận động một chút, có lẽ cũng sẽ không gây ra sóng gió gì lớn.

Ngược lại, Trương Huyền bọn họ bây giờ thực sự không thích hợp tiếp xúc với cảnh sát.

Vì thế, sau khi cân nhắc thiệt hơn, Trương Huyền bỗng nở một nụ cười, đưa túi tài liệu trong tay cho cha xứ Martin giữ, sau đó lấy ra một chiếc điện thoại dự phòng, nhét vào tay cha xứ Tea.

Đối diện với vẻ mặt tức giận đen lại của cha xứ Tea, Trương Huyền nói:

“Thứ này tạm thời cứ để chúng ta giữ giúp, trong điện thoại này có thông tin liên lạc của ta, người biết ta muốn gì.”

Nói xong, hắn không nói thêm gì nữa, dẫn Trencke và Martin rời khỏi nhà thờ.

Nhìn theo Trương Huyền ba người rời đi, cha xứ Tea thực sự không có cách nào.

Dù sao hắn chỉ là một cha xứ, trong tay không có vũ khí, dù thế nào cũng không thể ép buộc ba tên nhìn là biết liều mạng này ở lại.

Gượng cười, tìm cơ giải tán đám đông hiếu kỳ.

Sau đó, cha xứ Tea tiến tới trước mặt người đàn ông mặc vest, nghiêng răng nói: “Người bây giờ lập tức báo cho lão đại các người, kẻ đặc điểm của ba người này, để hắn xử lý, càng sớm càng tốt! Nếu ngày mai ta không có hàng cung ứng, ta sẽ không tha cho người đâu!”

Người đàn ông mặc vest không dám chậm trễ, liên tục vâng dạ, sau đó đỡ người bạn ngất xỉu, loạng choạng rời đi.

Cha xứ Tea cầm chặt chiếc điện thoại Trương Huyền đưa, vẻ mặt thay đổi thất thường.

Ban đầu hắn không coi ba người này ra gì, chính là vì đồng xu Thánh Sith đó mà nảy sinh ý định kiểm soát.

Nhưng bây giờ xem ra, hắn phải điều tra thân phận của họ mới được.

“Dám cướp đồ của ta ngay tại địa bàn của ta, người thật sự nghĩ ta là quả hồng mềm sao!?”

Càng nghĩ càng giận, cha xứ Tea lập tức quay trở lại văn phòng, mở máy tính, đăng nhập vào trang web Ark.

Chuẩn bị tìm một người bán tin tức để điều tra thân phận và lai lịch của Trương Huyền bọn họ.

Nếu ba người này không có bối cảnh gì, thì thuê vài sát thủ xử lý bọn họ...

Rất nhanh, liên lạc được với người chuyên bán tin tức ở đảo Jeju.

Cha xứ Tea liền gửi video giám sát quay được hình ảnh Trương Huyền bọn họ ở nhà thờ cho người bán tin tức.

Nhưng sau khi gửi video giám sát đi một lúc lâu, bên phía người bán tin tức vẫn không có phản hồi gì.

“Dù có đeo khẩu trang, điều tra không dễ, nhưng ít nhất cũng phải trả lời là ‘đã nhận được’ chứ? Aish... thời buổi này, trong giới Ark cũng nhiều người nghiệp dư quá rồi...”

Chương 640: Tiêu Đề 《Ẩn》

Phản nản về vấn đề lễ phép của người bán tin tức, cha xứ Tea không nghĩ nhiều nữa, tắt máy tính, rời khỏi văn phòng.

Dù sao, đám cưới bên ngoài còn nhiều việc cần hắn xử lý.

.....

“Tuông rằng có thể nắm được nhược điểm của hắn mà uy hiếp, không ngờ tên này lại xảo quyệt như vậy.”

Rời khỏi nhà thờ, Trương Huyền ba người không đi xa, mà trực tiếp tản ra, ẩn nấp ở hai điểm ngoài nhà thờ.

Trencke châm một điếu thuốc, ánh mắt nhìn qua một con ngõ nhỏ hẹp, thấy hai người đàn ông mặc vest trước đó bước ra khỏi cửa nhà thờ.

Đối diện nhà thờ, một chiếc xe màu bạc đang đậu bên lề đường.

Tài xế trên xe thấy tình trạng của hai người đàn ông mặc vest, lập tức hoảng sợ, mở cửa xe xuống xe, chạy nhanh vài bước, giúp đưa người đàn ông ngắt xiut lên xe.

Nhìn thấy cảnh này, Trencke nhấn nút liên lạc: “Người ra rồi, là một chiếc Toyota Camry màu bạc, biển số là *... xe đã đi, đang tiến về phía người, khoảng mười giây nữa tới.”

“Nhận được.”

Ở phía bên kia đường, trong một con ngõ không có camera giám sát.

Trương Huyền đã thay một bộ áo khác, đội mũ, rút khẩu súng giấu kín từ bao súng ra.

Rút một ống giảm thanh từ túi quần, vặn vào đầu súng, đồng thời bước tới đầu ngõ.

Lúc này, tiếng xe chạy đã ngày càng gần!

Giơ súng lên, chuẩn bị tư thế ngắm bắn.

Chỉ trong hai ba giây, chiếc xe đã xuất hiện trong tầm nhìn của Trương Huyền!

Biubiu!!!

Hai tiếng vang ngắn gọn và nhanh chóng!

Cửa kính xe ở vị trí lái bị đạn bắn vỡ, thủng!

Cùng với đó, thái dương của người lái và người đàn ông mặc vest ở ghế phụ cũng bị bắn xuyên!

Chiếc xe vốn không chạy nhanh, rất nhanh do chân ga được thả ra, dừng lại trên đường.

Trương Huyền từ ngõ nhỏ bước ra, quan sát hai bên đường, xác định không có ai, tiến lên, dùng cùi chỏ đập vỡ kính xe chưa hoàn toàn vỡ nát!

Thò tay vào mở khóa cửa xe, kéo cửa ra.

Kéo người lái xe lên, ném lên ghế phụ, chồng lên thi thể người đàn ông mặc vest, sau đó ngồi vào ghế lái, đánh tay lái, đạp ga, quay trở lại ngõ nhỏ, ném hai thi thể vào thùng rác đã chuẩn bị trước.

Khi Trương Huyền chuẩn bị đón Trencke và cha xứ Martin.

Trong xe bỗng vang lên tiếng nói yếu ớt.

Hử?

Trương Huyền nhìn theo hướng phát ra âm thanh.

Một chiếc điện thoại đang gọi, rơi dưới ghế phụ.

“Alo? Sao không nói gì?”

Giọng nói từ điện thoại phát ra, Trương Huyền nhặt điện thoại lên, nhìn vào màn hình hiển thị.

“BOSS?”

Giọng nói không che giấu của Trương Huyền, ngay lập tức khiến ‘BOSS’ ở đầu dây bên kia im lặng.

Hai giây sau, trong điện thoại lại vang lên: “Người là ai? Người đã làm gì người của ta!?”

Trương Huyền nhìn thùng rác đã đầy nắp, lại nhìn người đàn ông mặc vest xám tro vẫn còn bất tỉnh ở ghế sau, suy nghĩ một chút, nói:

“Người hỏi ai?”

“Chết tiệt... người chờ đó, nếu người của ta có chuyện gì, ta tuyệt đối không tha cho người...”

Hiển nhiên, lão đại du đảng này tính khí không tốt, mở miệng là chửi người.

Trương Huyền không định nói nhiều với hắn.

Dù sao hiện tại, lão đại du đảng này đối với hắn vẫn chưa có giá trị.

Khi cần dùng đến hắn, chỉ cần người đàn ông kia chịu mở miệng, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm thấy hắn.

Vì vậy, Trương Huyền dứt khoát cúp điện thoại, tắt nguồn, ném điện thoại ra ngoài cửa sổ xe cạnh thùng rác.

Vù một tiếng, xe lùi ra khỏi ngõ nhỏ, rời khỏi đây.

.....

Tại một khách sạn nào đó trên đảo Jeju.

Một người đàn ông trung niên không mặc gì đang tức giận đập phá trong phòng tắm.

Vừa ném điện thoại, vừa đập kính.

Tiếng động lớn, làm người phụ nữ gọi cảm trên giường sợ hãi co ro trong chăn.

“Chết tiệt...”

Bước ra khỏi phòng tắm, người đàn ông trung niên mở cửa phòng.

Lúc này, ngoài cửa, hai vệ sĩ đứng hai bên.

Thấy ông chủ ra, hai vệ sĩ còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, vui vẻ hỏi:

“Sao rồi, BOSS, chơi vui không?”

“Vui cái gì mà vui!” Người đàn ông trung niên mắng một câu, tức giận nói: “Gọi tất cả anh em về ngay, có chuyện rồi!”

“Hả!?”

Hai người liền sợ hãi, không dám chậm trễ, lập tức chuẩn bị gọi điện gọi người.

Người đàn ông trung niên sau khi bình tĩnh lại, bắt đầu nhớ lại nội dung cuộc gọi trước đó với đàn em.

Nhưng khi người đàn ông mặc vest gọi điện, xe đã khởi động, chỉ trong vài giây, không kịp nói nhiều.

Chỉ nói rằng hàng bị cướp ở nhà thờ cha xứ Tea, chưa kịp nói rõ cụ thể là ai thì đã xảy ra chuyện.

“Cha xứ Tea...”

Người đàn ông trung niên quay lại phòng tắm, nhặt chiếc điện thoại mình đã ném xuống đất, ấn vài lần, mới phát hiện điện thoại đã bị hỏng.

“Chết tiệt cái đồ Samsung rởm...” Đập đập màn hình, thấy không còn tác dụng, hấn ném luôn.

Rút thẻ sim ra, khoác áo, dẫn theo hai vệ sĩ bên ngoài đi về phía thang máy.

Trên hành lang, dọc hai bên không ngừng có phòng mở cửa, từng người đàn em bước ra, gia nhập đội ngũ.

“Cầm vũ khí, đi tìm cha xứ Tea cho ta!”

“Rõ! Lão đại!”

.....

Đám phân tử băng đảng đang tấn công không nằm trong phạm vi lo lắng của Trương Huyền.

Lúc này, hấn đã lái xe đến một vách đá gần biển hẻo lánh.

“Máy ảnh đã sẵn sàng chưa?”

“Sẵn sàng.”

“Vậy... gọi người dậy đi.”

Chương 641: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta tên là Phác Dũng Thạch.”

“Nam.”

“Ba mươi một tuổi.”

“Hiện tại, ta là thành viên của Đại Trúc Bang trên đảo Jeju, công việc chính hàng ngày là giao hàng cho băng nhóm.”

“Sáng nay lúc mười giờ, theo thông lệ, chúng ta chuẩn bị giao hàng cho cha xứ Tea Hae Il ở nhà thờ Công giáo trên đường Woljeong.”

“Đó là một gói hàng mới, trọng lượng tịnh hai ngàn năm trăm gram, mỗi tuần, chúng ta đều giao cho cha xứ Tea Hae Il một lượng hàng nhất định, tuần này đã là ít rồi, lần nhiều nhất, thậm chí lên đến cả chục cân...”

“Mỗi lần nhận hàng, cha xứ Tea Hae Il sẽ lợi dụng chức vụ của mình, phân phát cho các chân rết của hắn, và các chân rết này sẽ đưa ma túy đến các địa điểm giải trí trên đảo, bán lẻ...”

“Tính đến hiện tại, theo những gì ta biết, hắn đã hợp tác với băng nhóm chúng ta hơn sáu năm, số lượng hàng qua tay hắn đã là một con số khổng lồ...”

“Ta sẵn sàng công khai tố giác tội ác của cha xứ Tea Hae Il với cảnh sát, và sẵn sàng ra tòa làm chứng...”

Bên bờ vách đá đầy gió lạnh của mùa đông.

Một người đàn ông xăm hình, bị trời trên ghế, run rẩy đến mức gần như phát điên, đang vừa khóc vừa ‘thú nhận’ tội ác

của mình.

Trước mặt hắn, một chiếc điện thoại đã mở chức năng quay video, đối diện với khuôn mặt tái nhợt của hắn.

Khó khăn lắm mới nói xong một đoạn, người đàn ông xăm hình liền nhìn ra ngoài ống kính với vẻ mặt đáng thương.

“Cắt, ta đã nói với người rồi, đừng nhìn về phía chúng ta? Người không hiểu tiếng Hàn hay tiếng Anh? Có cần ta đổi sang tiếng Đức, tiếng Long Quốc hay tiếng Ý để giao tiếp với người không?”

Một giọng nói nghiêm khắc vang lên, giống như một đạo diễn đang liên tục phê bình diễn viên không chuyên nghiệp này.

Ồ không, không nên gọi là diễn viên, nên gọi là...

Người trong cuộc.

Trương Huyền dừng quay video, lắc đầu: “Thôi, ta chịu khó, cắt đoạn cuối bị lỗi đi vậy.”

Cầm điện thoại từ giá đỡ xuống, Trương Huyền trực tiếp sao chép và gửi video vào chiếc điện thoại đã đưa cho cha xứ Tea.

Nếu cha xứ Tea không ngốc, chắc chắn sẽ sớm liên lạc lại với hắn.

“Xong rồi chứ?”

Bên cạnh, Trencke thấy Trương Huyền đã quay xong, có chút tò mò hỏi:

“Thật ra ta nghĩ, chúng ta có thể bắt trực tiếp cha xứ Tea, cũng có thể lấy được thứ chúng ta muốn, cần gì phải vòng vo như vậy?”

“Không kịp đâu.” Trương Huyền vừa nhìn điện thoại, vừa nói:

“Lúc đó ở hiện trường đám cưới, có nhiều dân thường, nếu chúng ta đột nhiên hành động, sẽ gây hỗn loạn, nếu có thương vong thì không hay.”

“Ngay cả khi chờ đến khi lễ cưới kết thúc, bọn Đại Trúc Bang cũng sẽ tìm đến chúng ta, lúc đó liệu có bắt được cha xứ Tea hay không là chuyện nhỏ, bị cảnh sát truy bắt mới là vấn đề lớn.”

Khi nói những lời này, Trương Huyền đã chỉnh sửa xong điện thoại.

Trencke nghe theo giải thích của Trương Huyền, không phản đối, chỉ nhún vai:

“Được rồi, nghe theo người, vậy... tên này làm sao? Đưa tới đồn cảnh sát? Để hãm ra tòa?”

Nói xong, Trencke chỉ vào người đàn ông xăm trổ.

Người đàn ông xăm trổ cố nặn ra một nụ cười nịnh nọt:

“Các ông ơi, ta hứa, đến lúc đó nhất định sẽ làm chứng trước tòa, khiến cho tên họ Tea kia vào tù, với những việc hắn đã làm trong những năm qua, ít nhất cũng phải nhận án tù chung thân!”

“Tòa án? Tù chung thân?”

Nghe thấy gã này cam đoan chắc chắn, Trương Huyền bật cười khẩy: “Người đang mơ mộng gì thế?”

“Người nghĩ ta thực sự sẽ tha cho một kẻ buôn ma túy sao?”

Nói xong, Trương Huyền nhanh chóng rút khẩu súng lục từ thắt lưng ra.

Gã đàn ông xăm hình biến sắc mặt, vừa định nói điều gì đó để giữ mạng, nhưng đã không kịp nữa!

Biu!!!

Viên đạn xuyên qua đầu hắn!

“Quà tặng hậu hĩnh...!”

Cha xứ Martin bên cạnh bị cú bắn đột ngột của Trương Huyền làm cho giật mình, dù sao lúc này hắn đang đứng cách gã đàn ông xăm hình chỉ vài mét, máu huyết nữa bắn lên người hắn.

Vì thế, hắn phản nản:

“Logan, lần sau khi người định giết người đột ngột, có thể báo trước một tiếng không? Để ta còn tránh xa ra?”

“Xin lỗi~”

Cất súng đi, Trương Huyền tiến lên vài bước, một cú đá mạnh vào ngực gã đàn ông xăm hình.

Trực tiếp đá hắn cùng với chiếc ghế xuống vách đá.

Nhìn thi thể biến mất trong những con sóng dưới vách đá, Trương Huyền thu hồi ánh mắt, lúc này điện thoại của hắn cũng rung lên hai lần.

Một tin nhắn mới được gửi tới, chính là từ cha xứ Tea.

Trương Huyền ném chìa khóa xe cho Cha xứ Martin:

“Người lái xe, chúng ta về nhà thờ thôi.”

.....

Ở phía bên kia, cha xứ Tea, người vừa nhận được tin nhắn video của Trương Huyền, đang ở trong trạng thái tức giận đến tột độ.

‘Từ trước đến giờ chưa từng có ai dám đe dọa ta như vậy...!’

Vì thân phận cha xứ, từ khi bước chân vào con đường buôn ma túy, những kẻ trong giang hồ gặp hắn đều tỏ ra cung kính.

Ngay cả đại ca của băng đảng địa phương Đại Trúc Bang gặp hắn cũng phải giữ lễ độ.

Giờ đây, mấy tên ngoại bang lại dám cầm một đoạn video kỳ lạ để uy hiếp hắn...

Cha xứ Tea quay lại, liếc nhìn mấy tên đàn em mặc vest xung quanh, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người đàn ông ngồi trên ghế làm việc của mình:

“Hàn đại ca, người trong video đó là người của các người đúng không? Ta đã nói trước rồi, chuyện này không liên quan đến ta, bây giờ ta cũng đang khắp nơi muốn tìm ba tên khốn nạn đó tính sổ đây!”

Chương 642: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đúng vậy, người đó chính là đại ca của Đại Trúc Bang.

Vội vàng chạy từ khách sạn đến đây, hắn nhanh chóng phát hiện ra thi thể của hai tên đàn em của mình.

Không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra, hắn liền tới tìm cha xứ Tea để hỏi tội.

Mặc dù cha xứ Tea không ngừng giải thích rằng ba người đó hắn cũng không quen biết, nhưng Hàn đại ca vẫn bán tín bán nghi.

Dù sao, tên họ Choi này, tuy là cha xứ, nhưng đã dính vào việc này thì chẳng có gì là không thể xảy ra.

Nhận lấy chiếc điện thoại mà cha xứ Tea đưa, nhìn đoạn video đang phát cảnh tự thú của đàn em mình, trong mắt Hàn đại ca lóe lên một tia lạnh lùng.

Qua vài giây, hắn mới đứng lên, nở một nụ cười giả tạo: “Xem ra là ta hiểu lầm người rồi, cha xứ Tea, nghĩ kỹ lại thì, người với thân phận như vậy, sao có thể tham lam một chút hàng này chứ? Là ta hồ đồ rồi...”

Cha xứ Tea cũng không ngu, biết cách thuận theo hoàn cảnh, nét phẫn nộ trên mặt cũng giảm bớt, nói: “Đều là hiểu lầm, vấn đề cuối cùng vẫn nằm ở ba tên ngoại quốc này.”

“Đúng vậy.”

Hàn đại ca gật đầu: “Chính là ba tên ngoại quốc này... Ta bây giờ sẽ sắp xếp người, toàn đảo tìm kiếm ba tên khốn đó,

tuyệt đối không để chúng sống sót rời khỏi nơi này!”

Nhưng hắn vừa nói xong, cha xứ Tea đã giơ tay ngăn lại, nói:

“Không cần phiền phức như vậy, ba tên ngoại quốc này sẽ tự tìm đến ta.”

Nói rồi, cha xứ Tea mở giao diện tin nhắn.

Hiện thị một tin nhắn mà hắn vừa gửi đi vài phút trước.

Nội dung tin nhắn rất đơn giản, đại khái là muốn nói chuyện với Trương Huyền về đoạn video, ngữ điệu rất chân thành, trông như là đã chịu thua.

“Oh?”

Nhìn vào tin nhắn, Hàn đại ca có chút không chắc chắn: “Tin nhắn này... có vẻ giả quá, lỡ chúng không đến thì sao?”

“Không đến thì chúng ta lại đi tìm, hơn nữa...”

Cha xứ Tea nói: “Ba tên ngoại quốc này lai lịch không rõ, muốn rời khỏi đảo Jeju, chắc chắn không thể không qua tay ta, trên đảo này lại không có căn cứ của Ark, dù chúng có tiền cũng không biết dùng vào đâu.”

“Oh~” Hàn đại ca làm ra vẻ hiểu ra, rồi giơ ngón tay cái lên: “Vẫn là cha xứ Tea người có chủ ý... Vậy, ta sẽ để người của ta phục kích trong nhà thờ?”

Cha xứ Tea suy nghĩ một chút, đúng vậy, nếu người của Đại Trúc Bang cứ lộ liễu đứng ngoài, chắc chắn ba tên ngoại quốc đó nếu không ngu thì sẽ chạy trốn, nên bố trí phục kích là tốt nhất.

Vì thế, hắn gật đầu đồng ý: “Ừ, người để người của người ẩn nấp đi, đúng rồi, các người có mang theo súng không? Dù sao các người cũng thấy rồi, ba tên này có súng đấy.”

“Yên tâm, chỉ là súng thôi, ai mà chẳng có.”

Với sự đảm bảo chắc chắn của Hàn đại ca, cha xứ Tea cũng yên tâm.

Đợi đến khi Hàn đại ca và mấy người của hắn rời khỏi văn phòng, cha xứ Tea đứng trước gương, chỉnh lại áo lễ.

Làm thẳng cổ áo, rồi vỗ vỗ mặt mình, hít sâu một hơi, hắn đột nhiên đưa tay, móng tay cắm vào khe hở giữa gương và tủ gỗ.

Nhẹ nhàng một cái.

Cạch!

Cả tấm gương bị hắn tháo xuống.

Và theo đó, một ngăn bí mật trong tủ lộ ra trước mắt hắn.

Ngăn này chứa đầy đô la Mỹ và vàng thỏi, còn có vài gói ma túy không ít.

Nhưng, đó chưa phải là điểm chính.

Điểm chính là, bên cạnh những thứ này, có một khẩu súng Glock và hai băng đạn dự phòng.

Lấy khẩu Glock từ ngăn bí mật ra, nắm chặt báng súng lạnh lẽo, cha xứ Tea cảm thấy an toàn hơn rất nhiều!

Đột nhiên nhớ lại câu nói của Hàn đại ca lúc này.

“Hừ, chỉ là súng thôi, ai mà chẳng có...”

Đúng lúc này, chiếc điện thoại Trương Huyền đưa cho hắn rung lên hai lần.

Một tin nhắn được gửi tới:

【Nửa tiếng nữa đến.】

“Nửa tiếng?”

Cha xứ Tea nở một nụ cười hung ác:

“VẬY HÃY ĐỂ CÁC NGƯỜI SỐNG THÊM NỬA TIẾNG NỮA!”

.....

Mười lăm phút sau.

“CÓ VẼ NHÀ THỜ ĐÔNG NGƯỜI HƠN RỒI.”

Trên nóc một tòa nhà sáu tầng phía sau nhà thờ.

Trencke cầm khẩu súng trường BCM AR-15, đang nằm bò trên đó, mắt nhìn qua ống ngắm, quan sát tình hình bên trong nhà thờ.

Cha xứ Martin nằm cạnh hắn cầm một chiếc ống nhòm, có chút ngạc nhiên nói: “ĐÚNG VẬY, TOÀN LÀ VEST ĐEN... NHỮNG NGƯỜI NÀY TRÔNG KHÔNG GIỐNG NGƯỜI TỐT.”

Ở dưới tòa nhà.

Trương Huyền mang một chiếc ba lô đen, đội mũ lưỡi trai đen và đeo khẩu trang đen, mặc một chiếc áo khoác xám, mắt nhìn xa xăm:

“GẦN CỔNG CHÍNH NHÀ THỜ CŨNG CÓ VÀI NGƯỜI, CÓ VẼ ĐỀU MANG SÚNG... TRENCKE, NGƯỜI CÓ THỂ XÁC ĐỊNH SỐ LƯỢNG ĐẠI KHÁI KHÔNG?”

“TÍNH CẢ Ở CỔNG, BÊN NGOÀI TÒA NHÀ CHẮC KHOẢNG MƯỜI BA ĐẾN MƯỜI SÁU NGƯỜI, BÊN TRONG TÒA NHÀ TẠM THỜI CHƯA RÕ.”

“TỪ GÓC NHÌN CỦA NGƯỜI, CÓ TÌM RA ĐƯỢC ĐƯỜNG THÂM NHẬP KHÔNG?”

“HAI LỐI VÀO NHÀ THỜ ĐỀU BỊ CANH GIỮ, MUỐN LẪN VÀO MỘT CÁCH LẶNG LẼ THÌ KHÔNG THỂ.”

“HIỂU RỒI, VẬY NGƯỜI YẾM TRỢ TA.”

“RỒI.”

Vì không thể lặng lẽ xâm nhập, nên chỉ có thể tấn công trực diện.

Dù sao, những người này cũng phải giết, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Ngay khi Trương Huyền rút súng lục giảm thanh, tiến gần cổng chính nhà thờ.

Ở góc đường, một chiếc xe tuần tra, lại đột nhiên xuất hiện trong tầm nhìn của Trencke.

“Đội đã! Có xe cảnh sát đang tiến lại gần!”

Nhưng cảnh báo của hắn rõ ràng đã quá muộn.

Lúc này, Trương Huyền chỉ cách mấy tên bảo vệ cổng khoảng hai mươi mét.

Chương 643: Tiêu Đề 《Ẩn》

Với sự xuất hiện của xe cảnh sát, mấy tên bảo vệ công cũng chú ý đến Trương Huyền đang tiến lại từ hướng xe cảnh sát!

Dù Trương Huyền đội mũ và đeo khẩu trang, nhưng đặc điểm của người da trắng thì không thể che giấu.

Đặc biệt, lúc này ánh mắt của Trương Huyền đã toát ra sự sát khí mãnh liệt!

Và đôi mắt mang đầy sát khí này, vừa vắn chạm vào ánh mắt của hai tên bảo vệ!

“Chết tiệt!”

Trencke nhận ra tình hình không ổn, lập tức di chuyển nòng súng, nhắm vào một tên bảo vệ!

Biu biu...!!!

Trencke thậm chí còn chưa kịp bắn, đã là một loạt tiếng súng giảm thanh vang lên!

Mấy tên bảo vệ như lúa bị cắt, lần lượt ngã xuống!

Tốc độ nhanh đến mức, bọn chúng còn không kịp rút súng, thậm chí không kịp thốt lên một tiếng kêu.

Điều còn ấn tượng hơn là, vị trí trúng đạn của bọn chúng không ai khác ngoài đầu!

Trencke qua ống ngắm chứng kiến cảnh tượng này, bị sốc đến trố mắt!

Dù trước đây đã biết Trương Huyền có kỹ năng chiến đấu rất mạnh qua những lần hợp tác trước, nhưng hắn không ngờ Trương Huyền lại mạnh đến mức này!

Hắn chưa kịp bắn một phát, kẻ địch đã bị Trương Huyền tiêu diệt hết!

Điều còn ấn tượng hơn là, tất cả đều bị bắn vào đầu!

Đối với một xạ thủ thông thường, trong tình huống đối đầu với nhiều kẻ địch, ai lại nhắm vào đầu ngay từ đầu chứ?

Còn chưa nói đến việc mỗi người chỉ bắn một phát, phải tự tin vào kỹ năng bắn súng của mình đến mức nào mới dám làm thế chứ?

Không nói đến sự kinh ngạc của Trencke.

Ngay khi tiêu diệt mấy tên bảo vệ công, Trương Huyền lập tức xoay nòng súng!

Chĩa vào chiếc xe cảnh sát cách mình chỉ vài mét!

Lúc này, hai viên cảnh sát trên xe đã nhận ra tình hình, đạp phanh gấp, dừng xe lại.

Viên cảnh sát ngồi ghế phụ mở cửa xe, cố gắng ra ngoài rút súng!

Biu biu!!!

Hành động nhanh hơn, Trương Huyền bắn hai phát liên tiếp!

Viên đạn xuyên qua kính chắn gió, ghim hai viên cảnh sát chết ngay trên ghế ngồi!

“Chắc, phiền phức rồi...”

Nhìn hai viên cảnh sát chết, Trương Huyền nhăn mày sâu.

Nếu không phải tình huống đặc biệt, hắn sẽ không dễ dàng giết hại nhân viên cảnh sát.

Dù sao, việc này dễ làm tăng độ khó nhiệm vụ.

Nhưng vừa rồi, trong tình huống khẩn cấp, hắn không kịp nghĩ đến việc nương tay.

“Phải tăng tốc độ, trước khi cảnh sát đến...”

Không có thời gian nghĩ nhiều về hậu quả của việc giết cảnh sát.

Mũi tên đã bay ra, không thể dừng lại.

Cất súng vào bao, Trương Huyền đưa tay vào chiếc ba lô đen, kéo toang chiếc khóa kéo.

Soạt!

Khẩu súng trường MCX được rút ra từ ba lô, báng súng được mở, kéo cần đẩy, đạn đã lên nòng!

Ném chiếc ba lô đã rỗng ở cổng nhà thờ, cài dây súng, tựa báng súng vào vai, hành động chính thức bắt đầu!

Trencke ở trên cao, thấy Trương Huyền bắt đầu hành động, cũng tập trung lại.

Có lẽ vì tiếng súng bắn vỡ kính xe cảnh sát lúc này quá lớn.

Bên trong nhà thờ đã có mấy tên bảo vệ cảnh giác, rút vũ khí, chuẩn bị ra ngoài kiểm tra.

Từ động tác và hành động của chúng có thể thấy, bọn chúng không có ý thức liên lạc.

Điều này đã tạo cơ hội tuyệt vời cho Trương Huyền để tấn công bất ngờ.

“Hướng ba giờ, ở cửa hành lang, hai người.”

“Hướng mười một giờ, cửa chính phòng lễ, một người.”

“Hường năm giờ, trong vườn, ba người...”

Để tránh lộ vị trí bắn tỉa, Trencke không bắn vội lúc này.

Hắn tận dụng lợi thế tầm nhìn từ trên cao và liên lạc, liên tục báo cáo vị trí của kẻ địch cho Trương Huyền.

Dù có một số góc khuất và bóng tối hắn không thể thấy, nhưng điều đó không phải vấn đề lớn với Trương Huyền.

Biu biu!!!

Hai phát súng tiêu diệt một tên bảo vệ tình cờ đi qua hành lang!

Trương Huyền bắt đầu tiến vào vườn.

Theo thông thường, hắn phải qua hành lang, đi qua hai lối đi mới đến được cửa văn phòng của cha xứ Tea.

Nhưng Trương Huyền không định đi theo lối thông thường.

Trước đó, hắn đã quan sát kỹ.

Văn phòng của Cha xứ Tea ở tầng một, và văn phòng này có một cửa sổ lớn bằng kính hai cánh, không có lưới chống trộm.

Cửa sổ này chính là con đường Trương Huyền chọn để vào.

“Góc ba giờ bên phải, hai người.”

Nghe lời chỉ dẫn từ tai nghe của Trencke.

Trương Huyền điều chỉnh súng trước, mắt chăm chú nhìn góc phải.

Nhưng ngay lúc đó, cửa sổ tầng ba của tòa nhà bên trái Trương Huyền đột nhiên mở ra.

Một người đàn ông mặc vest, miệng ngậm điều thuốc, một tay chống lên bệ cửa sổ, tay kia cầm bật lửa, trông như muốn

hút thuốc.

Dù trong vườn trồng nhiều cây, nhưng vì mùa đông, lá cây rất ít, không che được thân hình của Trương Huyền.

Người đàn ông mặc vest nhìn thấy Trương Huyền đang tiến lên với khẩu súng trường tấn công, mắt lập tức mở to!

Không để hấn kịp cảnh báo, một viên đạn từ xa bay tới!

Chúu! Phập!!!

Viên đạn xuyên qua má hấn, làm bay nửa khuôn mặt!

Máu tươi và thịt vụn văng lên tường trắng của nhà thờ, tạo nên một mảng đỏ tươi như tranh vẽ!

Biubiu...!!!

Trương Huyền nhanh chóng hạ gục hai kẻ địch từ bên phải tới.

Thi thể người đàn ông mặc vest rơi xuống từ cửa sổ tầng ba vì mất thăng bằng, rơi xuống đất với tiếng “pằng”!

Chương 644: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Có địch!”

Tiếng hét kinh hoàng phát ra từ phòng của người đàn ông mặc vest.

Rõ ràng, trong phòng không chỉ có một mình hắn.

Bị phát hiện rồi.

Nhận ra điều này, Trương Huyền lập tức tăng tốc.

Khi di chuyển đến tòa nhà phía trước, hắn đã có thể thấy cửa sổ văn phòng của Cha xứ Tea.

“Chuyện gì vậy!?”

“Không ổn rồi, có người đang bắn giết chúng ta!”

“Chết tiệt, chúng ta đã mất nhiều người quá...!”

Nhà thờ hỗn loạn!

Khi những tay súng còn lại phát hiện ra thì thể đầu tiên, họ đã mất một nửa số người!

Trencke liền đề xuất phương án dự phòng:

“Vị trí của người hiện tại chưa bị lộ, có năm tay súng đang tiến về phía cửa chính và hành lang, ta sẽ thu hút hỏa lực, người hành động theo cơ hội.”

Trương Huyền: “Rõ.”

Thực tế, ngay khi Trencke bắn phát súng đầu tiên, không cần phải giấu vị trí của mình nữa.

Dù sao, số tay súng còn lại cũng không nhiều, không thể để một mình Trương Huyền giết hết.

Khi ông ngắm rơi vào một ‘kẻ may mắn’ đang cầm súng nhưng không biết làm gì.

Nhạc nền của Trencke cũng bắt đầu!

Biubiu...!!!

Viên đạn bắn ra, từng tay súng ngã gục dưới họng súng của hắn.

Dù đã có người phát hiện ra vị trí của hắn.

Nhưng những tay súng chỉ cầm súng ngắn không thể bắn tới chỗ Trencke, cách xa nhà thờ vài chục mét và ở trên cao.

Với sự ổn định và áp lực mạnh mẽ, hắn đã thành công thu hút toàn bộ sự chú ý của những tay súng còn lại trong nhà thờ.

Giờ đây, mọi người trong nhà thờ đều nghĩ rằng kẻ thù đang bắn tỉa từ xa ngoài nhà thờ.

Hoàn toàn không ngờ rằng, còn một người đã vào đến trung tâm của họ!

“Mau! Ra cửa trước!”

Ba tay súng nhanh chóng lao vào vườn, muốn đi đường tắt để hỗ trợ đồng đội.

Hoàn toàn không nhận ra Trương Huyền đang nấp ở góc vườn.

Nhìn ba kẻ xui xẻo chạy qua trước mặt mình, Trương Huyền tất nhiên không bỏ lỡ cơ hội.

Hắn nâng súng bắn!

Biubiu...!!!

Vài phát súng, hạ gục ba người.

Nhanh chóng chuyển hướng súng, Trương Huyền chĩa thẳng vào văn phòng của Cha xứ Tea!

Bóp cò súng!

Hai viên đạn bắn ra, làm vỡ tan cửa kính!

Qua khe kính vỡ, Trương Huyền đã thấy Cha xứ Tea đang hoảng loạn trong văn phòng.

Lúc này, Cha xứ Tea chưa bị Trương Huyền bắn trúng, nhưng cũng hoảng sợ.

Chân tay run rẩy, hấn chộp lấy khẩu súng, bắn ra cửa sổ!

Pằng pằng pằng...!!!

Không hề được huấn luyện quân sự hay súng ống, Cha xứ Tea cầm súng một tay, không thể kiểm soát hướng súng, mỗi lần bắn, súng giật làm tay hấn rung lên.

Đạn bắn tứ tung, đừng nói là trúng Trương Huyền, không trúng tường bật lại trúng hấn đã may rồi.

Dù súng pháp Cha xứ Tea kém, nhưng đạn vẫn không có mắt, nên Trương Huyền không tiến lên liều mạng.

Rút từ túi ra một quả lựu đạn choáng, kéo chốt, ném vào qua cửa kính.

Cha xứ Tea thấy lựu đạn vào, nhưng chân như đồ chì, ngoài run rẩy không thể di chuyển.

BÙM!!!

Tiếng nổ lựu đạn choáng vang lên.

Tiếng súng trong phòng cũng im bật.

Trương Huyền nhanh chóng lao tới, đập cửa sổ vào!

Giơ súng quét các góc, đảm bảo không còn nguy hiểm.

Cha xứ Tea bị lựu đạn choáng nổ nằm trên đất, tai điếc mắt mờ, hoàn toàn mất khả năng kháng cự.

Trương Huyền tiến tới, đá bay khẩu súng trên tay hắn, khóa cửa phòng, quỳ một chân lên lưng hắn.

Kéo súng ra sau, rút hai dây cáp, trói chặt tay Cha xứ Tea ra sau.

“Hừ...”

Cha xứ Tea cố gắng phát ra âm thanh, nhưng do ảnh hưởng của lựu đạn choáng, họng đau, tai điếc tạm thời.

Hắn chỉ phát ra những tiếng rên rỉ như thây ma.

“Đã bắt được mục tiêu, ba phút nữa đến điểm rút lui số hai.”

Trương Huyền nhấn liên lạc, báo cáo tiến độ nhiệm vụ.

“Rõ.”

Xác định nhiệm vụ cơ bản hoàn thành, Trencke vỗ vai Martin cha xứ, thu súng, rời khỏi mái nhà, chuẩn bị lái xe tới cổng bên nhà thờ để đón Trương Huyền.

“Đứng dậy!”

Trương Huyền nắm tóc Cha xứ Tea, kéo hắn dậy từ dưới đất!

Cha xứ Tea đau đớn, mắt rơm rớm nước, nhưng không nói được gì.

Trương Huyền không định phí lời, thay đạn, rút súng ngắn, mở khóa cửa, một tay nắm Cha xứ Tea, chuẩn bị rời đi.

Có thể vì tiếng nổ trước đó.

Bên ngoài đã có người tới.

Biubiu!!

Hai phát súng hạ gục hai tay súng bên trái hành lang.

Bên phải hành lang vang lên tiếng súng!

Pằng pằng...!

Tiếng súng và viên đạn bay tới,

Trương Huyền rút lui, lấy ra quả lựu đạn cuối cùng.

Đây là lựu đạn phá mảnh!

Kéo chốt, bật cần an toàn!

Tìm đúng góc, Trương Huyền ném lựu đạn phá mảnh về phía có tiếng súng!

“Có lựu đạn!!!”

Tiếng hét kinh hoàng vang lên.

BÙM!

Vụ nổ lớn bao trùm cả hành lang!

Mảnh kim loại bắn tới cả hành lang trước cửa phòng Trương Huyền!

“Đi!”

Đẩy Cha xứ Tea ra khỏi phòng.

Trương Huyền thấy ở cuối hành lang, hai người nằm bất động, không rõ sống chết.

Biubiu!

Một phát vào đầu mỗi người.

Trương Huyền tiếp tục bước qua xác họ.

Nhanh chóng, Trương Huyền đã thấy cửa bên của nhà thờ.

Đúng lúc này, một bóng người lao ra từ góc khuất!

Tay chộp lấy khẩu súng ngắn của Trương Huyền!

Kèm theo một luồng sáng lạnh đâm tới cổ Trương Huyền!

Trương Huyền, trong giây phút đồng tử co rút đột ngột, tay trái vung lên để đẩy ra tay cầm dao của hắn, đồng thời tay phải buông lỏng báng súng, một cú quật ngược ngay lập tức!

Chương 645: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bốp! Một cú quật vào mặt kẻ tấn công, khiến hắn nghiêng sang phải và lùi lại vài bước.

Không để cho hắn kịp hoàn hồn từ cơn đau nhức, Trương Huyền đã rút tay về phía sau!

Người này tuy cũng có chút thân thủ, nhưng rõ ràng đã đánh giá sai khả năng cận chiến của Trương Huyền, cũng như số lượng và loại vũ khí mà Trương Huyền mang theo.

Hắn nghĩ chỉ cần cướp được khẩu súng của Trương Huyền là có thể dùng dao găm để thắng, không ngờ lại bị Trương Huyền phá đòn ngay từ đầu!

Không để hắn kịp chuyển tay dùng súng, Trương Huyền đã kéo khẩu MCX từ sau lưng ra trước.

Nhờ không gian chiến đấu vừa tranh thủ được từ cú quật ngược vừa rồi, Trương Huyền cầm khẩu súng trường, ngón cái mở khóa an toàn!

Biubiu! Biu!!!

Hai phát bắn ngang trúng vào ngực và bụng hắn, một phát từ bả vai nhắm trúng vào đầu!

Từ lúc Trương Huyền bị tấn công đến khi phản sát, chỉ mất hơn hai giây, trong chớp mắt, xác của kẻ đó đã nằm ngửa trên đất.

Lúc này, Cha xứ Tea khôi phục lại chút thị lực mờ nhạt, nhìn vào mặt của cái xác nằm đó, không kìm được mà kinh hô:

“Hàn lão đại?”

Nhưng vừa nói xong, Trương Huyền đã quật một cú báng súng vào mặt hắn!

Cha xứ Tea bị đập đến chảy máu mũi, đau đớn la hét.

Trương Huyền cầm súng cảnh giác xung quanh, lúc này, không còn tay súng nào xuất hiện nữa.

Thu lại khẩu súng của mình, Trương Huyền kéo Cha xứ Tea đến cửa bên cạnh.

Bốp!!!

Một cú đá mạnh vào cánh cửa gỗ cũ kĩ.

Một chiếc Toyota Camry màu bạc xám đậu ngay cạnh lề đường bên ngoài!

“Lên xe!”

Trencke ngồi ở ghế phụ mở cửa xe sau cho Trương Huyền và lớn tiếng gọi.

Trương Huyền đẩy Cha xứ Tea lên xe, hai tay cầm súng nhìn quanh.

Xác nhận không có nguy hiểm gì, hắn cũng lên xe ngồi ở ghế sau.

“Lái xe đi!”

Kỹ năng lái xe của Cha xứ Martin tuy không quá tốt, nhưng chắc chắn vẫn hơn Trương Huyền một chút.

Sau khi nhân ga rời khỏi đây, Trencke từ ghế phụ quay lại hỏi: “Sao rồi? Không bị thương chứ?”

“Câu này đáng lẽ phải là ta hỏi các người.”

Trương Huyền cười khẩy: “Sau khi xuống lầu, các người không gặp rắc rối gì chứ?”

“Chúng ta có thể gặp rắc rối gì... nhưng Cha xứ Tea, rắc rối của người lớn đây.”

Trencke nhìn Cha xứ Tea co ro trên ghế, miệng không ngừng lẩm bẩm:

“Người xem người xem, Cha xứ Tea, người ngoan ngoãn nhận tiền giúp chúng ta làm việc có phải tốt hơn không? Cần gì phải buộc chúng ta phải dùng đến biện pháp mạnh?”

Giờ thì hay rồi, người bảo vệ người chết hết rồi, giờ người muốn tìm người chắc chỉ còn cảnh sát thôi.

À đúng rồi, nhắc người, video đó chúng ta đã gửi cho cảnh sát rồi, đợi cảnh sát tìm đến người, có lẽ sẽ tống người vào tù...

Tất nhiên, nếu họ tìm được người khi người còn sống.”

Trước đây Trencke vốn không ưa cái vẻ kiêu căng của tên này, người như Cha xứ Martin, một người tốt lành chưa bao giờ tỏ vẻ, còn hẳn chỉ là một tên buôn ma túy, có gì mà kiêu ngạo chứ?

Bây giờ, có cơ hội, hẳn phải làm nhục kẻ này cho bõ ghét.

Trương Huyền nhìn Cha xứ Tea một cái, thấy hẳn không phản ứng gì, liền nói với Trencke:

“Ta vừa ném một quả lựu đạn gây choáng vào mặt hẳn, tại hẳn giờ chắc không nghe được gì đâu, người muốn không thì viết ra cho hẳn xem? Mắt hẳn đỡ hơn rồi, chắc đọc được.”

Trencke nhếch miệng: “... Thôi, nhiều chữ quá, để lần sau vậy.”

Lúc này, Cha xứ Martin ngồi lái xe bất chợt hỏi:

“Nói chứ giờ chúng ta lái xe này chạy vòng vòng không sao chứ...”

Hắn nhìn cửa kính xe vỡ tan, mặt đầy lo lắng.

“Ba tên khủng bố có vũ trang đang lang thang trên đảo, hiện đã có hai cảnh sát bị giết chết...”

“Ba người này hiện đang sử dụng một chiếc Toyota Camry màu bạc xám, biển số là: , kính cửa ghế lái bị hỏng...”

“Đã phát hiện vị trí xe mục tiêu, đối phương nghi ngờ mang theo lựu đạn sát thương cao và súng trường tự động, các cảnh sát gần đó không nên tiếp cận, nếu gặp phải mục tiêu, hãy gọi ngay viện trợ...”

Không ngoài dự đoán, với cái chết của hai cảnh sát, lực lượng cảnh sát trên toàn đảo Jeju đã bắt đầu hành động.

Dưới sự điều phối của trung tâm chỉ huy cảnh sát, hơn trăm lính đặc nhiệm chống khủng bố đã được huy động, bắt đầu truy lùng Trương Huyền và đồng bọn.

Nhờ vào hệ thống camera giám sát trên đường phố, họ nhanh chóng xác định được vị trí xe của Trương Huyền và nhanh chóng tập hợp, bao vây từ mọi hướng!

Tại một bãi đỗ xe ngầm ở một khu du lịch phía nam đảo.

Nhiều chiếc xe bọc thép cảnh sát nhanh chóng chặn tất cả lối ra vào bãi đỗ xe.

Các tay súng bắn tỉa đặc nhiệm cũng đã bố trí ở các góc.

Do mục tiêu hiện đang ở tầng hầm thứ hai của bãi đỗ xe nên trực thăng cảnh sát không thể sử dụng được.

Để ngăn mục tiêu thoát thân, đội trưởng đội đặc nhiệm chịu trách nhiệm nhiệm vụ này lập tức ra lệnh chuẩn bị tấn công!

“Mục tiêu có thân phận đặc biệt, không chỉ được đào tạo bài bản về chiến đấu mà kinh nghiệm thực chiến cũng vượt

trội, phải cực kỳ cẩn thận, một sai lầm nhỏ cũng có thể gây ra hậu quả nghiêm trọng!”

“Vì vậy, nhiệm vụ lần này không đặt ra bất kỳ hạn chế nào về hỏa lực, tà giết nhằm còn hơn để đối phương có cơ hội phản kích!”

Chương 646: Tiêu Đề

《Ẩn》

“Bắt đầu nhiệm vụ!”

Ngồi trong xe chỉ huy, đội trưởng đặc nhiệm cầm bộ đàm, ánh mắt nghiêm nghị, trong sự nghiệp lần đầu gặp kẻ địch đáng gờm như vậy, hắn không muốn để đội viên của mình mắc sai lầm.

Bên ngoài xe chỉ huy, ở ba lối ra vào khác nhau của bãi đỗ xe, các đội đặc nhiệm đã nhận lệnh.

Ngay lập tức hành động.

Là lính đặc nhiệm chống khủng bố chuyên nghiệp, kỹ năng chiến thuật của họ rất cao.

Nhanh chóng tiếp cận vị trí xe mục tiêu.

Vừa nhìn thấy xe mục tiêu.

“Gâu! Gâu!”

Mấy con chó nghiệp vụ lập tức lao vào cửa sổ xe bị hỏng!

Các đội đặc nhiệm cầm khiên cũng nhanh chóng theo sau, bao vây kín xung quanh xe!

Nhưng, khi họ mở cửa xe ra, thấy bên trong trống không.

Mọi người đều sửng sốt.

“Họ... làm sao tránh được camera mà thoát ra ngoài?”

...

Quay lại thời gian một tiếng trước.

Vì lo ngại thông tin xe có thể đã bị cảnh sát theo dõi kỹ.

Nên Trương Huyền và đồng bọn sau khi bàn bạc, quyết định phải đổi phương tiện.

Cách đổi xe cũng không phải là vấn đề khó.

Qua việc tra hỏi Cha xứ Tea, Trương Huyền biết được cách bọn chúng phân phối ma túy.

Dù trên đảo có rất nhiều camera giám sát, nhưng không phải không có góc chết.

Nhất là ở một số điểm du lịch ít người lui tới.

Những nơi đó, nếu có bãi đỗ xe ngầm, quản lý thường không chặt chẽ, giám sát cũng có nhiều điểm chết và lỗ hổng.

Vì vậy, một chiếc xe đậu trong bãi đỗ vài tháng cũng chẳng ai để ý.

Họ thường chọn những chỗ có góc chết để đậu từ hai xe trở lên làm xe làm việc.

Những xe này sẽ lắp camera quay ra ngoài để giám sát.

Xe sẽ đậu ở các vị trí khác nhau trong bãi đỗ, lắp camera để tiện kiểm tra.

Khi cần giao dịch, họ sẽ chọn ngẫu nhiên một chiếc xe ở vị trí an toàn, giao hàng vào xe.

Người mua sẽ tự đến lấy.

Để phòng ngừa bắt trộm, người giao hàng sẽ không rời đi ngay mà nấp trong một chiếc xe khác giám sát chờ người mua lấy xong.

Khi mọi việc xong xuôi, chiếc xe đã dùng sẽ bị tiêu hủy.

Những chiếc xe làm việc này không chỉ dùng để trung chuyển hàng hóa.

Đôi khi ai đó cần chạy trốn, hay đi qua đây...

Những chiếc xe này đều có thể sử dụng.

Để tiện dùng xe, một số ít chìa khóa dự phòng thường được giấu gần xe hoặc để ngay trong nắp bình xăng.

Dưới sự chỉ dẫn của Cha xứ Tea, Trương Huyền và đồng bọn nhanh chóng đến một điểm du lịch ít người qua lại.

Và ở bãi đỗ xe ngầm tại đó, họ đã đổi xe.

“May mà chúng ta đi nhanh, chậm vài phút nữa là bị chặn trong đó rồi.”

Một chiếc SUV Kia màu đen dán phim chống nhìn trộm đậu bên đường.

Trong xe, Trencke vui mừng nhìn chiếc xe bọc thép cảnh sát lướt qua.

“Chỗ này không nên ở lâu, giờ cảnh sát khắp đảo đang tìm chúng ta, không cẩn thận là vào tù hoặc ăn đạn ngay.”

Trương Huyền ngồi sau nói: “Lái xe đi khỏi đây.”

Nói xong, Trương Huyền nhìn Cha xứ Tea ngồi bên cạnh, im lặng: “VẬY, Cha xứ Tea, có gì muốn nói thì nói đi, ta hết kiên nhẫn rồi.”

Lúc này Cha xứ Tea, tuy không bị thương nặng nhưng mặt mũi tiêu tụy, không biết vì sợ hay vì gì...

“Ta có thể cho các người cách liên lạc với người đó, nhưng các người phải thả ta.”

Cha xứ Tea nhìn Trương Huyền cẩn thận.

Trương Huyền chỉ cười khẩy: “VẬY thế này đi, người giúp chúng ta liên lạc với người đó, để họ đưa chúng ta rời khỏi đây, rồi ta sẽ thả người.”

Dù sao đó là mối quan hệ của Cha xứ Tea, Trương Huyền không đại gì nghĩ rằng chỉ cần một cuộc gọi là người ta sẽ giúp mình vô điều kiện.

Dù gì Cha xứ Tea đang trong tay mình, thay vì để xảy ra rắc rối, chi bằng nhờ hân bán mặt mũi.

Cha xứ Tea hiểu ý, biết Trương Huyền đang tính kế mình, chỉ bình tĩnh lắc đầu:

“Ta không nói dối, người đó ta có quen, còn có chút họ hàng, nhưng thật sự không thân thiết, có khi còn không có quan hệ máu mủ.

Vì vậy ta không đảm bảo người ta sẽ nghe ta, đến lúc đó, vẫn là phải trao đổi lợi ích.

Nhưng giờ tình hình thế này, người ta chắc cũng biết ta gặp chuyện, nếu không có một khoản tiền đủ lớn, khó mà nói chuyện.”

Trương Huyền nhìn Cha xứ Tea ngạc nhiên: “Trước đây thấy người mạnh miệng như vậy, trên đảo này còn ai không nể mặt người?”

Cha xứ Tea đáp: “Người ta làm ăn xuyên quốc gia, ta sao sánh được.”

“Ừm~”

Trương Huyền gật đầu hiểu ra, đột nhiên rút súng bên hông ra.

Thấy Trương Huyền rút súng, Cha xứ Tea hoảng sợ: “Đừng giết ta, ta nói thật mà...”

Nhưng Trương Huyền chỉ lắc súng trước mặt hân: “Mặt mũi người không được, vậy cái này, liệu có nói chuyện được không?”

“Có thể, nhưng phải tốn tiền.”

“Mặt mũi người cộng với cái này thì sao?”

“Không phải ta muốn làm người thất vọng, nhưng, ầy ầy ầy... được rồi được rồi, người để súng ra xa chút, ta sẽ thử.”

Cuối cùng cũng đạt được thỏa thuận.

Cha xứ Tea nói ra danh tính người đó:

“Công ty vận tải quốc tế Đông Thành, tổng giám đốc, Choi Dong Uk.”

“Ai!?”

.....

Tòa nhà trụ sở Công ty Vận tải Quốc tế Đông Thành.

Trong văn phòng ở tầng cao nhất.

Một người đàn ông trung niên, ăn mặc bảnh bao như một người tinh anh của xã hội, đang ngồi trên ghế văn phòng rộng lớn, tiến hành cuộc gọi video với ai đó.

Chương 647: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ca, bên người dạo này không yên ổn, có một kẻ đáng gờm đã chạy đến đảo rồi, anh nên tìm cơ hội quay lại Incheon một chuyến, đợi sóng yên biển lặng rồi quay lại cũng không muộn đâu.”

Choi Sung Joon kiên nhẫn khuyên nhủ.

Nhưng Choi Dong Uk đang bận rộn xử lý tài liệu công việc, vẻ mặt không kiên nhẫn nói:

“Ta suốt ngày ở trong văn phòng, dù có ra ngoài cũng có vệ sĩ theo, có thể xảy ra chuyện gì chứ. Hơn nữa, người có phải quên rằng thời trẻ ta cũng không phải dạng vừa không?”

Choi Sung Joon phản bác: “Người cũng nói là thời trẻ rồi, anh à, người đã hơn bốn mươi rồi, bao nhiêu năm không động tay động chân, giờ thì đừng cố nữa.”

“Nói gì vậy? Ta dù tám mươi tuổi cũng vẫn là anh của người! Tin không, ta bây giờ vẫn có thể đánh người một trận như chơi đấy, nhóc con!”

Choi Sung Joon nhỏ giọng lầm bầm: “Xì... ai đánh ai còn chưa biết đâu...”

“Người nói gì?!”

“Không có gì... Dù sao, ca, người nghe lời ta một lần đi, đúng lúc tháng trước cháu gái về nước còn nhắc sao không thấy người, người coi như về thăm gia đình đi.”

Trong màn hình video, một giọng nói dịu dàng vang lên: “Anh yêu, người đang nói chuyện với anh trai à?”

Choi Sung Joon quay đầu đáp: “Phải, Mi Sook à, người đi gọi Soo Jung đến đây, để nó chào hỏi bác đi.”

“Được~”

Không lâu sau, một người phụ nữ mặc trang phục gia đình dẫn theo một cô bé chừng mười mấy tuổi bước vào.

Cô bé này trông xinh xắn, miệng và mũi rất giống Mi Sook, còn đôi mắt thì có nét linh hoạt của Choi Sung Joon thời trẻ.

Toàn bộ người trông rất tinh nghịch.

“Bác~” Soo Jung ngọt ngào chào.

“Ừ~” Nhìn thấy Soo Jung, biểu cảm trên mặt Choi Dong Uk mềm mại hơn hẳn, đặt công việc xuống, mỉm cười nói:

“Cô bé này, hơn nửa năm không gặp, càng ngày càng xinh đẹp ha, nước non Long Quốc đúng là tốt thật, nào, nói vài câu tiếng Long Quốc cho bác cả nghe, để bác cả xem người tiến bộ ra sao.”

Soo Jung lè lưỡi: “Cháu không nói đâu.”

Nói xong, liền núp sau mẹ Mi Sook.

Mi Sook nhẹ nhàng xoa đầu Soo Jung, nói với Choi Dong Uk:

“Hôm qua ta còn nói với Sung Joon, anh à, sao lâu rồi người không về Incheon thăm nhà?”

“Ta bận công việc...” Choi Dong Uk có chút xấu hổ gãi đầu, nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng cũng gật đầu:

“Thôi được, sáng mai ta bay về một chuyến, cũng đã lâu rồi không gặp các người.”

Thấy anh trai cuối cùng cũng bị thuyết phục, Choi Sung Joon cười nói:

“Đúng rồi, người nhớ bảo thư ký đặt vé trước, rồi báo giờ cho ta, ta ra đón người.”

“Không cần, người chỉ cần phái hai người đến là được, bên Min Hyeon còn cần người giúp đỡ, người không thể tùy tiện rời đi được.”

“Vây cũng được, cứ thế đi.”

Cả gia đình lại hàn huyên thêm vài câu rồi mới tắt video.

“Haizz...”

Nhìn đồng tài liệu trên bàn, Choi Dong Uk nghĩ, cũng nên nghỉ ngơi một chút.

Đang định gọi thư ký vào để sắp xếp công việc trong hai ngày vắng mặt, thư ký đã gõ cửa văn phòng.

“Vào đi.”

Một người phụ nữ tóc ngắn bước vào, cúi nhẹ đầu nói: “Giám đốc, bên ngoài có vài người tự xưng là họ hàng của ngài, muốn gặp ngài, ta không dám tự ý quyết định nên đến xin ý kiến ngài.”

“Họ hàng?”

Choi Dong Uk ngạc nhiên.

Nhà hần từ khi giàu có, đúng là có không ít họ hàng xa tìm đến, muốn nhờ vả.

Nhưng cơ bản đều bị hần từ chối hoặc cho qua loa.

Khó khăn lắm mới yên ổn hai năm, lại đến nữa sao...?

“Họ tên gì?”

“Họ không nói, nhưng nói rằng nếu ngài không gặp họ, thì nhắc đến một người tên Lee Ok Dang.”

“...”

Lee đại thúc sao...

Chẳng lẽ là người nhà Mi Sook?

Vì một số chuyện thời thơ ấu, Choi Dong Uk rất ghét một số mối quan hệ họ hàng trong gia đình.

Vì vậy những năm qua, đối với những người thân tìm đến, hắn đều lạnh nhạt.

Nhưng nếu là người nhà Lee đại thúc và Mi Sook...

Giúp thì vẫn phải giúp một chút.

“Bảo vệ dẫn họ vào đi.”

“Vâng.”

Rất nhanh, dưới ánh mắt cảnh giác của mấy nhân viên bảo vệ.

Trương Huyền cùng đồng bọn cũng đến được văn phòng của Choi Dong Uk.

“Ôi, Dong Uk ca, lâu rồi không gặp, việc làm ăn của ngươi ngày càng phát đạt nhỉ...”

Cha xứ Tea đã thay đổi trang phục, vừa vào cửa đã niềm nở chào hỏi Choi Dong Uk với vẻ tôn kính.

“Ngươi là...?”

Choi Dong Uk nhìn người vừa gọi mình là anh họ, cảm thấy có chút quen, hình như... đã gặp ở đâu?

Ánh mắt sau đó quét qua ba người ngoại quốc phía sau Cha xứ Tea.

Mặc dù đã nhiều năm không động tay chân, nhưng hấn vẫn cảm nhận được, trong đó có hai người không phải dạng vừa.

Cha xứ Tea nói: “Chuyện là như này, ta là...”

Lời chưa nói hết, Choi Dong Uk đột nhiên giơ tay ngắt lời, cau mày nói:

“Khoan đã, người là Tea Hae Il? Tên cha xứ buôn ma túy kia!?”

Hấn nhớ ra rồi.

Sáng nay xem tin tức trên tivi, hấn đã thấy lệnh truy nã của Cha xứ Tea!

Cha xứ Tea bị nhận diện, vẻ mặt lập tức cứng đờ.

Mấy bảo vệ bên cạnh liền rút gậy cao su ra, cảnh giác nhìn nhóm người.

Trong chốc lát, không khí trong phòng cực kỳ căng thẳng.

Kiểm đã rút khỏi vỏ, chỉ cần một mồi lửa là bùng cháy!

Đúng lúc xung đột sắp nổ ra, Choi Dong Uk lại bất ngờ lên tiếng ngăn cản mấy bảo vệ đang chuẩn bị ra tay:

“Được rồi, cất vũ khí đi, các người ra ngoài trước.”

Chương 648: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mấy bảo vệ bị ngăn lại, có chút khó hiểu nhìn Choi Dong Uk.

Thư ký lo lắng nói: “Giám đốc, người đó là tội phạm truy nã đấy!”

“Người cũng ra ngoài.”

Choi Dong Uk ngồi xuống bàn làm việc, nói với cấp dưới: “Ra ngoài nhớ đóng cửa lại.”

“Đây... vâng.”

Dù lo lắng cho sự an nguy của Choi Dong Uk, nhưng giám đốc đã nói vậy, họ cũng đành làm theo.

Trương Huyền nhìn thoáng qua những bảo vệ rời khỏi phòng, ánh mắt tập trung vào Choi Dong Uk.

Lúc này Choi Dong Uk dựa vào ghế sofa, thần thái tự nhiên, không có gì bất thường.

Nhưng tay phải của hắn, đang để dưới bàn, ngoài tầm mắt của Trương Huyền và đồng bọn.

Thấy vậy, Trương Huyền và Trencke không lộ vẻ gì, đứng hai bên, sẵn sàng rút súng bất cứ lúc nào.

“Chuyện này... giám đốc Choi, tất cả chỉ là hiểu lầm.”

Cha xứ Tea căng thẳng đến đỏ mồ hôi, cố gắng tiến lên giải thích.

Nhưng Choi Dong Uk rõ ràng không có ý nghe hấn, mắt nhìn chăm chăm vào Trương Huyền và hai người còn lại:

“Vậy ra, người cần tìm ta là các người đúng không?”

Nói rồi, tay Choi Dong Uk dưới bàn đã giơ lên.

Ngoài dự đoán, trong tay hấn chỉ có một chiếc bật lửa màu bạc, không phải vũ khí.

Hấn mở hộp xì gà trên bàn, lấy ra một điếu trông rất đắt tiền, cắt đầu, châm lửa, nhẹ nhàng hút một hơi, khói thuốc lượn quanh miệng một vòng rồi phun ra.

“Ngồi đi.” Sau khi ra hiệu cho Trương Huyền và những người đi cùng ngồi xuống ghế sofa, Choi Dong Uk cầm hộp xì gà và chiếc bật lửa màu bạc, đứng dậy, tiến đến trước mặt họ.

“Cứ tự nhiên.”

Đặt hộp xì gà và bật lửa lên bàn trà trước mặt họ, Choi Dong Uk liếc nhìn từng người một từ trên xuống dưới.

Lúc này, mặc dù Trương Huyền và đồng bọn đã cải trang, nhưng không che mặt. Hơn nữa, cả ba người đều mang theo một chiếc ba lô.

“Giám đốc Choi.”

Trương Huyền cất tiếng, giọng mang theo âm điệu đặc trưng của Incheon: “Không giấu gì ngài, lần này chúng ta đến đây là có chuyện cần nhờ.”

“Ừ, ta thấy rồi.”

Choi Dong Uk đáp: “Nhưng trước khi nói chuyện, ta muốn biết cái tên ‘Lee Ok Dang’ các người nghe từ đâu?”

Nói đến đây, Choi Dong Uk liếc nhìn Cha xứ Tea một cái, cố gắng tìm kiếm sự khác thường trên gương mặt hấn.

Rốt cuộc, Lee đại thúc bao năm nay luôn sống ẩn dật, rất hiếm khi ra ngoài, mối quan hệ giao tiếp cũng rất trong sạch, không giống như có thể quen biết ba người ngoại quốc này.

Mặc dù... ba người ngoại quốc này trông tuổi tác cũng không nhỏ.

Tuy nhiên, điều làm hấn thất vọng là Cha xứ Tea dù quen biết hấn nhưng thật sự không biết Lee đại thúc.

Vì vậy, trên mặt hấn không có biểu hiện gì đặc biệt.

“Ta nói là người quen cũ, người có lẽ không tin, vì vậy ta chỉ có thể nói...”

Trương Huyền cúi đầu trầm ngâm vài giây, rồi ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt Choi Dong Uk: “Đã từng gặp vài lần, nói chuyện, uống rượu, đánh nhau.”

Choi Dong Uk nhìn vào mắt Trương Huyền, đôi mắt sâu thẳm như hố đen của hấn không biết giấu gì, chỉ im lặng vài giây rồi gật đầu nói:

“Dù sao bây giờ ta cũng không thể gọi điện kiểm chứng, coi như lời các người nói là thật đi... Vậy, nói thẳng vào vấn đề, các người tìm ta làm gì?”

“Chúng ta cần rời khỏi Nam Hàn, vị Cha xứ Tea này nói rằng người có khả năng đưa chúng ta đến Ý.”

Nghe vậy, Choi Dong Uk không phủ nhận, bởi với khả năng của hấn, việc đưa vài người ra nước ngoài là việc đơn giản.

Nhưng hấn cũng không trực tiếp đồng ý, mà quay người bước đến cửa sổ sát đất, quay lưng về phía Trương Huyền và đồng bọn, hút vài hơi thuốc, rồi không quay đầu lại nói:

“Nhưng tại sao ta phải giúp các người?”

Nghe thấy vậy, cha xứ Martin vô thức định lấy tiền ra từ trong túi.

Nhưng động tác của hắn bị Trương Huyền giơ tay ngăn lại.

Nếu trước khi đến đây, hắn còn nghĩ đến việc trả tiền để giải quyết.

Nhưng khi nhìn thấy quy mô và khí thế của công ty vận tải quốc tế Đông Thành, Trương Huyền biết rằng Choi Dong Uk bây giờ không thiếu tiền như trong thực tế.

Một vài trăm ngàn đô la đối với chủ một công ty vận tải quốc tế chẳng là gì.

Chắc họ có dốc hết tài sản cũng không mua nổi vài hộp xì gà mà Choi Dong Uk đang hút.

Vậy...

Hắn còn gì có thể làm Choi Dong Uk động lòng?

Thấy Trương Huyền và đồng bọn im lặng khá lâu, Choi Dong Uk cười khẩy, chỉ tay về phía cửa:

“Nếu không thể đưa ra lý do, thì xin mời các vị rời đi, ở đây không ai giúp được các vị đâu.”

Nhưng khi hắn vừa dứt lời, Trương Huyền đột nhiên hỏi:

“Trương Min Hyeon... còn làm quản lý ở khách sạn Green Star không?”

Nghe vậy, Choi Dong Uk quay lại với vẻ ngạc nhiên: “Người quen Trương Min Hyeon?”

Nhưng Trương Huyền không trả lời, mà tiếp tục hỏi:

“Ta nhớ người từng nói với Trương Min Hyeon rằng muốn mở một tiệm rửa xe cùng em trai Choi Sung Joon? Bây giờ Choi Sung Joon thế nào rồi? Sức khỏe tốt chứ? Tuổi này chắc

đã kết hôn rồi nhỉ? Cưới Lee Mi Sook à? Họ đã có con gái tên Soo Jung phải không?”

Choi Dong Uk biến sắc, quát hỏi: “Người là ai?”

Những chuyện gần như là gia sự này, người ngoài không thể biết được, người này... rốt cuộc là thế nào?!

Trương Huyền không bị câu hỏi của Choi Dong Uk làm cho sợ hãi.

Chương 649: Tiêu Đề

《Ăn》

Hắn cầm lấy chiếc bật lửa trên bàn, bước đến trước mặt Choi Dong Uk, nhẹ nhàng đặt nó vào túi áo vest của hắn:

“Đừng hiểu lầm, ta không có ý gì khác, chỉ là thấy lâu rồi không gặp, các người thay đổi nhiều quá... Bật lửa giữ lấy, chúng ta không hút xì gà.”

Người phía sau Trương Huyền, Trencke, nghe vậy, có vẻ khó xử, nhìn hộp xì gà trên bàn, tay vừa nhắc lên chút lại đặt xuống, môi mím chặt, ngồi thẳng.

Dù trước đây hắn cũng từng giàu có, nhưng không nhận ra xì gà này là đồ tốt sao?

“Người...”

Choi Dong Uk nhìn vào đôi mắt bình tĩnh nhưng mang theo chút hoài niệm của Trương Huyền, lông mày hắn tự nhiên nhíu lại.

Một lúc sau, hắn mới rời mắt, quay lại bàn làm việc, nhắc điện thoại bàn lên, bấm một số và bật loa ngoài:

“Alo, kiểm tra giúp ta xem, công ty chúng ta gần đây có chuyến bay nào đi Ý không.”

Chờ khoảng mười giây, đầu dây bên kia có phản hồi:

“Có, thưa chủ tịch, chúng ta có chuyến bay chở hàng đến bảo tàng, xuất phát từ sân bay Incheon vào ngày kia.”

“Biết rồi.”

Cúp máy, Choi Dong Uk nhìn Trương Huyền:

“Ngày kia, ta có thể sắp xếp cho các người vào khoang hàng máy bay, nhưng, ngày mai các người phải cùng ta đến Incheon, người nói người quen Min Hyeon, vậy thì hãy tự mình gặp hân và hàn huyên đi.”

“Không vấn đề.”

...

Nam Hàn, Incheon, khách sạn Green Star!

“BOSS, đây là một số tài liệu công việc còn tồn đọng trong thời gian ngài vắng mặt, xin ngài xử lý gấp, đừng để thuộc hạ phải chờ đợi lâu.”

Lâm Chi Anh trong trang phục công sở, đứng trong văn phòng của người quản lý khách sạn, cúi nhẹ người trước người đàn ông đang ngồi ở ghế đầu.

“Ta đã nói rồi, những việc nhỏ người tự quyết định là được mà...”

Giọng nói trầm ấm, đầy mệt mỏi và bất lực.

Trương Min Hyeon vừa từ dãy Himalaya trở về, còn chưa kịp thay đồ, đã phải đối mặt với đồng tài liệu chất đầy trên bàn.

Còn Lâm Chi Anh, đối với việc ép buộc cấp trên của mình, rõ ràng đã quá quen, nói không đổi sắc mặt:

“Ngài nói đúng, nên những việc nhỏ ta đã xử lý xong, còn đây đều là những việc lớn mà ngài giao.”

“Thật sao...”

Dù miệng nghi ngờ nhưng Trương Min Hyeon không có ý định kiểm tra công việc của Lâm Chi Anh.

Hai mươi năm làm việc cùng nhau, hắn đã quen với sự đáng tin cậy của trợ lý này.

Những gì nàng nói, cơ bản không bao giờ sai lệch.

“Haizz... Được thôi...”

Dựa lưng vào ghế, Trương Min Hyeon vẫn cố có chút mỗi, định chớp mắt nghỉ ngơi một lát.

Còn Lâm Chi Anh tự nhiên đi đến sau lưng hắn, nhẹ nhàng xoa bóp đầu hắn.

“Những ngày qua, mấy lão trong tập đoàn không gây chuyện gì chứ?”

“Không, mọi thứ đều đang tiến hành theo kế hoạch.”

“Nói mới nhớ, những ứng viên cho đội cơ động mà ta bảo người tìm, đã tìm đủ chưa?”

“Theo chỉ thị của ngài, ta đã chọn một số sát thủ chuyên nghiệp không mấy nổi bật, hứa hẹn vài điều, và đã đủ ba đội, nhưng hiện tại, các đội này vẫn đang trong giai đoạn hòa nhập. Nếu ngài cần họ làm việc, xin hãy để đội cũ dẫn dắt họ.”

“Cũng đúng, cần thời gian hòa nhập... Vậy gần đây, Park Dong Chung có đến tìm ta không?”

“Thị trưởng Park hôm qua có đến một lần, nhưng hôm qua ngài chưa về, nên ta bảo hắn hôm nay đến.”

“Ồ~ hắn nói đến tìm ta vì việc gì không?”

“Không nói, nhưng trông không giống chuyện nhỏ.”

“Vậy à...”

Hai người cứ thế hỏi đáp, thời gian trôi qua chừng nửa giờ.

Đến khi có tiếng gõ cửa bên ngoài.

Lâm Chi Anh dừng xoa bóp, đi đến cửa, mở cửa văn phòng.

“Min Hyeon ca.”

Choi Sung Joon đã thay bộ vest gọn gàng, hớn hờ bước vào: “Ta vừa gọi điện cho anh trai, khó khăn lắm mới thuyết phục được hắn quay lại Incheon vào ngày mai, sao rồi, ngày mai người có rảnh không? Chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm nhé?”

“Sung Joon à...”

Trương Min Hyeon xoa sống mũi: “Ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, trong khách sạn phải gọi chức vụ.”

Nói rồi, còn liếc nhìn Lâm Chi Anh.

Chú ý thấy Lâm Chi Anh cũng ở đó, Choi Sung Joon từ từ thể tùy tiện lập tức đứng thẳng dậy: “À xin lỗi, vừa nãy không nhìn thấy người, trợ lý Lâm.”

“Không sao.” Lâm Chi Anh chỉ gật đầu nhẹ, sau đó quay lại nhìn Trương Huyền nói: “BOSS, ta còn có việc cần xử lý, xin phép không làm phiền nữa.”

“Ừ, đi làm việc đi.”

Sau khi Lâm Chi Anh rời đi, Choi Sung Joon nghiêm túc cúi đầu chào Trương Min Hyeon:

“BOSS!”

“Ai da... Được rồi, người đúng là biết làm khó ta.”

Trương Min Hyeon cười xua tay: “Có phải người cố tình làm khó ta không?”

“He he...” Choi Sung Joon cười, ngồi xuống ghế sofa, cầm chai nước trên bàn uống.

Uống vài ngụm, hắn nói: “Thế nào, Min Hyeon ca, ngày mai người rảnh chứ?”

“Đã lâu không gặp Dong Uk...”

Trương Min Hyeon nghĩ một lúc, nhưng nhìn đồng công việc trên bàn, đành lắc đầu:

“Người cũng thấy đấy, vừa về ta đã có nhiều việc thế này, thực sự không có thời gian, người có thể nghỉ một ngày... Vậy đi, người thay ta gửi lời hỏi thăm Dong Uk, ngày mai ta sẽ nhờ trợ lý Lâm mang hai chai rượu ngon đến cho các người.”

“Vậy à...”

Có chút tiếc nuối, nhưng Choi Sung Joon không ép buộc.

Hắn rất hiểu trách nhiệm của Trương Min Hyeon ở vị trí này lớn như thế nào.

Chương 650: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Được rồi, đừng nhảu nhó, người đi đến khu huấn luyện, gọi đội cơ động hai và ba đến đây, triển khai quanh nhà hàng khách sạn.

Tối nay ta có hẹn với các chủ tịch tập đoàn, bàn về việc tái khởi động Vườn Nam Bộ.

Những lão hồ ly này bao năm nay luôn không yên phận, lần này miếng bánh lớn thế này, không thể không lo lắng họ sẽ động lòng.

Tối nay, có thể phải giết một con gà, để răn đe những con khi khác.”

“Rõ.”

Choi Sung Joon nghiêm túc hơn hẳn, nói: “Cần bố trí điểm bắn tĩa không?”

“Ừ, mọi chuẩn bị đều cần thiết.” Ánh mắt Trương Min Hyeon có chút nghiêm trọng.

Mặc dù, những năm qua, hắn đã xử lý không ít công việc tương tự.

Nhưng, mỗi lần, hắn đều phải ép bản thân duy trì sự cẩn trọng tuyệt đối.

Dù sao...

Hắn không còn thiên phú như xưa nữa.

“Vậy ta đi ngay.”

Choi Sung Joon không dám lãng phí thời gian, cầm theo chai nước uống dở, rời khỏi văn phòng.

Lúc này, chỉ còn lại một mình Trương Min Hyeon trong văn phòng rộng lớn.

Dựa vào ghế, suy nghĩ rất lâu, hắn đứng dậy, bước đến cửa sổ.

Qua tấm kính, nhìn cảnh vật bên ngoài, hắn thở dài:

“Haiz... Một ngày bình thường.”

.....

Rất nhanh, thời gian trôi qua trong chớp mắt đã đến ngày hôm sau.

Mặt trời dần leo lên cao.

Một chiếc máy bay riêng hạ cánh tại sân bay quốc tế Incheon.

“Lại trở về rồi... Incheon.”

Nơi cũ thăm lại, nơi cũ lần nữa.

Khi chân Trương Huyền một lần nữa đặt lên mảnh đất quen thuộc nhưng có chút xa lạ này.

Trong lòng muôn vàn cảm xúc, nhưng không có nơi nào để bày tỏ.

“Hy vọng Cha xứ Tea có thể cải tạo tốt ở địa ngục. Những tội lỗi hắn đã gây ra trong những năm qua đủ để hắn chịu đựng sự tra tấn vô tận của Satan. Đồng thời, cũng hy vọng Chúa sẽ không tha thứ cho tội nhân này.”

Biểu cảm nhân từ của Cha xứ Martin lại có chút mâu thuẫn với những lời nói của hắn.

Trencke bên cạnh liếc nhìn Cha xứ Martin, mĩa mai một câu:

“Chúa có tha thứ cho tội nhân này hay không ta không biết, nhưng ta biết chắc chắn rằng ông sẽ không tha thứ cho hấn.”

Sáng nay khi tiễn Cha xứ Tea đi thủy táng, Cha xứ Martin đã nhún ga rất vui vẻ.

Dường như Cha xứ Tea sống thêm một giây, tận hưởng thêm một chút tự do, hấn sẽ cảm thấy khó chịu như ăn phải phân.

Dĩ nhiên, hấn lái nhanh cũng có lý do.

Hôm qua sau khi gặp Choi Dong Uk, họ đã bị người của Choi Dong Uk giám sát bí mật.

Dù không bị hạn chế tự do, họ muốn đi đâu cũng được.

Nhưng bất kể họ đi đâu, đều có người theo dõi.

Trước tình hình đó, để tránh Cha xứ Tea gây rắc rối, Trương Huyền quyết định giao hấn cho Cha xứ Martin và Trencke xử lý.

Còn bản thân, đảm nhận việc đánh lạc hướng giám sát.

Mặc dù trước đó Trương Huyền đã nói rằng sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ tha mạng cho Cha xứ Tea.

Nhưng... Cha xứ Martin và Trencke thì chưa từng nói điều đó.

“Ba vị tiên sinh, xin mời lên xe.”

Một giọng nói vang lên, là một người đàn ông đeo kính, mặc vest.

Dù sao họ cũng đã đi máy bay riêng đến, có xe riêng đưa đón cũng không phải điều kỳ lạ.

Lúc này Choi Dong Uk đã lên xe và xe đã rời đi.

Hiện còn lại hai chiếc xe hơi sang trọng màu đen.

Và trong chiếc xe số hai, ngồi là vài người đàn ông vạm vỡ với ánh mắt sắc bén.

Hiển nhiên, họ chính là những người được cử đến để giám sát Trương Huyền và những người đi cùng.

“Đi thôi.”

Trương Huyền không nói nhiều, cầm hành lý của mình và lên chiếc xe số một.

Còn Trencke và Cha xứ Martin tự nhiên cũng theo sau.

Xe khởi động, đoàn người nhanh chóng rời khỏi sân bay, hướng về trung tâm thành phố.

Dọc đường, Trương Huyền vừa nhìn khung cảnh quen thuộc xung quanh, vừa quan sát tình hình.

Dù sao đây không phải đảo Jeju, ở Incheon này, số lượng sát thủ của Ark không hề ít.

Khi nắm giữ vị trí quản lý Ark với danh hiệu Bán Thần.

Hắn đã từng điều tra thông tin đăng ký và lưu trữ của hầu hết các sát thủ trong thành phố này.

Dù đó là hai mươi năm trước, số lượng sát thủ đã có ba con số.

Còn hiện tại, sau hai mươi năm...

Không biết dưới sự quản lý của Trương Min Hyeon, thành phố này sẽ còn bao nhiêu sát thủ ẩn mình.

Đang lúc Trương Huyền suy nghĩ, người đàn ông mặc vest ngồi ghế phụ phía trước nhận được một cuộc điện thoại.

Sau khi nói vài câu ngắn gọn.

Hắn ra hiệu cho tài xế.

Lúc này, đoàn xe đang đi qua một ngã tư.

Xe của Choi Dong Uk đã đi thẳng qua ngã tư.

Còn xe của Trương Huyền đột nhiên rẽ phải.

“Ừ?” Nhìn chiếc xe số hai cũng rẽ theo, Trencke cảm thấy có gì đó không ổn, cảnh giác hỏi người đàn ông mặc vest: “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Người đàn ông liếc nhìn Trencke: “Tất nhiên là đi đến Green Star.”

“Green Star?”

Trương Huyền nhìn xung quanh, trong ký ức của anh, đúng là đường này dẫn đến Green Star.

“Còn Choi Dong Uk tiên sinh? Hắn không đi à?” Trương Huyền hỏi.

“Chủ tịch còn vài việc khác phải xử lý, để chúng ta đưa các vị đi trước.” Người đàn ông không định nói nhiều.

Nói xong câu đó, hắn lại cầm điện thoại, bắt đầu gọi điện.

Trên ghế sau, Trương Huyền và hai người kia nhìn nhau.

Do Cha xứ Martin ngồi giữa nên hắn cảm thấy không an tâm hơn trước tình huống bất ngờ này.

Ngồi yên không được, hắn không ngừng cựa quậy, giống như có con muỗi đốt lên vậy.

Chương 651: Tiêu Đề 《Ẩn》

Còn Trencke, dưới ánh mắt ra hiệu của Trương Huyền, lặng lẽ tháo khóa thắt lưng.

Dù không rõ Choi Dong Uk có ý gì, nhưng nếu không cần thiết, họ cố gắng không dùng súng giết người.

Khi xe nhanh chóng vượt qua từng con phố.

Xe đến một ngã ba và dừng lại vì đèn đỏ.

Trương Huyền rất quen thuộc ngã ba này.

Bởi vì anh đã nhìn thấy biển hiệu của khách sạn Green Star ở cuối phố bên trái.

Nhưng khi đèn đỏ chuyển xanh, xe không rẽ trái mà tiếp tục đi thẳng.

Trương Huyền nheo mắt, nói nhẹ: “Chúng ta đi quá rồi, khách sạn Green Star ở ngã rẽ vừa rồi mà.”

Bầu không khí trong xe ngay lập tức ngưng trệ trong hai giây.

Sau khoảnh khắc im lặng ngắn ngủi, người đàn ông mặc vest đột nhiên rút ra một cái máy kích điện!

Nhưng hắn vừa hành động, Trencke ngồi ngay sau lưng đã rút thắt lưng ra!

Hai tay nắm lấy hai đầu thắt lưng, lập tức quán vào cổ người đàn ông và dùng sức kéo về sau, đồng thời chân đạp vào lưng ghế của hắn!

Ngay khi xung đột xảy ra, tài xế vặn tay lái, đạp phanh!

Xe đột ngột dừng bên đường!

Chiếc xe ‘chở quân’ phía sau cũng ngay lập tức dừng lại, những người đàn ông vạm vỡ cầm ống thép nhảy xuống và lao tới!

Trong xe.

Sau khi tài xế phanh gấp, định rút vũ khí bên hông, Trương Huyền đã đưa tay trái ra, năm ngón tay như vuốt, chớp lấy cổ tài xế!

“Khụ!” Tài xế khụ lên, trong khoảnh khắc cứng đờ, tay phải của Trương Huyền nắm chặt, đánh mạnh vào mặt tài xế!

Với lực mạnh, tài xế mất ý thức tại chỗ!

Tay trái mở khóa cửa xe, Trương Huyền rút súng bên hông ra!

Cạch!

Cửa xe mở!

Một người đàn ông cầm ống thép đã lao tới!

Nhưng bước chân của hắn dừng lại như phanh gấp!

Một hòng súng đen ngòm từ trong xe chĩa thẳng vào trán hắn!

Trương Huyền bước ra khỏi xe!

Hai tay cầm súng đẩy mạnh về phía trước!

Bốp!

Người đàn ông bị súng đập trúng cổ họng, ngã ngửa ra đất!

Sau đó, hòng súng của Trương Huyền quét qua những tên còn lại.

Dù không nói gì, nhưng khí thế nguy hiểm tỏa ra từ súng đã khiến tất cả bọn chúng đứng chết trân tại chỗ!

Cạch!

Lúc này, Trencke cũng đã xuống xe với khẩu súng lục Glock trong tay.

Trong khi Trương Huyền kiểm soát hiện trường, anh mở cửa ghế phụ.

“Xuống xe!”

Nói rồi, hắn kéo người đàn ông mặc vest gần như bất tỉnh xuống!

Họng súng đã chĩa vào trán, dù là người hung hãn nhất cũng phải đứng im.

Người đàn ông mặc vest cũng không ngoại lệ.

“Đợi... đợi đã... khụ khụ, hiểu lầm rồi, đừng bắn, có gì từ từ nói!”

Cổ chịu đựng cơn đau ở cổ họng, người đàn ông giơ tay lên, bản năng muốn đẩy họng súng của Trencke ra.

Nhưng hắn quên rằng, tay của mình không chống đạn.

Hậu quả chỉ có thể là cả tay và đầu cùng bị đạn bắn xuyên!

Tuy nhiên, chưa được Trương Huyền cho phép, Trencke không định bắn chết người.

“Ai giải thích cho ta xem chuyện này là thế nào?”

Giọng nói bình tĩnh của Trương Huyền vang lên bên tai mọi người.

Các tên tay sai dù bị dọa không dám tiến lên, nhưng cũng không định nói.

Người đàn ông mặc vest biết rõ sự nặng nề, vội vàng giải thích:

“Chúng ta chỉ định không chế các vị trước, vì chủ tịch chúng ta qua cảnh sát biết được, ba người các vị đều là nhân vật cực kỳ nguy hiểm, nên...”

Trencke tức giận cười: “Biết chúng ta nguy hiểm, lại dám chỉ mang cái máy kích điện đến chọc tức chúng ta?”

Nhưng câu nói tiếp theo của người đàn ông mặc vest:

“Nếu mang súng thì mọi chuyện không thể nói rõ ràng được.”

Lời này khiến Trencke phải thốt lên có lý.

Đúng vậy, nếu những người đàn ông vạm vỡ cầm ống thép thay bằng súng.

Trương Huyền đã nổ súng trước khi ra khỏi xe.

“Giờ sao đây? Mang gã này đi tìm tên họ Tea à?”

Trencke lớn tiếng hỏi Trương Huyền.

Dù con phố này vắng vẻ, nhưng không có nghĩa là không có người.

Vì động tĩnh quá lớn.

Lúc này, đã có vài người qua đường đứng từ xa quan sát.

Ở lại đây thêm nữa, không chừng cảnh sát sẽ đến.

Khi Trương Huyền chuẩn bị gọi Cha xứ Martin lên xe.

Trong nhóm người qua đường, một thanh niên thân hình săn chắc, mặc áo bóng chày, đội mũ lưỡi trai đen, tay phải rút túi áo, tiến về phía này.

“Đứng lại!”

Thấy thanh niên, Trencke ngay lập tức cảnh giác, giờ súng nhắm, lớn tiếng ngăn bước chân hắn.

Trương Huyền cũng quay lại nhìn.

Thanh niên giờ tay trái lên, từ từ rút tay phải ra khỏi túi, ngón cái và ngón trỏ đang cầm một chiếc điện thoại bấm phím.

Thanh niên cầm điện thoại, giờ lên trước Trương Huyền.

Màn hình điện thoại sáng, hiển thị trạng thái ‘đang gọi’.

“Tiên sinh, BOSS của chúng ta có lời muốn nói với ngài.”

Trương Huyền nhìn dãy số trên màn hình điện thoại, không khỏi nhướng mày.

Không nhớ nhầm thì... dãy số này là số điện thoại văn phòng quản lý khách sạn Green Star.

Trương Huyền chỉ vào điện thoại của thanh niên, ra hiệu hắn đặt xuống đất.

Thanh niên từ từ cúi xuống, nhẹ nhàng đặt điện thoại trước mặt, dùng lực đẩy nó trượt đến chân Trương Huyền.

Lực kiểm soát rất tốt, rõ ràng là từng làm trong ngành nghề đặc biệt.

Sau khi ném điện thoại cho Trương Huyền, thanh niên chậm rãi lùi lại, rời khỏi đây.

Trương Huyền nhặt điện thoại lên, nghĩ ngợi một chút, rồi đặt điện thoại bên tai, nhẹ giọng nói: “Alo?”

Chương 652: Tiêu Đề

《Ẩn》

Đầu dây bên kia, một giọng nói quen thuộc vang lên:

“Logan tiên sinh, ta là Ark ở chi nhánh Incheon, quản lý khách sạn Green Star và Thi Hành Giả, mã danh... Bán Thần.”

.....

Khách sạn Green Star.

Trong văn phòng quản lý.

“Ta đã nghe về chuyện của các vị, thật lòng mà nói, ta không có ý định đối đầu với các vị, cũng không muốn trở thành chướng ngại trên con đường tiến lên của các vị.”

“Nhưng, là quản lý của Ark, ta có trách nhiệm và nghĩa vụ, xử lý mọi việc xảy ra trên địa bàn của mình.”

“Logan tiên sinh, ta biết các vị không muốn gây rắc rối, nên ta muốn các vị tạm thời bình tĩnh lại, đặt súng xuống.”

“Ta đã cho người mời hết khách trong sảnh khách sạn ra ngoài, các vị cứ thoải mái lái xe đến, ta sẽ đợi các vị tại đây.”

“Đợi để nói chuyện đàng hoàng với các vị.”

Trương Min Hyeon vừa dứt lời, đã cúp điện thoại ngay lập tức.

Trên màn hình máy tính trước mặt hắn, hình ảnh giám sát vị trí hiện tại của Trương Huyền và đồng bọn hiện rõ mồn một.

Nhìn Trương Huyền và Trencke trên màn hình, ngón trỏ của Trương Min Hyeon khẽ gõ nhịp trên mặt bàn.

Chờ đợi vài giây.

Khi thấy Trương Huyền và Trencke trao đổi vài câu rồi thu vũ khí lại, lái xe về phía khách sạn, nét mặt căng thẳng của Trương Min Hyeon liền dịu đi đáng kể.

Cốc cốc cốc.

“BOSS, mọi thứ đã chuẩn bị xong.”

Tiếng của Lâm Chi Anh vọng vào từ ngoài cửa văn phòng.

“Ta biết rồi.”

Trương Min Hyeon đứng dậy, tháo cúc áo, kiểm tra lần cuối để chắc chắn mình đã mặc áo chống đạn mềm.

Hắn lấy chiếc áo vest chống đạn từ móc áo cạnh đó, khoác lên người.

Dù đã làm tốt công tác bảo vệ cơ bản, Trương Min Hyeon vẫn cảm thấy chưa đủ an toàn.

Hắn mở ngăn kéo, lấy ra một khẩu súng Glock 19 kiểu dáng tinh xảo.

Giấu súng sau lưng, đuôi áo vest che khuất tay cầm một cách hoàn hảo.

Sau khi mọi thứ đã sẵn sàng, Trương Min Hyeon đẩy cửa bước ra khỏi văn phòng.

Bên ngoài, Lâm Chi Anh, cũng mặc áo vest chống đạn, cúi chào nhẹ Trương Min Hyeon, rồi đưa cho hắn một thiết bị trông giống như nút bấm.

“BOSS, ta đã bố trí người của đội một và đội ba ở các vị trí ẩn nấp. Nếu ngài cảm thấy an toàn của mình bị đe dọa, chỉ cần bấm nút này, đội cơ động sẽ lập tức xuất hiện để bảo vệ ngài.”

Điều này rõ ràng Trương Min Hyeon đã trải qua không ít lần.

Hắn thành thạo gắn nút bấm vào mặt trong của tay áo trái, sau đó gật đầu và bước về hướng sảnh khách sạn.

Đúng như hắn nói, lúc này sảnh khách sạn đã được dọn sạch.

Thậm chí, nhân viên lễ tân cũng đã được điều đi nơi khác.

Dưới quây lễ tân, ba thành viên đội cơ động, trang bị đầy đủ vũ khí, ẩn nấp tại đây.

Chẳng mấy chốc.

Bên ngoài khách sạn vang lên tiếng xe phanh gấp.

Sau vài tiếng bước chân.

Cánh cửa lớn bị đẩy ra.

Ánh nắng chiếu rọi vào phòng!

Một cái bóng dài phủ lên người Trương Min Hyeon!

...

“Logan tiên sinh.”

Mặc dù đã tìm hiểu rất kỹ trong hồ sơ về người đàn ông trước mặt, nhưng khi đứng trực tiếp đối diện hắn, tim Trương Min Hyeon vẫn không kìm được mà đập nhanh hơn.

Người đàn ông bước vào sảnh, dáng người hiện rõ dưới ánh nắng.

Trương Min Hyeon đã nhìn rõ dáng vẻ của người này.

Thân hình cường tráng, mặc một chiếc áo khoác da màu nâu, quần jeans mới khiến hắn trông đặc biệt vạm vỡ.

Gương mặt từ trung niên bước vào tuổi già, đầy râu bạc mang theo nhiều câu chuyện.

Nhưng đôi mắt của người đàn ông này lại vô cùng sắc sảo, như hai lưỡi dao, sáng ngời và sắc bén.

Ánh mắt như xé tan bóng tối trong sảnh, đồng thời cũng xé nát sự bình tĩnh mà Trương Min Hyeon cố duy trì.

“Trương Min Hyeon... không, phải gọi là... Bán Thần tiên sinh?”

Dưới ánh nắng, Trương Huyền cũng nhìn rõ gương mặt đối phương.

Không khác gì so với ký ức của hắn.

Bộ vest vừa vặn và khí chất nho nhã tạo nên hình ảnh một người thành đạt.

Nhưng thực tế, Trương Huyền nghĩ khi gặp lại người đã từng là thân xác của mình, sẽ thấy lại chút phong thái xưa kia.

Thật đáng tiếc, dù Trương Min Hyeon cố gắng duy trì ánh mắt sắc bén, làm ra vẻ kẻ ác, nhưng trong mắt Trương Huyền, điều đó chỉ giống một trò diễn vụng về, hài hước.

Về việc hắn đang bắt chước ai...

“Logan tiên sinh, rất vui được gặp ngài.” Trương Min Hyeon chủ động đưa tay phải ra.

Trương Huyền không từ chối, bắt tay hắn.

Hai linh hồn hoàn toàn khác biệt đối diện nhau.

Bất giác, sự thất vọng và chế nhạo trong lòng Trương Huyền tan biến, trên mặt nở một nụ cười nhẹ nhàng.

Trương Huyền nói nhỏ:

“Ta cũng rất vui khi gặp ngươi... Trương Min Hyeon tiên sinh.”

Thấy nụ cười trên mặt Trương Huyền, Trương Min Hyeon hơi sững lại, không hiểu vì sao đối phương đột nhiên cười với mình, nhưng hắn cũng lịch sự đáp lại.

Hai người buông tay, Trương Min Hyeon chỉ vào một chỗ ngồi bên cạnh: “Xin mời ngồi.”

Thật tình cờ, chỗ ngồi này chính là nơi Trương Huyền đã gặp lại Lee đại thúc và đàm phán với hắn trong đời thực.

Cùng một chiếc sofa, cùng một bàn trà.

Khác biệt là hôm nay trên bàn trà có một bộ trà cụ đơn giản.

Trương Huyền không nói nhiều, ngồi xuống ghế rồi hỏi:

“Nơi này... vẫn là Lâm Chi Anh làm trợ lý sao?”

Chương 653: Tiêu Đề

《Ẩn》

Trương Min Hyeon ngồi xuống, tuy không hiểu câu hỏi mở đầu của Trương Huyền, nhưng vẫn gật đầu:

“Đúng, từ hai mươi năm trước, trợ lý Lâm đã luôn bên cạnh ta.”

Trương Huyền mỉm cười: “Nàng là một trợ lý có năng lực và tận tâm, chỉ có điều gu thẩm mỹ... dường như không thay đổi.”

Nói xong, hắn cầm lên một chiếc chén sứ trên bàn.

Kiểu dáng không khác gì chiếc chén hắn từng dùng.

“Người đã gặp trợ lý Lâm?”

“Ừm... có thể coi là đã gặp một lần.”

“Người muốn ta cho nàng ra gặp người không?”

“Không cần, ta vừa gặp nàng không lâu trước đây.”

“Vậy à...”

Không hiểu sao, hai người bỗng dưng rơi vào im lặng.

Vài giây sau, Trương Min Hyeon chủ động lên tiếng:

“Người cũng biết uống trà?”

“Chỉ biết uống, không biết pha.”

“Nếu vậy... hôm nay trà này, để ta pha cho người.”

Nói rồi, Trương Min Hyeon bắt đầu thực hiện các thao tác pha trà.

Thật ra, Trương Huyền không hiểu về trà đạo, nhưng hẳn cũng chưa từng cần hiểu.

Trong khi pha trà, Trương Min Hyeon nói: “Người biết nhiều về chúng ta, chắc cũng biết quan hệ giữa ta và Đông Húc ca...”

“Người bên cạnh ta nói, người muốn rời Nam Hàn, sang Ý?”

“Đúng vậy.”

“Là Rome phải không?”

“... Đúng.”

“Ha, ta đoán được... Đông Húc ca dù điều hành một công ty logistics, nhưng ta phải nhắc người, hành tung của người đang được nhiều người theo dõi.

Vừa vài giờ trước, khi máy bay của người vừa hạ cánh, trang web Ark đã cập nhật hành tung của các người.

Vì vậy, nếu người muốn sang Ý, đi đường của Đông Húc ca, tám phần không khả thi.

Có thể vừa xuống máy bay, người sẽ bị một đám người cầm súng chặn lại.”

“Ồ?”

Trương Huyền ngạc nhiên nhìn Trương Min Hyeon: “Người nói điều này là muốn giúp ta sao?”

“Làm sao có chuyện đó.”

Trương Min Hyeon nở một nụ cười đầy ẩn ý:

“Chỉ riêng việc người giết nhiều người của chúng ta, chưa kể người không phải là sát thủ của Ark, càng không phải Thi Hành Giả hay quản lý, ta không có lý do gì để giúp người.”

Nghe vậy, Trương Huyền đã hiểu được ý định của Trương Min Hyeon: “Vậy ngươi cần một lý do?”

Trương Min Hyeon không vội trả lời.

Trong khi hai người nói chuyện, trà đã pha xong.

Hắn rót trà vào chén sứ trước mặt Trương Huyền, tiếng nước trà chạm vào thành chén vang lên thanh thoát.

Rót xong trà, chén được đặt xuống, đáy chén chạm mặt bàn đá cẩm thạch phát ra tiếng vang nhẹ.

Trương Huyền nhìn chén sứ trước mặt, nhưng không cầm lên, mà nhìn Trương Min Hyeon, chờ hắn nói.

Trương Min Hyeon không đề lâu, lấy điện thoại ra, vuốt vài cái rồi đặt điện thoại lên bàn, đẩy về phía Trương Huyền:

“Mặc dù trước đó ta đã tự giới thiệu, ngoài là quản lý ở đây, ta còn là Thi Hành Giả của Ark. Ngươi biết Thi Hành Giả là làm gì, ta nghĩ ngươi rõ rồi.”

Trương Huyền liếc nhìn màn hình điện thoại trên bàn.

Giao diện vẫn là trang web của Ark, nhưng là trang cá nhân.

Trong phần mã số cá nhân hiện rõ từ “Bán Thần”.

“Công việc quản lý khiến ta mệt mỏi, đừng nhìn ta như vậy, ta đã hơn bốn mươi tuổi rồi, phản ứng và thể lực đều đi xuống.”

“Thi Hành Giả, công việc này thường đi kèm với bạo lực và nguy hiểm... Ta đã chán ngấy việc sống trên bờ vực của cái chết, không muốn tiếp tục cầm súng đi giết người...”

“Theo quy định của Ark, Thi Hành Giả khi đạt đến độ tuổi nhất định hoặc gặp phải sự cố không thể kháng cự, có thể chọn nghỉ hưu, nhưng danh tính và mã số sẽ bị thu hồi.”

“Là người giữ mã số, ta có quyền đề cử một cá nhân xuất sắc để kế thừa danh tính và mã số của Thi Hành Giả.”

“Tuy nói là đề cử, nhưng thực tế, nếu không có ai cạnh tranh, thì cũng giống như chỉ định.”

“Vậy nên...”

“Người muốn ta gia nhập Ark, kế thừa danh hiệu ‘Bán Thần’?”

Trương Huyền nhìn Trương Min Hyeon với vẻ lạ lùng.

Danh hiệu này từ đâu mà có, hẳn còn rõ hơn cả Trương Min Hyeon.

Không phải kế thừa, mà là trả lại cho chủ.

“Đúng, chính xác là vậy.”

Trương Min Hyeon gật đầu:

“Nếu người lo lắng về lệnh truy nã, người có thể yên tâm, chỉ cần người trở thành Thi Hành Giả của Ark, lệnh truy nã của người sẽ tự động bị hủy bỏ, không cần lo Ark cấp cao không đồng ý, ta ở Ark hai mươi năm, vẫn có chút quan hệ.”

Trương Huyền nhìn Trương Min Hyeon đầy tự tin, đột nhiên nói: “Người vừa nói ‘lệnh truy nã của ta’, vậy còn người khác thì sao?”

Trương Huyền ám chỉ Martin.

Trương Min Hyeon hiểu điều đó, nhưng không trả lời ngay, mà sau vài giây im lặng, lắc đầu nói: “Xin lỗi.”

Trương Huyền không ngạc nhiên, gật đầu, đẩy điện thoại của Trương Min Hyeon lại bàn.

Đó là thái độ của hắn.

Nhìn điện thoại bị đẩy lại, Trương Min Hyeon cười khẽ:

“Người thực sự như lời đồn... Thật lòng mà nói, ta sống hơn bốn mươi năm, chưa từng gặp hay biết đến bất kỳ Kỵ Sĩ Thánh Điện thật sự nào, nhưng hôm nay...”

“Ta phải nói, ta đã gặp rồi.”

Nói xong, Trương Min Hyeon cũng rót một chén trà cho mình, sau đó như đã hạ quyết tâm, uống cạn chén trà.

Và hẳn ta giờ chén trà trống không ra trước mặt Trương Huyền.

Dường như là để chứng minh trà của mình không có độc.

Nhưng Trương Huyền không quan tâm đến động tác nhỏ này của hắn ta, chỉ lắc đầu nói:

Chương 654: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Vậy là, chúng ta coi như đàm phán không thành đúng không?”

Nói rồi, hắn đã rút khẩu súng mang theo từ thắt lưng ra.

Chính là khẩu FN-57 đó.

Nhìn Trương Huyền rút súng, sắc mặt Trương Min Hyeon hơi thay đổi, nhưng không vội vàng ấn nút báo động.

Điều khiến hắn ta cảm thấy hơi thở phào nhẹ nhõm là Trương Huyền không chĩa súng vào hắn ta, mà đặt khẩu súng nằm ngang trên bàn.

Đồng thời, ánh mắt hắn cũng đã lướt qua Trương Min Hyeon, quét qua khắp các góc của đại sảnh, nhẹ nhàng nói:

“Mặc dù không rõ người đã gọi bao nhiêu người tới, nhưng... không khách khí mà nói, chỉ dựa vào các người, vẫn không cản nổi ta.”

“Tất nhiên, ta biết Ark thế lực lớn, sát thủ nhiều, Thi Hành Giả cũng thực sự có cao thủ, nhưng... ta chưa bao giờ sợ bất kỳ ai trong các người.”

“Ta sẽ luôn tiến tới mục tiêu của mình, ai muốn cái đầu này của ta, thì cứ việc đến mà lấy.”

“Ta không phải là bất khả chiến bại, nhưng các người cũng không phải là vô tận!”

Khi lời nói vừa dứt, Trương Huyền đã nghe thấy những tiếng động nhỏ từ các góc chết trong đại sảnh.

Ngay khi vừa bước vào cửa, Trương Huyền đã nhận ra có mai phục ở đây.

Sự chú ý khắp nơi, sát khí khắp nơi...

Nhưng những điều này không khiến Trương Huyền lùi bước hay sợ hãi một chút nào.

Hắn dám ngồi ở đây, đã sẵn sàng cho một trận tử chiến.

Nụ cười trên khuôn mặt Trương Min Hyeon dần dần biến mất dưới sát khí và chiến ý hùng hực của Trương Huyền.

Cũng giống như hắn.

Lúc này, các thành viên đội cơ động ẩn nấp khắp nơi trong đại sảnh đều cảm nhận được một áp lực khủng khiếp không thể diễn tả được.

Rõ ràng Trương Huyền chỉ ngồi yên đó, không làm gì cả, nhưng họ đã đổ mồ hôi lạnh!

Một lúc sau, Trương Min Hyeon, hồi phục từ sát khí nặng nề của Trương Huyền, hít một hơi sâu, quay đầu hô:

“Tất cả lui ra!”

Mặc dù không có hồi đáp, nhưng sau khi hắn nói câu này, Trương Huyền vẫn có thể nghe thấy những bước chân rời xa.

Quay đầu lại, Trương Min Hyeon nhìn Trương Huyền:

“Nói thật, đề nghị trước đó không phải là điều ta mong muốn nhất, tiếp theo, ta muốn đề xuất một giao dịch, xin người hãy cân nhắc kỹ...”

“Ta sẵn sàng sử dụng khả năng cá nhân của mình, đưa các người tới Rome, Ý. Ta có thể đảm bảo, trên đường đi các người sẽ không bị ai quấy rầy, và từ khi máy bay hạ cánh đến khi rời khỏi sân bay, các người sẽ không gặp bất kỳ rắc rối nào.”

“Và điều ta cần, là một lời hứa của ngươi, hoặc nói cách khác, một ân tình.”

“Ân tình này, có thể ta cả đời không dùng đến, nhưng nếu một ngày nào đó vì lý do nào đó ta phải cầu đến ngươi, xin ngươi, hãy đáp ứng yêu cầu của ta!”

Trương Huyền nghe vậy, biết đây là giới hạn cuối cùng của Trương Min Hyeon, đồng thời có thể là con đường khả thi duy nhất hiện tại.

Nhưng hắn không vội trả lời, mà hỏi ngược lại:

“Ngươi là người thông minh, chắc đã đoán được chúng ta đến Rome là vì cái gì rồi, ngươi có chắc chắn... ta sau khi đến Rome, còn có thể sống sót không?”

Trương Min Hyeon cười rộng rãi:

“Ta tin vào khả năng của ngươi, giống như... ngươi tin vào chính mình vậy.”

Nghe những lời quen thuộc này, Trương Huyền hơi sững sờ.

Sau vài giây suy nghĩ, Trương Huyền nhắc chén trà đã bắt đầu hơi nguội, giống như Trương Min Hyeon vừa rồi, uống cạn.

Đặt chén xuống, hai người nhìn nhau cười.

“Vậy thì, hợp tác vui vẻ.”

Lời nói vừa dứt, hai người cũng đứng dậy khỏi ghế sofa, hai bàn tay lớn nắm chặt nhau.

Đây là cái bắt tay thứ hai của họ.

Lần đầu gặp mặt, lần này quen thân.

.....

Trong phòng giám sát của khách sạn Green Star.

Nhìn hai người bắt tay nhau.

Lâm Chi Anh mặt không biểu cảm đưa tay chỉnh kính trên mũi.

Bên cạnh nàng, còn có một người đàn ông trung niên mặc vest đầu hói.

Người đầu hói nhìn màn hình giám sát nhíu mày nói: “Ngài Bán Thần đang hoãn binh sao?”

Nói xong, hắn nhìn sang Lâm Chi Anh.

Lâm Chi Anh lắc đầu, không nói gì.

“Hừ... cũng được, không cần biết ngài Bán Thần có âm mưu gì, trợ lý Lâm, ta phải báo cáo tình hình cho ngài Ludwig, người trông chừng họ, có chuyện gì, báo cho ta ngay.”

Nói xong, người đầu hói xoay người định rời đi.

Nhưng ngay khi hắn ta đến trước cửa phòng giám sát.

Lâm Chi Anh đột nhiên rút từ trong ngực ra một khẩu súng giảm thanh.

Quay người, nòng súng đã chĩa vào sau đầu của người đầu hói!

biu!!!

Phịch!

Sau tiếng súng giảm thanh, thi thể của người đầu hói đổ xuống.

Lâm Chi Anh mặt lạnh như băng thu súng lại, nhấn vào thiết bị liên lạc trên cổ áo:

“Gọi đội vệ sinh lên phòng giám sát.”

Nói xong, Lâm Chi Anh nhìn sang máy tính giám sát bên cạnh.

Tắt giám sát, xóa tất cả các tập tin giám sát...

Rồi quay người rời đi.

“Lâu thế mà chưa ra, chắc là đàm phán không thành rồi? Chỗ này trông có vẻ không dễ chạy trốn, chắc... không thể đợi được nữa!”

Martin, lát nữa người có thể lái xe rời khỏi đây trước, ta sẽ vào trong tìm cách đưa Logan ra, sau đó người quay lại đón chúng ta ngay, bọn khốn này chắc chắn không nghĩ ra chiêu này...”

Bên ngoài cửa khách sạn Green Star.

Một chiếc xe hơi màu đen đỗ tại điểm đỗ xe của khách sạn, bên trong xe, Trencke đã cởi áo khoác, thành thạo mặc từng món trang bị chiến thuật lên người.

Chương 655: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sự yên tĩnh quá mức của khách sạn khiến hắn bất an.

Lúc này, hắn đã sẵn sàng cho một trận tử chiến.

Bên cạnh nghe Trencke dặn dò, Cha xứ Martin cũng đang mặc áo giáp chống đạn.

Dù bản thân ông không có khả năng chiến đấu, nhưng ít nhất vẫn có thể lái xe, nếu Trương Huyền và những người khác có thể thoát khỏi vòng vây của khách sạn.

Sự hỗ trợ xe của Cha xứ Martin trở nên vô cùng quan trọng.

Vì vậy, có một chiếc áo chống đạn trên người chắc chắn sẽ hiệu quả.

“Ah~ Fack...” Cha xứ Martin siết chặt đôi chân đang run rẩy của mình, cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng hiệu quả thì... rõ ràng không tốt lắm.

Trencke nhìn Cha xứ Martin một cái, rút dao găm từ áo giáp đưa cho hắn nói:

“Nếu căng thẳng, hãy rạch một nhát, để chút máu ra, đau đớn sẽ kích thích não tiết ra endorphin, giảm căng thẳng, nhưng nhớ là đừng rạch quá mạnh, chỉ cần bị thương ngoài da thôi, và sau đó phải khử trùng và băng bó cẩn thận.”

“Thật không?” Cha xứ Martin cầm dao găm, vẻ mặt nghi ngờ.

“Phương pháp có vẻ hơi dã man, nhưng ta đã thử và nó có tác dụng, khuyến nghị cá nhân người cũng thử xem”

Nói xong, Trencke đã hoàn thành trang bị.

Đeo một thắt lưng chiến thuật chứa đầy băng đạn và khẩu AR-15 sau lưng, để khi gặp Trương Huyền, có thể trang bị cho hắn ngay lập tức, phát huy toàn bộ sức chiến đấu.

Còn bản thân hắn, vẫn chọn dùng MCX.

Dù sao thì là chuẩn bị đột kích vào tòa nhà, trong tình huống chỉ có một mình, khẩu súng này chắc chắn phù hợp hơn AR-15.

“Shit, được thôi...” Cha xứ Martin nắm chặt dao găm trong tay, kéo tay áo lên, nhìn vào cánh tay của mình, hít thở sâu vài lần, cuối cùng quyết định đặt lưỡi dao lên da.

Nhưng dù cố gắng thế nào, ông cũng không dám hạ tay mạnh.

“Cố lên, cố lên, người có thể, dùng chút sức đi...”

Nghe Cha xứ Martin lẩm bẩm, Trencke, cảm thấy khó chịu, liền giơ tay đẩy nhẹ tay cầm dao của Cha xứ Martin.

“Xít!”

Không kịp đề phòng, lưỡi dao di chuyển, trực tiếp cắt vào da của Cha xứ Martin, máu bắt đầu rỉ ra từ vết thương!

Bị dọa sợ, hắn liền kêu lên đau đớn: “Trencke! Người làm cái quái gì vậy!?”

“Giúp người một tay, đồng chí, đừng cảm ơn... nhìn xem, chân người không còn run nữa phải không?”

Nói rồi, Trencke nhún vai, cầm lấy hai quả lựu đạn khói, chuẩn bị hành động.

Nhưng ngay lúc đó, hai bóng người xuất hiện ở cửa khách sạn.

Là Trương Huyền và Trương Min Hyeon.

Nhìn vẻ mặt hòa hợp bắt tay nhau của hai người, rõ ràng đã đạt được thỏa thuận nào đó.

“Chuyện bạn người sang Mỹ không vấn đề gì lớn, hẳn chưa bị Ark treo thưởng, nên ngày mai ta sẽ sắp xếp một chuyến bay khác...”

“Khách sạn vẫn còn nhiều khách, nên hôm nay các người không thể ở lại đây lâu, địa chỉ ta cho người nhớ kỹ nhé...”

“Tối nay các người ở đó, không đi đâu cả, đợi ngày mai ta sẽ đến đón các người ra sân bay...”

“Nhớ kỹ, ngày mai người đến đón các người, nhất định là ta, nếu là người khác, đừng tin...”

Trương Min Hyeon dặn dò Trương Huyền đủ thứ cần lưu ý.

Vì trước đó Lâm Chi Anh đã tắt hết thiết bị giám sát của khách sạn, nên hẳn không lo cuộc trò chuyện bị người khác nghe thấy.

Còn Trương Huyền nghe Trương Min Hyeon nói, cũng không nói gì, chỉ gật đầu đáp: “Biết rồi, chú ý an toàn.”

“Ừm, các người cũng vậy.”

Nói xong, Trương Huyền quay người bước xuống bậc thang, hướng về phía Trencke và Cha xứ Martin.

Trương Min Hyeon thì mặt phức tạp đứng ở cửa, nhìn Trương Huyền đi xa.

“Trencke?”

Trong xe, Cha xứ Martin nhìn Trương Huyền đi tới, neho mắt nhìn Trencke bên cạnh.

“Khụ.” Trencke lúng túng ho khan một tiếng: “Người phải hiểu, không thể trách ta... ai bảo người tâm lý kém như vậy...”

“Ý người là trách ta à?”

“À, ý ta không phải vậy...”

“Trencke, nếu người thật lòng xin lỗi ta, ta nghĩ sau này nếu còn cơ hội lái xe, ta sẽ không bỏ người lại.”

Khi hai người nói chuyện, Trương Huyền đã đến bên cửa xe.

Mở cửa xe, ngồi vào ghế sau, Trương Huyền nhìn Trencke và Cha xứ Martin với bầu không khí kỳ lạ, im lặng hai giây nói:

“Ta bỏ lỡ điều gì sao?”

“Ồ... Well, Logan, người biết đấy, trên đời luôn có những tình huống ngược ngùng.” Trencke cười gượng gạo đưa tay gãi mặt.

Cha xứ Martin cười khẩy, rút hai tờ giấy lau vết máu trên tay.

Trương Huyền không hiểu gì cả, vẻ mặt ngơ ngác: “Cái này là sao... Martin, tay người sao vậy? Ta không nhớ người có sở thích tự hại mình?”

“Đúng, ta cũng không có.”

“Thôi thôi, đừng nói chuyện này nữa...” Trencke vội vàng chuyển chủ đề: “Logan, người nói chuyện có vẻ tốt đẹp chứ? Thằng ngốc ở cửa đó là quản lý ở đây?”

“Ừ, rất tốt, chuyện chúng ta đến Rome và người về Mỹ đã ổn thỏa rồi, nếu không có gì bất ngờ thì sẽ không có gì bất ngờ.”

Trương Huyền thở phào một cái, rồi lấy điện thoại ra, nhìn địa chỉ mà Trương Min Hyeon vừa cho hắn.

Địa chỉ này Trương Huyền không lạ, thậm chí có thể nói là rất quen.

Trương Huyền đã đến đó nhiều lần trước đây.

“Không ngờ nơi đó vẫn còn... Martin, lái xe đi, tối nay chúng ta có giường để ngủ rồi.”

“Ừ? Đi đâu?”

“Vườn Nam Bộ.”

.....

Nhìn theo xe của Trương Huyền rời đi, Trương Min Hyeon bất giác thở dài một hơi.

Chương 656: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thành thật mà nói, ngay cả khi người đàn ông đó đã thu lại khí thế của mình.

Nhưng chỉ cần đứng cạnh hắn, Trương Min Hyeon đã cảm thấy vô cùng bất an.

Cảm giác như bản thân đã trần truồng nằm cạnh một con hổ đang ngủ say vậy.

Rõ ràng biết rằng có lẽ mình sẽ không gặp chuyện gì, nhưng bản năng sinh tồn vẫn khiến hắn không thể không chế được.

“BOSS.”

Từ phía sau, Lâm Chi Anh bước tới, đôi giày cao gót tạo ra những tiếng lộp cộp trên sàn.

“Trợ lý Lâm.”

Trương Min Hyeon quay đầu lại, gật đầu với Lâm Chi Anh: “Vị nhân viên không có tóc đó đâu?”

“Hắn đã ‘tự sát’ rồi.”

Lâm Chi Anh chỉnh lại kính: “Ta đã cho người dọn dẹp thi thể và hỏa táng hắn rồi.”

“Điều này... có hơi quá đáng không?” Trương Min Hyeon có chút ngạc nhiên.

“Không thể chôn cất hắn được. Trên đời này chẳng ai tự bắn vào sau đầu mình để tự sát cả.”

Trương Min Hyeon gật đầu, rồi cảm thán nói:

“Đúng là vậy... cảm ơn người, cảm ơn người vì đã đứng về phía ta. Thú thật, ta từng nghĩ người sẽ báo cáo sự việc này lên trên.”

“Ta là trợ lý của ngài, ngài có thể luôn tin tưởng ta. Hai mươi năm trước là vậy, hai mươi năm sau vẫn sẽ như thế.”

...

Một nơi từng huy hoàng rồi sẽ còn lại gì?

Sự cô đơn vắng lặng?

Những tàn tích đổ nát?

Sự bình yên sau khói lửa?

Hay là... tất cả những điều đó?

Khi Trương Huyền một lần nữa đứng trước cổng Vườn Nam Bộ của thế giới này, một cảm giác bi thương khó tả bao trùm lấy hắn.

So với Vườn Nam Bộ ở thực tại, Vườn Nam Bộ của thế giới này thật may mắn.

Bởi vì nơi này không trải qua trận hỏa hoạn kéo dài suốt hai mươi năm, cũng không phải chịu cảnh tàn phá sau khi ngọn lửa lụi tàn.

Nhưng cùng lúc đó, Vườn Nam Bộ của thế giới này cũng thật đáng thương.

Bởi vì, người đã cai trị nơi đây suốt mấy thập kỷ đã rời xa từ rất lâu rồi...

“Logan, ta phải thừa nhận, nơi này quả thật hẻo lánh và an toàn, nhưng ta không nghĩ nơi đổ nát này sẽ có một chiếc giường hoàn chỉnh cho chúng ta nghỉ ngơi.”

Trencke đeo găng tay chiến thuật, kéo sợi dây thép bị cắt đứt trên cánh cổng sắt xuống.

Từ vết cắt trên cánh cổng, nơi này ban đầu hẳn là có khóa, nhưng không biết có phải do người vô gia cư hoặc kẻ nhặt rác đã ghé qua hay không.

Khóa đã bị tháo ra hoàn toàn.

Cũng may là những kẻ nhặt rác đó không táo gan đến mức lấy luôn cả cánh cổng sắt này.

Trong tiếng rít khiến người ta nhức óc, Trencke đã mở cánh cổng sắt ra.

Bước vào sân trước của Vườn Nam Bộ.

Mặt đất bị bao phủ bởi rác rưởi và cỏ dại, giữa những công trình trang trí đã bị phá hủy khắp nơi, vẫn có thể thấy chút dấu tích của sự tráng lệ xa xưa.

“Vườn Nam Bộ... nếu nơi này được chăm sóc thêm chút nữa, thực sự có thể xứng đáng với cái tên ‘vườn’.”

Trencke liếc nhìn tấm bia đá giả sơn ở cổng chính của Vườn Nam Bộ.

Dù đã bị bỏ hoang hai mươi năm, nhưng bốn chữ ‘Vườn Nam Bộ’ trên bia vẫn không hề thay đổi.

Brrrrm~~~

Martin cha từ trên xe bước xuống sau khi đã đậu xe vào một chỗ trong sân trước.

Nhưng vừa xuống xe, một con chuột chạy ngang qua chân ông.

“Ôi~ Chúa ơi...” Martin cha giật mình, theo phản xạ nhấc chân lên, sợ đạp trúng con vật tội nghiệp đó.

Con chuột này tuy không gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, nhưng nhìn cũng không béo gì.

Có vẻ như cuộc sống ở đây của nó cũng chẳng mấy dư dả.

Lúc này, Trương Huyền đã bước tới cánh cửa chính của Vườn Nam Bộ.

Vẫn là cánh cửa gỗ đôi quen thuộc.

Nhưng lúc này, cửa chỉ khép hờ, không hề có gì bảo vệ.

Trương Huyền nhẹ nhàng đẩy cửa ra và bước vào, đập vào mắt hắn vẫn là sự đồ nát và tĩnh lặng như bên ngoài.

Quầy lễ tân đã bị phủ đầy bụi, trên mặt quầy vẫn còn một cuốn sổ ghi chép mục nát, thậm chí còn cắm một chiếc bút bi trên đó.

Nhìn vào nét mực đã mờ trên cuốn sổ ghi chép.

Như thế.

Lão Bill vẫn đang đứng sau quầy, làm công việc của mình như xưa.

Khi thấy hắn bước vào, lão Bill sẽ tùy tiện cắm chiếc bút bi vào cuốn sổ, gật đầu mỉm cười với hắn:

“Ngài Bán Thần, ngài đã đến.”

‘Đúng vậy, ta lại đến rồi...’

Trương Huyền đưa tay lấy chiếc bút bi trên cuốn sổ, nhìn cây bút nằm yên lặng trong tay mình, lắc đầu.

Đúng lúc này, Trencke và Martin cha cũng bước vào.

Nhìn căn phòng khách được trang hoàng cổ kính nhưng không kém phần lộng lẫy, cả hai cũng có phần kinh ngạc.

Trencke nói: “Việc trang trí này trông có vẻ đắt đỏ đấy, nơi này trước đây là gì?”

Martin cha quan sát xung quanh: “Nhìn giống như biệt thự tư nhân... nhưng lại quá lớn, có lẽ là khách sạn?”

“Trước đây, nơi này là một điểm căn cứ của Ark, nhưng đã bị bỏ hoang từ rất lâu rồi.”

Trương Huyền rút chiếc bút bi vào túi, quay lại.

Hắn không có ý định tìm một chỗ nghỉ ngơi tạm bợ trong căn nhà này.

Bởi chỉ nhìn bề ngoài cũng có thể thấy rằng, nơi này đã bị lục soát không biết bao nhiêu lần rồi.

Ngay cả bàn ghế trong sảnh cũng bị người ta dọn đi.

Trương Huyền không nghĩ rằng những chiếc sofa và giường trong phòng sẽ còn nguyên vẹn.

Vì vậy, hắn quyết định đi tới một nơi mà người thường không thể tới được.

Chương 657: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đi theo ta, nơi này rõ ràng không thích hợp để nghỉ ngơi, ta không muốn nửa đêm đang ngủ lại phải rút súng giết vài kẻ vô gia cư.”

“Vậy chúng ta đi đâu?”

“Ừm... cứ theo ta là được.”

Lối vào bãi đậu xe ngầm của Vườn Nam Bộ nằm ở sân sau.

Nếu sân trước là nơi đậu xe của các thành viên bình thường.

Thì bãi đậu xe ngầm ở sân sau chính là nơi đậu xe của các sát thủ và Thi Hành Giả.

Sau khi khó khăn dọn dẹp những vật cản trên đường, Martin cha cuối cùng cũng lái xe đến sân sau.

Nhưng theo ký ức của Trương Huyền, lối vào bãi đậu xe ngầm có rào chắn, cần quẹt thẻ mới vào được.

Nhưng...

Khi Trương Huyền nhìn thấy tấm rào chắn bị tháo ra ném sang một bên, hắn không còn lo lắng về điều đó nữa.

Khác với sự bừa bộn trên mặt đất.

Bãi đậu xe ngầm ở đây trông rộng rãi hơn nhiều.

Dù sao thì thường cũng chẳng có kẻ nhặt rác nào tới đây tìm báu vật.

“Ôi trời... ta vừa suýt đập phải một đồng phân, Chúa ơi, thật kinh tởm.”

Martin cha vừa bước xuống xe vừa cầu nhàu, đồng thời hỏi Trương Huyền: “Đừng nói với ta là chúng ta sẽ nghỉ ở đây, nếu vậy ta thà nằm trên xe còn hơn.”

Lúc này, Trương Huyền đang đứng trước một bức tường.

Hắn không để ý lời của Martin cha, đưa tay nhấn nhẹ vào một chỗ trên tường.

Ầm! Rầm rầm rầm...!

Trong tiếng ầm vang, cả bức tường chậm rãi mở ra.

Một hành lang dài hiện ra trước mặt ba người.

“Chúa ơi...?” Trencke và Martin cha sững sờ nhìn cơ chế giống như mộ cổ này.

Nhưng điều khiến họ kinh ngạc hơn vẫn còn ở phía sau.

“Đi thôi.”

Nhìn hành lang trước mặt.

Trương Huyền bước vào trước.

Trencke và Martin cha nhìn nhau, rồi cũng theo sau.

“Chà, đây là một mật thất... Logan, sao ngươi lại quen thuộc nơi này như vậy? Là người quản lý nói cho ngươi biết à?”

“Ừm... gần như vậy.” Trương Huyền gật đầu, không phủ nhận cũng không khẳng định.

Thực ra người quản lý nói cho hắn biết, chỉ là không phải Trương Min Hyeon mà thôi.

Rất nhanh, qua hành lang, bọn họ tới một không gian rộng cỡ sân bóng rổ.

Và trước mặt họ là một cánh cửa kim loại giống như kho bạc của ngân hàng.

Chỉ là, cánh cửa kim loại này không khóa, khép hờ, hơi lạnh từ khe cửa thoát ra.

“Trencke, lại đây giúp một tay.”

Trương Huyền gọi, hai người tiến tới.

“1, 2, 3!”

Rắc rắc rắc!!!

Cánh cửa kim loại nặng nề dưới sức mạnh của hai người chậm rãi mở ra!

“Hức! Chúa ơi...!”

Martin cha đứng chính diện cửa, khi nhìn thấy cảnh, liền hít một hơi kinh ngạc!

Đằng sau cánh cửa kim loại là một kho vũ khí lớn với đủ loại trang bị, thậm chí có cả khu bắn tập!

Từ các vật phẩm sắp xếp gọn gàng bên trong có thể thấy, suốt hai mươi năm qua, chưa từng có ai đặt chân tới đây.

Nhưng...

Điều thực sự khiến Martin cha kêu lên không phải là kho vũ khí này.

Ở chính giữa kho vũ khí.

Một chiếc ghế dài đối diện cửa.

Trên ghế, một bộ xương khô đang ngồi!

Bộ xương mặc một bộ vest rõ ràng đắt tiền, sinh thời chắc hẳn là người giàu có.

Và trên đầu sọ có một lỗ thủng do đạn bắn, rõ ràng đó là vết thương chí mạng.

Từ tư thế ngồi của hắn có thể thấy, hắn không hề chống cự trước khi chết, giống như là...

Bình thần chờ chết.

“Chesterton...”

Nhìn thấy bộ xương, Trương Huyền thì thầm tên hắn với ánh mắt phức tạp.

Có lẽ linh hồn của Chesterton già chưa từng rời khỏi nơi này.

Một cơn gió lạnh thấu xương thổi vào mặt Trương Huyền.

“Hức... lạnh quá, hệ thống thông gió ở đây vẫn hoạt động sau ngàn ấy năm sao?”

Trencke nói, bước vào kho vũ khí.

Dù trước đó Trương Huyền đã lấy được không ít trang bị từ cha xứ Howard, thậm chí chuẩn bị sẵn vài vật dụng dự phòng như áo chống đạn.

Nhưng nhìn chung, số trang bị hắn mang theo không đủ để trang bị toàn bộ cho hắn và Trencke.

Vì vậy, khi nhìn thấy kho vũ khí này, Trencke không thể kiềm chế được sự phấn khích trong lòng.

“Tuy có vẻ hơi cũ, nhưng vẫn còn dùng được...”

Trong khi Trencke bắt đầu tìm kiếm, Trương Huyền đã bước tới trước bộ xương của Chesterton.

Dù trong bản đồ trước đó hắn đã biết được Chesterton đã chết qua lời Y tiên sinh.

Nhưng hắn thật không ngờ, Chesterton lại chết trong mật thất mà hắn đã che giấu suốt nhiều năm như vậy.

Thực ra.

Trương Huyền tự nhận hấn và Chesterton không phải bạn bè.

Họ quen biết nhau đơn thuần là một cuộc trao đổi giúp đỡ lẫn nhau.

Nhưng không thể phủ nhận, sự giúp đỡ của Chesterton với Trương Huyền lớn hơn nhiều so với những gì Trương Huyền giúp hấn.

Trước đó, trong thực tại, Trương Huyền giúp Chesterton một tay cũng chính vì cảm giác mắc nợ này.

Trương Huyền biết rõ, Chesterton trong bản đồ và Chesterton trong thực tại vốn là hai người hoàn toàn khác nhau trên hai đường thẳng song song.

Nhưng giống như lúc đầu, Trương Huyền đến London trong thực tại sẽ đến bệnh viện Trung Y Nhân Tâm để “thanh toán”...

Lý trí của con người không phải lúc nào cũng chiến thắng được cảm xúc.

“Người này là ai?” Martin cha bước đến bên cạnh Trương Huyền, cau mày.

“Một...”

Trương Huyền nói đến đây thì ngưng lại, như thể đang cân nhắc từ ngữ.

Sau vài giây, hấn lắc đầu nói:

Chương 658: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Có lẽ là... một người bạn cũ.”

Nghe vậy, Martin cha ngạc nhiên nhìn Trương Huyền, rồi suy nghĩ một lúc, nói:

“Logan, đưa lại Thập Tự Giá cho ta.”

Trương Huyền không hỏi cha xứ Martin về mục đích của việc cần Thập Tự Giá.

Ta liền đưa chiếc dây chuyền Thập Tự Giá bằng ngọc lam mà ta luôn mang theo cho cha xứ Martin.

Cha xứ Martin nhận lấy Thập Tự Giá, tiến lên hai bước, đến gần bộ xương của Chesterton.

Sau đó, hắn cầm lấy Thập Tự Giá, vẽ một Thập Tự Giá trên ngực mình, nhắm mắt lại, miệng nhẹ nhàng đọc kinh siêu độ cho linh hồn:

“Hỡi các linh hồn lạc lối dưới lòng đất...”

Trương Huyền nhìn cha xứ Martin lâu ngày mới lại làm công việc của mình, rồi lại nhìn về bộ xương của Chesterton.

Chỉ là, nơi này không phải là thế giới phép thuật huyền ảo, nên không có ánh sáng thánh nào xuất hiện trên bộ xương cả.

“Này, Logan, ngươi có muốn bổ sung thêm vũ khí và đạn dược không? Nơi này có nhiều thứ hay ho lắm.”

“Đến ngay.”

Trả lời một tiếng, Trương Huyền gật đầu nhẹ với bộ xương của Chesterton, rồi quay người bước về phía Trencke ở đằng xa.

...

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Ngày đêm đổi thay, nhanh chóng, đã đến ngày hôm sau.

Đúng như Trương Min Hyeon đã nói trước, Vườn Nam Bộ thực sự là một nơi an toàn.

Ít nhất là đêm qua, Trương Huyền và mọi người không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào lạ từ bên ngoài.

Hơn nữa, Trương Min Hyeon cũng đã đến đúng hẹn, xuất hiện ở sân trước của Vườn Nam Bộ.

Vì cần giữ bí mật, nên Trương Min Hyeon đến một mình, không mang theo vệ sĩ hay người đi cùng.

Dừng xe lại, nhìn qua cửa sổ xe ngắm di tích Vườn Nam Bộ, Trương Min Hyeon lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi Trương Huyền và mọi người ra ngoài.

Nhưng ngay khi hắn vừa gọi điện thoại.

“Rắc!”

Cửa xe phía ghế phụ đã bị ai đó mở ra!

“Chết tiệt!” Trương Min Hyeon giật mình, tay bản năng rút súng bên mình ra!

Nhưng vừa rút súng ra, cổ tay hắn đã bị một bàn tay to lớn đeo găng tay chiến thuật giữ lại.

“Bình tĩnh, là ta.”

Giọng nói quen thuộc vang lên.

Người đến chính là Trương Huyền.

Nhìn thấy người lên xe là Trương Huyền, Trương Min Hyeon thở phào nhẹ nhõm, nhìn quanh rồi nói: “Hai người kia đâu?”

“Chờ chút.”

Trương Huyền nói, rồi ấn nút liên lạc không dây: “Nguy hiểm đã được giải trừ, các người có thể ra ngoài.”

“Nhận được.”

Nhanh chóng, Trencke bước ra từ cửa chính của Vườn Nam Bộ.

Hắn mặc một bộ đồ ngụy trang, trên lưng đeo một khẩu súng trường tấn công MK18 có giảm thanh, tay còn cầm một khẩu súng bắn tỉa AWM.

Hiển nhiên, hắn vừa ẩn nấp trên lầu, dùng súng nhắm vào đây.

Sau khi Trencke ra ngoài, cha xứ Martin cũng bước ra.

Hắn thì bình thường hơn, ngoài việc thay chiếc ba lô du lịch bằng một chiếc ba lô chiến thuật lớn hơn, không mang theo vũ khí gì. Tuy nhiên, hắn cũng thay một bộ đồ ngụy trang thành thị và áo chống đạn.

“Các người... là định đi đánh trận sao?” Nhìn trang phục của Trương Huyền và mọi người, Trương Min Hyeon không khỏi thắc mắc.

“Có gì khác biệt sao?” Trương Huyền ném ba lô lên ghế sau, thắt dây an toàn.

“Cũng... không có gì khác biệt.”

Trương Min Hyeon nghĩ lại, chuyến đi này đến Rome, chắc chắn sẽ có một trận đấu, chuẩn bị kỹ càng cũng không quá đáng.

“Nhưng các người mặc như vậy, chắc chắn không gặp rắc rối gì sau khi xuống máy bay chứ?”

“Yên tâm, bên trong chúng ta mặc quần áo thường, chỉ cần cởi áo chống đạn và áo khoác là có thể nhanh chóng hòa vào đám đông.”

“Được rồi...”

Trong khi nói chuyện, Trencke và cha xứ Martin cũng đã lên xe.

Trương Min Hyeon nhìn lại hai người họ.

Vì lịch sự, cha xứ Martin cười nói với Trương Min Hyeon: “Rất hân hạnh được gặp người, Trương tiên sinh.”

Dù Trencke không nói gì, nhưng hắn vẫn giơ ngón tay cái với Trương Min Hyeon để tỏ ý thân thiện.

Trương Min Hyeon lịch sự cười, rồi nói với Trương Huyền: “Vậy chúng ta xuất phát thôi.”

“Ừm.”

Lời vừa dứt, Trương Min Hyeon khởi động xe, quay đầu, lái ra khỏi Vườn Nam Bộ, hướng về phía sân bay.

...

Trên đường đi, Trương Huyền và mọi người đã sẵn sàng tinh thần để vào trận bất cứ lúc nào.

Nhưng công việc bảo mật của Trương Min Hyeon rõ ràng rất tốt, thông tin vị trí trên trang web Ark không cập nhật, suốt đường đi không gặp bất kỳ nhân vật nào từ cảnh sát đến Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Khi đến sân bay, Trương Min Hyeon lái xe đến lối vào của các phương tiện công việc ở phía bên hông sân bay.

Nhân viên ở đây, Trương Min Hyeon cũng đã dàn xếp trước, thấy xe của hắn đến.

Không cần kiểm tra, họ trực tiếp cho qua.

“Ta đã sắp xếp xong, chuyến bay đi Mỹ sẽ khởi hành sớm hơn một chút, còn chuyến bay của các người sẽ phải đợi thêm mười hai phút, cũng không lâu. Các người có thể lên máy bay trước, nhưng vì là máy bay chờ hàng nên trải nghiệm có thể không tốt lắm...”

Trương Min Hyeon vừa nói, vừa lái xe đến gần đường băng sân bay.

Lúc này, một chiếc máy bay chờ hàng với cửa khoang sau mở rộng đang đậu ở đó, vài nhân viên đang bốc hàng từ một xe tải lên máy bay.

Một chiếc xe nâng di chuyển qua lại giữa xe tải và máy bay, mang lên những thùng hàng trông như thuốc men.

“Chờ ta một chút.”

Nói rồi, Trương Min Hyeon tháo dây an toàn xuống xe.

Chương 659: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thấy Trương Min Hyeon đi đến, mấy nhân viên đồng loạt cúi chào.

Trương Min Hyeon nói vài câu với họ, rồi nhận một cái túi từ một trong những nhân viên đó.

Sau đó, mấy nhân viên này tăng tốc bốc hàng.

Nhìn số lượng hàng còn lại trong xe tải, chắc chỉ mất vài phút nữa là xong.

Trương Min Hyeon mang cái túi trở lại, không lên xe mà gõ cửa sổ chỗ Trencke ngồi.

Trencke ngạc nhiên, nhưng cũng mở cửa sổ.

Trương Min Hyeon ném cái túi vào trong, nói:

“Chiếc máy bay này sẽ đến Las Vegas, Nevada. Họ sắp xong rồi, một lát nữa các người có thể lên máy bay. Trước khi lên, thay đồ đi.”

Trencke nhận túi, mở ra, thấy bên trong là một bộ đồng phục giống hệt những nhân viên kia, còn có cả một thẻ công tác mờ.

Sự thuận lợi của kế hoạch khiến Trencke nhất thời không nói nên lời.

“Trencke, về nhà thôi.” Cha xứ Martin cười nói với Trencke.

“Ừ... về nhà thôi.” Trencke lấy thẻ công tác ra, giọng có chút bồi hồi.

Trương Huyền quay lại, vỗ nhẹ vào vai Trencke: “Đi đường cẩn thận.”

“Haha...”

Trencke cười khê: “Làm cảm động thật, đừng nói gì sến súa, không thì ta nhất thời xúc động đổi ý đi Rome với các người, đến địa ngục cũng không tha cho các người.”

Nói rồi, Trencke thay đồ ngay trong xe.

Sau khi thay đồ, mấy nhân viên kia cũng đã xong việc và rời đi.

Trencke để lại khẩu súng bắn tỉa AWM trên xe, còn khẩu MK18 thì cho vào ba lô.

Không nói gì thêm, hắn cầm ba lô, mở cửa xe bước xuống.

Trương Huyền và cha xứ Martin yên lặng nhìn theo hắn bước đến cửa khoang máy bay.

Trencke không quay đầu lại, chỉ giơ cao cánh tay, vẫy tay.

Rồi bước vào khoang máy bay.

Nhìn bóng dáng cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt, Trương Huyền mỉm cười nhẹ.

Lúc này, hắn lại nhớ đến một lần tái khởi động ở Lake Moore.

Lúc đó, Trencke bị thương, lái chiếc xe cảnh sát lao vào biển người tin đồ hắc ám, chỉ để tranh thủ thêm thời gian và cơ hội cho ta.

Hắn vẫn nhớ câu hỏi của Trencke trước khi lái xe:

Sau khi chết... ta có lên thiên đường không?

Dường như để trả lời lại câu hỏi của Trencke, cũng như để trêu chọc hắn vừa rồi.

Trương Huyền nhẹ giọng thì thầm:

“Người không thể xuống địa ngục được đâu, Trencke.”

Nhìn cánh cửa khoang máy bay từ từ đóng lại, máy bay dưới sự điều khiển của tháp điều khiển, tiến vào đường băng chính.

Cha xứ Martin cảm thán: “Trencke là người tốt, thật tiếc, giá mà ta gặp hắn sớm hơn.”

“Haha, ai mà không nghĩ vậy chứ.” Trương Huyền cười.

Nhìn máy bay dần tăng tốc, rời khỏi mặt đất, bay lên bầu trời cao hơn.

Trương Huyền vẫy tay với chiếc máy bay đang bay xa:

“Bảo trọng, anh em.”

“Thôi nào, ta không muốn phá vỡ không khí chia tay của các người, nhưng... chúng ta phải đến chiếc máy bay tiếp theo.”

Trương Min Hyeon mở cửa xe, ngồi vào ghế lái, khởi động xe, lái về phía một chiếc máy bay khác ở xa.

Không giống chiếc máy bay chở hàng của Trencke.

Chiếc máy bay này không phải là máy bay chở hàng, mà là một chiếc máy bay cá nhân nhỏ gọn.

Lúc này, đứng cạnh cửa khoang máy bay là Lâm Chi Anh, trong trang phục quý phái, nhìn xa xăm về phía xe đang đến.

Dù đã ngoài bốn mươi, nàng vẫn giữ được phong thái, khí chất như hoa lan.

Khác với hình ảnh ‘nữ cường nhân’ ngoài đời.

Trong thế giới phụ bản sau hai mươi năm, Lâm Chi Anh bớt đi sự mạnh mẽ, thêm phần trí tuệ và thanh lịch.

“BOSS, máy bay đã sẵn sàng, có thể cất cánh bất cứ lúc nào.”

Trương Min Hyeon dừng xe bên cạnh cửa khoang máy bay.

Ba người trên xe liền mở cửa bước xuống.

“BOSS.”

Lâm Chi Anh đã chờ sẵn, ôm một chiếc máy tính bảng, bước tới, cúi nhẹ:

“Máy bay đã sẵn sàng, tháp điều khiển cũng đã được dàn xếp, có thể cất cánh bất cứ lúc nào.”

Nghe giọng điệu quen thuộc, Trương Huyền nhướn mày, nhớ lại những khổ sở khi còn ngồi văn phòng.

Trương Min Hyeon bước lên, giới thiệu với Trương Huyền: “Đây là trợ lý Lâm Chi Anh.”

Giới thiệu xong Lâm Chi Anh, Trương Min Hyeon lại giới thiệu Trương Huyền với Lâm Chi Anh: “Đây là Logan tiên sinh, người kia là cha xứ Martin.”

“Rất hân hạnh gặp ngài, Logan tiên sinh, cha xứ Martin.”

Lâm Chi Anh cúi nhẹ chào hai người, thái độ lạnh lùng, nhưng Trương Huyền biết nàng gặp ai cũng lạnh nhạt như vậy, nên không ngạc nhiên.

“Chúng ta mới gặp lần đầu sao?”

Trương Min Hyeon ngạc nhiên nhìn Trương Huyền: “Hôm qua người nói đã gặp trợ lý Lâm là...?”

Trương Huyền cười, tìm lý do: “Một lần... gặp gỡ tình cờ, Lâm tiểu thư gặp nhiều người mỗi ngày, không nhớ ta cũng không lạ.”

“Vậy sao.”

Trương Min Hyeon gật đầu, không hỏi thêm: “Vậy hai vị, bây giờ có thể lên máy bay rồi, những gì ta có thể làm chỉ đến đây thôi. Khi hai vị đến Rome... nhớ cẩn thận.”

“Ừ, ta sẽ cố gắng sống sót trở về để trả nợ người.”

“Chuyện nợ nần gì chứ... chỉ là giúp đỡ lẫn nhau thôi.”

Hai người không nói nhiều nữa, thời gian gấp rút, đến Rome sớm chút nào, không gian hoạt động của Trương Huyền sẽ lớn hơn chút đó.

Vì vậy, rất nhanh liền dẫn cha xứ Martin lên máy bay.

Do tính bảo mật, ngoài hai phi công, chỉ có một tiếp viên hàng không để xử lý các công việc trên chuyến bay cho Trương Huyền và cha xứ Martin.

“Hai vị, chào mừng lên máy bay.”

Khi Trương Huyền và cha xứ bước vào khoang máy bay, một tiếp viên xinh đẹp, dáng người thanh tú, có khí chất tương tự Lâm Chi Anh, đứng trong khoang chào đón họ.

Chương 660: Tiêu Đề

《Ẩn》

“Chào người.” Trương Huyền gật đầu chào tiếp viên, nói: “Chúng ta có thể cất cánh được chưa?”

“Được ạ.”

Tiếp viên không nói thêm, trực tiếp thông báo cho cơ trưởng bắt đầu cất cánh, sau đó nhanh nhẹn đóng cửa khoang máy bay lại.

Sau khi hỏi ý kiến Trương Huyền và cha xứ Martin, tiếp viên còn rót cho họ mỗi người một ly nước.

Đúng, là nước đá.

Đến bây giờ Trương Huyền vẫn không hiểu tại sao nhiều người ngoại quốc lại thích uống nước đá như vậy, dù là mùa đông.

Họ không sợ đau răng sao?

Cầm ly nước đặt trước mũi người người, không thấy gì bất thường, Trương Huyền chỉ nhấp một ngụm rồi đặt ly xuống.

“Ừc ực... Ha...”

Cha xứ Martin uống một hơi cạn ly nước, thở phào nói với Trương Huyền: “Cuối cùng cũng đến lúc khởi hành rồi.”

“Ừ, đúng là ‘cuối cùng’.”

Lúc này, Trương Huyền đã cảm nhận được máy bay đang di chuyển, đáp lời cha xứ Martin, rồi nhìn qua cửa sổ bên cạnh xuống thấy Trương Min Hyeon và Lâm Chi Anh.

Trương Min Hyeon đang vẫy tay, còn Lâm Chi Anh vẫn giữ dáng vẻ ‘thanh cao’, nhẹ nhàng đẩy kính.

Trương Huyền mỉm cười, giơ tay đáp lại.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, máy bay đã lên đường băng chính, và Trương Huyền không còn thấy họ nữa.

Cùng với tốc độ máy bay tăng dần, cất cánh...

Trương Huyền và cha xứ càng lúc càng xa mặt đất.

Nhìn sân bay ngày càng nhỏ đi, mắt cha xứ Martin thoáng phức tạp, rồi đột nhiên nhìn tiếp viên: “Xin lỗi, cho hỏi ở đây có rượu không?”

“Có ạ, chúng ta có sâm banh, rượu brandy, whisky và rượu vang, ngài muốn loại nào?”

“Whisky nhé.”

“Dạ vâng, xin chờ một chút...”

“Khoan đã, không cần rót ra đâu, đưa cho ta cả chai là được.”

Nói vậy, cha xứ Martin còn cười ngượng ngùng.

Tiếp viên cũng không ngạc nhiên, chắc đã gặp nhiều kiểu người trong nghề này, xác nhận Trương Huyền không uống rượu, rồi đi lấy rượu cho cha xứ Martin.

Lợi dụng lúc tiếp viên rời đi, Trương Huyền hỏi: “Uống nhiều vậy? Người không sợ Chúa trách mắng sao?”

“Chúa sao...”

Cha xứ Martin im lặng một lúc, lắc đầu: “Thật ra, ta không nghĩ mình có thể lên thiên đường sau khi chết.”

“Ồ? Tại sao?”

Cha xứ Martin cười khò: “Những ngày qua vì ta mà chết nhiều người... Thật sự, ta chưa từng nghĩ trong đời mình lại chứng kiến nhiều cái chết như vậy trong thời gian ngắn...”

Nói đến đây, tiếp viên đã mang chai whisky chưa mở đến trước mặt cha xứ Martin:

“Whisky của ông đây... nếu cần gì có thể bấm chuông điện tử bên cạnh, ta sẽ ở phòng bên.”

Nói xong, tiếp viên rời đi, để lại không gian riêng tư cho Trương Huyền và cha xứ Martin.

Nhìn cha xứ mở nắp chai, uống một ngụm lớn, Trương Huyền bình thản nói:

“Người nên biết, cái chết của những người đó không phải lỗi của người, nếu tính thì đó là lỗi của ta, oán có đầu, nợ có chủ, nếu Chúa định tội người chỉ vì trách nhiệm liên đới thì Chúa cũng không đáng tin lắm.”

Cha xứ Martin nghe vậy, sắc mặt hơi thay đổi: “Logan, hãy thận trọng lời nói.”

“Được thôi.”

Trương Huyền nhún vai: “Suýt nữa quên, ta là ký sĩ của Chúa, còn người, là mục tử của Chúa.”

“Người à...”

Cha xứ Martin lắc đầu bất lực.

Vì uống chút rượu, sắc mặt cha xứ Martin có phần hồng hào:

“Người còn nhớ, trên tàu Shinkansen, người hỏi ta, ký sĩ có tám giới luật gì không?”

“Ừ, lúc đó người đã trả lời ta rồi.” Trương Huyền đáp.

Cha xứ Martin lắc đầu: “Thật ra, ta đã suy nghĩ rất lâu, cảm thấy cái gọi là tám giới luật của kỵ sĩ, chẳng qua là những phẩm chất tốt đẹp, tốt đẹp đến mức... có phần không thực tế.”

Trương Huyền nói: “Ta cũng cảm thấy không thực tế, nhưng chúng vẫn tồn tại.”

“Đúng, chúng thực sự tồn tại.”

Cha xứ Martin như đang hồi tưởng, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ:

“Nói ra, có thể người không tin, người biết không, ta từng tham gia tuyển chọn vào Kỵ Sĩ Thánh Điện.”

“Người?”

Trương Huyền nhướn mày, cười: “Không cần có thể, ta chắc chắn không tin, người còn không dám đạp chết một con chuột, tuyển chọn gì vào Kỵ Sĩ Thánh Điện?”

“Không tin cũng đúng, ngay cả ta bây giờ cũng không tin, nhưng đó là sự thật.”

Cha xứ Martin cười:

“Hình như là năm 1972, lúc đó ta còn phục vụ trong quân đội Mỹ... nhưng vì một số lý do, ta luôn làm những công việc vặt, đừng nói tham gia chiến tranh, cơ hội dùng súng cũng rất hiếm.”

“Nhưng có lẽ vì tuổi trẻ bồng bột, giống như nhiều thanh niên lúc đó, ta luôn muốn ra chiến trường chứng tỏ bản thân.”

“Trời không phụ lòng người, lúc đó ta thực sự nhận được cơ hội tham gia hành động quân sự từ cấp trên.”

“Sau đó... ta được điều đến Việt Nam.”

“Thời gian ở Việt Nam, ta thực sự chứng kiến sự tàn khốc của chiến tranh, và thực sự nhận ra sự yếu đuối của bản thân.”

“Haha, một thanh niên máu nóng luôn mơ tưởng tung hoành trên chiến trường, đến chiến trường lại không dám giết địch, suýt nữa hại chết đồng đội... người nói xem, có buồn cười không.”

“Lúc đó, nhiều người nói ta vô dụng, không muốn hợp tác với ta nữa... nhưng có một người nói với ta, mỗi người sinh ra đều có ý nghĩa tồn tại của mình.”

“Người đó là một cha xứ, một cha xứ kỳ lạ, hẳn vô lý chạy đến doanh trại của chúng ta, như một kẻ điên, rao giảng rằng Chúa muốn chấm dứt chiến tranh này.”

Chương 661: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Lúc đó nhiều người gọi hắn là ‘cha xứ bắt tử’, vì dù chúng ta bao nhiêu lần đưa hắn về nước, hắn vẫn tìm cách lén lút quay lại, bướng bỉnh như quái vật.”

“Nhớ một lần, đơn vị chúng ta đụng độ ác liệt với địch, thương binh gần như đầy trại, đừng nói đến thương binh nặng.”

“Không may, do mưa lớn kéo dài, đường bị lũ bùn cuốn trôi, trong thời gian ngắn, đội y tế và xe cộ không thể vào được, lúc đó cha xứ lén vào đội ngũ không nói một lời, xắn tay áo, đeo găng tay bắt đầu chữa trị cho thương binh...”

“Dù nhiều người nói hắn điên, nhưng kỹ năng phẫu thuật của hắn thật sự không chê vào đâu được, cả đơn vị thương binh nặng, hắn không ngủ không nghỉ bận rộn suốt ba ngày ba đêm, chỉ với vài dụng cụ y tế đơn giản, hắn cứu sống tất cả.”

“Khoảnh khắc đó, ta thấy hắn còn giống một chiến sĩ hơn cả ta.”

“Sau đó một thời gian, ta và hắn trở thành bạn, bạn rất thân, cho đến khi chiến tranh Việt Nam kết thúc...”

“Lúc đó, khi ta giải ngũ, việc đầu tiên ta làm là liên lạc với hắn, hỏi hắn về ý nghĩa của ta trên thế gian này là gì?”

“Hắn không trả lời, chỉ đưa ta một lá thư giới thiệu.”

“Một lá thư giới thiệu ta tham gia tuyển chọn vào Kỵ Sĩ Thánh Điện.”

“Ta không nghĩ gì mà đi ngay, trong quá trình tuyển chọn, ta tham gia trực tiếp vào huấn luyện của Kỵ Sĩ Thánh Điện, dù nói thật là ta không theo nổi cường độ đó...”

“Người biết không, thời chúng ta, buổi học đầu tiên mà giáo quan của Kỵ Sĩ Thánh Điện dạy là gì không? Là y tế.”

“Đến khi thấy giáo quan cầm dao mổ, ta mới biết, hóa ra, người đó từng tham gia khóa huấn luyện này.”

“Sau đó, không ngoài dự đoán, ta bị loại, ở trại huấn luyện chưa đầy một tuần, ta đã bị đá ra ngoài.”

“Nhưng, ta không thất vọng, vì ta đã thấy ý nghĩa cuộc đời mình, thấy con đường tương lai.”

“Sau đó, ta chọn giống như người đó, chọn trở thành một nhân viên thần chức.”

“Ta mất vài năm để trở thành cha xứ chính thức, thì hắn đã trở thành tổng cha xứ của khu vực chúng ta.”

“Năm 1982, một buổi chiều bình thường, hắn đột nhiên gọi điện bảo ta đến Rome, dù không hiểu sao, nhưng ta vẫn đi.”

“Khi gặp hắn ở Rome, hắn mặc một bộ trang phục lộng lẫy mà ta chưa từng thấy, đội mũ miện, cầm quyền trượng, xung quanh là những người có địa vị cao.”

“Đúng, lúc đó hắn đã là giáo hoàng, người đứng dưới Chúa.”

“Ta vui mừng cho hắn, vì từ lâu hắn đã nói muốn làm giáo hoàng, chỉ có trở thành giáo hoàng mới có thể thay đổi thế giới này...”

“Nhưng sau ngày đó, ta không bao giờ gặp lại hắn nữa, ta biết hắn bận, mỗi ngày, ta đều thấy tin tức về hắn.”

“Hắn thực sự như lời đã nói, đang theo đuổi con đường của mình, cố gắng thay đổi thế giới này, nhưng không biết có phải cảm giác của ta không.”

“Ta luôn cảm thấy mỗi khi nhìn ảnh của hắn, nụ cười trên khuôn mặt hắn ngày càng ít đi, nói chuyện và hành động ngày càng giống một... giáo hoàng.”

“Ta không còn nhớ tên hắn, có lẽ vì không muốn nhớ lại... nhưng, ta luôn nhớ ngày đó.”

“Luôn nhớ khoảnh khắc, hắn toàn thân đầy máu, mệt mỏi vô cùng, nhưng vẫn ưỡn ngực, mỉm cười nói với mọi người... dù lưỡi hái của thần chết có hạ xuống, cũng không thể chẻ đôi dao mổ của hắn, cướp đi dù chỉ một mạng sống!”

“Cha xứ bắt tử, đó mới là khoảnh khắc huy hoàng nhất trong cuộc đời ông ta!”

Cha xứ Martin càng nói càng uống nhiều, càng uống nhiều càng nói nhiều.

Cho đến khi giọt whisky cuối cùng trong chai rơi vào miệng hắn.

Hắn mới mơ màng nằm trên ghế trong khoang máy bay, ngủ say.

Trương Huyền lặng lẽ nghe hắn kể xong toàn bộ câu chuyện.

Thật lòng, hắn không hiểu tại sao cha xứ Martin lại kể câu chuyện này cho mình vào lúc này.

Nhưng hắn hiểu được cảm xúc của cha xứ Martin khi kể câu chuyện này.

“Nghỉ ngơi đi, cha xứ, cơ hội lên thiên đường mười phần trăm đã ở ngay trước mắt.”

Trương Huyền chỉnh ánh sáng trong khoang máy bay, còn lấy một tấm chăn, đắp lên người cha xứ Martin.

Còn mình thì lấy khẩu súng trường từ trong túi, ôm vào lòng, nhìn ra ngoài bầu trời xanh và mây trắng.

...

“Thưa ngài, Logan?”

Trong lúc mơ màng, Trương Huyền nghe thấy có người gọi mình.

Trương Huyền mở mắt, phát hiện mình đã ngủ quên!?

Những ngày qua quả thực quá mệt mỏi...

“Logan, chúng ta sắp tới Rome, chuẩn bị hạ cánh xuống sân bay.”

Tiếp viên đứng bên cạnh, nhẹ nhàng nói.

Trương Huyền nghe vậy, theo bản năng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhưng, chỉ thấy một màu đen.

Rõ ràng, lúc này Rome đang là ban đêm.

“Chúng ta sẽ hạ cánh ở sân bay nào?” Trương Huyền hỏi.

“Sân bay Fiumicino Rome.”

Trương Huyền nghĩ ngợi, rồi hỏi: “Từ sân bay đến Vatican có xa không?”

“Nếu không bị cản đường, khoảng một giờ đồng hồ.”

“Một giờ?”

Một khi nghe thấy cần đến một tiếng đồng hồ, lòng Trương Huyền lập tức trở nên lo lắng.

Mặc dù không biết hệ thống sẽ xác định nhiệm vụ của mình hoàn thành khi nào, nhưng tám phần sẽ là sắp đến lúc rồi.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, ta chỉ có đúng một giờ để lưu lại thế giới này...

Nghĩ đến đây, Trương Huyền nhìn về phía cha xứ Martin vẫn còn đang ngủ say, thậm chí còn đang ngáy.

Một giờ... không đủ!

Cha xứ Martin cảm thấy mình đã có một cơn ác mộng rất dài.

Chương 662: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn mơ thấy mình bị truy sát sống chết trên một đoàn tàu;

Mơ thấy mình tránh né lưỡi dao của vô số sát thủ, may mắn thoát thân;

Mơ thấy các Kỵ Sĩ Thánh Điện cầm thánh kiếm vây quanh, muốn đưa hắn lên giá treo cổ;

Mơ thấy một người đàn ông đơn thương độc mã, dẫn hắn thoát khỏi vòng vây, tất cả kẻ địch dám cản đường đều bị người đàn ông này nghiền nát không thương tiếc!

Bóng lưng của người đàn ông này trông có chút quen thuộc nhưng cũng có chút xa lạ.

Dưới ánh sáng chói lòa, hắn không thể nhìn rõ diện mạo của người đó...

Hử?

Ánh sáng trắng?

Từ trạng thái say rượu mê man tỉnh dậy, khuôn mặt già nua của cha xứ Martin nhăn nhúm lại.

Ánh sáng chói lòa làm mắt hắn cảm thấy rất khó chịu, phải giơ tay lên che:

“Ừm... đây là đâu?”

Cha xứ Martin thì thầm trong miệng.

Cùng lúc đó, bên tai hắn vang lên tiếng nói.

“Bộ dù đôi này có dù dự phòng, nếu dù chính không mở được, ngài có thể dùng thiết bị mở tự động để mở dù dự phòng...”

“... nhưng ngài thực sự chắc chắn muốn nhảy dù trong môi trường phức tạp như vậy sao? Dù ta không có quyền can thiệp vào quyết định của ngài, nhưng đây là một cuộc phiêu lưu chín phần chết, không khôn ngoan chút nào...”

“Cá nhân ta vẫn khuyên ngài nên đến sân bay trước, sếp của chúng ta đã bố trí người tại sân bay để bảo vệ và chuẩn bị xe chống đạn cho ngài rời đi...”

Tiếng của tiếp viên nghe vẫn bình tĩnh như thường, nhưng bình tĩnh có chút không hiểu.

Cuối cùng cha xứ Martin cũng khôi phục được thị lực, mở mắt nhìn mọi thứ xung quanh.

Hắn cố gắng quay đầu nặng nề nhìn về hướng phát ra tiếng nói.

Chỉ thấy Trương Huyền và tiếp viên đang đứng cùng nhau, trong tay Trương Huyền cầm một cái dù.

Trương Huyền nói: “Ta hiểu ý người, nhưng một chiếc xe chống đạn không thể ngăn cản những kẻ muốn giết chúng ta... Thà tấn công bất ngờ từ trên không còn hơn là đối đầu trực diện trên mặt đất, hơn nữa... ta không có nhiều thời gian để lãng phí vào việc đi đường vô nghĩa.”

“Nhưng ngài vừa nói đây là lần đầu tiên ngài nhảy dù mà? Ngay cả cách mở dù cũng phải hỏi ta... ngài làm vậy thật sự là tự sát đấy.”

“Chuyện gì cũng có lần đầu tiên, một lần không quen, lần hai sẽ quen mà.”

“... Ngài thật là điên rồi.”

“Ước gì ta thật sự điên.”

Nghe cuộc đối thoại của hai người, khuôn mặt cha xứ Martin trở nên kỳ quặc.

Cuối cùng, hắn không kìm được mà lên tiếng: “Ai đó có thể giải thích cho ta biết tình hình hiện tại là gì không? Sao ta cảm thấy như đã gặp Satan?”

“Ồ, người tỉnh rồi à?” Trương Huyền nhìn về phía cha xứ Martin đang nằm trên ghế: “Đã đến lúc dậy rồi, chúng ta đến nơi rồi.”

“Hả?”

Cha xứ Martin chống tay ngồi dậy, kéo rèm cửa sổ ra.

Lúc này, họ vẫn đang ở trên cao.

“Logan.”

“Gì?”

“Có lẽ ta vẫn còn say, cảm thấy như nghe ai đó không biết dùng từ, muốn kéo ta nhảy dù? Nói nhanh cho ta biết là ta đang mơ, người không nói những lời đó.”

Trương Huyền không nói gì, chỉ chớp mắt nhìn cha xứ Martin.

“... Ta chắc chắn vẫn đang trong mơ.” Cha xứ Martin nằm thẳng xuống ghế, nhắm mắt lại, cố gắng tỉnh dậy từ “giấc mơ”.

“Đừng ngủ nữa.” Trương Huyền đá nhẹ vào chân cha xứ Martin:

“Mau dậy, chúng ta không có nhiều thời gian ở đây.”

Trong suốt hành trình, cha xứ Martin đã quen với tính cách nói làm là làm của Trương Huyền, cũng biết mình không còn chỗ để tranh cãi.

Hắn tuyệt vọng mở mắt:

“Người biết gì không? Ta thà tự bắn vào đầu mình, cược rằng viên đạn sẽ kẹt, còn hơn nhảy dù với người.”

“Vậy người làm đi.”

Trương Huyền không nói thêm gì, ném một khẩu súng vào người cha xứ Martin.

Thấy Trương Huyền thực sự nghiêm túc, cha xứ Martin không nói gì thêm.

“Không có lựa chọn thứ ba.”

Trương Huyền không muốn lãng phí thời gian, nói thẳng: “Người hoặc là cầm súng bắn vào mình, hoặc đứng lên và chuẩn bị nhảy dù với ta.”

“Ugh...”

Cha xứ Martin gãi đầu đầy khổ sở: “Lạy Chúa, xin cho ta tỉnh khỏi ác mộng này!”

Dù nói vậy, cha xứ Martin vẫn đứng dậy, trả lại súng cho Trương Huyền rồi ngoan ngoãn học cách mặc trang bị nhảy dù.

Đúng vậy.

Như Trương Huyền đã nói, đây là lần đầu tiên hắn nhảy dù.

Nhưng đây chắc chắn không phải là lần cuối cùng.

Trong lần chơi này, Trương Huyền đã khởi động lại nhiều lần, nhưng đến lần cuối, đầu hắn chỉ hơi chóng mặt, không đau đớn gì.

Từ kinh nghiệm trước đây trong các lần chơi, Trương Huyền đã hiểu rằng số lần khởi động lại sẽ tăng dần.

Dù đến giờ hắn vẫn chưa hiểu giới hạn số lần khởi động lại là bao nhiêu.

Nhưng chỉ cần đầu không đau đến nổi tung, hắn không cần lo lắng.

Nên...

Hắn vẫn còn nhiều cơ hội thử sai.

Thấy Trương Huyền và cha xứ Martin đã bắt đầu chuẩn bị, tiếp viên không ngăn cản nữa, hướng dẫn cha xứ Martin một số lưu ý khi nhảy dù, rồi nói:

“Các ngài theo ta xuống tầng dưới của máy bay, ở đuôi máy bay có cửa thoát hiểm khẩn cấp, các ngài có thể rời khỏi đó.”

“Cảm ơn.”

Ba người mang theo trang bị đến khoang chứa hàng ở tầng dưới.

Ở phần đuôi khoang hàng, có một cửa thoát hiểm thủy lực.

Trương Huyền đã biết trước, máy bay này là máy bay riêng của Trương Min Hyeon.

Chương 663: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nên việc có chức năng này cũng không có gì ngạc nhiên.

“Đợi đã.”

Nhìn cửa thoát hiểm, lần đầu tiên nhảy dù từ trên cao, Trương Huyền không khỏi căng thẳng.

Hắn lấy ra một gói giấy nhỏ, bên trong là vài viên thuốc.

Để phòng ngừa cơn đau tim đột ngột, Trương Huyền quyết định uống thuốc trước.

Thấy vậy, cha xứ Martin càng lo lắng hơn: “Logan, người thật sự không muốn xem xét lại sao?”

“Xem xét gì? Xem xét cách đưa người lên thiên đường à?”

Trương Huyền ngậm viên thuốc trong miệng, cảm nhận vị đắng, không nói thêm gì, cầm lấy trang bị nhảy dù và bắt đầu mặc vào.

Dù đeo sau lưng, túi trang bị treo giữa hai chân.

“Haizz...”

Cha xứ Martin thở dài, đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng cùng Trương Huyền.

Nhưng thực ra nghĩ kỹ lại, nếu họ đi đường bộ đến Vatican, kết cục cũng là chết.

Thậm chí còn chết đau đớn hơn.

Rơi từ độ cao hàng nghìn mét xuống chết... có thể là cái chết dễ dàng hơn.

Nghĩ vậy, cha xứ Martin thấy nhẹ nhõm hơn một chút...
đùa thôi.

Ai muốn chết trong khi có thể sống chứ.

Thấy hai người đã mặc trang bị, sẵn sàng nhảy dù.

Tiếp viên cẩn thận kiểm tra lần hai, sau đó chỉ vào công tắc
kéo cửa khoang:

“Chúc các ngài được nữ thần may mắn chiếu cố, đây là
công tắc cửa khoang, có thể mở bằng tay, ta sẽ không ở lại đây
với các ngài.”

Nói xong, tiếp viên hàng không rời khỏi khoang dưới và
đóng cửa áp lực ngăn giữa khoang dưới và khoang trên.

Lúc này, trong buồng lái, cơ trưởng đã biết tình hình và bắt
đầu hành động.

“Giữ cho máy bay ổn định!”

“Giảm tốc độ bay!”

“...Sắp đến vị trí dự kiến, yêu cầu những người nhảy dù
chuẩn bị sẵn sàng!”

Trong khoang dưới.

Trương Huyền, trên lưng đeo ba lô dù, đã đeo mặt nạ
dưỡng khí và kính bảo hộ chống gió, một tay nắm lấy tay cầm
cửa khoang, tay kia vỗ vai Cha xứ Martin.

Cha xứ Martin, cũng đã đeo đầy đủ trang bị tương tự, quay
lại nhìn Trương Huyền.

“Ready?”

Trương Huyền giơ tay ra hiệu, Cha xứ Martin gật đầu và
giơ ngón cái lên.

Sau khi xác nhận xong!

Keng!!!

Trương Huyền mạnh mẽ kéo tay cầm, cửa khoang mở ra dưới tác động của thiết bị thủy lực, gió mạnh bất ngờ tràn vào khắp các góc của máy bay!

Cảm nhận được sự lạnh buốt toàn thân và tiếng ồn ào dữ dội, Trương Huyền hạ kính nhìn đêm trên mũ bảo hiểm xuống, khi ánh sáng xanh lóe lên, anh vỗ vai Cha xứ Martin.

Hai người cùng bước tới trước!

Mặc dù Cha xứ Martin rất sợ hãi, nhưng nhờ có Trương Huyền ở phía sau, ông không đến mức dừng lại.

Nhảy!

Trong giây tiếp theo, cả hai nhảy ra khỏi máy bay, ngay lập tức rơi vào bóng tối lạnh lẽo!

Trên mặt đất, ánh đèn thành phố Rome trở thành dấu hiệu dẫn đường tốt nhất cho Trương Huyền và Cha xứ Martin!

Khi cả hai lao xuống đất với tốc độ cao, Trương Huyền nuốt viên thuốc trong miệng, tay kéo dây dù!

Bùm một cái, chiếc dù lập tức mở ra!

May mắn thay, lần mở dù đầu tiên không gặp sự cố gì.

Trương Huyền luôn ghi nhớ lời nhắc nhở của tiếp viên hàng không không tên đó.

Hắn kéo dây điều khiển hai bên, cố gắng kiểm soát hướng hạ cánh.

Dù là lần đầu tiên, còn hơi lóng ngóng, nhưng Trương Huyền nhanh chóng nắm bắt được một số phương pháp và kỹ năng.

Nhưng... rõ ràng tốc độ tự học của hắn vẫn còn chậm.

Khi Trương Huyền nhìn thấy ánh đèn thành phố ngày càng xa, còn biển đen tối ngày càng gần, hắn lập tức biết mình đã bay sai hướng.

“Chết tiệt!”

Rút súng!

Bùm!!!

.....

“Ready?”

Lần thứ hai, Trương Huyền và Cha xứ Martin lại nhảy khỏi máy bay!

Lần này, Trương Huyền có thể kiểm soát hướng nhưng môi trường thành phố phức tạp, với kính nhìn đêm bị hạn chế tầm nhìn, cả hai đâm thẳng vào một tòa nhà cao tầng.

Bùm một tiếng, hai người lại thất bại.

.....

“Ready!”

Không cam tâm, Trương Huyền thử nhảy dù lần nữa.

Lần này, Trương Huyền thậm chí không dùng kính nhìn đêm nữa, chỉ cần kính bảo hộ.

Lần nhảy dù thứ ba, so với hai lần trước thuận lợi hơn, nhưng nhảy dù trong thành phố không phải dễ dàng thành công.

Khi chiếc dù mắc vào một biển quảng cáo, Trương Huyền và Cha xứ Martin biến thành người đu trên xích đu.

Trương Huyền lại tự sát và khởi động lại...

Lần thứ tư, thứ năm, thứ sáu...!

.....

Lần thì nhận sai hướng, lần thì va phải vật cản.

Đến lần khởi động lại thứ bảy!

【Chúc mừng, người đã nắm vững một kỹ năng mới: Nhảy Dù Trên Không, cấp hiện tại: LV1!】

“Hừm...!”

Cảm thấy rõ ràng đau đầu, Trương Huyền không cảm thấy vui mừng vì âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Hắn biết, cơ hội còn lại không nhiều.

Lần này, Trương Huyền không còn tâm trạng hỏi Cha xứ Martin đã sẵn sàng chưa.

Cửa khoang vừa mở, hắn đẩy Cha xứ Martin ra ngoài không nói lời nào.

Cơn gió lạnh buốt đập vào mặt làm đầu óc Trương Huyền càng thêm tỉnh táo.

Sau vài giây trượt, Trương Huyền mở dù một lần nữa!

Khi tiếng bùm vang lên, chiếc dù mở ra như những lần trước.

Tốc độ rơi của cả hai giảm ngay lập tức.

Với kinh nghiệm từ những lần trước, Trương Huyền nhanh chóng xác định được hướng của quảng trường St. Peter.

Mặc dù kỹ năng nhảy dù chỉ ở cấp một, nhưng điều này đã giúp Trương Huyền tự học một số kỹ thuật và phương pháp kiểm soát dù.

Chương 664: Tiêu Đề

《Ẩn》

Động tác đã dần thuần thục, Trương Huyền điều khiển dù hướng thẳng về quảng trường St. Peter!

Tất nhiên, lần này khoảng cách vẫn chưa hoàn hảo.

Nhưng hướng thì đúng rồi.

Trên đại lộ phía trước quảng trường St. Peter.

Trương Huyền và Cha xứ Martin trượt như máy bay hạ cánh, lướt qua cột obelisk trong quảng trường!

Khi sắp va vào nhà thờ St. Peter phía trước, Trương Huyền kéo dây điều khiển, cả hai xoay vòng trên không!

Họ suýt nữa va vào mái vòm của nhà thờ St. Peter.

Lúc này, đội cận vệ đêm của Thánh Tòa đã chú ý đến chiếc dù đang bay đến.

Hoàn toàn không ngờ có người dám dùng cách này để vào Thánh Tòa, họ lập tức báo cáo tình hình lên đội cận vệ tổng.

Trong chốc lát, toàn bộ Thánh Tòa sôi sục!

Không hề hay biết, Trương Huyền và Cha xứ Martin đã xoay vòng và rơi xuống một bụi cây!

Xoẹt xoẹt...!!!

Dù có dù giảm tốc, nhưng khi cả hai rơi vào cành lá, cành cây và lá vẫn làm họ đau đớn, đặc biệt là Cha xứ Martin bị buộc ở phía trước Trương Huyền.

Chỉ trong một chốc, người ông đã có thêm nhiều vết xước.

Nhưng may mắn là chỉ là vết xước.

Cuối cùng cả hai vẫn an toàn hạ cánh trên bãi cỏ.

Vừa chạm đất, hệ thống thông báo:

【Chúc mừng, nhiệm vụ của người đã hoàn thành, đang tính toán nhiệm vụ, trong vòng một giờ, người có thể rời khỏi phó bản nhiệm vụ bất cứ lúc nào.】

Khi tiếng hệ thống vang lên, chiếc dù của họ đã mắc vào cây.

Không còn cách nào khác, đây là lần đầu tiên họ hạ cánh thành công, không có kinh nghiệm nên việc này là bình thường.

May mắn thay, Trương Huyền nhanh chóng dùng dao cắt đứt dây dù, giải phóng cả hai.

“Trời ơi... chúng ta thực sự đã thành công!?”

Chân run đến nỗi không thể đứng vững, Cha xứ Martin ngồi bệt xuống đất, cổ mở mặt nạ ra.

Nhìn xung quanh cảnh vật xa lạ, hắn gần như không tin vào mắt mình!

Mặc dù khó tin, nhưng Cha xứ Martin lúc này cũng phải thừa nhận.

Lần này... họ đã đánh cược thành công!

“Logan...” Khi hắn mở miệng định nói gì đó.

Trương Huyền giơ tay ra hiệu im lặng, hạ kính nhìn đêm trên mũ bảo hiểm xuống và rút khẩu súng đã lắp giảm thanh từ thắt lưng.

Dựa vào tầm nhìn ban đêm của kính nhìn đêm, Trương Huyền bắt đầu quan sát xung quanh.

Mặc dù đã biết sơ qua về tình hình bên trong Thánh Tòa.

Nhưng đây là lần đầu tiên hắn đến đây, thật sự không rõ vị trí cụ thể của mình.

Lúc này, có lẽ vì tiếng động khi vừa hạ cánh quá lớn.

Một vài lính gác Thụy Sĩ mặc giáp, cầm giáo dài tình cờ tuần tra đến đây.

“Đi!”

Thấy lính gác dần tới gần, Trương Huyền một tay xách túi trang bị, một tay kéo Cha xứ Martin, dẫn ông trốn vào bụi cây trang trí phía sau.

Nhanh chóng, mấy lính gác Thụy Sĩ phát hiện ra chiếc dù mà Trương Huyền và Cha xứ Martin để lại.

“Chúng ta phát hiện dù của người lạ, nhưng họ đã biến mất, báo ngay cho đội Kỵ Sĩ Thánh Điện!”

Lúc này, Trương Huyền ngạc nhiên nhận ra mình có thể nghe thấy họ nói gì.

Nhưng nghĩ kỹ lại, cũng không có gì lạ.

Logan vốn là người của Kỵ Sĩ Thánh Điện, từng ở Thánh Tòa một thời gian dài.

Vì vậy, hắn hiểu ngôn ngữ ở đây cũng không có gì lạ.

Tranh thủ khi vài lính gác chưa phát hiện, Trương Huyền cẩn thận mở ba lô chiến thuật, rút khẩu súng trường MCX ra.

Bật công tắc IR laser.

Một tia sáng nhỏ chiếu lên mặt của một lính gác gần nhất.

Nhưng mấy lính gác này rõ ràng biết trang bị của mình không thích hợp để chiến đấu.

Sau khi báo cáo tình hình, họ nhanh chóng rời đi.

Thấy vậy, Trương Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Trừ khi tình thế bắt buộc, hắn không muốn chiến đấu sớm như vậy.

Một khi bị mắc kẹt ở đây, chưa nói đến việc hắn có thể chống lại đội cận vệ và đội kỵ sĩ sắp tới hay không.

Ngay cả khi chịu được áp lực, thời gian còn lại cũng không đủ để hắn làm thêm bất cứ điều gì.

“Đi!”

Không chần chừ, Trương Huyền tắt IR laser trên súng, lập tức dẫn Cha xứ Martin rời khỏi đây nhanh chóng.

Sau khi họ rời đi không lâu, hơn hai mươi cận vệ trang bị tận răng, đeo kính nhìn đêm, cầm súng trường SIG550 đã đến hiện trường.

“Liên lạc với phòng kiểm soát, tìm kiếm xung quanh, chắc chắn họ vẫn còn gần đây!”

Với lệnh của đội trưởng cận vệ, các cận vệ lập tức chia nhóm, bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Sau khi sắp xếp người kiểm tra camera, đội trưởng cận vệ cầm bộ đàm, nhấn nút liên lạc: “Đây là đội cận vệ vũ trang số 7, chúng ta đã tiếp quản dù mục tiêu, nhưng chưa tìm thấy dấu vết của kẻ xâm nhập, đội Kỵ Sĩ Thánh Điện ở đâu?”

Nhanh chóng, liên lạc trả lời:

“Đội Delta đang trên đường đến vị trí của ngài, các đội kỵ sĩ khác cũng đã bắt đầu tìm kiếm.”

.....

Dưới ánh đèn âm áp.

Cuốn sách Phúc Âm Matthew giấy đã ngả vàng, được đặt ngay ngắn trên bàn gỗ.

Cha xứ Nolan đeo kính tròn nhỏ, nhẹ nhàng liếm ngón tay, rồi lật sang trang tiếp theo.

Là một cha xứ, ông đã đọc cuốn sách này vô số lần.

Nhưng mỗi lần đọc, ông đều thấy những điều mới mà trước đây chưa từng thấy.

Khi ông đang chìm đắm trong đó.

Phía sau vang lên tiếng bước chân.

Lộp cộp, lộp cộp, lộp cộp...

“Bên ngoài có chuyện gì mà ồn ào thế?” Cha xứ Nolan không quay đầu lại, hỏi.

Chương 665: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Thưa cha xứ, vừa có hai người khả nghi dùng dù nhảy xuống vườn Thánh Tòa, hiện tại, đội cận vệ và vài đội Kỵ Sĩ Thánh Điện đang tìm kiếm.”

“Ừm...” Cha xứ Nolan gật đầu, tháo kính, đặt lên trang sách, quay người lại, nhìn người phía sau.

Trong lối đi giữa hai giá sách, một người đàn ông mặc áo cha xứ, vẻ ngoài bình thường nhưng mắt sắc bén, đang đứng yên.

“Là Logan và Martin phải không?”

“Đúng vậy.”

Người đàn ông nói:

“Hắn nhận được sự giúp đỡ từ một quản lý của Ark ở Incheon, người quản lý đó không chỉ phong tỏa tin tức mà còn sắp xếp cho Logan và Martin một chuyến bay thẳng đến Rome.”

“Ta tưởng họ sẽ hạ cánh ở sân bay, nhưng không ngờ họ dám dùng cách nhảy dù để xâm nhập.”

“Kỳ lạ hơn là, họ thực sự thành công.”

Nghe người đàn ông nói, Cha xứ Nolan bình tĩnh gật đầu:

“Từ khi biết Logan mang theo Martin trốn khỏi Nhật Bản, ta đã biết, họ chắc chắn có cách đến đây.”

“VẬY... thưa cha xứ, chúng ta nên xử lý họ thế nào? Giết hay...?”

“Không cần giết, giờ giết họ chẳng giúp ích gì cho ta, ngược lại có thể gây phiền toái... trước hết hãy để đội kỵ sĩ bắt họ lại, à đúng rồi, trước đó, mang Cha xứ Martin và chiếc dây chuyền Thánh giá của hắn đến đây.”

“Vâng, ta đi ngay.”

.....

“Không ai... đi hướng này.”

Sau một hồi chạy loạn trong khu vườn, Trương Huyền cuối cùng cũng xác định được phương hướng.

Theo kế hoạch đã định, bọn họ cần phải tiến đến Kỵ Sĩ Thánh Điện nằm cạnh Viện Phán Quyết của Thánh Tòa.

Đó chính là nơi Hội đồng Giám hộ thường tụ họp.

Dù thời điểm này, khả năng lớn sẽ không có Giám hộ nào ở đó.

Nhưng họ có thể sử dụng điện thoại trong phòng để liên lạc trực tiếp với những Giám hộ đã giao nhiệm vụ này cho Logan.

Mặc dù Thánh Tòa hiện nay gần như hoàn toàn nằm trong tay Cha xứ Nolan.

Nhưng giống như Lucius và đội của hắn.

Các Kỵ Sĩ Thánh Điện vẫn chưa đến mức hoàn toàn sa đọa.

Dĩ nhiên, điều quan trọng nhất là.

Đây là cách duy nhất mà Trương Huyền có thể nghĩ ra để vừa hoàn thành nhiệm vụ, vừa bảo toàn tính mạng của Cha xứ Martin.

“Nếu ta không nhầm, thì chính là phía trước, nhìn vào bức tượng kia...” Cha xứ Martin trốn sau lưng Trương Huyền, chỉ vào một khu sân rộng không xa.

Ở giữa sân, trên bệ phun nước, có một bức tượng kỵ sĩ trắng cưỡi ngựa chiến, tay cầm kiếm.

Phía sau bức tượng kỵ sĩ, một tòa nhà nguy nga giống như nhà thờ đứng sừng sững trong bóng tối.

Hiển nhiên, đó chính là Kỵ Sĩ Thánh Điện.

“Ta từng đến đây khi tham gia kỳ tuyển chọn Kỵ Sĩ Thánh Điện.”

Cha xứ Martin khẽ cảm thán.

Trương Huyền gật đầu, không nói gì, dẫn Cha xứ Martin cẩn thận tiến đến.

Nhưng ngay lúc này!

Keng! Keng! Keng...!

Xung quanh đột nhiên đèn sáng trưng.

Vài tia đèn pha từ phía trên Thánh Điện chiếu xuống, ngay lập tức bao phủ hai người Trương Huyền.

“Chết tiệt, bị phát hiện rồi!”

Hai người Trương Huyền lập tức hoảng hốt.

Hiện giờ, hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn, họ đã trở thành cá nằm trên thớt!

Dưới ánh đèn mạnh, Trương Huyền nhắc kính nhìn dêm lên và dùng cánh tay che chắn ánh sáng.

Lúc này hẳn không thể nhìn thấy nhiều, nhưng vẫn mơ hồ cảm nhận được mười mấy họng súng đã chĩa vào mình!

Biu!!!

Một viên đạn bắn xuống đất ngay bên chân Trương Huyền.

“Logan, bỏ súng xuống!”

Một giọng nói uy nghiêm vang lên.

“Đừng bắn, ta đến để gặp Giám hộ.”

Trương Huyền vừa nói vừa giơ tay trái lên, để đối phương nhìn rõ hành động của mình, sau đó từ từ tháo dây đeo súng trường.

Đồng thời, ngón tay cầm cò súng của tay phải cũng rời khỏi cò, chậm chậm ném súng trường sang một bên.

“Súng ngắn.”

Giọng nói lại vang lên.

Trương Huyền làm theo, cầm khẩu súng ngắn trong bao súng, cũng ném sang một bên.

Sau khi đã giải giáp, Trương Huyền giơ hai tay lên, nhúu mày, đôi mắt dần quen với ánh sáng mạnh, bắt đầu quan sát xung quanh.

Ở các góc của Kỵ Sĩ Thánh Điện, có các Kỵ Sĩ Thánh Điện mặc trang bị chiến thuật, cầm súng trường, nhắm vào hắn.

Đó chỉ là những gì Trương Huyền nhìn thấy.

Ngoài tầm nhìn, chắc chắn còn có những tay súng khác.

Bị bao vây bởi một nhóm Kỵ Sĩ Thánh Điện được huấn luyện kỹ càng, khả năng chiến đấu vượt xa quân đội thông thường.

Trương Huyền sẽ không đại dột làm điều gì ngốc nghếch.

“Logan, ta thực sự không ngờ, người dám dẫn theo tội nhân này tự chui đầu vào lưới...”

Trước cửa Thánh Điện, một lão già mặc áo choàng đen, ánh mắt sắc bén, lạnh lùng cười nhạo Trương Huyền:

“Thật là ngu ngốc!”

Trương Huyền không biết danh tính người này, nhưng nhìn vị trí đứng của hắn thì có thể thấy, địa vị của hắn chắc chắn không thấp.

Vì vậy, Trương Huyền lặp lại một câu: “Ta đến để gặp Giám hộ.”

“Giám hộ?”

Lão già này như nghe thấy điều gì buồn cười, liền cười lớn: “Ha ha ha... sao? Chẳng lẽ trong mắt ngươi, ta không còn là Giám hộ nữa à?”

Được rồi.

Nghe đến đây, Trương Huyền đã hiểu ra.

Gã này, tám phần là kẻ phản bội trong Hội đồng Giám hộ.

Lúc này, lão già này đã dẫn theo hai Kỵ Sĩ Thánh Điện có vũ trang, tiến đến cách Trương Huyền khoảng ba mét, hắn vẫn không hề e dè, thậm chí còn muốn tiến lại gần hơn.

Chương 666: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thấy gã dám tiến lại gần mình, ánh mắt Trương Huyền lóe lên, toàn thân căng thẳng.

Nhưng ngay lúc đó.

Một giọng nói từ phía sau vang lên:

“Nếu ta là người, ta sẽ không làm điều ngốc nghếch đó. Dù người không lo cho mạng mình, ít ra cũng nên nghĩ đến Cha xứ Martin. Chẳng lẽ người muốn hấn cùng người chết chung sao?”

Trong chớp mắt.

Sắc mặt Trương Huyền thay đổi đôi chút.

Có người sau lưng mình?!

Lúc nào vậy? Tại sao mình không nghe thấy tiếng động!?

Một người đàn ông mặc áo cha xứ đứng cách Trương Huyền vài mét, tay cầm khẩu súng lục bạc, hòng súng nhắm vào Cha xứ Martin đang hoảng sợ.

Kẻ mang áo choàng đen thì lạnh lùng ra lệnh: “Bắt hai kẻ này, giam vào ngục dưới đất, chờ xử lý!”

“Vâng!”

Hai Kỵ Sĩ Thánh Điện bên cạnh lập tức tiến lên, còng Trương Huyền và Cha xứ Martin lại.

Lo ngại an nguy của Cha xứ Martin, Trương Huyền không dám hành động liều lĩnh.

Trước khi bị bắt, hắn còn kịp liếc nhìn đồng hồ.

Bốn mươi lăm phút.

Hắn còn bốn mươi lăm phút...

Khi Ky Sĩ Thánh Điện kiểm soát hai người.

Kẻ mang áo choàng đen cũng đã tiến đến trước mặt người đàn ông vừa xuất hiện, kiêu ngạo nhìn hắn, trầm giọng nói:

“Phán Quyết giả Stane Baker, giờ này ngươi không ở cạnh cha xứ, rảnh rồi đến đây làm gì?”

“Cha xứ ra lệnh cho ta dẫn tội nhân Martin đến gặp ngài ấy, ngoài ra, còn có cây Thánh Giá.”

Nói đến đây, Stane Baker còn liếc nhìn Cha xứ Martin.

“Ồ? Chuyện như vậy cha xứ chỉ cần gọi điện là được, sao còn phiền người đến đây?” Người mang áo choàng đen nhún mày nghi ngờ.

“Cha xứ làm việc, e rằng không cần người dạy, Giám hộ.”

Lời này khiến Giám hộ mang áo choàng đen biến sắc, im lặng vài giây, lạnh lùng hừ một tiếng:

“Thôi được, nếu là lệnh của cha xứ, thì người đưa người đi. Còn cây Thánh Giá, hừ...”

Giám hộ mang áo choàng đen khinh bỉ hừ một tiếng, rồi tiến đến trước mặt Trương Huyền.

Hắn lục lọi trên người Trương Huyền một hồi, nhanh chóng lấy ra một chuỗi dây chuyền phản chiếu ánh sáng xanh lấp lánh từ túi quần của Trương Huyền.

Ngoài ra, còn có một gói giấy đựng thuốc trợ tim.

Thấy vậy, ánh mắt Trương Huyền lóe lên, không nói gì.

“Bị bệnh tim thì đừng chạy loạn, sẽ chết người đấy.”

Hắn nhét lại gói thuốc vào túi Trương Huyền, có vẻ như đang chế giễu, vỗ nhẹ vào túi quần Trương Huyền.

Sau đó, hắn quay người, ném chuỗi dây chuyền cho Stane Baker.

“Logan...” Thấy cảnh đó, đồng tử của Cha xứ Martin co lại, mồ hôi lạnh toát ra, ánh mắt đầy lo lắng.

“Cảm ơn đã hợp tác.”

Stane Baker nhìn qua chuỗi dây chuyền trong tay, không nói thêm gì, dẫn Cha xứ Martin rời đi.

Nhìn theo bóng dáng của Stane Baker, Giám hộ mang áo choàng đen không quay đầu, phát tay:

“Đưa người xuống.”

“Vâng!”

Ngục Thánh Tòa.

Nằm sâu dưới lòng đất khoảng mười mét, ngay dưới Kỵ Sĩ Thánh Điện, lối vào cũng nằm ngay phía sau Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Nơi này giam giữ không chỉ những kẻ tà đạo nguy hiểm nhưng có giá trị, mà còn cả một số “người nhà” của Thánh Tòa.

Chẳng hạn như...

Logan.

Dưới sự áp giải của hai Kỵ Sĩ Thánh Điện, Trương Huyền đi xuống cầu thang hình xoắn ốc sâu hun hút, qua nhiều cánh cửa có lính gác, đến trước một hành lang dài.

Có lẽ do tiếng bước chân, nhiều tù nhân trong các xà lim hai bên hành lang đều nhìn qua.

“Ha ha... xem này, lại có lính mới!”

“Ồ, chẳng phải là Logan sao? Một Kỵ Sĩ Thánh Điện như người sao lại thành tù nhân?”

“Ha, quả là báo ứng, Logan! Khi người đưa ta vào đây, người có nghĩ sẽ có ngày này không!?”

“Chắc chắn, có vẻ tối nay chúng ta có trò vui để xem rồi, ha ha ha...”

Rõ ràng, ở đây có không ít người quen biết Logan.

Két~ Keng!!!

Cánh cửa xà lim cũ kỹ đóng sầm lại.

Hai Kỵ Sĩ Thánh Điện áp giải Trương Huyền đóng cửa xà lim xong, liền quay lưng rời đi.

Trong xà lim trống trải, Trương Huyền đứng giữa, tay bị còng ngược, chầm chậm ngẩng đầu.

Ánh mắt hần mang theo chút bối rối.

Nguyên nhân khiến hần bối rối là...

Keng!

Trương Huyền xoay người, thò tay vào túi quần, lấy ra hai chiếc chìa khóa sắt đã hoen gỉ.

“Cái này...”

Trương Huyền nhớ lại lúc nãy.

Khi Giám hộ mang áo choàng đen lục lọi túi mình, dưới góc độ không ai nhìn thấy, hần đã khéo léo nhét hai chiếc chìa khóa này vào túi của mình.

Không chỉ vậy, hần còn “biến” ra chuỗi dây chuyền Thánh Giá xanh lam đó!?

Tại sao nói là biến ra?

Vì chuỗi dây chuyền Thánh Giá xanh lam thực ra không hề ở trên người Trương Huyền!

Trong hầm vũ khí dưới đất ở Vườn Nam Bộ, Cha xứ Martin đã mượn lại chuỗi Thánh Giá để siêu độ cho linh hồn Chesterton.

Và Trương Huyền chưa bao giờ đòi lại chuỗi Thánh Giá đó từ Cha xứ Martin, điều này có nghĩa là chuỗi dây chuyền đó hiện vẫn ở trên người Cha xứ Martin!

Chuỗi dây chuyền mà Giám hộ mang áo choàng đen tìm thấy là hàng giả đã chuẩn bị sẵn!

‘Người nhà sao...’

Dù biết sự thật, nhưng Trương Huyền không hề cảm thấy nhẹ nhõm.

Vì Cha xứ Martin đã bị người đàn ông kỳ lạ kia đưa đi.

Nếu mình không tìm cách thoát khỏi đây, Martin chết, thì mọi nỗ lực đều trở nên vô nghĩa.

Nhớ lại người đàn ông kia có thể tiếp cận mình mà mình không hề hay biết, cảnh giác trong lòng Trương Huyền đã lên đến đỉnh điểm!

Chương 667: Tiêu Đề 《Ẩn》

Người cuối cùng có thể làm được điều này, là Lucius!

Nếu người này cùng cấp độ với Lucius, thì...

“Hắn tuyệt đối không thể để sống...!”

Ánh mắt Trương Huyền lóe lên sát ý.

Sau đó hắn xoay cổ tay, dò dẫm dùng chìa khóa để mở khóa tay.

Thử vài lần, mặc dù hơi khó khăn nhưng may mắn là còng tay không quá chặt, Trương Huyền nhanh chóng mở được còng tay.

Cạch.

Trương Huyền nhét chiếc còng tay vào túi, tiến đến cửa xà lim, cẩn thận quan sát xung quanh.

Không thấy bóng dáng lính gác.

Trương Huyền chuẩn bị dùng chìa khóa khác để mở cửa xà lim.

Bên trong xà lim đối diện, từ bóng tối vang lên một giọng nói:

“Khụ khụ, Logan...”

Nghe thấy tiếng động, Trương Huyền dừng lại, ngược mắt nhìn lên.

Trên giường trong xà lim đối diện, một thân ảnh gầy gò từ từ ngồi dậy.

Dưới ánh đèn vàng yếu ớt trên hành lang, Trương Huyền cũng nhìn rõ gương mặt người kia.

Gương mặt già nua của một người da trắng, không có gì đặc biệt, râu ria bần thủ đã dài đến ngực, trông càng lồi thối lếch thếch.

Một chiếc áo ngoài mỏng manh, vá vúi khoác trên người, trông không khác gì một người ăn xin bên đường.

Lão ăn mày nhìn Trương Huyền với ánh mắt lạnh lùng:

“Nếu ta là ngươi, ta sẽ ngoan ngoãn ở lại đây, đừng đi đâu cả.”

Trương Huyền vừa mới vào đã biết rằng trong nhà tù này có không ít người nhận ra hắn. Nhưng người này khác với những kẻ điên kia, hắn dường như biết vì sao Trương Huyền bị giam và biết lý do Trương Huyền muốn rời đi.

Trương Huyền suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói: “Có những việc, ta nhất định phải làm.”

Nghe vậy, lão ăn mày nheo mắt lại, nói đầy ẩn ý: “Nhưng ngươi có thể sẽ chết.”

“Ai mà không chết chứ?”

Trương Huyền hỏi lại khiến lão ăn mày im lặng.

“Cái chết không có nghĩa là kết thúc, câu chuyện của ta sẽ trở thành huyền thoại.”

Cạch!

Trương Huyền đưa tay chạm vào cánh cửa sắt, định mở cửa. Nhưng vừa chạm vào, hắn đã sững lại. Cửa nhà giam chỉ cần nhẹ kéo là mở được!?

Cửa này... vốn không khóa?

Vậy chìa khóa này là...?

“Người đã quyết định rồi thì hãy chuẩn bị tâm lý đi.”

Lão ăn mày cười nhẹ, ngả người tựa vào tường, bóng dáng mờ dần trong bóng tối.

Két... Két...!

Cánh cửa sắt gỉ sét từ từ mở ra dưới tay Trương Huyền. Hắn bước ra khỏi phòng giam, đứng giữa hành lang, vẫn cảm thấy khó tin.

“Kỵ Sĩ Thánh Điện sao...”

Nhìn về hướng hai Kỵ Sĩ Thánh Điện đã rời đi, Trương Huyền dường như đã biết mình phải làm gì tiếp theo.

“Ừm? Sao người ra được đây!?”

Một giọng nói vang lên trước mặt Trương Huyền. Một lính gác đang tuần tra đi tới, thấy Trương Huyền bước ra, hắn kinh ngạc kêu lên.

Người này rõ ràng không phải là thành viên của Kỵ Sĩ Thánh Điện, cũng không phải là “người nhà” ẩn trong Thánh Tòa. Nếu không, hắn sẽ hiểu rằng “Logan” không phải loại người bị đe dọa mà sợ hãi!

Vút! Cộp cộp cộp...!

Trương Huyền lập tức lao tới như một mũi tên, cơ thể thấp xuống, lao nhanh tới trước!

Lính gác bị bất ngờ, vội rút dùi cui điện bên hông. Nhưng Trương Huyền quá nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đứng trước mặt hắn!

“Người...?!?”

Lính gác mở to mắt, ánh mắt đầy hoảng sợ! Bóng dáng cao lớn của Trương Huyền như một con quái thú địa ngục bao trùm lên hắn!

BÙM!!!

Một tiếng nổ lớn, lính gác chưa kịp rút vũ khí đã bị Trương Huyền đẩy bay mấy mét, ngã xuống đất không rõ sống chết!

Các tù nhân trong các phòng giam hai bên hành lang chứng kiến cảnh Trương Huyền đánh ngã lính gác đều sững sờ. Sau đó, họ liền reo hò ầm ĩ!

“Làm tốt lắm, Logan!”

“Đúng vậy, giết chết tên lính gác đó đi!”

“Mau thả chúng ta ra, Logan! Chìa khóa ở trên người tên lính gác đó!”

“Đúng, thả chúng ta ra, Logan, chúng ta sẽ giúp người phá hủy nơi này! Hãy để ngọn lửa báo thù thiêu rụi Thánh Tòa!”

Sự náo loạn trong phòng giam nhanh chóng thu hút sự chú ý của những lính gác khác. Nghe tiếng bước chân dồn dập tới gần, Trương Huyền nhìn quanh. Những tù nhân điên cuồng như những con lợn rừng đang trong cơn động dục, mặc dù bị tra tấn đến yếu như chó, nhưng lòng hận thù với Thánh Tòa vẫn thúc đẩy họ cố gắng thuyết phục Trương Huyền thả họ ra để tham gia vào cuộc “liên hoan” hiểm hoi này!

Trương Huyền không biết họ là ai, không biết trong số họ có bao nhiêu kẻ tội ác tày trời hay bao nhiêu người bị oan. Nhưng những điều đó đối với hắn đều không quan trọng.

Trương Huyền bước tới, cúi xuống trước lính gác ngã dưới đất. Nhanh chóng, một chùm chìa khóa nhà giam đã nằm trong tay hắn. Thấy Trương Huyền lấy ra chùm chìa khóa, mấy tù nhân bên cạnh lộ rõ vẻ thèm khát.

“Logan, mau, thả ta ra trước, ta rất giỏi giết người, chắc chắn có thể giúp người tiêu diệt những Kỵ Sĩ Thánh Điện chết tiệt kia!”

“Không! Đừng nghe hắn, Logan, thả ta ra trước, ta có tiền, ta đã giấu rất nhiều tiền ở Úc! Chỉ cần người thả ta ra, ta sẽ cho người ba phần... không, năm phần! Ta cho người một nửa, được không?!”

“.....”

Trương Huyền không để ý đến sự cãi vã của họ, cầm chùm chìa khóa ngấm ngứa. Lúc này, mấy lính gác cầm dùi cui điện đã chạy tới. Thấy có tù nhân chạy ra, họ đều ngừng bước, không dám tiến lên.

Chương 668: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một người trong số đó thậm chí đã cầm lấy bộ đàm, gọi những lính gác khác lấy vũ khí.

Họ biết rõ những tù nhân bị giam ở đây là những người thế nào và biết những người này nguy hiểm đến mức nào. Vì vậy, họ phải gọi chi viện!

Khác với sự lo lắng của lính gác, các tù nhân trong phòng giam quanh Trương Huyền lại cực kỳ phấn khích, miệng không ngừng tuôn ra những lời thô tục, chỉ mong được ra khỏi phòng giam để xé xác những lính gác đã giam cầm họ lâu ngày!

Giữa lúc các lính gác mặt mày tái mét, các tù nhân càng lúc càng cuồng loạn, Trương Huyền đột nhiên ném chùm chìa khóa vào một phòng giam trống bên cạnh!

Xoảng!

Tiếng chìa khóa rơi xuống đất vang lên như một giai điệu chói tai. Tất cả mọi người đều sững sờ.

“Logan người...”

Sau vài giây im lặng, đám tù nhân giận dữ, quay sang mắng chửi Trương Huyền bằng những từ ngữ thô tục nhất. Trong mắt họ, không có sự giúp đỡ của họ, dù Trương Huyền có ba đầu sáu tay cũng đừng mong thoát khỏi ngục tối này!

So với sự giận dữ của các tù nhân, các lính gác thở phào nhẹ nhõm. Họ không còn căng thẳng như trước nữa. Nhưng, vì

trách nhiệm, họ không thể để Trương Huyền rời đi như thế!

Trương Huyền biết rõ điều đó. Hắn rút dùi cui điện từ thắt lưng của lính gác ngã xuống.

Vút! Tách tách!

Chỉ nhẹ ấn công tắc, đầu dùi cui điện, tia điện xanh trắng nhảy múa, phát ra tiếng rít. Các tù nhân vẫn tiếp tục la hét, một người gần Trương Huyền thò tay ra, cố nắm lấy áo hắn. Nhưng Trương Huyền đột ngột quay lại, chọc dùi cui vào người hắn!

Tách tách!!!

Một dòng điện chạy qua, tù nhân lật mắt trắng, ngã lăn ra đất, bất tỉnh. Cảnh này khiến mấy tù nhân xung quanh sợ hãi, vội rút vào sâu trong phòng giam, sợ bị điện giật tiếp.

Trương Huyền nhìn các lính gác trước mặt, lạnh lùng nói: “Các ngươi muốn đứng đó nhìn ta rời đi, hay muốn như một người đàn ông, đến ngăn ta lại?”

Nghe vậy, mấy lính gác xiết chặt lòng, hét lên một tiếng, xông vào tấn công Trương Huyền. Động tác phối hợp nhịp nhàng cho thấy họ đã qua huấn luyện, nhưng... như thế vẫn chưa đủ!

Trương Huyền nghiêng rằng, bước chân né một cú đánh mạnh của dùi cui, đá mạnh một cú!

BÙM! Một người bị đá bay, húc ngã hai người khác! Ngay sau đó, Trương Huyền cầm dùi cui điện như hổ vào đàn dê! Chỉ trong vài giây, hắn dễ dàng và không thương tiếc hạ gục toàn bộ lính gác!

Hắn thậm chí còn chưa kịp thở mạnh.

Tùy tiện ném xuống đất một tên lính canh bị bóp ngạt trong tay.

Đứng trên đồng “xác chết”, Trương Huyền bộc phát sát khí kinh hoàng giết chết hàng ngàn người!

Toàn bộ nhà tù ngầm đều bị bao trùm bởi một áp lực thấp đáng sợ khiến người khác phải kinh sợ!

Nơi đôi mắt đỏ rực của hắn quét qua, không ai dám nhìn thẳng vào Trương Huyền.

Những tù nhân vốn hung ác cực độ, luôn hò hét ầm ĩ, từng người một đều cúi đầu dưới bản năng cầu sinh mạnh mẽ.

Cánh cửa nhà giam bằng kim loại mà ngày thường họ cho là kiên cố đủ để nhốt họ cả đời, giờ đây lại như những tờ giấy mỏng manh, yếu ớt đến mức không mang lại cho họ chút cảm giác an toàn nào!

“Đừng làm phiền ta nữa, lũ cặn bã.”

Trương Huyền lạnh lùng buông một câu rồi quay người rời đi.

Chỉ còn lại những tù nhân hoảng sợ nhìn theo hướng Trương Huyền rời đi, không ai dám nói lời nào.

“Chết tiệt... Hắn đúng là quái vật!”

Ngay cả những tên sát nhân cực kỳ nguy hiểm trong số họ, lúc này cũng lộ ra sự sợ hãi sâu sắc.

Dù không ai nói ra, nhưng tất cả đều biết...

Họ đã sợ hãi.

“Haha...”

Trong căn phòng giam trước đó, lão già khô gầy ẩn trong bóng tối khẽ cười.

“Logan... thật thú vị...”

...

Tách tách tách...!

Bùm bùm bùm...!

Tiếng súng, tiếng đánh nhau và tiếng ồn vang vọng trong cầu thang xoắn!

Hai tên lính canh cầm súng vừa lao đến một góc!

Bốp!!!

Một cây gậy đập thẳng xuống, đánh mạnh vào cổ tay tên lính canh đầu tiên, khiến khẩu súng trong tay hắn bay ra!

Tên lính canh thứ hai đi theo sau thấy vậy, vừa định phản công nhưng chỉ nghe một tiếng bùm, tên lính canh thứ nhất bị đập văng ra, đâm thẳng vào hắn!

Bản năng không kịp tránh, tên lính canh thứ hai bốp cò súng ngay lập tức!

Bùm!!!

Tiếng súng nổ, ánh lửa lóe lên chiếu sáng khuôn mặt kiên nghị!

Nhưng, hắn chỉ có cơ hội bắn một phát!

Chỉ trong chớp mắt, khẩu súng trong tay hắn bị người khác nắm chặt, đẩy khóa nòng ra sau, khiến viên đạn không thể bắn ra!

Ngay sau đó, một cơn gió mạnh ập xuống!

Một cây gậy đánh mạnh xuống, một tiếng bốp vang lên, cả cánh tay hắn mất hết cảm giác!

Không đợi hắn kêu lên, cây gậy lại đập tiếp, trực tiếp đánh vào mặt hai người!

Chỉ một cú đập này, cả hai người đã bị đánh ngất tại chỗ.

Trương Huyền hạ hai tên lính canh nhìn cây gậy điện đã biến dạng trong tay.

Không do dự, hắn ném ngay nó đi, tay phải chuyển sang nắm lấy tay cầm khẩu súng vừa cướp được.

Khi Trương Huyền chuẩn bị tìm thêm đạn dự phòng.

Cảm giác nguy hiểm đột ngột trời dậy trong lòng!

Tách tách tách!!!

Một loạt đạn bắn tới!

Trương Huyền nhanh chóng lăn sang bên phải, trốn sau bức tường!

Vài tên lính canh cầm súng từ cầu thang xoắn lao thẳng tới Trương Huyền.

Chương 669: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền không muốn lãng phí quá nhiều thời gian ở đây.

Đôi mắt quét qua, hắn nhìn thấy một cái khóa ném trong góc.

Thuận tay nhất lên, đứng dựa vào tường, nhờ vào thánh lực tuyệt vời, xác định vị trí của lính canh.

Chỉ trong một giây, Trương Huyền hành động!

Khóa trong tay hắn được ném ra!

Bùm một cái, một tên lính canh bị khóa đập vỡ đầu ngay tại chỗ!

Ngay sau đó, Trương Huyền đã giơ súng lên bắn!

Bùm bùm bùm...!!!

Ánh nến vàng nhạt vẫn đang nhảy múa.

Trong phòng đọc yên tĩnh, thỉnh thoảng vang lên tiếng lật trang sách nhẹ nhàng.

Hương mực nhẹ nhẹ lan tỏa cùng hơi ấm của ngọn nến, tỏa ra khắp nơi.

Cộc cộc cộc.

Cửa phòng bị gõ nhẹ.

“Vào đi.” Cha xứ Nolan đặt cuốn sách trong tay xuống, giơ tay xoa xoa sống mũi, có chút mệt mỏi.

Vốn dĩ tối nay hắn định nghỉ ngơi sớm.

Nhưng vì chuyện này, có vẻ hắn lại phải thức trắng đến sáng mai rồi.

“Thưa ngài, người đã được đưa tới.”

Stane Baker bước vào phòng cùng lúc, đẩy Cha xứ Martin vào.

Khi Cha xứ Martin đã hoàn toàn trong tầm nhìn của cha xứ Nolan, hắn tiến lên đưa chuỗi dây chuyền thánh giá gắn đá sapphire cho cha xứ Nolan.

Nhưng cha xứ Nolan chỉ liếc nhìn dây chuyền, rồi tùy tiện ném nó lên bàn.

Lúc này, Cha xứ Martin có chút căng thẳng, muốn quan sát xung quanh nhưng lại sợ hãi không dám ngẩng đầu.

Bộ quần áo bị rối loạn vì nhảy dù trước đó vẫn chưa kịp chỉnh sửa, vài chiếc lá còn kẹt ở những góc khuất trên áo khoác.

Thậm chí trên ống quần còn có một vết bùn nửa khô nửa ướt.

Đánh giá một lượt bộ dạng lôi thôi của Cha xứ Martin.

Cha xứ Nolan nở nụ cười ôn hòa, đứng dậy, bước đến trước mặt Cha xứ Martin:

“Chúa phù hộ, ta rất vui khi có thể gặp lại ngài tại thánh điện, Cha xứ Martin.”

Nói rồi, hắn giơ tay vẽ một hình thánh giá trước ngực.

Cha xứ Martin không dám nhìn cha xứ Nolan, chỉ nhỏ giọng nói:

“Thưa cha xứ, ta thực sự không biết gì cả, Logan cũng chỉ làm theo lệnh mà thôi, lòng bao dung của ngài như trời biển,

xin hãy tha cho chúng ta...”

Cha xứ Nolan chỉ cười nhẹ, quay sang nhìn Stane Baker: “Người ra ngoài một lát, ta có vài chuyện muốn nói với Cha xứ Martin.”

“Vâng.”

Stane Baker không hỏi tại sao, liếc nhìn Cha xứ Martin một cái rồi rời khỏi phòng.

Như tất cả mọi người, Stane Baker chỉ cần nhìn thoáng qua Cha xứ Martin là đã loại bỏ lão già bảy mươi mấy tuổi, chân tay không linh hoạt, thái độ khúm núm này khỏi danh sách những mối đe dọa.

Cạch.

Stane Baker rời khỏi phòng, còn thuận tay đóng cửa lại.

Đợi hẵn đi rồi, cha xứ Nolan cười chỉ vào chiếc ghế sofa bên cạnh: “Mời ngồi, cha, ta có vài chuyện muốn nói với ngài.”

Cha xứ Martin vội vã gật đầu, rồi ngồi phịch xuống ghế sofa.

Sở dĩ hấn thất thố như vậy, là vì đôi chân hấn đã run rẩy từ khi rời khỏi Trương Huyền.

Vừa vào cửa, thậm chí hấn suýt nữa ngã gục xuống đất.

Kéo ghế của mình lại gần, cha xứ Nolan nhẹ giọng an ủi:

“Đừng lo lắng, Cha xứ Martin, đến đây rồi, ngài sẽ an toàn, chỉ cần ta còn ở đây, không ai có thể làm hại ngài.”

Dù giọng điệu cha xứ Nolan rất nhẹ nhàng, nhưng khi nghe thấy lời này, vai của Cha xứ Martin vẫn không thể không run lên.

An toàn?

Ở bên cạnh người ta mới là nguy hiểm nhất!

Cha xứ Martin thầm than trong lòng, nhưng vẫn phải cố gượng cười: “Ngài nói đúng, thưa cha xứ...”

“Ngài và đức giáo hoàng... từng là bạn thân, ta nghe nói, khi ở Mỹ, các ngài đã từng tham gia chiến tranh Việt Nam?”

“Ừm... đúng là có chuyện đó, nhưng... không quá khác biệt.”

“Ngài là người Mỹ?”

“Phải.”

“Trong ấn tượng của ta, người Mỹ phần lớn kiêu ngạo, thiếu lễ độ, dựa vào vị thế bá chủ thế giới, thường thiếu sự kính sợ đối với nhiều thứ...”

Tất nhiên, ta không nói ngài, Cha xứ Martin, trong mắt ta, ngài giống như nhiều người ta quen biết, đều là những mục sư đáng kính.”

Cha xứ Martin kéo miệng cười khan hai tiếng.

“Chúa yêu thương mọi người.”

“Ngài sẽ đối xử bình đẳng với tất cả mọi người, tha thứ mọi tội lỗi mà họ đã phạm phải.”

“Mỗi khi ta đọc kinh thánh, ta luôn cảm động đến rơi nước mắt bởi tấm lòng rộng lớn và vô tư của Chúa.”

“Dù có chút quá phận, nhưng ta luôn lấy hành động của Chúa làm tiêu chuẩn hành động cho một người phạm như ta.”

“Ta tin rằng, với nỗ lực của ta, ánh sáng của Chúa sẽ chiếu rọi đến mọi góc của thế giới.”

“Khi đó, thế giới sẽ không còn chiến tranh, người dân sẽ không còn đau khổ, nền văn minh của chúng ta sẽ tồn tại mãi mãi.”

“Nhưng tất cả điều đó phải dựa trên một điều kiện... Cha xứ Martin, ta cần sức mạnh của ngài.”

Cha xứ Nolan cao quý, lúc này giống như một nhà truyền giáo bình thường trong nhà thờ.

Giọng nói nhẹ nhàng truyền đạt lý tưởng và khát vọng về Chúa của mình.

Nhìn gương mặt quen thuộc của cha xứ Nolan, giống người đó đến sáu bảy phần.

Khoảnh khắc này, Cha xứ Martin như trở về vài chục năm trước.

Trở về chiến trường đầy khói lửa.

Nhìn thấy người đàn ông với nụ cười tự tin và đầy lời cuốn đó.

Nhưng, Cha xứ Martin chỉ lơ đãng trong chốc lát, rồi lập tức tỉnh táo lại.

Bản năng lắc đầu, ông nói nhẹ: “Không, ngài không phải là hắn...”

Nghe thấy lời này, sắc mặt cha xứ Nolan không thay đổi, nhưng ngón tay trái của hắn khẽ run lên.

Chương 670: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cha xứ Martin...”

Cha xứ Nolan đứng dậy, thở dài một hơi, không nói nhiều nữa, cầm lên chuỗi dây chuyền thánh giá gắn đá sapphire trên bàn, giơ trước mặt Cha xứ Martin:

“Ta biết thứ này là giả, mấy ngày nay ta đã tiếp xúc với nhiều đồ giả như vậy, vừa cầm lên ta đã biết, đây chỉ là một pho bản tinh xảo mà thôi.”

Nói rồi, cha xứ Nolan tiến lên hai bước, ném chuỗi dây chuyền giả trước mặt Cha xứ Martin lên bàn trà.

Giọng điệu từ mềm chuyển cứng, bắt đầu có chút bức ép:

“Chuỗi dây chuyền thật đâu? Cha xứ Martin, đó không phải của ngài, ngài đã giữ nó nhiều năm như vậy, cũng đến lúc trả lại cho chủ nhân rồi.”

Đồng tử của Cha xứ Martin co lại đến cực điểm, nhịp tim mạnh mẽ khiến trán hắn không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Khi hắn định nói gì đó.

Bất ngờ có tiếng gõ cửa:

“Thưa ngài, nhà giam có chuyện rồi, Logan trốn thoát.”

“Gì?”

Nghe thấy vậy, cha xứ Nolan nhú mày.

Hắn không lo lắng về Cha xứ Martin là thật.

Nhưng Logan thì khác.

Qua những gì hắn thấy trong những ngày này, cha xứ Nolan đã biết.

Gã vốn tưởng chỉ là một quân cờ, thực sự nguy hiểm đến mức nào.

“Nhóm Kỵ Sĩ Thánh Điện đâu? Bọn họ làm gì vậy?” Cha xứ Nolan mở cửa phòng.

Bên ngoài Stane Baker đứng khoanh tay, thấy cha xứ Nolan ra, hắn cúi chào:

“Điều này... chỉ có thể hỏi bọn họ, ta sẽ báo cho đội hiến binh và đội Delta ngay.”

“Ừ.”

Cha xứ Nolan gật đầu, bổ sung thêm một câu:

“Chỉ họ thôi là không đủ, người cũng đi một chuyến đi.”

Nói rồi cha xứ Nolan quay đầu liếc nhìn Cha xứ Martin, tiếp tục nhìn Stane Baker nói:

“Nói thật, hắn xuất sắc như vậy, sau khi tẩy não có lẽ còn có thể dùng cho ta, trở thành một lưỡi dao sắc bén không thua kém người, nhưng bây giờ xem ra... Stane Baker, người biết phải làm gì.”

“Vâng.”

Lúc này, Cha xứ Martin ngồi trên ghế sofa không yên.

Ánh mắt liên tục nhìn vào chuỗi dây chuyền giả trên bàn trà.

Còn trong tay ông đang nắm chặt chuỗi dây chuyền thánh giá gắn đá sapphire thật!

...

Bùm bùm bùm...!!!

Đạn gầm rú từ nòng súng xoáy ra, lao thẳng vào mục tiêu!

Phụt phụt phụt...!!!

Vài tên lính canh thậm chí không có cơ hội phản kháng, đã bị Trương Huyền bắn hạ!

Trước đó Trương Huyền ra tay còn có chút kiềm chế, vì cần xem xét nếu thành công, Logan sẽ không bị thanh trừng vì giết quá nhiều đồng đội.

Giống như cha xứ York xui xẻo.

Nhưng bây giờ...

Trương Huyền không còn có thể lo nghĩ quá nhiều.

Thời gian bốn mươi lăm phút đã trôi qua gần hai mươi phút.

Hiện tại, thời gian còn lại của Trương Huyền chỉ còn nửa tiếng!

Hắn phải tìm lại Cha xứ Martin trong nửa tiếng này!

Hắn muốn thực hiện lời hứa với Cha xứ Martin!

Đồng thời, cũng để hoàn thành nhiệm vụ này dù có lẽ không hoàn hảo!

Bùm bùm bùm...!

Băng đạn nhanh chóng cạn kiệt.

Khi viên đạn cuối cùng rời nòng, khẩu súng lập tức trượt về trạng thái không đạn.

Thuận tay ném khẩu súng về phía tên lính canh vừa xuất hiện.

Bùm một cái!

Trực tiếp làm nổ một mắt của tên lính canh!

Trương Huyền nhanh chóng lao lên bậc thang, tận dụng cơ hội này, chớp lấy thân súng trường tấn công trong tay tên lính canh, rồi đấm một cú, trực tiếp hạ gục hắn xuống đất.

Súng trong tay tên lính canh, tất nhiên, đã bị Trương Huyền cướp lấy.

Tạch tach tach!!!

Kéo cò súng, một loạt đạn ba viên bắn ra, trực tiếp hạ gục tên lính canh!

Lúc này, từ trên cầu thang lại vang lên tiếng bước chân.

Điều tuyệt vọng nhất trong loại cầu thang xoắn ốc chật hẹp với hai bên đều là tường chính là.

Người không bao giờ biết mình đã đi đến đâu.

Càng không rõ tiếp theo sẽ phải đối mặt với bao nhiêu kẻ địch!

Tạch tach tach...!

Trương Huyền điều chỉnh chế độ bắn của súng, trực tiếp giờ súng lên, kéo cò!

Trong chốc lát, lửa súng tuôn ra!

Ngón tay giữ chặt cò súng, Trương Huyền vừa bắn vừa lao lên phía trước!

Hai tên lính canh cầm súng không ngờ Trương Huyền lại sử dụng chiến thuật xông thẳng, không kịp né tránh, bị bắn thủng như cái rây ngay tại chỗ.

Nhưng, phía sau còn một người, thấy Trương Huyền xông lên, hắn liền kéo chốt một quả lựu đạn trong tay.

Rắc!

Nghe tiếng động, Trương Huyền giật mình!

Nhìn thấy quả lựu đạn tròn vo bị ném xuống, lúc này súng của Trương Huyền đã hết đạn.

Không do dự, hắn né sang bên cạnh, tránh quả lựu đạn đang lao đến!

Như chơi bóng chuyền, hắn thuận tay đập quả lựu đạn chết người này xuống cầu thang bên dưới.

Bùm!!!

Mặc dù có tường chắn nhưng đây vẫn là không gian bán kín.

Âm thanh vụ nổ lớn khiến màng tai Trương Huyền tạm thời ngưng hoạt động.

“Xi...!”

Không kịp để ý đến cơn đau từ tai, Trương Huyền lao lên bậc thang!

Ngay lập tức hắn nhìn thấy tên lính canh đã dám ném lựu đạn vào mình.

Tên lính canh thấy Trương Huyền vẫn sống sót, vội đưa tay lấy khẩu súng trường treo ở eo!

Nhưng động tác của hắn quá chậm.

Trương Huyền lao lên, hai tay nắm súng gạt ngang, trực tiếp hất văng khẩu súng vừa được hắn nắm lấy.

Sau đó hắn khom người, dùng báng súng móc vào chân trái tên lính canh, kéo mạnh!

Rắc!

Tên lính canh lập tức mất thăng bằng, ngã ngửa ra sau!

Trương Huyền nhân cơ hội này, nắm lấy thắt lưng hắn, kéo xuống hơn chục bậc thang, để tránh bị tấn công từ kẻ địch

khác.

Chương 671: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng tên lính canh chưa mất khả năng chiến đấu, định rút súng ngăn phản kháng.

Súng trong tay Trương Huyền đập mạnh xuống!

Bốp!!!

Nòng súng cứng rắn đập vào trán tên lính canh khiến máu phun ra!

Hắn bị choáng váng ngay lập tức.

Trương Huyền giữ chặt nòng súng trên đầu hắn.

Rút ra một băng đạn dự phòng từ áo giáp chiến thuật trên ngực tên lính canh.

Lách cách!

Thay đạn xong, tháo chốt an toàn.

Trương Huyền không do dự kéo cò!

Bùm!!!

...

“Hành động!”

Dưới sự chỉ huy của White, đội Delta đến trước đội hiến binh tại Thánh Điện của kỵ sĩ.

Đội sáu người nhanh chóng giương súng bước vào cổng Thánh Điện.

“An toàn!”

“An toàn!”

“.....”

Nhìn Thánh Điện trống trải.

White và vài thành viên đội cảm thấy có điều gì đó không ổn.

“Tại sao không thấy người bảo vệ... và các kỵ sĩ khác đâu?”

Dù đội Delta đã tuyên thệ trung thành với cha xứ Nolan.

Nhưng về cơ bản, họ vẫn thuộc biên chế của Đoàn Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Nhưng...

Nhìn Thánh Điện trống không trước mặt, White cảm thấy điềm báo không lành.

“Đây là đội Delta, gọi chỉ huy Đoàn Kỵ Sĩ, chúng ta chuẩn bị đến nhà giam dẹp loạn, cần các đội khác hỗ trợ, nhắc lại, đây là đội Delta...”

Phó đội trưởng bên cạnh gọi vài lần nhưng chuyên kênh thông tin thường dùng của Đoàn Kỵ Sĩ, vẫn không nhận được phản hồi.

White nhìn cảnh này, sắc mặt dần trở nên u ám.

Khi phó đội trưởng chuẩn bị gọi người bảo vệ bằng điện thoại.

White giơ tay ngăn lại: “Đừng gọi nữa, sẽ không có phản hồi đâu, chúng ta... bị loại khỏi cuộc chơi rồi.”

“Đây...” Phó đội trưởng có vẻ phức tạp.

Vài thành viên khác nhìn nhau.

Dù họ vì lợi ích cá nhân mà giúp cha xứ Nolan làm nhiều việc trái với niềm tin.

Nhưng trong lòng họ vẫn có tình cảm nhất định với danh xưng ‘Kỵ Sĩ Thánh Điện’.

Giờ bị chính tổ chức cũ loại bỏ, trong lòng ít nhiều cũng không thoải mái.

“Ta sớm nên đề xuất cha xứ bãi bỏ hội đồng bảo vệ.”

Khuôn mặt White hiện lên vẻ dữ tợn, rồi nói với mọi người:

“Bảo đội hiến binh nhanh chóng hành động, chúng ta đến nhà giam sau Thánh Điện, không để Logan thoát khỏi đó!”

“Rõ!”

Đội Delta lại bắt đầu hành động.

Sau khi họ rời Thánh Điện.

Từ sâu trong Thánh Điện.

Một người đàn ông vóc dáng cao lớn nhưng quần áo rách rưới từ từ bước ra.

Nhìn chằm chằm vào cổng Thánh Điện, người đàn ông giơ khẩu súng có gắn ống giảm thanh:

“Ra đây đi, Stane Baker.”

Giọng nói vang lên.

Một ‘cha xứ’ cũng giơ súng bước ra chậm rãi:

“Ngươi quả nhiên đã trở lại, Lucius...”

Bùm bùm bùm...!

Từ cửa nhà giam nửa đóng nửa mở, liên tục phát ra tiếng súng.

Đội Delta nhanh chóng tiến đến.

Hai lính trinh sát giương súng nhắm vào cửa, di chuyển về hai bên cửa.

White ra hiệu, một tay súng chuẩn bị kéo cửa mở ra.

White giữ một quả lựu đạn trong tay.

Do không rõ tình hình, để tránh làm bị thương người mình, lựu đạn trong tay White chỉ là lựu đạn choáng.

Khi đội tiến gần cửa, chuẩn bị vào.

Bốp!

Một viên đạn từ trong bắn ra, trúng cửa kim loại!

Ngay sau đó!

Bùm!

Một người bị bắn văng ra từ trong, trực tiếp đập vỡ cửa nhà giam!

White nhìn kỹ, người bị bắn văng ra là lính canh nhà giam!?

Có nghĩa là, Logan đang ở trong đó!

Ngay lập tức!

White ném lựu đạn choáng vào trong!

Nhưng lựu đạn vừa ném.

Một viên đạn bắn tới!

Bốp! Đỉnh!

Viên đạn bắn trúng lựu đạn choáng!

Lựu đạn nổ!

“Lựu đạn!!”

Một thành viên đội hét lên!

Tất cả nhanh chóng tản ra!

Bùm!

Lựu đạn nổ!

Dù đội Delta đã kịp tản ra, nhưng vẫn bị ảnh hưởng ít nhiều.

Dù không lớn, nhưng trong chốc lát, họ mất lợi thế!

Đình đình...!

Một loạt chốt lựu đạn được kéo trong cửa.

Nhiều lựu đạn khói lăn ra từ cửa tối đen!

Khói nhanh chóng bao phủ hiện trường!

Dù đội Delta có thiết bị nhìn đêm, nhưng không thể nhìn xuyên khói.

Tầm nhìn hạn chế, White đeo tai nghe giảm tiếng ồn nghe được tiếng bước chân gấp gáp, lập tức hét lên:

“Bắn! Bắn! Bắn!!!”

Rồi bắn về hướng cửa nhà giam!

Tạch tach tach!!!

Cùng lúc, các thành viên khác cũng bắn!

Giữa tiếng súng trường tấn công, xen lẫn vài tiếng súng ngắn.

Một bóng người di chuyển nhanh trong khói, tay cầm súng liên tục bắn.

Ba thành viên đội Delta chưa kịp thấy gì đã bị bắn chết!

Một thành viên nghe theo âm thanh, một viên đạn bắn tới, trúng kính nhìn đêm, viên đạn lệch hướng trúng mũ bảo hiểm!

Dù viên đạn bị mũ chặn lại, nhưng lực va chạm khiến hấn kêu đau!

Chưa kịp phản ứng, một viên đạn khác bắn tới.

Bụp, viên đạn khiến hấn im lặng.

White nghe tiếng đồng đội hét lên, lập tức quay súng, theo cảm giác bắn vài phát, cố tìm kẻ thù trong khói.

Nhưng vài phát bắn ra, đạn đã hết.

Hấn lùi lại, chuẩn bị thay đạn.

Lúc này, hấn mở to mắt, tìm kiếm xung quanh.

Dù mở mắt thật to, hấn không thấy gì.

Nỗi sợ bắt đầu lan tràn!

“Đội trưởng!”

Thành viên cuối cùng trong đội nhìn thấy xác đồng đội.

Kinh hoàng định nói gì.

Một bóng người từ khói lao ra!

Hấn chưa kịp giơ súng, bị tát mạnh!

Bụp!!!

Một lưỡi dao lóe lên, đâm từ dưới lên, xuyên qua cằm vào đầu!

Chương 672: Tiêu Đề 《Ẩn》

Có lẽ là trùng hợp.

Một cơn gió thổi qua, làm tan khói một chút.

Lúc này, White nhìn thấy.

Trong màn đêm, giữa khói.

Đồng đội co giật, lưng đối diện hấn, cổ vắn vẹo, súng rơi xuống.

Xoẹt!!!

Âm thanh dao rút khỏi thịt.

Đầu thành viên đội Delta rũ xuống như bị rút xương.

Lúc này, White thấy khuôn mặt quen thuộc không thể quen hơn!

Toàn thân dính máu, Logan nắm áo đồng đội, tay kia cầm dao.

Máu nhỏ giọt từ dao.

Tim đập thành thịch.

White như nghe thấy dây thần kinh trong đầu đứt.

“Logan!!!”

Gầm lên!

Rút một băng đạn mới, chưa kịp thay, hấn bỏ súng trường, rút súng ngắn, giờ súng bắn!

Lúc hắn rút súng, Trương Huyền đẩy xác đồng đội Delta về phía trước, nhanh chóng lùi vào khói!

White hạ người, né đồng đội cản đường, vừa di chuyển vừa bắn nhanh!

Bùm bùm bùm...!!!

Hắn bắn rất nhanh, cố theo kịp Trương Huyền.

Nhưng vài phát bắn ra, Trương Huyền đã biến mất khỏi tầm nhìn.

White mất lý trí không do dự, đuổi theo hướng Trương Huyền biến mất!

Hắn muốn giết Logan, trả thù cho đồng đội!

Rất nhanh.

Hắn lao ra khỏi khói, trở lại hành lang sau Thánh Điện.

Lúc này!

Bùm bùm bùm...!!!

Một loạt tiếng súng vang lên từ hành lang sâu!

White bản năng trốn vào chỗ kín, nhìn hướng súng bắn ra.

Lúc này.

Tai nghe vang lên:

“Nolan ở đâu?”

White nhận ra giọng Logan!

Hắn dùng thiết bị liên lạc của đồng đội!?

Dù không rõ Logan ở đâu, White nghiêng răng nói:

“Logan, ta sẽ tìm ra ngươi!”

Nhưng Logan như không nghe thấy, tiếp tục hỏi:

“Nolan ở đâu?”

“Logan...”

White định nói gì, bất ngờ nghe tiếng động phía sau!

Linh cảm xấu, White lăn sang bên cạnh!

Bốp!!!

Một viên đạn bắn trúng chỗ hấn vừa đứng.

Nhưng hấn tránh được viên đạn đầu, không tránh được viên đạn sau!

Bùm!!!

Một viên đạn trúng cánh tay phải của White!

Đau đớn, White định đổi tay bắn, một viên đạn khác trúng cánh tay còn lại!

Trương Huyền bước tới, đá văng vũ khí bên cạnh White, giờ khẩu SIG P320 mới nhặt từ đồng đội Delta, chĩa vào đầu White:

“Nolan ở đâu?”

Đây là lần thứ ba hấn hỏi.

“Fu...!”

White định chửi.

Bùm!

Trương Huyền trực tiếp bóp cò.

Viên đạn xuyên qua đầu!

Máu tươi pha lẫn với não, rải đầy trên mặt đất.

“Xi...”

Tiêu diệt được White, Trương Huyền nhú mào, hạ nòng súng xuống, nâng tay trái, sờ bên hông và quay đầu nhìn vai

mình.

Trong quá trình chạy thoát khỏi ngục tối và trận hỗn chiến vừa rồi, hẳn không phải không bị thương chút nào.

Một viên đạn sượt qua vai phải, mang theo một mảng thịt nhỏ.

Bên hông cũng bị dao rạch một đường.

Mặc dù không phải những vết thương chí mạng, chỉ cần cầm máu là ổn, nhưng chúng vẫn sẽ ảnh hưởng chút ít đến động tác và chiến đấu của hắn.

Lúc Trương Huyền cúi xuống, định tranh thủ thời gian quý giá này để thu thập trang bị.

Từ sâu trong hành lang, một loạt tiếng bước chân vang lên.

Nghe thấy động tĩnh, Trương Huyền nghĩ rằng lại có kẻ địch đến, trong lòng thầm chửi bọn khốn nạn không để hắn thở nổi, đồng thời giờ súng chuẩn bị bắn.

Nhưng, vừa nâng nòng súng lên, hắn lại hạ xuống.

“Lucius?”

Trong bóng tối, Lucius với gương mặt cũng mang vài vết thương từ từ tiến lại.

Hắn một tay xách một gói vuông, tay kia cầm khẩu súng giảm thanh, nòng súng còn đang bốc hơi nóng.

Rõ ràng, hắn cũng vừa kết thúc trận chiến không lâu.

“Sao ngươi lại ở đây?” Trương Huyền hỏi.

“Nói ra dài dòng, không cần thiết...”

Lucius không định nói nhiều, bước tới trước mặt Trương Huyền, đưa gói đồ ra:

“Nhận uỷ thác, giờ giao thứ này cho ngươi.”

“Đây là...?”

Trương Huyền nhận lấy gói đồ và mở ra.

Bên trong không phải gì khác, mà là một cái hộp vuông có vẻ cổ điển, trông không mấy nổi bật.

“Hộp này trước giờ do Hội Đồng Bảo Vệ giữ, chìa khoá mở nó không phải ở trên người người sao?”

Nghe vậy, Trương Huyền lập tức hiểu ra.

Cái hộp này chính là chiếc hộp cần Thập Tự Giá bằng đá sapphire của Cha xứ Martin để mở.

“Ta còn tưởng nó đã rơi vào tay Nolan rồi...”

Trương Huyền cau mày nhìn hộp trong tay, chú ý đến lỗ khoá.

“Trước đây đúng là vậy.”

Lucius gật đầu nhưng không nói thêm.

Dù hẳn không nói, Trương Huyền cũng đoán được phần nào.

Hộp này chắc hẳn là do Lucius cướp lại.

“Vậy... chìa khoá đâu?”

Thấy Trương Huyền không có ý định mở hộp, Lucius không nhin được hỏi.

Trương Huyền lắc đầu, nói: “Chìa khoá không ở đây.”

“Không ở đây?”

“Đúng, nó bị người ta mang đi rồi.”

Lucius khó hiểu: “Nhưng, cái mà Stane Baker lấy đi không phải là giả sao?”

“Người biết chuyện đó?” Trương Huyền ngạc nhiên nhìn Lucius.

“Người nghĩ ai uỷ thác ta tới đây dính vào vụ này?”

“... Cũng đúng.”

Trương Huyền nói: “Dù hấn lấy đi đồ giả, nhưng đồ thật cũng đã bị mang đi.”

“Người nói là... Martin?”

“Đúng vậy.”

Trương Huyền nói: “Vì vậy ta phải tìm Cha xứ Martin, lấy chìa khoá từ tay hấn để mở hộp này, nhưng...”

Trương Huyền nhìn thương tích của mình, rồi nhìn Lucius:

“Chỉ dựa vào ta thì e rằng không dễ dàng, kẻ gọi là Stane Baker kia chắc chắn không dễ đối phó, chưa kể còn có kẻ thù khác.”

Chương 673: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ý hấn rất rõ ràng, muốn kéo Lucius vào nhóm.

Dù sao nhiệm vụ cũng đã hoàn thành, hấn không cần lo lắng về thành tựu ‘một người giữ vững’.

“Ừm...”

Lucius nghiêm túc gật đầu: “Stane Baker, đúng là không dễ đối phó, vừa rồi khi giết hấn, ta cũng bị thương chút.”

Nói rồi, hấn còn chỉ vào vết xước trên má.

Trương Huyền: “?”

Hồng rồi, lại bị tên này ra vẻ rồi.

“Thôi được, vậy chúng ta đi thôi, ta biết Cha xứ Martin bị đưa đi đâu, chúng ta cùng đi.”

Lucius biểu thị đồng ý tham gia nhóm.

Trương Huyền gật đầu, gói lại cái hộp và buộc sau lưng.

Hai người nhanh chóng trang bị đầy đủ, bắt đầu hướng đến thư phòng của Tổng Cha xứ Nolan.

...

Vài phút sau.

Một chiếc trực thăng nhanh chóng bay qua bầu trời Thánh Toạ và hạ cánh xuống bãi cỏ ngục tối phía sau Ky Sĩ Thánh Điện.

Dưới sự bảo vệ của mấy Kỵ Sĩ Thánh Điện, một người đàn ông trung niên mặc đồ ngủ bước xuống máy bay.

“Ôi chúa ơi...”

Nhìn thấy vỏ đạn và xác chết khắp nơi, người này không nhận được nôn khan.

“Cha xứ Ernst, mời ngài đi lối này.”

Một Kỵ Sĩ Thánh Điện nói.

Đúng vậy, người đàn ông mặc đồ ngủ, rõ ràng vừa bị lôi ra khỏi giường này, chính là Cha xứ Ernst, người đã được Trương Huyền cứu trong trận chiến tại Nhà Thờ Lớn Westminster trong thế giới thực.

Hai Kỵ Sĩ Thánh Điện giờ sùng bước vào cửa ngục tối.

Xác định bên trong không có nguy hiểm, họ dẫn Cha xứ Ernst vào ngục tối đen ngòm.

Đoàn người đi qua cầu thang xoắn đầy xác chết, qua hành lang ngục giam đầy người bị thương nặng...

Từ số lượng xác chết và người bị thương, họ có thể đoán được phần nào.

Những suy nghĩ của người đàn ông chạy thoát khỏi ngục tối.

Trong từng buồng giam.

Các tù nhân thấy có người nữa đến, đều có chút kỳ lạ.

Nơi này, hiếm khi nào lại náo nhiệt như vậy.

“Sao lại có người nữa vào đây? Logan chết rồi à?”

“Này, con nhóc yếu đuối kia, phạm tội gì mà vào đây?”

“Còn mặc đồ ngủ, ha ha, ta thích kiểu này.”

Tù nhân không để ý đến hòng súng của Kỵ Sĩ Thánh Điện, từng người lại bắt đầu ‘ngghi lễ chào đón’ riêng của nơi này.

Cha xứ Ernst nhìn đám người này cười nhả nhỏ, dù sợ hãi nhưng càng mờ mịt hơn.

Dù ông biết rằng, dưới Kỵ Sĩ Thánh Điện, có một ngục tối bí mật.

Nhưng vì phạm vi chức năng của mình, đây là lần đầu ông đặt chân vào nơi này.

Lúc này, trong đám tù nhân, có người nhận ra ông.

“Hử? Đây không phải là... Cha xứ Ernst sao?”

“Thật là cha xứ? Không thể nào, nhân vật thế này sao lại đến đây?”

“Nghe nói gần đây Thánh Toạ đang tranh giành vị trí giáo hoàng, không chừng, hẳn là kẻ thua cuộc...”

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ sâu trong ngục:

“Giết chúng.”

Ngay lập tức, những Kỵ Sĩ Thánh Điện vốn im lặng lập tức quay súng lại!

Tạch tách tách...!!!

Tù nhân trong các buồng giam xung quanh bị bắn chết hết!

“Các ngươi làm gì vậy...”

Cuộc tàn sát bất ngờ khiến Cha xứ Ernst trợn mắt há hốc mồm.

Ông không thể nào ngờ, những Kỵ Sĩ Thánh Điện này lại vì một tiếng nói mà làm ra chuyện kinh hoàng thế này!

Hử?

Khoan đã.

Một giọng nói?

Cha xứ Ernst vừa chưa kịp phản ứng, lúc này bỗng phát hiện.

Giọng nói vừa rồi... dường như rất quen thuộc.

“Cha xứ Ernst, mời ngài đi tiếp, chúng ta sẽ không đi nữa.”

Một Kỵ Sĩ Thánh Điện nói với Cha xứ Ernst và giờ tay chỉ về phía một buồng giam không mấy nổi bật phía trước.

Trái tim Cha xứ Ernst chột chậm một nhịp, một vẻ không thể tin nổi hiện lên.

Điều này... sao có thể!?

Khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt, hô hấp không tự chủ gấp gáp, Cha xứ Ernst, di chuyển đôi chân run rẩy của mình.

Đến trước cửa buồng giam.

Trong buồng giam.

Một ông lão rách rưới, đứng trước gương, từ từ gỡ bộ râu giả và mặt nạ trên mặt.

Ngay khi nhìn thấy người đàn ông này, Cha xứ Ernst như bị sét đánh.

Ông kinh ngạc lùi lại hai bước, khó tin thốt lên:

“Đức Giáo Hoàng? Ngài... chưa chết?!”

...

Biubiubiu!!!

Ba phát súng hạ gục hai tên lính canh trước cửa thư phòng.

Trương Huyền và Lucius giờ súng, bước nhẹ đến, đến hai bên cửa.

Trương Huyền đặt tay lên tay nắm cửa, xác định cửa không khoá, nhìn về phía Lucius.

Lucius gạt đầu, Trương Huyền liền nhấn tay nắm, đẩy cửa vào!

Lucius nhanh chóng đột nhập vào thư phòng, Trương Huyền theo sau.

Nhưng phát hiện nơi đây đã sớm không một bóng người.

“Không có ai, bọn họ có thể ở đâu?”

Kiểm tra các góc, xác định Cha xứ Martin và Tổng Cha xứ Nolan không ở đây, Trương Huyền nhìn Lucius.

Lúc này, trong mắt Trương Huyền đã có thêm phần lo lắng.

Vì đếm ngược một giờ, giờ chỉ còn khoảng mười phút.

Hiện giờ bọn họ đâm vào ngõ cụt.

Thời gian này, hẳn thật sự không biết phải làm sao.

Lúc này, sắc mặt Lucius cũng không tốt.

Vừa rời trên đường đến đây, ngoài vài đội lính canh, họ không gặp phải quá nhiều kẻ thù.

Ban đầu hẳn không nghĩ nhiều, nhưng giờ xem ra, Tổng Cha xứ Nolan chắc chắn đã biết chuyện của họ và đã mang theo Cha xứ Martin rời đi trước khi họ đến.

Lucius nhìn ly cà phê còn bốc hơi trên bàn, nói:

“Sau khi Stane Baker chết, với tính cách của Nolan, không thể nào tiếp tục ở lại Thánh Toà, giờ chỉ có sân bay trực thăng ở phía tây là nơi hẳn có thể rời đi nhanh chóng... Giờ chúng vừa rời đi không lâu, chúng ta nhanh lên, có lẽ còn kịp chặn chúng.”

Chương 674: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nói rồi, bước chuẩn bị rời đi.

Nhưng lúc này, Trương Huyền bỗng chú ý.

Trên bàn trà, một chuỗi Thập Tự Giá bằng đá sapphire dưới ánh nến trông thật lấp lánh.

“Đây là...?!”

Trương Huyền cầm lấy chuỗi dây, có chút khó hiểu.

“Sao vậy?”

Lucius nhìn chuỗi dây trong tay Trương Huyền: “Đây không phải đồ giả sao?”

Trương Huyền lắc đầu, lấy chiếc hộp sau lưng, đặt lên bàn.

Mở gói, cầm chuỗi Thập Tự Giá đá sapphire so một chút, rồi đút đá vào ổ khoá.

Cạch!

Một loạt tiếng động cơ khí vang lên, Trương Huyền nhẹ nhàng vặn một cái.

Các chi tiết cơ khí bên trong ổ khoá chuyển động, nắp hộp bật lên!

“Chuyện quái gì???” Thấy cảnh này.

Lucius trợn mắt, kinh ngạc thốt lên:

“Làm sao có thể, một đồ giả, sao có thể mở được hộp này?”

Trương Huyền rút Thập Tự Giá sapphire ra khỏi ổ khoá, cảm nhận độ quen thuộc, nhẹ nhàng nói:

“Đây không phải đồ giả...”

“Hả?” Lucius vẫn không hiểu.

Nếu đây là đồ thật, tại sao Nolan lại để nó ở đây? Tại sao hắn lại mang Cha xứ Martin đi?

Dù Trương Huyền đã đoán được phần nào, nhưng hắn không định giải thích với Lucius.

Dù sao còn có việc quan trọng hơn trước mắt.

Trương Huyền nhìn vào bên trong hộp.

Bên trong không phải là xét nghiệm quan hệ cha con như dự đoán, cũng không phải di chúc của Giáo Hoàng.

Mà là năm tấm ảnh cũ kỹ.

Tấm ảnh đầu tiên là một khu rừng.

Một thanh niên mặc quân phục cũ của quân đội Mỹ, ôm một hộp y tế, vẻ mặt lúng túng ngồi trên tảng đá.

Bên cạnh hắn. là một vị cha xứ trẻ mặc áo cha xứ, giờ ngón tay cái về phía ống kính.

Dù khó khăn nhưng Trương Huyền vẫn nhận ra, người lính Mỹ trẻ ôm hộp y tế kia chính là Cha xứ Martin khi còn trẻ.

Nhớ lại câu chuyện trước đây Cha xứ Martin kể cho mình.

Trương Huyền đã đoán được, vị cha xứ trong bức ảnh đó.

Phần lớn chính là Đức Giáo Hoàng bệ hạ.

Bức ảnh đầu tiên không có gì đặc biệt.

Bức ảnh thứ hai cũng tương tự.

Chỉ có điều, trong bức ảnh thứ hai chỉ có mình Martin.

Nhìn trang phục và bối cảnh, Martin dường như đang tham gia kỳ tuyển chọn Kỵ Sĩ Thánh Điện, mặc bộ đồ nặng, chạy mệt lả.

Đến bức ảnh thứ ba, cuối cùng không còn là cha xứ Martin nữa.

Nếu trong đây toàn là ảnh của cha xứ Martin, Trương Huyền chắc đã nghi ngờ xu hướng tình dục của Đức Giáo Hoàng tệ hại rồi.

Trong bức ảnh này.

Là một cô gái đẹp đứng thướt tha trong chiếc váy đỏ, nụ cười dịu dàng, nên nã.

Còn bối cảnh bức ảnh, dường như là Khải Hoàn Môn ở Paris, Pháp.

Bức ảnh thứ tư, là ảnh chụp chung thời trẻ của Đức Giáo Hoàng tệ hại và cô gái trong váy đỏ.

Tuy nhiên, ở giữa hai người trong bức ảnh, còn có thêm một cậu bé tóc vàng.

Dù không có thông tin chữ viết, nhưng nhìn vào những cử chỉ thân mật trong bức ảnh, có thể thấy đây là một gia đình ba người.

Còn bức ảnh thứ năm...

Là một bức ảnh đen trắng.

Trong ảnh không có nhân vật chính, chỉ có một ngôi mộ.

Trên mộ không có tên, nhưng lại có một bức ảnh.

Người trong ảnh chính là cô gái váy đỏ trước đó.

“Đây là...”

Lucius ghé lại gần, nhìn những bức ảnh trong tay Trương Huyền, có chút nghi hoặc.

Hắn không biết quá khứ của cha xứ Martin và Đức Giáo Hoàng, nhưng đã nghe đồn rằng cha xứ Nolan là con riêng của Đức Giáo Hoàng.

Vì vậy khi thấy những bức ảnh này, đặc biệt là bức ảnh gia đình, biểu cảm của hắn trở nên đầy ẩn ý.

Dù sao, ai cũng thích nghe chuyện phiếm mà.

Trương Huyền lật ngược bức ảnh.

Phía sau bức ảnh ngôi mộ, có một đoạn văn.

Mở đầu của đoạn văn là...

【Gửi người bạn đáng tin cậy nhất của ta, Martin...】

...

Như Lucius đã dự đoán.

Tại sân bay trực thăng phía tây Thánh Toà.

Một chiếc trực thăng đã được chuẩn bị sẵn đang đậu trên bãi đáp, cánh quạt xoay tít, tạo ra những luồng gió mạnh.

Dưới sự bảo vệ của vài vệ sĩ, cha xứ Nolan và cha xứ Martin đã đến đây.

“Thưa cha xứ.”

Một giáo sĩ tiến đến:

“Những người bảo vệ của Kỵ Sĩ Thánh Điện từ chối cung cấp hỗ trợ cho chúng ta, Đội Cận vệ Thụy Sĩ cũng cắt đứt liên lạc, còn Đội Hiến binh của chúng ta dường như đã nhận được mệnh lệnh cấp cao hơn, bắt đầu lười biếng, không muốn ra sức nữa, thậm chí cả các nhà ngoại giao Rome cũng tuyên bố rằng Ý sẽ không can thiệp vào sự việc lần này...”

Tin xấu liên tục đến.

Gương mặt lạnh lùng của cha xứ Nolan cuối cùng cũng thay đổi đôi chút:

“Vậy giờ chúng ta còn lực lượng nào có thể sử dụng được không?”

Giáo sĩ có chút ngập ngừng.

Nhìn thái độ của hắn, cha xứ Nolan đã biết câu trả lời.

Hắn không hiểu vì sao đột nhiên thế cục lại thay đổi như vậy?

Chỉ với một Logan, dù thêm Lucius, làm sao có thể gây ra sự sụp đổ lớn như vậy?

Hắn không hiểu, nhưng giờ cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ.

Việc cần làm bây giờ là giải quyết vấn đề.

Dù Thánh Toà xảy ra chuyện gì, giờ hắn chỉ có thể dựa vào lực lượng bên ngoài.

Cha xứ Nolan lấy điện thoại, gọi đến một số quen thuộc.

Rất nhanh, cuộc gọi được kết nối.

Cha xứ Nolan trực tiếp vào thẳng vấn đề:

“Ta cần một đội lính đánh thuê tinh nhuệ, giá cả tùy người đặt.”

Nhưng, một lần nữa ngoài dự kiến.

Chương 675: Tiêu Đề 《Ẩn》

Người ở đầu dây bên kia lại hiếm khi rơi vào im lặng.

Một lúc lâu sau, khi cha xứ Nolan bắt đầu mất kiên nhẫn, tiếng nói mới vang lên:

“Xin lỗi, thưa cha xứ, ngay khi ngài vừa nói xong, tài khoản thành viên cao cấp nhất của ngài tại đây đã bị hủy bỏ, có nghĩa là giờ ngài không còn hạn mức tín dụng vô hạn nữa.”

“Bị hủy bỏ? Sao có thể?” Cha xứ Nolan có chút giận dữ: “Ta chưa từng để ai động vào tài khoản của mình!”

“Việc đó... ta không biết.”

Nghe giọng nói thờ ơ, cha xứ Nolan giận dữ, nhưng nhanh chóng kiềm chế cảm xúc, trầm giọng nói:

“Không có hạn mức tín dụng cũng không sao, ta có tiền, ta có rất nhiều tiền, mười triệu đô la, giúp ta dẹp loạn Thánh Toà!”

Nhưng, câu nói tiếp theo từ đầu dây bên kia khiến trái tim hắn chìm xuống đáy vực:

“Xin lỗi, chúng ta không thể cung cấp bất kỳ sự trợ giúp nào cho người không phải là thành viên, có lẽ... ngài có thể thử gọi cảnh sát?”

Gọi cảnh sát?!

Câu nói này như một lời chế giễu lớn.

Cha xứ Nolan không nói thêm gì, cúp điện thoại, rồi ném điện thoại xuống đất, giẫm mạnh đến khi nó vỡ tan.

“Đi.”

Nói xong, cha xứ Nolan lên trực thăng.

Ngay khi hai vệ sĩ chuẩn bị áp giải cha xứ Martin lên máy bay!

Biu biu!!!

Hai phát bắn nhanh!

Đạn từ phía sau trực thăng bắn tới!

Hai vệ sĩ áp giải cha xứ Martin bị bắn hạ ngay tại chỗ!

“Địch tập kích!!!”

Những vệ sĩ khác xung quanh lập tức tìm chỗ ẩn nấp, giương súng bắn trả.

Phi công trực thăng cũng quyết đoán, lập tức cho máy bay cất cánh!

Nhưng trực thăng vừa cất cánh, phía trước lại có tiếng súng!

Biu biu...!!!

Vài phát đạn xuyên qua kính trực thăng, giết chết phi công ngay tại chỗ!

Lập tức, trực thăng mất kiểm soát lật nghiêng.

Cánh quạt xoay tít như con quay, va vào mặt đất kêu đing tai!

Mảnh vỡ cánh quạt văng tung tóe!

Cha xứ Martin sợ hãi nằm rạp xuống đất, nép mình bên cạnh xác của một vệ sĩ.

Cuộc chiến vẫn tiếp diễn.

Trương Huyền và Lucius hai người một trước một sau, tạo thành thế gọng kìm, liên tục hạ gục những vệ sĩ còn lại.

Với những phát bắn chính xác, không một vệ sĩ nào có thể tổ chức được phản công hiệu quả.

Chưa đầy một phút, tất cả vệ sĩ đã bị tiêu diệt!

Hai người bước ra khỏi chỗ ẩn nấp.

Trương Huyền và Lucius nhanh chóng tiến tới bãi đáp.

Trương Huyền nhìn thoáng qua góc màn hình, nơi chỉ mình hắn có thể thấy một giao diện hệ thống ảo.

Trên giao diện, một đoạn đếm ngược đang nhảy số.

1:21, 1:20, 1:19...

“Martin!”

Trương Huyền nhanh chóng tiến tới kéo cha xứ Martin dậy.

Lucius thì kiểm tra hiện trường, xác nhận không còn kẻ địch nào sót lại, rồi tiến về phía trục thẳng lật nghiêng.

“Logan?”

Thấy Trương Huyền tới, cha xứ Martin vui mừng khôn xiết: “Ha, ta biết ngay, người nhất định sẽ đến!”

“Yeah...”

Trương Huyền nói: “Ta đã hứa sẽ bảo vệ người an toàn, giờ ta đã làm được, còn nữa...”

Nói rồi, Trương Huyền rút từ túi ra vài bức ảnh, đưa cho cha xứ Martin:

“Đây là tất cả những gì trong hộp, người tự giữ lấy, ta không giữ cho người nữa, Lucius đã liên hệ với những người bảo vệ khác, họ sẽ sắp xếp ổn thỏa cho người...”

Nhìn Trương Huyền nói như giao phó di ngôn, cha xứ Martin nhất thời không hiểu nổi.

“Khoan khoan...”

Cha xứ Martin giơ tay ngắt lời: “Ta chưa hiểu... người có việc gấp phải đi vệ sinh sao?”

“Đại khái là vậy.”

Trương Huyền cười, vỗ vai cha xứ Martin: “Thôi, có gì lát nữa sẽ nói.”

“Logan!”

Giữa lúc nói chuyện.

Lucius kéo cha xứ Nolan trở lại.

Đây là lần thứ hai Trương Huyền gặp cha xứ Nolan.

Lần đầu là trong bức ảnh vừa nãy.

“Logan...”

Do trực thăng lật, cha xứ Nolan giờ trông rất thảm hại, trên người đầy vết thương.

Nhưng những vết thương này không quá nghiêm trọng, nếu không hẳn đã không còn tỉnh táo.

“Không ngờ, ta lại gục ngã ở đây, khụ khụ khụ...”

Cha xứ Nolan mang vẻ mặt ngậm ngùi, cố gắng vùng dậy nhưng bị Lucius đè xuống không nhúc nhích được.

Trương Huyền nhìn kẻ đầu sỏ cuối cùng này, không nói gì, rút khẩu súng bên hông.

Nhưng vừa khi Trương Huyền rút súng ra.

“Khoan đã!”

Một tiếng hét vang lên!

Không xa, một nhóm Kỵ Sĩ Thánh Điện hộ tống hai người mà Trương Huyền khá quen mặt tiến đến.

Một người chính là cha xứ Ernst lâu ngày không gặp.

Người còn lại, đi trước cha xứ Ernst, chiếm vị trí trung tâm trong đội...

Dù người này không còn râu, thay bộ đồ khác.

Nhưng Trương Huyền vẫn nhận ra ngay.

Đó chính là người ăn xin già có chút kỳ quặc mà hắn gặp trong ngục!

“Chào người, Logan.”

Người ăn xin già mỉm cười hiền hậu.

Nhưng ngay lúc này!

Thời gian cả thế giới dừng lại!

【Đếm ngược phó bản kết thúc, bắt đầu tự động thoát!】

Ngay sau đó, mắt Trương Huyền tối sầm!

...

“Hà thúc ta nói cho người, món bò nhúng ớt này, bí quyết là phải tươi ngon và cay nồng, mà trong đó, lựa chọn loại ớt và hạt tiêu là rất quan trọng...”

Trước cửa bếp, Hà thúc đeo khẩu trang trắng thò đầu vào bếp.

Nhìn Chí Vĩ thành thạo xử lý các nguyên liệu, đặc biệt là một bát đầy ớt đỏ đã rửa sạch, Hà thúc không khỏi trầm trồ.

Dù Hà thúc không phải là người không ăn được cay, nhưng nếu ăn một bữa ớt thịnh soạn như thế...

Có lẽ sẽ thật sự cay đến hai đầu.

Chương 676: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta nói này...” Hà thúc không kìm được nói: “Người chắc chắn cho hết đồng ốt này vào, món ăn vẫn còn ăn được sao?”

Chí Vĩ quay đầu liếc Hà thúc một cái: “Đương nhiên không phải cho hết, người nghĩ gì vậy, ta thấy ốt rẻ, nên mua thêm, dù sao... ăn không hết thì làm ốt ngâm, đúng món này ta cũng biết làm.”

Hà thúc lắc đầu, không mấy lạc quan với ý định và kế hoạch gần như muốn sống tại đây của Chí Vĩ.

Ba tuần nay, quả thật là khoảng thời gian hiếm hoi họ được nghỉ ngơi và yên bình.

Nhưng, theo sự hiểu biết của ông về Trương ca, sự yên ổn này chắc chắn sẽ không kéo dài lâu.

Đoán chừng, không lâu nữa Trương ca sẽ suy nghĩ xem có nên nhận việc ở địa phương này không.

Dù sao, rảnh rồi cũng là rảnh rồi.

Nhanh chóng, sau khi xử lý xong nguyên liệu, Chí Vĩ bắt đầu bật bếp đun dầu.

Phải nói rằng, Chí Vĩ không hổ danh con nhà làm quán ăn, kỹ thuật nấu nướng thành thạo, mỗi món ăn đều vào chảo một cách gọn gàng, ngăn nắp.

Chưa nói đến hương vị ra sao, chỉ cần xem kỹ thuật này đã đủ khiến người ta ăn thêm hai bát cơm trắng rồi.

“Cảm ơn...”

Ngoài phòng khách, Chris vừa hoàn thành việc bắn bia trở về, vừa mở cửa đã bị mùi ớt xộc vào mặt khiến hắn phải lui lại.

Reeves theo sau hất xì vài cái, nhăn mặt nói: “Ôi trời... chúng ta đổi thành phòng thí nghiệm sinh học từ bao giờ? Xin hỏi ai là tiến sĩ ở đây?”

John thì tỏ ra khá điềm tĩnh.

Những năm tháng ở Đông Nam Á, thứ gì hắn chưa ăn, thứ gì hắn chưa ngủi qua?

Chút kích thích khứu giác này không đủ khiến hắn khó chịu.

Mang khẩu súng bước vào phòng khách, John cầm lấy một chai nước khoáng chưa mở trên bàn, uống một hơi rồi nói với Hà thúc đang đứng trước cửa bếp:

“Hà thúc, vừa rồi có người tự xưng là nhân viên của tiệm súng Kelly đến, nói rằng quản lý của họ gặp chút rắc rối, cần một số người chuyên nghiệp giúp đỡ, tiền công hậu hĩnh.”

“Người của tiệm súng Kelly? Sao Kelly không tự đến? Hoặc gọi điện cũng được, nàng đầu thiếu số của ta...”

Hà thúc quay lại, ngồi xuống sofa trong phòng khách.

John rút từ túi ra một tấm thẻ trắng, trên đó có ghi một địa chỉ bằng tay.

Hà thúc nhận lấy tấm thẻ, John nói tiếp:

“Nghe nói, thời gian này ta đã ghé tiệm súng ba lần nhưng không gặp Kelly, nhìn người kia có vẻ thần thần bí bí, có lẽ họ thực sự gặp rắc rối.”

Tiệm súng Kelly.

Khi Trương Huyền và đồng đội vừa trốn khỏi Miến Điện, mới đến Bangkok.

Vì phải giải quyết rắc rối của nhà họ Tiền, họ phải tìm cách để có được một số vũ khí bất hợp pháp.

Cũng vì nhu cầu này, Trương Huyền và đồng đội, thông qua sự giới thiệu của lão Mã, đã kết nối với tiệm súng Kelly.

Từ đó, ở Bangkok, bất kể là mua thêm vũ khí đạn dược hay xử lý những khẩu súng đã dính máu và không thể sử dụng lần thứ hai, họ đều thông qua tiệm súng Kelly.

Qua lại nhiều lần, Trương Huyền và đồng đội dần dần quen thuộc với Kelly.

Tất nhiên, quen thì quen, chuyện làm ăn thì vẫn là làm ăn.

Giữa họ, vẫn chưa thể gọi là bạn bè.

Nhìn địa chỉ và số điện thoại trên tấm thẻ, Hà thúc nhíu mày, nói:

“Địa chỉ này chẳng phải là quán bar ngầm ở khu phố người Hoa sao? Hơn nữa đây là... số điện thoại không danh tính nhỉ.”

Nói rồi, Hà thúc kéo ngăn kéo dưới bàn trà.

Trong ngăn kéo, ngoài khẩu súng đã được nạp đạn, còn có vài chiếc điện thoại cũ với các mẫu mã khác nhau.

Bên cạnh những chiếc điện thoại còn có vài chiếc sim và pin điện thoại rải rác.

Chọn một chiếc điện thoại, lắp pin và sim vào.

Sau khi khởi động điện thoại, Hà thúc gọi theo số trên tấm thẻ.

Điều bất ngờ là, điện thoại vừa gọi đi, không để Hà thúc đợi lâu, phía bên kia đã bắt máy ngay lập tức.

“Alo? Ai đó?”

Dù giọng nói có phần khàn khàn và mệt mỏi, nhưng Hà thúc vẫn nhận ra đó là giọng của Kelly.

“Là ta, Tom.” Hà thúc đi thẳng vào vấn đề: “Ta nhận được tấm thẻ địa chỉ và số điện thoại từ nhân viên của ngươi.”

“À~ Tom tiên sinh.”

Nghe ra là Hà thúc, giọng Kelly có chút phẫn chấn: “Cảm ơn trời đất, ta còn tưởng các ngài sẽ không gọi lại nữa chứ.”

“Thù lao hậu hĩnh... đó là lời nhân viên của ngươi nói, nếu không ta cũng không phí một tấm sim không danh tính.”

Hà thúc cười: “Ngươi biết đấy, chúng ta đã nghỉ ngơi khá lâu, giờ thực sự cần thêm thu nhập, nhưng... ta cần biết rõ tình hình bên ngươi, càng chi tiết càng tốt, để dễ báo cáo và bàn bạc với đại ca chúng ta.”

Kelly nói: “Hiểu rồi, nói đến đây, Shineite tiên sinh dạo này thế nào? Dường như đã lâu không gặp hấn, trước đây ta đâu biết hấn lại là người thích ở nhà.”

“Yên tâm đi, nếu ngươi lo lắng hấn không đủ sức khỏe để nhận nhiệm vụ... thì ta chỉ có thể nói, lo lắng của ngươi là thừa.”

“Haha, thật không thể qua mắt ngài...”

Kelly cười vài tiếng, giọng nói cũng hồi phục một phần tinh thần lạnh lợi như trước: “Được rồi, nhưng chuyện này qua điện thoại nói không rõ... ta sẽ nói ngắn gọn, về nội dung và thù lao. Nếu Shineite tiên sinh muốn nhận nhiệm vụ này, hãy đến quán bar ngầm ở khu phố người Hoa tìm cậu em Stephen, hấn sẽ dẫn các ngài đến chỗ ta hiện tại.”

Nói xong, Kelly bắt đầu kể về sự việc mà cô gặp phải trong thời gian này...

Chương 677: Tiêu Đề 《Ăn》

Trong khi Hà thúc nói chuyện điện thoại.

Trong bếp, Chí Vĩ cũng đã hoàn thành màn trình diễn nấu ăn, chuẩn bị xong năm món ăn và một món canh.

Dù sao họ có nhiều người, nên lượng thức ăn cũng khá lớn.

“Ai rảnh qua đây giúp một tay, mang mấy món này ra ngoài.”

Gọi một tiếng từ ngoài cửa bếp, Chris nhanh chóng chạy vào.

“Ta còn tưởng tối nay chúng ta sẽ ăn toàn món cay chứ...”

Nhìn trên bàn không phải tất cả đều là món cay, Chris thở phào nhẹ nhõm.

“Ta cũng muốn thử thách các ngươi, nhưng ai bảo ta tốt bụng...”

Chí Vĩ lau tay vào tạp dề, nhìn ra cửa: “Hà thúc đang nói chuyện gì vậy?”

“Tiệm súng Kelly tìm chúng ta để làm việc, cụ thể là việc gì, ta cũng chưa rõ.”

“Ừ~” Chí Vĩ nhún vai: “Chỉ cần trả đủ tiền là được... thôi, cậu dọn bàn ăn đi, ta lên lầu gọi đại ca.”

“OK.”

Rời khỏi bếp, Chí Vĩ lên tầng hai, đến trước cửa phòng nghỉ của Trương Huyền.

Lúc này, trong phòng nghỉ yên ắng.

Cộc cộc cộc.

“Đại ca, ăn cơm thôi.” Chí Vĩ gõ cửa.

Nhưng không có tiếng đáp lại.

“Đại ca?” Chí Vĩ gõ cửa lần nữa, thấy vẫn không có phản hồi, liền nhú mào.

Với hiểu biết của Chí Vĩ về Trương Huyền, dù có ngủ sâu đến đâu cũng không thể không nghe thấy tiếng gõ cửa.

Chẳng lẽ... sát thủ của Ark đã đến!?

Chí Vĩ thở gấp, nhìn quanh hành lang tầng hai.

Giờ mà xuống gọi người, liệu có làm kinh động đến địch, hoặc khiến họ tức giận tấn công...?

Nghĩ vậy, Chí Vĩ cắn răng, ánh mắt trở nên sắc bén!

“Đại ca, nếu người dậy thì xuống ăn cơm nhé, ta để thức ăn trong nồi hâm nóng cho người...”

Nói vậy, hắn nhẹ nhàng rời khỏi cửa.

Đồng thời, cẩn thận rút khẩu Glock 19 từ sau lưng.

Khẽ kéo khóa trượt của súng, đạn đã lên nòng.

Lúc này, trong đầu hắn đã bắt đầu nhớ lại những kiến thức chiến thuật mà Trương Huyền đã dạy.

Trải qua nhiều chuyện như vậy.

Dù Chí Vĩ chưa từng ra chiến trường, nhưng so với cậu thanh niên chân run khi nghe tiếng súng trước đây, hắn đã trưởng thành hơn nhiều.

Tay phải cầm súng, tay trái lấy điện thoại, chuẩn bị gọi người dưới lầu.

Nhưng vừa mở khóa màn hình điện thoại.

Cửa phòng bên cạnh bất ngờ mở ra!

Giật mình, Chí Vĩ theo phản xạ lùi lại và giơ súng lên.

Nhưng ngay lập tức, một bóng đen lướt qua tay cầm súng của hắn!

Rắc! Soạt!!!

Chí Vĩ chưa kịp phản ứng, khẩu Glock đã bị tháo băng đạn và đạn ra khỏi nòng.

“Không được chia súng lung tung.” Một giọng nói mệt mỏi vang lên.

Trương Huyền để trần thân trên, cơ bắp rắn chắc còn đọng nước, trên cổ còn treo một chiếc khăn.

Rõ ràng, hắn vừa tắm xong.

“Làm ta sợ quá đại ca, ta gõ cửa mà người không đáp, ta tưởng sát thủ của Ark đến giết người...” Chí Vĩ vỗ ngực, mặt đầy vẻ nhẹ nhõm.

Lúc mở cửa, hắn thực sự đã chuẩn bị tâm lý liều mạng.

“Sát thủ của Ark nào có thể lạng lẽ giết ta mà không kinh động đến John và mọi người?”

Trương Huyền cười lắc đầu: “Nếu thực sự có người như vậy, việc người rút súng, thật sự là dũng cảm đáng kinh ngạc.”

Chí Vĩ cười gượng: “Lúc này ta cũng không nghĩ nhiều... À đúng rồi, đại ca, ăn cơm thôi, Hà thúc đang nói chuyện với Kelly về một công việc.”

“Ừ, ta nghe thấy rồi.” Trương Huyền gật đầu: “Cậu xuống trước đi, ta thay đồ.”

“Được.”

Nhìn Chí Vĩ nhặt băng đạn và đạn rơi trên sàn rồi rời đi.

Trương Huyền cầm khăn lau đầu, rồi quay vào phòng.

“Chuyện thật nhiều...”

Đến bàn, nhìn khuôn mặt mình trong gương, Trương Huyền đưa tay xoa trán.

Vừa rồi, hắn đã tự động thoát khỏi phó bản.

Trở lại thế giới thực của mình.

Nhưng, những chuyện đã trải qua trong phó bản, thông tin quá nhiều, khiến hắn vẫn còn cảm thấy khó tiêu hóa.

“Logan, Martin, Trencke, Lucius, Nolan và vị đókia Giáo hoàng.”

Trương Huyền nhắc chiếc điện thoại trên bàn.

Lúc này, màn hình điện thoại vẫn chưa tắt, hiển thị một trang từ điển bách khoa tìm kiếm.

Trang đầu tiên là một bức ảnh lớn của giáo hoàng cười tươi!

Đúng vậy, người trong ảnh, chính là ông già cuối cùng chào hỏi hắn trong phó bản!

Thậm chí, nụ cười ở khóe miệng cũng giống y hệt!

“Giáo hoàng chưa chết... tại sao hắn giả chết? Tại sao lại nhìn Logan và Martin phá hủy hết mọi thứ của con trai hắn? Trên du thuyền, những tín đồ hắc ám kia có liên quan đến giáo hoàng không...?”

Dù nhiệm vụ phó bản đã hoàn thành, nhưng vô số câu hỏi và sự thật vẫn khiến Trương Huyền đau đầu.

Nhưng, đau đầu thì đau đầu.

Biết được những chuyện này, chưa chắc đã là điều xấu.

Nhìn ngày tháng trên điện thoại, tính ra, hơn một tuần nữa, vị giáo hoàng này sẽ “băng hà”.

Nếu Logan trong thế giới này còn sống, có thể sẽ tạo ra một cơn sóng lớn tương tự như trong phó bản, đủ để ảnh hưởng đến cả thế giới.

Và bản thân mình, có thể cũng sẽ có được một số lợi ích từ cơn sóng lớn này.

Nhưng Trương Huyền nghĩ lại, vẫn lắc đầu: “Chắc... phức tạp quá, đợi lát nữa rảnh sẽ suy nghĩ kỹ hơn.”

Nói rồi, Trương Huyền gọi giao diện hệ thống ra.

【Đã hoàn thành tính toán nhiệm vụ!】

【Nhiệm vụ chính tuyến ‘Hộ tống Cha xứ Martin đến Rome’ đã hoàn thành!】

【Chúc mừng người đã hoàn thành ba thành tựu nhiệm vụ: Một Mình Chống Lại Tất Cả, Già Vãn Dẻo Dai, Kỵ Sĩ Vinh Quang!】

Chương 678: Tiêu Đề 《Ẩn》

【Người đã nhận được bốn điểm nghề nghiệp!】

【Chúc mừng, người đã hoàn thành tất cả thành tựu, nhận được phần thưởng đặc biệt: Thẻ hỗ trợ đặc biệt.】

【Thẻ hỗ trợ đặc biệt: Thẻ hỗ trợ này không cần sử dụng chủ động, khi người không may tử vong trong thế giới thực, hệ thống sẽ ngẫu nhiên triệu hồi một nhân vật chính trong các phó bản mà người đã trải qua, thay thế người, phá giải tử kiếp của người!】

【Ghi chú quan trọng một: Nhân vật chính trong phó bản được triệu hồi sẽ sở hữu tất cả năng lực của người khi nhập vào cơ thể của họ, và nhận được số lần khởi động lại nhiệm vụ chưa sử dụng hết của người khi đó!】

【Ghi chú quan trọng hai: Thẻ hỗ trợ này chỉ sử dụng được ba lần, một khi ba lần đã hết, cái chết của người sẽ không thể thay đổi.】

“Phì...”

Khi Trương Huyền đọc được giới thiệu về thẻ hỗ trợ đặc biệt này, hắt hít vào mấy hơi sâu.

“Chết tiệt, cái này... tương đương với việc có thêm mấy cái mạng nữa!”

Trương Huyền thở gấp, nhất thời không biết nói gì.

Nếu nói, khi mình sử dụng thân phận nhân vật trong phó bản còn lại bao nhiêu lần khởi động lại, thì có nghĩa là mình sẽ

có bấy nhiêu mạng!

Dù Trương Huyền đã khởi động lại nhiều lần trong phó bản, nhưng hắn thật không ngờ, thế giới thực cũng có thể khởi động lại.

“Không đúng, bình tĩnh lại... giới thiệu nói là... nhân vật phó bản thay mình phá giải tử kiếp, chứ không phải tự mình giải quyết... tức là...”

Thật lòng mà nói, hiệu quả của thẻ hỗ trợ đặc biệt này, Trương Huyền cũng không hiểu rõ lắm.

Nhưng không hiểu cũng không sao, chẳng lẽ lại đi chết thử một lần cho biết?

Trong phó bản hắn có thể tự sát bất cứ lúc nào, nhưng đây là thế giới thực.

Nếu thật sự cảm súng chĩa vào đầu mình, thì chắc chắn Trương Huyền đã bị điên rồi.

Tạm thời gác lại thẻ hỗ trợ đặc biệt này, Trương Huyền hướng ánh mắt nhìn vào bốn điểm nghề nghiệp.

Bốn điểm này có thể dùng để nâng cấp cận chiến lên cấp năm, hoặc có thể dùng cho những kỹ năng hữu ích khác.

Chẳng hạn như Cảm Nhận Nguy Hiểm để bảo vệ tính mạng, hoặc Lái Xe để chạy trốn hay truy đuổi...

Nhưng Trương Huyền nhìn vào những kỹ năng quan trọng hiện có, tạm thời lâm vào trầm tư.

Mặc dù hắn đã có hai kỹ năng cấp năm, là tinh thông bắn súng và điều khiển vũ khí.

Hai kỹ năng cốt lõi này giúp hắn phát huy khả năng chiến đấu vượt trội và kiểm soát chính xác trong chiến đấu.

Nhưng...

“Lv 5, có phải là giới hạn tối đa không?”

Câu hỏi này đã tồn tại trong lòng Trương Huyền từ rất lâu rồi.

Trong thế giới này, có rất nhiều cao thủ hàng đầu, mà hắn đã gặp không ít người.

Dù trong tình huống bình thường, Trương Huyền tự nhận rằng mình không thua kém bất kỳ ai trong lĩnh vực giết người.

Nhưng cũng không thể phủ nhận rằng, hắn đã nhiều lần thất bại hoặc thậm chí chết trong tay những cao thủ hàng đầu này.

Có thể có nhiều nguyên nhân khác nhau, nhưng thua là thua, điều này Trương Huyền không thể chối cãi.

“Nếu vượt qua cấp năm, liệu kỹ năng chiến đấu của mình có đạt đến một tầm cao mới không?”

Từ Lv 5 lên Lv 6 cần năm điểm nghề nghiệp, mà hiện tại Trương Huyền chỉ có bốn điểm, có thể nói rằng còn hơi sớm.

Nhưng chỉ cần hoàn thành một phó bản nữa và hoàn thành tất cả thành tựu, hắn chỉ cần giữ lại một điểm nghề nghiệp hiện có, thì sẽ đủ điểm để nâng cấp một kỹ năng lên cấp sáu.

Có nên thử không?

Ừm...

Có thể thử.

Trương Huyền suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng quyết định tạm thời giữ lại bốn điểm nghề nghiệp này để tích lũy.

Nếu trước khi hoàn thành phó bản tiếp theo, hắn cần tăng cường sức mạnh thì sẽ tăng điểm kỹ năng cụ thể.

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Trương Huyền đứng dậy, mặc một chiếc áo hoodie đen thoải mái và quần jeans, đeo theo

súng lục rồi mở cửa xuống lầu.

Lúc này, trong phòng khách dưới lầu, Hà thúc vừa cúp điện thoại, thấy Trương Huyền xuống, liền giơ tay gọi:

“Trương ca, có một vụ, muốn bàn với ngươi, ngươi quyết định có làm hay không.”

“Ừ, ta nghe Chí Vĩ nói rồi, là vụ của cửa hàng súng Kelly?”

“Đúng.”

“Tốt, vừa ăn vừa nói đi.”

Trương Huyền tiến thẳng đến bàn ăn, những thành viên khác trong đội cũng đều tụ lại.

May mắn là John và họ hiểu biết nhiều về ẩm thực Trung Hoa, nên bàn ăn này không cần chia phần.

Hà thúc nhận bát cơm đầy từ tay Chris, nói lời cảm ơn.

Sau đó đặt một tờ giấy ghi chú đầy từ khóa bên cạnh, bắt đầu giải thích tình hình cụ thể cho Trương Huyền:

“Sự việc là như thế này...”

Khoảng hai tháng trước.

Lúc đó, cửa hàng súng Kelly chỉ là một cửa hàng súng bình thường ở Bangkok, dù có chút thế lực, có thể buôn bán súng đạn trái phép.

Nhưng về quy mô, vẫn không thể so với những ông trùm vũ khí khác trong khu vực.

Tình cờ, Kelly gặp một người buôn lậu vũ khí quốc tế tại một buổi tiệc.

Và từ người này, Kelly biết được một đường dây buôn lậu vũ khí trái phép vào Malaysia.

Dù là phụ nữ, Kelly đã kiếm được đủ tiền để sống sung túc cả đời từ công việc buôn lậu súng đạn trái phép.

Nhưng, ai lại không muốn kiếm thêm tiền?

Chương 679: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vì lợi ích, Kelly quyết định hợp tác với người buôn lậu vũ khí, cùng kiếm tiền.

Ban đầu, một vài vụ giao dịch thành công tốt đẹp, Kelly kiếm được một khoản tiền lớn.

Nhưng gần đây, khoảng hai tuần trước.

Người buôn lậu thông báo với Kelly rằng đường dây buôn lậu này sắp bị đóng cửa.

Nếu muốn kiếm tiền, phải nhanh chóng nắm bắt cơ hội còn lại.

Kelly quyết định chơi lớn, đem một lượng lớn vũ khí vào Malaysia.

Giao dịch thành công, Kelly và gia đình có thể sống sung túc cả đời.

Nhưng không ngờ, khi lô hàng vũ khí đến điểm hẹn và bắt đầu giao dịch, thì bị hải quan và cảnh sát Malaysia bắt giữ cả hàng và tiền.

Không quá lời khi nói rằng lô hàng này chiếm gần như toàn bộ tài sản của Kelly.

Nếu không lấy lại được, cửa hàng súng của nàng cũng sẽ phải đóng cửa.

Nghe Hà thúc kể, Trương Huyền chậm rãi ăn cơm cũng suy ngẫm ra điều gì đó:

“Vậy đây là một cái bẫy đúng không? Chắc chắn là người buôn lậu vũ khí hợp tác với một số quan chức Malaysia để lừa đảo.”

Hà thúc gật đầu: “Nghe nàng nói thì cũng thấy vậy, nhưng nàng khẳng khẳng là không liên quan đến người buôn lậu đó, chỉ là do cái cách hải quan Malaysia.”

Trương Huyền cười khẽ.

Hắn vẫn nhớ lần đầu gặp Kelly, người phụ nữ đó rất khôn khéo.

Không ngờ, nàng cũng có lúc bị lừa như vậy.

“Vậy nàng muốn chúng ta giúp gì? Không lẽ tấn công tổng cục hải quan hoàng gia Malaysia? Ta không muốn làm kẻ thù với cả một quốc gia.”

Trương Huyền nhếch mép, dù tự tin vào khả năng của mình, chỉ cần lên kế hoạch cẩn thận, và tìm thêm vài người hỗ trợ, hắn có khả năng lớn sẽ thành công.

Nhưng hậu quả của việc này có thể dẫn đến sự trả thù từ Malaysia.

Kẻ thù của họ đã đủ nhiều rồi, Trương Huyền không muốn thêm một quốc gia vào danh sách kẻ thù.

“Tất nhiên là không, ngay cả khi chúng ta đồng ý, Kelly cũng không đủ tiền trả thù lao.”

Hà thúc cười, chỉ vào tờ giấy ghi chú:

“Nàng đã liên hệ với một băng nhóm trộm quốc tế chuyên nghiệp, dự định sẽ lặn lẽ lấy tiền ra. Nàng cần chúng ta giám sát băng nhóm đó, không để họ tham ô.”

“Đội đã.” Chí Vĩ bên cạnh giơ tay phát biểu: “Hà thúc, thúc vừa nói là... tiền? Không phải hàng sao?”

Hà thúc gật đầu: “Là tiền, Kelly nghĩ rằng lấy lại lô vũ khí là quá khó khăn, thà lấy tiền về còn hơn, ít nhất tiền dễ vận chuyển.”

Nghe vậy, Chí Vĩ thốt lên: “Ôi trời, nàng không sợ bên mua tìm nàng gây rối sao?”

Hà thúc đáp: “Có lẽ nàng nghĩ rằng, giao dịch đã hoàn thành, nên tiền là của nàng, còn hàng là của bên mua, họ muốn làm gì thì làm...”

Reeves, người đang ăn, ngẩng đầu lên nhìn Hà thúc hỏi: “Nói cả buổi... còn thù lao thì sao?”

“Tám phần trăm.”

Hà thúc giơ tay tạo thành số ‘tám’: “Nàng sẵn sàng trả cho chúng ta tám phần trăm lợi nhuận ròng từ giao dịch này.”

“Tám phần trăm? Là bao nhiêu?”

“Theo nàng nói... lợi nhuận giao dịch này, chưa tính phí rửa tiền, khoảng tám mươi triệu đô la Mỹ, tám phần trăm là sáu triệu bốn trăm nghìn đô la Mỹ.”

“Xì... bao nhiêu!?”

Chí Vĩ và Chris kinh ngạc đến mức rơi cả đĩa, mặt mày đầy kinh ngạc nhìn Hà thúc.

Sáu triệu bốn trăm nghìn đô la Mỹ, đây là số tiền lớn nhất mà họ từng tiếp xúc.

Reeves gật đầu: “Chỉ cần giám sát vài tên trộm mà có thể kiếm được hơn sáu triệu đô la Mỹ... thành thật mà nói, ngay cả khi gặp rắc rối trong nhiệm vụ, thì vụ này vẫn đáng làm.”

“Nhưng...”

Khi cả nhóm đang hưng phấn, Hà thúc lại bổ sung:

“Kelly nói rõ rằng, phải lấy lại số tiền đó, nàng mới trả thù lao, nếu tiền bị trộm hoặc có vấn đề gì, chúng ta sẽ làm không công.”

“Trách nhiệm theo thù lao.”

John nhướn mày nói: “Nhiệm vụ dạng này rất phổ biến, ta cũng đã từng làm vài vụ tương tự.”

Lúc này, Chí Vĩ đặt ra một nghi ngờ:

“Kelly sợ băng trộm quốc tế kia lấy tiền của nàng, nhưng không sợ chúng ta làm vậy sao? Chúng ta hoàn toàn có thể lấy tiền sau khi băng trộm lấy được, rồi bỏ trốn.”

Nhưng Hà thúc chỉ lắc đầu:

“Ta cũng hỏi nàng như vậy, nàng nói rằng, nàng không nghĩ một người sẵn sàng chịu treo thưởng hai mươi triệu đô la Mỹ vì bạn bè và người thuê sẽ vì số tiền này mà phản bội đạo nghĩa của mình.”

Nói đến đây, Hà thúc nhìn Trương Huyền.

Trương Huyền bình tĩnh, thực ra, sau nhiệm vụ vừa rồi, hắn không còn căng thẳng và để ý quá nhiều đến số tiền treo thưởng trên đầu mình nữa.

Suy nghĩ một lúc, Trương Huyền nói: “Nàng đã không hợp tác với Ark để bán đứng chúng ta... thì chúng ta có thể gặp nàng, xem tình hình thế nào rồi quyết định.”

Hà thúc cười, hắn biết chắc Trương Huyền sẽ đồng ý gặp Kelly, nên nói:

“Chúng ta có thể gặp nàng bất cứ lúc nào ở quán bar ngầm khu phố người Hoa, nàng luôn rảnh để gặp người.”

“Được, nghỉ ngơi cũng đã đủ, đã đến lúc ra ngoài hoạt động, Hà thúc, Reeves, tối nay đi cùng ta.”

“Rõ.”

...

Thời gian nhanh chóng đến chiều tối.

Một chiếc Audi A4 màu trắng đời cũ đến lối vào khu phố người Hoa ở Bangkok.

Vì bên trong phức tạp và đông đúc, để an toàn, Trương Huyền và đồng đội quyết định đậu xe bên ngoài khu phố người Hoa và đi bộ vào.

“Máy bay không người lái đã đến trên không khu phố người Hoa, có tình huống gì ta sẽ báo ngay.”

Trong tai nghe, giọng của Chí Vĩ vang lên, Trương Huyền gật đầu đáp nhẹ:

Chương 680: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nhận rõ, giữ liên lạc.”

Đây là lần thứ hai Trương Huyền đến nơi này.

Lần đầu là do lão Mã dẫn đến, khi đó là để tìm thành viên mới cho đội.

John, Chris và Reeves đã gia nhập Thần Tinh từ lúc đó.

“Trở lại chôn cũ...”

Reeves đeo một cặp kính gọng tròn, mặc một bộ vest, trông rất lịch sự và chỉnh tề, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu của phố người Hoa phía trên đầu mình.

Dù sao thì hắn cũng có một vài kẻ thù cũ ở đây, ra ngoài cải trang đơn giản một chút cũng là cần thiết.

Thực tế không chỉ có hắn, ngay cả Trương Huyền và Hà thúc cũng đã cải trang một chút hình ảnh của mình.

“Đi thôi.” Trương Huyền nhìn quanh con phố.

Xác định không ai chú ý đến họ, hắn bước vào khu phố này.

So với lần trước đến đây, lần này phố người Hoa rõ ràng náo nhiệt hơn nhiều, dù sao thì cuối năm đã gần kề, nhiều cửa hàng để thu hút khách đã trang trí theo chủ đề năm mới.

Nhìn không khí năm mới tràn ngập xung quanh, và nghe thấy tiếng Long Quốc phổ thông và thậm chí cả tiếng địa

phương trên đường phố, Trương Huyền có cảm giác như đang mơ về quê nhà.

Hà thúc bên cạnh thở dài: “Năm nay lại đón Tết ở đất khách quê người, không biết trong nước bây giờ phát triển thế nào rồi...”

Trương Huyền không nói gì, nhưng cũng thở dài một hơi.

Reeves thấy vậy, cười nói: “Trước đây ta nghe nhiều người Long Quốc nói rằng, Tết là ngày lễ rất quan trọng đối với các người, dù xa đến đâu cũng phải về nhà đoàn tụ với gia đình?”

“Đúng vậy, chỉ là ta...” Hà thúc nói, rồi lắc đầu: “Thôi, không nhắc đến nữa.”

Trương Huyền nói: “Đón Tết ở đâu cũng là đón Tết, ít nhất năm nay có các người cùng đón, cũng không tính là cô đơn.”

“Phải đấy...” Hà thúc nói.

Lúc này, họ đã đến trước cửa hiệu vàng Đại Hưng Lợi.

Nhưng không biết từ lúc nào, bảng hiệu của hiệu vàng Đại Hưng Lợi đã bị tháo xuống.

Nhìn mặt tiền, dường như có người mua hoặc thuê lại nơi này, chuẩn bị mở một cửa hàng mới, không biết kinh doanh gì.

Dù Đại Hưng Lợi đã biến mất, nhưng lối vào quán bar ngầm vẫn còn bên cạnh, không thay đổi.

Chỉ là lần này, trước cửa không còn người bán kẹo màu.

Reeves không phải lần đầu đến đây, so với Trương Huyền, hẳn quen thuộc với nơi này hơn, nên chủ động bước tới, gõ cửa nhỏ.

Rất nhanh, ô cửa quan sát phía trên mở ra, vẫn là người đàn ông mặt đen đỏ.

Thấy người gõ cửa là Reeves, người đàn ông mặt đen giật mình, nói: “Reeves tiên sinh? Là ngài sao?”

So với lần trước thái độ tùy tiện đối với lão Mã, lần này đối diện với Reeves, người đàn ông mặt đen rõ ràng cung kính hơn nhiều.

Từ ánh mắt của hắn, Trương Huyền có thể thấy nhiều sự e dè và sợ hãi, rõ ràng đây là lý do cho sự thay đổi thái độ của hắn.

“Ừ, mở cửa đi.” Reeves không có ý định lãng phí lời với người đàn ông mặt đen, chỉ nói một câu nhạt nhẽo.

Người đàn ông mặt đen cũng không dám chậm trễ, vội vàng mở cửa.

Thậm chí không hỏi Trương Huyền và Hà thúc là ai, đã để họ vào trong.

Băng qua hành lang tối om, khi họ bước vào quán bar ngầm.

Một bài hát quen thuộc vang lên:

“Mưa băng giá...”

Bài hát Long Quốc quen thuộc và kinh điển vang lên du dương trong quán bar.

Khách ở các bàn trong quán bar nói chuyện nhỏ nhẹ, hiếm có ai ồn ào gây chú ý.

Khi cửa quán bar mở ra, không ít người bên trong đều nhìn qua.

Nhưng khi thấy người dẫn đầu là Reeves, một số người ‘quen mặt’ lập tức thu hồi ánh nhìn, không dám nhìn lâu.

Chỉ có một số người gan dạ, hoặc không quen biết Reeves, mới dám đánh giá ba người họ.

Một nữ phục vụ quyền rũ ôm một cái giỏ tre tươi cười đi tới.

Theo quy định ở đây, khách không được mang súng vào trong quán.

Điều này Trương Huyền bọn họ đã biết từ trước.

Nhưng khi ba người chuẩn bị rút súng.

Người pha chế Stephen đang lau ly phía quầy bar nhìn qua, thấy Trương Huyền, sắc mặt nghiêm túc, cao giọng nói:

“Shineite tiên sinh, ngài đến rồi.”

Nói xong, hắn đi ra khỏi quầy bar, tiến tới, tiện tay đẩy cái giỏ của nữ phục vụ ra.

Ý rất rõ ràng, không cần họ phải giao súng.

‘Shineite’ là biệt danh, Trương Huyền ít khi sử dụng, ai biết tên này chắc chắn phải có hiểu biết nhất định về hắn.

Trương Huyền nhìn người pha chế với vẻ mặt bình tĩnh, gật đầu, rút tay khỏi báng súng sau eo.

“Mời các ngài, chỗ ngồi lần trước của các ngài vẫn còn trống, ta sẽ dẫn các ngài qua đó.”

“Không cần phiền phức.” Reeves liếc nhìn Trương Huyền, nói: “Chúng ta đến tìm Kelly, nàng nói người có thể dẫn chúng ta đến gặp nàng.”

“Tìm Kelly tiểu thư à...”

Stephen gật đầu: “Nếu là nàng, hiện giờ đang ở một phòng an toàn trong quán bar, ta cần báo trước với nàng, nhận được sự cho phép mới có thể dẫn các ngài qua... Ba ngài đừng hiểu lầm, quy định luôn là như vậy.”

“Hiểu.” Reeves từng lần lộn ở đây một thời gian, lập tức gật đầu tỏ ý hiểu.

“Vậy mời ba ngài chờ một chút, chỗ ngồi lần trước của các ngài vẫn còn trống, ta sẽ cho người chuẩn bị rượu và trái cây, ta sẽ trở lại ngay.”

Nói xong, Stephen gọi hai nữ phục vụ tiếp đãi Trương Huyền và đồng bọn, rồi đi về phía một cánh cửa nhỏ ở cuối quán bar.

Chương 681: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền ba người cũng không nói gì thêm, theo nữ phục vụ đến chỗ ngồi.

“Có nhiều gương mặt mới.” Reeves nhìn quanh một vòng.

Nơi này gần như mỗi ngày đều có người mới gia nhập, những người mới này mang theo giấc mơ kiếm tiền lớn, đánh cược mạng sống của mình cho tương lai.

Người thắng không phải không có, nhưng người chết thường sẽ nhiều hơn.

“Ta còn tưởng nơi này có liên quan đến Ark.” Trương Huyền nhìn bảng nhiệm vụ sau quầy bar.

Theo hiểu biết của hắn về các cứ điểm của Ark, dù là cứ điểm nghèo nhất cũng không nghèo đến mức phải dùng phần viết nhiệm vụ treo thưởng trên bảng đen.

“Không phải mọi sát thủ hoặc lính đánh thuê đều có thể tiếp cận Ark, BOSS, nhưng người nói cũng không sai.”

Nói rồi, Reeves mở điện thoại, đăng nhập trang web của Ark, tìm kiếm đơn giản bằng từ khóa, rồi đặt điện thoại trước mặt Trương Huyền.

Trương Huyền liếc nhìn, trên điện thoại hiển thị một thông tin nhiệm vụ treo thưởng.

Đại khái là đi đâu đó giết người, nhưng tiền thưởng chỉ có năm mươi nghìn đô la Mỹ.

Và cùng một thông tin nhiệm vụ, trên bảng đen của quán bar cũng có, chỉ là số tiền treo thưởng chỉ có bốn mươi nghìn.

“Đây là lý do tại sao Ark lại có nghề ‘môi giới nhiệm vụ’, không phải ai cũng có tư cách trở thành sát thủ đăng ký của Ark, cũng không phải ai cũng muốn tiết lộ thông tin của mình cho Ark.”

Reeves nói vậy, Trương Huyền nghe, gật đầu liên tục.

Hắn đại khái đã hiểu, nơi này tương đương với một cứ điểm giả của Ark, tách khỏi Ark nhưng lại có liên hệ nhất định với Ark.

Không biết ông chủ nơi này là kẻ ‘lanh lợi’ thế nào...

Trương Huyền đang nghĩ, cửa nhỏ ở cuối quán bar đột nhiên mở ra, bước ra là một người béo hói đầu, mặc cả bộ vest xanh, bên cạnh còn có hai vệ sĩ áo đen.

Chỉ nhìn màu da điển hình của châu Á, người béo này có lẽ là người địa phương.

Trên đầu Lam bàn tử lấm tấm mồ hôi, thở gấp nghiêm trọng, dường như vừa chạy tới đây.

Quét mắt nhìn quanh quán bar một vòng, rất nhanh hắn đã thấy Trương Huyền ba người ngồi ở góc.

“Khụ khụ...”

Khẽ ho một tiếng, Lam bàn tử lập tức bước tới.

Đồng thời, trên mặt hắn nở nụ cười thân thiện, mang theo chút gian xảo của thương nhân.

Không ít người trong quán bar nhìn thấy Lam bàn tử, nhưng không nhận ra hắn là ai, nên chỉ đơn giản liếc một cái rồi thu hồi ánh nhìn.

“Shineite tiên sinh, Reeves tiên sinh, và... Tom tiên sinh.”

Lam bàn tử đến trước bàn ba người, hơi cúi đầu chào, nói: “Ba ngài hôm nay đến, tiếp đón không chu đáo, thật sự xin lỗi...”

Nói rồi, hắn rút từ túi ngực ra một tấm danh thiếp mạ vàng, hai tay cầm đưa trước mặt Trương Huyền:

“Kẻ hèn này là Lam Giang Dư, chủ quán bar này, không biết, có thể có vinh hạnh được làm quen?”

“Ngươi là chủ quán?”

Nghe Lam bàn tử là chủ quán bar, Trương Huyền có chút ngạc nhiên.

Hắn vừa rồi còn suy nghĩ chủ quán này là người như thế nào, không ngờ ngay lập tức đã gặp.

Đưa tay nhận danh thiếp, Trương Huyền nói: “Lam tiên sinh, ta cũng rất vui được làm quen với ông.”

Nhiều bạn bè nhiều con đường, bản thân mình không có thù oán gì với quán bar này, hơn nữa thái độ của người ta cũng rất tốt, hắn tự nhiên không thể vô duyên vô cớ làm mất mặt Lam bàn tử.

Thấy Trương Huyền chịu nhận danh thiếp của mình, Lam bàn tử cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nghe Stephen nói, vị thần sát gần đây nổi danh trong thế giới ngầm, nổi tiếng với số lượng giết người đã đến chỗ nhỏ của hắn, thực sự làm hắn giật mình.

Ban đầu còn nghĩ rằng có ai đó ở đây đã đắc tội với đối phương, vị đại gia này đến để giết người.

Bây giờ nhìn thái độ bình tĩnh của đối phương, Lam bàn tử biết mình đã nghĩ quá nhiều.

‘Không phải đến làm loạn là tốt, không phải đến làm loạn là tốt...’

Trong lòng thâm cảm thấy may mắn, Lam bàn tử cười nói với Trương Huyền:

“Ta đã chuẩn bị hai chai rượu ngon cho ba ngài, lát nữa sẽ mang tới, mong ba ngài nể mặt thưởng thức, nếu có chỗ nào phục vụ không chu đáo, đừng ngại nói, ta nhất định sẽ nghiêm túc chỉnh đốn!”

Nghe những lời nịnh nọt của Lam bàn tử, Trương Huyền xua tay nói: “Uống rượu thì không cần, hôm nay chúng ta đến đây gặp một người bạn, Lam tiên sinh nếu không phiền, có thể cho chúng ta một chút không gian riêng?”

“Đương nhiên rồi!”

Lam bàn tử vội nói: “Ta sẽ chuẩn bị ngay một phòng riêng cho ba ngài, đảm bảo cuộc nói chuyện của các ngài đủ riêng tư.”

Nói rồi, hắn gọi vài nữ phục vụ, bảo họ dọn phòng.

Khó từ chối sự nhiệt tình, Trương Huyền và đồng bọn nhìn nhau, không ai nói thêm gì.

Dù sao chuyện họ sắp bàn với Kelly cũng cần một căn phòng an toàn và riêng tư.

Lam bàn tử cũng biết điều, sau khi biết Trương Huyền họ không đến giết người hoặc gây rối, liền không làm phiền thêm, đưa Trương Huyền họ vào phòng riêng rồi vội vàng rời đi.

“Không ngờ danh tiếng của chúng ta cũng khá cao đấy.” Ngồi trên ghế sofa trong phòng riêng, Hà thúc cười cười vỗ vỗ vào ghế da mềm mại dưới móng.

“Danh tiếng cao có thể mang lại một số thuận lợi, nhưng cũng đem lại không ít phiền phức.” Trương Huyền nhìn khắp

mọi góc của phòng.

Chương 682: Tiêu Đề 《Ẩn》

Reeves cũng kiểm tra các thiết bị trong phòng.

Xác nhận không có máy quay hay thiết bị nghe lén, hắn mới ngồi xuống.

“Lam bàn tử vừa rồi cũng khá thú vị.” Reeves nói: “Thật ra, ta ban đầu còn nghĩ họ sẽ vì sợ Ark mà mời chúng ta ra ngoài.”

Trương Huyền nhún vai không phản đối.

Lúc này, cửa phòng riêng bị gõ.

Sau khi được cho phép, cửa mở ra, một phụ nữ đeo khẩu trang, mắt thâm quầng, tay xách túi đi vào.

Là Kelly.

Dù cô đeo khẩu trang, Trương Huyền và đồng bọn vẫn nhận ra ngay người phụ nữ tiêu tụy này chính là chủ tiệm súng Kelly.

“Phù, Chào các bằng hữu...”

Dù sao cũng đã giao dịch nhiều lần với Trương Huyền và đồng bọn, nên Kelly vừa vào liền ngồi phịch xuống ghế sofa, tựa lưng vào ghế, tháo khẩu trang ngẩng đầu vặn cổ mỗi nhừ:

“A~ thật sự là mệt chết ta rồi.”

“Ừ, ta nhìn ra được.”

Reeves cười cười, tiện tay nhắc chai rượu vang trên bàn đặt trước mặt Kelly: “Uống hai ly đi, uống say rồi ngủ một giấc

thật ngon, ta thật sợ người sẽ đột tử mất.”

Kelly lật trắng mắt: “Ta cảm ơn người đã chúc phúc.”

Dù nói vậy nhưng Kelly vẫn tự rót đầy một ly rượu vang, uống một ngụm lớn.

Trương Huyền đặt tay trái lên bàn, nhìn Kelly đối diện, nói:

“Xem ra rắc rối của người không nhỏ, đến mức phải trốn vào căn nhà an toàn này... Có ai đang truy sát người à?”

Kelly thở dài: “Tạm thời chưa có, nhưng chắc sẽ sớm có thôi.”

“Sao lại nói vậy?”

“Vẫn là chuyện của giao dịch đó.”

Nói đến đây, Kelly liền trở nên giận dữ và kích động:

“Người của ta rõ ràng đã nói, giao dịch lúc đó đã hoàn thành, người giao dịch với chúng ta cũng đã kiểm tra hàng, tiền cũng đã giao vào tay chúng ta, ai ngờ sau khi bị cảnh sát bắt, đám khốn nạn vô đạo đức đó lại khăng khăng nói rằng giao dịch mới chỉ bắt đầu, vì vậy số tiền đó vẫn là của bọn chúng, các người nói xem, có quá đáng không chứ?”

“Tiền và hàng đều bị cảnh sát thu giữ, bọn chúng tranh cãi chuyện này có ý nghĩa gì? Trừ khi bọn chúng cũng tính toán giống người, muốn cướp lại số tiền.” Reeves ngay lập tức đoán ra ý định của bọn người giao dịch với Kelly.

“Đúng vậy.”

Kelly gật đầu: “So với vài container vũ khí, tám mươi triệu đô la Mỹ vẫn dễ lấy hơn.”

“Ừ... điều này thì đúng...” Reeves gật đầu.

Kelly nhìn về phía Hà thúc: “Những gì ta nói qua điện thoại trước đây, người đã chuyển đạt hết cho lão đại của các

ngươi rồi chứ, không cần ta nhắc lại lần nữa chứ?”

“Đương nhiên.” Hà thúc gật đầu.

“Vậy thì được.”

Kelly không nói nhiều, lấy từ túi ra một tập tài liệu, đặt lên bàn:

“Như đã thỏa thuận từ đầu, sáu triệu bốn trăm ngàn đô la Mỹ, chỉ cần số tiền kia trở lại tay ta một cách suôn sẻ, ta sẽ lập tức thanh toán, không cần lo ta sẽ quỵt nợ, với thủ đoạn của các ngươi, trên thế giới này chưa có ai dám quỵt nợ các ngươi đâu.”

Tài liệu mà Kelly đặt ra không phải là hợp đồng thuê mướn gì, vì trong ngành này, pháp luật chỉ là thứ trưng bày cho đẹp mắt mà thôi.

Trương Huyền cầm lấy tài liệu xem qua.

Bên trong ghi chép chi tiết nhiệm vụ mà bọn họ cần phải chịu trách nhiệm, cùng với những điều cần chú ý trong quá trình nhiệm vụ, đồng thời cũng có vài điều khoản miễn trừ trách nhiệm.

“Đúng lúc, đội trộm quốc tế mà ta liên lạc đã đến Bangkok sáng nay, ta sẽ liên lạc để họ đến đây gặp mặt, nếu các ngươi muốn theo dõi bí mật, có thể âm thầm quan sát, nếu các ngươi muốn tham gia trực tiếp vào hành động của họ, đây cũng là cơ hội để làm quen.”

“Chuyện này không vội.”

Trương Huyền ngược mắt nhìn Kelly: “Ta muốn hỏi, ngươi trả cho chúng ta tám phần trăm thù lao, chúng ta không có ý kiến, nhưng đám trộm đó thì sao? Cũng giống chúng ta à?”

Kelly lắc đầu: “Dù sao họ cũng là người thực hiện nhiệm vụ chính, nên chắc chắn sẽ được nhiều hơn... mười hai phần

trăm là con số ta đưa ra cho họ.”

Nghe vậy, Trương Huyền cầm tài liệu trong tay lắc lắc:

“Kelly, chúng ta đều là người quen lâu rồi, không cần nói mấy lời vô ích. Thù lao sáu trăm bốn mươi nghìn nghe qua là con số không tệ, nhưng nói cho cùng, đây là thù lao trách nhiệm...”

“Nếu như, đội trộm đó thất bại, điều đó có nghĩa là chúng ta muốn lấy được tiền thì phải ra tay giúp đỡ, trong quá trình này, chắc chắn sẽ có một mức độ chiến đấu nhất định, vậy thì phần thù lao của chúng ta có phải nên thay đổi không?”

Đã là đàm phán, chắc chắn phải có sự bàn bạc, Kelly đã dự đoán trước rằng Trương Huyền sẽ yêu cầu tăng tiền.

Vì vậy nàng cũng không ngạc nhiên, nói:

“Nói thật với các người, mặc dù thương vụ này có lợi nhuận tám mươi triệu đô la Mỹ, nhưng thực tế, phần của ta chỉ có sáu mươi phần trăm, trừ đi hai mươi phần trăm cho hai đội của các người, chỉ còn lại bốn mươi phần trăm.”

“Ồ? Sao người chỉ có sáu mươi? Vậy còn bốn mươi phần trăm kia đâu?”

“Còn bốn mươi phần trăm... không ngoài việc chia cho thuộc hạ, chi phí cho đường dây buôn lậu, và... phần của Johnny.”

“Johnny?” Nghe cái tên xa lạ này, Trương Huyền tò mò nhìn Kelly.

Khi nhắc đến người này, khuôn mặt Kelly vốn xanh xao vì lâu ngày không nghỉ ngơi, bỗng đỏ ửng, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng:

Chương 683: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hắn... là tay buôn lậu vũ khí mà ta đã kể với các người, người đã làm cầu nối cho ta.”

“À???”

Ban đầu, Trương Huyền nghĩ rằng Kelly chỉ là hợp tác với người kia để làm vụ lừa đảo.

Không ngờ rằng thực tế còn phức tạp hơn nhiều so với dự đoán của Trương Huyền.

“Ha ha ha ha...”

Trong tai nghe, tiếng cười của Chí Vĩ vang lên:

“Chị gái này còn là một kẻ mộng mơ tình ái, đúng là sự khác biệt không thể tin nổi...”

Đừng nói là Chí Vĩ, Trương Huyền cũng cảm thấy không biết nói gì, nhìn Hà thúc bên cạnh, ra hiệu cho ông.

Hà thúc hiểu ý, nói với Kelly: “Chuyện của người, chúng ta không quản được, như vừa rồi BOSS của chúng ta đã nói, nếu đội trộm đó thất bại, mà chúng ta lại giúp người lấy lại tiền... thì phần chia chắc chắn phải thay đổi.”

“Đó là đương nhiên.”

Kelly lấy lại vẻ nghiêm túc, nói: “Các người trọng đạo nghĩa, ta cũng trọng lý lẽ, nếu các người ra tay giúp ta lấy lại tiền, ta sẽ trừ sáu phần trăm từ đội trộm đó chia cho các người, nếu bọn họ không đồng ý, ta sẽ trích từ phần của ta ra.”

Reeves hỏi: “Nếu đội đó thất bại, mà chúng ta lại thành công, thì toàn bộ hai mươi phần trăm sẽ thuộc về chúng ta, đúng không?”

Nói xong, Reeves nhìn Trương Huyền.

Trương Huyền hiểu Reeves rất rõ.

Nếu Kelly gật đầu, Reeves chắc chắn sẽ nghĩ ra kế hoạch ăn cắp từ sau lưng, nuốt trọn hai mươi phần trăm thù lao, dù đội trộm có thành công hay không.

“Dù ta rất muốn đồng ý với các người, nhưng...”

Kelly bắt đầu dĩ lắc đầu:

“Luật là luật, hơn nữa, ta không muốn gây chiến, họ có thể giúp ta giải quyết quan hệ với chính quyền Malaysia, đảm bảo sau khi lấy lại tiền, ta sẽ không bị truy nã quốc tế, số tiền trả cho họ phần lớn là vì lý do này.”

Nói xong, Kelly nhìn Trương Huyền với sự thích thú: “Tất nhiên, nếu các người cũng có thể làm được điều đó, ta có thể gọi điện báo đám trộm không cần đến, toàn bộ hai mươi phần trăm sẽ thuộc về các người.”

Trương Huyền biết Kelly đùa, nên chỉ cười, giơ tay lên, tỏ ý không thể làm được.

Điều này không phải Trương Huyền khiêm tốn.

Hắn và đội của hắn giỏi đánh trận, giết người, nhưng xử lý những việc hậu kỳ phức tạp...

Đó là chuyện nằm ngoài khả năng của hắn.

“Chuyện chuyên nghiệp, để người chuyên nghiệp làm...”

Kelly vừa nói, điện thoại trên bàn phát sáng.

Kelly cầm điện thoại nhìn một tin nhắn mới nhận, rồi đưa màn hình cho Trương Huyền và đồng bọn:

“Người Long Quốc có câu: ‘Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến...’ Họ sắp đến rồi, ta đã hẹn gặp họ tại căn nhà an toàn của ta, các người muốn đi cùng không?”

Trương Huyền lắc đầu: “Không cần đâu, nếu để họ biết người sắp xếp người theo dõi họ, chắc chắn họ sẽ có hành động ngầm, vậy nên... chúng ta vẫn theo quy trình thông thường, ẩn nấp đi.”

“Cũng được.”

Kelly nói xong, lấy từ túi ra một chiếc máy tính xách tay.

Cô mở máy tính, bật phần mềm giám sát trực tiếp, rồi đẩy máy tính về phía Trương Huyền và đồng bọn:

“Đây là màn hình giám sát của căn nhà an toàn, các người có thể sử dụng giám sát để quan sát họ, hiểu sơ qua phong cách làm việc của họ.”

Nói xong, Kelly đứng dậy rời khỏi phòng.

Trương Huyền kéo máy tính lại gần, ấn nút liên lạc trong tai nghe:

“Nghe rõ rồi chứ? Drone có thấy được tình hình bên ngoài quán bar không?”

“Thấy được.”

Lúc này, Chí Vĩ đã điều khiển Drone đến trên không trước cửa quán bar.

Dưới bóng đêm che giấu, hấn hạ thấp độ cao bay và phóng to hình ảnh.

Trước cửa quán bar.

Một nam một nữ vừa bước xuống từ một chiếc taxi, nhìn họ nhìn quanh, rõ ràng là lần đầu tiên đến đây.

Chí Vĩ điều khiển Drone, ấn nút liên lạc: “Hình ảnh video từ Drone đã được đồng bộ tải lên qua liên kết, các người có thể xem.”

Trong phòng riêng của quán bar, Trương Huyền lấy điện thoại, mở một liên kết trang web, và nhanh chóng nhìn thấy hình ảnh Drone đồng bộ.

Dù khoảng cách còn xa, nhưng Trương Huyền và đồng bọn vẫn có thể nhìn rõ mặt mũi của nam nữ đó.

‘Khuôn mặt xa lạ...’

Trương Huyền nghĩ thầm.

Người đàn ông là một người da trắng trung niên với mái tóc nâu xoăn, mặc vest đeo kính, nhìn có vẻ giống giáo viên trung học.

Còn người phụ nữ, cũng là người da trắng, tóc đỏ buộc cao, mặc áo khoác da và đi giày da đen, ánh mắt sắc bén, trông rất mạnh mẽ.

Dù không nhìn rõ họ có mang theo vũ khí hay không, nhưng nếu làm nghề trộm cướp, chắc chắn sẽ mang theo một vài thứ.

Sau khi gọi điện trước cửa một lúc, cánh cửa quán bar mở ra.

Dưới sự dẫn đường của một phục vụ, hai người bước vào hành lang quán bar.

“Mục tiêu đã vào quán bar, mất tầm nhìn.”

“Nhận được, chắc chắn họ còn đồng bọn ở ngoài, Drone tiếp tục theo dõi.”

“Drone đã nhận lệnh.”

Ba người hướng mắt về màn hình giám sát của căn nhà an toàn.

Màn hình giám sát có tám màn hình con, điều này có nghĩa là Kelly đã lắp đặt tám camera giám sát ở các vị trí khác nhau.

Lúc này, Kelly vừa trở lại căn nhà an toàn, nhìn vào một camera gần nhất, vẫy tay như chào.

.....

“Không ngờ, ở đây còn có một nơi thú vị như vậy.”

Đi theo người dẫn đường, người đàn ông đeo kính nhìn chăm chú vào hành lang tối đen.

Chương 684: Tiêu Đề 《Ẩn》

Không biết trong bóng tối thế này, hắn nhìn thấy gì thú vị.

Còn người phụ nữ mặc áo khoác da đi bên cạnh thì uể oải nói:

“Hy vọng lần này chủ thuê dễ nói chuyện, lần trước gặp thành viên hoàng gia... ta thực sự chịu không nổi.”

“Eve, ngươi lo quá rồi, trước khi đến đây, chúng ta đã điều tra kỹ, lần này chủ thuê sẽ không khó chịu như vậy, nếu không... nàng ta cũng không bị lừa dễ dàng.”

Nói rồi, người đàn ông đeo kính cười ha ha.

Người phụ nữ tên Eve liếc nhìn người đàn ông đeo kính: “Có thể... nhưng lần trước ngươi cũng nói vậy, thưa ngài quản lý.”

Người đàn ông có biệt danh quản lý cười ngượng ngùng.

Nhưng may mắn, sự ngượng ngùng không kéo dài, họ nhanh chóng đến cửa trong của quán bar.

Khi cửa mở ra, họ thực sự bước vào quán bar pha trộn phong cách Đông Tây, nhận được nhiều ánh mắt chú ý.

Chỉ là, có lẽ vì họ là người lạ, nhìn không giống người nguy hiểm, nên nhiều người nhìn họ với ánh mắt chế giễu.

Thậm chí, một số người bạo gan còn huýt sáo với Eve từ xa.

“Thưa ngài, rất tiếc, theo quy định của quán bar, các ngài không được mang súng vào, vì vậy...”

Người phục vụ mỉm cười nhìn hai người, cầm giỏ đựng súng.

“Oh~ honey, người thật dễ thương.” Người quản lý cười, rút từ phía sau một khẩu súng đen, đặt vào giỏ.

Khi rút tay ra, hấn cố ý chạm vào tay người phục vụ, khiến nàng đỏ mặt.

Tất nhiên, với môi trường làm việc ở đây, khó mà biết được nàng đỏ mặt thật hay giả.

Eve hoàn toàn không bận tâm đến những ánh mắt khiếm nhã đó, nàng thò tay vào vách và lấy ra hai khẩu súng lục nhỏ gọn tinh xảo từ bao súng giấu dưới vách.

Nàng đặt hai khẩu súng vào rổ, không để nữ phục vụ kịp nói gì.

Eve lại rút thêm hai khẩu súng lục từ thắt lưng và bỏ vào rổ.

Nhưng chuyện chưa dừng ở đó.

Eve kéo ống quần lên, từ mắt cá chân rút ra một khẩu súng lục nhỏ, rồi lại từ ngực lấy ra một khẩu súng lục hai nòng dành cho phụ nữ tự vệ...

Nhìn người phụ nữ này cứ như một kho vũ khí, rút từng khẩu súng ra.

Nhiều người có mặt sợ hãi liếc nhìn rồi vội vàng quay đi.

Người quản lý cười nhìn tất cả, đến khi Eve giao xong súng, hấn mới nói với nữ phục vụ vẫn còn hoảng sợ:

“Rất xin lỗi, quý cô dễ thương, bạn của ta... có thể hơi hoang dã, nếu làm người sợ... ta sẵn lòng mời người uống vài

ly sau giờ làm.”

Nói rồi, hắn lấy ra một tấm danh thiếp in số điện thoại và tên, mỉm cười đặt vào rổ của nữ phục vụ.

Có lẽ vì gã này cũng khá đẹp trai, nữ phục vụ ngần ngừ trong giây lát.

Cho đến khi bartender Stephen xuất hiện, mới giải thoát nàng ra khỏi tình trạng đó.

“Hai vị, Kelly tiểu thư đã đợi các vị lâu rồi.”

Stephen lịch sự nói: “Nàng đang ở trong phòng, xin mời đi theo ta, ta sẽ dẫn các vị qua đó.”

“Cảm ơn ông, quý ông lịch sự.” Người quản lý mỉm cười.

Dưới sự dẫn đường của Stephen, họ nhanh chóng đến trước cửa phòng an toàn nơi Kelly đang chờ.

Cốc cốc cốc.

Gõ nhẹ cửa.

“Kelly tiểu thư, người đến rồi.”

“Mời vào.”

Cạch.

Stephen mở cửa, đứng sang một bên để hai người vào, rồi thuận tay đóng cửa lại và rời đi.

Trong phòng, Kelly đã khoác lên mình một chiếc áo khoác vest đen, tay cầm một điếu thuốc phụ nữ dài đã châm lửa.

Cô ngồi vắt chân trên ghế xoay sau bàn làm việc, kết hợp với cách bài trí lạnh lùng của căn phòng an toàn, Kelly trông giống hệt một nữ doanh nhân thành đạt.

“Chào cô, Kelly.”

Hai người không tiến lên vội, người quản lý dẫn Eve vào trong phòng, đứng ở vị trí gần cửa, khẽ cúi đầu chào:

“Ta là người phụ trách nhóm dọn nhà Hermes, mật danh ‘Quản lý’, rất hân hạnh được gặp cô, cô ngoài đời đẹp như trong ảnh.”

Nói rồi, hắn chỉ về phía Eve giới thiệu: “Đây là một thành viên trong nhóm chúng ta, mật danh ‘Eve’.”

Eve không khoa trương như người quản lý, không phải như lần gặp thành viên hoàng gia trước đó, không cần thiết phải khách sáo như vậy.

Nàng chỉ khẽ gật đầu với Kelly, không nói gì.

Kelly cũng không quan tâm Eve làm gì, trong mắt cô, người cần giao tiếp chỉ có người quản lý mà thôi.

“Đừng khách sáo, mời ngồi, trên bàn có trà, cứ tự nhiên.”

“Cảm ơn.”

Sau khi hai người ngồi xuống, Kelly mới đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi, tiến đến trước mặt họ:

“Ngài Quản lý, danh tiếng và năng lực của nhóm Hermes trong ngành đều nổi tiếng, chính vì điểm này mà ta đã chọn hợp tác với các ngài.”

“Ngài quá khen, chỉ là chút danh hão thôi... Nhưng nếu chút danh hão này giúp chúng ta nhận được sự tin tưởng của cô, thì hãy để ta kiêu hãnh một chút.”

Người quản lý cười đùa, đôi mắt nheo lại không dễ nhận ra, liếc qua vài góc trong phòng.

Điều này, ngay cả Kelly đứng đối diện cũng không nhận ra.

Nhưng...

Cô không nhận ra, không có nghĩa là người khác cũng không nhận ra.

Lúc này, Trương Huyền đang quan sát qua màn hình giám sát đã chú ý đến ánh mắt có vẻ vô tình của người quản lý.

“Nếu camera giám sát của Kelly không được đặt rõ ràng thế này... thì người này đúng là có chút tài năng.”

Ngay cả Trương Huyền, dựa vào kỹ năng quan sát chi tiết cấp ba, cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy phát hiện vị trí của nhiều camera giám sát ẩn trong phòng.

Người đàn ông này chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra, cho thấy kinh nghiệm phong phú của hắn.

Chương 685: Tiêu Đề 《Ẩn》

Reeves bên cạnh vuốt râu cằm, gật đầu:

“Gã đeo kính này nhìn không đơn giản, lúc vào cửa, hắn đã dán gì đó lên tay nắm cửa, nhưng tạm thời không rõ đó là thiết bị nghe lén, camera mini hay... bom mini.”

“Hả?”

Trương Huyền và Hà thúc đồng thời nhìn Reeves.

“Đừng quên ta từng làm việc trong ngành tình báo.”

Reeves cười chỉ vào mắt mình: “Những chi tiết nhỏ này, không qua mắt ta được.”

Trương Huyền vỗ vai Reeves: “Sau này chúng ta cũng nghĩ cách kiếm mấy món đồ dùng riêng của tình báo, biết đâu lại hữu dụng.”

Khi Trương Huyền và đồng bọn đang trò chuyện.

Cuộc nói chuyện trong phòng an toàn vẫn tiếp tục.

Quy trình gặp Kelly cũng tương tự như lần gặp Trương Huyền.

Kelly cũng đưa ra một tập tài liệu cho họ, giải thích chi tiết các vấn đề cần chú ý trong quá trình thực hiện nhiệm vụ và tỉ lệ chia phần.

Tuy nhiên, cô không đề cập đến khoản chia sáu phần trăm, dù sao Trương Huyền và nhóm của hắn dự định hành động ngầm.

Vậy nên cô sẽ phối hợp giữ kín chuyện này.

Nhưng có những điều cần nói trước, tránh rắc rối sau này.

Vì thế cô vẫn ấn ý rằng nếu nhiệm vụ của nhóm Hermes thất bại, cô sẽ tìm người khác thay thế.

Người quản lý không mặc cả, đồng ý ngay.

Nhưng khi cuộc đàm phán đang diễn ra suôn sẻ.

Cửa phòng an toàn lại bị gõ, giọng Stephen vang lên từ bên ngoài:

“Kelly tiểu thư, Johnny tiên sinh đến rồi, trông hẩn... có vẻ tức giận.”

“Ta đã nói rồi, ta là bạn trai của nàng, người cản ta làm gì? Người nghĩ nàng sẽ không cho ta vào sao?”

“Xin lỗi ông, khách trong phòng an toàn chưa lên tiếng, ngài phải chờ ở đây, đó là trách nhiệm của chúng ta.”

“Trách nhiệm gì chứ, tin không ta sẽ phản nản với chủ của các người bây giờ!?”

Tiếng ồn lớn thu hút ánh nhìn hiếu kỳ của nhiều khách trong quán bar.

Ngoài cửa nhỏ, một bảo vệ cao lớn đứng trước cửa với vẻ mặt vô cảm.

Người bị hẩn chặn lại là một người đàn ông da trắng, mặc bộ vest xám lịch lãm, trông rất đẹp trai.

Bên cạnh hẩn là một người đàn ông da đen mặt có vết sẹo, trông rất dữ tợn.

Lúc này, người đàn ông da trắng khuôn mặt khó coi, trông như đã kìm nén cơn giận một thời gian.

Khi căng thẳng sắp bùng nổ, cửa nhỏ mở ra, Stephen bước ra từ.

“Rất xin lỗi, Johnny tiên sinh, đã để ngài đợi lâu, Kelly tiểu thư mời ngài vào.”

Stephen vừa nói xong, bảo vệ đứng chặn cửa cũng lập tức tránh sang một bên.

“Hừ, thật là vô lý...”

Johnny hừ lạnh, liếc bảo vệ một cái, rồi dẫn theo người đàn ông mặt sẹo đi vào cửa nhỏ theo Stephen.

Chẳng bao lâu, ba người đã đến trước cửa phòng an toàn của Kelly.

Chưa kịp để Stephen gõ cửa, Johnny đã bước lên đẩy cửa vào, bước thẳng vào trong.

“Johnny.”

Thấy Johnny vào, Kelly bước lên: “Sao anh đến đây? Không phải anh nói đi Las Vegas xử lý công việc sao?”

“Em yêu...”

Johnny cầm tay Kelly, vẽ mặt đầy ân cần:

“Từ khi nhận được tin nhắn của em, anh cảm thấy em cần giúp đỡ, nên anh đã bay về ngay trong đêm...”

Nói rồi, hắn liếc nhìn người quản lý và Eve đã đứng dậy khỏi ghế sofa.

Ánh mắt hắn dừng lại trên người Eve một giây, sau đó quay lại nhìn Kelly đầy tình cảm:

“Em không định giới thiệu hai người bạn này với anh sao?”

Kelly vội nói: “À đúng, đây là những người mà trước đây em đã nói với anh, nhóm Hermes...”

Nói rồi, nàng giới thiệu tên và danh xưng của họ với Johnny.

“Đây là người phụ trách nhóm của họ, người quản lý, còn đây là Eve tiểu thư.”

“Ngài là bạn trai của Kelly tiểu thư, Johnny phải không? Ta đã nghe nàng nhắc đến ngài, phải nói rằng... ngài quả thật là một người đàn ông quyền rũ.”

Người quản lý chủ động bước lên, cười đưa tay về phía Johnny.

Nhưng Johnny chỉ liếc nhìn tay của người quản lý, gật đầu một cái:

“Ta đã nghe về một số chuyện của nhóm các ngài, nhưng thành thật mà nói... ta không nghĩ chúng ta cần sự giúp đỡ của các ngài.”

Nói xong, không đợi người quản lý phản ứng, hắn quay lại nhìn Kelly, giọng dịu dàng:

“Trước đó ta đã nói qua điện thoại, bọn trộm này không đáng tin, ta biết em nóng lòng muốn lấy lại tiền, nhưng việc này cần tính kỹ, không thể vội vàng.”

Mặc dù Johnny tỏ ra rất bất lịch sự, lời nói thậm chí mang ý khinh miệt họ, nhưng trên mặt người quản lý vẫn giữ nụ cười điềm tĩnh, như không nghe thấy gì.

Còn Eve, dù có chút khó chịu nhưng cũng không nói gì.

“Johnny, bạn ta ở Malaysia đã nói rằng số tiền đó sẽ được chuyển vào ngân hàng trong vài ngày tới, khi đó tìm lại sẽ khó hơn nhiều, nên chúng ta phải tranh thủ thời gian... trong đó có rất nhiều tiền của anh mà.”

Johnny thoáng hiện vẻ không kiên nhẫn, nhưng vẫn nói: “Ta biết, ta biết, nhưng em đừng lo lắng, ta đã nói rồi, ở

Malaysia ta cũng quen một nhóm đáng tin cậy, ta đã liên hệ họ giúp...”

Nhưng hắn chưa kịp nói hết, người quản lý đột nhiên lên tiếng: “Xin lỗi, Johnny tiên sinh, ở Malaysia không có nhóm nào lợi hại cả, nếu có, cũng không phải là đối thủ của chúng ta.”

“.....”

Mặt Johnny sầm xuống, quay lại nhìn người quản lý vẫn đang cười: “Hermes đúng là nhóm hàng đầu, ta không phủ nhận, nhưng... nhóm hàng đầu không chỉ có mình các ngài.”

“Ồ? Vậy ngài nói tên hoặc mật danh của bạn ngài xem? Có lẽ... ta cũng biết.”

“Ngươi nghĩ ngươi hài hước lắm sao?”

Chương 686: Tiêu Đề

《Ẩn》

Johnny bước lên, đứng trước mặt người quản lý với khuôn mặt lạnh lùng.

“Hmm~ Nếu ngài thấy ta đang nói đùa, thì có lẽ ta khá có khiếu hài hước.”

Người quản lý không lùi bước, vẫn giữ nụ cười lịch sự và tư thế đứng đàng hoàng, nhưng trong mắt hắn đã hiện lên sự lạnh lùng.

Còn người đàn ông mặt sẹo luôn chú ý đến động thái của người quản lý, lặng lẽ tiến đến đứng cạnh Johnny, tay đã đưa vào trong áo.

Khi hai bên đang căng thẳng.

Bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa, giọng Stephen vọng vào: “Kelly tiêu thư, là Stephen, có chuyện...”

Kelly mệt mỏi nhìn những người đối diện: “Các vị, tốt nhất nên bình tĩnh lại.”

Nói rồi, cô nói với bên ngoài: “Vào đi.”

Stephen bước vào phòng, gật đầu với Kelly rồi nhìn người đàn ông mặt sẹo:

“Xin lỗi ông, ông... có mang theo thứ gì không nên mang vào đây không?”

Người đàn ông mặt sẹo nhìn Stephen, rồi nhìn Johnny.

Johnny gật đầu, hắn chậm rãi rút tay ra khỏi áo.

Không ngoài dự đoán, trong tay hắn là một khẩu súng đen.

Khi nhìn thấy khẩu súng, không ai tỏ ra ngạc nhiên, chỉ có mặt Kelly biến sắc.

Stephen bình tĩnh nhận lấy khẩu súng từ tay người đàn ông mặt sẹo, rồi nhìn người quản lý:

“Còn ngài, người phục vụ nói với ta... trong rõ thiếu một thứ, ngài có biết nó ở đâu không?”

Người quản lý cười, giơ tay, một khẩu súng nhỏ đã nằm trong lòng bàn tay hắn từ lúc nào:

“Xin lỗi, chỉ là ta muốn đùa chút với cô phục vụ dễ thương đó thôi.”

Thấy khẩu súng trong tay người quản lý, mặt Johnny biến sắc, hắn vô thức lùi hai bước.

Nhận khẩu súng nhỏ từ tay người quản lý, Stephen nhìn hai người đang cầm súng và nói:

“Vì sự an toàn của mọi người, ta cá nhân khuyên rằng, tốt nhất nên hạn chế những trò đùa như vậy. Rốt cuộc, mỗi quy định ở đây đều gắn liền với một bài học xương máu.”

Sau khi lấy súng của họ, Stephen xin lỗi Kelly rồi rời khỏi phòng.

“Johnny, người có muốn ngồi xuống nói chuyện một lúc không?” Kelly nhìn Johnny nói.

Nhưng Johnny chỉ lắc đầu: “Xin lỗi, honey, ta đột nhiên nhớ ra còn một số việc cần giải quyết. Nếu chọn tin tưởng nhóm Hermes này... thì ta tôn trọng quyết định của người.”

Nói xong, hắn không để Kelly giữ lại, dẫn người đàn ông mặt sẹo rời đi.

“Xin lỗi, Kelly tiểu thư.” Người quản lý xin lỗi: “Ta cũng không muốn xung đột với bạn trai của ngươi, nhưng... hấn thật sự quá đáng.”

“Không sao, ta biết không phải lỗi của các ngươi.”

Kelly phẩy tay, tỏ ý không để tâm, rồi tiếp tục ngồi xuống bàn bạc kế hoạch hành động cụ thể với hai người.

Trong khi đó, trong phòng bao, Trương Huyền và hai người đồng đội đã chứng kiến toàn bộ trò hề vừa rồi.

“Điều nói tình yêu làm người ta ngu ngốc, Kelly sau này chắc chắn sẽ gặp rắc rối.” Hà thúc cảm thán, đồng thời tự cười nhạo bản thân.

Reeves thì tỏ ra thờ ơ: “Kệ nàng đi, chúng ta chỉ nhận tiền làm việc, tương lai của Kelly với bạn trai thế nào, chẳng liên quan gì đến chúng ta... trừ khi, nàng sẵn sàng trả thêm tiền.”

Trương Huyền dựa lưng vào ghế sofa, nhíu mày nhìn màn hình giám sát, nơi Kelly và ba người vẫn đang bàn bạc, trong lòng không ngừng suy nghĩ.

Trước đó, họ đã cho rằng, bạn trai của Kelly, Johnny, chắc chắn có vấn đề.

Đặc biệt sau khi thấy thái độ kỳ quặc của hấn vừa rồi, Trương Huyền càng chắc chắn hơn về suy nghĩ của mình.

Bất ngờ, hấn quay đầu nhìn Hà thúc.

Trùng hợp, Hà thúc cũng đang nhìn Trương Huyền, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Trương Huyền nói: “Hà thúc, ngươi nghĩ giống ta đúng không?”

Hà thúc cười đáp: “Nếu ngươi đang nói về Johnny... thì đúng vậy.”

Reeves nhìn Trương Huyền, rồi nhìn Hà thúc, hơi kỳ quái nói:

“Các người... lại tâm linh tương thông rồi sao?”

“Lại gì chứ...”

Hà thúc nhún vai: “Nếu ta không nhầm, Johnny sau này chắc chắn sẽ tìm cách gây khó dễ cho nhóm Hermes.”

Trương Huyền tiếp lời: “Gã này trông không trung thực, dù không rõ nhóm Hermes có gì trong tay... nhưng chắc chắn, nhiệm vụ lần này sẽ không suôn sẻ.”

“Vậy thì...”

Reeves nhướn mày, tay phải lặng lẽ rút ra một con dao găm giấu ở thắt lưng: “Ta bây giờ đi lên giết hắn?”

“Không vội.”

Trương Huyền giơ tay ngăn lại: “Hắn chết rồi, nhiệm vụ của Hermes sẽ dễ dàng hơn. Nếu họ hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi, thì chúng ta sao kiếm được thêm sáu phần trăm kia?”

“Có lý.” Reeves cất dao: “Vậy các người nói xem, chúng ta nên làm gì.”

“Quan sát tình hình.”

.....

Cuộc bàn bạc giữa Kelly và người quản lý không kéo dài lâu, nhanh chóng kết thúc, sau đó người quản lý và Eve rời khỏi quán bar.

Kelly cũng trở lại phòng bao của Trương Huyền và đồng đội.

“Xin lỗi, đã để các người xem trò hề...” Kelly vừa vào cửa, liền ngồi xuống sofa, mệt mỏi xoa bóp thái dương đau nhức.

“Nếu mệt rồi, hãy về nghỉ ngơi một chút.”

Trương Huyền nói: “Dù sao nhiệm vụ đã xác định, tiền của người sớm muộn cũng sẽ trở về.”

“Hy vọng vậy...”

Kelly thở dài, sau đó hỏi: “Vậy... kế hoạch của các người thế nào rồi, đã xác định chưa?”

“Đương nhiên.” Trương Huyền nói: “Chúng ta sẽ bí mật theo dõi nhóm Hermes để đảm bảo tiền của người có thể trở về thuận lợi, còn việc người cần làm là giữ bí mật, không tiết lộ hợp tác giữa chúng ta với bất kỳ ai, kể cả Johnny.”

Chương 687: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Không vấn đề.”

Kelly gật đầu đồng ý, sau đó lại thở dài, như muốn giải bày: “Nói về Johnny, chúng ta đã gặp nhau ở...”

“Dừng lại, dừng lại, chúng ta không quan tâm đến chuyện tình cảm của người.”

Trương Huyền đứng dậy: “Nếu người cần người nói chuyện, ta nghĩ Stephen là lựa chọn tốt, hẳn trông có vẻ là người biết lắng nghe. Chúng ta còn một số công việc chuẩn bị trước, không thể cùng người tán gẫu được.”

Reeves và Hà thúc cũng đứng dậy theo.

Hà thúc đưa một tấm thẻ số điện thoại, đặt trước mặt Kelly, kín đáo và thiện ý nhắc nhở:

“Nếu người cần bảo vệ hoặc giúp đỡ, có thể gọi trực tiếp vào số này, cũng tránh phải nhờ nhân viên gửi danh thiếp lần nữa.”

Nói xong, ba người rời khỏi phòng bao.

Kelly nhìn tấm danh thiếp trên bàn, im lặng một lúc lâu.

.....

Rời khỏi quán bar, ba người chia làm hai nhóm.

Trương Huyền và Hà thúc lái xe theo dõi hai người của Hermes, còn Reeves thì về căn cứ, thu dọn trang bị chuẩn bị xuất phát.

Dù mục tiêu chính của nhiệm vụ lần này không phải chiến đấu mà là giám sát bí mật, việc cả đội đi cùng nhau sẽ không tiện hành động.

Vì vậy, sau khi thảo luận qua điện thoại, Trương Huyền quyết định chia đội thành hai nhóm.

Nhóm một gồm Trương Huyền, Hà thúc và Reeves, chủ yếu chịu trách nhiệm theo dõi và giám sát tuyến đầu.

Nhóm hai gồm John, Chris và Chí Vĩ, chủ yếu cung cấp thông tin ngoại vi và hỗ trợ vũ trang khi cần thiết.

.....

Thời gian trôi qua, đã đến sáng hôm sau.

“Hiện tại mục tiêu đã lái xe vào bãi đỗ xe, sau họ còn hai chiếc xe nữa, từ vài ngã tư trước đã bắt đầu bám theo... không chắc có phải đồng đội của họ không. Máy bay không người lái của chúng ta không thể tiến gần, phần còn lại nhờ các người.”

“Rõ.”

Bên ngoài bãi đỗ xe sân bay Bangkok, một chiếc Audi đỗ bên lề đường.

Trong xe, Trương Huyền ngồi ghế phụ cầm ống nhòm, quan sát tình hình cổng ra vào bãi đỗ xe.

Cho đến khi chắc chắn những chiếc xe đó đã vào trong, Trương Huyền mới vỗ vai Hà thúc.

Hà thúc khởi động xe, từ từ tiến về phía cổng ra vào.

Ở ghế sau, Reeves đặt điện thoại xuống, nói với Trương Huyền: “Kelly đã mua vé máy bay cho ba người chúng ta, cùng chuyến với nhóm Hermes.”

“Mấy giờ?”

“Ba tiếng nữa, lúc 10:50.”

“Ok, gửi thông tin vé cho John và mọi người, để họ mua vé chuyển kế tiếp.”

“Rõ.”

Lúc này, Hà thúc đã lái xe vào bãi đỗ và xuống tầng hầm B1.

May mắn là khi Trương Huyền và đồng đội vừa đến tầng này, đã nhìn thấy người quản lý và Eve đang cùng năm người khác, mỗi người đều mang hành lý và ăn mặc khác nhau, tụ họp gần đó.

Xe từ từ tiến vào bãi đỗ.

Chỉ cần một cái nhìn, Trương Huyền đã thấy nhóm bảy người của Hermes đang tụ họp giữa hai chiếc xe.

“Bảy người à... nhóm của họ cũng khá đông đây.”

Trương Huyền vừa đếm số người của đối phương, vừa chú ý khi xe của họ tiến vào tầm nhìn của đối phương.

Nhóm bảy người đang trò chuyện thấp giọng lập tức ngừng lại.

Cả nhóm đồng loạt nhìn về phía xe của Trương Huyền.

Vì xe của Trương Huyền không dán phim chống nhìn trộm, nên qua kính chắn gió trước, họ có thể thấy rõ Trương Huyền và Hà thúc ngồi ghế trước.

Dù phải theo dõi, Trương Huyền và đồng đội đã cải trang diện mạo.

Đặc biệt là Trương Huyền.

Với khoản treo thưởng hơn 20 triệu đô la của Ark, chắc chắn sẽ có nhiều người nhận ra Trương Huyền.

Vì vậy, ngoài việc đeo kính và đội mũ, Trương Huyền còn dán thêm râu giả.

Khak khak...

Chiếc xe chậm chậm lướt qua nhóm Hermes, khoảng cách giữa hai bên chưa đến năm mét.

Trương Huyền liếc qua mặt từng người trong nhóm.

Và họ, cũng chăm chú nhìn Trương Huyền và đồng đội.

Trong đó, có một gã đàn ông tóc dài màu vàng kim thậm chí còn cười đầy ẩn ý với Trương Huyền.

Cho đến khi xe của Hà thúc đi xa, Reeves ngồi ghế sau nói: “Họ có vẻ đã phát hiện ra chúng ta.”

“Ừ.”

Trương Huyền gật đầu: “Ý thức phản giám sát của họ khá tốt.”

Từ đêm qua đến giờ, Trương Huyền và đồng đội đã theo dõi người quản lý và Eve, chủ yếu dựa vào máy bay không người lái để truy đuổi từ trên cao.

Trừ khi đối phương vào những nơi máy bay không người lái không thể tiếp cận, Trương Huyền và đồng đội mới chọn cách giám sát trực tiếp.

Dù Trương Huyền và đồng đội đã rất cẩn thận, nhưng đối phương rõ ràng không phải loại tầm thường.

“Bị phát hiện thì bị phát hiện thôi.”

Trương Huyền lắc đầu: “Dù sao, họ cũng không làm gì được chúng ta. Hơn nữa, nhóm hai chưa bị lộ mà?”

Dám nhận nhiệm vụ này, Trương Huyền và đồng đội đã chuẩn bị kỹ lưỡng.

Bị phát hiện cũng nằm trong dự tính của họ.

“Không cần lo nhiều, lát nữa lấy vé máy bay rồi chuẩn bị lên máy bay. Nhớ, đợi nhóm Hermes lên trước, chúng ta mới lên.”

“Rõ.”

.....

Sau đó, tại nhà ga sân bay.

Nhóm bảy người Hermes đã lấy vé máy bay và tìm một góc ngồi chờ kiểm vé.

“Người quản lý, ba người kia vẫn đang theo dõi chúng ta.”

Một gã béo đội mũ tròn cầm bánh donut, cười nhăn mắt nhìn về phía Trương Huyền và đồng đội ngồi xa xa.

Người quản lý ngồi đọc báo, gác chân lên, không ngẩng đầu lên nói: “Đừng quan tâm đến họ, béo.”

Chương 688: Tiêu Đề

《Ẩn》

Gã đàn ông tóc vàng ngồi cạnh cười: “Ba người đó, từ sáng sớm khi chúng ta ra ngoài, đã bắt đầu theo dõi rồi, thậm chí còn dùng cả máy bay không người lái.”

“Là kẻ thù sao?”

Một thanh niên đeo kính, vẻ ngoài nho nhã, tỏ ra lo lắng, liên tục liếc nhìn Trương Huyền và đồng đội.

Một người đàn ông lạnh lùng ngồi hàng ghế sau trầm giọng nói: “Họ đã biết chúng ta phát hiện họ, và chúng ta cũng biết họ biết chúng ta phát hiện họ...”

“Dừng lại, dừng lại...”

Một cô gái miệng ngậm kẹo mút, tóc hồng và có hình xăm bướm trên cổ, khó chịu nói: “Mấy cái chuyện lặp đi lặp lại này đừng nói nữa, được không?”

“Haha...” Mấy người bên cạnh cười rộ lên.

Eve thì nói: “Hôm qua khi chúng ta bàn bạc kế hoạch với Kelly, người quản lý đã chú ý đến trong phòng có nhiều camera giám sát. Điều đó có nghĩa là khi chúng ta bàn kế hoạch, có người đang nấp sau camera theo dõi.”

“Xem xét hành động của ba người đó, chỉ theo dõi mà không tấn công, họ chắc chắn là người của Kelly gửi tới giám sát chúng ta. Chỉ không biết ngoài giám sát, họ còn nhiệm vụ khác không, ví dụ như... khi chúng ta thành công, họ sẽ cướp đoạt.”

Nghe Eve phân tích, sắc mặt mỗi người khác nhau, nhưng không ai tỏ ra sợ hãi.

Người quản lý chỉ nhặt nhẻo nói: “Không cần quá lo lắng... khi xuống máy bay, họ sẽ không thể theo kịp chúng ta.”

“Đúng vậy.” Máy người cười nhẹ.

Chỉ có điều, họ không ngờ rằng, tất cả cuộc trò chuyện này đã lọt vào tai Trương Huyền, người đang ngồi cách đó vài chục mét.

Trương Huyền cầm trong tay một tạp chí du lịch nhật được, đôi tai khẽ rung động.

Ngón tay nhẹ nhàng lật qua một trang tạp chí.

Với thính giác siêu phàm, hẳn thậm chí có thể nghe được tiếng lên đạn của khẩu súng trong bán kính năm mươi mét.

Một vài tiếng nói chuyện, tất nhiên không thể qua khỏi tai hắn.

“Xuống máy bay là không theo kịp?”

Trương Huyền nhướn mày, nhìn sang Reeves bên cạnh: “Nhóm này có vẻ rất tự tin, cho rằng có thể thoát khỏi sự theo dõi của chúng ta.”

“Vậy cứ để họ tự tin thêm một chút đi.”

Reeves cười: “Ta đã có thể đoán ra cách họ dự định bỏ trốn sau khi xuống máy bay rồi...”

Trong lúc nói chuyện.

Ngoài cửa nhà vệ sinh không xa.

Một người đàn ông ăn mặc theo phong cách Trung Đông, ôm một chiếc ba lô cũ nát trước ngực, đang lo lắng nhìn quanh.

Thỉnh thoảng nhìn đồng hồ, hành động của hắn tỏ ra cực kỳ bồn chồn và lo lắng.

Mỗi khi thấy nhân viên tuần tra của sân bay đi qua, hắn lại tránh ánh mắt một cách bản năng.

Hình dáng lén lút đó, bất cứ ai cũng khó mà gọi là bình thường.

“Dawud.”

Ba người đàn ông khác mang ba lô, ăn mặc tương tự từ trong nhà vệ sinh bước ra.

Biểu hiện của họ nghiêm trọng và nặng nề.

Người đàn ông được gọi là Dawud khi thấy họ ra, nét mặt căng thẳng bớt đi nhiều, hắn nói với người đi đầu:

“A Thập, chúng ta sắp lên máy bay rồi, ngươi chắc rằng việc này không có vấn đề gì chứ?”

“Hãy nghĩ đến gia đình của ngươi, Dawud, chúng ta cũng giống ngươi, đều cần tiền, và tất cả đã được lên kế hoạch rồi. Nếu bây giờ rút lui, thì tất cả chi phí và sự chuẩn bị trước đây của chúng ta đều sẽ đổ sông đổ biển.”

A Thập khuyên bảo đồng đội có chút lương tâm bất an của mình, đồng thời ánh mắt lướt qua hai nhân viên an ninh sân bay đang tiến về phía họ.

“Đây không phải là chỗ để nói chuyện, tìm chỗ ngồi trước đã.”

Nói xong, bốn người bọn họ đi đến dãy ghế dài gần đó.

Vị trí mà họ chọn, nằm giữa nhóm bảy người Hermes và nhóm Trương Huyền.

Khi họ bước tới, Trương Huyền và Reeves đã nhạy bén nhận ra bốn người này có chút gì đó không bình thường.

Bên phía Hermes cũng có người nhận thấy sự bất thường này.

Chỉ có điều, khi họ còn chưa kịp xác định được sự bất thường là gì, thì chuyến bay của họ đã bắt đầu cho phép hành khách lên máy bay.

Khi nhóm bảy người Hermes đã qua kiểm vé, ba người Trương Huyền cũng đứng dậy, xếp hàng sau bốn người đàn ông Trung Đông kia.

Trên chuyến bay này có không ít người, chỉ riêng nhóm Trương Huyền đã có mấy chục người cùng xếp hàng.

Trong số đó, người Thái chiếm đa số, nhưng cũng có không ít người ngoại quốc giống như nhóm Trương Huyền.

Trương Huyền theo sau một người đàn ông Trung Đông, liếc nhìn chiếc ba lô trong tay hắn.

Mặc dù đã kéo khóa, không nhìn thấy bên trong chứa gì, nhưng từ trọng lượng khi hắn xách ba lô, có thể đoán bên trong không nhẹ.

Là súng? Hay là bom?

Hoặc là... thứ gì khác?

Vì cần nhắc đến vấn đề kiểm tra an ninh sân bay, trên người Trương Huyền ngoài một chiếc áo chống đạn mềm cơ bản, không mang theo bất kỳ vũ khí hay thiết bị nào khác.

Mặc dù không rõ nhóm người Trung Đông này có ý đồ gì.

Nhưng từ cuộc đối thoại trước đó, chuyến bay này có khả năng sẽ gặp sự cố.

Nếu chỉ đơn giản là không tặc, rồi đòi tiền từ một chính phủ nào đó, thì vẫn còn đỡ, nhưng nếu là chất nổ hoặc tấn công khủng bố hóa học...

Trương Huyền nhíu mày, bắt đầu cân nhắc xem có nên tiếp tục lên máy bay hay không?

Ngay lúc này, một người đàn ông Trung Đông phía trước trong lúc loay hoay lấy vé máy bay, không cẩn thận làm rơi chiếc ba lô.

Rầm!

Chương 689: Tiêu Đề 《Ẩn》

Người đó giật mình, nhanh chóng nhặt ba lô lên, thấy không ai chú ý đến mình, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Nghe tiếng kim loại va chạm bên trong ba lô, Trương Huyền hơi giãn mày.

Từ âm thanh, có thể đoán bên trong chỉ là súng ống các loại.

Như vậy thì vấn đề không quá lớn.

Nhanh chóng.

Mọi người qua kiểm vé, đi qua cầu thang lên máy bay, cuối cùng vào trong khoang.

“Chào mừng quý khách.”

Hai nữ tiếp viên hàng không đứng ở cửa khoang chào đón hành khách.

Vừa vào khoang máy bay, Trương Huyền đã chú ý thấy nhóm bảy người Hermes ngồi toàn bộ ở khoang thương gia.

Người quản lý khi thấy Trương Huyền lên máy bay, còn mỉm cười gật đầu với hắn.

Kelly mua vé cho nhóm Trương Huyền đều là vé hạng phổ thông.

Không phải vì Kelly không chi nổi tiền vé khoang thương gia, mà vì khoang thương gia và khoang phổ thông có một lớp rèm phân cách.

Hai nhóm ngồi riêng có thể giảm nguy cơ bị phát hiện.

Chỉ là Kelly không ngờ rằng, nhóm Trương Huyền đã bị lộ.

Không đề ý đến người quản lý, Trương Huyền nhìn thấy hai người đàn ông Trung Đông đã ngồi ở hai vị trí khác nhau trong khoang thương gia.

Hai người còn lại thì vào khoang phổ thông giống như nhóm Trương Huyền.

Cũng giống như hai người trước, hai người này cũng ngồi ở hai vị trí khác nhau trong khoang phổ thông.

Trùng hợp là, một trong số họ ngồi ngay cạnh chỗ nhóm Trương Huyền.

Trương Huyền đặt ba lô lên kệ hàng phía trên, nhìn người đàn ông Trung Đông ôm chặt ba lô của mình, hỏi:

“Thưa ông, cần ta giúp đặt ba lô lên trên không?”

Người đàn ông Trung Đông cảnh giác nhìn Trương Huyền, lắc đầu, không nói gì, và nhanh chóng đặt ba lô dưới ghế.

Thấy vậy, Trương Huyền không hỏi thêm, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Reeves và Hà thúc ngồi cách đó một lối đi.

Vừa ngồi xuống, Reeves lấy ra một gói dây giày dự phòng từ ba lô, đưa cho Trương Huyền.

Trương Huyền không nói gì, nhận lấy gói dây giày, mở ra, rút một sợi, kéo thử độ bền rồi quán quanh cổ tay.

Người đàn ông Trung Đông bên cạnh thấy vậy, tuy có chút nghi hoặc nhưng không nói gì.

Nhanh chóng, hành khách lần lượt lên máy bay, các chỗ ngồi dần dần được lấp đầy.

Dù vẫn còn một vài chỗ trống, nhưng mật độ hành khách cũng đã khá cao.

Ngồi ở hàng trước nhóm Trương Huyền là mấy sinh viên trẻ, họ đang háo hức trò chuyện với nhau về chuyến du lịch, tay cầm mấy cuốn tạp chí du lịch.

Có vẻ như họ đang đi du lịch cùng nhau.

Có lẽ do chú ý đến Reeves, một chàng trai người da trắng đẹp trai, hai nữ sinh trong nhóm thậm chí còn quay đầu lại trò chuyện với Reeves.

Reeves đã quen với việc này, xử lý rất dễ dàng, chỉ trong vài câu đã khiến hai cô gái cười rúc rích.

Hà thúc bên cạnh thấy vậy, mỉm cười lắc đầu, sau đó lấy điện thoại ra, soạn tin nhắn gửi cho Kelly.

Không lâu sau.

Tiếp viên hàng không hướng dẫn hành khách một vài điều cần lưu ý khi cất cánh, máy bay nhanh chóng bắt đầu khởi hành đúng giờ.

Với việc máy bay tăng tốc trên đường băng, cất cánh và dần dần lên cao.

Chuyến đi này cũng chính thức bắt đầu.

...

【Chúng ta đã xuất phát, có gì cứ gọi vào số ta đã cho trước đó.】

Trong căn hầm an toàn dưới quán bar phố người Hoa.

Kelly nhìn tin nhắn Hà thúc gửi, lòng có chút lo lắng.

Cô dĩ nhiên mong muốn nhóm Hermes và nhóm Trương Huyền có thể mang tiền của mình trở về.

Nhưng cô cũng biết, nhiệm vụ lần này không đơn giản, nếu họ thất bại.

Điều đó có nghĩa là cô sẽ phải phá sản.

Dù không đến mức nợ nần chồng chất, nhưng cuộc đời cô từ đây sẽ khó mà khởi sắc được.

“Cầu Chúa, hy vọng họ mọi việc suôn sẻ...” Kelly âm thầm cầu nguyện.

Ngay lúc này, cô nhận được một tin nhắn từ Johnny.

【Ta đang ở quán trà ‘Chu Ký’ tại phố người Hoa, cô có thể ra đây ăn sáng với ta không?】

Thấy vậy, Kelly định đứng dậy, nhưng không hiểu sao, lòng cô lại dấy lên một sự bất an.

Chính sự bất an này đã khiến cô dừng lại.

Nghĩ ngợi một chút, Kelly soạn tin nhắn:

【Mấy ngày này ta không tiện rời khỏi đây, anh đến đây đi, ta nhờ Stephen gọi đồ ăn ngoài.】

Nhưng, đợi một hồi lâu, cô không nhận được phản hồi từ Johnny.

Khi đang phân vân có nên gọi điện không, đột nhiên đèn cảnh báo đỏ trong căn hầm bật sáng!

Bíp bip bip...!!!

Ngay sau đó, loa trong căn hầm vang lên một giọng nói:

“Có người vũ trang không rõ lai lịch đang tấn công vòng ngoài quán bar, hiện tại nhân viên an ninh đang chống cự, yêu cầu tất cả khách lập tức rời đi bằng cửa sau! Nhắc lại, yêu cầu tất cả khách lập tức rời đi bằng cửa sau!”

Sự việc bất ngờ này lập tức khiến Kelly cảnh giác!

“Chẳng lẽ... là đám người mua vũ khí đến giết? Không xong! Johnny!?”

Bùm bùm bùm...!!!

Khi Kelly bước ra khỏi căn hầm an toàn, đã nghe thấy tiếng súng dữ dội từ cuối hành lang.

Từ cường độ tiếng súng, có thể thấy số người tham gia rất đông.

Hơn nữa, với việc tiếng súng càng ngày càng gần, có thể thấy lực lượng an ninh bên phía quán bar đang ở thế yếu.

“Kelly tiểu thư!”

Một tiếng gọi thấp.

Lập tức khiến Kelly quay đầu lại.

Chỉ thấy Stephen mặc áo chống đạn, tay cầm súng ngắn, dẫn theo hai nhân viên an ninh nhanh chóng tới.

“Stephen, có chuyện gì? Ai đang tấn công nơi này?” Kelly vội hỏi.

Chương 690: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng Stephen chỉ nghiêng mặt lắc đầu: “Cái đó ta chưa rõ, nhưng cô nên rời khỏi đây ngay lập tức, theo báo cáo, lực lượng an ninh của chúng ta ở trong quán bar sắp không cầm cự được rồi...”

Vừa dứt lời, một tràng tiếng súng vang lên!

Tạch tach tach...!!!

Từ phía cuối hành lang, hàng loạt viên đạn bắn tới!

Một nhân viên an ninh không kịp phản ứng đã bị bắn chết tại chỗ!

Nhân viên an ninh còn lại lập tức giơ súng, bắn trả liên tục về phía tiếng súng tới!

Quán bar đã bị chiếm!

Tốc độ tấn công của địch vượt xa dự tính!

Stephen kinh hãi, lập tức kéo Kelly, chạy nhanh về phía lối thoát an toàn ở cửa sau.

Nhân viên an ninh còn lại chỉ cầm cự được vài giây.

Chỉ trong chốc lát!

Cạch!

Ngay khi băng đạn trong khẩu súng trường của hắn hết, một quả lựu đạn từ góc hành lang bị ném tới!

“Không...!”

Bùm!!!

Nhân viên an ninh đáng thương chỉ kịp kêu lên một tiếng, liền bị nổ chết tại chỗ!

May mắn thay, dưới sự dẫn dắt của Stephen, Kelly đã kịp rời khỏi nơi này.

Dù bị tiếng nổ của lựu đạn làm giật mình, nhưng may mắn không bị thương.

Sau tiếng nổ, trong làn khói, từ góc hành lang, bốn kẻ vũ trang mang súng trường tấn công, mặc áo chống đạn, đeo mũ trùm đen bước ra.

Đi sau bốn kẻ vũ trang là một gã da đen mặt sẹo, lạnh lùng bước ra.

Tay ôm khẩu súng trường tấn công AK-103, hắn nhìn cánh cửa căn hầm an toàn của Kelly mở toang, giơ tay ra hiệu:

“Đuổi theo!”

Một lệnh được đưa ra, bốn kẻ vũ trang lập tức tăng tốc, chạy theo con đường trong hầm!

Ở bên kia.

Stephen đã dẫn Kelly vào một con đường thoát hiểm dưới lòng đất, đưa khẩu súng ngắn cho Kelly.

Rồi từ một góc tối gần lối vào, lấy ra một khẩu súng Shotgun Remington M870 và một túi nhỏ chứa đạn.

Kiểm tra lại tình trạng súng, hắn buộc túi đạn vào bụng, kéo khóa một nửa, sẵn sàng lấy đạn bất cứ lúc nào.

“Khỉ thật... sao không có tín hiệu?”

Lúc này, Kelly vừa đi vừa gọi điện cho Johnny, nhưng không hiểu sao điện thoại không kết nối được.

“Đừng thử nữa.” Stephen nghiêm túc nói: “Chúng đã chặn hết tín hiệu từ lúc bắt đầu tấn công, muốn gọi cảnh sát thì đợi ra ngoài đã.”

Kelly không đáp, cắt điện thoại, rồi lấy một chiếc điện thoại vệ tinh từ túi khác ra.

Đang định thử gọi thì từ phía sau bất ngờ vang lên tiếng bước chân nhẹ.

Nghe thấy động tĩnh, Stephen lập tức quay đầu, giơ tay bắn một phát!

Bùm!!!

Trong không gian hẹp, uy lực của súng săn được thể hiện rõ ràng!

Hàng chục viên đạn chì từ nòng súng bắn ra, lan tỏa thành một dải, bao phủ toàn bộ không gian phía trước!

Một kẻ vũ trang vừa bước vào đường thoát hiểm đã bị bắn gãy một chân ngay tại chỗ!

“A!!!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên!

Stephen vừa lùi lại vừa không ngừng bắn!

Bùm! Cạch! Bùm! Cạch...!

Hàng loạt viên đạn bắn ra!

Trong một thời gian ngắn, truy binh phía sau không thể tiến lên một bước!

Nhưng, giống như nhân viên an ninh xui xẻo trước đó, súng của Stephen không có vô hạn đạn.

Rất nhanh, khi viên đạn cuối cùng được bắn ra!

Áp lực hỏa lực vừa tạo ra cũng xuất hiện một khoảng trống ngắn ngủi!

Và lúc này, còn vài bước nữa mới đến ngã rẽ tiếp theo!

Khi truy binh phía sau chuẩn bị tấn công!

Pằng pằng pằng...!!!

Kelly kịp thời lấp đầy khoảng trống hỏa lực bằng khẩu súng ngắn trong tay!

Là người lâu năm buôn bán vũ khí, mặc dù Kelly thường tỏ ra như một thương nhân, nhưng kỹ năng bắn súng của nàng không kém Stephen!

Với vài phát đạn, Kelly hạ gục một tên vũ trang và duy trì áp lực hỏa lực, giúp cả hai đến được ngã rẽ tiếp theo!

Đinh!!!

Một quả lựu đạn lăn từ xa tới!

“Lựu đạn!!!”

Tiếng hét lớn!

Hai người lập tức nép vào sau ngã rẽ.

Bùm!!!

Trong tiếng nổ, lối đi như rung chuyển, bụi cát từ trần rơi xuống!

Âm thanh lớn khiến hai người bị ù tai tạm thời, khả năng nghe bị ảnh hưởng không ít!

“Mau đi, sắp đến rồi!” Stephen nghiêng răng gào lên, một tay mò vào túi đạn!

Lấy ra hai viên đạn đỏ cỡ 12.

Rạch rạch!

Âm thanh trong trẻo vang lên khi đạn được nạp vào.

Pằng pằng!!!

Trong lúc Stephen nạp đạn, Kelly cũng bắn hai phát về phía sau, cố gắng đe dọa truy binh.

Nhưng, hai người đều biết không thể trì hoãn.

Trên đường đi, họ luôn vừa bắn vừa chạy.

Đường thoát hiểm không dài, nhưng hôm nay, Stephen cảm thấy như đi cả năm trời.

Cuối cùng, khi đến cửa ra, truy binh vẫn bám sát phía sau.

Cạch, rầm!!!

Kelly mở tấm ván gỗ, giơ súng bước lên bậc thang, xác nhận không có kẻ địch ở cửa ra, rồi gọi Stephen: “Không có ai, mau đi.”

Bùm! Cạch!

Stephen bắn một phát rồi nhanh chóng chạy lên bậc thang.

Lối ra là một ngôi nhà dân cư ngay mặt đường.

Nhưng không có ai ở đây, chỉ là lối thoát hiểm bí mật.

Nhanh chóng đóng tấm ván lại, cả hai đẩy một chiếc tủ chặn lên.

Sau đó, họ rời khỏi ngôi nhà.

Vừa ra ngoài, họ thấy mình đang ở một con phố nhộn nhịp.

Giữa tiếng rao bán, dân cư qua lại đông đúc.

Đông người không phải điều xấu đối với họ.

Stephen nhìn quanh, khẩu súng sẵn trong tay hắn rất dễ thu hút sự chú ý.

Nhưng đây không phải là quốc gia cấm súng, nên dù nhiều người tò mò nhìn họ, không ai sợ hãi.

“Chúng ta chia nhau ra. Ta sẽ liên lạc với ông chủ, người đến nhà trọ Asa ở phố Đông, ở đó có người của chúng ta.”

Chương 691: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nói xong, Stephen nhanh chóng hòa vào đám đông, biến mất không lâu sau.

Kelly, vẫn thở dốc sau cuộc chạy trốn, cố gắng giữ bình tĩnh và cũng hòa vào đám đông, nhanh chóng rời khỏi khu vực.

Nàng không biết những kẻ vũ trang đó nhắm vào ai, nhưng bây giờ, nàng cần sự giúp đỡ!

Ý nghĩ lóe lên, Kelly nhanh chóng lấy điện thoại ra.

Quả nhiên, tín hiệu đã khôi phục.

Thấy tín hiệu đầy, nàng mừng rỡ, theo phản xạ, gần như gọi cho Johnny.

Nhưng ngay lập tức, Kelly lấy lại lý trí.

Nàng tìm tấm danh thiếp mà Hà thúc đưa trước đó và gọi vào số trên danh thiếp.

...

Trong một bệnh viện tư nhân cao cấp ở Bangkok.

Một người đàn ông mặc vest, đeo cà vạt, đeo đồng hồ, trông như một nhân viên văn phòng, đang xách một bình giữ nhiệt, đi qua hành lang bệnh viện.

“Mẹ, đừng lo, con đến bệnh viện rồi, chị chắc chắn sẽ thích món canh mẹ nấu...”

Hắn nói chuyện điện thoại, giọng dịu dàng.

Đầu dây bên kia, mẹ hấn thở dài: “Chân mẹ ngày càng yếu, không thể tự đi, thật tiếc... Con trai, công việc của con ổn chứ? Bất ngờ ra ngoài thế này, ông chủ con có ý kiến gì không?”

“Mẹ yên tâm, ông chủ con là người tốt, mẹ gặp rồi mà.”

“Mẹ chỉ lo lắng...”

“Thôi được rồi...”

Thấy mẹ định nói thêm, hấn vội ngắt lời:

“Không nói nữa, con đến cửa phòng rồi.”

Lúc này, hấn đã đứng trước cửa phòng bệnh của chị.

Qua cửa sổ, hấn thấy chị đang ngồi trên giường, nhìn vào máy tính xách tay, không rõ đang xem gì.

Hấn cúp điện thoại, chỉnh trang lại quần áo.

Hôm nay hấn mặc vest không có lý do đặc biệt.

Chỉ muốn chị thấy, gia đình họ không còn khó khăn như trước.

Hấn là người trưởng thành, có thể gánh vác gia đình.

Khi hấn chuẩn bị gõ cửa.

Điện thoại dự phòng trong túi vest rung lên.

Hấn lấy ra, nhìn số gọi đến.

Sắc mặt hấn lập tức thay đổi!

Một phút sau.

Cạch.

Cửa phòng bệnh mở ra.

“306, đến giờ tiêm.”

Một y tá đẩy xe nhỏ bước vào.

“Vâng...”

Chị hấn đáp, nhìn y tá bước vào.

Thấy y tá đặt một bình giữ nhiệt lên tủ đầu giường, chị hỏi:

“Đây là...?”

“Ta vừa nhặt ở cửa phòng người, định hỏi có phải của người không.”

Y tá nói, vặn nắp bình, mùi thơm tỏa ra.

Y tá ngạc nhiên: “Canh này... ai để ở cửa phòng nhỉ?”

Người mùi quen thuộc, chị hấn ngẩn người.

“Đúng vậy, rốt cuộc là ai...”

...

Trên bầu trời.

Chiếc máy bay dần ổn định, hướng về đích đến.

Lúc này, trong khoang máy bay.

Một người đàn ông gốc Trung Đông ngồi nhìn quanh, trông có vẻ bất an.

Bên cạnh hấn, một người đàn ông râu quai nón mặc áo gió, đội mũ, nhắm mắt như đang nghỉ ngơi.

Trước mặt hấn, hai cô gái trẻ đang quay lại nói chuyện với một người đàn ông đẹp trai, phong trần:

“Thưa ông, Ý thật sự không có pizza dứa sao?”

“Em yêu, đó là một tội ác lớn không được phép.”

“Ôi, thật đáng tiếc, ta rất thích vị này...”

“Đến lượt ta, thưa ông, ông có bạn gái chưa?”

“Ừm~ ta không ngại có một người.”

“Wow~~~”

Lời tán tỉnh của họ khiến ‘người đàn ông râu quai nón’ bất đắc dĩ.

Đúng vậy, hẳn là Trương Huyền cải trang.

Nhìn sang Reeves, đúng lúc Reeves cũng nhìn hẳn.

Ánh mắt họ giao nhau, Reeves mỉm cười nháy mắt phải.

Rồi lại tiếp tục trò chuyện với hai cô gái.

Thấy vậy, Trương Huyền muốn hẳn im lặng.

Reng reng.

Điện thoại rung.

Trương Huyền lấy ra, thấy John nhắn tin, liền cau mày.

【Kelly gặp nạn, Khoa đã đến đó, cần chúng ta giúp không? Nhưng nếu thế, có thể trễ chuyến bay tiếp theo.】

Trương Huyền đáp ngay:

【Khoa một mình không chắc xử lý được, các người qua giúp đi, bên này không sao.】

【Rõ.】

Khi Trương Huyền nhắn tin.

Người Trung Đông bên cạnh cũng lấy điện thoại ra.

Mặt hẳn còn tệ hơn Trương Huyền, ban đầu đã lo lắng, bây giờ đỏ bừng.

Tiếng tim đập vì quá căng thẳng, Trương Huyền ngồi cạnh cũng nghe rõ ràng.

Thấy hẳn khác thường, Trương Huyền cất điện thoại, tháo dây giày quần cổ tay.

Nhìn thấy hành động này.

Reeves cũng nhẹ nhàng rút bút từ túi.

Tháo nắp, lộ ngòi bút sắc bén.

Rồi hắn đứng dậy, tiến đến một người Trung Đông khác trong khoang phổ thông.

Soạt!

Người Trung Đông bên cạnh Trương Huyền kéo khóa balo, định thò tay vào!

Soạt!!!

Một bóng đen lướt qua, dây giày đã quấn quanh cổ hắn!

Ngay sau đó, một lực lớn ập đến, ép đầu hắn xuống!

“U!!!”

Cổ bị siết, đầu bị giữ, hắn không thể kêu lớn!

Trương Huyền giữ chặt dây, ôm đầu hắn, tay dần siết chặt.

Một hành khách gần đó vô tình nhìn thấy, Trương Huyền chỉ mỉm cười.

Dùng chân kéo balo gần lại, nhìn xuống, quả nhiên thấy nhiều súng đạn.

Chắc chắn không nhầm, Trương Huyền siết mạnh!

Chỉ một lần, hắn gục ngay.

Ở bên kia, Reeves cũng tiến triển thuận lợi.

“Hô... hô...”

Trong khoang, Dawud thở sâu, nắm chặt quai balo, ngón tay trắng bệch.

Một tiếp viên thấy vậy, tưởng hắn say máy bay, liền bước đến hỏi: “Thưa ông, ông cần thuốc say không?”

Nhưng Dawud há miệng, không nói thành lời.

Không phải hấn không muốn, mà quá căng thẳng.

Hấn vô thức nhìn đồng bọn.

Nhưng không thấy bóng dáng.

Một người mặc vest, trông như nhân viên văn phòng, ngồi gần đó, đặt báo xuống, quay lại nhìn Dawud.

Trong lúc quay, lộ ra khẩu súng Glock bên hông.

Chương 692: Tiêu Đề

《Ẩn》

Thấy Dawud như vậy, người này cau mày, đặc biệt khi thấy balo, cảnh giác hiện lên.

Lúc đó, một người cao lớn, cầm bút không nắp, đi qua.

“Xin lỗi, đây là bạn ta...”

Reeves mỉm cười, vỗ nhẹ vai tiếp viên, ra hiệu.

Dawud nghe tiếng, quay lại nhìn Reeves.

Gương mặt xa lạ làm hắn ngỡ ngàng.

Nhưng chưa kịp nói, Reeves đã giữ chặt đầu hắn!

Hắn muốn phản kháng, nhưng một ngòi bút đã đâm vào não từ cằm!

Phụt!!!

Máu phun ra, ướt đầm tay và tay áo Reeves.

Reeves giữ chặt đầu Dawud, không ai thấy cảnh tượng kinh hoàng này!

Reeves nở nụ cười với tiếp viên, đặt ngón tay lên môi ra hiệu im lặng.

Lúc này, Dawud vẫn còn co giật.

“Đừng động, đừng động, thả lỏng, thả lỏng...” Reeves thì thầm an ủi.

Cô tiếp viên hàng không tròn tròn mắt, ánh mắt đầy sợ hãi, lùi hai bước rồi ngã ngòai xuống đất.

“Thưa ông!”

Người đàn ông mặc vest luôn chú ý tình hình bên này đứng dậy, vén vạt áo, rút khẩu súng lục ra, đồng thời để lộ huy hiệu cảnh sát gài ở thắt lưng:

“Cảnh sát hàng không, đề nghị ông giơ tay lên!”

Vị cảnh sát hàng không này trông đầy cảnh giác, nhưng hoàn toàn không để ý mối đe dọa phía sau!

Cạch!

Tiếng khẩu súng mở khóa an toàn vang lên phía sau.

Sắc mặt cảnh sát hàng không lập tức cứng đờ.

“Đừng động, thưa cảnh sát, chúng ta không phải là người xấu.”

Không biết từ lúc nào, Trương Huyền đã theo sau, cầm một khẩu súng lục chĩa vào sau gáy của hắn.

“A!!!” Một tiếng hét vang lên, các hành khách xung quanh lúc này đã phát hiện ra tình huống bên này.

Một số phụ nữ nhát gan hét lên, mọi người xung quanh cũng kinh hãi chạy tán loạn.

Cảnh tượng bắt đầu trở nên hỗn loạn.

“Có người định cướp máy bay, chúng ta chỉ tiện thể giúp đỡ.”

Trương Huyền không để ý đến sự hỗn loạn xung quanh, bình tĩnh đưa tay lấy khẩu súng cảnh sát hàng không đang chĩa vào Reeves.

Lúc này, Reeves cũng đã lấy được chiếc ba lô từ tay Dawud.

Mở khóa kéo, hấn lộ ra vũ khí bên trong ba lô cho cảnh sát hàng không thấy.

Vị cảnh sát hàng không bị tước vũ khí, sắc mặt khó coi:

“Khốn nạn... các người là ai?”

Lời vừa dứt, trong khoang thương gia cách một tấm rèm!

Pằng!!!

Tiếng súng!!!

Tiếng súng vang lên, càng làm tăng sự hoảng loạn của các hành khách xung quanh!

“BOSS.” Reeves nhìn Trương Huyền.

Trương Huyền gật đầu.

Reeves rút từ trong ba lô ra một khẩu súng tiểu liên UZI đã lắp sẵn băng đạn.

Kéo chốt, kiểm tra đạn đã lên nòng, nhanh chóng cầm súng tiến đến bên cạnh tấm rèm nối khoang thương gia và khoang phổ thông.

Trương Huyền vỗ vai cảnh sát hàng không, giúp hấn bình tĩnh lại rồi nói:

“Ổn định cảm xúc của hành khách, nơi này sẽ sớm an toàn.”

Nói xong, Trương Huyền lách qua cảnh sát hàng không, hai tay cầm súng tiến đến phía bên kia của tấm rèm.

Cảnh sát hàng không đứng tại chỗ, nhất thời không biết phải làm gì.

Mặc dù hấn đã được huấn luyện chống cướp máy bay nhiều lần, nhưng những khóa huấn luyện này không dạy hấn cách đối phó khi có người khác giúp đỡ.

Vì vậy, hắn đành làm theo lời Trương Huyền, xoay người lại, nhẹ giọng an ủi các hành khách xung quanh.

Nhưng hắn không thấy.

Ở hàng ghế cách đó bảy, tám dãy.

Một đôi mắt đang lặng lẽ quan sát hắn.

Cho đến khi xác định rằng cảnh sát hàng không này không có ý thù địch với Trương Huyền và Reeves.

Hà thúc mới dần dần thu lại ánh mắt cảnh giác.

Bên cạnh Hà thúc, ngay vị trí của Reeves lúc này.

Một chiếc ba lô cũ kỹ nằm trên đó.

Tay của Hà thúc đang ở trong ba lô, chặt chẽ nắm một khẩu súng đã lên đạn.

Trở lại tình huống chính.

Trương Huyền và Reeves đã sẵn sàng tấn công tại hai bên tấm rèm.

Trương Huyền tay phải cầm súng trước ngực, nòng súng chĩa xuống, tay trái chuẩn bị kéo tấm rèm.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Reeves.

Reeves gật đầu, ra hiệu rằng mình đã sẵn sàng.

Trương Huyền lập tức kéo mạnh tấm rèm!

“Di chuyển! Di chuyển!”

Reeves ngay lập tức cầm súng xông vào khoang thương gia, nòng súng quét qua các ghế phía trước và bên phải!

Trương Huyền theo sát, hai tay cầm súng, chỉ về các ghế bên trái!

Trong vòng chưa đến một giây.

Hai người đã nắm rõ tình hình toàn bộ khoang thương gia.

Hai người Trung Đông lúc này đã bị đè xuống đất.

Một người có vẻ đã mất ý thức, người còn lại dù còn sức giãy giụa nhưng cũng không còn khả năng chống cự.

Một khẩu súng lục rơi giữa lối đi, người phụ nữ tên Eve dường như đang chuẩn bị nhặt súng!

Cách Eve không xa, một cảnh sát hàng không khác có huy hiệu gài ở thắt lưng đứng bên cạnh người Trung Đông vẫn còn tỉnh táo.

Thấy Trương Huyền và Reeves cầm súng xông vào.

Cảnh sát hàng không này theo phản xạ giơ súng lên!

Pằng!!!

Tiếng súng vang lên!

Một viên đạn chính xác bắn trúng khẩu súng lục trong tay hắn!

Sức mạnh từ viên đạn khiến khẩu súng của hắn bị bắn bay ra xa!

“Đừng động!”

Trương Huyền quát lên.

Một người đàn ông tóc vàng dài ngồi gần đó đột nhiên bật dậy, định tấn công hai người!

Hành động nhanh nhẹn, sức mạnh dữ dội!

Người bình thường không có cơ hội phản ứng!

Nhưng...

Trương Huyền và Reeves không phải người bình thường?

Một người có khả năng cận chiến bậc bốn, người kia còn cao hơn!

Chương 693: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bốp!!!

Một tiếng động lớn, người đàn ông tóc vàng bay lên, xoay tròn ba trăm sáu mươi độ giữa không trung!

Bốp một cái, mặt úp xuống, ngã đập mạnh xuống đất, ngất xỉu ngay lập tức.

Pằng!!!

Lại một tiếng súng!

Viên đạn bắn bay khẩu súng rơi trên đất, ngăn Eve nhặt súng.

“Ta đã bảo đừng động.”

Ánh mắt Trương Huyền lạnh lùng quét qua từng thành viên của Hermes trong phòng!

Mặc dù không thể hiện sát khí, nhưng cảm giác áp lực kinh khủng như mùa đông trên núi tuyết đủ làm bất cứ ai cảm thấy sợ hãi!

Reeves, vừa hạ gục người đàn ông tóc vàng, lúc này đứng dậy, hai tay cầm súng, nòng súng chĩa xuống đất.

Dưới sự uy hiếp của Trương Huyền và Reeves, cảnh sát hàng không nắm tay phải bị tê đau, khó khăn mở miệng:

“Các người là ai? Muốn làm gì?”

Trương Huyền nhú mào, quét qua từng người trong phòng, xác định không còn mối đe dọa nào nữa, hạ súng xuống, nói:

“Chúng ta chỉ đến giúp đỡ, nhưng có vẻ như...”

Nói rồi, Trương Huyền liếc nhìn người quản lý vẫn ngồi trên ghế, thần thái bình tĩnh, như núi Thái Sơn.

“Các người có vẻ không cần giúp đỡ.”

Rõ ràng, nguy cơ cướp máy bay bên này đã được giải quyết bởi nhóm Hermes.

Chỉ có điều, cách họ làm có phần thô bạo, nếu không sẽ không có tiếng súng vang lên.

Lúc này, tấm rèm phía sau lại được kéo lên.

Cảnh sát hàng không ở khoang phổ thông nghe thấy tiếng động, cẩn thận bước tới.

Thấy tình hình không tệ, hấn thở phào nhẹ nhõm.

Thấy đồng nghiệp của mình không sao, cảnh sát hàng không cũng dần hạ thấp cảnh giác.

Bước lên trước, nói với Trương Huyền, Reeves và nhóm bảy người Hermes:

“Cảm ơn các người đã giúp đỡ... Các người thuộc đơn vị nào?”

Người quản lý đứng dậy, đưa tay ra với cảnh sát hàng không:

“CIA Mỹ, đội hành động đặc biệt số 112, trưởng nhóm Jonathan, họ đều là thành viên của ta. Chúng ta nhận được tin tình báo rằng có khủng bố vũ trang định cướp máy bay có công dân Mỹ, nên đặc biệt đến ngăn chặn.”

Nghe vậy, Trương Huyền nhướn mày nói:

“Các người là CIA? Trùng hợp thật, chúng ta là MI6 của Anh, cũng nhận được tin tình báo về âm mưu cướp máy bay nên đến ngăn chặn.”

Cả hai bên đều nói dối một cách quá đáng, nhìn nhau.

Dù lời nói dối có quá đáng thế nào, cảnh sát hàng không này vẫn vỗ ngực thở phào, nói:

“Thì ra là vậy, cảm ơn các người. Hãy yên tâm, khi máy bay hạ cánh, ta sẽ báo cáo với cấp trên về công lao của các người.”

Mặc dù nói vậy, nhưng liệu hẳn có tin vào lời nói dối của Trương Huyền và nhóm hay không... chỉ có hẳn mới biết.

Thấy tình hình ổn định, Trương Huyền lấy điện thoại ra xem.

Dù sao Kelly bên đó vẫn đang bị truy sát, anh phải xác định mọi việc bên đó có suôn sẻ không.

...

Ngoài khu phố người Hoa ở Bangkok, khách sạn Asa.

Tạch tạch tạch...!!!

Tiếng súng dữ dội bao trùm cả khách sạn trong nỗi sợ hãi và khói lửa!

Nhân viên an ninh trong khách sạn Asa không thể so sánh với những người bảo vệ trong quán bar.

Đối mặt với bọn cướp hung tợn và vũ trang đầy đủ, họ chỉ biết bị đánh, hoàn toàn không thể tổ chức phòng thủ và phản công hiệu quả.

Bùm!!!

Một quả lựu đạn làm nổ tung cổng khách sạn đã lung lay.

Vài tay súng, dưới sự dẫn dắt của một người da đen có vết sẹo trên mặt, xông vào!

Tiếng hét thảm thiết hòa cùng tiếng súng vang lên không ngừng!

Kelly, trốn vào khách sạn tưởng đã an toàn, cũng phải chạy trốn lần nữa.

Lần này, cô không biết phải chạy đi đâu.

“Chết tiệt, chết tiệt...”

Những tay súng này cứ bám theo cô không buông, khiến Kelly cảm thấy có điều gì đó không đúng.

“Chẳng lẽ là sát thủ từ Malaysia? Không thể nào? Người của Hermes vừa mới xuất phát, họ đã nhận được tin?”

“Hay là... kẻ thù cũ của ta? Hoặc đối thủ cạnh tranh trong thương mại?”

Cầm một khẩu súng lục, chạy ra cửa sau khách sạn, Kelly nghĩ nhanh trong đầu.

Cố gắng đoán thân phận và mục đích của những kẻ tấn công.

Nhưng, điều này chỉ là vô ích.

Nhìn vào cách họ bắn súng và ném lựu đạn không chút do dự, có thể thấy.

Họ đến để giết Kelly tiểu thư.

Chỉ cần vài phút nữa, khi họ đuổi kịp.

Dù Kelly có đoán ra thân phận của họ, kết cục của cô cũng không thay đổi.

Cô cần sự giúp đỡ thực sự.

Cô vừa gọi điện cho một thành viên của Shineite tên K.

Nhưng đến giờ vẫn chưa thấy người đó xuất hiện.

Điều này khiến cô cảm thấy tuyệt vọng.

Cô có thể dựa vào ai?

Johnny? Đúng, Johnny!

Johnny vừa nhắn tin nói rằng hấn ở gần đây!

Chỉ cần gọi điện cho hấn, mình có thể được cứu!

Nghĩ vậy.

Kelly vừa chạy nhanh, vừa gọi điện cho Johnny.

“Reng... reng... reng...”

“Nghe điện thoại đi Johnny, nhanh lên...”

Kelly lo lắng chờ đợi.

Mười giây sau, khi điện thoại vừa kết nối!

Bùm!!!

Một viên đạn từ xa bắn tới!

Phập một cái, chân trái của Kelly bị bắn xuyên qua!

“A!!!” Đau đớn hét lên, Kelly ngã xuống đất, điện thoại rơi trước mặt cô.

Tiếng bước chân vang lên, dừng lại trước mặt cô.

Một bàn tay đen nhẻm nhặt chiếc điện thoại rơi trước mặt Kelly.

“Người... người là ai!?”

Kelly nghiêng răng ngẩng đầu lên, cố nhìn rõ khuôn mặt người này, nhưng dưới ánh nắng chói chang, cô nheo mắt, không nhìn rõ.

Chương 694: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên!

“Alo?”

“Dizha?”

“Ta đây, thưa chủ nhân.”

“Bắt được người chưa?”

“Rồi, thưa chủ nhân...”

Vừa nói, người đàn ông này vừa cúi xuống.

Kelly nhận ra khuôn mặt của hắn!

Người da đen có vết sẹo!

Đây chính là tay sai của Johnny!

Dizha nở nụ cười nham hiểm với Kelly, nói vào điện thoại:

“Con mụ này, có giết không?”

Ở đầu dây bên kia, giọng Johnny lạnh lùng vô tình:

“Giết đi, dù sao... nàng cũng không còn giá trị sử dụng.”

Gì!?

Kelly tái mặt, gần như không tin vào tai mình.

“Rõ.”

Dizha ngắt điện thoại, rút khẩu súng lục bên hông, chĩa vào đầu Kelly.

Đình!

Cộp cộp...!

Một quả lựu đạn choáng lẫn đến.

Bùm!!!

Bùm!!!

Ngay lúc lựu đạn choáng phát nổ!

Một quả lựu đạn khói không biết từ khi nào cũng lẫn đến gần, lập tức bao phủ xung quanh bằng một làn khói dày đặc!

Trong làn khói, một bóng dáng linh hoạt mặc đồ đen nhanh chóng di chuyển, kéo Kelly từ dưới đất lên.

Một cái lắc mình, hắn đã lao vào một con hẻm bên cạnh.

“Ugh...” Dizha, người da đen với khuôn mặt đầy sẹo, bị lựu đạn choáng làm cho đầu óc quay cuồng và tai ù, bò dậy từ mặt đất.

Thấy hai người đã biến mất ở góc hẻm, hắn định gọi người đuổi theo.

Từ góc hẻm, một cái bóng hình trụ đen bị ném ra!

Mặc dù trong làn khói, hắn không thể nhìn rõ đó là gì.

Nhưng bản năng chiến đấu dày dạn trên chiến trường lập tức khiến cơ thể hắn hành động.

Vụt một cái, cả người hắn núp sau một chiếc xe hơi!

Bùm!!!

Lại thêm một tiếng nổ chói tai!

Và lần này, vụ nổ rõ ràng khác biệt so với lần trước!

Trong ánh lửa, vô số mảnh kim loại bay tứ tung!

Mọi thứ xung quanh đều bị phá hủy không tưởng tượng nổi!

Ba tên tay súng thậm chí chưa kịp tỉnh lại từ cơn choáng, đã bị mảnh kim loại bắn thành cái sàng!

“Fk!!!”

Cơn hoảng sợ liên tiếp khiến Dizha không kìm được mà chửi thề.

Khó khăn lắm hắn mới kiềm chế được nhịp thở dồn dập không kiểm soát của mình, cẩn thận nhô đầu ra khỏi chỗ nấp.

Trên đường phố đầy rẫy hỗn loạn, trong làn khói mù mịt, hắn chỉ có thể thấy những thi thể máu me be bét và những mảnh thịt rải rác của thuộc hạ mình.

“Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt...”

Hắn nén nỗi sợ hãi trong lòng, cơn giận dữ không thể kiểm soát tràn ngập trong lồng ngực, hắn cầm lấy bộ đàm và bắt đầu gọi hỗ trợ:

“Mục tiêu đang chạy trốn về phía nam, có một kẻ không rõ lai lịch cứu hắn đi, không chắc có đồng đội nào khác không, tất cả nghe đây, phát hiện tung tích, lập tức tiêu diệt, không để lại ai sống sót!”

...

“Ugh... chân ta!”

Kelly bị kéo chạy hơn hai trăm mét, đau đớn thét lên, cuối cùng phải dừng lại.

Hắn quay lại nhìn chân Kelly đang chảy máu, rồi quan sát xung quanh.

Họ đang ở giữa hai tòa nhà dân cư, khá kín đáo, không dễ bị phục kích.

Chỉ có một vấn đề.

Hắn trước đó đi ô tô đến đây, nhưng vì tắc đường, hắn chỉ kịp thay đồ trên xe, rồi chạy bộ đến.

Vì vậy, trước khi trở lại con đường trước đó, họ vẫn phải đi bộ.

Sau khi xác định kẻ địch chưa đến.

Hắn đưa Kelly vào lối đi của một tòa nhà dân cư, đỡ nàng ngồi trên cầu thang, hắn cúi xuống kiểm tra vết thương của Kelly.

Vết thương xuyên qua chân, kèm theo sung nhẹ.

Dù vết thương không nguy hiểm tính mạng, nhưng nếu tiếp tục vận động mạnh mà không xử lý kịp thời, khả năng cao sau này phải cắt cụt.

Sau khi đánh giá tình trạng của Kelly, hắn lập tức cởi chiếc áo khoác mà hắn mặc để ẩn mình.

Khi hắn cởi áo, lộ ra áo giáp chống đạn và một thất lưng chiến thuật gắn đủ loại vũ khí cầm tay.

Dù sao làm nghề này, ra ngoài mà không mang theo thứ gì để tự vệ thì thật khó yên tâm.

Không màng đến vết máu, hắn buộc áo khoác quanh vết thương của Kelly, sau đó tháo cà vạt của mình ra, nhanh chóng buộc chặt trên chân Kelly để cầm máu.

Xong xuôi, hắn ngẩng đầu nhìn Kelly, đang tựa lưng vào tường, mồ hôi đầm đìa, hỏi:

“Ở đây người có ai tin tưởng được không?”

Kelly lắc đầu, không nói gì.

Vừa trải qua sự phản bội tình cảm, đầu óc nàng rối bời, cộng thêm cơn đau từ vết thương, nàng không còn tâm trí để nói.

Thấy vậy, hắn cũng không hỏi thêm.

Hắn mở bộ đàm của mình, chuyển sang kênh liên lạc thường dùng của đội:

“Đây là ‘Chó săn’, đây là ‘Chó săn’, ta đã tìm thấy mục tiêu, nhưng xung quanh có rất nhiều địch, cần hỗ trợ, nhắc lại, cần hỗ trợ!”

Ngay lập tức, từ bộ đàm vọng lại.

“Đây là nhóm Sao Mai số hai, ta là Vô nhân, binh sĩ của ta dự kiến sẽ đến vị trí của ngươi trong mười lăm phút, nhưng máy bay không người lái đã đến trước, ngươi có mang đèn nhấp nháy IR không?”

“Có, ta mang theo, nhưng ta đang ở trong nhà.”

“Vậy hãy bật đèn nhấp nháy IR lên để ta thấy ngươi.”

“Rõ.”

Hắn bật đèn nhấp nháy IR trên mũ bảo hiểm.

Sau đó nhìn vào mắt Kelly, nghiêm túc nói: “Ngươi đã sẵn sàng chưa?”

“Sẵn... sàng... gì?”

Không để Kelly kịp phản ứng, hắn liền nhắc nòng lên.

Dù không to con, nhưng hắn rất khỏe.

Một cái nhắc mạnh, Kelly đã nằm gọn trên vai trái của hắn.

Hắn rút khẩu Glock 19 từ bao súng bên hông.

Hít một hơi sâu, hắn cẩn thận tiến ra khỏi lối đi.

Chương 695: Tiêu Đề

《Ẩn》

Gập khuỷu tay, cầm súng một tay, hắn nhanh chóng quan sát hai bên ngoài, theo những kinh nghiệm chiến đấu đơn lẻ trong đô thị mà Trương Huyền đã dạy.

Xác định không có địch, hắn rời khỏi lối đi.

Ngay lúc này, trong tai nghe của hắn vang lên giọng của Chí Vĩ:

“Ta thấy người rồi, Chó săn, ngoài con hẻm bên trái của người, có ba tên vũ trang đang tiến đến, dự kiến năm giây nữa sẽ thấy người, chạy sang hẻm bên phải, ra khỏi hẻm rẽ trái!”

Chí Vĩ nói nhanh, hắn nghe và không chần chừ, lập tức chạy về phía đường bên phải.

Vừa kịp năm giây, hắn lao ra khỏi hẻm.

“Tốt lắm, bọn chúng chưa phát hiện, tốc độ không tăng, tiếp tục tiến lên, số lượng địch phía trước không nhiều.”

“Rõ.”

Hắn vác Kelly chạy một đoạn, nhanh chóng vượt qua cả con phố, đến một ngã tư.

Chí Vĩ lại nói: “Phía trước người ba trăm mét, có một chiếc xe nghi ngờ chở lính vũ trang đang đến gần, nhưng phía trước tắc đường, chúng có thể chọn đi bộ, và bên phải cũng có hai lính vũ trang đang tiến đến.”

“Con đường bên trái có đi được không?”

“Không, đó là đường cụt.”

“Hiểu.”

Hắn quan sát xung quanh.

Lúc này, trên đường vẫn còn vài dân thường đang bỏ chạy, nhưng không nhiều.

Trên đường, hơn chục chiếc xe bị mắc kẹt ở ngã tư.

Xem tình hình trong xe, có vẻ nhiều người đã bỏ xe chạy thoát thân.

Hắn nhắm vào một chiếc SUV màu đen, cửa sau mở toang, không có ai.

Hắn vác Kelly chạy tới, đặt nàng vào ghế sau.

Nhìn ghế lái.

Không thấy chìa khóa xe.

Hắn đặt khẩu Glock 19 vào tay Kelly, thì thầm:

“Nằm xuống ghế sau, nếu ai phát hiện, bắn ngay!”

Kelly nắm chặt khẩu súng, gật đầu như gà mổ thóc.

Giao xong, hắn ra khỏi xe, đóng cửa lại.

Vút!

Rút con dao chiến thuật từ thắt lưng, cầm dao trong tay.

Hắn cúi thấp người, nấp sau chiếc SUV, theo chỉ dẫn của Chí Vĩ.

Nhanh chóng, hai tên lính vũ trang tiến đến.

Cả hai tản ra, kiểm tra các xe trên đường.

Có vài dân thường sợ hãi hét lên.

Theo sau là vài tiếng súng và tiếng kêu la thảm thiết.

Chí Vĩ nghiêm trọng nói: “Lũ điên này thậm chí giết cả dân thường... cẩn thận, chúng đang đến gần, gần nhất ở hướng năm giờ của người.”

Nghe vậy, hắn bình tĩnh nắm chặt con dao, di chuyển đến phía sau thùng xe tải.

Tránh đối mặt trực tiếp với cả hai tên lính vũ trang.

Nhanh chóng, khi một tên lính vũ trang đi qua thùng xe, hướng đến chiếc xe tiếp theo.

Chí Vĩ nói: “Tên kia chưa theo kịp, cơ hội tốt!”

Nghe vậy, hắn âm thầm tiến đến phía sau tên lính!

Tay trái nhanh chóng bịt miệng và ôm đầu hắn!

Chát một tiếng!

Tay phải cầm dao nhanh chóng cắt đứt động mạch cổ!

Sau đó mạnh mẽ kéo hắn về phía sau thùng xe!

Toàn bộ quá trình hầu như không gây tiếng động, tên lính kia thậm chí không nhận ra đồng đội đã biến mất.

Giải quyết xong một tên, hắn lấy khẩu AKM của tên đó, đeo lên vai mình.

Còn lấy thêm hai băng đạn dự trữ.

Tuy nhiên, hắn không có ý định dùng súng lúc này.

Chỉ cần giải quyết êm đẹp tên lính thứ hai, hắn sẽ có cơ hội dẫn Kelly rời đi trong lúc chưa bị phát hiện.

Khi hắn chuẩn bị tiếp tục giết tên thứ hai.

Chí Vĩ đột nhiên nói:

“Tên đó thấy vết máu người để lại, đã giơ súng tiến đến, còn bốn giây, khuyên dùng súng.”

Nghe vậy, hắn biết không thể tránh bắn súng lúc này.

Dù không muốn, hắn không phải là Trương Huyền.

Kéo khẩu AKM từ sau lưng, hắn cẩn thận nằm xuống đất, qua gầm xe, nhìn thấy chân của tên lính thứ hai.

Giơ súng, bật chốt an toàn, bắn!

Tách tách tách...!!!

Một loạt đạn quét qua!

Tên lính hét lên, ngã xuống đất!

Bùm!

Một viên đạn bắn nát đầu hắn!

Tiếng súng vang lên, lập tức thu hút sự chú ý của địch phía trước.

Nhiều tên lính kêu la, tìm chỗ ẩn nấp, và bắn về phía này!

Tách tách tách...!!!

Một loạt đạn bắn tới, tiếng kim loại va chạm, khiến hắn không có cơ hội đáp trả, chỉ có thể nằm bò dưới đất, bò về phía Kelly trong chiếc SUV.

“Cố lên, nhóm hai sắp đến!”

Giọng Chí Vĩ gấp gáp.

Hắn nghiêng răng đáp: “Nếu ta chết, hãy chăm sóc mẹ và chị ta, mật khẩu thẻ ngân hàng là: ...”

“Mẹ kiếp, để lại lời nhắn sau năm mươi năm nữa!”

Cách đây khoảng hai cây số.

Một chiếc MPV dừng bên đường.

Trong xe, Chí Vĩ tháo tai nghe, nhanh chóng leo lên hàng ghế thứ ba, mở ngăn ẩn dưới ghế, lấy ra một cái hộp.

Mở hộp, bên trong là một chiếc Drone tự sát trang bị bom điều khiển từ xa!

“Ta tưởng lần này không cần đến nó...”

Chí Vĩ nghiêng răng, mở cửa sổ trời, phóng chiếc Drone ra!

“Cần vị trí cụ thể của địch! Vô nhân, nghe thấy không!?”

Lúc này, hắn vẫn cố gắng tự chống trả.

Dựa vào tiếng súng địch, xác định chúng đang tiến gần.

Một khi bị bao vây, hắn sẽ chết thảm!

Hắn gọi liên tục qua bộ đàm, nhưng không nhận được phản hồi từ Chí Vĩ.

Khi hắn gần tuyệt vọng.

Chí Vĩ cuối cùng cũng trả lời: “Cho ta mười giây!”

“Mười giây gì?”

Hắn không hiểu, chỉ nghe thấy Chí Vĩ liên tục đếm ngược:

“10, 9... 3, 2, 1... 0!”

Vù!!!

Một chiếc Drone tự sát từ trời lao xuống, đâm thẳng vào vị trí tập trung của địch!

Chí Vĩ bấm nút kích nổ trên điều khiển!

Bùm bùm bùm!!!

Lửa bùng lên, vụ nổ kinh hoàng bao phủ nhiều tên lính vũ trang!

Chương 696: Tiêu Đề

《Ẩn》

Kẻ xa hơn cũng bị sóng xung kích ảnh hưởng, ngã nhào.

Nghe tiếng động, hấn mừng rỡ.

Cẩn thận đứng dậy, hai tay cầm súng từ từ nhô ra khỏi chỗ nấp.

Thấy một tên bị thương nặng nhưng chưa chết, đang cố nhặt súng.

Tách tách!

Hai phát đạn kết liễu hấn.

“Phía trước có vài tên chưa chết, giải quyết chúng.”

“Rõ.”

Dưới sự chỉ dẫn của Chí Vĩ, hấn bắt đầu quét sạch chiến trường.

Sau khi hoàn tất.

Một chiếc xe Sedan màu xám lao tới!

“Chết tiệt...”

Hấn biến sắc, lập tức tìm chỗ nấp, giơ súng cảnh giác.

“Đừng lo.”

Giọng của Chí Vĩ vang lên trong tai nghe: “Là đồng đội.”

Vừa nói xong, một giọng nói quen thuộc khác lại vang lên trong liên lạc:

“Gọi chó săn, gọi chó săn, viện binh của người đến rồi.”

Đó là giọng của ông chú John.

Xe dừng lại bên lề đường phía bên trái.

John và Chris từ trên xe xuống, hai người được trang bị đầy đủ nhanh chóng chạy tới.

Thấy họ, trái tim đang treo lơ lửng của Khoa liền thả lỏng ngay lập tức.

Chris cười đùa với Khoa: “Rất vui khi thấy người vẫn còn sống, Khoa.”

John nhìn qua chiến trường lộn xộn trước mặt, rồi nhìn vào vài vết trầy xước trên người Khoa, đưa tay vỗ vào cánh tay của Khoa:

“Làm tốt lắm, nhóc... Tiếp theo, giao cho chúng ta.”

“Di chuyển!”

Dưới sự bảo vệ của John và Chris.

Khoa kéo Kelly từ chiếc SUV ra, đặt cô lên vai.

Ba người nhanh chóng chạy về phía xe của họ.

Nhưng do trận chiến trước đó, những tay súng khác xung quanh cũng đã bị thu hút tới đây!

“2-1, ba kẻ địch đang tiến đến từ ngã rẽ thứ hai bên phải người!”

“Nhận được.”

Theo chỉ điểm của Chí Vĩ trong tai nghe.

John, người phụ trách bảo vệ phía sau, lập tức giơ súng lên, nhắm thẳng vào mục tiêu.

Không ngoài dự đoán, từng tên từng tên tay súng nhanh chóng xuất hiện từ ngã rẽ!

Biubiu...!!!

Chỉ trong khoảnh khắc, John đã bóp cò!

Ba tên tay súng không kịp chuẩn bị, chưa kịp thấy John ở đâu đã bị bắn gục, ngã xuống đất chết ngay lập tức!

Lúc này, giọng của Chí Vĩ lại vang lên: “Các bạn, các bạn phải nhanh lên, có một lượng lớn xe cảnh sát đặc nhiệm đang tiến về phía này, từ hướng đông và bắc đều có.”

Trong khi Chí Vĩ nói.

Đội cứu viện cũng đã quay lại xe của họ.

John và Chris mỗi người bảo vệ một hướng.

Đợi đến khi Khoa đưa Kelly lên xe, Chris ngồi vào ghế lái, John mới ngồi vào ghế phụ lái.

Vroom!

Chris khởi động xe.

John bấm liên lạc: “Máy bay không người lái, chúng ta cần một lộ trình rút lui an toàn và điểm đến cuối cùng.”

“Máy bay không người lái nhận được, các người có thể tiến về phía nam, ta sẽ lập tức vạch ra lộ trình cụ thể, dự kiến hoàn thành trong một phút.”

“Hiểu rồi.”

Nói xong, John nhìn sang Chris đang lái xe.

Chris gạt đầu, quay tay lái về phía đường phố phía nam.

Có lẽ vì họ đã giết quá nhiều kẻ địch, suốt đường đi không gặp phải bất kỳ chướng ngại nào.

Khi họ nghĩ rằng mọi thứ đã ổn thỏa.

Giọng của Chí Vĩ vang lên: “Ồ... ta nghĩ ta gặp rắc rối rồi.”

“Gi?”

Góc nhìn chuyển sang phía Chí Vĩ.

Khi hắn chuẩn bị chọn một nơi phù hợp làm điểm rút lui cuối cùng cho đội.

Một chiếc xe cảnh sát, không biết từ lúc nào, đã dừng ngay sau chiếc MPV của hắn.

Lúc này, Chí Vĩ đang ngồi ở hàng ghế thứ ba điều khiển máy bay không người lái.

Khi hắn nhận ra tình hình qua gương chiếu hậu, ba cảnh sát trong xe đã xuống, rút súng từ thắt lưng, giờ súng tiến đến từ hai bên xe.

“Cảnh sát! Người trong xe ngay lập tức bỏ vũ khí xuống, giờ tay đầu hàng!”

Thấy cảnh này, Chí Vĩ biến sắc, liếc nhìn ghế lái cách mình một hàng ghế.

Ý định lái xe bỏ chạy lập tức bị hắn gạt bỏ.

Hắn nhanh chóng báo cáo tình hình của mình cho đội và nói rất nhanh:

“Bây giờ có ba cảnh sát có súng bao vây xe của ta, ta không chạy thoát được, nên ta sẽ đầu hàng. Sau khi các người an toàn, tìm cách cứu ta.”

Nói xong, Chí Vĩ lập tức tắt máy liên lạc, ngắt kết nối với máy bay không người lái.

Sau đó hắn giờ tay lên, lớn tiếng nói với các cảnh sát bên ngoài xe:

“Đừng bắn, đừng bắn! Ta đầu hàng!”

Dưới sự cảnh giác của một cảnh sát, một cảnh sát khác lấy búa phá cửa, đập vỡ cửa sổ nơi Chí Vĩ ngồi.

Sau khi kiểm tra tình hình trong xe, họ mở cửa, lôi Chí Vĩ ra, ấn hẳn xuống đất, còng tay hẳn lại!

“Này! Nhẹ tay chút, anh bạn!”

Chí Vĩ la lên: “Tin không, ta sẽ tố cáo các người hành hung đây!”

“Hành hung?”

Một trung úy cảnh sát nhìn vào đủ loại máy bay không người lái và thiết bị liên lạc trong xe, cười lạnh:

“Loại khủng bố như các người mà còn dám nói chúng ta hành hung?”

Nói xong, trung úy kéo Chí Vĩ lên từ mặt đất, đấm vào bụng hẳn!

Bốp một tiếng, Chí Vĩ đau đớn gập người, cúi đầu, ho khan vài tiếng rồi không nói thêm lời nào.

Thấy hẳn có vẻ “khuất phục”, trung úy hài lòng gật đầu, ra hiệu cho thuộc hạ trùm túi vải đen lên đầu Chí Vĩ, rồi phát tay:

“Đưa người đi, chúng ta rời khỏi đây.”

“Rõ!”

.....

“Máy bay không người lái! Máy bay không người lái?”

Liên tục gọi vài lần, nhưng vẫn không nhận được phản hồi từ Chí Vĩ.

John nhúu mày, rút điện thoại, mở một phần mềm.

Ngay lập tức, trên điện thoại hiện ra một bản đồ định vị.

Trên bản đồ định vị, bốn chấm đỏ đang nhấp nháy không ngừng.

Chương 697: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trong đó, có một chấm đỏ lẻ loi đang di chuyển.

“Đi, tiến đến đó, cứu người.”

Nói xong, John thay một băng đạn đầy cho khẩu súng trường, đảm bảo cho trận chiến sắp tới diễn ra suôn sẻ.

Chris bên cạnh có chút ngạc nhiên nói:

“À? Tấn công cảnh sát... không cần báo cáo cho anh trai một tiếng sao?”

Dù sao thì họ vẫn cần ở lại đây một thời gian.

Mạo hiểm đụng độ cảnh sát không phải là một lựa chọn khôn ngoan.

“Làm sao người chắc chắn rằng ba người đó là cảnh sát thật?”

Một câu của John lập tức làm Chris kinh ngạc:

“Người nói, họ là cảnh sát giả!?”

Nhưng John chỉ liếc hắt một cái: “Ta đâu có nói vậy.”

“À cái này...?”

Thấy con trai mình ngốc nghếch như vậy, John chặc lưỡi nói:

“Dù họ là cảnh sát thật, chúng ta cũng không thể để họ đưa Chí Vĩ đi.”

“Hiện tại tình hình đã rối loạn như thế này, chết nhiều người như vậy, đây đường là nhân chứng, dù sau này chúng ta tìm Worrell Capital giúp đỡ, cảnh sát chưa chắc đã nể mặt.”

“Một khi Chí Vĩ vào đồn cảnh sát, hấn gần như không thể ra ngoài! Trừ khi chúng ta tấn công đồn cảnh sát hoặc nhà tù.”

“VẬY, người nghĩ tấn công một đồn cảnh sát dễ hơn hay chặn một chiếc xe cảnh sát dễ hơn?”

Nghe vậy, Chris lờ mờ hiểu: “Ồ~ hóa ra là vậy... Nhưng câu vừa nãy của người là gì? Cảnh sát thật hay giả...”

Lúc này, Khoa ngồi ở ghế sau với vẻ mặt nghiêm túc nói:

“Bất kể họ thật hay giả... chúng ta đều phải coi họ là giả.”

John quay đầu nhìn Khoa, gật đầu hài lòng: “Đúng vậy, họ là giả, sau này chúng ta mới có đường lùi.”

Nghe đến đây, Chris mới hiểu ra ý của cha mình.

Dù họ có thật, chỉ cần họ chết, cuối cùng cũng là giả.

“Sss...” Chris hít một hơi lạnh, nhìn cha mình với ánh mắt kinh ngạc.

Nhưng cha hấn, John, không để ý tới hấn, lúc này ông đang soạn tin nhắn gửi cho Trương Huyền.

.....

【Kelly đã được cứu, nhưng Chí Vĩ không may bị cảnh sát bắt. Vì tình hình quá nghiêm trọng, chúng ta định tìm cơ hội giải cứu bằng vũ lực, nhưng điều này có thể gây thương vong cho cảnh sát, có được phê chuẩn hành động không?】

Trên máy bay.

Trong khoang đã trở lại yên tĩnh, Trương Huyền, không muốn dính líu gì tới người của Hermes, đã quay lại chỗ ngồi của mình.

Nhìn tin nhắn của John.

“Chí Vĩ bị bắt?” Trương Huyền thấy vậy, lập tức cau mày.

Hà thúc bên cạnh ghé qua xem nội dung tin nhắn, qua chữ viết, ông đoán ngay được ý của John:

“Giết người diệt khẩu, sau đó sẽ đàm phán? Điều này có quá mạo hiểm không?”

Theo Hà thúc, trụ sở công ty của họ ở tại Xiêm La.

Một khi việc tấn công cảnh sát bị phát hiện, nghiêm trọng mà nói, họ có thể trở thành tội phạm quốc tế.

Ngay cả khi không nghiêm trọng, cũng có thể bị kẻ xấu như Ark nắm thóp.

Lúc đó, rắc rối sẽ không chỉ là chuyện nhỏ.

Trương Huyền, tất nhiên hiểu rõ những lo lắng của Hà thúc.

Nhưng đồng thời, anh cũng không thể để Chí Vĩ bị giam vào ngục.

Suy nghĩ một lúc, Trương Huyền nói với Hà thúc:

“Chúng ta đã sử dụng danh tính giả để đăng ký công ty, dù có mất cũng không sao, cùng lắm thì thay cái mới, nhưng nếu Chí Vĩ vào tù, khó tránh khỏi việc bị kẻ thù của chúng ta tìm cơ hội trả thù. Khi đó, còn sống ra ngoài hay không cũng khó nói, nên... cá nhân ta đồng ý với John.”

Nghe vậy, Hà thúc gật đầu: “Người nói cũng đúng, nhưng...”

Trầm ngâm một lát, Hà thúc nói:

“Có lẽ chúng ta có cách giải quyết tốt hơn.”

“Oh?”

.....

Trong một căn hộ ở Bangkok.

“Khốn nạn... chúng lại thoát được? Sao lại để chúng thoát được?”

Johnny nghe báo cáo của Dizha, sắc mặt vô cùng khó coi.

Hắn đã chuẩn bị bao lâu, tập hợp bao nhiêu người, mà cuối cùng vẫn để Kelly chạy thoát!?

“Dizha, người không đảm bảo rằng, những người người tìm được đều đáng tin sao? Nhưng người nhìn lại xem, bọn người rớt cuộc là làm cái gì!? Nhiều người như vậy mà không giết nổi một người phụ nữ!?”

Johnny giận dữ gào lên trong điện thoại, hắn như muốn chui vào trong điện thoại để tát Dizha hai cái.

“Rất xin lỗi, BOSS, là ta chủ quan, ta cũng không ngờ, người phụ nữ đó lại quen biết với nhóm người giỏi như vậy. Ta chắc chắn, họ là những binh sĩ đặc nhiệm chuyên nghiệp.”

Nhưng Johnny không muốn nghe lời giải thích của Dizha, giận dữ nói:

“Vậy sao? Lần này nhiệm vụ thất bại rồi à? Nếu điều này ảnh hưởng đến kế hoạch lớn, người bảo ta làm sao giải thích với đám chết tiệt đó!?”

“Cái này...”

Lúc này Dizha cũng khó xử.

Dù sao hắn cũng đã nhận tiền, nếu thất bại như vậy, không chỉ Johnny đối xử với hắn thế nào, mà đám đứng sau lưng có lẽ thật sự sẽ xé xác hắn.

Nhưng hiện tại, đám người mà hắn tìm đến đã chết hoặc bị thương hơn nửa.

Dù hắn muốn tiếp tục truy đuổi, cũng lực bất tòng tâm.

Khi hắn không biết phải làm sao.

Một thuộc hạ vội vàng chạy đến báo cáo:

“Đại ca, tin tốt, người phụ nữ đó bị cảnh sát bắt rồi!”

“Hả?”

Dizha sửng người, gần như không tin vào tai mình: “Người nói người phụ nữ đó là...?”

“Tất nhiên là Kelly, còn ai nữa.”

“Hả??”

Kelly không phải vừa được ba tên đặc nhiệm cứu đi sao?

Sao lại bị cảnh sát bắt?

Dizha liền hỏi: “Ba tay súng đó đâu?”

Thuộc hạ đáp: “Một người bị bắt cùng Kelly, hai người khác bị cảnh sát đánh chạy.”

Chương 698: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hả???”

Cảnh sát Xiêm La... từ bao giờ lại mạnh vậy?

Ta đang ở trong câu chuyện hài hước nào đây???

“Để ta bình tĩnh đã...”

Dù sao cũng không thể tin nổi.

Nhưng rõ ràng, đó là sự thật.

Vừa bình tĩnh lại, Dizha lập tức nảy ra một ý nghĩ.

Nếu Kelly nằm trong tay cảnh sát, thì chẳng phải họ muốn giết nàng sẽ dễ dàng hơn nhiều sao?

Dù sao, họ cũng có người trong nội bộ cảnh sát, nếu không họ đâu dám ngang nhiên giết người giữa ban ngày thế này.

Chỉ cần họ phối hợp trong ngoài với người của mình trong nội bộ cảnh sát, chẳng phải sẽ dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ lần này sao?

Nhưng vừa nghĩ đến điều này, hần lập tức cảnh giác.

Theo lý mà nói, ba tay súng đó không thể bị cảnh sát dễ dàng đánh bại như vậy, tại sao...

Chẳng lẽ có âm mưu gì sao?

Đúng lúc này, thuộc hạ lại báo cáo:

“Một cảnh sát bị chúng ta mua chuộc còn nói rằng họ đã bắt được một người nghi là điều khiển Drone, chắc chắn là

cùng nhóm với ba tay súng kia. Ta đã nói mà, bọn chúng đánh nhau như thể có tầm nhìn của Chúa vậy, hóa ra là đã chuẩn bị từ trước.”

Nghe đến đây, Dizha lập tức hiểu ra.

Hóa ra là mất tầm nhìn của Drone, mới lao thẳng vào vòng vây của cảnh sát.

Thế thì hợp lý rồi.

Nghi ngờ tan biến, Dizha lập tức gọi điện cho Johnny, báo cáo tình hình.

Khi biết Kelly đã rơi vào tay cảnh sát, Johnny mừng rỡ, vung tay ra lệnh cho Dizha hành động!

Nhận được sự đồng ý, Dizha lập tức triệu tập người, chuẩn bị hành động!

...

Bên ngoài đồn cảnh sát Sathon.

Theo dấu máy theo dõi đến đây, John và Chris ngồi trong một chiếc xe ăn cắp bên lề đường, nhìn chăm chăm vào cổng đồn cảnh sát.

“Hy vọng kế hoạch của Hà thúc có hiệu quả, nếu không chúng ta phải cứu nhiều người hơn nữa đây...”

Chris có chút lo lắng.

Trước đó, họ đã nhận được hồi âm từ Trương Huyền và biết được một kế hoạch giải cứu mới.

Tóm lại là ba từ: Mượn dao giết người, dòi họa đông dẫn, kim thiên thoát xác!

Dù kế hoạch này, theo John, không đơn giản và dễ dàng bằng việc ra tay trực tiếp.

Nhưng cân nhắc những hệ quả sau đó.

Kế hoạch này vẫn đáng để thử.

Dù việc không đi theo dự tính của Hà thúc, họ vẫn có cơ hội cứu vãn.

Cùng lắm thì Trương Huyền và mọi người quay lại một chuyến nữa.

Dù sao máy bay của họ cũng chưa tới Malaysia, chỉ cần bảo phi công quay đầu, không quá khó khăn.

John cúi đầu, nhìn ba điểm đỏ đang nhấp nháy trên điện thoại.

Đúng vậy, để đảm bảo mỗi nhử không mất tích, hắn đã đặt máy theo dõi lên người Kelly.

Theo hiển thị, cả ba hiện đang ở cùng một chỗ trong đồn cảnh sát, có lẽ là... phòng giam.

Xác định xong vị trí của họ.

John hít sâu một hơi, châm một điếu thuốc, nheo mắt nhìn ra cửa đồn cảnh sát qua cửa sổ xe.

Lúc này, phần lớn cảnh sát trong đồn đang ra ngoài truy bắt những “phần tử khủng bố” còn lại.

Nếu muốn hành động... giờ là thời điểm tốt nhất.

John biết điều này.

Và Dizha... cũng biết điều này.

“Này! Ta cần gặp bác sĩ! Ta bị thương, chảy nhiều máu lắm, các người không thấy sao?”

Trong nhà giam của đồn cảnh sát, Kelly bám vào song sắt, hét lớn với hai cảnh sát đang canh gác bên ngoài.

Nhưng hai cảnh sát này chỉ lạnh lùng liếc Kelly một cái, rồi quay đi như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục làm việc của mình.

Thấy vậy, Kelly tức giận quay đầu, nhìn vào bức tường bên phải, thì thầm:

“Bọn cảnh sát chết tiệt này, chẳng chút nhân đạo nào... Này anh chàng đẹp trai, người chắc chắn chúng ta sẽ không bị bắn chết chứ?”

Trong phòng giam đơn bên cạnh Kelly.

Khoa, với hai tay bị còng, ngồi thien trên sàn, dựa lưng vào tường, mắt nhắm nghiền, bình tĩnh trả lời:

“Ta tin đồng đội của ta, và cô cũng nên tin tưởng họ.”

“Ah~”

Kelly bực bội gỡ đầu tóc ngắn ngang vai:

“Hôm nay vận xui thế nào mà chúng ta lại lao thẳng vào vòng vây của cảnh sát chứ? Thật là xui xẻo...”

Đúng vậy, để kế hoạch diễn ra suôn sẻ, Trương Huyền không hề tiết lộ kế hoạch với Kelly.

Và cô hoàn toàn không biết mình là “mồi nhử”.

Đến giờ, cô vẫn nghĩ mình gặp xui xẻo, bị cảnh sát chặn lại.

Khoa biết mình không giỏi ăn nói, cũng không nói gì thêm, chỉ im lặng.

Thấy Khoa mãi không nói gì, Kelly cũng ngồi phịch xuống sàn, nhìn vào băng gạc quấn quanh chân.

Đúng vậy, trước đó khi John và mọi người cứu lên xe, Khoa đã băng bó lại vết thương của Kelly một cách cẩn thận.

Nếu không, giờ Kelly chắc chắn không đủ sức để lớn tiếng với cảnh sát.

“Sao lại xui xẻo thế này...”

Những gì xảy ra hôm nay khiến Kelly vô cùng chán nản.

Cứ ngỡ tìm được tình yêu đích thực, ai ngờ lại gặp phải kẻ lừa đảo, không những lừa tiền mà còn muốn giết nàng...

Nghĩ đến việc có thể chết thảm như vậy, Kelly buồn bã, nước mắt lăn dài trên má.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ bức tường bên trái:

“Này chị gái, bạn trai của người cũng đủ tàn nhẫn đấy, phải nhiều người đến giết người như vậy, ta nhìn cũng thấy sợ.”

Nghe giọng quen thuộc này, Kelly sửng sốt.

Lúc bị đưa vào đây, họ đều bị bịt mắt, không để ý đến Chí Vĩ đang ngồi trong góc phòng giam, dùng ngón tay vẽ vẽ trên sàn.

“Là anh...” Kelly định gọi tên Chí Vĩ.

Chí Vĩ cười nói: “Đúng, là ta, tiểu Jerry.”

Chương 699: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Jerry...” Trên xe trước đó, Kelly đã nghe nói về việc Chí Vĩ bị bắt.

Chỉ là cô không ngờ, họ lại bị nhốt cùng một đồn cảnh sát, thậm chí ba người còn bị nhốt liền kề.

Thật là trùng hợp.

“Chị gái, chị cứ yên tâm, hôm nay chị, ta và cậu nhóc bên phải của chị sẽ không chết đâu.”

Chí Vĩ cười tự tin, lúc thấy Kelly và Khoa bị đưa vào đây, anh đã sợ hãi.

Tưởng rằng cả đội bị cảnh sát bắt hết.

Nhưng không thấy John và Chris, và thấy Khoa vẫn bình tĩnh.

Anh liền đoán rằng đây có thể là một phần trong kế hoạch giải cứu của đội.

Dù Khoa không nói gì, Chí Vĩ cũng không biết kế hoạch cụ thể...

Nhưng như Khoa vừa nói.

Hắn cũng tin tưởng đồng đội của mình.

Nhìn vào bản đồ đường đi vẽ trên sàn, Chí Vĩ cười thầm.

Lúc này, một trong hai cảnh sát nhận cuộc gọi, thì thầm vài câu với đồng nghiệp.

Sau đó, hai cảnh sát này liếc nhìn ba người trong phòng giam một cách kỳ lạ, rồi cầm đồ rời đi.

Thấy vậy, Chí Vĩ nheo mắt lại: “Từ ngoài vào, phải qua bốn cửa, dọc đường có hai trạm kiểm soát, một khu hành chính, và một quầy tiếp tân... toàn bộ hành trình mất khoảng năm đến tám phút, vậy thì... chúng ta chỉ còn chưa đến mười phút.”

Lúc này, Khoa đang nhắm mắt mở mắt ra, nói:

“Sắp đến rồi.”

Kelly: “Ai sắp đến?”

“Kẻ thù, và... đồng đội.”

...

Một chiếc xe dân dụng cũ kỹ phanh gấp, dừng ngay trước cổng đồn cảnh sát.

Cửa xe mở ra, vài người mặc đồng phục đặc nhiệm nhưng vũ khí lại đủ loại từ trên xe nhảy xuống.

Dizha cũng thay đồng phục đặc nhiệm, ngẩng đầu nhìn bảng tên đồn cảnh sát rồi dẫn người bước vào.

Lúc này, phần lớn cảnh sát trong đồn đã nhận được tin, rời khỏi đây.

Chỉ còn một cảnh sát trẻ mặc đồng phục chính tề, đứng trong quầy tiếp tân, lạnh lùng nhìn những “đặc nhiệm” vừa vào.

“Ồ, vẫn có người ở lại à?”

Dizha ngạc nhiên nhìn người trẻ đó, cười nói:

“Này, cậu... giúp mở cửa, chúng ta cần vào làm nhiệm vụ.”

“Làm nhiệm vụ?”

Người trẻ lạnh lùng đáp: “Được, vậy hãy đưa tài liệu nhiệm vụ và giấy tờ chứng minh cho ta xem.”

“Gì chứ? Sếp của người không nói rõ với người à?”

Một “đặc nhiệm” giơ súng trước mặt người trẻ:

“Muốn giấy tờ à? Đây là giấy tờ, có cần ta bắn vỡ kính này để cho cậu xem kỹ không?”

Nghe vậy, dù người trẻ không nói gì nhưng tay đã mở chốt vỏ súng, chuẩn bị sẵn sàng.

Dizha giơ tay ra hiệu cho thuộc hạ im lặng, rồi tiến lên trước, cười nói:

“Bạn, đừng căng thẳng, chúng ta... đều là người nhà, giúp một tay đi?”

Nói rồi, hắn che chắn cho camera, nhét phong bì vào quây.

Khi người trẻ định nói gì đó, cửa nội bộ mở ra, một người đàn ông cao cấp bước vào.

Hắn cầm phong bì, bóp độ dày rồi cười nói:

“Đã là làm nhiệm vụ... Para, để họ vào đi.”

Nói rồi, không để ý đến sự phản đối của Para, hắn nhét phong bì vào túi của người trẻ.

Không chỉ vậy, khi giằng co, hắn lấy luôn súng của Para.

Trong khi Para còn sốc và định lấy lại súng, người đàn ông đã nhấn nút mở khóa cửa chống bạo động.

Một loạt hành động này, hoàn hảo thể hiện sự lão luyện.

“Cảm ơn.”

Dizha vẫy tay chào hai người, cười rồi dẫn người vào khu hành chính.

“Các người...!”

Para muốn ngăn cản, nhưng bị người đàn ông chặn lại, bình tĩnh nói:

“Para, người đủ rồi chưa?”

“Sếp, người đang làm gì vậy!?”

Para không kiềm chế được tức giận: “Người biết họ là tội phạm, chúng ta là cảnh sát, không bắt họ đã không đúng, sao có thể giúp đỡ họ!?”

“Tội phạm là gì?”

Người đàn ông hỏi lại: “Họ phạm tội gì? Người tận mắt thấy họ phạm tội à?”

Para không tin nổi nhìn sếp mình:

“Ta không thấy những việc khác, nhưng giả mạo cảnh sát, mang súng vào đồn không phải tội sao?”

“Ai nói họ giả mạo? Họ không mặc đồng phục sao?”

“Nhìn là biết đồ giả mà!”

“Nhưng họ có giấy tờ chứng minh!”

“Chứng minh!?”

Para cười nhạo, rút phong bì, xé rách, cầm đồng tiền dày nói:

“Người bảo đây là chứng minh!?”

Nói xong, Para ném tiền lên trời!

Khi tiền rơi xuống như mưa.

Người đàn ông nheo mắt, không biểu cảm, vài giây sau chậm rãi nói:

“Đúng, đây chính là chứng minh.”

Nói xong, hắn bước ra khỏi quầy, mặc kệ Para đuổi theo, khóa cửa tiếp tân lại!

Rầm rầm rầm!

“Mở cửa! Mở cửa ra!” Para không ngờ sếp lại nhốt mình, đập cửa liên tục.

Nhưng không ai trả lời.

Khi hắn định đá cửa, thấy hai người bước vào.

Cả hai đeo ba lô, mặc đồng phục cảnh sát như hắn, dù một người lớn tuổi hơn mặc không vừa.

Nhưng ít nhất không phải giả.

Dù đồng phục thật nhưng người thì...

Khi nào chỗ này có hai cảnh sát da trắng?

John kéo thấp vành mũ, nhìn qua cửa kính vào quầy đầy tiền rồi nhìn Para ngơ ngàng, nghĩ rồi lấy ví ra.

Lấy vài tờ tiền lớn, nhét vào quầy, nghiêm túc gật đầu:

“Vắt vả rồi.”

Nói xong, dẫn Chris qua cửa chống bạo động chưa đóng.

Para tức giận, chửi rửa trong quầy.

Chris bước vào khu hành chính, hỏi John:

“Sao hắn giận dữ thế? Có phải chúng ta đưa quá ít không?”

John nghiêm túc gật đầu:

“Có thể... đi nhanh lên, hắn đuổi theo đòi thì phiền, ta không mang nhiều tiền mặt.”

Chris tiếc nuối: “Chết tiệt, ta cũng không mang tiền... Không biết họ có chấp nhận thẻ tín dụng không.”

Chương 700: Tiêu Đề 《Ẩn》

.....

“Người tới rồi.”

Nghe thấy tiếng bước chân dày đặc vang lên từ hành lang bên ngoài.

Sắc mặt của Khoa lập tức biến đổi, hắn xé áo ngoài của mình ra, xoắn thành một sợi dây.

Không còn cách nào khác, tất cả vũ khí và trang bị của hắn, bao gồm cả đôi giày chiến thuật, đều đã bị cảnh sát tịch thu.

Trong tình huống hai tay bị trói, hắn chỉ có thể tạo ra một “vũ khí tự vệ” đơn giản.

Tiếng bước chân của đám người đó không hề che giấu.

Kelly ở phòng bên cạnh cũng đã nghe thấy, sắc mặt cô tái nhợt, không biết là do sợ hãi hay do mất máu quá nhiều.

Ở cuối hành lang, Chí Vĩ vẫn giữ bình tĩnh. Dù không phải là người chiến đấu, nhưng hắn đã trải qua nhiều tình huống lớn, nên không bị dọa sợ bởi tình huống này.

“Để ta xem, đại ca đâu rồi?”

Một giọng nói kiêu ngạo vang lên trong hành lang.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, sắc mặt Kelly càng trắng bệch.

Làm sao nàng có thể không nhận ra, đây chính là giọng của Dizha!

Bọn họ thực sự đã tìm đến đây!?

Trong cơn sợ hãi, Kelly thu mình vào góc tường, đầu gục vào đầu gối, cố gắng làm giảm sự hiện diện của mình.

Khi tiếng bước chân càng lúc càng gần, Kelly bắt đầu run lên.

Lúc này, đi dọc hành lang nhà giam, nhóm Dizha vừa đi vừa kéo cò súng, tiếng đạn lên nòng vang lên không ngớt.

Ngay khi hần sắp đến trước cửa phòng giam của Kelly, một giọng nói đột nhiên vang lên:

“Này, anh bạn.”

Dizha thay đổi sắc mặt, quay đầu lại.

Trong một phòng giam, một người đàn ông cơ bắp, với thân hình đầy vết thương cũ mới, lồng ngực phập phồng, từ từ hiện ra trong bóng tối.

Khoa lạnh lùng nhìn Dizha, nhe răng, lộ ra răng nanh sắc nhọn, từng chữ một nói:

“F**k you!”

Vừa dứt lời!

Keng!

Tiếng rút chốt vang lên!

Một quả lựu đạn gây choáng lẫn tới từ phía sau!

Cảnh tượng quen thuộc này, cùng với người đàn ông quen thuộc, khiến đồng tử của Dizha co lại!

“Người!!!???”

Ầm!!!

Sau vụ nổ, John và Chris, đã lắp ống giảm thanh vào súng ngắn, bước ra từ góc hành lang, giơ súng lên và bóp cò!

biu biu...!!!

Một loạt đạn bắn ra!

Trong chốc lát, những tên khủng bố này bị hạ gục toàn bộ!

Chris quay lại bảo vệ phía sau, chậm rãi lùi lại.

John, tay cầm súng, bước nhanh tới.

Lúc này, Dizha, còn chút hơi thở, run rẩy ngẩng đầu lên, dường như muốn nói gì đó.

biu!!!

Đình đình đình...

Sau tiếng súng, tiếng vỏ đạn rơi xuống nền gạch vang lên.

Dizha cũng không còn tiếng động cuối cùng.

“Các người ổn không?”

John vừa lấy dụng cụ cạy khóa ra, chuẩn bị mở cửa, vừa hỏi một câu.

Nhưng không nhận được câu trả lời.

Quả lựu đạn gây choáng vừa rồi không chỉ ảnh hưởng đến Dizha và đồng bọn.

Khoa cùng hai người kia cũng bị làm choáng váng, hoàn toàn không nghe thấy gì từ John.

Thấy vậy, John nhún vai: “Ừ~ xem ra không ổn lắm.”

Két!

Với tiếng mở khóa cửa phòng giam, ba người được cứu thoát.

“Ai da... ai ném quả lựu đạn gây choáng, không biết ném xa chút...”

Chí Vĩ xoa xoa tai, mặt đầy đau đớn, lâm bầm.

John mỉm cười, không nói gì, sau khi giúp Khoa tháo còng tay, liền gọi Chris:

“Mang đồ ra đây.”

“Nhận lệnh.”

Chris mang balo tới.

Thấy vậy, Chí Vĩ ngơ ngác hỏi: “Đồ gì vậy?”

“C4.”

“Gì cơ? C4? Các người định phá nổ đồn cảnh sát? Ai lên kế hoạch này vậy, thật kinh khủng!”

Nghe John nói bọn họ mang cả C4, Chí Vĩ trở mặt, không thể tin nổi.

“Người nghĩ gì thế, tất nhiên là không thể phá toàn bộ đồn cảnh sát được, trong thời gian ngắn như vậy, chúng ta lấy đâu ra nhiều thuốc nổ mạnh thế...”

Chris vừa nói, vừa mở balo, lấy ra một quả bom C4 hện giờ đơn giản, dường như được lắp ráp tạm thời.

John nhận bom C4, đi đến phòng giam của Chí Vĩ.

Gắn bom lên tường.

Thấy hành động của John, Chí Vĩ nhớ lại cấu trúc của đồn cảnh sát này.

Sau đó không chần chừ nói: “Nếu ta nhớ không nhầm, bên ngoài tường nhà giam này là một con hẻm? Vậy... chúng ta sẽ phá tường để ra ngoài?”

“Đúng.”

John gật đầu.

Nếu không muốn đổ tội cho những kẻ chết này, hẳn có lẽ đã chọn cách phá tường từ bên ngoài.

Tất nhiên, cũng may là hắn không làm vậy, nếu không Chí Vĩ có lẽ đã phải chịu khổ.

Khi John đang cài đặt hẹn giờ cho bom, thì từ bên ngoài hành lang, vang lên tiếng bước chân gấp gáp.

Nghe thấy tiếng động, Chris lập tức bỏ balo còn đầy xuống đất, giờ súng chỉ vào hành lang.

“Đứng lại! Cảnh sát đây!”

Một tiếng hét lớn, Para xông vào, tay cầm súng điện.

Nhưng ngay khi hắn xuất hiện, một bóng đen từ phía nghiêng lao ra!

Là Kha!

Tay trái ngay lập tức giữ tay cầm súng của Para, không chế hướng bắn.

Bóp một cái!

Khoa tung cú móc vào mặt Para!

Para choáng váng vì cú đấm này, mắt hoa lên!

Chưa kịp tỉnh táo lại, Khoa nhanh chóng luồn tay phải qua nách của Para!

Khóa tay hắn, rồi nhanh chóng xoay người, dùng eo làm trục, một cú quật vai mạnh mẽ, khiến Para bị ném mạnh xuống đất!

Cú va đập lưng xuống đất khiến Para kêu lên đau đớn, súng điện cũng rơi ra.

Ngay lập tức bị Khoa giật lấy.

Chris chạy nhanh đến bên Khoa, giờ súng chỉ vào hướng Para vừa đến, đề phòng có người khác xuất hiện.

“Thật là cảnh sát sao?”

Khoa, quỳ một gối, tay cầm súng điện, nhìn vào bộ đồng phục của Para, có chút ngạc nhiên.

Chương 701: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn tưởng rằng cảnh sát ở đây đã không còn nữa.

Lúc này, John đã cài đặt xong bom hẹn giờ, đứng dậy gọi mọi người:

“Ba mươi giây! Không có thời gian, tìm chỗ ẩn nấp.”

Nghe vậy, Khoa không do dự, tung cú chỏ mạnh, làm cho viên cảnh sát trẻ ngất đi.

“Đừng động vào súng và trang bị của bọn chúng, mang đồ của chúng ta thôi.”

“Rõ.”

Nhanh chóng, mọi người mang đồ của mình, rời khỏi phòng giam.

Khoa còn kéo viên cảnh sát trẻ vào một góc an toàn.

Ba mươi giây trôi qua nhanh chóng!

Khi đồng hồ đếm ngược về số không, dòng điện ngay lập tức kích nổ thuốc nổ!

Ầm!!!

Tiếng nổ điếc tai, cùng với sự rung lắc dữ dội của tòa nhà!

Sóng xung kích mạnh mẽ, cuốn theo đám khói bụi, làm những người ẩn nấp trong vùng an toàn phải nheo mắt vì bụi bay.

Một lúc sau, khi chắc chắn vụ nổ đã kết thúc, mọi người mới từ từ tiến lại gần.

“Trời ơi... sức nổ này khác xa so với ta tưởng tượng!”

Nhìn nhà giam đã biến thành đồng đổ nát, Chí Vĩ không khỏi trầm trồ.

“Đừng đứng ngây ra đó, phải rút lui.”

John nói, rồi dẫn đầu băng qua nhà giam bị phá, chạy ra ngoài.

Những người khác vội vã theo sau.

Chris, đi cuối cùng, mở balo, lấy ra một bình xăng lớn.

Vặn nắp, đổ xăng dọc theo đường đi, cố gắng phủ càng nhiều khu vực càng tốt.

Khi bình xăng đã hết, hắn rút ra hộp diêm, châm lửa và ném xuống!

Bùng!!!

Ngọn lửa bùng lên!

Bọn họ cũng đã đi xa.

.....

“Nhiệm vụ hoàn thành.”

Nhìn tin nhắn mới nhất từ John trên điện thoại, Trương Huyền cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hà thúc bên cạnh cười nói:

“Như vậy, tin rằng cảnh sát sẽ không thể tìm ra chúng ta trong thời gian ngắn, nhưng để chắc chắn, tốt nhất vẫn nên đưa họ chút tiền bảo kê, cứ lấy danh nghĩa quyên góp tái thiết đồn cảnh sát. Tiền thì để Kelly lo, chắc chắn nàng sẽ không từ chối.”

“Được.”

Nghe thấy không phải trả tiền, Trương Huyền gật đầu đồng ý.

Trong lúc hai người nói chuyện nhỏ, rèm cửa khoang thương gia được vén lên.

Trương Huyền nhìn thấy, người tới chính là quản lý của Hermes.

Quản lý mỉm cười với Trương Huyền, sau đó bước tới, đưa tay ra:

“Chào ngài, có thể làm quen một chút không?”

Trương Huyền nhìn nụ cười chuyên nghiệp của quản lý, rồi nhìn tay hắn, nghiêng đầu nói:

“Người nghĩ chúng ta thực sự cần quen biết sao?”

Quản lý không giận, cười nói: “Nếu ba vị tiếp tục đi cùng chúng ta, ta nghĩ chúng ta thực sự cần làm quen.”

Ý của câu này rất đơn giản, là ám chỉ rằng hắn đã biết Trương Huyền và những người này đang theo dõi hắn.

Trương Huyền nghe ra ám chỉ, cũng mỉm cười, đưa tay ra:

“Được thôi~ ta không ngại, kết thêm một người bạn từ CIA... Ta tên là Shineite.”

“Jonathan.”

Hai người mỉm cười, chẳng ai đại dột tiết lộ tên thật của mình cho đối phương.

Cũng chẳng ai đại dột tin rằng đó là tên thật của người đối diện.

Do cú sốc trước đó, hành khách ở khoang phổ thông đã tự động tránh xa Trương Huyền và nhóm của hắn, nên xung quanh vẫn còn nhiều chỗ trống.

Quản lý nhìn xác người Trung Đông bị bóp cổ chết trên ghế, không chút e dè ngồi xuống bên cạnh, nói:

“Thực lòng mà nói, thưa ngài, ta vừa rồi còn lo lắng.”

“Lo lắng gì?”

“Lo lắng... mục tiêu của các người và chúng ta giống nhau.”

“Vậy giờ người không lo nữa?”

“Không, vẫn lo, chỉ là... thứ ta lo lắng đã thay đổi.”

“Oh?”

Quản lý cười, quay lại nhìn Trương Huyền:

“Trong đời ta, đã từng giao tiếp với nhiều người, có người là đặc vụ chính phủ, có người là sát thủ chuyên nghiệp, cũng có người là lính đánh thuê...”

“Những người này, ít nhiều đều có một điểm chung, đó là ánh mắt, luôn mang sự cảnh giác và sát khí ẩn giấu đối với người khác.”

Nói tới đây, quản lý còn giơ tay chỉ vào mắt mình.

Trương Huyền bình tĩnh nhìn vào mắt hắn, nhướn mày:

“Vậy người nhìn thấy gì trong mắt chúng ta?”

Nghe vậy, quản lý nhìn qua Hà thúc và Reeves.

Im lặng một lúc, hắn cười, đứng dậy: “Một cuộc trò chuyện thú vị, hy vọng lần tới, chúng ta cũng có thể ngồi xuống như bây giờ, trò chuyện.”

Hắn không trả lời câu hỏi của Trương Huyền, quay lưng đi vào khoang thương gia.

Qua khe rèm mở chưa đầy một giây.

Trương Huyền nhìn bóng lưng của hắn, nhìn ánh mắt của các thành viên Hermes trong khoang thương gia.

Cho tới khi rèm rơi xuống.

“Tên này... thật kỳ quái?” Reeves chơi đùa với khẩu súng tiêu liên UZI.

Trương Huyền lắc đầu: “Hắn chỉ đến thử thái độ và phong cách làm việc của chúng ta.”

Nghe vậy, Reeves cảm thấy buồn cười: “Hắn rời đi nhanh thế... là đã thử xong?”

“Có lẽ.”

Trương Huyền lắc đầu, không quan tâm.

Sau đó, hắn cầm tờ báo tiếng Anh đặt trước mặt lên đọc.

Trên báo, ghi lại một số tin tức thú vị gần đây ở Malaysia.

“Tiêu đề này thú vị thật, ‘Học tốt tiếng Phổ thông, đi khắp Malaysia’...”

.....

“Có vẻ như... không thuận lợi lắm, phải không, quản lý?”

Người đàn ông đeo kính cau mày, nhìn quản lý vừa trở về, nói:

“Nhóm người này nhìn thế nào cũng không giống thám tử tư bình thường.”

Một người béo, đang chườm đá lên mặt người đàn ông tóc vàng, nói:

“Thám tử tư nào có kỹ năng bắn tốt như vậy, các người có thấy không? Người đó mặc dù chỉ bắn hai phát, nhưng chính hai phát đó đã kiểm soát tình hình, mỗi lần bắn đều chuẩn xác đến hoàn hảo!”

Chương 702: Tiêu Đề 《Ẩn》

Khi nói những lời này, hắn còn đặc biệt nhìn Eve một cái, rồi nói:

“Eve cũng là một xạ thủ tài ba, nàng chắc chắn có thể nhận ra, người vừa rồi có trình độ bắn súng cao đến mức nào.”

Chỉ có điều, Eve lúc này không định để ý đến tên béo.

Nàng đang cầm một khẩu súng lục, đôi mày liễu nhíu chặt, nhẹ nhàng vuốt ve thước ngắm của súng.

Khẩu súng này chính là khẩu súng mà nàng vừa cố gắng nhặt lên, nhưng đã bị Trương Huyền bắn bay đi.

Chỉ có điều, thân súng nhìn qua không có gì hư hại.

Nói chính xác thì, chỉ có thước ngắm bị sượt qua là có dấu hiệu bị mài mòn.

Đúng vậy, viên đạn vừa rồi sượt qua thước ngắm, trực tiếp làm nó mòn đi.

Nàng không rõ Trương Huyền là cố ý hay chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên.

Nhưng dù là cố ý hay ngẫu nhiên, điều này đều khiến nàng bắt đầu đánh giá lại khả năng thắng khi đối đầu với Trương Huyền và đồng đội.

“Tên người Ý đó... thật ra tay rất tàn nhẫn.”

Gã tóc vàng đưa tay chạm nhẹ vào mũi mình, mũi sưng lên khiến hắn đau đớn đến nhe răng nhếch miệng, hắn tức giận

nói:

“Thật sự quá coi thường, lại coi bọn họ là đám cá con dễ đối phó, một chút sơ hở liền bị hạ gục, nếu có lần sau, ta nhất định phải lấy lại mặt mũi.”

Những người còn lại chỉ cười cười, không ai đáp lại.

Dù sao bọn họ đều biết, vừa rồi gã tóc vàng là tân công bất ngờ, nhưng vẫn bị hạ gục trong một giây...

Khoảng cách giữa hai bên đã quá rõ ràng.

“Được rồi, đừng nói nữa, chúng ta sắp đến nơi rồi.”

Quản lý không định nói thêm gì, nhìn một cái về phía vài nữ tiếp viên hàng không phía trước, suy nghĩ một lát rồi đứng dậy bước qua.

...

Máy bay cuối cùng cũng hạ cánh tại sân bay quốc tế Kuala Lumpur.

Mặc dù trước đó trên máy bay đã xảy ra sự cố cướp máy bay.

Nhưng vì yêu cầu của Trương Huyền và quản lý, cơ trưởng và cảnh sát hàng không không báo cáo ngay lập tức.

Do đó, lúc này sân bay vẫn chưa bị cảnh sát bao vây.

Khi cửa máy bay mở ra.

Một lượng lớn hành khách vội vã chạy xuống, Trương Huyền và đồng đội cũng hòa lẫn vào đám đông, lặng lẽ rời khỏi cùng với nhóm Hermes.

Chỉ có điều, trước đó Trương Huyền và đồng đội theo dõi là trong bóng tối.

Còn bây giờ...

Bọn họ theo dõi một cách công khai, như thể chỉ thiếu việc cầm loa lên và hét vào mặt mọi người rằng: “Ta đang theo dõi đây.”

Đến khu vực đón taxi, nhóm Hermes nhìn thấy Trương Huyền và đồng đội không che giấu gì, theo sát phía sau bọn họ.

Mỗi người có một biểu cảm khác nhau.

“Ôi Chúa ơi, họ không thể đứng xa ra một chút sao?”

Gã tóc vàng bực bội vò đầu, vẩy tay chặn một chiếc taxi rồi ngồi lên.

Nhưng vừa lên xe, hắn liền thấy Trương Huyền và hai người kia đang đi về phía này.

Gã tóc vàng tưởng rằng họ muốn đi cùng, sợ hãi đóng cửa xe lại, vẽ mặt kinh hãi nhìn Trương Huyền và hai người kia.

Nhưng...

Dù Trương Huyền và đồng đội không quan tâm đến cảm giác của nhóm Hermes, bọn họ vẫn giữ chút thể diện.

Không thể thực sự ngồi chung xe với nhóm Hermes.

“Shineite tiên sinh, hay là chúng ta đi cùng nhau?”

Khi Trương Huyền và đồng đội cũng vẩy taxi chuẩn bị lên, quản lý lại gọi bọn họ.

“Ta đã đặt một chiếc xe du lịch trên ứng dụng gọi xe, có lẽ, chúng ta có thể đi chung xe? Khi đi ra ngoài, tiết kiệm được thì cứ tiết kiệm.”

Lời này không chỉ khiến Trương Huyền và đồng đội ngạc nhiên.

Mà ngay cả vài thành viên của quản lý cũng khó tin nhìn quản lý.

Gã tóc vàng đã ngồi trên taxi còn hạ cửa sổ xuống, kinh ngạc nói:

“Người đang đùa quốc tế sao?!”

Tiết kiệm!?

Ai trong số này không làm việc trong ngành công nghiệp xám, thiếu chút tiền taxi sao?

Tuy nhiên, điều bất ngờ hơn là Trương Huyền lại gật đầu đồng ý: “Ừm~ ý kiến hay đấy, Jonathan tiên sinh, vậy thì phiền các người rồi.”

Nói xong, hắn và Reeves đứng cùng với nhóm bảy người của Hermes.

Sự bất hòa rõ ràng này khiến họ cảm thấy rùng mình.

Nhưng quản lý và Trương Huyền lúc này lại như không cảm nhận được bầu không khí ngưng ngập này.

Đứng cùng nhau trò chuyện.

“Ôi chào, hôm nay thời tiết thật tốt, mặt trời cũng đã lên, thực ra, ta trước đây còn lo rằng, sau khi máy bay hạ cánh, trời có thể sẽ mưa.”

“Ừ, ta cũng vậy, nhưng chúng ta đã mang ô rồi.”

“Hahaha, Shineite tiên sinh thật có tầm nhìn xa, chúng ta thì không được như vậy, bảy người ra ngoài, lại không ai mang ô, thực sự là, đội ngũ khó dẫn dắt...”

“Jonathan tiên sinh, đội viên của người... đã đi cùng người lâu chưa?”

“Ừ... lâu nhất cũng phải sáu bảy năm rồi? Ta cũng không nhớ rõ, dù sao làm nghề này, có hôm nay không có ngày mai... nhưng Shineite tiên sinh, người và đồng đội rất ăn ý đó.”

“Cũng tạm tạm...”

“Ta biết rằng, Malaysia là một quốc gia Hồi giáo tương đối an toàn, vài năm trước ta từng đến đây, nơi này cấm súng cấm dao, dù có sòng bạc hợp pháp nhưng thực ra chỉ có người nước ngoài mới được vào...”

Trên xe du lịch, quản lý ngồi ở hàng ghế cuối liên tục kể về ấn tượng và những điều hấn biết về quốc gia này với Trương Huyền.

Bầu không khí rất hòa hợp, người ngoài nhìn vào đều nghĩ bọn họ là những người bạn tốt cùng đi du lịch.

Còn Trương Huyền, cũng không tỏ ra thù địch gì, khi nghe những chuyện thú vị còn gật đầu đồng ý.

Chương 703: Tiêu Đề 《Ẩn》

Dù sao giữa bọn họ, về cơ bản không có xung đột lợi ích.

Nhóm Hermes mục đích là mang tiền của Kelly về Thái Lan.

Còn Trương Huyền và đồng đội là một biện pháp bảo hiểm cho việc đó.

Trừ khi nhóm Hermes phản bội, muốn nuốt trọn số tiền này, thì Trương Huyền và đồng đội mới bắt đầu hành động.

“Thật ra, ta cũng lần đầu tiên đến quốc gia này.”

Trương Huyền nhìn cảnh quan ngoài cửa sổ.

So với Bangkok, Thái Lan, Kuala Lumpur, Malaysia tương đối sạch sẽ hơn.

Không phải nơi này phát triển hay quản lý tốt hơn.

Chủ yếu là vì dân số không quá đông.

Tổng thể vẫn khá yên tĩnh.

Tất nhiên, những khu vực náo nhiệt hoặc điểm du lịch thì không nằm trong số đó.

“Người vừa nói... khách sạn các người đặt là gì?” Trương Huyền vừa mở ứng dụng bản đồ trên điện thoại vừa hỏi.

Quản lý cười nói: “Khách sạn quốc tế Elson... các người đến đây mà chưa chuẩn bị trước sao?”

“Ừm, đi khá vội...”

“Cần ta giúp các người đặt hai phòng không?”

“Không cần, ta tự làm được.”

Trong khi nói, Trương Huyền đã tìm được vị trí khách sạn này và số điện thoại đặt phòng.

Tuy nhiên, hắn không có ý định ở khách sạn này.

Dù việc theo dõi đã công khai.

Nhưng có một số việc, Trương Huyền vẫn nghĩ nên giữ khoảng cách thì tiện hơn.

Vì vậy, Trương Huyền phóng to bản đồ khu vực gần khách sạn, nhanh chóng tìm thấy một nhà trọ không xa, có thể quan sát trực tiếp cổng khách sạn Elson.

Đúng vậy, chỉ là nhà trọ.

So với các khách sạn lớn, nhà trọ thường có cơ sở vật chất và môi trường không tốt.

Và Trương Huyền, chú ý đến cái “không tốt” này.

Hắn đưa điện thoại cho Hà thúc, để ông và Reeves xem.

Lúc này, Trương Huyền liếc mắt nhìn.

Nàng Eve kia, từ khi lên xe, đã liên tục quan sát hắn.

Cho đến bây giờ, nàng vẫn thỉnh thoảng nhìn hắn.

“Ta trông có gì không đúng sao?” Trương Huyền hỏi.

Eve lắc đầu: “Không có gì không đúng... chỉ là, ta cảm thấy người rất quen, như đã gặp ở đâu đó trước đây.”

Trương Huyền sờ vào bộ râu giả của mình: “Ừm~ nhiều người lần đầu gặp ta đều nói vậy, ta có khuôn mặt phổ thông.”

“Haha...” quản lý bên cạnh nghe vậy cười vài tiếng, sau đó quay sang tài xế phía trước và gọi:

“Tài xế, chúng ta còn bao lâu nữa?”

Dù giọng có chút khó nghe, nhưng Trương Huyền vẫn nghe ra hẳn nói tiếng Hoa.

Và tài xế cũng đáp lại bằng tiếng Hoa: “Nhanh thôi, còn hơn một cây số nữa là đến.”

“Được, cảm ơn.”

Quản lý lịch sự cảm ơn, rồi quay sang Trương Huyền: “Chúng ta sắp đến nơi rồi.”

“Ừ, ta nghe hiểu.” Trương Huyền gật đầu.

Nghe vậy, quản lý có chút bất ngờ lại đánh giá Trương Huyền:

“Ồ? Hóa ra Shineite tiên sinh là người Long Quốc sao?”

Trương Huyền không trả lời, mà hỏi lại: “Không ngờ Jonathan tiên sinh tiếng Hoa cũng tốt đấy, nói chuyện rất lưu loát.”

“Không có gì, lúc trước đi học lớp ngôn ngữ, chỉ học vài buổi thôi...”

Trong lúc hai người nói chuyện.

Xe đã đi vào một con đường rộng lớn.

Một khách sạn sang trọng phong cách Gothic, nằm ngay giữa con đường này.

Và nhà trọ mà Trương Huyền chọn nằm đối diện cổng khách sạn, trong một con phố ăn uống.

Tài xế lái xe du lịch, dừng ở cửa khách sạn.

Sau khi trả tiền và xuống xe, hai nhóm người tách ra tại chỗ.

“Khách sạn này trông cũng được đấy...” Reeves ngẩng nhìn bảng hiệu khách sạn, miệng tấm tắc.

Trương Huyền sau khi nhìn các vị trí camera giám sát ở cổng khách sạn, liền nói: “Đội nhóm hai đến, họ có thể ở đây trực tiếp... Được rồi đừng nhìn nữa, đi thôi, chúng ta còn việc phải làm.”

“Rõ.”

...

Nói về việc ám sát và tấn công, Trương Huyền tuyệt đối là bậc thầy.

Nhưng để giám sát một nhóm người suốt 24 giờ, phải nhờ đến Reeves.

“Dù chúng ta không mang nhiều thiết bị đặc biệt vào, nhưng nhiều thứ có thể mua tại địa phương.”

“Và Ark, là một kênh tốt.”

Sau khi ba người mở phòng tại nhà trọ, liền lập tức vào trạng thái làm việc.

Reeves mở một chiếc máy tính xách tay mang theo.

Dùng một tài khoản nhỏ, đăng nhập trang web Ark.

Sau khi chuyển trang web đến địa phương, quả nhiên thấy nhiều bài viết của người bán vũ khí và vật phẩm đặc biệt.

Khi Reeves đang duyệt nội dung, đột nhiên chú ý đến một bài viết hot:

“Ừm? Đây không phải... phần thưởng của BOSS vẫn còn trên bảng hot của Ark?”

Hà thúc nghe tiếng, ghé mắt nhìn, đúng lúc thấy thông tin phần thưởng của Trương Huyền trên bảng.

Dù mấy ngày qua, Trương Huyền không bị ám sát bởi sát thủ Ark.

Nhưng có lẽ vì thành tích của Trương Huyền quá đáng kinh ngạc.

Đến giờ vẫn có nhiều người bình luận dưới thông tin phần thưởng của hắn.

Reeves nhấn vào xem, quả thật, có hơn hai trăm lớp bình luận.

Từ nội dung.

Phần lớn là những người thích gây rối, sau đó là những sát thủ mới nông cuồng, và cuối cùng là một số người tự xưng là người biết rõ thông tin cá nhân của Trương Huyền.

Và trong những thông tin này, có cái thật có cái giả.

Trong đó, thu hút nhất là bình luận của một thành viên cấp cao.

【LV14 Đèn Xanh: Người này trước đây luôn hoạt động ở khu vực Đông Nam Á, nghe nói sự suy tàn của Tiền gia ở Bangkok, Thái Lan có liên quan đến hắn, sau khi gắn bó với tập đoàn Worle, hắn đến London phát triển, và trong thời gian này, số người chết dưới tay hắn ước tính hơn ba chữ số, chưa kể hắn còn phá hủy một số căn cứ của Ark. Phần thưởng chỉ hơn hai triệu là quá thấp, với tốc độ gây chuyện của hắn, trong năm tới, số tiền này chắc chắn sẽ tăng gấp đôi, ta đặt cược ở đây, trong tương lai, top 10 hoặc thậm chí top 5 của bảng đỏ, chắc chắn có tên hắn.】

Chương 704: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bình luận này có hàng trăm lượt thích và hàng chục bình luận, đã lên hot của bài viết.

“Ồ, BOSS, người nổi tiếng rồi đây, đến cả thành viên cấp cao cũng hiểu rõ người thế này.”

Reeves cũng vui vẻ xen vào chuyện, cười hì hì chỉ vào màn hình nói với Trương Huyền đang đứng bên cửa sổ.

Trương Huyền nghe vậy, bước lại xem, có chút bất đắc dĩ nói:

“Ta sớm muộn gì cũng phải nghĩ cách để cái phần thưởng này biến mất... làm thế này, ta thành người nổi tiếng mất rồi.”

“Hahaha...”

Hà thúc bên cạnh có chút tò mò hỏi: “Cái người gọi là Đền Xanh đó nói về bảng đỏ... là cái gì thế?”

Reeves suy nghĩ một chút: “Trước đây ta cũng chưa từng nghe qua... hình như là gần đây có một số người trên diễn đàn tạo ra thứ này, chuyên dùng để xếp hạng cá nhân.”

“Xếp hạng sức mạnh?”

Trương Huyền nghe vậy thì hứng thú: “Mau, tìm thử xem.”

“OK.”

Rất nhanh, Reeves tìm được một thông tin xếp hạng mới nhất về cái gọi là ‘bảng đỏ’.

Mở ra xem, nội dung xếp hạng không chi tiết lắm, từ một đến mười, chủ yếu đều là biệt danh.

Có một vài người tiết lộ tên thật, nhưng cũng chỉ là hai ba người.

Lướt mắt qua một cái, Trương Huyền thấy ngay hai người quen.

Đúng, chính là Night Hawk và U Lang.

Hai người lần lượt đứng ở vị trí thứ hai và thứ ba trên bảng xếp hạng.

Chỉ có điều sau biệt danh của Night Hawk lại có một dấu hiệu (đã xác nhận chết).

Nhìn thấy điều này, Trương Huyền hơi nhú mày, sau đó ánh mắt dừng lại ở ‘anh cả bảng một’.

Đứng đầu bảng đỏ là một Ark Thi Hành Giả với biệt danh ‘Elk’.

Nhập vào tên, thông tin hữu ích không nhiều, nhưng có một chiến tích nổi bật nhất được ghim lên!

【“Ngày 18 tháng 11 năm 2020, tại Paris, một mình săn lùng mục tiêu ‘Night Hawk’ thành công!”】

Khi thấy thông tin này, Trương Huyền cảm thấy khó tin!

Mặc dù Trương Huyền từng sử dụng cơ thể và danh tính của Night Hawk trong phó bản, nhưng do mất trí nhớ.

Nên hẳn không hiểu rõ Night Hawk mạnh đến mức nào.

Chỉ có thể ước lượng qua trận chiến với U Lang.

Nếu U Lang không đùa, sức mạnh của Night Hawk chắc chắn cao hơn U Lang.

Sau đó, trong phó bản thị trấn Lake Moore, Trương Huyền gặp Night Hawk hai lần.

Mặc dù lúc đó Night Hawk ở trạng thái tàn tạ và hai người không giao đấu.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy một áp lực mơ hồ.

Không thể nói cụ thể.

Nhưng sức mạnh thực sự của Night Hawk chắc chắn vượt qua hắn lúc đó.

Bây giờ.

Mặc dù hắn đã tiến bộ hơn nhiều so với trước.

Nhưng có lẽ do lần đầu bị áp đảo hoàn toàn trong phó bản London tạo ra bóng ma tâm lý.

Trương Huyền vẫn không dám chắc mình có thể thắng U Lang lúc đó.

Nhiều nhất... có thể là năm ăn năm thua.

Nếu tính vậy, hắn và U Lang đều được coi là lực chiến T1.

Còn Night Hawk... có lẽ là T0.

Nhưng, một nhân vật như vậy lại bị giết đơn độc?

Ngay cả khi là hắn, trong môi trường thành phố, bị vài Thi Hành Giả hàng đầu và một số sát thủ bao vây, dù không chắc thắng, nhưng rút lui toàn vẹn không phải chuyện khó.

Bây giờ một người còn mạnh hơn mình lại chết đột ngột như vậy.

Thật sự cảm thấy có chút lỗ bịch.

Khi Trương Huyền đang suy nghĩ mãi không thông.

Reeves có chút nghi ngờ: “Elk? Biệt danh Thi Hành Giả này ta chưa nghe bao giờ? Là biệt danh mới sao?”

Từ trước đến nay, biệt danh Thi Hành Giả của Ark có thể truyền thừa.

Và Reeves trước đây cũng lẫn lộn trong giới sát thủ, tự nhiên không lạ gì nhiều biệt danh Thi Hành Giả.

Nhưng đến cả hắn cũng chưa nghe qua biệt danh này...

“Có lẽ là người mới nổi lên vài năm gần đây?”

Hà thúc chỉ vào chiến tích được ghim của ‘Elk’ nói: “Người đứng nhất giết đơn độc người đứng nhì, nhìn như giả vậy, một cao thủ đỉnh cao làm sao có thể sơ suất như vậy.”

Reeves lắc đầu: “Có lẽ sau khi giết người tên Night Hawk này, hắn mới lên hạng nhất...”

Đình đoong đình đoong.

Lúc này, chuông cửa vang lên.

Nghe thấy âm thanh, ba người ngừng nói chuyện.

Trương Huyền theo bản năng rút súng, ẩn nấp sau tường trong phòng vệ sinh, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Còn Reeves, cũng nhanh chóng chộp lấy khẩu súng tiểu liên UZI đặt bên cạnh, lên đạn, cúi mình sau giường, giơ súng nhắm vào cửa.

“Ai đó?” Hà thúc tự tìm một góc để trốn, và theo hiệu lệnh của Trương Huyền, hét lên về phía cửa.

“Dịch vụ phòng.”

Nghe giọng quen thuộc, giống như kiểm tra đồng hồ nước, Trương Huyền lập tức cảnh giác, liếc nhìn cửa sổ phía sau.

Nhưng không phát hiện điều gì bất thường.

Lúc này Hà thúc cũng căng thẳng, cầm lấy khẩu súng, đáp lại: “Chúng ta không gọi dịch vụ.”

Vừa dứt lời.

Tít tít! Cạch!

Cửa phòng bị ai đó mở bằng thẻ!

Khi cửa mở ra, Reeves có tầm nhìn rõ ràng nhất nhẹ nhàng nhún cò, ngay lập tức có thể bắn đạn!

Nhưng khi một nhân viên phục vụ giơ tay lên, toàn thân run rẩy, mặt đầy sợ hãi xuất hiện ở cửa, Reeves nheo mắt, ngón tay buông lỏng.

Ngoài nhân viên phục vụ, không thấy ai khác ở cửa.

Nhưng Trương Huyền đã nghe rõ ràng, hai bên hành lang ngoài cửa, có không ít tiếng thở nặng nề.

“Đừng, đừng bắn...”

Nhân viên phục vụ cầu xin nhìn Reeves, rơi nước mắt liên tục.

Trương Huyền ra hiệu cho Reeves lùi lại để tránh bị phục kích, sau đó hét lên với bên ngoài:

Chương 705: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Những người bạn ngoài cửa, là trắng hay đen, không định tự giới thiệu sao?”

Vừa dứt lời, bên ngoài liền vang lên một tràng cười:

“Haha, các người quả nhiên mang theo súng... Kelly con ả đó mạng lớn, gan cũng không nhỏ, may mắn sống sót, mà vẫn dám mưu đồ tiền của đại ca chúng ta.”

Kelly?

Tiền của đại ca chúng?

Nghe vậy, Trương Huyền lập tức hiểu thân phận đối phương.

Chính là nhóm người từng giao dịch vũ khí với Kelly.

Trước đó Kelly nói với họ rằng, giao dịch đã hoàn thành trước khi cảnh sát đến hiện trường.

Nên số tiền đó là của nàng.

Dĩ nhiên, vì Trương Huyền và nhóm của hắn không chứng kiến tận mắt, nên cũng không rõ thực hư.

Nhưng dù thế nào, họ đã nhận nhiệm vụ thì phải hoàn thành.

Và bây giờ, vấn đề trước mắt chỉ có một.

Những người này làm sao biết được vị trí cụ thể của họ?

Là người của Hermes tiết lộ?

Hay... cả người của Hermes cũng bị họ kiểm soát?

Lúc này, người ngoài cửa vẫn nói:

“Ba vị trong phòng, khuyên các người, việc ở đây không liên quan đến các người, từ đâu tới, trở về đó đi, hôm nay... coi như cảnh báo cho các người.”

Vừa dứt lời!

Cạch!

Tiếng chốt lựu đạn bị rút vang lên!

...

Trong một trang viên xa hoa ở ngoại ô Kuala Lumpur.

Những người hầu mặc đồ chỉnh tề bước vào đại sảnh, mang những món ăn tinh tế lên bàn ăn tròn lớn kiểu Long Quốc.

Vài nam nữ ăn mặc khác nhau ngồi tại chỗ.

Không ai dám động đũa trước, cũng không ai dám lên tiếng.

Mọi ánh mắt lúc này đều tập trung vào chiếc ghế nằm gần cửa sổ kính sát đất.

Một ông lão mặt mày già nua, tóc bạc trắng, đang nhẹ nhàng đu đưa trên ghế.

Hắn ung dung cầm điều khiển từ xa, đổi kênh cho chiếc TV gần đó.

Sau khi đổi qua vài kênh, hắn dừng lại khi thấy một bản tin.

Trong tin tức, một nữ phóng viên cao ráo, cầm micro, nghiêm túc đứng trước một chiếc máy bay:

“... Vụ cướp máy bay lần này xảy ra rất đột ngột, nhưng kết thúc cũng rất đột ngột, nhóm tội phạm hung ác mang theo

nhiều súng ống, định làm lớn, không ngờ bị cảnh sát trên không phát hiện kịp thời...”

Khi phóng viên nói, máy quay chuyển hướng, chiếu vào một tấm bạt nhựa trên mặt đất.

Trên tấm bạt nhựa, có mấy khẩu súng dài ngắn khác nhau và một số đạn được xếp ngay ngắn.

Những khẩu súng và viên đạn sáng lấp lánh trong ống kính, trông rất đáng sợ.

Ông lão hơi nheo mắt, nâng tay chỉnh lại kính lão trên sống mũi, cảm thán:

“Bây giờ thời thế thật khác xưa, cách đây hai mươi năm, mấy thứ này là cái gì? Không có súng phóng lựu thì làm sao dám đi cướp?”

Nói xong, ông lão tiện tay cầm lấy cây gậy bên cạnh, dưới sự dìu đỡ của quản gia mặc áo Trung Sơn, từ từ đứng dậy.

“Chu bá...”

Thấy ông lão đứng lên, mấy nam nữ ngồi đó lập tức đứng dậy.

“Ngồi xuống, ngồi hết đi, không cần câu nệ vậy.”

Chu bá phát tay, chống gậy đi thẳng tới ngồi vào ghế chủ tọa.

Đợi Chu bá ngồi xuống, những người khác mới dám ngồi.

Vừa ngồi xuống, một người đàn ông trung niên đầu trọc mặc áo sơ mi xanh không kiên nhẫn mở miệng:

“Chu bá, các người chị em, ta là người nóng tính, nếu không ai định mở lời trước, thì để ta, Lưu lão tam nói trước.”

Nói rồi, Lưu lão tam lấy ra một tấm bản đồ cỡ A4 từ túi.

Đây là bản đồ khu vực thành phố Kuala Lumpur, nhìn qua không có gì đặc biệt, nhưng trên bản đồ có hai vòng tròn lớn bao gồm mười mấy con đường.

“Mọi người đều biết, địa bàn của ta, Lưu lão tam, không nhiều, nhưng huynh đệ dưới tay ta không ít, lần này đuổi đám người Ấn ra khỏi khu vực sáu, chúng ta cũng bỏ công sức không nhỏ, theo tình theo lý, lần chia địa bàn này, chúng ta nên...”

Nhưng chưa nói hết, một người phụ nữ tóc ngắn đang hút thuốc lạnh lùng cắt ngang:

“Đúng, lần này người Lưu lão tam đúng là bỏ công sức, nhưng chúng ta cũng đâu có đứng nhìn? Nếu không có chúng ta giúp, người Lưu lão tam giờ có còn ngồi đây được không cũng chưa biết, còn muốn chia phần lớn? Người còn có bản lĩnh đó sao?”

“Chu đại tỷ nói vậy quá đáng rồi.”

Một người đàn ông nhếch mép cười nói:

“Lưu lão tam lần trước bị cảnh sát giữ lại nhiều tiền như vậy, rồi không lâu sau chết hơn ba mươi huynh đệ, tiền an táng cũng làm hắn nghèo đi, lần này nếu không cho hắn thêm chút dầu mỡ, ta sợ hắn phải vay tiền ta ăn cơm đây.”

“Hahaha...”

Dù có vẻ hắn đang nói đỡ cho Lưu lão tam, nhưng giọng điệu châm biếm làm mấy người còn lại cười phá lên.

Mọi người đều nhìn Lưu lão tam với ánh mắt chế giễu.

Tiếng cười và ánh mắt khiến Lưu lão tam cảm thấy khó chịu, mặt hắn đen lại, giọng trầm nói:

“Không cần người vay, họ Hàn kia, tự lo cho mình trước đi.”

Người đàn ông họ Hàn giờ tay, cười hì hì làm động tác đầu hàng, không nói thêm.

Thực ra địa bàn khu sáu chỉ liên quan đến Lưu lão tam và Chu đại tỷ.

Những người này tuy cũng góp phần, nhưng lợi ích đáng chia họ đã sớm nhận được.

Địa bàn gì đó, với họ chẳng quan trọng.

Nên nghiêm túc mà nói, cuộc họp này.

Chủ yếu dành cho Lưu lão tam và Chu đại tỷ.

“Lão tam...”

Chu bá từ tốn lên tiếng: “Người trước đây mua vũ khí bị cảnh sát giữ tiền, lấy lại được chưa?”

Lưu lão tam lắc đầu:

“Ta đã nói chuyện với mấy lãnh đạo cảnh sát, họ không chịu nhả ra.”

Chương 706: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ừ...” Chu bá khẽ gật đầu, lại hỏi: “Vậy nội gián tìm ra chưa?”

“Chuyện này...” Lưu lão tam do dự một chút.

Sự do dự này lại khiến Chu đại tỷ bên đối diện giễu cợt:

“Đến nội gián cũng không bắt được, người Lưu lão tam tốt nhất là đừng làm nghề này nữa, sớm giao vị trí lại thì hơn~”

“Người!?” Lưu lão tam tức giận định đáp trả.

Chu bá khẽ ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Mọi người ở đây, ai mà không có vài tay trong? Chuyện đó không có gì lạ...”

Nói rồi, Chu bá lấy từ trong túi ra một tấm danh thiếp màu trắng đơn giản, đặt trước mặt Lưu lão tam và nói:

“Lão tam à, ta tuy không giúp người lấy lại tiền từ cảnh sát, nhưng lô vũ khí đó thì ta có chút cách. Người gọi số này, nói là ta bảo, hẳn sẽ nể mặt ta mà giúp.”

Nghe vậy, Lưu lão tam gật đầu. Mặc dù bây giờ hẳn không cần lô vũ khí đó nữa, nhưng bán đi cũng có thể kiếm được không ít tiền.

Nếu có cách nào lấy lại số tiền mặt kia thì đó cũng coi như một khoản tiền ngoài dự tính.

Tuy nhiên, niềm vui của hắn nhanh chóng bị lờn tiếp theo của Chu bá dập tắt!

“Ta biết lần này ngươi đã góp không ít công sức trong việc đánh đuổi Thiên Trúc Phái Phái, nhưng Tiểu Nguyệt cũng không kém. Nàng đã mất người trợ lý thân cận nhất, nên lần này, cứ để nàng chọn địa bàn trước đi, coi như an ủi tinh thần.”

Tiểu Nguyệt mà Chu bá nhắc đến chính là Chu đại tỷ. Từ họ và sự thiên vị rõ ràng của họ có thể thấy hai người có quan hệ họ hàng.

Chu đại tỷ nhìn Lưu lão tam với ánh mắt đặc thảng.

Lưu lão tam tức giận, nhưng chưa kịp nói gì thì điện thoại trong túi hắt rung lên.

Theo lẽ thường, trong cuộc họp thế này, hắt không được phép nghe điện thoại.

Nhưng vì đang tức giận, hắt liền rút điện thoại ra, mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên của Chu bá, nghe máy và lớn tiếng:

“Có chuyện gì nói đi!”

“Không xong rồi, đại ca, Tinh ca gặp chuyện rồi! Mấy tên người ngoài kia giống như khủng bố, vừa nói vài câu đã rút súng giết sạch Tinh ca và mọi người!”

“Cái gì???”

Lưu lão tam bật dậy khỏi ghế, không thể tin nổi:

“Ngươi nói lại lần nữa? Ngươi nói Tinh ca gặp chuyện gì?”

Người ở đầu dây bên kia lặp lại những gì vừa nói.

Lần này, Lưu lão tam không thể bình tĩnh nữa, hắt cúp điện thoại, cầm lấy áo khoác treo trên lưng ghế và nói với Chu bá:

“Xin lỗi, người của ta gặp chuyện, ta phải về xử lý ngay. Chuyện địa bàn... để lần sau bàn tiếp.”

Nói xong, Lưu lão tam vội vã rời khỏi.

Thấy vậy, Chu bá không nói gì thêm, chỉ cầm thìa nhắp một ngụm canh gà trong bát.

Những người khác thấy vậy cũng lần lượt đứng dậy xin cáo từ.

Chỉ còn lại Chu đại tỷ và Chu bá.

“Đại bá, mấy năm gần đây, Lưu lão tam ngày càng không nghe lời.” Chu đại tỷ nhìn Chu bá, ý tứ sâu xa nói.

Chu bá tỏ vẻ không quan tâm:

“Tính hắn vậy thôi, rất bình thường, nhưng hắn chỉ bốc đồng một lúc. Cuối cùng, hắn sẽ hiểu cái gì nên lấy và cái gì không nên lấy.”

Chu đại tỷ nhún vai, lắc đầu nói: “Vậy thì tốt nhất.”

“Con bé này...”

Chu bá bắt đầu nhìn Chu đại tỷ, sau đó ra hiệu cho quản gia đến gần, rồi nói với Chu đại tỷ:

“Tiểu Nguyệt, con đi kho lấy ba triệu đô la, cùng Hữu Dân đến quán bar Nguyên Tử. Quản lý Ark ở đó là bạn ta, số tiền này cộng với danh tiếng của ta đủ để hắn giúp con tiếp quản địa bàn khu sáu.”

“Được, cảm ơn đại bá.”

...

“An toàn!”

“Hành lang an toàn!”

Trong hành lang tầng sáu của khách sạn, bảy thi thể bị bắn vào đầu nằm la liệt, máu và não bắn tung tóe khắp nơi.

Bức tường trắng bị nhuộm đầy máu.

Trương Huyền và Reeves đứng tựa lưng vào nhau trước cửa phòng.

Khói từ quả lựu đạn choáng vẫn còn chưa tan hết.

Đến khi chắc chắn không còn kẻ địch nào, Reeves hạ súng, cúi xuống kéo cô phục vụ bất tỉnh vào trong phòng.

Trương Huyền vẫn cầm súng, giữ cảnh giác cao độ cho đến khi lui vào cửa phòng.

Reeves mở mắt cô phục vụ kiểm tra, thấy cô chỉ bị choáng, không tổn thương thực sự, mới yên tâm, nhìn Trương Huyền nói:

“Người không sao, thật may chỉ là lựu đạn choáng, nếu là mìn phân mảnh thì nàng không toàn thân... BOSS, ngài bắn lựu đạn kiểu gì mà thành thực vậy? Dù xem bao nhiêu lần ta vẫn thấy kinh ngạc.”

Trương Huyền không quay lại, nói:

“Trước đây ở London học được, bắn nhiều rồi quen... Giờ tiếng súng đã vang, ta phải chuyển chỗ, bọn này chắc chắn có tổ chức lớn hơn đứng sau, ta không muốn ở đây làm bia đỡ đạn cho chúng hoặc cảnh sát.”

“Hiểu.”

Nghe Trương Huyền nói chuyển chỗ, Hà thúc liền bắt đầu thu dọn hành lý.

Reeves cũng đứng dậy, ra hành lang nhặt vỏ đạn rơi, rồi lục soát thi thể.

Tiếc là không tìm được thứ gì chứng minh thân phận của chúng.

Nhưng từ ngôn ngữ trên hệ điều hành điện thoại, chúng có vẻ là người Hoa.

Là băng đảng Hoa Kiều địa phương?

Hay tổ chức nào khác?

Dù tò mò về thân phận của chúng, nhưng không còn thời gian điều tra hay suy nghĩ.

Họ phải rời khỏi đây trước khi cảnh sát hoặc quân tiếp viện tới.

Ba người đeo hành lý, nhanh chóng xuống tầng một bằng cầu thang.

Khách sạn này không có cửa sau, nên họ phải đi qua sảnh chính.

Lúc này, ở cửa sảnh chính, mấy nhân viên khách sạn đang sợ hãi trốn trong góc, một người có vẻ là ông chủ đang gọi điện thoại lớn tiếng.

Chương 707: Tiêu Đề 《Ăn》

Ông chủ nói tiếng Mã Lai, Trương Huyền không hiểu, nhưng từ giọng điệu, có vẻ đang gọi cảnh sát.

Bên lề đường trước khách sạn, hai chiếc xe đen đậu, hai người đàn ông mặc vest nhìn lên lầu đầy nghi hoặc.

Một người còn đang gọi điện thoại nhưng không liên lạc được.

Nhìn cách ăn mặc và khí chất của họ, chắc cùng nhóm với bảy người kia.

Lúc này, Trương Huyền ba người đang tiến về phía cửa.

Một người đàn ông mặc vest đã chú ý đến họ.

Nhưng vì họ đội mũ nên hắn không thấy rõ mặt.

Lúc này, Trương Huyền đội mũ lưỡi trai liếc nhìn Reeves.

Reeves lập tức hiểu ý!

Quan sát xung quanh!

Rút tay vào túi!

Động tác này làm người đàn ông mặc vest cảnh giác!

Mắt hắn khóa chặt vào Reeves, cũng rút tay chạm vào khẩu súng giấu ở thắt lưng!

Nhưng ngay khi hắn vừa động tay!

Trương Huyền đã nhanh chóng rút súng!

Pằng pằng!!!

Hai tiếng súng vang lên chớp nhoáng!

Hai người đàn ông mặc vest bị bắn xuyên trán!

Cơ thể gần như đổ xuống cùng lúc.

Pằng pằng!!!

Hai tiếng súng nữa vang lên.

Camera giám sát trong sảnh bị bắn vỡ!

Là Reeves ra tay.

Giết người phá camera, hai người phối hợp rất nhịp nhàng.

“Á!!!”

Tiếng hét vang lên.

Mấy nhân viên khách sạn sợ hãi trước cảnh giết người đột ngột.

Ông chủ khách sạn sợ đến mặt tái xanh, ngồi bệt xuống đất.

“Move!”

Trương Huyền và Reeves nhanh chóng bước ra khỏi khách sạn, kiểm tra hai bên đường và trong xe không còn kẻ địch.

Dưới sự cảnh giác của Trương Huyền, Reeves nhanh chóng lấy chìa khóa từ một xác chết, ném cho Hà thúc.

Hà thúc đón lấy chìa khóa, chạy đến xe, mở cửa ngồi vào.

“Lên xe!”

Khởi động xe, Hà thúc gọi, Trương Huyền và Reeves lên xe.

Hà thúc đạp ga, lái xe rời đi.

Từ khi Trương Huyền bắn giết, cho đến khi rời đi, chỉ chưa đầy nửa phút.

Hành động nhanh chóng, người xung quanh chưa kịp thấy rõ mặt họ.

Khi xe của Trương Huyền khuất sau góc phố.

Ông chủ khách sạn mới run rẩy nhìn hai xác chết:

“Xong rồi xong rồi... họ là người của Thịnh Ký a...”

...

Trên đường phố, một chiếc xe đen len lỏi nhanh chóng qua dòng xe.

Nhân ga vượt qua ngã tư vào giây cuối cùng của đèn đỏ, xe rẽ vào con đường đá không có camera.

Trong xe.

Hà thúc một tay lái, một tay mở điện thoại, xem bản đồ.

Dù trước đó ở khách sạn, ông đã ghi nhớ phần lớn các tuyến đường xung quanh.

Nhưng thời gian có hạn, lại đang trong tình huống khẩn cấp.

Nên dù ông cũng phải theo chỉ dẫn của bản đồ.

“Chúng ta nên nhanh chóng xác định điểm dừng chân tiếp theo, và xe này không thể dừng lâu, trước khi cảnh sát bắt đầu kiểm tra xe, chúng ta còn chút thời gian...”

Hà thúc nói, liếc nhìn Trương Huyền.

Lúc này, Trương Huyền đã lấy một chiếc điện thoại bấm số, kiểm tra mã số sau máy, xác nhận rồi bật nguồn.

Trước đó, khi đi cùng nhóm Hermes trên xe, Trương Huyền đã trao đổi số liên lạc với người phụ trách.

Chiếc điện thoại này chính là số mà Trương Huyền đã cho người phụ trách.

Giờ, Trương Huyền cần gọi để xác nhận tình hình của họ.

Dù nhóm Hermes cũng bị nghi ngờ phản bội, nhưng chỉ là nghi ngờ.

Nếu chắc chắn không phải họ, Trương Huyền cần sự giúp đỡ của họ.

Điện thoại bật, gọi.

Chẳng mấy chốc, kết nối.

“Shineite tiên sinh...”

Giọng người phụ trách yếu ớt: “Quả nhiên các người cũng bị tấn công sao?”

“Cũng?”

Nghe giọng người phụ trách, Trương Huyền hỏi: “Các người cũng? Còn bị thương?”

“Đúng, vừa có nhóm người xông vào, chưa nói gì đã bắn, dù đã giải quyết xong nhưng ta bị thương nhẹ, đang di chuyển. Còn các người...?”

“Chúng ta tương tự, cũng đang di chuyển.”

Trương Huyền nói: “Nhưng chúng ta không vấn đề gì, mọi người đều ổn... Vấn đề duy nhất là, bọn này là thế lực gì?”

“Nhóm chuyên gia máy tính của chúng ta đang điều tra, sẽ có kết quả sớm... Shineite, chúng biết danh tính và vị trí của chúng ta, nhiệm vụ mới bắt đầu đã vậy, không phải dấu hiệu tốt. Ta nghĩ, chúng ta nên liên kết để đảm bảo nhiệm vụ hoàn thành.”

Người phụ trách rất chân thành, và đề nghị này hoàn toàn hợp lý.

Dù cả hai bên có ý định hay kế hoạch riêng, mục đích chung vẫn là hoàn thành nhiệm vụ.

Giờ có kẻ thù tấn công, hợp tác là lựa chọn tốt nhất.

Trương Huyền cũng biết điều này.

Nhưng hắn không định đồng ý hợp tác.

Vì vậy, Trương Huyền không trả lời trực tiếp mà nói:

“Các người cứ lo sống sót trước đã, sau đó ta sẽ liên lạc lại... Tất nhiên, nếu các người tìm ra kẻ tấn công là ai, hãy nhắn tin cho ta.”

Nói xong, cúp máy.

Sau khi cúp máy, Hà thúc hỏi: “Họ có thể đang nói dối?”

Theo Hà thúc, tên quản lý đó xảo quyệt và thông minh, không dễ gì bộc lộ suy nghĩ thật của mình.

Hơn nữa, hiểu biết của bọn họ về tổ chức Hermes cũng không nhiều, thông tin có được chủ yếu là từ Kelly, độ chính xác còn đáng nghi ngờ.

Vì vậy, khi giao tiếp với họ, phải hết sức cẩn thận, chỉ cần sơ suất một chút là có thể bị họ bán đứng.

Trương Huyền lắc đầu: “Ta cũng không rõ, nghe giọng thì hắn có vẻ bị thương thật, nhưng... ta nghĩ, để thoát khỏi rắc rối này, chúng ta vẫn phải dựa vào chính mình.”

Reeves gật đầu đồng ý:

“Đúng vậy, cùng bị tấn công, ba người chúng ta không sao, bên họ bảy người mà lại có người bị thương? Theo ta, bọn họ nên làm trộm thì cứ làm trộm cho tốt, đối phó với rắc rối này, chúng ta mới là chuyên gia, cũng tiện mượn cơ này mà đòi Kelly thêm chút phần trăm.”

Chương 708: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ừm...”

Khi Trương Huyền đang suy nghĩ, điện thoại đột nhiên rung hai cái.

Mở ra xem, là một tin nhắn từ quản lý gửi đến.

Nội dung tin nhắn là:

【Đã điều tra ra, người tấn công chúng ta là một băng đảng người Hoa ở địa phương, gọi là ‘Thịnh Ký’, lão đại của băng đảng là Lưu Lão Lục, cũng chính là bọn làm giao dịch với Kelly, nhưng phía trên Lưu Lão Lục còn có một tổ chức tội phạm lớn hơn, hiện tại người đứng đầu tổ chức này họ Chu.】

Đúng như Trương Huyền và bọn họ đã dự đoán, người tấn công họ quả nhiên là một băng đảng người Hoa địa phương.

Ở Malaysia, các tổ chức xã hội đen thường được gọi là ‘hội kín’.

Từ giữa thế kỷ trước, giới xã hội đen Malaysia đã bị các băng đảng người Hoa chiếm lĩnh.

Đặc biệt sau khi trải qua cuộc chiến tranh thế giới thứ hai, các băng đảng người Hoa ở Malaysia càng trở nên đoàn kết chưa từng có.

Thậm chí có lúc còn ép các băng đảng của các sắc tộc khác không thể tồn tại.

Mặc dù sau này do sự phát triển của thời đại, kinh tế tiến bộ, nhiều đại ca băng đảng đã kiếm đủ tiền, rút lui khỏi vị trí

hàng đầu, tạo cơ hội cho nhiều băng đảng khác nổi lên.

Nhưng đến tận bây giờ, thế giới ngầm ở hầu hết các thành phố lớn, bao gồm cả thủ đô Kuala Lumpur của Malaysia, vẫn do các băng đảng người Hoa đứng đầu.

“Tên Lưu Lão Lục này còn từng lên tin tức nữa.” Reeves đang tra cứu một số thông tin về Thịnh Ký trên trang web Ark.

Mặc dù nhiều thông tin trên trang web Ark cần trả phí để xem, nhưng một số thông tin không quan trọng hoặc không có giá trị thì vẫn có thể xem miễn phí.

Giống như thông tin về Lưu Lão Lục của Thịnh Ký.

Một lão đại băng đảng thường xuyên xuất hiện trong các chương trình pháp luật, ngoài một số thông tin cá nhân thì đương nhiên không có quá nhiều bí mật đáng để trả phí.

“Giết người, cướp bóc, hối lộ, thu phí bảo kê, buôn lậu vũ khí, buôn bán ma túy, điều hành sòng bạc ngầm, mở quán bar khiêu dâm... Tên này mấy năm nay chẳng để lọt việc gì...”

Reeves vừa nói vừa đưa điện thoại cho Trương Huyền.

Trương Huyền nhìn trang giới thiệu về Lưu Lão Lục trên điện thoại, trong lòng đã có chút nhận định.

Reeves nói:

“Ta vừa nhìn thấy trên trang web có mấy thông tin liên lạc của các kẻ bán thông tin, chỉ cần chịu chi chút tiền, có lẽ có thể lấy được vị trí hiện tại của Lưu Lão Lục và tình hình bảo vệ xung quanh... Thế nào, chúng ta có nên đi giải quyết hắn không?”

Trương Huyền suy nghĩ vài giây rồi lắc đầu:

“Giết hắn thì dễ, nhưng dù sao bọn họ cũng đã ra tay trước, Lưu Lão Lục vừa chết, người phía sau hắn sẽ dễ dàng truy ra

hung thủ, đến lúc đó chỉ sợ chúng ta sẽ phải đối mặt với toàn bộ giới hắc đạo Kuala Lumpur vây quét.”

“Thế không giết?”

“Giết, nhưng không thể giết bây giờ. Đợi đến khi chúng ta lấy được tiền và có thể chạy trốn, lúc đó giết cũng chưa muộn. Nhưng trước đó... có thể cho Lưu Lão Lục một bài học.”

Nghe vậy, Hà thúc đang lái xe bên cạnh cũng nói:

“Đúng vậy, một Lưu Lão Lục thì dễ đối phó, nhưng nếu một đám lão đại băng đảng như hắn liên kết lại, tình hình sẽ khác.”

...

Còn bên kia.

“Xe đã lấy được rồi! Mau lên xe!”

Một gã tóc vàng lái một chiếc xe nhỏ, phanh gấp, dừng ngay cạnh thang máy trong bãi đỗ xe ngầm của khách sạn.

Lúc này, cửa thang máy vừa mở ra, những người còn lại của Hermes cũng chạy ra từ.

Họ mỗi người đều mang theo túi lớn túi nhỏ, trông khá nhếch nhác. Người tề nhất chính là giám đốc.

Lúc này, giám đốc đang được một gã mập dùi, bước đi tập tễnh, đầu gối quăn bưng, máu thấm ra từ băng cho thấy vết thương khá nghiêm trọng.

Với sự giúp đỡ của vài thành viên khác, họ mới khó khăn lắm đưa được giám đốc lên xe.

Khi gã tóc vàng chuẩn bị lái xe đi, cửa cầu thang cứu hỏa cách đó không xa bất ngờ bị mở ra.

Ba tay súng cầm súng lao ra từ.

“Đứng lại!!!”

Một tay súng quát lớn, đồng thời giơ súng lên, liên tiếp bắn về phía này!

Pằng pằng pằng...!!!

Tiếng súng vang lên!

Eve trong xe lập tức bắn trả qua cửa sổ xe, cầm một khẩu súng nhật được, bắn gục liên tiếp hai tay súng.

Còn tay súng còn lại, vì bị áp chế, phải rút lui vào trong cửa cầu thang cứu hỏa.

“Mau! Đừng đứng ngây ra đó!” Eve hét lớn, đồng thời tay mạnh mẽ vỗ vào ghế lái.

Gã tóc vàng cũng không do dự nhiều, đạp mạnh chân ga, xe lập tức tăng tốc, đâm vào một chiếc xe chắn đường, lao vút về phía bãi đỗ xe!

“Khốn kiếp, bọn khốn này có tai mắt khắp thành phố, chúng ta đi đâu cũng sẽ bị chúng theo dõi!” Gã tóc vàng nghiến răng giận dữ nói.

Eve nhận cơ hội này thay đạn chiến thuật, không thêm để ý đến hắn.

Dù giám đốc bị thương nhưng vẫn giữ được bình tĩnh nói: “Không chỉ chúng ta bị tấn công, ba người Kelly cử giám sát chúng ta cũng bị tấn công, giờ họ cũng đang trên đường chạy trốn.”

“Vậy giờ phải làm sao? Bỏ nhiệm vụ à?”

Gã mập bên cạnh lo lắng nói: “Chúng ta vừa xuống máy bay là bị người của Thịnh Ký theo dõi rồi, tình hình hiện tại, chúng ta hoàn toàn không thể triển khai công việc.”

Giám đốc không nói gì, lấy điện thoại ra, nhìn một cái, thấy Trương Huyền vẫn chưa trả lời tin nhắn, bèn cau mày suy nghĩ, rồi nói:

Chương 709: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đừng hoảng, chúng ta vẫn còn cơ hội.”

Nghe vậy, gã tóc vàng không kìm được nói: “Cơ hội? Người của chúng ta sắp chết hết rồi, còn cơ hội gì nữa?”

“Cơ hội sống sót và kiếm được một khoản nhỏ.”

Giám đốc mở bản đồ, nhập một địa chỉ rồi bắt đầu điều hướng: “Đến đây.”

“Đây là đâu?”

“Quán bar Nguyên Tử, chi nhánh Ark ở Kuala Lumpur, quản lý ở đó nợ ta một ân tình, nàng sẽ giúp chúng ta thoát khỏi sự truy đuổi của Thịnh Ký.”

Lời vừa dứt.

Mọi người trong xe ai nấy đều có biểu cảm khác nhau.

Dù họ chỉ là một nhóm trộm cắp, nhưng có không ít cơ hội tiếp xúc với Ark.

Cũng chính vì hiểu rõ, nên họ biết người trong các chi nhánh Ark là loại người thế nào.

“Tuyệt vời, chúng ta vừa thoát khỏi một đám tội phạm, giờ lại đâm đầu vào ổ sát thủ, ta thật vui đến phát khóc.” Gã tóc vàng mĩa mai nói.

Thực ra không chỉ hắn, ngay cả chuyên gia máy tính đeo kính của họ, lúc này cũng sợ đến tái mặt, nói:

“Thưa ngài, ngài chắc chắn không cần suy nghĩ lại sao? Lúc ngài tuyển ta vào đội, ngài đã hứa sẽ không đưa ta trở lại địa ngục trần gian đó...”

“Đầu tiên, ta sẽ không nuốt lời, Murry, ta tuyệt đối không đưa ngươi trở lại tay những người đó.”

Giám đốc nhìn sang gã đeo kính, chính là Murry nói:

“Nhưng, không phải tất cả các chi nhánh Ark đều muốn giết ngươi, mỗi quản lý có phong cách quản lý riêng, và người quản lý ta biết là một phụ nữ dịu dàng, coi trọng tinh thần hợp đồng.”

“Phụ nữ?”

Những người khác chú ý đến cách gọi của giám đốc dành cho quản lý Ark.

“Đúng vậy, là phụ nữ.”

Giám đốc cười nói:

“Một phụ nữ trẻ đẹp và rất có năng lực, nếu nàng sẵn lòng, có lẽ chúng ta còn có thể nhận được nhiều sự giúp đỡ hơn.”

...

Trong khu vườn tinh xảo.

Một cô bé mặc váy trắng đang đuổi theo một con chó lớn lông vàng, còn con chó thì đuổi theo một con bướm xanh đen.

“Minh Hy, đến chỗ mẹ này.”

Một giọng nữ dịu dàng vang lên, cô bé váy trắng nghe thấy liền vui mừng quay đầu lại: “Mẹ!”

Ở cổng vườn, một người phụ nữ mặc đồ công sở, tóc ngắn ngang vai, dịu dàng nhìn con gái đang chạy tới, nhẹ nhàng nói: “Chậm thôi, chậm thôi, kéo ngã...”

Người phụ nữ cúi xuống, ôm chặt cô con gái như chim én trở về tổ, yêu thương xoa đầu con gái nói:

“Sáng nay con có ăn sáng đằng hoàng không? Nghe dì Vương nói, con lại không uống sữa?”

Cô bé Minh Hy cười ngượng ngùng: “Nhưng con thật sự không thích uống sữa mà...”

“Con đang lớn, không thể thiếu dinh dưỡng được...”

Hai mẹ con nắm tay nhau, trò chuyện, đi qua con đường rải đá cuội, ánh nắng chiếu xuống.

Một biệt thự Gothic màu trắng sữa hiện ra phía trước.

Ở cổng biệt thự, một chiếc xe hơi màu đen đã đợi sẵn.

Ba người bảo vệ mặc vest, mang theo vũ khí đứng cạnh xe.

Ở đằng xa, một cô gái đeo kính, trông hơi ngố, vội vàng chạy tới, cúi chào người phụ nữ:

“BOSS, người nhà họ Chu đến rồi, là cháu gái của Chu lão gia, họ mang theo rất nhiều tiền, hiện đang ở phòng khách.”

Nghe vậy, người phụ nữ tuy hơi ngạc nhiên nhưng cũng không bất ngờ, gật đầu nói:

“Họ chắc là đến để bàn về việc tiếp quản khu đất thứ sáu, Tiểu Bạch, cô gọi cho Chu lão gia, nói ta sẽ giúp, tiền không cần, coi như trả một ân tình...”

Nhưng chưa nói hết, một giọng nói vang lên:

“Daina tiểu thư, bác ta muốn ngủ trưa, có việc gì... người không ngại thương lượng trực tiếp với ta chứ?”

Ở cổng biệt thự, Chu đại tỷ khí chất nữ cường nhân mạnh mẽ, miệng mỉm cười, chậm rãi bước tới.

...

Bangkok, Thái Lan, trong một bệnh viện chợ đen.

“Vết thương của nàng đã được xử lý, chỉ là mất máu nhiều, nếu không truyền máu thì cần nghỉ ngơi nhiều.”

“Vậy ý thức của nàng sao rồi?”

“Vẫn còn tỉnh táo, nhưng ta khuyên không nên di chuyển trong thời gian ngắn.”

“Cảm ơn bác sĩ...”

Cạch.

Cửa phòng bệnh mở ra, bốn người John bước vào.

Lúc này, Kelly trên giường đang ôm đầu đau đớn, khuôn mặt lộ vẻ mệt mỏi vì vết thương.

“Chào, chị Kelly.”

Chí Vĩ tay cầm một túi chuối vừa vào đã cười tươi chào Kelly: “Bác sĩ mà Stephen giới thiệu tay nghề thật không tồi, nhìn chị trông vẫn như người sống, ăn chuối không?”

Nói rồi, đặt túi chuối lên đầu giường, bẻ một quả, bóc vỏ.

Kelly định nói thì thấy Chí Vĩ vui vẻ cắn một miếng chuối đã bóc.

Thấy vậy, Kelly chỉ biết đảo mắt: “Người thật ra không cần nói thừa mấy lời đó.”

Chí Vĩ cười hì hì: “Muốn ăn thì tự lấy, chị bị thương ở chân, tay vẫn lành lặn.”

Kelly: “Cảm ơn người nhắc nhở...”

“Không có gì, chúng ta là anh em tốt mà.”

“...”

Dù Chí Vĩ hành động có phần lém lỉnh, nhưng không thể phủ nhận.

Không khí căng thẳng trong phòng bệnh đột nhiên nhẹ nhõm hơn nhiều, sự nặng nề trên mặt Kelly cũng giảm đi đáng kể.

Thấy Kelly vẫn còn tỉnh táo, John khoanh tay cũng mở miệng:

“Lúc người đang được chữa trị, BOSS gọi về, nói họ bị tấn công bởi một băng nhóm địa phương tên là ‘Thịnh Ký’.”

“Gì? Thịnh Ký?”

Nghe vậy, mặt Kelly biến sắc: “Họ không sao chứ?”

Chí Vĩ ngồi xuống ghế gần đó, tùy ý phẩy tay:

“Sếp chúng ta không thể nào bị loại không ra gì đó hạ gục đâu, chị Kelly, ý sếp là, từ khi Thịnh Ký bắt đầu hành động chống lại chúng ta, công việc của chúng ta không chỉ là giám sát Hermes, đó là công việc thêm...”

Chương 710: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta tăng thêm tiền.”

Kelly tỏ ra rất bình tĩnh và hiểu chuyện, gật đầu nói:

“Ta sẽ tăng thêm 2% cổ phần hoa hồng, nâng lên thành 10% để bù cho công việc thêm... Ngoài ra, vì các người đã cứu ta, ta sẽ tăng thêm 5%, tổng cộng là 15%.”

Nghe vậy, Chí Vĩ hít sâu một hơi, không kìm được tính nhảm, nhưng tính xong vẫn không chắc chắn, bèn lấy điện thoại mở máy tính ra tính.

Nếu lần này họ hoàn thành nhiệm vụ hoàn hảo, mang toàn bộ tiền về.

Theo tổng lợi nhuận 80 triệu USD, 15% tính ra, tiền hoa hồng đã lên tới 12 triệu USD!

Một số tiền lớn như vậy, trực tiếp vượt qua tất cả nhiệm vụ họ từng hoàn thành trước đây!

Vì thế, cảm thấy thực tế có phần không thực, Chí Vĩ cẩn trọng nói: “Chị Kelly... không, chị Kelly, lời này chị nói ra, không được rút lại đâu nhé?”

“Nếu các người không yên tâm, có thể viết hợp đồng để ta ký.”

Kelly không tỏ vẻ tiếc nuối, nói:

“Nhưng điều ta thật sự lo lắng bây giờ, là liệu tiền của ta có thể mang về thuận lợi không.”

Nói xong, Kelly thở dài:

“Johnny biết tất cả kế hoạch của ta, thậm chí các người cũng đã bị lộ, tính cả Thịnh Ký và thế lực đứng sau, nếu họ muốn đối phó chúng ta, chúng ta e rằng rất khó ứng phó.”

Lúc này, Chris đề xuất ý tưởng:

“Hay, trước khi chúng ta đến Malaysia, làm một cuộc tấn công chớp nhoáng? Bất kể Johnny đã nói gì với Thịnh Ký, trước tiên cứ giết hắn?”

Như Reeves ban đầu nghĩ, Chris cũng muốn giết Johnny - kẻ gây ra mọi chuyện này.

Nhưng khác với Lưu Lão Tam của Thịnh Ký, Johnny dù chết cũng không có ai báo thù cho hắn.

Vì thế...

“Được đấy.”

John gật đầu: “Ta có thể ngay bây giờ tìm người bán tin tức, mua vị trí hiện tại của Johnny rồi đi giết hắn, tay chân của hắn đã bị chúng ta giết gần hết, nên làm việc này không tốn công sức.”

Mặc dù nói vậy, nhưng John không lấy điện thoại ra ngay.

Mà giống những người khác, nhìn sang Kelly.

Dù sao đó là bạn trai cũ của người ta, dù muốn giết cũng phải hỏi ý kiến đương sự chứ?

Thấy ánh mắt mọi người, Kelly bắt lực lắc đầu:

“Đừng nhìn ta vậy, chẳng lẽ ta ngu đến mức cản các người? 80 triệu và một gã bạn trai cũ đã phản bội ta, ta biết cái nào nặng hơn.”

Chí Vĩ bên cạnh cười: “Ê, không chắc đâu...”

Lại đảo mắt với Chí Vĩ, Kelly nói: “Nhưng không cần mua tin, ta biết tên khốn đó ở đâu...”

Nói rồi, Kelly cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường, mở một ứng dụng định vị.

“Từ lâu rồi, ta đã lén cài phần mềm định vị ẩn vào điện thoại hắn, ban đầu là để xem hắn có đi đến mấy chỗ ăn chơi không...”

Nghe Kelly nói, bốn người đứng đó có biểu cảm khác nhau.

Gắn phần mềm định vị vào điện thoại bạn trai...?

Hành động này, khó mà đánh giá.

Nhưng cũng chẳng sao, dù sao nạn nhân không phải họ.

Nhưng lúc này.

“Ừ? Cái này...”

Kelly vừa mở ứng dụng định vị, sắc mặt liền thay đổi!

“Sao thế?”

Chí Vĩ gần đó nhìn vào.

Thấy trên bản đồ, một điểm đỏ đang nhấp nháy, đang tiến đến gần!

Thấy vậy, tất cả đều biến sắc!

Vị trí bị lộ!?

John phản ứng nhanh, lập tức rút súng chĩa vào cửa phòng bệnh, đồng thời di chuyển tới sau tủ quần áo gần đó.

Chris và Khoa cũng phản ứng nhanh.

Người trước giống John, tìm vật che chắn, cảnh giác giờ súng.

Người đàn ông này giờ súng chĩa trước Chí Vĩ và Kelly.

Cho đến khi Chí Vĩ kéo Kelly xuống dưới giường ẩn nấp, hắn mới lần đi.

Mọi người phối hợp nhanh chóng và có tổ chức, trong nháy mắt đã tạo thành đội hình phòng ngự tam giác ngược.

Chí Vĩ đưa ngón trỏ lên môi, ra hiệu im lặng với Kelly rồi lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi cảnh sát.

Lúc này, trong phòng chỉ có âm thanh nhỏ từ điện thoại của Chí Vĩ.

Bên ngoài hành lang bệnh viện, tiếng bước chân ngày càng gần.

“Đúng là ở đây...”

Giọng nói của bác sĩ vang lên ngoài cửa.

Mọi người trong phòng đã sẵn sàng chiến đấu.

Nhưng ngay giây sau, một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Ồ, cảm ơn các bạn...”

Là giọng của Stephen!?

Cốc cốc cốc.

Cửa phòng bệnh bị gõ, giọng của Stephen từ ngoài truyền vào:

“Kelly tiểu thư? Người có trong đó không? Ta vào đây...”

Nói xong, tay nắm cửa bị ấn xuống, cửa mở ra.

Ngay khi cửa mở, Stephen thấy ba khẩu súng đen ngòm đang chĩa vào hắn.

Stephen giật mình kêu lên “Ôi chao”, vội giơ tay lên, chiếc túi nhỏ cầm trên tay cũng rơi xuống đất:

“Bình tĩnh, các ông, ta không phải kẻ thù.”

Vài phút sau...

Mọi người kéo ghế ngồi xung quanh giường bệnh của Kelly.

Trong tay Kelly cầm một chiếc điện thoại có màn hình vỡ và dính vài vệt máu.

Stephen ngồi thẳng trên ghế, tay cầm một quả chuối đã ăn dở, nghiêm túc nói:

“Tóm lại, việc Johnny tấn công quán bar là không thể tha thứ. Hắn đã bị ông chủ chúng ta bắt giữ và chỉ có con đường chết chờ hắn... Ồ, chuối này ngon thật, mua ở đâu vậy?”

“Ừ, sự việc có phần bất ngờ...”

John vuốt râu nói: “Johnny đã bị giải quyết, chúng ta không cần lãng phí thời gian ở đây nữa. Hãy đi Malaysia sớm để hỗ trợ BOSS.”

Ba người còn lại đồng loạt gật đầu.

Thấy vậy, Kelly ngập ngừng nói: “Dù Johnny đã chết, nhưng không loại trừ khả năng Thịnh Ký vẫn sẽ gửi người tới giết ta, và cảnh sát cũng...”

Chương 711: Tiêu Đề 《Ăn》

“Cũng không phải là không thể.”

John gật đầu, nhìn sang một bên, nơi một người tên là Khoa đang im lặng: “Vậy theo kế hoạch ban đầu, Khoa, người ở lại bảo vệ Kelly, chúng ta đi Malaysia hỗ trợ.”

Khoa điềm tĩnh gật đầu: “Giao cho ta.”

Kelly liếc nhìn Khoa, rồi cúi đầu, hiếm khi không đưa ra ý kiến.

Thấy vậy, Chí Vĩ cười cười, cầm hai quả chuối, đưa một quả cho Chris.

Chris, không hiểu chuyện, nhưng vẫn nhận chuối và ăn.

“Được rồi...”

Trương Huyền và Hà thúc không có ở đây, John tự nhiên đảm nhận vai trò trưởng nhóm, đứng lên nói:

“Đừng lãng phí thời gian, Khoa, trang bị của người ta để ở ngoài, lát nữa tự đi lấy. Chí Vĩ, Chris, chúng ta đi.”

Stephen thấy vậy, cũng đứng dậy cáo từ.

Khi ba người John rời khỏi phòng bệnh, lấy trang bị để ở hành lang, Chí Vĩ nhỏ giọng nói với Chris:

“Chris, ta cảm thấy Kelly tiểu thư không phải thích gã ‘Hắc Khuyển’ của chúng ta.”

“À?!”

Chris nghe vậy, ngạc nhiên nói: “Thật sao!?”

“Ta cảm thấy đúng, ngươi không thấy vừa nãy Kelly tiểu thư đỏ mặt khi Khoa nói chuyện sao? Chắc chắc... Tiểu thư ấy là một đại phú bà với gia sản hàng triệu, thậm chí hàng tỷ, nếu Khoa thành công thì không phải sẽ phát lên sao...”

“Wow, ngươi nói đúng, nếu ta có thể lấy được một phú bà tỷ phú, sao còn làm lính đánh thuê nữa, ta sẽ hưởng thụ cuộc sống...”

Chưa nói hết câu.

“Khụ khụ!”

John đi trước nhẹ nhàng ho.

Chris lập tức thay đổi sắc mặt, nghiêm nghị nói:

“Dù có phú bà tỷ phú theo đuổi ta, ta cũng sẽ không đồng ý. Đàn ông phải dựa vào đôi tay của mình để tạo dựng tương lai, ăn bám là thế nào! Đúng không, ông già?”

“Phì...”

Chí Vĩ che miệng cười.

John mặt đen lại nói: “Chris, sau khi nhiệm vụ kết thúc, luyện thêm 500 lần rút súng nhanh.”

“À?!”

...

Malaysia, Kuala Lumpur, tại cửa sau một quán bar thuộc Thịnh Ký.

Một xe tải nhỏ chở rượu dừng tại cửa sau, hai người khuôn vác đang dỡ rượu từ xe, đưa vào trong quán.

Lúc này, hai người mặc áo khoác đen, đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang đen tiến đến.

Hai người này mỗi người mang một thùng rượu, cúi đầu chuẩn bị theo người khuôn vác vào cửa sau.

Nhưng từ trong bếp, một thanh niên mặc áo sơ mi hoa đề ý thấy, lập tức tiến lại gần, nghi ngờ hỏi:

“Hai vị, chúng ta chưa mở cửa, muốn uống rượu thì tối quay lại.”

Trong bếp còn có hai người ăn mặc tương tự, nghe thấy tiếng động cũng nhìn về phía này. Ba người này đều có điếm chung là đều đeo súng đen bên hông.

Bị ba người chú ý, người đàn ông đi đầu tiến lên hai bước, để đồng đội phía sau có đủ không gian di chuyển, rồi nói:

“Ta đến tìm người.”

“Ừ? Tìm ai?”

“Một... người tên là ‘Rắc Rối’.”

Vừa dứt lời, người đàn ông ngẩng đầu, lộ ra đôi mắt lạnh lùng dưới vành mũ!

Đúng vậy, đó là Trương Huyền!

Ngay giây sau!

Cộc một tiếng!

Một thùng rượu ném ra, gã súng áo sơ mi hoa đứng trước bị thùng rượu đập trúng đầu!

“!!!”

Hai gã súng còn lại kinh ngạc, vừa định rút súng!

Trương Huyền đã nhanh chóng rút súng và bắn!

Pằng pằng!!!

Hai phát liên tiếp!

Gã súng bị thùng rượu đập trúng đầu và gã súng gần nhất bị bắn chết ngay tại chỗ!

Reeves, người đứng sau Trương Huyền, cũng ngay lập tức bỏ thùng rượu, nhanh chóng bước sang phải, tránh khỏi đường bắn của Trương Huyền và rút súng!

Pằng pằng!!

Cũng là hai phát bắn nhanh, gã súng thứ ba bị bắn chết ngay tại chỗ!

Sau đó, hắn lập tức quay lại, giờ súng chĩa vào hai người khuôn vác.

Hai người khuôn vác sợ hãi, vội giơ tay lên, ngồi xồm xuống.

Trương Huyền biết họ không phải kẻ thù nên không quan tâm, tiếp tục tiến lên, giờ súng và nói:

“Hai phút rưỡi, nhanh gọn vào ra!”

“Hiểu rồi.”

Hai người nhanh chóng tiến vào bên trong quán bar!

Trên đường đi, mọi sự kháng cự đều bị họ giải quyết gọn gàng!

Sau khi giết hơn chục người, họ đã tới cửa chính của quán bar!

Pằng pằng!!!

Hai phát bắn nhanh, hai bảo vệ bị bắn nát đầu!

Trương Huyền và Reeves một trước một sau chạy ra khỏi cửa.

Một chiếc xe màu đen đã đỗ sẵn tại cửa.

Hai người lên xe, không chần chừ chút nào.

Vù!!!

Cho đến khi chiếc xe biến mất ở cuối phố, những người đi đường vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra.

Trên xe, Trương Huyền mở bản đồ định vị:

“Tiếp tục, đến điểm tiếp theo rồi đổi xe.”

Trên một đoạn đường trống trải, một chiếc xe Mercedes đang tăng tốc hướng về phía thành phố.

Lúc này, điện thoại trong xe liên tục reo!

“Không xong rồi! Ông chủ, quán bar H13 của chúng ta bị hai tay súng tấn công! Mười sáu bảo vệ trong quán đều bị giết!”

“Ông chủ, có chuyện rồi! Sông bạc số ba của chúng ta cũng bị tấn công! Mười ba anh em bị giết!”

“Ông chủ không ổn rồi, chỗ của chúng ta bị phá, cần hỗ trợ...”

Nghe điện thoại của đàn em, Lưu lão tam ước dầm mồ hôi lạnh.

Khuôn mặt hắn tái nhợt, run rẩy, đôi mắt tràn đầy sợ hãi!

Chỉ một giờ trước, hắn vừa rời khỏi trang viên của Chu bá vì chuyện thuộc hạ bị tấn công.

Nhưng vừa lên xe, hắn nhận được cuộc gọi từ một đàn em khác.

Trong điện thoại, đàn em kinh hãi la lên, như thể tử thần đang tiến gần!

Khi biết một quán bar của mình bị tấn công, phản ứng đầu tiên của hắn là tập hợp người để bắt hai kẻ dám động vào mình và xé xác chúng!

Chương 712: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng...

Cuộc gọi thứ hai, thứ ba...

Chỉ trong một giờ, hắn còn chưa vào được thành phố, năm nơi của hắn đã bị quét sạch!

Những anh em bảo vệ tại đó, trừ một số ít may mắn trốn thoát, đều bị giết, không ai sống sót!

Số người chết đã lên tới sáu, bảy mươi!!!

Trong một giờ ngắn ngủi, nhiều người chết như vậy!

Trung bình mỗi phút có một người chết!

Phải biết rằng, ngay cả khi họ đánh đuổi Thiên Trúc Phái khỏi khu vực, số người chết cũng không nhiều như vậy!

Theo thông tin từ điện thoại, những kẻ tấn công đều là hai người mặc đồ đen, đội mũ và đeo khẩu trang đen...

Chúng là hai người giống nhau, hay là một nhóm nhiều người có cùng trang phục?

Hắn không dám nghĩ, sợ mình đoán đúng điều mà mình không muốn nhất.

“Chuyện gì đang xảy ra... Chuyện gì đang xảy ra!?”

Lưu lão tam như điên cuồng, tự nói một mình, mắt đỏ ngầu đầy tia máu!

Người lái xe và người ngồi ghế phụ không dám phát ra tiếng, sợ kích động ông chủ.

Đing đing đing...!

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên như đòi mạng!

Ba người trong xe cùng rùng mình, mắt tràn đầy sợ hãi.

Họ sợ phải nghe thêm tin tức kinh hoàng từ điện thoại.

Đing đing đing! Đing đing đing...!

Điện thoại reo liên tục, dù không muốn đổi mặt, Lưu lão tam vẫn phải run rẩy bấm nút nghe, giọng khô khan hỏi:

“Alo? Lại có chuyện gì...”

Nhưng ngoài dự đoán, lần này không phải tiếng đàn em, mà là giọng nam trầm lạ:

“Lưu lão đại, rất xin lỗi vì chào hỏi ngài theo cách này.”

Nghe vậy, Lưu lão tam nghi ngờ, vì hắn chưa từng nghe giọng này, tự nhiên không quen biết.

Nhưng chỉ trong một giây, mắt hắn mở to, thất thanh:

“Ngươi là...!?”

“Đúng, người của ngươi là ta giết.”

Giọng nói phía đầu dây bên kia không có chút cảm xúc, như đang nói chuyện bình thường:

“Hai quán bar, hai sòng bạc, một điểm tập trung, sáu mươi bảy người... một giờ. Lưu lão đại, cách chào hỏi của ta có chút đặc biệt, hy vọng ngươi chấp nhận.”

“F**K YOU!!!”

Lưu lão tam chửi rửa, dùng hết vốn từ để mắng, hắn đã mất kiểm soát!

Chửi rửa suốt mười mấy phút, Lưu lão tam mới phải dừng vì thiếu oxy.

Thấy Lưu lão tam ngừng chửi, đầu dây bên kia mới chậm rãi nói: “Mười hai phút, người chửi ta mười hai phút, đáp lễ lại, hãy đợi ta mười hai phút, rồi ta gọi lại.”

Nói xong, không đợi Lưu lão tam nói thêm gì, điện thoại bị cúp.

Trong sự bất an cực độ, Lưu lão tam cố gọi lại, nhưng không có tín hiệu.

“Thằng điên này muốn gì!?”

Lưu lão tam nghiến chặt răng, lớn tiếng với tài xế phía trước: “Nhanh! Tăng tốc! Mau trở về ngay!”

“Vâng, đại ca...” Tài xế không dám phản đối, vội vàng tăng tốc độ.

Lúc này, mặc dù họ đã vào trong phạm vi thành phố, nhưng vẫn còn một đoạn đường nữa mới tới địa bàn của họ.

Rất nhanh, mười một phút sau, một cuộc gọi đến.

Lưu lão tam không nghĩ nhiều, nhắc máy và lớn tiếng nói: “Ta cảnh cáo người, không được...”

Nhưng hắn chưa kịp nói hết câu, đầu dây bên kia vang lên một giọng nói yếu ớt, đau đớn và đầy tuyệt vọng:

“Đại ca, là ta, Tiểu Tề... Ta đang ở chợ cá của chúng ta... Có một người nói với ta rằng, mười hai phút... mười hai người!”

Pằng!!!

Lời của Tiểu Tề vừa dứt, một tiếng súng vang lên đột ngột ở đầu dây bên kia!

Sau đó, điện thoại bị ngắt kết nối!

Tiếng súng đó làm Lưu lão tam không kiểm soát được tay mình, làm rơi điện thoại xuống ghế.

“Hô... hô...” Tiếng thở dốc của Lưu lão tam đầy kinh hãi.

Đình đình đình...! Đình đình đình...!

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên!

Lưu lão tam không ngồi yên đại khờ.

Lần này, hắn hít thở sâu, cố gắng giữ đủ bình tĩnh, nhấc điện thoại lên và nghe máy.

Đầu dây bên kia, vẫn là giọng nói quen thuộc ấy, không có chút dấu hiệu của mệt mỏi sau một trận chiến dữ dội, chỉ là một giọng nói bình thản như lúc trước:

“Mười hai phút, mười hai người... Lưu lão đại, hy vọng người đừng lãng phí đạn của ta nữa.”

Lưu lão tam đã hoàn toàn bị dọa sợ, không còn phát ra bất kỳ lời chửi mắng hay âm thanh nào khác:

“Người rút cuộc muốn gì? Muốn tiền sao? Hay muốn người?”

“Ta không cần tiền, cũng không cần người... Ta chỉ muốn người trong thời gian này, yên phận một chút, đừng gây chuyện.”

“Chỉ vì chuyện này!?”

Lưu lão tam cảm thấy rất vô lý, chỉ vì một lý do nhỏ nhất như vậy mà giết bảy mươi chín anh em của hắn!

Đó là bảy mươi chín mạng người sống đây!!!

Hắn chẳng lẽ không có chút áy náy nào sao!?

Đây là loại sát nhân biến thái cỡ nào!?

“Đúng, chỉ vì chuyện này.”

Người đàn ông bên kia điện thoại bình thản nói:

“Đây không phải là tư thù cá nhân, ta cũng không đe dọa hay cảnh cáo người, thậm chí ta sẽ không giết người... Nhưng nếu trong thời gian này, người nảy sinh ý tưởng kỳ lạ gì, ta khuyên người nghĩ đến một con số... 79+.”

Nói xong, điện thoại bị ngắt.

Lưu lão tam cầm điện thoại, mặt dờ dẫm, không nói một lời.

Đến khi tài xế lái xe về tới đại bản doanh của hắn, một bãi phế liệu xe cũ.

Lúc này, trong bãi đã tập trung mấy chục anh em, ngoài một số tay chân cấp thấp, còn có vài tên thủ hạ trực thuộc của Lưu lão tam.

Nhưng gương mặt của những tên đầu lĩnh này cũng đã giống Lưu lão tam, đầy sợ hãi!

Chương 713: Tiêu Đề 《Ẩn》

Những người này lăn lộn trong giang hồ bao nhiêu năm, loại người nào mà họ chưa gặp qua?

Nhưng loại kẻ chỉ vì một lời không hợp mà giết gần trăm anh em của họ...

Đây là lần đầu họ gặp phải trong đời.

Nhìn thấy xe của đại ca về tới.

Mọi người đều ủa lên, tập trung quanh cửa xe, đồng thanh cúi chào: “Đại ca!”

Cạch.

Thuộc hạ mở cửa xe.

Lưu lão tam bước xuống, ánh mắt vô hồn nhìn lướt qua đám người.

Ừm... Thiếu nhiều gương mặt quen thuộc quá.

Ngay lúc này, hai chân Lưu lão tam mềm nhũn!

“Đại ca!!!”

Mọi người đều bị cảnh này dọa sợ.

May mà có thuộc hạ bên cạnh kịp thời đỡ lấy Lưu lão tam, mới tránh cho hắn khỏi mất mặt.

“Đại ca...”

Một tên thủ hạ với ánh mắt nặng nề bước lên: “Tiểu Tề, Đại Cầu, Hắc Tử... bọn họ đều chết hết rồi, chúng ta phải làm

sao, có nên tập hợp anh em, tìm ra hai tên khốn đó không?”

Khi hắn nói những lời này, các tên thủ hạ khác xung quanh không khỏi ngạc nhiên, nhìn hắn bằng ánh mắt của một dũng sĩ.

Nhưng Lưu lão tam lúc này đã mất hết ý chí, yếu ớt phát tay nói:

“Thời gian này, để anh em giữ yên lặng một chút... Ta không thể để thêm người nào chết nữa.”

Đúng, hắn đã sợ.

Khoảng thời gian hơn một giờ trên xe đã hoàn toàn đánh gục ý chí của đại ca giang hồ này!

Dù hắn chỉ ngồi trong xe, không gặp phải bất kỳ tấn công hay đe dọa trực tiếp nào.

Lúc này, mọi người đều biết, xương sống của bang hội đã gãy!

Tất cả đều cảm thấy buồn bã và phẫn nộ, nhưng không ai dám nói một lời.

Dù những người đã chết đều là anh em thân thiết của họ!

Họ không muốn mình trở thành con số tử vong tiếp theo!

Đúng lúc đó, điện thoại trong túi Lưu lão tam bỗng vang lên!

Đing đing đing...!

Nghe tiếng chuông, Lưu lão tam sợ đến phát khóc, nhưng vẫn phải lấy điện thoại ra, nghe máy.

Tuy nhiên, lần này giọng nói bên kia không phải là của người bí ẩn đó.

Mà là một người rất quen thuộc.

“Alo? Lưu lão tam, các người rút cuộc đã đắc tội với ai? Điện thoại cảnh sát nhận được hàng đồng cuộc gọi... tất cả đều báo có người chết trong địa bàn của người... Alo! Người có nghe ta nói không?!”

Lưu lão tam cố điều chỉnh cảm xúc, vội nói: “Cục trưởng Salih... ta đang nghe.”

“Ta còn tưởng người cũng chết rồi!”

Cục trưởng Salih lạnh lùng hừ một tiếng: “Trước đây ta đã nói với người, sau khi đánh bại Thiên Trúc Phái, phải yên tĩnh một thời gian, cứ gây ra chuyện thế này, cảnh sát chúng ta cũng rất khó xử đấy!”

Lưu lão tam muốn khóc nhưng không có nước mắt, hắn hoàn toàn không có lời nào để biện hộ.

Dù gì từ đầu tới cuối, hắn cũng không biết hung thần tấn công địa bàn của hắn là ai, càng không rõ mình đã đắc tội với loại nhân vật đáng sợ nào.

“Người chờ một chút...”

Đầu dây bên kia, Cục trưởng Salih dường như nhận được báo cáo mới, tiếng hắn nói chuyện với cảnh sát dưới quyền vang lên lơ mơ.

Mấy phút sau.

Điện thoại lại được nhắc lên, lần này, giọng cục trưởng Salih trở nên nặng nề hơn:

“Lưu lão tam, người thành thật nói cho ta biết, người có biết kẻ tấn công người là ai không?”

“Ta không biết.”

Lưu lão tam nặng nề nói: “Thực tế, ta vừa trở về thành phố, nhiều việc chưa kịp tìm hiểu.”

“Nếu đã vậy...”

Cục trưởng Salih do dự một chút, nói: “Thời gian này, người nhất định phải để người của người, và những lão đại khác yên lặng một thời gian, đừng lộ mặt ra.”

Nghe vậy, mặt Lưu lão tam biến sắc, hẳn đã đoán được, cục trưởng Salih chắc hẳn đã điều tra ra điều gì đó, liền cẩn thận dò hỏi:

“Vậy... hai người đó rốt cuộc là ai?”

“Đây không phải chuyện người nên hỏi.”

Cục trưởng Salih không có ý định trả lời câu hỏi của Lưu lão tam: “Người chỉ cần biết, đó là những người tuyệt đối không thể đắc tội là đủ.”

“Được rồi...”

Sau khi cúp máy, Lưu lão tam ngẩng đầu nhìn mặt trời trên cao.

Không biết vì sao, mặt trời âm áp thường ngày, giờ đây lại như vị thần mặt trời giận dữ...

Chói mắt, nóng rực!

...

Kuala Lumpur, nhà thờ Thánh Phanxico.

Một vị lão cha sứ trong trang phục tu sĩ, đang cầm quyển Kinh Thánh, ngồi trên ghế dài ngoài bãi cỏ trước cửa nhà thờ.

Đeo kính râm, ông đang ngửa đầu, nhắm mắt hưởng ánh nắng.

Cái lạnh của mùa đông, vào lúc này, dường như cách ông rất xa.

Lách cách lách cách...!

Tiếng bước chân vang lên, một cái bóng dài đổ lên người cha xứ.

Ánh nắng bị che khuất, gió lạnh mùa đông thổi qua, khiến cha xứ phải mở mắt, tháo kính râm.

Nhưng ông vừa tháo kính râm.

Đình!

Một đồng bạc Thánh Sith sáng lấp lánh được ném lên bìa quyển Kinh Thánh trong tay ông.

“Chúa phù hộ, cuối cùng cũng tìm thấy ngài, thưa cha xứ, chúng ta muốn tìm một nơi an toàn để nghỉ ngơi, không biết ngài có thể cho chúng ta một phòng thích hợp không?”

Nghe tiếng nói, cha xứ nhìn kỹ.

Một người da trắng, hai người da vàng, ba người đàn ông trong trang phục đen mang khí chất khác nhau, tay xách hành lý, đứng trước mặt ông.

Người đứng đầu là một chàng trai trẻ, thân hình cao ráo và nét mặt sắc bén.

Lúc này, ngón tay của người đó vẫn kẹp một đồng bạc Thánh Sith.

“Nguyện Chúa phù hộ các người...”

Cha xứ đứng lên, mỉm cười nói:

Chương 714: Tiêu Đề

《Ẩn》

“Phòng an toàn tất nhiên là có, nhưng... các người chắc hẳn không chỉ cần mỗi phòng chứ?”

“Tất nhiên, chúng ta cần súng... nhiều súng.”

Trong nhà thờ, một phòng chứa đồ bị mở ra.

Một mảnh sàn hình vuông được nâng lên.

Trong một đường hầm tối tăm, tiếng bước chân dần đi xa.

Dưới lòng đất, trong cầu thang xoắn ốc mờ tối, hai bên tường được thắp sáng bởi những ngọn nến.

Dưới ánh lửa vàng nhạt, lão cha xứ với đôi chân không còn nhanh nhẹn cầm một chiếc đèn lồng cổ, bước từng bước xuống cầu thang.

Cầu thang xoắn ốc này không dài, chỉ có vài chục bậc, nhưng lão cha xứ đi mất vài phút.

Ba người Trương Huyền theo sau, mặc dù trông có vẻ nôn nóng, nhưng không hồi thúc.

Chẳng bao lâu, họ đến trước một cánh cửa gỗ dày nặng nề.

Điều khiến Trương Huyền và hai người chú ý là, trên tám cửa có hàng chục lỗ đạn, dưới ánh sáng mờ mờ, họ còn thấy trong góc có nhiều vỏ đạn màu vàng.

Có vẻ, ở đây đã từng xảy ra một trận chiến ác liệt.

“Hầm này, ngay cả ta cũng lâu rồi không vào... nếu nhớ không nhầm, lần cuối mở ra, đã hơn mười năm trước... đúng không?”

Lão cha xứ lẩm bẩm, rồi lấy một cây nến bên cạnh cửa, một chiếc chìa khóa sắt gỉ được giấu bên dưới.

Lấy chìa khóa, cha xứ đặt cây nến lại chỗ cũ và thắp sáng.

Cha xứ cắm chìa khóa vào ổ, cố vặn.

Nhưng cửa không nhúc nhích.

Cha xứ lúng túng giải thích: “Có thể là ổ khóa bị gỉ, các người biết đấy, khí hậu ở đây khá ẩm ướt.”

Nói xong, ông lại cố vặn mạnh chìa khóa.

Cạch!

Một tiếng giòn vang.

Không phải cửa mở, mà là chìa khóa bị gãy.

“Có lẽ... để ta thử xem?”

Trương Huyền không đành lòng nhìn cảnh cha xứ lúng túng, chủ động bước lên, ra hiệu cha xứ tránh ra.

“Trước đây nó vẫn mở được, chỉ là giờ đã cũ...” cha xứ nhỏ giọng giải thích.

Không rõ ông đang biện hộ cho chiếc chìa khóa, hay cho chính mình.

Trương Huyền xem xét cấu trúc cửa, xác định là cửa mở vào trong, không phải loại khóa đặc biệt có cơ chế phức tạp.

Hắn lùi lại một bước, nhắm đúng góc, nâng chân đạp mạnh!

Đùng!!!

Dưới lực mạnh, cánh cửa bật tung!

Xèo xèo...

Khi cửa bị đá tung, bụi và gỉ sắt từ khung cửa rơi xuống, làm mờ tầm nhìn.

“Hừm~ có lẽ cần sửa lại cửa này...”

Nhìn cánh cửa bị phá hỏng, cha xứ có phần tiếc nuối nói.

Trương Huyền không đáp lời, lấy điện thoại ra, bật đèn flash, chiếu sáng toàn bộ phòng.

Hầm này trông khá rộng, nhìn qua giống một ngục tối, với một lối đi trung tâm, hai bên chia thành mười mấy “buồng giam” mở.

Mặc dù cửa buồng giam đã bị tháo, nhưng vẫn có thể thấy nơi này từng có một lịch sử phức tạp và nặng nề.

“Chúa ơi...”

Reeves nhìn hầm dưới đất, thốt lên: “Không ngờ chỗ này lại rộng vậy... trước đây nơi này dùng làm gì?”

Nói xong, Reeves nhìn về phía một căn phòng gần cửa.

Trong căn phòng đó, có hơn chục chiếc quan tài cũ chất chồng lên nhau, thậm chí có một chiếc đang mở nắp.

Chỉ có điều bên trong trống rỗng.

“Thực ra, Nhà thờ Thánh Phan ở đây trước Thế chiến II vẫn là một trường học, và tầng hầm này được xây dựng trong thời kỳ Thế chiến II...”

Vị lão cha xứ bước vào, nhìn quanh căn phòng và giải thích:

“Ta nhớ là vào khoảng năm 1941, khi quân đội Nhật Bản xâm lược, người dân địa phương và binh lính bảo vệ lãnh thổ đã chịu nhiều tổn thất lớn. Để chữa trị cho các thương binh, trường học được chuyển đổi thành bệnh viện dã chiến, và tầng

hầm này được sử dụng để chăm sóc những người bị thương...”

Vừa nói, lão cha xứ vừa bước đến trước những chiếc quan tài, nhẹ nhàng lau đi lớp bụi dày trên nắp quan tài:

“Chỉ tiếc rằng, vào tháng 1 năm 1942, Kuala Lumpur vẫn bị quân đội Nhật Bản chiếm đóng và nơi này bị biến thành trại giam tù binh của Nhật. Nhiều chiến sĩ xuất sắc đã chết ở đây...”

“Mãi đến khi Thế chiến II kết thúc, để an ủi linh hồn của những người đã chết ở đây, một thương gia địa phương đã tài trợ để xây dựng nhà thờ lớn này trên nền trường học cũ. Và tầng hầm này được cha xứ đầu tiên ở đây tu sửa lại, chuyên dùng để lưu trữ vũ khí và các vật tư khác.”

Nói rồi, lão cha xứ chỉ về phía hai căn “phòng giam” ở cuối:

“Đằng kia, chắc chắn sẽ có những thứ các ngươi cần. Dù nơi này có lịch sử lâu đời, nhưng những thứ được cất giữ ở đây không hề cũ.”

Theo chỉ dẫn của lão cha xứ, Trương Huyền cùng hai người bạn bước đến trước hai căn “phòng giam” ở cuối.

Nhìn những chiếc thùng quân sự được xếp chồng gọn gàng, Reeves ngay lập tức mở một chiếc thùng gần nhất.

Và khi thùng được mở ra, một hàng súng carbine M4A1 được xếp ngay ngắn xuất hiện trước mặt ba người.

Dù những khẩu súng này trông có vẻ cũ kỹ và không hiện đại lắm, nhưng từ vết phản quang trên thân súng, có thể thấy chúng đều là súng mới chưa từng sử dụng.

“Ừm~ cũng được, ta còn tưởng trong đây sẽ là mấy khẩu súng trường khóa nòng cơ...”

Reeves khá hài lòng với những khẩu súng này.

Lúc này, Hà thúc đi mở một thùng khác và bất ngờ kêu lên:

“Trời ơi...”

Trương Huyền nhìn qua, chỉ thấy trong thùng trước mặt Hà thúc, có hai khẩu súng cối và mười hai quả đạn đang nằm im.

Chương 715: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ồ~”

Ngay cả Trương Huyền cũng không khỏi ngạc nhiên khi thấy chúng.

Chơi súng đã nhiều, nhưng đây là lần đầu tiên hấn chạm vào súng cối.

Cảm nhận chất liệu kim loại lạnh lẽo của súng cối, Trương Huyền quay lại và hỏi lão cha xứ vẫn đang hoài niệm:

“Cha ơi, thứ này cũng có thể cho chúng ta sao?”

Lão cha xứ tùy tiện phẩy tay:

“Nếu các người có thể mang đi thì cứ lấy, dù sao vài năm nữa, những thứ ở đây cũng sẽ được thay mới hoàn toàn.”

Nghe lời cha xứ, Reeves tặc lưỡi:

“Tặc tặc tặc... Ta hiểu rồi, thánh tọa này chính là tay buôn vũ khí lớn nhất dưới lòng đất rồi.”

Trương Huyền đồng ý, gật đầu.

Sau đó, hấn cũng bắt đầu lục tìm trong những chiếc thùng.

Phải thừa nhận rằng, nơi này có rất nhiều loại vũ khí, từ dài đến ngắn, có đến hơn chục loại.

Ngoài hai khẩu súng cối, Trương Huyền còn tìm thấy vài bộ phóng rocket RPG và một số lượng nhỏ rocket ở góc phòng.

Còn về đạn dược cho các loại súng khác, tất nhiên là rất phong phú.

Không cần nói nhiều, chỉ riêng đồng vũ khí trong hai căn phòng này đã đủ để trang bị cho một tiểu đoàn.

Nhưng có một vấn đề là...

Vũ khí thì đủ, nhưng những trang bị chiến thuật như kính ngắm, băng đạn nhanh thì không có.

Không những thế, ở đây thậm chí còn không có áo giáp hay áo chiến thuật nào.

Về việc này, Trương Huyền hỏi lão cha xứ.

Câu trả lời là:

“Đây là tất cả những gì ở đây, cụ thể có gì thì ta cũng không rõ, nhưng nếu các người không tìm thấy, thì chắc là không có rồi.”

Thôi được, nếu không có thì đành chịu.

Lúc khác sẽ tìm cách từ các nguồn khác.

Lách cách lách cách...

Reeves và Hà thúc đã chọn được vũ khí và đặt chúng trên một chiếc thùng gần đó.

Sau khi tìm thấy băng đạn và đạn phù hợp, họ bắt đầu nạp đạn vào băng.

Trương Huyền cũng không rảnh rồi.

Hắn cầm vài băng đạn và bắt đầu nạp đạn.

Nhưng ngay lúc này, điện thoại trong túi của Trương Huyền đột nhiên rung lên.

Rút ra xem, thì là cuộc gọi từ John.

Nhận điện thoại, Trương Huyền nói:

“Alo? John?”

“Alo... ta... hôm nay... các người...”

Giọng John đứt quãng, rõ ràng tín hiệu dưới tầng hầm không tốt.

Trương Huyền nói:

“Ta không nghe rõ người nói gì... chờ chút ta tìm chỗ có tín hiệu tốt hơn rồi nói chuyện tiếp.”

Sau đó, hắn nói với Reeves và Hà thúc một câu rồi nhanh chóng chạy ra khỏi tầng hầm, men theo cầu thang xoắn ốc lên mặt đất.

Khi Trương Huyền quay lại căn phòng chứa đồ trên mặt đất, tín hiệu điện thoại cũng đã khá hơn nhiều.

Giờ có thể nghe rõ lời John nói.

“Alo? Nghe ta nói không?”

“Nghe rõ rồi, lúc này tín hiệu không tốt... có chuyện gì vậy?” Trương Huyền hỏi.

“Ta nói là chúng ta đã mua vé máy bay, chuẩn bị xuất phát, chắc tối nay sẽ đến Kuala Lumpur.”

“Ồ? Chuyện bên Kelly đã giải quyết xong rồi sao?”

“Gần xong rồi, gã tên Johnny đó bị bắt, nhưng vì Kelly bị thương nên không thể di chuyển, nên ta để Khoa ở lại bảo vệ nàng, có hắn ở đó, tiểu thư chủ nhân của chúng ta sẽ không gặp nguy hiểm.”

“Ừm.”

Trương Huyền khá tin tưởng vào độ tin cậy của Khoa. nên không nghi ngờ quyết định này, rồi hỏi tiếp:

“Vậy các người tối nay khoảng mấy giờ đến? Có cần chúng ta ra đón không?”

“Chắc tầm tám giờ, chúng ta không cần đón đâu, dù sao đã thống nhất rồi, nhóm các người ở ngoài sáng, nhóm chúng ta ở trong tối, hành động sẽ tiện hơn. Nhưng... chúng ta không thể mang vũ khí qua cửa an ninh, nên nếu các người tiện, hãy tìm cách gửi một ít vũ khí cho chúng ta, phòng khi cần.”

“Được, không vấn đề gì.”

Trương Huyền nói:

“Chỗ trú mới của chúng ta không thiếu vũ khí.”

“Các người đã tìm được chỗ trú mới rồi?”

“Tất nhiên, là một nhà thờ.”

Trương Huyền nói, đi đến bên cửa sổ phòng chứa đồ, kéo màn một góc, nhìn ra ngoài.

Từ đây, hẳn có thể thấy rõ cửa chính của nhà thờ.

“Dùng tiền xu Thánh Sith rồi à? Không ngạc nhiên...”

Khi John đang nói.

Trương Huyền đột nhiên chú ý thấy một chiếc Audi RS4 màu bạc xuất hiện bên lề đường trước cửa nhà thờ.

Nếu chỉ là một chiếc xe bình thường, có lẽ Trương Huyền sẽ không để ý.

Nhưng vấn đề là trên cửa xe có vài lỗ đạn.

Dù không biết những lỗ đạn này xuất hiện từ lúc nào, nhưng chủ nhân chiếc xe rõ ràng không phải người bình thường.

Thấy vậy, Trương Huyền nói:

“Ngừng lại đã, ta có việc cần xử lý, lát nữa sẽ nhắn tin cho người.”

“Được.”

Cúp máy.

Trương Huyền nhìn lối vào tầng hầm.

Nghĩ một lúc, hắn đẩy lại tấm ván bị lật lên, rồi xếp vài đồ vật lên trên để nguy trang đơn giản.

Sau đó, hắn nhắn tin cho Reeves và Hà thúc, nhắc họ nâng cao cảnh giác.

Rồi hắn rút khẩu súng ngắn mang theo, mở khóa an toàn, tay trái kéo khóa nòng, kiểm tra viên đạn đã lên nòng.

Hắn đứng bên cửa phòng chứa đồ, lắng nghe, đảm bảo không có tiếng bước chân ngoài cửa.

Sau đó, hắn cẩn thận mở cửa.

Hành lang ngoài phòng chứa đồ trống rỗng.

Trương Huyền ra khỏi phòng, khép cửa lại, rồi nhẹ nhàng bước về phía đại sảnh của nhà thờ.

Dù nhà thờ này được xây dựng trên nền một trường học, diện tích khá lớn.

Nhưng để vào sâu, đại sảnh là lối đi bắt buộc.

Dù không biết chiếc xe đó có bao nhiêu người, những người đó có vào trong nhà thờ không...

Chương 716: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng lần lượt kiểm tra thì chắc chắn sẽ nhanh chóng tìm ra...

Trương Huyền men theo hành lang, nhanh chóng đến một cánh cửa bên của đại sảnh.

Bên ngoài cánh cửa khép hờ, có thể nghe thấy tiếng nói chuyện trầm thấp.

Trương Huyền nhìn qua khe cửa.

Một người đàn ông mặc vest, thân hình vạm vỡ, đang đứng giữa đại sảnh, lầm rầm cầu nguyện trước tượng Chúa.

Khi thấy bóng lưng người này, Trương Huyền có cảm giác quen thuộc, nhưng không thấy mặt, hắn không thể xác nhận được danh tính người này.

Suy nghĩ trong hai giây, ánh mắt hắn chuyển sang một giá treo quần áo bên cửa.

Trên giá, có treo một bộ lễ phục cha xứ dự phòng của lão cha xứ.

“Đức Chúa toàn năng, xin hãy đáp lời nguyện cầu của ta, giải đáp thắc mắc của ta, chuyến đi lần này có phải là chính nghĩa không...”

Người đàn ông có tóc hoa râm, khuôn mặt vừa cứng rắn vừa mang nét phong trần của tuổi trung niên.

Đôi mắt mệt mỏi nhìn lên cây Thập Tự Giá trước mặt, hàng lông mày nhíu lại đầy băn khoăn.

Tất nhiên, hắn biết rõ, lời nguyện cầu của mình sẽ không được đáp lại, Chúa toàn năng cũng sẽ không để mắt đến một kẻ phạm trần như hắn.

“Hà...”

Kết thúc lời cầu nguyện, hắn thở dài một hơi.

Đang định nhấc túi xách bên chân lên.

Tai hắn đột nhiên động đậy.

Quay đầu lại, hắn thấy một cha xứ trẻ bước ra từ cửa bên.

Gương mặt xa lạ của cha xứ trẻ khiến hắn nheo mắt lại, cơ bắp ẩn dưới lớp quần áo bắt đầu căng lên.

Cha xứ trẻ đó chính là Trương Huyền.

Nhưng khi thấy gương mặt người này, Trương Huyền ngẩn ra.

Vì người đứng trước mặt hắn không ai khác, chính là Logan!

“...Logan?” Trương Huyền không kiềm được hỏi.

Nghe Trương Huyền biết mình, Logan không thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nói:

“Ta không nhớ nhà thờ này đã đổi cha xứ.”

“Ồ...” Trương Huyền định nói thì mặt hắn đột nhiên biến sắc.

Bóng đen lóe lên, một túi xách bị Logan đá mạnh tới!

Trong khoảnh khắc bị túi xách che khuất tầm nhìn, Logan đã lao tới!

Rầm!!!

Một tiếng động lớn!

Logan đá mạnh túi xách!

Túi xách đen nặng nề hóa thành bóng mờ, lao thẳng tới mặt Trương Huyền!

Đột kích bất ngờ này, dù là Trương Huyền cũng phải nghiêm túc đối phó!

Nhanh chóng bước sang phải một bước lớn, cúi người tránh túi xách đang bay tới, Logan đã lao tới trước mặt hắn!

Một tay chống lên ghế dài, cơ thể Logan bay lên, chân phải mạnh mẽ quét ngang!

Trương Huyền lại lùi bước, nhưng hắn ở gần tường, chỉ một bước, lưng đã chạm tường!

Dù tránh được cú đá ngang nguy hiểm!

Nhưng chuỗi tấn công của Logan chưa kết thúc!

Dù Logan to lớn nhưng lại rất linh hoạt, chân phải vừa chạm đất, ngay lập tức xoay người, thắt lưng vặn lại, chân trái đá ngang trở lại!

Bốp!

Đế giày cứng rắn lập tức đập vào bức tường nơi Trương Huyền vừa đứng!

Đúng vậy, Trương Huyền lại né được.

“Logan, chúng ta không phải kẻ thù.”

Mặc dù Logan tấn công dữ dội, nhưng Trương Huyền không phải loại kẻ dễ bị bắt nạt.

Hắn ứng phó với những đòn tấn công một cách dễ dàng, thậm chí còn có thể giải thích một cách bình tĩnh: “Ta chỉ là một người đến để tìm kiếm sự giúp đỡ...”

Nhưng Logan hoàn toàn không tin, hừ lạnh một tiếng, lại tiến lên áp sát. Khi nhận thấy kỹ thuật đá không đuổi kịp tốc độ né tránh của Trương Huyền, hắn nhanh chóng điều chỉnh cách chiến đấu, chuyển sang sử dụng kỹ thuật cận chiến!

Hai người giao đấu, trong chớp mắt đã trải qua hơn chục hiệp!

Đúng như Logan dự đoán, khi tốc độ được tăng lên, Trương Huyền cũng không thể tiếp tục né tránh.

Hai tay hắn chặn hai cú đấm từ hai bên, trước khi đột tấn công tiếp theo đến, ánh mắt Trương Huyền trở nên sắc bén!

Nếu ngươi không chịu nói chuyện tử tế, ta đành phải hạ ngươi trước!

Trong nháy mắt, động tác của Trương Huyền đột ngột tăng tốc, né tránh một cú đấm thẳng, bàn tay trái mở ra nhanh chóng vỗ vào cổ tay phải của Logan, sau đó chân phải nâng lên, trực tiếp đạp vào bên trong khớp gối trái của Logan!

Bốp!

Khớp gối bị tấn công, Logan đau đớn không thể kiểm soát cơ thể, nghiêng sang một bên!

Đây là kết quả của việc Trương Huyền đã thu bớt lực, nếu cú đá này mà mạnh thêm chút nữa, khớp chân của Logan có thể đã bị gãy!

Rầm!

Logan dùng một tay chống vào một chiếc ghế dài, thân hình nặng nề của hắn làm ghế di chuyển gần một mét, sau đó mới ổn định được cơ thể.

Nhịp độ thay đổi đột ngột này khiến hắn có chút bất ngờ.

Cảm nhận cơn đau dữ dội ở khớp gối trái, Logan biết rằng Trương Huyền đã nương tay.

Nhưng có lẽ tính cách hắn vốn dĩ như vậy, hành động này không làm Logan giảm bớt chiến ý.

Ngược lại, hắn trở nên thận trọng hơn.

Vì vậy, khi vừa ổn định cơ thể, hắn không vội vàng tấn công, bày ra tư thế sẵn sàng chiến đấu, đôi mắt chăm chú nhìn vào mắt và vai Trương Huyền.

Thấy vậy, Trương Huyền nheo mắt lại, bắt lấy sơ hở, bước chân giả vờ tiến lên, nắm đấm phải mang theo một luồng gió mạnh, xuyên qua khoảng trống trong thế thủ của Logan, đánh thẳng vào mặt hắn!

Nhưng ngoài dự đoán, Logan dường như đã đoán trước được Trương Huyền sẽ tấn công vào sơ hở phòng thủ, hắn nghiêng đầu tránh cú đấm đồng thời nhanh chóng thu tay lại, nắm lấy cổ tay và khớp cánh tay Trương Huyền.

Chương 717: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ngay sau đó, hắn bước chân quay người, cơ thể dẫn theo cánh tay, bẻ tay Trương Huyền!

Aikido?!

Không đợi Trương Huyền phản ứng, Logan đã hoàn thành động tác kỹ thuật, lấy cổ tay Trương Huyền làm trung tâm, lật ngược cánh tay!

Cơ thể Trương Huyền lúc này không thể kiểm soát, bị lật nhào xuống đất!

Tuy nhiên, Trương Huyền vốn rất thành thạo các kỹ thuật chống khớp!

Ngay khi vừa ngã xuống đất, hắn lập tức lăn qua, nằm ngửa để ngăn Logan tiếp tục bắt giữ!

Ngay sau đó, hắn co chân lên, lưng và eo áp sát mặt đất, một cú đập mạnh vào mặt Logan!

Logan không hề dây dưa, khi thấy Trương Huyền phá vỡ thế khống chế, lập tức thả tay, tránh cú phản công của Trương Huyền!

Vèo!

Tranh thủ cơ hội, Trương Huyền bật dậy, lắc lắc cánh tay bị bẻ đau, nhìn lại Logan.

Ban đầu, thấy Logan sử dụng toàn bộ kỹ thuật đấu võ nhanh chóng và mạnh mẽ, hắn tưởng Logan là loại người đơn giản, thẳng thắn.

Nhưng bây giờ thì rõ ràng là mình đã đánh giá quá thấp hấn.

‘Phải tấn công hấn một lần nữa, hoàn toàn hạ gục hấn!’

Nghĩ vậy, ánh mắt Trương Huyền lóe lên một tia sắc bén, bắt đầu trở nên nghiêm túc, lần này, hấn sẽ không nương tay nữa!

Nhưng đúng lúc đó, sắc mặt Logan đột nhiên thay đổi!

“U...”

Tiếng kêu đau đớn phát ra từ cổ họng hấn, khuôn mặt vốn đỏ vì vận động mạnh nhanh chóng chuyển sang tím tái.

Chỉ trong hai giây, hấn đã một tay ôm ngực, khuôn mặt đau đớn, quỳ một chân xuống!

Thấy tình hình này, Trương Huyền sao có thể không hiểu, căn bệnh tim chết tiệt của Logan lại tái phát.

Đã từng trải qua cảm giác đau đớn khi bị bệnh tim, cái cảm giác cận kề cái chết ấy, không thể trì hoãn dù chỉ một khắc.

Vì vậy, hấn lập tức chạy nhanh về phía túi xách của Logan.

Thành thạo mở dây kéo, lục tìm trong ngăn bên trong và lấy ra chiếc lọ thuốc quen thuộc.

Mở nắp, đổ ra vài viên thuốc, rồi chạy đến bên cạnh Logan đã nằm dưới đất, đút thuốc vào miệng hấn.

Sau khi uống thuốc, Logan nhanh chóng hồi phục.

Cảm giác không thở nổi biến mất, hấn hít thở sâu không khí trong lành, nhìn lên trần nhà, im lặng hồi lâu, cuối cùng nói:

“Vậy... người rút cuộc là ai?”

Lúc này, Trương Huyền ngồi trên chiếc ghế dài bên cạnh, nhìn Logan vẫn còn nằm trên mặt đất, rồi quay đầu nhìn Chúa Giê-su đối diện, nói:

“Chỉ là một người qua đường mà thôi.”

“Vậy sao...”

Logan ngồi dậy, ngực vẫn còn đau, chống tay đứng lên, kéo theo một chiếc ghế dài ngồi xuống.

Hai người đàn ông không ai nhìn ai, bầu không khí im lặng kéo dài vài phút.

Cuối cùng, một loạt tiếng bước chân phá vỡ sự yên tĩnh.

Rầm!!!

Cánh cửa bên mà Trương Huyền đã qua trước đó bị đá mở!

Reeves xuất hiện nhanh chóng, tay cầm một khẩu M4, quét ánh mắt khắp đại sảnh, rồi dừng lại trên hai người Trương Huyền.

Dù không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng Reeves lập tức chĩa nòng súng vào Logan, đồng thời hỏi Trương Huyền: “Người ổn chứ?”

“Bỏ súng xuống đi, hấn không phải kẻ thù.”

Trương Huyền vẫy tay.

Nhìn hai người đều có dấu vết đánh nhau, Reeves tuy cảm thấy kỳ lạ nhưng không nói gì, chuyển nòng súng sang hướng khác.

Dù vậy, Reeves vẫn không bỏ chế độ an toàn của khẩu súng, ngón tay đặt lên trên vòng bảo vệ cò súng, luôn giữ tư thế cảnh giác thấp.

“Đây là đồng đội của người?” Logan nhìn Trương Huyền.

Từ tư thế chuyên nghiệp của Reeves và hành động phá cửa, hắ đã đoán ra thân phận của họ.

Trương Huyền gật đầu, hỏi Reeves: “Hà thúc và lão cha xứ đâu? Ta không bảo người ở dưới bảo vệ họ sao?”

Reeves nói: “Ta nhấn tin cho người, không thấy người trả lời, ta lo người không mang đủ đạn, nên lên xem. Hà thúc bọn họ rất an toàn.”

“Ồ?”

Trương Huyền lấy điện thoại ra xem, quả nhiên, Reeves đã gửi cho hắ hai tin nhắn hỏi thăm tình hình.

Nhưng vì vừa đấu với Logan nên hắ không chú ý đến rung động của điện thoại.

“Ai cũng có lúc quên xem điện thoại mà.”

Trương Huyền cười lắc đầu, rồi đứng dậy nói: “Được rồi, trở lại chỗ Hà thúc nào...”

Nói rồi, hắ nhìn Logan nói: “Ta nghĩ, người không vô có vào nhà thờ để cầu nguyện chứ? Nếu người có việc với lão cha xứ, thì đi cùng chúng ta.”

Logan không nói gì, cầm đồ đạc của mình, cũng đứng dậy.

Cả ba người cùng quay lại kho vũ khí dưới lòng đất.

.....

Quán bar Nguyên Tử nằm trong một bãi đỗ xe ngầm tại trung tâm Kuala Lumpur.

Dù không rõ chủ quán bar làm thế nào mà có thể mở cửa hàng trong bãi đỗ xe ngầm, nhưng chính địa điểm đặc biệt và phong cách trang trí tinh tế đã thu hút không ít người qua đường.

“Cái Ark này có lẽ là cơ sở hở hang nhất mà ta từng thấy... Mỗi ngày tiếp đón nhiều người thường như vậy, thực sự có thể làm ăn không?”

Khi nhóm bảy người Hermes đến trước cửa quán bar Nguyên Tử, ai cũng cảm thấy một sự không thực tế.

Chàng trai tóc vàng nhìn sang người quản lý cũng đang không chắc chắn và hỏi: “Chúng ta thực sự không đi nhầm chỗ chứ?”

“Chắc là... không đâu? Mặc dù đây cũng là lần đầu tiên ta đến...”

Người quản lý cũng không chắc chắn mình có đi nhầm không, nhưng đã đến đây rồi thì không vào xem sao được?

Vì vậy, hắn dẫn đội ngũ tiến về cửa quán bar.

Chương 718: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc này, tại cửa quán bar, có một nhân viên phục vụ mặc áo sơ mi, áo ghi-lê, thắt nơ đứng đó.

Thấy ‘khách hàng’ đến, nhân viên phục vụ ngay lập tức cười tươi và đưa ra một tờ rơi:

“Các ngài lần đầu đến quán bar Nguyên Tử phải không? Đây là thực đơn đặc biệt của chúng ta, có thể xem qua~ Ngoài ra, nếu đặt hàng qua ứng dụng, các ngài còn được hưởng ưu đãi cho người mới nữa~”

Sự chào đón nồng nhiệt này khiến người quản lý phải nhìn lại biển hiệu quán bar một lần nữa.

Sau khi xác định mình không đến nhầm chỗ, người quản lý nói:

“Xin lỗi, thật ra chúng ta đến đây để tìm sự giúp đỡ từ ông chủ của các người...”

Nghe vậy, nhân viên phục vụ quan sát nhóm người quản lý, đặc biệt chú ý đến chân bị thương của hắn, rồi nói:

“Nhìn các ngài, chắc là thành viên của chúng ta phải không? Các ngài có chứng nhận thành viên không?”

Là cơ sở của Ark, bất kỳ sát thủ hoặc thi hành giả nào đã đăng ký, hoặc liên quan đến các nhiệm vụ khác, đều được gọi là thành viên tại đây.

Thông thường, chỉ cần xuất trình thứ gì đó để chứng minh danh tính, như thẻ căn cước hoặc giao diện tài khoản Ark là đủ

để được hưởng dịch vụ ‘VIP’.

Tuy nhiên, người quản lý và nhóm của hắn dù đã từng tiếp xúc với thế giới Ark nhưng không phải là thành viên nội bộ của Ark, nên không thể chứng minh được danh tính.

Thấy vậy, nhân viên phục vụ chỉ có thể xin lỗi:

“Nếu không thể xuất trình chứng nhận thành viên... thì rất tiếc, ông chủ của chúng ta thường đến quán bar sau 7 giờ tối, các ngài có muốn vào trong gọi một ly nước và ngồi chờ không? Dịch vụ cho khách không phải thành viên của chúng ta cũng rất chu đáo đó~”

“À...”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía người quản lý, chờ hắn quyết định.

Người quản lý bắt đầu cân nhắc xem có nên chờ đến 7 giờ tối hay không.

Dù không rõ tại sao suốt chặng đường không bị đám sát thủ của Thịnh Ký truy đuổi, nhưng ở đây là địa bàn của Ark, có lẽ sẽ an toàn hơn...

Ngay khi hắn định đồng ý, một số xe sang trọng từ từ tiến đến và đỗ tại hàng VIP.

Người bước xuống từ một trong những chiếc xe đó trông rất quen với người quản lý.

“Haha... Quán bar Nguyên Tử này, ta chỉ nghe nói đến thôi, Chu bá chưa bao giờ cho ta lại gần, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên là đặc biệt...”

Chu đại tỷ khoác áo lông từ xe bước xuống, nhìn về phía cửa chính quán bar với một nụ cười.

Cùng xe với nàng là Daina, với vẻ mặt bình thản, trang điểm tinh tế, khí chất thanh lịch như một đóa hoa cao quý khó tiếp cận, liếc nhìn Chu đại tỷ một cái rồi bước về phía cửa quán bar.

Chu đại tỷ cười nhẹ và bước theo sau.

Lúc này, người quản lý, theo dõi tình hình từ xa, bỗng lên tiếng: “Daina.”

Nghe tiếng gọi, Daina nhìn qua, thấy người quản lý thì ngạc nhiên: “Là ngươi? Sao ngươi lại ở đây?”

Daina nhìn vào chân bị thương của người quản lý khi nói điều này.

Người quản lý cười khỏ: “Gặp chút rắc rối, có lẽ cần ngươi giúp một tay.”

Daina gật đầu nhẹ, nói: “Vây vào trong nói chuyện, vết thương trên chân ngươi, không giống giả đâu.”

“Đương nhiên là thật, ngươi xem cách ta đi bộ...”

Hai người nói chuyện khi bước vào bên trong quán bar.

Chu đại tỷ nhìn Hermes với ánh mắt lạ lùng khi họ bước vào quán.

Những gương mặt lạ này, nàng chưa từng thấy ở Kuala Lumpur.

Theo lý, người có thể nói chuyện với Daina không phải người thường...

Có khi nào...

Họ là sát thủ của Ark?

Nghĩ đến đây, Eve bên cạnh bỗng quay lại nhìn Chu đại tỷ một cái.

Ánh mắt sắc bén đầy sát khí của Eve làm Chu đại tỷ biến sắc.

Đúng rồi.

Ánh mắt đầy sát khí này... chắc chắn là sát thủ của Ark.

Lúc này, cả nhóm tiến vào khu vực VIP của quán bar, và trợ lý Tiểu Bạch của Daina đột nhiên quay lại.

Ngăn Chu đại tỷ và những người khác, nói:

“Xin lỗi, Chu tiểu thư, BOSS của chúng ta hiện có việc riêng, ngài có thể vui lòng chờ ở ngoài một lát không?”

“Cái gì?”

“Ồ~ Logan, Logan tội nghiệp, Logan mơ hồ...”

“Con đường phía trước của mỗi người đều mịt mù và đầy bí ẩn, người cũng vậy, ta cũng vậy...”

“Ta không biết ngày mai mình sẽ chết hay không, và người cũng không biết, liệu sau khi đến Nhật Bản có còn sống sót trở về...”

“Ta không mong người trở thành vật hy sinh trong cuộc đấu tranh quyền lực, nhưng ta biết, dù kết quả thế nào, người sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ và ý nguyện của mình...”

“Nguyện Chúa ban phước cho những binh sĩ đấu tranh vì lý tưởng và niềm tin cả đời...”

Trong căn hầm trống trải.

Vị lão cha xứ ngồi trên ghế, cầm quyển Kinh Thánh, lầm bầm đọc, đôi mắt mờ màng, có chút thần bí.

Logan đứng quay lưng về phía ông, tay cầm khẩu súng Beretta 92, kéo khóa nòng và kiểm tra các chi tiết trong khoang súng.

Những lời nói của lão cha xứ không làm lay động hành động của hắn.

Còn suy nghĩ của hắn, không ai biết được.

Không xa đó, ba người Trương Huyền đang tụ tập lại, nhìn về phía hai người kia.

Reeves khoanh tay nhìn bờ vai rộng của Logan, nghiêng đầu nói nhỏ với Trương Huyền bên cạnh:

“Nhìn xem, một Kỵ Sĩ Thánh Điện lạc lối... BOSS, người luôn quen biết những người kỳ lạ như thế nào? Có bí quyết gì không?”

Chương 719: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền nhún vai, đùa: “Không có bí quyết gì, nhưng người nói những người kỳ lạ, cũng bao gồm người sao?”

“Ha, câu này nói đúng, ai ở đây không kỳ lạ chứ?”

Reeves cười, rồi hướng về phía Logan hét lên: “Này, Kỵ Sĩ Thánh Điện kỳ lạ, chỉ mang hai khẩu súng nhỏ thì chán lắm, muốn thử một khẩu cối không? Dù rằng cái đó không dễ mang lên máy bay.”

Nghe thấy tiếng gọi, Logan liếc nhìn Reeves một cái, không để ý, tiếp tục chuẩn bị từng băng đạn dự phòng, cho vào các túi của mình.

Reeves tự cười, cũng không bận tâm.

Sau khi chuẩn bị xong vũ khí phòng thân, Logan quay lại nhìn lão cha xứ:

“Simon, ta cần một con tàu đến Nhật Bản, hoặc máy bay cũng được, ta biết người có cách.”

Logan đến nhà thờ này không chỉ đơn thuần để cầu nguyện.

Điều cần thiết hiện tại là con đường đến Nhật Bản.

Cha xứ Simon có vẻ phức tạp, ông biết chuyện của Logan, và cũng rất hiểu Logan, nên chỉ thở dài rồi nói:

“Nếu muốn nhanh, ta có thể tìm cho người một vé máy bay dân dụng quốc tế... nhưng như vậy, những thứ này người

không thể mang theo.”

Simon chỉ vào khẩu súng trên tay Logan.

Logan gật đầu, nói: “Không sao, vũ khí phòng thân, đến đó ta có thể chuẩn bị lại.”

Đương nhiên không kịp.

Khi Logan đến Nhật Bản, không lâu sau đã tìm thấy cha xứ Martin ẩn dật ở một nơi nhỏ.

Dù chưa có súng, hắn cũng không bị tấn công.

Chỉ khi họ lên chuyến Shinkansen tử thần, mọi chuyện mới xảy ra.

Điều này chỉ Trương Huyền biết.

Dù không can thiệp, nhiều việc vẫn diễn ra theo lịch sử.

Nhưng như việc Logan tìm cha xứ Martin, nhiều chi tiết vẫn theo đúng trình tự.

Nếu Logan đến Nhật Bản và trải qua cuộc truy sát giống như trong phó bản...

Thực sự, Trương Huyền vẫn nghi ngờ liệu họ có thể sống sót.

Qua những lần giao đấu và hợp tác ở phó bản thị trấn Lake Moore, Trương Huyền đã nhận ra Logan tuy không tệ, nhưng chưa đạt đến đỉnh cao nhất thế giới, vẫn kém mình và Lucius một bậc.

Khi dùng cơ thể Logan, Trương Huyền cũng gặp khó khăn do bệnh tim, càng không nói đến Logan tự mình.

Thực ra, hắn có thể đề nghị giúp đỡ, nhưng như vậy sẽ khiến Logan nghi ngờ.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là làm như vậy là vô trách nhiệm với đồng đội và nhóm của mình.

Vì vậy...

Trương Huyền im lặng một lúc, rồi hỏi:

“Logan, ta có một câu hỏi.”

“Người biết mình bị bệnh tim, tại sao không mang thuốc bên mình mà lại để trong túi không tiện lấy?”

Nghe Trương Huyền hỏi, Logan ngừng lại, nhìn túi xách và không nói gì.

Trương Huyền cũng không nói thêm, chỉ lặng lẽ nhìn Logan, chờ câu trả lời.

Một lúc lâu sau, Logan lắc đầu và nói: “Ta không quen.”

Không quen?

Chỉ vì thế mà người dám đùa với mạng sống của mình?

Lý do này vô lý đến mức khiến Trương Huyền bật cười.

Khi nhận ra Logan bị bệnh tim trong phó bản, đã quá muộn.

Nếu không có cha xứ Martin kịp thời giúp đỡ, có lẽ hắn đã phải tốn một lần tái khởi động.

Nhưng...

Trương Huyền cười vài tiếng rồi không nói thêm.

Nếu Logan không muốn nói, vậy để hắn đi đi.

Cha xứ Simon nhìn quanh, hắn có thể cảm nhận rõ ràng rằng Trương Huyền rất quen thuộc với Logan, nhưng từ biểu hiện của Logan, rõ ràng Logan không quen Trương Huyền.

Bầu không khí kỳ lạ và khó xử này khiến hắn không ngồi yên được, nên hắn vỗ mông đứng dậy, nói:

“Ừm... ta sẽ lên trên gọi vài cuộc điện thoại, các người cứ ngồi đây đi, khi nào muốn đi thì bảo ta một tiếng.”

Nói xong, hắn lắc lư bước về phía cửa ra vào.

Nhìn động tác già nua của hắn, thật khiến người ta lo lắng, liệu hắn có trượt chân khi lên cầu thang không.

Khi cha xứ Simon rời đi, Trương Huyền liếc nhìn Reeves bên cạnh.

Reeves hiểu ý gật đầu: “Hiểu rồi, ta sẽ bảo vệ hắn.”

Nói rồi, hắn cầm theo dụng cụ của mình, đi theo cha xứ Simon.

Sau khi sắp xếp Reeves bảo vệ lão cha xứ, Trương Huyền cũng quay người lại, bắt đầu sắp xếp vũ khí và trang bị trên một cái bàn.

Một quy trình lựa chọn trang bị nhiệm vụ như mọi khi.

Một khẩu súng chính M4A1, một khẩu súng phụ Beretta 92.

Một số băng đạn dự phòng, một số vật dụng ném.

Còn những thứ như súng phóng lựu RPG...

Trương Huyền chưa từng sử dụng, nên quyết định giao chúng cho nhóm hai hiện chưa lộ diện sắp xếp sử dụng.

Có John ở đó, Trương Huyền rất yên tâm.

Cạch.

Lúc này, Hà thúc đưa một băng đạn đã đầy đến, nói:

“Người đang lo lắng về người đứng sau Tổ chức Thịnh Ký phải không?”

Trương Huyền nhận lấy băng đạn, gật đầu.

Mặc dù hiện tại người của Thịnh Ký có lẽ không còn gây trở ngại nữa, nhưng thế lực lớn đứng sau Thịnh Ký luôn là mối nguy hiểm tiềm tàng có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Hắn có thể dựa vào việc di chuyển liên tục và giết người để tạm thời giải quyết Thịnh Ký và Lưu lão tam.

Nhưng cách dựa vào bạo lực để tạo ra nỗi sợ hãi và áp chế kẻ thù cuối cùng cũng không được văn minh và trật tự chấp nhận.

Hôm nay hắn có thể giết hàng chục người, còn ngày mai thì sao? Ngày kia thì sao?

Không ai cho phép một quả bom hẹn giờ có thể gây nổ liên tục lang thang khắp nơi trên lãnh thổ của mình.

Hắc đạo như vậy, bạch đạo cũng như vậy.

Một khi cảnh sát hoặc thậm chí quân đội thực hiện cuộc tấn công và bao vây quy mô lớn, mọi việc sẽ trở nên khó kiểm soát.

Chương 720: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vì vậy...

Hắn chỉ có thể chờ đợi một cách bị động, chờ đợi Hermes hoàn thành nhiệm vụ, hoặc chờ người của gia tộc Chu bắt đầu hành động.

“Chúng ta là công ty an ninh bảo vệ, công việc chính là như vậy... nhưng nói thật lòng, ta thật sự không thích bị động chờ người khác ra tay trước, cũng không thích đặt hy vọng vào người ngoài.”

Trương Huyền nói, cầm lấy khẩu súng trường đã rỗng trên bàn, lắp băng đạn mà Hà thúc đưa vào.

Pạch!

Bấm nút thả chốt giữ băng đạn, một tiếng cạch vang lên.

Đạn đã lên nòng.

Sau đó hắn bật chế độ an toàn, nâng súng lên, chuẩn bị nhắm, kiểm tra đường ngắm cơ khí của súng.

Dù sao, ngắm cơ khí của súng trường đối với Trương Huyền vẫn có thể dùng được.

Nhưng sau khi đã quen với các loại ngắm quang học chiến thuật tiên tiến, việc đột ngột quay lại ‘thời đại cũ’ khiến hắn cảm thấy không thoải mái.

“Người luôn là người thích chủ động tấn công, tạo cơ hội cho mình, ngồi không chờ người khác hành động không phải

là phong cách của người, ngay từ ngày đầu ta gặp người, ta đã biết điều này.”

Hà thúc cười nói:

“Chỉ có điều, đôi khi người cũng nên học cách chậm lại một chút, dù sao, người giờ không còn là một mình nữa, đội ngũ cần sự phối hợp, người đi nhanh thì ta phải nhanh hơn, hấn đi chậm thì người nên chậm lại... giữ nhịp đồng nhất, xác định mục tiêu thống nhất là điều cần thiết cho một đội ngũ hay một hành động, cho người lãnh đạo thời gian làm việc, cũng cho nhóm hai không gian phát huy.”

Trương Huyền gật đầu, hấn hiểu lời Hà thúc, chỉ có điều một số điều vẫn cần từ từ thích ứng.

Ở đằng xa.

Logan, tự ngồi trên một tấm ván quan tài, lắng nghe lời của Hà thúc, trên khuôn mặt hấn hiện lên vẻ suy tư.

Sự im lặng không kéo dài lâu.

Mười mấy phút sau, điện thoại trong túi Trương Huyền reo lên.

Rút ra nhìn, là cuộc gọi từ lãnh đạo.

Dù không biết là tin vui hay tin buồn, nhưng ít nhất...

Chuyến tàu vẫn đang tiến về phía trước, không hề dừng lại.

“Ta lên trên nghe điện thoại.”

Nói xong, Trương Huyền nhanh chóng bước lên cầu thang xoắn ốc.

Trong hầm ngầm chỉ còn lại Hà thúc và Logan.

Khi thấy Trương Huyền rời đi, Hà thúc nghĩ ngợi, rồi lấy ra một chai nước khoáng chưa mở từ túi, bước về phía Logan.

“Sếp chúng ta dường như rất hiểu người, kỹ sĩ.”

Nói chuyện, Hà thúc đã đặt chai nước khoáng bên cạnh Logan.

Hà thúc không nói chai nước này là để hấn uống, cũng không đặt trực tiếp vào tay Logan.

Uống hay không uống, quyền lựa chọn ở Logan.

Nhìn chai nước khoáng bên cạnh, Logan không nói gì, mà nhìn Hà thúc phía trước, nói:

“Các người là người của một công ty an ninh bảo vệ? Công ty tên gì?”

Hà thúc cười, không trả lời ngay lập tức, mà ngồi xuống tám ván quan tài bên cạnh Logan, nói chuyện:

“Đó là một cái tên... không quá nổi bật, nhưng chỉ cần người ngẩng đầu lên, sẽ nhìn thấy... ta vừa nghe lão cha xứ nói, người muốn đến Nhật Bản làm một việc rất nguy hiểm?”

“Chỉ là tìm người.”

“Vậy người người tìm chắc hẳn rất quan trọng đối với người, là bạn phải không?”

“... Cơ bản là vậy.”

“Ừm...”

Hà thúc gật đầu hiểu ý: “Bạn của người rất may mắn, có thể khiến người không ngại nguy hiểm tìm đến hấn.”

Nhưng Logan lắc đầu: “Không thể gọi là may mắn, vì ta lần này đến tìm hấn, có thể sẽ đẩy hấn vào một vực thẳm không đáy.”

“Nhưng trong lòng người, người vẫn muốn bảo vệ hấn, đúng không?”

“ ... ”

Lần này, Logan không nói gì.

Thấy vậy, Hà thúc cười, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà đầy mạng nhện, đôi chủ đề:

“Ta biết một người, khi hắn ba mươi tuổi, cuộc đời còn khá suôn sẻ, nhưng cuộc đời không phải lúc nào cũng thuận lợi, vì một số chuyện, hắn bị người hãm hại, lưu lạc, cả cuộc đời bốn mươi tuổi bị đập tan nát.”

“May mắn thay, khi gần năm mươi tuổi, hắn đã gặp được cơ hội thay đổi cuộc đời, và hắn may mắn nắm bắt được cơ hội đó, có khả năng và cơ hội báo thù kẻ thù...”

“Nhưng... hắn rất ít khi nhắc đến quá khứ với những người bạn có thể giúp hắn, giống như mọi thứ đã trôi qua theo gió.”

“Nhưng ta biết, hắn không thể đối mặt với những gì đã xảy ra trong quá khứ, cũng không thể thuyết phục bản thân kết thúc mọi chuyện, nên... hắn chọn cách phớt lờ, chọn cách trốn tránh.”

“Chỉ cần coi như nó không tồn tại, không chấp nhận nó trong lòng, thì có thể coi như không có chuyện gì xảy ra...”

Nói rồi, Hà thúc nhìn vào túi xách bên cạnh Logan:

“Nhưng, có những thứ, dù ngươi không muốn chấp nhận, nhưng những cơn đau thỉnh thoảng vẫn nhắc nhở ngươi về sự tồn tại của nó.”

Lời vừa dứt, từ cầu thang xoắn ốc truyền đến tiếng bước chân, Trương Huyền từ trên lầu đi xuống, nói:

“Người của Hermes đã tìm được đột phá, hành động có thể sẽ bắt đầu trong hai ngày tới, nhưng lãnh đạo muốn nhờ chúng ta giúp xử lý một số rắc rối, Hà thúc ngươi thấy sao...”

Nói đến đây, hắn đột nhiên dừng lại.

Nhìn Hà thúc và Logan ngồi cùng nhau, Trương Huyền có vẻ kỳ lạ, nói: “Hai người... từ khi nào thân thiết như vậy?”

Hà thúc cười đứng lên: “Chỉ là nói chuyện phiếm thôi.”

Chương 721: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nói xong, chuẩn bị quay về chỗ ngồi.

Nhưng lúc này, Logan đột nhiên lên tiếng:

“Công ty các người tên gì? Người chưa nói với ta.”

Hà thúc cười:

“Thần Tinh, tên là ‘Thần Tinh’.”

...

Quay lại một giờ trước tại quán bar Nguyên Tử.

“Cái gì?”

Nghe nói mình bị từ chối vào khu vực VIP, Chu đại tỷ lập tức không giữ được nụ cười.

Nhưng khi nàng chuẩn bị nổi giận, quản gia của Chu bá là Hữu Dân kịp thời nhận ra sự thay đổi cảm xúc của Chu đại tỷ, lập tức dùng thân mình chắn trước mặt nàng, nói với Tiểu Bạch:

“Được, chúng ta sẽ đợi bên ngoài, có gì cần, Tiểu Bạch trợ lý cứ nói.”

“Cảm ơn sự thông cảm.”

Tiểu Bạch hài lòng gật đầu, sau đó không nói thêm, dẫn đội Hermes vào khu vực VIP.

Chu đại tỷ mặt mày tái mét, quay sang Hữu Dân nói:

“Người đang làm gì vậy? Hữu Dân.”

“Ta đang bảo vệ người, tiểu thư.”

Hữu Dân nghiêm nghị quay lại, nói với Chu đại tỷ:

“Người quên rồi sao, chúng ta đang ở đâu? Đây là địa bàn của Ark, gây chuyện ở đây không phải là quyết định sáng suốt.”

“... Ta biết, ta chỉ không vui, mấy kẻ kia nhìn như hạng hai, cũng được vào đó.”

Chu đại tỷ hừ lạnh một tiếng, rồi xoay người, ngồi xuống một chỗ trong quán bar.

Dù sao cũng là ban ngày, quán bar vắng tanh, ngoài họ ra chỉ có vài khách lẻ.

Những khách này đều đang uống rượu, trò chuyện, không ai chú ý đến họ.

Hữu Dân ngồi đối diện Chu đại tỷ, nói:

“Những người này là bạn của Daina, chắc chắn có lai lịch, tiểu thư, dù thành phố này là địa bàn của chúng ta, nhưng cũng là thủ đô Kuala Lumpur, Malaysia, không có gì lạ khi xuất hiện nhân vật như vậy...”

Chu đại tỷ khó chịu xoa tay: “Ta biết rồi... Hữu Dân, chúng ta lớn lên cùng nhau, sao trước đây người không lăm lè như vậy? Giống như bản sao của cha ta vậy.”

Hữu Dân bắt lực lắc đầu: “Ta chỉ có thể nói với người thôi, người chưa bao giờ nghe ta...”

Đang nói chuyện, điện thoại của Hữu Dân rung lên hai cái.

Một tin nhắn đến.

Cầm điện thoại lên xem, Hữu Dân lập tức cau mày, lầm bầm: “Không thể nào...”

“Sao? Vợ người sinh con thứ hai à?” Chu đại tỷ cười phá lên.

“Nghiêm trọng hơn thế nhiều... nhìn này.” Hữu Dân đưa màn hình điện thoại cho Chu đại tỷ.

Chu đại tỷ lơ đãng nhìn qua, lập tức thay đổi sắc mặt: “Quả thật nghiêm trọng...”

Nội dung tin nhắn là về việc quét sạch địa bàn Thịnh Ký và số lượng thương vong cụ thể.

Dù Thịnh Ký là băng nhóm của Lưu lão tam, và Chu đại tỷ không ưa Lưu lão tam.

Nhưng rốt cuộc, Thịnh Ký cũng là tiền đồn của nhà họ Chu, giờ lại xảy ra sự việc kinh hoàng và đáng sợ như vậy.

Điều này không thể không khiến hai người ngạc nhiên.

“Lưu lão tam đắc tội ai sao? Hơn một giờ, chết hơn bảy mươi người... Hắn không tấn công quân doanh đấy chứ?” Chu đại tỷ nghiêm trọng nói.

“Theo nội gián bên cạnh Lưu lão tam... chuyện này có liên quan đến khoản tiền bị cảnh sát tịch thu.”

“Khoản tiền đó?”

Nghe thấy điều này, Chu đại tỷ không ngạc nhiên chút nào.

Đó là một tỷ tiền mặt, nếu không phải vì sợ cướp số tiền này sẽ khiến Lưu lão tam phản ứng điên cuồng báo thù, nàng đã sớm tìm cách lấy số tiền đó.

Nhưng...

Khi nghĩ đến số tiền này và tình cảnh hiện tại của Lưu lão tam, một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu nàng.

Chu đại tỷ đảo mắt, khóe miệng nở một nụ cười.

Biểu cảm này đương nhiên không qua mắt được Hữu Dân, hắn nói có chút không chắc chắn: “Người đang nghĩ gì vậy? Không phải là... người đang tính đến Lưu lão tam đấy chứ?”

“Ta không rảnh mà tính đến hắn... Ta tính đến số tiền của hắn.”

“Đó không phải là ý kiến hay...” Hữu Dân vừa định khuyên.

Chu đại tỷ liền ngắt lời: “Người nghĩ xem, Lưu lão tam lần này chết nhiều người như vậy, trong thời gian ngắn chắc chắn không thể tập hợp lại anh em để giúp hắn. Nếu ta lúc này đề nghị giúp hắn, hắn có cảm ơn ta không? Đã cảm ơn thì ta đòi hắn chia phần... chẳng phải quá đáng sao?”

“Biết người điên, nhưng không ngờ người điên đến mức này...”

Hữu Dân lắc đầu: “Người không nghĩ xem, kẻ có thể giết nhiều người trong thời gian ngắn như vậy dễ đối phó sao?”

“Có khó đối phó thế nào, cũng không hơn Ark được chứ?”

Câu này của Chu đại tỷ khiến Hữu Dân im lặng.

Chỉ thấy Chu đại tỷ ngả người ra sau, dựa vào lưng ghế sofa, ngẩng đầu nhìn quanh quán bar, cười nói: “Kuala Lumpur, tập trung những người giàu nhất cả nước, mà trụ sở Ark ở Kuala Lumpur lại tập trung những sát thủ mạnh nhất cả nước, thậm chí là Thi Hành Giả... Chỉ cần chịu trả đủ tiền, có thể tìm được bất cứ chuyên gia nào chúng ta muốn, làm bất cứ việc gì chúng ta muốn.”

Nói đến đây, Chu đại tỷ nhìn Hữu Dân đối diện, cười nói: “Đại bá bảo ta đến đây, chẳng phải cũng muốn ta học cách làm việc của hắn sao? Giờ ta đã nóng lòng muốn thử rồi.”

...

“Đã mười một năm không gặp rồi nhỉ? Ta nghe nói trong thời gian đó ngươi có một cô con gái? Là của lão bạn thân Duon phải không?”

Trong một phòng VIP riêng của quán bar Nguyên Tử, Daina và Bled đang ngồi đối diện nhau.

Để dành không gian cho họ nói chuyện, những người khác đều đã được sắp xếp đi chỗ khác chờ đợi.

Chương 722: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Mười một năm, hai tháng và ba ngày, Bled.”

Daina nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt: “Thật tiếc, người đã bỏ lỡ đám cưới của ta và lễ tang của chồng ta, trước sự việc đó, ta vẫn luôn nghĩ người là bạn của chúng ta. Nói cho ta biết, Bled, lần này người quay lại đây là vì cái gì?”

“Tiền.”

Bled, tức là quản lý cười nói: “Người biết đây, người như ta, ngoài tiền ra không có gì khác để theo đuổi.”

“Vậy sao? Thật trùng hợp, ta ghét nhất là loại người như người, người có thể tự đứng lên, quay lưng lại, rời khỏi phòng này, coi như hôm nay chúng ta chưa từng gặp?”

“Đừng tuyệt tình như vậy, Daina. Ta thừa nhận, năm đó để trộm lô trang sức hoàng gia, ta đã gây không ít phiền toái cho hai người. Nhưng nếu không có lô trang sức đó, người cũng không có vị trí ngày hôm nay, đúng không?”

Bled giang tay cười nói: “Người quản lý duy nhất của Ark ở Kuala Lumpur, nghe cũng khá uy phong, ta có lẽ cả đời cũng không ngồi được vào cái ghế đó.”

“Nhưng người biết, ta thà không có những thứ này.”

Ánh mắt Daina dần trở nên lạnh lùng.

Nhìn vào mắt Daina, Bled thở dài, im lặng một lúc rồi nói: “Được rồi, ta xin lỗi. Năm đó rời đi không lời từ biệt, bỏ lại hai người, quả thật là lỗi của ta. Nhưng khi đó ta buộc phải

làm vậy, người biết đấy, khi đó cả hai phe trắng đen đều đang tìm ta, ta không thể để hai người cùng chết với ta.”

Daina nhìn vào mắt Bled, lạnh lùng nói: “Trước khi nói dối, người luôn vô thức chớp mắt hai lần, ngần ấy năm rồi, người vẫn không thay đổi chút nào.”

Bled cười nhún vai: “Ừ, lại bị phát hiện rồi.”

Nhìn dáng vẻ thản nhiên của Bled, Daina lắc đầu: “Thôi, chuyện đã qua... Nói đi, người muốn gì?”

“Ta biết người sẽ giúp ta... Được rồi, đừng trừng ta, ta nói ngay đây. Thực ra, chúng ta nhận một nhiệm vụ không quá khó...”

Sau đó, Bled kể lại từ đầu đến cuối những sự việc trong mấy ngày qua.

Daina nghe xong câu chuyện của Bled thì liên tục gật đầu: “Thì ra là xuất sư chưa tề thân, thấy người thê thảm như vậy, ta cũng yên tâm rồi.”

Bled không để ý câu nói sau của Daina, nói: “Chúng ta hiện giờ có thể chắc chắn rằng, số tiền này hiện đang được cất giữ tại Tổng cục Hải quan Hoàng gia. Ta muốn người giúp ta sắp xếp hai người vào làm ở đó, bất cứ vị trí và bộ phận nào cũng được, chỉ cần làm việc bên trong là được. Ngoài ra, ta còn muốn mượn thẻ thân phận của người ở Ark, đến khi chúng ta gặp rắc rối không giải quyết được, thẻ của người có thể cứu mạng chúng ta.”

Nghe Bled nói, Daina lấy từ trong túi ra một tấm thẻ nền đen viền bạc, mặt trước in hình một bông hoa hải đường.

Thấy tấm thẻ, Bled cười rạng rỡ.

Đang định đưa tay nhận.

Nhưng Daina đột nhiên rút tay lại, ngăn Bled lấy thẻ.

Daina lắc đầu nói: “Giúp người sắp xếp người vào nội bộ không khó, ta có thể đồng ý, nhưng thẻ thân phận thì không được.”

“Tại sao?”

“Người biết đây, một trụ sở Ark có thể tồn tại ở các thành phố lớn là nhờ sự ngầm đồng ý của chính quyền địa phương. Đổi lại, chúng ta cần giúp họ duy trì sự ổn định của thế giới ngầm, và đảm bảo không can thiệp vào chính quyền. Nếu ta xuất hiện trong hành động của các người lần này, ta sẽ gặp rắc rối lớn.”

Nói xong, Daina đặt tám thẻ trên bàn và đặt ly nước lên trên thẻ.

Nhìn qua đáy ly thủy tinh trong suốt, thấy bông hoa hải đường trên thẻ, Bled cười, không yêu cầu thêm nữa mà chuyển đề tài, giơ ngón tay cái chỉ về phía sau: “Nói đến, vừa nãy ở cửa, ta thấy người xuống xe cùng một người phụ nữ. Người đó... ta không nhầm thì là cháu gái của nhà họ Chu? Hình như tên Chu Nguyệt?”

“Đúng.”

“Ừ, trông có vẻ quan hệ của người với nàng rất tốt?”

“Ta mới quen nàng hôm nay, lần này đến đây là muốn ta giúp giải quyết một số việc, thực ra ta không thích người này lắm.”

“Ồ, không thích thì tốt.”

“Người nói gì?”

“Không có gì.”

Bled đứng dậy, từ trong túi lấy ra hai tấm ảnh cỡ lòng bàn tay, cười nói: “Vậy thì, nhờ người sắp xếp người. Số điện thoại ở mặt sau, xong việc có thể liên lạc với ta.”

Nói xong, Bled đặt ảnh lên bàn và đưa tay ra.

Daina nhìn tay Bled nhưng không bắt tay mà lắc đầu nói: “Người có thể đi rồi.”

Bled cười ngược, không nói thêm gì, xoay người rời khỏi phòng.

Khi cửa đóng lại, Daina nhặt hai tấm ảnh trên bàn.

Nhìn mặt hai người lạ trên ảnh, rồi lật lại xem số điện thoại phía sau.

Cộc cộc cộc.

Tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.”

Giọng nói vừa dứt, cửa mở, trợ lý Tiểu Bạch bước vào, nói nhỏ: “Sếp, những người đó đã rời khỏi khu VIP, nhưng hình như họ lại nói chuyện với Chu Nguyệt.”

“Ừ, ta biết rồi.”

Daina gật đầu, sau đó đưa tám ảnh cho Tiểu Bạch, nói: “Tìm cách sắp xếp vị trí cho hai người này ở Tổng cục Hải quan. Thân phận và tên tuổi tùy người quyết, nhưng nhớ giữ bí mật, không được dùng bất kỳ quan hệ nào liên quan đến chúng ta. Xong việc thì gọi số điện thoại này, sắp xếp giấy tờ và đồng phục gửi đi.”

“Được, còn gì nữa không?” Tiểu Bạch nghiêm túc gật đầu, ghi nhớ.

“Còn...”

Daina nói, dừng lại một chút, nhìn vào ly nước của mình.

Lúc này, trong ly thủy tinh trong suốt, mặt nước đang gợn nhẹ, đáy ly đã trống trơn.

“Ta vô tình làm mất thẻ thân phận, người lập tức gọi điện cho tổng bộ báo mất, yêu cầu làm lại cái mới gửi đến.”

Chương 723: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Vâng, sếp.”

...

Cảnh chuyển về nhà kho vũ khí dưới lòng nhà thờ.

“Tóm lại là quản lý bọn họ đã cơ bản xác định kế hoạch hành động, thời gian cụ thể là chủ nhật tuần này. Nhiệm vụ của chúng ta là tìm cách xử lý mối đe dọa mà người phụ nữ họ Chu có thể mang lại.”

Bốn chiếc bàn ghép lại, đặt ở giữa sảnh chính.

Màn hình máy tính xách tay hiển thị ảnh và thông tin cá nhân của một phụ nữ tóc ngắn.

Hà thúc ngồi bên cạnh, dùng bút đánh dấu trên bản đồ, vẽ các đường và ký hiệu.

Reeves khoanh tay nói: “Để ta rõ ràng hơn... Ý là, Hermes nhận ủy thác của người phụ nữ tên Chu Nguyệt này, tìm cách lấy tiền từ Tổng cục Hải quan, nhưng mục đích thực sự là muốn đổ tội cho nhà họ Chu?”

“Đúng là vậy.”

Trương Huyền gật đầu: “Nhưng theo lời hấn, Chu Nguyệt không hoàn toàn tin tưởng họ. Ngoài Hermes, nàng còn tìm người khác. Không chỉ vậy, nàng có thể sẽ cử người giám sát, một khi nhiệm vụ hoàn thành, nàng sẽ giết người diệt khẩu.”

“Hiểu rồi...”

Reeves cười hiểu chuyện: “Xem ra công việc của chúng ta không khó lắm, chỉ là xử lý vài con dơi ẩn trong bóng tối.”

“Nhưng cũng phải cẩn thận với người của Hermes.”

Trương Huyền nói: “Họ có thể bán đứng Chu Nguyệt... cũng có thể bán đứng chúng ta.”

Nhóm hai đến Kuala Lumpur vào buổi tối.

Để tránh bị lộ, Trương Huyền không trực tiếp đi đón mà mượn cha xứ Simon một chiếc xe cũ.

Sau khi đặt một số vũ khí đạn dược vào xe, họ để xe trong bãi đỗ sân bay.

Thông báo biển số xe cho John và để chìa khóa ở chỗ đã định.

Phần còn lại phụ thuộc vào hành động của họ.

【Xe đã lấy được an toàn, chúng ta bắt đầu theo dõi Hermes. Có manh mối nào không?】

【Chắc phải tự tìm rồi, chúng ta không theo dõi họ dạo gần đây. Nhưng họ nói hôm nay đến trụ sở Ark ở đây, là quán bar Nguyên Tử. Ta và Reeves đều có hồ sơ ở Ark nên không tiện đến gần, nhưng các người có thể thử. Nếu được, hãy mua vài bộ trang bị chiến thuật ở chợ đen của Ark.】

【Rõ, chúng ta sẽ không vội tìm chỗ nghỉ, đi quán bar Nguyên Tử trước.】

【Được, nếu có gì khó khăn, cứ báo. Chúng ta sẽ đến trong mười phút.】

【Rõ.】

...

Trong chiếc xe Santana đen đậm bên đường, Chí Vĩ ngồi ghé phụ nhìn tin nhắn của Trương Huyền, cười nói: “Đại ca có

thể nghỉ hai ngày. Nếu Hermes không giở trò, hành động vào chủ nhật... thì chúng ta còn phải bận rộn khoảng sáu mươi giờ. Chris, kỷ lục người đã từng không ngủ dài nhất là bao lâu?”

Trên ghế sau xe, Chris đang bận rộn kiểm tra súng ống nghe thấy Chí Vĩ gọi tên mình, ngơ ngác ngẩng đầu lên nói:

“Ta? Ừ, khoảng... bốn mươi bảy tiếng gì đó?”

“Tuyệt vời, lần này người có cơ hội phá kỷ lục rồi đây. Ta cá năm đô rằng lần này người chắc chắn có thể phá kỷ lục sáu mươi tiếng. Đừng lo, ta sẽ đặt quả mận xanh yêu thích của người lên bia mộ của người.”

“Ta từ khi nào thích ăn quả đó? Cái đó là cái gì? Và tại sao lại là trên bia mộ?”

John, người đang ngồi ở ghế lái, không quan tâm đến cuộc nói chuyện vô nghĩa của hai người.

Lúc này, hắn đang dùng một phần mềm chat mã hóa trên điện thoại để trò chuyện với một người có ID là “KID”.

Thỉnh thoảng, hắn ngược mắt quan sát lối ra vào của bãi đỗ xe ngầm gần đó.

Hiện tại, họ đang ở bên cạnh trung tâm mua sắm nơi có quán bar Nguyên Tử.

Mặc dù đậu xe ở đây khá là nổi bật, nhưng ngoài việc điều tra hành tung của Hermes, họ còn phải mua một số trang bị chiến thuật từ tay các nhà buôn vũ khí chợ đen của Ark.

Vì là chợ đen của Ark nên địa điểm giao dịch tất nhiên cũng không thể tách rời quán bar Nguyên Tử.

Đing đong.

Điện thoại của John rung lên hai lần.

KID: 【Tổng giá tám mươi ngàn đô la, tiền mặt, không trả giá.】

H: 【Giao dịch, thời gian và địa điểm?】

KID: 【Ngay bây giờ, phòng C6 khu VIP quán bar Nguyên Tử.】

H: 【Nhưng ta không phải là VIP.】

KID: 【Người không phải VIP? Vậy thì giá không phải là tám mươi ngàn, mà là mười hai ngàn đô la, tiền mặt.】

H: 【Mười ngàn, ta chỉ mang theo ngàn đó tiền, không tăng giá.】

KID: 【Giao dịch, khu vực bình thường của quán bar Nguyên Tử, một giờ sau, người chỉ cần đưa tiền cho nhân viên pha chế ở quầy bar, hắn sẽ đưa hàng cho người. Tiền trao cháo múc, không hoàn trả.】

H: 【OK】

Chí Vĩ ngồi kế bên nghiêng đầu nhìn qua màn hình trò chuyện, không khỏi nói:

“Thật lợi hại, muốn kiếm tiền thì vẫn là đám khốn này giỏi nhất. Một cái mở miệng đã thêm bao nhiêu tiền, chúng ta liều mạng sống chết, thực sự chỉ là làm công cho bọn chúng.”

John lắc đầu: “Chợ đen là vậy, người quen rồi sẽ thấy bình thường.”

Chí Vĩ thở dài, miệng lẩm bẩm: “Sớm muộn gì ta cũng phải trở thành một tay tư bản, kiếm thật nhiều tiền và tiêu thật nhiều tiền...”

“Được rồi, các người ở lại trên xe, ta đi lấy hàng và dò hỏi thông tin.”

“Được, chú ý an toàn, có gì thì gọi điện ngay.”

“OK.”

Nói xong, John lấy một túi nhựa đen, từ số tiền mặt dự phòng đã chuẩn bị trước, đếm ra mười ngàn đô la bỏ vào túi, còn nhét thêm hai ngàn vào túi áo làm tiền dự phòng, rồi mở cửa xe bước ra ngoài.

Lúc này, trên người hắn chỉ mang theo một khẩu súng lục và ba băng đạn dự phòng.

Đúng là có hơi ít.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, mang nhiều quá sẽ quá nổi bật, có khi chưa vào được quán bar đã bị cảnh sát bắt rồi.

Chương 724: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sau khi nhìn quanh dòng xe trên đường, John bước thẳng tới lối vào bãi đỗ xe ngầm.

Khi hắn đến gần bãi đỗ xe ngầm, John cảm thấy xung quanh có vài người đang quan sát mình.

Dù trong thời gian ngắn này, hắn không thể xác định chính xác vị trí của những ánh nhìn đó.

Nhưng chút khó khăn này cũng chưa đủ khiến hắn sợ hãi.

Chẳng mấy chốc, John đã đến quán bar Nguyên Tử ở tầng hầm thứ hai.

Phải thừa nhận, nơi này ban ngày thì vắng vẻ, không có mấy người.

Nhưng khi đêm xuống, nơi đây lại là tụ điểm của mọi loại người.

Âm nhạc DJ đình tai nhức óc, ly rượu đủ màu sắc lấp lánh, nam nữ nhảy múa trong sàn nhảy...

Cái gọi là đại ẩn ẩn nơi phố thị, lý thuyết này cũng phần nào đúng ở đây.

Ít nhất, nhìn bề ngoài, không ai nghĩ nơi này là tụ điểm của một tổ chức tội phạm quốc tế chuyên nghiệp.

Khi John muốn chen vào quán bar cùng đám đông, một bảo vệ to béo mặt mày khó chịu chặn trước mặt hắn:

“Xin lỗi, thưa ông, có thể cho ta kiểm tra túi của ông không?”

John liếc nhìn gã bảo vệ béo, không nói gì mà trực tiếp mở túi ra trước mặt hắn.

Nhìn thấy số tiền lớn trong túi, gã bảo vệ lập tức thay đổi thái độ, lùi sang một bên nói:

“Xin lỗi, thưa khách VIP, mời ngài vào.”

Những người mang nhiều tiền mặt đến đây, ngoài các đại gia ngu ngốc ra, hầu hết là những kẻ sống trong thế giới ngầm.

Rõ ràng, gã bảo vệ này coi John là một kiểu ‘VIP’ nào đó.

John vui vẻ gật đầu rồi bước vào trong quán bar.

Mang theo một túi nhựa đen, John giữa đám khách hàng hỗn loạn không mấy nổi bật, mặc dù khí chất nam tính của hắn thu hút không ít cô gái trẻ.

Nhưng vẻ mặt lạnh lùng của hắn khiến những cô gái đó không dám tiến lại gần.

Nhìn thoáng qua sàn nhảy phía xa, John chỉnh lại chiếc mũ cao bồi, quay người, chen qua đám đông tiến về phía quầy bar.

Quầy bar ở đây chia làm hai khu đông và tây, mỗi khu có vài nhân viên pha chế liên tục phục vụ khách hàng.

Chọn một chỗ ngồi xuống, còn gần năm mươi phút nữa mới đến giờ giao hàng, nên John không vội đưa tiền.

“Chào ngài, xin hỏi ngài cần gì không?”

Một nhân viên pha chế trung niên để râu quai nón cười nói, cầm một chiếc iPad để ghi đơn hàng.

“Hai ly whisky, một ly cho người.”

John lấy hai tờ một trăm đô la đặt lên bàn.

Hắn không rõ giá cả ở đây, nhưng nghĩ rằng hai trăm đô la chắc đủ để mua hai ly rượu.

“Cảm ơn ngài, ngài quá hào phóng.”

Nhân viên pha chế cười nhận tiền, rót hai ly whisky.

Sau khi đẩy một ly tới trước mặt John, hắn cầm ly còn lại, nâng ly với John.

John cầm ly rượu trước mặt, cụng ly với nhân viên pha chế.

Thấy nhân viên pha chế uống một cách tự nhiên, John cũng uống một ngụm nhỏ.

“Thưa ngài, có vẻ như ngài đến đây lần đầu? Ngài đến để nhận hàng hay tìm người?”

Nhân viên pha chế nhìn vào chiếc túi đen bên cạnh John.

“Đều cả.”

John nói: “Ta muốn hỏi thăm, tình hình kinh doanh ở đây ban ngày thế nào?”

“Ban ngày ít người uống rượu, kinh doanh... bình thường thôi.”

“Vậy nghĩa là người làm việc ở đây cả ban ngày?”

Nghe vậy, nhân viên pha chế chỉ cười không nói.

John cũng không ngạc nhiên, lấy ra hai trăm đô la nữa đặt lên bàn.

Nhân viên pha chế nhìn tiền, vẫn im lặng.

John lấy thêm ba trăm đô la nữa đặt lên chỗ hai trăm đô la.

Lần này, nhân viên pha chế cười cất tiền, nói:

“Tất nhiên, ta làm việc từ 12 giờ trưa đến khoảng 10 giờ tối.”

John tiếp tục hỏi: “Vậy tức là người thấy tất cả khách hàng đến quán hôm nay? Người có thấy nhóm nào gồm năm nam hai nữ, trong đó có một nam bị thương không?”

Như lúc trước, nhân viên pha chế cười không nói, đợi John đưa thêm tiền.

John nheo mắt, đặt một ngàn đô la lên bàn.

Nhưng nhân viên pha chế vẫn không hài lòng, hắn uống một ngụm whisky, nói:

“Rượu này ngon lắm, ngài nên thử thêm.”

Lần này, John không nhân nhượng nữa.

Hắn mang khá nhiều tiền, nhưng không phải để hối lộ kẻ nhỏ nhặt.

John bình thản nói: “Người nhận tiền và nói cho ta biết thông tin, hoặc ta sẽ bắn vào đầu người xem cấu tạo não người thế nào.”

Nhưng, lời đe dọa của John không khiến gã bartender, người đã quen đối phó với đủ loại sát thủ, để tâm. Hắn cười và nói:

“Không có ý xúc phạm, thưa ngài, nhưng đây là quán bar Nguyên Tử.”

Địa bàn của Ark, ai dám gây sự?

Đó là lý do khiến gã không sợ hãi!

Nhưng, đúng lúc này.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Tiểu Bạch, theo quy định của quán bar, tự ý giao dịch thông tin với khách thì bị phạt như thế nào?”

Một giọng nói nghiêm túc tiếp theo:

“BOSS, theo điều 23 của quy định quán bar, nhân viên không được phép tự ý giao dịch bất kỳ thông tin quan trọng nào liên quan đến khách VIP. Nếu vi phạm, nhẹ thì bị phạt toàn bộ lương và thưởng tháng này, tịch thu tiền giao dịch, nặng thì bị sa thải ngay lập tức.”

“Vậy người còn chờ gì nữa?”

“Vâng, BOSS.”

Lời vừa dứt, một nữ thanh niên mặc đồ công sở, đeo kính gọng tròn bước tới với vẻ mặt nghiêm nghị.

Gã bartender trung niên đã sợ đến tái mặt: “Trợ lý Bạch, xin hãy nghe ta giải thích, ta không có...”

“Người bị sa thải.” Trợ lý Tiểu Bạch không muốn nói nhiều với gã bartender, lập tức đưa ra thông báo cuối cùng, và ngay lập tức gọi bảo vệ vào đưa hắn đi.

Nhìn cảnh gã bartender trung niên bị hai bảo vệ trói lại, bịt miệng và lôi đi, trông không giống như bị sa thải, mà giống như bị đưa đi hành hình...

Chương 725: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ừm, đây là cứ điểm của Ark, điều này hoàn toàn có thể xảy ra.

“John tiên sinh...”

Dưới sự bảo vệ của hai vệ sĩ mặc vest, Daina trong chiếc váy đen từ từ bước tới.

Lúc này, trong phạm vi mười mét xung quanh, khách hàng đều đã bị bảo vệ mời đi hết.

Chỉ còn lại vài bartender phía sau quầy với vẻ mặt sợ hãi.

John nhìn Daina đang tiến tới, ánh mắt lướt qua xung quanh, nói: “Ngươi biết ta?”

“Đương nhiên.”

Daina không ngồi xuống, mà đứng thẳng trước mặt John, nói: “Ta muốn hỏi, ngươi và đồng đội đến đây là có việc sao? Quán bar Nguyên Tử của chúng ta, chắc không có thù oán với các vị chứ?”

Nói rồi, nàng còn thản nhiên nhìn xung quanh một vòng, nói: “Không biết Trương tiên sinh có tới không?”

John không trả lời, mà hỏi ngược lại: “Ngươi là quản lý ở đây?”

“Đúng vậy, ngươi có thể gọi ta là Daina, hoặc có thể gọi theo biệt danh của ta, Hoa Hải Đường.”

“Quý cô Daina...” John đứng dậy từ chỗ ngồi.

Hành động này ngay lập tức khiến các vệ sĩ xung quanh cảnh giác.

Không chỉ họ, mà trong đám đông ngoài những vệ sĩ này, còn có không ít ánh mắt khiến John cảm thấy nguy hiểm.

Hiển nhiên, dù nơi này không ẩn giấu Thi Hành Giả, thì cũng có không ít sát thủ giỏi.

Nhưng, Daina không hề để ý đến động tác của John, nàng khẽ phẩy tay ra hiệu cho mọi người lui ra, sau đó nói với John:

“Người không cần quá căng thẳng, ta không có ý làm kẻ thù với người, càng không có ý gây sự với Trương tiên sinh kia. Từ ‘Thần Tinh’ trong giới sát thủ ở Nhật Bản và Đông Á, vẫn rất có trọng lượng...”

“Nếu vậy, xin hãy nhường đường, ta phải đi gặp đồng đội của mình.” John nhắc túi tiền lên.

Nhưng Daina quả thật gan dạ, dù John đã nói vậy, nàng vẫn bình tĩnh đứng đó nói:

“Có thể cho biết mục đích người đến đây không? Có lẽ, ta có thể giúp các người.”

“Ồ?”

“Người đừng hiểu lầm, ta không bày mưu tính kế gì cả, ta chỉ muốn kết bạn với ‘Thần Tinh’, thực ra, ta rất hứng thú với Trương tiên sinh, nếu có cơ hội, ta cũng rất mong được ngồi xuống, nhâm nhi một ly với hắn.”

“Ta nghĩ John sẽ nhanh chóng trở lại... Đã trễ hơn mười phút rồi đúng không?”

Chí Vĩ ngồi vào ghế lái thay John, nhìn đồng hồ điện tử trên tay.

Lúc này đã hơn một giờ kể từ khi John bước vào quán bar Nguyên Tử.

Mà John, chưa bao giờ có thói quen đến trễ.

Trên ghế sau, Chris cũng hơi bồn chồn, nhìn xung quanh xe.

Không biết vì sao, hắn cảm thấy có ai đó đang theo dõi họ, nhưng cụ thể là ai, hắn lại không tìm ra.

“Chúng ta nên gọi cho John không?” Chí Vĩ điều chỉnh gương chiếu hậu trong xe, nhìn Chris trên ghế sau qua gương.

Chris do dự một chút, gật đầu nói: “Cũng nên gọi hỏi một chút.”

“Được.”

Nói rồi, Chí Vĩ lấy điện thoại ra, gọi cho John.

Nhưng điện thoại vừa kết nối.

Từ lối vào bãi đỗ xe ngầm, John kéo theo một vali đen và một túi xách bước ra.

Thấy người, Chris gọi Chí Vĩ một tiếng rồi mang súng ra, từ cửa xe ngược hướng bước xuống.

Dùng thân xe làm chỗ che chắn quan sát xung quanh một lúc, hắn nhanh chóng chạy về phía John.

“Ba.” Chris bước tới, nhận lấy túi xách từ tay John, hỏi: “Mọi chuyện ổn không?”

“Ừm... Lên xe rồi khỏi đây đã.”

John không nói nhiều, cùng Chris đem đồ đạc chất lên xe.

Ngồi vào ghế lái, Chí Vĩ vừa khởi động xe vừa hỏi: “John, không gặp rắc rối gì chứ?”

John lắc đầu, nói: “Không hắn là rắc rối, nhưng...”

...

Thời gian quay lại nửa giờ trước ở quán bar Nguyên Tử.

“Ta biết người đến đây làm gì, John tiên sinh, ta cũng sẵn lòng giúp các người. Ta sẽ cho người vào kho vũ khí bí mật của quán bar Nguyên Tử, người có thể chọn vũ khí thoải mái, không tính tiền. Nhưng đổi lại, ta muốn gặp Trương tiên sinh một lần, thời gian do các người quyết định.”

“Người biết, chuyện này ta không quyết định được.”

“Vậy tại sao người không gọi cho Trương tiên sinh? Ta nghĩ, hắn sẽ không phiền đâu.”

“.....”

Đối với đề nghị của Daina, John tuy nghi ngờ đây có thể là một cái bẫy, nhưng vẫn gọi cho Trương Huyền, giao quyền quyết định cho hắn.

Mà Trương Huyền, sau khi biết tình hình, không do dự nhiều, liền đồng ý đề nghị gặp mặt của Daina.

Về phần hắn nghĩ gì, tạm không nhắc tới.

Nói chung, sau khi đề nghị được chấp thuận, Daina vui vẻ cho người dẫn John tới kho vũ khí của quán bar Nguyên Tử, và đưa cho John một địa chỉ.

Mà địa chỉ này, chính là vị trí hiện tại của nhóm Hermes.

Trong phòng giám sát.

Qua màn hình, nhìn John đang chọn vũ khí trong kho, trợ lý Tiểu Bạch đứng bên cạnh Daina lo lắng nói:

“BOSS, nhóm Thần Tinh đều là những kẻ cực kỳ nguy hiểm, đặc biệt là Trương Huyền, rất nhiều quản lý và Thi Hành Giả đã chết dưới tay hắn. Giờ nhiều người nói, hắn có thể sẽ

sớm lên bảng đỏ, giao dịch với họ... Có phải quá mạo hiểm không?”

Daina ngồi trên ghế sofa, dáng vẻ giữ nguyên sự tao nhã, nghe Tiểu Bạch trợ lý nói về nhóm Trương Huyền, nàng cười nhẹ:

“Tiểu Bạch, người nói đúng, họ quả thực là những kẻ nguy hiểm. Chỉ là... trong mắt ta, nhóm người này không phải là những kẻ cực kỳ ác độc không thể giao tiếp. Ta đã tìm hiểu về họ, phong cách hành động của họ thường tuân theo một nguyên tắc cơ bản, đó là luôn giữ lời hứa. Mà điều này, trong nghề của chúng ta, lại vô cùng quý giá.”

Chương 726: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghe vậy, trợ lý Tiểu Bạch nhú mày nói:

“Nhưng điều này không có nghĩa là Trương Huyền sẽ không rút súng giết ngài khi gặp mặt, dù sao... chúng ta cũng là người của Ark.”

“Hắn sẽ không làm vậy.”

“Tại sao?”

“Hắn là người rất có nguyên tắc, chỉ cần là người đã giúp đỡ hắn, hắn sẽ rất khoan dung. Nếu hắn thực sự muốn giết ta, ngay từ đầu, hắn sẽ không đồng ý gặp mặt, càng không để John tiên sinh, một mình bước vào đây...”

“Ngài... sao lại hiểu hắn như vậy?”

“Ta không hiểu hắn, ta chỉ hiểu một chút về những người từng giao tiếp với hắn.”

...

“Chà, cô gái này gan thật đấy...”

Nghe xong John kể lại cuộc trao đổi với Daina, Chí Vĩ không khỏi trầm trồ:

“Đại ca chúng ta treo thưởng hơn hai mươi triệu đô la tại Ark, vậy mà nàng không chút e ngại, chẳng lẽ, cấp trên của Ark thật sự không can thiệp gì sao?”

John lắc đầu, hắn không hiểu rõ về Ark, vấn đề này, có lẽ Reeves biết nhiều hơn.

Trên ghế sau, Chris mở vali mà John mang về, không khỏi kêu lên:

“Trời ạ... chúng ta hời lớn rồi!”

Nghe thấy tiếng, Chí Vĩ lại điều chỉnh gương chiếu hậu trong xe.

Khi thấy thứ trong vali, hấn cũng ngạc nhiên nói: “Trời ạ... John, người không khách sáo chút nào nhỉ.”

Chỉ thấy trong vali, xếp gọn gàng vài hộp chưa mở.

Trong đó có hai chiếc là máy bay không người lái trinh sát, sáu chiếc là ống nhòm quân dụng!

Dưới những hộp này, rõ ràng còn đề một số thứ khác.

Nhưng bất kể thứ bên dưới là gì, chỉ những thứ này đã có tổng giá trị hàng chục ngàn đô la.

“Nàng bảo ta tùy chọn, không nói tối đa bao nhiêu, ta tất nhiên chọn nhiều nhất có thể.”

“Chắc chắc...” Chí Vĩ cười hề hề: “Xem ra đại ca của chúng ta, lần này thật sự phải bán chút nhan sắc rồi.”

“Ha... Thôi được rồi, nói ít thôi, đến địa chỉ này, chúng ta phải xác định xem, nhóm Hermes có ở đó không, và nghĩ cách chuyển một phần trang bị cho BOSS.”

“Rõ.”

...

Thời gian trôi nhanh, chớp mắt đã đến Chủ Nhật.

Đó là... ngày nhóm Hermes hành động.

“Địa điểm hành động: Cục Hải quan Hoàng gia Malaysia.”

“Mục tiêu hành động: Nhóm một loại bỏ tất cả các yếu tố bên ngoài có thể gây cản trở nhiệm vụ của Hermes, nhóm hai

tiếp tục giám sát Hermes, khi cần thiết, hỗ trợ nhóm một.”

“Thời gian hành động: Bắt đầu lúc 11 giờ 30 đêm, kết thúc trước 12 giờ.”

“Địa điểm chuyển vật phẩm nhiệm vụ: Cảng Klang.”

Trong tầng hầm.

Trương Huyền và Reeves đang chuẩn bị vũ khí trang bị.

Với áo giáp chiến thuật và các phụ kiện được mặc lên người, từng khẩu súng ngắn dài được lắp phụ kiện.

Hai người rất nhanh đã hoàn thành trang bị đầy đủ.

“Kênh liên lạc chính đến kênh số A6, thử liên lạc, 123, 321... Thử liên lạc xong, tình hình tốt.”

Trương Huyền kiểm tra pin của ống nhòm nhìn đêm và pin dự phòng, sau đó lắp ống nhòm vào mũ chiến thuật.

Tiếp theo, đội chiếc mũ chiến thuật trang bị ống nhòm nhìn đêm, tai nghe giảm tiếng ồn, đèn IR và các phụ kiện khác.

Nhấn liên lạc: “Đây là 1-1, tình hình nhóm hai thế nào?”

Vừa nói xong, tai nghe đã vang lên tiếng: “Đây là 2-1, chúng ta đang theo dõi quản lý của Hermes, đã ở gần Cục Hải quan.”

“Đây là 2-3, gọi 1-1, máy bay không người lái đã đến khu vực của các người, bật đèn IR, ta sẽ nhìn thấy các người.”

“Nhận, đợi chút.”

Xác nhận mọi thứ đều suôn sẻ, Trương Huyền liền gọi Reeves đối diện: “Chuẩn bị xuất phát.”

Reeves cười: “Đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Bên cạnh, Hà thúc cũng mặc áo giáp chiến thuật nhưng không mang súng trường, cầm chìa khóa xe đã chuẩn bị sẵn:

“Vậy ta đi lấy xe đây.”

“Được.”

Hành động bắt đầu, ba người nhanh chóng đi lên cầu thang tầng hầm.

Trước khi rời đi, Trương Huyền còn nhìn lại Logan, người vẫn đang ngồi trên một chiếc ghế.

Trong hai ngày qua, Logan cũng giống họ, luôn ở đây mà không đi đâu cả.

Không phải Logan không muốn đi, mà là không thể.

Cha xứ Simon tuy đã giúp hắn có được vé máy bay thẳng tới Nhật Bản, nhưng thời gian là vào thứ Tư tuần sau.

Theo lời hắn nói: “Khả năng có hạn.”

Vì vậy, không có cách nào khác, nếu Trương Huyền họ rời đi hôm nay, thì Logan có lẽ phải ở lại đây thêm ba ngày nữa.

Dường như nhận thấy ánh mắt của Trương Huyền, Logan quay đầu nhìn lại.

Trương Huyền do dự một chút, gật đầu với Logan rồi cùng Reeves và những người khác rời khỏi tầng hầm.

Logan, với vẻ mặt điềm tĩnh, cầm ly cà phê bên cạnh lên nhấp một ngụm.

Khi trở lại mặt đất.

Hà thúc đi lấy chìa khóa xe, còn Trương Huyền và những người khác thì đến bãi cỏ bên cổng chính nhà thờ.

Lúc này đã là đêm khuya, xung quanh nhà thờ tĩnh mịch, không một bóng người, ngay cả một con chó hoang cũng không thấy.

Trương Huyền bật đèn IR nhấp nháy, ngược nhìn lên bầu trời.

Với thị lực cực mạnh, hắn ngay lập tức phát hiện ra một chiếc máy bay không người lái trinh sát đang lơ lửng trên cao.

“2-3, chúng ta đã bật đèn IR nhấp nháy, người có thấy chúng ta không?”

“Tất nhiên, mọi thứ đều ổn.”

Vroom~~~!

Tiếng động cơ trầm thấp từ xa vọng lại.

Một chiếc Audi RS4 phiên bản chiến tranh chạy ra từ bãi đỗ xe của nhà thờ.

Khi nhìn thấy chiếc xe này, Trương Huyền ngạc nhiên: “Đây không phải là xe của Logan sao?”

Hà thúc lái chiếc Audi, đỗ xe bên lề đường, hạ cửa sổ xuống và vẫy tay với Trương Huyền và Reeves.

Chương 727: Tiêu Đề 《Ẩn》

Khi cả hai nhanh chóng lên xe, Trương Huyền nói: “Người nói trước đây có cách để kiểm xe, hóa ra là cái này sao?”

Hà thúc cười: “Tất nhiên, 450 mã lực, dẫn động bốn bánh, tám số, tự động và số tay, xe tốt như thế này không dùng thì quá lãng phí.”

“Được rồi, hai người mấy ngày qua nói chuyện khá nhiều...”

Trương Huyền bật cười: “Nhưng Logan đồng ý cho mượn xe... hẳn thật sự không sợ gặp rắc rối sao?”

“Hắn nói lần này đi Nhật, sẽ không nghĩ đến việc trở về nữa, vì vậy...”

Hà thúc nhún vai: “Chiếc xe này để lại đây cũng lãng phí, dù sao người cũng không thể trông cậy cha xứ Simon học đua xe như thanh niên đúng không? Xe có thể chịu được, nhưng tim của hắn thì không đâu.”

“Được rồi...”

“Vậy thì ngồi yên đi, chúng ta phải xuất phát, nơi này cách mục tiêu khá xa, hy vọng chúng ta có thể đến đúng giờ!”

Nói xong, Hà thúc chỉnh xe sang chế độ đường đua, nhấn ga!

Vroom!!!

Chiếc RS4 gầm rú, lao đi như một mũi tên rời cung!

...

Tổng cục Hải quan, quây đăng ký.

“Lieza, ta tan ca trước nhé, ở đây giao lại cho ngươi.”

“Được rồi, Vương tử.”

Một người phụ nữ trung niên tóc xoăn, cười tươi chào một người phụ nữ trẻ tóc đuôi ngựa rồi xách túi rời đi sau khi quẹt thẻ.

Bên cạnh quây đăng ký, một nhân viên bảo vệ trẻ mặc đồng phục, tay cầm cốc cà phê, tựa vào bàn nhỏ giọng nói với cô gái tóc đuôi ngựa:

“Vương tử tan ca nhanh thật đấy, Lieza, ngươi là người mới, không để chị ấy lừa đấy.”

“Thực ra ta khá thích làm ca đêm, dù sao về nhà... cũng không ngủ được.”

Lieza nở nụ cười hiền hòa, như không màng thế sự.

Nhìn nụ cười của Lieza, trong mắt nhân viên bảo vệ lóe lên tia yêu mến, rồi đề nghị: “Ngươi có muốn một cốc cà phê không? Đưa ta cốc của ngươi, ta sẽ lấy cho.”

“Được, làm phiền ngươi rồi...”

“Ây~ không khách sáo, không khách sáo, chăm sóc đồng nghiệp mới mà, là chuyện nên làm...”

Nói rồi, nhân viên bảo vệ hờ hờ cầm cốc của Lieza đi về phía phòng trà.

Những nhân viên khác bên cạnh thì cười tươi, xem trò vui.

Từ khi Lieza trẻ trung xinh đẹp, có khí chất đặc biệt đến làm việc, những nam nhân viên trong tổng cục như uống thuốc hưng phấn.

Ai cũng tranh nhau muốn làm ca đêm, có việc không có việc cũng thích lượn lờ quanh quây đăng ký, như những con công trống mở màn, hy vọng được người đẹp chú ý.

Ngoài những người đàn ông, các phụ nữ cũng có ấn tượng tốt với Lieza.

Dù sao, ai lại ghét một người đẹp lòng tốt, hàng ngày mang đồ ăn vặt cho mọi người và thích giúp đỡ làm thêm giờ như một “người bạn tốt” chứ?

Cạch.

Cửa lớn bị đẩy mở.

“Xin chào, chúng ta có hẹn trước...”

Hai người đàn ông mặc vest, trước ngực đeo thẻ bước vào.

Họ tiến thẳng đến Lieza, người đi đầu đưa ra một cuốn sổ.

Lieza nhận lấy sổ, nhìn qua rồi nói: “Hai vị đã đặt hẹn lấy vật chứng đúng không? Ta sẽ dẫn các người đi...”

Nói rồi, cô đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi quầy đăng ký.

Nhưng ngay lúc đó, nhân viên bảo vệ mang cà phê cho Lieza đã quay lại.

Thấy vậy, hấn liền nhanh nhẩu chạy lên: “Lieza, họ có hẹn đúng không? Đề ta giúp người dẫn họ đi nhé...”

Nhưng Lieza chỉ cười và nói: “Không cần đâu, đây là công việc của ta, Dương ca nếu rảnh thì có thể giúp ta trông quầy một lúc được không? Ta có thể về muộn một chút.”

Nụ cười của Lieza như bỡ, nhân viên bảo vệ không nói gì, liền vỗ ngực đảm bảo, chắc chắn sẽ trông quầy tốt cho Lieza.

Lieza không nói thêm gì, dẫn hai người đàn ông đi đến phòng vật chứng.

Khi ba người dần rời khỏi đám đông.

Người đàn ông đi đầu khẽ cười nói:

“Eve, người rất khéo léo, trước đây sao ta không nhận ra người còn có mặt dịu dàng như vậy?”

“Im đi, thưa ngài giám đốc.”

Từ cửa sổ tầng ba của một căn nhà đối diện công chính tổng cục hải quan.

Một người đàn ông đặt kính viễn vọng xuống, quay đầu nhìn vào trong nói:

“Có vẻ họ đã vào trong thành công, chiêu cái người vào nội bộ thật sự rất hiệu quả.”

Trong phòng lúc này, tính cả hắn, có tổng cộng sáu người.

Mỗi người đều mặc quần áo thường, tay cầm vũ khí.

Một gã mặt có hình xăm cười lạnh: “Hừ, bọn trộm này rất xảo quyệt, tiếc là sự nghiệp của chúng đến đây là kết thúc...”

Vừa nói xong, mấy người trong phòng cười lớn.

Lúc này, cửa phòng mở ra, một người mặc áo da đen, tay cầm dao dính máu xuất hiện.

“Quý ca?”

Người gần cửa nhìn thấy, hỏi: “Đã xử lý xong gia đình này chưa?”

“Ừm.”

Người đàn ông áo da mặt nở nụ cười bệnh hoạn, nâng tay áo lau vài giọt máu trên mặt, nhẹ nhàng vẩy lưỡi dao trong tay:

“Gã nhóc đó trốn rất kỹ, tìm ra hắn tốn chút thời gian... Phải nghĩ cách xử lý thi thể, hai lớn một nhỏ, không rẻ đâu.”

Nhìn kẻ điên này ngay cả trẻ con cũng giết, sắc mặt của vài người trong phòng khác nhau.

Phần lớn là sợ hãi, có người biểu hiện ghê tởm, lạnh lùng nói: “Đốt một ngọn lửa là xong, phiền phức gì...”

“Ừ~ cách hay, nhưng... cảnh sát có thể nhanh chóng tìm ra, dù sao... ta đã làm một số xử lý với thi thể.”

“Xử lý?”

“Ngươi hiểu mà, giải phẫu, chặt xác...”

Quý ca nhẹ nhàng kể về “tác phẩm” của mình, mấy người trong phòng nghe mà lạnh sống lưng.

Dù họ cũng là những kẻ liều lĩnh, nhưng đối với loại người này, họ không muốn làm đồng bọn.

Chương 728: Tiêu Đề

《Ẩn》

Quý ca không để ý đến ánh mắt khác thường của mọi người, tiến thẳng đến hộp vũ khí mà họ mang đến.

Trong hộp, có vài khẩu súng ngắn dài, tùy ý chọn.

Có chút ghét bỏ lấy ra một khẩu súng đen, nâng lên cân nhắc trọng lượng, quý ca bĩu môi: “So với thứ này, ta vẫn thích dùng dao hơn.”

Nói xong, hắn ném khẩu súng trở lại hộp, lấy một miếng vải bên cạnh, lau lưỡi dao dính máu.

Lúc này, chiếc bộ đàm trên bàn vang lên tiếng:

“Lão Vương, các người động thủ chưa? Chúng ta chờ lâu rồi, các người biết gió đêm ở bến cảng lạnh thế nào không?”

Người đàn ông cầm bộ đàm lên, nhấn nút truyền: “Bọn trộm vừa mới bắt đầu hành động, người gấp cái gì?”

“Tặc... thật chậm chạp, được rồi, đại tỷ bảo ta nói với các người, dù thế nào cũng không được để bọn trộm sống sót, vì vậy... các người biết phải làm gì.”

“Yên tâm đi...”

Nói xong, người đàn ông đặt bộ đàm xuống, đứng dậy, nói với mọi người:

“Được rồi, chúng ta cũng nên lên đường... tên hacker đeo kính giờ ở đâu?”

“Trên phố bên ngoài.”

“Đi thôi, bắt đầu từ hân.”

Nói xong, cả nhóm cầm vũ khí, rời khỏi phòng, đi xuống dưới.

Mấy người đi xuống cầu thang, nơi họ đi qua, có thể thấy dấu vết máu kinh hoàng.

Trên tường, sàn nhà, thậm chí cả trần nhà, đều có không ít.

“Mẹ kiếp...” Người đi trước vừa xuống vài bậc thang, sợ hãi nâng chân.

Trên bậc thang hân vừa đặt chân, có một chiếc tai bị cắt nằm yên.

Mọi người nhìn lại quỷ ca đi cuối cùng.

Quỷ ca cười: “Xin lỗi, ta chỉ có thú vui nhỏ này, các người phải thông cảm.”

Dù cảm thấy ghê tởm, nhưng trong tình huống này, không ai dám lên tiếng trách mắng.

Sợ rằng kẻ đó sẽ nhân lúc họ không đề ý, từ sau cho họ một đòn chí mạng.

Họ không muốn chết, lại bị phân xác, rồi vứt các mảnh đi khắp nơi.

Cứ thế, họ nhanh chóng đến phòng khách tầng một.

Không phải tất cả đều ở trong nhà.

Trong xe bên ngoài, còn có hai người anh em canh gác.

Theo thói quen, người cầm bộ đàm nhấn nút trước khi mở cửa: “Tài xế, khởi động xe đi, chúng ta ra ngoài.”

Nói xong, hân định mở cửa.

Nhưng lúc đó.

Quỷ ca nhú mào, lên tiếng: “Đợi đã.”

“Hả?”

Mọi người nhìn quý ca.

Quý ca quan sát một lượt quanh phòng khách.

Tất cả đồ đạc trong phòng không có gì thay đổi.

Sofa, bàn trà, tivi, và hai cái xác hắc ném trên sofa...

Mọi thứ đều bình yên, nhưng không hiểu sao, quý ca cảm thấy có gì đó không ổn.

Một cảm giác rùng rợn lan tỏa trong lòng.

Lúc này, người đàn ông không nhận được phản hồi từ đồng đội ở cửa cũng cảm thấy không ổn, nhấn nút bộ đàm lần nữa: “Tài xế, người nghe thấy không? Bên ngoài thế nào? Sao không trả lời?”

Bộ đàm, im lặng.

Lúc này, mọi người đều cử động.

Cầm súng, họ ngay lập tức tản ra trong phòng khách, kiểm tra các góc khuất, hai người cảnh giác hơn, cẩn thận di chuyển đến cửa sổ.

Hơi thò đầu ra, quan sát bên ngoài.

Giống như trong phòng khách, ngoài trời yên tĩnh hòa bình, như thể không có gì xảy ra.

Nhưng, ngay lúc đó.

Cạch!

Đèn trong phòng đột ngột tắt!

“Cẩn thận!”

Một người ngay lập tức lên tiếng cảnh báo!

Từ sáng chuyển sang tối, mắt người không kịp phản ứng.

Dù bên ngoài vẫn có ánh trăng yếu ớt chiếu vào.

Họ trong thời gian ngắn không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì xung quanh, chỉ có thể dựa vào âm thanh để xác định tình hình của đồng đội.

“Đừng loạn, ai có đèn pin thì bật lên!”

“Ta có!”

Với ánh sáng đèn pin bật lên, mọi người trong phòng lại có thể nhìn thấy.

“Mọi người vẫn ổn chứ?”

Một người bắt đầu đếm số người: “1, 2, 3, 4... 5... hả?”

Họ tổng cộng có bảy người tính cả quỷ ca.

Nhưng dù đếm thế nào, phòng khách chỉ còn năm người!?

“Ai đang giở trò! Ra đây!”

Một người đàn ông cầm súng tiểu liên hét lên, đồng thời giơ súng lên, chuẩn bị bắn quét xung quanh!

Nhưng ngay khi hắn vừa giơ súng lên!

Biu biu!!!

Hai tiếng súng giảm thanh cực nhanh vang lên, kèm theo tiếng đạn xé rách rèm cửa!

Đầu người đàn ông nổ tung thành một lỗ máu, hắn ngã gục xuống đất!

Phịch phịch!

Hai tiếng ngã vang lên!

Đúng vậy, không chỉ hắn, mà cả tên cầm đèn pin cũng ngã xuống đất!

Xác chết dề lên đèn pin, khiến căn phòng lại chìm vào bóng tối!

Lần này, mọi người đều phản ứng kịp!

“Tiểu...”

Chữ “tiểu” chưa kịp ra khỏi miệng!

Một bóng đen lặng lẽ tiếp cận từ phía sau người đó!

Phụt!

Họng của hắn bị dao rạch, máu phun ra ào ạt!

Nhưng chuyện vẫn chưa kết thúc!

Sau khi hạ gục một người, bóng đen như một bóng ma, nhanh chóng áp sát người khác!

Người này vừa định quay súng lại!

Phụt phụt!

Hai nhát!

Ánh sáng phản chiếu từ lưỡi dao lóe lên!

Người này cũng giống như người trước, mắt tròn trũng, tay ôm lấy cổ họng rồi ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, ngón tay trở của hắn cũng rơi xuống!

Đó là ngón tay hắn dùng để bóp cò súng!

Còn một người...

Bóng đen đứng ở giữa phòng khách, ánh trăng chiếu xuống, làm lộ ra bộ trang phục chiến thuật đen của hắn, đôi mắt phát ra ánh sáng yếu ớt của kính nhìn đêm.

Hắn cầm trong tay hai lưỡi dao sắc bén, trên lưỡi dao còn có hai giọt máu rơi xuống đất.

Toàn thân hắt trông như sứ giả của đêm tối, im lặng và chết chóc!

Chương 729: Tiêu Đề 《Ẩn》

“1-2, còn một mục tiêu, hình như chạy lên lầu rồi. Ta không nhìn thấy hắn, không chắc hắn có mang theo vũ khí uy lực không, ta đề nghị dùng lựu đạn.”

Trong tai nghe, tiếng của Chí Vĩ vang lên.

Reeves nhìn về phía cầu thang, không trả lời.

Hắn bước qua xác chết chắn trước mặt, từ từ đi lên lầu.

Đôi giày chiến thuật của hắn bước trên bậc thang mà không phát ra tiếng động.

Nhờ kính nhìn đêm, Reeves có thể thấy rõ mọi thứ trong nhà.

Kể cả những mảnh xác vương vãi khắp nơi.

Bỗng!!!

Khi Reeves vừa đặt chân lên tầng hai!

Cánh cửa bên cạnh mở ra, một con dao sắc bén lao tới cổ họng của Reeves!

Là quỷ ca!

Dù ở trong bóng tối, nhưng với kinh nghiệm lâu năm, hắn vẫn có thể xác định chính xác điểm tấn công tốt nhất!

Con dao nhanh và chuẩn, cho thấy hắn thuần thục dùng dao thế nào!

Nhưng, quỷ ca rõ ràng không ngờ.

Người hấn tấn công lại là một bậc thầy đao chiến!

Ngay khi bị tấn công, Reeves phản ứng ngay!

Tay trái của hấn đỡ lấy lưỡi dao tấn công.

Tay phải nhanh chóng rạch qua mặt trong của cổ tay quý ca!

Phụt!!!

Chỉ trong nháy mắt, gân tay và mạch máu của quý ca bị cắt đứt!

Nhưng vì quá nhanh, hấn không kịp cảm thấy đau đớn!

Phản công của Reeves không chỉ dừng lại ở đó!

Reeves nhanh chóng cúi xuống, nhắm vào chân quý ca!

Vì tay phải bị khống chế, quý ca không thể né tránh!

Phụt phụt!

Dao đâm vào chân và eo!

Từ lúc quý ca tấn công đến giờ chỉ mới hai giây, trên người hấn đã có bảy tám vết thương đủ để mất khả năng hành động!

Gân tay phải đứt, động mạch đùi bị rách, thận bị đâm thủng...!

Vết thương quá nặng, quý ca lùi lại hai bước, ngã tựa vào tường!

“Ah...”

Lúc này, hấn mới phát ra tiếng kêu đau đớn đầu tiên!

Hấn dùng tay trái còn lành lặn, rút dao găm dự phòng từ thắt lưng ra!

Cố gắng phản công!?

Nhưng Reeves như đã đoán trước được mọi hành động của hấn!

Khi dao vừa rút ra.

Mu bàn tay hấn bị lưỡi dao của Reeves ghim chặt!

Một cú vặn!

Dao trong tay quỷ ca rơi xuống đất!

Ngay lập tức!

Phụt!

Lưỡi dao khác của Reeves đã đâm vào cằm hấn!

Phụt!!!

Một nhát dao rạch qua cổ họng!

Reeves từ từ rút lưỡi dao ra!

Máu tuôn ra ào ạt, Quỷ ca ngã xuống đất, nằm trong vũng máu, dần mất đi sự sống.

Phụt! Xoẹt xoẹt!

Reeves xoay dao hai lần rồi cắt vào vỏ, nhấn nút liên lạc:

“Đây là 1-2, trong nhà địch đã bị tiêu diệt hết, 1-1, bên ngoài thế nào?”

Bên ngoài.

Trên nóc một chiếc xe tải nhỏ.

Trương Huyền đang nằm, rời mắt khỏi ống ngắm súng trường, nhấn nút liên lạc:

“Đây là 1-1, bên ngoài ổn cả.”

“Nhận được.”

.....

Tổng cục Hải quan, bên ngoài cửa sổ phòng chứng cứ.

Cốc cốc cốc.

Kính bị gõ.

Bên trong, một nhân viên trực ca đang ngủ gục trên bàn tỉnh dậy, mơ màng nhìn ba người bên ngoài cửa sổ.

Nhận ra người quen, nhân viên trực ca vô thức mỉm cười: “Là Lieza à, có chuyện gì sao?”

“Là thế này, hai vị đây là cán bộ của sở cảnh sát, họ đến để lấy chứng cứ...”

Nói xong, Eve đưa tờ giấy đã được giả mạo vào trong.

Nhân viên trực ca nghi ngờ nói: “Lạ nhỉ, ta nhớ tối nay không có chứng cứ nào cần được lấy đi...”

Nhưng hắn vẫn nhận tờ giấy và xem.

“Hmm...? Là để lấy lô tiền phi pháp à? Đáng lẽ ngày mai đội đặc nhiệm sẽ đến để vận chuyển mà?”

Hắn nhìn hai người ngoài cửa sổ.

Ừm, người lạ.

Khi hắn định hỏi gì đó, Bled đã bước lên, vừa đưa giấy tờ ra, vừa chỉ vào máy tính:

“Chúng ta vừa nhận lệnh, người có thể kiểm tra trong máy tính, sẽ thấy thay đổi thời gian và thông tin của chúng ta.”

“Được thôi...”

Nhân viên trực ca nhìn thẻ cảnh sát của Bled, sau đó kiểm tra trên máy tính.

Quả nhiên.

Khi kiểm tra thông tin lô tiền, thấy có thời gian mới và thông tin về hai cảnh sát chịu trách nhiệm.

Đối chiếu một chút, đúng là hai người ngoài cửa sổ.

“Được rồi, phòng B17 đúng không? Để ta lấy chìa khóa.”

Việc thay đổi thời gian lấy chứng cứ không thường xảy ra, nhưng vẫn có.

Nên hắn không suy nghĩ nhiều, đứng dậy tìm chìa khóa.

Nhưng đột nhiên, hắn nghĩ ra điều gì, quay lại nói: “Xin lỗi, thưa ngài, có thể cho ta xem lại giấy tờ của hai người không? Ta quên đối chiếu tên rồi...”

“Dĩ nhiên.” Bled cười nói.

Rồi đưa giấy tờ vào.

“Cảm ơn...”

Nhân viên trực ca xem giấy tờ, nét mặt đột nhiên nghi hoặc.

Hắn ngẩng đầu lên, định nói gì đó.

Vút!!!

Một mũi tiêm gây mê đã cắm vào sau gáy!

Hắn choáng váng rồi ngã xuống đất.

Đằng sau hắn là một người đàn ông tóc vàng óng mượt.

Đó là người họ đã cài vào trước, gã tóc vàng!

“Cẩn thận nào, các người, có vẻ như giấy tờ có vấn đề...”

Gã tóc vàng cầm giấy tờ xem, nhưng không thấy gì bất thường.

Bởi hắn không phải chuyên gia giám định.

Nhận lại giấy tờ, Bled nhú mày: “Chúng ta phải đòi lại tiền từ kẻ làm giấy tờ giả, may mà còn có anh là phương án dự phòng.”

Gã tóc vàng nhún vai, lấy chìa khóa và thẻ từ, mở cửa bước ra.

Bốn người nhanh chóng đi về phía phòng chứng cứ.

“Khi lấy tiền, chúng ta sẽ đi thang hàng xuống hầm, xe đã chuẩn bị xong chưa?”

“Dĩ nhiên, người của chúng ta đã đợi sẵn ở dưới.”

“Tuyệt, chuyển hàng ra bến cảng là xong, hy vọng không có rắc rối...”

Chương 730: Tiêu Đề 《Ẩn》

Họ nhanh chóng đi qua hành lang dài, đến trước phòng chứng cứ với cửa cuốn lớn.

Xác nhận là phòng B17.

Gã tóc vàng quẹt thẻ, mở khóa, cắm chìa vào.

Cạch!

Cửa cuốn mở ra.

Trước mắt họ là căn phòng giống nhà để xe, ở giữa là một tấm pallet chất đầy tiền đô la Mỹ như một ngọn núi nhỏ!

“Ôi chúa ơi...”

Nhìn thấy số tiền, dù đã thấy nhiều, Bled vẫn phải thốt lên:

“Nhiều tiền thế này, chúng ta chuyển chắc mất nhiều thời gian... nhưng may có đầy đủ dụng cụ.”

Hắn nhìn xe nâng tay bên cạnh đồng tiền.

Không nói thêm gì, bốn người bắt đầu làm việc.

Một mặt, họ che đậy số tiền để tránh bị phát hiện.

Mặt khác, họ gọi điện cho đồng đội hacker bên ngoài, xác nhận đã kiểm soát được camera.

Khi chắc chắn không có vấn đề gì.

Họ đẩy xe nâng về phía thang hàng.

.....

Trong con hẻm tối.

Biu biu!!!

Hai tiếng súng giảm thanh vang lên, đầu một tay súng bị đạn cắt đôi, ngã xuống chết ngay lập tức!

Trong bóng tối, một bóng dáng đội kính nhìn đêm, cầm súng giảm thanh, từ từ tiến lại gần.

Nhìn những xác chết trên đất, hắn nhấn nút liên lạc:

“Đây là 1-1, mục tiêu đã bị tiêu diệt, còn gì nữa không?”

Trong tai nghe, tiếng Chí Vĩ vang lên: “Hiện không thấy người nào nữa, thêm nữa, người của Hermes đã xong việc, đang rời tổng cục hải quan.”

“Mọi chuyện thuận lợi chứ?”

“Mọi chuyện thuận lợi.”

“Hiểu rồi.”

Trương Huyền nhìn xung quanh, xác nhận không có ai chú ý, rồi nhanh chóng chạy ra đầu hẻm.

Vừa đến đầu hẻm.

Một chiếc Audi RS4 phanh gấp, dừng lại bên lề, cửa sau mở ra.

Trương Huyền không ngừng bước, nhảy lên xe.

Ngay sau đó!

Vroom!!!

Chiếc Audi tăng tốc, rời đi.

Trong xe, Trương Huyền nhìn Reeves ngồi ghế phụ:

“Không bị thương chứ?”

Reeves đang nạp đạn cho súng trường, cười nói:

“Ý người là mấy kẻ xui xẻo đó sao? Đừng lo, không ai bị thương, cũng không ai sống sót.”

“Ừ~” Trương Huyền gật đầu: “Làm tốt lắm.”

Xe đến một ngã tư, dừng lại vì đèn đỏ.

Ba người trong xe đồng loạt nhìn về phía đối diện.

Họ chỉ cách cổng tổng cục hải quan khoảng hai mươi mét.

Từ đây, họ có thể thấy rõ vài nhân viên trực ca trong phòng tiếp đón.

“Có vẻ mọi thứ đều ổn.”

Reeves nói: “Những tên trộm này cũng biết cách giữ yên lặng.”

Vừa dứt lời, ở lối ra hầm để xe bên cạnh cổng.

Thanh chắn điện tử từ từ nâng lên.

Một chiếc xe vận chuyển vũ trang từ trong đi ra.

Lái xe là một thành viên của đội Hermes.

Xe rẽ trái, lên đường lớn, tăng tốc qua ngã tư trước khi đèn xanh chuyển đỏ.

Trên ghế phụ, Bled mặc trang phục mới, hạ cửa kính, nhìn về phía chiếc Audi RS4 ở ngã tư.

Qua kính chắn gió, ánh mắt hắn gặp ánh mắt của Trương Huyền.

Chỉ một thoáng nhìn nhau, xe nhanh chóng rời đi.

Trương Huyền vỗ vào ghế của Hà thúc: “Theo sát.”

“Rõ.”

Hà thúc đạp mạnh chân ga, bẻ tay lái sang phải, rồi rẽ vào con đường tiếp theo.

Lúc này, trên cao, chiếc Drone của Chí Vĩ vẫn trung thành giám sát tình hình dưới mặt đất.

Còn bản thân hắn, đang ở một con đường nhỏ cách tổng cục hải quan chưa đến năm trăm mét.

Chiếc Santana màu đen đã tắt máy đỗ ở ngã tư, trong xe, ba người Chí Vĩ đều không nói gì.

Nhìn vào màn hình, thấy hai chiếc xe nối đuôi nhau hướng về phía cảng, Chí Vĩ cảm thấy thư giãn một chút.

“Xem ra tối nay có thể ngủ ngon rồi...”

Chí Vĩ nhìn sang Chris, người đang ôm súng, đôi mắt thâm quầng: “Người ổn chứ? Cần ta chuẩn bị cho người ít trái việt quất không?”

Chris lườm một cái: “VẬY, người nói trái việt quất đó rất cuộc là cái gì?”

“Well, ta cũng không biết, chưa ăn bao giờ, nhưng chắc là không độc.”

“VẬY ta thật sự cảm ơn người... nhưng bây giờ ta chỉ muốn một tách cà phê nóng, không đường.”

Hai người đang nói chuyện, Chí Vĩ bỗng chú ý đến góc phải dưới của màn hình Drone, dường như có cái gì đó.

Di chuyển camera tới đó.

Chỉ thấy trên con đường song song với hướng di chuyển của Trương Huyền, một đoàn xe gồm bốn chiếc đang tiến tới rất nhanh.

Nhìn vào quỹ đạo di chuyển của chúng, chắc chắn là đang theo dõi chiếc xe vận chuyển kia!

Thấy tình hình này, Chí Vĩ ấn nút liên lạc:

“Đây là 2-3, gọi 1-1, ở bên trái các người, trên con đường song song, có một đoàn xe nghi là địch, đang di chuyển rất nhanh, bốn chiếc xe, chưa xác định được danh tính, nhưng chắc chắn không phải cảnh sát, thêm nữa, ta cũng không thể xác định được số lượng người trên xe và loại vũ khí họ mang theo.”

“1-1 nhận rõ, tiếp tục giám sát, 2-3, chúng ta sẽ chuẩn bị chặn chúng, cung cấp cho chúng ta mọi thông tin mà người có thể nhìn thấy, 2-1, ta cần các người thay chúng ta theo dõi đội Hermes.”

“2-3 rõ.”

“2-1 rõ.”

Quay lại xe của Trương Huyền.

Reeves ở ghế phụ dần dần trở nên nghiêm nghị: “Xem ra rắc rối sắp tới rồi.”

“Rắc rối lúc nào chẳng có, chỉ là chuyện thường ngày thôi.”

Trương Huyền thay băng đạn cho súng trường xong, liền rút điện thoại, gọi cho Bled.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, Trương Huyền nói thẳng:

“Có người đang theo dõi chúng ta, không ít đâu, lát nữa chúng ta sẽ tìm cách chặn chúng, các người tranh thủ tới cảng.”

Bled không nói nhiều, đáp: “Được rồi, nếu các người thoát được thì báo một tiếng...”

Chương 731: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng Bled chưa nói hết, Trương Huyền đã cúp máy.

“Chậc... thật là người nóng vội.”

Nhìn điện thoại bị cúp, Bled liếc nhìn gương chiếu hậu.

Qua gương, hắn thấy chiếc Audi vốn theo sát sau họ đột nhiên giảm tốc, khi qua một ngã tư, liền rẽ trái rời khỏi con đường này.

Bled nhìn đồng đội lái xe, nói: “Chúng ta phải nhanh lên, ta không muốn tham gia vào bữa tiệc điên rồ này.”

“Rõ, mười lăm phút nữa đến nơi.”

Vừa dứt lời, người lái xe đạp hết ga, xe lập tức tăng tốc!

Dù bây giờ là nửa đêm, nhưng đường phố vẫn còn nhiều xe.

Nhưng chiếc xe vận chuyển này, dù tốc độ đã lên đến hơn một trăm hai mươi, vẫn giữ được sự linh hoạt, luôn lách giữa dòng xe, cho thấy kỹ thuật lái xe điêu luyện của tài xế!

“Đây là 2-3, đội Hermes đang rời khỏi chiến trường, 1-1, xe địch còn khoảng bốn mươi giây nữa sẽ đến chỗ rẽ của các ngươi, chúc các ngươi săn bắn vui vẻ.”

Trong tai nghe, giọng Chí Vĩ vang lên.

Lúc này, xe của Trương Huyền đã dừng ở ngã rẽ, vì con đường này là ngã rẽ chữ L, nên bốn chiếc xe đó chắc chắn sẽ phải qua góc rẽ này!

Để đạt được hiệu quả chặn nhất định, Hà thúc đã đổ xe chắn ngang đường!

Vài chiếc xe dân thường khi đến gần đây đều ngạc nhiên trước hành động cản trở giao thông này.

Nhưng chưa kịp để vài tài xế giận dữ chửi bới, ba người Trương Huyền từ trên xe bước xuống đã khiến họ im bật!

Ba người mặc đồ chiến thuật, cầm súng hoặc túi lớn từ trên xe nhanh chóng tản ra.

Hà thúc, người không có nhiều khả năng chiến đấu, chạy vào một cửa hàng tiện lợi.

Mang mũ bảo hiểm và kính bảo hộ, hắn đẩy cửa bước vào, khiến nhân viên cửa hàng hét lên.

“Suyt!”

Dù lần đầu đối mặt tình huống này, nhưng Hà thúc đã từng nhiều lần trải qua mưa bom bão đạn.

Thêm vào đó, thường ngày hắn cũng tham gia huấn luyện chiến thuật cùng Trương Huyền, nên đã luyện được khả năng kiểm soát tâm lý và xử lý tình huống đột phát như vậy.

Hắn lập tức rút súng từ bao, cầm một tay, nòng súng hướng xuống, ra hiệu im lặng với nhân viên cửa hàng, rồi nhanh chóng quét mắt qua cửa hàng một lần.

Sau khi xác nhận không có ai khác trong cửa hàng, hắn đến quầy thu ngân, kéo nhân viên ngồi xuống cùng.

“Đừng căng thẳng, ta là cảnh sát, đang thi hành công vụ.”

Bị đại một lý do cảnh sát để trấn an nhân viên, Hà thúc thò đầu ra, quan sát tình hình bên ngoài.

Lúc này, bốn chiếc Toyota Hiace đang nhanh chóng tiến vào ngã rẽ chữ L này.

Nhưng vừa qua góc rẽ, họ đã thấy chiếc Audi RS4 chắn ngang đường.

Vì chiếc xe này chắn đường đi của họ, những người trong xe đều cảm thấy khó hiểu.

“Chuyện gì vậy!? Xe ai đỗ ở đây!?”

Chiếc xe dẫn đầu đoàn dừng lại.

Một người đàn ông mang súng ở ghế phụ nhảy xuống, bước nhanh về phía chiếc Audi.

Nhưng khi nhìn vào trong xe thấy không có ai, hắn lập tức thay đổi sắc mặt, cảm giác có gì đó không ổn!

Ngay khi hắn định quay lại gọi đoàn xe phía sau đâm thẳng qua chương ngại vật.

Trương Huyền đã nấp sau góc một tòa nhà, thò nửa người ra!

Biu biu!!!

Hai phát súng nhanh gọn!!!

Người vừa xuống xe và tài xế của chiếc xe đầu tiên, đầu cả hai lập tức nổ tung, máu bắn tung tóe!

“Có phục kích!!!”

Tiếng hét thảm thiết vang lên.

Tài xế xe số bốn lập tức lùi lại, đạp mạnh chân ga định lùi ra khỏi ngã rẽ chữ L này!

Nhưng vừa có động thái này.

Từ cửa hàng quần áo chéo góc!

Reeves đã chuẩn bị sẵn, đứng dậy từ sau tấm chắn!

Và trên vai hắn, một khẩu RPG!

Nhắm mục tiêu, bóp cò!

Vù!!!

Một quả rocket bay ra khỏi cửa, lao thẳng về phía xe số bốn!

Chỉ trong chưa đầy một giây!

Rocket va chạm với thân xe!

Ầm!!!

Tiếng nổ lớn cùng ngọn lửa bùng lên!

Lối thoát bị cắt đứt!

Những tay súng còn lại trong ba chiếc xe nhảy xuống, hướng về phía Trương Huyền và Reeves xả súng!

Tạch tách tách...!!!

Dưới làn đạn dày đặc, Trương Huyền vẫn có thể lợi dụng khoảng trống giữa các loạt đạn để nhanh chóng hạ gục vài tay súng.

Nhưng Reeves, ở khoảng cách gần hơn, bị áp lực hỏa lực đối phương không thể ngẩng đầu lên.

“Còn 12... không, còn 10 tên, chúng bắt đầu phân tán, 1-1, ở hướng 11 giờ của người, sau cửa xe số hai có hai tên...”

Trong tai nghe, báo cáo của Chí Vĩ liên tục vang lên.

Trương Huyền thỉnh thoảng lại hạ gục thêm vài tay súng.

Nhưng những tay súng còn lại đã thông minh hơn, không dám lộ diện.

Dù có Chí Vĩ báo điểm, Trương Huyền vẫn có thể bắn trúng kẻ địch ẩn nấp.

Nhưng điều đó không ngăn được chúng bắn áp chế về phía Reeves.

Thấy vậy, Trương Huyền nói qua liên lạc: “1-2, sử dụng
lựu đạn.”

Nói xong, hắn thu súng về, rút ra một quả lựu đạn mảnh.

“Rồ!”

Reeves hét lớn, cũng rút ra lựu đạn của mình.

Rút chốt!!!

Hai quả lựu đạn lần lượt được ném ra!

Bùm! Bùm!!!

Sóng xung kích từ vụ nổ kèm theo mảnh kim loại khiến hai
chiếc Toyota Hiace trở thành tấm bia lỗ chỗ!

Vài tay súng ngã xuống máu me, không rõ sống chết!

Lúc này, những tay súng còn lại đã sợ hãi tột độ!

Chỉ còn lại bốn tên, hoảng loạn bỏ chạy.

Chúng đã mất hết lý trí và bình tĩnh, không quan tâm đến
đồng đội, chạy vào những cửa hàng gần nhất!

Chương 732: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một trong số đó nhắm tới cửa hàng tiện lợi nơi Hà thúc đang ở!

“1-3! Cần thận, có người tiến về phía ngươi!”

Trong cửa hàng tiện lợi, nghe thấy âm thanh trong tai nghe, Hà thúc thay đổi sắc mặt.

Rầm!!!

Cửa bị đập mạnh mở ra.

Một tay súng bị thương ở tay định xông vào!

Hà thúc thâm chửi, cắn răng, quyết định đứng dậy, giờ súng lên!

Biu biu!!!

Hai phát đạn từ xa bắn tới, cùng lúc Hà thúc cũng bóp cò!

Đoàng đoàng đoàng!!!

Tên tay súng trúng đạn trước sau, ngã gục xuống đất!

Biu biu...!!!

Bên ngoài, tiếng súng vẫn không ngừng vang lên!

Trương Huyền giờ súng bước ra khỏi chỗ nấp, bắt đầu hạ từng tên địch!

Cho đến khi xác nhận tất cả kẻ địch trên hiện trường đã mất khả năng hành động, Trương Huyền ra hiệu cho Reeves,

người cũng vừa bước ra khỏi cửa hàng quần áo, để dọn dẹp chiến trường.

Sau đó, hắn nhanh chóng chạy tới cửa hàng tiện lợi.

“1-3, ta đang vào cửa hàng của người.”

Nói xong, Trương Huyền thò đầu nhìn vào.

Lúc này, Hà thúc đang đứng run rẩy, vẫn giữ nguyên tư thế bắn, đôi vai hơi run.

Đây là lần đầu tiên hắn tự tay giết người.

Trương Huyền bước vào cửa hàng, theo thói quen đá văng khẩu súng khỏi tay tên tay súng nằm dưới đất, rồi bắn vào sau đầu hắn một phát.

Biu!!!

Đình đình đình...!

Tiếng súng vang lên, kèm theo tiếng vỏ đạn rơi, Trương Huyền bước đến bên Hà thúc: “Người ổn chứ? Ta khuyên người nên bỏ ngón tay ra khỏi cò súng...”

Nói xong, hắn bật khóa an toàn trên súng của Hà thúc để tránh việc hắn quá căng thẳng mà bóp cò.

“Hà thúc từ từ hạ súng, cất lại vào bao, hít thở sâu vài lần để bình tĩnh lại, nói: “Ta ổn.”

“Vậy thì tốt.”

Trương Huyền gật đầu, liếc nhìn nhân viên cửa hàng đang ngồi bệt xuống đất đầy sợ hãi, rồi nói với Hà thúc: “Lát nữa lái xe cho Reeves, chìa khóa vẫn ở trên xe đúng không?”

“Đúng...”

“Vậy thì đừng đứng đây nữa, chúng ta phải rút thôi.”

Nói xong, Trương Huyền quay bước ra khỏi cửa hàng.

Hà thúc đứng lại một chút, nhìn thi thể dưới đất, rồi nói với nhân viên: “Xin lỗi.”

Sau đó, hắn bước ra khỏi quầy, nhanh chóng theo chân Trương Huyền.

Biu! Biu! Biu...!

Bắn từng viên đạn vào đầu những kẻ bị thương nằm dưới đất, kết liễu chúng khỏi đau đớn.

Cho đến khi bắn hết viên đạn cuối cùng trong băng đạn, tất cả kẻ địch trên hiện trường đã bị kết liễu.

Reeves tháo băng đạn rỗng ra, thay băng đạn mới vào súng, tiếng “khoá” vang lên.

Khẩu súng trường của hắn lại nạp đạn.

Thấy Trương Huyền và Hà thúc từ cửa hàng tiện lợi bước ra, Reeves nhìn thi thể trước cửa tiệm, cười nói với Hà thúc:

“Chúc mừng, ngươi đã hoàn thành lần giết người đầu tiên trong đời, nếu ta là ngươi, ta sẽ xin BOSS một huy chương kỷ niệm.”

Hà thúc cười khở lắc đầu: “Đừng đùa ta nữa...”

Dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng lúc này trong lòng Hà thúc vẫn còn chút gợn sóng chưa thể bình tĩnh lại.

Trương Huyền đi quanh chiếc Audi RS4 của bọn họ kiểm tra một vòng.

Trong trận chiến vừa rồi, không thể tránh khỏi những dư chấn ảnh hưởng đến chiếc xe này.

Chỉ riêng những gì Trương Huyền có thể nhìn thấy, trên thân xe đã có hơn chục lỗ đạn, có những chỗ còn xuất hiện vết rách.

Đó là những vết thương do mảnh đạn gây ra, trông khá là kinh hãi.

“Chắc, hy vọng Logan thực sự không có ý định lấy lại chiếc xe này...”

Trương Huyền từ bỏ việc kiểm tra xem chiếc xe có còn khởi động được không, nhìn về phía đầu đường.

Vì trận chiến vừa rồi, ở đầu đường đã xảy ra một loạt tai nạn xe cộ.

Dù không nghiêm trọng, nhưng vài tài xế bị kẹt ở đó khi thấy trận chiến liền lập tức bỏ xe chạy trốn.

Vì vậy, Trương Huyền liếc nhìn một cái rồi quay lại nói với Reeves: “Này, đừng tán gẫu nữa, chúng ta phải rút thôi, lần này người lái xe.”

Reeves giơ tay đáp: “Rõ.”

Sau đó, hấn nhanh chóng chạy về đầu đường, chọn một chiếc xe còn chạy được, ngồi vào ghế lái.

Dậm chân ga đẩy chiếc xe nhỏ phía trước ra, sau đó quay đầu xe, đỗ ngay cạnh Trương Huyền và Hà thúc.

Trương Huyền và Hà thúc không nói gì thêm, lên xe và lập tức liên lạc với Chí Vĩ:

“2-3, chúng ta đã giải quyết xong, nhưng bây giờ chúng ta cần biết tình hình và vị trí hiện tại của đội Hermes...”

...

“Đây là 2-3, chúng ta đang truy đuổi Hermes gần bên cảng, trên đường không gặp thêm chướng ngại nào, ta đã bật định vị trực tuyến, các người cứ theo đó mà đi.”

Chí Vĩ báo cáo tình hình hiện tại cho Trương Huyền.

Chris ngồi ở ghế lái, nhìn vào gương chiếu hậu thấy Chí Vĩ, nói: “Họ sắp đến bến cảng rồi?”

“Họ” ở đây đương nhiên là nhóm người của Hermes.

Họ đang bám theo xe chở tiền của Hermes, tiến về phía tây nam.

Để đảm bảo không bị phát hiện, Chris luôn giữ khoảng cách an toàn với xe của Hermes.

Dù sao, họ có máy bay không người lái giám sát, vùng ngoại ô này cũng đa phần là đất trống.

Vì vậy không lo sẽ bị mất dấu.

“Đúng.” Chí Vĩ nhìn vào màn hình giám sát khác: “Hiện giờ họ đang xếp hàng, chúng ta có thể chậm lại chút.”

“Được.” Chris không nói thêm, giảm tốc độ xe.

John ngồi ghế phụ quay lại nhìn Chí Vĩ, hỏi: “Bây giờ tình hình ở bến cảng thế nào?”

Chương 733: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chí Vĩ điều khiển máy bay không người lái quét qua bến cảng, lắc đầu nói: “Không phát hiện gì bất thường, mọi thứ trông có vẻ bình thường.”

“Không thể lơ là.”

John nhíu mày nói: “Người phụ nữ họ Chu đã biết trước đường rút của Hermes, chắc chắn đoán được điểm đến cuối cùng của họ, không thể nói trước được liệu họ có đặt mai phục ở bến cảng hay không.”

“Đúng là có khả năng đó.”

Chí Vĩ nghĩ một chút rồi nói: “Để ta báo cho đại ca.”

“Ừm.”

John gật đầu, nhìn vào bản đồ trên giá đỡ điện thoại, chỉ vào một điểm nói với Chris:

“Khi đến ngã rẽ này thì ra khỏi đường cao tốc, khu vực này cao, gần biển, tầm nhìn rộng, từ đây có thể thấy rõ tình hình tổng thể của bến cảng, lái xe đến đó đi.”

“Được.” Chris gật đầu, tăng tốc xe.

...

Bến cảng Klang, nằm ở phía tây nam Kuala Lumpur.

Gần cửa sông Klang, nơi đây luôn có nhiều tàu hàng quốc tế ra vào.

Dù là khu vực phát triển kinh tế trọng điểm, nhưng do vấn đề quy chế hải quan địa phương.

Nơi đây cũng là địa điểm ưa thích của những kẻ buôn lậu.

Trước đó, Kelly đã liên lạc với một người bạn buôn lậu qua Thái Lan, cũng hoạt động ở Malaysia, trả một khoản tiền để nhờ người này hỗ trợ đưa đội Hermes mang tiền đến nơi an toàn.

Dĩ nhiên.

Để tránh người buôn lậu này thấy lợi mà phản bội, nuốt mất số tiền, Kelly không nói rõ là vận chuyển một xe tiền mặt.

Chỉ nói là một số “hàng cấm thông thường”.

Dù sao, chỉ cần trả đủ tiền, những con cá nhỏ bu quanh xác cá voi này chẳng quan tâm người vận chuyển thứ gì.

Để đảm bảo an toàn, Kelly cũng cử vài tay chân đáng tin đi cùng tàu.

Còn về người của Hermes, họ có thể chọn ở lại đây hoặc theo tàu về Thái Lan.

“Cẩn thận chút, mọi người cảnh giác lên, đây là khâu cuối cùng, ta không muốn có thêm chuyện gì xảy ra nữa...”

Khi xe chở tiền qua trạm kiểm soát, từ từ tiến vào bến cảng, Bled không ngừng quan sát xung quanh, sợ có nhóm người hung hãn xuất hiện từ đâu đó.

Hắn vừa nghe tin, Trương Huyền và bọn địch đã giao chiến.

Tiếng súng, tiếng nổ...!

Trong sự nghiệp của hắn, không thiếu những lần gặp người và sự việc nguy hiểm.

Nhưng tình cảnh như thế này, đây là lần đầu hắn gặp phải.

Hắn bảo tài xế đỗ xe ở góc, lấy điện thoại ra, gọi vào số mà Kelly đã đưa.

Rất nhanh, điện thoại kết nối.

“Alo? Các người ở đâu rồi? Ta nghe nói bên cảng sắp bị phong tỏa, nếu các người không đến kịp, ta sẽ đi ngay đây...”

Đầu dây bên kia, một giọng nam Nam Á nói không ngừng.

Bled cố gắng chen lời vào: “Chờ một chút... người vừa nói, bên cảng sắp bị phong tỏa?”

“Phải, không biết kẻ điên nào đang đánh nhau trong thành phố, giờ toàn bộ quân cảnh đều ra ngoài, ta không muốn bị bắt trên tàu đâu...”

Thấy đối phương lại sắp nói lan man, Bled nhanh chóng hỏi vị trí cụ thể của tàu.

May mắn thay, họ cách tàu không xa, chỉ vài trăm mét.

Nên không nói nhiều, Bled bảo tài xế khởi động xe, chỉ huy hắn lái xe đến đích.

...

“Xem ra họ đã lên tàu an toàn rồi...”

Nhìn vào hình ảnh xe chở tiền đi vào khoang tàu, Chí Vĩ nhẹ nhõm nói:

“Vậy là nhiệm vụ của chúng ta đến đây coi như đã hoàn thành rồi phải không?”

“E rằng không dễ vậy.”

Bên cạnh chiếc xe, John cầm ống nhòm nhìn xa về phía bên cảng.

Hai chiếc trực thăng cảnh sát đang nhanh chóng bay tới bên cảng, nhiều xe cảnh sát cũng bắt đầu đổ về bên cảng.

Rõ ràng, vụ trộm ở hải quan đã bị phát hiện.

Theo lộ trình của cảnh sát, có vẻ họ đã theo dõi và xác nhận chiếc xe trộm sau đó đuôi theo.

Dù họ chưa chắc đã nhanh chóng xác định được xe chở tiền lên tàu nào.

Nhưng nếu cảng bị cảnh sát phong tỏa, nhiệm vụ lần này vẫn sẽ thất bại.

“Chúng ta phải tìm cách đánh lạc hướng cảnh sát.”

John đặt ống nhòm xuống, đi tới cốp xe.

Chí Vĩ nhìn John mở cốp xe, lấy ra một chiếc hộp quân sự màu xanh lớn, mặt có chút kỳ lạ: “Người nghiêm túc chứ? Nếu bị trực thăng phát hiện, chúng ta dù chạy xe cũng không thoát được.”

“Vậy nên người cần liên lạc với BOSS bảo họ tới đón chúng ta.”

John vừa lắp đặt giá đỡ của súng cối vừa nói.

“Trời ạ... thôi được, giàu có tất liều mạng...”

Nhìn nòng pháo sáng loáng, Chí Vĩ dù tim đập mạnh, nhưng vẫn cầm máy liên lạc gọi Trương Huyền.

...

“Cái gì? Các người định pháo kích bên cảng?”

Nghe kế hoạch này, sắc mặt Trương Huyền lập tức trở nên kỳ lạ.

Giống như phản ứng của Chí Vĩ, hắn cũng cảm thấy làm vậy có hơi quá thách thức với cơ quan chức năng không?

Nếu bản phát này, không chỉ đội đặc nhiệm, e rằng cả lực lượng đặc nhiệm Malaysia cũng sẽ tham gia.

Khi đó, tình hình sẽ khó mà kiểm soát.

Nhưng...

Nghĩ lại việc hấn và Reeves trước đó cũng đã dùng RPG trong thành phố... Trương Huyền không còn do dự.

“Dù sao cũng vậy... cho phép pháo kích, nhưng phải đợi chúng ta đến đây.”

Nói rồi, Trương Huyền nhìn về Hà thúc ngồi ở ghế sau.

Dù tay lái của Reeves không tệ, nhưng để thoát thân, thật phải nhờ Hà thúc.

Thấy ánh mắt của Trương Huyền, Hà thúc hiểu ngay ý của hấn, kiên định gạt đầu: “Để ta lái xe.”

“Đừng cố quá, Hà thúc, ta cần biết người có đủ tỉnh táo không.” Trương Huyền nói.

Chương 734: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hà thúc đập ngực đảm bảo: “Ta bắn súng có thể không vững, nhưng lái xe... chưa từng run tay.”

“Vậy được.”

Trương Huyền gạt đầu, nói với Reeves: “Dừng xe, đổi lái.”

“Rõ.” Reeves cười, không nhiều lời, dừng xe bên đường, mở cửa bước xuống.

Nhìn Hà thúc từ ghế sau bước ra, Reeves vỗ nhẹ cánh tay hắn, động viên: “Đừng quá lo lắng, cứ coi như lái xe bình thường.”

“Ừ.”

Hà thúc gạt đầu, ngồi vào ghế lái.

Chờ Reeves lên xe, Hà thúc khởi động xe, dậm chân ga, phóng đi!

...

“Xa như vậy... có chắc bắn trúng không? John? Hay bắn thử hai phát trước?”

Nhìn John đang điều chỉnh góc độ pháo, Chí Vĩ nghi hoặc hỏi.

Nghe vậy, John nhìn Chí Vĩ lạ lùng: “Chúng ta không thực sự tấn công cảnh sát, cần chính xác đến vậy làm gì?”

“À...”

Chí Vĩ nghĩ lại, cũng đúng.

Đang định nói thêm gì đó thì.

“Cúi đầu.”

John đã cầm một quả đạn pháo, đặt vào nòng pháo!

Giây tiếp theo, tay hắn thả ra!

BÙM!!!

ẦM...!

Mấy chiếc trực thăng lần lượt hạ thấp độ cao, bay về phía bến cảng.

Đèn pha hai bên cửa khoang chiếu xuống, bắt đầu tìm kiếm xe mục tiêu trong bến cảng.

Bên ngoài bến cảng.

Đoàn xe cảnh sát đang nhanh chóng tiến vào.

Đầu súng trên đường phố, vụ nổ, trộm hàng tỷ USD từ hải quan...

Tất cả những điều này đều xảy ra trong một, hai giờ ngắn ngủi tối nay.

Đây là Kuala Lumpur, thủ đô của Malaysia!

Những sự kiện này đủ để gây tổn hại nghiêm trọng đến hình ảnh an ninh của Malaysia trên trường quốc tế!

Có thể ngày thường, không ít quan chức có dính líu đến các ngành công nghiệp xám địa phương, nên cảnh sát thường không quá nghiêm túc trong việc điều tra.

Nhưng tối nay, ít nhất là tối nay, mọi lợi ích cá nhân đều phải nhường chỗ cho pháp luật!

“Tất cả nghe đây, trong vòng mười phút, phải tìm ra chiếc xe đó! Còn những kẻ dám sử dụng vũ khí sát thương lớn ở khu vực đông người, bất kể chúng là ai! Phải bắt hết!”

Người chịu trách nhiệm cho hành động lần này, Cục trưởng Charlemagne, đã tự mình đến hiện trường tại bến cảng bằng xe cảnh sát. Về mặt ông chính khí nghiêm nghị, tay cầm bộ đàm, lớn tiếng ra lệnh.

Những chiếc xe bọc thép đặc nhiệm chở các đội đặc nhiệm cũng bắt đầu phân tán khắp bến cảng, chuẩn bị tiến hành tìm kiếm kỹ lưỡng.

Cục trưởng Charlemagne ngẩng đầu nhìn chiếc trực thăng lướt qua trên bầu trời, ánh mắt nghiêm nghị nói với phó cục trưởng bên cạnh:

“Bến cảng đã phong tỏa chưa?”

Phó cục trưởng vội gật đầu: “Đương nhiên, lệnh phong tỏa đã được ban hành, đội thuyền cao tốc của cảnh sát biển cũng đã xuất phát.”

“Vậy thì tốt...” Cục trưởng Charlemagne nói: “Trên đã hạ lệnh nghiêm ngặt, tối nay bằng mọi giá phải có thu hoạch, nhưng trước đó, chúng ta phải kiểm soát hiện trường thật tốt, không để cho bất kỳ cơ quan truyền thông nào lan truyền tin đồn trước khi chúng ta có kết quả.”

Nói xong, ông liếc nhìn dải phân cách mới được dựng lên cách đó không xa.

Lúc này, đã có một số phóng viên nhay bén với thông tin bắt đầu đến hiện trường bằng xe phông vắn.

Nhìn những phóng viên và nhiếp ảnh gia với ‘súng dài pháo ngắn’, chạy ào tới, Cục trưởng Charlemagne không hề nghi ngờ rằng họ sẽ vì tin nóng mà bịa đặt.

Thấy ánh mắt của cục trưởng, phó cục trưởng lập tức nói: “Vâng, ta sẽ cho người cảnh báo những phóng viên đó ngay...”

Trong lúc hai người đang nói chuyện.

Một nữ phóng viên mặc trang phục công sở, chân đi giày cao gót, lợi dụng lúc cảnh sát canh gác không đề ý, đã vòng qua dải phân cách, dẫn theo nhiếp ảnh gia của mình chạy tới.

“Đứng lại, các người định làm gì...!?”

Mấy cảnh sát xung quanh thấy vậy, lập tức tiến tới ngăn cản, không cho hai người này tiến lại gần.

Nhưng lúc này, nữ phóng viên chỉ cách Cục trưởng Charlemagne vài mét, cô ra hiệu cho nhiếp ảnh gia bật camera, rồi nghiêm túc đưa micro về phía Cục trưởng Charlemagne:

“Cục trưởng Charlemagne, ta là phóng viên của MTC International News, chúng ta đang phát sóng trực tiếp, xin hỏi ông có thể giải thích cho khán giả của chúng ta biết, liệu các hành động của cảnh sát tối nay có liên quan đến vụ nổ và xả súng tại phố Tây Thông số 2 nửa giờ trước không? Cảnh sát đã nắm rõ vị trí cụ thể của tội phạm chưa...”

Phó cục trưởng vội bước lên ngăn cản, không cho nữ phóng viên lại gần, đồng thời lớn tiếng nói: “Xin lỗi, Cục trưởng Charlemagne hiện tại không tiện trả lời phỏng vấn, xin các vị đừng làm cản trở công tác chỉ huy hiện trường...”

Tuy nhiên, con người luôn có tính bầy đàn.

Khi có người tiên phong, những người còn lại tự nhiên cũng sẽ theo sau!

Khi từng phóng viên một lao tới, giọng nói của phó cục trưởng đã không thể át được họ.

Vì vậy, Cục trưởng Charlemagne chỉnh lại cà vạt, vẻ mặt nghiêm nghị bước tới, vỗ vai phó cục trưởng đã cố gắng hết sức, nói: “Để ta lo.”

Nhìn thấy Cục trưởng Charlemagne bước tới, các phóng viên cũng không còn chen lấn nữa, mỗi người giơ micro chờ đợi phát biểu của ông.

“Các vị... bạn bè truyền thông, ta là Cục trưởng Charlemagne, đồng thời là tổng chỉ huy hành động lần này...”

Cục trưởng Charlemagne phát biểu với giọng điệu cao, mặc dù chỉ là những lời lẽ quan liêu, nhưng cũng thể hiện rõ quyết tâm của cảnh sát đối với hành động tối nay.

Chương 735: Tiêu Đề 《Ẩn》

Dù các phóng viên phần lớn muốn biết những tin tức nóng hổi hơn, nhưng Cục trưởng Charlemagne không có ý định nói nhiều.

Sau khi phát biểu ngắn gọn, ông liền quay người rời đi.

Giao cho cảnh sát kiểm soát hiện trường, không cho người không phận sự lại gần, phó cục trưởng nhanh chóng theo sát bước chân của Cục trưởng Charlemagne.

Cục trưởng Charlemagne nói: “Thông báo các đơn vị, tăng tốc tiến độ, lời ta đã nói ra, ta không muốn mất mặt trước toàn thế giới...”

Nhưng...

Ngay khi ông vừa dứt lời.

Một tiếng xé gió từ trên trời vọng tới!

Vèo!!!

Giây tiếp theo!

BÙM!!!!

Một quả đạn pháo từ trên trời rơi xuống, trúng ngay một khu đất trống cách đó không xa!

Pháo kích!?

“Ai đó hét lên: Bị tấn công! Ẩn nấp!!”

Trong chốc lát, hiện trường trở nên hỗn loạn!

Tuy nhiên, pháo kích vẫn chưa kết thúc!

Khi quả đạn thứ hai rơi xuống một khu vực không người ở xa hơn, quả đạn thứ ba, thứ tư...!

Dù không có ai tử vong hay bị thương trong cuộc pháo kích này.

Nhưng tiếng nổ và ngọn lửa kinh hoàng vẫn khiến tất cả mọi người kinh hoàng run rẩy!

“Khốn kiếp! Rốt cuộc là ai!?”

Cục trưởng Charlemagne lúc này đã cùng phó cục trưởng dưới sự bảo vệ của vài đặc nhiệm, ẩn nấp trong một tòa nhà.

Nhìn vào mây điom rơi của đạn pháo ở xa, ánh mắt ông rực lửa giận dữ, không kìm được mà chửi thề:

“Tìm cho ta! Người bắn pháo nhất định không xa đây! Gọi trực thăng qua đó! Gọi tất cả trực thăng qua đó! Tìm cho ra lũ khốn kiếp đó!”

“Rõ!”

Lúc này trong lòng Charlemagne vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Kinh ngạc là có kẻ dám bắn pháo vào mình?

Tức giận là có kẻ dám bắn pháo vào mình!?

Quá ngang ngược, quá ngang ngược rồi!

....

Ô tô rên rỉ động cơ.

Những người trong đội đã tập hợp lại đang nhanh chóng rút lui, dù rằng...

Sáu gã đàn ông chen chúc trong một chiếc xe, ít nhiều cũng có chút khó chịu.

May mà lúc chọn xe, Reeves đã chọn một chiếc SUV, nếu không có lẽ họ đã phải để một người nằm trong cốp.

“Ôi trời...”

Chí Vĩ quay đầu nhìn chiếc trực thăng đang bay về phía ngọn đồi họ vừa đứng, lè lưỡi nói:

“May mà chúng ta chạy nhanh, nếu chậm thêm chút nữa, e rằng đã bị bắt rồi.”

Chris bên cạnh cũng gật đầu với vẻ mặt đầy lo lắng: “Mong rằng người của Hermes có thể tận dụng cơ hội này mà trốn thoát, nếu không thì công sức bao ngày qua của chúng ta sẽ đổ sông đổ biển.”

“Này, Chris, chết tiệt, người có thể đừng nói điều gở vào lúc này không?” Reeves không kìm được cười.

Lúc này, Trương Huyền ngồi ở ghế phụ đang gọi điện cho người quản lý Bled:

“...Được rồi, ta biết rồi... Ta sẽ nói với nàng... Vậy nhé, chúc các người may mắn...”

Khi cuộc gọi kết thúc, Reeves lập tức hỏi: “BOSS, họ nói sao?”

Trương Huyền quay lại nhìn mấy người ngồi ghế sau: “Tàu của họ đã rời khỏi vịnh, đúng lúc trước khi lệnh phong tỏa được ban hành.”

Nghe vậy, mọi người trong xe đều thở phào nhẹ nhõm.

“Nguy hiểm quá, người biết ta căng thẳng thế nào khi nhìn thấy cảnh sát biển thiết lập phong tỏa không...”

Chí Vĩ vỗ ngực nói: “Về nhà rồi, ta nhất định phải uống vài chai rượu ngon để giải tỏa căng thẳng.”

Hà thúc cười nói: “Ta cũng vậy, hoàn thành vụ này, chúng ta sẽ phát tài, muốn uống rượu gì cũng được.”

“Ha ha ha...”

Mọi người trong xe vừa cười nói, điện thoại của Trương Huyền đột nhiên đổ chuông lần nữa.

Trương Huyền lấy điện thoại ra xem, là một số lạ.

Nhiều mày suy nghĩ một lúc, anh vẫn quyết định nghe máy.

Và khi cuộc gọi được kết nối, một giọng nữ lạnh lùng vang lên từ đầu dây bên kia:

“Chào Trương tiên sinh, ta là Daina, ta nghĩ... chúng ta cần gặp nhau ngay bây giờ, điều này liên quan đến an toàn của ông và tất cả chúng ta...”

....

Quán bar Nguyên Tử.

Tối nay, quán bar Nguyên Tử đặc biệt vắng vẻ.

“Cục trưởng, ta đã nói với ngài rồi, ta thực sự không biết nhóm người đó, ngài có lực soát quán bar Nguyên Tử của ta, ta cũng chỉ có câu trả lời đó...”

“Ta biết, mọi chuyện xảy ra tối nay ta cũng rất kinh ngạc...”

“Ta hiểu, theo thỏa thuận, Ark chúng ta sẽ hợp tác đầy đủ với ngài và canh sát, sẽ không để ngài khó xử...”

“Được rồi, chúc ngài mọi điều tốt lành, tạm biệt.”

Cúp điện thoại, Daina ngồi ở quầy bar, xoa bóp thái dương vì cảm thấy đau đầu.

Tiểu Bạch đứng chờ bên cạnh lo lắng nói: “BOSS, chúng ta sẽ gặp rắc rối phải không?”

“Không hẳn.”

Daina lắc đầu: “Chỉ là, Cục trưởng Charlemagne yêu cầu chúng ta phải mở cửa quán bar cho cảnh sát kiểm tra trước 7 giờ sáng mai, hẳn nghi ngờ rằng sự việc tối nay có liên quan đến chúng ta.”

Nghe vậy, Tiểu Bạch tức giận nói:

“Chuyện này do người của Trần Tinh làm, liên quan gì đến chúng ta? Cục trưởng Charlemagne này có phải đã ngồi ở vị trí đó quá lâu rồi không? hẳn quên bao nhiêu việc bản chúng ta đã làm giúp hắn suốt những năm qua rồi sao?”

“Đừng căng thẳng thế, Tiểu Bạch.”

Daina lắc đầu: “Charlemagne vẫn chưa thoát khỏi sự kiểm soát của chúng ta, lý do hắn nói trước 7 giờ sáng là để cho chúng ta thời gian giấu đi một số thứ bất hợp pháp trong quán bar...”

“Vậy giờ ta cần làm gì?”

“Ừm... chưa cần vội, ta đã hẹn gặp Trương Huyền của Trần Tinh tối nay tại quán bar, người đi sắp xếp đi, trước tiên hãy mời các khách hàng khác rời khỏi quán, sau đó tháo gỡ hệ thống camera trong quán, rồi liên lạc với chuyên bay quốc tế gần nhất, sắp xếp cho Trương Huyền và đồng bọn sáu chỗ ngồi.”

Chương 736: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghe vậy, Tiểu Bạch có chút khó hiểu nói:

“Ngài nói thế này, ta có chút không hiểu, người của Trần Tinh gây ra chuyện lớn thế này, chắc chắn sớm muộn cũng bị tra ra, đến lúc đó, dù họ không bị cảnh sát bắt, cũng không thể quay lại Malaysia, như vậy, họ chẳng còn giá trị gì với chúng ta nữa, tại sao ngài... vẫn muốn giúp họ?”

Daina thân nhiên nói:

“Trước đây, ta gửi cho họ một số trang bị là để bắt cầu, bây giờ, giúp họ rời đi là để kết nối, để họ nợ ta một ân tình. Quả thật, sau tối nay, họ rất có thể sẽ không thể trở lại Malaysia, nhưng họ không vào được không có nghĩa là chúng ta không ra ngoài, Tiểu Bạch, khi chúng ta gặp rắc rối ở bên ngoài, ân tình này có thể sẽ hữu dụng.”

“Cái này...”

Tiểu Bạch vẫn có chút không hiểu, rốt cuộc, nàng và Daina đều là người quản lý, trừ khi cần thiết, nếu không đa phần sẽ không rời khỏi địa bàn của mình.

Nàng thật sự không thể nghĩ ra, có chuyện gì cần họ phải ra nước ngoài xử lý.

Daina nhận ra sự bối rối của Tiểu Bạch nhưng không giải thích thêm, chỉ gật đầu với Tiểu Bạch, nói: “Được rồi, đi làm việc đi.”

“Vâng...”

Tiểu Bạch gật đầu, quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của Tiểu Bạch, Daina cầm ly rượu trên bàn lên, uống một ngụm nhỏ.

....

Một chiếc xe hơi cũ kỹ chạy vào bãi đỗ xe ngầm của quán bar Nguyên Tử, tùy tiện tìm một chỗ rồi dừng lại.

Người bước xuống xe chính là Trương Huyền và John.

Họ đã thay xe trên đường đi để tránh bị cảnh sát theo dõi.

Để tránh bị mắc bẫy, lần này Trương Huyền chỉ mang theo John đến gặp Daina.

Còn những thành viên khác, anh đã bố trí ở bên ngoài.

“Chính là chỗ này sao...”

Trương Huyền nhìn quán bar Nguyên Tử với cánh cửa mở rộng không xa.

John gật đầu: “Chính là đây, người quản lý ở đây có vẻ là một phụ nữ đầy tham vọng, không dễ đối phó.”

“Hiểu rồi, tùy cơ ứng biến thôi.” Trương Huyền gật đầu, rồi cùng John tiến về phía cửa quán bar.

Nói cũng lạ, trên đường đi, Trương Huyền không hề cảm nhận được sự nguy hiểm hay ai đó đang theo dõi mình.

Có vẻ như...

Nơi này đã trở thành một ‘thành phố bỏ hoang’.

Rất nhanh, theo bước chân Trương Huyền bước vào cửa quán bar.

Một giọng nói vang lên trong quán bar:

“Trương tiên sinh, chào mừng ngài đến với quán bar Nguyên Tử.”

Trương Huyền nhìn theo hướng giọng nói phát ra, đó là một người phụ nữ mặc váy dài màu trắng, phong thái đoan trang và thanh lịch.

Bên cạnh nàng còn đứng một cô gái trẻ đeo kính, vẻ mặt đầy cảnh giác.

“Chắc hẳn ngươi là Daina tiểu thư.”

Trương Huyền mở lời và tiến bước về phía người phụ nữ ấy.

“Chính là ta.”

Trên mặt Daina nở một nụ cười, đối diện với sự tiếp cận của Trương Huyền, nàng không hề tỏ ra chút hoảng sợ, cứ đứng yên tại chỗ, đợi đến khi Trương Huyền đứng trước mặt mình, rồi nàng đánh giá Trương Huyền từ trên xuống dưới, sau đó cười nói:

“Ngươi ngoài đời trông còn có phần hung hãn hơn trên ảnh.”

“Vậy sao? Có lẽ vậy...”

Cả hai cười, rồi bắt tay nhau, sau đó Daina nhận từ tay Tiểu Bạch một tấm thẻ và đưa cho Trương Huyền:

“Trương tiên sinh, thời gian của các ngươi không còn nhiều, ta sẽ nói ngắn gọn thôi...”

Trên thế giới này, không có bữa trưa nào miễn phí.

Lợi ích trao đổi, mới là quy tắc vận hành bình thường của thế giới.

Khi ngươi muốn đạt được điều gì, thường thì ngươi phải đánh đổi một thứ gì đó...

.....

“Ê, nhìn xem, ta tìm thấy gì trên trang web chính thức của Ark?”

Trong màn đêm, bên trong một chiếc xe màu đen đậu bên lề đường.

Chí Vĩ cầm điện thoại di động khoe với Chris bên cạnh: “Quản lý quán bar Nguyên Tử, Daina tiểu thư, dù đã ngoài ba mươi, nhưng vẫn thực sự là một mỹ nhân mặn mà.”

“Thật sao...”

Chris nhìn vào màn hình điện thoại của Chí Vĩ.

Trên đó hiện lên một bức ảnh đời thường.

Trong ảnh là một người phụ nữ dáng cao gầy.

Áo phong trắng, quần short thể thao, buộc tóc đuôi ngựa cao, trên mũi đeo một cặp kính gọng mảnh, từ đôi giày thể thao và bối cảnh phía sau nhìn vào.

Có lẽ là bị chụp lén khi đang chạy bộ.

“Ừm, cũng khá chất đấy.” Chris tùy ý gật đầu, tỏ ra không mấy hứng thú.

Chí Vĩ không để ý, vẫn giữ thái độ ‘thích chia sẻ’, cười nói:

“Ta cứ tưởng lần này đại ca chúng ta phải đánh đổi một chút vẻ ngoài, có thể hơi thiệt thòi, nhưng xem ra cũng không đến nỗi.”

“Hà...”

Hà thúc ngồi ghế lái cười nói: “Ta đã xem tư liệu của người phụ nữ này, nếu không nhầm thì nàng ngoài ba mươi rồi. Dù đã góa chồng nhưng cũng có một đứa con...”

Chí Vĩ không để tâm, phẩy tay:

“Ta đâu có nói gì, Hà thúc nghĩ đi đâu vậy? Ta chỉ nói, đại ca lần này cũng có thể thư giãn mắt một chút, ngày thường tập luyện khô khan, ta nhìn còn thấy chán. Dù chúng ta thỉnh thoảng cũng đi bar để giải trí, nhưng đại ca đi bar thì thật sự chỉ để uống rượu, dù có cô gái nào đến bắt chuyện, hấn cũng không nói thêm hai câu.”

“Nói mới nhớ...”

Hà thúc sờ cằm, hồi tưởng: “Dường như ngày thường, thật sự chưa từng thấy Trương ca có bạn nữ nào... Ừm, Kelly thì không tính.”

“Đúng vậy.”

Chí Vĩ giơ tay:

“Người nói chuyện với hấn nhiều nhất chắc là bà quét dọn ở sân tập đối diện thôi? Mỗi sáng hấn tập thể dục, bà ấy đều hào hứng đến nói chuyện vài câu, ta đang nghĩ có nên điều tra xem bà ấy có con gái chưa chồng không, nếu không thì hơi đáng sợ đấy.”

Chương 737: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hahaha...”

Cả xe cười rộ lên.

Reeves ngồi ghế phụ cười lắc đầu:

“Nhưng nói nghiêm túc thì, làm nghề của chúng ta, tình cảm nam nữ thật sự quá xa vời.”

Nói xong, Reeves ngẩng đầu thở dài.

Chí Vĩ thấy vậy, hứng thú hỏi: “Reeves, người từng có bạn gái chưa? Ta nói bạn gái thực sự, không phải loại một đêm hay một tháng.”

Reeves cũng không giấu diếm, gật đầu thừa nhận: “Quả thực có vài người, nhưng...”

Nói đến đây, Reeves lắc đầu: “Không nhắc nữa.”

“Có chút câu chuyện hả?”

“Chỉ là chuyện nhỏ, không đáng nhắc.”

“Vậy còn Chris?” Chí Vĩ nhìn sang Chris.

Chris bị hỏi bất ngờ, mặt đỏ lên, nói:

“Chuyện gì chứ, đương nhiên ta từng có bạn gái, người xem ngoại hình ta như thế này, giống kiểu chưa từng có bạn gái sao?”

“Chưa từng có bạn gái thì sao...”

Chí Vĩ lẩm bẩm, bỗng hỏi: “Người bạn gái gần nhất của người chia tay khi nào.”

“Một tháng... không, nửa năm trước, đúng, nửa năm trước!”

“Không đúng rồi, lần trước người nói với ta là một năm trước mà?”

“À?” Chris ngó người, bắt đầu lắp bắp.

“Ồ~ ai đó nói dối bị lộ rồi~”

“Hahaha...”

Cả xe lại cười rộ lên.

Chris trẻ tuổi, da mặt mỏng, chịu không nổi kích, mặt đỏ lên hỏi: “Vậy Chí Vĩ người thì sao? Người từng có bạn gái thực sự chưa?”

Chí Vĩ chỉ cười khinh bỉ, ngẩng đầu, vỗ ngực kiêu ngạo: “Ta! Từ khi sinh ra đến giờ chưa từng có bạn gái!”

Lời vừa dứt, lập tức bị cả xe la ó.

Lúc này.

Bên cạnh Hà thúc, bộ đàm vang lên:

“Đây là 1-1, ta và 2-1 đã xong việc, chuẩn bị ra ngoài, tình hình bên ngoài thế nào?”

Hà thúc cầm bộ đàm nhấn nút nói: “Đây là 1-3, bên ngoài mọi thứ bình thường, không có nguy hiểm.”

“1-1 đã nhận.”

Vừa dứt lời, Trương Huyền và John lái xe từ bãi đậu xe ngầm ra ngoài.

Xe dừng bên cạnh xe của Hà thúc, cửa sổ hạ xuống, Trương Huyền ngồi ghế phụ ném một phong bì vào xe của Hà

thúc:

“Đây là vé máy bay và giấy tờ mới của các người, máy bay cất cánh trong ba giờ nữa, chúng ta bây giờ đi thẳng ra sân bay.”

“Mau vậy?”

Hà thúc cầm phong bì, mở ra xem.

“Đúng, nhiệm vụ của chúng ta ở đây đã hoàn thành, ở lại chỉ gây thêm phiền phức, càng sớm đi càng yên tâm.”

“Cũng được.”

Hà thúc gật đầu, đột nhiên nghĩ ra gì đó, nhìn Trương Huyền nói: “Chúng ta không cần về nhà thờ, nói một tiếng với cha xứ Simon và Logan sao? Ba giờ, thời gian vẫn còn dư dả.”

Nghe vậy, Trương Huyền do dự một chút, cuối cùng gật đầu, nói: “Cũng tốt, vậy xuất phát thôi.”

“Được.”

.....

Mười lăm phút sau, khi Trương Huyền và mọi người lái xe trở về nhà thờ, phát hiện.

Trước cổng nhà thờ đã đậu mấy chiếc xe cảnh sát, cha xứ Simon đứng ở cửa, nói chuyện với một cảnh sát.

Khi Trương Huyền và mọi người lái xe đi ngang qua đường trước cổng nhà thờ.

Cha xứ Simon, với đôi mắt tinh tường, lập tức nhìn thấy Trương Huyền và mọi người trong xe, ra hiệu kín đáo, ý bảo Trương Huyền và mọi người dừng dừng lại, rồi tiếp tục trao đổi với viên cảnh sát trước mặt:

“...Ngài biết đấy, ta chỉ là một lão cha xứ bình thường, không có chút sức lực nào, những chuyện xảy ra trong thành

phổ tôi nay, ta thực sự không biết gì cả.”

“Thật sao...?”

Đứng trước cha xứ Simon là một cảnh sát trung niên, thân hình gầy gò, trông khoảng hơn ba mươi tuổi.

Cầm sổ ghi chép, hắn nhìn nhà thờ sau lưng cha xứ Simon, nói:

“Thật lòng mà nói, thưa cha, ta không có ý định can thiệp vào chuyện của giáo hội, và ta cũng tôn trọng truyền thống của thánh tòa, nhưng, chuyện tôi nay, thật sự quá lớn... Vì vậy, ta cần đưa người vào nhà thờ để kiểm tra.”

“Tất nhiên.” Cha xứ Simon thản nhiên nói: “Ngài và các đồng nghiệp của ngài có quyền làm điều đó.”

Nói xong, liền tránh ra, không cản trước cửa nữa.

Thấy vậy, mấy cảnh sát không do dự, rút súng, tiến vào nhà thờ.

Lúc này, cha xứ Simon bỗng gọi với theo:

“Ồ đúng rồi, trong nhà thờ có nhiều tác phẩm nghệ thuật cổ quý giá, khi kiểm tra, xin hãy cẩn thận, nếu có hư hại, ta sẽ gửi hóa đơn đến đồn cảnh sát đây.”

Viên cảnh sát trung niên đang chuẩn bị vào nhà thờ chần chừ, rồi nói với cha xứ Simon: “Cảm ơn sự hợp tác của ngài, chúng ta sẽ không đụng vào tác phẩm nghệ thuật của ngài, ta có thể cam đoan điều đó.”

Nói xong, nhanh chóng theo sau đồng đội.

Tất nhiên, không phải tất cả đều vào nhà thờ, vẫn có vài người ở lại canh giữ.

Cha xứ Simon nhìn xung quanh, nhún vai nói:

“Có ai muốn nghe lời chúa không?”

.....

“Có vẻ cha xứ gặp rắc rối rồi.”

Một góc tối trong con hẻm.

Reeves nhìn cửa nhà thờ ở xa, cau mày, khẩu súng trong tay cũng đã nâng lên.

Trương Huyền bên cạnh thấy vậy, hạ nòng súng của Reeves, lắc đầu nói:

“Đội đã, ít nhất bây giờ cha xứ Simon vẫn an toàn, nhưng nếu người nổ súng, thì không thể nói trước điều gì.”

Reeves gạt đầu, không nói gì thêm.

Trong tai nghe, giọng của Chí Vĩ vang lên:

“Máy bay không người lái đã cất cánh... Vậy đây là vị cha xứ cung cấp vũ khí và nơi ở cho các người? Các người không nói, đây còn có một Kỵ Sĩ Thánh Điện sao? Hắn đâu rồi?”

Trương Huyền lắc đầu: “Có lẽ vẫn ở dưới tầng hầm...”

Nhưng, vừa dứt lời, Trương Huyền bỗng tai nghe tiếng bước chân rất nhẹ, từ góc hẻm phía sau tiến đến.

Chương 738: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền không nói gì, kéo xuống kính nhìn ban đêm, khi ánh sáng xanh bật lên, mọi thứ trong bóng tối hiện rõ.

“Logan?”

Khi thấy người từ góc hẻm bước ra, Trương Huyền kinh ngạc.

Đúng vậy, người xuất hiện phía sau họ chính là Logan.

Lúc này Logan mặc áo da đen và quần jeans, trong bóng tối, trông rất lạnh lùng.

“Sao ngươi lại ở đây?” Trương Huyền hỏi.

Logan lắc đầu: “Cha xứ bảo ta ra ngoài, hẳn nhận cuộc gọi nói cảnh sát sẽ đến kiểm tra, nên bảo ta ra ngoài trước.”

Nghe vậy, Trương Huyền hiểu ra: “Thì ra là vậy... Vậy cảnh sát biết về kho vũ khí bí mật dưới hầm của cha xứ Simon rồi?”

Logan không trả lời, đứng cạnh Trương Huyền, nhìn về nhà thờ theo hướng của Reeves, nói: “Ta tưởng các ngươi sẽ không quay lại... Lần này trở về lại làm gì?”

“Chào tạm biệt.” Trương Huyền nói.

Logan không hiểu nhìn Trương Huyền: “Chào tạm biệt?”

“Đúng.”

Trương Huyền gật đầu, định nói thêm gì đó, nhưng câu hỏi tiếp theo của Logan đã chặn lại lời của Trương Huyền:

“Các người rảnh rồi sao?”

Trương Huyền không thể không liếc nhìn Logan: “...Dĩ nhiên là không rảnh bằng người.”

Logan không trả lời, lại hỏi một câu khác: “Vậy xe của ta đâu rồi?”

Nghe vậy, Trương Huyền im lặng, còn Reeves đứng bên cạnh lúc này cũng trở thành một người đứng gác vô tình.

“Ta rất thích chiếc xe đó.” Logan tiếp tục nói.

Trương Huyền khẽ nhú mày.

Logan nói tiếp: “Đó là kỷ vật bạn ta để lại cho ta.”

Nghe vậy, Trương Huyền biết Logan đang bắt đầu làm khó, liền nói thẳng: “Ta có thể cho người một khoản tiền để mua chiếc mới.”

“Ta chỉ muốn chiếc xe cũ của ta.” Logan nhún vai.

“.....”

“Đó là kỷ vật của bạn ta.....”

“Được rồi, được rồi, người có thể ngừng lại. Người muốn gì, cứ nói thẳng ra.”

Thấy Logan lại bắt đầu như vậy, Trương Huyền bất đắc dĩ xoa xoa sống mũi, nói:

“Ta nói thật với người, chiếc xe của người đã bị hỏng, có lẽ đã bị cảnh sát tịch thu. Hiện tại ta không có thời gian, cũng không thể đi tìm với người. Chúng ta phải bắt chuyến bay lúc nửa đêm để rời khỏi chỗ quỷ quái này.”

Nghe vậy, Logan nhìn quanh rồi hỏi: “Lão Hà đâu?”

“Hắn không ở đây, người không cần tìm.”

“Vậy à.....”

Logan gật đầu, im lặng hai giây, rồi hỏi: “Ta muốn hỏi một chút, công ty các người, bây giờ còn nhận ủy thác cá nhân không?”

“Ủy thác?”

Trương Huyền có chút kỳ lạ nhìn Logan: “Người nói... ủy thác của người?”

“Đúng.” Logan gật đầu.

Mặc dù họ không ở bên nhau lâu, nhưng dù sao cũng đã từng chiến đấu cùng nhau.

Vì vậy, Logan trong ấn tượng của Trương Huyền luôn là kiểu người Mỹ lạnh lùng, ít nói.

Người như hắn, thường có lòng tự trọng rất cao, hiếm khi nhờ vả người khác.

Trong nhiệm vụ, khi Trương Huyền đóng vai Logan, hắn cũng cố gắng bắt chước theo hướng này.

Nhưng...

Logan đêm nay dường như có gì đó khác thường, ngoài sự tưởng tượng của Trương Huyền.

“Người biết đấy, vài ngày nữa ta phải đi Nhật Bản tìm một người. Trên đường đi, có thể sẽ gặp nguy hiểm, mà những nguy hiểm này ta chưa chắc một mình đối phó được.”

Logan tự nói:

“Vì vậy, ta cần vài người giúp đỡ, vài người có đủ năng lực để giúp ta đối phó với những nguy hiểm này. Ta suy đi nghĩ lại... cảm thấy công ty an ninh Security có lẽ có thể giúp.”

Reeves đứng bên cạnh bỗng nói:

“Nếu ta không nhớ nhầm, Logan, các người thường khi thực hiện nhiệm vụ có thể gọi ngay Kỵ Sĩ Thánh Điện gần đó

hỗ trợ mà? Những kỹ sĩ được huấn luyện bài bản, kỹ năng hợp tác tốt, chắc chắn mạnh hơn là tìm những kẻ không biết từ đâu đến để giúp đỡ chứ?”

Về vấn đề này, Trương Huyền tự nhiên hiểu rõ.

Lần này Logan vốn là đi thực hiện nhiệm vụ bí mật của Hội đồng Bảo vệ Kỹ Sĩ Thánh Điện, đồng thời cũng bị các Kỹ Sĩ Thánh Điện khác do Cha xứ Nolan chỉ đạo truy sát.

Không ai có thể đảm bảo, những ‘đồng nghiệp kỹ sĩ’ mà hắn gọi đến sẽ không bất ngờ tấn công hắn.

Tuy nhiên...

Logan không trả lời, chỉ nhìn Trương Huyền nói:

“Ta biết, các người nhận ủy thác là cần thù lao. Ta những năm nay sống một mình, có chút tiền tiết kiệm, ngoài tiền mặt ra...”

“Rất tiếc, chúng ta không thể nhận ủy thác của người, Logan.”

Câu nói này của Trương Huyền khiến Logan hơi sững sờ.

“Không nhận sao...”

Logan không nói thêm gì, im lặng hai giây rồi nhẹ nhàng gật đầu: “Nếu vậy, ta không có yêu cầu gì khác.”

Nói xong, hắn đưa tay chỉnh lại vành nón, quay lưng, chậm rãi bước vào bóng tối sâu trong con hẻm.

Reeves nhìn theo bóng lưng của Logan, rồi lại nhìn Trương Huyền, nói: “Ta còn tưởng người sẽ gọi hắn lại.”

“.....”

Trương Huyền với vẻ mặt phức tạp nhìn về hướng Logan rồi đi, lắc đầu không nói gì.

Hắn rất rõ chuyến đi này của Logan nguy hiểm thế nào, cũng rất rõ, giúp Logan lúc này sẽ nhận được hậu đãi phong phú.

Nhưng chính vì lý do đó, Trương Huyền không thể đồng ý với hắn.

Trong nhiệm vụ, những trận chiến mà hắn đã trải qua, có thể nói trận nào hắn cũng không chắc mình có thể thoát khỏi hoàn toàn.

Nếu hắn cứ thế mà mang người bay sang Nhật, có lẽ hắn có thể sống sót, nhưng những người khác trong đội thì chưa chắc.

Hắn... không muốn thấy đội mình vì quyết định của hắn mà lại mất thêm người.

Chương 739: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Thôi vậy.”

Reeves nhún vai. Hắn không rõ những gì Trương Huyền đang nghĩ, hơn nữa hắn cũng không quen Logan, trong hai ngày này họ thậm chí còn không nói chuyện với nhau, nên tự nhiên cũng không bận tâm quá nhiều, tiếp tục chú ý đến cửa nhà thờ.

Ở phía nhà thờ, tuy cảnh sát đã vào kiểm tra, nhưng thời gian kiểm tra không kéo dài, khoảng mười phút sau, họ đã ra ngoài và cáo từ.

Họ thậm chí không đưa cha xứ Simon về thẩm vấn.

Đợi đến khi xe cảnh sát biến mất ở cuối đường, cha xứ Simon vẫn đứng trước cửa nhìn về hướng của Trương Huyền.

Nhưng ông không gọi Trương Huyền đến, chỉ khẽ lắc đầu, rồi quay vào nhà thờ, đóng cửa lại.

Thấy vậy, Trương Huyền hiểu, nhà thờ này đa phần đã bị cảnh sát giám sát.

“Mọi việc đã xong, chúng ta nên đi thôi.”

Cất súng, Trương Huyền bấm vào liên lạc, thông báo đội tập hợp rút lui.

.....

Bảy tiếng sau.

Sân bay quốc tế Bangkok.

“Trời ơi, hỏng rồi, ta quên gọi Khoa lái xe đến đón chúng ta. Thật chết tiệt, chúng ta chỉ để lại một chiếc xe trong bãi đỗ, xe đó không thể chở được nhiều người thế này.”

Khi Trương Huyền và nhóm người xuống máy bay, Chí Vĩ vỗ đầu, có chút hối hận.

Nhóm hai khi đến sân bay trước đó không tính đến vấn đề về, nên chỉ lái một chiếc xe đến.

Nếu là trong nhiệm vụ, một chiếc xe chở sáu người cũng không phải không được.

Nhưng dù sao đây là đời sống thường ngày, nên các quy tắc giao thông vẫn phải tuân thủ.

“Không sao, gọi xe taxi là được, không có gì to tát.” Reeves không để tâm, phẩy tay.

Trương Huyền lúc này đã lấy điện thoại ra, gọi cho Khoa.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối.

“Đại ca.” Giọng Khoa vang lên trong điện thoại.

“Mạo Khoa, người đang ở đâu?” Trương Huyền hỏi.

“À, ta đang ở Hoàng cung.”

Nghe vậy, Trương Huyền có chút ngạc nhiên: “Hoàng cung? Người lên đó làm gì? John không bảo người theo Kelly sao?”

Khoa có chút ngại ngần giải thích: “Đúng vậy, ta đang theo nàng. Nàng muốn đến đây chơi, ta không cản được.”

“Chơi?”

Trương Huyền nhíu mày: “Kelly đang nghĩ gì vậy? Nhiệm vụ của chúng ta đã kết thúc, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng an toàn. Lang thang khắp nơi, chẳng phải là tự tìm rắc rối sao? Đưa điện thoại cho nàng.”

“Được.”

Rất nhanh, giọng nói hứng khởi của Kelly vang lên: “Hey, Shineite các chàng trai, các người đã về? Tuyệt quá...”

“Ngừng lại, Kelly, ta muốn hỏi một chút.”

Trương Huyền nói: “Người đi dạo chơi như vậy, chẳng phải không coi trọng mạng sống của mình sao? Chúng ta đồng ý bảo vệ người, nhưng người cũng không thể...”

“Wow, ngừng lại, đừng vội tức giận, ta có một tin tốt cho người.”

“Tin tốt?”

“Đúng vậy, hai giờ trước, Chu gia ở Malaysia liên lạc với ta, họ nói rằng mọi chuyện đã kết thúc, họ sẽ không tiếp tục nhắm vào số tiền đó, cũng như không để Thịnh Ký và Lưu Lão Tam làm phiền ta nữa... Tóm lại, mọi chuyện đã xong.”

Kelly cười nói:

“Đó cũng nhờ các người, Chu bá nhờ ta gửi lời chào đến người, Trương tiên sinh.”

Nghe vậy, Trương Huyền nhú mày suy nghĩ một lúc, nói: “Dù sao đi nữa, người tốt nhất là trở về quán bar ngầm ở khu phố người Hoa trước, chúng ta sẽ đến ngay.”

“Không vấn đề, ta đợi các người.”

Nói xong, điện thoại ngắt kết nối.

“Sao rồi?” Chí Vĩ bên cạnh hỏi: “Kelly có vẻ vui vẻ nhỉ?”

Hà thúc đứng bên cạnh cười: “Một vụ làm ăn kiếm được vài triệu, ai mà không vui.”

Trương Huyền lắc đầu: “Ta cảm thấy nàng quá đặc ý, còn Khoa cũng vậy, sao lại để nàng đi lung tung...”

“Đừng căng thẳng như vậy, anh.”

Chí Vĩ cười hí hửng bắt đầu chia sẻ chuyện bát quái:

“Những ngày trước người không ở đây, người bỏ lỡ một chuyện hay. Để ta nói, Kelly đại tiểu thư có lẽ đang thích Khoa của chúng ta...”

“Thật à?”

“Chúng ta tận mắt chứng kiến, không thể giả được. Anh hùng cứu mỹ nhân, ai mà cưỡng lại được...”

.....

Đình...!

Cửa quán bar mở ra, chiếc chuông treo phía trên kêu leng keng.

Stephen đang lau ly quay đầu lại, vẻ mặt ngạc nhiên, rồi cười mỉm gật đầu chào:

“Chào mừng các ngài.”

Bước vào quán bar chính là Trương Huyền và nhóm người.

“Stephen.” Trương Huyền gật đầu với Stephen, ánh mắt quét qua quán bar.

Dù những ngày qua, quán bar đã được sửa chữa lại, nhưng vẫn còn thấy dấu vết của trận chiến trước đây ở vài góc.

Không chỉ vậy, việc kinh doanh của quán cũng kém đi nhiều, trống trải, chỉ có vài khách lác đác.

“Việc kinh doanh có vẻ không tốt lắm, Stephen.”

Reeves quen thuộc ngồi vào một ghế trước quầy, tiện tay đặt vài tờ tiền lên bàn: “Cho ta một ly soda.”

Stephen nhận tiền, bắt đầu rót soda cho Reeves, nói:

“Khách hàng dường như có chút nghi ngờ về an toàn của quán, nhưng ta tin rằng sau một thời gian, việc kinh doanh sẽ tốt trở lại.”

Nói xong, một ly soda màu vàng nhạt đã được Stephen đẩy tới trước Reeves.

“Chúc quán của người làm ăn phát đạt.” Reeves cầm ly, ra dấu với Stephen rồi uống một hơi cạn sạch.

Trương Huyền gõ nhẹ lên quầy: “Chúng ta đến tìm Kelly.”

Stephen nói: “Kelly hiện đang ở phòng an toàn của nàng. Cần ta dẫn đường không?”

“Không cần, cảm ơn người, Stephen.”

Nói xong, Trương Huyền cùng đồng đội đi về phía cửa nhỏ của quán bar.

Dù là lần thứ hai vào cửa này, nhưng không ai trong số họ là người mù đường.

Chương 740: Tiêu Đề 《Ẩn》

Rất nhanh, họ đã đến trước cửa phòng an toàn của Kelly.

Có lẽ nhìn qua camera, Kelly đã thấy Trương Huyền và đồng đội đến.

Không đợi Trương Huyền gõ cửa, cửa đã mở.

Người mở cửa chính là Khoa.

“Đại ca.”

Khoa thấy Trương Huyền và đồng đội an toàn, nở nụ cười: “Thật tốt quá, các người đã trở về... Chuyển đi này thuận lợi chứ?”

Trương Huyền vươn tay nắm lấy vai của Khoa, sau khi xác nhận hấn không bị thương, liền gật đầu cười nói: “Dù có chút trắc trở, nhưng may mà mọi thứ vẫn trong kế hoạch. Còn người, mấy ngày nay không gặp rắc rối gì chứ?”

“Không có...”

Khoa vừa nói xong, Chí Vĩ đã cười bước tới, khoác vai Khoa trêu chọc: “Không gặp rắc rối? Ta thấy người gặp rắc rối lớn lắm mà?”

Vừa nói, hấn vừa nghiêng đầu liếc nhìn vào phòng, nơi Kelly đang ngồi sau bàn làm việc.

Dường như chú ý đến ánh mắt của Chí Vĩ, Kelly nói: “Đừng đứng ở cửa nữa, chúng ta là bạn cũ, chẳng lẽ còn cần ta mời các người vào ngồi sao?”

“Đa tạ Kelly đại tỷ đã ban chỗ ngồi~”

Chí Vĩ kéo giọng hô lên, rồi tùy tiện tìm một chiếc ghế sofa ngồi xuống.

Trương Huyền cùng những người khác cũng không nói thêm gì, mỗi người tự vào trong phòng.

“Dù đã nói nhiều lần rồi...”

Kelly đứng dậy, bước ra khỏi bàn làm việc, đi tới trước mặt Trương Huyền, nghiêm túc đưa tay ra: “Cảm ơn các người đã giúp đỡ.”

Trương Huyền đưa tay ra bắt tay Kelly: “Người trả tiền, chúng ta làm việc, đó là bổn phận.”

Nghe vậy, Kelly cười nói: “Có thể quen biết các người, ta thật sự cảm thấy rất may mắn.”

Nói xong, nàng buông tay Trương Huyền, rồi ngồi xuống đối diện hắn, đặt một tập tài liệu trước mặt Trương Huyền.

“Đây là tổng số tiền hoa hồng lần này của các người, người có thể xem qua, nếu có gì không đúng thì cứ nói với ta. Đợi mấy ngày nữa tiền về, các người đi cùng ta lấy tiền.”

Trương Huyền cầm tài liệu lật qua.

Bên trong chủ yếu là nội dung chi tiết về vụ làm ăn lần này của Kelly, như bán loại vũ khí đạn dược nào, bán bao nhiêu cái, chi phí bao nhiêu, lợi nhuận ròng là bao nhiêu...

Đối với ngành buôn bán vũ khí, Trương Huyền không hiểu nhiều lắm, vì vậy hắn chỉ xem qua, rồi trực tiếp nhảy đến trang cuối cùng xem tổng số tiền hoa hồng.

“Chà, một triệu ba trăm sáu mươi ngàn đô la Mỹ!?”

Chí Vĩ ở bên cạnh, khi nhìn thấy dãy số đó, lập tức tròn mắt, ôm ngực, rít lên: “Dù trước đây đã ước lượng qua, nhưng

khi nhìn thấy con số này, ta vẫn không tránh khỏi bị sốc sâu sắc.”

Thực tế không chỉ hần, mà ngay cả Trương Huyền cùng những người khác, khi nhìn thấy con số này, cũng đều kinh ngạc.

Chia số tiền này ra, mỗi người ngồi đây đều có thể trở thành triệu phú!

Nếu có thể nhận thêm vài vụ như vậy, có lẽ không đầy một năm, họ sẽ không cần lo lắng về tiền bạc suốt đời.

Kelly là bên trả tiền, nên biểu hiện vẫn khá bình tĩnh:

“Đây là việc làm ăn phi pháp, nên số tiền này không cần nộp thuế. Tuy nhiên, để an toàn, ta khuyên các người nên tìm cách hợp pháp hóa số tiền này, để khi mua sắm những món lớn như nhà cửa hay xe hơi, không phải lo bị điều tra.”

Trương Huyền đưa tài liệu cho Hà thúc, rồi gật đầu nói với Kelly: “Yên tâm, chúng ta tự biết lo.”

Kelly cười nói: “Thực ra còn một chuyện ta muốn nói với các người.”

“Chuyện gì?”

“Ta định rửa tay gác kiếm, không làm nữa.”

“Oh?” Nghe vậy, Trương Huyền ngạc nhiên nói: “Người đã kiếm đủ rồi?”

Kelly nhấc tách cà phê trước mặt lên uống một ngụm:

“Tất nhiên, ta mạo hiểm làm nghề này cũng chỉ vì tiền. Bây giờ vụ này kiếm được vài triệu đô la, cộng với tiền tiết kiệm của ta, đã đủ để ta tiêu xài suốt đời. Ta dự định dọn sang Mỹ, sống hưởng thụ vài chục năm nữa.”

Nói tới đây, Kelly cười cảm khái: “Thật sự cảm giác như đang mơ, nói thật, ta có ngày hôm nay là nhờ Johnny, chỉ tiếc hắn đã chết, nếu không ta nhất định sẽ cảm ơn hắn thật nhiều, hahaha...”

Trương Huyền hiểu ra, hỏi: “Người không làm nữa, vậy tiệm của người thì sao?”

“Ta biết người đang nghĩ gì.”

Kelly nói: “Yên tâm, dù ta nghỉ hưu, nhưng cửa hàng súng Kelly ở Bangkok sẽ không đóng cửa. Ta đã tìm được một người đáng tin, hắn sẽ làm quản lý và tiếp tục kinh doanh.”

“Oh? Người đáng tin? Chúng ta có biết không?” Chí Vĩ ở bên cạnh hỏi.

“Ừ... chắc là không quen. Khi nào có thời gian ta sẽ giới thiệu các người, nhưng đừng lo, sau này chỉ cần các người còn ở Bangkok, đến tiệm súng Kelly, sẽ được nhận mọi sự giúp đỡ và trang bị hỗ trợ mà ta có thể cung cấp, đảm bảo không thu tiền, ta nói là làm.”

Nghe vậy, Trương Huyền cười nhẹ: “Vậy cảm ơn nhiều.”

“Không cần khách sáo...”

Nói xong, Kelly liếc mắt nhìn Chí Vĩ, trêu chọc: “Đều là anh em.”

“Ha...” Chí Vĩ cười, không ngờ câu nói đùa của hắn ngày trước, hôm nay lại bị Kelly đáp trả.

“Được rồi, mấy ngày này các người đừng rời Bangkok, vì tiền còn chưa về. Nếu có gì bất trắc giữa chừng, ta lại phải nhờ các người giúp đỡ.”

“Yên tâm, không để các người giúp không công, ta sẽ trả thêm tiền.”

.....

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Chớp mắt đã là hai ngày sau.

Trong sân tập, mọi người hôm nay đều dậy sớm, nhưng không phải để tập luyện.

Vì ngoài việc tập luyện, còn có một việc quan trọng hơn đang chờ họ, đó là...

Chương 741: Tiêu Đề

《Ẩn》

Đếm tiền.

“Hà thúc, đồng tiền này không thể trực tiếp gửi vào ngân hàng được đâu, nếu bị đóng băng, chúng ta chỉ có mà uống gió Tây Bắc thôi!”

“Yên tâm, ta biết rồi.”

Trong phòng khách, máy đếm tiền không ngừng phát ra âm thanh, từng đồng đô la Mỹ như giấy lộn, được chất đồng lộn xộn trên bàn trang bị.

Trương Huyền và đồng đội lo lắng sự cố không xảy ra.

Số tiền mặt đó vào rạng sáng hôm nay đã về tới Bangkok an toàn.

Khi Kelly gọi điện kêu Trương Huyền và mọi người đến lấy tiền, họ đã chuẩn bị đầy đủ trang bị, đề phòng có biến cố.

Không ngờ, từ khi họ đến bến tàu nhận hàng, chia tiền, đến cuối cùng mang tiền về sân tập, mọi việc đều suôn sẻ đến mức khó tin.

“Oh~” Chí Vĩ nằm ngửa trên đồng tiền, mặt lộ vẻ say sưa và thỏa mãn: “Ngủ trên tiền là cảm giác như vậy à, thật là tuyệt vời...”

Vừa nói, hắn vừa cầm một xấp tiền, tay lật từng tờ giấy, rồi hít một hơi thật sâu, sắc mặt đột nhiên đông cứng lại, nghi ngờ nói:

“Sao mùi này... có chút tanh tanh?”

Hà thúc đang làm sổ sách, ngẩng đầu lên, qua cặp kính nhìn Chí Vĩ một cái, nói:

“Nếu nhớ không nhầm, sổ tiền này trước khi được đưa ra, đã bị đặt trong kho lạnh cùng một đồng hải sản, trôi dạt trên biển hai ngày, nên khó tránh khỏi dính mùi cá tôm.”

“Ôi trời...”

Chí Vĩ vội bỏ dậy khỏi đồng tiền, phủi áo khoác: “Hổng rồi, ta rất thích chiếc áo khoác này, giờ nó dính mùi rồi.”

“Hahaha...”

Chris và Khoa đang giúp Hà thúc phân loại tiền đã đếm xong, không nhận được mà cười lớn.

Chí Vĩ tức giận liếc nhìn hai người:

“Hừ, các người cứ cười đi, từ hôm nay ta là triệu phú, có tiền rồi, ta thích áo nào mua áo đó! Lần sau ta sẽ đi mua nguyên xe về.”

Lúc này, Reeves đang cầm một ấm trà sữa từ cầu thang tầng hai đi xuống, nghe thấy lời “hùng hồn” của Chí Vĩ, liền cười nói:

“Hy vọng người nói được làm được, mua xong nhớ tặng ta vài bộ.”

“Không thành vấn đề! Tặng người mười bộ cũng được!”

Chí Vĩ vỗ ngực nói, rồi hỏi: “Này, Reeves, đại ca của chúng ta đâu? Từ khi trở về từ chỗ Kelly, hắn đã lên lầu mà chưa xuống, nhiều tiền thế này, hắn không muốn chụp vài tấm ảnh, đăng lên mạng xã hội sao?”

Reeves cầm ấm trà sữa, rót thêm vào cốc của Hà thúc, nói: “Không biết, ta vừa gõ cửa, hắn nói đang tắm.”

“Tắm?”

“Ừm.”

Hà thúc nhấp một ngụm trà sữa, bình tĩnh nói:

“Trương ca không thích tiêu tiền và khoe khoang, hẳn không thích mua nhà sang, xe xịn, cũng không thích chơi đồng hồ hiệu... ngay cả khi tiền của hắn được chuyển vào tài khoản, có lẽ hắn chỉ mua thêm vài đôi giày và tất chiến thuật, thực ra, hắn có một thẻ ngân hàng luôn để ở chỗ ta, mà tiền trong đó chưa dùng hết bao giờ.”

Reeves nói tiếp: “Đúng vậy, cảm giác như... hắn là một vị thánh vô cầu.”

Thánh vô cầu?

Nghe Reeves nói vậy, mọi người đều bật cười.

Thánh nào mà giết người như dấm kiến, không chớp mắt?

Khi mọi người đang trò chuyện.

John bước vào từ cửa, tay cầm khẩu súng HK-416 không có băng đạn, trên người chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ, cơ bắp lộ rõ, toát lên mồ hôi nóng.

“Ồ, tập luyện xong rồi à?”

Reeves chào John, giơ ấm trà sữa lên: “Uống một cốc không? Ta vừa pha trà sữa.”

“Cảm ơn, nhưng bây giờ ta chỉ muốn một cốc nước lọc giải khát.”

John mở tủ đồ, cất súng, rồi lấy khăn lau mồ hôi trên đầu và người, nhìn quanh phòng, thấy mọi người đang nhìn mình, liền hỏi:

“Sao thế? Tiền đếm xong rồi?”

Hà thúc giơ tay: “Sắp xong.”

John gật đầu, sau đó nhìn về phía cầu thang tầng hai.

Lúc này, Trương Huyền mặc một bộ vest chỉnh tề, tay xách một chiếc cặp, từ trên lầu bước xuống.

“Hử? Đại ca, người ăn mặc chỉnh tề như vậy... là đi xem mắt à?” Chí Vĩ thấy vậy liền cười nói đùa.

Chris bên cạnh cũng cười: “Haha, đại ca đi xem mắt sẽ không mặc bộ này đâu... trông giống như đi phỏng vấn ở công ty lớn.”

“Hahaha...”

Hai người cười nói, nhưng Reeves lại chú ý đến chiếc cặp trong tay Trương Huyền, sắc mặt thay đổi, nhưng không nói gì.

Trương Huyền đi xuống, nhìn một vòng, ngạc nhiên nói: “Mọi người đông đủ... tốt, đỡ phải gọi từng người.”

Nói rồi, hắn ngồi xuống ghế sofa, đặt chiếc cặp lên đống tiền.

Vừa mở cặp ra, vừa nói: “Hôm qua ta liên lạc với bên London, nghe nói Wilson có việc cần làm, cuối năm rồi mà, Tập đoàn Worle tuần này sẽ tổ chức tiệc cuối năm tại London, cần một số nhân viên bảo vệ...”

Nói rồi, Trương Huyền lấy ra một tập hợp đồng, còn thơm mùi mực, rõ ràng là vừa fax tới.

Hà thúc bỏ công việc, ngồi đối diện Trương Huyền, cầm lấy tập hợp đồng xem.

Những người khác cũng thu lại thái độ đùa cợt, tập trung lại.

“Đột ngột vậy sao? Ta nghĩ chúng ta sẽ nghỉ một thời gian rồi mới nhận việc mới.”

Chí Vĩ ngạc nhiên: “Ta còn định mấy ngày nữa cùng Chris và Khoa đi tham quan Hoàng cung Thái Lan.”

“Đã nói là cuối tuần rồi mà.”

Trương Huyền nhún vai:

“Người hôm nay và ngày mai vẫn có thời gian để chơi, nhưng ngày kia, các người phải bay về London. Wilson đã nói với ta rằng lần này nhiệm vụ bảo vệ không cần phải duy trì trật tự công khai, chỉ cần đóng vai trò là một đội hành động đặc biệt ứng phó khẩn cấp, chủ yếu xử lý các tình huống bất ngờ mà đội bảo vệ thông thường không thể giải quyết được. Vì vậy, trở về sớm để làm quen với quy trình công việc là cần thiết.”

Chương 742: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chờ đã...”

Chris giơ tay hỏi: “Đại ca, người vừa nói... ‘các người’? Không phải là chúng ta sao?”

Trương Huyền gật đầu: “Đúng, chính là các người. Ngày kia ta không thể đi cùng các người về, vì hôm nay ta có việc phải bay một chuyến, nhanh nhất cũng phải cuối tuần hoặc tuần sau mới trở về được.”

“Ah?”

Mọi người có mặt đều nhìn Trương Huyền với vẻ ngạc nhiên.

Hà thúc ánh mắt lóe lên, dường như đã nghĩ ra điều gì, nói: “Chẳng lẽ... người hôm nay bay tới Nhật Bản?”

“Đúng.”

Trương Huyền không giấu diếm, gật đầu nói: “Ta định đi du lịch Nhật Bản, tiện thể gặp một người bạn.”

“Du lịch? Gặp bạn?”

Mọi người đều tỏ ra nghi ngờ, ngoại trừ Hà thúc và Reeves, họ không biết tình hình cụ thể của Logan, vì vậy việc Trương Huyền đột ngột quyết định đi du lịch khiến họ cảm thấy kỳ lạ.

Hà thúc nghe Trương Huyền nói vậy, liền nhíu mày: “Trương ca, người nói thật đi, người có định đi giúp Logan không?”

Trương Huyền gật đầu: “Một phần là vậy, phần khác là... ta không muốn nhìn thấy một cha xứ tốt bị hy sinh vô ích trong cuộc đấu tranh quyền lực.”

“Nhưng người đã nói rằng chuyến đi của Logan lần này rất nguy hiểm, người đi một mình chẳng phải là tự đặt mình vào nguy hiểm sao?”

Hà thúc hiềm khi nghiêm mặt lại: “Người muốn giúp bạn, ta hiểu, nhưng ta không thể hiểu được tại sao người lại bỏ rơi chúng ta? Người nghĩ rằng chúng ta không thể cùng người đối mặt với khó khăn sao?”

Lúc này, Chí Vĩ và những người khác nhìn Trương Huyền và Hà thúc.

Mặc dù không rõ nguyên do cụ thể, nhưng họ đều nhận ra rằng Trương Huyền định một mình bước vào một hành động cực kỳ nguy hiểm.

Chí Vĩ vội vàng lên tiếng: “Hà thúc, đừng vội, có thể đại ca còn có kế hoạch khác? Có thể chuyến đi Nhật Bản lần này không nguy hiểm như vậy, đại ca không muốn làm mất thời gian của đội nên mới quyết định như vậy...”

Nhưng Chí Vĩ chưa nói hết, Trương Huyền đã giơ tay ngắt lời, nói với Hà thúc:

“Hà thúc, ta biết người đang nghĩ gì, và ta cũng biết người hiểu ta đang nghĩ gì... Nhưng chuyến đi Nhật Bản lần này, mức độ nguy hiểm không thể so sánh với bất kỳ sự kiện nào trước đây. Nếu ta mang các người đi cùng, chắc chắn sẽ có người trong đội bị thương hoặc hy sinh.”

“Chính vì nguy hiểm nên chúng ta càng phải cùng tiến cùng lùi chứ?”

Hà thúc vẫn kiên quyết: “Chúng ta là một đội, Trương ca, dù là việc riêng của người, chúng ta cũng có thể cùng đối mặt.

Chúng ta nhiều người sẽ mạnh hơn người đơn độc chiến đấu.”

Trương Huyền giờ tay xoa trán, trước khi nói ra điều này, thực ra hắn đã chuẩn bị tinh thần bị phản đối.

Hắn nghĩ người đầu tiên phản đối có thể là Reeves, vì hắn biết nhiều nhất.

Cũng có thể là John, vì hắn là một cựu binh, có đủ tự tin để phản đối.

Nếu không, có thể là Chí Vĩ, Khoa, thậm chí là Chris...

Chỉ là...

Trương Huyền không ngờ người đầu tiên đứng ra lại là Hà thúc, người luôn lý trí, hiểu rõ lợi hại và biết xét đoán tình thế.

“Thực ra... ta luôn nghĩ rằng BOSS đã từ bỏ ý định giúp Logan từ cái đêm đó.” Reeves khoanh tay thở dài nói.

John nhíu mày, châm một điếu thuốc, hít một hơi rồi hỏi: “VẬY... chuyện này thực ra là thế nào?”

Reeves nhún vai, rồi kể rõ tình hình của Logan.

Nghe xong giải thích của Reeves, mọi người đều hiểu được nguyên nhân sự việc.

Nhưng còn một vấn đề mọi người không hiểu rõ.

“Đại ca, Logan này, và vị cha xứ người nói... người quen họ từ trước sao? Họ có mối quan hệ tốt với người sao? Tại sao người lại mạo hiểm lớn như vậy để giúp họ?”

Chí Vĩ hỏi.

Trương Huyền không biết trả lời thế nào.

Hắn biết, mọi thứ hắn trải qua và làm trong các nhiệm vụ phụ bản không liên quan đến thực tế.

Dù hắn là ai trong phụ bản, trong thực tế hắn chỉ là Trương Huyền, không phải ai khác.

Nhưng...

Hắn không phải là một kẻ giết người máu lạnh, cũng không phải là một cỗ máy vô cảm...

Từ lúc hắn dùng thẻ hỗ trợ đội D trong thực tế, hắn đã hiểu rõ.

Những gì hắn trải qua trong thực tế là thật, và những gì hắn trải qua trong phụ bản cũng là thật.

Có lẽ, hành động này trong thế giới thực để trả giá cho bản thân trong phụ bản là... ngốc nghếch?

Nhưng đó chính là hắn, đó chính là Trương Huyền thật sự.

Hắn không thích biểu đạt cảm xúc bằng lời nói, nhưng hắn sẵn sàng hành động vì cảm xúc và tình cảm đó.

Đội D như vậy, U Lang như vậy, Nhân tâm trung y quán như vậy, Chesterton như vậy, anh em Choi gia và cha con nhà họ Lý cũng vậy...

Cho đến bây giờ, Logan và cha xứ Martin cũng vậy.

Chỉ là, tất cả mọi người không hiểu được suy nghĩ của Trương Huyền, cũng không thể hiểu được bí mật sâu trong lòng hắn.

Họ chỉ nhìn Trương Huyền, và Trương Huyền cũng im lặng.

Một lúc sau, Trương Huyền thở dài:

“Haizz... có những chuyện ta không thể nói với các người, nhưng ta hy vọng các người hiểu rằng ta không coi các người là người ngoài, ngược lại, các người là bạn của ta, là đồng đội tốt nhất của Trương Huyền ta. Chúng ta đã cùng nhau trải qua

rất nhiều điều, và trong tương lai cũng sẽ cùng nhau trải qua nhiều chuyện nữa...”

Nói đến đây, Trương Huyền nhìn vào Hà thúc với ánh mắt phức tạp: “Hà thúc, người tin ta chứ?”

Chương 743: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta...” Hà thúc mở miệng, dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ thốt ra vài từ:

“Ta tin ngươi.”

“Cảm ơn.”

Trương Huyền quay đầu, ánh mắt lướt qua từng người trong phòng, giọng điệu nghiêm trọng nói: “Như ta đã nói từ đầu, chuyến đi Nhật Bản lần này nguy hiểm vượt xa tưởng tượng của các ngươi. Ta có thể sống sót, nhưng ta không thể đảm bảo an toàn cho tất cả các ngươi. Ta... không muốn trải qua nỗi đau mất đồng đội lần nữa.”

Mọi người im lặng.

Lúc này, họ đều hiểu rằng lý do Trương Huyền đưa ra quyết định này là vì sức mạnh tổng hợp của họ không đủ.

Nếu họ mạnh hơn, có lẽ...

“Nhưng nếu không có chúng ta giúp đỡ, ngươi thực sự có thể tự mình làm được không? Nếu ngươi chết thì sao?” Reeves hỏi.

“Ta sẽ không chết.”

Trương Huyền nói chắc chắn: “Tử thần có lẽ luôn quanh quẩn bên cạnh ta, nhưng lưỡi hái của hắn... vẫn chưa đuổi kịp ta.”

Trương Huyền như mọi lần trước, tỏ ra cực kỳ tự tin.

Dù làm gì, chỉ cần Trương Huyền nói có thể thắng, thì nhất định sẽ thắng!

“Được rồi...” Reeves đứng lên, cười: “BOSS đã nói vậy, chúng ta còn lo lắng gì nữa? Người thấy đúng không, Hà thúc?”

Hà thúc im lặng một lúc, cuối cùng thở dài, nói với Trương Huyền:

“Được rồi, ta đồng ý, nhưng...”

Hà thúc nói, lời hơi dừng lại, rồi tiếp tục:

“Nhưng, sau khi chúng ta hoàn thành nhiệm vụ ở London, nếu người chưa trở lại... chúng ta sẽ đến Nhật Bản tìm người.”

Nghe vậy, mọi người đều đồng ý.

Chí Vĩ cười nói: “Nói mới nhớ, ta chưa từng đến Nhật Bản, không biết các cô gái ở đó có thực sự dịu dàng như trên phim không. Nếu có cơ hội cưới được một nàng Yamato Nadeshiko thì tuyệt quá.”

Chris liếc Chí Vĩ một cái khinh bỉ: “Người nói ít thôi, lần trước ở London người còn nói muốn cưới một cô gái chân dài người da trắng mà.”

Chí Vĩ cười hì hì: “Sao? Không cho phép ta cưới thêm sao?”

“Được, miễn là thận của người chịu được.”

Nghe vậy, mọi người đều không nhịn được cười: “Hahaha...”

Bầu không khí vốn căng thẳng lại trở về vui vẻ như thường ngày.

Trương Huyền nhìn những gương mặt tươi cười của đồng đội, cũng không khỏi mỉm cười.

“VẬY...”

John nhìn Trương Huyền nói: “Người định xuất phát ngay bây giờ?”

“Đúng, còn hơn hai tiếng nữa máy bay sẽ cất cánh.”

John gật đầu hiểu: “Cũng khá gấp... Vậy đi thôi, ta đưa người ra sân bay.”

Nghe vậy, Chris cũng đứng dậy: “Ta cũng đi...”

“Không cần.”

Trương Huyền khẽ xua tay, đứng dậy, cầm lấy chiếc hộp trên bàn rồi nói:

“Ta tự lái xe đi cũng được, các người lo xử lý số tiền này trước... Hà thúc, người mang 50.000 USD đến quán bar ngầm ở phố người Hoa.”

Nghe vậy, Hà thúc ngạc nhiên: “Lam chủ quán sao? Có chuyện gì à?”

Trương Huyền nói: “Ta nghe Kelly nói hần có quan hệ bên Nhật Bản, nên ta nhờ hần giúp. Khi ta tới Nhật Bản, sẽ có người đón và sắp xếp chỗ ở cho ta, còn đưa cho ta một khẩu súng và hai băng đạn.”

Nghe vậy, Chí Vĩ không khỏi hít một hơi lạnh: “Trời ạ, tên đó đòi 50.000 USD chỉ để đưa một khẩu súng và hai băng đạn? hần đúng là đắt như vàng!”

Trương Huyền không quan tâm: “Có thể dùng tiền giải quyết việc này, ta không ngại chi thêm một chút. Dù sao ta cũng xa lạ với nơi đó, không thể tự mình nhanh chóng kiếm được vũ khí. Thà tốn tiền để yên tâm còn hơn.”

Hà thúc gật đầu: “Được rồi, ta sẽ gọi cho Stephen ngay.”

“Ừ.”

...

Từ Bangkok đến Tokyo, đi máy bay mất khoảng hơn bốn tiếng.

Khi Trương Huyền tới sân bay quốc tế Tokyo, thời gian vừa đến hơn một giờ chiều.

“Chào ông, đây là hộ chiếu và thẻ nhập cảnh của ông, xin giữ kỹ. Chào mừng ông đến Tokyo, chúc ông có chuyến đi vui vẻ.”

“Cảm ơn.”

Nhận lại giấy tờ từ tay nhân viên với nụ cười trên môi, Trương Huyền bước ra khỏi cửa ga đến.

Lúc này thời gian còn sớm, hành khách đi lại tấp nập, nhiều taxi đậu bên đường, cùng nhiều người đón tiếp giờ bằng chờ sẵn...

“Phù...” Trương Huyền nhìn quanh một vòng, không thấy tấm biển nào ghi tên mình.

Nhìn đồng hồ trên cổ tay, xác nhận không sai, hắn lại nghi ngờ lấy điện thoại ra xem.

Theo thỏa thuận, người Lam Bàn Tử sắp xếp cho hắn đáng lẽ đã đến từ lâu rồi, sao lại không thấy ai?

Chẳng lẽ là ở khu vực xa hơn?

Thế là, Trương Huyền tiếp tục bước ra ngoài.

Vừa đi, Trương Huyền vừa thuận tay gửi cho Lam Bàn Tử một tin nhắn “Đã đến nơi”.

Lam Bàn Tử nhanh chóng trả lời “Đã nhận được”, kèm theo một dãy số điện thoại.

Khi Trương Huyền đứng bên đường, chuẩn bị gọi theo số điện thoại đó, một cô gái nhỏ nhắn mặc đồng phục JK, đeo

chiếc ba lô màu xanh, đang vội vã chạy ngược dòng người về phía hẻm, trông rất vội vã.

Khi cô gái đi ngang qua Trương Huyền, vô tình chân cô vấp phải chiếc vali đặt cạnh hẻm vì hẻm đang chuẩn bị gọi điện thoại.

“Á!” Một tiếng kêu, cô gái cùng chiếc vali đều ngã xuống đất.

Trương Huyền nhanh chóng đưa tay chụp lấy...

Chiếc vali suýt bị bay đi của mình.

Còn cô gái JK thì ngã sòng soài xuống đất.

“Á~~~ đau quá...” Cô gái JK ôm trán và mũi đã đỏ bừng vì va đập, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng vì đau.

Trương Huyền nhìn chiếc vali của mình, chắc chắn không bị hỏng rồi mới định đi chỗ khác đứng.

Chương 744: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng lúc đó, ánh mắt của cô gái JK đã khóa chặt vào Trương Huyền, nàng lớn tiếng không hài lòng: “Chú à, sao chú có thể đặt đồ bừa bãi dưới đất như vậy chứ, chú xem đầu ta bị làm sao rồi này...”

Đúng vậy, nàng nói tiếng Nhật.

Trương Huyền không hiểu nàng đang nói gì.

Nhìn xung quanh, thấy hai viên cảnh sát gần đó dường như đã chú ý đến tình hình, chuẩn bị đi tới.

Thế là Trương Huyền tiến tới, nhắc nhở cô gái JK lên khỏi mặt đất, rồi dùng tiếng Anh nói với cô gái đang ngơ ngác:

“Xin lỗi, ta không hiểu tiếng Nhật. Người có thể nói tiếng Anh không? Hoặc tiếng khác? Tiếng Long Quốc? Tiếng Đức? Tiếng Hàn? Hay tiếng Ý?”

Để phòng ngừa nàng không hiểu tiếng Anh, mỗi khi nhắc đến một ngôn ngữ, Trương Huyền đều dùng ngôn ngữ đó để diễn đạt.

Lúc này, cô gái JK nghe Trương Huyền nói liền một mạch năm thứ tiếng, càng thêm ngơ ngác.

Tuy nhiên, mặc dù bối rối, nàng cũng không quên liếc nhìn.

Thấy hai viên cảnh sát gần đó đang tiến lại, cô hơi bực mình nói bằng tiếng Anh với giọng Nhật: “Thôi được rồi, chú đi đi, ta không truy cứu nữa...”

Nói xong, nàng quay lưng, nhanh chóng chạy về phía cổng ra.

Hai viên cảnh sát thấy mọi chuyện đã êm xuôi, cũng không tiếp tục đến nữa.

Trương Huyền nhìn bóng lưng cô gái, lắc đầu. Mặc dù không hiểu nàng chạy vội đến cổng ra để làm gì, nhưng cũng không liên quan đến hắn, nên hắn tiếp tục cầm điện thoại, bắt đầu gọi điện.

Rất nhanh, điện thoại kết nối, Trương Huyền liền nói: “Xin chào, ta là Shineite, được Lam tiên sinh giới thiệu...”

Đầu dây bên kia, một giọng nữ quen thuộc bằng tiếng Anh giọng Nhật vang lên:

“Xin chào, Shineite tiên sinh, rất xin lỗi, vừa rồi dường có chút tắc, ta vừa đến cổng ra, ông đã đến chưa?”

Nghe giọng này, Trương Huyền bất giác quay đầu nhìn hướng cô gái JK vừa rời đi, thần sắc có chút kỳ lạ, nói: “Ừm... cũng gần như vậy.”

“Được rồi, xin vui lòng đợi một phút, ta có mang bảng tên, trên đó có tên ông, ông thấy bảng tên là thấy ta...”

“Sao người không quay đầu lại nhìn thử?”

“À? Xin lỗi, ông nói gì cơ?”

“Trên đường đến đây, người có va vào một chiếc vali và ngã không?”

“Á? Sao ông biết?”

“Đúng vậy, người đó chính là ta.”

“A???”

Nửa phút sau.

Khi cô gái JK cầm một tấm bảng trắng nhỏ từ cổng ra chạy ra, Trương Huyền cầm điện thoại, giơ tay ra hiệu.

Thấy vậy, cô gái JK vội chạy đến trước mặt Trương Huyền, liên tục cúi đầu xin lỗi: “Xin lỗi, thật sự xin lỗi, ta vừa rồi không nhận ra ông, Shineite tiên sinh...”

Trương Huyền cất điện thoại, nói: “Ta không sao, nhưng người không sao chứ?”

“Ta không sao, chỉ là vết xước nhỏ thôi, hi hi... Thế này, để ta giúp ông cầm hành lý nhé.” Cô gái cười tươi, sau đó tiến tới chuẩn bị cầm chiếc vali của Trương Huyền.

Nhưng Trương Huyền né tránh: “Không sao, ta tự cầm được rồi. Người vừa nói... người lái xe đến? Ta nên gọi người là gì?”

“À, ta tên là ‘Chiba Tamago’, ông gọi ta là Tamago cũng được. Xe của ta ở đằng kia, ta sẽ dẫn ông tới đó.”

Nói rồi, Tamago nhiệt tình đi trước dẫn đường cho Trương Huyền.

Trương Huyền nhìn diện mạo và trang phục của Tamago...

Nhìn thế nào cũng chỉ như một học sinh trung học. Có xe, vậy chắc nàng cũng có bằng lái.

Ở Nhật Bản, cần đủ 18 tuổi mới được thi bằng lái, có nghĩa là...

Cô gái này chắc cũng chỉ là học sinh cuối cấp ba thôi?

Một nữ sinh 18 tuổi... ra ngoài để giao sủng?

Nơi này sao mà kỳ lạ thế?

Dường như nhận ra ánh mắt dò xét của Trương Huyền, Tamago hơi ngượng ngùng cười:

“Ừm, ông có điều gì muốn hỏi không?”

Trương Huyền chỉ vào ba lô của Tamago, hỏi: “Trong đó có phải là đồ của ta không?”

“Hóa ra ông đang nhìn cái này à (nhỏ giọng)... À, đúng rồi, Lam tiên sinh đặc biệt dặn dò, phải giao đồ tận tay ông. Nhưng chỗ này không tiện lắm, chúng ta lên xe rồi nói tiếp.”

“Được.”

Hai người nhanh chóng tới một bãi đỗ xe.

Tamago từ trong túi áo khoác lấy ra chìa khóa xe, dẫn Trương Huyền đến một chỗ đỗ xe ở góc bãi.

Ở đó, một chiếc Volkswagen Beetle hai cửa màu xanh nhạt đang đậu yên tĩnh.

Nhìn thấy chiếc xe này, Trương Huyền không khỏi nhướn mày.

Không nhầm thì trước đây khi trốn khỏi London, hắn từng lái một chiếc tương tự.

Hơn nữa, cũng là màu xanh.

Chỉ có điều, chiếc xe của Tamago có vẻ mới hơn, và chắc nàng đã rửa xe trước khi đến, nhìn rất sạch sẽ.

“Đến rồi, đây là xe của ta.”

Tamago đứng bên chiếc Beetle, tự hào nói: “Tháng trước ta vừa nhận được khoản tiền hoa hồng đầu tiên, liền mua nó. Đừng nhìn nó cũ, nhưng với ta, nó rất có ý nghĩa...”

Nói chuyện, Tamago mở khóa cửa xe, giúp mở cửa ghế phụ, mỉm cười nói với Trương Huyền: “Mời ông lên xe.”

“Cảm ơn.”

Trương Huyền nhìn qua tình trạng trong xe, rồi ngồi vào.

Tamago vòng qua đầu xe, mở cửa ghế lái, cũng ngồi vào.

Khi hai người đóng cửa xe.

Tamago kéo ba lô lên đùi, mở khóa kéo, lấy ra một chiếc hộp giày màu xanh.

“Shineite tiên sinh, theo thỏa thuận, đây là đồ của ông, ông có thể kiểm tra trước.”

“Cảm ơn.”

Nhận hộp giày từ tay Tamago, mở ra, bên trong đầy khăn giấy.

Giữa lớp khăn giấy, một khẩu súng Glock 17 màu đen nằm yên lặng.

Bên cạnh khẩu súng còn có hai băng đạn đã đầy.

Tamago nhìn đồ trong hộp, không có vẻ ngạc nhiên. Khi Trương Huyền mở hộp, cô đã khởi động xe, thành thạo lái ra khỏi chỗ đỗ, hướng tới lối ra của bãi xe.

Chương 745: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cạch.

Trương Huyền thành thạo bấm vào thanh trượt hai bên thân súng, tháo rời, kiểm tra các bộ phận.

Khẩu súng này tuy không mới, có dấu vết sử dụng, nhưng được bảo dưỡng tốt.

Ít nhất là có bôi dầu súng.

Lắp lại toàn bộ các bộ phận đã tháo ra, chỉ trong vài giây, khẩu Glock đã được Trương Huyền lắp lại hoàn chỉnh.

Cầm một băng đạn từ hộp, cắm vào khe đạn, kéo thanh trượt!

Cạch!

Đạn đã lên nòng.

“Ừm, đồ không vấn đề gì.” Trương Huyền gật đầu.

Tamago lái xe, thoáng nhìn Trương Huyền: “Không vấn đề thì tốt. Theo thỏa thuận, ta chỉ có thể giao cho ông hai băng đạn, nếu cần thêm đạn, ông có thể nói với ta, ta sẽ bán theo giá thị trường.”

Tamago không hỏi nghề nghiệp của Trương Huyền, từ đầu đến cuối, ngoại trừ thái độ tốt quá mức, các cuộc trò chuyện đều rất chuyên nghiệp.

Dù cô tự xưng mới nhận khoản hoa hồng đầu tiên tháng trước, nhưng có vẻ cô đã có kinh nghiệm trong lĩnh vực này.

Tuy nhiên, Trương Huyền không đề cập việc mua thêm đạn. Sau khi cất súng và băng đạn thứ hai, hắn hỏi:

“Bây giờ chúng ta đi đâu? Chỗ ở tạm thời của ta?”

“Ừm... đúng vậy, ta thuê một căn hộ nhỏ ở gần Công viên Futaba, quận Shinagawa. Tuy diện tích nhỏ, chỉ có một phòng ngủ, nhưng vẫn rộng rãi, có nhà vệ sinh và bếp riêng. Nếu ông lần đầu đến Nhật Bản, muốn tham quan, ta cũng có thể làm hướng dẫn viên. Ta là người Tokyo, hiểu khá rõ về thành phố này...”

Trên đường, hai người trò chuyện vui vẻ, Tamago nhiệt tình giới thiệu về Nhật Bản, thi thoảng chỉ cho Trương Huyền những công trình nổi tiếng và kể về lịch sử của chúng.

Rất giống một hướng dẫn viên riêng chuyên nghiệp.

Không lâu sau, xe đi vào một con đường dân cư yên tĩnh.

Sau khi đỗ xe bên lề đường, Tamago tháo dây an toàn, chỉ vào một tòa nhà nhỏ bên cạnh:

“Chúng ta đến rồi.”

Cạch!

Chìa khóa cắm vào ổ, cánh cửa gỗ màu trắng ngà được đẩy ra.

Tamago dẫn Trương Huyền vào căn hộ nhỏ.

“Chúng ta đến rồi, xin lỗi, tòa nhà này không có thang máy, nhưng may mắn là chỉ tầng ba... chắc không quá cao với ông.” Tamago xin lỗi.

“Không sao.” Trương Huyền lắc đầu, không bận tâm.

Khi lên cùng Tamago, hắn đã quan sát.

Tòa nhà này trông đã có tuổi, cao sáu tầng, mỗi tầng có tám phòng, trước đây có lẽ là ký túc xá của một công ty.

Và chỉ có một cầu thang, mỗi tầng đều có nhà vệ sinh công cộng.

Nhưng hầu hết các nhà vệ sinh đều đóng cửa sửa chữa.

Dù không rõ tỷ lệ người ở trong tòa nhà này, nhưng từ khi lên đến tầng ba, họ không gặp một “người hàng xóm” nào.

“Shineite tiên sinh, phòng này ta đã dọn dẹp từ sáng nay, tất cả chăn gối, bàn chải đánh răng, kem đánh răng đều mới và chưa sử dụng. Nếu ông không yên tâm, ở góc đường bên phải tòa nhà có cửa hàng tiện lợi, ông có thể mua hầu hết các đồ dùng cần thiết...”

Tamago dẫn Trương Huyền vào phòng, cẩn thận giải thích từng chi tiết về các tiện nghi trong phòng và các đồ dùng sinh hoạt đi kèm.

Cả căn phòng tuy không lớn nhưng các tiện nghi sinh hoạt cơ bản đều đầy đủ.

Một chiếc giường thấp đặt ở góc đông nam của phòng, dưới cửa sổ cạnh giường còn có một bộ bàn ghế làm bằng gỗ thật.

Bên tay trái khi vào cửa là nhà vệ sinh, tuy nhỏ nhưng cũng đủ dùng.

Còn nhà bếp thì nằm cạnh nhà vệ sinh, chỉ cách một bức tường.

“...Tóm lại, căn phòng này cơ bản là như vậy. Theo thỏa thuận, người có thể ở đây đến ngày này của tháng sau. Nếu cần gia hạn, ta sẽ tính phí theo giá thuê bình thường.”

Tamago khẽ cúi chào Trương Huyền: “Vậy, chúc người mọi điều tốt lành trong thời gian này.”

“Cảm ơn.”

Trương Huyền gật đầu, bỗng hỏi: “Nói mới nhớ, quanh đây có chỗ nào cho thuê xe hoặc bán xe cũ không?”

“Cái đó thì thật sự không có...”

Tamago chạm ngón trỏ vào cằm suy nghĩ rồi nói: “Thực ra gần đây có một ga tàu điện ngầm, đi lại rất tiện lợi. Nhưng nếu người thật sự cần tự lái xe... ta có thể cho người mượn xe của ta, không tính phí, chỉ cần người giữ gìn cẩn thận là được.”

Nói xong, nàng còn gật đầu thật nghiêm túc.

“Cái đó...”

Trương Huyền nghĩ đến việc mình cần dùng xe để thực hiện nhiều nhiệm vụ, mà những nhiệm vụ này khó tránh khỏi nguy hiểm, bảo vệ bản thân đã mệt, đừng nói chi đến bảo vệ một chiếc xe.

Tamago đã nói chiếc xe này với nàng có ý nghĩa đặc biệt, cho nên...

“Ta sẽ tự tìm cách khác.” Trương Huyền từ chối sự giúp đỡ của Tamago.

Tamago cũng không tỏ ra thất vọng, mỉm cười nói:

“Vậy được rồi, ta không làm phiền người nghỉ ngơi nữa. Nếu trong thời gian này có gì cần, người có thể gọi điện cho ta. Số điện thoại của ta người có rồi, nếu quên, ta có để lại một tấm thẻ ghi số điện thoại phía sau tủ lạnh trong bếp.”

“Được, cảm ơn người.”

“Không có gì.”

Hai người không nói thêm gì, sau khi chào tạm biệt, Tamago rời khỏi căn hộ.

Nhìn theo Tamago rời đi, Trương Huyền bắt đầu kiểm tra phòng.

Xác định không có thiết bị giám sát hay nghe lén, hấn đặt vali lên bàn, mở ra và lấy ra một bộ quần áo thể thao và giày thể thao gọn gàng.

Cởi áo khoác vest, tháo cà vạt đen, Trương Huyền bắt đầu thay đồ.

Dù sao vẫn còn là buổi trưa, thời gian vẫn còn sớm.

Chương 746: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn cần đi dạo xung quanh, làm quen với môi trường và đường sá gần đó.

Tính toán thời gian.

Máy bay của Logan sẽ hạ cánh vào tối mai, vì vậy trước đó, hắn vẫn có khá nhiều thời gian rảnh.

Thay đồ xong, mang theo súng.

Khi Trương Huyền lấy chìa khóa chuẩn bị ra ngoài, bỗng nghe thấy tiếng cãi nhau bên ngoài.

“Ừm?”

Đứng trước cửa, Trương Huyền nhíu mày suy nghĩ, đội mũ áo hoodie lên đầu, dựa vào tường, im lặng chờ đợi.

Hai người cãi nhau bên ngoài là một nam một nữ, vì họ nói tiếng Nhật nên Trương Huyền không hiểu họ đang cãi gì.

Nhưng từ giọng điệu cãi vã của họ, có lẽ cũng chỉ là chuyện vụn vặt gia đình.

Để tránh bị chú ý là một ‘người lạ’ mới chuyển đến, Trương Huyền quyết định chờ họ cãi xong rồi đi.

Tuy nhiên, chờ đến mười phút.

Mười phút trôi qua, tiếng cãi nhau không những không dừng lại mà còn trở nên dữ dội hơn, dường như người đàn ông còn đánh người phụ nữ.

Trương Huyền thậm chí còn nghe thấy tiếng kính vỡ.

“Chưa xong nữa sao?”

Trương Huyền mặt lộ vẻ khó chịu.

Nếu làm âm lên quá, thu hút cảnh sát tuần tra đến, hấn với tư cách là ‘hàng xóm’, khó tránh bị hỏi han.

Suy nghĩ một lúc, Trương Huyền đưa tay nhấn chốt cửa, định mở cửa đi ra.

Nhưng ngay khi hấn vừa nhấn chốt cửa.

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng quát, sau đó là tiếng đánh nhau loạn xạ.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, bên ngoài chỉ còn tiếng khóc của người phụ nữ, tiếng an ủi của một người đàn ông lạ và tiếng rên rỉ đau đớn của người đàn ông vừa cãi nhau.

Trương Huyền hé cửa nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy giữa hành lang, một đồng đồ vút bừa bãi trên đất, một người đàn ông trung niên mặc vest, tay ôm bụng, nằm đau đớn trên sàn.

Cạnh đó, một người phụ nữ ăn mặc kiêu nội trợ, ngồi xồm xồm mặt khóc.

Bên cạnh người phụ nữ, có một thanh niên đeo balo lớn, mặc áo khoác xám, đang vỗ vai người phụ nữ an ủi.

Dù không hiểu tình hình, nhưng có vẻ như vấn đề đã được giải quyết.

Trương Huyền chỉnh lại mũ, mở cửa bước ra.

Dường như nghe thấy tiếng động mở cửa của Trương Huyền.

Thanh niên đang an ủi người phụ nữ quay đầu lại nhìn.

Trương Huyền không nhìn hắn, nhưng cũng kịp nhìn rõ mặt hắn khi hắn quay đầu.

Một khuôn mặt bình thường, nhưng có vẻ da bị cháy nắng đen sạm, không có sát khí nhưng lại có một cảm giác chính nghĩa quen thuộc...

Hắn, có lẽ là một cảnh sát.

“À nô, sumimasen...”

Thanh niên gọi Trương Huyền đang chuẩn bị đi về phía cầu thang.

‘Chậc...’

Đúng là sợ gì gặp đó, biết vậy ra ngoài từ mười phút trước.

Trương Huyền quay lại, không nói gì.

Thanh niên đứng dậy đi về phía Trương Huyền, vừa đi vừa ra dấu nói gì đó.

Trương Huyền không hiểu, liền đáp bằng tiếng Anh: “Xin lỗi đã ngắt lời, ta không phải người Nhật, không hiểu tiếng Nhật.”

“Ồ?” Thanh niên ngạc nhiên nhướn mày, sau đó đổi sang tiếng Anh hơi lơ lớ: “À xin lỗi, ta không biết ngươi là người nước ngoài... có thể cho biết ngươi là người nước nào? Tiếng Anh của ta không tốt lắm...”

Trương Huyền mỉm cười giả tạo: “Ngươi biết nói tiếng Hàn không... smida?”

“Cái đó... ta thật sự không biết.”

Thanh niên gãi đầu ngượng ngùng, vừa nói vừa ra dấu: “Chuyện là thế này...”

Qua lời giải thích của thanh niên, Trương Huyền đại khái hiểu ra.

Không ngoài dự đoán, hắn đúng là cảnh sát, tên là Kokoken Kai, mới chuyển từ Osaka đến Sở cảnh sát Tokyo.

Hôm nay vừa dọn đến, đã gặp gia đình này cãi nhau, vì người chồng dường như say rượu bắt đầu đánh người nên hắn phải ra tay ngăn cản.

Để tránh người phụ nữ bị tổn thương thêm, hắn muốn hỏi Trương Huyền về tình hình sinh hoạt của gia đình này.

Như vậy, hắn mới có thể quyết định có nên đưa người chồng đến đồn cảnh sát không.

“Rất tiếc, ta không quen biết gia đình này, nên không thể nói gì với người.”

“Vậy à...” Kokoken Kai thất vọng gật đầu, rồi nói: “Vậy được, xin lỗi đã làm phiền, chỗ này để ta tự xử lý.”

“Không sao.”

Trương Huyền nói xong, định quay đi.

Nhưng lúc này, Kokoken Kai bỗng hỏi: “À đúng rồi, chưa hỏi tên người, người có sống ở phòng 306 này không?”

Trương Huyền nghe vậy, mặt không đổi sắc: “Ta tên Trương Min Hyeon, phòng này là của bạn ta, ta chỉ tạm ở nhờ.”

“Ồ~ vậy, Trương tiên sinh cứ tự nhiên.”

“Được.”

Nói xong, Trương Huyền đi về phía cầu thang.

Dù không quay lại, nhưng hắn vẫn cảm nhận được ánh mắt của Kokoken Kai luôn dõi theo sau lưng mình.

Trương Huyền không rõ hắn nhìn gì, cũng không biết hắn nghĩ gì, nhưng...

Đây có vẻ không phải là điềm tốt.

Lúc này.

Nhìn bóng lưng Trương Huyền, Kokoken Kai xoa cằm, nhíu mày.

Nhìn qua biển số phòng 306, hắn rút điện thoại, gọi một cuộc:

“A lô? Là chú Chiba phải không? Chuyện là... gần đây Tamago ở trường thế nào? Nàng có làm gì khác thường không, ví dụ... có bạn trai lớn tuổi hơn... gì cơ? Lớn bao nhiêu? Khoảng như tuổi cháu vậy...”

...

Xuống lầu, Trương Huyền đi thẳng đến cửa hàng tiện lợi ở góc đường.

Vị cảnh sát tên Kokoken Kai kia, dù nhìn có vẻ là lính mới, có lẽ còn chưa thấy máu.

Nhưng đánh giá người khác qua vẻ ngoài là thói quen rất xấu.

Chương 747: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Huyền nghĩ, có lẽ hẳn cần chú ý đến hẳn nhiều hơn.

Khi bước vào cửa hàng tiện lợi.

Nữ nhân viên đứng quầy tươi cười chào Trương Huyền: “Chào mừng quý khách~”

Trương Huyền đi thẳng đến khu vực thực phẩm, mua hai cái bánh mì và một chai nước, rồi ngồi xuống chỗ ngồi trong cửa hàng, vừa ăn vừa mở điện thoại, nhớ lại và bấm một dãy số.

Rất nhanh, điện thoại kết nối.

Một giọng nói quen thuộc vang lên:

“Chào, đây là Kobayashi Heigo, ai vậy? Có chuyện gì?”

...

Cạch cạch...

Trong căn phòng với ánh sáng màu vàng tối.

Một chiếc đèn bàn bật sáng, chiếu sáng một chiếc bàn đầy các bộ phận súng.

Một người đàn ông tóc tai bù xù, râu ria lởm chởm, đang ngồi trên ghế, tập trung vào việc lắp ráp súng.

Với những động tác thành thạo, một khẩu M1911 màu bạc đen với phong cách thể thao đã hoàn thành.

Hắn kéo nhẹ ống trượt, cảm nhận độ căng của lò xo, hài lòng đặt tác phẩm của mình lên bàn.

Lúc này, điện thoại bên cạnh hắn khẽ rung.

Nhìn lên, thấy là tin nhắn cập nhật động thái từ Ark của một nhân vật đặc biệt.

“Ừm?”

Khi mở tin nhắn, thấy một tấm truy nã quen thuộc, mặt hắn lộ vẻ hồng hào không bình thường, cười phấn khích, đứng dậy:

“Thần tượng của ta đến Nhật rồi, hơn nữa đang ở Tokyo? Tuyệt quá, tuyệt quá... ta không thể đợi để gặp hắn... không, không thể lãng phí thời gian, ta phải xác định vị trí chính xác của hắn ngay... đúng rồi, còn phải thay đồ, cắt tóc... gặp hắn, nhất định phải trang trọng, không thể lười thôi...”

Hắn vừa tự nói vừa như điên, nói xong liền ném điện thoại lên bàn.

Hắn nhanh chóng vào phòng tắm, bắt đầu rửa mặt thay đồ.

Chiếc điện thoại trên bàn vẫn sáng.

Trên màn hình điện thoại... chính là hình ảnh của Trương Huyền.

.....

“... Ừ, được rồi, tiền không thành vấn đề, chỉ cần hàng đủ tốt... Tốt, nhưng ta đang ở Tokyo, ta có thể chuyển khoản tiền đặt cọc trước, sau đó vài ngày nữa khi ta đến Nagoya, ta sẽ đến chỗ người lấy hàng, địa chỉ ta biết rồi... Được, người gửi số tài khoản cho ta.”

Nói xong, Trương Huyền cúp máy.

Đúng vậy, hắn đã liên lạc được với Kobayashi, người làm giấy tờ giả mà hắn đã gặp trong nhiệm vụ Logan trước đây.

Trong cuộc điện thoại, Trương Huyền đã giải thích với Kobayashi về việc hắn cần một số giấy tờ và chi tiết giao dịch như số tiền, v.v.

Mặc dù trong thực tế, Trương Huyền không có liên hệ gì với Kobayashi, nhưng với hiểu biết của hắn về Kobayashi trong nhiệm vụ đó, hắn vẫn sẵn lòng tin tưởng người này.

Sau khi chuyển số tài khoản của Kobayashi cho Hà thúc để chuyển khoản đặt cọc, Trương Huyền đứng dậy chuẩn bị rời khỏi cửa hàng.

Nhưng khi vừa đứng lên, cửa sau lưng lại mở ra và một bóng dáng quen thuộc bước vào.

“Ôi, hôm nay trời lạnh thật đấy, lâu rồi không gặp, Tiểu Ưu.”

“Ồ! Là Kokoken ca, lâu rồi không gặp, sao ngươi lại quay lại đây?”

“Ôi, dài dòng lắm... Ở đây còn cơm hộp không? Cho ta một phần.”

“Được~”

Người đến chính là Kokoken Kai.

Khi Trương Huyền quay người lại, Kokoken Kai cũng vừa lúc quay đầu nhìn quanh cửa hàng.

Hai người nhìn nhau, Kokoken Kai liền ngạc nhiên nói:

“Ồ? Đây chẳng phải là Trương tiên sinh sao? Thật trùng hợp quá...”

Trong mắt Trương Huyền lóe lên một tia sáng: “Đúng vậy... thật trùng hợp.”

Ting~~~

Rắc.

Nhân viên Tiểu Ưu mở lò vi sóng, đeo găng tay, lấy ra cơm hộp đã được hâm nóng, đặt lên khay, rút một đôi đũa dùng một lần đặt lên hộp cơm, rồi mang khay ra, đi thẳng đến một chỗ ngồi ở góc cửa hàng.

“Ồ~ nhanh thế? Xin lỗi Tiểu Ưu, còn làm phiền người mang đến đây.”

Kokoken Kai thấy Tiểu Ưu mang cơm hộp đến, liền cười tươi, đứng dậy nhận khay, đặt lên bàn.

Tiểu Ưu lườm Kokoken Kai một cái nói: “Kokoken ca, hai năm không gặp, sao người ngày càng khách sáo thế.”

“Haha...” Kokoken Kai gãi đầu: “Thói quen rồi, thói quen rồi...”

“Được rồi, hai người nói chuyện tiếp, em không làm phiền nữa.” Tiểu Ưu không ở lại lâu, nói xong liền quay lại quầy thu ngân.

Kokoken Kai cũng cười hì hì ngồi xuống, mở hộp cơm ra, cầm đũa chuẩn bị ăn, bỗng nhìn Trương Huyền đang ngồi đối diện.

Lúc này, Trương Huyền ngồi cạnh cửa sổ, nghiêng đầu nhìn ra ngoài.

“Xin lỗi, Trương tiên sinh, vừa rồi mãi nói chuyện với ngài... ngài đã ăn chưa? Hay là, để ta mời ngài một phần cơm hộp?”

Nói rồi, Kokoken Kai giơ tay định gọi Tiểu Ưu.

Nhưng Trương Huyền chỉ lắc đầu, tỏ ý mình không đói, rồi nói: “Thám tử, ngài hỏi gì ta đều đã trả lời, không biết ngài

còn muốn biết gì nữa? Nếu không, ta xin phép đi trước, ta còn chút việc cần giải quyết.”

“Rất xin lỗi đã làm phiền ngài, nhưng...”

Kokoken Kai cười tiếp tục nói:

“Ngài vừa nói ngài tạm trú ở phòng 306, thật không giấu gì ngài, chủ nhân phòng 306, ta biết, tên là Chiba Tamago, hồi nhỏ nàng thường chơi với ta, dù vì công việc mà tạm rời Tokyo một thời gian... nhưng bạn bè xung quanh nàng, ta đều quen biết, ngài... có vẻ hơi lạ.”

Hóa ra là người quen của Tamago.

Trương Huyền lắc đầu, đối với cảnh sát Kokoken Kai này, hẳn không có ác cảm, nhưng nếu bị làm phiền quá mức...

“Nếu ngài nghi ngờ danh tính của ta, ta có thể gọi điện cho Tamago ngay bây giờ để chứng minh ta không nói dối.”
Trương Huyền lấy điện thoại ra, đặt lên bàn.

Chương 748: Tiêu Đề 《Ẩn》

Kokoken Kai nhìn điện thoại trên bàn, rồi lại nhìn Trương Huyền, cười hai cái: “Ngài thật biết đùa, sao ta lại không tin ngài chứ? Nếu thực sự nghi ngờ, ta đã gọi điện xác minh từ khi ở chung cư rồi.”

Trương Huyền giơ tay: “Vậy ý ngài là gì? Mặc dù ta không ngại nói chuyện với ngài lâu hơn, nhưng như đã nói, ta còn có việc cần làm.”

“Được rồi, được rồi...” Kokoken Kai lắc đầu: “Nếu ngài thực sự có việc thì ta không làm phiền nữa.”

“Cảm ơn.”

Trương Huyền đứng dậy, không nói thêm gì, quay người rời khỏi cửa hàng.

Kokoken Kai nhìn ra ngoài cửa sổ, theo dõi Trương Huyền đi xa, mắt hơi nheo lại.

Lý do hắn giữ Trương Huyền lại hỏi chuyện, một là do thói quen nghề nghiệp, vì dù sao một người lạ xuất hiện ở nhà người quen cũng hơi đáng ngờ.

Hai là...

Không hiểu sao, hắn luôn cảm thấy Trương Huyền không phải người bình thường.

Bàn tay của hắn có vết chai do sử dụng vũ khí thường xuyên, và những vết chai này phần lớn là do sử dụng súng.

Hơn nữa, bước đi của hắn nhẹ nhàng hơn nhiều so với người bình thường.

Ngay cả khi thở, lúc mình đứng gần hắn, trong cửa hàng không có tạp âm nào, thậm chí nhạc cũng không mở, nhưng mình không nghe thấy tiếng thở của hắn...

“Có vẻ cần phải chú ý hơn...”

Kokoken Kai gấp một miếng gà rán bỏ vào miệng, nhai kỹ.

...

Rời khỏi cửa hàng tiện lợi, Trương Huyền không trở về căn hộ ngay.

Hắn bắt đầu đi dạo xung quanh, nhanh chóng làm quen với môi trường và các tòa nhà xung quanh.

Sau khi ghi lại một số thông tin về các con đường xung quanh trên ứng dụng bản đồ, Trương Huyền theo chỉ dẫn đến một quán net gần đó.

Khi Trương Huyền đi được nửa đường, điện thoại bất ngờ rung lên.

Là Tamago gọi đến.

Nhắc máy, Tamago liên tục xin lỗi: “Xin lỗi, Shineite tiên sinh, về chuyện của cảnh sát Kokoken Kai, ta không ngờ hắn lại chuyển về hôm nay, nếu ngài cần, ta có thể ngay lập tức tìm cho ngài chỗ ở khác...”

“Không cần đâu.”

Trương Huyền không quá lo lắng về chút rắc rối nhỏ này, thản nhiên nói: “Nhưng ta nghĩ... có lẽ cần một chiếc xe, đi lại cũng tiện hơn, người có thể giúp ta kiếm một chiếc xe cũ giá rẻ không?”

“Xe cũ? Ngài chờ một chút, để ta xem...”

Tamago nói, rồi đặt điện thoại xuống, Trương Huyền nghe thấy tiếng gõ bàn phím mơ hồ bên kia đầu dây, rất nhanh, Tamago lại cầm điện thoại lên nói:

“Chuyện này có thể được, nhưng đây là lần đầu ta làm việc này, có lẽ sẽ hơi rắc rối, nhưng trong vòng ba ngày, chắc chắn có thể lo liệu được...”

“Ba ngày quá lâu, có thể nhanh hơn không?”

“Ừm... thế này, ta có thể cho ngài mượn xe của ta trước, ta sẽ cố gắng tìm xe cho ngài nhanh nhất có thể, ngài thấy thế nào?”

“Được... cũng được.” Trương Huyền gật đầu đồng ý.

Tamago cũng tỏ ra rất vui, nói rằng sẽ đưa xe đến ngay sau đó, rồi cúp máy.

Trương Huyền cất điện thoại, lúc này hắn đã gần đến quán net.

Nhưng đúng lúc này, hắn chợt nhận ra một ánh mắt đang theo dõi mình, theo phản xạ quay đầu nhìn lại.

Ở phía đối diện của con phố, một người đàn ông đeo kính, mặc vest, trông như một nhân viên văn phòng bình thường, đang lén nhìn mình, tay cầm điện thoại, camera hướng về phía mình.

Thấy Trương Huyền nhìn lại, ‘nhân viên văn phòng’ liền vội vã thu ánh mắt, hạ camera xuống, tiếp tục đi về phía trước như một người qua đường bình thường.

Mặc dù diễn xuất của hắn không tồi, nhưng Trương Huyền luôn nhạy cảm với mọi thứ trong nhiệm vụ, nhìn chằm chằm người này hai giây rồi bước qua đường, đi về phía hắn.

Nhìn lén lại phía sau một cái, thấy Trương Huyền đang theo sát, ‘nhân viên văn phòng’ liền giật mình, vội vàng tăng

tốc bước đi về phía khu vực đông người.

Lúc này, hai người trước sau đang tiến gần đến một con phố thương mại, xung quanh người qua đường cũng dần đông đúc hơn.

Bây giờ nếu hành động bất ngờ, khó tránh sẽ gây hoảng sợ cho người qua đường.

Vì vậy, để tránh phiền phức không cần thiết, Trương Huyền không chọn tiến lại gần, mà giữ khoảng cách, luôn đảm bảo không để mất dấu hắn.

Người này, sau khi biết mình bị Trương Huyền phát hiện, cũng cố gắng sử dụng một số kỹ thuật phản truy đuổi, cố gắng thoát khỏi sự theo dõi của Trương Huyền.

Phải thừa nhận, kỹ năng phản truy đuổi của hắn không tồi, sau nhiều lần cố gắng thay đổi trang phục, thay đổi lộ trình, sử dụng phương tiện giao thông...

Cuối cùng, hắn chạy vào một con hẻm.

“Phù... phù...”

‘Nhân viên văn phòng’ bước nhanh hơn, vừa chạy vừa liên tục quay đầu quan sát phía sau.

Thấy Trương Huyền không đuổi theo ngay lập tức, hắn liền chạy ra phía đầu hẻm bên kia!

Nhưng vừa ra khỏi hẻm, một bóng dáng quen thuộc bất ngờ xuất hiện, chắn trước mặt hắn!

“Người...!?”

Trong lúc hoảng loạn, hắn theo bản năng rút từ sau lưng ra một con dao!

Nhưng vừa rút dao ra...

Trương Huyền đã tiến tới, tung một cú đấm móc vào sườn trái hắn!

Bốp!

Hắn bị đẩy mạnh vào tường, cảm giác đau đớn thấu xương, thở gấp.

Trong khoảnh khắc đó, Trương Huyền đã giật con dao, và dùng dao của hắn kê vào cổ hắn, ép hắn ngồi xuống đất.

Hắn ngồi xuống cạnh một thùng rác, thùng rác này che kín thân hình hắn, khiến người ngoài phố không thể thấy rõ tình hình.

Chương 749: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Người biết nói tiếng Anh không?”

Trương Huyền vừa nói vừa lục soát trên người hắn.

“Biết biết! Tất nhiên là biết...” Hắn giơ hai tay lên, mắt đầy sợ hãi.

Dù Trương Huyền không kê dao vào cổ hắn khi lục soát, nhưng hắn không dám nhúc nhích.

Rất nhanh, Trương Huyền tìm được một ví tiền và hai chiếc điện thoại.

Trong ví ngoài giấy tờ cơ bản, chỉ có một ít tiền mặt, không có gì đặc biệt.

Còn hai chiếc điện thoại, một là điện thoại thông minh, một là điện thoại nút bấm.

Trong thời đại này, ngoài một số nghề nghiệp đặc biệt hoặc người già, ít ai mang theo một chiếc điện thoại nút bấm cũ.

Trương Huyền không mở điện thoại ngay, mà cầm hai chiếc điện thoại trước mặt hắn, hỏi thẳng: “Người là ai?”

“Ta...” Hắn vừa do dự, Trương Huyền lại kê dao vào cổ hắn.

Lưỡi dao sắc bén rạch một vết trên da hắn, máu bắt đầu rỉ ra.

Hắn không nghi ngờ Trương Huyền sẽ động thủ, vội nói: “Ta là nhân viên thư viện Tanaka! Xin ngài đừng động thủ.”

“Thư viện Tanaka?” Trương Huyền nhíu mày.

Trước khi đến Tokyo, hắn đã làm nghiên cứu kỹ lưỡng.

Nếu hắn nhớ không lầm, chi nhánh Ark tại Tokyo gọi là “Thư viện Tanaka.”

Đúng như nghĩa đen của nó, đây thực sự là một thư viện.

Và giống như quán bar Nguyên Tử, nó cũng mở cửa cho công chúng.

Chỉ là... thư viện này không có khu vực VIP nào.

“Vậy thì... nhân viên thư viện Tanaka, người vừa chụp lên ta có việc gì không?” Trương Huyền hỏi.

Người đàn ông vội vàng đáp: “Là thế này, Trương tiên sinh, ta là một nhân viên tình báo bình thường của thư viện Tanaka. Công việc chính của ta là thu thập thông tin vị trí của tất cả những người có treo thưởng Ark trong khu vực Tokyo. Vừa rồi ta chỉ tình cờ nhận ra ngài mà thôi, thực sự không có ý xấu gì với ngài...”

“Người đã nhận ra ta, còn dám lấy điện thoại chụp lên ta?”

“Chuyện này... ngài biết đó, đây là công việc của ta. Nếu ngài không muốn bị lộ vị trí, xin Ngài yên tâm, ta sẽ kín miệng.”

“Chỉ có người chết mới thực sự kín miệng.” Trương Huyền nói, tay cầm dao cũng bắt đầu dùng lực nhẹ.

“Đừng, xin đừng giết ta. Ta... ta có thể làm việc cho ngài, cũng có thể đưa ngài một số tiền lớn, chỉ cần ngài tha cho ta...” Người đàn ông liên tục van xin, dù đã sợ đến mức khóc không thành tiếng, nhưng vẫn cố gắng ném ra những con bài cuối cùng để giữ mạng.

Trương Huyền thấy đã đủ, liền dừng tay, nhắc dao ra khỏi cổ hắn.

Ngồi xuống, Trương Huyền dùng dao nhẹ nhàng vỗ vào mặt người đàn ông, thấp giọng nói:

“Được rồi, đừng khóc nữa, ta sẽ không giết ngươi, ít nhất là bây giờ không. Nhưng... ta cần ngươi truyền đạt một lời nhắn tới quản lý thư viện Tanaka.”

“Ngài nói, ngài nói! Ta nhất định sẽ chuyển lời!” Người đàn ông gật đầu lia lịa.

“Ta cần ngươi nhắn với hắn... đừng gây rắc rối.”

“Đừng gây rắc rối? Chỉ vậy thôi sao?” Người đàn ông có chút ngơ ngác.

“Chỉ vậy thôi.”

Trương Huyền nói xong, đứng dậy, tiện tay ném con dao lên người hắn, rồi quay lưng rời đi.

...

Thời gian trôi qua, đã sang ngày hôm sau.

Hôm qua sau khi Trương Huyền lấy được chìa khóa xe của Tamago, liền không rời khỏi căn hộ.

Mãi đến chiều ngày hôm sau, hắn mới chuẩn bị ra sân bay.

Tất nhiên, hắn không liên lạc trước với Logan, mà gọi điện cho cha xứ Simon ở Malaysia.

Qua cha xứ Simon, hắn biết được thời gian cụ thể Logan sẽ đến.

Tức là, 8 giờ 30 tối.

“6 giờ 30... đi sớm hai tiếng, chắc phải đợi lâu... tiện đường mua chút đồ ăn vậy.”

Trương Huyền bước ra khỏi tòa nhà chung cư, rút điện thoại kiểm tra thông tin vị trí truy nã của mình trên trang web của Ark, đồng thời đi tới chiếc xe Beetle màu xanh đỗ dưới chỗ đậu xe.

“Lần cập nhật gần nhất là sau khi mình xuống máy bay hôm qua, nhưng chỉ đề cập đến việc mình hiện đang ở Tokyo, không nói địa chỉ cụ thể. Nghĩa là, lời cảnh báo hôm qua đã có tác dụng?”

Trương Huyền đến bên chiếc Beetle xanh, định dùng chìa khóa mở cửa xe.

Trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác bất an.

Đó là cảnh báo cảm giác nguy hiểm!?

Trương Huyền lập tức dừng lại, nhanh chóng lùi vào bóng râm dưới tòa nhà, dựa lưng vào tường, quan sát xung quanh.

Nhìn kỹ một vòng, Trương Huyền lập tức phát hiện.

Ở phía đông và tây của tòa nhà, cũng như ở góc khuất đối diện đường.

Đã có thêm ba chiếc camera giám sát mới lắp đặt.

Nhưng chỉ có camera giám sát sẽ không kích hoạt cảm giác nguy hiểm của Trương Huyền!

Ngay lúc đó, một giọng nói quen thuộc vang lên:

“Ê? Đây chẳng phải là Trương tiên sinh sao...”

Kokoken Kai mặc thường phục bước ra từ tòa nhà, thấy Trương Huyền ở gần đó, liền giơ tay chào và tiến lại gần.

Trương Huyền không để ý tới hắn, vẫn đang quan sát xung quanh.

Nhưng nhìn một vòng, tốn không ít thời gian, hắn vẫn không phát hiện ra mối nguy hiểm nào.

Không có tay súng bắn tỉa, không có sát thủ ẩn nấp...

Khoan đã!

Ánh mắt Trương Huyền đột nhiên dừng lại ở chiếc Beetle xanh.

Khi hấn tiếp cận chiếc xe này, cảm giác nguy hiểm mới xuất hiện, còn khi hấn rời đi, cảm giác đó lại biến mất.

Điều này có nghĩa là...

“Trương tiên sinh, ngài đang nhìn gì vậy?”

Lúc này, Kokoken Kai đã tiến sát đến Trương Huyền, chỉ còn cách mười mét.

Chương 750: Tiêu Đề 《Ẩn》

Khi hần chuẩn bị tiếp tục tiến lại gần, Trương Huyền đột nhiên giơ tay lên nói: “Nếu ta là người, ta sẽ không tiến lại gần đây nữa.”

Nói xong, Trương Huyền lùi lại, cách xa chiếc Beetle xanh, rồi cúi xuống, nhìn vào gầm xe.

Dù khoảng cách khá xa, nhưng thị lực của Trương Huyền rất tốt.

Một cái nhìn...

Hần thấy ngay bên trong bánh xe trước bên trái, có một cái hộp nhỏ màu xanh dính trên đó.

Vài dây điện kéo dài tới các vị trí khác của gầm xe, và chính hộp nhỏ màu xanh đó có một điểm sáng màu xanh nhấp nháy.

Bom điều khiển từ xa? Bom hẹn giờ? Hay là bom cảm ứng?

Không biết là gì, nhưng điều này vượt quá kiến thức của Trương Huyền.

Hần không phải chuyên gia về bom, không thể một cái nhìn đã xác định được điều kiện kích nổ, nên không thể mạo hiểm lại gần.

Trương Huyền đứng dậy, nói với Kokoken Kai ở xa: “Gọi ngay chuyên gia gỡ bom của cảnh sát các người đến đây, dưới xe này có bom.”

“Cái gì?!”

Kokoken Kai mặt biến sắc, cúi xuống nhìn theo hướng Trương Huyền chỉ.

Thấy cái hộp xanh, hắn giật mình lùi lại vài bước, trốn sau một chiếc xe rồi mới dừng lại.

Lúc này hắn không kịp nghĩ đến thân phận của Trương Huyền, vì đây là khu dân cư, một khi bom nổ, khó tránh khỏi thương vong.

Nên hắn lập tức rút điện thoại, gọi cho đồng nghiệp đến giúp.

Sau khi gọi xong, hắn quay lại muốn mời Trương Huyền cùng hắn sơ tán các cư dân khác trong tòa nhà.

Nhưng khi quay đầu lại, không thấy bóng dáng Trương Huyền đâu nữa.

“Đây... người đâu rồi?”

...

Trương Huyền không ngu ngốc đứng đó đợi cảnh sát đến.

Hắn đã nhanh chóng rời khỏi khu vực.

Xa khỏi tòa nhà, hắn lập tức gọi điện cho Tamago thông báo tình hình.

Sau đó, hắn tra trên ứng dụng bản đồ vị trí cụ thể của “Thư viện Tanaka.”

Hắn không rõ ai đặt bom, nhưng trong số những người hắn đã tiếp xúc từ khi đến Nhật Bản.

Chỉ có nhân viên tình báo của Ark là đáng ngờ nhất.

Do ấn tượng không tốt về Ark, Trương Huyền lập tức liệt kê thư viện Tanaka vào danh sách nghi ngờ hàng đầu.

Dù chuyện này không liên quan đến Ark, họ chắc chắn sẽ biết điều gì đó.

Hiện tại, còn khoảng hai tiếng nữa Logan mới hạ cánh.

Hai tiếng đủ để Trương Huyền làm một số việc.

“Thật là... không để yên chút nào.”

Trong mắt Trương Huyền lóe lên sát khí, đủ để kích hoạt cảm giác nguy hiểm, chắc chắn là mối đe dọa chết người.

Đối phương đã có ý định giết hắn, hắn tự nhiên phải đáp trả!

Ra đường lớn, Trương Huyền vẫy một chiếc taxi, trực chỉ thư viện Tanaka.

Trong khi đó...

...

“Ha ha ha... không hổ là thần tượng, phát hiện ra bẫy của ta ngay lập tức. Để ta xem, bước tiếp theo của thần tượng là gì? Ừm... nhìn hướng đi, hình như là thư viện Tanaka... ha ha, thú vị đấy, chắc phải chạy một chuyến, biết đâu lại có trò hay để xem...”

Một người đàn ông mặc vest, tóc chải kiểu phi cơ, ngồi trong quán cà phê, nhìn màn hình máy tính bảng hiển thị hình ảnh từ camera giám sát, vừa cười vừa tự nói.

“Xin chào, cà phê mocha của ngài...”

Một nữ nhân viên quán cà phê sợ sệt tiến lại, đặt ly cà phê nóng hổi lên bàn trước mặt hắn.

Không trách nàng sợ hãi.

Một kẻ tự nói chuyện, thỉnh thoảng còn cười một mình, ai mà không muốn tránh xa.

“Ồ, cảm ơn người. nhưng ta bây giờ không cần nữa. Thế này đi, coi như ly này ta mời người.”

Người đàn ông mỉm cười, gặt đầu với nữ nhân viên, rút vài tờ tiền rồi đặt lên khay của nàng.

Sau đó, trước khi cô kịp phản ứng, hắn đã lững thững bước ra khỏi cửa hàng.

Nữ nhân viên nhìn ly cà phê trên bàn, rồi nhìn tiền trên khay.

Nàng muốn nói ngài đã trả tiền rồi... nhưng không hiểu sao, lời nói đến miệng lại không thốt ra được.

“... Một vị khách kỳ lạ.”

Nữ nhân viên ngơ ngác nhìn theo bóng người đàn ông rời đi, lắc đầu, đặt khay xuống, chuẩn bị dọn dẹp bàn ghế.

Vì vị khách đó đã ăn khá nhiều đồ ăn nhẹ, nên trên bàn còn lại không ít túi rác.

“Ủm? Đây là gì?”

Nữ nhân viên khi dọn rác, chú ý đến một cái hộp nhỏ màu xanh nằm yên dưới gầm bàn.

Trên hộp nhỏ màu xanh đó, còn có một điểm sáng màu xanh nhấp nháy.

Nàng tò mò cúi xuống nhặt cái hộp lên.

Nhưng ngay khi hộp bị di chuyển, điểm sáng trên hộp lập tức đổi màu, trở thành đỏ chói!

Không chỉ vậy, hộp còn phát ra âm thanh “tít tít” dồn dập!

Âm thanh này, giống hết tiếng nổ của bom hẹn giờ trên tivi!

“A???”

Nữ nhân viên kinh hãi, theo phản xạ ném cái hộp xuống, lùi lại mấy bước!

Nàng không biết đây có phải bom hay không, nhưng bản năng sinh tồn thúc đẩy nàng chạy ra ngoài.

Nhưng, hành động của nàng vẫn chậm một chút!

Bốp!

Một tiếng vang nhẹ!

Cái hộp nhỏ màu xanh rơi xuống mở ra, kèm theo tiếng cười điện tử gian xảo, một con rối chú hề bật ra, nhảy nhót qua lại!

Lúc này.

Người đàn ông đã rời xa quán cà phê, vừa ngân nga một bài hát, vừa tiện tay ném cái điều khiển từ xa vào thùng rác bên đường.

Rồi lên chiếc BMW Z4 mui trần màu hồng đỏ gần đó.

Khởi động xe, rời khỏi nơi này.

...

Thư viện Tanaka là một thư viện từ thiện tư nhân.

Nằm ở phía nam đại học Waseda, là một tòa nhà cao sáu tầng, mang phong cách Gothic cổ điển giống như nhà thờ.

Vì phong cách kiến trúc nổi bật, lịch sử lâu đời, cùng với số lượng sách lên đến hàng triệu.